

கடவுள்துணை.

தமிழ்ச்சொல்லகராதி.

திருவாருலகஞ் சிருட்டித் தளிக்கும்

அருவார் பொருட்டென் னகம்.

அ

அ

அ—இது தமிழ்ப்பாவையின் வர்ணமாலையில்வரும் முதல் எழுத்து. உயிர்முயற்சியாற் பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், அங்காந்தவளவிலே ஒலிக்கும் ஒரு குற்றயிர். [அங்காந்தவளவின் பிறப்பதாகிய இந்த உயிரெழுத்து, அங்காப்போடண்பல் முதலிய கருவிகளின் நெழிலைக்கொண்டுபிறக்கும் மற்றையெழுத்துக்களோடுசெறிந்தும் இருத்தல்பற்றிச் சிவஞானசித்தியார் உ : உ-ல் “அக்கரங்கடோறுஞ்சென்றிடுமகரம்போல நின்மனன் சிவனுஞ்சேர்ந்தே” என அச்செறிவு, ஆன்மாக்கடோறுஞ் சிவன்சேர்ந்திருத்தற் குபமானமாக்கப்பட்டது.]

1. அஃநிணைப்பன்மைப் படர்க்கையில் வரும் ஒரு பெயர்விகுதி; அது : தன்முன் “அன்” சாரியை பெற்றும் பெறுதும் வரும். (உ-ம்.) பொருளன், பொருள். (நன். பெய. உரு.) அன்றியும், “இன்” சாரியை பெற்றும் வரும். (உ-ம்.) “உன்னின்”. (சி. சி. ச : உரு.) சிவஞானமுனிவர் உரைப்படி.)

2. அஃநிணைப்பன்மைப்படர்க்கையில் வரும் ஒரு வினைமுற்றுவிகுதி; அதுவும் தன்முன் “அன்” சாரியை பெற்றும் பெறுதும் வரும். (உ-ம்.) நடந்தன், நடந்த; கரியன், கரிய. (நன்; வினை. க0.)

3. ஆறாம்வேற்றுமையில் அஃநிணைப்பன்மைப்பொருளில்வரும் ஓர் உருபு. (உ-ம்) என கைகள். (நன். பெய. சரு-ம் உரையும்.) சிறுபான்மை “என கருத்து” என்பதிற்போல அஃநிணை ஒருமைப்பொருளிலும் வரும். (உ-ம்.) “எனகருத்திடை முற்பகலெய்தினார்” (கந்தபு. மேருப். ருசு.)

4. ஒரு சாரியையிடைச்சொல்; இது: “பொருநக்கடுமை” “கன்னத்தட்டு” “நமக்குடம்” “கம்மக்குடம்” “தமிழ்ப்பின்னை” என்பவற்றிற்போலத் தொடர்மொழியிடத்தும், “நடந்தது” என்பதிற்போல ஒரு மொழியின் அகத்தும் க.க. என்பதிற்போல மெய்யெழுத்தை யுச்சரிக்குமிடத்தும் வரும். (நன். மெய். ரு. உ0, உஉ; உருபு. ரு.)

5. ஒரு பெயர்ச்சொல்லின் அகத்தாவது புறத்தாவது நின்று தூரத்திற்பொருளைச் சுட்டிவரும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) அவன் (அகம்). அக்கொற்றன் (புறம்).

6. ஒரு பெயரெச்சவிகுதி; இஃது: உடன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினையில் வருங்கால் இறந்தகால நிகழ்கால இடைநிலைகளுள் ஏற்பதொன்றினை யணைந்தும், குறு என்னும் எழுத்துக்களில் ஒன்றை யிரக உடைய சில குறிலிணைப்பகுதிகள், இறுதிநின்ற உயிர்மெய்யின் ஒற்றிரட்டித் திறந்தகர்லங்காட்டுவனவற்றில் உகரங்கெட அதற்குப் பற்றுக்கோடாய்நின்ற அவ்வொற்றினை யூர்த்தம், எதிர்மறைவினையில்வருங்கால், எதிர்மறையிடைநிலையாகிய ஆகாரத்தினையடுத்த தகரமெய்யை யூர்த்தம் வரும். (உ-ம்) உண்ட சாத்தன், உண்டின் சாத்தன்; புக்க மனை, தொட்ட கை, உற்ற செய்தி; உண்ணாத சாத்தன், உள்ள பொருள்; இல்லாதபொருள் (நன். வினை. உரு. உரை. இராமா.)

7. ஒரு வியங்கோள்விகுதி. (உ-ம்.) “நான்மறையறங்களோங்க” (கந்தபு. வாழ்).

8. ஒரு வினையெச்சவிகுதி; இது, ககர மெய்யை முன்னுடையதாய்க் “கின்று” “கிறு” என்னும் இடைநிலைகள் பெற்று நிகழ்காலம் காட்டும் இனத்தின் ஒன்றாய் வினையடியோடு ககர பகரமெய்களில் ஒன்றிரட்டித் திடையில் வர அணைந்து “படிக்க” “அலைப்ப” என்பவற்றிற் போலவும், ககர மெய்யை முன்கொண்டு வாராத அவ்விடை நிலைகள் பெற்று நிகழ்காலம்காட்டும் இனத்தின் ஒன்றாய் வினையடியோடு விதிப்படியிணைந்து “படிய” “போக” “வர” “உண்ண” என்பவற்றிற் போலவும் வரும். இவ்வினையெச்சம், தன்னை முடிக்குஞ் சொல்லோ டொருகருத்தா உடையதாய், வினை முதலின் அபிப்பிராயத்தைப்புலப்படுத்திப் “படிக்கவந்தான்” என்பதிற் போலவும்; தனக்கு வினைமுதல் ஒன்றாகத் தன்னைமுடிக்குஞ் சொற்கு வினைமுதல் வேறொன்றாக வந்து தன்னால் உணரப்படுந் தொழிலும் முடிக்குஞ் சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிலும் ஒருகாலத்திலே நிகழ்ந்தன என்றாவது நிகழ்கின்றன என்றாவது நிகழுமென்றாவ தொருவாறு நிகழ்காலப்பொருளுடையதாய்ச் “சூரியனுதிக்க அவன் வந்தான்” “சூரியனுதிக்க அவன் வருகிறான்” “சூரியனுதிக்க அவன் வருவான்” என்பவற்றிற் போலவும்; முடிக்குஞ் சொல்லால் உணரப்படுந் தொழில் காரண மென்பது பட வருதலாகிய காரணப் பொருளாய், “மழைபெய்ய நெல்விளைந்தது” என்பதிற் போலவும்; முடிக்குஞ் சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிற்குத் தன்னாலுணரப்படுந் தொழில் காரியமென்பது பட வருதலாகிய காரியப்பொருளாய், “நெல்விளைய மழை பெய்தது” என்பதிற் போலவும் வந்துநான்கு வகைப்படும்.

9. ஓரவ்வியம்; அஃகுதல்: ஒற்றெழுத்தே முதலாகவுடைய வடமொழிப் பெயர்ச் சொற்கு முன் “அபடம்” என்பதிற் போல அந்நியங்கருதும் அன்மைப்பொருளிலும், “அப்பிராமணன்” என்பதிற் போல ஒப்புமையுள்ளிட்ட அன்மைப்பொருளிலும், “அமலம்” என்பதிற் போல இன்மைப் பொருளிலும், “அமாம்சம்” என்பதிற் போல அற்பங்கருதிய இன்மைப்பொருளிலும், “அநீதி” என்பதிற் போல வீரோதக்கருதியமறுதலைப்

பொருளிலும், “அகாலம்” என்பதிற் போலத் தகுதியின்மை யுள்ளிட்ட மறுதலைப்பொருளிலும் வரும். [அபடம்-சீலையல்லாத பிறிதொருபொருள். அப்பிராமணன் - பிராமணன் அல்லாதவனாயும் பிராமணன் போன்றும் உள்ளவன். அமாம்சம்-அற்பமாமிசம்.]

10. சிவன். அது, “ஆருமறியாரகாரமவனென்று” என்னும் (திருமந். சதாசிவ. உஉ-ஆம்-) செய்யுளாற் பெறப்படும்.

11. சுக்கு. (இராசவைத்.)

12. திப்பிலி. (இராசவைத்.)

13. பிரமா. அது, “அச்சொருப நான் முகற்றியாநித்துக்கொண்டு” என்னுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும். (சூத. ஞாந. கக: சு.)

14. வீட்டுணு. (உ-ம்.) “அவ்வெணு கரியமாலும்” (காஞ்சிப். திருவேக. உரு.)

அஃகு—இரக்கக்குறிப்பிலே வரும் ஒருகூட்டிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அஃகுவிழ்ந்தானென் றெண்ணப்படும்” (நாலடி. செல்வநிலை. கூ.)

அஃகம்—1. ஊறுநீர் (பிங்க. ௫௫௭.). 2. தானியம். 3. விலைப்பொருள். (சுவ-38)

(உ-ம்.) “அஃகஞ்சுருக்கேல்” (ஆத்திகுடி. கரு.). 4. முறைமை “ஓருநிரண்டஃகமாயிற்று” (சீவக சிந்தா 2087.)

அஃகாம்—வெள்ளெருக்கஞ்செடி. (வைத் தியபரி.)

அஃகல்—அஃகுதல்.

அஃகான்—அ என்னும் எழுத்து. (உ-ம்.) “அஃகான்டைவுமாகும்” (நன். மெய். கூ.)

அஃகு—1-3. அஃகென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும. 4. அஃகுதல், ஒரு முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

அஃகுதல்—1. அளவிற் குறைதல், சுருங்கல். (உ-ம்.) “அஃகிய இ” (நன். எழுத். ௫). 2. கழிந்துபோதல். (உ-ம்.) “அல்லா யிரமாயிரமஃகினவால்” (இராமா. அதிகா. சுசு). 3. குவிதல். (உ-ம்.) “அரிவையர் வாண் முகமதியா லாம்பன்மலர் தரநோக்கி-யிரவணைந்த தெனக்கரையி னிவர்ந்தமைமீட் டஃகுதலும்” (காஞ்சிப். திருக்க. க௦அ). 4. நுண்மையாதல். (உ-ம்.) “அஃகிய கன்ற வறிவென்னும்” (வள். கஎரு). 5. நீர் வற்றுதல். (உ-ம்.) “அஃகாநின்ற பெரு

நதிகள் (இரகு. திக்கு. கச). 6. வறுமை. (திவா.).

அஃது ல்லி—உக்காரி என்னுஞ் சிற்றுண்டி (பிங்க. கககக).

அஃனேனம்—ஆய்த எழுத்து. [இவ்வெழுத்தைப் பெயரிட்டுவழங்குவதற்காக அகர உயிர்த்துணை வேண்டப்பட்டது. எனம் ஒரு சாரியை.]

அஃநான்று—அஃதன்றி. (உ-ம்.) “அஃதான்றுமுன்னேன் காண்க” (திருவாசகம். திருவண்ட. உஅ.) [“அஃது” என்பதனோடு சேர்ந்த “அன்றி” என்னும் வினையெச்சம், “அன்று” எனத் திரிந்து நீண்டுநின்றது.] (நன். உயிரீற். ௩௦).

அஃது—அஃறிணை யொன்றன்பாலிலே வரும் ஒருசுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “மறத்திற்கு மஃதேதுணை” (வள். எள்.).

அஃதை—சோழனொருவன்மகள் (அக நா. 96).

அஃபோதம்—நிலாமுகிப்புள் (பிங்).

அஃறிணை—உயர்திணையல்லாத சாதி; அது மனிதர், தேவர், நரகரென்னும் உயர்திணையாரொழிந்த உயிர்ப்பொருளும் உயிரல்லாப்பொருளும் ஆகிய சாதி. (உ-ம்.) மக்கடேவர் நரக ருயர்திணை-மற்று யிருள்ளவுமில்லவு மஃறிணை” (நன். பெய.) “தன்னுணர்ச்சிகெட்டஃறிணைகளினுடற்றிப்பார்” (நல்லா. பார. யயா. கஉ௦.) [அல்-அன்மை. திணை-சாதி. குற்றெழுத்தின் பின்னின்ற லகரம் ஆய்தமாய்த் திரிந்தது.] (நன். மெய். உரு.)

அக்கக்காய்—துண்டுதுண்டாக.

அக்ககநீதம்—1. திரிகோணவடிவத்திலே யிலம்பகோணத்துக் கெதிராகிய ரேகை. 2. பதநகேந்திரம். [அக்ஷகர்ண.]

அக்கக்சி—தமக்கை.

அக்கசாலை—பொற்பணிசெய்யும் இடம். (உ-ம்.) “போயக்கசாலை புகுந்தனள் காணந்தப் பொய்ம்மக்ளே” (தனிப்பா. பலவித். ௩௭.)

அக்கதந்திரம்—உருத்திராட்சக்கோவை. (உ-ம்.) “யோகப்பட்டம், அக்ககுத்திரம், மௌஞ்சி, அசினம், பவித்திரம் என்னுமிறை தரித்துக்கொண்டு” (சி. வி. கிரியா. அ. ஆ. தாம்.) [அக்ஷஸூத்ரு.]

அக்கிட—அவ்விடம். (உ-ம்.) “அக்கிடவிராவணற் கமைந்தவாற்றலே” இராமா. (ஒரு தெலுங்குச்சொல்.)

அக்கிடி—கடுங்காற்றாற் கயிறடியுண்டு (மாக்கலம்) அலைதல். [அக்கம்-கயிறு. அடி-அடித்தல்.]

அக்கணம்—வெங்காரம். (கா. வைத்.)

அக்கணு—தான்றிமரம்.

அக்கதம்—1. ஆசீர்வாதத்தில் உபயோகிக்கப்படும் கண்டப்படாத அரிசி. (உ-ம்.) “தலைத்தலையாசிகள் சாற்றிச்-சேர்த்தனர் சிந்துந் துணருமக் கதமும்” (கந்தபு. சூரனா. உரு). 2. சிதைவுபடாதது. [அக்ஷதம்: அ-எதிர்மறை. க்ஷதம்-கிழிக்கப்பட்டது, தகர்க்கப்பட்டது.]

அக்கதயோநி—ஆடவனோடு புணராத பெண். [அக்ஷதயோநி: அ-எதிர்மறை. க்ஷதம்-பங்கப்பாடு. யோநி-பெண்குறி.]

அக்கதாரி—1. சிவன். 2. சிவனடியான். [அக்ஷதாரிந்: அக்ஷம்-உருத்திராக்கம். தாரிந்-தரித்தவன்.]

அக்கதாரிந்தன்—சூதாடுகிற தீயன். [அக்ஷய-உ-அ: அக்ஷ-சூதாடுகட்டை. ய-உ-அ: -வஞ்சகன், தீயவன்.]

அக்கதேவி—1. சூது விளையாடுவோன். (சப்த.) [அக்ஷதேவிந்: அக்ஷ-சூதாடுகருவி. தேவிந்-விளையாடுவோன்]. 2. சோணைப்புல். (கா. வைத்.). 3. புங்கு (வைத்தியபரி).

அக்கதை—மண்களாரியத்திலே ஆசினுறிவழங்கப்படும் அரிசி. (உ-ம்.) “வேண்ணில வெறிக்கு நித்திலவக் கதையுமிட்டாள்” (பிரபலிங். மாயை. சச).

அக்கநீதம்—தான்றிமரம். (கா. வைத்.)

அக்கந்தா—நென்முதலிய தானியங்களைக் களத்திலே தூற்றும்போது காற்றுக்கெடுபட்டொதுங்கி அப்பாற்கிடக்கும் முதிராத தானியங் கலந்த பதர்க்குட்டம்.

அக்கப்பாடு—கடலிலாவது ஆற்றிலாவது மாக்கலத்தில் ஏற்றப்பட்ட விலைப்பொருள்கள் (தானியங்கள்) கடுங்காற்று முதலிய காரணங்களினால் நடப்படுகை. [அக்கம்-விலைப்பொருள். பாடு-கெடுகை.]

அக்கபாடகன்—நியாயாதிபதி.

அக்கபாடம்—1. மற்போர்க்களம். 2. திரைப்புடைவை. (சி. வி-இரி, உள தார்.) [அக்கபாட்: அக்க-மற்போர், எடுத்தல். பாட-அடைப்பு.]

அக்கபாதன்—நியாயகுத்திரஞ் செய்த கௌதமமுனிவன். (உ-ம்.) “அக்கபாதன் கணுதன்சையிரி” (மணிமேகலை. உள: அஉ.).

அக்கபிரம்—மாமரம். (கா. வைத்.)

அக்கம்—1. அறிவு. 2. ஆன்மா. 3. உருத்திராக்ஷம். (உ-ம்.) “தலையெலும்பப்புக்கொக்கிறக்கம்” (திருப்பு. சுகு). 4. ஒரு மரம். [இதன் விதைகளால் உருத்திராக்க மாலையும், குதாடு கருவியுஞ் செய்யப்படும்.]. 5. கடலுப்பு. 6. கண். (உ-ம்.) “அக்கநிரை சிந்திரை” (கந்தபு.சுகத்திர. உக.). 7. கயிறு. 8. குதாடுகருவி. 9. ஞானேந்திரியம். 10. தராசுக்கோல். 11. தாநியம். (உ-ம்.) “அக்கமும் காசுஞ் சிக்கெனத்தேடு” (கொன்-வே). 12. தான்றிமரம். 13. துரிசு. 14. தேர். 15. தேருருள். 16. தேருறுப்பு. 17. பக்கம். 18. பண்டியச்சு. 19. பதினாறுமாடங்கொண்ட ஒரு நிறை. 20. பாம்பு. 21. பூகோளாட்சம். 22. பெறும் விலை. 23. பொன். 24. வியவகாரம், வழக்கு. [1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 24, அக்க. 22. சுவ-4.]

அக்கம்பக்கம்—அண்டையயல்.

அக்கமணி—உருத்திராக்கமணி. (உ-ம்.) “பூதியக்கமணியெழுத்தைந்தாதிரியாப் புன்மையோரை” (குத். எக்கி. பூ. கஅ: உள.) [அக்க; மணி].

அக்கமாலிகாபரணன்—சிவன். (உ-ம்.) “மன்னுமாபதி நல்லக்கமாலிகாபரணன்” (குத். ஞாந. கக: அ.) [அக்கமாலிகா-உருத்திராக்க மாலி.].

அக்கமலை—1. அருந்ததி-வசிட்டன்மனை வி. [அக்கமாலையணித்ததலைய பெயர்.] 2. ஐயமலை. (திருவால். சுட. உ0.) 3. உருத்திராக்க மலை. (உ-ம்.) “அக்கமலைகுண்டிகை” (வேதாசனியபு. பிரம. சு.).

அக்கம்—1. உருத்திராக்கமணியுடையவர். (உ-ம்.) “திசைமுகன் மாநிரளக்கரக்கர,” (கந்தரம். க0.) [அக்கம்-உருத்திராக்கம்.] 2. கண்ணுடையவர். (உ-ம்.) “திரளக்கர்,” (கந்தரம். க0.) [அக்கம்-கண்.]

அக்காரகாரம்—ஒரு மருந்துச்சரக்கு.

அக்காரகாலம்—அட்சரகாலம். (பரத. தாள. ௫0)

அக்காச்சுதநம்—இருபதுவகைச் சித்திர கவிகளுள் ஒன்று; அஃது: ஒருபொருள் பயப்பதோர்சொற் கூறி, அச்சொல்லின் எழுத்துக்களை ஓரோரெழுத்தாக நீக்க வேறு வேறு பொருள் பயப்பது. (உ-ம்.) “கற்றோர்பரவுங் கருகாரி நகாரி காரி” இதில் கருகாரி என்னுஞ் சொல்லில், முதலிலுள்ள ககாரத்தை நீக்க, “நகாரி” என்றாய்க் “கருகாரி” என்பதற்கு வேறான ஒருபொருளும் அதில் நகாரத்தை நீக்கக் “காரி” என்றாய்ப் பின்னும் வேறான ஒரு பொருளும் பயந்தவாறு ணர்க. (உ-ம்.) “கோழுத்திரியேகூடசுதூர்த்த, மாலைமாற்றே மாத்திரைச்சருக்க, மாத்திரைவருத்தந மெழுத்து வருத்தந, மொற்றுப் பெயர்த்தல் வினவுத்தரமே, நாகபந்த முரசுபந்தந், திரிபாதி திரிபங்கி பிறிதுபடு பாட்டுக், காதைகரப்பே கார்துறைசெய்யுள், சக்கரஞ் சுழிஞுளஞ் சருப்பதோபுத்திர, மக்காச்சுதகநிரோட்டமென்ன, முறைபெறவகுத்த மிறைக்கவியிருபது, மறிவுறக்கினர்தவவற்றின்பால” (இலக்கண விளக். சுசு0.) [அக்காரச்யுதகம். அக்கா-எழுத்து. ச்யுதகம்-நீக்கப்பட்டது.]

அக்காநீபம்—அட்சரநீபம். (பரத. ஒழி, பி. 42.)

அக்காநோய்—பித்தசிகுவாகண்டகம் என்னும் நாகநிலவரும் ஒரு நோய். (உ-ம்.) “அக்காநோய் தீர்க்கு மதிசுரந்தா கம்போக்குந்தக்க சிறுகுறிஞ்சாத் தான்.” (பதார்த்த. நட்சச.).

அக்காப்பிரஞ்சம்—எழுத்து மாறாட்டம். (உ-ம்.) “பாணிநிராதிபதிகத்தையும், தாது நிப்பந்மென்றாராலெனின், எழுத்துமாறாட்டமென்னும் அக்காப்பிரஞ்சம் வாராமை பற்றி அவ்வாறுரைத்தாரென்பர் பாடியகாரர்” (பி. வி. எ. உரை.) [அக்காபிரஞ்சம்: அக்கா-எழுத்து. ஐரஞ்ச-மாறாட்டம்.]

அக்காய்—1. அசரம். [அ-எதிர்மறை. சுக்ர-இயங்குவது.] 2. (யாப்பில்) அசை. 3. அழியாதது, (அ-எதிர்மறை. சுக்ர-அழிவுள்ளது.) 4. ஆகாயம். 5. எழுத்து.

(உ-ம்.) “அக்கரமொன்றினுக்கொன்றாகப் பணம்” (சிவதரு. கோபுர. உகக.) 6. எழு தப்பட்டவாசகம். 7. ஓம் என்னும் மந்திரம். 8. சலம். 9. சொல். 10. நித்தியாநந்தம். 11. நோய்வகையினோன்று. 12. பிரமம். 13. மந்திரலிபி. (உ-ம்.) “அஞ்சக்கரமெனுங் கோடாலிகொண்டு” (பட்டினத்தடி. சக.) 14. மாமரம். (கா. வைத்.) 15. வெள்ளெரு க்கு. (கா. வைத்.) 16. அக்கரகாரம் (மூ. அ.)

அக்கரவரித்தநம்—இருபது வகைச் சித்திர கலிகளுள் ஒன்று; அஃது: ஓரெழுத்தான் ஒருமொழியாய்ப் பொருள்பயந்து, பின் ஓரெழுத்தேற்றப் பிற்தொரு மொழியாய்ப் பொருள் பயந்து, அவ்வாறு முறையானே யேற்ற ஏற்ற வேறு வேறு மொழியாய்ப் பொருள்பயந்துவரப் பாடுவது. (உ-ம்.) “உலவி லெழுத்தடைவே யோரொன்றுப் சேர்க்கத்-தலையெனப் பொருளெய் றும்” [அச்செய்யுட்டொடையிலே ககரம் மகர ஒற்றை அணைந்து தலையெனப் பொருள்படும் “கம்” என்பதன்மேல் நகரமேற்ற “நகம்” என்றாய் மலையெனப்பொருள் பயந்து, ககரம் ஏற்றக் “கநகம்” என்றாய் பொன்னெ னப் பொருள்பயந்து, கோ என்பதை ஏற்றக் “கோகநகம்” என்றாய்த் தாமரை யெனப் பொருள்பயந்து வருதல் காண்க.] இலக் கணவிள. சுசு0-ம் உரையும்.) [அக்ஷரவரித் தநம்: அக்ஷரம்-எழுத்து. வரித்தநம்-வளர்த் தல்.]

அக்கராலக்கணம்—அறுபத்துநான்கு கலை களுள் ஒன்று.

அக்கரங்—1. ஈச்சுரர் மூவரில் ஒருவனாகிய அந்தரியாமி. (த. நி. போ. க0க-ஆம்பக்.) 2. கூடஸ்தன். (கைவல். உப. அரும்பதவி ளக்கம்.) 3. விஷ்ணு. 4. பிரமம். [அக்ஷர: அ - எதிர்மறை. சுக்ஷர - அழிவுடையோன்.]

அக்கராகாரம்—ஒருசாதிப் பூண்டு.

அக்கராரம்பம்—எழுத்துப் பயிலத்தொட ன்குதல். (உ-ம்) “அக்கராரம்பம்பண்ணுமிட த்து” (விதாந-மைந்தர்வி. கக. உரை.) [அக் கரம்-எழுத்து. ஆரம்பம்-தொடக்கம்.]

அக்கராலத்தி-கோயிற்றிப்பவகை. (திருக் குற. சேவபூ. 48.)

அக்கரை—1. அப்பாற்கரை. (உ-ம்.) “அ ளக்கரக்கரைகாண்பான்” (கந்தரந். க0.) 2. விருப்பமிகுதி.

அக்கவடம்—உருத்திராக்ஷ.மாலை. (உ-ம்.) “நீறணிந்தக்கவடம்பூண்டு” (மச்சபு. கடவுள் கஉ.) [அக்ஷ-உருத்திராட்சம். வடம்-மாலை.]

அக்கவடம்—1. சூதுவினையாடும் இடம். 2. மற்போர்க்களம். [அக்ஷவாட: அக்ஷம்-சூ தாடுகருவி, மற்போர். வடம்-அடைப்பு.]

அக்கனித்தல்—மநமகிழ்தல். [அகம்-மநம். களித்தல்-மகிழ்தல். அகக்கனி என்பதிற்ககர உயிர்மெய் கெட்டு அக்கனிபென்றாய்த் தொழிற்பெயர்விகுதி பெற்றது.]

அக்கனிப்பு—மநமகிழ்ச்சி. [அகக்கனிப்பு என்பதிற்ககரவுயிர்மெய் கெட்டது.]

அக்கரை—கவனம், காரியம், தொடர்பு. (தெலுங்கு.)

அக்கள்—1. இராவணன்மக்களுளொரு வன். (இராமா. ஊர்தேடு. கசுசு.) 2. கரு டன். 3. நாய். (சூ. நிகண். ந: உரு.)

அக்கா—1. தாய். (சப்த.) 2. தமக்கை.

அக்காக்ருவி—சூருவிவகை.

அக்காத்தான்—தான்நிமரம். (மலையக.)

அக்காத்தி—திக்கற்றவன்.

அக்காதேவி—மூதேவி. [அக்கா-மூத்த வன். தேவி-தெய்வப்பெண்.]

அக்காநி—தான்நிக்காய் (வைத்தியபரி.)

அக்காரடலை—சர்க்கரை சேர்த்தடப்பட்ட சோறு. (உ-ம்.) “ஆம்பாலக்காரடலையென் பனீருறமிர்தம்.” (சிந்தா. குணமா. எஅ.) [அக்காரம்-சர்க்கரை. அடலை-அடப்பட்டது. ‘அக்காரம்’ என்பதில் ‘அம்’ கெட்டுநின்றது]

அக்காரம்—1. கரும்பு. (கா. வைத்.) 2. சருக்கரை. (உ-ம்.) “அக்கார மன்னா ரவர்க்கு” (நாலடி. பொதுமக. ச.) 3. சீலை. (பிங்க.) 4. மாமரம். (கா. வைத்.)

அக்காரை—சிற்றுண்டிவகை. (சேவக. 928. உரை.)

அக்காள்—தமக்கை.

அக்காளன்—வரப்புல்லு. (கா. வைத்.)

அக்கி—1. அக்கிரிக்கரப்பன். (கா. வைத்.), 2. ஓர் நோய். (கா. வைத்.), 3. அக்கிரிதே வன். (உ-ம்.) “அக்கியுக்கரமிழந்தஞ்சினைஞ் சனன்.” (சிவதரு. செநநமான். ௫க.)

4. ஆணைக்காரப்பனும். 5. உட்டணம். 6. ஒரு பூச்சி. [சூழி என்னும் வடமொழியில் நவ்வொற்றுக்கெட்டு நின்றமெய் திரிந் திரட்டித்துவந்தது.] 7. கண். (சுப்தஸ்.) (உ-ம்.) [“அக்கிதாரை” அக்கி.]

அக்கிந் கல்—திப்பற்றவைக்கும் கல்—(அக்கி முக்கிக்கல்.)

அக்கிந் துர்—நேத்திரரோகம். (உ-ம்.) “அசைத்தொடியத்-தள்ளும்பித் தக்கிச்சூர் சர்த்தி தலைநோயவசம் - அள்ளும்பித் துக்கொள்ளு மால்” (தைல. தைலவ. அ.)

அக்கிநாயி—அக்கிநிதேவன் மனைவியாகிய சுவாகா.

அக்கி—1. அக்கிநிதேவன் (உ-ம்.) “அக்கிபுராணம்.” 2. இரவிலே யேழாவதாகவும் பகலிலே பதினொராவதாகவும் நிகழும் முகூர்த்தம். (விதான. குண. எ-ம் உரையும்.) 3. உதராக்கி. (உ-ம்.) “அக்கிநிமாந்தியம்.” 4. ஓமாக்கி. (உ-ம்.) “அக்கிநிதாரணம்” 5. செங்கொடிவேலி. 6. நவச்சாரம். 7. கெருப்பு. (உ-ம்.) “நசனக்கிரிமேனிகுளிப்புற.” (உபதேச. சிவத. கஉஉ.) 8. பித்தம். 9. பொன். 10. மூத்திரம். 11. மூலாக்கி. 12. வெடியுப்பு. [சூழி.] (இது அங்கியென மருவிவரும்.)

அக்கிந் கட்டி—அக்கிநித்தம்பநம். [அக்கி-கெருப்பு. கட்டு-தம்பநம்.]

அக்கிந் தண்டலன்—1. சிவன். [அக்கிந் தண்டலனாயுடையவன் என்றபடி.] 2. பயங்கர ரூபன்.

அக்கிந் தார்ப்பான்—1. அக்கி. 2. நோய் வகையுள் ஒன்று.

அக்கிந் தண்டம்—1. நாற்பத்து முக்கோண சக்கரத்திலே யென்கோணமும், இரண்டு பத்துக் கோணமும், பதினான்கு கோணமும் ஆகிய கண்டம். (செளந். கக. உரை.) 2. மூலஞ் சுவாதிட்டானம் என்னும் இரண்டாதாரங்களின் இடமாகிய கண்டம். (செளந். கச. உரை.)

அக்கிந் தணம்—1. திப்பொறி. 2. நோய் விளைக்குமென்று தூவின்முதற்செய்யுளின் முதற்சீராகவருதல் விலக்கப்பட்ட நிரை நேர் நிரையாகிய மூவகைச்சீர். [இதனைப்

பாட்டியலார் “திக்கணம்” என்பர்.] (இலக்கணவிளக்க. ௮௦௦-ம் உரையும்.) [கணம்-பொறி. மண-சீர்.]

அக்கிந் துர்ப்பை—1. சாமைப்பயிர். 2. பூமி. [சூழி மல-கா: மல-கா - உட்கொண்டது.]

அக்கிந் துருப்பம்—1. அக்கிரியைத் தன்னுட்கொண்ட வஸ்து; திக்கடைகோல். 2. சூரியகாந்தக்கல். [சூழி மல-க: மல-க-உட்கொண்டது.]

அக்கிந் துருப்பன்—கந்த சுவாமி. [சூழி மல-க: மல-க-கர்ப்பத்திற்பிறந்தவன்.]

அக்கிந் தலை—சுவாமிநாநாடியில் ஓடு ம் சுவாசம். (சரசாத்திரம்.) கலை-சூறு.

அக்கிந் தாரியம்—1. ஓமாக்கி வளர்த்தல். 2. ஓமாக்கிவளர்த்துச்செய்யப்படும்கிரியை. [சூழிநாய-க: சூழி-தொழில்.]

அக்கிந் தீடம்—கீடவகையுள் ஒன்று; [அஃ திருபத்துநான்கு பேதம். அவை: கௌடந்யம், கண்டபவம், லாதரி, பத்திரவிருகதி கம், சோதுகம், பிரமணிகம், விடப்பிரமணம், பாகியகி, பிச்சிலம், கும்பி, வர்ச்சகீடம், அருமேதகம், டிண்டபம், பதுமகீடம், மகரம், சதபாதி, பஞ்சாவம், பார்த்தமச்சம், சூட்சுமதுண்டம், அதிகார்த்தபி, கீடக்கிரமம், சராஷி, சிதபி, சிலேஷமகம் என்பன. இவற்றின் விஷத்தினால் கடிவாயில் இரத்தந் கம்மி யிருப்பைப்பூ, பேரிச்சங்காய் இவை களைப்போலக் கொப்புளம் எழும்புதலும் எரிச்சலும் பேதியும் உண்டாகுமென்பர். சிவரட். ஈசக.]

அக்கிந் துண்டம்—ஓமாக்கி வளர்க்குங் கிடங்கு [சூழிகுணம்: குண்டம்-கிடங்கு.]

அக்கிந் துமாரன்—1. கந்தசுவாமி. [அக்கிரியிற் பிறந்தவன் ஆதலால். சூழிகுமார: குமாரன்-மகன்.] 2. அக்கிரிகுமார செந்தூரம் (வைத்தியசா)

அக்கிந் துலம்—சூத்திரியகுலத்தில் ஒன்று. “சுடர்ப்பாவகப்போன்குலத்தோர்” (வில்லிபா. இராச. ககக.)

அக்கிந் தோணம்—தென்கிழத்திசை. (சுப்தஸ்.) [அத்திசைக் கக்கிரி தெய்வமென்பது பற்றிவந்தபெயர். கோணம்-மூலை.]

அக்கிநிகோத்திரம்—அக்கிநித்திரயம்.

அக்கிநிகோத்திரம்—அக்கினிக்குச்செய்யும் நைவேத்தியம், ஓமாக்கினிவளர்த்து அதற்கு நைவேத்தியஞ்செய்தல். [சுவிஹாது ௦.]

அக்கிநிச்சலம்—கார்த்திகைக்கிழங்கு (மலையக.)

அக்கிநிச்சிவம்—குப்பைமேனி. (மலைய)

அக்கிநிச்சுவாத்தர்—பிதிரர்வகையி னொரு சாரார். [தேவர்பிதிரர்.] (உ-ம்.) “உரைத்தி டுமக்கினிச்சுவாத்த ரெனுந்தேவர் பிதிர்க்களு நீளுலப்பில் சீர்த்தி-நிரைத்தவெருகிடத ரெ னுமாதுடர்தம் பிதிர்க்களும்.” (சூர்மபு. பிருகு. கந.) [சுவிஷாது: ஸ்வ-சொந்தம். ஆத்த-எடுத்த. நெருப்பிலே கொடுக்கப்பட்டவைகளைத் தமக்குச் சொந்தமாக எடுத்துக் கொண்டவரென்பது பொருள்.]

அக்கிநிச்சுவாலை—1. அக்கினிக்கொழுந்து. 2. ஒரு பூண்டு; இது சாயக்கரரருக்குபயோ கமுள்ள சிவந்த மலர்களைப் பூக்கும். [சுவி ஜாவா: ஜ்வாலா-கொழுந்து.]

அக்கிநிச்சேர்வை—காரச்சிலை. [சேர்வை-சேர்க்கப்பட்டது.]

அக்கிநிசுகன்—வாயு. [சுவிஸவ: ஸவா-நண்பன்.]

அக்கிநிசகாயன்—வாயு. [சுவிஸஹாய: ஸஹாய-நண்பன்.]

அக்கிநிசந்மன்—கந்தசுவாமி. [சுவிஜநா அக்கினியிற்பிறந்தவன்.]

அக்கிநிசன்—கந்தசுவாமி. [சுவிஜ: ஜ-பிறந்தவன்.]

அக்கிநிசாந்தி—அக்கினி தேவனால் வரும் இடையூற்றை நிவிர்த்தியாக்கற்பொருட்டு மந்திரம் தூற்றெட்டுருச் செபித்து நெய்முத லியவைகளைக்கொண்டு செய்யுஞ் சாந்தி. [சுவிஸாந்தி: ஸாந்தி-நிவிர்த்தி.]

அக்கிநிசாலம்—1. ஒரு பூண்டு. 2. நெருப்பி னுற்செய்யுஞ் சாலவித்தை. [சுவிஜாவ.]

அக்கிநிசாவர்ணி—பதினான்கு மறுக்களில் ஒருவன். (த. நி. போ. நூ. 0.) [சுவிஸாவ ணி-4.]

அக்கிநிசகம்—1. அம்பு. 2. கார்த்திகைப் பூண்டு. 3. மஞ்சள். 4. வர்ணம். 5. விளக்கு. 6. குங்குமப்பூ. (அமரம். ந. அந.)

அக்கிநிச்சிகா—குப்பைமேனி. (அமரம். க. அ. உ.) [சுவிஸிவா: ஸிவா-கொழுந்து.]

அக்கிநிச்சிலேநாமோதம்—சிலேட்டுமரோ கத்திலே பொருவகை; அது சர்வாங்கத்தி லாவது கால் கை கண் மூக்கென்னும் உறுப் புக்களிலாவ தெரிச்சல், இருமல், கோழை, தாகம், கைகால்களிற் சிதளம், அதிக தீப நம் ஆகிய குணங்களைச்செய்வது. (சீவா. ககந.) [சுவிஸெஷுரோமம்]

அக்கிநிச்சேதாம்—1. குங்குமமரம். (சப்த ஸ்.) 2. குசம்பமரம். 3. மஞ்சட்பூண்டு. (சப்த ஸ்.) [சுவிஸெவாஸ: ஸெவாஸ-துணி.]

அக்கிநிட்டம்—1. அக்கினியில் வைக்கப்பட் டது. 2. இரும்பாலாய பொரியந்தட்டி. [சுவிஷ: சுவி; ஷ.]

அக்கிநிட்டி—நெருப்பிடுகலம். (பிங்.)

அக்கிநிட்டி—ஒருநாளிலேமுடி க்கப்படும் ஒருயாகம். [சுவிஷு: ஷு; ஷு - பலிசெய்தல்.]

அக்கிநிட்டோமம்—அக்கினிதேவனுக்கு வசந்தகாலத்திலே ஐந்துநாட்களிற் செய்யப் படும் ஒரு யாகம். இது சோதிட்டோம யாகத்தின்முதற்பாகம். (உ-ம். அக்கினிட்டோ மமாற்றிய பயன்களையடைவர்.” (மச்சபு-தடாக. உந.) [சுவிஷோரி: ஷ்டோம-நைவேத்தியம்.]

அக்கிநித்தம்பநம்—நெருப்பினைச்சடாது தடுத்தல். [சுவிஸுலந: ஸுலந-தடு த்தல்.]

அக்கிநித்தம்பம்—1. அக்கினித்தூண். 2. அறுபத்துநான்குலைஞாநங்களுள் ஒன்று; அஃது, அக்கினியின் சுடுஞ்சத்தியைத் தடுக் கும் உபாயத்தைச்சொல்வது. [சுவிஸுல: ஸ்தம்ப-தூண், தடுத்தல்.]

அக்கிநித்தம்பன்—சிவன். [சுவிஸுல: ஸ்தம்ப-தூணனவன்.]

அக்கிநித்தாழி—ஓமாக்கினிவளர்க்குந்தாழி.

அக்கிநித்திரயம்—மூவகையக்கினி; அவை: காருகபத்தியம், தக்கினம், ஆகவந்யம் என்பன. (பெரியபு-தில்லைவா. ௫. உரை. [சுவி துய: த்ரய-மூன்று.]

அக்கிந்திராவகம்—அக்கிந்திரந்தியாகம்..

அக்கிந்திராவகம்—ஒருவகைச் செய்நீர்; அஹ்வெழயுப்புந்திராவகம்போல்வது. [சுயி
பூவக: பூவக- செய்நீர்.]

அக்கிந்திரைந-அக்கிந்திரையம். [சுயி
சூதா: சூதா- மூன்று.]

அக்கிந்திரான்—திப்பிழம்பு.

அக்கிந்தம்—1. அக்கிலியூட்டல். 2. சீரணி
க்கச் செய்யும் ஒரு மருந்து. 3. வஞ்சகமாய்
விடெரித்தல். [சுயிடி: டி-கொடுத்தல்.]

அக்கிந்தன்—1. தீயிலிட்டவன். 2. விடெரி
க்கிற துரோகி. [சுயிடி: டி-கொடுப்பவன்.]

அக்கிந்தநீர்—பிராமணபிதிர்க்களில் ஒரு
வகுப்பார். (மது.ந. ககக) [சுயிடி: சுயி;
டி-தகிக்கப்பட்ட.]

அக்கிந்தாவகம்—ஓமாக்கிவி வளர்த்தல்.
[சுயிபாசன: பாசனம்-வைத்துக்கொள்
னல்.]

அக்கிந்தித்ரு—தென்மீழ்க்கு.

அக்கிந்திவியம்—அக்கிந்திரீட்சை. அஃ
தொன்பதுவகைத் திவ்வியங்களுள் ஒன்று.
(மிருதிகம். சுரு.) [ஹியம்-தேவசம்பந்தமு
டையது.]

அக்கிந்திரம்—சீரணசக்திப்பெருக்கம்.

அக்கிந்திரை—அக்கிந்திரைவதை.
[சுயிடி: டி-வ-தேவன்.]

அக்கிந்திரந்திரம்—1. அக்கிந்திரான்கை
அக்கிந்திரான்— செய்யுண் காலம்;
அது, பரணி நாலாங்காலிலும் கார்த்திகை
யிலும் உரோகிணி முதற்காலிலும் சூரியன்
நிற்கும்காலம். [இந்தாட்களில் வீடு கட்டத்
தொடக்கினால் அவ்விடே நெருப்புக் கிரையா
மென்பர். சரசோ. மனை. கக.] 2. கார்த்தி
கைகான். [எரி பிறந்தகான்.]

அக்கிந்திரந்திரம்—1. சூரியனாந்தம். 2.
நீத்தட்டிக்கல். [சுயிடி: டி-பாஸ்தரம்-
கல்.]

அக்கிந்திரமான்—ஆஜ்ஞத்துக்குச் செய்
யும் பதினெட்டுஸம்ஸ்காரங்களுள் ஒன்று;
அஃதக்கிரியைச்சுற்றுதல். (சி. வி. கிரி. உ. எ.
தாற்.) [சுயிடி: டி-ஆஜ்ஞ-சுற்றுதல்]

அக்கிந்திராவேசநம். } -அக்கிந்திரம் புதுத
அக்கிந்திராவேசம். } ல். [சுயிடி: டி-வெ
ஸ: வ-வெஸ-புதுதல்.]

அக்கிந்திரம்—அக்கிந்திராட்சி. [பிழ
ம்பு-திராட்சி.]

அக்கிந்திரந்திரம்—1. ஆகவநீயம், தட்சிண
க்கிரி, காருகபத்யம் எனக் கிழக்குத் தெற்கு
மேற்குத் திசைகளிலே வேதியில் வளர்க்க
ப்படும் அக்கிரிகளும், சப்பியம் ஆவசத்தியம்
என வளர்க்கப்படும் அக்கிரிகளுமாகிய ஐந்த
க்கிரிகள்: 2. தவஞ்செய்தோர் நிற்கும் ஐந்
தக்கிரி; அவை நான்குதிசையிலும் நான்கு
திக்குண்டமும், மேலே சூரியனும். ("பஞ்
சாக்கிரி பார்.") 3. பஞ்சகதோஷங்களுள்
ஒன்று; அது பிரதானமாகக் கிருகா ரம்ப
கிருகப்பிவேசங்களுக் காகாதென நீக்கப்
பட்டகாலம் (உ-ம்) "பஞ்சகம்பார்க்கவேண்
டியகாலம் வரையில் ஞாயிறு முதலாக
அன்றையவாரம் வரையும், பிரதமை முத
லாக அன்றைய திதிவரையும், அச்சவினி
முதல் அன்றைய நட்சத்திரம் வரையும், மே
ஷம் முதல் அப்போ துதயலக்கினம் வரை
யும் எண்ணிக்கண்ட தொகையை யொன்
பதிற்கழித்ததின் மிச்சம் ௩, ௫, ௭, ௦, ஆயின்
உத்தமம். ௧, ௨, ௩, ௪, ௫, ஆயின் நீக்
கப்படும். ௬, ௭, ௮, ௯, ௧௦, ஆயின் நீக்
கப்படும். ௧. மிருத்தியுபஞ்சகம். ௨. அக்கிந்
திரந்திரம். ௩. இராசபஞ்சகம். ௪. சோரபஞ்
சகம். ௫. ரோகபஞ்சகம். (வருஷாதிநூல்
ககஉ.)

அக்கிந்திரந்திரந்திரம்—சிலந்திவகையுள்
ஒன்று; அதன் கால்கடோறும் விஷமுண்
டென்றும், கால்பட்ட இடங் கொப்புளிக்கு
மென்றுஞ் சொல்வர். (சீவரட். பக். ௩௫௪.)

அக்கிந்திரம்—பொன். [சுயிடி: டி-பிரகா
சம். அக்கிந்திரகாசமுடையது.]

அக்கிந்திரந்திரம்—ஓமஞ் செய்தற்குவே
ண்டிய உபகரணம். [சுயிடி: டி-வாரி
டி- உபகரணம்.]

அக்கிந்திரந்திரந்திரம்—அக்கிரியிலே ஓமஞ்
செய்யாதொழிதல் (உ-ம்) அக்கிரிந்திரந்திர
பிராயசித்தம் (பராச ௬-ககச வரதாசா.)
[வாரிக்ராம-விதல்.]

அக்கிநிபரிட்சை—அக்கிநியுருந்திரம்.

அக்கிநிபரிட்சை— அக்கிநியைக்கொண்டு பரிட்சித்தல்; அது, நெருப்பிலே நடப்பித் தாவது காய்ச்சிய இரும்பை அல்லது எண்ணெயைப் பரிசிப்பித்தாவது சோதித்தல். இப்பரிட்சையிலே அக்கிநியால்தாக்கப்பட்டவனை அசுத்தனென்றும், தாக்கப்படாதவனைச் சுத்தனென்றும் முன்னோர்சிலர்கொண்டனர். [சுறுபரிட்சா: பரிட்சா-சோதனை.]

அக்கிநி பாதை — தீயால் நெருங்கேடு (உலக வழக்கு)

அக்கிநிபுத்தி—ஒரு முறிவர். (வேதாரண்ய பு. வரன். கடு.)

அக்கிநிபுராணம்— பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்று; அது ஆக்கிநேயம்; இப்புராணத்திலே விட்டுணுவுடைய அவதாரம், சிருட்டிக்கிரமம், விட்டுணுபூசை முதலியன சொல்லப்படும். அஃ தெண்ணுயிரங்கிரந்தமுடையது. (வாச.) [சுறுபுராண: புராணம்-பழங்கதை.]

அக்கிநிபு—1. கந்தசுவாமி. 'ஆர்த்தெழுமனவிறநேன்றலாலக்கினிபூவேயென்றும்,' (மச்சபு. குமார. ககடு.) 2. நீர் [சுறுபு. ஊ-டு: ஊ-டு-பிறந்தவன், பிறந்தது.]

அக்கிநிபோஷணம்—வைசவதேவ பூசை.

அக்கிநிமண்டலம்—1. அக்கிநியினுலே யதிட்டிக்கப்படும் மண்டலம். 2. சரீரத்திலே பிறுதிவிக்கும் அப்புவுக்குமுரிய தாநம்; அது, மூலாதாரமுதல் நாபிரியந்தமுள்ளிடம்.

அக்கிநிமணி—சூரியகாந்தக்கல். [சுறுபு. மணி: மணி-கல்.]

அக்கிநிமந்தச்சாரம்—சுரநோய்வகைகளுள் ஒன்று. (சீவ. பக். சள.) [அக்கிநி-உதராக்கிநி. மந்தம்-மென்மை. சாரம்-காய்ச்சல்.]

அக்கிநிமந்தநம்—தேய்த்தலாற் கொல்களினின் றக்கிநியைப் பிறப்பித்தல். [சுறுபு. 8.நூ.ந: 8.நூ.ந-கடைதல்.]

அக்கிநிமந்தம்—1. கோங்கமரம். [சுறுபு. 8.நூ: 8.நூ-கடைதல். கடையப்படும்பொழுதிதன் கோல்களிலே நெருப்புப் பிறத்தல்பற்றிவந்தபெயர்.] 2. சமியாமை. [8.நூ-சேட்டையின்மை.] 3. தேய்த்தலாற் கொல்களினின் றக்கிநியைப் பிறப்பித்தல்.

அக்கிநிமரம்—காட்டுப்பலா.

அக்கிநிமாந்தம்—ஒருநோய்; உதராக்கிநி மந்தமுற்றிருத்தல். (உ-ம்.) "அக்கிநிமாந்தங்கைகாலக்கியெரிவுழை" (தைல-தைலவ. 10.அ.)

அக்கிநிமாந்தியம்—அசிரணம், சமியாமை. (கா. வைத்.) [சுறுபிராநு: சுறு-நெருப்பு. பிராநு]-மந்தத்தன்மை.]

அக்கிநிமாநுதி—அகத்தியமுறிவர். (வாச.) [இவர் ஒரு கற்பத்திலே அக்கிநிக்கும் வாயுவுக்கும் புத்திரராகப் பிறந்ததனால் வந்த பெயரென்பர்.]

அக்கிநிமுகச்சிலந்தி—ஒருவகைச் சிலந்திப் பூச்சி. அஃ ததிகநோவையும் நெருப்பாற் சுட்ட கொப்புளம்போன்ற கொப்புளத்தையும் உண்டாக்கும் விஷமுடையது (சீவ.)

அக்கிநிமுகம்—சேங்கொட்டை (வைத்தியபரி.)

அக்கிநிமுகள்—1. சூரபன்மன் புதல்வருள் ஒருவன். [கந்தபு. புதல். கசு. இதில் 'அங்கிமாமுகன்' எனக் குறிக்கப்பட்டவன்.] 2. தேவன். [மூல-வாய். அவியை, அக்கிநியை வாயாகக்கொண்டநுபவித்தலால் வந்த பெயர்.] 3. பிராமணன். (சப்தஸ்) [சாபருபமான அக்கிநி முகத்தில் இருத்தலால்வந்த பெயர். [சுறுபு. 8.நூ.வ]

அக்கிநிமூலை—தென்கிழத்திசை. (உ-ம்.) "அக்கிநிமூலை திங்கள்." (மச்சபு. சாந்தி. அ.) [மூலை-கோணம்.]

அக்கிநியந்திரம்— அக்கிநிமயமான அம்பு; [சுறுபு. சுறுபு. சுறுபு-அம்பு.]

அக்கிநியாகாரம்—அக்கிநியிருக்குஞ் சாலை. [சுறுபு. மார: சூ.மார-வீடு.]

அக்கிநியாதாநம்—ஓமாக்கிநி வளர்த்தல். [சுறுபு. யாந: சூ.யாந- செய்தமுடித்தல்.]

அக்கிநியாதேயம்— 1. அக்கிநிப்பிரதிட்டை. 2. இருபத்தொருவகையாகக்களுளொன்று. [சுறுபு. யாந: சூ.யாந-வைக்கப்படுவது.]

அக்கிநியாலயம்—ஓமகுண்டம். (வாச) [சுறுபு. யாந: சூ.யாந-வீடு.]

அக்கிநியுருந்திரம்—நிவிர்த்திகையிலுள்ளதெனச்சொல்லப்படும் நூற்றெட்டுப்

அக்கிரியநீபாதம் — அக்கிரேநாய்.

புலனங்களுள் ஒன்று. (சி. வி. கிரி. உக. உரை.) [சுழி: ருபு. ௦.]

அக்கிரியநீபாதம்—1. வால்வெள்ளி. 2. விண்விழ்கொள்ளி. 3. விழுவின்ற நகரத்திரம். [சுழி: ருபு. ௦. தூத: உதூத-தீமையை யறிவிக்குங் குறி.]

அக்கிரியேழுநாவணம்—அக்கிரிதேவனுக்குள்ள எழுநாக்குக்களின் நிறம். அவை: அருணம், கருகம், இரத்தம், கிருஷ்ணம், சுப்பிரம், வெகுவர்ணம், அகிரியரத்தம் என்பன. (வி. னி. கரு. ௦.)

அக்கிரியோகம்—அக்கிரிக்குரிய யோகம். அது; ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே சத்தமி துவாரசிகளும், திங்களிலே சட்டியேகாதசிகளும், செவ்வாயிலே பஞ்சமி சத்தமிகளும், புதனிலே துதியை அட்டமிகளும், வியாழனிலே சட்டி நவமிகளும், வெள்ளியிலே யட்டமி தசமிகளும், சனியிலே நவமி யேகாதசிகளும் வரும் நாள். (சுரகோ. குணகுண. ௦௦.)

அக்கிரியம்—1. அக்கிரியின்வீரம். 2. இந் திரகோபம். 3. பொன். சுழி: ருபு. ௦. ருபு. ௦. ருபு. ௦.]

அக்கிரியணம் — நெருப்புச்சட்டமையால் வந்த புன்.

அக்கிரியோகணிரோகம்—ஒருவகையுரோகம்; அது காத்தினுள் மெலிந்தவருக்குப் பித்தப்பிரதாநமான வாத சிலேட்டிமங்களினாலேயக்குருக்குள்ளே மாமிசகண்டத்தைப் போலக் கட்டிகளை யுண்டாக்குமென்றும், அக்கட்டிகள் கட்டையினெருப்புப்போலிருந் துபத்திரவத்தைச் செய்து, தி. எ. கரு. ௦. ஆம் நாட்களில் மரணங்கொடுக்குமென்றும், அக்காள் விலகினுந் சாத்தியமாகுமென்றும் சொல்லுவார். (சேவ. பக். ௩௬௬.) [அக்கிரி - நெருப்பு. ரோகணம் - வளர்வு. ரோகம் - நோய்.]

அக்கிரியிங்கம்—தேயுலிங்கம்.

அக்கிரியருணன்—சூரியகுலத்திலே யிராமனுக்குப்பின்னிருந்த ஓராசன். (இரகுவம். குலமுறை. ௩௨.)

அக்கிரியருத்தம்—உதராக்கிரியை வளர்க்கும் ஒரு மருந்த. [சுழி: வயபு: சுழி: உதராக்கிரி. வர்த்தகம்-வளர்ப்பது.]

அக்கிரியருத்தம்—1. உதராக்கிரியை வளர்க்கும் ஒருமருந்து. 2. தீவளர்த்தல். [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியல்லபம்—குங்கிலியம். [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியவாதம்—1. ஆடு. (வாச.) 2. புகை. (வாச.) [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியவாதம்—புகை. [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியிச்சப்பம் — புண்ணின் அழற்சி [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியிஷ்டாநோகம்—எண்வகைவிஷ்டாநோகமாகத்தான் ஒன்று; அது வாதபித்தாதிக்கம், தேகமிளைத்தல், வீக்கம், கிடைபொருந்தாமை, புரளல், கோழை, இருமல், சரத்தி, மூர்ச்சை, வாய்நீருறல், வயிற்றைதல், மலசலச்சிக்கல், பக்கநோவு என்னும் இக்குணங்களையுண்டாக்குவது. (சேவ. பக். ௨௦௨.)

அக்கிரியிச்சம்—1. பொன். 2. ரம் என்னுமொலி. [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியியம்—அக்கிரியின்வீரம். (வாச.) [சுழி: வயபு: வயபு: ௩௦-வளர்த்தல்.]

அக்கிரியேசன்—இக்குவாருவுக்குத் தம்பியாகிய அரிஷ்டியனுடையவம்சத்தில் வந்த தேவதத்தன்மகன் சாதகர்ணமகாமுனி.

அக்கிரியேசியாயநம்—அக்கிரியேசன் வம்சப் பிராமணகுலம்.

அக்கிரியிச்சம்—1. நாவலந்தியை யரசு செய்த பிரியவிரதனுடைய ஒருமகன். (மிருகேந். அத்தவா. ௬௪.) 2. அக்கிரியாரியஞ் செய்யுங்குரு. [சுழி: வயபு: சுழி: உதூ-கொருத்தல்.] [சுழி: வயபு:] இவனை அக்கிரி துருவன் என்றும் (த. நி. போ. பக். ௩௩௦.) அக்கிரியானென்றும் (கந்தபு. அண்ட. 28), அக்கிரியேசியான் என்றும் (சிவதரு. கோபுர. ௬௩.) சொல்வர்.

அக்கிரியை—கண்ணோய். (உ-ம்) “இமை யிலவக்கூழாட்டமக்கிரியைவெ பெரியகுமரி

யாங் கொள்ளிமுன் பல்லமாமே.” (தைல. தைலவ. ௩௫.) [அக்ஷி-கண்.]

அங்கிபடலம்—கண்ணெய்களுள் ஒன்று. [அக்ஷிபடல: அக்ஷி-கண். படல-போர்வை.]

அங்கிமகாரம்—அக்கிரகாரம் (வைத்திய பரி.).

அங்கிமகிசா—அமுக்கிராஇலை (வைத்திய பரி.).

அங்கியம்—பகலிலே பதினான்காவதாக நிகழும் உத்தரமென்னும் முகூர்த்தம். (விதா. குண. எங்-ம் உரையும்.)

அங்கியநம்—அறியப்படாதது. (உ-ம்.) “ஒதுமொருவருட மக்கியாத மெனவும் புக ள்றே.” (நல். பாச. சிறப்பு. ௩௫.) [அஜ்ஞாத: அ-எதிர்மறை. ஜ்ஞாத-அறியப் பட்டது.]

அங்கியநி—பிரமத்தை (திரிபுணர்வை)ப் பற்றிய ஐவகைக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்று; இது சாங்கியப்பிரபாகார்மதத்தில் அங்கேரி க்கப்பட்டது. அவ் வைவகைக்கோட்பாடுகளாவன—சத்தியாதி, அசத்தியாதி, அந்நிய தாக்கியாதி, அநிர்வசநீயக்கியாதி, அக்கியாதி என்பன. இவற்றின் விவரங்கள் விருத்திர தத்தினாவளி, விருத்திப்பிரபாகரம் முதலிய நூல்களில் விளங்கும்.

அங்கியநாம்—அஞ்ஞானம்.

அங்கியநி—அஞ்ஞானி.

அங்கியெழுதுதல்—அக்கிப்புண்டிரச் செங்காவிக்குழம்பாற் சிவக் நாயுருக்க ளெழுதல்.

அங்கிரகண்ணியன்—முதல்வகை மதிக்கப்படத்தக்கவன். (உ-ம்) ‘மகாவீரர்க்கெல்லாமக்கிரகண்ணியன்.’ (சி. சி. பா. சிவாக்.) [அமு. மணு: அமு-முதல். மணு-மதிக்கப்படத்தக்கவன். சப்தஸ்.]

அங்கிரகித்தம்—1. கைந்துதி. 2. வலக்கை. [அமு. ஹஸு: அமு-நுனி, பிரதானம். ஹஸ்த-கை.]

அங்கிரகரம்—1. கிரணத்தின் அந்தம். 2. கைந்துதி. 3. வலக்கை. [அமு. கர: அமு-நுனி, பிரதானம். கர-கிரணம், கை.]

அங்கிரகன்—1. சிரோட்டமானவன், முதன்மையுடையவன். 2. முன்னுக்குப்போகிறவன். [அமு. ம: அமு-முன். ம-போகிறவன்.]

அங்கிரகாரம்—1. தலைமையான இடம். 2. பார்ப்பனச்சேரி, வீதி. 3. பிராமணனுக்குச் சீவரத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம், அல்லது கிராமம். [அமு. ஹார: அமு-தலைமை. ஹாரம்-எடுக்கப்படுவது.]

அங்கிரகிசியை—1. கிரகன் கிழக்கு மேற்கு வீதியகறலில் வரும் ஜ்யா. 2. வில்லின் நாணி னது நுனி. [அமு. ஜ்ஞா.]

அங்கிரகங்கை—1. கணைக்காலின் மேற்பாகம். (வாச.) [அமு. ஜ்ஞா] 2. முதன்மரியாதை. [அமு-மேல், முதல். ஜ்ஞா-கணைக்கால். ஸஜ்ஞா-எண்ணப்படுகை.]

அங்கிரகந்தாநி—இயமபஞ்சிகை; இது சேதநருடைய நன்மை தீமைகள் எழுதப்படும் ஏடு. [அமு. ஸநாநி: அமு-முன். ஸநாநி-தொடுக்கப்பட்டது.]

அங்கிரகநீம்—1. பிரமா. 2. பிராமணன். 3. மூத்த சகோதரன். [அமு. ஜ்ஞ: அமு-முதல். ஜ்ஞம்-பிறந்தவன்.]

அங்கிரசம்பாவரை — முதன்மரியாதை. [அமு. ஸம்ஹாவநா: அமு-முதல். ஸம்ஹாவநா-மதிக்கப்படுகை.]

அங்கிரசரதை — முன்னுக்குப் போதல். [அமு. ஸரதா: அமு-முன். ஸரதா-போதல்.]

அங்கிரசரம்—முன்போதல். [அமு. ஸர: ஸர-போதல்.]

அங்கிரசன்—1. பிராமணன். (சி. வி. கிரி. உக.) 2. மூத்தசகோதரன். [அமு. ஜ்ஞ: அமு-முதல். ஜ்ஞம்-பிறந்தவன்.]

அங்கிரசாதகன்—1. பிராமணன். 2. முன்பிறந்தோன். [அமு. ஜாதக: அமு-முன். ஜாதக-பிறந்தவன்.]

அங்கிரசாதி—1. பிராமணன். 2. முன்பிறந்தவன். [அமு. ஜாதி: ஜாதி-பிறந்தவன்.]

அங்கிரசாலை—அந்தணரை யுண்பிக்குஞ்சாலை.

அங்கிரசாலைப்புறம்—அந்தணரையுண்பிக்குஞ்சாலைக்கு விடப்பட்ட மானியம்.

அங்கிரகை—முன்பிறந்தவன். (வி-னி.) [அமு. ஜா: ஜா-பிறந்தவன்.]

அக்கிரணி — அக்கிலிப்பிக்கிலி.

அக்கிரணி—தலைவன். [சுமுணி: நீ-நடத்துகிறவன். ரகாரம்நோக்கிநகாரம்னகாரமாயிற்று.]

அக்கிரதாம்புலம்—முதற்கொடுக்கும் தாம்புலமரியாதை.

அக்கிரபாகம்—1. சிரேட்டபாகம். 2. நுனிப்பாகம். 3. மிஞ்சியபாகம். [சுமு. ஹா: சுமு-பிரதாநம், நுனி. ஹா-பங்கு.]

அக்கிரபாணி—1. கைநுனி. 2. வலக்கை. [சுமு. வாணி: சுமு-நுனி, பிரதானம். பாணி-கை.]

அக்கிரபூசை—அக்கிரபூசை. (உ-ம்.) “அக்ரபூசை” (பார்.)

அக்கிரபூரை—1. மிகமேலான மதிப்பு. 2. முதற்பூசை. (வாச.) [சுமு. வ-பூரை: பூரை-மதிப்பு.]

அக்கிரபூம்—1. இலக்குக் குறிக்கப்பட்ட தாநம். 2. பெறநோக்கிய பொருள். [சுமு. வ-பூமி: சுமு-இலக்கு. வ-பூமி-இடம்.]

அக்கிரயம்—1. அதிகம், மிகுதி. 2. அருகு. (உ-ம்.) “அக்கிரவணம்.” (இப்பொருளில் வரும்போது, ரவ்வொற்றுக்கெட்டுக்கவ்வொற்றுத் திரிந்திரட்டித்து “அக்கம்” எனவும் வழங்கும்.) 3. இலக்கு. “அக்கிரபூமி.” 4. உச்சி. (உ-ம்.) “பர்வதாக்கிரம்.” 5. கிரகம். 6. மேற்கு வீதியகரம். 7. கூர். 8. சிரேட்டம். (உ-ம்.) “அக்கிராசநம்.” 9. திரன். 10. தொடக்கம். (உ-ம்.) “அக்கிரகாயணம்.” 11. நுனி. (உ-ம்.) “குசாக்கிரம்.” “அக்கிரவந்தருப்பை கைக்கொண்டக்கிரவந்தருக்கதாசு.” (இரகு. சுடி. எக.) 12. மிச்சம். (உ-ம்.) “அக்கிரபாகம்.” 13. முதலாவது, முந்தியது. (உ-ம்.) “அக்கிரசம்மன்.” 14. முதற்பாகம். (உ-ம்.) “அக்கிரபாதம்.” 15. மேற்பாகம். (உ-ம்.) “அக்கிரசங்கை.” 16. நாலாவது எப்பிச்சை. (உ-ம்.) “நித்தியகன்ம. 17.)

அக்கிரமம்—1. ஒழுங்கின்மை. 2. கொடுஞ்செயல், நீதிநீங்குதல். (உ-ம்.) “அக்கிரமத்தாற் குற்ற மடித்துத்தீர்த தச்சம்பண்ணி.” (சி. சி. உ. கரு.) [அக்கிரமம்: அ-எதிர்மறை. க்ரமம்-ஒழுங்கு. ‘கிரமம்’ என்பதனாற்போந்த பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் மாறாய் பொருட்கண்வரும்.]

அக்கிரமாயிசம்—இரத்தாசயம், இரத்தாசயத்தின் மாமிசம். [சுமு. பிராண்ட: சுமு-பிரதாநம். மாம்சம்-தசை.]

அக்கிரயம்—கொடியவன்.

அக்கிரவருணம்—உயர்ந்தசாதி. [சுமு. வர்ண: சுமு-முதல். வர்ணம்-சாதி.]

அக்கிரன் — முதல்வன், முந்தினவன். [சுமு.]

அக்கிராகரம் — அக்கிராகாரம். [சுமு-முதல். அகரம்-உறையிடம்.]

அக்கிராகியம்—1. எடுக்கத்தகாதது, ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தகாதது. 2. கிரகிக்கப்படாதது. (உ-ம்.) “அக்கிராகியமான தேசோருப மாம்.” (சி. சி. பாயிரம். சிவாக்க.) 3. சம்மதி பெறாதது. [சுமு. ஹா: சு-எதிர்மறை. ஹா-ஹா-கிரகிக்கத்தக்கது.]

அக்கிராசநம்—தலைமைத்தானம்.

அக்கிராசநி—தலைமைத்தானத்தே வீற்றிருப்பவர், சபைத்தலைவர்.

அக்கிராசநாதிபதி—சபைத்தலைவர்.

அக்கிராநீதம்—1. கடக்கப்படாதது. 2. சோம்பு. (வைத்தியபரி.) 3. வெல்லப்படாதது. [அக்கிராந்த: அ-எதிர்மறை. க்ராந்த-கடக்கத்தக்கது.]

அக்கிராயம்—1. தலைமையான இடம். 2. பார்ப்பனச்சேரி. 3. பிராமணனுக்குச் சீவரத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட வீளைநிலம். [சுமு. ஹார]

அக்கிரியம்—1. முதலிலுண்டானது (பிரமோப.). 2. சிறந்தது. (பிரமோப.) [சுமு. ரிய] 3. தொழிலற்றது. [சுமு. ரிய.]

அக்கிரியன்—1. சிரேட்டன். 2. தமையன். [சுமு. ரிய: சுமு-முதல். இய-ஒருவிகுதி.] 3. முயற்சியற்றவன், மந்தன். 4. கிரியை விட்டவன், யாதொருகருமமுஞ்செய்யாமல் விட்டவன். (பகவத். சு. க.) [சுமு. ரிய: அ-எதிர்மறை. க்ரிய-தொழிலுடையவன்.]

அக்கிருதன் — யோகாட்டகரிலொருவன். (வி. னி.)

அக்கிரோசன்—தலைவன்.

அக்கிலிப்பிக்கிலி—1. குழப்பம். 2. மனக் குழப்பம்.

அக்கிலிபதை—அக்கோடகம்.

அக்கிலிபதை—அலியன்மை. [சுசீவதா: அ-எதிர்மறை. சீவதா-அலித்தன்மை.]

அக்கிலு—நெருஞ்சில். (கா. வைத்.)

அக்கீம்—மகமதிய வைத்தியன்.

அக்து—1. அகில். (கா. வைத்.) 2. உகா மரத்துக்காய். 3. உருத்திராக்கம். (உ-ம்.) “அக்கையணிந்தவர்.” (திருவாணைக்கா. கோச்செங். ச.) 4. எட்டிமரம். (கா. வைத்.) 5. எருத்துத்திமில். (பிங்க. நூநக.) 6. எலும்பு. (உ-ம்.) “கக்கக்கை.” (திருப்புகழ். சங்க.) 7. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “ஆனையக் கேயிக்கே சாரியைமொழியே.” (தொல். எழுத். ககக.) [இச்சாரியை, உ-ம் எழுத்துக்கள்கெட்டன்றிவாராதென்பர். தொல். எழுத். கஉஅ.] (உ-ம்.) “தமிழநாகன்.” “தாமக்கோல்.” இவைகளிலே “அக்கு” என்பதன்று. “அ” என்பதே சாரியை என்பர் நன்னூலார். (நன். மெய். உஉ.) 8. கண். (உ-ம்.) “அக்குப்பீழை.” (திருப்புகழ். ஞாந.) 9. சங்கு. (கா. வைத்.) 10. சங்குமணி. (உ-ம்.) “அக்கேதநவல்லார்திகெட.” (கம்பர. கூ.) 11. பலகறை. 12. உரிமை.

அக்துச்சீ—சங்குமணிவளை. (தக்க)

அக்துக—அக்கரை.

அக்துகை—மங்கலம் இழந்த பெண்களுள்ளே துறவுபூண்டு உபதேசம்பெற்றுத் தவஞ்செய்கிறவள். (உ-ம்.) “கன்னி யிற்றுற வன்னங்கள் கணவனின் றுறவின், மன்னு மா ரியாங் கணைகணால் வான்குமக் குசைகள், என்ன மூவகைப் பெண்டவப் பள்ளிக ளெல்லாம்” (திருவிளையா. சமணரை. கள.) [இது சமண பரிபாஷையில் வழங்குஞ்சொல்.]

அக்துனி—சிறிதளவு. (உ-ம்.) அக்குணிப் பிள்ளைக்குத் துக்குணிப்பிச்சை.

அக்துத்து—1. சந்தேகம். 2. நிபந்தனை. 3. இரண்டுக்குற்றநிலை.

அக்துத்தோக்து—1. ஒட்டுப்பற்று. 2. சம்பந்தம்.

அக்துதார்—உரிமையாளன்.

அக்துமணி—1. பலகறை. 2. சங்குமணி. (கா. வைத்., வைத்தியபரி.)

அக்துமாலை—உருத்திராக்கத்தினுற் கோக்கப்பட்ட மாலை. (உ-ம்.) “அக்குமாலகொடங்கையிலென்னுவார்.” (தேவாரம். நமச்சிவா. சம்ப.)

அக்துரன்—இடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்.

அக்துரு—விரல். [சுமு. ௦.]

அக்துருக்கி—கயரோகம்.

அக்துருரன்—1. கிருட்டிணனுடையதகப்ப ணுடன்பிறந்த ஒரு யாதவன். 2. குருரமில்லாதவன்.

அக்து ரோணி—உகஅஎ0 யானையும், சுருசுக0 குதிரையும், உகஅஎ0 தேரும், க0கந00 காலாட்களுங்கொண்ட ஒரு சேனைத்தொகை. (உ-ம்.) “இருபத்தோ ராயிரத்தெண் ணாற்றெழுப தியற்றேர்க ளியானைய0தே, பொருவற்ற பரிகளறு பத்தையா யிரத்தறுதூற்றெருபான் போர்செய், திருமிக்கோ ரிலக்கமுட னென்பதினு யிரத்துமுற்றாற்றைம்பான் சேர, நிருமித்த வகைநான்குமக்குரோணி பென்றெருபேர் நிகழுமன்றே.” (நல். பார. சிறப்பு. உந.) [“அக்ஷௌஹிணி” என்னும் வடமொழி “அக்குரோணி” என மரீஇயிற்று. அக்ஷ - தேர். ஊஹிணி - கூட்டம்.]

அக்துரோதம்—குரோதமின்மை. [சுக்ருய: அ-எதிர்மறை. க்ருய-கோபம்.]

அக்துல்லி—1. உக்காரி. (கா. வைத்.) 2. சிற்றுண்டி. (கா. வைத்.) 3. பிட்டு. (கா. வைத்.) அக்துவடம்—சங்குமணிவடம். (திவ். பெரியாழ்வார் 1. 7. 2.)

அக்துள்—கக்கம். [“அக்கு” என்பது, “அக்குள்” என மருவிற்று.] (உ-ம்.) “அக்குளுக்குண் மாமிசகண்டத்தைப்போற் கட்டிக் கையுண்டாக்கும்.” (சீவ. நக0.)

அக்துளு—அக்குளுத்தல். கூச்சமுண்டாக்கல். (உ-ம்.) “அக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றேன்.” (கலித்தொகை. கசு.)

அக்கேனம்—ஆய்தவெழுத்து (யாப். வி. 2. பக் 28.)

அக்கை—1. தமக்கை. 2. தாய். [அக்காள்.]

அக்கைச்சி—அக்கை.

அக்கொழங்கு—சங்குமணிவடம். (தக்க)

அக்கோ—ஓர் அகிசய இரக்கச்சொல்.

அக்கோகிணி—அக்குரோணி. [அக்ஷ; ஊஹிணி.]

அக்கோடகம்—கடுக்காய். (கா. வைத்.) [அக்ஷோடக.]

அக்கோடம்—அக்கோடகம். [அகக்ஷாப.]

அக்கோணி—அக்குரோணி. [“அகக்ஷாப ஹிணி” என்பதன் மருஉ.]

அக்கோபம்—1. அசையாநிலை. 2. யானை கட்டிக் தூண். [அகக்ஷாப: அ-எதிர்மறை. கக்ஷாப-அசைய.]

அக்கோலம்—1. தேற்றங்கொட்டை. (கா. வைத்.) 2. தேற்றமரம்.

அக்கோளிக்னி—அக்குரோணி. [அகக்ஷாப ஹிணி: அகக்ஷ-தேர். ஹஹிணி-கூட்டம்.]

அக்காரம்—அக்கிரகாரம். (உ-ம்.) “அந் தணருக்கந்வத்ரமக்காரம்.” (திருநெல். சுவேத அ0.)

அக்பூசை—முதற்பூசை, முதன்மரியா தை. (உ-ம்.) “ஆர்கொலோ வக்ர பூசைக் குரியார்.” (பாரத. இராய. ககஉ.)

அக்யாதிசயோக்தியலங்காரம்—முறையி டுயர்வுநலிற்சியணி. (குவ. ௫௩.) [சுக்ர-8; சதிஸய; உகி; சுலூகார.]

அக்ருத—பிரதிட்டாகலையிற் பிரகிருதித் தவத்தினுள்ளனவெனச் சொல்லப்படும் எட் டிப்புறங்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

அக்ரோதி—1. தமக்கைக்கு லிவாகமா காமலிருக்கையில், தான் லிவாகஞ்செய்து கொண்ட தக்கை. (பராசர. வரதாசா. பிரா யச்சி. க. உரு-உச.) 2. முன்லிவாகஞ் செய் துகொண்ட ஒருத்தியை லிவாகஞ்செய்த பிராமணன், அல்லது அரசன், அல்லது வை சியன். [சுமெ. லிபிஷு.]

அகக்கடவுள்—1. ஆன்மா. 2. ஆன்மா லின் உள்ளிருந் ததனைச் சேட்டிப்பிக்கும் கடவுள். 3. மகம். [அகம் - உள். கடவுள்-தெய்வம், தெய்வம்போல்வது.]

அகக்கல்—ஞானக்கண்ணாகிய அகத்துக் கன். (உ-ம்.) “அகத்துக்கன்கொண்டறிவ தேயாகத்தம்.”

அகக்கன—உள்ளிருக்கும் கன.

அகக்காரம்—அத்தக்காரம், உட்கருவி. (உ-ம்.) “சமமக்காரணதண்டம், (கைவ. தத். கூ.) [அகம்-உள். காரம்-கருவி.]

அகக்கருவி—1. உட்கருவி. 2. தேகசம் பந்தமாகிய ஆன்மாவினை உட்கருவி; அது பிருதிவீமுதலிய ஐந்துபூதங்களும், சுரோத் திரியமுதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும்,

சுத்த முதலிய ஐந்து தன்மத்திரைகளும், வாக்குமுதலிய ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும், மனமுதலிய நான்கந்தக்காரணங்களும் கால முதலிய ஏழு வித்தியாதத்துவங்களும், சுத் தலித்தை முதலிய ஐந்து சுத்த தத்துவங் களும் என முப்பத்தாறுவகைப்படும். (திரு வால. ந-வது. பாசலக்கணம். அகக்கருவி.)

அகக்காழ்—1. உள்வைரம். (உ-ம்.) “அக் க்காழன்” (பார்க்க.) 2. உள்வைரமுடைய மரம். 3. ஆண்மரம். (பிங்.) 4. வச்சிரக்கல். [அகம்-உள்; காழ்-வைரம்.]

அகக்காழன்—உள்வைரமுடைய மரங் கள். அவை: இருப்பை, புளி முதலியன. (வரலாறு.) “அகக்காழனவே மரமென மொ ழிப.” (தொல். பொரு. சுசக.)

அகக்கூத்து—அகச்சுவையாகிய குணத்தி ன்வழிநிகழுங்கூத்து; அது தேசி, மார்க்கம் என இருவகைப்படும். (உ-ம்.) “குணத்தின் வழிபதக்கூத்தெனப்படும்.” (குணநூல்.) (சிலப். அரங்கே. கஉ. அடியார்க்குநல்லார் உரையும், அரும்பதவுரையும்.)

அகக்கூத்துக்கை—அகக்கூத்திற் காட்ட படும் கை; அஃது, எழிற்கை தொழிற்கை யென இருவகையினது; பொருட்கை கூட்டி மூவகையினதென்பாருமுளர். [அது பின்வ ருஞ் சூத்திரத்தினுற் பெறப்படும். அவை தாம், “எழிற்கை யழகே தொழிற்கை தொ ழிலே பொருட்கைகளின் பொருளாகும் மே.”] (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை. அடியார்.)

அகங்காரம்—அகங்காரம். (உ-ம்.) “அகங் கரத்தால் வரும்.” (ஞானவா. வைராக். ௫அ.) [அஹம்-நான். கரம்-செயல்.]

அகங்கரித்தல்—கர்வங்கொள்ளல். (உ- ம்.) “அன்புடைய தம்முனடிவீழ்ந் தகங்கரி த்தான்.” (பாரத. களம்போர். ககஉ.)

அகங்கரிப்பு—அகங்கரித்தல்.

அகங்கரித்தல்—மனமகிழ்தல். (உ-ம்.) “அப்பார்சடையா னடித்தொண்டரகங்களி ப்ப.” (காஞ்சிப்பு. தருவ. உரு.) [அகம்-ம னம். களித்தல்-மகிழ்தல்.]

அகங்கரிப்பு—மனமகிழ்வு.

அகங்காரக்கிரந்தி—சமுசாரபந்தம்; அஃது இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒரு மைப்பாடாகத் தானென்று சேவன் அபிமானி ப்பது. (காகா. வா. ௫.) [அகங்காரம் - நா னென்கை. கிரந்தி-கட்டு.] அஃது: இருபத்

அகங்காரசைதந்யவாதி—அகங்கிருதி.

தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக நானென்று ஆவரணசக்தியால் மறைக்கப்பட்ட சீவன் அபிமாநிப்பது. (நாநா.சி.சு.) [சுஹஜார; ௨௩.]

அகங்காரசைதந்யவாதி—“அகங்காரவியாபாரமாய் இருக்கும் பிராணாதி வாயுக்களை ஆன்மா என்னும் ஞானத்தினாலே அதனையறிந்து அத்தத்துவம் அடைதலே மோக்ஷம்” என்னும் மதத்தன். (சி. சி. ௨: ௭௩. உரை. மறை.) [அகங்காரம்-அகங்காரதத்துவம். சைதந்யம்-ஞானம். வாதி-சொல்லுகிறவன்.]

அகங்காரத்திரயம்—1. முக்கிய அகங்காரம், அமுக்கிய அகங்காரம், முக்கியாமுக்கிய அகங்காரம் என மூவகைப்பட்ட அகங்காரங்கள். 2. தைசத அகங்காரம், வைகாரிக அகங்காரம், பூதாதியகங்காரம் என மூவகைப்பட்ட அகங்காரங்கள். [இது பின்வரும் மேற்கோளாற் பெறப்படும். “தானும் (அகங்காரம்) மூன்றதாய் நிகழுமென்பர் பாங்கார் பூதாதி வைகாரிகர் தைசதந்தானென்றே.” (சி. சி. ௨: ௫௬.) [த்யம் - மூன்று.]

அகங்காரதத்துவம்—முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் ஒன்று; அது பேரண்டத்திலிருப்பதாகப்பேசுங்கால் ஆகாய தத்துவத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் ஒருதத்துவமென்றும், கோடிகோடியோசநம் விஸ்தாரம்கொண்ட பிரமாணமுடையதென்றுஞ் சொல்வர். (சி. வி. ஞாந. உக.) [சுஹஜார; ௨௩.]

அகங்காரம்—1. அந்தக்காணம் நான்கனுள் ஒன்று; அது புத்தியினால் நிச்சயித்துக் கிரகிக்கப்பட்ட விடயங்களை நான் செய்தேன் என்று நிச்சயித்தலும், பிராணவாயுவினால் அன்னபாணாதினைக் கிரகித்தலும், ஒன்று செய்யுமாறுபிரவர்த்தித்தலும், யான் என்று என்றபிமானித்தலுமுடையது. (உ-ம்.) “திருவார் மரமே புத்தியொடு சித்தமகங்காரமுங்கூட, மருவு மந்தக் காணநான்காம்.” (நல். பா.ர. கௌகிக. அச.) “ஆனதறுவதலிலிலையு மியக்கியாங்காரநீங்காதவகந்தைக்கு வித்தா, யானலது பிறொருவரென்னை யொப்பா ரிப்புலியி லில்லையெனு மியல்பின தாயித்திரியம் புலன்க, டானுகருமளவிலின முந்தியுறும்.” (இவப். ௨: ௨௫). 2. செருக்கு; நானென்றெழும்புகை. (சுப்தஸ். ௩.)

அது நான் கடத்தையறிந்தேன் பட்டதையறிந்தேன் என்று புலப்பட்டவிஷயங்களைத் தொடர்ந்தறியும் அபிமாநமாகிய செருக்கு (சி. வி. ஞாந. கள. உரை.) 3. மந்தைக்கு மேலே பத்துப்பங்கு படர்ந்து தானு வட்டகருக் கிடமாய் உள்ள ஒரு தத்துவம். (த. போ. ஈசுசு.) [அஹங்கார: அஹம்-நான். காரம் - செய்தல்.] 4. கோபம். (ஆகு பெயர். 5. அந்தக்காணமே ஆத்மா வென்னும் அபிமானம்.

அகங்காரவாதி—மனோமயகோசமே ஆன்மா என்று வாதிக்கும் மதத்தன். (உ-ம்.) “அகங்காரவாதிகள் மனோமயகோசன் ஆன்மா என்பார்கள்.” (சி. சி. ச: ௨௩. உரை. மறை.)

அகங்காரான்மநூநம்—(வைசேடிகம்) அகங்காரதத்துவமே ஆன்மா எனக்கொள்ளும் ஞாநம். (உ-ம்.) “அகங்காரான்ம ஞாநோபாயம் உபதேசிக்கும் வைசேடிகனுக் ககங்காரபுவநப் பிராப்திதானே மோக்ஷம்.” (சி. சி. அ: ௧௨. ஞா.) [அகங்காரம்-அகங்காரதத்துவம். ஆன்மா-உயிர். ஞாநம்-அறிவு.]

அகங்காரான்மவாதி—அகங்காரமே ஆன்மா என்று வாதிக்கும் வைசேடிகன். (உ-ம்.) “அகங்காரான்மவாதியாகிய வைசேடிகனையும்.” (சி. சி. ச: ௧. ஞா.)

அகங்காரி—செருக்குடையவன். (உ-ம்.) “வண்ணகங்காரிகை மற்றுமென் போற்பகர் வாரிலையென், மெண்ணகங்காரி.” (முல்லை யந். ௬௨.) [அகங்காரி.]

அகங்காரி—அகக்காழ்.

அகங்கிரகத்திரயம்—திராநிக்கப்படுஞ் செருபத்தைத் தனக் கபேதமாகச் சிந்தித்தல். (விசார. ௨௦௭.)

அகங்கிரகோபாசனை—(தெய்வங்களைத்) தான் என்று பாவித்துச்செய்யும் உபாசனை. (உ-ம்.) “தெய்வங்களை அகங்கிரகோபாசனை பண்ணுகிறான்” (சி. சி. அளவை 13. சிவாக்.)

அகங்கிருதன்—செருக்குடையவன். (சுப்தஸ்.) [சுஹஜார: சுஹம்-நான். சுருத-பண்ணப்பட்ட. தன்னை மேலாக எண்ணுகிறவன் என்றபடி.]

அகங்கிருதி—1. அகவிலகாரம். (உ-ம்.) “அகங்கிருதிநிரங்கிருதியுறமல்.” (வேதா. சூ. ௧௪௮.) 2. செருக்கு, நானென்கை.

3. அகங்காரத்தவம். (சி. லி. ஞாந. கள.) [சுவஹூதி: சுவஹம்-நான். கருதி - செ யல்.]

அகங்கை—உள்ளங்கை. (உ-ம்.) “அகங் கையினவீரமதியதனை.” (காஞ்சி. திருக். கஉரு.)

அகச்சித்தாநுவித்தசமாதி—ஆறு சமாதிசு ளில் ஒன்று; அது: தனித்துவிளங்கிய சச்சி தாநத்தமே யாத்துமா என்னுஞ் சிந்தனையை யகத்தில் அநுசரித்துவருதல். (உ-ம்.) “அச ங்கசச்சிதாநந்த சுயம்பிரகாசசுவருபமே தா ன் எனச் சிந்திப்பதே யகச்சித்தாநுவித்த சமாதியாம்.” (வேதா. சூ. கருக. உரை. சேஅ.) [ஸத்தா - உண்மை. சுநுவிஹூ பதிந்தது. ஸமாயி - நன்குசித்தித்தல்.]

அகச்சித்தாநுலேதம்—அகச்சித்தாநுவித்த சமாதி. (வேதா. சூ. கருக. உரை.) [அநு வேயும்-பதிந்தது.]

அகச்சமயம்—உட்சமயம்; சைவம், பாசு பதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் என்னும் ஆறும் சைவசமயத்துக் குட்சமயங்களாம். (உ-ம்.) “அகச்சமயத்தொ ளியாய்.” (சிவப்பிர. மங்கல. எ.) [சமயம்- மார்க்கம்.] சிவஞானமுநிவர் பகுப்பின்படி.) பாஷாணவாதசைவம் முதல் சிவாத்துவித சைவம் ஈறாகிய ஆறும். “பாஷாணவாத சை வச் முதலிய அறுவரும் பொருளுண்மையெ ல்லாஞ் சித்தாந்தசைவரோ டொப்பக்கொ ள்ளும் அந்தரங்கவுரிமையுடையராயினும், அவ்வப்பொருள்கட்டுக் கூறுந் தன்னியல்பு பொதுவியல்புமாத்திரையின் முரணுதலான் அவர் சமயம் அகச்சமயமென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன.” (சிவஞானபாஷ்யம். ௬-ம் சு-ம் பக்கம்.)

அகச்சுட்டு—பெயர்ச்சொல்லின் அகத்து முதனிலையுறுப்பாய் அமைந்துநிற்குஞ் சுட் டெழுத்து. நன். எழுத். கக. உரை. (உ-ம்.) “அவன்.”

அகச்சுவை—காடகரசத்தொன்று.

அகசம்—1. அகத்தி. 2. எலுமிச்சம்பழம். (வைத்தியபரி.)

அகசியகூத்து—பகடிக்கூத்து; அஃது உள்ளதுபோல இல்லாததைக் காட்டும் வெளிவேடம். (ஒழிவி.)

அகசியநாந்—விதுஷகன்.

அகசியம்—1. பகடிக்கூத்து. (உ-ம்.) “ஒரு பாலினேழிசையு முணர்த்தும் பாட லொரு பாலி னகசியங்கள்.” (நல். பா. இராசஞ. கள.) 2. பரிசாசம். 3. வேடிக்கை. [ஹாஸ்ய.]

அகசு—1. இராப்பகல்கொண்டதிரம். சி. லி. யோக-காடு 2. பகற்பொழுது. [அஹர்.] அகசை—மலையிற்பிறந்தவள், பார்வதி. [சுமஜா: சும-மலை. ஜா-பிறந்தவள்.]

அகஞ்சிறை — அகத்தின்கண்ணேயுள்ள சிறை. (நன். சங்கரா.)

அகஞ்சுகி—“நான் சுகி”யெனப் பொருள் படும் ஒரு வடமொழிவாக்கியம். (சி. சி. எ. க. சிவாக்.) [சுவஹம் ஸுஹீ: சுவஹம்-நான். ஸுஹீ-சுகமுடையவன்.]

அகஞ்சுரிப்படுத்துதல்—1. மனத்தைத் தே ற்றுதல். (ஈடு. 8. 2. 2) 2. குறையச்செய்தல். (ஈடு. 4. 7. 9)

அகஞாநாமி—“நான் அறிவேன்” எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழிவாக்கியம். (வி. ணி.) சுவஹம் ஜாநாமி: ஜாநாமி-அறி வேன்.]

அகட்டுத்தே—விநாயகக்கடவுள். (அகடு- வயிறு. தே-கடவுள்.)

அகடநம்—1. கேடு. 2. செய்யக்கூடாத து. [சுவடிந: சு-எதிர்மறை. வடிந- செயல்.]

அகடம்—1. அநீதி. 2. சித்தியாகாமை. 3. பொல்லாங்கு. [அ-எதிர்மறை. கடம்-நீதி வடி-செயல்.]

அகடவிகடம்—உண்மையை மறைத்து வேறுகத்தோன்றும்படி காட்டுஞ் சாமர்த்தி யம். [சுவடி-செய்தற்கரியது. விவடி- மாறுகத்தோன்றுவது.]

அகடன்—1. துட்டன். 2. நீதியில்லாதவ ன். [அகடு-பொல்லாங்கு. அன்-ஒரு விஞ்சி.]

அகடிதகடநாசாயித்தியம்—செய்தற்கரிய தைச் செய்யும் திறம் [சுவடிந-செய்தற் கரியது. வடிநா-செய்தல். ஸாஸ்ய-ஆ- வல்லமை.]

அகடிதகடநாபடியசி—அகடிதகடநாசமர் த்தை. (உ-ம்.) “அகிருசியமாய் இருக்கிற மாயையிற் நிருசியமாயிருக்கிற பிரபஞ்சம் அகடிதகடநாபடியசிமாயா” என்றுண்டாவ

தன்றி.” (சி. சி. க: கச, சிவா.) [படியவீ-வல்லமையுடையவள்.]

அகடிதம்—செய்தற்கரியது. [அ-எதிர்மறை. வடிதம்-செய்யப்படுவது.]

அகடியம்—அநீதி.

அகடு—1. உள். (உ-ம்.) “வண்டுபொறையுயிர்த்துச் செழுந்தோட்டகட்டினடைகிடக்கும்.” (கூர்மபு. தக்கன்வேள். ௫௭.) 2. நடுப்பக்கம். (உ-ம்.) “மதியகடுதோய் மாடகூடச்சிகரம்.” (தாயு. சச்சி. சு.) 3. பொல்லாங்கு. (உ-ம்.) “அகடுசெய்ய” 4. வயிறு. (உ-ம்.) “அகடாராரல்லலுழப்பர்” (வள். கூடபு.) 5. நடுவுநிலைமை. (நாலடி. 2.)

அகடுரம்—கோணமை. [சுமயார: அ-எதிர்மறை. மயார-கோணல்.]

அகடுரி—பாம்பு. [அகடு-வயிறு. ஊரி-ஊர்வது. வயிற்றூலார்வது.]

அகண்டகம்—முள்ளில்லாதது. [அகண்டக: அ-எதிர்மறை. கண்டகம்-முள்.]

அகண்டகாவேரி—பிரியுமுன் ஒன்றாகவுள்ள காவேரி.

அகண்டகிருதி—அகண்டத்தன்மையான பொருளுணர்ந்தும் வேதம். (சைவப். நடசு) [அ-எதிர்மறை. வண்ண-கூறு. மூ-தி-வேதம்.]

அகண்டஞாநம்—பூரணஞாநம். (உ-ம்.) “அகண்டஞாநத் தொலைவில் பரபத மெவர்க்குந் தோன்றுமாறு” (ஞாநவா. சுசு. ௨௫.) [சுவண்ணம்-பூரணம். ஜஞாநம்-அறிவு.]

அகண்டத்துவம்—தேசத்தினாலும், காலத்தினாலும், பொருளினாலும் சின்னப்படாதிருக்கும் தன்மை. (வாசுதே. கூக.) [சுவண்ணம் - சிந்நப்படாதது. த்வம்-தன்மை.]

அகண்டதீபம்—நந்தாவளிக்கு.

அகண்டதுவாதசி—வைகுண்டஏகாதசிக் கடுத்த துவாதசி.

அகண்டபதம்—1. அகண்டாகாரமான பிரமபதம். (உ-ம்.) “அழுத்து மலக்கற் பணை நீக்கி யகண்ட பதத்தி லிருவெனலும்” (ஞாநவா. வேதாள. க.) 2. பகாப்பதம். (உ-ம்.) “வடமொழி யகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற் பிரதமாவிபத்தி என்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபுபெறுமாறுங் கூறு

கின்றது” (பி. வி. எ.) [சுவண்ணம்-பிரிவுபடாமை. வடி-நிலை, சொல்.]

அகண்டபரீபூரணம்—எங்கும் நிறைந்திருத்தல். (உ-ம்.) “அகண்டபரீபூரணமாகி வாழி.” (உபதேச. சிவகாட். ௧0.) [சுவண்ணம்-எங்கும். பரீபூரணம்-நிறைந்திருத்தல்.]

அகண்டபூரணம்—எங்கும் நிறைந்திருத்தல். (உ-ம்.) “அகண்டபூரணமாய் ஞாநச் சோதியாய் நின்ற மாயன்” (சி. சி. பர. பாஞ். மதம். க.) [சுவண்ணம்-எங்கும். பூரணம்-நிறைவு.]

அகண்டம்—1. எல்லாம். (உ-ம்.) “அண்டகூடமுகண்டமு நெக்குவிட்டு” (நல். பாரத. உத்தா. நடபு.) 2. கண்டிக்கப்படாதது; கூறுபாடில்லாதது. (உ-ம்.) “அகனமாய் ஞாநமேயா யகண்டமா யமர்ந்ததன்மே” (கோயிப்பு. பதஞ். சுரு.) 3. பூரணம். (உ-ம்.) “அன்று சடபா வணைநீங்கிய கண்ட வறிவின் மையைப்பெறலாம்” (ஞாநவா. உபசார். நடசு.) [சுவண்ணம்-அ-எதிர்மறை. வண்ண-கூறுபாடு.] 4. மண்விளக்கு.

அகண்டவடிவம்—அகண்டாகாரசுவரூபம். (உ-ம்) “அகண்டவடிவப்பரம்பொருளாம்.” (ஞாநவா. பிரகலர். சு.)

அகண்டன்—1. அருகன். 2. கடவுள். 3. கூறுபடாதவன். (ஞானவா. புசுண். ௫. உரை.) 4. சிவன். 5. பூரணன். 6. விட்டுணு. [அ-எதிர்மறை. வண்ண-கூறு.]

அகண்டாகண்டன்—பரப்பிரமம். [சுவண்ணம்-எல்லாவற்றிற்கும். சுவண்ணம்-சுசன்.]

அகண்டாகாரஞாநம்—பூரணஞாநம். (உ-ம்.) (அஞ்ஞாநமும் மனோவிருத்தியுமாகிய) “மூடநிலைகளையொருங்ககலப்பண்ணிப் பண்ணின விடத்துச் சதோதயமாய்நின்றொளிர்வது சுயஞ் சைதந்நியமாதலால், அதனையதுவாக நின்றறிதல் அகண்டாகாரஞாநம் எனப்படுவதாம்” (உபநிட. அ. உரை. சச்சி.) [சுவண்ணம்-கண்டிக்கப்படாதது. ஆகாரம் - வடிவம். ஞாநம் - அறிவு.]

அகண்டாகாரம்—1. அகண்டாகார விருத்திஞாநம். (உ-ம்.) “ஓதரிய வஞ்ஞாநத் தனை

அகண்டாகாவிருத்தி—அகந்திணைப்புறம்.

யறியா வுணர்விற்கோ குறுதி மூல, மாதன் மக விருத்தியவை யகற்றியொளி தனையறியு மகண்டாகாரம்” (உபநிட. அ.) 2. பகுக்கப்படாத வடிவம். (உ-ம்.) “அகண்டாகாரசிவ போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம்.” (தாயு. ளாடு. நட.)

அகண்டாகாவிருத்தி— அகண்டாகாரவிருத்திஞானம். (உ-ம்.) “பிரிவிலகண்டாகாவிருத்தியிற் சாட்சியையறியாப் பெந்திரீங்கும்” (உபநிட. கட.)

அகண்டாகாவிருத்திரூபம் — சாட்சியாவிருத்த கூடஸ்தரை யறியாதபடி மறைத்திருந்த அஞ்ஞாதத்தை நீக்கும் ஞானம். (உ-ம்.) “மனோவிருத்திஞானத்திலு மேலாகப் பிரிவற்று விளங்கும் அகண்டாகாவிருத்தி ஞானத்தினால், கூடஸ்த சைதன்ரியத்தையுணர்வொட்டாமல் மறைத்துநிற்கும் பெந்தமாகிய அவித்தையை நீக்க அது நீங்கும்” (உபநிட. கட. உரை. சச்சி.)

அகண்டி—ஒரு வாச்சியம்.

அகண்டிதம்—1. இடையறாத்தொடர்புடையது. (உ-ம்.) “அகண்டிதோற்சவம்.” 2. கண்டிக்கப்படாதது; கூறசெய்யப்படாதது. (உ-ம்.) “நின்மலமாயகண்டிதமாய்” (தாயு. துரை. கூ.) 3. மறுக்கப்படாதது. 4. முழுதும். [சுவாஸித: சு - எதிர்மறை. வஸித: கண்டிக்கப்பட்டது, கூறசெய்யப்பட்டது, மறுக்கப்பட்டது.]

அகண்டிதன்—எங்கும்நிறைந்தவன். (உ-ம்.) “அகண்டிதனகம்பன் முத்தமிழ் மதுரைவாழ்முதல்வன்.” (மதுரைப்பதிற்-எ.)

அகணி—1. உள்ளிருப்பது. (உ-ம்.) “கடுக்காயில் அகணி கஞ்சு.” 2. பனைமட்டையின் உட்பக்கத்துநார். 3. கஞ்சு. 4. மருதநிலம். (உ-ம்.) “அகணிகாட்டுடன்.” (கந்தபு. தெய்வ. கசு.) 5. வயல்.

அகணிதம் — கணிக்கப்படாதது. சுமணித: சு-எதிர்மறை. மணிதம் - எண்ணப்பட்டது.

அகத்தடிமை—அனுக்கத்தொண்டு (உ-ம்.) “அகத்தடிமைசெய்யும்தணன்” (தேவா. 614, 6.)

அகத்தடியான்—வீட்டுவேலைக்காரி (உ-ம்.) “அகத்தடியான் மெய்நோவ” (தனிப்பா. I, 275-77).

அகத்தமிழ்—அகத்திணைப்பற்றிய தமிழ். (திருக்கோ. 70.)

அகத்தன்—1. இடத்தினன். (உ-ம்.) “ஆதவனெழுமுகிரி யகத்தராக்கினான்” (கந்தபு. சிங்க. நட. அ.) 2. கர்த்தாஅல்லாதவன். (உ-ம்.) “அகத்தினிற் கத்தன்மன்னி லமைந்ததே ததனி னிற்பாய்.” (ஞானவா. கசன். ச.) [அ-எதிர்மறை. கர்த்து-கர்த்தா.]

அகத்தார்—1. இல்வாழ்வார். (உ-ம்.) “அகத்தாரே வாழ்வாரென் மண்ணுந்துநோக்கி.” (நாலடி. ச: க.) 2. உள்ளிடத்துள்ளார். 3. சுற்றத்தார். [அகம்-உள். அத்து-ஒருசாரியை. ஆர்-ஒரு வீடுகி.]

அகத்தாழம்—மாலைப்பொழுது.

அகத்தான்—தான்றி. (வைத்தியபரி).

அகந்தி—1. அகத்தியமுரிவன். [சுமஸ்தி: சுமம்-மலை. ஸ்தி-நிலைப்படுத்தினவன். மலையைப் பூமிக்குள்ளே யடங்கிநிற்பபண்ணினவன்.] 2. உள்ளிருக்கிறவன். [அகம்-உள்.] 3. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “நல்லகத்தி வேரதனை நாடுங்கான் மேகமெனுஞ்-சொல்லகதுந் தாகமறுந் தோகையே-மெல்லமெல்ல-மெய்யெரிவு கையெரிவு மேகத்தி னுள்ளெரிவு-மையெரிவும் போமென் றறி” (பதார்த. 100௭.) [அகத்தி, சாழையகத்தியும் சிற்றகத்தியும் செவ்வகத்தியும் முதலாகப் பலதிறப்படும்.] 4. முலைப்பால். (வைத்தியபரி.)

அகந்திடல்—1. உட்புகுத்தல். (உ-ம்.) “வாளினையுறையகத்திட்டான்.” (கந்தபு. பாதுகோபன்வதை. கந. உ.) [அகம்-உள். இடல்-புகுத்தல்.] 2. கையால் உள்ளிணைத்தல்.

அகந்திணை—1. உள்ளத்தே நிகழ்கின்ற இன்பமாகிய ஒழுக்கம். அது, கைக்கிளை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை, பெருந்திணையென ஏழுவகைப்படும். (உ-ம்.) “திணையாவது ஒழுக்கம். இயல் - இலக்கணம் எனவே அகத்திணையியல் என்றது, இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தின் இயல் என்றவாறாயிற்று.” (தொல். பொரு. க. உரை. கச்.) அகம்-உள்: திணை-ஒழுக்கம்.] 2. அந்தரங்கவிஷயம்.

அகந்திணைப்புறம் — அகத்திணைகள் ஏழுடன் அகணைந்திணைக்கும்புறமாகிய கைக்கிளையும் பெருந்திணையும். (தொல். பொருள். ௫ச. உரை. கச்.)

அகத்தினையியல்—இன்பமாகிய ஒழுக்கத் தினதிலக்கணம். தொல்காப்பியப்பொருளதி காரத்தின் முதல் இயல் இப்பெயர்த்து. (திராலிட. சக.)

அகத்தியம்—1. அகத்தியமுநிவராத் செய் யப்பட்ட தமிழிலக்கணநூல். 2. அவசியம். (உ-ம்.) “ஆகையால் திதிக்கை யகத்தியம் வேண்டும்.” (விசாரசா. கஉ.) 3. சொல்லத் தகாதது.

அகத்தியர்குழம்பு — ஒருவகை மருந்து. (வைத்தியசாரசங்கிரகம்.)

அகத்தியன் — 1. ஒரு முனிசிரேட்டன். இவன் அகத்தியமெனப் பெயரிய இலக்கண நூலுக்கும் பிற தமிழ்நூலுக்கு மாசிரியன். பொதியமலை இவன் வாசஸ்தானம். (உ-ம்.) “ஆரணங்களுணர்ந்த வகத்தியனுக்கு” (சிவப்பிர. மங்கல. ச.) விர்தமலைபைப் பிலத்திலேபுகும்படியடக்கியகாரணம்பற்றி யகத்தியன் எனப்பெயர்பெற்றனன் என்பர். [சுமஸூ: சும-மலை. ஸூ-அடக்கியவன்.] 2. அகஸ்தியநகஸ்த்திரம். (பரிபா. 11, 11. உரை.)

அகத்திருசியாநுவித்தம் — ஆறு சமாதிக ளில் ஒன்று. அது, மரத்தின்கண் உள்ள இராகத்துவேஷாதிவிடயங்களுக்குத்தா னே சாட்சியென்று சிந்திப்பது. (வேதா.சூ. கரு0. உரை.) [அகவிடயத்தில் அநுசந்தா நம் ஆதலின் இப்பெயர்பெற்றது.]

அகத்தினள்—மனைவி. (உ-ம்.) “அகத்தி னனையுத்தனில்வருந்த.” [அகம்-விடு.]

அகத்தீடு—1. உள்ளிடுதல். 2. கைக்குள் ளேவிட்டணைத்தல். 3. தழுவுதல். [அகம்; அத்து; ஈடு-இடுதல்.]

அகத்துவம்—கர்ப்பக்கிரகத்தன்மை, வீட் டுத்தன்மை. (உ-ம்.) “ஓய்வுறுகோவிலகத்து வங்கொள்க.” (விநாந. நல்வினை கஉ.)

அகதம்—1. ஆரோக்கியம். (உ-ம்.) “அகதங் காரன்”. 2. மருந்து. [சுமடி: சு - எதிர்ம றை. மடி-நோய்.]

அகதன்—நோயிவி. [சுமடி: சு - எதிர்ம றை. மடி-நோயாளி.]

அகதி—1. தில்லைமரம். 2. புகலிடம் இல் லாதவன். (உ-ம்.) “அகதியைமறவனை.” (திருப்புகழ். திருஞ. 3. புகலிடம் இன்மை.

4. வேலமரம். (மலை). 5. வறியவன். [சுமதி: சு-எதிர்மறை. மதி-வழி, புகலிடம்.]

அகத்திருமம்—“பசுவைப்பாலுக்கறந்தா ன்” என்பதிற்போலச் செயப்படுபொருட் பெயரும், அதனோடு சம்பந்தப்பட்டாரும் வேற்றுமையுருபுபெறற்பாலதாய்வரும் பொ ருட்பெயரும் தனித்தனி “ஐ”யுருபுபெற் றும் “ஆசிரியனை ஐயுற்ற பொருளை வினா வினை” என்பதிற்போலச் செயப்படுபொ ருட்பெயரும், அச்செயலைக் கருதும் வினைச் சொல்லோ டேழாம்வேற்றுமையுருபுபெற் றணைதற்பாலதான பொருட்பெயரும் தனித் தனி “ஐ”யுருபுபெற்றும் இவ்வண்ணம் ஈரு ருபினையறிந்ருஞ் செயப்படுபொருள். (உ-ம்.) “துணைநிலையகதிதந்துகன்மகமென்பர்.” (பி. வி. கஉ. உரை.) [சுடியி-த-சொல்லப்படா தது. கருமம்-செயப்படுபொருள்.]

அகத்தீநம்—சொல்லப்படாதது. [சுடியி த: சுயி-த-சொல்லப்பட்டது.]

அகத்தீநம்—ஊடு செல்லுதற்கரியது. [சும தீக: மதீக-செல்லற்கியைந்தது.]

அகதேசி—உள்ளுரவன்.

அகதேசு—பிணியில்லாதவன்.

அகத்தை—1. அகங்காரத்தாவும். (உ-ம்.) “ஏலுறுமகந்தையொன்றிலெய்துமைம்புல னும்” (கந்தபு. அண்ட. உ.) 2. செருக்கு. (உ-ம்.) “ஒழிந்தவானவர் குருதியு மகந்தை யுங்கொண்டு” (கந்தபு. கடவுள். எ.) 3. நான் எனதென்னுந் தன்மை. (உ-ம்.) (“அகங்கா ரம்” பார்.) [சுஹஸ்தா: சுஹ-நான். தா- தன்மை.]

அகநகர்—1. கோட்டைக்குள் அடங்கிய நகரப்பகுதி. (சிலப். 14. 69. உரை.) 2. அந் தப்புரம். (மணி. 23. 57).

அகநகை—இகழ்ச்சிறகை. (சிலப். கொ லைக்களக். கசாச. உரை.) [அகம்-உள். நகை- சிரிப்பு.]

அகநகைத்தல் — இகழ்ச்சிறகைசெய்தல், உள்ளே சிரித்தல். (உ-ம்.) “அருந்திறன் மாக்களையகநகைத்துரைத்து” (சிலப். கொ லைக்களக். கசாச.) [நகைத்தல்-சிரித்தல்.]

அகநாடகம்—அகக்கூத்து. (சிலப். அரங் கே. கசா. உரை.)

அநாடகவுரு — அகக்கூத்தின்வண்ணம். அவை கந்தமுதல் பிரபந்தவுருவிற்கு இருபத் தெட்டாகும். (சிலப். அரங்கே. ௧௪. உரை.)

அநாடு—உள்ளாடு. (உ-ம்.) “அகநாடு புக் கவ ருப்பம் வெளவி” (பத்து. மதுரைக். ௧௪௬.) [அகம்; நாடு.]

அநாழிமை—தர்ப்பக்கிற்கும். (T.A.S., I 6.)

அநானூறு—எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று.

அநிட்டலோகம்—(பொத்தம்.) பிரம. லோகம் இருபதினான்கு பதினாறும் லோகம். (மணிமேகலை. பக். ௩.)

அநிட்டன்—கொதமபுத்தன்.

அநிர்ணயம்—ஆசௌசலிதிகளைக்கூறும் ஒரு ஸம்ஸ்கிருத தூல். [சுவாமிண-பய: சுவம்-ஆசௌசம். நிண-பயம்-நிச்சயம்.]

அநிர்வாற்பசமாதி—(வேதாந்தம்) ஆறு சமாதிகளுள் ஒன்று; அது: திருசியாறுவேதம், சத்தாறுவேதம் என்னும் இரண்டும் நீங்கி மனங்கரைத்து நிச்சலமாய்நின்றல். (உ-ம்.) “புகன்றிருசியஞ்சத்தமெனுமிரண்முகன்றே-யிங்கைசலிப்பமெனப் பந்தமறவிருத்தலிலங்குமகநிருவிகற்பசமாதி.” (வேதா. கு. ௧௫௬.) [அகம்-உள். நிர்விகல்பம்-பேதமின்மை. ஸாரியி-நன்கு தியானித்தல்.]

அநிலை-1. உள்ளானநிலை. (உ-ம்.) “அகநிலைச்செயப்படுபொருள்.” (பி. வி. ௧௨. உரை.) 2. ஊர். (உ-ம்.) “அரசமேம் பமஇயவகநிலை மருங்கின்” (சிலப். இர்திர. ௧௪௬.) 3. கடவுள். [அகம்-உள். நிலை-நின்றல், நிற்பது, நிற்பவன்.]

அநிலைக்குறிஞ்சி—ஒருபண். “தென்னுறுபாலைகுறிஞ்சியேமருதஞ் செவ்வழியென்னுநானிலத்திற் பின்னகம்புறமேயருகியன் மந்தறப்பெருகியஹழுவெண்ணிரண்டாய்-மன்னியகாதத்திசைகளில்” (கந்தபு. குரனாசி. ௨௨.)

அநிலைக்குச்சகம்—கொச்சகபேதம். (கலித். 119. உரை.)

அநிலைச்செயப்படுபொருள்—வினைச் சொல்லின் அகத்தே செயப்படுவதாகநிற்குத் தொழில். அது, “வந்தான்” என்பதில் ‘உருதெய்ச்செய்தான்’ என இவ்வாறுப்பின் டொருபு விரிந்துநிற்கப்பெற்ற கருமபாவம். (பி. வி. ௧௨. உரை.)

அநிலைச்செவ்வழி—ஒரு பண். (உ-ம்.) (“அகநிலைக்குறிஞ்சி.” பார்.)

அநிலைப்பராசக்தை—மூவகைப்பராசக் கைகளிலொன்று. அது, சுட்டுவிரனுனியிற் பெருவிரலகப்பட வளைப்பது. “அவைதாம், சுட்டுவிரனுனியிற் பெருவிரலகப்பட, வொட்டிவளைத்ததகநிலை” (சிலப். அரங்கே. ௧௮. உரை.)

அநிலைப்பாலை—ஒரு பண். (உ-ம். “அகநிலைக்குறுஞ்சி” பார்.)

அநிலைமருதம்—ஒரு பண்; அஃது உழை குரலாய் கோடிப்பாலை. (உ-ம்.) “அகநிலைமருதமும்” (சிலப். வேளில். ௩௬.)

அநிப்பறை—உட்பகை. (உ-ம்.) “அகப் பகையொன்றஞ்சிக்காப்ப.” (நீதிநெறி. ௫௫.) [பகை-விரோதம்.]

அநிப்பட்டி—ஒருவனுக்கு, தன் பட்டிமையிற் சுருங்கிய பட்டிமையுடையோன். (உ-ம்.) “அகப்பட்டியாவார்” (வள். ௧௦௭௪. பரி.)

அநிப்படல்—அகப்படுதல். (பார்.)

அநிப்படுத்தல்—1. உட்படுத்தல். (உ-ம்.) “பரதவர் வலையினகப்படுத்திய” (பாரத. குரு. ௧௦௫.) 2. பிடித்தல். (உ-ம்.) “மற்றவன் பெருமுரண்முருக்கிக் கையகப்படுத்தியப்பனாஸ்” (கந்தபு. வச்சிர. ௬.) [படுத்தல்-ஆக்குதல்.]

அநிப்படுத்தல்—1. உட்படுத்தல். (உ-ம்.) “ஐயிருதின்களெல்லையகப்படக் காண்பிர்” (சிர்தா. பதுமை. ௨௪௬.) 2. உள்ளே சிக்கிக் கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “ஆசை வெள்ளங் கவர்ந்து கொண்டிருப்ப வந்தக் கட்டிலேய் கப்பட்டையோ” (தாயு. சிவன்செயல். ௬.) 3. கிடைத்தல். (உ-ம்.) ‘அடியனேற் கிவர் தாமின்கேயகப்பட்டாரச்சோவென்று’ (பெரியபு. கண்ண. ௧௦௬.) 4. பிடிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “எழிலுடைக்கொண்டல்வண்ணனகப்படானெவர்க்குமென்றான்” (பாரத. திருட். ௧௭௪.) 5. வசப்படுதல். (உ-ம்.) “தஞ்சயன் கைவான்வெரீஇ, யகப்படுத்தாதிபன்” (பாரத. வாரண. ௮௦.) 6. குறைதல். (தொல். பொருள். 446. உரை.)

அநிப்படை—அந்தரங்கபரிகரம். (உ-ம்.) ‘அகப்படையென்று மிடுக்களாயிருப்பாமை’ (சுடு. 10. 1. பர்.)

அகப்பணி — அகப்புறத்திணை.

அகப்பணி—1. வீட்டுவேலை. [அகம்-வீடு. பணி-வேலை] 2. அந்தரங்க கைக்கரியம். (திவ். திருவாய். 10. 2. 6.)

அகப்பரம்—திண்ணை, வேதிகை. [அகம்-வீடு. பரம்-முன்.]

அகப்பரிவாரம்—இற்பணியாளர். (சீவக. 292. உரை.)

அகப்பற்று—1. நான் என்னும் பற்று. அது, தானல்லாத உடம்பைத் தான் எனக் கருதியதன்கட்செய்யும் பற்று. (உ-ம்.) “போமேயகப்பற்றென்றுந்தீபற” (அவிரோ. கச.) 2. மறவிறுப்பு. [அஹம் - நான். அகம் - உள். பற்று-விறுப்பு.]

அகப்பா—1. அகழி. 2. மதில். (உ-ம்.) “குட்டுவனகப்பாவழியதாறி” (இறைய. உரு. உரை.) 3. மதிலுண்மேடை. (பிங்க. ௩௦௩௧.)

அகப்பாட்டு—1. அகநானூற்றென்னும்நூல். [இது அகப்பொருளைக் குறிக்கும் பாட்டென்றபடி.] 2. அகப்பொருள்பற்றிவரும் பாட்டு; அகப்பொருளிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாகச் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கோவை. (இலக்கணவிலக். ௫௧௨. கருத்துரை.)

அகப்பாட்டுவண்ணம்—வண்ணச்செய்யுள் வகையிருபதனுள் ஒன்று. அது, முடிந்த தெனக்காட்டும் ஈற்றசையேகாரத்தானன் றி யொழிந்த உயிர்ந்ருனாவ தொற்றீந்ருனாவது வந் திறுகியடி யிடையடிபோன்று நிற்பது. (உ-ம்.) “அகப்பாட்டுவண்ணம் முடியாத்தன்மையின் முடித்தன்மேற்றே” (தொல். பொரு. ௫௩௭.) [அகம்-உள். பாடு-ஆதல். வண்ணம்-விதம். இறுதி உள்போலவருதல் என்றபடி.]

அகப்பாட்டுறுப்பு — அகப்பொருள்பற்றி வருஞ் செய்யுட்கோவையின் உறுப்புக்கள்: திணை,கைகோள்,கூற்று, கேட்போர், இடம், காலம், பயன், முன்னம், மெய்ப்பாடு, எச்சம், பொருள்வகை, துறை எனப் பன்னிரண்டுவகைப்படும். (உ-ம்.) “திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ-ரிடனே காலம் பயனே முன்னம் - மெய்ப்பா டெச்சம் பொருள்வகை துறையென்-றப்பா லாறிரண்டகப்பாட்டுறுப்பே” (அகப்பொ. ஒழிபி. உ.)

அகப்பாடு—1. அகப்படுதல். 2. உண்ணிகழ்வது. [அகம்-உள். பாடு-ஆதல், ஆவல்.]

அகப்பு—ஆழம்.

அகப்புறங்கைக்கிளை—ஒருவன் காமக்குறிப்பிற்கமையிலலாத இளமைப்பிராயத்தாள்பக்கத்தில், குறிப்பறியாதுசென் றவளோடு மேன்மேலுங் கூறுவது. (உ-ம்.) “காமஞ்சாலாவினமையோள்வயின் - குறிப்பறிவுறுது குறுகியாங்கவளோ-டிறப்பக் கூறுவதகப்புறக்கைக்கிளை” (அகப். ஒழிபி. ௩௨.) [அகத்தே நிகழும் இன்பநுகர்ச்சிக்கொவ்வாத ஒருதலைக்காமம் என்றபடி.]

அகப்புறச்சமயம்—1. தத்தம் சமயத்தின் உட்பிரிவாய் வேறுபட்ட சமயம். 2. சைவசமயத்துக்குள்ளாகிய வேதசிவாகமங்களைப்பிரமாணமாகக்கொண்டும் அவற்றுக்கு விலக்கான கொள்கையைச் சாதிக்குஞ் சமயம். அது: பாசபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், அயிக்கவாதசைவம் என்றறுவகைப்படும். (சிவஞானபா. ௫.) “பாசபதர் முதலிய ஐவரும், வேதம் சிவாகமம் இரண்டிற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாணங்கொள்ளினும் அவ்விரண்டிற்கும் புறமாகிய பாசபதமுதலிய நூல்கட்குச் சிறப்புவகையாற் பிரமாணங்கோடலானும், வேதம் சிவாகம பிரண்டினும் ஆகாவென விலக்கப்பட்டனவற்றையாசரித்தலானும், அயிக்கவாதசைவர் வேதம் சிவாகம பிரண்டிற்கும் சிறப்புவகையாற் பிரமாணங்கொண்டு அவற்றின் விலக்கியன ஒழித்து விதித்தவழி யொழுகுவாராயினும், எல்லாப் பெருங்கேட்டிற்கும் மூலகாரணமாகிய ஆணவமலத்துண்மை கொள்ளாமையானும், அவ்வறுவகைச்சமயமும் அகப்புறச்சமயமெனவேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன.” (சிவஞானபா. ௬.)

அகப்புறத்தலைவன்—கைக்கிளை பெருந்திணை யொழுக்கங்களுக்குரிய தலைவன். (கலித். 108. உரை.)

அகப்புறத்திணை — அகனாகிய ஐந்திணைக்கும் புறனாகிய ஒழுக்கம். அவ்வொழுக்கம், கைக்கிளையும் பெருந்திணையுமென இருவகைப்படும். அவை: கார்த்தன், வள்ளி, சூரநடை, முதுபாலை, தாபதம், தபுதாரம், குற்றிசை, குறுங்கலி, இல்லாண்முல்லை, பாசறைமுல்லையெனப் பத்தாகவிரியும். “ஆய்த்த வகப்புறமையிரண்டுமாயுங்காற்-கார்த்தன் கலிமடன்மாவேறுதல்-காமயிக்-காய்த்தவர் வள்ளிவெறியாட்டாம் வாய்த்த-சூரநடை மாதர்

அகப்புறப்பொருள்—அகப்பொருட்பெருந்திணை.

வருத்தஞ் சுரணன் - முதுபால்தன்னைமொழியின்மதுமலர்த்தார்க்க-காவலன்வியக்கவன் தறுதுவாகும் - பாசநாமுல்லைதலைமகன்பாசறைக்கண் - மாசறுமாதரையுள்ளதல் - மாசற்ற - வில்லவன்முல்லையும்தேயாஞ்சொல்லவர்காற் - குற்றிசைகோல்வையானாத் தலைமகன் - முற்றத்துறந்த துவவாய்குறுங்கலி - முற்றத்துறந்த தலைமகனை முன்னின்று - பொற்றொடிமாதர் பழிதூற்றுவ குற்றந்தீர் - தாபத்தகாதற்றலைமகனை நீங்கிய-மேவருமாதர்நிலையாகுமேவருஞ்சீர் - நீக்கப்பட்டானையு வத்தலைமகன் - பார்த்துறுவந்தன்மையது வார்த்துதாரம் - பத்தமகத்தின்புறம்” (கீரசோ. பொரு. ௧௨. உரை.)

அகப்புறப்பொருள்—அகப்புறத்திணை.

அகப்புறம்— 1. தத்தம் சமயத்தின் உட்பிரிவாய் வேறுபட்டசமயம். 2. அகமாகிய ஐந்திணைக்கும் புறமாகிய திணை. அவை: கைக்கிளையும் பெருந்திணையும். (உ-ம்.) “ஏற்றுமுதுபாலபாசறைமுல்லையின்மவள்ளி - தோற்றுஞ் சுரணையில்லவன்முல்லை தொல்காந்தன்னி-மாற்றுங்குறுங்கலி தாப தங்குற்றிசைகைக்கிளையோ - டாற்றும்பெருந்திணையார்த்துதாரமகப்புறமே. (கீரசோ. பொரு. ௧௨.) “அகமென்பது நடுவினின்ற ஒருதிணையாதலின் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவத்தின் புறத்தினின்றவின் அகப்புறமென்று பெயர்பெறுதலும் பெற்றும்.” (தொல். பொரு. ௫௪. கச்சி.)

அகப்புறமுறை - எழுவகை முழவுகளுள் ஒன்று; அது: தன்னுமை, தக்கை, தகுணிச்சம் முதலாகப் பலவகைப்படும். (சிலப். அரங். ௨௭. உரை.)

அகப்பு—இதயகமலம். (உ-ம்.) “பெரு வெண்டிக்கண்மாலகப்பு மலைந்துபெட்பகருகின்ற” (சிந்தா. ௧௧௧. ௧௦௯.) [அகம்-மலம். பூ - புட்பம்.]

அகப்பேய்ச்சித்தன்—“அகப்பேய்ச்சித்தர்பாடல்” என்றும் அல்செய்த ஒரு சித்தன். [தன்னாலில் ‘அகப்பேய் அகப்பேய்’ என்று பலதாரமும் வரப் பாடினமையால் அகப்பேய்ச்சித்தன் எனப்பட்டான்.]

அகப்பை—கறி கூழ் முதலியவற்றை அள்ளியுற்றும் கருவி.

அகப்பைக்கிள்ளி—இசைக்கருவிகை.

அகப்பைக்குறி—1. அகப்பையளவு. (ஈடு 1. 4. 6. அரும்.) 2. அகப்பைக்கொண்டு பார்க்கும் நிமித்தவகை. (கண்ணூரக் கண்டதற்கேன் அகப்பைக்குறி.)

அகப்பைசொருந்—அகப்பை (முதலியன) சொருகிவைக்கும் சட்டம்.

அகப்பொருட்கைக்கிளை—காமம் நுகர்த்த கமைந்த இளமையையுடைய தலைமகளிடத்துண்டாகிய குறிப்பினைத் தானறியுமளவும் தலைமகன் அவளைச் சாராதுநின்று நெஞ்சொடு சொல்லுதல். (அகப்பொ. அகத். ௨௮, ௨௯.)

அகப்பொருட்கோவை—பிரபந்தவகைகளுள் ஒன்று; அது: முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் பொருந்திக் களவொழுக்கத்தையும், கற்பொழுக்கத்தையும் கூறுதலே யெல்லையாகக்கொண்டு திணை முதலாகத் துறையீரகச் சொல்லப்பட்ட அகப்பாட்டுறுப்புப் பன்னிரண்டுத் தோன்ற நானூறு கட்டளைக்கலித்துறையாகப் பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “முதற்பொருள் கருப்பொருளுரிப்பொருண்முகந்த - களவுகற்பெனும் வரைவுடைத்தாகி - நலனுறுகலித்துறை நானூறுக - வாரிரண்டுறுப்புமுறின்றிவிளங்கக் கூறுவதகப்பொருட்கோவையாகும்” (இலக்கணவி. அகநா.)

அகப்பொருட்டுறை—அகப்பாட்டுறுப்புக்கள் பன்னிரண்டனுள் ஒன்று; அது: உரைப்பொருண் கேட்பொருயின்றிக் கலிக்கூற்றாகச் சொல்லப்படுவது. “சொல்லியவல்லவொன்றினுமவற்றினோ - டொல்லும்வகைதேர்ந்துணர்த்தியல்லவழாம் - லுரைப்போர் கேட்பொருண்மையின்றி - யுரைக்குங்கலியேயுரைப்பது துறையே” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௨௫.)

அகப்பொருட்பெருந்திணை—அகத்தின்கண் உள்ள இன்பத்தைச் சிலகான் நுகர்ந்த தலைவனுத் தலைவியும் பின் இடைக்காலத்து துகராமெக்கான இடைபூற்றுக் கூற்றுக்களைக் கூறுவது. (உ-ம்.) “அகன்றுழிக்கலங்கலும் புகன்மடற்கூற்றுத் - குறியிடையிடுந்தெளிவிடைவிலங்கலும் - வெறிகோள்வகையும் விழைந்துடன் போக்கும்-பூப்பியலுரைத்தலும் பொய்ச்சுளுரையுந்-தீர்ப்பிலுடலும்போக்க முங்கியல்பும்-பாசறைப்புலம்பலும் பருவமாரூபுதலும்-வன்புறையெதிழிந்துமொழித

ஹமன்புறு - மனைவியுந்தானும் வநமடைந்து நோற்றலும் - பிறவுமகப்பொருட்பெருந் திணைக்குரிய” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௩௪.)

அகப்பொருள்- 1. அகப்பொருளிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாகவருஞ் செய்யுட்கோவை. (உ-ம்.) ‘பயந்தோன்றன்னையுயங்குநோயறிவோர்- குரவரயலோர்சேரியோரென்றிவர்- முகத்துரைநிகழாவகப்பொருளகத்தே’ (அகப்பொ. ஒழிபி. ௬.) 2. உட்பொருள். 3. சிற்றின்பம். (உ-ம்.) “5”பார். 4. பொருளிலக்கணவகையிரண்டனுள் ஒன்று; அது, புனைந்துரை உலகியலெனும் இரண்டுதிருத்தானும் கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணையென்னும் எழுவகைகளையும் அமைத் தகப்பாட்டுதொல்செய்யுமுறையைக் கூறுவது. இதில் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்துநிலங்களிலும் வசிப்பவர்க்குரிய பொதுப்பெயர்களுந் தொழிலும் உணவும் அவர்கள்வணங்குந் தெய்வமும் அவ்வநிலங்களுக்குரிய விலங்கு புள் மரம் இவைகளும் பிறவுஞ்சொல்லப்படும். 5. வீட்டிலுள்ள பொருள். (உ-ம்.) “அகப்பொருடமக்கருளுவார்க்கஃதுநல்கி - யுகப்புறுபுரத்தையர்கள்.” (தணிகை. ௩௧. எஅ.)

அகம்—1. அகக்கூத்து. (உ-ம்.) “அகத்தெழுசுவையானகமெனப்படுமே” (சயந்தநூல். சிலப். அரம். ௧௨. உரை.) 2. அகக்காரம். (உ-ம்.) “அகமறுமுணர்வின்றாயும்” (ஞானவா. சுகர். அ.) [அஹம்] 3. அகநானாறென்னும் நூல். (உ-ம்.) “சுற்றறிந்தார்சொல்லுங்கலியோடகம்புறமென் - நித்திரத்த வெட்டுத்தொகை”. 4. ஆகாயம். (தைல. பாயிர. உக.) 5. ஆசனம். (உ-ம்.) “அகமறநூற்றெட்டாகுதி மூலத்தாக்கி” (திருவாணை. கோச்செம். எக.) [அஹம்.] 6. ஆழம். 7. இடம். (உ-ம்.) “அருவியஞ்சாரலகத்து” (வாண. ௨௩.) 8. இருப்பிடம், வீடு. (உ-ம்.) “அந்தகாரத்தையோரகமாக்கி” (தாயு. பரிபூரண. ௧௦.) 9. உபத்திரவம். [அகம்.] 10. உள்ளிடம். (உ-ம்.) “அகம்புறநிறைந்தசோதியாய்” (தாயு. சிவன் செயல்.) 11. ஒருவனு மொருத்தியுக்கூடுங்காலத்துப்பிறந்ததோரின்பம். (தொல். பொரு. ௧. உரை. நச்சி.) [அகத்துநிகழ்வதனையகமென்றதாகுபெயர்.] 12. ஒரு வடமொழி

விகுதியின்திரிவு. (உ-ம்.) “நாடகம்” [நட-அகம்.] “மன்மமையகம்” (வீரசோ. தாது. ச.) 13. ஒரோழாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. (உ-ம்.) “கண்காப்புறமகம்” [எயிலகம்புக்கான்] (தொல். சொல். அஉ.) 14. சரீரம். (உ-ம்.) “அகத்தெனும்பு முரித்திடுவர்” (சிவதரு. சுவர்க். ௧௪௬.) 15. சீவன். (உ-ம்.) “தேரினக மெனுஞ்சுத்த மெம்மலமுமிலீர் சீவர்க்கிடுகுறிவாசகம்” (சூத. எக்கி. பூ. எ. ௬.) 16. சூரியன். [அஹம்] 17. தாபியம். (உ-ம்.) “மகபதிதனக்கு மன்னன்வருவிழா நடத்தலாலே யகமதுகுறைவிலாதாய்” (நல். பார. வியாசருத். அ.) 18. துக்கம். [அஹம்.] 19. நான். (உ-ம்.) “முல்லைத்தன்பதியெந்தாயகங்கைக்கிளையாற்பயன் கோடலத்தன்மையதே” (திருமுல்லை. ௧௬.) [அஹம்] 20. பகல். (உ-ம்.) “ஈரேழ்நாளகத் தெல்லை நீங்கி” (சிலப். பதிக. ௩௧.) [அஹம்.] 21. பள்ளம். 22. பாம்பு. [அஹம்: அ- எதிர்மறை. று- போதல்.] 23. பாவம். (உ-ம்.) “விரும்பொடேயுமுதொழி-லகமறக்கலைமேலோன் - மருப்பைநீர் நிலத்தையன்மேற் மெளித்தமைதகுமால்.” (இரகு. நாட்டு. ௩௨.) [அஹம்.] 24. பூமி. (பிங்க. ௩௦௩௨.) 25. மகம். (உ-ம்.) “பொய்யிலாவகமும் வாய்மையும்” (தாயு. பொன். எச.) [அகம் என்னும் உள்ளிடப்பெயர் ஆகுபெயராய் மகத்திற்காயிற்று.] 26. மரம். (பிங்க. ௩௦௩௨.) [அஹம்.] 27. மலை. (உ-ம்.) “விறற்கொள்வாகு விடுத்தன கல்லகம்” (கந்தபு. நகரழி. ௭௦.) [அஹம்: அ-எதிர்மறை. று-போதல்.] 28. மார்பு. (உ-ம்.) “அகந்தனிவிணைமுலையெதிர் பொர” (திருப்பு. ௩.) 29. கெந்தகம். (வைத்தியபரி). 30. காமவின்பம். (தொல். பொருள். 1. உரை.) 31. மருதம். “ஆலைக்கரும் பினகநாடணந்தான்” (சீவக. 1613.) 32. உள்ளடங்கியது. 33. வெள்வேல். (மலை)

அகம்படி—1. உள்ளிடம். “திருவயிற்றினகம்படியில்வைத்து” (திவ். பெரியதிரு. 11. 6. 8.). 2. மனம். “அகம்படிக்கோயிலாணை” (தேவா. 1204). 3. அகத்தொண்டு. “அகம்படிப்பெண்டுகள்” (I M. P Tp. 274). 4. அடியார். (ஈடு. 5. 8. 2.)

அகம்படித்தொண்டு—அணுகத்தொண்டு. ‘அந்தணர்கோயிலுள்ளா லகம்படித்தொண்டு செய்வார்’ (பெரியபு. தில்லைவா. 4.)

அகம்படிமை — அகம்படித் தொண்டு. (உ-ம்.) “நிருத்தனருட்செல்வமலியகம்படிமைத்திறலினர்தம்பதம்போற்றி” (கோயிற் பு. பாயிர. கங்.)

அகம்படியர்—ஒரு ஜாதியார்.

அகம்படியார் — அந்தரங்கப் பணிவிடை புரிவோர்.

அகம்பதவாச்சியம்—அகமென்னும் பதத் தாற்சொல்லப்பட்ட பொருளாகிய ஆன்மா. [சி. சி. க: எ. ஞாந்.] [சுஹம் - நான். வடிம் - சொல். வாறும் - சொல்லப்பட்டது.]

அகம்பன் — அசைவற்றவன் (ஞான. 48.) [கம்பம் - அசைவு.]

அகம்பாயர்—செருக்கு, நானென்னுமென்னம். (உ-ம்.) “மிகுந்த வகம்பாவநிறைந்து” (ஞானவா. வைரா. கங்.) [சுஹம் - லாவ: லாவம் - எண்ணம்.]

அகம்பிரபுதம்—என்னை முதலாகவுடையவர். [நானென்போலிகளும் என்றபடி.] (உ-ம்.) “பின் அகம்பிரதமர்க்கும்” (சி. சி. க: சஅ. ஞாந்.) [புயமர் - முதலானோர்.]

அகம்பிரமமெனல் — சிவோகம்பாவனை செய்தல். (உ-ம்.) “அமலனைத் தன்னுட்கண்டகம்பிரமமென்றே” (சைவக. ஆசாரி. உங்.) [ஹம் - கடவுள்.]

அகம்பிரமவாதி—நானே பிரமமென்று வாதிக்கிறவன். (சிவப். எ. வியாக்.)

அகம்பு—உள்.

அகம்பியம்—1. அணுகக்கூடாதது 2. அறியக்கூடாதது. (உ-ம்.) “பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணசதுப்தயங்களிலும் அகம்பியமாதலானே” (சி. சி. அளவை. உ. சிவாக்.) [சுமரீ: மரீ]- அணுகத்தக்கது, அறியத்தக்கது. 3. ஒரு பேரென். (பிங்.)

அகமன்—பின்னையார். (தமிழ்ச்செய்திகள்.)

அகமம்—1. அடையாமை. 2. நடவாமை. 3. புணராமை. 4. போகாமை.

[சுமரீ: நம்: சு- எதிர்மறை. மரீ: நம்- அடைதல், அசைதல், புணர்தல், போதல்.]

அகமம்—1. மரம். 2. மலை. [சுமரீ: மரீ- போதல்.]

அகமருடணதீர்தம்—அகமருடணஸ்நானத் துக்காகிய நீர்.

அகமருடணநாநம்—அகமருடணத்தோடு கூடிய ஸ்நானம்.

அகமருடணம்—1. வேதமந்திரவிசேடம். 2. அம்மந்திரமோதிச்செய்யும் ஸ்நானம்.

அகமருடம்—1. அகமருடஸ்நானம். (உ-ம்.) “ஆராதவிருப்பினாலகமருடம்படிய” (பெரிய பு. திருஞாந. சுங்.) 2. அகமருடணமந்திரம். (உ-ம்.) “ஆனதத்தினிலகமருடத்துடனூற்றோர்” (சேதுபு. சாத்தியா. ச.) [சுவம்- பாவம். ஶஷ-ம் - அழித்தல்.]

அகமலச்சி—ஓரலங்காரம்; (குவ. சு. சு.)

அகமர்க்கம்—1. அருமையிற் பாடல். அது: வாய்திறவாமற் கீழ்க்குரலெடுத்துப்பாடுதல். (பிங்கல. கசசங்.) 2. உள்வழி. (உ-ம்.) ‘முச்சதுரமூலாதாரங்க ளகமார்க்கமறிந்து’ (சி. சி. அ: உக. உரை. நிரம்ப.) 3. மந்திரக்கிரமம். (சி. சி. அ: உக. உரை. சுப்பிர.) 4. மெய்த்தொழிலாற்செய்யுங்கூத்து. (உ-ம்.) “மெய்க்கூத்தாவது தேசி வடுகு சிங்களமென மூவகைப்படும், இவை அகச்சுவை பற்றியெடுத்தவின் அகமார்க்கமென நிகழ்த்தப்படும்” (சிலப். அரங். கஉ. ஆடலாசிரி. உரை.) [அகம் - உள். மார்க்கம் - வழி.]

அகமான்மா—நானே யான்மா என்று பிரமத்தின் வேறுகத் தன்னைக்காண்போன். (உ-ம்.) “அறிவுடையோனகமான்மாவொடு வருசம்பந்தம்” (வேதா. சூ. கடுக.) [சுஹம் - இது.]

அகமீதம்—நான் இது என்பது. (உ-ம்.) “உகனமற்றகமிதமறவொன்றதாய்” (வேதாரணியபு. வரன்மு. ௫௫.) [சுஹம்-நான். உஹம் - இது.]

அகமுதம்—அந்தர்முகம். (உ-ம்.) “அகமுதமாந்தொடர்பால்” (ஞானவா. சுரகு. கஉ.)

அகமுடையான்—மனைவி.

அகமுடையான்—கணவன்.

அகழிவு—ஏழுவகைமுழவுகளுள் ஒன்று. அது உத்தமகருவியான மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, கரடிகை, பேரிகை, படகம், குடமுழாவெனப் பலவகைப்படும். (சிலப். அரம். உள. உரை.)

அகமோடுக்து—கொள்கொம்பு. (சம். அக.)
அகர்—பகல். (தொல். எழுத். மொழி மரபு. கள. உரை. இளம்.) [இது அஹர் என்னும் வடமொழியின்புணர்ச்சினோக்கிய திரிபு; அகருபவாஸம் என்பதிற்போலப் பிறசொல்லோடு சேர்ந்தன்றித் தனித்துவா ராது.]

அகரீகணனம்—கலியுகாதிதொடங்கிக்குறி த்தகாலம்வரையுள்ள தினங்களைக்கணித்தல்.

அகர்ணம்—1. செவிடு. (வாச.) 2. பாம்பு. (வாச.) [அகர்ணம்: அ-எதிர்மறை. கர்ணம்-காது.]

அகரீத்தநன்—குறள்வடிவமுடையவன்.

அகரீத்தவ்வியம்—செயற்பாலதல்லாதது. (உ-ம்.) “கரையும்விதிரிடேதவாக்கியங்களு ரைத்திடுங்காற் கர்த்தவ்விய வகர்த்தவ்விய விடயமாயினவால்” (குத. எக்கி. பூ. க0: உ0.) [அகர்த்தவ்விய.]

அகரீத்தன்—கர்த்தனல்லாதவன்.

அகரீத்திருத்துவம்—கடவுளுடைய பிரபுத் துவசாமர்த்தியகுணங்கள் மூன்றனுள் ஒன் று; அது கர்த்திருத்துவமரீங்கிரிற்றல். அஃ தாவது: ததுகரணபுவந்போகங்களைக்கூடிக் கர்மாறுசாரப்பிரகாரம் ஆத்மாக்கள் பிரே ரிக்கும்படி. பிரேரகஞ்செய்தும் அவற்றிற் பற்றின்றித் தனியே தானிருத்தல். (உ-ம்.) “கர்த்திருத்துவமோடகர்த்திருத்துவம்பின் னர்ந்தாகர்த்திருத்துவமே - யத்தன்மெய்ப் பிரபுத்துவவலி” (வேதார். சூ. ச.எ.) [கர்த் திருத்துவம் - செய்வோன்றன்மை.]

அகரீத்திருவாதம்—சிருட்டிகர்த்தா இல்லை யென்று வாதித்தல். (சி. சி. பரபக்ஷ. செள த்திரார்திகன்மதம். க. உரை.) [அ;கூத-3; வாடி.]

அகர்மகத்திருப்பிரயோகம் — அகர்மகர்த் தரிப்பிரயோகம். இது, செயப்படுபொருள் குன்றியவினைமுதலையுடைய வாக்கியம்.

அகர்மம்—1. செயலில்லாமை. 2. தகாத செயல். [அகரீ-3: அ-எதிர்மறை. கரீ-3-செயல்.]

அகர்மம்—கர்மமில்லாதவன். (பௌட். பசு. உரு.) [அகரீ-3: அ-எதிர்மறை. கரீ-3-கர் மமுடையவன்.]

அகர்மகம்—வைகறை. (உ-ம்.) “ஆறுமடு விலகர்முகம்பாடுருக்கு” (தைல. பாயிர. 10.) [அஹரீ-3: அஹரூ-பகல். 3-உ-வ-தொடக்கம்.]

அகரம்—1. “அ”என்னுமெழுத்து. [அ; கரம்-ஒருசாரியை.] 2. பாதரசம் (லெக்லி). 3. இறையின்மை. [கரம்-இறை.] 4. ஊர். (உ-ம்.) “அகரமுல்லையள்ளார்.” (முல்லையர். எள.) 5. ஒற்றெழுத்தின் சாரியைகளுளொ ன்று. 6. கையின்மை. [கரம்-கை.] 7. செய் லின்மை. கரம் - செயல். 8. பார்ப்பனச் சேரி. 9. மருதநிலத்தூர். 10. வீடு. (உ-ம்.) “அகரங்கள் பற்பலவு மாலயங்கள் பற்பல வும்” (நல். பாரத. கிருட்டிண. கூக.) [அமாரம்.] 11. சூதம் (வைத்தியபரி).

அகராதீ—1. சொற்களை, அவற்றின் முத லிலுள்ள எழுத்துக்கள் வர்ணமாலையின் கிர மப்படி அகரமுதலாக ஒன்றன்பின்னொன் றாய்த் தொடர்ந்துவர, அடுக்கிப் பொருள்வி னக்கும் புத்தகம். [அ; கரம்; ஆதி. கரம் என்ப தீறுகெட்டது.] 2. சொற்களை, அவற் றின் முதலிலுள்ள எழுத்துக்கள் வர்ணமாலே யின் கிரமப்படி யொன்றன்பின்னொன்றாய் வர நிரைக்கப்பட்ட கோவை. (உ-ம்.) “சூத் திரவகராதி.” 3. பகல்தொடங்குங்காலம். (வாச.) [அஹராதீ: அஹரூ-பகல். கூடி-தொடக்கம்.]

அகரீடணம்—1. துக்கம். 2. வெறுப்பு. [ஹஷ-3-ண-மகிழ்ச்சி.]

அகரீடம்—1. துக்கம். 2. வெறுப்பு. [ஹர்ஷ-மகிழ்ச்சி.]

அகரு—அகில், ஒரு மரம். (வைத்தியபரி).

அகருமகம்—செயப்படுபொருளில்லாத வினை. (வீரசோ. தாது. உ. உரை.) [அகர் மக: அ-எதிர்மறை. கர்மகம்-செயப்படுபொரு ளுடையது.]

அகல்—1. அகலுதல். 2. அல்குல். (பிங் கல. க00௩.) 3. ஓரளவு. (தொல். தொகை மரபு. உஅ. உரை. இளம்.) 4. சட்டி. (உ-ம்.) “காரகற்கூவியன்பாகொடுபிடித்த” (பத்து. பெரும்பாணம். ந.எள.) 5. தகழி (உ-ம்.)

“திருவிளக்குத்திரியிட்டகல்பாப்பி” (பெரியபு. கலய. கரு.) 6. பெருமாம். 7. விரிவு. 8. வெள்வேலமாம். (வைத்தியபரி.)

அகல்கை—அகலல். [கை ஒரு தொழிற் பெயர்விகுதி.]

அகல்வட்டம்—பெரும்பரிவேடம். (செவ்விகன்).

அகல்வு—1. அடர்ச்சியின்மை. (உ-ம்.) “வித்து நிலத்தின் வெறுத்தபயிர் விறப்பின் மிக லிடைவாங்கிப்-பைத்திலத்தினகன்ற பயிரகல்வின்க்கப்பதித்து” (தணிகை. திருநா. கா. ௨௩.) 2. நீங்குகை. (உ-ம்.) “அமுதம் வவ்வியகல்வுழி” (காஞ்சிப். முத்தி. ௧௦.) 3. விசாலம்.

அகல்வோர்—1. நீசர். 2. விலகியிருப்பவர்.

அகலநீட்டை—அகலக்குறைவுடையது.

அகலநீடு—1. வித்தாரகவி. அது தொடர்நிலைச்செய்யுளாலும், அடிபலவாய் நடக்கும் முத்தகச்செய்யுளாலும் பாடப்படுவது. (இலக்கணவி. எசு. எ. உரை.) (உ-ம்.) “முன் மொழிக்-கீட்டிய தொன்மை யிலக்கணக்க னிவ்வகையே, காட்டு மகலக் கவிக்கு” (வெண்பாப். முதன். உக.) [அகலம்-வித்தாரம். கவி-பாட்டு.] 2. வித்தாரகவி பாடும்புலவன்.

அகலப்பா—அகலக்கவி. (உ-ம்.) “பாங்கார்தொடர்நிலைப்பாப் பல்பாதஞ்சேர்தனிப் பா-நங்கலப் பாக்களிரண்டாகும்” (வெண்பாப். செய்யு. ௫.) [அகலம்-விரிவு. பா-பாட்டு.]

அகலம்—1. அகலவுரை. அது, வினுவின் அவ்வினுவுக்கு விடையாகத்தோன்றும் விகற்பங்களெல்லாம் காட்டி எழுதப்படுமுறை. (உ-ம்.) “தன்னுன்மருங்கிலும் பிறனுன்மருங்கிலும் - தன்னியகடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம்-பன்னிய வகை மென்மனார் புலவர்” (தொல். சிறப்புப்பா. நச்சி.) 2. உழாது விடப்பட்ட நிலம், தரவை நிலம். 3. மார்பு. (உ-ம்.) “எடவீழ்த்ததாரகலமுமினைத்தடத் தோளும்” (திருவினை. நகரப். ௩௫.) 4. விசாலம். (உ-ம்.) “சென்னியகலமுப்பாவிசாவிரமாம்” (கந்தபு. அண்ட. உக.) 5. வித்தாரகவி. (உ-ம்.) “ஆசமதுரஞ்சித்திராமகலமென் - ரோசையெழும்பாட்டொருநூல்வகைத்தே” (இலக்கணவி. எசு. ௩.) 6. விரிவு. (உ-ம்.) “உரைத்தநகருக்கியங்கணந்த

னகலக்கேட்க” (கந்தபு. பாயிர. அக.) [அகல்; அம்.] 7. பூமி (அக. நி.) 8. ஆகாயம் (பிங்). 9. பெருமை (பரிபா. 4, 30).

அகலர்—1. கலைநீங்கினவர். (உ-ம்.) “விஞ்ஞானகலர்க்குக் கலாதிசம்பந்தமுண்டாயிருந்தும் கலாதிபரதந்திரரல்லாதபடியால் அகலரே” (சி. சி. க. உரு. உரை. சிவாக்.) [சு- எதிர்மறை. கலர்-கலையுடையவர்.] 2. சண்டாளரல்லாதவர், நீசரல்லாதவர், வெந்நீசர், சண்டாளர்.

அகலல்—1. அடர்ச்சியின்மை. 2. ஒழிதல். (உ-ம்.) “மீன்றிகழ்விசும்பிற்பாயிருளகல” (புறநா. உரு.) 3. பிரிந்துபோதல். (உ-ம்.) “அகன்றபூங்கொடியை” (பாரத. குருகுல. எக.) 4. விசாலித்தல். (உ-ம்.) “அகன்றவியன்மார்பும்” (புறநா. ௩.) 5. விருத்தியாதல், பெருக்கமுடையதல். (உ-ம்.) “அழுக்கற்றகன்றருமில்லை” (வள். கள. ௦.)

அகலவுரை—ஒருவகையுரை.

அகலறை — 1. பகைவர்மேற்சென்றோருறைவிடம். 2. மலைப்பக்கம். (உ-ம்.) “மாக்கணகலறைய திர்வன முழங்க” (பத்து. பட்டி. உக. எ. உரை.) [அகல்; அறை.]

அகலன்—1. கடவுள். 2. கொடியவனல்லாதவன். 3. பெருத்தவன். 4. பெருமையுடையவன். [சு- எதிர்மறை. வெந்நீசன், கொடியன், நீசன்.]

அகலி—அகலியை; (உ-ம்.) “அகலிமெய்க்கேள்வனுகியர்கள்” (நல். பாரத. கிருட்டி. ௧௬.)

அகலிகை—அகலியை.

அகலிடம்—பூமி. (உ-ம்.) “அகலிடத்துயர்ந்ததில்லை” (பெரியபு. தில்லைவா. ௧௦.) [அகல்; இடம்.]

அகலிது—அகலமுடையது. (உ-ம்.) “ஈமத்தாழியகவிதாகவனைமோ” (புறநா. உருசு.) [அகல்; இது; து.]

அகலியம்—1. ஆயத்தமில்லாதது (உ-ம்.) “அகலியமாமீசம்”. 2. இணக்காதது. 3. ஒருமாம். (பிங்.) 4. சாமர்த்தியமில்லாதது. 5. மரம். (பிங்கல. உளகக.) [1, 2, 4. அ-எதிர்மறை. கலயம் - ஆயத்தம், இணக்கம், சாமர்த்தியம்.]

அகலியமாமீசம்—தன்னுல் அல்லது தன்விமித்தமாகக் கொல்லப்பட்ட பிராணியின்

மாமிசம். அது திரிகொடி, சட்கொடி, நவ கொடிமாமிசமென மூன்றாம். திரிகொடியாவது: கொலைசெய்தல், செய்வித்தல், உடன்படல் என மூன்றாம். சட்கொடியாவது: அம்மூன்றுடனே தன்னிமித்தம் வேறொருவன் கொல்வது காண்டல், கேட்டல், ஐயப்படாமை கூட ஆறாம். நவகொடியாவது: அந்த ஆறுடனே சுவைமேல்விருப்பம், மிகைபடத்தின்னும் கருத்து, இனிமைகூறும் கொல்லுதலாகிய புகழ்ச்சி கூட ஒன்பதாம். இவற்றின் ஒன்று வரினும் அகலியமாமிசமாம். கொடி என்பது தொழில். (சி. சி. பர. சௌத்ராந்திகன்மதம். ௨௬. உரை.) [அ- எதிர்மறை. கல்யம்-ஆயத்தம். மாமிசம்-இறைச்சி.]

அகலியாசாரன் — இந்திரன். (வாச) [சுஹய்யாஜார: சுஹய்யா-கௌதமமுநி வருடையமனைவி. ஜார-சோரநாயகன்.]

அகலியாநந்தன்—சதாநந்தன். [சுஹய்யாநந் ந: சுஹய்யா-அகலியை. நந் ந-மகன்.]

அகலியை—கௌதமமுநிவருடைய மனைவி. (உ-ம்.) “அகலியைகல்லதானான்” (சி. சி. ௨: ௪௪.) [சுஹய்யா: சு - எதிர்மறை. ஹய்யா - அவலட்சணமுடையவன்.]

அகலுகை—அகலுதல்.

அகலுதல்—அகலல்.

அகலுள்—1. அகலம். (சூ. நிக. அ: ௧௨.) 2. ஊர். (சூ. பிக. நு: ௩௩.) 3. நாடு. (சூ. நிக. நு: ௩௩.) 4. பூமி. (ஆசிரியநிகண்ட. ௩.) 5. பெருமை. (திவா.) 6. தெரு (சிலப். 1; 47 உரை.) [அகல்; உள்.]

அகலுஷிதம்—கலங்காதது. (உ-ம்.) “இந்த உபாதிக்களினுலே அகலுஷிதசைதந்நியம் பிரமாதாவாம்” (சி. சி: அளவை. க.) [சுகலுஷித: சு - எதிர்மறை. கலுஷிதம் - கலங்கினது.]

அகவடி—அடியினுள்ளிடம், உள்ளங்கால். (உ-ம்.) “அகவடியங்கைநாட்டக்கடை” (திருவிளை. உக்கிரபாண்டியனவ. ௪௪.)

அகவர்—1. சூதர், அழைத்துப்புகழ்வோர். (உ-ம்.) “நாளின்றுடிய நல்லகவர்க்கு” (பத்து. மதுரை. ௨௨௩.) [அகவு-அழைத்தல். அர்-

ஒருவிருதி.] 2. நாட்டில்வாழ்வோர். (உ-ம்.) “அகவர்க்கினிமமுல்லைப்பஃறிணைதுவல்” (பத்து. பொருந. ௨௨௦.) [அகம்-உள்.]

அகவல்—1. அழைத்தல். (உ-ம்.) “அகவினம் பாடுவார் தோழி” (கலி. ௪௦.) 2. ஆசிரியப்பா. (உ-ம்.) “அகவலென்பதாசிரியம்மே” (தொல். பொரு. ௩௮௬.) [“அகலிக்கூறுதலா ககவலெனக் கூறப்பட்டது” என்பது உரை.] 3. எடுத்தலோசை. (பிங்கல. ௨௧௦௬.) 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “பல்பொறிமஞ்ஞரு வெல்கொடியகவ” (பத்து. திருமுரு. ௧௨௨.) 5. ஓர் ஓசை. அஃ தகவற்பாவுக் குரியது. (உ-ம்.) “ஒலிமுறையே திண்பாமலிசெப்பல் சீர்சாலகவல்” (யாப். காரிகை. செய். க.) 6. கூத்தாடல். (பிங்கல. ௧௪௪௪.) 7. மயிலின் குரல். (உ-ம்.) “பாலம்பகவன் மயிலுரைகோவியற் பாவைபங்கன்” (மறைசையந்தா. ௬௬.)

அகவல்லிருத்தம்—ஆசிரியவிருத்தம். (உ-ம்.) “அகவல்லிருத்தங்கலித்தாழிசையால்” (இலக்கணவி. 845). [அகவல்-ஆசிரியம். விருத்தம்-பாலினம் மூன்றினுள் ஒன்று.]

அகவலன்—பாணன். ‘களம்வாழ்த்துமகவலன்’ (பதிற். 43).

அகவலிசை—அகவலோசை. (உ-ம்.) “அகவலிசையனவகவன் மற்றவை ஏ ஓ ஈ ஆய் என் ஐ யென்றிறும்” (இலக்கணவி. ௭௩௨.)

அகவலுரிச்சீர்—அகவற்பாவுக்குரிய சீர். இது: தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்னும் வாய்பாட்டால் வரும் ஈரகைச்சீர். (உ-ம்.) “அகவ லுரிச்சீர் விகற்பமு மொண்ணுதலே” (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௦.)

அகவலைப்படுத்துதல்—1. வலையிலகப்படுத்தல் (சம். அக). 2. வசப்படுத்துதல். (திவ். திருவாய். 6; 2; 9.)

அகவலோசை—ஆசிரியப்பாவிற்குரிய சந்தம். அது நேரொன்றாசிரியத்தனையாற் பிறப்பதேந்திசையகவலெனவும், நிரையொன்றாசிரியத்தனையாற்பிறப்பது தூங்கிசையகவலெனவும், அவ்விருதனைக் கினது கலப்பாற் பிறப்ப தொழுகிசையகவலெனவும் சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “அகவலோசை மூன்று வகைப்படும்” (இலக்கணவி. ௭௩௨-ம் உரையும்) [அகவல்-ஆசிரியம். ஓசை. சந்தம்.]

அகவற்சீர்—அகவலுரிச்சீர்.

அகவற்குறிதகம்—தனிப்பாக்களின் கடையறுப்பாய்த் தனிச்சொல்லின்பின் மூன்றடிமுதற்பலவடியாக அகவலானவருவது. [அகவல் - ஆசிரியப்பா. சுரிதகம்-கலிப்பாவுறுப்புக்களுள் ஒன்று.]

அகவற்பா — ஐவகைப்பாக்களிலொன்று. அது, நாம்சீருக்கு மேற்படாத அடியுடையதாய் இயற்சீர்ப்பின்றும், சுருவிளக்கனி கூவிளக்கனியென்னும் இரண்டுமொழிந்த அபற்சீர்விரலியும், ஆசிரியத்தனை தழுலியும் பிறத்தனையங்கியும், ஏ, ஓ, ஈ. ஆய், என், ஐ என்பவைகளுள் ஒன்றனை இறுதியாகக்கொண்டு முடிவது. [அகவல் - ஆசிரியம். பா-பாட்டு.] அகவற்பாவின் பெருக்கத்துக் காயிரமடியும், சுருக்கத்துக்கு மூன்றடியும் எல்லையாமென்பர். (தொல். பொரு. ச௭௦.)

அகவற்றுழிசை — ஆசிரியப்பாவின்த்துளொன்று; அது, எவ்வகைச்சீரானுந் தனையானும் ஒத்த மூவடியாகத் தனித்தாவது ஒருபொருண்மேல் மூன்றடிக்கியாவது வருவது. (உ-ம்.) “மூன்றடியொத்த முடிவினவாய்விடி - னுன்றவகவற்றழிசையாகும்” (யாப்பருங். எடு.) [அகவல் - ஆசிரியம். தாழிசை - பாவின்த்துளொன்று.]

அகவற்றுள்ளல் — துள்ளலோசை மூவகையுளொன்று; அது வெண்டனையுக் கலித்தனையுக்கலத்துவருதலாற் பிறக்குமோசை. (உ-ம்.) “வெண்டனையென்றையென்றிரண்டியை, னென்றியவகவற்றுள்ளலென்றோதுப” (யாப். காரிகை. செய். க. உரை.) [அகவல்-ஆசிரியம். துள்ளல்-துள்ளிச்செல்வது.]

அகவற்றுறை—ஆசிரியப்பாவின்த்துளொன்று. அது, நான்கடிபெற் நீற்றயலடிசுறைந்தும், நான்கடிபெற் நீற்றயலடி சூறைந்திடையடக்காயும், நான்கடிபெற்றிடைவிடைசூறைந்தும், நான்கடிபெற்றிடைவிடைசூறைந்திடையடக்காயும் வருவது. (உ-ம்.) “கடைபதனயலடிகடைதபுரையவும்-நடுவடிமடக்காய் நான்கடியாகி - விடையிடைசூறைநவமகவற்றுறையே” (யாப்பருங். எக்.)

அகவறுங்கல்—தாங்கலோசை மூவகையுள் ஒன்று; அது, ஒன்றாவஞ்சித்தனையாற் பிறக்குமோசை. (உ-ம்.) காரிகை. செய். 1. உரை.

அகவஹங்கள்—பாண்மகள். (குறட். 298)

அகவாட்டி—அகத்துள்ள அடியாள். [அகம்-உள். ஆட்டி-ஆளப்படுபவள்.]

அகவாய்—உள்ளிடம் (உ-ம்.) ‘அகவாயிற் பெருச்சாளி’ (திவ். திருமாலை 7. வ்யா 35).

அகவாயில்—மனம். (உ-ம்.) ‘அகவாயில்லெண்ணத்தினேற்றமறிந்து’ (குருபரம். 258).

அகவாயுங்கள்—அகத்திலுள்ள அந்தக்கரணங்களைச் சேவனோடு கூடிநின்று அசைப்பிக்கின்றனவாகச் சொல்லப்படும் வைரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் ஐந்துவாயுக்கள். (வேதா. சூ. எக். உரை. எங்.) [அக - உள். வாயுக்கள்.]

அகவிடல்—அகப்பொருளுக்குரிய சட்டக முதலாகிய இருபத்தேழு உரைகளுள் ஒன்றாகிய இடத்தின் வகையிரண்டனுள் ஒன்று; அது ஒரு செய்யுள் மனையும் வளாகமும் பற்றிவருவது. (வீரசோ. பொருட். ச. ௫. சு. ம் உரையும்.)

அகவிதழ்—உள்ளிதழ். (உ-ம்.) “செய்யதாமரையகவிதழ்” (பெரியபு. திருஞாந. எங்.) [அகம் - உள். இதழ் - மடல்.]

அகவிநுள்—அஞ்ஞானம்.

அகவிலை—1. தாநியலிலை. (உ-ம்.) “ஆதலாலுலகினெல்லுமகவிலைசூறைந்து” (திருநெல். நெல்லுக்கு. ச.) [அகம்-தாநியம்.] 2. உள்ளிதழ். ‘அகவிலையாம்பல்’ (தேவாரம் 5.11.8)

அகவு—1. ஆடுதல். 2. அமுக்கிரா (வைத்தியபரி). 3. கூத்தாடுதல். (உ-ம்.) “மலைக்கு வட்டகவுறுமயிலின்மாழ்கினார்” (இராமா. நகர்நீக்கு. கக௭.)

அகவுதல்—1. அழைத்தல். 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “செங்கணிருங் குயிலகவுஞ்சோலை” (கூர்மபு. சந்திர. கக௭.) 3. கூத்தாடல். (உ-ம்.) “பீலிமாமயிலகவுமதுவரம்” (கூர்மபு. இராம. வர. கக௦.) 4. பாடுதல். (பதிற்றுப். 43). 5. நெடுமையாதல். (ஈடு. 6. 2. 9.)

அகவுநர்—1. ஆடுபவர். 2. பாடுபவர். ‘அகவுநர் நானில்பாடல்’ (பரிபா. 15-42.)

அகவேற்றம்—தானியவிடையேற்றம். [அகம், அர்க்கம் என்பதன் மருஉப்போலும்.]

அகவை—1. உள்ளிடம். (உ-ம்.) “ஆயகானகத்தவையுட்சரித்துறு மந்நான்” (உபதேசகா. சிவலிரத. க௭.) 2. உட்பட்ட

பிராயம். (உ-ம்.) “நராளுண்டகவையான்” (சிலப். மங்கலவாழ்.) 3. ஏழாவதனுருபு. (உ-ம்.) ‘ஆடித்திங்களகவையின்’ (சிலப். உரை பெறு. 3).

அகழ்—1. அகழி. (உ-ம்.) “வையையுமொ ருபுறத்தகழாம்” (திருவினை. நகரப். கள.) 2. குளம். (உ-ம்.) ‘நீர்நகைஇக் குழித்த வகழ்’ (பெரும்பாண். 108).

அகழ்தல்—1. தோண்டதல். (உ-ம்.) “அக ழ்தன்மாக்கடலன்ன” (சின். நாமக. ௧௦௬.) 2. மூலத்தோடு நீக்குதல். (உ-ம்.) “அகழ்த ருபாவத்தினராய்” (சூத. சிவ. கந: ௩௧.)

அகழல்—அகழ்தல்.

அகழான்—அகழெலி. [அகழ்; ஆன்.]

அகழானேடுதல்—அகழான் நிலத்திலே வளையுண்டாக்கி மண்ணைப் புறம்பே தள்ளு தல்.

அகழி—1. கிடங்கு. (உ-ம்.) “பாருடைத் தகுண்டகழி” (புறநா. ௧௪.) 2. கோட்டையின் மதிவினைச்சூழ்ந்துவர நீர் நிற்கும்படி ஆழமா கத்தோண்டப்பட்டிருக்குங்கிடங்கு. (உ-ம்.) “அருமினையுடுத்த வகழிசூழ்போகி” (சிலப். புறஞ்சேரி. அந.) 3. வாயகன்ற பாத்திரம். (உ-ம்.) ‘ஓரகழிபெய்ததற்பின்’ (தைவல. தைல. 94.) [அகழ்-தோண்டு. இ-ஒரு செய ப்படுபொருள்விகுதி.]

அகழ்தல்—அகழ்தல்.

அகழெலி—ஒருவகைப் பேரெலி. [அகழ்; எலி.]

அகளங்கம்—1. களங்கமின்மை. (உ-ம்.) ‘தேயுங்களங்கவுருவுடைய நீயிவன்செம் மை வாய்ந்துதேயாதென்று மகளங்கவுருவு டையனாகலின்’ (செங்கழுநீர்விநாயகர்பிள்ளை த்தமிழ். அம்புலி. உ.) 2. சீதாங்கபாஷாணம். (வைத்தியபரி). [அகளங்க: அ-எதிர்மறை. களங்கம்-குற்றம்.]

அகளங்கழர்ந்தி—1. கடவுள். 2. புத்தன். (சிவாகர.) [அகளங்கம்-குற்றமின்மை. மூர் த்தி-வடிவுடையவன்.]

அகளங்கன்—1. கடவுள். 2. குற்றமில்லா தவன். (உ-ம்.) “அகளங்கனகனநாதி” (நல். பாரத. கௌசிக. எள.) 3. புத்தன். [களங் கன்-குற்றமுடையவன்.]

அகளம்—1. சாடி. (சூ. நிக. எ: ௪௪.) 2. ிட்களம். (உ-ம்.) ‘அகளமெய்வடிவாநந்தவற் புதக்கூத்தனர்’ (காஞ்சிப். திருக்கண். உஅ)

3. நீர்ச்சால். (உ-ம்.) “அகளத்தன்னநிறை சுனைப்புறவின்” (பத்து. மலை. ௧௦௪.) 4. மிடா. 5. யாழின்பத்தர். (உ-ம்.) “வயிறு சேர்பொழுதியவகையமையகளத்து” (பத்து. சிறு. உஉ௪.) [“தாழிபோலப் புடைபட்டிரு த்தலின் அப்பெயர்த்து” என்பது உரை.] 6. சூட்சுமரூபம். [சி. வி. ஞாந. அ.] [அகலம்.] 7. தாழி (வைத்தியபரி).

அகளர்—நிட்களர். (உ-ம்.) “ஆன்மாக்க டேகம்போற் சர்மாஸ்தி முதலிய தேகதாது க்களில்லையாகலின் அகளரே” (சி. சி. அள வை. ௧௩. உரை. சிவாக்.) [அ-எதிர்மறை. களர்-கலையுடையவர். கலை - உறுப்பு.]

அகளி—1. தாழி. 2. மிடா. 3. பாத்திரம். (உ-ம்.) “அப்பங்குமப்பங்கு மோரகளி பெய் ததற்பின்.” (தைல-தைவல. ௧௪.)

அகந்சி—1. அகலம், விசாலம். (உ-ம்.) “அன்ன மாபெருங் கயிலையினகற்சியு நிவப்பு ம்” (உபதேசகான். கயிலை. ௧௪.) 2. பிரிவு. (உ-ம்.) “அயலோராயினுமகற்சிமேற்றே” (தொல். பொரு. ௩௮.) 3. துறவு. (உ-ம்.) ‘அருளொடு புணர்ந்த வகற்சியானும்’ (தொ ல். பொரு. 76.)

அகற்பதும்பகம்—மந்திரதியாநமில்லாத கும்பகம். (சி-வி. யோக - ௪ - ௫ சுலோ.) [சு; கலு; கஃஹகம்].

அகற்பசெபம்—விதியின்றிச்செய்யும் செ பம். (தத். நி. போ. உ௧௮.) [அ-எதிர்மறை. கல்ப - விதி. ஜப - ஜபிக்கப்படுவது.]

அகற்பறை—கற்பறையில்லாதது, மநநினை வற்சமையாதது. (உ-ம்.) “இன்பமுநிரநி றைந்த கற்பறைக்கே துன்னித்திகழ்த்தற்பதம் பற்றி” (ஞானவா. உற்பத்தி. ௬.) [கற்பனை- நினைவு.]

அகற்பம்—1. ஒரு பிராணயாமயோகம். அது: வாக்கினாலே மந்திரஞ்செய்யாமலும், மந்த்நினாலே சிவனைத் தியானியாமலும் செய் யப்படுவது. (உ-ம்.) “அகற்பமவ்விரண்டு மின்றி யாக்கிடுமாயாமந்தான்” (சிவதரு. சிவஞானயோ. ௪௪.) 2. கற்பம் அதுகற்பம் உபகற்பமென்னும் மூவகையுமல்லாதவியூதி. (உ-ம்.) “இடியுண்டவிடத்திலுண்டான விபூ தியும், மலையுச்சியினும் பூமியினும் வீணைந்த விபூதியும் அகற்பமெனப்படும்” (சைவ. பொது. ௧௮௪. உரை.) [கல்ப - நியாயவழி. சப்த.]

அகற்பன்— ஒப்பில்லாதவன். (உ-ம்.) “சொற்பாக் - கற்பவர்கணற்புலனினிற்புறு மகற்பா.” (சே.துபு-சுருவதி-உஎ.) [அகல்ப.]

அகற்பிதமரணம்—விதியின்றி நிகழும் மரணம். (வி-னி. உஉசு.) [கலி-த-விதிக்கப்பட்டது. பிரணம்-இறப்பு.]

அகற்பியமாமிசம்—அகலியமாமிசம். (சி. பர. சௌத்-தம். உக. உரை.) [அ-எதிர்மறை. கலி-விதியுடையது.]

அகற்பன்—அகற்புதன்—அகலச் செய்தல். இஃது, “அறுவகையகற்சி” (வா. தஞ். திருப். ௩௩.) என்பதிற்போல நீக்கு தற்பொருளிலும், “களிறுசென்று கன்னகற் றவும்” (புறநா. உசு.) என்பதிற்போல விசாலமாக்குதற்பொருளிலும், “மடங்கொ ண்றதிலகற் றுங்கல்வி” (நீதிநெ. ௩.) என்ப திற்போலப் பெருகச்செய்தற்பொருளிலும் வரும்.

அகற்பன்—1. அகலம். (சூ. நிகண். அ. கட.) 2. கடத்தல். (உ-ம்.) “அடர்மலர்க்காற்குக்க ட்குமகதலாய்” (இரகு. மாலை. ௩௩.) 3. நீக் குதல். (உ-ம்.) “அகறலினும் பிறருடல்போற் றன்னுடலத்தனினுமுறுதிதருமபிமாந மின் மையேயாதி” (வேதா. சூ. ச௩க.)

அகற்பன்—1. அகன்ற. (உ-ம்.) அகன்பிலவா யினர்” (கத்தபு. வச்சிர. உசு.) 2. அகாசரன். [இவன், பகன் பூதனை என்பவருக்குச் சகோதரன்; கஞ்சகுக்குச்சேனைத்தலைவன்.] 3. உன். (உ-ம்.) “அகனைத்தினையும்” (தொ ல். பொரு. ௩சு.) [அகம், அகனைனப் போ லியாவிற்ற.] 4. வினைமுதற்பொருளில்வரும் ஒருவிஞ்சி. (உ-ம்.) நாயகன். (வீர. நா. ௩.)

அகற்பினா—அகன்ற மருதநிலம். (உ-ம்.) “ஆம்பலம்போதுளவோ வளிகாணும் மகன் பினாக்கே” (திருக்கோ. கக.)

அகன்மகதாது—செயப்படுபொருளில்லாத வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “கட” (பி. வி. ௩௩. உரை.) [சுகரி-க-செயப்படுபொருளில்லாதது. பா.தா-வினைப்பகுதி.]

அகன்மகம்—செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை. (உ-ம்.) “செயப்படுபொருள் குன்றுவி னை குன்றிய, வினைத்திற்பிரண்டுஞ் சகன்மக

மகன்மகம்” (பி. வி. ௩௩. உரைச்சூத்திரம்.) [அ-எதிர்மறை. சுகரி-க-செயப்படுபொரு ளுடையது.]

அகன்மகந்தரிப்பிரயோகம்—செயப்படு பொருளில்லாத வினையை எழுவாயிற் பிர யோகித்தல். (உ-ம்.) “சாத்தன்வரும்” (பி. வி. உரை.) [சுகரி-க-செயப்படுபொருளில் லாதது. சுத-பிரிபுயொம-எழுவாயிற் பிரயோகிப்பது.]

அகன்மணி—1. அகன்றஇரத்திரம். (உ-ம்.) “அகன்மணி முன்றிலிற் றயில்வார்” (கூர் மபு. அந்தகா. உக.) 2. தெய்வமணி.

அகன்றவறிவு—சர்வஞ்ஞத்தவமாகியபே ரறிவு. (உ-ம்.) “ஆயவாணவமகன்றவறிவொ டுதொழிலையார்க்கும்” (சி. சி. க. சக. உரை. ஞாக.)

அகன்றிதைப்பு — யாப்புமுறையினின்று அகன்றுகாட்டும் குற்றம் (யாப். வி. 95. பக். 403).

அகன்றில்—ஆணன்றில். (உ-ம்.) “உறைந் தனவகன்றிலுடனன்றிலுபிரொன்றி” (இ ராமா. கார்கா. எக.)

அகன்னம்—செவிடு. [சுகண-க- அ-எதிர் மறை. சுண-க-காது.]

அகனம்—வேக்கைமரம் (வைத்தியபரி).

அகனாதி—கொடிவேலி (வைத்தியபரி).

அகஸ்தியன்—அகத்தியன்.

அகஸ்மாத்து—காணப்பட்ட காரணமில் லாமல் (பௌட். பும்ஸ். கசு.) [சுகலூகாசு: அ-எதிர்மறை. சுலூகாசு-எதனால். எதனால் மின்றி என்றபடி.]

அகாகம்-ஆசௌசதிரம். (வாசு.) [சுவா ஹ: சுவ-ஆசௌசம். சுஹந-நாள்.]

அகாடி—(இந்துஸ்.) 1. குதிரை முன்னக் கால் கட்டுங் கயிறு. 2. முன்.

அகாண்டசாதம்—அகாலத்திற் பிறந்தது. அகாணஜாத: அகாண-அகாலம். ஜாத-பிறந்தது.

அகாண்டபாந்தம்—அகாலசம்பவம். [அகா ண்வாத: அகாண-அகாலம். வாத-சம் பவித்தல்.]

அகர்த்தியம்— 1. உண்ணத்தகாதது. [சுவாடி: வாடி: உண்ணத்தக்கது.] 2. பொல்லாங்கு. 3. வஞ்சனை.

அகர்த்திரம்—அவசியம், கவனமின்மை, அகாத்துமறை—பார்ப்பதி. [சுமாதூஜா: சுமம்-மலை. சூ-தூஜா-புத்திரி.]

அகரத்திவம்—மிக்க ஆழத்தன்மை. சுமாயகை: சுமாய-ஆழம். கவம்-தன்மை.

அகாதம்—1. நீந்துபுனல். (பிங். எ.அ.) 2. பள்ளம். 3. பொந்து. 4. மிக்க ஆழம். (வாச.) (உ-ம்.) “உத்தரவாகிரியாயும் அகாதமாயு மிருக்கி கங்கைநதிக்கரையில்” (விசார. அங்.) 5. வஞ்சகம். [சுமாய: சு - எதிர்மறை. மாய- நிலை, மேடு.]

அகாதன்—வஞ்சகன் [சுமாய - ஆழம்.]

அகாதிகள்—அகாதிகன்மங்கள். (உ-ம்.) “தீர்ப்பதகாதிகள்” (திருநாற். அஅ.)

அகாதீதம்—உண்ணப்படாதது. [சுவாடி: த: வாடி-த-உண்ணப்பட்டது.]

அகாமம்—1. அகாமவினை. (உ-ம்.) “முற்றும் வினை தைவிக்கத்தான் மோகத்தா னோ யான்மூர்க்கரசர்சோரரிவர்முடுகுபயத்தாலும், அற்றுமுறையறிவழிந்துமகாமமெனவறிக” (சிவதரு. பரிகா. ந்.) 2. இச்சையின்மை. (வாச.) [சுகா: கா: இச்சை.]

அகாமவினை—அபுத்தியூர்வமாகச் செய்யுஞ்செய்கை; அது: தைவிக்கத்தாலும், மோகத்தாலும்; வியாதிபாலும், சோரபயம் முதலியவற்றாலும், அறிவழிந்துசெய்யுஞ்செயல். (உ-ம்.) “கிருகபதியகாமவினையினுக்குப்பரி காரம்பகர்ந்திடுவாம்.” (சிவதரு. பரிகா.உ.) [அகாமம்-இச்சையின்மை. வினை-தொழில்.]

அகாயம்—1. இராகு. 2. சரீரமில்லாதது. 3. பாப்பிரமம். [காயம் - சரீரம்.]

அகாயு—1. கத்தி. 2. காகம். 3. தியவழியில் நடக்கிறவன். [சுவாயு-வீ.]

அகாரணம்—1. காரணமின்மை. (உ-ம்.) “பொருதெல்லீருமகாரணத் தெதிர்த்தீர்” (காஞ்சிப். தக்கீ. 12.) 2. தற்செயல். 3. நிஷ்பிரயோஜனம். (சப்த) [காரணம்-ஏது]

அகாரணன்—1. கடவுள். 2. காரணமில்லாதவன். (காரணன்-காரணமுடையவன்.)

(உ-ம்.) “நிராமயனகாரணன் தெல்லி கயிலாயமலையே” (அருணகிரிப். அருந்தவ. கா.)

அகாரத்திரயவித்தை—அகர எழுத்தை முதலிலுடைய மூன்றாகிய ஆகருடனம், அதிருச்சியம், அஞ்சரம் என்னும் பதங்களாற்கருதப்பட்ட மந்திரவித்தைகள். ஆகருடனம்-தாரத்திலுள்ளதைச் சமீபத்தில் வருவித்தல். அதிருச்சியம்-கண்களுக்குப்புலப்படுவதைப் புலப்படாமற்செய்தல். அஞ்சரம்-மறைந்துகிடக்கும் பொருள்களை விளக்கிக்காட்டுதல். “அகரமாதிரிமூன்றாகிய வாகருடனமே, புகரிலாவதிருச்சிய மஞ்சரம் பொருவில், வகரமாதிரி மூன்றாகிய வசியமே வாத, மிகலிலாவயத்தம்பமென்றின்னவைசெய்தும்” (திருவினை. எல்லாம். கள்.) அகாரம்-ஒரெழுத்து. அஃது அகரத்தின் விகாரமாகிய ஆகாரத்தையும் உள்ளடக்கிற்று. [சூய-மூன்று. விடி-மந்திரவித்தை.]

அகாரம்—1. அ என்னுமெழுத்து. (உ-ம்.) ‘அகாரமுன்னஞ்சார்ந்தவைம்பத்தோரெழுத்தின்சொருபமாய்’ (சூத. எக்கி. ச: அ.) 2. ஒற்றெழுத்தின் சாரியைகளுளொன்று. (உ-ம்.) “லகார ளகார மாயிரண்டும் பிறக்கும்” (நன். எழுத். உக.) 3. செயலின்மை. (சப்த.) [காரம்-செயல்.] 4. வீடு. (பிங்) (சப்த.) [சுமார: சும - மலை, மரம். க-எழுதல், அடைதல்.]

அகாரவுப்பு—கல்லுப்பு (வைத்தியபரி)

அகாரி—1. இடி. 2. கருடன். [சுமாரி: சும-பாம்பு. சுரி - பகை]. 3. இந்திரன். [சும - மலை. சுரி - பகைவன்]. 4. கடவுள். [சுவம்-பாவம். சுரி - பகைவன்.]

அகாரியம்—1. அப்பிரதாநமான காரியம். [சு: காய-4.] 2. செய்யத்தகாத காரியம். (உ-ம்.) “நாவ காரியஞ்சொல்லிலாதவர்” திவ். பெரியாழ். 4. 4. 1. [சுகா-பு.] 3. துர்க்கிரியை. (சப்த.) [காய-40 - செய்யத்தக்கது.]

அகாருண்ணியம்—காருண்ணியமின்மை. (சி. சி. பர. நிகண்ட-மதம். சூ. உரை.) [காருண்ணியம் - கிருபை.]

அகாலம்—1. அவகாலம். 2. காலமல்லாதது. (உ-ம்.) “உடலேனோக்குறியகாலத்திலுன்னுடையுடலை.” (ஞானவா. பிரகலா. ௯௧). 3. நியமமல்லாதகாலம். (உ-ம்.) இக்குவாகுவின் மரபோர் நாட்டுத் துன்றிடாவகாலத்தன்னிற் றோன்றிய மிருத்து” (இரகு.சம் புக. உக.) [காலம்-சமயம்.]

அகாலமரணம்—நியமமல்லாதகாலத்திற் சம்பவிக்கும் மரணம்.

அகாலமிருந்து—அகாலமரணம். [அகாலம்-நியமமல்லாதகாலம். மிருத்தியு-மரணம்.]

அகாளம்—கறுப்பின்மை. (சி. லி. கிரி. சச.) காளம்-கறுப்பு.

அகி—1. ஆவணி. (இராசவைத்.) 2. இரும்பு. (பிங். ௩௦௩௪.) 3. இராகு. 4. ஈயம். 5. ஒருவகைமரம். 6. சூரியன். 7. பாதகன். 8. பாம்பு. (உ-ம்.) “கடியகிப்பிணிதீர்ந்த பின்” (சேதுபு. இராமனரு. ௩௦.) 9. மேகம். 10. வச்சிராயுதம். 11. வஞ்சகன். 12. வழிப்போக்கன். 13. விருத்திராசுரன். [3, 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13 அஹி.]

அகிபித்தம்—காற்று. [அஹிகாஹை: அஹி - பாம்பு. காஹை-விரும்பப்பட்டது.]

அகிசை—1. இலவமரம். (வாச.) 2. துருவகைத்திரம். (வாச.) [அஹிகா.]

அகிஞ்சகன்—பிரானிகளுக்குப் பீடைசெய்யாதவன். (வாச.) [அஹிஸ்ஸக: ஹிஸ்ஸக-பிரானிகளுக்குப் பீடைசெய்வோன்.]

அகிஞ்சாயயதலோகம்—(பௌட்.) பிரமலோகமிருபதனுள்ளே பத்தொன்பதாம் உலோகம். (மணிமேகலை. ௩.)

அகிஞ்சநன்—1. மிகவறியவன். [அ; கிஞ்ச ந-யாதொன்றம்.] 2. யாதொன்றுமில்லோன்.

அகிஞ்சன்—மிகவறியவன். [அகிஞ்சநன் என்னும் வடமொழியின் ஈறு தொக்கது.]

அகிஞ்சை—1. கொல்லாமை. 2. வருத்தாமை. [அஹிஸ்ஸா: ஹிஸ்ஸா - கொலை, திக்கு.]

அகிநம்—1. அயோக்கியமானது, தகாதது, உரியதல்லாதது. 2. உயிர்க்குறுதிபென வேதாசமங்களில் விதித்தவற்றிற் குறுதுவல்

செய்தல். (உ-ம்.) “அகிதமற்றது செய்யாமை” (சி. சி. உ: க௩. சிவஞா.) 3. பகை. [அஹித: ஹித-நன்மை.] 4. தீமை. 5. இடைபூறு. (4, 5. லெக்ஸிகன்)

அகிநமிட்டிபான்—ஓராக்கன். (சேதுபு. விநாம. சஅ. குறிப்பு.) [அஹிடிஷ்: அஹி-பாம்பு. டிஷ்-பல்வு.]

அகிநர்—பகைவர். [அஹித: அ-எதிர்மறை. ஹித - சிநேகம்.]

அகிநலம்—பாதாளம். (உ-ம்.) “அகிநலவரவினதணிமுடிமணியிடையணவின் சிலவாளி” (இரகு. யாகப். எக. [அஹி-பாம்பு; ஸூனம்-இடம்.]

அகிநன்—பகைவன். (யாழ். அக.)

அகிநுண்டிநன்—1. பாம்பாட்டி. (சப்த.) 2. பாம்புபிடிப்போன். (சப்த.) [அஹிதாணிக: தாணிக - துண்டத்திற் பிடித்து விளையாடுவோன். தாண-முகம். உகாநு-ஒரு வடமொழிவிசுதி.]

அகிப்பிரத்திநம்—1. இரவிலே நிகழும் மூன்றாமுகூர்த்தமாகிய உத்திராட்டாதி. 2. உத்திராட்டாதிநகைத்திரம். (உ-ம்.) “அகிப்பிரத்திநதேவதை.”

அகிப்பிரத்திநன்—1. ஒருருத்திரன். 2. சிவன். [அஹி ஸ்ரயு: அஹி-பாம்பு. ஸ்ரயி-கட்டுதல். நக - ஒரு வடமொழிவிசுதி. பாம்புகளாற்கட்டுண்ட கழுத்துடையானென்றபடி.]

அகிபதி—1. ஆதிசேடன். 2. பெரும்பாம்பு. 3. வாசுகி. [அஹிவதி: வதி - தலைவன்.]

அகிபுத்து—1. கருடன். (சப்த.) 2. கிரி. 3. மயில். (சப்த.) [அஹிஹுஜ்: ஹுஜ்-உண்பது.]

அகிபேநம்—1. அபின். 2. பாம்பின்விஷம். [அஹிமெந: அஹி-பாம்பு. மெந-துரை.]

அகிமால்—வெள்வேல்மாம் (வைத்தியபரி).

அகிரி—அயறு, தலைச்சுண்டு. [வழக்.]

அகிர்த்துருமவிஷம்—அகிற்கூட்டு.

அகிர்த்துருமவிஷம்—பாம்புமுதலிய சரப் பொருள்களிலும்; மீரமுதலிய அசரப்பொருள்களிலுமுள்ள விஷம். (சீவரட். ௩௨௭.) [சுஹி- பாம்பு. ௫௦௦ - மரம்.]

அகிர்ப்புத்தி—1. இரவில் நிகழும் மூன்றடி முகூர்த்தமாகிய உத்திரட்டாதி. (விதாந. குணகுண. ௭௩. உரை.) 2. உத்திரட்டாதி. (காலாமிருதம். ௩-ஆஞ் சலோகம்.) [சுஹி வ-ஃயி.]

அகிரசுசாயியம்—பாம்புக்குக் கயிற்றுக் குமுள்ள ஒப்புமை. (பௌட். மாயா. ௨௧.) [சுஹி; ரஜு; ஸாரி. ரஜு-கயிறு. ஸாரி-ஒப்புமை.]

அகிரன்—1. சூரியன். 2. நெருப்பு. 3. புவரலோகத்திலிருக்கும் பதினேருருத்திரரி லொருவன். (வி-ணி. ௨௪௨.) [சுமிர: சும-போதல். ஐர- ஒரு வடமொழிவிருதி.]

அகிரபு—1. இந்திரன். (வாச.) 2. கருடன். (வாச.) 3. கிருட்டிணன். (வாச.) 4. கீரி. (வாச.) 5. மயில். (வாச.) [சுஹிரிபு. சுஹி - விருத்திராசுரன், பாம்பு. ரிபு-பகை.]

அகிருத்தியம்—செய்யத்தகாத செயல். அகிருத-இருதாற்றிருபத்துநான்கு புவரங்களுளொன்று. (கந்தபு. கணங்கள். ௧0. உரை.)

அகிருதநம்—செய்யப்படாதது. [கூ-தக-செய்யப்பட்டது.]

அகிருதஜ்ஞதை—நன்றிமறத்தல். [சுசு தஜ்ஞ-தா: கூ-தஜ்ஞ-தா- நன்றியறிதல்]

அகிருதஜ்ஞன்—நன்றிமறந்தோன். (வாச.) [சுசு தஜ்ஞ: கூ-தஜ்ஞ-நன்றியறிவோன்]

அகிருதம்—1. செய்யப்படாதது. 2. பாகஞ் செய்யப்படாத ஓமத்திரவியம். [“ஓமத் திரவியம்”பார்.] 3. முடிவுபெறாத கிரியை. [சுசு த: கூ-த- செய்யப்பட்டது.]

அகிருதர்—கிரியை செய்யாதவர். (பௌட். பும்ஸ. ௨௭௫.)

அகில்—1. பஞ்சவிரையுள் ஒன்று (வைத்யதிபரி). 2. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “அகிலுமார முமாரவங்கோக்குமே” (இரமா பாலவரைக். ௫௮.) இதீ, கள்ளியினிடையிலுண்டாவ

தென்பர். (உ-ம்.) “கள்ளிவயிற்றினகில்பிறக்கும்” (நான். ச). 3. மலைவேம்பு (லெக்வி கன்).

அகிலம்—1. எல்லாம். (உ-ம்.) “அகிலதே வர்க்கும்” (பெரியபு. திருஞான. ௬௬) 2. சருவலோகம். (உ-ம்.) “அகிலத்துள்ளதோர் கணங்களும்” (கந்த. பார்ப். ௬) 3. பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அழிந்தபின் னனுக்கடாமே யகிலமாய் வந்துநின்று, கழிந்திடும்” (சி. சி. க: ௧௧.) 4. பூமி. (உ-ம்.) “அகிலமெங்குநாடுவன்” (கந்தபு. சூரன்றன். ௨௬.) [சுவிது - சு - எதிர்மறை. விது - குறைவு.] 5. நீர். (பிங்)

அகிலநுபன்—1. எல்லாவடிவமு மாணேன். 2. கடவுள். [சுவிது; ர-டுவ - வடிவமுடையவன்.]

அகிலாங்கம்—சதுரவடிவம். (உ-ம்.) “அற்புதமாந்திரிபுண்டமதியின்பாதி யகிலாங்கந்தீபமிகுமழகார்வட்ட, முற்பொலியவுடலணி யுமுறையாரன்றோ முழுநிறபூசவல்லமுனிவர்தாமே” (திருத்தொண்டர். ௬௭.) [சுவிது-பிருதிவி. சுஹி - வடிவம்.]

அகிலாண்டம்—1. சகல அண்டம். (உ-ம்.) “நீ பெற்றவகிலாண்டமுநிராத்துவைத்து கடுப்ப” (மீனாட்சியம்மைபிள். அம்மாணை. ௫.) 2. பிருதிவியண்டம். [சுவிது - எல்லாம், பிருதிவி.]

அகிலாண்டவல்லி—உமாதேவி, [வல்லி - கொடிபோல்வான். சகல அண்டங்களையும் பிறப்பித்த பெண் என்றபடி.]

அகிலேசர்—விசுவேசர். (உ-ம்.) “உடையாளகிலேசர்க்கு” (காசிக்க. ௨.) [சுவிது - விசுவம். ஂரஃஸ - தலைவர்.]

அகிலைரி—1. கருடன். 2. மயில். [சுஹி வெரி: சுஹி - பாம்பு. வெரி - விரோதி.]

அகிந்தம்—தூபக்குடம். ‘அகிந்தும்பரப்பி’ (சீவகசிந். 2891)

அகிற்கூட்டு—ஒருவகை வாசனைக்கலவை. இது மயிருக்குப் பரிமளம் ஊட்டும்படி கொள்ளப்படுவது. (உ-ம்.) “உந்துசந் தன்ங்கம் பூரமுடனெரி காசுசெந்தே -னந்தவேலங்க

ளென்ப வறிகுட்டோரைந்துந்தாமே” (சூ. நிகண். கஉ: ௩௪.)

அகீசன்—ஆதிசேடன். [சுஹி - பாம்பு. ௦௦௦௦ - தலைவன்.]

அகீநு—சூரியவமிசத்திலே ஸ்ரீராமனுக்குப்பின்னிருந்த ஓராசன். (இரகு. குலமு. ௬.) [சுஹிதமு.]

அகீநம்—1. குறைவின்மை. சு - எதிர்மறை. ஹீநம் - குறைவு. 2. பலநாளாகச்செய்யப்படும் ஓர் யாகம். [சுஹிந: சுஹந - நாள். ௦௦௦௩ - ஓர் வ - வீ.]

அகீநன்—பெரியோன். [சுஹிந: சு - எதிர்மறை. ஹீந - நீசன்.]

அநசலம்—1. அகிட்டவீரம், துக்கம். (உ-ம்.) “அஞ்சலவேதனை” 2. சாமர்த்தியமின்மை. [சுசுஸலு: சு - எதிர்மறை. சுஸலு - சந்தோஷம், சாமர்த்தியம்.]

அநசலவேதனை—துக்க அறிவு; இது பஞ்சகத்தங்களுள் ஒன்றாகிய வேதனையின்பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று. (மணிமேகலை. ௩௧௨.) [சுசுஸலு - துக்கம். வெஹா - அறிவு.]

அநசுளாபு—அதிவிடயம் (வைத்தியபரி).

அநட்டம்—மினகு.

அநடம்—கடுரோகினி (மலை).

அநணம்—1. குற்றம். 2. குணமின்மை, கற்குணமின்மை. [சுமுணா: சு; முணா.]

அநவன்—குணமில்லாதவன். [சுமுணா]

அநனாந்தமா—அவ்வியத்தம். (பௌட். புமன். ௩௧௫.) [சுமுணாதா: சு - எதிர்மறை. முணாதா - குணவடிவுடையது.]

அநனி—1. குணமில்லாதது. 2. குணமில்லாதவன். 3. முடவன். [சுமுணி: சு; முணா; உ.]

அநநம்—1. அழைக்கப்படாமை. 2. ஐவகையாகத்தொன்றாகிய தியாகம்; அது: மகமானது சதாசிவாதி வீக்கிரகங்களுளொன்றை அன்பினாலே நினைந் தத்தியாதத்திலே பிடைவிடாது கலந்துநிற்கல். 3. யாகஞ்

செய்யப்படாமை. 4. வேதமோதல். (மறு. ௩:௪௪.) [சுஹுத: ஹுத்த௦ - அழைக்கப்பட்டது, ஓமஞ்செய்யப்பட்டது.]

அநநா—தருமகர்த்தா.

அநநி—அகதி. (உ-ம்.) “அகுதியிவடலை யின்விதியானாலும்” (திருப்பு. கசஉ. நன். பொதுவி. உக. உரை.)

அநப்பியம்—1. பொன். 2. வெள்ளி. [சுசுபு: சுபு] - செம்பு, பித்தளைமுதலிய இழிந்த லோகங்கள்.]

அநம்பை—கவிழ்தும்பை. (மலை.)

அநரு—1. அகிலமரம். 2. இலகுவானது, கமரில்லாதது. 3. குருவில்லாதவன், குருவாகாதவன். [சுமுரு: சு - எதிர்மறை. முரு - கமம், ஆசிரியன்.]

அநலி—நறுவிலிமரம். (மலை.)

அநலிநன்—உயர்குலத்தோனல்லாதவன். [சு - எதிர்மறை. சுலிந - உயர்குலத்தோன்.]

அநவைங்கட்டி—அரையாப்பு. (வைத்தியபரி.)

அநளிநாதர்—நிஷேதகர்மசாத்திரங்கள் செய்த நவநாதசித்தர்களிலொருவர். (த. நி. போ. உருக.)

அநருநி—வேப்பமரம். (வை. தி.)

அநூடகந்தம்—பெருங்காயம். (வைத்தியபரி.) [சுமுருமநு: சுமுரு - மறைவின்மை. முநு - வாசனை.]

அநை—1 - 3. அகையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தெற்கையும். 4. எரிதல். (உ-ம்.) “அகையுறுகழை கொன்றுண்ட” (கந்தபு. வள்ளி. கஉ.) [இது முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] 5. கூறுபாடு. (சிங். முத்தி. ௧௬. உரை.)

அநைத்தல்—1. அடித்தல். (பிங்க. உக௩௭) 2. அறுத்தல். (உ-ம்.) “மயிருக்கொன்றாக வாங்கியகைத்தகைத்திடுவர்” (சிங். முத்தி. ௧௬௮.) 3. எழுப்புதல். 4. ஓட்டுதல். (இராசவை.) 5. செலுத்துதல். (சூடா) 6. தழைத்தல், ழினைத்தல். (உ-ம்.) “சூப்பைக்கீரை கொய்கண்ணகைத்த” (புறநா. ௧௫௬.) 7. முறித்தல். (உ-ம்.) “உம்பலனுகத்த வொண்

அகநதல்—அகோரம்.

முறியாவும்” (பத்து. மலைபடு. ௪௨௬.) 8. வருத்தல். 9. உயர்த்துதல். (சூடா). 10. விட்டு விட்டுச்செல்லுதல். (தொல். பொரு. 541. உரை)

அகநதல்—1. எரிதல். (உ-ம்.) “அகையெரியானது” (கலி. ககக.) 2. ஒடிதல். (உ-ம்.) “அகைந்தவித்துணைமலர்” (பாரத. புட்ப. ௪௦.) 3. தளிர்த்தல். (உ-ம்.) “கொய்குழையகைகாஞ்சி” (கலி. எசு.) 4. முரிதல். 5. வருத்தல். “அகையேலமர்தோழி” (சிந். கோம. ககக.) 6. எழுதல். (உ-ம்.) “வேங்கைகளெரியகைந்தனவலருட்கும்.” (தணிகை. திருநா. ௪௧.) 7. செழித்தல். ‘கயமகையவயனிறைக்கும்’ (மதுரை. 92). 8. தாமதித்தல். ‘அகையாதெனதாவிதழைக்குமென’ (சேவகசிந். 1379.)

அகைப்பு—1. அடித்தல். 2. அறுத்தல். 3. எழுப்புதல். 4. ஒடித்தல். 5. முறித்தல். 6. வருத்தல். 7. பிரயத்தந்தாலுண்டானது. ‘அண்டந்திருமாலகைப்பு’ (திவ். இயற். 4. 37). 8. மதிப்பு. ‘அகைப்பில் மனிசரை’ (திவ். இயற். 4. 38). 9. இடைவிட்டுச்செல்லுதல். ‘அகைப்புவண்ணம்’ (தொல். பொரு. 541).

அகைப்புவண்ணம்—இருபதுவண்ணங்கள் ஒன்று; அது “வாராராயினும் வரினுமவரநமக் - கியாராகியரோதோழி” என்ப திற்போல அறுத்தறுத்துப் பயிலுஞ்சந்தமுடையது. (உ-ம்.) “அகைப்புவண்ணம் மறுத்தறுத்தொழுகும்” (தொல். பொரு. ௫௪௨.) [அகைப்பு - அறுத்தல். வண்ணம் - சந்தம். விட்டுவிட்டுச்செல்லுஞ் சந்தமுடையது என்ற படி.]

அகையம்—குருவிச்சை. (வை. தி.)

அகோ—ஒரு வடமொழியவ்வியம்; இது: இகழ்ச்சி, துக்கம், இரக்கம், அழைப்பு, ஆச்சரியம், புகழ்ச்சி, பொறமை முதலியபொருள்களு ளொன்றையுள்ளிட்ட ஒரு குறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “மண்டலத்தினிமிசையொருவன் செய்த வித்தையகோவென்வம்” (ஆச்சரியம்.) (தாயு. மண்ட. ௧.) [சுவெஹா.]

அகோசரம்—1. அறியப்படாமை. (உ-ம்.) “காட்சிமுன்னம் பிரமாணங்களுக்கு மகோசரமதான் - திருக்கல்பிராமம்” (சூத. எக்கி.

பூ. ௧௮. ௬.) 2. புலன்களுக்குவிடயமாகாமை. [சுவெஹா: ௬ - எதிர்மறை. மொஹா - விடயம்.]

அகோடம்—கமுகமரம். [சுவகொய: ௬ - எதிர்மறை. கொய - வளைவுடையது.]

அகோதாரை—அதிகமாக மழைபொழிகை. [சுவெஹா - ஆச்சரியங்குறிக்கும் ஓரவ்வியம். யாரா - நீரொழுக்கு.]

அகோபிலம்—சிக்கவேள்குன்றம் என்னும் திருப்பதி (உ-ம்.) “சொலகோபிலநரசிக்கம்” (திருச்செந். ௧௮: ௪௩.)

அகோரகலை—சிவபூசை செய்யும்போது சிவலிங்கத்தைச் சநாசிவனாகப்பாவித்து அவரதைந்துமுகத்திலுநிற்பனவாகக் கொள்ளப்படுங் கலைகளுள் அகோரமுகத்தில் நிற்குங் கலைகள்; அவை: தமம், மோகம், காயை, நிட்டை, மிருத்து, மாயை, உருத்திரபயம், சுவரம் என எட்டாமென்றும், அவற்றுக்குத் தானங்கள் ஸ்மருதயம், கண்டம், வலத்தோள், இடத்தோள், நாபி, வயிறு, முதுகு, மார்பு என எட்டாமென்றஞ் சொல்வர். (அகோ. கிரி. ௨௪௩-௨௪௪.)

அகோரகைவல்லியப்பிரதம் — தணிகைமலை. (உ-ம்.) “வீட்டினையகோரனென்றுரைக்கு - மறிமபுதவத்தோற் சூய்த்தளித்திடலா லகோரகைவல்லியப்பிரதம்” (தணிகைப் புராண. ௬௦.) [சுவெஹா - ஒரு தபோதனன். கெவலு - மோகமும். பூர - கொடுப்பது.]

அகோரசிவாசாரியர் — பத்ததிக்கார்பதினெண்மருள் ஒருவர்; இவர் வசித்த இடம் சிதம்பரம்.

அகோரத்திரம்—உபாகமங்களுனொன்று. [சுவெஹா - தஹு.]

அகோரப்பிரமம்—அகங்காரம், சகலம், பாதம், ரூபம், அக்கிரி யென்பவற்றிற் கதிட்டானதேவதையாகிய உருத்திரர். (கூர்மபு. பிர. தோ. ௬. உரை.) [சுவெஹா - பூரம்]

அகோரம் — 1. அகோரமுகம் (உ-ம்.) “விசயமுதலெந்தும் விகிர்வகோரத்தி - விசையவுதித்தே” (சைவச. பொது. ௩௩௩.)

2. அச்சம்வினக்கத்தக்கது. 3. அச்சம்வினையாதது. 4. உக்கிரம். 5. கொடுஞ்செயல். (உ-ம்.) “அன்னதோர்காலையகோரவெங்காலன்” (திருநெல். சுவேத. அஅ.) 6. நரி. 7. பஞ்சமந்திரங்களிலொன்று; அது பஞ்சாபாசங்களையும் அழிப்பது. (பொட்ட. பதி. ௬௦) [அவொர: சு - எதிர்மறை, ஒப்புமை. வொர - அஞ்ஞாநம், பயங்கரமானது.]

அகோரமும்—சதாசிவனுடைய ஐந்து முகங்களுளொன்று; இது கர்த்திருசாதாகியமென்னும் தத்துவமும் ஈசுவரனென்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தியுள்ளது. [அவொர; 8௦வ.]

அகோரலிங்கம்—பஞ்சலிங்கங்களுளொன்று; (த. நி. பொ. ௩௩௨.) [அவொர; லிங்.]

அகோரவரை—அகோரமந்திரம். (உ-ம்.) “உரைத்தேயகோரவுரை” (சைவச. பொது. ௩௨௬.) [அவொர; உரை - மந்திரம்.]

அகோரன்—சிவன். (உ-ம்.) “அவமறுத்தெமைப்புரக்குமீசானனகோரன்சத்தியோசாதன்” (குத. எக்கி. பூ. ௩௩. ௨.) [அவொர: சு-ஒப்புமை. வொர - பயங்கரம்.]

அகோரந்திரம்—1. அகோரம் அந்திரமென்னும் இரண்டும்திரங்கன். (உ-ம்.) “அருமைமலின் சிறப்புறத்திலகோரத்திரத்தான்” (திருவாண. கோச்செங். எச.) [அவொரராஜா-0.] 2. இரவும்பகலும்; அஃதொரு குரியோதயவந்தொடங்கி மற்றொரு குரியோதயம்வரையுமுள்ள காலம். (உ-ம்.) “அக்கை முப்பாண்கொண்டது முகூர்த்த - முறமது முப்பாண்கொண்டது மனிதர்க்கோரகோரத்திரமாகும்” (குத. சிவமா. அ: ௩.) [அவொரராசு: சுஹஸ் - பகல், ராசு - இரவு.]

அகோரி—மோதிரக்கண்ணி (லெக்லி.)

அகோரை—1. இரண்டரைநாழிகைக் காலம். [அவொரரா.] 2. புரட்டாசிமாசத்துக்கிடைப்பைபக்கத்தச் சதார்த்தசி [அவொரரா.]

அகோரவம்—அவமரியாதை.

அங்குகிநாள்—கோயிலில் தர்மம் செய்தவர்க்குச்செய்யும் மரியாதை (லெக்லி.)

அங்குகிநாள்—1. அழகுபடுத்திக்கொள்வோன். 2. வேஷதாரி (ஒழிவி. துறவு. 19).

அங்குகிரகம்—ஒருவகைச்சரீரவலி-கெண்டைவாங்கல். [சுஹஸ்; சுஹ - சரீரம். ஹ - பிடிப்பு.]

அங்குகிரியை—1. சரீரவுறுப்பினர்செய்யுஞ்செயல். 2. சரீரத்தினால், நடநார்த்தமாகச்செய்யுஞ்செயல்; அச்செயல்: சரிகை, புரிகை, சமகலி, திரிகை, ஊர்த்துவகலிகை, பிருட்டகம், அர்த்தபிருட்டகம், சுபத்திகம், உல்லோலம், ஞர்த்தநம், வேட்டநம், உபவேட்டநம், தாநபதப்பிராயவிருத்தம், உட்சேபணம், அவட்சேபணம், நிகுஞ்சநம் எனப் பதினாறுவகைப்படும். (உ-ம்.) “ஈரோணவகையவங்கக் கிரியையும்” (சிலப். ஆரங்கே. ௧௨. உரை. குறிப்பு.) [சுஹசுபா: சுஹ-உறுப்பு, சரீரம். சுபா - தொழில்.]

அங்குகிநிதம்—எண்கணிதம்; அஃது: எண்களின் சம்பந்தமுறையையும், அவற்றினூற்கணிக்கும்விதிகளையும் உணர்த்தும்நூல். [சுஹ; மணிதம்.]

அங்குகம்—1. அங்கத்தோடு சம்பந்தமானது. 2. உறுப்பு. 3. சரீரம். [சுஹ: சுஹ; சு.]

அங்குகாயம்—1. அங்கசேட்டை. 2. பாதத்திற் பொதுவிலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “விண்டிடாத் தேசிகாரியே நியாயம் விருத்தியே பிரவிசாரம் பூ-மண்டலமுடனாகாசமண்டலமோசில்சுத்தக்கரணஞ்சீர்-கண்டவுற்புலிதகரணமேயங்ககாரமே யிரேசுதிமென்னக்கொண்டநாலைந்துபேதமுங்கற்றுக்கோதற்பபயின்றபினவற்றுள்” (திருவின. கான்மா. ௬.) [சுஹஹா: சுஹ - சரீரம். ஹா - அசைத்தல்.]

அங்குகிநம்—உறுப்புக்குறைவு. [சுஹஸ்; சுஹ - உறுப்பு. ஹ - குறைவு.]

அங்குகிநந்திரம்—இருதயம் முதலிய அங்குகளைக்குறியாதுசொல்லும் மந்திரம். (த. நி. பொ. ௨௬௭.) [சுஹஸ்-நந்திரம்.]

அங்குசீரன்—அங்கணம்.

அங்குசீரன்—உறுப்புக்குறைந்தவன். [சுஹு ஹீந: சுஹு-உறுப்பு. ஹீந-குறைந்தவன்.]

அங்குசீரன்—ஒருவன் பிறக்கும்போதவ னுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்கணிக் கப்படுஞ் சனி. (உ-ம்.) “ஒன்றான்காறுநா ன் கோரைந்து மூன்றிரண்டுநிரண்டு - மெ ன்றும் வாய்கைகாலிடக்கைவயிறுச்சி கண் ணிலிங்கம்-பொன்றுமரணம் வழிபோக்கிடர் திருப்போற்று நன்மை-நன்று தீதங்கச்சனிநி ன்றநாண்முதனாட்டிக்கொள்ளே” (விநாந. எச்ச. ௫௧.) [சுஹு; ஸாமி.]

அங்குசீரேவ்வாய்—ஒருவன் பிறக்கும்போ தவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக் கணி க்கப்படுஞ் செவ்வாய். (உ-ம்.) “அங்கச்செவ் வாய் பலன்” (விநாந. எச்ச. ௪௭.) [சுஹு - செவ்வாய்.]

அங்குசீசோமன்—ஒருவன் பிறக்கும்போ தவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக் கணிக்கப்படுஞ் சந்திரன். (உ-ம்.) “முண்ட ந்தொடை கணைக்கால்பத முச்சி கண் வாய் செவிதோ-டொண்டையுரம் வயிறங்கச்சோ மற்குத்தன்னோரைபற்றிக் - கண்டனரீன்ப நற்காலஞ்சுகநோய்கணிகை துன்ப - முண்டி டரீன்பமொடோகையிலாபநோயுற்றிடுமே” (விநாந. எச்ச. ௪௬.) [சுஹுலொரி: சுஹு - உறுப்பு. லொரி - சந்திரன்.]

அங்குசங்கம்—புணர்ச்சி. [சுஹுஸஹு: சுஹு- சரீரம். ஸஹு - புணர்ச்சி.] 2. பகட்டு.

அங்குசம்—1. இரத்தம். 2. உரோமம். 3. காமம். 4. நோய். [சுஹுஜ: சுஹு உடம்பு, மனம். ஜ - பிறந்தது.] 5. மல்களிலொன்று. (உ-ம்.) “அங்குசமென்னுங்குன்றும்” (சுர்ம பு. சம்பு. அஅ.)

அங்குசலனவாதரோகம்—ஒருவகை வாத ரோகம்; அது: “வாதத்தைப் பிறப்பிக்கு ன்ற வஸ்துவையும், வாதகோபவஸ்துவை யும் மிகவும் புசித்தலினால் சர்வாங்கத்திலும் பிறந்து வாதநரம்புத்துவாரங்களிலும் வியா பித்து, உடம்பெங்கும் ப்ரவி வேதனையை ச்செய்யும். அப்போது ணுர்த்துவாங்கத்தி லாவது, அதேசங்கத்திலாவது, நடுக்கல் உன்

டாகும்” (சீவரட். ௧௭௬.) [சுஹு - தேகம். வயுநம் - அசைதல்.]

அங்குசவேள்—மன்மதன். (உ-ம்.) “அங் கசவேண்முரசென்னவதிரந்த” (பிரபுலிகை லாச. உக.) [சுஹுஜ; வேள்.]

அங்குசன்—1. புத்திரன். 2. மன்மதன். “அங்குசன்மென்றற்றேரிலாயினன்” (நல். பார. வந. ௧௦௩.) [சுஹுஜ: சுஹு - உடம்பு, மனம். ஜ - பிறந்தவன்.]

அங்குசா—சோதிட வறுப்புக்களிலொன் று. [சுஹு - ஜா.]

அங்குசாதனம்—அடையாளம் (லெக்ஸிக ண்).

அங்குசாதனம்பிடித்தல்—துப்புக்கண்டுபி டித்தல் (லெக்ஸிகன்.)

அங்குசாரி—சிவன். [சுஹுஜாபி: சுமஜ - மன்மதன். அரி-பகைவன்.]

அங்குசாலைக்காரன்—ஊரதிபதியின் கட் டனைப்படி கிராமத்தாரைக் கூடும்படிசெய் வதற்கான ஆயத்தங்களைப்பண்ணுகிறவன். அங்குசவயோகம்—அட்டாங்குசவயோக ம். (சி. சி. அ. உக. உரை. சிவாக்.)

அங்குசேட்டை—1. உடம்பினதுசுலனம். 2. கை கால்களை வறிதேயாட்டுகை. (திருவேள். சத். 63.) [சுஹு-உடம்பு. வெஹா - அசை தல்.]

அங்குசை—மகள். [சுஹுஜா: சுஹு-உடம்பு. ஜா-பிறந்தவன்.]

அங்குண்—அவ்விடம். (உ-ம்.) “அங்கு ண்றில்” (கந்தபு. சூரன்மண்ட. உக.)

அங்குணபாஷாணம்—மிருதபாஷாணம். (மூ. அ.)

அங்குணம்—1. இரண்டு தூன்களுக்கிடையிலுள்ள இடம். 2. உள்ளறை. 3. கடுமரம். (வைத்தியபரி.) 4. சலதாரை. (உ-ம்.) “ஊ ரங்கணநீருரவுநீர்ச்சேர்ந்தக்கால்” (காலடி. நல்லின. ரு.) 5. சேறு. (உ-ம்.) “அங்குணம் படர்வோரென்னவகமெலிவுற்றேன்” (கந்தபு: வீரவாகுசய. ௧௮.) 6. பத்துமுழத்தளவு. 7. பசப்பு. (உ-ம்.) “ககநாங்குணம்” 8. பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.) 9. மதகு. 10. முற்றம். (உ-ம்.) “அங்குணத்துளுக்கவமிழ் தற்றால்” (வள். எஉ௦.) 11. வெக்காரம்.

12. இடம், நிலம். (உ-ம்.) 'முழுமாணிக்கத்தாண்-மண், அஞ்சிமூன்றொடுமாணுங்கணமுதலேழ்நிலத்துப்' பொன்னின்சினுலயமாயிற்றன் றொ வெங்கள்புங்கவற்கே' (திருநாற். கஅ.)
13. கட்டடப்பிரிவு. (லெக்ஷி.) [சுடிண.]

அங்கணர்—சிவன். (உ-ம்.) "வீரட்டத்த மர்ந்தருமங்கணரும்" (பெரியபு. தடுத்தாட். அரு.) [அம் - அழகு. கணர் - கண்ணுடையவர். அருட்கண்ணரென்றபடி.]

அங்கணர்—1. அருகன். 2. சிவன். (உ-ம்.) "அங்கணனையருளாய்" (தேவாரம் திருமுது. ச. சுந்தர.) 3. மிருதபாஷாணம் (வைத்தியபரி). 4. வீட்டுணு.

அங்கணுளர்—சிவன். (உ-ம்.) "அங்கணுளர் தமபிமுகத்தினில்" (பெரியபு. திருஞாக. ௧0௮௩.)

அங்கணுளர்—கண்ணோட்டமுடையவன்: 'அறனறித்தொழுகு மங்கணுளனை' (கலித் 144. 70).

அங்கணி—1. கற்றழை. 2. காளி. 3. பார்ப்பதி.

அங்கந்தவர்—சபைக்குறுப்பானவர் (லெக்ஷி).

அங்கந்தி—உதராக்கினி; அது: சமாக்கினி, விஷமாக்கினி, தீக்ஷணக்கினி, மந்தாக்கிரியென காண்குவகைப்படும். (உ-ம்.) "சேர்த்தங்கத்தி காண்கிலாதியந்தத்தி முறையெயரி" (தைல. அதுபர். ௬௪.)

அங்கந்தை—அவ்விடத்திருக்கும் பெரியவர். இது அங்கத்தி எனவும் வழங்கும். (உ-ம்.) "அங்கத்தைக்கெல்லாந்தெரியும்" (வழக.)

அங்கத்த்செய்யுள்—வசைக்கலி. (உ-ம்.) "கெடுவெண்பாட்டே குறுவெண்பாட்டே, கைக்கிளிபரிபாட்டகதச்செய்யுளோ, டொத்தபெல்லாம்வெண்பா யாப்பின" (தொல். பொரு. ச௩0.)

அங்கதப்பாட்டு—அங்கதச்செய்யுள். (உ-ம்.) "அங்கதப்பாட்டவற் றளவோடொக்கும்" (தொல். பொரு. ச௭௧.)

அங்கதம்—1. சந்திரகலை பதினாறிலொன்று. (வி-னி. ௨௪௬.) 2. தோளணி - வாகு வலயம். (உ-ம்.) "மற்றடம்புயவரையிசை வரம்பிலாவிலுகள் பெற்றவங்கதம்" (திருவினை. மாணிக். ௧௨.) [அங்கடி.] 3. பாம்பு.

(உ-ம்.) "அங்கதக்குழாமங்கதுபுரிந்தன" (சேதுபு. காசிப. ச௨.) 4. பொய். 5. மார்பு. 6. யானையுணவு. 7. வசை (தொல். பொருள். ச௩௬). 8. வசைக்கலி; அது: செம்பொருளங்கதமென்றும், வசைப்பொருளினக் கார்த்து சொல்வதாகிய பழிகரப்பங்கத மென்றும் இரண்டுவகைப்படும். (உ-ம்.) "ஆற்ற நன்னெடுங் கலிஞரோரங்கதமுரைப்ப" (இராமா. முதற். ௨௪௮.) "அங்கதந்தானேயரிற் பத்தெரியிற் - செம்பொருள் கார்த்த தெனவீரு வகைத்தே" (தொல். பொரு. ச௩௬.)

அங்கநர்—வசைச்செய்யுள் சொல்வோர். (உ-ம்.) "புலவோர்களைப் பழிக்கும் பொல்லாவங்கதர்க்கெளியேனலேன்" (தேவார. ஆலவா. ௧0. சம்.)

அங்கநர்—1. இலக்குமணனுடைய மகன். (இரகு. அவதா. ச௩.) [அங்கடி.] 2. கிட்கிந்தையிலேயிருந்த குரக்கரசனாகிய வாலியின் மகன் - (இராமா. விடை. கஅ.)

அங்கநாரி—1. சிவன். 2. சீவன். 3. தேகம். [சுடி - எலும்பு, உடம்பு. யாஸி - தரிப்பவன், தரிப்பது.]

அங்கநாளம்—பரதசாஸ்திரத்திற்சொல்லப்பட்ட தாளப்பிரமாணங்கள் பத்தினுள் ஒன்று; அது: அறுதிரிதம், துரிதம், இலகு, குரு, புலுதம், காகபதம் என ஆறுவகைப்படும்.

அங்கந்தி—1. கொடை. 2. தியாகம். 3. நெருப்பு. 4. நோய். (சுப்த.) [சுஹாதி] 5. பிரமா. 6. யாக்கினிவளர்க்கும் பிராமணன். 7. வாகனம். 8. வாயு. 9. கிருட்டிணன். [5, 6, 7, 8 சுடி-தி.]

அங்கதை—1. சதாசிவனுடைய பஞ்சமுகங்களுள்ளொன்றாகிய ஈசானமுகத்தினிற் குங் கலைகளுள் ஒன்று. (த. நி. போ. நூர்க.) 2. தென்றிசையானைபின் பெண்பானை. [சுடி-தி.]

அங்கநட்சத்திரம்—ஒருவன்பிறக்கும்போதவனுடைய உறுப்பினிற்பதாகக் கணிக்கப்படும் நட்சத்திரம்.

அங்கநம்—1. அசைதல், போதல். 2. அரசர்மனையின்முற்றம். 3. முற்றம். [சுடி-தி]

அங்கநியாசம்—அதுட்டானக்கிரியைகளுள் ஒன்று; அது: இருதயம் முதலிய அங்கங்

அங்கநூல்—அங்கம்.

களை மங்கிரத்தோடு கையாற்றொடுதல். (உ-ம்.) “அங்கநியாசஞ்செய்க” (சூத. எக்கி. ௫: கரு.) [சுடிநூலு: சுடி - உறுப்பு. நூலு - வைத்தல்.]

அங்கநூல்—1. வேதாங்கநூல். (உ-ம்.) ‘மங்கிரஞ்சிட்சை சோகிடாதி மற்றங்கநூல்’ (தாயு. சிதம்பர. உ.) 2. அங்காகமம். ‘அங்கநூலாதிபாவம்’ (யசோதர. 1. 51).

அங்கநூல்—1. பெண். (உ-ம்.) “அங்கநூலுடவாநடஞ்செய் கச்சிவாணன்” (கம்பர. உக.) 2. கந்திராசி. 3. வடதிசையானையின் பெண்யானை. -[சுடிநூ.]

அங்கப்பிரதக்ஷிணம்—சரீரத்தாலுருண்டு வலம்வருதல். (உ-ம்.) “வீதியிலங்கப்பிரதக்ஷிணம் புரிந்தோர் விமலனோடவளாய்” (சோழிப்பு. தல. கச.) [சுடி - உடம்பு. புடிகுறி - வலம்வரல்.]

அங்கப்பிராயச்சித்தம்—தேகவியோகத்தைக்குறித்த புலம்பற்காலத்தில் வரலாய ஆசௌசம் நிவர்த்தியாதற்பொருட்டுத் தேகச் சத்திபண்ணிச் செய்யும் பிராயச்சித்தம். [சுடிபுராபுரி: புராபுரி. து. மிவிர்த்தி]

அங்கபங்கம்—1. சரீரவுறுப்பின் சேதம். (சாதகசிர. கஉகஉ.) 2. உடம்பினுறுப்புக்களின் சோர்வு. [சுடிபு: ஹ - பின்னம்.]

அங்கபடி—குதிரையங்கவடி (வழக்). அங்கபாலி—1. கட்டித்தழுவுதல். 2. வளர்த்ததாய். [சுடிவாலி: வாலி - காப்பது, காப்பவன்.]

அங்கபாலிகை—கட்டித்தழுவுதல். [சுடிவாலிகை.]

அங்கபுதன்—ஒருவன் பிறக்கும்போதவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்கணிக்கப்படும் புதனென்னுங்கிரகம். (உ-ம்.) “அங்கபுதன்பலன்” (விதாந. எச்ச. சஅ.) [சுடி; ஸாய.]

அங்கபு—மகன். [சுடிபு: சுடி - சரீரம். ஹ - பிறத்தவன்.]

அங்கம்—1. அடையாளம். 2. அபராதம். 3. அகரையின்மேலுள்ள உடம்பின்பாகம்.

4. அழகு 5. உறுப்பு. (பிங்.) 6. உடம்பு. (உ-ம்.) “என்பங்கம்பங்கம்பிகையுறச்சேர்த்தவன்” (கம்பர. உ.) 7. உபகரணம். 8. உபாயம். 9. எலும்பு. (உ-ம்.) “தொடுத்தணிந்ததும் புதரங்கமே” (மதுரை. உக.) 10. எலும்புக்கோவை. 11. ஒரு தேசம். (கம்பராமா. தாடகை 2.) 12. ஒரு பாலை. (இலக்கணவி. பெயரி. கசு. உரை.) 13. ஓர் நடவழியை. 14. கட்டில். (உ-ம்.) மண்டனையுங்கமீதே” (திருப்புக. க0அ.) 15. களங்கம். 16. கொன்றை (வைத்தியபரி). 17. கோளகபாஷாணம் (மூ. அ). 18. சமீபம். 19. சாயல். 20. சைநாகமமூன்றனுளொன்று; அது: ஆசாரங்கம், சூத்திரகிருதாங்கம், ஸ்தாநாகம், சமவாயாங்கம், வியாக்கியாப்பிரஞ்ஞப்பத்தாங்கம், ஞாத்தருகதாங்கம், உபாஸகாத்தியயநாகம், அந்தக்கிருத்தசாங்கம், அதுத்தரோபபிரதிகதசாங்கம், பிரச்சிநவியாகரணங்கம், லீபாகசூத்திராங்கம், திருஷ்டிவாதாங்கம் எனப் பன்னிரு பகுப்புடையது. (சிலப். நாடு. கஅ. குறிப்பு.) 21. இடம் ‘வானங்கத்தவர்க்கு’ (தேவா. 818. 1.). 22. தாளப்பிரமாணம் பத்தினொன்று. (பரத. தாள. 35.). 23. தூலிணுப்பு. (உ-ம்.) “மூன்றாமங்கம்” (சிலப். கட்டி.) 24. பரதவுறுப்புக்களுளொன்று; அது: தோங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கம் என மூன்றுவகைப்படும். தோங்கம்—தேத்துக்கு வாசிப்பது. நிருத்தாங்கம்—நிருத்தத்துக்கு வாசிப்பது. உபயாங்கம்—இரண்டிற்கும் வாசிப்பது. (திருவிளை. கான்மா. அ. உரை.) 25. பாசுபாடு. 26. பிரதானம், பிரதானமாய்வேண்டியது. [இக்கருத்துப்பற்றி யரசனும் கரையினடாத்தற்கண் படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய ஆறும் ஆறங்கங்களென்று சொல்லப்பட்டன.] (வள். இறைமா. க.) 27. மனம். 28. கீற்று. 29. வேதாங்கம். (உ-ம்.) “அளவில்பலகலையங்கமாணங்கள்” (சிலப்பிர. மங்கல. ச.) மங்கிரம், விடாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்னு மாறையுமே வேதாங்கமென்ப. (திருவிளை. நகர. அரு. குறிப்பு.) 30. வைத்தியசாத்திரம். (உ-ம்.) “அரத்தமாதிரிகைகாய்ச்சு முனவையங்கக்கூறியவாரோர்து” (தைல. பாபி. உஎ.) 31. சீவன்.

‘அங்கலிங்கவநிநூர்’ (சித். சிகா. சீலசம்பா. 7). 32. போர். ‘தாபதர்தம்மோடெம்மோடங்கம்வத்தற்றதாக’ (கம்பரா. கும்கக. கடு). 33. ரூபவகை. (சிலப். பக். 84). 34. அறமாத்திரம் பொருளாகவரும் நாடகம். (சிலப். 3. 31. உரை). 35. நாடகநூலின் உறப்பு. [1, 2, 4, 13, 15, 18, 22, 23, 30 சுஹ.] [3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 27, 28, 29 சுஹ.]

அங்கம்பயந்தோன்—அருக்ககடவுள். (உ-ம்.) “அங்கம்பயந்தோனருகனருண்முனி” (சிலப். நாடு. கஅஎ.) [அங்கம் - ஓராகமம். பயந்தோன் - செய்தவன்.]

அங்கமணி—சீதனம். “இதுக்கு அங்கமணிசெய்யலாவதே” (திவ். திருமாலை. 37. வ்யா. 121.)

அங்கமந்திரம் — இருதயமுதலிய அங்கங்களைத்தொட்டுச்செய்கப்படும் மந்திரம். [சுஹ; 8இ.]

அங்கமாலை — 1. எலும்புமாலை. (உ-ம்.) “அங்கமாலையுஞ் சூடுமையாறரே” (தேவாரம். ஐயாறு. குறச். எ. திருநா.) [மாலா-கோவை.] 2. பிரபந்தவகைகளுளொன்று; அது: ஆன் பெண் என்றும் இருபாலார்க்குஞ்சொல்லப்பட்ட அங்கங்கள் வெண்பாவாலாதல் வேளிவிருத்தத்தாலாதல் அலங்கரித்தத்தா தியாகப் பாடுவது. (உ-ம்.) “மிக்கவறுப்பை வெண்பாவிருத்தர் - தொக்கவொரு முறையாற் றொட்டிவறுப்பாடுத - லங்கமாலையாமெ ளப்பகர்வர்” (இலக்கணாலி. அநடு.) [மாலா-வரிசை.]

அங்கமைந்து—வாரம், திதி, நகைத்திரம், போகம், கரணம் ஆகிய பஞ்சாங்கம். (உ-ம்.) “அங்கமைத்துடனவுணர்கண் மன்னன்முன் னடர்தான்” (கத்தபு. குன்றன். ௩௩.)

அங்கமந்திரம் — மதுரையிற் கோயில் கொண்ட பிஞ்சுபெயர்மை. (பெரியபு. திரு குரன். அகக.)

அங்கயோகம்—1. ஒரு யோகம்; அது: உதயம், கேத்திரம், மூலத்திரிகோணம், உச்சம் என்றும் இவ்விடங்களுள் ஒன்றில் வியாழனிப்பது. (உ-ம்.) “வருமுதயங்கேத்திர முச்ச மூலத்திரிகோண மந்திரி நின்றலங்க யோகம்” (சாதகசித். ௨௦௧௬.) 2. இயமரதி

யங்கங்களாற் சாதிக்கப்படும் யோகம். (உ-ம்.) “அட்டாங்கயோகம்” (சி. சி. அ; உக.)

அங்கர்—1. அங்கதேசத்தார். (திருவிளை. திரும. எசு.) 2. அங்கமுடையவர்.

அங்கர்கோமான்—கன்னன். (உ-ம்.) “அங்கர்கோமான் பொருவரு வெற்றியென்பாற் புக்கதென்றரைப்ப” (நல். பாச. திருமுடி. உஉ.) [அங்கர்-அங்கதேசத்தார். கோமான்-அரசன்.]

அங்கர்பிரான்—அங்கர்கோமான். (உ-ம்.) “அங்கர்பிரானை வருதிரியின்பதி” (பாரத. பதினா. ௨.) [பிரான்-தலைவன்.]

அங்கரியார்—நங்கூர்தூக்கியெடுக்குங்கப் பிக்கயிறு.

அங்காங்கா—தேகத்துக்குக் காப்பாக அணியுஞ் சட்டை. (விசாரசா. ௩௦௬.) [சுஹ ரகூா: சுஹ - உடம்பு. ரகூா-காப்பது.]

அங்காங்கம் — எல்லாவிதமும். [இது, “வைபவம்” “வைபோகம்” என்பவற்றோடு சேர்ந்து, “அங்காங்கவைபவம்” “அங்காங்கவைபோகம்” என்றாய்ச் சகல அறுபவங்களும் என்று பொருள்படும்.]

அங்காட்சகர்—மெய்காப்பாளர்.

அங்காட்சா—அங்கரக்கா.

அங்காட்சிணி—1. போர்க்கவசம், 2. போர்வைச்சீலை.

அங்காமாதி—கௌரிபாஷாணமென்னும் பிறவிப்பாஷாணம் (வைத்தியபரி).

அங்காவல்லி—குறிஞ்சா. [“அங்காவல்லி” என்பதிலே “காச” என்பது குறுகிற்று.]

அங்காங்கம்—உடம்பிற் பூசப்படும் பரிமாண திரவியம். ‘அங்காங்கமணியாரமார்ப’ (பாரத. மணி. 109). [ராம - நிறஞ்செய்வது.]

அங்காசன்—1. அங்கதேசத்தரசன். 2. குந்தியின் மூத்தமகனாகிய கன்னன்.

அங்காயன்—1. அங்கதேசத்தரசன். 2. குந்தியின் மூத்தமகனாகிய கன்னன். (உ-ம்.) “விசயனுடனங்காயன்” (பாரத. பதினா. கஅக.)

அங்கருகம்—உடம்பிலுள்ள ரோமம் (வைத்தியபரி). [சுஹரஹம்: சுஹ-உடம்பு. ரஹம் - முளைப்பது.]

அங்குலக்கணம்—1. சரீர அமகு. 2. சாமுத்திரிகாலக்கணம்.

அங்குலாய் — அங்குலாயென்னுமேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத் தொகையுமாம்.

அங்குலாய்த்தல்—1. இச்சித்தல். 2. துக்கித்தல். 3. பொறுமைகொள்ளுதல் (லெக்ஷி).

அங்குலாய்ப்பு—1. துக்கம். 2. பேராசை. (உ-ம்.) “இன்னதினாலே யிவளங்கலாய்ப்புற்றளென்றறிவதே மிகுந்தகல்வி” (சி.சி.பரப. லோகா. ம. உ0. ஞாநப்பி.)

அங்குலாடி — வாகனங்களாகக் கொள்ளப்படும் குதிரைமுதலிய மிருகங்களிற் பந்திக்கும் அணி. [வடி - பந்தம்.]

அங்குலத்திரம்—மேலாடை. (வழக்).

அங்குலம்—பழத்தின் வற்றல். [சுமவம்; சும - உறுப்பு. வம் - சுருங்கியது.]

அங்குலன்—மிருதபாலாணம். (வைத்தியபரி.)

அங்குலிச்சேபம் — அபிரயம். [சுமவிலிசெஷவ: விசெஷவ - அசைத்தல்.]

அங்குலித்தியை—1. கணிதசாத்திரம். 2. சரீரத்திலுள்ள அங்கக்குறிகளினால் ஒருவனுடைய நன்மைநீமைகளையறிவிக்குஞ் சாத்திரம். 3. வேதத்துக்கங்கமாகிய சாத்திரம்.

அங்குலியல் — அரசியல் நடத்துதலிலே யொன்றற்கொன்று துணையாயுள்ள படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரசன் என்னும் ஆறங்கங்களின் இயல்பு. (வள். சூச - ம் அதிகாரத்தின் முகம்.)

அங்குலியாழன்—ஒருவன் பிறக்கும்போதவனுடைய உறுப்பில் நிற்பதாகக் கணிக்கப்படும் வியாழனென்னுங் கிரகம். (உ-ம்.) “அங்குலியாழன்பலன்” (விதாந. எச்ச. சக. கவிமுகம்.)

அங்குலினன்—1. அங்குலினன், குருபி. 2. உறுப்புக்குறைந்தவன்.

அங்குலேள்ளி — ஒருவன் பிறக்கும்போதவனுடையவறுப்பில் நிற்பதாகக்கணிக்கப்படும்வெள்ளியென்னுங்கிரகம்(உ-ம்.) “அங்குலேள்ளிபலன்” (விதாந. எச்ச. ௩0. கவிமுகம்.)

அங்குலன்—1. சுவாயம்புமநுலின்சந்ததியில் தோன்றிய உருவென்பவனுடைய பத்துப்

புத்திரருள் ஒருவன். (சுர்மபு. தக். சபி. ௩.) 2. யயாதிபின் நான்காம்புத்திரனாகிய அனுவமிசத்துப் பவிபுத்திரன். 3. புதல்வன் (திவ். இயற். 3. 65.)

அங்குலம்—கடுக்காய். (மலை).

அங்குலி—கற்றாழை (மலை).

அங்குலினை—பெண் (திவா).

அங்குலா—1 - 2. அங்காவென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. வாய்திறத்தல். (உ-ம்.) “ஆய்தக்கிடந்தலையங்காமுயற்சி” (நன். எழுத். ௩௨.)

அங்குலாயம்—1. ஆருகத ஆகமங்கள்மூன்றனுள் ஒன்று. (சிலப். நாடு. கஅஎ. உரை.) 2. உபாகமத்துளொன்று.

அங்குலங்கம்—உபாங்கம். [சுஜாஜி.]

அங்குலங்கிபாவசங்குலாங்காரம்—உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி. (சுவல. ககள.) [சுஜாஜி. லாவலுஜா: லுஜா - சுப்ப.]

அங்குலங்கிபாவம்—1. அவயவ அவயவிகளது சம்பந்தம். (உ-ம்.) “அருவினிலுருவந்தோன்றியங்காங்கிபாவமாகி” (சி. சி. க: உஎ. உரை. சிவஞா.) 2. உபகாரிய உபகாரக சம்பந்தம். 3. கௌணப்பொருளுக்கும் முக்கியப்பொருளுக்கும்முண்டான சம்பந்தம். 4. தேகமும். தேகியும் போலப் பிரிவின்றி நிற்குந்தன்மை. (சி. சி. க: உஎ. உரை. நிரம்ப.) [சுஜாஜி. லாவ: சுஜா; சுஜி; லாவ.]

அங்குலங்கிலக்கினை—இலக்கணவகைகளுளொன்று; அது: அங்கத்தின்பெயர் அங்கியை உணர்த்திநிற்பது. (சி. சி. ச: உஅ. உரை. சிவாக்.) [சும; சுஜி; மகூணா.]

அங்குலாடி—1. கடைவீதி. (உ-ம்.) “நடுக்கின்றி நிலையு நாளுங்காடியில்” (சிலப். இத்தி. சூந்.). 2. கடை (சிலப். 14. 179.) 3. சந்தை. (உ-ம்.) “நாளங்காடி நனந்தலைக்கம்பலை” (பத்துப். மதுரை. சூந்.) [அங்குல - ஒரு தெலுங்குச்சொல்.]

அங்குலாடிகூலி—ஒருவகைவரி (லெக்ஷி).

அங்குலாடிப்பாட்டம் — கடைகட்டுரியவரி. (லெக்ஷி).

அங்குலாத்தல் — வாய்திறத்தல். (உ-ம்.) “அராவங்காந்துண்டபோல்வ” (திருவிளை. நகர. உக.)

அங்காதித்தன்—ஒருவன் பிறக்கும்போது அவனுடைய தேகவுறுப்பிலிற்பதாகக் கணிக் கப்படும் ஒதித்தன். (விதாந, எச்ச, சரு. கவி முகம்.) [சுஜு; சூழிகு.]

அங்காதிபாதம்—1. உடற்கூறுகளை விளக்கும் ஒரு வைத்தியநூல். 2. முழுவுடம்பு. [சுஜு - கிர முதலிய பிரதானவுறுப்பு. சூழி - முதல். வாடி - கால்.]

அங்காப்பு—வாய்திறத்தல். (உ-ம்.) “ஐயங்காப்போடன்பன்முதலு” (நன். எழுத்தி. ௨௨. [அங்கா; பு-ஒருதொழிற்பெயர்விருதி.]

அங்காபகம்—1. கரி. 2. சிறநெருப்புப் பொறி. 3. தழற்கரி. 4. பிருங்கராசமென்னு மொரு படர்கொடி. 5. மஞ்சளாதியவற்றி லிருந்து வடிக்கு மொருதைலம் [சுஜாரக]

அங்காபகமணி—ப வ ள ம். [சுஜார கரணி: சுஜாரக - சிவப்பு. 8ணி - இரத்தி நம்.]

அங்காபகம்—1. செவ்வாயென்னுங் கிரகம். “இராகெடம்மினிலங்காரகனிற் பினும்” (கம்பா. சு.) 2. நெருப்பு. (கு. நிகண். க: சக.) 3. வடவாக்கிரி. (இராசவைத்.) 4. செக்கீர்முத்து (சிலப். 14, 195). சுஜாரக: சுஜார - சிவப்பு. க - ஒரு வ - வி.]

அங்காபகை—ஒராக்கி. (சேதுபு. கவிதீர். ௨௪.)

அங்காபகையாப்பிரமணம்—ஒரு நிரயம். (உ-ம்.) “வான்மலியங்காரகையாப்பிரமண மா நிரயம்தில்வைக்கும்” (சேதுபு. துராசா. ௩௪.) [சுஜார - தழல். ஸய்யா - படுக்கை. ஐரணம் - அலைதல்.]

அங்காபகை—1. குட்டடுப்பு. 2. நெருப்புச்சட்டி. [சுஜாரயா. மிகா: சுஜார - தழலோடுகடிய கரி. யா. மிகா - ஆதாரமானது.]

அங்காபகை—ஒராக்கி. (இராமா. கட. ௭௪.)

அங்காபகம்—1. கரி. 2. சிவப்புநிறம். 3. தழல். 4. அக்கிரி. [சுஜார.]

அங்காபகம்—1. குறிஞ்சா (வைத்திய பரி). 2. சிறதேக்கு. (மலை.) [சுஜாரவழி: சுஜார - நெருப்பு. வழி - கொடி.]

அங்காரம்—1. செவ்வாயென்னுங்கிரகம். (அறப். சத. 50) 2. நெருப்பு. [சுஜார.]

அங்காரி—1. சிறநெருப்புச்சட்டி. [சுஜாரி: சுஜார - தழற்கரி. ஐ - ஒரு விருதி.]

2. வெங்காரம். (மூ. அ.)

அங்காரிரை—1. கருப்பந்தண்டு. (மலை) [சுஜாரிகா.] 2. நன்னூரி. (உ-ம்.) “அங்காரிகைமூலி யாச்சியத்தோடுண்ண” (இராசவை. ௩௩)

அங்காவணம்—பஞ்சதருவிற்பந்தர் [“ஐங்காவணம்” என்பதன் மருஉப்போலும்.]

அங்காளம்மை—ஒரு கிராமதேவதை.

அங்காளி—அங்காளம்மையாகிய காளி.

அங்கி—1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “அங்கியிற் றேன்றிய பொருள்கள்” (கந்தபு. சுரம்பு. ௭.)

2. அக்கிரிதேவன். (உ-ம்.) “அலரியங்கி

யாமும்பர்வான்சுடர்களுக்கு” (கந்தபு. பா

யிர. ௩௩.) 3. அங்கத்தையுடையது. (உ-ம்.)

“கூறுமங்கியலதங்கியிலை” (வேதாரணி. மகா

சமச். ௭.) [சுஜிநீ: சுஜு - உறுப்பு. ஐநீ -

ஒரு விருதி.] 4. அத்தநாள். 5. கார்த்திகை

நாள் (கு. நிகண். க: சுஅ.) 6. சட்டை. (உ-ம்.)

“செந்தா, தங்கியினையங்குமெய்யணிந்தவரு

மானார்” (இரகு. தேது. ௨௮.) [சுஜு; ஐ.]

7. சாடராக்கிரி. (உ-ம்.) “உடற்காதாரமட

லங்கி மார்தல்” (தைல. பாயி. ௩.) 8. நெ

டுஞ்சட்டை. [சுஜு; ஐ.] 9. பிரதானம்.

[சுஜிநீ.] 10. கவசம். 11. சாதிலிங்கம்

(வைத்தியபரி).

அங்கிகரித்தல்—ஏற்றுக்கொள்ளுதல், தழு

விக்கொள்ளுதல். [சுஜீகாரம்]

அங்கிகரு—சாதிலிங்கம்.

அங்கிகை—1. சட்டை. 2. பெண்களின்

மார்பிற்சட்டை (ரவிக்கை).

அங்கிசகம்—ஹம்ஸம். (சி. சி. 8. 11. மறை

ஞா.)

அங்கிசகன்—சுற்றத்தவன்.

அங்கிசம்—1. அக்ஷபாகை. [சுஃஸ.] 2.

உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்று. (வேதா.

கு. சிறப்பு. ௩. உரை.) [ஹம்ஸ] 3. ஒரு

வகைச்சந்தியாசம். (சி. சி. ௮: ௧௧.) [ஹம்ஸ.]

4. ஒன்றுபலவாகப் பங்கிடப்பட்டதில் எடுத்த

துக்கொண்டபாகம், பிந்தத்தின்மேல்நிற்கும்

அங்கிசன்—அங்கு.

எண்ணிய பாகம். 5. தாயபாகம். 6. தோட்ட்பட்டை. 7. தோள். 8. பங்கு. (உ-ம்.) “அத்தகையலிந்துவெனும்பரமசித்தினங்கிசமாய்” (சூத. எக்கி. ச: ௩.) 9. பிர்நம்.

அங்கிசன்—அதிதிபிள்ளைகளுளொருவன் (சூர்மபு. தக். வமி. ௧௨).

அங்கிசியோகம்—அட்டாங்கமுடைய சிவ யோகம். (உ-ம்.) “இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணம், தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கமுடைய சுகள சுகளாகள சிவசாக்ஷாத்காரரூப அங்கி சிவயோகத்தை” (சி. சி. அ: ௨௧. உரை. ௫௩௩).

அங்கிசு—1. அணு. 2. அலங்காரம். 3. கிரணம். 4. சூரியகிரணம். 5. சூரியன். 6. தும்பு. 7. வேகம். [சுஃஸா-௨.]

அங்கிசுமாலி—துவாதசாதித்தருள் ஒரு வன். (பிங்).

அங்கிசை—அமிசம்.

அங்கிசுநாடம்—அவயவிநூரம். (சி. சி. அ: ௨௭. உரை. ௫௩௩).

அங்கிட்டு—அவ்விடத்தில். ‘அங்கிட்டுப் பிறந்து’ (ஈடு. 6. 8. 11).

அங்கிட்டோமம்—அக்கிரிட்டோமம். (உ-ம்.) “அங்கிட்டோமம் கோமேத மிராயசூயம்” (இராமா. உத். திக்கு. ௧௧௭.) [சுஃஸா; லொரி-பலி.]

அங்கித்தம்பனை — அக்கினித்தம்பனம். (திருவாலவா. 38. 23).

அங்கிதம்—1. அடையாளம். (உ-ம்.) “துக்க மிக வரசிலைபோற் பாதிமதி போற்சுடருந் தீபமேபோன்-மிக்கறுதலங்கிதங்கொண்டு” (சூத. எக்கி. பூ. 32. 11.) 2. உடற்றழும்பு. 3. கணக்கிடப்பட்டது. [சுஃஸா-௨.]

அங்கிநாள்—1. அத்தநாள் (சூடா). 2. கார்த்திகைநாள். (பிங்).

அங்கியற்பொருள்—அறுவகையான இறைச் சிப்பொருள்களில் ஒன்று; அது: நிலத்திற் கங்கமாகிய பொருள். குறிஞ்சிநிலத்திற்குச் சந்தநம் பொன் வெள்ளி முதலியனவும், நெய்தல்கிலத்திற்கு உப்பு இப்பி நந்து அலவன் வலைமுதலியனவும், பாலைநிலத்திற்குச் சீழ்கு நாய் குருவி சிள்வீடு மறுபுள்ளி கோம்பி முதலியனவும், மருதநிலத்திற்குக் கரும்பு வாழை தெங்கு முதலியனவும், முல்லைநிலத்

திற்குப் பூவை பூனை தும்பி கா வளை கார் போகி முதலியனவும் ஆம். [அங்கமென்ப தில் அம் கெட்டுநின்றது.]

அங்கியேதீர்க்கோடைப்பொருள்—விவாக சமயத்திலே யக்கிரிமுன்னிலையிலே பெண் பொருட்டுத் தந்தைமுதலானவராலே கொடுக்கப்படும் பூமி முதலானபொருள். (மிருதி. ௧௬௫.)

அங்கிரசு—1. அக்கிரி. (இருக்குவேதம். ௧-ம் அட்டக. சூ. வாச.) 2. பிரமாவிடம் பிறந்த ஏழுமுரிவருள்ளே யொருவர். (மச்ச பு. இருடிமான். ௫௭. [சுஃஸா-௨])

அங்கிரம்—ஓர் உப்புராணம்.

அங்கிரமர்திபாஷாணம்—பிறவிப்பாஷாண வகையினொன்று.

அங்கிரன்—அங்கிரசு [இவன் “பிரமா நினைத்தவுடனே பிறந்தார்கள்” என்று சொல்லப்படுகிற ஏழு இருஷிகளிலொருவன்.]

அங்கிரா—அங்கிரசுமுரிவன். (காஞ்சிப். சத்ததா. ௨.) [சுஃஸா-௨.]

அங்கிரி—1. செய்யுளினடி. 2. பாதம். (உ-ம்.) “அருளுண்மையறிவினின், நவரங்கிரியாலி யுள்ளே யழுத்தும் வகையறியேன்” (முல்லைபயர். ௬௬.) 3. மரவோர். 4. மூன்றுகா லிருடி. [சுஃஸா-௨.]

அங்கிவேசன்—ஒரு முரிவன். (பாரத. வாரண. ௩௮.)

அங்கினி—} ஒருவிதக் கற்றாழை. (வைத்
அங்கினி—} தியபரி).

அங்கிகாரணம்—உடன்பாடு, சம்மதம்.

அங்கிகரித்தல் — உடன்படல். ‘சித்தம் வைத்திடவு மங்கிகரித்திடமகாதேவதேவா’ (அறப். சத. 100)

அங்கிகாரம்—அங்கிகாரணம்.

அங்கிகாரியம் — அங்கிகரிக்கத்தக்கது.

(உ-ம்.) “விந்துமோகிரிமஹானென்னுமுபா தானத்திரயமும் அங்கிகாரியமே. (சி. சி. ௧: ௧௬. உரை. சிவாக்).

அங்கிகிருதம்—அங்கிகரிக்கப்பட்டது. [சுஃஸா-௨]

அங்கியம்—அங்கத்திற்குரியது. (சி. சி. ௭: உரை. ௫௩௩.)

அங்கு — அவ்விடமெனப்பொருள்படும் ஓரிடைச்சொல். (தொல். இடை. ௪௮. ௩௪௬.)

அங்குசதாரி—1. அரிதாரமென்னுமொரு சரக்கு. 2. யானைப்பாகன். 3. விராயகன்.

அங்குசபாகார்—விராயகன். (உ-ம்.) “அங்குசபாகாரப்பிரசித்தன்” (திருப்பு. சூஉ.).

அங்குசபாகதான்—விராயகன்.

அங்குசபாகமேந்தி—விராயகன் (சூ. நிக ண். க: உச).

அங்குசபாணி—1. காளி. 2. விராயகன். [அஹுஸ; வாணி - கையையுடையவன், கையையுடையவன்.]

அங்குசபாதி—சிறப்புள்ளடி. (மலை).

அங்குசபாஷாணம் — சரகாண்டபாஷா ணம் (மு.அ).

அங்குசபிசாரி—கொள்ளுப்பூண்டு. (வைத் தியபரி).

அங்குசம்—1. தோட்டி; ஆயுதவகையுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “பகழியங்குசமும்” (கந்தபு. விடைபெ.உஎ.) 2. யானைத்தோட்டி. (உ-ம்.) “அருவிப்பெய்வகரவிற்பொங்கியங்குசமிர” (இராமா.பால. எழுச். சுஉ.) [அஹுஸ] 3. வாகை. (மலை).

அங்குசமுத்திரை—ஒருவகைமுத்திரை. (சி. லி. கிரி. எ.அ. உரை).

அங்குசயோசனம்—கூகைநிற; அது ஒரு வகைக்கிழங்கின்மா.

அங்குசவி—கொள்ளு. (வைத்தியபரி).

அங்குசன்—சரகாண்டபாஷாணம்; இது பிறவிப்பாஷாணம். (வைத்தியபரி).

அங்குசீதி—பத்துகாளுக்குமேலேபதினாறு வயசுக்குட்பட்ட பாலர்களுக்கு கரிட்டஞ்செய்யும் பத்துப் பிசாசுதேவதைகளுள் ஒன்று. (வி - ணி. உஅஎ).

அங்குசோலி—அறுகம்புல். (வைத்தியபரி).

அங்குட்டம்—1. இருதாற்றிருபத்துகாங்கு புவனங்களுளொன்று. (கந்தபு. கணங். சு0. உரை.) 2. காற்பெருவிரல். (உ-ம்.) “தாளங் குட்டத்தைத்திகழித்தித்தினான்றி” (பாகவத. பற்கு. உ0.) 3. கைப்பெருவிரல். (உ-ம்.) “அங்குட்டந்தர்ச்சகிவினமருவக்கட்டி” (சுர்மபு. சுத்தா. சு0.) 4. பெருவிரலளவு(உ-ம்.) “அண்டர்நாயகனோர்குட்டவுருவாய்” (பாகவத. பரிட்சி. கஎ.)

அங்குட்டமாந்திரம்—பெருவிரலளவு.

அங்குட்டமாந்திரன்—வீத்தியாதத்துவத்தி லிருக்கும் ஓர் உருத்திரன். (வி-ணி. உஎச.) [அஹுஸ - பெருவிரல், சோகு - அள வுடையவன்].

அங்குட்டருத்திரம் — மாயாதத்துவத்தி லிருக்கும் எட்டிப்புவனங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: அ. உரை. மறை).

அங்குட்டருபி—பெருவிரலளவுவடிவமுடையவர். (உ-ம்.) “அங்குட்டருபியாஞ்சிவனை” (காஞ்சிப். சநம். உ0).

அங்குட்டான்—விரற்புட்டில். [இது சோ னகரால் வழங்கப்படுஞ் சொல்].

அங்குடம்—திறவுகோல். [அங்குட].

அங்குடம்—வெங்காரம். (வைத்தியபரி).

அங்குத்தை—1. அவ்விடம். ‘அங்குத்தை வார்த்தையை இங்கே சொல்லி’ (நடூ). 2. தேவரிர்.

அங்குதகம்—பறவை முதலியவைகளின் வாசஸ்தானம். [அங்குர - முனை. க - ஓர் வ - வி].

அங்குதம்—1. இரத்தம். 2. உரோமம். 3. குப்பைமேனி. 4. சலம். 5. தளிர் 6. முனை. (உ-ம்.) “அங்குதம்போல் வளர்ந்தருளி” (பெ ரியபு. திருஞா. டுஉ). [1, 2, 4, 5, 6, அங் குர: அங்க - மறு. உர - ஒரு வ - வி].

அங்குதார்ப்பணம் — பாலிகைதெளிக்கை; முனையிடுதல். மங்கள காரியங்களின் ஆரம் பத்தே சந்திரனை அதிதேய்வமாகக்கொண்டு கும்பத்தினருகிற பாலிகைகளிடத்துப் பா லீற்கலந்த கவதானியங்களை மந்திரத்தோடு பெய்து மண்ணிட்டு வளர்த்தல். (உ-ம்.) “கிளருமங்குரார்ப்பணமுகிளப்பாம்” (திரு வாணை. கோச்செ. உசு; பெரியபு. தடுத். கக. உரை). [அங்குதம் - முனை. அர்ப்பணம்- இடுதல்].

அங்குரி—1-3. அங்குரியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத் தொகையும். 4. விரல். [அங்குரி: அங்க - எண்ணல். உரி - ஒரு வ - வி].

அங்குரித்தல்—முனைத்தல். (உ-ம்.) “தவ மெனும் பெரிய வித்துட் டங்கியே யங்குரித் து” (வாதலூர. மந்தி. எ.) [அங்குர].

அங்குரிதம்—1. தளிர்ந்தது. 2. முனைத் தது.

அங்குரியகம் — அச்சடிச்சீலை.

அங்குரியகம்—அங்குரியம்.

அங்குரியம்—மோதிரம்.

அங்குலம்—1. விரலகம். ஒன்றின்பின் ஒன்றாக நீளவைக்கப்பட்ட எட்டு யவைகொண்ட ஓரளவு. (உ-ம்.) “அன்னயுகையெட்டியவை யென்ப - வதன்றொருநான்குகொண்ட தங்குலத் தளவையாமே” “அங்குலமறுநான் கெய்தி னதுகரம்” (கந்தபு. அண்ட. ௩. சு.) 2. பெரு விரல். 3. விரல்.

அங்குலம்—1. மோதிரம். (உ-ம்.) “மெல் விரதனக்குமங்குலிப்பொருத்தி” (நல். பார. திரௌப. ௩௦). 2. யானைத்துதிக்கைநுனி. 3. விரல். (உ-ம்.) “அங்குலியெண்களினமை த்து” (பெரியபு. ஆராய. ௧௩). 4. ஐவிரலிச் செடி (வைத்தியபரி).

அங்குலிகம்—மோதிரம். (உ-ம்.) “அங்குலிகமொன்றுபுனலாழ்தருகிணற்றில்விழ” (பாரத. வாரண. ௩௧).

அங்குலித்திரம்—அங்குலத்திராணம்.

[சுஜாவிதா: து - காப்பது].

அங்குலித்திராணம்—வில்லிநாண்தாக்காத படி விரலிலே அணியுந் தோல். [சுஜாவிதா: து - காப்பது].

அங்குலிதோரணம்—சந்தந முதலியவை களினாலே நெற்றியிலே தோரணம்போல வளைவாகத் தரிக்கும் முக்குறி. [அங்குலி தோரண: தோரணம் - வில்லிநாவு].

அங்குலமத்தியகம்—நடுவிரல். (சி - வி. கிரி. ௨௩). [சுஜாவிதா: து].

அங்குலியம்—மோதிரம்.

அங்குலம்—1. யானைக்கைநுனி. 2. விரல். அங்குலிகம்—மோதிரம்.

அங்குலிபஞ்சகம்—விரல்களைத்தின் கூட்டம். [அங்குலிபஞ்சக: பஞ்சகம் - ஐந்தன் கூட்டம்].

அங்குலியகம்—மோதிரம்.

அங்குலியம்—மோதிரம். [அங்குலிய].

அங்குலம்—சௌரிலோத்திரம் (வைத்திய பரி).

அங்குலத்தான்—தைப்போர் விரலிலணியுங் கூடு. (வழக்)

அங்குலம்—1. அம்பு. 2. கிரி.

அங்குலம்—1. எலும்பிற்றோன்றியமுனை. 2. புதிதாய்முனைத்த புலமுதலியன. 3. தளிர்

(வைத்தியபரி). [அங்குல: அங்கு என்பதில் உகரம் நீண்டது].

அங்குலம்—அவ்விடத்து.

அங்குலம்—1. அங்குலிகை. (உ-ம்.) “அங்கை கொடுமலர் தூவி” (தாயு. சின்மய. ௧). 2. உள்ளங்கை. (உ-ம்.) “தலையங்கைகொண்டு நீகாபாலமாடுங்கால்” (கவி. ௧). [அம் அங்கு. அகம் - உள். கை - கரம். அகங்கை யென்பது அங்கையென விகாரமாயிற்று.]

அங்குலம்—அழிஞ்சின்மரம். (வைத்திய பரி).

அங்குலம்—அங்குலம்—அங்குலம் (சுரு. 1. 4. 9).

அங்குலத்தைலம்—இந்திரஜாலவித்தைக் குரிய தைலவிசேடம் (லெக்ஸிகன்).

அங்குலம்—1. அழிஞ்சில். (மலை) 2. மரவகை.

அங்குலவைவரன் — அழிஞ்சின்மரம். (வைத்தியபரி).

அங்குலம்—அழிஞ்சிற்பட்டை. (உ-ம்.) “அத்தமதியுமங்குலம்” (இராச. வைத். ௨௭௦).

அங்குலம்—1. அத்தன்மை. (உ-ம்.) “வல்ல தமிழறிஞர்வரி னங்குலே வடமொழியில் வசநங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்” (தாயு. சித்தர். ௧௦). 2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “அன்பருக்கங் கனையமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்து” (தாயு. ௧௧. ௪). [அ-அந்த. னனம் - தன்மை, இடம். “அம்” கெட்டு “ஙன்” என நின்றது].

அங்குலம்—1. அத்தன்மை. 2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “அவ்வகையெலாம்புலவனங்குலம் வகுப்ப” (கந்தபு. தெய்வ. ௩௦). [அ-அந்த. னனம் - தன்மை, இடம்].

அச்சகம்—1. நீர்முள்ளி. 2. வெங்காயம். (வைத்தியபரி).

அச்சகம்—ஒருபொருளை யொருவன்மற் றொருவனிடம் விடைக்குக்கொள்ளப் பேசியுடம்பட்டபின் இருதிறத்தாரும் அவ்வுடம் பாட்டில் விலகாதுநிற்கும்படி கொள்வோன் விற்போனுக்குக்கொடுக்கும் விடைப்பணத் தின் ஒருபாகம். (தெலுங்கு).

அச்சகவை—சுவையலக்காரவகைகளு ளொன்று.

அச்சடிச்சீலை—சித்திரவர்ணம் பதிக்கப் பட்ட சீலை.

அச்சடித்தல்—அச்சிற் பதிப்பித்தல்
அச்சடியன்—அச்சினுற் சாயமுட்டப்பட்ட
ஒழுங்கைக் கட்டினான்.

அச்சடியோலை—முத்திரையிட்ட ஒலைப்
பத்திரம்.

அச்சடை—தேய்க்காய் நெல்லிப்பூண்டு. (உ-
ம்.) “மிரியல்வழுதுணை மூலமாலுராமச்சடை
வியாக்கிரிகாஞ்சுமத்த மேகநாதஞ்சுரசமாகு
விழுடங்கண்முலை விண்டவொரு பாணென்
நிவண்” (தைல. ச.) [சுஜட்டா].

அச்சடையாணம்—1. அங்க ஒப்புமை. 2.
அடிமையென்பதைக்காட்டச் சுடுங் குறி.

அச்சமம்—அக்கமம். (உ-ம்.) “புனற்குச்
செல்லாமச்சணங் கையில் வில்லெந்த மிலக்
குவன்” (சுடம்பு. இரா. வந. கூஉ). [அ;
கூண;]

அச்சநீ—கத்தரி. (மூ. அ).

அச்சநீநெயித்தல்—அறுகும் அரிசியும்
இடல்.

அச்சநீலம்—சுத்தநீலம்.

அச்சபயம்—நாணற்புல். (மலை).

அச்சபல்லம்—காடி. [சுலுஹு: சுலு -
எதிர்முகம். ஹு - கொல்வது].

அச்சம்—1. அகத்திமாம். (உ-ம்.) “அச்
சத்தருணமலர்க்கிரை” (இரகு. மாலை. ச. அ). 2. அச்சச்சுவையாகிய அலங்காரம்.
(உ-ம்.) “அவைதாம், வீர மச்ச மிழிப்பொடு
வியப்பே. காம மலல முருத்திர நகையே”
(தண்டி. கூக). 3. இலேசு. 4. ஈசுரப்புல். 5.
எதிர்முகம். 6. காடி. 7. காய்ச்சற்பாஷாண
ம். (சுட்ட. கஅஉ). 8. கோரைப்புல். 9.
தகடு. 10. கண்ணாடி, கலங்கலில்லாத சல
முதலியவற்றிற் காணப்படுவதுபோலும் நிர்
மலமான தெளிவு. 11. பயம். (உ-ம்.) “அட
க்காச்சம்பிடித்திட” (இரகு. திக்கு. கசஅ).
[அஞ்சு; அம்]. 12. பனிக்கு. 13. மகளிர்நாற்
குணத்தனொன்று; அஃ தன்புகாரணமாகத்
தோன்றிய உட்கு. (உ-ம்.) “அச்சமுகாணு
மடலும்” (தொல். பொரு. கூக). [“தன்
கணவனைப்பற்றிப் பிறரைக்காணுதற் கஞ்சுத
ல்” எனத் திருவின. வன்னிய. கச-ஆஞ்செய்
யுருகையில் ஓர் உரைகாரர் கூறவர். வே
றோர் உரைகாரர் திருவின. மாபாத. எ - ஆஞ்
செய்யுருகையில் “ஆமைபோலத் தன் கண
வன்முன்னன்றி யேனையோர் சாவையதோன்

றிலும் காசராணதிகள் ஒடுங்கிப் பதுங்கல்”
என்பர்]. 14. மாசற்றது. (அமர). 5, 6, 10,
13, 14. [சுலு]. (1, 4, 7, 8. வைத்தியபரி).

அச்சமம்—1. அளத்துப்புல். 2. முசிற
றுப்புல். (வைத்தியபரி).

அச்சமாம்—நான்குமுகப்புல்லுருவி. (வை
த்தியபரி).

அச்சமாடல்—அச்சமுண்டாகப் பேசுகை.
‘அழுக்காறவாவஞ்ச மச்ச மாடலும்’ (நன்.
31).

அச்சமாழகம்—புல்லுருவி (வைத்தியபரி).

அச்சயன்—1. அழிவில்லாதவன். 2. கட
வுள். [அக்ய: அ - எதிர்மறை. க்யயன் -
அழிவுடையவன்].

அச்சாக்காய்ச்சல்—சுவகையிலொன்று.

அச்சாசு—அப்சாஸ்திரி. (பிரபஞ். சக.)
[அப்ஸாஸ்].

அச்சாய்—1. நாக்கில் வரும் ஒரு நோய். 2.
எழுத்து.

அச்சலச்சலாய் — பாட்டம்பாட்டமாய்.
‘மழை அச்சலச்சலாய்ப்பெய்திற்று’. (வழக்).

அச்சவபிநயம்—அச்சச்சுவையபிநயம்;
(சிலப். அரங்கே. கக. உரை).

அச்சவுபதை—உபதை நான்கனுளொன்
று; அது: மந்திரியைப்பரிசோதிக்குமிடத்து,
“ஒரு நிமித்தத்தின்மேலிட்டு ஓரமைச்சனா
லேனையோரை அவனில்லின் கண்ணுழப்பித்
திவரதைபோவானெண்ணற்குக்குழிஇயினா
ரென்று தாண்காவல்செய்து, ஒருவனா லிவ்
வரசன் நம்மைக் கொல்வான்குழுகின்றமை
யின் அதனை நாம் முற்படச்செய்து நமக்கினிய
அரசனொருவனைவைத்தல் ஈண்டையாவர்க்கு
மியைந்தது: நின்கருத்தென்கையெனச் சூ
ளுறவோடு சொல்லுவத்தல்” (வன். நூக.
உரை. பரி). [அச்சம் - பயம். உபயா - பரி
கை].

அச்சறுக்கை—அச்சத்துக்கிடம்வையாத
தன்மை. [அச்ச-பயம். அறுக்கை-நீக்குதல்].

அச்சன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “இச்சை
ஞாநந் தொழிலிவைமுன்றனோ, டச்சனின்
றனைத்தும்வினைத்தாலென” (தணிகை. பிர
மன்சிறு. உஉ). 2. தந்தை. இது குட்டநாட்
டார் வழக்கென்பர். (நன். பெயரி. கச.
உரை.) [அத்தன் என்பது அச்சனென விகார
மாயிற்று].

அச்சனம் — அச்சக்கட்டுதல்.

அச்சனம்—வெள்ளுள்ளி (வைத்தியபரி).
அச்சனா—கடவுள். (உ-ம்.) ‘அச்சனா
ரஞ்செய்துநீங்கலும்’ (காஞ்சிப். முப்புராசி.
சு). [ஆர் சிறப்பித்தற்பொருளில் வரும்
விகுதி].

அச்சா—மிகநன்று.

அச்சாணி—1. பண்டியிலே யுருள்கோத்த
மரத்திலே யது கழலாமற் கடையிற்செரு
கும் ஆணி. (உ-ம்.) “உருள்பெருந்தேர்க்,
கச்சாணியன்னருடைத்து” (வள். சுள. ௭௦).
[அச்ச - உருள்கோத்தமரம்; ஆணி]. 2. உத்
தாமணி (வைத்தியபரி).

அச்சாணிழல்—1. வேலிப்பருத்தி 2. உத்
தமதாளி (வைத்தியபரி).

அச்சாநம்—அஞ்ஞாநம். (உ-ம்.) “இழிவுறு
மச்சாநத்தாலிமந்து பிறந்து” (சேதுபு.
இராமனரு. ௧௩௬). [கஜஞாநம்].

அச்சாரம்—முன்பணம்.

அச்சாவாகன்—1. யாகத்தில் ஹோதாவுக்
குத் துணையாயிருப்பவன். 2. அசுடன்.

அச்சாறு—ஊறுகாய்.

அச்சான்—அச்சிலுண்டாம் உருவம்.

அச்சானியம்—1. தீக்குறிமுதலியவற்றால்
நேரும் மனவிகற்பம். 2. அமங்கலம். ‘வன்
அச்சானியமாய்ப் பேசுகிறாய்’ (வழக்).

அச்சி—1. அகத்திமரம். (இராசவைத்.)
2. ஒரு தேசம். (உ-ம்.) “அச்சியிலேபோன
லும்” (தண்டலையாச்சுத.). 3. நாயர்சாதிப்
பெண். 4. ஒரு பெண்பால்விகுதி (வீரசோ.
தத்தி). 5. குதிரைவகையுள் ஒன்று. ‘அச்சி
மட்டம்’.

அச்சித்தினை—1. ஒருவகைத் தினை. 2.
ஒருவகைப்புல். (வைத்தியபரி).

அச்சிநடை—அச்சிக்குதிரையின் கதி.

அச்சிநறுவிலி—ஒருவகை நறுவிலிமரம்.
(மூ. அ).

அச்சிமட்டம்—அச்சிதேசத்துச்சிறுகுதிரை.

அச்சியர்—ஆர்யாங்கலிகள். ‘அங்கபூவாதி
நூலு ளச்சியர்க்குரிய வோதி’ (மேருமந்.
619).

அச்சிரக்காலை—முன்பணிக்காலம். (உ-ம்.)
“வெண்மழையரிதிற்தோன்று மச்சிரக்காலை
யும்” (சிலப். ஊர்காண். ௧௦௫).

அச்சிரநாள்—சு.திரும் முன்பணியும். (திவா
கா).

அச்சிரம்—முன்பணிக்காலம். (சிலப். 14.
105).

அச்சிருபாந்ரம்—ஒரு சிவஸ்தலம் (பெரிய
பு. திருஞா. ௧௧௩௨).

அச்சினி—எட்டாமாதம் (வைத்தியபரி).

அச்சு—1. அச்சம், பயம். (உ-ம்.) “சவா
னச்சொடு சகத்திரா நீகனைத் தாழா” (சே
துபு. விநாம். ௧௧௮). [இஃது “அச்சம்”
என்பதன் விகாரம்]. 2. அச்சலக்கை. 3.
அடையாளம். 4. மூலரூபம். “நார்க
ளாய்த் துய்ப்ப ரென்னி னார்பதி சுருளோ
கஞ் - சுரர்களாய்த் துய்ப்பரென்னிற் சொன்
னவச்சழியுமாகும்” (சி. சி. உ. சஉ). 5.
ஆதாரம். (உ-ம்.) “உத்தரமாமதுரைக்கச்
சு” (வள்ளுவமலை. உக). 6. உயிரெழுத்து.
(உ-ம்.) “தங்கச்சினகா நேராக்கலந்திச் சக
நிறைந்தார்” (திருச்செந்தி. உஉ). 7. எழுத்
து [அச்]. 8. கட்டளைக்கருவி. (உ-ம்.) “கம்
பிவாங்குமச்செனலாயதால்” (இரகு. திக்கு.
௧௮௬). 9. உடம்பு. 10. நெய்வோர்கருவியி
னென்று. 11. பண்டியுருள்கோத்த மரம்.
(உ-ம்.) “அச்சிற்றன்” (கந்தபு. அக்கிரி.
சஅ). 12. முதற்பாடுமிடத்து மகா ஒற்றால்
நாதத்தையுச்சரித்துக் குற்றெழுத்தை யெழு
வாயாகக்கொண்டந்த நாதத்தைத் தொழில்
செய்வது; அது தாளத்துடனிகழும். (சிலப்.
அரங்கே. உசு. உரை). 13. யுகம். 14. யோ
நி, வீணைக்கீடாயெடுத்த உடம்போடுகூடிய
உயிர். (உ-ம்.) “மலிநக்கடைமார்தாச்சாய்”
(சேதுபு. வேதாள. ௧௬). 15. வடமொழி
உயிரெழுத்து. “இடையினுன்கு மீற்றி
விரண்டு, மல்லாவச்சு.” (நன். பதவி. ௧௬).
[அச்] 16. சரியொப்பு. ‘கடைமார்தாச்சாய்’
(சேதுபு. வேதா. 16). 17. அஞ்சருவாணி.
(பிங்). 18. ஏந்திரவச்சு. 19. வலிமை. ‘வேந்
தடர்த்த வச்சு’ (சீவகசிந்தா. 2777). 20.
செய்வரம்பு. ‘அச்சுக்கட்டின நிலம்.’

அச்சுக்கட்டி—1. ஆடையில் அச்சுவேலை
செய்வோன். (சிலப். 5. 17. அரும்). 2. நா
ட்டு ரணவைத்தியன்.

அச்சுக்கட்டு—1. நெற்பயிரிடும்படியான
நிலம். 2. நெய்வோர்கருவிவகைவினென்று.
3. அச்சடித்தற்காகச் சீலையை மடிக்கை. 4.
வரம்புகட்டிய செய்.

அச்சுக்கட்டுதல் — சித்திரமெழுதுமுன்
தூலரேகை வரைந்துகொள்ளுதல்.

அச்சுக்கம்பி—துப்பாக்கிக்குழவிலேயிட்ட வெடிமருத்தை யமரும்படியிடிக்கும் ஓரிருப் புக்கருவி.

அச்சுக்கம்பு — துப்பாக்கிமருந்திடிக்கும் மரத்தண்டு.

அச்சுத்தாலி—காசுமாலை. (திவ். திருப்பா. 7. வ்யா.).

அச்சுத்தாட்டுதல்—வண்டியச்ச உருவாக்குதல்.

அச்சுத்திருந்துதல்—செய்நேர்த்திசெய்தல். அச்சுத்தெளிந்தல்—அறகும் அரிசியும் இடுதல். 'மங்கலவச்சுதத்தெளித்து' (வேக சித்தா 2411).

அச்சுதம்—1. அறகும் அரிசியும். (உ-ம்.) "வாழியருழியென - வச்சுதங்கொண்டுமன் னாடிமுடிதெளித்து" (சிங். இலக். ௧௧௭). 2. அழிவின்மை. (உ-ம்.) "கேவலமச்சுதம கத்தஞ்சாத்தம்" (ஞானவர். சிவத். ௧௪௮). [சுபு] உத: ச எதிர்மறை. உபுத-அழிவு.

அச்சுதர்—1. அறகதேவன் (உ-ம்.) "அச்சுதனடிதொழுதறைகுவன்சொல்லே" (சன். பெயரி. ௧) 2. அழிவில்லாதவன். "அச்சுதனயனமாராயபெயரவர்க்கு, நிச்ச யம்படுமுகமனே" (கத்தபு. சூரனமை. ௧௪௦). 3. கடவுள். 4. சிவன். (உ-ம்.) "அச்சுதனஞ்சிவன்" (கத்தபு. அவைபுரு. ௮). 5. விட்டுனு. (உ-ம்.) "ஆணின்கிய வச்சுத னற்றவும்" (கத்தபு. மகாசா. ௩௦.)

அச்சுதன்முன்னர்வந்தோன்—பலராமன். (சூ. ரி. ௧: ௧௦.) [அச்சுதன் - விட்டுணுவின்வ தாரமாயுள்ள கண்ணன். முன்னர்வந்தோன்- தமையன்.]

அச்சுதன்—1. அழிவில்லாதவன். 2. உமா தேவி. (உ-ம்.) "பவதிசம்பவைமகிடவாகநி யச்சுதன்" (சுர்மபு. திருக்கல். ௨௩.)

அச்சுதிகள்—அச்சுவிநிகள். (உ-ம்.) "அச் சுக்கேர்த்த - மங்கியனெடுநோய்தீர்க்கும்" (வேதாரணியபு. தீர்த்த. ௨௭.) [சுபு] நீ]

அச்சுப்பலகை — செய்வோர்கருவியி னென்று.

அச்சுப்பூட்டியிழுத்தல்—தறியுடு துலைச் செலுத்தல்.

அச்சுமாரதவாதி—அந்தஅந்தச் சீவனின் அச்ச வேறொருசீவனின் அச்சாகாமல் அந்த அந்த அச்சாகப் பிறத்திற்கும் என்னும்

மதஸ்தன். (த. ரி. பேர. ௧௧௮.) [அச்சு - மூலரூபம்.]

அச்சுரம்—1. நெருஞ்சி (மூ. ௮). 2. முரு ங்கைமரம். (வைத்தியபரி)

அச்சுருவாணி—தேரினகத்திற்செறிகதிர். (பிங்.).

அச்சுலக்கை — நீரிறைகருவிகளிலொன் றுகிய துலாவின்டுநிலையிற் குறுக்காக ஊடு புகுத்தப்படுவதும், அதனிருபாலிலும் ஊண் களிலாவது பேண்மரங்களிலாவது பொறுத் திருப்பதுமான மரம்.

அச்சுவசாத்திரம்—அசுவசாத்திரம்.

அச்சுவசேநன்—தக்ககனென்னும் பாம்பின்மகனாகிய ஒருவன். (பாரத. காண்ட. ௬௦.) [சுபு] லெநு.]

அச்சுவத்தம்—அரசமரம். (பிங்.) [சுபு] ஷு.]

அச்சுவத்தன் — எட்டாமதுவின்காலத்தி லுள்ள ஏழுமுநிவரிலொருவன். (சுர்மபு. மது வர். ௨௨).

அச்சுவத்தாமன்—அச்சுவத்தாமா. [சுபு] ஷாரி: சுபு-குதிரை. ஸுராரிநீ - நின்றவன்]

அச்சுவத்தாமா—1. ஒரு யானை. (உ-ம்.) "எரிசனைதொடுத்தபோரி - லந்தாமடைந்த தையவச்சுவத்தாமாவென்னுஞ் - சிந்தூரம்" (பாரத. பதினேர். ௧௬.) 2. ஒரு யுத்தவீரன்; இவன் துரோணசாரியருக்கு மகன். (உ-ம்.) "அத்தகேடுவல்லாண்மை யச்சுவத்தாமா வென்னு - மத்தவாரணத்திற்கு" (பாரத. பதினேர். ௨௭.) [சுபு] ஷாரி.]

அச்சுவத்தி—சூரியகுலத்தரசர்களிலொரு வன்; இவன் உவநாச்சுவநனுடைய மகன். (சுர்மபு. சூரிய. ௧௩).

அச்சுவதி—அச்சுவிநிநான். (உ-ம்.) "மறு விலச்சுவதியாதியிரேவதியிருமாதர்" (நல். பார. பதினேட். ௨௩௧.)

அச்சுவம்—குதிரை. (உ-ம்.) "இந்தவச்சு வங்கூர்ச்சரம்." (திருவிளை. நரிபரி. ௧௦௫.) [சுபு.]

அச்சுவழகாதநம்—யோகியின் னூற்றெட் டாசநங்களிலொன்று; அது காலை மடித்துக் கொண்டு முழந்தாள்களிரண்டின்கண்ணும் முழங்கைகளிரண்டையும் ஊன்றி யுள்ளங் கைகளைக் கன்னத்திலேவைத்துக்கொண் டிருத்தல். [சுபு] ருபாவாநு.]

அச்சுவமேதம்—அச்சுவமேதயாகம். (சுஃம் பு. வருண. கக. உரை.) [சுஸூரய.]

அச்சுவாதன்—சூரியன்மேற்பரிக்கும்நாகரு ளொருவன். (உ-ம்.) “வாசுகிகங்குள்ளன் வெஞ்சீற்றத்தக்ககன் வளைந்த முள்ளெயிற் றுத் - தேசுடைச்சர்ப்புங்கவனெலாபத்தி ரன் சங்கபாலன்சீ - ராசறுமயிராபதன்றன ன்செயன்மாபத்மன் காற்கோடகனழல்வா- யேசில்கம்பள னச்சுவாதன் முறையி னிரவி தேர்மதொதொறும்பரிப்பார்” (சுஃம்பு. ஆதவர் சிறப். சு.) [சுஸூரய.]

அச்சுவர்—பழையவரிகளுள் ஒன்று. (I. M. P. Tn. 104)

அச்சுவன்—குதிரைச்சாடியாடவன். (உ-ம்.) “சசனேயிடபனச்சுவனென்று.” (கல்லா. எ. மயிலேறு. உரை.) [சுஸூ.]

அச்சுவிதி—1. இருபத்தேழு நகஷத்திரங் களுள்ளே முதல்நகஷத்திரம். (திவா.) 2. குதிரைவடிவமாய் மறைந்துநின்ற சஞ்ஞை யென்னுஞ்சூரியன்மனைவி. 3. சந்திரனுடைய இருபத்தேழு மனைவியரிடொருத்தி. [சுஸூநீ.]

அச்சுவிநிகள்—தேவமருத்துவர். (உ-ம்.) “அன்றவியச்சுவிரிகளுக்களித்து” (வேதார ணியபு. தோற்ற. கஉ.) [சுஸூநீநள. சூரி யனும் மனைவியாகிய சஞ்ஞையென்பவனும் குதிரைவடிவங்கொண்டு பெற்றவ ரென்ற படி.]

அச்சுவிநிமாரி — தேவமருத்துவர். [சுஸூநீநகூரொள.]

அச்சுவிநிதேவதைகள்—தேவமருத்துவர்.

அச்சுவிநிதேவர்—தேவமருத்துவர். (உ-ம்.) “ஆகிபரைந்தியமுதகடத்தோடுதித் தோ னச்சுவிநிதேவர்விரியலைகடலை னுகர்ந் தோர்” (தைல. டு. கடவுள்வணக்கம்.)

அச்சுவிநிநாள்—1. அச்சுவிநிநகஷத்திரத் திற்குரிய காலம். 2. அச்சுவிநிநகஷத்திரம்.

அச்சுவிநிபுத்திரர் — தேவமருத்துவர். [சுஸூநீபுஹுஞள: சுஸூநீ - பெண்குதி ரைவடிவங்கொண்ட சஞ்ஞை. வுஹுஞள- மக்கள்.]

அச்சுவிநிமதலையர் — நகுலசகதேவர். (பிங்.)

அச்சுநல் — 1. அச்சமடைதல். (உ-ம்.) “அச்சுநுகின்றதெனுவதாகுமால்” (கந்தபு. தருமகோ. கக.) 2. அச்சமடைய்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “அச்சுநுகண்மணியாமரிமாவின்” (கந்தபு. அவைபு. உசு.) [அச்சு - அச்சம்.]

அச்சுநலி—அச்சமடைதல். (உ-ம்.) “சா ன்றகன்மாயனச்சுநவெய்தி” (கந்தபு. யாக. கஉரு.) [அச்சு - அச்சம். உறவு - அடைதல்.]

அச்சுநுகொழுந்தோடர் — மரங்களிலே யிரும்பைத்தைத்து விசையாதபடி. (யானைக்) கழுத்திலே மாலைபோலிவெதொன்று. (உ-ம்.) “அச்சுநுகொழுந்தோடர்யாப்பழித்து” (சிந் தா. கநக. உஅ0.)

அச்சுநுந்தல் — அஞ்சுவதை யுறுத்திச் சொல்லல். (உ-ம்.) “அஞ்சியச்சுறுத்தலும்” (தொல். பொரு. ககச.)

அச்சுறை—உடம்பு. [அச்சு-உயிர். உறை- உறப்படுபொருள்.]

அச்சுறை—விரைவாக. (உ-ம்.) “அச்சுறை னத்தணந்தேகி” (கந்தபு. நகர்புரு. கஎ.)

அச்சுறைல்—விரைவுக்குறிப்பு. “அச்சுறை னத்தணந்தேகி” (கந்தபு. நகர்புரு. 97.)

அச்சுறுதல்—அச்சடிக்கப்படுதல்.

அச்சுரை—1. பீதிரோகம். (இராசவைத்.) 2. பைத்தியம். (இராசவைத்.)

அச்சுசோடுபுரிதல் — மூலருபமாகச் செய் தல். சரியொப்பாகச்செய்தல். (உ-ம்.) “நீய வை-யச்சுசோடுபுரிந்நிலை” (கந்தபு. சூரனமை. டுஉ.)

அச்சுசோ—1. இரக்கத்தைக்காட்டும் ஓ ரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அச்சுசோவெனப்ப லிமையோரையிண்டுசிறைவைத்தபாவமதஞ் ல்” (கந்தபு. அவைபு. சந.) 2. வியப்பினைக் காட்டும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “மழ விடையுடையான்மேனி வனப்பினை நோக்கி யச்சோ, வழகியபிராணுவென்னுவள்ளிமுத் தங்கொண்டு” (திருவிளை. இராச. உசு.)

அச்சுசோப்பருவம் — தாய் குழந்தையை அணைக்கஅழைக்கும்பருவம். (திவ். பெரியா ட். 1. 9. பதி.)

அச்சு—நிலிர்த்திகலையிலிருக்கும் உருத்திர புலகங்கள் னாற்றெட்டிஹுளொன்று. அது அண்டகடாகத்துக்குப்புறம்பே கிழக்குத் திக்கிலிருப்பதென்பர். (கந்தபு. கணங். க0. உரை.) நிலிர்த்திகலையிலுள்ளனவெனப்படும்

தூற்றெட்டுப்புலங்களுள் ஒன்று. (சி. வி. கிரி. உக. உரை.) [அஜ.]

அசங்கம்—கட்டல். “அகடசக்கரவின்” (கத்தபு. கட்ட. வாழ்.)

அசங்கியம்—1. செய்யக்கூடாதது, இயலாதது. (உ-ம்.) “கரைசெய்தியாகம்புரிதற் கசக்கியமாதலினால்” (குத. எக்கி. பூ. க. க.) [அசங்கு]; 2. எதிர்மறை. [அசங்கு]-இயன்றது. 3. துத்தநாகமணல். 4. நாகமணல். (வைத்தியபரி)

அசங்கியன்—ஈலாதவன். [அசங்கு.]

அசங்கீம்—ஆட்டுப்பால். (வி-வி.) [அஜ கசீம். அச - ஆடு. கசீம் - பால்.]

அசகாந்தநியாயம் — மீமாஞ்சையிற் கூறப்பட்ட நியாயங்களுள் ஒன்று; அது ஆட்டுக்கும் யானைக்குமுள்ள பேதம்போலும் நியாயம். [இது பின்வரும்; மேற்கோளாற் றெனியப்படும். “ஆடு கறும்பைவிட்டிலையைத் தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனதுகுட்டிக்குக்காட்டுதல்போலவும் யானை இலையைவிட்டுக் கறும்பைத்தின்று அதனது சுவைபைத் தானும் அறிந்து தனது கன்றுக் குட்டி காட்டுதல்போலவும் உரியாகுரு மந்திர தந்திர கலைகளையாராய் தவற்றுட் கூறிய சரியாதிகளை யறுட்டித் தவற்றான் வரும் விடயாகந்தத்தைத் தானும் நுபவித்துத் தன் னையடைந்த சீடனுக்கு மவுபபதேசங்களால் அவ்வாகந்தத்தை வருவிப்ப னென்பதும், ஞானகுரு மந்திர தந்திரகலைவிட்டுப் பதேச கலையை யாராய் ததனுட்கூறிய ஞானாகந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னையடைந்த பக்குவனுக்கும் அந்த ஞானாகந்தத்தை வரு விப்பனென்பதற் றான்க” (ஒழிவி. பொது. இ. உரை.) [அஜமஜானாந்யாய: அஜ-ஆடு. மஜ பாயி. அஜாந - வேறுபாடு.]

அசகாந்தம்—அசகாந்தநியாயம்.

அசகண்டா—ததவேனை (மலை.)

அசகத்து—விடாதது. (சி. கி. உ: இள. சிவாக்.) [அ-எதிர்மறை. ஐஹத்து-விட்டது.]

அசகிதை—ததவேனை [அஜமந்யா: அஜ-ஆடு. மந்யா - பரிமளமுடையது.]

அசகம்—1. மலையாடு. 2. விடாமை. [அஜஹ.]

அசகாம்—பெரும்பாம்பு. [அஜமந: அஜ-ஆடு. மந - வீழுக்குவது.]

அசகரோகம்—எண்வகை மஞ்ரிகைரோகங்களுள் ஒன்று; அது: பருத்துந் தடித்தும் ரணத்தைத்தருவதாய் அநேக கொப்புளங் கள் எழும்புவதும் கீல்களிலும், முகத்திலும் வீக்கமும், தாகமும், பிசுபிசுப்பான சலக் கசிலும் உண்டாவதுமாயிருக்கும். (சீவரட். கசசு). [அலஹ - தாங்கக்கூடாத. ரொம - நோய்].

அசகல்லி—குழந்தைகட்குவரும் ஒருவகை நோய் (பதார்த்த. 1155).

அசகல்லிநாரோகம்—அசகல்லி. (பதார்த்த 1155 உரை.)

அசாலங்கியை—விடாதலக்களை; அது: தன்பொருள்விடாது அதனோடு சம்பந்த முள்ள வேறுபொருளைத் தருவது. “கவிகை யாளர் செல்கின்றார்” - இவ்வாக்கியத்திலே கவிகையென்னுஞ்சொல் அதன் பொருளை விடாது அதனைக்கொண்டுவரும் புருடரைக் கருதவருவது. (தருக்கசங்கிரகவுரை. பக் கம் 84.)

அசதாம்—சிவன்வீல்.

அசதான் — சைநசமயத்திற் சொல்லப் பட்ட இருபத்தான்குதிர்த்தங்கரருளொரு வன். (த. கி. போ. கூட.)

அசதாநாரோகம் — ஒருவகைச் சுத்திர விரணரோகம்; இது சிலேட்டுமவாதங்களினால் பயற்றினைக் கயிற்றிற்கோத்ததுபோல நீளமாக மிணுமினுப்புடன் நோவிலல்லாத கொப்புளங்களை உண்டாக்குவது. இது பிர தானமாகக் குழந்தைகளுக்குவரும். (சீவரட். 1504.)

அசதாயநூள் — வேறொருவரது சகாய மில்லாமற் பகைவெல்லும் பலமுள்ளவன்.

அசதாயம்—சகாயமின்மை. (சி. கி. ச: 30. சிவாக்.)

அசங்கநம்—1. அவமதிக்கப்பட்டது. 2. சமமற்றது. 3. ஒழுங்கின்மை. 4. சிதறினது. 5. தனிமையானது. 6. நெகிழ்ந்தது. 7. பற் றில்லாதது. 8. பொருத்தமில்லாதது, ஒவ்வா தது. 9. லிபூகம் நான்கனுளொன்று; அது: சேனையை வேறுவேறுகரிந்துத்துவது. (வன். எசுஎ. உரையின்கீழ்ப் பிற்குறிப்புரை.)

10. வெறுப்பு. 11. பொய். [1, 2, 5, 7, 8, 10. அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - பொருத்தம். 4, 6, 9, அஸுஹத: ஸுஹத - திடமாயொன்றியிருப்பது.]

அசங்கீதம்—1. ஒன்றோடு கூடாமை. 2. ஒவ்வாமை. 3. தொடர்பின்மை. (மாறனலங். 203.) [அஸுஜுதி: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுதி - கலப்பு.]

அசங்கீதயலங்காரம் — தொடர்பின்மையணி. (குவ. ந. எ.)

அசங்கீதயாடுதல் — பரிசுதித்தல். ‘அந்த மாமுனியுரைத்ததை யசங்கீதியாடி’ (செவ்வந்திப்பு. உறையூரழித். 60.)

அசங்கீதம் — 1. ஆசையின்மை. 2. உலகப்பற்றின்மை. (உ-ம்.) “அணையனவிர்தான் காலமுண்மைப்போதத் தழுந்தியயற்சங்க மறலசங்கமாகும்” (ஞானவா. உற். ச. எ.) 3. தடுக்கப்படாதது. 4. தனிமை. (உ-ம்.) “விளங்குசுப்பிரகாசமாயசங்கமாய்” (வேதாரணியு. வரன்முறை. 10ச.) 5. நிச்சயம். 6. பயமின்மை, அஞ்சாமை. (உ-ம்.) “தண்டதாற்கினியசங்கம்” (திருச்செந்தி. ௧0.) 7. விரோதம். [1, 2, 3, 4, அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - பற்று, சேர்வு; 5, 6, அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - ஐயம், பயம்.]

அசங்கீதபமாசம்—சங்கீதமணத்தின் ஆதியந்தங்களிலே அமாவாசை வர நிகழும் மாதம். (விதாந. குணகுண. அக. உரை.)

அசங்கீதம்—1. கூட்டமில்லாதவன். (உ-ம்.) “நிட்களவசங்கசஞ்சலாகித்” (தாயு. கருணாகர. ௧.) 2. புருடன். (சாங்கியம்) [அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - என்.]

அசங்கீதம்—1. அச்சமில்லாதது. 2. சந்தேகமில்லாதது. [அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - அச்சமுடையது, சந்தேகமுடையது.]

அசங்கீதம்—1. அருவருக்கத்தக்கது; அசிங்கம். [இது அசுங்கியம் என்பதன் விகாரம் போலும்.] 2. எண்ணிறந்தது. [அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஜுத - என்.]

அசங்கீதம் — எண்ணிறந்தது. (வி-னி. உசுச.) [அஸுஜுத: ஸுஜுத - என்.]

அசங்கீதேயம்—எண்ணக்கூடாதது. (உ-ம்.) “அசங்கீதேயகிரந்தம்” (பௌட். தந்திர. ௨௫இ.)

அசங்கீதம்—அசங்கீதம்.

அசங்கீதம் — 1. இரவாமை. (மணிமேகலை. முதற்பதிப்பு. பக். ௩௬௮.) 2. பின்னுக்குவேண்டுமென்று பொருளைத் தேடிவைத்துக்கொள்ளாமை. (மணிமேகலை. முதற்பதிப்பு. பக். ௩௬௮.) [அஸுஹத: ஸுஹத - தேடிவைத்தல்.]

அசங்கீதம்—அசங்கீதமெனவரும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும்.

அசங்கீதம்—அசைதல், நடுங்குதல். (உ-ம்.) “கண்டசங்கரனா முகன் கைத்தலம் - விண்டசங்கிட” (இராமா. இராவணன்வதை. ௨௮.)

அசங்கீதம்—1. சந்தேகமின்மை. 2. பயமின்மை. [அஸுஜுத: ஸுஜுத - சந்தேகம், பயம்.]

அசங்கீதம்—சந்தேகமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அசங்கீதேயமமர்கடஞ் சங்கையெல்லாம் கண்டாண” (தேவார. திருக்கீழ்வே. ௬. திருநா.) [சங்கையன்-ஐயமுடையவன்.]

அசங்கீதம்—பூரட்டாதிருக்கத்தொகுக்கிதெய்வம். [சுஜயாண:]

அசங்கீதம்—ஆடுகளைமேய்த்தாவது ஆட்டி வியாபாரஞ் செய்தாவது சீலிப்போன். [அஜ்ஜீவிக: அஜ-ஆடு. ஜீவிக-ஜீலிப்போன்.]

அசங்கீதம்—1. நெருஞ்சிற்பூண்டு. 2. முருங்கைமரம்.

அசங்கீதம்—பற்றுதலில்லாதது. [அஸுஜுத: சு - எதிர்மறை. ஸுஹத - பற்றுதலுடையது.]

அசங்கீதம்—பற்றின்மை, சங்கற்பம் அறல்; அஃ துண்மையிலே மரம் ஸ்திரப்பட்டுப் பொய்ம்மைகளெல்லாவற்றையும் மறந்து விடுதல். [இதனை ஐந்தாம் ஞானபூமியென்பர்.] (உ-ம்.) “தத்துவத்தின்மறமுறைத்து மித்தையெலா மறத்தலசஞ் சத்தியாகும்” (கைவல். சந்தே. ௧௫௧.) [அஸுஹத: ஸுஹத - என்.]

அசங்கீதம் — சந்தேகமின்மை. [அஸுஹத: சு - எதிர்மறை. ஸுஹத - சந்தேகம்.]

அசங்கீதம்—அசைவின்மை. [அஸுஹத:]

அச்சுநீர் — அசைவில்லாதவர், கடவுள். (உ-ம்.) “வையைத்துறைவரசஞ்சுநீர்” (மதுரைப்பதிற். ௫௮.)

அச்சுநீர்—சுவியாதவன். (ஞான. 48. 45.)

அச்சுநீர் — சஞ்சிதகன்மமில்லாதவன். [அலங்கார:]

அச்சுநீர்—தீக்குணமாயி தரிசநா வரணியத்தினொருவகை. (சைநம்.) (சி. சி. பர. சமணரில் நிகண்டவாதிமதம். இரண்டாகவியுரை.)

அச்சுநீர்—குற்றமுடையவர். (உ-ம்.) “வினத்தொழிற்கள்வராயுழசட்டர்காவரை” (இராமா. திருவவ. எஃ.) [அச்சு - குற்றம். அர் - ஒருவிகுதி.]

அச்சுநீர்—1. ஆபாசம். 2. ஒருங்கிணைம். (உலகவழக்கு.)

அச்சுநீர்—அசமதாகம். (வைத்தியபரி.)

அச்சுநீர் — உள்ளக்குற்றத்தை வெளியாக்கும் பார்வை. (உலகவழக்கு.)

அச்சுநீர்—1. மதியாமை. 2. பராமாகம். (உ-ம்.) “அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (கல். பார. துட்டியத்த. உஃ.)

அச்சுநீர் — சடமல்லாத வஸ்து. (உ-ம்.) “அச்சுநீர்மாயமசங்கமதலம்” (கைவல். சந். தே. ௧௩௭.) [அச்சுநீர்: அ - எதிர்மறை. ஜய - அறிவற்றது.]

அச்சுநீர் — 1. கனங்கமுள்ளவன். 2. சீழ்மகன். (உ-ம்.) “அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (கல். பார. துட்டியத்த. உஃ.) “சதுரனாபசுடனாநந்தத்தைத்தவிர்ந்த” (ஞானவா. உபசா. ௩௧.) [அ - எதிர்மறை. ஜய - அறிவற்றபொருள்.] 4. சோம்பேறி. [1, 2, 4. அச்சு - குற்றம். அன் - ஒருவிகுதி.] 5. கல்லொழுக்கமுடையவன். [அலங்கார: அ - எதிர்மறை. ஸா - தியன்.]

அச்சுநீர்—குற்றமுள்ளவன், பழுதுள்ளவன். (உ-ம்.) “அச்சுநீர் கடிக்கண் முழுப்புரட்டிகள்” (திருப்ப. உசு. ௨.) [அச்சுநீர்: இ.]

அச்சுநீர்—1. இரும்பு முதலிய உலோகங்க ளின்பெயரும் பொருக்கு. 2. குற்றம், பழுது.

3. மெளட்டியம். ‘அறிவுளோர் தமக்கும் யாதோ ரசடது வருமே லாகில்’ (விவேக சிங். 64). 4. மூடன். ‘அந்த அச்சுநீர் எங்கே’ (உலகவழக்கு.)

அச்சுநீர்—1. அறியாமை புலப்படுத்தல். 2. பொலியுழிதல். ‘அந்த ஊர் அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்’ (கல். பார. துட்டியத்த. உஃ.)

அச்சுநீர்—அறியாமைபெருகுதல். ‘அவ னிடத்தில் அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்’ (கல். பார. துட்டியத்த. உஃ.) 2. வலிமையற்றவர். (உ-ம்.) “அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (சேதுபு. சேதுவ. ௭0.)

அச்சுநீர்—அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (இராமா. கைவல். ௧௩௭.)

அச்சுநீர் — 1. பற்றற்றவன். 2. இவ்வுல கப்பற்றற்றவன். 3. முருகக்கடவுள். (உ-ம்.) “உந்திகலசத்தன்” (கலைசை) [அஜம் - ஆடு. அத்து - ஒரு சாரியை. அன் - ஒரு விகுதி.] 4. வலிமையில்லாதவன். (உ-ம்.) “அன்ன வனுமிதுவொழிய வாக்கமாட்டா னசத்தனா மெனில்” (சிவப்பிர. உ: ௫.)

அச்சுநீர்—வலியின்மை. (உ-ம்.) “கிசேசத் தா லசத்தியாற்றையார்” (குத. எக்கி. பூ. ௧௭. ௧௫.) [அச்சுநீர்: வலி.]

அச்சுநீர்—பொய். (உ-ம்.) “சத்தியமன்றி யசத்தியமறியீர்” (உபதேச. சிவத்துரோ. ௧௨௮.) [அச்சுநீர்: ஸுத்ய - மெய்.]

அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (இராமா. கைவல். ௧௩௭.) 3. தியது. 4. நிலை யில்லாதது (திருக்காளத். ௪. 32. 40.)

அச்சுநீர்—1. இல்லாதபொருள். சி. சி. ௬. ௫. மறை. 2. பொய். (உ-ம்.) “அச்சுநீர்யற் றொழுதி மைய லாக்குவனென்றுபோனான்” (இராமா. கைவல். ௧௩௭.) 3. தியது. 4. நிலை யில்லாதது (திருக்காளத். ௪. 32. 40.)

5. மாயை. (உ-ம்.) “நீளவான்மாலினுண்மையை மறைத்துநின்றவினாற்றமமென்றும், வாள்விரிவித்தையென்னுஞ்ஞாந்தை மறைத்தவினவித்தையே யென்றுங், கோளுறஞ்ஞாநகாரணமாகிக்குலவலின்மோகமேயென்று, மாளுறுமசத்துவிலக்ஷணமாகியமைதவினாஸசத்தென்றும்”, “உலகுதித்திடற்குக்காரணமாகியுறைதலிற்காரணமென்று, மிலுகாரியமாகியவுலாகி யிருக்கவுந் தெரிதரப்படாத, வுலனுறுதலின்வ் வியத்தமேயென்றும் வகுப்பரம் மாயைக்குப் பெயர்கள்” (சூத. சிவமா.அ: ௧௦, ௧௧.) [அஸத்: அ-எதிர்மறை. ஸத்-உள்ளது. நல்லது.]

அசத்துக்கள்—கீழோர், சிறியோர்.

அசத்துவம்—1. இன்மை. 2. தீமை. 3. வலியின்மை. 4. வெளிப்படாமை. [அஸக்ய: ஸக்யம் - உண்மை.]

அசத்துவாபாதம்—வஸ்து இல்லையென்று தோன்றும்படிசெய்யுஞ் சத்தி. (உ-ம்.) “பிரமமில்லையென்றிற் லிகாரத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞாநத்தின் அசத்துவாபாதக சத்தியாம்” (விசார. ௧௨௦.)

அசத்தை—1. இன்மை. 2. தீமை. 3. பொய். 4. வெளிப்படாமை. [அஸதூ: ஸதூ - உண்மை.]

அசதி—1. ஓளவையாராற்கோவைபாடப் பெற்ற ஓரிடையன். (உ-ம்.) “ஆயுங்கடை மணியைவேலசதி” (அசதிக்கோவை.) 2. கற்பில்லாதவன். (உ-ம்.) “படையணையவழியு யாரிலாயுள்போம் - ஆழமேலசதியாயுமுன்று சோரும்” (திருநெல். மகளிரி. ௧௨.) [அஸதி: ஸதி - கற்புடையவன்.] 3. சிரித்தல், புன்னகைசெய்தல். (உ-ம்.) “ஐயனுமசதியாடி” (கூர்மபு. இராம. வந. ௪௬.)

அசதிக்கோவை—ஒருதூல்.

அசதீசன்—ஒருநோய்.

அசதீசுதன்—சோரபுத்திரன். [அஸதீ ஸுத:]

அசதியாடல்—1. பரிகசித்தல். (உ-ம்.) “தொறுக்கொண்ட கள்வரிவரோவெனச் சொல்லிநக்காக், கொறுக்கப்படுவாரிவரென்றங்கசதியாடி” (சிந்தா. ௧௪௧. ௩௧௧.) 2. மிக் குச்சிரித்துவிளம்பல்.

அசதீசுதன்—சோரபுத்திரன். [அஸதீ ஸுத: அஸதீ-கற்பில்லாதவன். ஸுத-மகன்.]

அசந்தம்—உயிரொழுத்திலேமுடியுஞ்சொல். (உ-ம்.) “ஆயுமலந்தமசந்தம்” (பி. வி. திங். ௪௬.) [அஜந: சய - உயிரொழுத்து. அஜம் - ஈறு.]

அசந்நரீப்பம்—சமயமின்மை, சரிப்படாமை.

அசந்தாநம்—1. சந்ததியின்மை. 2. சமாதாநமின்மை. [அஸனாந: ஸனாநம் - சந்ததி, சமாதாநம்.]

அசந்நி—கூடுதலின்மை. [அஸந்நி: ஸந்நி-கூடுதல்.]

அசந்நித்தம்—சந்தேகப்படாதது. [அஸந்நி: ஸந்நி - சந்தேகப்பட்டது.]

அசந்துட்டம்—1. பிரியமின்மை. 2. ஸந்தோஷமில்லாமை. [அஸனூஷ:]

அசந்துட்டன்—சந்தோஷமில்லாதவன். (வாசுதே. ௪௬.) ஸந்துஷ்டன் - பிரியமுடையவன்.]

அசந்துட்டி—1. சந்தோஷமின்மை. 2. திருப்தியின்மை, மனக்குறைவு. (உ-ம்.) “புளிப்புங்கசப்புமுறைப்புமுவர்த்தலுஞ் சொல்லப்பட்ட இவைகளிற் சந்துஷ்டியசந்துஷ்டியின் நிச் சமனாபவனும்” (ஞாநவா. வி. ௪. ௧௩. உரை.) [அஸனூஷி: ஸனூஷி - பிரியம்.]

அசந்நியம்—1. துர்க்குறியானதோற்றம். 2. பிறப்பற்றது. (உ-ம்.) “அஜந்யசம்யோகத்திற்கு நித்தியவிகாரித்துவம் வரும்” (சி. சி. உ. ௧. சிவாக்.) [அஜந்நிய: ஜந்நியம் - சந்தித்தது.]

அசநபள்ளி—1. சிற்றகத்தி. (மலை.) [அஸநவணி: அஸந - உணவு. வணி - இலை.] 2. சோறு. 3. வெள்ளுள்ளி. 4. வேங்கைமரம். (2, 3, 4. வைத்தியபரி.)

அசநம்—1. சோறு. (சூ. நிகண். ௬. ௨௨.) 2. உணவு. (உ-ம்.) “அசனமிடுவார்கடங்கன் மனேகடலைவாசனின்னு” (திருப்பு. ௧௧௧.) 3. பசி. (பிங்.) 4. வெள்ளுள்ளி. (வைத்தியபரி.) 5. வேங்கைமரம். (உ-ம்.) “சரளசனப்பவச நவப்பிரத்தகன்” (இராமர். கிஷ்கிந். ஆறு

செல். கூ.) [1, 2, 5. அசந.] 6. கொழுப்பு. 7. பகுதி. 8. அளவு. (6, 7, 8. பிங்.)

அசநவம் — பிறுதுமன்னுறுடையவில். (கூர்மபு. தக்க. சபி. கூ. உரை.)

அசநவு—இலையத்தி. (வைத்தியபரி.)

அசநவேதி—1. சீரகம். (உ-ம்.) “அசநவேதி புல்ல” (இராசவைத். ந.எ.) 2. போசன குடாரி. (இராசவைத். 52.)

அசனமீர்த்தைலம் — ஒருவகைத் தைலம்; இது: வேங்கைப்பட்டை சீர்திஸ்முதலிய வற்றினின்ற வடிப்பது. வடிக்கும்முறை தைலவ. சக. சஎ-ஆங்கலிகளிற் காண்க. (உ-ம்.) “வேங்கையதன் - அசமகற்றிவாங்குமிர்த்தவச நாமிர்த்தத்தைலம்.

அசநி — 1. ஆறுதாரங்களுளொன்றாகிய லிசுத்தியின் பதினாறு பதுமதளங்களுள் ஒன்றிலிருக்கும் அதிதேவதை. (சி.சி.அ.உக. மறை.) [அசநி.] 2. இடியேறு. (உ-ம்.) “விண்ணிடத்தசநி” (பாரத. நிவாத. எ.அ.) [அஸநி.] 3. சாம்பிராணியிலை. (இராசவைத்.) 4. வச்சி ராயுதம். 5. அனிச்சமரம். (வைத்தியபரி.)

அசநிபாதம்—இடியீழுதல். (சி.சி. கக: எ. சிவாக்.) [அஸநி: அசநி - இடி. பாதம் - வீழுதல்.]

அசநியேறு—இடியேறு. (உ-ம்.) “எங்கு னன்கொலவனெங்குளன்கொலெனவசநியே றெனவுரப்பி” (கூர்மபு. அந்தகா. கூக.)

அசநோற்பவலிங்கல்—ஐவகைலிங்கல்களு ளொன்று. அது: காரவஸ்து, மிகுதீக்ஷண வஸ்து, சீர்ணமாகாதவஸ்து, கடிநவஸ்து முதலியவைகளாற் பிறந்து நோவில்லாமற் கண்டத்திலே அற்பத்தொனி அற்ப இருமல் என்னும் குணங்களைபுண்டாக்குவது. (சீவ ரட். இக.)

அசப்பியம்—அவையல்கிளவி, சபைக்குத் தகாதது. [அஸபு: ஸபு - சபைக்கேற் றது.]

அசப்புபராக்கு. ‘ஒருவரசப்பிலே என்னை யதைத்தபோது’ (அருட்பா. 6. பிள்ளைப் பெரு. 53.)

அசபம்—அசபாமந்திரம். [அஜப: ஐப - செபித்தல்.]

அசபா — 1. ஒருமந்திரம். அது நான் அவன் எனப் பொருள்படும் ஹொஸ (அஞ்சு)

என்பது. அவன் நான் எனப்படுஞ் சோகம் (ஸோஹொ) என்பதுவே யேழுத்துநிலைமாநி ஹொஸ என்றாயிற்று. (தாயு. தேசோ. கூ.) 2. செபிக்கப்படுதலில்லாதது. [அஜபா.]

அசபாநலம்—அசபையாகிய அக்கிரி. (உ-ம்.) “அசபாநலம்கூறினபின் மவுனியாய்” (தாயு. தேசோ. கூ.) [அஜபா - ஒருமந்திரம். அந லம்-அக்கிரி. வினைகளை நீறுக்கல்பற்றி “அச பாநலம்” எனப்பட்டது.]

அசபாவித்தை—அசபாமந்திரம். (உ-ம்.) “இன்னுமசபாவித்தையெனு மிதனையிலகாத் திகனேயாய் - மன்னுங்குரவன் நிருவடிக்கு வழிபாடாற்றியுணர்ந்தகொளு” (குத. எக்கி. பூ. எ. நு.) [அஜபாவிதிரா.]

அசபிண்டம்—சபிண்டனல்லாதவன். [அஸ ஸபிண: அஸ-எதிர்மறை. ஸபிண-சமார தேகமுடையவன், சமாரபிண்டமிடுவோன்; ஞாதி.]

அசபிண்டா — சபிண்ட சம்பந்தமில்லாத கந்தி. (பராசர. கூஎ.) [அஸஸபிணா: அ; ஸபிணா.]

அசபிண்டி—சபிண்டியல்லாதவன். (பரா சர. கூக.) [அஸஸபிணி: அ; ஸபிணி]

அசபுத்தன் — சதருத்திரருள்ளே யிர்திர திக்கிலிருக்கும் தசருத்திரருளொருவன். (வி- ணி.)

அசபேசத்திசிவாத்மகம்—அசபாமந்திரத் திற் சத்திவடிவான சகாரமும் சிவவடிவான அகாரமும். (உ-ம்.) “அந்த ஆறுதாரங்களி லும் அசபேசத்தி சிவாத்மகமாக நிற்கும் மு றைமையைப்பார்த்து” (சி.சி. அ.உக. உரை. சிவாக்.)

அசபை—அசபாஎன்னும் மந்திரம். (உ-ம்.) “பெருக்கமிகுந்தொளிசபைக்கவயவங்களா யன்னப்பெயர் மதுக்க, ணிருக்கு மகாஞ்சகா மிரண்டுமோராகாரமியல்பினெய்துந் - திருக் கறவெவ்வாறென்னிற் பேரருளாற் சிவை யொடு சிவணியமேனி-யருக்ககரம் புருடபா கஞ்சகரம் பரைபாகமாகுமாலோ” (குத. எக் கி. பூ. ச. கக.) [அஜபா.]

அசம்—1. அவமதிச்சிரிப்பு. [ஹஸ.] 2. ஆடு. (உ-ம்.) “பாயசங்கண்டு பரியாக்கி யத்த” (புலியூர. ச.) [அஜ:] 3. வெள்ளாட்

டேறு. (பிம்.) 4. ஆன்மா. 5. ஈருள்ளி. 6. உள்ளி. 7. சந்தநம். 8. சிரிப்பு. [ஹஸ.] 9. நெல். 10. பிறப்பில்லாதது. (உ-ம்.) “அசம நந்தமவிநாசி” (கைவல். சந்தே. காட. எ.) [அஜ.] 11. மூன்றுவருடநெல். 12. அத்திக் காய். 13. நெற்குவை. (தைலவ. தைல. 43.) [5, 6, 7, 9, 11, 12 வைத்தியபரி.]

அசம்த்யாசத்துவலோகம் — (பௌத்த.) பிரமலோகம் இருபதுள்ளே பதினொராவ தெனப்படும் உலகம். (மணிமேகலை. ந.)

அசம்பந்தம்—தொடர்பின்மை.

அசம்பவம்—1. அபூர்வகாரியம். 2. இலக் கணத்தைக்கெடுக்குங் குற்ற மூன்றனுள் ஒன்று; அஃ தொருசாதிப்பொருளுக்குள் தெனச்சொல்லப்பட்டஇலக்கணம், அச்சாதிப் பொருளொன்றிலும் இல்லாதிருத்தல். [அஃ தாவிற்கொற்றைக்குளம்புடைமை. ஒற்றைக் குளம்புடைமையாகிய இலக்கணம், அச்சாதிப் பொருளொன்றினுஞ் சம்பவியாமை யறிக.] (தர்க்கசு. நஉ.) 3. உற்பத்தியின்மை, அபா வம். 4. சூரியம். (வைத்தியபரி.)

அசம்பவாலங்காரம்—கூடாமையணி. (கு வ. நகூ.) [அலுலவாலுஜார.]

அசம்பாடிநீர்—சம்பாஷணை செய்தற்குத் தகுதியில்லாதவர். (உ-ம்.) “வேதபாஷியர்க ளாகையால் அசம்பாஷிதரானதுகொண்ட வர்களோடு” (சி.சி.அ.கச.சிவாக்.) [அலுல வாலித: ஸுலாவலித - சம்பாஷணைக்கு யோக்கியமானவர்.]

அசம்பாவநா—கிரகித்தற்கருமை, கிரகித் தற்கேலாமை. (உ-ம்.) “இது அசம்பாவநா மாயையநிர்வாச்சியம்” (த. நி. போ. கூஅ.) [அலுலவாலநா: ஸுலாவலநா-தியாநம்.]

அசம்பாவிதம்—நேரக்கூடாதது (உ-ம்.) “பிரவாகத்திற்கிராமயிருப்பது அசம்பாவித ம்” (விசார. நஉரு.) [அலுலவாலித: ஸுல வாலித - சம்பவமாதற்கியைந்தது.]

அசம்பி—அசம்பை.

அசம்பிரகிருதசமாதி—நிராலம்பசிவயோக சமாதி. (பெரியபு. முதற்கவியகரை.)

அசம்பிரேட்சிதம்—நன்றாக ஆலோசிக்கப் படாதது. [அலுலபுக்ஷிதம்.]

அசம்பிரேட்சிவகாரித்துவம் — நன்றாக

ஆராயாது செய்தல். (பஞ்சதந்தி.) [அலுல ப்ரெக்ஷுகாரிக்ஷம்: சு-எதிர்மறை. ஸுல ப்ரெக்ஷு - நன்றாக ஆலோசித்தது. காரிக் ஷம் - செய்வோன் தன்மை.]

அசம்பை—பிரயாணிகள் தேராளிலே வைத்துக்கொண்டு செல்லுதற்குரிய ஒரு விதப் பை.

அசம்மதி—சம்மதியின்மை.

அசம்வேதநம்—உணர்வின்மை. (உ-ம்.) “மந்தையுனதுவசமாக்கியசம்வேதநத்தினுல் ஞானஸ்வரூபமாய் நீக்குவாய்” (ஞானவா. நிருவா. ச. உரை.) [அ; ஸம்; வேதநம்.]

அசமநீரசம்—1. பொருந்தாதது. 2. தெளி வற விளங்காதது. 3. மதிக்கோனது. [அஸமஞ்ஜஸ: ஸமஞ்ஜஸ - பொருத்த முடையது, சமமானது.]

அசமநீசன்—சகரமாதாவுடைய மூத்த மகன். [அஸமஞ்ஜ.]

அசமடம்—
அசமதாகம்—} ஓமம். (வைத்தியபரி.)

அசமந்தம்—1. சம்பந்தமின்மை 2. மந்த குணம். 3. மலையத்தி. (வைத்தியபரி.) 4. மலையாமை.

அசமந்தன்—மந்தகுணமுடையவன். (வழ க்கு.)

அசமந்திபம்—மலையத்தி (மலை.)

அசமபாதை—சேனை நடக்கும் வழி.

அசமம்—1. ஒற்றை, இரட்டையல்லா தது. [அலுலி.] 2. அசமதாகம். 3. நீர் முள்ளி. (2, 3 வைத்தியபரி.)

அசமயம்—1. இயையாதகாலம். 2. கெ ட்டகாலம். [அஸமய: ஸமய - காலம்.]

அசமரீத்தம்—சாமர்த்தியமில்லாதது, பய னில்லாதது. (உ-ம்.) “ஆதலால் அசமரீத்தம் விசேடணம்” (தர்க்கபா. எஎ.) [லுலி-ஓ - பயனுடையது.]

அசமரீத்தவிசேடணசித்தம்—சொருபா சித்த எதுப்போலிவகையுள்ளொன்று. (தர்க்க பா. எஎ.)

அசமரீத்தவிசேடியசித்தம்—சொருபா சித்த எதுப்போலிவகையுள் ஒன்று. (தர்க்க பா. எஅ.)

அசமநுதம்—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

அசமவாயி—1. அசமவாயிகாரணம். (தர்க்கபா. ச.) 2. சமவாயமல்லாதது.

அசமவாயிகாரணம்—சமவாயிகாரணமல்லாதது. (தர்க்கபா. அ.)

அசமுதன்—1. ஆட்டின் முகத்தையுடையவன். (உ-ம்.) “அசமுதத்தக்கன்” (கந்தபு. யாக. ௧௬௬.) 2. தக்கன். [அஜ்ஜி-வ.]

அசமுதி—1. ஆட்டிமுகமுள்ளவன். 2. சூரனுக்குத்தக்கையாகிய ஓரசுரப்பென். (கந்தபு. அசமுதிநகர். ௧.) [அஜ்ஜி-வ.]

அசமோதம்—1. ஓமம். (வைத்தியபரி). அசமோதம்—2. [அஜ்ஜி-வ.]

அசர்—1. அகிர். 2. பொருகு. (வைத்தியபரி).

அசர்தல்—அயர்தல். ‘அசர்ந்து துங்கிவிட்டேன்’ (வழக்கு.)

அசர்வந்திரிந்தவம் — சர்வகர்த்திருத்தவமின்மை. (உ-ம்.) “அசர்வஞ்ஞத்துவ அசர்வகர்த்திருத்துவருப பசுத்துவத்தையுமுடையானு” (சி. சி. எ. உ. உரை. ஞாநப்.)

அசரீவன் — தானுயிங்குத்தன்மையில்லாத உயிர்ப்பொருள். (உ-ம்.) “சரசீவன் அசரசீவன் சராசரசீவன் இந்தமூன்றுக்கும்” (ச. நி. போ. ௨௭௯.) [அவரஜீவ]

அசர்ப்போடுதல்—தாமதிக்கவிடுதல் (வழக்கு).

அசாம் — தானுயிங்குத்தன்மையில்லாதது, நிலத்தினை. (உ-ம்.) “அசாசாபேதமான” (தாயு. சின். ச.) [அவர: அ - எதிர்மறை. வர - அசைவது, செல்வது.]

அசாது—கொன்றை (வைத்தியபரி).

அசரியம்—1. அழிவின்மை. 2. சிநேகம். [அஜ்ய-4: ஜ்ய-4 - அழிவு.]

அசரி—ஆகாயவானி. (உ-ம்.) “என்றது வானி விடத்தசரி.” (பாரத. புட்ப. ௭௮.) 2. சரிமில்லாதது. (உ-ம்.) “தானன்று கானன் தசரியன்று சரியன்றே” (கந்தரல.) 3. சரிமில்லாதவன். (உ-ம்.) “கர்த்தா சரியோ அன்றி யசரியோ” சி. சி. ௧: ௩௮. உரை. ஞாநப்.)

அசரு—1. அகிர், பொருகு. 2. புண்ணின் அசடு.

அசருதல்—அயருதல்.

அசரை — 1. அழிவின்மை. [அஜரா: ஜரா - அழிவு.] 2. ஒரு மீன். [வழக்.] 3. நரைதிரையின்மை, வார்த்திகமின்மை. [ஜரா-நரைதிரை, வார்த்திகம்.]

அசல் — [அயலென்பதன்றிரிவு.] 1. சமீபம். 2. அந்நியம் (அக. நி.) 3. கொள்கு. (உ-ம்.) “மேகநோய் பெருங்காற்றின்மேவசலென்றுணரே” (தைல. ௩௩.) 4. மேலானதுரியம். 5. மூலப்பிரதி. 6. முதல். ‘அசலும் வட்டியும்’ (வழக்.)

அசல்பிளந்தேறிடுதல் — பிறரிடஞ்சேர்ப்பிக்கை. (அஷ்டாதச. அர்ச்சி. ப்ர. 1.)

அசல்லியாய்யம்—ஒழுங்குவியாய்யம்.

அசலசலம் — நால்வகைச்சிவலிங்கங்களுளொன்று; அது: அசலசலலிங்கம். (உ-ம்.) “மண்டலமுங்காணிசலசலங்கான்” (சைவச. பொது. ௧௨௩.) [அசலசல: அனந்தவிசயமுதலிய தொண்ணூற்றாறுமண்டலலிங்கங்களுள்யாதொன்றுதிகைக்குச்சொல்லியபடி வேதிகையிலிட்டுப் பூசிக்கப்படின் அசலமெனவும், இட்டலிங்கமாக நாடோறுமிட்டுப்பூசிக்கப்படின் சலமெனவும் நிற்கறால் “அசலசலம்” எனப்பட்டது.]

அசலபதி—இமயமலை. [அவலபதி: அசலமலை. பதி - தலைவன்.]

அசலம்—1. ஆயுதப்பிரயோகத்திற் செபிக்கப்படும் ஒருமந்திரம். 2. கற்பாஷாணம் (வைத்தியபரி). 3. அசைவற்றது. (உ-ம்.) “அசித்தாயசலமாகி” (சிவப்பிர. ௨. ச.) 4. நால்வகைச்சிவலிங்கங்களுளொன்றாகிய அசலலிங்கம். (உ-ம்.) “கோபுரமாகியசலம்” (சைவச. பொது. ௧௨௨.) [போக்குவரலின்மையால் அசலமெனப்பட்டது.] 5. நிலைத்தினை. 6. பூமி. 7. மலை. (உ-ம்.) “பொறியாவிருபுடைபற்றித், தருவ்விமிகையாலீர்த்தனரசலத் தன்பெயர் நாட்டியதன்றே” (காஞ்சிப். மணி. ௬.) 8. வேறொருபொருளானுஞ்சலிக்கப்படாதென்றுமொருபடித்தாய்ச்சுவதந்திரங்கொண்டுநிற்பது. (உ-ம்.) “நித்தமாயொன்றாயசலமாயொளியாய்” (கூர்மபு. பிரதி. ச.)

அசலர்—அயலார். (உ-ம்.) “அசலருஞ்செச்சேயென” (திருப்பு. சக௭.)

அசலன்—1. அசைவில்லாதவன். 2. கடவுள். 3. சிவன். 4. அருகக்கடவுள். (திவா.)

அசலா—அசறை.

அசலா—“கண்டத்திலிருக்கும் உகாரத்திலுண்டான பதினாறு கலைகளுள்ளொன்று.” (சைவசித்தாந்தம். சி. வி. கிரி. உஉ. தாம்.)
அசலாதிபன்—1. இமயமலை. 2. மலையரசன். [சுலோபாதிப: சுலோ - மலை. சுபிப - அரசன்.]

அசலாவதி—“மலையினின்றிழந்தான்” என்பதிற்போல அசைவில்லாத எல்லைப்பொருள் பற்றி வினையொன்றுமுடிவது. இது, “அசலஞ்சலமாம் பூரணமாகு மவதி” யென்னும் வீரசோழிய உபகாரக. மூன்றாஞ்செய்யுளாற் பெறப்படும்.

அசலேசன்—சீசன். (உ-ம்.) “அரனச் லேசனம்பொற் றேக்குயர்கோ யில்வாயிற் சேறலும்” (உபதேச. சிவபுண். நடாரு.) [அசல - மலை. ஈச - ஆள்வோன்.]

அசலை—1. உமாதேவி. “அமிர்தை யசலைசுமங்கலை” கூர்மபு. திருக்கல். உ0) 2. சிற்சத்திமூர்த்தி. 3. பூமி. “அசலை மங்கைதன்மெய்த்த நுவளைத்திட” (கந்தபு. இரணி. ௫௬.) [சுலோ: சு; உலா - அசைவுடையன், அசைவுடையது.]

அசலைமூர்த்தி—ஞாநக்கிரியா சிற்சத்திமூர்த்தி; அது: தனது சங்கற்பத்தாற் றுனசைவின் தி யசைவினாற் சடகாரிய நீகழப்பண்ணும். (சி. சி. க: ௫௬. உரை. ஞாநப்.)

அசவல்—1. அசறு. 2. கொதுகு. (சூ. நிகண். நட: ௬௬.) 3. சேறு.

அசவாகநன்—1. அக்கிரிதேவன். 2. முருகன். [அஜ - ஆடு. வாஹந:]

அசவை—1. அசபாமந்திரம். [அஜபா.] 2. பெருவிரலடி.

அசற்காரியம் — உள்ளதல்லாதகாரியம். (உ-ம்.) “இந்திரியங்களை நீங்கிச் சிவனுடைய சீர்பாதத்திலே பொருந்தியமுந்தின ஆன்மா, மீண்டும் அசற்காரியமான இந்திரியங்களிலே வந்து கூடப்படாது” (சி. சி. அ: நட. உரை நிரம்ப.) [அஸத் - பொய். கார்யம் - செய்யப்படுவது.]

அசற்காரியவாதம்—உள்ளதல்லாதகாரியத் தோன்றுமென்று வாதித்தல். “அப்போதான்மாவின் முன் காணாத சிவத்துவங் காணப்படுமாயில் அசற்காரியவாதத்தைத் தாக்கித் தள்ளிச் சற்காரியவாதம் ஆவிர்ப்

பலிக்கும்” (சி. சி. எ: உ. உரை. ஞாநப்.) [அ; ஸத்-உள்ளது. கார்யம்; வாழும்-வாதித்தல்.]

அசற்கியாதி—அசத்தான ஒன்று உள்ளது போலத் தோன்றுதல். (விசார. அக.) [அஸசு - இல்லது. வ்யாதி - விளங்குதல்.]

அசற்சரக்து—1. முதற்றரமானபண்டம். 2. கலப்பற்றபண்டம். 3. இயற்கைமருந்துச் சரக்கு.

அசற்சீட்டு—மூலமுறி.

அசற்சுத்திரன்—ஒழுக்கமும் திக்கையுமில்லாத சூத்திரன். “துங்கஞ்சேர் திக்கையொழுக்கத்தினுற்சூத்திரன்சற் சூத்திரன்மைவற்றிற்சாலாப் - பங்கஞ்சார்ந்தவன்சற் சூத்திரனம்” (திருவாணை. கோச்செம். உஎ.) [ஸது-உடி - ஒழுக்கமுற் திக்கையுமுடைய சூத்திரன்.]

அசத்பதம்—1. ஆகாதவழி. 2. தூர்ப்போதகை, தூராசாரம். [அஸது: ஸது - நல்வழி.]

அசற்பாத்திரம்—சுதற்குரியராகாத படிற் றொழுக்கமுதலியவுடைய தியோர்.

அசற்பாவம்—1. இல்லாதது. 2. கெட்ட கருத்து. 3. தியானம். [அஸதாவ: சு; ஸத் - நன்மை. ஹாவ - தன்மை, கருத்து.]

அசற்பிரதி—1. சுத்தப்பிரதி. 2. மூலப் பிரதி.

அசற்பிரதிபக்கம் — அந்நவயவியதிரேகியேதுவின் பஞ்சருபங்களுள்ளொன்று; அது: சாத்தியத்திற்கு விபரிதசாதகமாயிருக்கிற வேறோர் ஏதுவில்லாதிருக்கை. (தர்க்கபா. உச; சி. சி. அளவை. கக. சிவாக்.) [அஸத் - இல்லாதது. ப்ரதிபக்ஷ - பக்கத்துக்கெதிர்.]

அசறு—1. ஒரு வண்டு. 2. சேறு. (பிங்க. ௬0௬.) 3. சொறி. 4. தலைச்சுண்டு. 5. புண்ணில் அசடு. 6. புழு. 7. சிறுபூச்சி. (வைத்தியபரி.)

அசறுக்கம்—கருமைகலந்த சிவப்பு.

அசறுபாய்தல்—அசும்பொழுதுதல். (திவ். பெரியாழ். 5. 4. 8. வ்யா.)

அசறை—அசரை.

அசன் — அசாதாரணலக்கணம்.

அசன்—1. சிவன். 2. தசரதராசனுடைய பிதா; இவன் இரகுவுக்கு மகன். 3. பிரமன். 4. பிரபலன். 5. ஒருமகன். (த. நி. போ. கரு.) 6. பிதப்பிலி. 7. மன்மதன். 8. விட்டுணு. [அசன்: 1, 3, 5, 6, 7. அ - எதிர்மறை, விட்டுணு. ஐ-பிறந்தவன்.]

அசன்மாரம் — கன்குமதியாமை. [சுலாஸூத.]

அசன்நிரா—ததவேனா, வேனா. (மலை.)
அசன்ரு — உபயதன்மவிகலமென்னும் திருட்டாந்தப்போலியு னொன்று. (உ-ம்.) “அசன்னையுள்ளவுபயதன்மைவிகல, மில்லாப் பொருட்கட்சாத்தியசாதன, மென்னு மிரண்டுக் குறையக் காட்டுதல்” (மணிமேகலை. பா. உக. அடி. ௩௪௪.)

அசா — 1. தளர்ச்சி. “அசாவறுசெரு வில்வென்றுடல்கொள்வதற்கு” (கந்தபு. முதலா. ௩௮௩.) 2. பிரகிருதி (சாங்கியம்). 3. மறியாடு. [2, 3. அஜா.]

அசாகசம் — 1. அமைதி. 2. பலாற்கார மல்லாதது. [அ; ஸாஹஸ் - பலாற்காரம்.]

அசாகம்—அசா. (வைத்தியபரி).
அசாகாத்தனம் — ஆட்டின் கழுத்ததர். ‘அசாகாத்தனம்போல்’ (சிவசமவா. 39).

அசாசை—1. களி. 2. புற்கை.

அசாசம் — 1. அரசாட்சியின்மை. 2. சூருகையின்மை. [சுலாஸூதம்: ஸாலாஸூதம்-சூருகை.]

அசாசீ—1. கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி). 2. சீத்தில.

அசாட்சியம் — சாட்சியமல்லாதது. [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - கண்டவாறு கூறுவது.]

அசாணியல் — உத்தமதாளி, வேலிப் பருத்தி. (மலை.)

அசாந்தியம் — 1. அருமை. (ப. மொ. ௬௩.) 2. சந்தேகம். 3. சாதிக்கப்படக்கூடாதது, சித்தாந்தஞ்செய்யக்கூடாதது. (உ-ம்.) “இது பிரத்தியக்ஷாநுமானாகமங்களினாலே யசாத்தியமாகவிலு” (சி. சி. அளவை. ௬. சிவாக்.) 4. சாத்தியமாக்கக்கூடாததோய். (உ-ம்.) “பிணிபளவு சாத்தியம் அசாத்தியம் பாப்பியமென்னுஞ் சாதிவேறுபாடும், தொடக்க கதி வீறென்னு மதன் பருவவேறு

பாடும் வன்மை மென்மைகளு முதலாயின்” (வள். ௬௪௬. பரி.) [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - சித்தியடையத்தக்கது.]

அசாந்திரம் — 1. சாத்திரத்திற்குசையாதது. 2. சாத்திரமல்லாதது. [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - உறுதிப்பொருளையறிவிக்கும்நூல்.]

அசாந்திரியம் — சாத்திரத்திற் சொல்லப்படாதது. (உ-ம்.) “அசாத்திரியமார்க்கமானது” (ஞானவா. முழு. ௬. உரை.) [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - சாத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டது.]

அசாதகன் — இல்லறஞ்செய்வோர் இரு திறத்தருள் ஒருவன். (உ-ம்.) “எச்சமாற்றிப், பல்கலையும் பயின்றேற்றுப் பைங்கூழ்கள் விளைவித்தா தியத்தி னீட்டி, வெல்படைகள் பயில்வித்துப் பயின்றனோ னசாதகனும்” (கூர்மபு. இல்லறபே. ௬.) [அஸாபக.]

அசாதகத்துரு — 1. தருமபுத்திரன். 2. தனக்குச்சத்துருவில்லாதவன். 3. பிறர்க்குச் சத்துருவா காதவன். [சுலாஸூதம்: சுலாஸூதம் - தோன்றாத. ஸாஸூதம் - பகை.]

அசாதகம்—1. அகாரணம். 2. சாதகமல்லாதது. [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - கருவி.]

அசாதம்—பிறவாதது. [அஜாதம்: ஜாதம் - பிறந்தது.]

அசாதாரணசவ்வியபிசாரம் — ஏதுப் போலிகளைவகையினொன்றாகிய சவ்வியபிசாரத்தின் ஒருவகை, அது, சிறப்பைக்காத்திகம்; சபக்கவிபக்கங்களில் இல்லாத ஏது. (தர்க்கசங். ௨௦) [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - ஹிவார.]

அசாதாரணதருமம் — சிறப்பிலக்கணம். அஃதாவது அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவமென்னும் மூன்று துஷணங்களும் நீங்கிய தருமம். அது பசவுக்குச் சாசநாதி யுடைமைபோல்வது. (தர்க்கசங். ௩௨.) [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - ௬.]

அசாதாரணம்—பொதுவல்லாதது. (சிறப்பு.) [சுலாஸூதம்: ஸாஸூதம் - பொது.]

அசாதாரணலக்கணம்—சிறப்பிலக்கணம். (உ-ம்.) “தன்னியல்பு என்பது அதிவியாத்தியவ்வியாத்தி யசம்பவ தோஷ ரகிதமான

அசாதாரணலக்கணம். (சி.சி. அளவை. ச. சி வாக்.) [அஸாதாரணலக்கணம்.]

அசாதி — 1. உயிரெழுத்தினை முதலாக உடையது. (உ-ம்.) “அலாதி யசாதி யிவை” (பி. வி. சசு.) 2. செவ்வாயென்னுங் கிரகம். “சாபல மசாதி நள்ளிற் றகர்க்கு துலை மேற் கூட்டு” (கணிதாமிர்தம்.) [அஜாதி: சங் - உயிர். சூழி - முதல்; சஜ - மேடம். சூழி - அதிபதி.]

அசாதி — 1. கற்புத்தவறின மனைவி. 2. தீயவன். [அஸாதி: ச - எதிர்மறை. ஸாதி - பதிவிரதை, நல்லவன்.]

அசாதாரியம்—சாமர்த்தியமின்மை, சொற் றிறமின்மை. [அசாதாய: சாதாய - சாமர்த்தியம்.]

அசாநீதர் — சாந்தமில்லாதவர். (உ-ம்.) “விரவசாந்தர்கள்” (ஞானவா, சரகு. சக.) [அசாந்த:]

அசாநீந்தியம்—1. அண்மையின்மை. 2. சந்திப்பிடாமை. [அஸாநிதியு: ஸாநி தியு - அண்மை.]

அசாபலம்—அசைவின்மை. [அசாபல: சாபலம் - அசைவு.]

அசாபாலகன்—அசாசீவி. [அஜாபாலக: அஜா-வெள்ளாட்டுமறி. பாலக-காப்போன்.]

அசாமர்த்தியம் — சாமர்த்தியமின்மை. [அஸாமிர்தியு: ஸாமிர்தியு - வன்மை.]

அசாரதை—சாரமில்லாமை. [அஸாரதா: ஸாரதா - சாரமுடைமை.]

அசாரம்—1. ஆமணக்கமாம். (வைத்திய பரி.) 2. ஒன்றற்குமுதவாமை. 3. பிரயோசன மின்மை. 4. பெலமின்மை. 5. முக்கியமல் லாதபங்கு. [அஸார.] 6. ஆஸ்தானமண்டபம்.

அசாரவாசி—அரசன் வாயில் காவலன். “ஒரு பூசல் உண்டென்று கூறிய அசார வாசிக்கு” (சீவக. 430. உரை.)

அசாவதாநம்—அவதானமின்மை. [அஸா வபாந: ச - எதிர்மறை. ஸாவபாந - அவதானமுடைமை.]

அசாவாமை—தளர்ச்சியடையாமை. (உ-ம்.) “அருமையுடைத்தென்றசாவாமைவேண் டும்” (வன். சகக.)

அசாவிடல்—இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “இரைதேர்ந்துண்டசாவிடும் புள்ளின மிதைகொள” (கலித்தொகை. ௧௩௨.) [அசா-தளர்ச்சி. விடல் - ஒழித்தல்.]

அசாவேரி—வசந்தகாலமாகத் துளொன்று. (சைவச. மாணுக். அ.)

அசி—1-3. அசியென்னேவலும் தெரிநிலை விளைப்பகுதியும் பெயரச்சத்தொகையும். 4. அவமதிச்சிரிப்பு. (சூ. நிகண். ௧௧: சகா. ௩.) [ஹலி.] 5. ஆயுதம். (சூ. நிகண். ௧௧: சகா. ௩.) மிருகவதைசெய்வதற் பிரயோகிக் கப்படும் ஆயுதம். [அலி] 6. ஆனுவெனப் பொருள்படும் ஒருவடமொழி விளைச்சொல்; இது: “தத்துவமசி” என்னுஞ் சாமவேத மகாவாக்கியத்திலே பரமான்மாவுஞ் சீவான் மாவும் அத்துவிதமாயிருத்தலைக் கருகிறிற் கும். (உ-ம்.) “ஆரணங்கடருநத்துவமசிபதங் களின் பொருளறிந்திடாய்” (சி. சி. பர. மா யாவா. மறு. ௧௮.) 7. யுத்தம் 8. வாள். (உ-ம்.) “அசிகர்வியியினாய்” (நல். பார. வேத்தி. ௨௨.) [அலி.]

அசிக்கல்—அரும்பொருள்.

அசிக்கிநீ—1. அந்தப்புரத்திலே யேவல் செய்யும் இளம்பெண். 2. பஞ்சாப்புத்தேசத் திலுள்ள ஒரு நதி. [அலிகீ: ச, விகீ - நரையுடையவன்.] 3. தக்கன்மனைவி. (உ-ம்.) “வீரனப் பிரமனரிதிற்பயந்தவேய்த்தடந் தோளசிக்கிரிதன்” (கூர்மபு. அந்தகா. ௨.)

அசிதவன் — 1. அசத்தியவார்த்தையும் அகிக வார்த்தையுமில்லாதவன். (வாசுதே. ௧௬௬.) 2. நாக்கில்லாதவன். [அசி ஹ: ஹி ஹ - நாக்குடையவன்.]

அசிகை—1. நகைத்துப்பேசும்பேச்சு. ‘கசுரு சென்னவேசொல்லசிகையென்னடி’ (மதுர கவி. 4.) 2. பட்டுப்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

அசிங்கம்—1. அசுத்தம். 2. அவலட்ச ணம்.

அசித்தசாத்யம் — முடியாத சாத்தியம். (உ-ம்.) “பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் அநுமானத் தினாலும் அசித்த சாத்தியம்” (சி. சி. அள வை. ௬. உரை. சிவாக்.) [அலிப - முடி யாத. ஸாபு - சாதிக்கப்படுவது.]

அசித்தம் — 1. ஒரேதுப்போலி; அது: பக்ஷத்திலில்லாத ஏது. 2. முடியாதது.

3. முடிக்கப்படாதது. இவை மூன்றிற்கும் (உ-ம். சைவப். ௧௬.)

அசிந்தல்—1. அழித்தல். 2. சிரித்தல். (உ-ம்.) “புள்ளெலாம் அசிப்பபோன்று” (சிந்தா. காந்த. ௧௬௭.) [இது ஹஸ் என்னும் வடமொழியடியாற்பிறந்தது.] 3. பரிசாசம் பண்ணல். (உ-ம்.) “முசுக்கள்போ லொளித் திருத்த முநிவராலிதன்னையும் - அசிக்கவீரன் விட்டகுல மள்ளியள்ளியுண்டதே” (அருணா சலபு. திருவவ. ௨௨.) 4. உண்டல். (தேவா 867, 3.)

அசிந்தன்—1. அழிக்கப்படாதவன். 2. கண்டிக்கப்படாதவன். (வாசுதே. ௧௬௬.)

அசிந்தி—முற்றுப்பெறுமை; கைகூடாமை.

அசிந்தியம்—சித்திரமின்மை. வாசுதே. ௧௬. [சுவிதூ.]

அசிந்தா—1. ஆன்மதத்துவமாகிய இரு பத்துநான்கு தத்துவங்கள். (உ-ம்.) “சித் தசித்தொமசனென்றுசெப்புகின்றமூவகைத் தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட” (பாரத. பதி னை. ௧.) 2. சடப்பொருள். (உ-ம்.) “சித் தசித்துணர்ந்தருள்முதியும்” (பாரத. ராய. ௧௭௮.) [சுவிதூ: விதூ - அறிவுடையது.]

அசிந்துப்பொருள்—சடப்பொருள்.

அசிந்தம்—1. அபரபக்கம். 2. அவமதிச் சிரிப்பு. 3. கருமை. (உ-ம்.) “அசிதவெங்கட லுண்டு” (இரகு. குச. ௮௩.) 4. காமன்வீல். 5. சகி. 6. சிரிப்பு. 7. மூலசிவாகமமிருபத் தெட்டிதுள்ளே கௌசிகமுநிவர்பொருட்டுத் தோன்றினஐந்தாகமங்களுளொன்று. (சைவ ச. பொது. ௩௩௧. ௩௩௩. ௨ரை; க. தொ. ௧௯௦.) [1, 3, 5. சுலலிதா: லிதா - வெண்மை. 2, 4, 6. ஹவித]

அசிந்தம்சம்—அசித்தின்சுறு. (சி. சி. ௩: ௮. குசுப.) [சுவிதூ - சடம். சுபா - சுறு.]

அசிந்தர்—ஐந்திரித்தங்காருள் ஒருவர்.

அசிந்தவெலி—உதட்டிற் கரியநிறத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஒருவகை எலி. இது கடிக்கிற் சரிசம் கறுத்தபும் மூர்சையும் வார்த்தியுமுண்டாகும். (சீவரட். ௩௬௦.)

அசிந்தன்—1. சகி. (பிரு - கம். ௨: ௨.) சுலலிதா: லிதா - வெண்ணிறமுடையவன்.

2. சிவன். 3. பதினான்காமநூலின் காலத் தெழுமுநிவருள் ஒருவர். (சுர்மபு. மநுவ. ௩௦.) 4. புத்தன். 5. விட்டுணு. [அஜித: ஜிதன் - வெல்லப்பட்டவன்.]

அசிந்தாங்கவைரவன்—வைரவரென்மருள் ஒருவர். (த. நி. போ. ௨௩௦;) [சுலலிதா - கறுப்பு. சுஹ - சரிசம். வெலாவ.]

அசிந்தாம்புருஷம்—நீலோற்பலம். (மலை) [சுலலிதா: லிதா - சுலலிதா - கறுப்பு. சுலலிதா - நீரிப்பிறந்தது.]

அசிந்தா—அசிபத்திரவநம். (ஒரு நாக விசேடம்.) (உ-ம்.) “அதிபாகங்கிரகசமற்றசிந்தாரு” (சிவதரு. சுவர்க். ௧௧௩.) [சுலலிதா: லிதா -]

அசிந்தாலவநம்—நூற்றுநாற்பது நாகங்களுள் ஒன்று; அது: வாள்போலறுக்கும் மட்டைகையுடைய பனங்காடு. (உ-ம்.) “உன்னு மசிந்தாலவநத் துடற்றுணியைத் தொடுத்திருப்பர்” (சிவதரு. சுவர்க். ௧௧௩.) [அலிதாலவநம்: அலி - வாள். தாலவநம் - பனங்காடு.]

அசிந்தை—1. அபரி (வைத்தியபரி). 2. பரையென்னுஞ் சிவசத்தியின் நால்வகைப் பிரிவுள் ஒன்று. (சைவச. பொது. எச. ௨ரை)

அசிந்தோதம்—மேருமலைபின்சாரலிலுள்ள ஒரு வாலி. (சந்தபு. அண்ட. ௩௨.)

அசிந்தோபலம்—இந்திரநீலமணி. [அலிதாம் - கறுப்பு. உபலம் - மணி.]

அசிந்தோற்பலம்—நீலோற்பலம். [சுலலிதா: லிதா - கறுப்பு.]

அசிந்தம்—1. கோடாகோடி, பத்துலட்சக்கோடி. 2. மரணம்.

அசிந்தன்—சிந்திக்கப்படாதவன். [சுலலிதா: லிதா - சிந்திக்கப்படுவோன்.]

அசிந்திதன்—1. நினைக்கப்படாதவன் 2. கடவுள். 3. அவமதிக்கப்பட்டவன். [அசிந்தித: சிந்திதன் - நினைக்கப்பட்டவன்.]

அசிந்தியம்—1. ஒரு பேரெண். 2. சிந்தைக்கெட்டாதது. [சுலலிதா: லிதா - நினைக்கப்பட்டது.]

அசிந்தை—1. அவமதிப்பு. 2. சிந்தையின்மை. [அசிந்தா: சிந்தா - எண்ணம்.]

அசிநபத்திரி—அசிதகரன்.

அசிநபத்திரி—வெளவால். [அஜிநபத்திரி: அஜிந - தோல். பத்திரி - சிறகுடையது. தோலைச் சிறகாகவுடையது.]

அசிநபத்திரி—வெளவால். [அஜிநபத்திரிகா: அஜிந - தோல். பத்திரிகா - சிறகுடையது.]

அசிநபத்திரை—வெளவால். [அஜிநபத்திரை: அஜிந - தோல். பத்திரை - சிறகு.]

அசிநம் — மிருகங்களின்தோல். ‘நன்னூலுடன் பூணசிரத்தை’ (பாரத. நச்சுப். 17.)

அசிநயோநி—மான். [அஜிநயோநி: அஜிந - தோல். யோநி - பிறப்பிடம்.]

அசிபத்திரகம் — கரும்பு (மலை). [வாள் போலும் கூரிய இலையுடையது. அலிபத்திரக: அலி - வாள். பத்திரக - இலையுடையது.]

அசிபத்திரம்—1. கரும்பு (வைத்தியபரி). 2. படையுறை. 3. வாள்லகு. [அலி - வாள். பத்திரம் - இலை, இறகு.] 4. நாக விசேடத் தொன்று. “அசிபத்திரமெனும்..... நாகிடை” (குற்ற. தல. கவுற்சன. 67.)

அசிபத்ராவநம்—ஒரு நாகம். [இதிலுள்ள மரங்கள் வாள்போலும் கூரிய இலையுடையன.] (உ-ம்.) “அழிவுதருகாலகுத்திரமசிபத்திராவநமே” (சேதுபு. தறுக். ந.) [அலிபத்ராவநம்: அலிபத்ரா - வாள்போலும் கூரிய இலை, வநம் - காடு.]

அசிபதசோநுபம் — கூடஸ்தனே பிரமம்; பிரமமே கூடஸ்தனென ஐக்கியார்த்தமாயறிவது. (வாசுதே. உகச.) [சுலிவபடிஸுர-இவ.]

அசிபதம்—“தத்துவமசி” யென்னும் மகாவாக்ஷியத்தின் மூன்றாம் பதம்; அது: சிவ சீவர்களுடைய ஐக்கியத்தைக் குறிப்பது.

அசியவாமியதூக்கம் — பொன்னைத்திருடிய பாதகந் தீர்க்குமாறு செபிக்கப்படும் ஓர் இருக்குவேத மந்திரம். (உ-ம்.) “சிவசங்கம்பங்களைவளரசியவாமியசூக்கத்தைத் - தவவுள்ளன்பிற் செபித்திடிந்காஞ்சநம் கள்ளியபர்தகந்திரும்” (குத. எக்கி. பூ. சஉ:கடு) [சுலிபவாழியஸு-இது.]

அசிர்க்கரம் — பெரும்பாடு (பதார்த்த. ந.சஉ. உரை.)

அசிர்க்காரோகம்—அல்குல்வழியா விரத்த மொழுகும் ஒருவகை ரோகம். இதனைப் பெரும்பாடு என்பர். (சீவரட். நுட.)

அசிர்க்கு — இரத்தம். “வாதாசிர்க்காரோகம்” (சீவரட். நுட.) [சுலுஜ]

அசிர்க்கல்—சந்தேகித்தல். ‘தாய்வழியை நினைத்து அசிர்த்தாரிமே’. (ஈடு 6. 7. 1.)

அசிநாநம் — கண்டஸ்நாநம். [சுலிரஸூந: சுலிரஸ் - சிரமல்லாத உறுப்பு. ஸூநம் - தோய்தல்.]

அசிநப்பிரபை — மின்னல். [சுலிரஸூந: சுலிரம் - அற்பகாலம். ஸூநா - ஒளி.]

அசிரம்—1. அற்பகாலம். 2. உடம்பு. 3. காற்று. 4. தலையற்றவுடல். 5. தவளை. 6. பொறிகளின் விடயம். 7. முற்றம். 8. வச்சிரக்கல். 9. வெட்டிவேர். [1. சுலிர: சிரம் - நெடுங்காலம். 4. சுலிரஸ்: சிரஸ் - தலை. 2,3,5,6,7, அஜி: அஜ - போதல். இர - ஒரு வ. வி. 8 அசிரம்.]

அசிரவணம்—செவிடு. [சுஸுவண: ஸுவணம் - கேள்வி.]

அசிரன்—1. அக்கிரி. 2. காற்று. 3. சூரியன். 4. பிசாசு. [சுலிர: சுலீ - உண்ணல். இர - ஒரு வ. வி.]

அசிராபை—அசிரப்பிரபை. [சுலிராஸூந: சுலிர - அற்பகாலம். சூநா - ஒளி.]

அசிரி—ஆபாசமானவன். அசிநபாதம் — கண்ணிர்ப்பெருக்கு, கண்ணிர் சொரிதல். [சுஸூபாத.]

அசிவகரம் — அஞ்ஞானத்தைச்செய்வது. (சி. லி. ஞான. அ.)

அசிவம் — 1. அதிட்டவீரம். 2. திங்கு. 3. அஞ்ஞானம். (சி. லி. ஞான. அ.) [சுலிவ: சிவ - மங்கலம்.]

அசிந்நிரபஞ்சம் — அசித்தப்பொருளாயிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அசிந்நிரபஞ்சத்திலே சில அந்தக்காணமுதலிய” (சி. சி. எ. க. ஞான.) [சுலிசு; பூபுஷ]

அசிதகரன் — சூரியன். [சுலீதகர: சுலீத - சூடான, கரந் - கிரணமுடையவன்.]

அகீதம் — 1. என்பதாவது. 2. உட்டனம். [சுரீதி: சரீதம் - குளிர்.]

அகீதனம்—கருப்பூரம். (உ-ம்.) “தல்லிய மகீதனம் பூலாங்கிழங்கை” (தைல, தைலவ. கூ.) [அ - எதிர்மறை. சேதல் - குளிர்.]

அகீதி — 1. என்பது. (உ-ம்.) “அதற்கு னினமகீதியுமைந்துமால்” (சிவதரு. கோபுர. அக) [சுரீதி.] 2. சடசீதிமுகம்; அது: ஆரி, புரட்டாதி, மார்கழி, பங்குரி என்னு மாதங்களின் பிறப்பு. (உ-ம்.) “ஆனிமுதனா ளசீதிபுரட்டாதிமுத - லேனையலிற் பங்குனி யுமே” (சைவச. பொது. கரு.)

அகீதிநம் — என்பதென்றும் அளவுடை பது. [சுரீதி: அகீதி - என்பது. க - ஒரு வ. வி.]

அகீதிநர் — என்பது வயசுடையவன். [சுரீதி: சுரீதி - என்பது. க - ஒரு வ. வி.]

அகீதி—குபத்தம். [இது இந்துஸ்தாநி.]

அகீதினம் — 1. சமியாமை. 2. யெனவ கம். [அகீர்ண: ஜீர்ணம் - சமிக்கை, பழமை.]

அகீதிநி—அகீரணம். (உ-ம்.) “அக்கிரி தேவந்கிரீத்தியென்று சுக்கரைத்து” (ஒழி வி. கிரிகை ௩.) [அ; ஜீர்த்தி - சீரணம்.]

அகீரணகம் — சமியாமையால் வரும் வெப்புகோம்.

அகீரணபேதி-சமியாமையால் வரும்பேதி.

அகீரணம்—1. அழிவுபடாதது. (உ-ம்.) “அகீரணமாஞ் சித்தருவாந் சீவன்வாரும்” (பூரவா. சித்த. ௧௩.) 2. சமியாமை. [சுஜீ ண-ஃ ஜீண-ஃ அழிவு, சமிக்கை.]

அகீரணரோகம் — சமியாமையாலுண்டா கும் ஒரு நோய். (உ-ம்.) “அகீரணரோக மானது வாதித்தபுங்குலினால் முறையே குமாசீரணம், வித்தாசீரணம், விஷ்டம்பா சீரணமென மூன்றுவிதப்படும். (சீவரட். அக.) [அகீர்ணரோம: ரோம - நோய்.]

அகீரணவாயு—சமியாமையால்வரும் வாயு. [சுஜீண-ஃவாயு.]

அகீரியம்—அகீயாதது. (உ-ம்.) “அக்கி ராகிபமசீரியமசுக்கமாயிருக்கு மமலமான” (குத.எக்கி, உத்பிரம. ௧0: ௧௩.) [“அகீர்ண” என்பதன் திரிவுபோலும்.]

அகீலன் — நல்லொழுக்கமில்லாதவன். [அசீல: சீலன் - நல்லொழுக்கமுடையவன்.]

அகீவநம்—சீவனில்லாமை. (கட். கொ. திருவால். சொப்பனம்.)

அகீவநி—மாணம். [அஜீவநி: ஜீவநி - சீவ னுடையது.]

அகீவம்—உயிரற்றது. [சுஜீவம்: ஜீவம் - ஜீவித்தல்.]

அகீவன்—சீவனில்லாப்பொருள். [அஜீவ: ஜீவ - சீலித்தலுடையது.]

அக 1. சுவாசம். 2. பிராணவாயு (பஞ்ச வாயு). 3. துக்கம். [அஸூ-ஃ.]

அகந்தாட்டுதல் — பரிசுசித்தல். (திவ். திருப்பா. 28. வ்யா.)

அகநம் — 1. அடைதற்கருமை. 2. சுக மல்லாதது, துக்கம். [அஸூ-ஃ.]

அகநி—கருகு (வைத்தியபரி).

அகநிருந்து-பகைவன். [சுலுஹுதீ: ஸுஹுதீ - நண்பன்.]

அகநுத்தல்—1. அருவருத்தல். 2. சமு சயித்தல். (லெக்ஷிகள்.)

அகநுனி—1. ஒரு பூச்சி. 2. ஒருவகைக் காப்பன். 3. காதிப்படரும் ஒரு நோய். [அ - எதிர்மறை. ஸூ - நல்ல, ஹுணி - குணமுடையது.]

அகநை—1. அருகை. 2. ஐயம்.

அகநமன் — 1. அன்பன். 2. கணவன். [சுலுஹுதீ: சுலுஹு - ஆன்மா. ஸுதீ - ஒத்தவன்.]

அகநி — 1. அருவருப்பு. 2. அழுக்கு. “தேரு ரசுசியென் நகல்வ ரென்றான்” (நல். பாச. உமாமகே. ௫அ.). 3. இழிவு படல், அபகீர்த்தி, கசியின்மை. 4. சூரிய சமுகத்தினின் றுறிருதுக்களிலும் பாட்ட யர்வோரில் ஒருவன். (கூர்மபு. ஆதவந்சிற. எ.) [1,2,3. சுலுஹி: ஸுஹி - சுத்தம்.]

அகநிப்படல்—அழுக்கடைதல்.

அகட்கம் — பச்சையானது, உலராதது. [சுலுஹு: - ஸுஹு - உலர்ந்தது.]

அகண்டவாயு — பூமிக்கு மேலே ஐம் பதயோசனக்கப்பாலிருக்கும் ஒரு வாயு; இது: சமஸ்தசீவன்களுக்குந் தீபநம் பிறப் பித் திராட்சதர்கெமரத்துக்கும் பட்சிகள்

அசுணம்—அசுந்தி.

கெமந்தத்துக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும். (த. நி. போ. ௩௪௨.)

அசுணம்—அசுணமா. (உ-ம்.) “குழலிசை கேட்டருகணையு மசுணமென” (காஞ்சிப். அந்தகே. அ) பிங்கலநிகண்டிற் கேசயப் புள்ளென்றார். சிந்தாமணி, பதுமையாரிலும் பகம் ௨௩௭ - ஆங்கலியுரையில் இசையறிவ தோர்விலங்கென்றார்.

அசுணன்—வெள்வெங்காயம். (மலை)

அசுந்தத்துவம் — 1. ஆன்மதத்துவம். (சிவப். கட. முதலங்க.) [“ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கையும் அசுத்தமென்ற தே தென்னில், அது பிரகிருதியிற்றேற்றமாகையாலும் மும்மலத்தையு முடைய சகலர்க்குத் தற்காரணபுவரபோகங்களாயிருக்கையாலும் என அறிக”] (சிவப்பிர. வியாக். பொது. உச. உரை. துட்பம்.)

அசுந்தப்படல்—அழுக்காதல்.

அசுந்தப்பிரபஞ்சம் — கலாதத்துவமுதற் பிருதுவீதத்துவமீறிய தத்துவம்.

அசுந்தம்—1. அசுத்ததத்துவம். (உ-ம்.)

“அசுத்தம் தந்திடும்புமான்னீ மெண்முன்றாய தத்துவம்” (சி. சி. உ: ௭௦.) [பிரகிருதிமுதற் பிருதிவ்வரையிலுள்ள தத்துவங்களெல்லாஞ் சத்துவமுதலான குணங்களினாலே மிகவும்

சுகதுக்கபோகங்களையுண்டாக்குவதா லசுத்த மேயாரும். சி. வி. கிரி. ஞாந. ௨௦. உரை.]

2. அமேத்தியம் = பவ்வீ. (உ-ம்.) “ஆசையுற்றழல் சூகரங்க ளசுத்த மேவியனைந்து”

(சி. சி. பர. லோகா. மறு. ௨௮.) 3. சுத்த மின்மை. “சாதகருமமுத லறை கருமங்

களால் அசுத்தமறச் சுத்தியடைந்தானாய்”

(சூத. எக்கி. பூ. உக. அ.) 4. திருத்தமின்மை.

5. வேசிமார்க்கம். 6. தீட்டு. (திவா.)

[சுஸு+ஐ: ஸு+ஐ- னாய்து.]

அசுத்தமாய்க்கோபகர்—அநந்தேசுவரர்

பெளட். பிந்து. ௧௩) [சுஸு+ஐரீயாபா+கோ

ஐ: கோபக- கலக்குபவர்.]

அசுத்தமாயாதத்துவம் — அசுத்தமாயை

யிலே யாந்ததேவரார் கலக்குண்ட பாகம்.

அது தத்துவங்களினிடவைத் தெண்ணப்

படும். (சி. சி. ச: உக. உரை. சிவஞா. [சுஸு

ஐரீயா+கஐ.].

அசுத்தமாயை — நித்தியமாய் ஏகமாய் எங்கும் வியாபகமாய் அருவமாய்ச் சடமாய்ப் பிரளயகாலத்திலே யான்மாக்களுடைய கன் மங்களுக் குறைவிடமாய் ஆன்மாக்களுக்குச் சுத்தாசுத்தமும் அசுத்தமுமாயி தற்காரண புவனபோகங்கள் தோன்றுதற்கு முதற் காரணமாய்த் தன்காரியமுகத்தான் ஞாநக் கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்கஞ்செய்வ தாயுள்ள ஒரு பதார்த்தம். (சைவலி. கச: சி. பி. கை. ௧௩.) “சுத்தமாயையின் அதோ பாகமே அசுத்தமாயை” என்று சிலர் கூறு வர். “சுத்தமாயை மேலாய்நிற்ப அதன்கீழ் டங்கி மல கன்மங்களோடு விரவி முதற்காரண மாயிருப்ப தசுத்தமாயை” என்பர் சிவஞாந முனிவர். (சி. சி. க: ௧௩.) [சுஸு+ஐரீயாபா.]

அசுத்தமாரீந்தம்—அசுத்தாத் அவா (உ-ம்.)

“மாயையென்னும் பெயருள்ள பாசமானது

அநேகவித வல்லமையோடு கூடினதாயும்

சூட்சுமரூபமாயும் அசுத்தமார்க்கத்துக்கு

முக்கிய வுபாதானகாரணமாயும்” (சி. வி.

ஞாந. அ. உரை.) [ரீமா-௩.]

அசுத்தன்—சுத்தனல்லாதவன். (உ-ம்.)

‘அசுத்தனென்றிடவுரைவதுகுன்றி’ (திருப்

பு. சக.) [சுஸு+ஐ: ஸு+ஐ- கல்லொழுக்க

முடையவன்.]

அசுத்தாத்துவகர்த்தா — அனந்தேசுவரர்.

(சி. வி. ஞாந. ௧௦.)

அசுத்தாத்துவா—பிருதிவிமுதற்பிரகிருதி

வரையுள்ள இருபத்தைத்துத்தத்துவங்களின்

சமூகம். [இதன்கண்ணிருப்போர் வைந்

தவம் திரோதம் ஆண்வம் கன்மம் மாயேய

மென்னும் ஐவகைப்பாசமுடையவர். இவ்

வத்துவா அநந்தேசுவரகர்த்திருத்துவம். (சி.

பி - கை. ௩, சு; சி. சி. ௧௧. ஞாநப்.) சுஸு

ஐ; சுஐர.]

அசுத்தாவி — 1. சுத்தமில்லாத அருபி.

2. பிசாசு.

அசுந்தி — 1. அழுக்கு. 2. ஆணவமலம்.

(உ-ம்.) “இந்த ஆணவமலத்திற்குப் பரியாய

நாமங்கள், பசுத்துவம், பசுநீகாரம், மிருத்

தியு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்ஞாநம், அவித்

தை, ஆவிருதி, ருக்கு, கிலாநிபாவம், மூலம்

கூயம், பாசம், அசுத்தி, பெந்தனம், வியா
காதம், களங்கம், மோகம், கேவலம், ஆவா
ணம், தமசு, சடம், படலம், நிரோதம்,
ஆச்சாதம் இவைமுதற் பிறவுமுள்” (சிவப்
பி. உ: உரை. சிதம்.) 3. சுத்தமின்மை.
(உ-ம்.) “மண்சுத்தம் பயின்றிருந்துஞ்சுந்த
முறு கடாடிகளாகிய காலையசுத்தி சுத்திதா
மாஹம்போல” (குத. எக்கி. பூ. கரு. கஉ.)
4. வழக்கையப்படாமை. [அஸுஹி: ஸு
ஹி - ஈய்மை.]

அகத்தை — சேலமற்றவன். “ஆதலா
லசுத்தையென்றே யறிந்துவைத் தவனை
நீத்தோம்” (இராமா. சேத. ௫௬.)
[அ; ஸுஹா - சுத்தமுடையவன்.]

அகநீதியம்—சுதந்திரமில்லாமை. [அஹு
தஹு: ஸுதஹு - தன்வசம்.]

அகநாயகம்—சேவன். [அஸுஹாயாரண:
அஸுஹ - பிராணவாயு - யாரண - தரிப்ப
வன்.]

அகதை—விஷம். [அஸுஹாயா: ஸுயா-
அமிர்தம்.]

அகந்தம்—1. அழகற்றது. 2. தகாதது.
[அஸுஹார: ஸுஹார - அழகுள்ளது.]

அகநாதி—இராசம். (வைத்தியபரி.)

அகப்பு—1. உளவு. 2. சடிதி.

அகபந்தம் — தீயகிரகங்கள்; அவை:
சூதித்தன், செவ்வாய், சனி, அபரபக்க சந்
திரன், இராகு, கேது, சூதித்தனுடன் கூடி
நின்ற புதன் என்பன. (உ-ம்.) “சுபாசுபக்
கிரகம்”. (விதாந. மரபி. உ-ஆங் கவிமுகம்.)
[அஸுஹபு. ஹ.]

அகபந்தியை—அமங்கலக்கிரியை. “ஈன்
ரோக் கந்திப், புல்லசுபக் கிரியைசெயல்”
(திருவாணை. கோச்செ. ௫௬.) [அஸுஹ
கிரியா: அஸுஹ - சுபமல்லாதது. கிரியா-
செயல்.]

அகபந்தம்பாதம்—ஒரு நோய். (வைத்திய
பரி.)

அகபதி—தங்கம். (வைத்தியபரி.)

அகபாவதை—(பேளத்த) பாவகை ஐந்த
துள் ஒன்று, அதி: உடம்பின் அகிந்தியம்,
தக்கம், அநான்மா, அசுசிபென்றுபாவித்தல்.

(மணிமேகலை. ௩௧௮.) [அஸுஹ; ஹாவநா-
எண்ணம்.]

அகபம்—1. அமங்கலம். (உ-ம்.) “சுபா
சுபங்களென்னுந் துன்றுமுனை தந்தருளு மே
நிவித்தாம்” (நூரவா. உபசா. கள.) 2.
அமங்கலகாரியத்திற் செய்யுங் கிரியை,
“தாழ்வுபெறு சிராத்தமுத லசுபத்தும்”
(திருவாணை. கோச்செ. சக.) 3. சாவு. 4.
அமுக்கிரா. (வைத்தியபரி.) [அஹுஹி.] 5.
பாவம். [1, 2, 5 அஸுஹ: ஸுஹ - நன்
மை.]

அகபயோகம்—சுபமல்லாதயோகம். அது
சாதகனுக் கிலக்கிரத்திற்குப் பன்னிரண்டா
மிடத்திலே சந்திரசூரியரல்லாத மற்றைக்
கிரகங்கள்கூடிநிற்கும்நிலை. (சாசோ. சாதக.
உ௦௧.) [அஸுஹயோக: யோக - கூட்
டம்.]

அகபராசி—குருரராசி. (உ-ம்.) “சுபராசி
யசுபராசி” (விதாந. பஞ்சாங்க. ௧௪. கவிமுகம்)
[அசுபராசிகள்: மேடம், சிங்கம், விருச்சிகம்,
மகரம், கும்பம் என்பன. இவை பாவக்
கிரகங்களுக் காட்சிவீடாய் அசுபராசியாயின.
[அஸுஹராசி.]

அகபவாததை—தீயவீடயவாததைவருத்
தத்தாலே மெத்தமுயன்றசுபவாததையைத்
தள்ளி” (நூரவா. முமுட். ௩.) [அஸுஹ
வாஸநா: வாஸநா - அழுத்தம்.]

அகம்பல்—1. இடையறாதொழுக்கல். (உ-ம்.)
“அசும்புதேனலங்கல்” (சிந்தா. காந்த. ௧௨௬)
2. பரவுதல். “அவிரோளியசும்ப” (காஞ்சிப்.
பன்னிரு. 164.)

அகம்பு—1-3. அசும்பென்னேவலுந் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.
4. ஊற்று. 5. நீர்ப்பொசிவு. (பிங்கல.
௫௫௭.) (உ-ம்.) “அசும்பிவாச்சாரல்” (சிந்தா.
காந்த. ௩௦.) 6. கிணறு. (சூ. நிகண். ௫;
உள.) 7. சேறு. (உ-ம்.) “தாழ்கணசும்பின்”
(மணிமேகலை. சு.) 8. துளி. “அம்மழை
யசும்பதன் புண்ணீர்” (திருவிளை. நாட்டு.
சச.) 9. பொல்லாநிலம். 10. வழக்கு
நிலம். 11. பற்று. “அசும்பறத்துடைத்தும்”
(நூலா. 41.) 12. குற்றம். “அசும்பறவகன்ற
ஞானத்துறவனே” (சேதுபு. சங்கர. 92.)

அகம்புதல்—அசாரிபு.

அகம்புதல்—1. அசம்பல். 2. வருக்குதல். (உ-ம்.) “சோலைத்தே - னொழுநின்றசும் புயர்சந்தனத் தொழுதிக்குன்றம்” (சிந்தா. முத்தி. சசுரு.)

அகம்புசெய்தல் — ஒளிவீசுதல். (உ-ம்.) ‘ஆயபொதியில்வளைபொன்னுலசம்புசெய்து’ (திருவிளை. உலவா. கள.)

அகமந் — சேவன். நாமெனப் பொருள் படும் ஒரு வடமொழிப் பிராகிபதிகம். (உ-ம்.) “அசுமதாதி பாகியேந்திரியாகோசரம்” (சி. சி. உ: எக. உரை. சிவாக்.) [சுலுதீ.]

அகமந்தம் — நாணற்பூண்டு. [சுலுநு. கூ.]

அகமந்தம்—1. அடுப்பு. 2. அதிட்டலீந மானது. 3. எல்லையில்லாதது. 4. மரணம். 5. வயல், வெளி. [சுலுநு.]

அகமம் — 1. இடியேறு. 2. கல். 3. தித்தட்டிக்கல். 4. மோகம். [சுலுநு.]

அகமநா—சூரி. வமிசத்துள்ள அரியச்சவ னென்னும் அரசனுக்கு மகனான ஒருவன். (கூர்மபு. சூரிய. உஅ.)

அகமரி—கல்லடைப்பு. (பைஷஜ.)

அகமலோட்டியாயம்—மீமாஞ்சையிற் கூறப்பட்ட நியாயங்களுளொன்று; அது, ஒரு மண்ணுங்கட்டியை ஒரு கல்லோடு சீர்தாக்கும்போது மண்ணுங்கட்டி மிருது பதார்த்தமாகவும், பஞ்சோடு சீர்தாக்கும் போது அது கடினபதார்த்தமாகவும் விளங்கு தல்போல, ஒருவன் தன்னின் மேலானவ ரோடு சீர்தாக்கப்படும்போது இழிந்தவனாக வும், தன்னின் இழிந்தவரோடு சீர்தாக்கப் படும்போது உயர்ந்தவனாகவும் காணப்படுத லாகிய நியாயம். [சுலுநொஷ்டியாய:]

சுலு - கல். நொஷ்டு - மண்ணுங்கட்டி.]

அகமாந்தம்—நாணற்பூண்டு. [சுலுநு. கூ.]

அகமாந்தம் — நாணற்பூண்டு. “இவை கிடையாவழி, தருப்பை, அசுமாந்தகார்” (பராச. க. ஆசா. உ. அத். டுஎ.)

அகமாந்தரி—மேற்கட்டி. [இது இந்துஸ் தானி.]

அகமாரோபணம்—அம்மிமிதிக்கை. (சேவக. 2464. உரை.)

அகமாற்றம்—1. சாடை. 2. சமுசயம்.

அகயை—அருயை.

அகரி—அசாரர். ‘அசுரைச்செற்றம்..... மாதவன்’. (திவ். இயற். திருவிருத். 67.)

அகரகன்—1. அக்கிரி. 2. இந்திரன். 3. வீட்டுனு. [சுலுநு. ஹந் : சுலுநு - அவுணன். ஹந் - கொல்வோன்.]

அகரகுரு — 1. சுக்கிரனென்னும் கிரகம். 2. சுக்கிராசாரியர். [சுலுநு. துபுநு.]

அகரகந்தி — இரணியவேளை, மாலைக் காலம். [சுலுநு. ஹந்.]

அகரநாள்—மூலநாள். (பிங்க. உருஎ.)

அகரபி — தூர்க்கந்தம். (தச. ச.) [சு; ஸுநு. ஹ - நறுமணம்.]

அகரம் — அசுரமணம். (உ-ம்.) “வாமுந் தசுரமிராக்கதமே” (நல். பார. துட்டி. சக.)

அகரமணம் — எண்வகைவிவாகத்துள் ஒன்று; அது: “பெண்ணுக் காபரணமிட்டுப் பெண்ணின் பிதாவுக்கும் பணங்கொடுத்துப் பெண்ணினையாவங்கிச் செய்யும் விவாகம்” என்று “ஆசுரம்” என்னும் பெயருடன் மறு தருமசாத்திரம் மூன்றாம் அத்தியாயம் டுக-ஆஞ் சுலோகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின் றது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவுரை யிலே “அசுரமாவது: கொல்லேறுகோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்லேற்றதல் முதலி யனசெய்துகோடல்.” “முகையலிழ் கே தை யை முள்ளெயிற் றரிவையைத் - தகைநலங் கருதந் தருக்கினி ருளரெளி - னிவையிவை செய்தாற் கெளியண்மற் றிவளெனத் - தொ கைநிலையுரைத்த பிண்மைப் பகைவலித், தன் னவை யாற்றிய வளவையிற் - றென்னிலை யசுரந் துணிந்த வாறே” என எழுதப்பட் டிருக்கின்றது. (தொல். பொருள். இளவி. கக)

அகரமந்திரி—சுக்கிரன். (சூ. நிகண். க: ௫௩.) [சுலுநு. 8௦. அந் - ஆலோசனை சொல்வோன்.]

அகரரி—அவுணர். (பதினெண்கணத்துள் ஒரு கணம்.)

அகரரிபு—வீட்டுனு. [சுலுநு. ஹந் - அவுணர். ஹந் - கொல்வோன்.]

அகரவைத்தியம் — இரணவைத்தியம். (லெக்ஸிகன்.)

அகரஹரித்தோன்—முருகக்கடவுள்.

அகரன்—1. அவுணன். 2. இராகு. 3. கேது. (உ-ம்.) “தகைபெறு பூதசம்போதந னென்று மகரனென்றும்” (மச்சபு. புலந கோச. உள.)

அகரேசன்—அகரர்களுக்குத் தலைவன். (உ-ம்.) “என்றகரேசனிகைத்தலும்” (கந்த பு. வரவுகே. கரு.) [அலுஸுரேஸ: ஂரஸு- தலைவன்.]

அகரேந்திரன்—தாரகாசுரனுடைய ஒரு மகன். (கந்தபு. புதல்வ. கசு, உ0.) [அலுஸு ரெரு: உரு - ஈரேட்டன்.]

அகரை—1. இராக்காலம். 2. இராசி. 3. வேசி. [அலுஸுரா.]

அகரபம் — அடைதற்கருமை. [அலுஸு மல: லுஸுமல - இலகுலிலடைகை.]

அகவநி—குதிரைநடை.

அகவநி—அமுக்கிரா. (உ-ம்.) “அகவ கந்தி பலாலட்சை நவில்வாம்” (தைல. தைலவ. உக.) [அலுமயி: அலு - குதிரை. மயி - நாற்றமுடையது.]

அகவநிதா — அமுக்கிரா. [அலுமயி தா]

அகவநிதபலாலட்சாதைலம்—ஒருவகைத் தைலம். (இதனிலக்கணம், தைல. தைலவ. உக-ஆம் கவியிற் காண்க) “அகவகந்திபலா லட்சை நவில்வாம் — பேதகுதிகைவாயுவுஞ் சந்திரமண்டிவாநித்தாமையுஞ் சீரணப், பேர்கோள்வெப்பமுதலிய நோய்களும் பேருயிர்க்கெதிர் பீடியலரரோ.”

அகவநிதை—அமுக்கிராப்பூண்டு. [அலுமயிதா.]

அகவநி—1. செந்தகம். 2. பசு. (1, 2. வைத்தியபரி.)

அகவநிந்தம்—ஒரு பறவை. (மகாபார தம். க: கசுஅஅ.) [அலுசுநு.]

அகவநி—அசுபதிநகைத்திரம். [அலுசுதி.]

அகவநோட்டம்—குதிரைச்சாலை. [அலு மொஷ்ட: அலு - குதிரை. மொஷ்ட- சாலை.]

அகவசட்டிரம்—நெருஞ்சில். (வைத்திய பரி.)

அகவசாந்திரம்—குதிரையிலக்கண முத லியன கூறும்நூல். [அலுஸாசுரு: ஸாஸு- நூல்.]

அகவசாந்தி—ஒரு யாகம். [அலுஸாசுதி]

அகவசாந்தியம்—குதிரை செலுத்தும் வன்மை. [அலுஸாராயு.]

அகவசாலை — குதிரைப்பந்தி. [அலு ஸாஸா.]

அகவசாவம் — குதிரைக் குட்டி. [அலு ஸாஸா.]

அகவசிகிற்சை — குதிரைவைத்தியம். [அலுவிசிகி: விசிகி - வைத்தியம்.]

அகவணி—சொறி. (லெக்ஸிகன்.)

அகவந்தம்—1. அரசமரம். 2. அத்திமரம். [அலுசும.] (1, 2 வைத்தியபரி.)

அகவந்தாமன் — துரோணசாரியன் மக னுடைய ஒரு வீரன். [அலுசுமாரி.]

அகவந்தாமா—அகவத்தாமன்.

அகவந்தை — 1. நெட்டிலிங்கம். 2. நெடு டாரை.

அகவதட்டிரம்—நெருஞ்சி. [அலுசுசு.]

அகவதந்திரபாவம்—பாதந்திரத்தன்மை. (பெளட். விந்து. நுசு. உரை.) [அலுசுதநு: லாவ: லுதநு, லாவ - தன்வயமுடைமை]

அகவதந்திரம்—சுவதந்திரமின்மை. (உ-ம்.)

“இனி (மாயாகுணத்துவயம்) அகவதந்திரம், சுவதந்திரமென மாயாகுணத்துவயமுண்டு”

(த. தி. போ. ககஉ.) [அலுசுதநு: லு தநு - தன்வயமுடைமை.]

அகவதமிட்டிரம் — நெருஞ்சி.

அகவநாம் — ஆண் கோவேறுகழுதை. [அலுசுதா.]

அகவநான்—ஒரு நாககிரேட்டன். [அலு ஸுதா.]

அகவநி—பெண்கோவேறுகழுதை.

அகவநி—முதல் நகைத்திரம். (உ-ம்.) “அந்தரம்வரு மசுவதிநான்” (தணிகை. நகர. உக. [அலுசுதி.]

அசுவந்தம் — அசுவிந்தேவர்.

அசுவந்தம்—1. அமிப்பு. 2. அதிட்டவீரம். 3. இறுமெல்லை. 4. கோடாய்முடிதல். 5. மாணத்துக்குச் சமீபித்தல். 6. மாணம். 7. வயல். 8. வெளி. [1,4,5, அஸ்வந்த. 2,3,6,7. சுஸுந்.]

அசுவநாயன் — குதிரைகாப்போன், குதிரை மேய்ப்போன். [சுஸுநாய:]

அசுவப்பிரதாநம் — சுவப்பிரதாநமல்லாதது. (உ-ம்.) “பாசிவசொருபந்தன்னை - மடிவில்கவப்பிரதாநம்வயங்கசுவப்பிரதாநமற்றுமுள்ள - தடிவில்கவப்பிரதாநமிவற்றென்றயத்தியாரித்தறகுதியாலோ” (குத. எக்கி. ௬ க. எ.)

அசுவபரி—அலரி. (வைத்தியபரி.)

அசுவபரிட்சை — அறுபத்துநான்கு கலைஞாநங்களுள் ஒன்று; அது: குதிரையிலக்கணங்கூறுவது. [சுஸுபரீக்ஷா: பரீக்ஷாபரிட்சித்தல்.]

அசுவபாலன்—குதிரைப்பாகன். [சுஸுபாலு: சுஸு-குதிரை. வாலு-காப்போன்.]

அசுவம்—1. அமுக்கிராக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. ௧௨௩.) 2. குதிரை. 3. குதிரைப்பற்பாஷாணம். (மூ. அ.) [சுஸு.]

அசுவமீயம் — குதிரைப்பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

அசுவமுநன்—குதிரைமுகமுள்ள கிந்நான். [சுஸுமுக: சுஸு - குதிரை. மிகு - முகமுள்ளவன்.]

அசுவமேதம் — ஒருவகை யாகம்.

அசுவமேதீதம்—1. அசுவமேதயாகத்திற்குரியது. 2. அசுவமேதயாகத்திற்குத்தகுதியான குதிரை [சுஸுமேயிக: சுஸுமேய-ஒரு யாகம். ஐசு - ஒரு வ. வி.]

அசுவமேதீயம் — அசுவமேதிகம். [சுஸுமேயிய.]

அசுவரம்—1. கீழ்க்குரல். 2. மெய்யெழுத்து. [சுஸுர: சு - எதிர்மறை. ஸுர - தொனி, உயிரெழுத்து.]

அசுவலக்ஷணம் — குதிரையின் குணங்களையும் குற்றங்களையும் ஆராய்தற்குரிய குறி. [சுஸுலக்ஷண: லக்ஷண - குறி.]

அசுவவாகன்—குதிரைப் பாகன். [சுஸு; வாஹ.]

அசுவவாதரோகம்—ஒருவகைவாதரோகம்; அது: குதிரைக்குட்டியின்பாய்ச்சல்போலத் தேகம்முழுதும் குலுங்கும்படி பாய்ந்து மேனோக்கியேறி யவ்வாறே கீழிறங்கி யண்டத்தை வீங்கச்செய் தவைகளிலே தங்கிக்கோசத்தைச் சுருங்கப்பண்ணி யக்கோசத்திலும். அடிவயிற்றிலும் அளவிடக்கூடாத நோவையுண்டாக்குவது. (சீவரட். ௧௭௮.) [சுஸுவாடிஸாமி.]

அசுவவாரியர் — குதிரைசெலுத்துவோர். (சிலப். 5. 54 உரை.)

அசுவவிந்து—1. அசுவசாத்திரம் அறிந்தவன். 2. நளமகாராசன். [சுஸுவிந்: விந் - அறிந்தவன்.]

அசுவவைத்தீயம் — குதிரை வைத்தியம். [சுஸுவெது.]

அசுவாதம்—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)

அசுவார்பரி—அலரி. (மூ. அ.)

அசுவாமங்குத—சிறுபூனை. (மலை.)

அசுவாயம்—உடையவனல்லாதவன். [சுஸுலாதிந்: சு - எதிர்மறை. ஸுலாதிந் - உடையவன்.]

அசுவாயவிக்ரயம்—உடையவனல்லாதவன் விற்கல். (மிரு. சந். ௩.) [சுஸுலாதிவிக்ரய: சுஸுலாதி - உடையவனல்லாதவன். விக்ரய - விற்கல்.]

அசுவாரசியம் — 1. இனிமையின்மை 2. பிரியமில்லாமை. ‘அவன் அக்காரியத்தில் அசுவாரசியமாயிருக்கிறான்.’

அசுவாநுடழிந்தீ—மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்பொருட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கியரிமர்த்தநபாண்டியனுக்குக் கொண்டுவந்த சிவன். (சிவபரா. ௧௭0.) [சுஸு; சுரா-ஓ - ஏறிய. 8-௮ தி - மூர்த்தமுடையவன்.]

அசுவிந்—அச்சுவிநி. [சுஸுவிந்.]

அசுவிந்தேவர்—அச்சுவிந்தேவர் (உ-ம்.) “விளங்குமாண்குதிரையாகிச் - சென்றறுவடவைதன்பாற்சேர்ந்துமோந்திட்டமூக்கிலன்றுகவிதந்தன்னிலசுவிந்தேவருற்றார்.”

(மச்சபு. இளா. கசு.) [இவர் தந்திரன், நாதத் தியனென்னும் இருவர். சுலிநீஷெவ.]

அகவியம்—1. குதிரைக்கூட்டம். 2. குதி மைச்சம்பந்தமுடையது. [சுலிநீ: சுலி; ஸப - ஒரு வ. வி.]

அகவு—அசவுணி.

அகவுனி — அசுருணி. (செடிப்பூச்சி வகையு ளொன்று.)

அகவை—1. அச்சுவிநிநான். 2. தன் னுடையதல்லாதது. [அஸ்வா.] 3. பெட்டைக் குதிரை. [1, 3. சுலா]

அகழம் — நாய். (உ-ம்.) “கருதசுழமா மிந்தமட்டைதனையான்” (திருப்பு. ககக.)

அகநீ— } 1. சுத்தமின்மை. “உன்
அகநீ— } னுடலம் குதியென நானில்”
(சி. சி. பர. செளத. மறு. ஈ. எ.) 2. சூத்
கம். [“அகநீ” பென்பதன் விகாரம்.]

அகநீ — 1. பிறப்பின்மை. 2. மலடு.
[அஸ-குதி: ஸ-குதி - பிறப்பு.]

அகநாயன் — பொறுமைகொண்டவன்.

அகநயம்—1. அவதூறு. 2. அழக்காறு, பிறருடைய குணத்திலே குற்றமேற்றதல். (உ-ம்.) “கோபமோடகூயை லோபம்” (மச்சபு. மன்வச். யு. உ.) [அஸ-பா.]

அகநீ — மகுரிசேய். [மகுரிபென்பதின் மகரக்கேட்டது.]

அசேசரி—புவர்லோகத்திலிருக்கும் ஒரு வாயு. (வி-ணி. உரு.)

அசேசன் — சுத்தவீத்தியாதத்துவத்தில் இருக்கின்ற ஐம்பத்தோருருத்திரர்களில் ஒரு வர். (வி-ணி. உரு.)

அசேதம்—1. அநிலில்லாதது, சடம். “விசுசேதச வசேதங்கட்கு மேன்மை சான்ற, பரவதிட்டாசமாய்” (குத. ஞா. கக. க.) [அசேதச: அசேதம் - அநிலில் லாதது.] 2. உயிரில்பொருள்.

அசேதன் — குரியசமுதத் தாறிருதக்களி டும்பின்றுபாட்டயர்வோரில் ஒருவன். (சுர்ம பு. சூதவர்கிழ. எ.)

அசேவம்—1. அசட்டைபண்ணல். 2. கீழ்ப்படியாமை. 3. விலகுதல் [அஸேவச: ஸேவகம் - சேவித்தல்.]

அசேவை—1. அவமதித்தல். 2. சேவை பின்மை. 3. விலகல். [அஸேவா: ஸேவா - வணக்கம், பூசை, சேவித்தல்.]

அசேவும்—எல்லாம். ‘அசேஷகோத்தி ரத்து’ (S. I. I. 1. 84.)

அசை — 1. அசைநிலை. (உ-ம்.) “முன் லிலையசை” (இலக்கணவி. உரு.) 2, 3, 4. அசையென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதி யும் பெயரச்சத்தொகையும். 5. இரையை மீட்டுமெல்லுதல். (உ-ம்.) “அருந்தும் பசும் புல் லுனாத் தெவிட்டி யசைவிட்டுறங்குங் கன்று” (சுர்மபு. கண்ண - அவ. அரு.) 6. சேரகம். (தைல. தைலவ. உரு.) 7. செய்யு ளுறுப்புக்களுளொன்று; அது: எழுத்தினாலாக் கப்பட்டு நேரசை நிரையசையென இருவகை யாய்ச் சேர்க்குறுப்பாய் நிற்பது. (உ-ம்.) “அசைத்திசைகோடலினசையே” (இலக் கணவி. எரு.) 8. தாளவகையு ளொன்று; அதன் தொழில் தாக்கியெழுதல். அதன் மாத்திரையொன்று. அதற்கு வடிவு “எ” (சிலப். அரங்கே. கசு. உரு.) 9. பிரகிருதி மாயை. 10. வெள்ளாட்டுமறி. 11. மாணவர் சுவடிவைக்குந் தூக்கு. [9, 10. அஜா.]

அசைகு—பாய். (உ-ம்.) “கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரிந்தசைகு” (ஐங்கு. சுரு.)

அசைகுயம்—மெலிந்த. (ஐங்கு.)

அசைகுபாநன்—காசிபருக்குச் சுரபியந்த பதினேருருத்திரர்களு ளொருவன். (மச்சபு. வசுருத். கசு.) [கடுஜெகவாடி.]

அசைநம்பு—பாவர் மணக்கோல். (லெக் லிகள்.)

அசைநை—அசைதல்.

அசைகோம்பு—கட்டுகோம்பு. (லெக்லி கன்.)

அசைச்சீர்—ஓரசையாலாகுஞ் சீர்; அது: நேரசையின் “நான்” என்னும் வாய்பாட் டிற்கும், நிரையசையின் “மலர்” என் னும் வாய்பாட்டிற்கும் இலக்கியமாய்ப் பெரும்பாலும் வெண்பாவின்நிறிலும், சிறு பான்மை மந்தையவற்றுள்ளும் வரும். “நாமான் புரைத்த வசைச்சீர்க் குதாரண கான்மலரே” (யாப். - காரிகை. உறுப். எ.)

அசைச்சொல் — வேறு பொருளுணர்த் தாது பெயர்ச்சொல்லோடு அல்லது வினைச் சொல்லோசொர்த்திச்சொல்லப்பட்டுநிற்குஞ் சொல். (உ-ம்.) “நீதான்” “மைந்தவென்ன வே” (அன். இடையி. உரு. உரு.)

அசைந்தல் — அசையாமணி.

அசைந்தல்—1. ஆட்டுதல். “நந்திபிரான் நிருப்பிரம்பையசைத்தருளி”. (காஞ்சிப். மணிகண். ௩௪.) 2. இயக்குதல். 3. இறு மாப்பு. 4. ஓசையெடுத்தல். 5. கட்டுதல். (உ-ம்.) “பொன்னூர்மேனியனேபுலித்தோலையரைக்கசைத்து” (தேவார. மழபாடி. ௧. சுந்தர.) 6. சார்த்துதல். (தொல். சொல். இடை. உ. உரை. சேனா.) 7. சொல்லுதல். 8. வருத்துதல். (உ-ம்.) “நாய்நாலினல்லெழிலசைஇ” (பத். சிறுபா. ௧௭.) 9. வீசுதல். (உ-ம்.) “ஆலவட்டமசைத்தனர்” (கந்தபு. திருக்கயிலா. ௨௧.) 10. தூக்குதல். (பு. வெ. 7.18.) 11. தட்டுதல். “கதவஞ்சேர்ந்தசைத்தகை”. (கலித். 68.)

அசைந்தோழில்—தாக்கியெழுதல். (இசைநூல்.)

அசைந்தநீயம்—1. அசிற்பிரபஞ்சம். 2. அறிவில்லாதநிலை. 3. அஞ்ஞானம். [சுவெயதநு: வெயதநு - அறிவு.]

அசைந்தநீயநுபம்—சடருபம்; (புத்தம்)அது: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என நான்கு வகைப்பட்ட பூத உருவும்; கடினம், கந்தம், இரதம், வன்னம் என நான்குவகைப்பட்ட உபாதாய உருவுமாகிய எட்டுக்கூடிய இடத்தில் உண்டாயது. (சி. சி. பர. சௌத். ௪, ௫ - உரை.) [சுவெயதநு - அறிவு.]

அசைதல்—1. ஆடுதல். 2. இயக்குதல். (உ-ம்.) “அவனன்றியோரணுவுமசையாது” (தாயு. எங்குநிறை. ௧.) 3. இருத்தல். (உ-ம்.) “தாவில்கொள்கைமடந்தையொடுசின்னான் - ஆவினன்குடி யசைதலுமுரியன்” (பத். திருமு. ௧௭௬.) 4. இளைத்தல். (உ-ம்.) “உண்ணுநீர்வேட்டசைந்தேனெனவுரைப்ப” (சிந்தா. கனக. ௩௬.) 5. இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “கடும்பரி நெடுந்தேர்ப் பூட்டுவிட்டசைஇ” (புறநா. ௧௪௧.) 6. உலாவல். (உ-ம்.) “தென்றியாயசைந்துமெல்லச்சிநகரம்புகுதுமெல்லை” (கந்தபு. திருவவ. ௧௧.) 7. ஓய்தல். “நடைமெலிர் தசையு நன்மென் றேடி” (பத். சிறுபா. ௩௨.) 8. கலங்கல். 9. கிடத்தல். (உ-ம்.) “குரங்கின்மிசையசையு தொருகை” (பத். திருமுரு. ௧௦௬.) 10. செல்லுதல். (உ-ம்.) “அசைந்திடாதொழிக வென” (ஞாநவா. சிகித். ௭௦.) 11. சோம்ப

லாயிருத்தல். (உ-ம்.) “இலமென்றசைஇ யிருப்பாரைக்காணின்” (வள். ௧௦௪௦.) 12. தங்குதல், சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “அங்கணசைந்திடுதன்மையுன்னியருள்செய” (கந்தபு. தேவகிரி. ௧௦.) 13. தடுமாறுதல். (உ-ம்.) “மடங்கலின்றோற்றநோக்கியந்தகனசைந்து நின்றான்” (கந்தபு. சிங்க. ௩௧௦.) 14. தள்ளாடுதல், துவளல். (உ-ம்.) “வெங்கழுத்தசையின்று சுமந்திளைத்தனர்” (பாரத. முதற்போ. ௩௬.) 15. பயப்படல். 16. புடைபெயர்தல்.

அசைநிலை — அசைச்சொல். [பொருள் உணர்த்தாது பெயரொடும் வினையொடுஞ் சார்த்திச்சொல்லப்பட்டுநின்றவின் அசைநிலையாயிற்று.] (உ-ம்.) “மற்றென்னினவி வினை மாற்றசைநிலை” (தொல். சொல். இடை. ௧௪.)

அசைநிலையளபெடை — அசைகோடற் பொருட்டுக்கொண்ட அளபெடை; அது: “செறுஅஅய் வாழிய நெஞ்சு” என்பதற் போல வருவது. (பி. வி. நு. உரை.)

அசைப்பு—1. அசைத்தல். “மலர்க்கையசைப்பில்” (காஞ்சிப். பரசிரா. ௧௧.) 2. இறு மாப்பு. 3. சொல். (திவாகர. ௧௧.) 4. சொல்லுகை.

அசைபோடல்—இரையிட்டல். [போடல்-போகடலென்பதன் மருஉ.]

அசையிட்டல்—மிருகங்கள் தாம் உண்ட உணவை மீட்டுமென் நிரைப்பையினுட் செலுத்துதல்.

அசையடி — கலிப்பாவினோருறுப்பாகிய அம்போதரங்கம். “அசையடியிசைத்தாய்” (இலக்கணவி. ௭௩௮.)

அசையந்தாதி — செய்யுளில் ஓரடியின் ஈற்றசை மற்றையடிக்கு முதலசையாகவருந் தொடை; [இது: யாப், காரிகை, உறுப்பி. ௧௭. உரையில். அடிதோறும் இறுதிக்கண் நின்ற எழுத்தையும், அசையையும், சேரையும் ஆடியாகத்தொடுப்பது அந்தாதித்தொடையென்பதனாற் பெறப்படும்.]

அசையாநிலை—அசையாதநிலை.

அசையாப்பொருள்—தாவரம்.

அசையாமணி—விசேடசமயங்களினன்றி அசைக்கப்படாத மணி. [அரசருடைய ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாகவைக்கப்படுதலால் இதனைச் சிலர் ஆராய்ச்சிமணியென்பர்.]

அசையாமை—சலகமின்மை. (உ-ம்.) 'விஞ்சமசைவசையாமையிரண்டுமொன்றாய்' (ஞானவா. சித்தி. ௧௩௦.)

அசையிடல்—அசைபோடல்.

அசையியல் — துடங்கிய இயல்புடைய பெண். (குறள். 1098.)

அசையு—1. அமுக்குவா (மலை.) 2. சேரகம். (வைத்தியபரி.)

அசையும்பொருள்—ஆங்கமம்.

அசைவாடுதல்—1. அசைதல். 2. உலாவுதல்.

அசைவிடுதல்—1. அசைபோடுதல். 'அசைவிட்டுறங்குங் கன்ற' (கூர்மபு. கண்ணன்னவ. 83.) 2. இளைப்பாறுதல். (பரிபா. 6. 2.)

அசைவிடின்மை—முயற்சி. (உ-ம்.) "ஆகூழாற்றேன்று மசைவிடின்மை" (வன். ௩௭௧.)

அசைவு—1. இளைப்பு. (உ-ம்.) "செம்மலு மசைவுநீர்த்தான்" (சித்தா. கேமசரி. ௨௬.) 2. ஆட்டம், எழுச்சி. (உ-ம்.) "பெருத்து நீண்டசைவுபெற்றிடுபாலை". (கந்தபு. முதலா. ௨௮.) 3. சலகம். (உ-ம்.) "துணைமொத்தசைவறநின்றான்" (காஞ்சிப். சார்ந்தா. ௬.) 4. சோம்பலாகிய பாடற்குற்றம். "காசிகாகுளி - பேசுறு குற்ற மசைவொடு மாற்றி" (கல்லாடம்.) 5. சோர்வு, தளர்வு. "அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத்து" (காலடி. குடிப். ௧௦.) 6. நிலைதவறுகை. (உ-ம்.) "ஓரசைவிலாதவனறந்தனன்" (பாரத. கிருட். ௬௮.) 7. புடைபெயர்ச்சி. 8. மடிதல், பின்னிடுதல். (உ-ம்.) "அசைவிலுக்கத்து கசைபிறக் கொழிய" (சிலப். இத்திர. ௧௫.) 9. மசக்கலக்கம். "அசைவிலாடவன்றான்" (கந்தபு. குரன்றன். ௨௮.) 10. முன்னிலைமைகெட்டு வேறொரு வாராகி வருத்ததல். (உ-ம்.) "இழிவே யிழவே பசைவே" (தொல். பொரு. ௨௫௩.) 11. வருத்தம். "என்னுழை யசைவின்றையனை" (சித்தா. னைக. ௨௫௮.)

அசைவுசெய்தல்—உண்ணுதல். 'நஞ்சினை பசைவுசெய்தவன்' (தேவா. 581. 8.)

அசைவேட்டுதல்—இரையைப்பிட்டு மெல்லுதல்.

அசோகத்தனிர்மணி—செளகந்திகப்பதம் சாகமணி.

அசோகம்—1. அசோகமரம். "அளிமுர லணிமல ரசோகம் பூத்தன" (நைடத. அன்னத்தைக்க. ௩௬.) 2. சோகமின்மை. (உ-ம்.) "அசோகமெய்தி - மாறுததண்ணளி கூர் மலர்வாண்முகமாதவியே" (வாண. ௧௧.) 3. பாதரசம். 4. மருதமரம். (மலை.) 5. வாழை. [சுஸொகா] 6. நெட்டிலிங்கம். (லெக்ஸிகன்.)

அசோகமரீகடவுள்—அருகன். (பிங்.)

அசோகரோகினி—ஒரு மருந்துப்பூண்டு. [சுஸொகாசுரோஹினி.]

அசோகநவநம் — 1. அசோகமரச்சோலை. 2. இராவணனுடைய உத்தியானவநம். 3. வாழைவநம்.

அசோகநவநாதநியாயம் — இராவணன் தீதையைவிவத்தற்கு மந்தறையிடக்களைவிட்டுப் பிரதானகாரணம் ஒன்றிமின்றி யசோக மரச்சோலையைத்தெரிந்துகொண்டதுபோல ஒருகாரியத்தைச் செய்தற்குப் பலவழி யிருக்கவும் பிரதானகாரணமின்றி ஒருவழி யைத் தெரிந்துகொள்ளுதல். [சுஸொகா வநிகா-அசோகமரச்சோலை. ந்யாய-நீதி.]

அசோகநவநை — அசோகமரச் சோலை. [சுஸொகாவநிகா: சுஸொகா - அசோக மரம். வநிகா - சோலை.]

அசோகன் — 1. அருகன். "சமணரு மசோகன் றனைநினைந்து" (திருவிளை. பாண்டி. ௬௦.) [அசோகமரநிழலில் இருக்கிறவன் என்றபடி.] 2. சோகநீக்கினவன். (உ-ம்.) "எனையசோகனெனச்செயவெண்ணியோ" (சேது. இராமனரு. ௧௭௬.) 3. மன்மதன். [சுஸொகா.] 4. மௌரியசக்கர வர்த்திகளுள் ஒருவன்.

அசோகாரி-கடம்பமரம். [சுஸொகாரி.]

அசோகாஷ்டயம்—ஒரு விரதநாள்.

அசோகா—1. அசோகமரம். "கணியின் கொம்பருலவியே யசோகின்வாலி" (கந்தபு. வள்ளி. ௪௨.) 2. மருது. 3. வாழை. 4. நெட்டிலிங்கம். (லெக்ஸிகன்.)

அசோகை-சவரிப்பூண்டு. [சுஸொகா.]

அசோசம்—1. அமைதி. 2. மந்திரித்துதி. 3. விசாரமின்மை. [சுஸொசா]:

அசோண்டி—அஞ்சநம்.

அசோண்டி—அசோணம்.
அசோணம்—குறட்டைப்பூண்டு. (மலை.)
சவரிப்பூண்டு. 2. சவரிலோத்திரம்.

அசோதநம்—1. அசுத்தம். 2. திருத்தமின்மை. [அசொயந: சொயந-சுத்தி.]

அசோதம்—அவுரி. (வைத்தியபரி.)

அசோதிதம்—1. சுத்திபண்ணப்படாதது. 2. திருத்தப்படாதது, பரிசோதிக்கப்படாதது. [அசொயித: சு; சொயித.]

அசோதை—நந்தகோபன் மனைவி; இவள் கண்ணபிரானை வளர்த்த தாய். (உ-ம்.) “அன்றிற் பெடைபோல வரற்று மசோதை கையினளித்தார்” (சுர்மபு. கண்ணனவ. சு0.) [யசொதா: யஸவ - கீர்த்தி. தா-கொடுப்பவள். யகாரம்கெட்டு “அசோதை” எனத் தற்பவமாயிற்று.]

அசோலம்—தேற்றமாம். (வைத்தியபரி.)

அசோவதி — மேருவின் வடகிழக்கிலுள்ள ஒரு நகரம். (உ-ம்.) “இலகொளி வடகிழத் திசையிடை விளங்கு மசோவதி யென்னுநன் னகரில்” (சுர்மபு. மேருவின்சி. கரு.)

அசோணம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)

அசௌக்கியம்—சுகமின்மை.

அசௌகரியம்—1. செளகரியமின்மை. 2. சுகமின்மை. (1, 2 லெகவிகன்.)

அசௌசம்—1. அசுசி, அழுக்கு, சுத்தியின்மை. 2. ஜந ம்ரணங்களால் வரும் ஆசௌசம். [அசொளவ: சொளவ-சுத்தம்.]

அசௌரியம்—வீரமின்மை. [அஸளய-ஃ: ஸளய-ஃ - வீரம்.]

அஞ்சத்தான்—பிரமா. (உ-ம்.) “அஞ்சத்தானடியான வானவர்” (கந்தபு. அக்கிரி. சுஎ.) [ஹம்ஸ - அன்னப்பறவை. அத்து - ஒரு சாரியை. ஆன் - ஒரு வீகுதி.]

அஞ்சநக்கல் — கருநிமினை. (வைத்தியரி.)

அஞ்சநக்கலிக்கம் — அஞ்சநம் பார்க்கக் கண்ணுக்கிடும் ஒரு மருந்து.

அஞ்சநக்காரன்—அஞ்சநவித்தை செய்கிறவன்.

அஞ்சநக்கிரி—நீலமலை. “அஞ்சநக் கிரியில் வாழு மசுரன்னுன்” (அருண. இடப். க.)

அஞ்சநக்கோல் — அஞ்சநத்திடும் இலேகிரி. (உ-ம்.) “அஞ்சநக்கோலினற்றுகை” (சிந்தா. விமலை. சு.) -

அஞ்சநகிரி—சேடமலை.

அஞ்சநசலாகை — மைதிட்டும் கோல். [அஞ்ந-நஸலாகா: அஞ்ந-மை. ஸலாகா - கோல்.]

அஞ்சநசேவோத்தேசநம் — அஞ்சநப்பிரயோகத்தினால் விளக்குதல். (உ-ம்.) “அஞ்சநசேவோத்தேசநகிருத்தியத்தாம் கண்ணொளிவிளங்கிக் காணப்படுதல்போல்” (சி. சி. ரு. க. ஞாநப்.) [அஞ்ஜ; ஸேவா; உத்தேஜநம்.]

அஞ்சநத்திரயம் — மூவகையஞ்சநங்கள்; அவை: பூதாஞ்சநம், சோராஞ்சநம், பாதாளாஞ்சநம் என்பன [அஞ்ஜ; த்ரய-மூன்று.]

அஞ்சநப்பெட்டி—அஞ்சநைப்பெட்டி.

அஞ்சநபாஷாணம்—1. கல்லியம். (வைத்தியபரி.) 2. விளைவுப்பாஷாணம் முப்பத்திரண்டி னென்று. (சட்ட. கஅஉ.) [அஞ்ஜ; பாஷாணம் - கல்லு.]

அஞ்சநம்—1. அக்கிரி. 2. ஆணவமலம். (உ-ம்.) “அணுக்கடஞ்சத்திதன்னைத்தினைப்பரஞ்சநமும்மே” (சிவதரு. சிவஞானயோ. சுசு.) 3. இருள். 4. ஒரு பூண்டு. 5. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “சூரலஞ்சநமந்தாரை” (மச்சபு. அத்திரி: ரு.) 6. ஒரு மலை. (உ-ம்.) “அஞ்சநக் கவுஞ்சன்கோவத்தநந்திரிகூடம் காஞ்சி-குஞ்சர சையமேம கூட்டமே வந்த மென்னு-மஞ்சிவர் வரைகளெட்டும்” (திருவினை. யானையெ. எ.) 7. கண்ணுக்கிடும் மை. “அஞ்சநவியர்மதர்க்கண்ணினைவிரகின்” (இரகு. தேறு. சுரு.) 8. கருமை. (உ-ம்.) “மேலோரஞ்சநப்போர்வை போர்த்தாலன்னதால்” (கந்தபு. காளிந். சு0.) 9. கலிக்கம்; பாம்பு கடியுண்டவர்முதலியோர்க்குக் கண்ணிலிடும் மருந்து. 10. நீலக்கல். 11. தாமதகுண சித்திகளுளொன்று; அதி: கண்ணுக்குப் புலப்படாது மறைந்துகிடக்கும்பொருளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது. (சுர்மபு. உ: சச. உரை.) 12. மறைந்துகிடக்கும்பொருளைக் காட்டும் மை. 13. மேற்றிசைக்காவலமர்த்துளதென்றுசொல்லப்படும் ஒரு யானை. (கு. நிகண். கஉ. எசு.) 14. மை. (பிங்கல. ௩0சச.) [அஞ்ஜக.]

அஞ்சநம்பார்த்தல் — மறைந்தபொருளை மையிட்டறிதல். (பாத. பாவ. 20.)

அஞ்சநவகாணன் — லிஷ்ணு.

அஞ்சநவீத்தை — அறுபத்துகாங்கு கலை நூலங்களில் ஒன்று; அது: மறைந்தபொருளைக் காண்பிப்பது. (உ-ம்.) “அறுபத்து காங்கு கலைகளாவன; மாயாசம்பிரதம்... அஞ்சநவீத்தை... அஞ்சநவீத்தை — மறைபட்ட பொருளைக் காண்பிப்பது” (சௌந. ௨௦. ௨௦௨.) [சுஜநவியுர.]

அஞ்சநவெரிபு — திருவேங்கடமலை. (திவ். திருவாய். 8. 2. 8.)

அஞ்சநவேர் — அவுரிவேர். (வைத்தியபரி.)

அஞ்சநன் — 1. இத்திரன். 2. சரி. 3. விட்டுணு. [அஞ்ஞக-சுருமை.]

அஞ்சநாட்சி — மைதிட்டிய கண்ணுடையான்.

அஞ்சநாட்சியம்மை — திருக்கற்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்குத் தேவியார்.

அஞ்சநாலா — 1. கருங்காக்கணம். 2. நீலோற்பலம். (1, 2 வைத்தியபரி.)

அஞ்சநாவதி — சுப்பிரதீபமென்னும் வடகீழ்த்திசையானின் பெண்யானை. [சுஜநாவதி: சுஜநாவதி - சுருமையுடையது.]

அஞ்சநி — 1. காயாவென்னும்மரம். (உ-ம்.) “அஞ்சநி தலையசைப்ப” (இரகு. குசனயோ. ௬௮.) 2. காணற்புல். [அஞ்ஞக-சுருமை. இ-ஒரு விஞ்சி.] 3. நீலோற்பலம். (1, 2, 3 வைத்தியபரி.)

அஞ்சநேயன் — அதுமான். (உ-ம்.) “அஞ்சநேயனுமார்த்தேதிர்த்த” (நல். பார. இராவணச. ௪௨.) [அஞ்ஞகா-அஞ்சனை. ஏய - மகன்மையைக்காட்டும் ஒரு விஞ்சி.]

அஞ்சநை — 1. அதுமானுடைய தாய். “நீருமல ரஞ்சனை சேப்பணி மாலத்தர்” (மறை-தி. ௫௭.) [இவள் முன் ஓர் அப்ஸரவந்தியாயிருந்த பின் ஒரு சாபத்தால் குஞ்சான் என்னும் வாகரனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறத்த, இச்சித்தருபங்கையெடுக்கும் வன்மையுடையளாய் ஒருகான் மனுஷருபமுள்ள ஓரினம்பெண்ணுதி வாயுபகவானைக்கூடியது மானைப்பெற்றவன்; பின்னர்க் கேசரியென்னும் வாகரனை மணம்புரித்த அவளுக்கு

மனைவியாயினள் என்பர்.] 2. ஒரு நதி. (உ-ம்.) “நங்கண்டகிமந்தாகிரியேநலிலஞ்சனை மந்தகைசோணை” (விருத்தாசலபு. தீர்த்தச். ௧௦.) 3. தீபசிகை. (உ-ம்.) “அஞ்சனை நாமிகாவர்த்தமரோகம்” (சீவரட். ௨௪௫.) 4. வடதிசைக்காவலமர்ந்துளதென்றுசொல்லப்படும் சாருவபௌமம் என்னும் யானையின் பெண்யானை. [சுஜநா.]

அஞ்சநைநாமிகாவர்த்தமரோகம் — இமையைப்பற்றிய ரோகபேதங்களு ளொன்று; அது: இமைகளின் நடுமையத்திலாவதுமுனைகளிலாவது பயறுகளின் பிரமாணமாகத் தாமிரிறத்துடன் உதிரத்தைக் கக்குவதான கட்டிகளையெழுப்புவதும், அக்கட்டிகள் தினவுடன் நோவைத்தருபவைகளும், திரமுள்ளவைகளுமாக இருப்பதுமானது. (சீவரட். ௨௪௫.)

அஞ்சப்படுதல் — மதிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “மாலால் அலரேந்தியஞ்சலிசெய்தஞ்சப்படுவான்” (சிந்தா. கணக. ௫௪.)

அஞ்சபாதம் — 1. அன்னப்புள்ளினடி. 2. ஓர் புள்ளடிக்குறி. 3. சாதிவிங்கம். [ஊமலவாடி: அன்னத்தின் கால்போலும் நிறமும் உருவமும் உடைமையாற் சாதிவிங்கத்திற்கு இப்பெயர்வந்தது.]

அஞ்சம் — 1. அசபாமந்திரம். “காயத்திரியதனினதிகமஞ்சமாமந்திரம்” (காஞ்சிப். திருவேக. ௨௮.) 2. அன்னப்பறவை. (உ-ம்.) “அஞ்சமுமஞ்சவருஞ் சசிவந்தான்” (கந்தபு. தெய்வ. ௨௪௦.) 3. ஒருவகைச் சந்நியாசம். (உ-ம்.) “குலவுறு சந்நியாசவாச்சிரமம் குடிசகம் பகூதமஞ்சம் - நலமுறுபரம கஞ்சமேயென்ன நான்கதாம்” (சூத. சந்நியாச. ௨.) 4. பங்கு. (உ-ம்.) “அஞ்சக்கலைபடு” (திருப்பு. ௬௧.) [1, 2, 3. ஹம்ஸ. 4. சுஸு.]

அஞ்சமிருகல் — சிற்றாத்தை. (வைத்தியபரி.)

அஞ்சாதன் — பிரமன். [ஊமல; ராய - வாகரம்.]

அஞ்சல் — 1. அஞ்சாதிருக்க எனப் பொருள் படும் ஒரு வியங்கோள்வினைமுற்று. (உ-ம்.) “அஞ்சலஞ்சலென்றழிமைக்கு” (தாயு. பராபர. ௧௨௪.) 2. தபால். [வழக்கு.] 3. தாங்கல்.

அஞ்சலுப்பெட்டி — அஞ்சள்

4. தோல்வி. (பிங்க.கஅசுச.) 5. பயப்படுதல். “எஞ்சுமனர் தம்மையினையோன்பரிவினோக்கி - யஞ்சல்விடுமின்களென” (கந்தபு. தகரோ. கள.)

அஞ்சலப்பெட்டி — அஞ்சறைப்பெட்டி. (லெக்ஸிகன்.)

அஞ்சலம்—1. சீலையினோம். [அஞ்சல.]

2. வாளுறை.

அஞ்சலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “அஞ்சலர் தனிப்போரேறே” (நல்.பார.மார்.க.உசரு.)

அஞ்சலிநீதல்—அபயங்கொடுத்தல்.

அஞ்சலி—1. ஆடுதின்னாப்பாலை. (வைத்தியபரி.) 2. இரண்டுகைகளையும் இணைத்து உள்ளங்கைகளைப் பதித்துக் கோலிய குழி. 3. இரண்டுகைகளையும் இணைத்து உள்ளங்கைகளைப் பதித்துக்கோலிய குழியிற் கொள்ளத்தக்க அளவு. 4. இரண்டுகையும் பதாகையாய் அகம் ஒன்றுவது. (உ-ம்.) “அஞ்சலியென்ப தறிவுறக் கிளப்பின் - எஞ்சலின்றியிருகையும் பதாகையாய் - வந்தகம்பொருந்து மாட்சித்தென்றனர் - அந்தமில்லாட்சி யறிந்திசினோரே” (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 5. சங்கங்குப்பிப்பூண்டு. 6. நான்குபலம். (உ-ம்.) “கழலடியஞ்சலியைந்து” (தைல. தைலவ. ருச.) 7. கைகுவித்துக் கும்பிடுதல் (உ-ம்.) “அஞ்சலிகுவித்தகரங்களுந் தலைமேலணைந்திட” (பெரியபு. திருஞா. சுருதி.) 8. மாவிலிங்கமரம். 9. வண்டுகொல்லிப்பூண்டு. 10. வறட்சுண்டி. 11. வெளவால். (பிங்.) 12. காட்டுப்பலா. (லெக்ஸிகன்.) 13. அரியெடுப்பு. 14. ஒருவகையம்பு. (கம்பரா. நாகபா. 113.) [2,3,7. அஞ்சலி.] (9, 10, வைத்தியபரி.)

அஞ்சலிகை—கைமுகிழ்த்தல்.

அஞ்சலிகாரி—ஒரு பூண்டு.

அஞ்சலினை—வெளவால். (பிங்க.உஉஅசு)

அஞ்சலித்தல்—அஞ்சலிசெய்தல். (உ-ம்.) “அஞ்சலித்தடிமேற்குடி” (நல். பார. மார். கண். உசரு.)

அஞ்சலிபந்தன்—சூப்பியகையினன்.

அஞ்சலிபந்தனம்—கைசூப்பித்தொழுகை. [சுஜலிஷுந.ந.]

அஞ்சலிவந்தம்—நெற்றியிற்கைகுவித்து வந்தனஞ்செய்தல்.

அஞ்சலினவர்—பாஞ்சராத்திரமத்தோர். “அஞ்சலி னவர்புக முண்ண லாதியோர்” (கந்தபு. திருவவ. சுஉ.) [அஞ்சு - ஐந்து. அலினவர் - இராத்திரிசம்பந்தமுடையவர். அல் - இரா.]

அஞ்சலோமசம்—அன்னபேதி. [ஹம்ஸவொ8ஸ.]

அஞ்சலத்தை—ஐந்துநிலை; அவை: ஆன்மாவக்குரிய சாக்கிரம், சொப்பநம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பன. “ஆன்மாத் தங்கிய வஞ்சவத்தை” (சிவப்பிர. ந. க.) [அஞ்சு - ஐந்து. சுவலு8 - நிலை.]

அஞ்சவாச்சிரமம்—நால்வகைச்சந்நியாசங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “பரத்தியலு மஞ்சவாச் சிரமத்திற் செய்தன்மிகப் பாங்கே யாகும்” (சூத. ஞாந. ச: உரு.) [ஹம்ஸ; சு8ஸு8.]

அஞ்சந்தாரன்—தபாற்கான். [வழ.]

அஞ்சந்தழிச்சி—குங்குமபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

அஞ்சந்தளச்சி—முப்பத்திரண்டு பாஷாணங்களுள் ஒன்றாகிய குங்குமபாஷாணம்.

அஞ்சறைப்பெட்டி—கடுகு, மிளகு முதலியன வைக்கும்படி ஐந்து அறையுள்ளதாகச் செய்யப்பட்ட பெட்டி.

அஞ்சன்—1. “அஞ்சம்” என்னும் சந்நியாச ஆச்சிரமத்துக்குரிய சந்நியாசி. இவ் விலக்கணம், சூத. ஞாந. ச: எ, அ-ஆம் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்டுளது. அவை வருமாறு: “கொண்டே ரஞ்சன் கமண்டலம் கந்தை கோவணம்பலிக்கலன்வேணுத்-தண்டமுத்த ரியங்கொள றிருநீறுத்தாளந்தகச்செயற்கை முப் - புண்டாரந்தரித்தல் சிரச்சிகைமழித்தல் பொம்மலெண்கவளமேபுசித்தன்-மண்டலம் புகழ்சாலித்திரிசந்தி வயங்குகாலந்தொறுஞ் செபித்தல்”, “கிடமுற வான்ம விசாரஞ் செய்திடுத நீர்த்தயாத்திரை புரிந்திடுதல் - படர்கிருச்சிரஞ் சாத்திராயண முதலாப் பல வீரதமுமறுட்டித்தல்-இடமுறு மோரு ரினி லொர்நாளன்றியேற்றநா ரிராமைசஞ்சரித் தல் - படவரவணந்தோனருக்குறிப்புகை பத்தியிப்புரிந்திடன் மரபால்” 2. ஆறிருதுக் களிலஞ் சூரியசுமுகத்துநின்று ஓரிருதுவுக் கிருவராகப் பாடுவோர் எனச் சொல்லப்படும்

அஞ்சு—அஞ்சுதல்.

பன்னிருவருளொருவன். (உ-ம்.) 'மன்னு
தும்புருயாழ்நாரதனஞ்சன்'(கூர்மபு.நகூ.௭)
3. பன்னிரண்டாதித்தருள் ஒருவன்; இவன்
ஏழாயிரம் கதிர்பாப்பி யிருநூற் துரப்பவ
னென்றும், மேடமாதத்தி லுதிப்பவனென்
றும் கூர்மபு. ஆதவர்கதிர்.சு.சு-ஆம் செய்யுட்
களிற் சொல்லப்படும். அச்செய்யுட்கள் வரு
மாறு: "ஒற்றை.....செற்றுவெங்கதிரோழாயி
ரம்பரப்பிச் செறியிருள் பருகிடு மஞ்சன்.....
தாதா" "மாசிரின் வருணன் பங்குரி பூடாச்
சித்திரை யஞ்சன்வை காசிச் - காசுறு தாதா
வாலியிற் திராட டியிற்கலி தாநலா வணிக்ஞ்
நாசமில்விச்சுவான்புரட்டாதிபகனலைப்பசிப்
பரிச்சரிசீர்-விசுகார்த்திகைதொட்டாரன்மார்
கழிக்கு மித்திரன் னைக்கு விட்டுனுவே" 4.
பிரமன். (உ-ம்.) "அஞ்சன் கரியோ னுருத்
திரன்மற் றெருவர்க் கொருவ ரதிகரென"
(குத. எக்டி. உத். உ: கடு.) [ஊம்ஸ.]

அஞ்சுற—சாகுபடி மதிப்பு. (லெக்ஸிகன்.)
அஞ்சுறார்—சாகுபடி மதிப்பிடுபவன்.
(லெக்ஸிகன்.)

அஞ்சுனையிதா—புள்ளிக்கணக்கு.

அஞ்சாச்சிறப்பு — வாகைத்திணைவிகற்பம்
கருளொன்று; அது; பகைவர்கண்ணுந் தன்
பாலார்கண்ணும் ஒப்புமையாகப் பாசறையுள்
ளாச் சால்புடைமை கூறல். (வீரசோ.
பொருட். கக. உரை.)

அஞ்சாரன்—சிவன். [அஞ்சு - ஐந்து.
ஞ்சான் - முகமுள்ளவன்.]

அஞ்சாப்பட்டயம் — 1. எடுத்த உரிமை
களைத் திரும்ப அளித்தற்குரிய சாசனம். 2.
பிறர் கொடுமைசெய்யாவகையியமிக்கும் சாச
னம். (1, 2. லெக்ஸிகன்.) 3. அச்சமின்றி
புலாவும்பொருட்டு அரசினரால் ஒருவருக்
குக்கொடுக்கப்படும் பத்திரம்.

அஞ்சாமை—திண்மை. (உ-ம்.) "அஞ்சா
மையிகைநிலக்கம்" (வள். ந.அஉ.)

அஞ்சாப்பேட்டி — அஞ்சுறைப்பேட்டி.
(லெக்ஸிகன்.)

அஞ்சாலியிதையர்—இடையருள் ஒருபகுதி
யார். இவர்களுடைய பெண்கள் மக்கல்
அணியாக ஐந்தாலியணிபவர்கள். [ஐந்தாலி
அஞ்சாலியென்ற மருவிற்று.]

அஞ்சாவா—பெருக்குமிழ்.

அஞ்சி—1. அதிகமான. (புறநா. 91.) 2.
தபால். (லெக்ஸிகன்)

அஞ்சித்தை—பயம். (லெக்ஸிகன்.)

அஞ்சிதம்—கண். (வைத்தியபரி.)

அஞ்சிட்டன் — சூரியன். [சுஜீஷ்டு:
சுஜீ; ஐஷ்டு - ஒரு வ-வி.]

அஞ்சித்தல் — 1. பூசித்தல். 2. அடைதல்.
(உ-ம்.) "அஞ்சித்தல் சொற்றபூசணையடைவு
மாம்" (காஞ்சிப். திருவே. நகூ.)

அஞ்சிதபநம்—குதியை ஊன்றிப் படத்தை
மேனோக்கிவைத்துநிற்கை. (பரத. பாவ. 83.)

அஞ்சிதம்—1. பூசிக்கப்பட்டது. 2. வளைந்
தது. [அஞ்சித.]

அஞ்சிதநம்—தலையைத் தோளின்மேலே
சாய்த்தல். [சுஜீதகூவ: சுஜீத -
வளைந்த.]

அஞ்சிதவணி—தற்குறிப்பேற்ற அணி.

அஞ்சிளி—ஐந்தாமாதம். (வைத்தியபரி.)

அஞ்சிரம்—1. அத்தி. 2. அத்திப்பழம். (1.
2. வைத்தியபரி.)

அஞ்சு—1-3. அஞ்சென்னேவலும் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகை
யும். 4. அலங்கரித்தல். 5. ஐந்தென்னுமெண்.
(உ-ம்.) "அஞ்சுவைகலிவ்வகன்கிரிநண்ணி"
(கந்தபு. வள்ளி. உஉரு.) 6. குதாடுவோர்
வசனிக்குங் குழுஉக்குறிகளுளொன்று. (கந்
தபு. கயமுகனு. ககூ.௭) 7. பிரார்த்தித்தல்.
8. போதல். 9. வணக்குதல். 10. வளைதல்.
11. அச்சம். 'அஞ்சுவரத்தருந்'. (புறநா. 41.)
12. ஒளி. 'அஞ்சுவணத்தின்' (கம்பரா. ஊர்
தேடு. 79.)

அஞ்சுகம்—1. கிளி. 2. உத்தரீயவஸ்திரம்.
3. சீலை. 4. வெள்ளைச்சீலை. [2, 3, 4.
சுயம்ஸுக.]

அஞ்சுங்துளித்தல் — ஐம்பொறியும் இன்ப
மடைதல்.

அஞ்சுததல்—அச்சமுண்டாதல். (தொல்.
பொருள். 56. உரை.)

அஞ்சுதல்—1. நடுக்குதல். (உ-ம்.) "அஞ்சு
மஞ்சுமென்னுருயிரென்னுமால்" (இராமா.
நகர். க0.) 2. பயம். (உ-ம்.) "அஞ்சுதல்
வெஞ்சரி சோக மக்கணத் தகற்றி" (அருண
சுலபு. திருமலைவல. உகூ.) 3. மதித்தல்.
(உ-ம்.) "அஞ்சப்படுதல்."

அந்நாநி—அறிவிலி. (உ-ம்.) “அலைந்து
பிறப்பிலாங்கார வஞ்ஞாநிகளாமாறுடரும்”
(பிரபுலிங்க. விமலை. உக.) [சுஜனாநி: சு;
ஜனாநி - அறிவுடையவன்.]

அந்நான்று—அப்போது. (உ-ம்.) “அந்
நான்றுடையவென்கி” (கந்தபு. காளி. கரு.)
[அ - அந்த. ஞான்று - பொழுது.]

அந்நை—1. அஞ்ஞாநம். 2. அறிவில்லான்.
“உணர்விலியஞ்ஞையின்னும் பிரிவிலன்”
(சீகாழிப்பு. புகலி. சு.) [சுஜனாநி: ஜனா -
அறிவு, அறிவுடையவன்.] 3. இலாடத்
தாநம். [குஜனாநி.] 4. தாய். (உ-ம்.)
“அஞ்ஞாயெங்கியழலென்று” (சிலப். கன-
உக.)

அநர்—1. துன்பம். (உ-ம்.) “பேரஞர்க்
கண்ணப்பெருங்காடுநோக்கி” (புறநா. உசுஎ)
2. கோய். 3. அச்சம். 4. வருக்குநிலம். (2, 3,
4. திவா.)

அநாட்டி—நோயுள்ளவன். (உ-ம்.) “அழி
வுடையுள்ளத்தாநாநாட்டி” (சிலப். புறஞ்
சே. அர.)

அநலம்—1. கொசுரு. 2. துன்பம். (திவா
கரம்.)

அநன்—அறிவில்லான். (திவா.)

அட்சதலை—ஒருவியாதி.

அட்சநோகம்—உபநகரோகம்; அது: நகச்
சற்றவந்த வேதனையைச்செய்து நகத்தின்
வேரைக்கெடுத்து அந்நகம் விழுவதற்கு
முன்னமே மறநகத்தை முனைப்பிப்பதால்
வரும் ரோகம். (சீவாட். உஅச.)

அட்சதை — 1. அக்கதை, மங்களவரிசி.
(மஞ்சளரிசிபென்பர்.) ‘மாமலாட்சதை யறு
கதிச்சொரிந்த’ (பிரபோத. 11. 42.) 2.
அரிசி.

அட்சதைப்போட்டு — நெற்றியிலிடும்
போட்டுவைக.

அட்சவைபோட்டுக்கொள்ளுதல்—ஒரு காரி
யத்தை வலிந்த மேற்கொள்ளுதல்.

அட்சவைவைத்தல் — சபகாரியத்துக்கு
அழைத்தற்கு அறிகுறியாக அட்சதை
கொடுத்தல்.

அட்சபாகை - பூனோளாக்கத்தின்பாகை.

அட்சபாடம் — திரைப்பட்டவை. (சி. வி.
கிரி. உஎ.)

அட்சபாதன்—அக்கபாதன்.

அட்சம்—1. குன்றியைந்துகொண்ட ஒரு
நிறை. (மிரு. ச. ருஅ.) 2. தான்றிக்காய்.
(தைல. தைலவ. கசாச.) [அக்ஷ - தான்றி.
அமர.] 3. வெங்காயம். (தைல. தைலவ.
கஉரு) [“அக்கம்” என்பதற்குச் சொல்லப்
பட்டபொருள்களில் 7, 12, 18, 23, 24,
தவிர்த்தன இதற்கும் பொருளாம்.]

அட்சமணி—அக்கமணி.

அட்சமாலாதான் — அட்சமாலைதரித்தவன்.
(உ-ம்.) “அட்சமாலாதா” (கிருப்பு. ௩௦௯)
[சுக்ஷரீராயாபர.]

அட்சமாலிதை — 1. இருக்குவேத உப
நிடதங்களுளொன்று. 2. உருத்திராக்ஷமலை.
[அக்ஷமாலிகா.]

அட்சமலை—அக்கமலை.

அட்சப—பிரபவ முதலிய வருடங்களிலே
யறுபதாம்வருடம். (வருஷாதிதாஸ்.)

அட்சயநிநூத்யா — வைகாசிமாதத்துச் சுக்
கிலபக்கத்தில் வரும் மூன்றாந்திதி. [இது
முதலாவது யுகமாகிய சத்தியயுகத்தின்
ஆரம்பதினமென்றும், இத்திறத்திற் செய்
யும் புண்ணியக்கிரியைகள் நித்திய பலமுடை
யன என்றும், இதனால் இப்பெயர் வந்த
தென்றும் சொல்வர். [சுக்ஷயத்யூதீபா.]

அட்சயநூணி—அருச்சுநனுடைய அம்புக்
கூடு. [அக்ஷய - குறைவின்மை. நூணி -
அம்புக்கூடு.]

அட்சயபாத்திரம் — 1. பாண்டவர்களுக்
குச் சூரியனாற்கொடுக்கப்பட்ட பாத்திரம். 2.
பிட்சாபாத்திரம். (வைஷ்ணவபரிபாஷை.)

அட்சயம் — கேடின்மை. [அக்ஷய: அ;
க்ஷய - கேடு.]

அட்சயன்—கடவுள்.

அட்சயா — 1. சாந்திரமாநத்தில் ஞாயிற்
றுக்கிழமை அல்லது திங்கட்கிழமை வரும்
ஏழாம் நாள். 2. சாந்திரமாநத்துப் புதன்
கிழமைபில் வரும் நாலாம் நாள்.

அட்சரகணிதம்—பீசகணிதம். [எழுத்துக்
களை யெண்ணுக்காகப் பிரயோகித்தலால்
வந்த பெயர். அக்ஷர - எழுத்து. மணித -
கணக்கு.]

அட்சரகாலம் — அட்டகணம்.

அட்சரகாலம்—ஒரு தாளவளவை.
அட்சரச்சுதகம்—அக்கரச்சுதகம்.
அட்சரசஞ்சன்—அட்சரசணன்.
அட்சரசலன்—எழுத்துக்காரன். [அக்ஷர
சண: அக்ஷர; சண - ஒரு வ - வி.]
அட்சரசநி — எழுத்தாணி. [அக்ஷர -
எழுத்து. ஜநீ - பிறப்பிப்பது.]
அட்சரசநன்—அட்சரசணன்.
அட்சரசிவன் — எழுத்தினர்சிலிப்போன்.
அட்சரசிவி — அட்சரசிவகன். [அக்ஷர
ஜிவிர்: ஜிவிர் - சிலிப்போன்.]
அட்சரசுந்தி — 1. உச்சரிப்புத் திருத்தம்.
2. எழுத்துத்திருத்தம்.
அட்சரதாபநம் — மந்திர எழுத்துக்களை
யந்திரத்திலடைத்தல். [அக்ஷர; ஸ்வாப
நம் - தாபித்தல்.]
அட்சரதீபம் — கோயிலிலிடும் ஐம்பத்
தொருதீபம். (லெக்லிகன்)
அட்சரதூலிதை—இலேகரி. [அக்ஷரதூலி
கா: தூலிகா - கோல்.]
அட்சரதேவி — சரசுவதி. ‘அட்சரதேவி
கோவின் விதிப்படி’ (திருப்பு. 1126.)
அட்சரதோஷம்—எழுத்துப்பிழை.
அட்சரப்புல்—பீனசப்புல். (வைத்தியபரி.)
அட்சரபாவநை — மகேச்சரியபாவநை.
(சுர்மபு, வருண. சங். உரை.) [அக்ஷர
பாவநா.]
அட்சரம் — 1. அக்கரம். 2. தருமம். 3.
தவம். 4. பிரகிருதி. 5. பிரணவம். 6. முத்தி.
[அக்ஷர] 7. இராகலக்ஷணத்தொன்று 8.
நாக்கு வெடிப்புநோய். 9. குழந்தைகளுக்கு
வரும் நோய்வகையினொன்று.
அட்சரரேகம்—கந்தாளிரோகம். (சேவரட்.
உஅச.)
அட்சரலட்சணம்—அக்கரலிலக்கணம்.
அட்சரவிந்நியாசம்—1. எழுத்து. 2. எழு
தப்பட்டபத்திரிகை. 3. வேதம். [அக்ஷரவி
ந்நியாச: அக்ஷர; விந்நியாச - தாபநம்.]
அட்சரன்—1. அக்கரன். 2. காலதத்து
வத்திலிருக்கும் ஒரு ருத்திரன். (வி - ணி.
உஎச.) [அக்ஷர.] 3. அந்தரியாமி. (வேதா.
சு. சஉ. உரை.) [அக்ஷரம் - அழிவற்றவன்,
கடவுள்.]

அட்சராந்துமகசந்தம்—எழுத்தாலாகிய ஒலி.
(த. நி. போ. உங்உ; பெளட். விந்து. கருஇ.)
[அக்ஷராதகஸலவ: அக்ஷராதக - எழுத்
தார்தன்மையுடையது. ஸலவ - ஒலி.]

அட்சராப்பியாசம் — எழுத்துப்பயில்வித்
தும் சடங்கு.

அட்சராரம்பம் — அக்கராரம்பம். [அக்ஷ
ராரம்ப.]

அட்சன்—அக்கன். [அக்ஷ.]

அட்சாம்சம்—பூகோளரேகையின் பாகம்.

அட்சி — 1. கண். 2. கண்ணுடையவன்.
(உ-ம்.) “மீநாட்சி” 3. சேர் என்னும் அள
வை. [அக்ஷி.] 4. நூற்றெட்டுபரிடதங்களுள்
ஒன்று.

அட்சிணி — அஷ்டபோகத்துளொன்றாகிய
தற்காலத்தநுபவிக்கும் சுதந்திரம்.

அட்சிபாகாத்தியபரேகம் — கண்களில்
வருஞ் சங்கரரோகவகைகளிலொன்று; அது
கண்கள் வீங்குதல், கலங்குதல், நீர் கம்மு
தல், பீனவடிதல், கருவிழி வெள்விழி சிவத்
தல், எரிச்சல், பார்வைகெடல் முதலிய
குணங்களையுண்டாக்குவது. (சேவரட். உசு0.)

அட்சியம் — யசர்வேத் உபரிடதங்களு
ளொன்று. (சுர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

அட்சீவம் — 1. ஒருவகை மாமரம். 2.
முருங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)

அட்சேளகிணி—அக்குரோணி. [அக்ஷேள
கிணி.]

அட்டக்கிர் — } மிக்ககறுப்பு.
அட்டக்கறுப்பு — }

அட்டகசம் — 1. ஆடாதோடை. (வைத்
தியபரி.) 2. அட்டதிக்கியாணை. [அஷ்ட. மஜ.]

அட்டகணம் — நூன்முதற்செய்யுளின்
முதற்சீர்க்குச் சுபமெனவிதிக்கப்பட்ட நான்
தும், அசுபம் என விதிக்கப்பட்ட நான்கு
மாகிய என்வகைக்கணம். அவை: மிலக்
கணம், நீர்க்கணம், மதிக்கணம், இயமாந
கணம், சூரியகணம், தீக்கணம், வாயுகணம்,
ஆகாயகணம் என்பன. (சூ. நி. கஉ. தொ.
கசு - கஎ.) [அஷ்ட - எட்டு. மண் -
கூட்டம்.]

அட்டகணிதம் — எண்வகைக்கணக்குகள்; அவை: சங்கலிதம், விபகலிதம், குணநம், பாகாரம், வர்க்கம், வர்க்கமூலம், கநம், கநமூலம் என்பன. அவற்றுள் சங்கலிதம் - கூட்டல். விபகலிதம் - கழித்தல். குணநம் - பெருக்கல். பாகாரம் - பிரித்தல். வர்க்கம் - ஒரு எண்ணை அவ்வெண்ணால் ஒருமுறை பெருக்கல். வர்க்கமூலம் - வர்க்கத்துக்கு மூலங்காணல். கநம் - ஒரு எண்ணிலே அந்த எண்ணைப்பெருக்கிப்பெற்ற பேற்றை மறுபடியும் அவ்வெண்ணிலே பெருக்கல். கநமூலம் - அகத்துக்கு மூலங்காணுதல். (பிங்க. சாநுச.) குணகாரம், பரியச்சம், பாற்காரம், மூலம், மானதம், கன்மம், சலிதி, தருதம். (குடா.)

அட்டகநீதம் — எண்வகை வாசனைப் பொருள். அவை: சந்தநம், அகரு, கஸ்தாரி, கருப்பூரம், பச்சிலை, குங்குமம், இலாமிச்சை, லோட்டம் என்பன. (த. நி. போ. ௩௦௧.) [சுவடி; மூல - வாசனை.]

அட்டகம்—1. அபமலாதி. 2. எட்டன்கூட்டம். (உ-ம்.) “உருவமெலாம் பூதவுபாதாய சுத்தாட்டகவுருவமென்னின்” (சி. சி. பர. சௌத். மறு. ௬௭;) 3. எட்டு. 4. எண்மடங்கு (உ-ம்.) “ஆற்றி னட்டகஞ் சோடசங் கயைப் பல னளிக்கும்” (வேதாரணியபு. வன்னி. ௩௧.) 5. வசம்பு. (1,5.வைத்தியபரி.) [2,3, 4. சுவடி க.]

அட்டகர்ணன்—பிரமன். [கண-௧ - காது.]

அட்டகருமந்தரு — மாயவித்தைக்கூட்டுச் சாக்குகள்.

அட்டகருமம்—1. அரசர்க்குரிய எண்வகைக் கருமம்; அவை: ஆதாசம், விசர்க்கம், பிரஷம், நிஷேதம், சார்த்தவசநம், வியவகாரேஷணம், தண்டம், சத்தியென்பன. 2. எண்வகைக் கருமங்கள்; அவை: வசியம், மோகம், தம்பகம், ஆகருஷணம், உச்சாடகம், வித்துவேடணம், பேதகம், மாரணம் என்பன. (வேதா. கு. ௧௬. உரை.) [சுவடி க8-௧: சுவடி - எட்டு. க8-௧ - செயல்.]

அட்டகல்யாணி—கால், முகம், தலை, வால் மாப்பு: இவை வெளுத்த குதிரை. (அசுவசா. 33.)

அட்டகவரீதம்—அட்டவர்க்கம். (உ-ம்.) “அட்டக வர்க்க மென்பது தானே யாதித் தன் சந்திரன் செவ்வாய் - இட்டமாம் புந்தி பொன்புகர் சரிய நிலக்கிரத் துடனெட்டு வகையில்-வட்டவான் புவிமேலட்டகவர்க்கம் வகுத்தனர்” (சாதகசிர. ௧௬௫௬.) [சுவடி க; வம-௧.]

அட்டகவுடலம் — புரியட்டகம். (உ-ம்.) “அட்டக வுடலத் தோடே யுயிர்பிதா வருந் தந் நாதி - தொட்டவ னுதார் தொக்குச் சுக்கிலத்துடனே தோன்றி” (சிவதரு. அ. ௧௩.)

அட்டகாசம்—1. ஒரு - தலம். (உ-ம்.) “அட்டகாசத்துப் பெருந்தகை மகாநந்தேச் சரணே” (குத. எக்கி. பூ. சாந: ௨௩.) 2. பெருஞ்சிரிப்பு. (உ-ம்.) “அட்டகாசத்தி லட்டகயங்களு மதிர்ந்துநிற்ப” (மச்சபு. இரணியகசிபுவத. ௧௩.) [சுட்டஹாஸ.] 3. ஆர்ப்பாடம்.

அட்டகாசன் — இருபத்தெண்கலியுகத்தி லொன்றில் மறைவிரிப்போன். [அட்ட ஹாஸ.]

அட்டகாசி—1. சிவன். 2. பெருநகைசெய் வோன். [அட்டஹாசி.]

அட்டகிரி—எட்டுமலைகள்; அவை: இமயம், மந்தரம், கைலை, விர்தம், நிததம், ஏம கூடம், நீலம், கந்தமாதநம் என்பன. (பிங்க. சாநு. ௩.) [அஷ்ட - எட்டு. மிரி - மலை.]

அட்டகீடம்—எட்டுவகைக்கீடமாகியபிராணி கள்; அவை: ஓணன், தவளை, அடலியீ, வீட்டுப்பல்லி, காட்டுமசகம், மக்ஷிகா, மலை யெறும்பு, சிலந்தியென்பன. (சீவரட். ௩௫0.) [சுவடி கீட-௦.] (மக்ஷிகா - தேனீ.)

அட்டகுட்டம்—எட்டுவகைக் குட்டநோய் கள்; அவை: கருங்குட்டம், இரணக்குட்டம், வெண்குட்டம், செங்குட்டம், கிருமிக்குட் டம், நீர்க்குட்டம், விரல்குறைகுட்டம், சொரிகுட்டம் என்பன. இது “கருங்குட் டமிரணக்குட்டங்காசுறுவெண்மைக்குட்டம் - பெருகுசெங்குட்டநாளும் பேசருங் கிருமிக் குட்டம் - விரியுநீர்க்குட்டங் கால்கை விரல் குறைகுட்டமேலுஞ் - சொரிகுட்டமிதனோ டெட்டாய்ச் சொற்றனர் பிணிதேர் னாலோர்” என்னும் வைத்தியநிகண்டாற் பெறப்படும். [சுவடி கூஷ.]

அட்டகுணச்செல்வம்—அட்டங்கால்.

அட்டகுணச்செல்வம் — அணிமாதிசுனங்க ளையுடைய அட்ட ஐசுவரியங்கள். (உ-ம்.) “அட்டகுணச்செல்வமும்படைத்தவந்தமாந ரணவோரும்” (ஞானவா. புசுண். சந்.)

அட்டகுணபூதன்—அருகன். (எண்குண முடையவன் என்றபடி.) (உ-ம்.) “புசிப்பு வந்திடு பிறப்புறக்கமிவை விட்டொரட்ட குண பூதனும்” (சி.சி. பர. நிகண். மத. ச.) [சுவடி மூணவ-டுத.]

அட்டகுணம் — கடவுளுக்குரிய எட்டுக் குணங்கள்; அவை: தன்வயத்தனாதல், தூய வுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்ந்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பன. (வள். கூ. உரை. பரி.) [சுவடி மூண.]

[ஆருகதர் “அநந்தநானம், அநந்தநரி சனம், அநந்தவீரியம், அநந்தசுகம், நிர்நாமம், நிர்க்கோத்திரம், நிராயுஷியம், சகலசம்மியக்குபாவம்” என்னும் எட்டினையும் அருகனெண்குணங்களென்பர்.] (சி. சி. அ: கட. மறை.)

அட்டகுரவர் — எட்டுவகையாசாரியர்கள்; அவர்கள்; போதககுரு, வேதககுரு, நிகித குரு, காமியகுரு, சூசககுரு, வாசககுரு, காரககுரு, விகிதகுரு என்பவர்கள். இவர்க ளுள், போதககுரு - சாத்திரார்த்தம் போதிப்பவன். வேதககுரு - தத்துவதரிச கன். நிகிதகுரு - வசியாகருஷணதிகளால் இகலோகத்திற் சுகமும் பரலோகத்திற் றுறக்கமும் கொடுப்பவன். காமியகுரு-சுகம் மோபதேசத்தால் இகபரங்களிற் சுகமெய் தப்பண்ணுபவன். சூசககுரு - விவேகமுகத் தாற் சமாதிசட்குணங்களையும் ஒருங்கே வரப் பண்ணுகிறவன். வாசககுரு - விஷயங்கள் பொய்யென வெறுத்து ஆன்மவிரூப்பமுண் டாகச்செய்ப்பவன். காரககுரு - சிவசீவர் ஐக்கிய ஞானத்தை வரச்செய்கிறவன். விகித குரு - சந்தேகமநீங்கி மோகமும் அடையச் செய்கிறவன். (வேதா. சூ. கசு, கள. உரை.) [சுவடி மூரவ:]

அட்டகுலபருவம்—அட்டகிரி. அவையா வன: மாலியவான், கந்தமாதனம், நிடதம், ஏமகூடம், இமம், நீலம், சுவேதம், சிருங் கம் என்பனவாம்; (கந்த. அண்டகோ. நட.)

அட்டகுலபாணை—அட்டகசம்.

அட்டகுன்மம் — எட்டுவகைக் குன்மம்; அவை: குலைகுன்மம், வாதகுன்மம் பித்த குன்மம், வலிகுன்மம், சந்திகுன்மம்; சர்த்தி குன்மம், வெய்யகுன்மம், எரிகுன்மம். (உ- ம்.) “குலைகுன்மம் வாதகுன்மம் கொடுமை கொள்பித்தகுன்மம் - வலிகுன்மஞ்சந்திகுன் மம் வாந்திகொள் சர்த்திகுன்மம் - நிலை தடு மாறச்செய்யு நிகரிலா வெய்யகுன்மம், உலைவுகொ ளெரிகுன்மத்தோடோதியகுன்ம மெட்டே” என்னும் வைத்தியநிகண்டாற் பெறப்படும். [சுவடி மூல.]

அட்டகை—1. அட்டமி. 2. இருபத்தொரு வகை யாகத்திலொன்று. 3. பிதிரர்களை யுபாசித்தற்குரியனவாய் மார்கழி, தை, மாசியென்னும் மாதங்களிலே யபரபக்கங் களிலே வருஞ் சத்தமி, அட்டமி, நவமியென் னும் மூன்று திதிகள். [பங்குநிமாதமுங்கொள் ளுப.] 4. மேற்குறித்தகாலங்களிற் செய்யப் படுஞ் சிராத்தம். (உ-ம்.) “மருவுமார்கழி தையொடு மாசிய - லருளிநோடு மபரபக்கந் தனிற் - நெருளுமட்டகையென்னுஞ்சிராத்த மாங் - கொருவிடாமலுஞ்நிடவேண்டு மால்” (கூர்மபு. அழந். நட.) மேற்குறித்த மூன்று திதிகளுள்ளும் முக்கியமாகக்கொள் ளப்படும் அட்டமி. [சுவடி கா.]

அட்டகைச்சிராத்தம்—பிதிரர்களையுபாசித் தற்குரியனவாய் மார்கழி, தை, மாசியென் னும் மாதங்களிலே யபரபக்கங்களிலேவரும் சத்தமி, அட்டமி, நவமி என்னும் மூன்று திதிகளிற் செய்யப்படுஞ் சிராத்தம். (உ-ம்.) “விருப்பமெய்தி - யாதரவோடுசெய்யுமட்ட கைச்சிராத்தநாளின்” (கூர்மபு. பிரமசரி. உக.) [சுவடி கா; ஸ்ராங்.]

அட்டகோணம்—எட்டுக்கோணம்

அட்டகோத்திரத்தார்—வைணவப்பிராமண யுள் ஒரு பிரிவினர்.

அட்டங்கால்—குறுக்காக மடக்கிவைக்கும் கால்.

அட்டசத்திகள்—1. ஆரிணி, ஐநரி, ரோத யித்திரி என்னும் மூன்று பரிக்கிரகசத்திகளும், ஈசாநம், தற்புருடம், வாமம், அகோரம், சத்தியோசாதம் என்னும் பஞ்சசத்திகளுமாகிய எட்டுச் சத்திகள். 2. சயை, விசயை, சயந்தி, அபராசிதை, சித்தை, ரத்தை, அலம்புசை, உற்பலை என்னும் எட்டுச்சத்திகள். இது “தரத்திலுயர்ந்த சயை விசயை சயந்தி யபராசிதை சித்தை - யிரத்தை யோடே யலம்புசையுந் பலைபென் றெண்மர் மாதர்கடாம் - புரத்திலுயர்நாயகிகள்” என்னும் (ஞாநவா. புசுண் சச -) செய்யுளாலும் உரையாலும் பெறப்படும். 3. சிவனுடைய கிரியாசத்தியினதுள்ளுருவும் புறவுருவுமாகிய உருவுகள் எட்டு. அவை: ஈசாரி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி, ஆரிணி, ரோதயித்திரி, ஐநரி யென்னும் எட்டுச்சத்திகள். இது பின் வரும் மேற்கோளாற்பெறப்படும். “ஈசாரி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி யென்னும் பஞ்சசத்தி புறவுருவுடைத்தாய், ஆரிணி, ஐநரி, ரோதயித்திரி என்னும் திரிசத்தி யுள்ளுருவுடைத்தாயிருக்கும். கிரியாசத்தி சரீரப்புறவுருவிலுதித்த” (சி. சி. க: ஞாந. இ. முகவாசகம்.) 4. வாமை, சேட்டை ரௌத்திரி, காளி, கலிகரணி, பெலலிகரணி, பெலப்பிரதமரி, சர்வபூததமரியென்னும் எட்டுச் சத்திகள். (உ-ம்.) “வாமாதி சர்வபூததமரியந்தமாகிய அட்டசத்திகளுமாகி” (சி. சி. பாயிரம். சிவசத்தி.) [அஷ்டுஸதி.]

அட்டசித்தி—அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாயியம், ஈசத்துவம், உசித்துவம் என்னும் எட்டுச்சித்திகள். (உ-ம்.) “உத்தையட்டசித்திவேண்டுமென்க ளுக்கெனத்தொழ” (திருவினா. அட்டமா. கூ.) “அணிமாமகிமாலிலகிமா வரியகரிமாப் பிராத்திமலப் - பிணிமாசுடையோர்க்கடை வரிய பிராகாயியமீசத்துவமெய் - துணிமா யோகர்க்கெரியவசித்துவமென்றெட்டாம்” (திருவினா. அட்டமா. உஉ.) என்னும் செய்யுளாலும் பெறப்படும். [அஷ்டுஸதி.]

அட்டசாவணன் — பிரமன். [அஷ்டுஸுணன்.]

அட்டசுபம் — அட்டமங்கலம். [அஷ்டுஸுஹ.]

அட்டதூணம் — இர்துப்பு, ஓமம், திரிகடுகு, கருஞ்சேரகம், காயம், சேரகம் என்பவற்றாலாய ஒரு மருந்து.

அட்டணங்கால்—அட்டணக்கால்.

அட்டணக்கால் — ஒன்றின்மேலொன்றாகக் குறுக்கேயணைத்துவைக்கப்பட்ட கால். [அடு; அணை; கால்.]

அட்டநீரிஞ்சுத்—முப்பத்தெட்டு. (உ-ம்.) “அட்டநிரிஞ்சுந்கலைகள்” (சி. சி. க: ஞாந. ஞாநப்.) [அஷ்டுதி. ஸுதீ: அஷ்டு - எட்டு. தி. ஸுதீ - முப்பது.]

அட்டநீரிஞ்சுந்கலைகள் — சிவபூசைசெய்யும்போது சதாசிவனது ஐந்துமுகத்தினும் நிற்பனவாகக்கொள்ளப்படும் முப்பத்தெட்டுக்கலைகள். (உ-ம்.) “கிரியாசத்தி சரீரப்புறவுருவிலுதித்த சகிரியாதியட்டத்திரிஞ்சுந்கலைகளினது” (சி. சி. க: ஞாந. முகவாசகம்.) அவை: ஈசாநகலைகளேந்தும், தத்புருஷகலைகள் நான்கும், அகோரகலைகளெட்டும், வாமதேவகலைகள் பதின்மூன்றும், சத்தியோசாதகலைகளெட்டாமாம். (அகோ. கிரி.)

அட்டநீரவாதம் — வாயுவினால் வரும் ஒருவகை ரோகம்.

அட்டநம்—எண்வகைச்செல்வம்; அவை: அழகு, குணம், ஆயு, குலம், சம்பத்து, வித்தை, விவேகம், தநம் என்பன. [அஷ்டுயநம்.]

அட்டநயாவிருத்தி — எண்வகைத் தயவுச் செயல்; அவை: பிறரையந்திர்த்தல், தீமைக்கஞ்சல், பிறர்துயர்க்கிரங்கல், நன்மைகடைப்பிடித்தல், பிறர்கருமத்திற் குடன்படல், பிறர்கருமமுடிக்கவிரைதல், - பிறர்க்குப் பொருள்வரவை யுவத்தல், பிறர்செல்வம் பொறுத்தலென்பன. [அஷ்டுநயாவருத்தி: வுருத்தி - செயல்.]

அட்டநரித்தம்—மிகுவுறுமை.

அட்டநமம்—எண்வகைத்தருமம்; அவை: யாகம், வேதமோதுதல், தாகம், தபம், சத்தியம், திடம், பொறுமை, லோபமின்மை யென்பன. (இதோப. கௌ.) [அஷ்டுநமம்: அஷ்டு - எட்டு. நமம் - அறம்.]

அட்டநளசக்கரம்—எண்வகையிதழுடைய சக்கரம்; அவை: சோத்திரத்துவாரம் இரண்டு, நேத்திரத்துவாரமிரண்டு, ஆக்கிராணத்துவாரமிரண்டு, துவக்குத்துவாரம் ஒன்று, சிங்ஹவைத்துவாரம் ஒன்று. (த. நி. போ. நடுநூ.) [சுவடி. டி. ௨௨௫௦.]

அட்டநளம் — எட்டிதழ்த்தாமரை. அது: எட்டிதழை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுந் தாமரை. [சுவடி. டி. ௨௨.] (சி. லி. கிரி. சௌ.)

அட்டநா-1. எட்டுப்பிரிவு. 2. எண்மடங்கு. [சுவடியா: சுவடி - எட்டு. யா - மடங்கு.]

அட்டநாது—எண்வகையோகங்கள்; அவை: பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தரூ, வங்கம், துத்தநாகம் என்பன. [சுவடியா. ௮௦.]

அட்டநாநரி—வைத்தியர் பரிட்சிக்கும் எட்டுக் குறியிடங்கள்; அவை: நாடி, முகம், மலம், அமரி, கண், நா, சரீரம், தொனி யென்பன. [சுவடி. ஸா. நவரீக்ஷா.]

அட்டநீக்கியம் — எட்டுத் திக்கியானைகள். அவை: ஐராவதம். புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புப்பதந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதிகம் என்பன. (பிங்க. முத. வான. ௨௦.) [சுவடி. ஹி. ௨௨.]

அட்டநீக்கிரிணி — அட்டதிக்கயங்களின் பிடிகள்; அவை: அப்பிரமை, கபிலை, பிங்கலை, அநுபமை, தாமிரகர்ணி, சுப்பிரதந்தி, அங்கநை, அஞ்சநாவதி யென்பன; இவை ஐராவதம் முதலியவற்றிற்கு முறையே பெண்களாகும். [சுவடி. ஹி. ரிணி: ஹி. ரிணி - திக்குப் பெண்யானை.]

அட்டநீக்கிரிணி — அட்டதிக்குப்பாலகர். (உ-ம்.) “அளக்கரும்பிரமாண்டம்போலட்டதிக்காளர் காப்பர்” (ஞானவா. லீமபா. ௨.)

அட்டநீக்கு — எட்டுத்திசைகள்; அவை, கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என்பன. (உ-ம்.) “அட்டதிக்கையுமடைப்பர்கள்” (காஞ்சிப். வானி. ௬௫.) [சுவடி. ஹி. ஹி. - திசை.]

அட்டநீக்குப்பாலகர் — எட்டுத்திசைகளை யுங் காப்பவரீ; அவர்: இந்திரன், அக்கிரி,

இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்பவர். இவர் முறையே கிழக்கு முதலிய திக்குகளிலே காவல்செய்துகொண்டிருப்பர். [சுவடி. ஹி. வாலக.]

அட்டநீசம்—எருக்கஞ்செடி. (மலை.)

அட்டநீசாசம் — சுத்தாசம். (வைத்தியபரி.)

அட்டநீசம்—அரப்பொடி. (வைத்தியபரி.)

அட்டநேறல்—காய்ச்சிய மது. (சாறாயம்.) (உ-ம்.) “அட்டநேறலுமடாதமைதேறலும்” (கந்தபு. நகர்பு. ௬௦.) [அட்ட - காய்ச்சிய. தேறல் - மது.]

அட்டநீம்—வட்டவடிவமாகிய பரிசை.

அட்டநாகபந்தம் — சித்திரகலிவகைகளு னொன்று; அது: நான்காமெழுத்து நாற்பத் தோராமெழுத்தாகவும், ஆறாமெழுத்து நாற் பத்தைந்தாமெழுத்தாகவும், எட்டாமெழுத்து இருபதாமெழுத்தாகவும், பன்னிரண்டா மெழுத்துப் பதினெட்டாமெழுத்தாகவும், இருபத்திரண்டாமெழுத்து நாற்பத்தேழா மெழுத்தாகவும், இருபத்துநான்காமெழுத்து முப்பத்தொன்பதாமெழுத்தாகவும், முப் பத்துமூன்றாமெழுத்து ஐம்பத்தோரா மெழுத்தாகவும், முப்பத்தேழாமெழுத்து நாற்பத்தொன்பதாமெழுத்தாகவும் வரும்படி யொற்றுப்பட ஐம்பத்தோரெழுத்தான் ஒரு செய்யுட்செய்து கிரமப்படி எட்டுப்பாம்பு வரைந்து அதன்கண் அடைத்துக்கொள்ளப் படுவது. (தண்டி.) [சுவடி; நா. ௨; ஸூ.]

அட்டநாநம் — எட்டுவகைத்திவ்யசாதிச் சர்ப்பங்கள்; அவை: அநந்தன், வாசுகி, தக் கன், காரக்கோடகன், பதுமன், மகாபது மன், சங்கபாலன், குளிகன் என்பன. (பிங்க. ௨. ௬) [சுவடி; நா. ௨.]

அட்டநீக்கிரகங்கள் — எட்டுத்தோல்வீத் தாநங்கள். (உ-ம்.) “அட்டநீக்கிரகங்களா வன” (தர்க்க - பா. எசு.) அவை: நியூரம், அதிகம், அபசித்தாந்தம், அசித்தம், வீருத்தம், அநைகார்திகம், பிரகாசனசமம், காலாத்தியாப திட்டம் என்பன. [சுவடி. ஹி. ௨௨.]

அட்டப்பல்லக்து — குறுக்காகக்கொண்டு போகும்படியமைந்த சிவிகை.

அட்டப்பிரகாரணம் — எட்டுப்பிரகாரணங்கள்; அவை: தத்துவப்பிரகாரிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத்துவத்திரயநிர்ணயம், போககாரிகை, மோக்ஷகாரிகை, நாதகாரிகை, பாமோக்ஷநிராசகாரிகை, இரத்திரத்திரயம் என்பன. (சைவச. பொது. ௩௨௪. உரை.) [சுஷு; ப்ரகாரணம்.]

அட்டப்பிரணவம்—எட்டுப்பிரணவம். (த. நி. போ. ௩௪௬.) [சுஷு. ப்ரணவ.]

அட்டப்பிரபந்தம் — பின்னப்பெருமாயைக்காரியத்திய எட்டுப்பிரபந்தம்.

அட்டப்பிரமாணம் — எட்டுவகைப்பிரமாணங்கள்; அவை: அநுமானம், அபாவம், அருத்தாபத்தி, ஆகமம், உபமானம், ஐதிகம், சம்பவம், பிரத்தியட்சம் என்பன. (உபநி. ௩௯.) [சுஷு; ப்ரமாணம்.]

அட்டபநி—1. கயிலாசமலை. 2. சரபப்பூர். 3. சிலந்தி. [சுஷு. வடி.]

அட்டபநி — எட்டுப்பாதமுடையது. (பி. வி. ௨௬. உரை.) [சுஷு. வடி: சுஷு. எட்டு. வடி - பாதமுடையது. ௬ - ஒரு வ-வி.]

அட்டபந்தம்—சுக்கான்கல், கொம்பரக்குச் சூதிலங்கம், செம்பஞ்சு, தேன்மெழுகு எருமைவெண்ணெய், குங்கிலியம், நற்காலியென்னும் எட்டுப்பொருளையுஞ் சேர்த்திடித்துத் திரட்டப்படும் ஒரு மருந்து; அவை சிலாலக்கிரகங்கள் சலகமின்றியிருக்கும்படி சார்த்தப்படும். [சுஷு; வஸ்து. ௩௦.]

அட்டபரிசம் — எண்வகைப் பரிசங்கள்; அவை: ஊன்றல், கட்டல், குத்தல், தட்டல், தடவல், தீண்டல், பற்றல், வெட்டல் என்பன. (பிச்சு. ௪௩௫.) [சுஷு; ஸ்ரூ. 4.]

அட்டபாதம்—1. எண்காற்புள். 2. சிலந்திப்பூச்சி. [சுஷு. வாடி: வாடி - கால்.]

அட்டபாலகர் — அட்டதிக்குப்பாலகர். (உ-ம்.) “அட்டபாலகரும் வசக்களும்” (நல். பார. குமாரச. ௧௦௩.) [சுஷு; வாலக - காலகாளர்.]

அட்டபுட்பம் — 1. எட்டுவகைப் பூக்கள்; அவை: புன்னை, வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், கந்தியாவர்த்தம், பாதிநி, ஸீலோற்பலம், அலரி, செந்தாமரைபென்பன. இவை புறப்

பூசைக்குரியன. 2. பூப்போலக்கொள்ளத் தக்க எட்டுக்குணங்கள்; அவை: கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்பன. இவை அகப்பூசைக்குரியன. (சைவச. பொது. ௧௨௮. உரை.) (உ-ம்.) “அட்டபுட்பமவை கொண்டடிபோற்றி” (தேவார. திருப்பழ. அ. சுந்.)

அட்டபுயகம் — } காஞ்சிபுரத்திலுள்ள
அட்டபுயகம் — } விட்டுணு ஆலயங்க
அட்டபுயங்கம் — } ளெட்டினுள் ஒன்று.

அட்டபுயம்—காஞ்சிபுரத்துள்ள விட்டுணு ஆலயங்களெட்டினுள் ஒன்று. [விட்டுணு எட்டுப்புயங்களோடிருந் திலக்குமியை விவாகஞ் செய்தமையால் “அட்டபுயம்” எனப் பெயர் பெற்றதென்பர்.] (உ-ம்.) “கரிநிரியட்டபுயம்” (கந்தபு. நகர. ௧௦.) [சுஷு. ஹஜ.]

அட்டபோகம் — எண்வகை யின்ப அறுபவும்; அவை: அணிகலம், ஆடை, தாம்பூலம், பரிமளம், சங்கீதம், பூவமளி, பெண், போசநம் என்பன. (புதார்த்த. வை. தி. ௧௧.) விவேகசிந்தாமணிக்காரர் அணிகலமென்பதைவிடக்கி ஸ்நானமென்பதைச் சேர்த்தனர். (உக௦.) [சுஷு. ஹஜ.]

அட்டபோகஸ்வாயம்பர் — அட்ட போக வரிமை.

அட்டம்—1. அருகு. (உ-ம்.) “அடர்க்கு நாய்களட்டமாகவிட்டு” (பெரியபு. கண்ணப். ௪௬.) 2. எட்டு. (உ-ம்.) “அட்டமாம்புயமாகு மாருரே” (தேவார. திருவாரூ. க-வது. திருக்குறு. எ. திருநா.) [சுஷு. ௩.] 3. குறுக்கு. 4. சாதிக்காய். (மலை.) 5. நேர். “அட்டமாக வழுதிமே லமர்க்கெழுந்த தொக்குமே” (திருவிளை. கடல்சு. ௬.) 6. மேல்வாய். 7. மேல்வீடு. 8. ராசமனை. 9. இலவம், இராமல்லி, கரத்தை, சங்கக்குப்பி, சுக்கு, தழுதாழை, பாதிநி, வழுதலை என்னும் எட்டு.

அட்டம்பாரித்தல் — பக்கவிலே விசாலித்தல், பருத்தல். [அட்டம் - அருகு. பாரித்தல் - பரத்தல்.]

அட்டமகாரோகம்—எளியில் வசப்படாத எட்டு மகாரோகங்கள்; அவை: வாதம், கல்லடைப்பு, குட்டம், மேகம், மகோதரம், பகத்தரம், மூலரோகம், இரகணிரோகம் என்பவைகளாம். [சுஷு. ஹஜ. ரொ. ௮.]

அட்டமநூலிகன்—வாநப்பிரஸ்தருளொருவன். இவன் மூன்றுநாள் உணவின்றியிருந்து நான்காநாளிற் பின்பகலில் உண்போன். [ஒரு நாளைக்கு இருகாலப்போசநமாகக்கொண்டெட்டாங்காலத்திற் புசிப்போனென்றபடி.] [சுஷ்டிகாடிக: சுஷ்டி - எட்டாவது. காலிக - காலசம்பந்தமுடையவன்.]

அட்டமந்ரலம்—எட்டுவகை மங்கலங்கள்; அவை: கவரி, நிறைகுடம், கண்ணாடி, தோட்டி, முரசு, விளக்கு, பதாகை, இணைக்கயல் என்பன. (உ-ம்.) “அட்டமங்கலமுந் தந்து” (கந்தபு. விண்குடி. ௩௬.) [சீவகசிந்தாமணி கோலந்தையாரிலம்பகம் அறுபத்து நான்காஞ் செய்யுளுரையிற் காட்டப்பட்ட “சாமரை தீபந் தமரியப் பொற்குடங்-காமர் கயலி னிணைமுதலாத் - தேமருவு - கண்ணாடி தோட்டி கதலிகை வெண்முரசு-மெண்ணிய மங்கலங்க ளெட்டு” என்னுஞ்செய்யுளால் அட்டமங்கலம் இவையெனக்காண்க. வாசஸ்பத்திய அகராதி காரர் சிங்கம், எருது, யானை, குடம், ஆலவட்டம், கொடி, பேரி, தீபமென்பவைகளே யட்டமங்கலமென்பர்.] 2. ஒருவகைக்குதிரை; அது, உரம், நான்கு குளம்புகள், வால், முகம், உச்சி என்னுமெட்டிடங்க ளிலுமுள்ள மயிர்கள் வெண்ணிறமுடையன வாயிருப்பது. (உ-ம்.) “முகமார்புச்சிவால்கா லென்றுரைத்த வேட்டுறுப்பினும் வெண்மை-விரவிய தட்டமங்கலம்” (திருவிளை. நரிபரி. ௧௧0.) 3. ஒருவகைப் பிரபந்தம்; அது: “கடவுள்காக்க” என ஆசிரியவிறுத்தம் எட்டினாலே பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “கடவுள் காக்கவெனக்கவியிருநான் - கடைவுறவதவல் விறுத்தமதனால்-வகுப்பதட்ட மங்கலமாகும்” (இலக்கணவி. அசாந.) சுஷ்டி ௦௨௨: 8௦௨௨௦-சோபநம்.

அட்டமச்சிநி — உதயலக்கினத்துக் கெட்டாம் இடத்தில் நிற்குஞ் சரி. [அட்டம-எட்டாவது. சரி - ஒரு கிரகம்.]

அட்டமசுத்தி-எட்டாமிடஞ்சுத்தியாயிருத்தல். (உ-ம்.) “ஓரையிற்-பொருந்தியவட்டம சுத்தியிற் புஞ்சுவநஞ்செயுமே” (விதா. மகளிர். ௧.)

அட்டமணம் — எண்வகை விவாகங்கள்; அவை: பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம்,

தெய்வம், கார்த்துவம், ஆசரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. (மது. ௩. உக.) மணம்-விவாகம்.

அட்டமதம்—குலம், ரூபம், யௌவனம், வித்தை, தநம், பிரபுத்துவம், சகாயம், சகசம், என்னும் எட்டினாலும் உண்டாகுஞ் செருக்கு. (தாயு. பன்மாலை. உ. உரை.) [சுஷ்ட-எட்டி. 8௦௦ - செருக்கு.]

அட்டமம்—எட்டாவது. (உ-ம்.) “ஓத்தவுதயத்துக் கட்டமத் தேநிற்குமோரதிபன்” (விதாந. குணகுண. அள.) [சுஷ்டி.]

அட்டமாசித்தி—அட்டசித்தி.

அட்டமாந்தம்—எட்டுவகை மாந்தநோய். அவை: செரியாமாந்தம், போர்மாந்தம், மலட்டுமாந்தம், பெருமாந்தம், வாதமாந்தம், சுழிமாந்தம், வலிமாந்தம், கணமாந்தம் என்பன. “பெருமாந்தம் கணமாந் தம்முட் பெய்திடு முணவு சற்றுஞ்-செரியாத மாந்தம் வன்மை செறிந்திடு மலட்டு மாந்தம்-பொருமிய வாதமாந்தம் புகல்வலி மாந்தம் கண்கள்-சொருகிய சுழிமாந் தம்போர் மாந்தமெண்ணெனச்சொன் னாரே” என்னும் வைத்திய நிகண்டால் மாந்தவகையைக் காண்க.

அட்டமாநாகம்—அட்டநாகம்.

அட்டம்—1. எட்டாந்திதி. (உ-ம்.) “அட்டமியுமேனையுவாவும்” (ஆசாரக். சள.) 2. எட்டாவது. [இது நியதமாய் வடமொழிப்பெண்பாற்பெயருக்கடையாகவருவது.] (உ-ம்.) “காமனங்கநாசநியட்டமியாஞ்சபை” (வேதாரண்யபு. சபை. ௬.)

அட்டமிகை — அரைப்பலம். “தனித்தனிக்கக் கஷ்டமிகை வெவ்வேறார் தழலடியுறுதுவெதுப்பி” (தைல. தைலவ. ௫௪.) [சுஷ்டிகா.]

அட்டமூர்த்தம்—சிவனுக்குச்சொல்லப்படும் எண்வகைவடிவங்கள்; அவ்வடிவங்கள் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வெளி, சூரியன், சந்திரன், இயமானன் என்பன. (உ-ம்.) “அட்டமூர்த்தங்கொண்டருளிநோன் றண்டச்சரன்” (குத. எக்தி. பூ. சா. எ.) [சுஷ்டி-௫. த-௨௦.] [சிவன், பிரமாவின் துதலிடைத்தோன்றிய உருத்திராவதாரத்திற்சருவனென்னும்உருத்திரனுக்குப் பிருதிவியும், பவனென்னும் உருத்திரனுக்கு அப்புவும், பசுபதியென்னும்

உருத்திரனுக்கு அக்கினியும், ஈசானன் என்னும் உருத்திரனுக்கு வாயுவும், வீமனென்னும் உருத்திரனுக்கு ஆகாயமும், உருத்திரனென்னும் உருத்திரனுக்குச் சூரியனும் மாதேவனென்னும் உருத்திரனுக்குச் சந்திரனும், உக்கிரனென்னும் உருத்திரனுக்கு இயமானனும் வடிவமாமென்று சொல்வர். சைவபுராணத்திலே உருத்திரனுக்கு நெருப்பு எனவும், உக்கிரற்கு வாயு எனவும், ஈசானனுக்குச் சூரியனெனவும் மாதேவற்கு மதியமெனவும், பசுபதிக்கு இயமானனெனவுஞ் சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “தோன்றியோர் வினாயாட்டயார்தெழுதலுந்துயோற்-கேன்றவாகுமற் றருத்திரன் முதற்பெய ரெட்டு - மான்றதாநமோ ரெட்டுமோ ரெட்டரி வையருஞ் - சான்றமைந்தரோரெண்மருஞ்சார்ந்தனரன்றே” (சூர்மபு. அட்டமூ. கக.) “எய்துமாமென் னெனிற்பவன் சருவனீ சானன் - வைதி கந்தரு பசுபதி வீமன்மா தேவ-னெய்தினம்பிறையுக்கொ ளுருத்திர னென்ப - மைதிசுழந்தொலிர்கண்டனெண்வடிவமும்வகுப்பான்” (கஉ) “பரிதி வெண்கதிர்க் கடவுணீர் புலியழல் பணிவா - னுருவ நல்வளி யருமகம்புரிந்தழ லுட்டும் - பொருவி னுன்மறை யந்தனை னென்பர்” (கங.)

அட்டமுத்தி—அவன். (உ-ம்.) ‘மலைமகள் பாகுட்டமுத்தினை’ (பெரியபு. திருஞா. ௧௮௬.) [அஷ்ட-௮. கி. ௩: மூர்த்திந் - மூர்த்தமுடையவர்.]

அட்டமுத்திநன்—1. எட்டுமூர்த்திகள். அவர்கள்: பவன், சருவன், ஈசானன், பசுபதி, வீமன், உக்கிரன், மாதேவன், உருத்திரன் என்பவர்கள். (உ-ம்.) “கட்டு செஞ்சடைப் பவன்முத லாகவே கழறு - மட்டமூர்த்திக டாங்கும்” (கந்தபு. கலாந். கக.) 2. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சந்திரன், சூரியன், ஆன்மா எனப்படுபவர். (சி. வி. கிரி. ௩௨-ம் உரையும்.)

அட்டமுத்திகவர் — பிருதிவி முதலான அட்டமூர்த்திகளுக்கு மதிபர். (சி. வி. கிரி. ௩௨-ம் உரையும்.)

அட்டமூலம்—எட்டுவகை வேர்கள். அவை: சுக்கு, அரத்தை, (சிற்றரத்தை, பேரரத்தை,) செவ்வியம், சித்திரமூலம், கண்டுபார்க்கி (சிறுதேக்கு), கோரைக்கிழக்கு,

நன்னூலிவோர், காஞ்சொறிவோர் என்பன. [அஷ்ட; மூலம் - வேர்.] வைத்தியநிகண்டையார்: சுக்கு, சிற்றரத்தை, சித்திரமூலம், பேரரத்தை, காஞ்சொறி, செவ்வியம், திரண்டமிளகு, கண்டுபார்க்கியாகிய எட்டும் அட்டமூலமென்பர்.

அட்டமெய்ப்பரிசம்—அட்டபரிசம்.

அட்டயோகம்—அட்டாங்கயோகம். (உ-ம்.) “மெய்ஞ்ஞாநந்தரு மட்டயோகத்தவமே” (கந்தர்கலி. சுரு.) [அஷ்ட யொம.]

அட்டாங்கு — உருக்கிய அரக்கு. (உ-ம்.) “அட்டாக்கனையசெவ்வாயணிநலங்கருகி” (சிந்தா. கோலிந். சுரு.) [அட்ட - காய்ச்சிய, உருக்கிய. அரக்கு - மெழுகு.]

அட்டல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “அட்டலின்றியமந்தருசாலிகை” (கந்தபு. வச்சிர. கூ.) 2. அள்ளுதல். (உ-ம்.) “அட்டித்தரப்பணியே” (தேவார. திருக்கோளி. க. சுந்.) 3. கொல்லல். (உ-ம்.) “வெஞ்சமரியற்றியட்டல் பழியாகும்” (கந்தபு. சதமுக. ௩.) 4. நெருப்பிற்காய்ச்சுதல். (உ-ம்.) “அடைபலங்காயதாரியம் வெவ்வேறட்டல்” (தைல. பாயிரம். உக.)

அட்டலக்குமி — (அட்டலட்சுமி) தனலக்குமி, தாரியலக்குமி, தைரியலக்குமி, செளரியலக்குமி, வித்தியாலக்குமி, கீர்த்திலக்குமி, விசயலக்குமி, இராச்சியலக்குமி எனும் எட்டிலக்குமிகள். [அஷ்டமுகூ.]

அட்டலோகப்பம் — பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தாா, வங்கம், துத்தநாகம் என்னும் எட்டுலோகங்களாலுஞ் செய்யப்பட்ட ஒரு மருந்து. (வைத்தியபரி.) [அஷ்டவொஹஸு - எட்டு உலோகத்தாலுண்டாகிய பற்பம்.]

அட்டலோகம்—அட்டதாது. [அஷ்டவொஹ: அஷ்ட; லோஹம் - தாது.]

அட்டவசுக்கள் — எட்டுவசுக்கள்; அவர்: அநலன், அநிலன், ஆபன், சோமன், தான், தருவன், பிரத்தியூன், பிரவாசன் என்பவர். [அஷ்டவஸு:]

அட்டவண்ணத்திருக்கை — பெருந் திருக்கைமீன்.

அட்டவண்ணம்—1. அதுக்கிரமணி. 2. சேர்க்கப்பட்டது. 3. விஷயகுசிகை.

அட்டவர்க்கம்— } எட்டுவகை மருந்துச்
அட்டவருக்கம்— } சரக்குகள்; அவை:
அட்டவருக்கு— } இந்துப்பு, ஓமம், கருஞ்
சேரகம், சேரகம், சுக்கு;

திப்பிலி, பெருங்காயம், மிளகு என்பன. (உ-ம்.) “திப்பிலிமிளகுசுக்குச் சேரகமிந்துப் போமம் - வெப்பங்கொள்பெருங்காயந்தான் விரித்தனரிவற்றினோடே - செப்பருங்கருமை கொண்டசேரகம்பின்னுஞ்சேர்க்கில் - ஒப்பிலாவட்டவர்க்க முறுமெனத் தொகுத்தார் முன்னோர்” (வைத். நிக.) 2. ஏழுசிரகங்களுக்கும் இலக்கிந்திற்கும் அவற்றின்நிலையிலிருந்து எட்டுவகையாக வகுக்கப்படும் ஒரு கணக்கு. இதன் விவரம் சாதகசின்நாமணி முதலிய சோதிடநூலிற் காண்க.

அட்டவன் — 1. அழித்தவன். “மாற்ற லார்புரமட்டவன்” (கந்தபு. கணங்க. கள.) 2. எப்பொருளையாயினும் அடுத்தல்செய்தவன்.

அட்டவாதம் — எட்டுவகை வாதங்கள்; அவை: சிவசமவாதம், ஐக்கியவாதம், சங்கிராந்தவாதம், பிரவாகேசவரவாதம், காபாலிகவாதம், அவிகாரவாதம், பேதாபேதவாதம், அநேகேச்சரவாதம் என்பன. (த.நி. போ. கூஉ.) [சுஷு.வாடி.]

அட்டவிகாரம் — உயிர்களுக்கு உள்ளனவென்று சொல்லப்படும் எட்டு விகாரங்கள்; அவை: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் அகுயை, இடும்பையென்பன. [சுஷு.விகார.]

அட்டவிஞ்சதி—இருபத்தெட்டு. [சுஷு.விஞ்சதி.]

அட்டவிஞ்சதியோகாசாரியர் — இருபத்தெட்டுயோகாசாரியர்; அவர்: ஸ்வேதர், சதாசிவர், தமனர், சகோத்திரர், கங்கர், லோகாஷர், ஜநிஷர், ததித்தியவந்தர், விஷயர், உக்கிரர், அத்திரி, சுபாலகர், கௌதமர், வேதசிரர், கோகர்ணர், குகாவாசர், சிகண்டி, சுடமாலி, அட்டகாசர், தாருகர், லாங்குலி, மகாகாயர், சூலி, டிண்டி, முண்டி, சயிஷ்ணு, சோமசர்மர், இலகுளீசுவரர் என்னும் முனிசுவரர். (வி-ணி. கௌ0.)

அட்டவித்தியேசுவர் — எட்டுவகைவித்தியேசுவராகிய விஞ்ஞானகலர்; அவர்: அநந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏக

ருத்திரர், திரிமூர்த்தர், ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டியென்பவர். [இவர் ஈசுவரத்தத்துவத்திலிருக்கும் ஈசுவரைச் சூழ்ந்திருந்து மாயையின்கீழுண்டாகிய சிருட்டி முதலிய கிருத்தியங்களைச் சிவனுடைய ஏவலாற் செய்பவர்களாய் அபரமுத்தி பெற்றிருப்பார். அநந்தர் முதலிய இவர் மேற்சொல்லிய அடைவே ஒவ்வொருகலை குறைந்துகுறைந்துவருதலால் ஒருவர்க்கொருவர் தாழ்வுடையவர் என்பர். அநந்தர் அதிகாரத்தில் வைரம்பிறந்து மோக்ஷமடைய அதன்பின் அவர்க்கடுத்த சூக்குமர் அவ்வதிகாரம்பெற்று அவர்போலக் கிருத்தியஞ்செய்வார். மற்றையோரும் இப்படியடையவே யதிகாரத்தைப் பண்ணுவார். எல்லார்க்கும் பிந்தின சிகண்டியுடைய இடம் பாழ்கிடவாமல் விஞ்ஞானகலருட் பக்குவமான ஒருவரைச் சிவன் அடையவே என்மரிற் குறையாமற் கூட்டுவர்.] (சி.சி. அ: உ. மறை.)

அட்டவித்தியேசுவர்—அட்டவித்தியேசுவர். (மிருகேந்திர. க. கக.) [சுஷு.விஜ்ஞாந.]

அட்டவித்தாடநம்—எட்டுவகைத்தாடநம்; அவை: சங்கோசம், பக்கத்தம், பிரசுரிதம், முட்டி, கீலம், கர்த்திரிகை, சந்தங்கிசம், வித்தையென்பன. (கொக்கோ. நு. எஉ. எங்.) [சுஷு.விய - எட்டுவகை. தாயநம் - தட்டிதல்.]

அட்டவிவாதம்—எண்வகைமணம்; அவை: பிரமம், தெய்வம், ஆரிஷம், பிராஜாபத்யம், ஆசுரம், காந்தருவம், ராக்ஷஸம், பைசாசம் என்பன.

அட்டவீரட்டம் — எட்டு வீரட்டானப்பதிகள். அவை, கண்டியூர், கடலூர், அதிகை, வழுலூர், பறியலூர், கோவலூர், குறுக்கை, விற்குடி என்பன.

அட்டவைசுவரியம்—எண்வகைச்செல்வங்கள்; அவை: அடிமை, இராசாங்கம், சுற்றம், நெல், பொன், மக்கள், மணி, வாகனம் என்பன. [சுஷு - எட்டு. வெண்பூய-ஓபாக்கியம்.]

அட்டவைவார்—எட்டுவைவார்; அவர்: மகாவைவார், உக்கிரவைவார், சண்டாளவைவார், குரோதவைவார், உன்மத்தவைவார்,

காபாலவைவரவர், பிஷணவைவரவர், சாகரவைவரவர் என்பவர். இவர் சிவலோகத்திலே சோதிமயமான கோட்டையில் எட்டுவாயில்களிலும் காவல்செய்துகொண்டிருப்பர் என்பர். (வி.னி. உ.அ.க.) [அஷ்டபெணாவ.]

அட்டழித்தல்—சமைத்துப் பரிமாறுதல். (இன்ஸ்.)

அட்டா—அட்டமூர்த்தியான சிவபிரான். (தேவா. 855, 8.)

அட்டாங்குலம் — நல்லொழுக்கமாகிய சிலத்தினெட்டு உறுப்புக்கள்; அவை: கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிச்சரியாமை, பொய்கூறுமை, கள்ளுண்ணாமை யென்னும் பஞ்ச சிலத்துடன் இல்லறத்தார்களில் ஸிட்டாபரர்களைப் போகியாமை, தரைவிற்படுத்தல், பாய்மேற்படுத்தல் என்பன (பௌத்தம்). (மணிமேகலை. கஅஅ.) [அஷ்டாங்குலம்.]

அட்டாங்குலம்—மோவாய், செலிகளிரண்டு, தலை, புயங்களிர்ண்டு, கைகளிரண்டென்னும் எட்டுறுப்பும் நிலத்திலே தோய்ந்துகரித்தல். (உ.அ.பொது. ௫௫௩. உரை.) [அஷ்டாங்குலநிலார: அஷ்டாங்குலம்—எட்டுறுப்பு. நலிலார - வணக்கம்.]

அட்டாங்குலம்—பழுதிலா வாழ்க்கை யெனப்படும் எட்டங்கங்களையுடைய அக்கநவாரணமார்க்கம்; அவை: நற்காட்சி, நல்லாற்றம், நல்வாழ்வு, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லினத்தோர்நிலைப்பா டென்பன. (மணிமேகலை. ௩௧௨.) [அஷ்டாங்குலம்-௩.]

அட்டாங்குலம்—யோக உறுப்புக்கள் எட்டு; அவை: இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாஷண, தியாகம், சமாதி யென்பன. (உ-ம்.) “மார்க்கவட்டாங்கயோகமுற்றமுழத்தலுழந்தவர்” (சி. சி. அ: உ.க.) [அஷ்டாங்குலம்-௪.]

அட்டாணி—கோட்டைமதின்மேல் மண்டபம். “தலையெடுப்பாக வுயர்ந்தவட்டாணியும்” (இராமா. க. 3.)

அட்டாதசவியம்—பதினெண்கணங்கள்; அக்கணங்களாவார்: தேவர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கிள்கர், சிருதர், கிம்புருதர், கந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர்,

பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசியர், போகபூமியர் என்பவர். [அஷ்டாடிஸமண.]

அட்டாதசபுராணம்—பதினெண்புராணங்கள்; அவை: சைவம், பவிடியம், மார்க்கண்டம், இலிங்கம், கார்த்தம், வராகம், வாமநம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம், பிரமம், பதுமம், காருடம், நாரதம், விண்டு, பாகவதம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம் என்பன. “அட்டாதசபுராண மறைமுறி” (மச்சபு. பூரு. ௧; கந்தபு. பாயிர. ௫௪, ௫௫.) [அஷ்டாடிஸபுராண.]

அட்டாதசம்—பதினெட்டு. (உ-ம்.) “அட்டாதச மகாபுராணங்களை மறிந்தும்” (சி. சி. அ: க. சிவாக்; [அஷ்டாடிஸ: அஷ்ட - எட்டு. டிஸ - பத்து.]

அட்டாதசமம்—பதினெண்வகை வேர்கள்; அவை: எருக்கு, கண்டங்கத்திரி, கரந்தை, கறிமுள்ளி, குமிழ், கொடிவேலி, சங்கங்குப்பி, சிற்றமல்லி, தழுதாழை, தாதுளை, நன்னூரி, மாவிலிங்கை, நொச்சி, பாதிரி, பேராமல்லி, முருங்கை, வில்வம், வேர்க்கொம்பென்பன. (வைத்தியபரி.) [அஷ்டாடிஸ 8-௫௮.]

அட்டாதசாசியம்—ஒரு வைஷ்ணவசித்தாந்ததுற்றொருதி.

அட்டாதசவித்தை—பதினெண்வித்தைகள்; அவை: ஆறுவேதாங்கங்கள், நான்கு வேதங்கள், மீமாஞ்சை, நியாயம், ஸ்மிருதி, புராணம் என்னும் பதினென்கும், ஆயுர்வேதம், ததுர்வேதம், கார்த்தருவவேதம், அருத்தவேதம் என்பனவும். [அஷ்டாடிஸவிஷ்ணு: விஷ்ணு - வித்தை.]

அட்டாதசவியவகாரபதம்—வழக்குக்குரிய பதினெண்விடயங்கள்; அவை: கடன்கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல், நல்கியதைநல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையானல்லான்விறல்; விற்றுக்கொடாமை, கொண்டுள்ளமொப்பாமை, கட்டுப்பாடுகடத்தல், நிலவழக்கு, மாதராதவர் தருமம், தாய்பாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, குது என்பனவும் ஒழிந்தன பலவும். (மிரு. ச. உ: வன்.

அட்டாதசவிவாதபதம்—அட்டலாவாதம்.

உரைப்பா.) [சுஷ்டாடிஸவ்யவஹாரவடி:
சுஷ்டாடிஸ - பதினெட்டு. வ்யவஹார -
வியாச்சியம். வடி - விஷயம்.]

அட்டாதசவிவாதபதம்—அட்டாதசவியவ
காரபதம். [சுஷ்டாடிஸவிவாடிவடி:
விவாடி - வியாச்சியம்.]

அட்டாதசோபபுராணம் — பதினெட்டு
உபபுராணங்கள் ; அவை: நாரசின்கம், சநத்
குமாரம், நாரதியம், சிவதன்மம், துருவாசம்,
நந்திகேச்சரம், அவுசநம், காளிகம், வாரு
ணம், சாம்பேசம், பராசரம், பார்க்கவம்,
காபிலம், மாநவம், வாசிட்டலைக்கம், சவு
ரம், மாரீசம், பிரமாண்டமென்பன. (பிங்க.
சசுரு.) [சுஷ்டாடிஸோபவபுராண.]

அட்டாதுட்டம் — அதிகதிற்கு. [அட்ட;
டிஷ்ட.]

அட்டாதுட்டி — 1. அதிக துட்டத்தனஞ்
செய்கிறவன். [அட்ட - அதிகம். டிஷ்டி -
திற்கு. இ - ஒரு விருதி.] 2. அதிக துட்டத்
தனம். [அட்ட; டிஷ்டி.] 3. அதிக தீங்கான
பேச்சு. 'அட்டாதுட்டிகள் பேசி' (இராமநா.
ஆரணிய. 9.)

அட்டாபதம்—1. ஒருவகை வன்னப்புடை
வை. 2. கதவின் தாழ். 3. கைலாசமலை. 4.
சரப்பபுள். 5. சிலந்தி. 6. பொன். [சுஷ்டா
வடி.]

அட்டாலகம்—1. கோபுரம். 2. மேல்வீடு.

அட்டாலம்—1. அட்டாலை. 2. மேல்வீடு.

அட்டாலிகாகாரன் — அரசர்மனைகளைக்
கட்டுஞ் சிற்பாசாரி.

அட்டாலிகை—1. அரசர்மனை. 2. மேல்
வீடு.

அட்டாலை—1. அட்டாலை. 2. அட்டாலை
மண்டபம். (உ-ம்.) "கீழ்த்திசைமருங்கோ
ரட்டாலைமண்டபஞ் செய்யென வதுகேட்
டெழுந்தரசன்" (திருவிளை. யாணை. உங்.)
3. மேல்வீடு. 4. ஒரு மரம். (வைத்தியபரி)
5. அரசர்மனை.

அட்டாலமண்டபம்—மேல்வீடாகக்கட்டப்
பட்ட மண்டபம். "அகங்கவ்விய களிப்
பெய்திவந் தட்டாலைமண் டபம்பொன் -
னகங்கவ்விய தெனத்துணைரு நானுன்கிளி
லெடுத்தே" (திருவிளை. யாணை. உச.)

அட்டாலைமரம்—ஒரு மரம்.

அட்டாவதாநம்—எட்டுக்காரியங்களை யொரு
காலத்திலே யவதானிக்குஞ் சாமர்த்தியம்.
[சுஷ்டாவயாந.]

அட்டாவதாநி — அட்டாவதாநஞ்செய்
வோன். 'அட்டாவதானிசொக்கன்' (தஞ்
சைவா. உரைச்சிறப்.)

அட்டாவிஞ்சநி—இருபத்தெட்டு. (சி-லி.
சரி. எ.) [சுஷ்டாலிஸாதி:]

அட்டாளை—காவற்பரண்.

அட்டாளைப்பெட்டி — தட்டுகள் உள்ள
பெட்டி.

அட்டானம் — வீரட்டானம். (தேவா.
1170, 3.)

அட்டி—1. அதிமதுரம். (தைல. தைலவ:
சுசு) 2. எட்டி. 3. சந்தனம். 4. செஞ்சந்த
னம். 5. இலுப்பை. (2-5, மூ. அ.) 6. தாம
தம். 'அட்டிசெய நினையாதீர்' (அருட்பா.
6. திருவருட்பேறு 2.) 7. தடை. 8. குதிரை
முன்னங்கால்களிற் கழற்காயளவு உண்டை
கட்டும் ஒருநோய். (அசுவசா. 112.) [யஷ்டி.]

அட்டிநம்—சாதிக்காய். (மலை.)

அட்டிநை—கழுத்தணிவகையினென்று.

அட்டிப்பேறு—தாநசாசநமூலம் கொடுக்
கப்பட்ட உரிமை.

அட்டிமதுரம் — அதிமதுரம். (பு. வெ.)

அட்டிமை—சீரகம். (மூ. அ.)

அட்டியல்—அட்டிகை.

அட்டியோகம்—அரபொடி. (வைத்திய.)

அட்டில்—1. மடைப்பள்ளி. 'புனிற்றுநாய்
குரைக்கும் புல்லெ னட்டில்' (சிறுபாண்.
132.) 2. ஓமசாலை. 'அட்டின் மறையோ
ராக்கிய வாவுதி' (சிலப். 10. 143.)

அட்டிலம் — வீக்கம். (சேவரட். கசுசு.)

அட்டிலாரோகம்—ஆனாகரோகத்திலொரு
வகை. (சேவரட். ககக.)

அட்டிற்சாலை — மடைப்பள்ளி. 'அட்டிற்
சாலையு மருத்தினர்சாலையும்' (மணி. 20. 7.)

அட்டினம்—சீரகம். (வைத்தியபரி.)

அட்டிலாவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம்;
அது: மூத்திரப்பையின் துவாரத்திலும் அம்
மூத்திரப்பைக்குள்ளிலும் வெளியிலும் பக்
கங்களிலும் கட்டிபோல வீக்கத்தைப் பிறப்
பிப்பது. (சேவரட். கசுந்.) [சுஷ்டா. வீக்கம்.]

அட்டிலிதம்—கல். (சீவரட். ந.கந்.)

அட்டிலிதாரோகம் — ஆண்குறியில் விரணத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஒருவித ரோகம்; அதி: குழிவிழுந்து கல்லைப்போற் கெட்டியாயிருக்கும். (சீவரட். ந.கந்.) [கவுலிகா - கல்.]

அட்டி — வெல்லம், 'பனாட்டு' (தொல். எழுத். 284, உரை.)

அட்டிதல் — 1 வடிதல். 'சீயட்டு முயவு கோய்' (சீவக. 2798.) 2. வார்த்தல். 'யாப் பினு ளட்டிய நீர்' (குறள். 1093.) 3. இடுதல். 'அளகத்தினட்டிய தாதம்' (திருக்கோ. 122.) 4. ஒட்டுதல். 5. கொண்டுவருதல். 'அட்டித்தரப்பணியே' (தேவா. 825. 1.) 6. செலுத்துதல். (S. I. I. II. 147.) 7. தாநசாஸநமளித்தல். 'கோக்கருந்தடக்கன் .....அட்டினபூமி' (T. A. S. I. 6.)

அட்டிப்பு — காய்ச்சு வலணம். 'அயிர்தையிங்கட்டுப்பு' (தைல. தைலவ. கஉக.)

அட்டும் — ஒரு வியங்கோள்விசுதி. 'செய்யட்டும்'

அட்டூழியம் — தீம்பு.

அட்டை — 1. செவ்வட்டை. 2. மரவட்டை 3. நீரட்டை. 'ஆக்கமுண்டே லட்டைகள் போற் சுவைப்பர்' (திவ். திருவாய். 9. 1. 2.) 4. செருப்பின் தோலட்டை. 5. காகிதஅட்டை. 6. புத்தகமேலுறை.

அட்டைக்குழி — நரகபேதம்.

அட்டைப்பூச்சி — வயிற்றுப்பூச்சிவகையுள்ளோன்று.

அட்டையாடல் — துண்டிக்கப்பட்டவிடத்தும் அட்டையோல வீரனுடல் வீரச்செயல் காட்டி யுடுகை. (தொல். பொருள் 71. உரை.)

அட்டோலகம் — 1. ஆடம்பரம். 2. உல்லாசம் (லெக்ஸிகன்.)

அடக்கம் — 1. அடங்கிய காரியம். 2. அடங்கிய பொருள். 3. ஒடுக்கம். 4. ஒருவகை மெய்ப்பாடு. அஃது: உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; பணிந்தமொழியும் தகைந்த நடையும் தாணைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாகப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "ஆங்கவையொருபாலாகவொருபாலுடைமையின்புறநடுவுநிலையருள - நன்மை யடக்கம் வரைதலன் பெனாது" (தொல்.

பொரு. உசு0. உரை.) 5. கருத்து. 6. சீவனெடுங்கியிருத்தல். 7. மனவமைதி. "அடக்கமுடையாரறிவிலரென்மெண்ணி" (வாக்குண்டாம்.) 8. பிரேதச்சேமம். 9. இரகசியம். 'எல்லாம் அடக்கமாயிருக்கிறது.' 10. துறைவகை. (சிலப். 3. 27. உரை.)

அடக்கம்பண்ணுதல் — 1. சேமஞ்செய்தல். 2. பிரேதமுதலியவற்றைப் புதைத்தல்.

அடக்கல் — 1. ஒடுக்கல். 2. கீழ்ப்பு அடக்குதல் — படியப்பண்ணுதல்.

அடக்கியல் — அடக்கியல்வாரம். (வீரசோ. யாப். கக. உரை.)

அடக்கியல்வாரம் — சுரிதகம். (தொல். பொருள். 456.)

அடகு — 1. பச்சிலை. (உ-ம்.) "ஆயிரமாண்டு புல்லடகுமேயினான்" (கந்தபு. கயமு. எந்.)

2. இலைக்கறி. (உ-ம்.) "மூலமடகுதாய்த்தல்" (சூர்மபு. வருணச். கக.) 3. மகளிர் விளையாட்டினென்று. 'கூடலணையாணையாடா வடகினுங் காணேன்' (திணைமாலை. 4.) 4. கடன்வாங்குவோன் ஈடாகக்கொடுக்குஞ் சங்கம்பொருள். (உ-ம்.) "ஆபரணம்வைத்தடகு தேடுபொருள்" (திருப்பு. நுகுசு.)

அடங்கு — 1. "உள்ளாக" எனப் பொருள் படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) "அவனி முழுது மோரடிக்குளடங்க வளந்து கொண்டவனே" (குத. முத்தி. ச: உக.) 2. முழுவதும். 'வயலடங்கக் கரும்பும்' (ஈடி. 8. 9. 4.)

அடங்கும் — கடுரோகிணி. (வைத்தியபரி.)

அடங்கல் — 1. அந்தர்ப்பவித்தல்; உள்ளாதல். (உ-ம்.) "அளவை காண்டல் கருதலுரை யென்றிம் மூன்றி னடங்கிடுமே" (சி.சி. அளவை. க.) 2. அமைதல், செய்யப்படக் கூடிய தாதல். "இடங்கொளுந்தாதையரிட்ட காரிய, மடங்கலின் ருயினு மமையுமாயினும்" (சேதுபு. அவை. உ.) 3. எல்லாம். [இப்பொருளிலே வரும்போது பெரும்பான்மையும் முற்றும்மைபெற்றுவரும்.] (உ-ம்.) "திக்கடங்கலுங்கடந்த" (திருவிளை. திருநகரங்கண்ட. கந்.) 4. ஒடுங்குதல். (உ-ம்.) "சிற்தையுமென் போலச் செயலற் றடங்கி விட்டால்" (தாயு. பராபர. நஉரு.) 5. கீழ்ப்படிதல். 6. மனம் புறத்துப்பரவாத தந்தின் கண்ணேறிற்றல். (உ-ம்.) "கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான்" (வள். கந0.)

7. வலிகுறைதல். (உ-ம்.) “தடிசுவைத்தீரு ளுண்டுந் தழற்ப்சி யடங்கிடாது” (குத. எக்கி. பூ. உ0. சு.) 8. வெளிப்படாது மறத்தி னுள்ளே அமர்தல் (உ-ம்.) “அடங்கரு நாணமும் பயமும் கொண்டனன்” (குத. எக்கி. உ. ச: உங.) 9. தங்குமிடம். ‘அடங் கல் வீழி கொண்டிருந்தீர்’ (பெரியபு. ஏயர். 59.) 10. அடங்கல்வேலை. 11. சாகுபடிக் கணக்கு.

அடங்கல்—1. ஐம்பொறிகளையும் வாட் டாதோர். (உ-ம்.) “அடங்கலர்க் கீந்த தாநப் பயத்தினால்” (சிந்தா. முத்தி. உசச.) 2. கீழ்ப்படியாதவர்கள். 3. பகைவர். (உ-ம்.) “அடங்கலர்முப்புரமெரித்தார்” (பெரியபு. இடங்கழி. ச.)

அடங்கலாய்சம்—ஒருவருஷத்து விளைவு மதிப்பு.

அடங்கலும் — 1. அனைவரும். (உ-ம்) “பார்விசம்புறையுநீராரடங்கலும்” (கந்தபு. திருக்கல். எள.) 2. ஏல்லாம். (திருவிளை. திருநகரங்கண்ட. கங.)

அடங்கலும்—முழுவதும். (உ-ம்.) “உடம் படங்கலுமுன்கெட” (பெரியபு. திருநா. ௩௫௬.)

அடங்குழறை—தேவாரம் முற்றும் அடங் கிய ஒரு புத்தகம். இது, திருஞாநசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தேவாரத் திருப்பதிகம் முந் தூற்றெண்பத்துநான்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனார்தேவாரத்திருப்பதிகம் முந்தூற்றுப் பன்னிரண்டும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்திருப்பதிகம் தூற்றென்றும் ஆகிய எழுதூற்றுத்தொண்ணூற்றேழுதிருப்பதிகங் கள் அடங்கியும், அபயகுலசேகரசோழ மகாராசாவின் வேண்டுகோளின்படி நம்பி யாண்டார்நம்பியால் எழுதிருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டும் உள்ளது.

அடங்காதோர்—1. பகைவர். (உ-ம்.) “அடி புறந்தருகு வரடங்காதோரே” (புறநா. ௩௫) 2. மற அடக்கம் இல்லாதோர். (உ-ம்.) “தூன்று பிணியோர் தூற்தோ ரடங்கா தோர்” பாரத. கிருட்டி. ௫௨.)

அடங்காப்பற்று — அரசுணையை மீறு வோரிருக்கும் ஊர்.

அடங்காப்பிடாரி—எவர்க்குமடங்காதவன்.

அடங்காமாரி—ஒருவருக்குக்கீழ்ப்படியாது முரணிநடப்பவன். [அடங்கா - அடங்காத. மாரி - தூர்க்கை.]

அடங்காமை — 1. கீழ்ப்படியாமை. 2. மறம் வாக்குக் காயங்கள் அடங்காது தீநெறிக் கட்செல்லல். (உ-ம்.) “அடங்காமையாரிரு ளுய்த்துவிடும்” (வள். கஉக.)

அடங்கார்—பகைவர். (உ-ம்.) “அடங்கார் சேடுடைமுடித்தலைகள்” (காஞ்சிப். வர்ணீ. ௫௨.)

அடங்காவாரிதி—1. கடலுப்பு. 2. மூத் திரம். (வைத்தியபரி.)

அடங்கிடம்—அழிந்தொடுங்குமிடம். (உ-ம்.) “வீந்துநாதஞ் சத்திநெறியே யடங்கிடம் பா சிவத்தினில்” (அருணாசலபு. திருமலை. ௫.)

அடங்கு—அடங்குதல். (உ-ம்.) “அடங்கரு நாணமும் பயமும் கொண்டனன்” இங்கே, வெளிப்படாது உள்ளேயிருத்தல் என்னும் பொருட்டு. (குத. எக்கி. உ. ச: உங.)

அடங்குதல்—1. நின்றுபோதல். ‘ஊற்றுநீ ரடங்கலினுண் கயங்காணது’ (கலித். 13.) 2. படிதல். ‘தாசியடங்கத் தண்ணீர் தெளி’ 3. மறைதல். ‘ஆதித்தனடங்குமளவில்’ (கலித். 78, 15. உரை.) 4. உறங்குதல். ‘விழித்துழி விழித்து மடங்குழி யடங்கியும்’ (கல்லா. 7.) 5. சினையாதல். ‘மாடு அடங்கி யிருக்கிறது. [இவையே யன்றி, “அடங்கல்” என்பதற்குக் கூறியபொருள்களில் 3, 9, 10, 11 ஒழிந்தனவும் இதற்குப் பொருளாம்.]

அடகுதல்—1. செறிதல். 2. செறிவித்தல், அடையப்பண்ணுதல். “அ மு ந்த வாளி யொன்று பத்து தூறு வன்பெர் டடகினன்” (பாரத. பதினா. ௩௦.) 3. விலகுதல். ‘அடகி நில்’

அடஞ்சாதித்தல் — எதிரிடைபண்ணுதல், வன்மன்கொள்ளுதல்.

அட்டா — 1. ஓரதீசயக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “அட்டா! அவன் எவ்வளவு ரசமாய்ப்பாடு கிறான்” 2. தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒருவனை விளிக்கும் ஒருசொல்; [இது அட்டா அட்டா என்னும் அடுக்குமொழியின் முன்னதனிநுதி ஆகாரம் கெட்டுநின்றது.] (இராமாயணபத. யுத்த. 25.) 3. இரக்கக்குறிப்பு. ‘அட்டா மோசம் போனேனே.’

அடத்தி — 1. வாசி. [இது கடன்கொடுப் போன் கடன்தொகையிற் கழித்தெடுக்கும் பணம்.] 2. மொத்தவியாபாரம். 3. தரகு.

அடத்திச்சீட்டு — வணிகரூள் ஒருவர் மற் றொருவர்க்கு இவ்வளவு தொகைவரை கொடுக்கலாமென்று எழுதித் கொடுக்கும் சீட்டு.

அடநாளம் — எழுவகைத் தாளங்களில் ஒன்று.

அடந்தை—ஒரு தாளம்.

அடநம்—1. அலைந்துதிரிதல். 2. போதல்.

அடந்—வின்னுனியிலே நான்கொளவும் இடம்.

அடப்பங்கோடி—கொடிவகையில் ஒன்று.

அடப்பம்—1. நாவீதன் கருவிப்பை. 2. வெற்றிப்பை. [இஃது அடைப்பை என்ப தன் மருஉ.]

அடப்பம்விதை—வாதுமைப்பருப்பு. “அடப்பம் விதையாம் வாதுமைப் பருப்பி னாலே” (பதார்த்த. அசுசு.)

அடப்பன்—1. கடப்பமரம். (மலை.) 2. நெய்தலிலத்தலைவனைக்கூறும் ஒரு பட்டப் பெயர். [வழக்.]

அடப்பிரதீபிகை—அடயோகத்தை விவ ரிக்கும் ஒரு வடநூல். (த. நி. போ. ஈஎசு.)

அடம்—1. அலைந்துதிரிதல். 2. பொல் லாங்கு. (அக. நி.) 3. போதல். 4. வலாற் காரம். (1, 3. அட. 2, 4. ஊ0.) 5. பிடி வாதம். ‘அடம்பிடிப்பதன் னுருளினுக் கழகோ’ (அருட்பா. 2. கருணைபெரு. 4) 6. வர்மம். 7. கொட்டைப்பாசி. ‘அடம்போ லாடியலாகம்’ (ஞான. 59. 19.)

அடம்பாரம்—முழுதம்.

அடம்பு—1. ஒரு படர்கொடி. (உ-ம்.) “தும்பைவெள்ளடம்புதிங்கள்” (பெரியபு. ஏயர். 40க.) 2. அடப்பமரம்.

அடயோகம் — நால்வகையோகங்களி லொன்று; ‘அடயோகத்தினால் வினை தொழித்து’ (திருக்காளத்திப். 18. 5.) இது ஒற்றைக்காலிலே நின்றல், தலைகீழாகத்தான் கிப் புகைகவாசித்தல், கையுயர்த்திநின்றல் முதலிய பிரயாசச்செயல்களோடு செய்யப் படுவது. [ஊ0பொழ: ஊ0 - வலாற் காரம்.

அடர்—1 - 3, அடரென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகை யும். 4. தகடு. “அடர்ப்பொன்முட்டை” (மணிமேகலை. 15, 14) 5. நெருக்குதல். அடர்க்குறுமாக்களோடு (மணிமே. கந. ச0.) 6. பூவிதழ். ‘இலவம்பூவடரனுக்கி’ (சீவக. 179.)

அடர்ச்சி—1. குறூர வுரை சிந்தனை செயல்க ளாகிய இராசதத்தின் குணம். (உ-ம்.) “அடர்ச்சிமிகுக்கவுரவமநர்நியம்” (சிவப்பிர. உ: உச.) 2. நெருக்கம்.

அடர்சோளம் — கால்நடைமேய்ச்சற்காக அடர்த்தியாய்ப் பயிரிடும் சோளம். (லெக்ஷி கன்.)

அடர்த்தல்—1. கொல்லல். (உ-ம்.) ‘இடங் கரை யாழிவலவனடர்த்தனபோல’ (கல்லா. ௩௬.) 2. நெருக்கல், அழுக்குதல். (உ-ம்.) “திருவிரலாலடர்த்தான்வல்லரக்களையும்” (தேவார. திருநனி. அ. சுந்.) 3. போர்செய் தல், தாக்குதல். (உ-ம்.) “ஆனையாள் கொண் டடர்த்தனர்” (கந்தபு. முதனாட். ககக.) 4. வருத்துதல். (உ-ம்.) “அடர்புலன்போக்கற் றோர்க்கும்” (கோயிப்பு. பாயிர. கஅ.) 5. கெடுத்தல். ‘பாவமடர்த்தம்மர்வாரே சிவலோ கத்து’ (சைவச. பொது. 567.)

அடர்த்தி—நெருக்கம்.

அடர்தல்—1. நெருங்கல். (உ-ம்.) “அறு கையுநெருஞ்சியுமடர்ந்து” (மணிமேகலை. கஉ. ச0.) 2. புடைத்தல். (உ-ம்.) “வச்சிரம் கொண் டிந்திரன் வெற்படர்வதென்ன” (ஞானவா. சநகரா. கசு.) 3. போர்செய்தல். (உ-ம்.) “எண்ணுறு படைக ளிவ்வா நெதிர்தழீஇ யடரும் வேலை” (கந்தபு. தாரக. ஈசு.) 4. நெருக்குதல். ‘வரைசேர்த்தடர்ந்தென்ன வல்வினை’ (திருவாச. 6. 37.) 5. தட்டி உரு வாக்குதல். ‘ஐதடர்ந்தனாற்பெய்து’. (புறநா. 29.)

அடர்ந்தேற்றம்—அடர்ந்தேற்றி.

அடர்ந்தேற்றி—கொடுமை.

அடர்ப்பம்—நெருக்கம்.

அடர்ப்பு — 1. நெருக்குகை. “அவன் சங்கற்ப புருடனைப்போ லசைவற்றிருப்ப வடர்ப்பரிதாய்” (ஞானவா. ஞானவிண். கசு.) 2. போர். (உ-ம்.) “அசநியினயிற்படை யடர்ப்புமோரயலாக” (இரகு. திக்கு. கசு.)

அடர்பு—அடாது.

அடர்பு—1. அச்சத்தகடு. 2. ஐம்மை. 3. நெருக்கம். 4. நெருங்கித்தொடர்கை.

அடாடிபடாடி—1. முற்றும் அழிக்கை. [வழக்.] 2. பெருங்குழப்பம். (லெக்ஸிகன்.)

அடாரர்—பகைவர்.

அடரோலி—அதட்டல். (பிங்க. உககக.)

அடல்—1. ஒரு மீன். 2. கொல்லுதல். “அன்னவர் தமையடல் லிய தாமெனின்” (கந்தபு. மூவாயி. ௭௦.) 3. போர். (உ-ம்.) “அடல்வலிமானவர்” (கந்தபு. தெய்வ. ௬௭.) 4. வருத்துதல். (உ-ம்.) “அடல்வண்ணவைம்பொறியும்” (சிந்தா. கேம. ௫௭.) 5. வலி. (உ-ம்.) “அடன் மாவின் பேருரித்திறந் தரித்தனை” (கந்தபு. மோன. கட.) 6. வெற்றி. (உ-ம்.) “அடலயி னெடுவேலண்ணல்” (கந்தபு. சூரபன். உருசு.) 7. பகை. “சிற்றம்பலவர்க் கடலையுற் றரின்” (திருக்கோ. 218.)

அடலம்—1. மாறுமை. 2. விகாரமடையாமை.

அடலார்—1. பகைவர். 2. போர்வீரர்.

அடலி—அடுக்களைவேலைபார்க்கும் அடிமைப்பெண்.

அடலை—1. சாம்பல். (உ-ம்.) “வேளும் புரமுடலைபடவிழித்த” (உபதேச. நாகா. ௩௬.) 2. பற்பம். (இராசவைத். 161.) 3. துன்பம். “அடலைக்கடல் கழிவான்” (தேவா. 1197. 6.) 4. போர். (பிங்க.) 5. போர்க்களம். (உ-ம்.) “அடலையினுணர்வின்றாகும்” (கந்தபு. சூரபன். உருசு.) 6. மாறுமை. [அடலா.] 7. விழித்தல். “ஆகியாலயத் தடலையொண்டு” (திருவிளை. சமணரை. அஉ.)

அடலைமுடலை—வீண்வார்த்தை.

அடவாதி—1. திங்குசெய்கிறவன். 2. பிடிவாதக்காரன்.

அடலி—1. காடு. (உ-ம்.) “விந்தத்தடலியும்” (சிலப். கடலாடு. உக.) 2. சோலை. 3. நந்தவனம். (திவா.) 4. தொகுதி. (உ-ம்.) “எரியலர்முண்டகத்தடலிதிக்கெறிய” (கல்லாட. ௫௬.)

அடலிக்கச்சோலம்—கஸ்தூரிமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

அடலிகம்—சாம்பல் (வைத்தியபரி.)

அடலிகள்—வரவாசி. [அடலிக.]

அடலிச்சோல்—கோரோசனை. (மூ. அ.)

அடலிசார்—வேடர். (உ-ம்.) “அடலிசார் குலமரகதவரிதையும்” (திருப்பு. சௌ. ௫) [அடலி - காடு, சார் - சரிப்போர்.]

அடலியன்—1. வாரடை. 2. துடைப்பவகையில் ஒன்று. (லெக்ஸிகன்)

அடலியிற்பிறுடி—சதுரக்கள்ளி. (பாலவர். 291.)

அடலியி—ஒருவகை ஈ. [இது கடிக்கில் அதிக நித்திரையும் மிகுமூர்ச்சையும் உண்டாகும். சீவரட். சடுக.]

அடலை—கடல்மீன்வகையுள் ஒன்று. (லெக்ஸிகன்.)

அடா—1. தனக்குக்கீழ்ப்பட்டவனை விளக்கும் ஒருசொல், [இது, தனக்கு ஒத்தாரோடும் மிக்காரோடும் கோபமாய் நிந்தித்துப் பேசுமிடத்தும் பிரயோகிக்கப்படும்.] (உ-ம்.) “நில்லடாசிறிது நில்லடா” (இராமா. நாக. ௭௩.) 2. இகழ்வு வியப்புக்களின் குறிப்பு. (லெக்ஸிகன்.)

அடாசனி—1. புளியாறை (மலை). 2. ஆரை, (வைத்தியபரி.)

அடாசு—மட்கிண்பதார்த்தம்.

அடாசுதல்—1. திணித்தல். 2. விலகுதல்.

அடாசு—ஒரிராகம். [சூலாணா.]

அடாத்து—1. பலாற்காரம். [ஹாசு.]

2. அகாரணம். 3. அவமதி. (லெக்ஸிகன்.)

அடாது—“தகாத” எனப் பொருள்படும்

ஒ ரெதிர்மறைப் பெயரெச்சவினை. (உ-ம்.)

“அடாத வான்களை கட்டனர்” (கந்தபு. நாட்டு. ௧௫.)

அடாது—தகாதது எனப் பொருள்படும்

ஒரு வினையாலணையும்பெயர். (உ-ம்.) “தமக்

கடாதது செய்தயிர் வாழ்வது தன்னில்” (பிரபுலிங்க. அக்கமா - துதி. உக.)

அடாது—1. “அடு” என்னும் பகுதியினின்றும் பிறந்த ஒ ரெதிர்மறைவினைமுற்றாய்த், “தகாத” எனப் பொருள்படவரும்

ஒருசொல். 2. தகாதது. [ஹாசு.] (உ-ம்.)

“அடாதுசெய் சடாசான்” (பாரத. சடாசு. உஉ.) [2. அடாதது என்பது அடாதென

நின்றது.]

அடாதுடி—தீம்பு.

அடாபிடி — } கொடுஞ்செயல்.
அடாவடி — }

அடார்—புலிமுதலியவைகளை அகப்படுத்
தும் பொறி. (உ-ம்.) “பெருங்கல்லடாரும்
போன்மென்” (புறநா. ௧௬.)

அடாவந்தி — 1. அநியர்யம். (அடாததாய்
வந்தது.) 2. இட்டேற்றம். 3. துன்பம். (லெக்
லிகன்.)

அடாற்காரம் — வலாற்காரம். ‘அடாற்
காரத்தா லரிதாகப்பயிலுதலின்’ (திருக்
களத்திப்பு. 18, 10.)

அடி — 1—3. அடியென்னேவலும் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகை
யும். 4. அடுத்த இடம், சமீபம். (உ-ம்.)
“இளைற்றடியினின்றான்” 5. உடம்பின்காற்
பாட்டின்னீழிருப்பதாய் நடக்கும்போது அல்
லது நிற்கும்போது நிலத்திற் றேயும் பாகம்.
(உ-ம்.) “தோயுநிலத்தடி” (திருக்கோ. ௩.)
6. உடம்பினுறுப்பினாலே தாக்குதல். 7.
கருவிகொண்டாவது கொள்ளாமலாவது
கையினாலே தாக்குதல். 8. பாதமிதி. (உ-ம்.)
“ஆத்த னான்று மடிதொறுந் தோன்றிய-நீத்
தம் யாவும்” (கந்தபு. காவலா. அ.) 9. கீழ்.
(உ-ம்.) “அடிவயிறு.” 10. சத்திருபசாமர்த்
தியம். (உ-ம்.) “சிவனடிசென்னிவைப்பாம்”
(சி. சி. பாயிர. ௧.) 11. சூதாடுவார் வசரிக்
குங் குழுஉக்குறிகளிலொன்று. (உ-ம்.)
“அடியிதுபொட்டைய்தென்பர்” (கந்தபு.
கயமுக. ௧௬௮.) 12. செய்யுளுறுப்புக்களு
ளொன்று; அது: நாற்சீர்கொண்டுவருவதன்
றியும், இருசீர் முச்சீர்களினாலும் ஐந்துமுத
லிய பல சீர்களினாலும் வருவதுமுண்டு.
(உ-ம்.) நாற்சீர்கொண்டதடியெனப்படுமே”
(தொல். பொரு. ௩௪௪-ம் உரையும்.) 13.
தொடக்கம், ஆதி. “நடுவின் முடிவினி
லடிபி னன்றான பொருளொன்று ஞாலத்
தில்லை” (ஞானவா. சநகரா. ௨௨.) 14. பகு
பதத்தின் முதலிலை. 15. பழமை. (உ-ம்.)
“அடிபிட்டசெந்தமிழின்” (தாயு. மலைவளர்
ச.) 16. பன்னீரங்குலங்கொண்ட ஓரளவு.
17. மாம் மலைமுதலியவற்றிலே நிலத்தோ
டடுத்திருக்கும் கீழ்ப்பாகம். (உ-ம்.) “வெண்
டெருமணலை யடிக்கடியிற் பொதிந்தே”
(தலை. பாயிர. ௧௬௩.) 18. வமிசமூலம்.

(உ-ம்.) ‘பனிமதி மரபிற் கடியுநீ’ (பாரத.
குருகுல. ௨௩.) 19. வீசையாயசைந்து தாக்
குதல். (உ-ம்.) “மலையிலிருந்துருண்டுவந்த
கல் என்றலையி லடித்தது” 20. வேர். (உ-ம்.)
“அடியற்ற மாமென்ன வடியிலே வீழ்ந்து”
(தாயு. தேசோ. ௧௦.) 21. அடிப்பீடம்.
22. மூலம். 23. இடம். (பிங்.) 24. வையாளி
வீதி. (சூடா.) 25. மதுபானம். (லெக்லி
கன்.) 26. ஐசவரியம். ‘அடியுடையார்க்கெல்
லாம் சாதித்துக்கொள்ளலாமே’ (ஈடு. 4. 2.
9.) 27. உபாயம். ‘நல்ல அடியெடுத்தாய்’
(வழக்கு.) 28. மகடேமுன்னிலைச்சொல்.
(கம்ப. சூர்ப்பண. 93.) [சிவஞானசித்தியார்
எட்டாளுக்குத்திரம் ௧௨-ஆம் கவியுரையிலே
சிவாக்கிரயோகியர் அடியென்பதன் பரியாய
மொழியாகிய பதமென்பதற்கு வஸ்து என்
னும்பொருளுயிருத்தலால் அடி யென்பதற்கு
வஸ்து எனவும் ஒருபொருள் கூறுவர்.]

அடிக்கூட்டுதல்—புண்புடைத்தல்.

அடிக்கடி — 1. அடிபெயர்க்குந்தோறும்.
(உ-ம்.) “அடிக்கடி படித்துகள் பாவை தூர்த்
தன்” (பாரத. பதினான். ௨௦௧.) 2. பல
முறை. “அண்ணல்சா மந்தன் றஞ்சா னடிக்
கடி யெழுந்து” (திருவினை. மெய்க்கா. ௨௦.)

அடிக்கண்ணை — கணைக்கால். “இணைவரா
னிகாடிக்கணையாநீ” (சேதுபு. விதாம. ௮௦.)

அடிக்கயில் — தேங்காயின் அடிப்பாகம்.
(லெக்லிகன்.)

அடிக்கழஞ்சுபெறுதல் — பெருமதிப்புப்
பெறுதல். ‘உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு
பெறுதோ’ (ஈடு. 1. 4. 1.)

அடிக்கழிவு—முறைக்கேடு. ‘நீ செய்கிற
அடிக்கழிவால்’ (ஈடு. 6. 2. 6.)

அடிக்களம் — களத்திற் சிதறிக்கிடக்குந்
தானியம் (லெக்லிகன்.)

அடிக்கீழ்ப்படுத்தல் — 1. அடக்கிநடத்து
தல். 2. ஆண்டுகொள்ளுதல்.

அடிக்குச்சி—அளவுகோல்.

அடிக்குடி—அடிக்குடில். (தாயு. ஆசை.
37.)

அடிக்குடில்—1. அடிமைக்குலம். (திவ்.
திருப்பல். 10.) 2. அடிச்சேரி. “அன்னந்
துஞ்ச மடிக்குடிவி னுள்ளன்றி” (சிந்தா.
இலக்கண. ௨௧௩.) 3. வேடரிருக்குழர். 4.
நகர்ப்புறம்.

அடிச்சுள்ளே — அடித்தழும்பு.

அடிச்சுள்ளே—உடனே.

அடிக்கோருக்கால் — அடிக்கோருமுறை, அடிக்கடி.

அடிக்கோள்ளுதல்—தொடங்குதல், உற்பலித்தல். “வாட்டடங்கண்ணிமாப்பின் வந்தடிக்கொண்டஞான்றே” (சுடர்மபு. கண்ணனவ. உரு.)

அடிக்கோல்—அளவுகோல்

அடிக்கோலுதல் — 1. அத்திவாரம்போடுதல். 2. ஆரம்பித்தல். ‘அடிக்கோலி, ஞாலத்தாள் பின்னும் நலம்புரிந்த தென்கொலோ’ (திவ். இயற். 2. 82.)

அடிகண்மார் — சமணருள். ஆசிரியராய் நின்றவர்களைக் குறிக்கும் ஒருசிறப்புப்பெயர். (உ-ம்.) “அடிகண்மாராவாரெண்ணுபிரவரும்” (திருவிளை. யானை. அ.)

அடிகள் — 1. கடவுள். “திருவாரூர்ப் பெருமானடிகள்” (பெரியபு. தண்டி. உ.) 2. குருக்கள். “அன்னைதன்னைத் தாதையை யடிகடண்ணை” (கந்தபு. வீர. சய. உக.) 3. தேவரீர். ‘அடிகள்சொற்றுக்’ (இராமா. அகலிகை. சரு.) 4. முனிவர். “அடிகண்மார்” (பெரியபு. திருஞா. சுசக.) 5. பாதங்கள். “குமரேசனதடிகண்முன்னி” (கந்தபு. காவலா. க.) 6. மூத்தோன். (சூ. நிகண். உ. கூ.) 7. பெரியோர். 8. பெரியோர்பெயருடன் வழங்கும் மொழி. ‘இளங்கோவடிகள்’, ‘கவுந்தியடிகள்’ (சிலப்.) 9. பெருமாட்டி. ‘வீர சிம்மாசனத்து முக்கோக்கிழானடிகளோடும் வீற்றிருத்தருளிய’ (சோழவழி. 102.)

அடிகாசு — பழைய வரிவகையுள் ஒன்று. (I. M. P. S. M. 91.)

அடிகாற்று—பெருங்காற்று.

அடிகோள்ளல்—தொடங்குதல்.

அடிகோல் — } 1. அத்திவாரம்போட
அடிகோலுதல்— } ல். 2. முயல்.

அடிச்சால்—உழவின் முதற்சால்.

அடிச்சி—அடியாள். (உ-ம்.) ‘புனைகோதை சூட்டுன்னடிச்சியை’ (சிந்தா. கோவீர். எந்.)

அடிச்சுவடு—பாதம்பதிந்த அடையாளம், பாதமுத்திரை. “எக்கர்வாயவ ரிடுமடிச் சுவட்டு” (திருவாணை, நகர. உள.) [அடிகால், சுவடு - அடையாளம்.]

அடிச்சுடு—பாதத்திலுறைக்கும்வெப்பம்.

அடிச்சேரி — 1. நகரவெல்லையிலிருக்கும் ஊர். 2. பணியாளருடைய குடியிருப்பு. (ஈடு. 6. 7. 1.)

அடிசாய்தல்—அடியின்நிழல் சாய்தல்.

அடிசில் — உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் ஆகாரப்பொது. (தொல். சொல். கிளவி. சசு. உரை. சேனா.) “சீலமோ டடிசில் செய்வன் சிறிதுபோ திருத்தியென்று” (கந்தபு. வில்வலன்வாதாவி வதை. கக.) 2. சோறு. “அடிசிலஞ்சாலை” (கந்தபு. திருநகர. சரு.)

அடிச்சிற்சாலை—அன்னசத்திரம். (சீவக. 75. உரை.)

அடிச்சிப்புறம் — உணவிற்காக வீடப்படும் இறையிலிலம். (சீவக. 2577.)

அடிச்சிற்றளி—மடைப்பள்ளி. ‘அடிச்சிற்றளியானெய் வாரந்து’ (சீவக. 2579.)

அடிநாடம் — 1. முந்தியநூனம். (சிவஞானமுனிவர்.) 2. சிவநூனம். “ஆரியனா மாசான்வந் தருளாந் றேன்ற வடிநூன மான்மாவிற் றேன்றும்” (சி. சி. அ. உஅ. சிவாக்க.) [அடிகள் - சிவன். அடிகளதுநூனம் அடிநூனமென் றுயிற் மென்பர் சிவாக்கிரயோகிகள்.]

அடித்தல்—1. (பறை) அடித்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) “வாய்ப்பறைகொண்டடிந்” (தாயு. நினை. நு.) 2. (ஆணி) அறைதல். 3. இறைச்சியின்பொருட்டு ஆடு மாடு முதலியவற்றைக் கொல்லல். (உ-ம்.) “மாட்டிக்குமிடம்” 4. மோதல். (உ-ம்.) “திரையடித்துப்போகின்றது” 5. விரித்தகையினாலாவது தண்டு முதலிய கருவியினாலாவது ஒங்கித் தாக்குதல். “அக்கிரமத்தாற் குற்றமடித்துத் தீர்த்து” (சி. சி. உ. கரு.) 6. வீசுதல். “சண்ட மாருதச்சுழல்வந்தடிப்ப” (தாயு. தேசோ. உ.)

அடித்தலம் — 1. அத்திவாரம். (உ-ம்.) “பாசறை கொண்டே யொப்ப வடித்தலம் படுத்து” (கந்தபு. நகர்செய். நு.) 2. கீழிடம். 3. பாதம். (உ-ம்.) “முத்தமிழ்விரகர்பொன்னடித்தலம்” (பெரியபு. திருஞா. கௌந்.) 4. முதலிடம்.

அடித்தழும்பு — 1. அடிச்சுவடு. 2. அடிபட்டதழும்பு.

அடித்தளம்—1. அடிவாரிசை. 2. கற்படுத்த நிலம். 3. பின்னணி.

அடித்தாறு—பாதரேகை. (திவ். இயற்பா. பெரியதிருவந். 31.)

அடித்தி—1. அடிச்சி. 'அடித்தியாரு முன் பட்ட தொழிந்து நுங்கண் முகவியர்' (சேவக. 2045.) 2. வியாபாரப்பிரதிரிதி. (லெக்லிகன்.)

அடித்திகம்—1. அமுக்கிரா. (மலை.) 2. அக்கரா. (வைத்தியபரி.)

அடித்திப்பை—ஆதாரம். (லெக்லிகன்.)

அடித்திவியாபாரம்—மொத்தவியாபாரம். (லெக்லிகன்.)

அடித்துக்கொண்டுபோதல் — 1. வாரிக் கொண்டுசெல்லுதல். 'வெள்ளம் ஊரை அடித்துக்கொண்டுபோயிற்று'. 2. கொள்ளை கொண்டுசெல்லுதல். (லெக்லிகன்.)

அடித்துக்கொள்ளுதல் — 1. அறைந்து கொள்ளுதல். 'தலையில் அடித்துக்கொண்டான்' 2. தடுத்துரைத்தல். 'அது செய்யத் தகாதென்று முன்னமே அடித்துக்கொண்டேன்' 3. சண்டையிடுதல். (லெக்லிகன்.)

அடித்தூறு—மரத்தின் அடிக்கட்டை.

அடித்தேறு—அநீதி. (லெக்லிகன்.)

அடித்தோழில்—குற்றேவல். 'அப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவன்' (மணி. 22. 134.)

அடித்தோழி—தலைமைத்தோழி. (சிலப். வாழ்த்து.)

அடித்தடி—சண்டை.

அடித்தண்டம்—1. அடிதண்டனை. 2. தலை யெடுக்கவொட்டாத அடி. 3. ஆலயத்துக்குச் செல்லும்போது வழிமுழுதூர்த்தண்டனிடுகை. (லெக்லிகன்.)

அடிதலை—1. ஆதியந்தம். (உ-ம்.) "அடி தலைவரலிது" (அருஞ்சலபு. திருமலைச். ௬௦.) 2. கீழ்மேல். 3. வரலாறு.

அடிதலைதொழிறம்—ஆதியந்தந்தெரியாது தடுமாறுதல். "அந்தமின் மறையெல்லா மடிதலைதொழிறி" (கந்தபு. பாயிர. ௬.)

அடித்தூறுபுதல்—பொழுதுசாய்தல்.

அடிதோடுதல்—பிறப்பாதத்தொட்டுச் சூ ளுரைத்தல். 'ஒழியப்போகே னுன்னடி தொட்டேன்' (மணி. 18. 171.)

அடிதோறும்—அடிதோறும். (சேவக. 106.)

அடிதோறும்—அடிக்கடி.

அடிநதீதல்—இடம்விட்டுப்பெயர்தல்.

அடிநாள்—ஆதிக்காலம். 'அடிநாளில் யான் முயன்ற தறியீர்போலும்' (பிரபோத. 38. 20.)

அடிநிலம்—அடிப்பக்கம், அடிமிடம். 'அடி நிலத்திலே படிவன விடிமுகி லனைத்தும்' (பாரத. கிருட்டிண. ௬௦.)

அடிநிலை—மரவடி.

அடிநிலூர்—குடிகள்.

அடிநீறு—பாதநாளி.

அடிப்பட்டகாந்தி—திமுறுகற்பாஷாணம். (மூ.அ.)

அடிப்பட்டசாந்தி—மகாசாந்தம்.

அடிப்பட்டசான்றோர் — பரம்பரைப்பெரியோர். (நன். 266. மயிலை.)

அடிப்பட்டவழித் — பழமையாகவரும் வழக்கு.

அடிப்பட்டரீதல் — 1. கீழ்ப்பாவுதல். 2. இசைந்துவருதல். 'நல்லாழியடிப்படர்' (மதுரைக். 21.)

அடிப்படல்—1. கீழ்ப்படிதல். "உரிய வம்புலி - பல்லாண் டடிப்பட வாண்டான்" (பாரத. உலாகன். ௩.) 2. கீழ்ப்படையிலிருத்தல். 3. பாதத்தின் கீழ்ப்படுதல்.

அடிப்படுத்தல் — 1. கீழ்ப்படுத்துதல். (உ-ம்.) "பிறபுலங்களடிப்படுத்து" (பெரியபு. ஐயடி. உ.) 2. பாதத்தின்கீழ் அடக்கச்செய்தல். "மாவலி யளிப்ப ஞால் முழுவது மாய னெய்திப் - பாவடிப் படுத்தி முன்னம் பண்பொடு கவர்ந்த வாறும்" (சுர்மபு. அதுக் கிரமணி. ௬.)

அடிப்படுதல்—1. அடிச்சுவடுபடுதல். (நாலடி. 154.) 2. கீழ்ப்படிதல். 'ஆணைகொண் டடிப்பட விருந்தன்று' (பு. வெ. 6. 31.) 3. பழகுதல். (குறள். 140. உரை.) 4. பழமையாகவருதல். 'அடிப்பட்ட சான்றோர்' (நன். 266. மயிலை.)

அடிப்படை—1. ஆதாரமாக அடியிற்கிடப்பது. 2. ஆதாரம். 3. சுவரின் அடித்தளம்.

அடிப்பணி — குற்றேவல். 'அன்னவற் குரிய னென்ன வடிப்பணி செய்வல்' (சேவக. 552.)

அடிப்பதறல்—1. கால் நடுக்குதல். 2. நிலை குலைதல். 3. மனங்கலங்குதல்.

அடிப்பந்தி—முதற்பந்தி. [அடி - முதல். பந்தி - வரிசை.]

அடிப்பரத்தல்—அடிப்பரத்துதல்.

அடிப்பரத்துதல் — ருதுஸ்நாநச்சடங்கில் ஒன்று.

அடிப்பலம்—ஆதாரவலிமை.

அடிப்பலன்—முதற்பலன். [அடி - முதல். பலன் - பிரயோசனம்.]

அடிப்பற்றுல்—அடிப்பற்றுதல்.

அடிப்பற்று—1. பாண்டத்தில் அடிப்பற்றின் பதார்த்தம். 2. பாதையுப்பு. (வைத்திய யரி.)

அடிப்பற்றுதல்—1. பாகஞ்செய்யும்போது வேகும்பதார்த்தம்நீரின்மையாற்பாண்டத்தி னடிப்பக்கத்தினுள்ளே யொட்டிக்கொள் ளல். (உ-ம்.) “கைக்கயமூழிகொண்டே கல னடிப்பற்றுவண்ணம்” (தைல, தைலவ. கூச.) 2. திருவடியைப்பற்றுதல். (ஈடு 4. 6. 9.)

அடிப்பாடு—1. வழி. 2. வரன்முறை. ‘மற்றவட்கு விபுதிபுக லடிப்பாட்டின் றோடர்பாகு மகேசன்” (கூர்மபு. திருக்கல். கூ.) 3. வழக்கு. (நன். 132. மயிலை.) 4. அடிச்சுவடு. “நிலந்தனிலடிப்பாடுணர்ந்து” (நல். பார. அரசு. ௧௫௫.) [அடி - பாதம். பாடு-படுதல்.] 5. உறுதியானநிலை. “இகிறே உபாயத்தில் அடிப்பாடு” (ஈடு. 6. 3. 3.)

அடிப்பாய்தல்—தாவிக்குதித்தல்.

அடிப்பாயம்—1. அஸ்கிபாரம். (கோயி லொ. 130.) 2. அடியிலுள்ள கனம். 3. சிரங் கின்புடைப்பு.

அடிப்பிடித்தல்—1. அடிப்பற்றுதல். 2. குறிப்பறிதல். 3. முதலிலிருந்து தொடங்கு தல். 4. பின்னொடர்தல். 5. அடிச்சுவட்டைக் கண்டுபிடித்தல்.

அடிப்பினை—1. வங்கம். 2. வங்கமணல். (மு. அ.)

அடிப்போடுதல்—தொடங்கல்.

அடிபட்டவன்—1. பழகினவன். (உ-ம்.) “நாநா காரியங்களிலும் அடிபட்டவன்” (வழக்.) 2. தாக்கப்பட்டவன். (வழக்.)

அடிபடல்—அடிபடுதல்.

அடிபடுதல்—1. அடிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) ‘பிட்டமுதுக்கடிபடுவோன்” (திருப்பு. ௪௦௨.) 2. தாக்கப்படுதல். “அவசமாகி யடிபட் - டெனைத்தாமுறுப்புந் தாளாய்” (ஞாநவா.

மந்த. கூ.) 3. நீக்கப்படுதல். ‘உன்பேர் அடி பட்டுப்போயிற்று’ 4. தோற்றல். 5. எட்டு தல். ‘அந்தச்செய்தி என்காநில் அடிபட்டது. 6. அழுந்துதல். ‘கஷ்டங்களில் அடிபட்டவன்’ 7. செலவழிதல். ‘எத்தனைகலநெல்லானாலும் இங்கே அடிபடும்’ (வழக்.)

அடிபணிதல்—காலிலேவிழுந்து நமஸ்கரித் தல். ‘அடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்’ (திவ். பெரியாழ். 3. 10. 2.)

அடிபார்த்தல்—1. நிழலளந்து பொழுது குறித்தல். 2. சமயம்நோக்குதல். (வழக்.)

அடிபிடி—சண்டை.

அடிபிடித்தல்—1. அடிச்சுவடுபார்த்தல். 2. பின்னொடருதல். 3. மூலமறிதல். 4. (வியா பாரத்துக்கு) முதற்பிடித்தல்.

அடிபிறக்கிடுதல்—பின்வாங்குதல். ‘அடி பிறக்கிட்டோனையும்’ (தொல். பொருள். 65. உரை.)

அடிபெயர்த்தல்—அடிபெயர்தல்.

அடிபெயர்தல்—நின்ற இடத்திலிருந்து விலகுதல்.

அடிமீடு—சிவதை (மலை.)

அடிமடங்கு—முன்வந்த அடியே பெயர்த் தும். வேறுபொருள்விளைத்துவருவது; அது: ஈரடிமடக்கு, மூவடிமடக்கு, நான்கடிமடக்கு என மூவகைப்படும். (தண்டி. ௯௦.) [அடி - பாலின் அடி; மடக்கு - மடங்கிவருவது.]

அடிமடி—ஆடையின் உள்மடிப்பு.

அடிமடை—நீர்வாய்க்காலின் முதன்மடை.

அடிமண்—1. கீழ்மண். 2. காலிலொட்டிய மண்.

அடிமணியிடுதல்—தொடங்குதல். ‘இனி முடிக்கும் வெற்றிக் கடிமணியிட்டாய்’ (கம்ப ரா. மகுடபத். 42.)

அடிமணை—ஆதாரம். ‘எல்லாப் பண்ணிற் கும் இஃ தடிமணையாதலின்’ (சிலப். 3. 63. உரை.)

அடிமயக்கு—சுத்திரகவிகளுள் ஒன்று; அது: மூவர் மூன்றுகிரியவடி சொன்னால், தான் ஓரடி சொல்லிக் கிரியைகொளுத்துவது. இதனை யாப்பருங்கல்துலார் பாதமயக் கென்பர். (யாப்பருங்கலம். செய்யு. கூச.)

அடிமறி—என்வகைப் பொருள்கோளி லொன்றாகிய அடிமறிமற்று. “எற்புழி

யெடுத்தான் கூட்டுறு மடியவும்—யாப்பீ
றிடைமுத லாக்கினும் பொருளிசை—மாட்சியு
மாறு வடியவு மடிமறி” (நன், பொது, சுஅ.)
[மறிதல் - மடங்கல்.]

அடிமறிமண்டிலம் — அகவற்பாக்களு
ளொன்று; அஃது எல்லாவடியும் அளவடி
யாகி யெவ்வடியை முதல் நடு இறுதியாகக்
கொள்ளினும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாது
நிற்கப் பாடப்படுவது. ‘நடு வாகியந்தத்,
தடைதரு பாதத் தகவ லடிமறி மண்டிலமே’
(யாப், காரிகை, செய்யுளி, அ.)

அடிமறிமண்டிலவாசிரியம்—அடிமறிமண்
டிலமென்னும் ஆசிரியப்பா. “மனப்படு
மடிமுத லிடையீ ருயின்—அடிமறி மண்டில
வாசிரிய மாதலும்” (இலக்கணவி, எசஎ.)

அடிமறிமாற்று — பொருள்கோள் எட்டி
னுள் ஒன்று; அது: சீர்நின்றாங்குநிற்ப அடி
கள் ஒன்றிலைக்களத்து மற்றொன்று பொரு
ளுக்கியை மாற்றப்படுவதாய், அல்லது ஒரு
செய்யுளின் யாதாயினு மோரடியை யா
தாயினுமோரிடத்துக் கூட்டி யுச்சரிப்பினும்
பொருளும் ஓசையும் வேறுபடாதிருப்பதாய்
உள்ளது. (நன். 419.)

அடிமனை—சுற்றுச்சுவர். (சேவக, 837.)

அடிமாண்டுபோதல்—நிர்மூலமாதல்.

அடிமுடி — 1. ஆதியந்தங்கள். (உ-ம்.)
“அடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே”
(தாயு, பன்மாலை, ந.) 2. காலுந் தலையும்.
3. வரலாறு.

அடிமுதன்மடக்கு — ஆதிமடக்கென்னுஞ்
சொல்லலங்காரம். (தண்டி, பக், நஉ.)

அடிமுண்டோடை — செய்யுட்டொடை
நாற்பத்துமூன்றனு ளொன்று; அது ஒரு
செய்யுளில் ஓரடியில் முதலிலே வருஞ்
சொல்லாவதுபொருளாவது அடுத்த அடியின்
முதற்கண்ணேவருஞ் சொல்லோடும் பொரு
ளோடும் மாறுகத் தொடுக்கப்படுவது. (யாப்,
காரிகை, உறுப், கடி, உரை.)

அடிமை—1. அடிமைவேலைசெய்வோர்.
“தன்னரு மடிமை யாகி தாநங்கள் செய்த
பேறம்” (திருவிளை, தலவி, க0.) 2. தாழ்ந்து
நின்றே வல்கேட்டல். (உ-ம்.) “ஒன்
னர்க்கடிமைபுகுத்திவிடும்” (வன், சு0அ.)
3. தொண்டன். 4. தொண்டுபடுத்தன்மை.

அடிமைப்படல்—தொண்டுபூணுதல்.

அடிமைப்படுத்தல் — அடிமையாக்குதல்.

அடிமைப்பத்திரம்—“ஒருவன் ஆடையுண
வின்றி வருத்தப்பட்டுக் கொடியவழியிற்
போகும்போது தன் துன்பந்தீரும்பொருட்டு
“நான் உனக்கடிமை; உன்பணியைச்செய்கு
வேன்” என்று மற்றொருவனுக்கு எழுதிச்
கொடுக்கும் பத்திரம். (மிரு, நசு.)

அடிமைபூணல்—அடிமையாதல்.

அடிமையோலை — அடிமைப்பத்திரம்.
(சௌந், எ.)

அடிமோனைத்தோடை—செய்யுட்டொடை
நாற்பத்துமூன்றி லொன்று; அது அடிக
டோறும் முதலெழுத் தொன்றிவரத்
தொடுக்கப்படுவது. (யாப், காரிகை, உறுப்,
கடி.)

அடியக்கூந்தி — தீமுறுகற்பாஷாணம்.
(வைத்தியபரி.)

அடியந்தீர்—ஒருசெய்யுளினோடியடுத்த
வரு மடியு மா க வரத் தொடுக்கப்படுவது.
(யாப், காரிகை, உறுப், கஎ, உரை.)

அடியம்—அடியேம். (உ-ம்.) “அடியமில்
லறத்தையாற்றி” (கந்தபு, நகர, ககஉ.)

அடியர்—அடியார் (உ-ம்.) “பணிதற் கடி
யர் சென்றெதிர்கொள்ள” (பெரியபு, திரு
ஞாந, 100க.)

அடியரேங்கல்—அடியேமாகிய நாங்கள்.
“சிற்றடிய ரேக்கள்செயல் சீருளதை
யன்றோ” (கந்தபு, தெய்வ, உஉசு.)

அடியவர் — தொண்டர். “அந்நகரில்
வாழ்வாரு மடியவரு மநமகிழ்ந்து” (பெரியபு,
திருஞாந, நஉரு.)

அடியவன்—அடிமையானவன். “அமரர்
நாயகன்றனக் கடியவன்” (கந்தபு,
சிக்கமுகா, உஎக.)

அடியளபெடைத்தோடை—செய்யுட்
டொடை நாற்பத்துமூன்றனு ளொன்று; அது
அடிகடோறும் முதலெழுத் தளபெடுத்து
வரத் தொடுக்கப்படுவது. (யாப், காரிகை,
உறுப், கடி, உரை.)

அடியறுக்கி—மட்கலமறுக்குந் கருவி.

அடியனேன்—அடியேனுகியநான். “பொய்
யடியனேன் பிழை” (கந்தபு, தெய்வ, நசு.)

அடியாகெதுகை — அடியெதுகைத்
தொடை. (தொல், பொருள்; 405, உரை.)

அடியார்—1. அடிமைக்காரர். (உ-ம்.) “பின்னும் பகர்வான் மகனேயிவன் பின் செறம்பி - பென்னும் படியன் மடியாரினி லேவல் செய்தி” (இராமா. நகர்நீ. கருக.) 2. தொண்டர். (உ-ம்.) “அடியார்க்கெல்லா மலகிலாவினைதீர்க்க” (தாயு. ஆசை. எ.)

அடியார்க்குநல்லார்—சிலப்பதிகார உரையாசிரியருள் ஒருவர்.

அடியான்—அடிமைபூண்டவன்.

அடியாறு—தொன்றுதொட்ட வரலாறு.

அடியான்—ஏவலாளன்.

அடியுடுதல்—1. சீர்பலவடுக்கிச் செய்யுளுக் குறுப்பாக வருதல். ‘அடியிட்டசெந்தமிழி னருமையிட்டாருரில்’ (தாயு. மலைவளர். ச.) 2. தொடங்கல். ‘பரிந்தமுவுதற்குப்பாவா யடியிட்டவாறுகண்டாய்’ (சிந்தா. பதுமை. உஉசு.) 3. நடக்கக் கால்வைத்தல். ‘பரவை வாயிலம்மட்டு மடியிட்டு’ (தாயு. மலைவளர். ச.) 4. நடத்தல். ‘ஆடுநராடநெஞ்சி னெண்ணினோ ரடியிட்டோர்கள்’ (சுர்மபு. நவகண். நக.) 5. மிதித்தல். ‘சேடன்முடியுங்ககிர் கொள் சென்னிவரையுந்து - ளாடவடியிட்டு’ (திருவிளை. மாயப். சு.)

அடியியைபுந்தோடை—செய்யுட்டொடை நாற்பத்துமூன்றனுள்ளொன்று; அது: செய்யு ளடிகளினிறுதிதோறும் நின்ற எழுத்தாவது சொல்லாவது ஒன்றிவரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கடி. உரை.)

அடியிடு—1. தொடக்கம். 2. பாதம்வைத் தல். ‘மங்கையரடியீடேத்த’. (சுர்மபு. வயி ரவ. உஅ.)

அடியீரல்—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)

அடியுண்ணல்—1. அடிக்கப்படுதல். 2. திரிந்துபழகுதல்.

அடியுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

அடியாய்—1. அத்திபாரம். 2. முன்னுள்ள பெலம். 3. பிதிரார்ச்சிதசொத்து. 4. முன் வருஷத்துச் சேமதானியம். 5. சக்தி. 6. முன்புஇட்ட எரு. 7. மரத்தின் அடியைச் சுற்றியிடம் எரு.

அடியுறை—1. பாதகாணிக்கை. ‘ஈட்டியபல் பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியுறையென்று’ (திவ். பெரியாழ். 4. 3. 9.) 2. வழிபட்டுறை கை. (கவித். 140. 11.) 3. அடிக்கீழ்வாழ் வேன் என்னும் பொருளில்வரும் ஒரு வணக்க

மொழி. ‘நின் னடிநிழற்பழைய வடியுறை.’ (புறநா. 198.)

அடியெடுத்தல்—1. அப்பாற்போதல். (திவ். இயற்பா. பெரியதிருவர். 30.) 2. அடி வைத்தல். ‘அடியெடுத்துக்கொண் டென் பால் வரலாகுங்கொல்.’ (சட்கோபரம். 28.)

அடியெதுகைத்தோடை—செய்யுட் டொடை நாற்பத்துமூன்றனுள்ளொன்று; அது அடிகடோறும் முதற்கண் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கடி. உரை.)

அடியேய்—அடிமையாயுள்ளேம். ‘தொழு மடியேய்வல்லினைபின் வேர்தழந்தாய்’ (கந்த பு. தேவர்கள் ந.)

அடியேன்—தொண்டனோகிய யான். ‘அடியேற்கொன்று மற்றிவணருளியவேண் டும்’ (கந்தபு. பாணுகோ. கருந.)

அடியொட்டி—காலிற்றைக்கும்படி நிலத் திலே ஈட்டுவைக்கப்படுகிற ஒருவகையூசி. ‘சூப்பிட்டோடுகின்றவர்கள், அங்ஙனம் ஓடாமைக்கு ஈட்டுவைத்த அடியொட்டி யுள் ளடியிலே பாய்கையினாலே, கால் நிலத் தோடேயொட்டிக்கொண்டு தறிவலையில் கப் பட்ட மான்போலே பின்னரு மகப்பட்டா ரென்றானென்க’ (சிந்தா. முத்தி. கள0. உரை.)

அடியொத்தகாலம்—நடுப்பகல். (பட்டி னப். 268. உரை.)

அடியொற்றுதல்—பின்பற்றுதல். (திரு வாய். நூற். 1. வ்யா.)

அடியொட்டி—ஒரு யுத்தக்கருவி. அது: நெருஞ்சின்முட்போன்ற இருப்பாயுதம்.

அடியோடு—முழுதம். ‘அறஞ்செய்யா தடியோடிமந்து’. (திருப்பு. 608.)

அடியோர்—பிறர்க்குக் குற்றேவல்செய் வோர். ‘அடியோர்பாங்கினும்’ (தொல். பொரு. உரு.)

அடியோன்—அடியான். (தொல். பொ. 3.)

அடிவோடாகம்—ஒருசெடி. இதனிலை களும் வேரும் சாறுபிழிந்து மந்தாரகாசம் கபமென்னும்வியா திகட்குமருந்தென்று மலை யாளதேசத்திலே வழங்குகிறார்களாம்.

அடிவட்டம்—1. பாதவளவு. ‘அடிவட்டத் தாலளப்ப’. (திவ். இயற். 3. 13.) 2. நாக சூரத்தின் அடிப்பூண். (பாத. ஒழிபி. 6.)

அடிவயிறு—கீழ்வயிறு.

அடிவரவு—பாட்டின் முதற்குறிப்பு.

அடிவாரம்—மலைச்சாரல். 'திருக்காளத்தி மலையடிவாரம்' (பெரியபு. திருஞாந. ௧௦௨௧.)

அடிவானம்—1. திகந்தம். 2. அஸ்திவாரம்.

அடிவிடுதல் — } பாத்திர முதலியவற்

அடிவிரிதல் — } நின் அடிப்பொருத்து

அடிவிள்ளுதல்— } விடுதல்.

அடிவிளக்குதல்—கால்சுழுவியுபசரித்தல். 'திருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்'. (மணி. 24. 96.)

அடிவிழ்ச்சி—வணங்குதல். 'அநங்கமாலையடிவிழ்ச்சி' (சிந்தா. இலக்கணை. ௨௧௦.)

அடிவிழ்தல்—வணக்கம். 'அடிகண்முன்னர் யானடிவிழ்ந்தேன்' (சிலப். புறஞ்சே. அ௭.)

அடிவேண்டுகுந்து—முருந்து.

அடிவைத்தல்—1. ஆரம்பித்தல். 2. கால் வைத்தல். 3. நடக்கத்தொடங்குதல். 4. பிறர்காரியத்திலே தலையிடல்.

அடு-1-3. அடு என்னும் எவனும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும்.

அடுக்கணி—சொன்மிக்கணி மூவகையுள் ஒன்று; அது: சிறப்புக்காட்டவாவது அன்பு துயர் களிப் பிவற்றி னென்றின்மிகுதியைக் காட்டவாவது ஒருபொருளைத்தரும் பல திரிசொற்களடுக்கிவைக்கப்படுவது. 'இகழ்ந்தொளித்தானே வெண்ணையிகழ்ந்தகன்றுனே கொடியநெஞ்சான்' என்பதுபோல. 'அடுக்கணி யொருபொருட் கடுக்கிய திரிசொல் - அடுக்கி வைப்ப தடுக்கணி யெனப்படும்' (தொன்னூல். ௩௧௭.)

அடுக்கம்—1. அரைமலை. 'ஆமழை-யணங்கு சாலடுக்கம் பொழியுதும்' (புறநா. ௧௫௧.) 2. பக்கமலை. 'மந்தியுறியாமரன்பயிலடுக்கத்து' (திருமுரு. ௪௨.) 3. ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய் அடுக்கிச்செய்யப்பட்ட வீடு. 'விஞ்சுமேலிலவடுக்கமும்' (கந்தபு. நகர்ப்புரு. அ௨.) 4. மாச்செறிவானசோலை. 'ஞாங்கமையுடுத்த மரம்பயிலடுக்கத்து' (சிலப். நாடு. ௧௫௭.) 5. மலைச்சாரல். 'கறிவளரடுக்கத்துமலர்ந்த கார்தன்' (புறநா. ௧௬௮.) 6. மலைப்பக்கம். 'மழையிசையறியா மால்வகையடுக்கத்து' (புறநா. ௨௦௦.) 7. வரிசை. (பதிற்றுப். 55. 18.) 8. அடுக்கு.

அடுக்கல் — 1. அடுக்கற்க. (எதிர்மறை வியங்கோள்) 2. அடுக்குக. (உடன்பாட்டுவியங்கோள்.) 3. அடுக்கு. 'ஆரவடுக்கல் பொன்னுகமில்லங்க' (கந்தபு. அவைபு. ௩௫.) 4. ஒன்றன்மேலொன்றுவைத்தல். 'தின்கண்மூன்றடுக்கிய' (சிலப். காடு. ௧.) 5. குவித்தல். 6. குவியல். 'மீனத்தடுக்கன் முழுவதுநோக்கி' (கந்தபு. தேவரையேவல். அ.) 7. மலை. 'அடுக்கன்மீமிசையருப்பம்பேணு' (மலைபடு. ௧௬.)

அடுக்கலரி — அடுக்கடுக்கான பூவுள்ள வொருவகையலரி.

அடுக்கலிடல் — உயிமுற்றக்களையும்படி நென் முதலியவைகளை யிரண்டாமுறை குற்றுதல்.

அடுக்கலி—பாகசாலை. 'வகையமையடுக்களைபோல்' (மணிமே. ௨௬-ஆங்காழை. ௬௧.)

அடுக்கலாத்தி—அடுக்குத்தீபம்.

அடுக்கலாநன்னி — 1. பவளப்புற்றுப் பாஷாணம். (வைத்தியபரி.) 2. பூரண நிலையுள்ள பெண்.

அடுக்கியல் — வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவின் உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய அராகம். (வீரசோ. யாப். ௧௧. உரை.)

அடுக்கு—1-3. அடுக்கென்னேவனும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 4. அடுக்குத்தொடர். 'தீத்தி' என்பது போல. 'தழுவுதொடரடுக்கெனவீரேழே' (நன் உயிர். ௨.) 5. ஒன்றுடனொன்று பொருந்த வைக்கும்வைப்பு. 'அண்டமவையடுக்கடுக்காவந்தரத்தினிறுத்து மதிகாரம்போல' (தாயு. மண்டல. ௧.) 6. ஓரினமான பலபொருள்களின் கூட்டம். 'தடிமுன் குயப்பாண்டத்தினடுக்காக' (தைல. தைலவ. ௧௫.) 7. சேர்மானம். 8. வரிசை. 'அண்டகோடியையெலாந் கருப்பவறைபோலவு மடுக்கடுக்காவமைத்து' (தாயு. தேசோ. ௭.)

அடுக்குரை—அடுக்குதல்.

அடுக்குச்சாத்துதல்—கொய்த ஆடையணிதல். (கோயிலோ. 38.)

அடுக்குச்சேவ்வரத்தை — அடுக்காக மலரும் செவ்வரத்தை.

அடுக்குத்தீபம் — அடுக்குவிளக்கு; ஆலய தீபவகையுள் ஒன்று. [அடுக்கு - அடுக்கப்பட்டது. தீபம் - விளக்கு.]

அடுக்குநீர்நீர்மை—காசித்தும்மை. (மலை.)

அடுக்குநீர்நீர்மை—அல்லவழித்தொடர் பதினான்குள்ளொன்று; அது அசைநிலைக்கண்ணும், விரைவு, துணிவு, உடம்பாடு, ஒரு தொழில் பலகாணிகழ்தல், வெகுளி, உவகை, அச்சம், அவலம் முதலிய பொருணிலைக்கண்ணும், இசைநிறைக்கண்ணும், ஒருசொல் இரண்டு முதலியவாக அடுக்கிவருவது. 'அன்றோ வன்றோ' அசைநிலை, 'வந்தது வந்தது கூற்று' விரைவு, 'அவனவன்' துணிவு, 'வைதேன் வைதேன்' உடம்பாடு, 'போம் போம்' ஒருதொழில் பலகாணிகழ்தல், 'ஏயே' வெகுளி, 'வருக வருக' உவகை, 'படைபடை' அச்சம், 'உய்யே னுய்யேன்' அவலம், 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' இசைநிறை. (இலக்கணவி. ௩௪௬.)

அடுக்குநீர்—அடுத்தல்.

அடுக்குநீர்நீர்மை — நந்தியாவட்ட வகையினுள் ஒன்று.

அடுக்குநீர்நீர்மை — ஆயத்தஞ்செய்தல்.

அடுக்குநீர்நீர்மை—பருத்திவகையினொன்று.

அடுக்குநீர்நீர்மை — சுரமீன்வகையுள் ஒன்று.

அடுக்குநீர்நீர்மை — ஒன்றனுள் ஒன்று அடங்கி அடுக்காகவுள்ளபாத்திரம்.

அடுக்குநீர்நீர்மை—பொருந்துமாறு பார்த்தல்.

அடுக்குநீர்நீர்மை—கடவுளுக்குப் பின்புறத்திற் சாத்தும் கொய்த ஆடை.

அடுக்குநீர்நீர்மை — ஒருவகைமல்லிகை. (மூ. அ.)

அடுக்குநீர்நீர்மை—ஒருவகை முள்ளி. (மூ. அ.)

அடுக்குநீர்நீர்மை—அறைக்குள் அறை.

அடுக்குநீர்நீர்மை—ஒருவகையூதத்தை.

அடுக்குநீர்நீர்மை — பாகஞ்செய்யும் பாத்திரம். 'அரிசிமுத்தழல்செம்மணியடுகலன் பிறவும்' (திருவிளை. நகா. ௬௪.)

அடுக்குநீர்நீர்மை — போர்க்களம். 'அடுகளத்தி னெதிர்பொரளின் றுற்றலனாய்' (உபதேச. விபு. ௫௫.)

அடுக்குநீர்நீர்மை — சங்காரத்தொழில்செய்யும் காலாக்கிரியுருத்திரன். 'அடுகலவன் கூர்மாண்டாடகன்' (கந்தபு. திருக்கல். ௬௪.)

அடுக்கிடை—எழாத கிடை. [அடுதல்-கொல்லுதல். கிடை - கிடத்தல்.]

அடுநுவளம்—அடுக்கிவைக்கப்பட்ட போனகப்பெட்டி. (நாடு. 8. 1. 2.)

அடுநுறல்—கொல்லுதல். 'அடுநுற்றிடுகுல மடற்கதைக டொடுநுற்றனர்' (கந்தபு. மூவாயிர. ௨௮.)

அடுகை—1. கொல்லுதல். 2. பாகஞ்செய்தல். (சிவதரு. சிவஞானநா. ௭௦.) 3. போர் புரிதல். 4. காய்ச்சுதல். (திருவிளை. நாட்டுப். 29.)

அடுகைமனை—மடைப்பள்ளி. 'அங்கிமுதற் றென்றிசையந்தத் தடுகைமனை' (சிவதரு. சிவஞானநா. ௭௦.) [அடுகை-பாகஞ்செய்தல். மனை - வீடு.]

அடுசில்—அடிசில். (பதிற்றுப். 21. ௨ரை.)

அடுசிலைக்காரம்—செந்நாயுருவி. (மூ. அ.)

அடுத்தடுத்து—1. ஒன்றன்மேலொன்றாய். 'அடுத்தடுத்து வன்காய் பலபல காய்ப்பினும்' (நாலடி. 203.) 2. அடிக்கடி. 'அடுத்தடுத்து வேகமுடைத்தாம்' (நாலடி. 348.)

அடுத்தணுத்தாக—சமீபமாக. (நாடு. 9. 8. 7.)

அடுத்தல் — 1. அடைதல். 'அடுத்தவர்க் கறாத விளக்கமேய்த்தலில்' (குத. முத். க: கஉ.) 2. ஏற்றதாயிருத்தல். 'இது யோக்கிய ருக்கடுத்ததல்ல' 3. கிட்டல். 'அந்நாளடுத்து வயமாருதியை' (பாரத. மணிமா. ௩.) 4. கூடியிருத்தல். 'முநிவரயாரமுத்திடுமவைக்க ணெய்தி' (கந்தபு. ததிசியுத். ௩௬.) 5. சம்பவித்தல். 'ஆவிநைந்திறவடுத்ததென் றெய்வதன்காளெனும்' (இராமா. நகர்நீ. ௬௪.) 6. சார்த்தல். நண்புகொள்ளல். 'கற்ப கந்தனையடுத்துய்வாம்' (குத. முத். க: க.) 7. சேர்த்தல். 'வெண்டுகிலடுத்து' (சிந்தா. காந்த. ௧௨௫.) 8. நினைவுண்டாதல். அயிர்த்தல். 'இடித்துமின்னி யிருண்டுமேகமெழுந்த போதிதுபெய்யுமென் - றடுத்ததும்' (சி. சி. பர. உலோகா. மறு. ௨.) 9. கூத்தாடுதல். (பிங்.) 10. கொடுத்தல். 'வளைக்காரத்தார்க் கடுத்தோம்' (திருக்கோ. 357.)

அடுத்தார்—சேர்ந்தார்.

அடுத்தி—அடத்தி.

அடுத்து—மேன்மேல். 'அதனையடுத்துர்வ தல்தொப்பதில்' (வள். ௬௨௬.)

அடுத்துவரல்—1. அடிக்கடி வருதல். 2. நெருங்கிவருதல்.

அடுத்துவரலுவமை — ஓரணி; அதாவது உவமைக்குவமை. (சீவக. 107. உரை)

அடுத்துவிளக்குதல் — உலோகப்பற்று வைத் தொட்டுதல். 'அடுத்த விளக்கின மொட்டும் பறியும்' (S. I. I. ii. 96.)

அடுத்தாண்—ஜீவனத்துக்குவிட்ட நிலம். (ஈடு. 4. 8. 8.)

அடுத்தேறு — மிகை. 'அடுத்தேறுகவந்த கரத்தைக்கழித்து' (ஈடு. 3. 8. 9.)

அடுதல்—1. இயக்கமறச்செய்தல். 'வியாத னீட்டியகையடுந்தி' (கந்தபு. கடவு.) 2. குற்றுதல். 'வீத்தட்டுண்டனை' (புறநா. உஉஎ.) 3. கொல்லுதல். 'அவனையாரடுத்த பாலார்' (கந்தபு. தருமகோ. எசு.) 4. தீயிற் பாகஞ்செய்தல். 'சிறுவிகுட்டியதனடுசோற் றையுண்டண்டு' (தாயு. கருண. ச.) 5. பொரு தல். 'நிலாதிக்குரம்பிருந்தாலிஃ, தாறதாக வடுவாரடலுளோர்' (சேதுபு. தனுக்கோ. ஈசு.) 6. வருத்தல். 'கழிபடுநோயடக்கவ லும்பூதரும்' (கந்தபு. சூரனமை. ஈகூ.) 7. வெல்லுதல். 'அடல்வண்ணவைம்பொறியு மட்டியர்ந்தார்கோமான்' (சிந்தா. கேமசரி. ஈஎ.) 8. காய்ச்சுதல். 'அட்டாலும் பால் சுவையிற் குன்றாது' (மூதுரை.) 9. உருக்கு தல். 'அட்டொளியரத்தவாய்க்கணிகை' (சீவக. 98.) 10. அழித்தல். 'எல்லாப்புவன மும் அடுபவர்' (கந்தபு. ஏமகூ. 18.)

அடுதல் — கொல்வாய். (இது முன்னிலை வினை) 'அடுதையாயினும்' (புறநா. ஈசு.)

அடுப்பங்கரை—அடுப்பின்பக்கம். [அடுப்பு; அம் - ஒருசாரியை; கரை].

அடுப்பு—1. அச்சம். (பிங்க. ௩௦௪எ.) 2. அடுத்தமை. 3. நிரை. (சிலப். அரும்.) 4. பாணிகாள். (சூ. நிகண். க: சுஎ.) 5. பாகஞ் செய்யும்படி நெருப்புமட்டி யெரித்தற்கிட மாக வைக்கப்பட்டிருக்குமது. 'பாலைக்கறந் தடுப்பேறவைத்து' (நாலாயிர. வெண்ணைய் டு.) 6. மனைவி.

அடுப்பு—1. அடப்பங்கொடி. 'அடுப்பிவ ரணியெக்கர்' (கலித்தொகை. க௩உ.) 2. அடம்பு.

அடுமா—கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

அடுவல்—வரகும் நெல்லுங் கலப்பு.

அடை—1. அடுத்தல். 'ஆடுகின்றனர் பண் ணடையின்றியே பாடுகின்றனர்' (இராமா. மந்திர. அஅ.) 2. அடைகவாயம். (தைல்) 3-5. அடையென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் பெயரச்சத்தொகையும். 6. அப்ப வருக்கத்துளொன்று. (சூ. நிகண். சு: உரு.) 7. இலை. 'வனசஞ்சாய் கழைக்கடையனை விரித்திடுவன' (இரகு. நாட்டு. கூ.) 8. கரை. 'ஆற்றிடையிக்கவெண்ணுமடையினையடை யும்' (சிவதரு. ச. ௩௩.) 9. கனம். (பிங்க. ௩௦௪அ.) 10. கோழிமுதலியன முட்டைக ளிற் குஞ்சுபொரிக்குமாறு தம்முடம்பின் அனல்படக்கிடத்தல். 11. சும்மாடு. 12. தோசை. 13. நிலவினாவிலே யரசனையடை யும்பாகம். 14. (நென்முதலியவற்றின்)முனை. 'பூம்புறநல்லடையனை' (பத்து. பெரும்பா. உஎஅ.) 15. விசேடணம். 'அடைசினேமுத லென' (தொல். சொல். உசு.) 16. வெற் றிலை. 'நூறுகாயடைகூடும்' (சி. சி. பர. உலோ கா. மறு. எ.) 17. சேர்ப்பிக்கை. 'அவன்க ணடைகுழந்தார் நின்னை' (கலித். 115. 18.) 18. அடைக்கலம். 19. அடைக்கலப்பொருள். (ஈடு. 5. 10. 5.) 20. விலை. (பிங்.) 21. வழி. (பிங்.) 22. கலிப்பாலினுறுப்பாகிய தனிச் சொல். (தொல். பொருள். 444.) 23. இலைக் கறி. (பிங்.) 24. நீலவிதை. (வைத்தியபரி.)

அடைக்கண் — கண்ணிமைகள் ஒன்றோ டொன்று ஒட்டிக்கொள்ளும் வியாதி. (வைத். சங்.)

அடைக்கந்து — அடைகிடக்குங்கோழி யிடுஞ் சத்தம்.

அடைக்கலக்குருவி — அடைக்கலம்புக்கது போல வீடுகளிற் போய்க் கூடுகட்டியிருக்கும் ஊர்க்குருவி.

அடைக்கலங்காத்தல் — 1. அடைக்கலப் பொருளைக் காத்தல். 2. அடைக்கலம்புகுந்த வனைக் காத்தல்.

அடைக்கலங்குருவி — அடைக்கலக்குருவி.

அடைக்கலப்பொருள் — அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டபொருள். 'அடைக்கலப் பொருள்கவர் வஞ்சகர்' (உபதேச. சிவத் துரோ. உஉக.)

அடைக்கலம்—1. பாதுகாத்தம்பொருட் டொப்பிக்கப்படுகிற பொருள். 'அடைக்கல மடியெனென்று' (காஞ்சிப். திருநெறி. ஈகூ.)

அடைக்கலம்புதுதல்—அடைசுதல்.

2. புகலிடம். 'திருப்பாற்கடலில் வசிக்கும் விட்டுனுவினதடைக்கலமன்றி - வேறடைக்கலமில்லை' (ஞானவா. பிரகலாத. ச.)

அடைக்கலம்புதுதல்—சாண்புகுதல். 'இருளிறைமிடற்றினடைக்கலம்புக' (பிரபுலி. கைலாச. சஎ.)

அடைக்கலாங்குருவி—அடைக்கலக்குருவி. [வழக்.]

அடைக்காய் — 1. பாக்கு. 'வெள்ளிலையடைக்காய்விரும்பி' (தாயு. சச்சி. கக.) 2. வெற்றிலை பாக்கு; தாம்பூலம்: 'விஞ்சியவடைக்காயுண்டி வழியிடை வெறுப்பதாகி' (அருணாசலபு. திருமலைவ. உசு.)

அடைக்கிதழிநீர்—விருகடும், செடி, கொடி, புல்லென்னு மிந்நான்குவகையிலுள்ள வேர், கிழங்கு, பட்டை, கட்டை, பிசின், இலை, பூ, கனி, வித்து என்னு மெட்டுப்பதார்த்தங்களை யும், காரசாராதி திரவியங்களையும் ஒன்று பட்ட இடித்து ஒரு பாணியிலடைத்துக் காய்ச்சுவது; இது: 'நான்காகச்செப்புவன்மைவேராதிகளை வெவ்வேறிடித்துச் சேவரியத் தூறச் செய்தாக்கற்குடிநீர்-ரொப்பிலடை' என்னும் (தைல. பாயிர. உசு-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும்.)

அடைகட்டி—அடைமண்.

அடைகரை—நீரடையுங்கரை. நீரினான் மணலேற்றியடைக்கப்பட்ட கரை. (ஐங்குறு.)

அடைகல்—1. ஆதாரசிலை. 'ஆமையாய் மேருத்தாங்கி யடைகலாய்க் கிடந்தபோது' (சி. சி. பர. பாஞ்சரா. மறு. கக.) 2. கம்மப்பட்டடை. 'சுட்டவல்லிரும் படைகலைச் சுடுகலாதனபோல்' (இராமா. பாச. ஈங்.) 3. மதகடைக்குங்கல்.

அடைக்கலம்—சேமக்கலம்.

அடைகஷாயம்—கஷாயவகையிலொன்று.

அடைகாத்தல்—அடைகிடத்தல்.

அடைகாய்—1. ஊறுகாய். 2. வெற்றிலை பாக்கு. 3. அடைகட்டி. 4. அரைமண்.

அடைகிடத்தல்—1. ஒட்டிக்கொண்டு கிடத்தல். 'முயலடைகிடக்குந் திங்கள்' (சுர்மபு. மேரு. சி. கசு.) 2. கோழிமுதலியன குஞ்சு பிறப்பிக்குமாறு தம்முடம்பின் அனல் முட்டையிற்படக் கிடத்தல். 'பெடைக்குரு கணங்கின் விடுத்தவெண் சினைபொடு, காவலடை

கிடக்குங் கைதையம் பொழிலே' (கல்லாட. உசு.)

அடைகியாழம்—அடைகிஷாயம். (பாலவா. கூஅடு.)

அடைகுடி — சார்ந்த குடும்பம். 'இவன் தானும் இவன் அடைகுடி' (S. I. I. ii. 444.)

அடைகுதல்—அடைதல். 'புரையில்விட்டிழன்ப மடைகுவான்' (வைராக்கியதீப. கஎ.) [கு - ஒருசாரியை.]

அடைதளம்—போக்கில்லாததளம்.

அடைதறடு—1. கம்மியர்பட்டடை. (பிங்.) 2. பற்றுக்குறடு.

அடைதலை—1. சேர்கை. 2. பெறுகை.

அடைதொடுத்தல்—1. நிலவினைவிலொரு பங்கையரசனுக்குக்கொடுத்தல். 2. நிறைத்து வைத்தல். (தி. க. அங்.)

அடைதொள்ளுதல்—அடைக்கலம்புகுந்த பொருளைக் காக்குமாறு ஏற்றுக்கொள்ளுதல். 'அடைகொண்டு பாழ்போக்குவானொருவன் என்றே. (ஈடு. 5. 10. 5.)

அடைதொளி—அடைமொழியைக்கொள்ளுதலுடையது - விசேடியம். (நன். பொது. டு0. உரை.)

அடைதொட்டை — முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டை.

அடைதோழி—அடைகிடக்குங்கோழி.

அடைச்சல் — பொத்துதல். 'கையாற் செவிமுத லடைச்சிச் சொன்னான்' (சிந்தா. குண. ககஅ.)

அடைச்சீட்டு—வரிரசேது.

அடைச்சுதல்—1. அடைவித்தல். 'அடைச்சியகோதைபரிந்து' (கலித்தொகை. டுக.) 2. செருகுதல். 'அலங்கலுங்குழலுந்தோழியங்கையினடைச்சி' (சிந்தா. பதுமை. உங்.) 3. உடுத்துக்கொள்ளுதல். 'நெடுந்தொடர்க்குவளை வடிம்புறவடைச்சி.' (மதுரைக். 588) 4. பொத்துதல் 'கையாற் செவிமுத லடைச்சிச் சொன்னான்' (சேவக. 1048.)

அடைசல்—அடைசுதல், பொருள் நெருக்கம்.

அடைசீலை—பாளச்சீலை.

அடைசுதல்—1. அடைதல். [வழக்.] 2. ஒதுக்கல். 3. ஒதுக்குதல். 'அஞ்சுபூதமடை சியவசடனை' (திருப்பு. டுங்.) 4. கிட்டுதல்.

அடைகபலகை—அடையடுத்தவாதபெயர்.

5. செருகுதல். 6. நெருக்குதல். 7. நெருங்குதல். 'தொடைகளிற் நெுடையடைசி' (பாரத. பதினாண். 20௩.) 8. பொருந்துதல். 'உள்ளே சீலையடைசின்.....சட்டை' (சீவக. 819. உரை.) 9. நெருங்கவிடுதல். 'அழுந்தவாளியொன்றுபத்து நூறு வன்பொடடைசிஞன்' (பாரத. பதினாண். 80.)

அடைகபலகை—செருகிவெளியடைக்கும் பலகை. [வழக்.]

அடைகுவலை—வலைவகையுள் ஒன்று.

அடைசேல்—அடைமொழி.

அடைநீந்து—இட்ட கட்டளை. 'சுதுனக் கடைத்ததென்ன' (கந்தபு. மேரு. கூ.)

அடைநீதல்—1. அமைத்தல். 'திருவினட்கடைத்த வினைதருமடைவினல்' (கல்லா. உக.) 2. காப்புச்செய்தல். 3. காவலிடுதல். 'செழியனடைத்தசென்விபாட' (கல்லா. ௩௪.) 4. செல்லாது தடுத்தல். 'கங்கைப் பெருந்தியடைக்குமன்னே' (கந்தபு. திருவின. உக.) 5. சேர்த்தல். 'இடப்பாகமாதராளோடியைந் துயிர்க்கின்பமென்று - மடைப்பாணமதுவும்' (சி. சி. க: ௫௪.) 6. புகுத்தல். 'கடுகிற்பெரிய கடலடைக்கும்' (தாயு. சொல்லம். 7.) 7. பூட்டல். 'அடைத்தலை நீங்கிய வம்பொற்கோநகர்' (கந்தபு. சிங்க. ௧௪.) 8. உறுப்பின் செயலழிதல். 'வாயடைத்துப்போயிற்று'. 9. சாத்துதல். 'பாடுநர்க் கடைத்த கதவின்' (புறநா. 151.) 10. மூடுதல். 'அன்பிற்குமுண்டோவடைக்குந்தாய்' (குறள். 71.)

அடைத்தேற்றுதல்—வருந்திக் காரியமுடித்தல். (சுடு. 6. 8. 1.)

அடைதல்—1. தீர்த்துபோதல். 2. ஒன்றோடொன்று சேர்த்திறுதல். 3. சரண்புகுதல். 4. சேர்த்தல். 'கரையடைந்தார்' (பாரத. வாரண. ௩.) 5. தூருதல். 6. பெறுதல். 'உலவாப்பொன்னுலகடைதரவைத்த' (கல்லா. உள.) 7. பொருந்துதல். 'அணுவினோடெல்லாமாயிடைத்திடுத்தவங்கள்' (சி. சி. உ: ௭௮.) 8. முத்தியடைதல். 9. வண்டல்படிதல்.

அடைதூண்—கடைதறி—மத்துமந்தரம் வாசகிகடைகபிறடைதூண்—மெத்துசந்திரன்? (இராமா. அகலி. உக.)

அடைந்தார்—1. அடைக்கலம்புகுந்தவர். 2. மித்திரர். 3. அடைந்தவர். 4. சுற்றத்தவர்.

அடைப்பம்—1. நாவிதன் கருவிப்பை. 2. பண்டம்பெய்யும் பை. 3. வெற்றிலைப்பை.

அடைப்பன்—ஒருவியாதி. [இது மாடுகளுக்குத் தொண்டையில் உண்டாவது. அடைப்பு; அன்—ஒருவிகுதி.] (வைத்தியபரி.)

அடைப்பான்—1. அடைப்பன். 2. அடைக்கும் மூடி.

அடைப்பு—1. (குப்பிமுதலியவற்றை) அடைக்குங்கருவி. 2. அடைத்தல். 3. அடைத்தற்றன்மை. 4. பட்டங்கதவு. 5. வேலி. 6. வேலியினுலடைக்கப்பட்ட நிலம். [அடைத்தலென்னுஞ் சொற்குரிய பொருளெல்லாம் இதற்குமாகுமாம்.]

அடைப்புண்ணுதல்—(ஒன்றனுள்) அடங்குதல். (சுடு. 1. 1. 4.)

அடைப்பை—பாக்கு, வெற்றிலை, சாதிக்காய், ஏலம் முதலிய வாசங்கள் வைத்திருக்கும் பை. (பெரியபு. தடுத்த. கஅள. உரை.) வெற்றிலைப்பை. 'அடைப்பைபொற்களாஞ்சியேந்த' (திருவின. தடாதகை. சள.)

அடைப்பைக்காரன்—வெற்றிலைப்பைவைத்திருக்கும் ஏவலாளன்.

அடைமணை—1. கலப்பையிலடைந்தமண். 2. வண்டல்மண்.

அடைமதிர்படுதல்—முற்றுகைசெய்யப்படுதல். (பதிற்றுப். கசு. உரை.)

அடைமழை—விடாமழை—திக்குகளெங்கும் இடைவிடாதடைத்துக்கொள்வதுபற்றி வந்தபெயர்.

அடைமாங்காய்—மாங்காய்லுகாய்.

அடைமாநம்—சுடு.

அடைமொழி—ஒருபொருளின்மன்மை விளங்க அதனோடுத்துக்கூறப்படுஞ்சொல், விசேடணம். 'அடைமொழியினமல்லதூந்தருமாண்டினி' (நன். பொது. ௫௧.)

அடைய—1. எல்லாம். 'அடையவன்றும் பர்பதிக்குடிபுக' (பாரத. பதினே. அஅ.) 2. சேர. (ஐங்குறு)

அடையடிமை—தங்கவாக்குதன்முதலியவற்றால் அடையப்பட்ட அடிமை. (மிரு. ச. கஉச.)

அடையடுத்தவாதபெயர்—ஒருபொருளின் பெயராய், அதனோடு சம்பந்தமுள்ள பிறி

தொருபொருளை, அடைமொழியோடு கூடி விளக்குவது. 'திருவாசகம்' என்பதிற்போல. (நன், பெய. ௩௩. உரை.)

அடையல்—1. அடைக அல்லது அடையற்க எனப் பொருள்படும் ஒரு வியங்கோண் முற்று. 2. அடைதல். 'சாயலுளடையலுற் றிருந்தேன்' (தேவார. திருப்பிர. எ. சுந்.) 3. அடைந்தபொருள். 4. எல்லாம். 5. செருப்பு வகையுள்ளொன்று. (பரிபா. 21, 27.)

அடையலர் — பகைவர். 'அடையலர் தம்மைவென்று' (கந்தபு. அக்கிரி. ௧௩௧.)

அடையலவர்—பகைவர். 'அடையலவராவி வெருவ' (திருப்பு. காப்பு. ச.)

அடையலார்—அடையலர்.

அடையலவளைஞ்சான்—கோயிலின் வெளிச் சுற்றுப்பிரகாரம். (S. I. I. i, 84.)

அடையலவளைந்தான் — 1. அடையலவளைஞ் சான். 2. தட்டுச்சுற்றுவெவ்வி. 3. ஈட்டின் ஓர் அரும்பதவுரை.

அடையல்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

அடையாதவர்—பகைவர். 'அடையாதவர் மூவெயில் சீறும், விடையான்'. (தேவார. திருப்பனை. எ. சம்.)

அடையாதார்—பகைவர். 'அடையாதார் தம்புரங்கள்' (தேவார. காவிரி. க. சம்.)

அடையார் — பகைவர். 'அடையாரென் னும் பொங்கிருட் பிழம்பு'. (சுர்மபு. கண்ண னவ. கஅ.)

அடையாளப்பு—மரபின் அடையாளமாக அணியும் பூ. (நெடுநல். முன்னுரை.)

அடையாளம்—அறிகுறி. 'அந்தமில் குணங் கள் செய்கையாதிய வடையாளங்கண்-முந் தையின் வழவா வண்ண முறையினான் மொழிந்தான் முன்னோன்' (திருவிளை. மாமனா. ௩௨.)

அடையோலை — அடைமானப்பத்திரம். (I. M. P. S. A. 15.)

அடைவிகச்சோலம் — கஸ்தூரிமஞ்சள். (மலை.)

அடைவு—1. துணை. 'நின்னையடைவாக' (பெரியபு. திருஞாந. சஎரு.) 2. ஈடு. [அடவு அடகென்பதன்மருஉ.] 3. உபமானம். 4. எல்லாம். 5. முறை. 'அங்கதினொருசிலவடை விற கூறுகேன்' (கந்தபு. அவையட. ௧௨.)

6. விதம். 7. தகுதி. 8. ஏது. 'அடைவுதுன் புறுவதற்கிலை' (பெரியபு. திருஞாந. 1066.) 9. புகலிடம். 'அடைவிலோ மென்றுநீ யயர் வொழி' (தேவா. 134. 5.) 10. வழி. (பிங்.) 11. வரலாறு. 'கயிலையினடைவுசொற்றும்' (காஞ்சிப்பு. வீரரா. 1.) 12. நிரனிறையணி. (வீரசோ. அலங். 12.)

அடைவுகேடு—முறைத்தவறு.

அடைவுபடுதல்—ஒழுங்காதல். (திவ். திரு நெடுந். 22. வ்யா. 206.)

அடைவே—1. கிரமமாக. 2. நெடுக. 'கரையடைவேபோன வாய்க்காலுக்கும்' (S. I. I. III. 103.)

அண்-1-3. அண்ணெனவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும். 4. மேல். 5. வேட்டைநாயின் உருவுகயிறு. 6. தடியில்வெட்டிய வரை.

அண்டகூடம்—அண்டகடாகம் 'அண்டகட முத்தற்றையிறு' (கந்தபு. அண்ட. கஅ.)

அண்டகடாகம் — அண்டகோளத்தின் சுவர். 'எண்கைத்தலப்பிரமண்கடாக முங்கிண்டதவ்வேல்' (திருவிளை. தீர்த்த. கூ.)

அண்டகடாலம்—அண்டகடாகம். 'அண்டக பாலத்தப்பாலான் கண்டாய்' (தேவார. கொட்டையூர். ௨. திருநாவு.) [அண்வ; கபாலம் - ஓடு.]

அண்டகம்—1. குப்பைமேனி. (மலை.) 2. சிறுமுட்டை. 3. பீச்சோசம். [சுணக.] (2, 3 வைத்தியபரி.)

அண்டகன்—அண்ணகன். [சுணக.]

அண்டகை — அப்பவருக்கத்துள்ளொன்று. (கு. நிகண். ச; உரு.)

அண்டகோசம் — 1. அண்டசாத்திரம். 2. அண்டத்தினோடு. [கோச - ஓடு.] 3. பழத்தின்றோல். 4. பழம். 5. பீசப்பை. [சுணகோச; கொசு - உறை.]

அண்டகோளகை — அண்டகடாகம். 'அதற்குமீதே திகழண்டகோளகையுக்கோடியாமே' (கந்தபு. அண்ட. சுரு.)

அண்டகோளம் — உண்டைவடிவமான அண்டம். 'திசையுண்டகோளமும் பரந்து' (திருவிளை. நகர. ௨௧.)

அண்டங்காக்கை—அண்டங்காகம். (மது. ரு: ௧௪.)

அண்டங்காதம்—ஒருவகைக்காகம். [இது கழுத்தில் வெண்மைதாலிய மற்றைக்காகம் கள்போலாது உடல்முழுதுங் கருமையுடையது.]

அண்டசம்—முட்டையிற்பிறப்பன்; அவை: அரவு, தவளை, முதலை, ஆமை, அரணை, உடும்பு, மீன், ஓந்தி, பறவை, பல்லி, இப்பி முதலியன. (பிங்க. ௩௦௫௩.) 'அண்டசஞ் சுவேதசங்கள்' (சி. சி. உ: அக.) இராமாயணம் சூர்ப்பகைப்படலம் 11-ஆம் கவியிலே 'அண்டசத்தருந்துயிறுந்தவையனை' எனப் பாம்புக்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. [சுணை: அண்ட - முட்டை. ஜம் பிறந்தது.]

அண்டசவ்வு—முடிமாயிசம். (வைத்தியபரி.)

அண்டசன் — பிரமா. [சுணை; ஜன் - பிறந்தவன்.]

அண்டசிவநீர்—மூத்திரம். (வைத்தியபரி.)

அண்டசை—கஸ்தூரி. [சுணை: ஜா - அண்டத்திற்பிறந்ததென்றபடி.] (வைத்தியபரி.)

அண்டத்தைலம்—கோழிமுட்டைத்தைலம்.

அண்டநர்—சிவன். [சுணை: யா - உடையவன், காக்கிறவன்.]

அண்டநாயகி—உமாதேவி. 'அண்டநாயகி தன்முகிழ்முலை சுரந்தபால்' (திருப்பு. சஅ.) [சுணை; நாயகி - முதல்வி.]

அண்டப்பாப்பு—உலகப்பாப்பு.

அண்டப்பாந்தல்—பொருந்தச்செய்தல்.

அண்டப்பித்தி—அண்டீச்சுவர். (நடு. 4. 2. 6.)

அண்டப்புத்தேள்—விராட்புருடன். 'திருந்துகல்லண்டப்புத்தேள் சிந்தையாம்புண்டரிக - புரந்தனில்' (கந்தபு. திருவவ. ௧௦௧.)

அண்டப்புட்டன்—பெருமோசக்காரன்.

அண்டப்புட்டு—பெருமோசம்.

அண்டப்புருகன்—பெரும்பெரியவன்.

அண்டப்புருது—பெரும்பொய்.

அண்டபகிரண்டம் — திருவசக்காதத்துட்பட்ட உலககோளமும் அதற்குப்புறத்திலுள்ள கோளமும். 'அண்டபகிரண்டமுமாயா விகாரமே.' (தாயு. பரிபூ. ச.)

அண்டபிண்டம் — பிரமாண்டமும் தேகமும். [சுணை: விணு.]

அண்டம்—1. ஆகாயம். 'அண்டப்பாற்றுக்கிரையிடுகின்றனர் சிலர்' (கந்தபு. யாக. எள.) 2. உலகம். 'பிறங்குந்தொல்லை - நீர் கொண்டவண்டத்துந் தாவரத்துஞ் சங்கமத்து நிறைந்துநின்றேன்' (அரிச்ச. பாயிர. ௩.) 3. கஸ்தூரிமானின் கோசம். 4. கோசம், பீசப்பை. 5. சுக்கிலம். 6. தலையோடு. (வைத்தியபரி.) 7. தேவுலகம். 'பின்னவர்க்கண்டமளிப்பனவஞ்செழுத்துமே' (தேவார. பஞ்சாக். அ. சம்.) 8. பீசம். 'அண்டத்திலுறுசெய்வனவால்' (திருவிளை. பரிநரி. ௧௭.) 9. முட்டை. 'மயிலினண்டம்' (சி. சி. க. உஉ.) 10. விதை, கொட்டை. 'இல்லமுறுமண்டக்கணுறுபலம்' (தைலவ. ௩௩.) [சுணை]. 11. பிரபஞ்சவுருண்டை. (அஷ்டாதச. தத்துவ. 2. 54.) 12. மூளை. (வைத்தியபரி.)

அண்டமான்—ஒரு தீவு.

அண்டமீன்றவன்—பிரமா. 'அண்டமீன்றவன் பிறங்கடையாச்சிரமத்தில்' (சேதுபு. கலிதீர். ௧௩.)

அண்டமுகடு—அண்டத்தினுச்சி. 'அண்டமுகட்டுமறின்று சிரித்தனன்' (பாரத. கிருட். ௨௦௨.)

அண்டமுர்த்தி—அண்டருபி. 'அண்டமுர்த்தியமுனிவண்ணனை' (தேவார. இலங்க. ௧௦. திருநாவு.) [சுணை: ௮. அபு.]

அண்டயோநி—1. சூரியன். (பிங்க. உ௧௦)

2. முட்டையிற்பிறந்துவது. [சுணை - ஆகாயம், முட்டை. யோநி - பிறப்பிடம்.]

அண்டர்—1. இடையர். 'ஆன்கிளைக்காப்புச் செய்தங்கண்டர்நின்றரற்றுமோதை' (இரகு. நாட். ௫௮.) 2. தேவர். 'அண்டர்மடவார்கள்' (திருவாத. திருப்பெரு. ௫.) 3. பகைவர். (பிங்க. ௩௦௫௫.)

அண்டர்நிலை—பொன்னுங்காணி. 'அண்டர்நிலைசிலிகரியவேம்பாடிகுவயற்பயறுசிறிய முற்கம்பலினியசை' (தைல. பாயிர. ௫௭.)

அண்டரசம்—சுத்தரசம்.

அண்டரண்டம்—தேவரண்டம். 'அண்டரண்டமளவீடுகளிகை' (கந்தபு. நகரழி. ௫௭.)

அண்டல்—அண்ணந்தான்.

அண்டல் — 1. கிட்டுதல். 'அண்டினள் சேர்தலும்' (கந்தபு. திருமண. சரு.) 2. பொருந்துதல். 'ஆகாரமா முவமைக்கண்டா, தென்னும்' (ஞானவா. முழுட்ச. உஎ.) 3. ஒதுங்குதல். 'அண்ட நிழலில்லாமற்போனுவம்'

அண்டலர்—பகைவர். 'அண்டலர்வன்மை யாலயுதயோசனை - யுண்டதுகொழங்கனல்' (கந்தபு. யுத்த. நகர்புகு. நக.)

அண்டவாணர்—1. ஆகாயவாசிகள். 2. தேவர். 'அண்டவாணர் மறைபாட' (பெரியபு. தண்டியடி. க.) [அண்டம்—ஆகாயம், தேவுலகம். வாணர் - வாழ்வோர்.]

அண்டவாதம் — 1. அண்டவாயுநோய். 'மூலவியாதியொண்டவாதம்' (திருப்ப. நசுஅ.) [அண்டம் - பீசம். வாதம் - வாயு.] 2. அந்திரவாயு; குடர்வாதம்.

அண்டவாயு—1. அந்திரவாயு. 2. விரைவாதம். [சுண; வாயு.]

அண்டவிரிந்தி—ஒருவகை விருத்தி. (தைல. தைலவ. கூஎ.) [சுணவறுதி.]

அண்டன்—1. கர்த்தா. (சி. சி. பாஞ்ச. மறு. நக.) 2. சிவன். 'ஆதரமாதாடாடு மண்டனடங்கண்டனையால்' கோயிற்று. (பாயிர. உக.) [சுண.]

அண்டா — செம்பினாலே செய்யப்பட்ட சட்டிவடிவமான ஒரு பெரும்பாத்திரம். (தெலுங்கு.)

அண்டாதாரம்—முட்டைவடிவம்.

அண்டாதவன்—பகைவன். 'அண்டாதவனாலெம் மகத்திலிரு - ஞண்டாகிய தன்மை யுணர்ந்து' (கந்தபு. முதனாட். நருக.)

அண்டாதிநாதன்—சிவலோகத்திலே தக்கிண திசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெட்டு முக்கிய கணேசரிலொருவன். (வி - ணி. உசுச.)

அண்டார்—பகைவர். 'அண்டார் தமக்கோராரியே' (கந்தபு. சிங்க. சஎ0.)

அண்டாவர்த்தம்—குதிரைத்தண்டையடியிலிருக்குஞ் சுழி. (அசுவசா. 148.)

அண்டிக்கோட்டை—முந்திரிக்கோட்டை.

அண்டிகம்—செந்நாய். (பிங்க. உருகந்.)

அண்டிகா—மட்பாணை. [ஹணிகா.]

அண்டிதள்ளுகை—நோய்வகையிலொன்று.

அண்டிமாங்கோட்டை — முந்திரிக்கோட்டை.

அண்டிமாள்—ஆயென்னும் வள்ளல். 'ஆயண்டிமான்போர்ண்ணல். (புறநா. கஉக.)

அண்டில் — மாடு முதலியவற்றின் கண்ணிறப்பற்றும் ஒரு பூச்சி.

அண்டினவன்—நம்பிச்சேர்ந்தவன். 'உற்றாரகன் மத்தர்லண்டினவன்' (திருவாய். நூற். 81.)

அண்டிரன்—1. ஆடவன். 2. சமர்த்தன். [சுணிர.]

அண்டு—மணிவடமுதலியவற்றின் உரு. (லெக்லிகள்.)

அண்டுதை—அண்டுதல்.

அண்டுதல்—அண்டல்.

அண்டுப்புழு—அண்டில்.

அண்டுபுதல்—பிடிபடுதல். (லெக்லிகள்.)

அண்டை—1. அருகிடம். 'அவன் கிணற்றண்டையினிற்குறன்' 2. அயல். 'அண்டைவீட்டுக்காரி' 3. ஒன்றை நிறுத்தும்படி

கொடுக்கும் முட்டு. 4. ஓட்டை முதலியன அடைக்கும் ஒட்டு. 5. சமீபம். 'கிடத்திமனை

யவன் சம்பத்துறைமுறையண்டைக்கொழுகையில்' (திருப்ப. நருக.) 6. நீர்தாவுந்

தருவி. 'செம்பொன்செய் துருத்தி தாம்பு செய்குழல் வட்டமாக - வம்பொன்செய்

சிவிறி வென்பொ னண்டைகொண்டு' (திருவினை. உக்கிர. உச.) 7. பீறலடைக்குந்

துண்டு. 'சிலைக்கண்டைவைத்துத்தைத்தான்' 8. வரம்பு. 'அண்டைகொண்டுகண்டை

மேயும்' (திவ். திருச்சந். சக.)

அண்டைகொள்ளுதல் — பக்கத்துணை கொள்ளுதல். 'கிருஷ்ணனை அண்டைகொண்டு' (திவ். திருநெடுந். 13. வயா. 111.)

அண்டைபோடுதல்—ஒட்டுப்போடுதல்.

அண்டையயல்—அக்கம்பக்கம்.

அண்ணகன்—பீசம்வாங்கப்பட்டவன்.

அண்ணணி—பிக்க அணிமை.

அண்ணணித்து—பிக்ககிட்டியது. 'அண்ணணித்தூராயின்' (கவித்தொகை. க0அ. 36.)

அண்ணந்தான்—தலையையும் காலிற் பெருவிரலையுஞ் சேர்த்துக்கட்டித் தலைநிமிர்ந்

திருக்கச்செய்யுந் தண்டனை.

அண்ணம்—1. உண்ணுக்கு. (திவா.) 2. மேல்வாய். 'அண்ணநண்ணியபல்' (தொல். எழுத். 93.)

அண்ணமாரிகல் — கட்டடத்தில் கட்டை வளைவின் குத்துக்கல். (லெக்ஸிகன்.)

அண்ணல்—1. அரசன். (சூ. நி. உ. கஉ.)

2. அருகன். (சூ. நிகண். க. உ.) 3. சார்தல்.

4. சிவன். 'அண்ணலருளானண்ணியவையவ

ராயதனல்' (சிவப்பிர. உ.) 5. சிறப்பு.

'ஓங்குமண்ணன்மால்வரை' (கூர்மபு. திருக்

கல். கஅ.) 6. தலைமை. 7. தலைவன். 'அடு

போரண்ணல்கேட்டிசின்வாழி' (மதுரைக்.

உ௦௭.) 8. புத்தன். (சூ. நிகண். க. கஅ.) 9.

பெருமை. 'அண்ணலங்குமாராமென்று'

(பாரத. திரௌ. சு.) 10. பெருமையிற்சிறந்

தோன். 'அகத்தியனுக்கோத்துரைக்குமண்

ணல்' (சிவப்பிர. மங்கல. ச.) 11. மூல்லை

நிலத்தலைவன். 12. பற்றல். 'தொக்கண்ணி

யெழும்புநுண்பு பூக்கிரந்திமுதனெய்தொலை

யும்' (தைல. தைலவ. ௧௦௬.)

அண்ணலார் — சிவன். 'ஆடன்மேவிய

வண்ணலாரடி' (பெரியபு. ஏயர். கஅ.)

அண்ணன்—தமையன். 'முன்னவண்ண

ன்ன் மூத்தோன்' (சூ. நி. உ. எ௭.)

அண்ணு—1. அருணாசலம். 'உயர்பொழி

லண்ணுவிறைகின்றாரும்' (தேவார. திரு

விடை. உ. திருநாவு.) 2. உண்ணுக்கு. 'அண்

ணவில்லாவமைவருவறுவாய்' (பொருந. கஉ.)

அண்ணுத்து—உண்ணுக்கு. 'அண்ணுக்கை

யுரிஞ்சி மூக்கையுயர்த்தினுரென்க' (சிந்தா.

முத்தி. ௧௦௫. உரை.)

அண்ணுத்தல்—1. அங்காத்தல். 'அண்

னுத்தல் செய்யா தளறு' (வள். உடுநு.) 2.

தலைபெடுத்தல். 'நண்ணர் நாண வண்ணந்

தேகி' (புறநா. ச௭.) 3. நிமிர்ந்துநின்றல்.

'அண்ணந்தவனமுலை' (கல்லாட. உஅ.) 4.

மேனோக்கல். (நற். 10.)

அண்ணுந்தான்—அண்ணந்தான்.

அண்ணுமலை—அருணாசலம். 'அண்ணுமலை

யங்கமார்பிரான்' (பெரியபு. திருஞா. ௬௭௦.)

அண்ணுர்—பகைவர். 'அண்ணுர்புரமவியக்

கனல்' (உபதே. திரிபுர. ௧௧௨.)

அண்ணுயி—1. கூத்துமுதலியன பழக்கு

வோன். 2. உபாத்தியாயன். 3. அதிகாரி.

அண்ணுழிவி—தமையன். 'எங்களண்ணுழிவி

செய்தபணி' (T. A. S. 1. 103.)

அண்ணுளன்—1. பெண்வழிச்சேர்வோன்.

2. அலி.

அண்ணி—தமையன் மனைவி.

அண்ணிடல்—பொருந்தல். 'பின்னுமண்

ணிதும்' (சிவப்பிர. ச. க.)

அண்ணித்தல்—1. பொருந்துதல். 'அடி

யார்க்கென்று மாரமுதாயண்ணிக்குமையாற்

றான்கான்' (தேவார. திருவாரூ. உ. திரு

நாவு.) 2. மதுரித்தல். 'திருப்புத்தாராணைச்

சிந்தைசெயச்செயக், கருப்பஞ்சாற்றிலுமண்

ணிக்கும்காண்மினே' (தேவார. திருவாரிசிற

கரைப்புத்தார். நு. திருநாவு.)

அண்ணிது—அணிமை.

அண்ணிப்பான் — மதுரிப்பான். 'ஆகம

மாகிநின்றண்ணிப்பான்' (திருவாச. சிவபுரா.

ச.)

அண்ணிமை—சமீபம். (ஈடு.)

அண்ணியது—கிட்டியது. 'அண்ணியதாயு

மகளறும்' (கூர்மபு. பொது. கஉ.)

அண்ணியன்—சமீபமானவன்.

அண்ணுதல்—1. அணுகுதல். 2. சார்தல்.

3. பொருந்துதல். 'உன்னடிகே - முண்ணிய

மெய்யடியவர்க்கு மாதக்கவென விரந்து'

(திருவிளை. மெய்க்கா. அ.)

அண்ணோரீஞ்சான்புண்ணு — சிறுபுள்ளடி.

(மூ. அ.)

அண்ணை — அறிவின்றி மயங்கியிருக்கு

மவன். 'அண்ணை யவிகு ருடாதி யவர்களை'

(குளா—தறவு. 145.)

அண்பல்—1. மேல்வாய்ப்பல். 'அண்பன்

முதனுவளிம்புறவருமே' (நன். எழுத்தி.

உஉ.) [நாவளிம்பு அணுகுதற்காரணமாகிய

பல் என்பதுபொருள்.] 2. அடிப்பல். 'அண்ப

னீருமயிர்தம்' (சீவக. 928.)

அண்மல்—அண்முதல்.

அண்முதல் — கிட்டுதல். 'இந்திரஞாலம்

விடுத்தனண்ணி' (தணிகை. சீபரி. நுஎஉ.)

அண்மை—1. அடையுந்தன்மை. 'விண்

ணவர்பாலணமையினாகுமண்ணல்' (கந்தபு.

காமத. நஅ.) 2. அந்நுவயித்தற்கு வேண்

டப்படும் பதக்க ளிடையீழன்றிறிற்றல்.

(சைவப்பிர. உடு.) 3. சமீபம். 'அண்மையி

னியல்பும்' (இலக்கணவி. உகநு.)

அண்மைச்சுட்டு — சமீபத்திலிருக்கும் பொருளைச் சுட்டிக்காட்டுதல்.

அண்மைவிளி — சமீபத்திலுள்ளாரை யழைத்தல். (சீவக. 1502. உரை.)

அண்வரல்—சமீபமாயிருத்தல். 'ஆவண விதியெல்லாநிழற்பாய நி ன் ற ண் வ ரு மே' (பாண்டிக்கோவை. 13. இறையனார்களாவியல். 2-ஆம் சூத்திரவுரைமேற்கோள்.)

அணங்கு—இலக்கணம். 'அஞ்சணங்கம்'

அணங்குபுர்தல் — விழாக்கொண்டாடுதல். 'சுறவமுன்மருப்பணங்கயர்வன கழிச்சுழல்' (பெரியபு. திருக்குறி. எ.) [அணங்கு - தெய்வம். அயர்தல் - செய்தல்.]

அணங்கு—அணங்குதல்.

அணங்காட்டு — வெறியாட்டு. 'அணங்காட்டுமுதியோன்' (கல்லாட. கஎ.) [அணங்கு - தெய்வம். ஆட்டு - ஆடல்.]

அணங்காடல்—வெறியாடல். 'பேரணங்காடல்செய்து' (பெரியபு. கண்ணப்ப. கக.)

அணங்கார் — பெண்கள். [ஆர் - ஒரு பன்மைவிகுதி.]

அணங்கிய — 1. அழகிய. 'சீரணங்கிய தேவர்கள்' (பெரியபு. திருவாரூர்ச்சி. க0.)

2. பின்னிவளர்ந்த. 'முழுநெறியணங்கிய நுண்கோல்வோலொடு' (மலைபடு. 22. உ.)

அணங்கினர்—தெய்வப்பெண்கள். 'புடையுறவணங்கினர்போற்றி' (கந்தபு. தெய்வ. க0.)

அணங்கு — 1-3. அணங்கென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத் தொகையும். 4. அழகு. (சூ. நிகண். கக; கஉ.) 5. ஆசை. (சூ. நிகண். கக; கஉ.) 6. காம நெறியால் உயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகள், கொல்லியம்பாவை. 'ஆயுமறிவினரல்லார்க் கணங்கென்ப' (வள். ககஅ.) 7. கொலை. 'அணங்குபார்த்துநகைமுகிழ்த்தாவியோ - டுணங்குபேய்முலையுற லு ண் ட ா ன ரோ' (சுர்மபு. கண்ணனவ. ௫க.) 8. திவ்வியம். 'சீரணங்கு மணிமாடத் திருச்சிற்றம்பலம் போற்றி' (கோயிப்பு. பாயிர. உ.) 9. தெய்வப்பெண். 'அணங்குகொலாய்மயில்கொல்' (வள். க0அக.) 10. தெய்வம். 'அணங்குடை

நெடுங்கோடு' (புறநா. ௫உ.) [அணங்கென்பது; அமார், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னார், நிருதர், கிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், அந்தார், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியர், ஆகிய பதினெண்கணத்தாரையும், நிரயபாலரையும், பிறரையும், அணங்குதற்றொழிலராகிய ச வ ன் தி ன் பெண்டிர் முதலாயினாரையும் கருதவருவ தொருசொல்லென்று 'அணங்கேவிலக்கே கள்வர்தமிழறையென்ப-பிணங்கல்சாலாவச்ச நான்கே' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் செய்த உரையிலிருந்து விளங்குகின்றது. (தொல். பொரு. ௨௫௬.)] 11. தேவர்க்காடுங் கூத்து. 12. நோய். (பிங்க. ௩0சக.) 13. பராசத்தி. 'பேரணங்கினுடனும் பெரும்பற்றப்புலியூர்' (கோயிப்பு. பாயிர. உ.) 14. பெண். 'ஆண்டவ்விராக்கத வணங்குமெய்தம்' (சேதுபு. வேதாந. ௫அ.) 15. பெய்மகள். 'துணங்கையஞ்செல்விக் கணங்குநொடித்தாங்கு' (பெரும்பா. ச௫க.) 16. வருத்தம். 'வறிதேனுமணங்குகொள்ள லீர்' (கந்தபு. மோன. க௫.) 17. வருத்துதல். 'அரவின்பொறியுமணங்கும் புணர்ந்த-வுரவி வின்மேலசைத்தகையை' (கலித்தொகை. ௫0.) 18. வெருவுதல். 'நான்முகத்தோன் - கண்ணணக்குறவருபவர்க்கடிதீர்' (சுர்மபு. அட்டமூ. ௫.) 19. வேலனுடல். 20. சண்டா ளன். (பிங்.) 21. வடிவு. 'அருந்திறுணங்கி னுவியர் பெருமகள்' (சிறுபாண். 86.) 22. குட்டி. 'ஆளியினணங்கு மரியின்குறையும்' (சிலப். 25-48.)

அணங்குசார்ந்தாள் — படிமத்தாள். 'அழைத்தபணியென்னென்று ளணங்குசார்ந்தாள்' (பெரியபு. கண்ணப்ப. சக.)

அணங்குதல்—1. அஞ்சல். 2. கொல்லுதல். 'அணங்குவாள்விடவா' (இராமா. மந்தரை. ச௫.) 3. வருத்துதல். 'பெண்ணணங்குபூந்தார்' (சிந்தா. முத்தி. கஎக.) 4. வருந்துதல். 'ஆடியுட்பாவைபோனியணங்கிய தணங்க வென்றான்' (சிந்தா. குணமா. க0எ.) 5. விரும்புதல். 6. இறந்துபடுதல். 'நற்போரணங்கிய' (பு. வெ. 7. 27.) 7. பின்னிவளர்தல். 'முழுநெறியணங்கிய நுண்கோல் வோலொடு' (மலைபடு. 223.)

8. பொருந்துதல், 'உரையணங்குந்தமிழ்வேந்தன்' (பாண்டிக்கோவை, 289. இறையனார் களவியல், 50-ஆம் குத்திரவுரைமேற்கோள்.)

அணங்குநாந்து—காமநெறியாலுயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகள் தீண்டல், 'அணங்குநாக் கென்றசொல்வர்' (வள், ௧௧௮. உரை.) [அணங்கு - காமநெறியா லுயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகள், தாக்கு - தீண்டல்.]

அணந்தல் — 1. தலையெடுத்தல், 'பாம்பணந்தன்ன' (பொருந், ௧௩.) 2. மேனோக்கி நின்றல், 'நெற்கொனெடுவெதிர்க்கணந்தயானை' (குறிஞ்சி, ௩௩.) 3. பொருந்துதல், 'முலைமூன்றணந்த சிறுநுதல்' (கல்லா, 12.)

அணப்பு—1. ஒரு நீட்டலளவை, 2. ஒரு சதுரவளவை, (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அணம்—மேல்வாய், 'மூக்குற்றிதழ்நாப் பல்லணத்தொழிலின்' (நன்னூல், எழுத், ௧௬.)

அணி—மேல்வாய்ப்புறம், (பிங்.)

அணிச்சேவி — எடுத்தசெவி, 'நோன் புறத்தணர்ச்செவிக்க கழுதைச்சாத்தொடு' (பெரும்பா, ௮௦.)

அணிதல் — மேனோக்கிச்செல்லுதல், 'அணரிநுலிநாவண்ணமொற்ற' (தொல், எழுத், 94.)

அணி—அண்ணம், 'அணரியின்றொடரிந் பூண்டு, முடக்கினையழுத்தி' (காஞ்சிப், இரு பத்தென், ௩௧௬.)

அணிநெல்—கொக்கரித்தல், 'சொக்கலு மங்கணரிட்டுத் தொடைதட்டிச்சிரித்தருளி' (திருவாலவா, 52, 8.)

அணல்—1. கழுத்து, 'கதையணற் குறும் புழ்' (பெரும்பாண், 205.) 2. மேல்வாய்ப்புறம், (பிங்.) 3. கீழ்வாய்ப்புறம், (திவா.) 4. உன்மிடறு, (பிங்.) 5. தாடி, 'மையனற் கானை' (புறநா, 83.) 6. அலைதாடி, 'மொய் யணனிரை' (பு. வெ. 1, 12.)

அணவால்—தழுவிநின்றல், நெருங்கியிருத்தல், பொருந்தியிருத்தல், 'அணநிற மாளிகை மேற்பகல் பாரித் தணவருமே' (பாண்டிக் கோவை, 14. இறையனார்களவியல் 2-ஆம் குத்திரவுரை மேற்கோள்.)

அணவல்—அணவுதல்,

அணவல்—பொருந்தினவன், 'குரங்காடு துறைதனி லணவன்காண்' (தேவார, குரங்காடு, ச. திருநா.)

அணவு—1-3. அணவன்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும், 4. நடு, 5. பொருந்துதல், 'இருகரை யணவுறக்கிடக்கும்' (உபதேச, மச்ச, ௧௨.)

அணவுதல் — 1. இணைதல், 2. கிட்டல், 'அணவலையணுகல்புல்லல்' (கு. நி. ௧௧. நகர, உ.) 3. சேர்தல், 'ஏரணவுமெய்த்திரு' (இராகு, மாலை, ௬௬.) 4. மேனோக்கிச்செல்லுதல், 'அந்தர வகடுதொட்டணவு நீள்புகழ்' (சிந்தா, பதுமை, ௭௪.)

அணள் — பொருந்தியவன், 'சேரணனை' (திவ், இயற், நான், 67.)

அணு — 1. விநோதம், 'அணுவாய்த்துக் காலங்கழிக்க' (ஈடு.) 2. ரூபாவின் 16-ல் ஒரு பகுதி, 3. ஒரு அளவை, 4. குழி, (தமிழ் லெக்ஸிகன்.)

அணுகோத்திரியம் — மானியவகையுள் ஒன்று, (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அணுபா—அணுப்புதல், (வழக்.)

அணுபி—ஏய்ப்பவன், 'அணுப்பிகள் படிநிகள்' (திருப்பு, ௩௧௩.)

அணுபிந்து—ஏய்த்து, 'அணுபிந்துலகஞ் சீர்த்துத்திரிமாண' (திருப்பு, ௩௪௨.)

அணு—கழுத்து, (திவ், பெரியாழ், 3, 5, 8.)

அணுவுல்—அணவுதல், 'அருக்கன்மண்ட லத்தணவுமந்தணுநர்' (தேவார, திருவாரூர், ௧, சம்.)

அணி—1. அணியிலக்கணநூல், 2. அணியிலக்கணம், 'வல்லோரணிபெறச்செய்வன செய்யுள்' (இலக்கணவி, ௧௬௬.) 3-5. அணியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும், 6. அலங்காரம், (பிங்க, ௩௦௩௦.) 7. அழகு, 'அணிமாழ்கி' (கந்தபு, காம, ௮.) 8. ஆபரணம், 'அணியினோக்க லும்' (கந்தபு, நகர, ௩௬.) 9. எத்தனம், அடுக்கு, 10. எல்லை, 11. ஒழுக்கு, 12. கலிப்பது கட்டுவது செறிப்பது பூண் பது முதலியவற்றின் பொதுப்பெயர், (தொல், சொல், சடு, உரை, சேனா.) 13. கூட்டம், 'தேவரணிதொழ' (கோயிற்று, பதஞ்சலி, ௧.) 14. சம்பரம், 15. சமீபம்,

அணிகம்—அணியல்.

‘இறையணி கேட்கவுய்த் திட்டனர் பூசல்’ (சிந்தா. கோலிந்தை. கக.) 16. சேனைநிரை. 17. தளவாடம். 18. தேரின் அச்சாணி. 19. நன்மை. 20. படைவகுப்பு. ‘ஆணணி புகுத லும்’ (சிறுபாண. உகக.) 21. பற்று, அன்பு. (பிங்க. ௩௦௫௦.) 22. பூமலை. 23. பெருமை. ‘அணிரிலாவிரிக்கும், (சிலப். அந்தி. ௩.) 24. வரிசை. ‘எயிற்றணிகமகமகலிப்ப’ (கந்தபு. சூரன்மண்ட. சு.) 25. முகம். (கலித். 121. 18.) 26. படையுறுப்பு. (பிங்.) 27. இனிமை. ‘அணிரிலா’. (சிலப். 4. 3.) 28. ஓர் உவம வருபு. (சீவக. 2562. உரை.). 29. கம்மியர் கருவியிலொன்று. 30. நுணுச்செடி. (வைத் தியபரி.)

அணிகம்— 1. அணிகலம். ‘அணிகமாப் பணிகள்செய்து’ (சிந்தா. முத்தி. உக௩.) ‘அணி திரிந்து அணிகமாயிற்று (மே. உரை.) 2. வாகனம் ‘அணிகழார் தமரீண்டி’ (சிந்தா. முத்தி. ௫௧௭.)

அணிகலச்செப்பு—ஆபரணப்பெட்டி.

அணிகலம்—ஆபரணம். ‘அணிகலமா வென்பு’ (கந்தபு. தவங்காண். கரு.)

அணிகை—நாகமல்லிகை.

அணிகைசூம்— நாகமல்லிகை. (வைத்திய பரி.)

அணிச்சில்—1. அழிஞ்சில். [மருஉ.] 2. கொடுவேலி. 3. சிற்றமுட்டி. 4. நொச்சி. 5. முள்ளி. (2-5. மலை.)

அணித்து—1. சடிதி, சமீபகாலம். ‘உணர்வு மிகவணித்தாகை’ (கோயிப்பு. இரணிய. ௩௬.) 2. சமீபமானது. ‘தொர்தலிலையினு லணித்துந்தாரமாம்’ (ஞானவா. சித்த. 2.)

அணிதல்—1. அலங்கரித்தல். 2. அழகு பெறல். ‘பாஅயன்னபாறையணிந்து’ (மதுரைக். உஎஅ.) 3. தரித்தல். ‘ஆதலாற்றனை வியப்பதற்கன்றவையணிதல்’ (கந்தபு. ததிசியுத். கசு.) 4. படைவகுத்தல். ‘இத்தக வாக வணிந்திருசேனையும்’ (பாரத. பதின் மூன். அ.) 5. பூணதல். 6. வரிசையாதல். ‘ஐயிருதிகையினுமணிந்து செல்வன்’ (கந்தபு. தெய்வ. சுரு.) 7. வருணித்தல். ‘அணையதை யணியமாட்டாது’ (பிரபுவிக். கைலாச. 8.) 8. பொருந்துதல். (பதிற்றுப். 81. 20.) 9. சூழ்தல். (சிறுபாண். 262.)

அணிந்தம்—கோபுரவாயிலின்மேடை.

அணிந்தவைதிருத்தல் — (பொருளிலக்கணம்) மெய்ப்பாடுகளுளொன்று; அஃது ஒரு பெண் தான் அணிந்திருக்கும் கடிசூத்திரம் முதலியன திருத்துதல். (தொல். பொரு. உசு௩.)

அணிந்தன்று—அணிந்தது.

அணிந்துரை—பாயிரம்; அது: நூலின் பெருமைமுதலியன தோன்ற அலங்கரித்துச் சொல்லுவது. (நன். பொதுப்பா. க.)

அணிநுறு — ஒருவகை மரம். (வழக்.)

அணிப்பாடு — வர்த்தகாகசியம். (தமிழ் லெக்ஸிகன்.)

அணிப்படுத்தல் — அலங்கரித்தல். ‘அண் டம்பெஃகவணிபடுத்திட்டவை’ (கந்தபு. திருக்கல். ௩௬.) 2. ஒழுங்காக்கல்.

அணிபெறுத்தல்— 1. அலங்காரம்பெறச் செய்தல், புனைதல். ‘அந்நகருக்கொருநாம மணிபெறுத்தி யளித்தனனே’ (கந்தபு. நகர் செய். உஉ.)

அணிமா—அட்டசித்திகளிலொன்று; அஃ தனுப்போலாதல்;—பரமானுவினுஞ்சூக்கும் மாந் தேகமுடைத்தாயிருக்கை. ‘அறவுஞ் சிறியவுயிர்தொறுந்தான் பரமகாட்டையனு வாய்ச்சென்-றுறையுஞ்சிறுமையணிமாவாம்’ (திருவிளை. அட்டமா. உ௩.)

அணிழை—பூசணி. (மலை.)

அணிமை—சமீபம். ‘மூதாரணிமையின்’ (காஞ்சிப். நாட்டு. கக.)

அணியத்துக்கட்டை — கப்பலின் முன் பக்கத்தோரம். (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அணியம்— 1. ஆயத்தமாதற்குவேண்டி யன. 2. படைவகுப்பு. 3. மாக்கலத்தின் மும்பக்கம்.

அணியல்—1. அணிதல். 2. அழகுசெய்தல். ‘அணியலுமணிந்தன்று’ (புறநா. க.) 3. எதிர்மறையில்வரும் ஒரேவல்லினை. 4. உடன்பாட்டில் அல்லது எதிர்மறையில்வரும் ஒரு வியங்கோண்மூற்று. 5. மலை. ‘அணிய லணிகுவனன்றி’ (நடைத. அன்னத்தைத்த. கக.) 6. வரிசை. ‘அளக்கர்வாய்முத்தமூர லணியலாரணியுஞ்சோதி’ (இராமா. கைகேசி கு. எரு.)

அணியன்—1. அணியுடையவன். 2. கிடமினவன். 'தோன்றல்வந்தணியனான' (கந்தபு. சுரம் உசு.)

அணியியல்—1. அணியிலக்கணம். 2. ஓர் அலங்காரநூல். (சிலப். 2. 27. உரை.)

அணியிலக்கணம்—ஐந் திலக்கணத்தொன்று; அது அலங்காரங்களைச் சொல்லுவது.

அணியெண்—முப்பத்தைந்து. 'தூதுள மியாட மணியென்முதலிரண்டரைத்துக்கு' (தைல. தைலவ. சஉ.) [அலங்காரம் முப்பத்தைந்துபற்றி 35 என்னுந் தொகைவிளக்கக் கூறும் குறிப்புச்சொல்.]

அணியொட்டிநூல்—முன்பக்கம் வேலைப் படைமைந்த கோயிற் கற்கால். 'அணியொட்டிக்கால் மண்டபம்.'

அணில்—1. அன்றில். 'கிளிநடையினனி லேரளிபாக் குரல்' (திருப்பு. நுஉக.) [இது அன்றில் என்பதன் விகாரம்.] 2. தாய்முலை யுண்டுவளர்வதாயும், முதுகிலே மூன்றுவரி யுடையதாயும், மாங்களிலே விரைந்தோடும் பபிற்செயுடையதாயுமுள்ள ஒரு பிராணி. 'வரிப்புற வணில்வாற் கருந்தினை' (கல்லா. 34.)

அணில்வரிக்கோடுங்நாய் — வெள்ளரிக்காய். (புறநா. 246.)

அணில்வரியன்—1. ஒருவகைப்பசு. 2. ஒருவகைப்பட்டு. 3. ஒருவகைப் பலாப்பழம். 4. ஒருவகை வெள்ளரி.

அணில்வாற்றினை — அணில்வால்போலும் கதிர்க்கையுடைய ஒருவகைத் தினை.

அணில்ம்—அணில். (திவ். திருமாலை. 27.)

அணிவகுப்பு—படைவகுப்பு. அது: வகையால் நான்கும் விரியால் முப்பதுமாம். வகை நான்காவன:— தண்டம், மண்டலம், அசங்கதம், போகம் என்பன. விரி முப்பதாவன:— பிரதாம், திருடகம், தியாவத்தம், குட்சி, பிரதிட்டம், சுப்பிரதிட்டம், சிநேயம், வீசயம், சங்கயம், வீசாலம், நீசயம், சூசீ, தூண, கர்ணம், சமாமுகம், இரதாசியம், வலயகம், சர்வதோபத்திரம், தூர்ச்சயம், அர்த்தசங்கிரம், உத்தானம், சிருங்காடம், கர்க்கடகசிருங்காரி, காசுபாரி, கோதிகா, கோமத்திரிகை, கிஞ்சகம், சஞ்சாரி, சகடம், பந்தம் என்பன. அவற்றுள்; தண்டமாவது:

சேரையைக் குறுக்காக நிறுத்துவது; மண்டல மாவது: பாம்பு மண்டலமிடுவதுபோலச் சேரையை நிறுத்துவது; அசங்கதமாவது: சேரையை வேறுவேறுக நிறுத்துவது; போக மாவது: நால்வகைச்சேரைகளையும் ஒன்றுக்குப்பின்னொன்றாக நிறுத்துவது. அணிவகுப்புறுப்புக்கள்: உரம், இறக்கையிரண்டு, மத்தியம், பிரதிக்கிரகம், பிருட்டம், கோடியென ஏழாம்.

அணிவடம்—மாதர் கழுத்தில் அணியும் ஆபரணக்கோவை.

அணிவியூகம்—படைவகுப்பு.

அணிவிலல்—அநாமிகை (மோதிர) விரல். 'அதிரதர்தம்மையெண்ணிலணிவிரன் முடக்கவொட்டர் முதிர்சிவமுணி.' (பாரத. நிரமீ. 92.)

அணிவில்—பேரோடு. (கணக். பதி. 36.)

அணிவு — அணிதல். 'புணையிழைகளணிவும்.' (திவ். திருவாய். 8. 9. 5.)

அணிவேர்—வெட்டிவேர். (தைலவ. அசு.)

அணிப்பிள்ளை—அணில்.

அனு—1. உயிர். 'மூன்றுதிறத்தனுக்கள் செய்யும்' (சி. சி. அ. 40.) [விபுவாயிருந்துஞ் சூக்குமதேகத்தளவிலே ஞானக்கிரியா வியாபாரமாகையால் அனு வென்னும் பெயர் உயிர்க்காயிற் றென்பர் சிவாக்கிரயோகியர்.]

2. ஒருவகைத்தாறியம். 3. சூக்குமசத்திருபம். 'வித்துச்சாகாதியனுக்களாக வேற்றதேல்'

(சி. சி. க: 44.) 4. சூக்குமதேகம். 'உளமனு வாய்ச் சென்றுமநர் - தள்ளவிழுக்கருவிற் றான்' (சிவஞானபோ. உ: எ.) 5. துண்மை.

6. பகுக்கக்கூடாத அற்பபதார்த்தம், பரமான்னு. 'ஒழிந்திடு மனுரு பங்க ஞலகெலா

மொடுங்குமன்றே' (சி. சி. க: 44.) 7. மந்திரம். (சி-வி. கிரி. சுசு.) 8. மிகச்சிறியது. 'அண்டங்க ளெல்லா மனுவாக வனுக்க ளெல்லா,

மண்டங்களாகப்பெரிதாய்ச் சிறிதாயினனும்' (திருவினை. கடவு. சு.) 9. பொடி. (பிங்.)

அனுக்கடிக்கை—அந்தரங்கமாகுகை. (ஈடு. 7, 3, 4.)

அனுக்கத்தொண்டர்—சமீபமாயுள்ள தொண்டர். (பெரியபு. வெள்ளா. நு.)

அனுக்கம்—1. சந்தரம். (வைத்தியபரி.) 2. சமீபம். 'அனுக்கத்தொண்டர்' (பெரியபு. வெள்ளா. நு.)

அணுகிர்—அணுநபம்.

அணுகிர்—சமீபத்தர். 'அடியவர்க் கடிமை பூண்டே யணுக்கராயமர்வர் கண்டாய்' (காஞ்சிப். சார்ந்தா. நகூ.)

அணுகிள் — 1. சமீபத்தன். 'வேல்வல னுயர்த்தருளும் வீரனையணுக்கனாய்த் தொழு தான்' (தணிகை. நந்தி. ச0.)

அணுகிள்நிருவாயில் — தன்னையுடைந் தாரைச் சிவன்சமீபராகச்செய்யும் வாயில். — கர்ப்பக்கிருகவாயில். 'அந்த மில்லவ ரணுகி முன் றெழுதிரு வணுக்கனாற் திருவாயில்' (பெரியபு. திருஞா. கடுகூ.)

அணுகி—அணுக்கன். (கலிங். 308. புது.)

அணுகி — சமீபம். 'தில்லையூன்றின் டோள் - பெறுமாத்தொடுத்தன்னபேரணுக் குப்பெற்றபெற்றியினே - டிறுமாப்பொழிய' (திருக்கோ. நகூ.)

அணுகம்—சிறியது. [அணுகம்.]

அணுகல் — 1. கிட்டுதல். 'ஊசி காந்தத் தினைக் கண்டணுகல்போல்' (தாயு. க்ருணா. கூ.) 2. போய்ச்சேருதல். 'தென்னாட்டினையணுகி' (பாரத. அருச்சுனன்நீ. கஉ.)

அணுகல்—1. அபலார். 2. பகைவர்.

அணுகன்—சமர்த்தன். [அணுக.]

அணுகார்—பகைவர்.

அணுகாரணவர்தம் — பரமானுக்கடாமே பிரபஞ்சமாகத் தோன்றிநின்றழியுமென்று சொல்லுதல். 'இவ்வணுகாரணவாதஞ் செளத்திராந்திகர் வைபாழிகர் ஆசீவகர்க்கும் ஒக்குமேனும் தலைமைபற்றித் தார்க்கிகர்மேல் வைத்து மறுத்தவாறு' (சி. சி. க: கக, சிவஞா. உரை.)

அணுதல்—அணுகல்.

அணுசதாசிவர் — சதாசிவ தத்துவத்தில் சதாசிவமூர்த்தியைச் சூழச் சேவித்துக் கொண்டிருந்து போகக்களைப்புசிக்கும் அபர முத்தர்; இவர்கள் பிரணவர், சாதாக்கியர், தீர்த்தர், காரணகர், சுசீலர், ஈசர், சூக்குமர், காலர், தேகேசுவரர், அஞ்சு எனப் பதின்ம ராவர்; மலப்பிரபாகமாந்தியத்தால் இப்படியாய், அதோமாயாபுவனத்துள்ளார்க்குப் பக்குவம்வந்தவிடத் தறுக்கிரகஞ்செய்வ ரென்றும், போகவைராக்கியம் பிறக்கும் போதுமேலானபதமடைவரென்றுஞ் சொல் லப்படுவர். (சி. சி. அ:உ. மறை. சி. சி. க: ௬0. ஞாநப். உரை.)

அணுசைவம்—பதினாறுவகைச் சைவத்து னொன்று; அது: சிவனை உள்ளும்புறமும் பஞ்சகிருத்தியஞ்செய்வனென்றறிந்து திகம் பரவேடங்கள்பூண்டு சன்மார்க்கலக்கணத் தோடுகூடிக் குருலிங்கவேடம் பொருளாய்ச் சிவன்செய்யுந் தொழில்களை யதுபவத்திலே பார்த் தாநந்தம்பொங்கி யதன்கண் மனோ லயமாவதே மோகூமென்று சொல்லுவது. (த. நி. போ. உடுகூ.) [சுணுவஸௌவ.]

அணுந்தாவம்—அணுத்தன்மை. 'தூலமாய் லிண்டன்னிறைகைக்கு மணுத்துவந்தாலத் துவமுடற்குத்தருமாறெங்கன்' (ஞானவா. சிசித்து. நு.)

அணுப்பிரமன் — ஆன்மபட்சப்பிரமன். 'அணுப்பிரமாதியணுபாசிவாந்த' (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.) [சுணுவஸௌவ.]

அணுபட்சநவபேதம்—சத்தியலோகமுதற் புவநாகிபதிகளாய் வாஸ்தவபேத தேகிக ளாயிருக்கும் பிரமாமுதற் சிவமூர்த்திபரி யந்தம் ஒன்பதின்மராகிய பேதம். (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.) [சுணுவகூநவவெஷ.]

அணுபட்சம்—ஆன்மபட்சம். 'அணுபட்ச சம்புபட்சம்' (தாயு. மவுந. நு.) ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டடையுநெறியென்றும், பிரேரகப்படுபவையென்றும், பொருள்படு மென்று மேற்படி னூலுரைகாரர் கூறுவர். [சுணுவகூ.]

அணுபாசிவன் — அணுபட்சத்துப் பர சிவன். 'அணுபாசிவாந்த அநேகேசுரர்கள்' (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.) [சுணுவாஸரிவ:]

அணுபேதம் — ஆன்மபட்சபேதம். 'சிவ பேத மணுபேதமெனப் பிரமாத்' (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.) [சுணுவெஷ.]

அணுபை—மின்னல். [சுணுவா: அணு-அற்பம். லா - ஒளி.]

அணுமூர்த்தி—ஆன்மமூர்த்தி. 'அணுமூர்த்தி வடிவுமுதற் காரியமாத்திரத்தால்' (சி. சி. பாயிர. சிவஸ்துதி. ஞாநப்.) [சுணுவ 8-தி-6.]

அணுமை—1. அணிமை. 2. சமீபம். (ஐங் குறுநாறு.)

அணுநபம்—1. அணுவகை. 'ஒழிந்திடுமணு ருபங்கள்' (சி. சி. க. கக.) 2. துண்ணியநபம்.

அணுநடி—1. ஆன்மா, 2. கடவுள். [அணு நடி.]

அணுரோணு — சிறுதுகள். [சுண்ணரோணு: அணு-அற்பம். ரோணு-துகள்.]

அணுவங்கபதிகள்—விஞ்ஞானகலரிற் பரிபக்குவம்வந்தவர்களிற் நீவிரபக்குவம் வந்துள்ளோர்களாய்ச் சூக்குமசிவாபிவியத்திலிளங்கிச் சூத்தித்தத்துவத்துஞ் சிவதத்துவத்தமிருப்பவர்கள். (சி.சி.அ. ௩௦. ஞாந.)

அணுவதம் — அணுவிரதம். (அருங்கலச். 64, 65.)

அணுவலி—ஆன்மசத்தி. 'அடங்கிடுமநாதிமுத்தன் வலியணுவலியுமென்னில்' (சிவதரு. சிவஞானயோ. ௧௦௭.) [அணு-ஆன்மா. வலி-ஆற்றல்.]

அணுவிரதம் — அணுவதம், ஒரு ஜைனவிரதம்.

அணை — 1. அணைக்கட்டு. 'கடற்றலையன்றணைவெண்டிய' (இராமா. ஆற்று. கூ.) 2-4. அணையென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 5. அணைமாம். 6. ஆசனம். 'மடங்கலேறற்றும்-பொன்னின்மாமணியணையினும் பொருக்கென வெழுந்தான்' (கந்தபு. தெய்வ. ௧௯௧.) 7. உதவி. 8. கரை. 9. செய்கரை. (பிங்க. ௩௦௩௨.) 10. படுக்கை. 'நுண்ணிடையாள் வெய்துயிர்த்துமெல்லணைமேல் வீழ்ந்தபோது' (பெரியபு. தடுத்தா. ௭௭௨.) 11. புணர்ச்சி. 12. முட்டு. 'அம்மரம் விழாதபடி ஓரணைவை.' 13. மெத்தை. 'ஆவிவீரிபாணுகையினுடையணையாக' (இராமா. தைலமாட்டு. ௧௦.) 14. வரம்பு. 'அணையை நூக்கிச்சென்றீர்' (பெரியபு. திருஞா. ௭௨௩.) 15. சேது. 16. துயிலிடம். (பிங்.) 17. தடை. 'அணையின்றி யயர்ந்த வென்றி' (கம்பரா. கும்பக. 158.)

அணைக்கட்டு—வரம்புக்கட்டு.

அணைக்காரன் — அணைக்கட்டின் காவற்காரன்.

அணைக்கை—அணைத்தல்.

அணைக்கட்டல் — வரம்புக்கட்டல். 'சூரக்கிணத்தாலே குரைகடறன்னை, நெருக்கியணைக்கட்டி' (திவ். பெரியாழ். மாணிக்கக். அ.)

அணைக்கடத்தல்—எல்லைகடத்தல். 'அணைகடத்தவன்பு.'

அணைகயிறு—அணைக்குங் கயிறு.

அணைசல்—ஒதுங்கல், விலகல்.

அணைக—வெண்கலத்தாற் பண்ணி வங்கியத்தி னிடமுகத்தையடைத்தற் குரியது. (சிலப்பதி. அரங்கே. ௨௬. ஆம்-அடியுரை.)

அணைகதல்—அணைதல்.

அணைசோல்—துணைச்சோல்.

அணைநதல்—1. அடுத்தச்சேர்த்தல், அணையச்செய்தல். 'அல்லன்மிகவுயிர்க்கிவைதானணைத்தது' (சிலப்பி. ௨: ௭.) 2. அடைகிடத்தல். 'குருகு மன்னமும் வால்வளைக் குப்பையை-யண்டமும் பார்ப்பு மாமென வணைக்கும்' (கல்லா. ச௭.) 3. அவித்தல், தணித்தல். 'விளக்கணைத்தல்' 4. கட்டுதல். 'குறுந்தாம்பணைத்த குழக்கன்றி னுருவாய்' (சூர்மபு. கண்ணன. ௭௯.) 5. கூட்டிமுடித்தல்.

'அணைத்தகூந்தல்' (திருமுரு. ௨௦௦.) 6. தழுவுதல். 'அன்னையடுங்குவொழித்துவல்லேயணைத்திடப்பெறுஞ்சிறார்' (காஞ்சிப். தக்கீ. ௩௯.) 7. உண்டாக்குதல். 'மம்மரேயணைக்குங்கள். (சேதுபு. திருநாட். 54.)

அணைதல்—1. அடைதல், போய்ச்சேர்த்தல். 'பெருந்துறைமருங்கினிலணைந்தார்' (திருவாத. திருப்பெரு. ௨௩.) 2. அவிதல். 'விளக்கணைந்தது' 3. உண்டாதல், பிறத்தல். 'தவத்தாலணைந்தபுதல்வன்' 4. புணர்தல். 'கிரதுவினையணைந்துபெற்றான்' (சூர்மபு. பிருகுவா. அ.) 5. பொருந்தல். 'அடுகொலைக்கணைந்த முகிலுருப்பெறும்' (கல்லா. ௧௩.) 6. படுத்தல். 'அணைவதரவணைமேல்' (திவ். திருவாய். 2. 8. 1.)

அணைதறி — யானை முதலியவற்றைக்கட்டுங் கம்பம்.

அணைப்பு — 1. அணைத்தல். 'அடியானும் விழியானு மணைப்பானும்' (திருவாணை. ஆர. ௨௬.) 2. ஒருநாளில் இரண்டேரைக்கொண்டு உழக்கடியநிலம்.

அணைமரம்—(கன்றிழந்த) பசுவைக் கறத்தற்கணைக்கும். கணைமரம்.

அணையாடை—1. பிள்ளைக்கிடும் படுக்கைத்துகில். 'அழுதுணையாடையிற்கிடந்தான்' (திருவினை. விருத்த. ௨௮.) 2. கொப்புழிறுக்குஞ் சீலை.

அணையார் — பகைவர். 'அணையார் தம்படைக்கடலில்' (பாரத. பதினே. ௨௬௦.)

அணைவு—அந்தம்.

அணைவு — 1. அணைக்கப்பட்டது. 2. அணைத்தல். 'முன்னும் பின்னு மருங்கு மனை வெய்த' (பெரியபு. ஏயர். ௩௭௦.)

அணைக்கம்—மேனேக்கம். [மரப்பொது வெனப்பொருள்படும் 'அநோகஹம்' என்னும் வடமொழியைத் திரித்து அனேக்கம் என எழுதினாரும் உளர்.]

அந்தக்கீற்று—சூரியன் அஸ்தமயஞ்செய்யும் மலை. 'ஆயிடை யத்தக் குன்றுக் காதவ் னணியகை' (பாரத. நிரைமீ. ௧௨௮.)

அந்தகடகம்—கையிலணியும் வலை; 'ஆடக மணிக்குழைகள் பாரிய சரப்பணிக ளத்தகட கம்' (அரிச்ச. விவாக. ௧௧௮.) [ஹஸ்தம்-கை. கடகம்-வலை.]

அந்தகண்டாதநம்—யோகியின் நூற்றெட்டு நிலைகளு ளொன்று; அது ஒருகாலால் நின்று கொண்டு மற்றைக்காலே நீட்டியும் ஒரு கையை நிலத்துன்றி மற்றைக்கையால் நீட்டிய காலேப் பிடித்தும் உள்ள நிலை.

அந்தகம்பவாதம்—கராசேஷபகவாதரோகம். (சீவரட். ௧௪௬.) [ஹஸ்த - கை. கம்ப-நடுக்கம்.]

அந்தகம்—1. ஆமணக்கு. 2. கருஞ்சீரகம். (1, 2. மலை.)

அந்தகிரீ—சூரியன் அத்தமிக்கும் இடமாகச் சொல்லப்படும் மேற்குமலை. [சுலூயிரி: அஸ்த-மூடிவு. யிரி - மலை.]

அந்தகோரம்—நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

அந்தகோளம்—கோளத்தின்பாதி. [சுய-பாதி. கோள-உண்டை.]

அந்தசகாயம்—பொருளுதவி. [சுய-பொருள். ஸஹாயம்-துணை.]

அந்தசதம்—1. ஐம்பது. [சுய-பாதி. ௪௦ - நூறு.] 2. நூறுண்டு. [சுய-ஆண்டு. ௪௦ - நூறு.]

அந்தசந்திரன்—1. பாதிச்சந்திரன். [சுய-ஹ; சுய-பாதி, பங்கு.] 2. பாலசந்திரன்.

அந்தசாமம்—அர்த்தசாமம், நடுச்சாமம், இரவில் நடுப்பகுதி.

அந்தசித்திரம் — மார்க்கசுடப்பிரமாணத் தொன்று; அஃ தரைமாத் திரை யோர்கலை யாகக்கொண்டது.

அந்தநாவெனல்—அத்தா அத்தா வெனக் கூறுதல். 'காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின் - நேமொழி கேட்ட வினிது' (கலித்தொகை. ௮௦.)

அந்தநாசம்—பொருளழிவு. [சுய-நாச.]

அந்தநாரசன் } அர்த்தநாரசுவரன்-
அந்தநாரசுரன் } தனது உடம்பிற் பாதி
அந்தநாரசுவரன் } பெண்வடிவானசிவன்.

அந்தநாள் — 1. பதினமூன்றாநாளைத் திர நாள். 'பங்குனி யத்தநாளிற்-கண்ணிய வரங் கர்முன்னே கலியாந் கேற்றினனே' (இரா மா. அபியுத்தர். ௭.) 2. பதினமூன்றாநாளைத் திரம். 3. பாதிநாள்.

அந்தப்பிரகாரம்—அரைச்சாமம்; அது ஒரு நாளிற் பதினாறிலொருபங்குகொண்டநேரம். [சுய-புறஹர். புறஹர் - ஒரு சாமம்.]

அந்தப்பிரகாரன்—உபக்கிரகங்களிலொன்று; புதன்மகனென்பர். (குமாரசாமீ. ௧௦.)

அந்தப்பிரபஞ்சம் — அர்த்தப்பிரபஞ்சம். (சி. போ. பா. 2. 2. பக். 134. புது.)

அந்தப்பொருந்தி—ஒரு பூடு.

அந்தபவனம்—ஏழாமிராசி. (பிருகத்சாத. அத்தி. ௧.) [ஹஸ்தஹந:]

அந்தபாகம் — 1. பாதிப்பங்கு. [சுய-ஹம்.] 2. பொருட்பாகம்.

அந்தம் — 1. அத்தகிரி. 'அத்தம்மணைய களிற்றந்நகர்' (சிந்தா. பதிக. ௧௩) [இது அத்தகிரி என்னும் வடமொழிச்சிதைவென்றார் நச்சினர்க்கினியர்.] 2. அதிவிடயம் (மூ. ௮.) 3. அருநெறி. 'கல்லதரத்தம்' (மணி மேக. ௧௩; ௩௬.) 4. கண்ணடி. 'அத்தமதில் முன்பின்போல்' (வேதா. சூ. 108). 5. காடு. 'நெடும்பேரத்தநீந்தி' (சிலப். காடு. ௭௦.) 6. குக்கிலென்னுமருந்து. (மூ. ௮.) 7. குங்குலியம். 8. கை. 'ஒரு கன்னியுத்த மீனத்தை நாடிச்செல்' (ஒருதுறைக். ௧௩௬.) 9. கையாந்தகரை. (இராசவைத். ௩.) 10. சொற்பொருள். 'வைகரி செலிபிற் கேட்பதாயத்த வசனமாகி' (சி. சி. ௧: ௨௦.) 11. பங்கு. 'தோட்டத்திலேயத்தத்துக்கிறைக்கிறார்கள்'

12. சூரியன் முதலியன படுகை, 13. பதின் முன்றல்களத்திரநாள். 'அத்தநலமறிவாடையே' (விமே. கஅக.) 14. பதின்முன்றல்களத்திரம். 'அத்தந்கும்பத்தலிட்டப்பாலிராசிரப்பானதுவே' (ஒருதுறைக். ௩௦௯.) 15. பாதி. (சூ. நி. கக. கக.) 16. பிரயோசனம். 17. பொன். (பிங்.) 18. மாணம். 19. முழம். 20. மேகம். 21. யானைத்துதிக்கை. 22. வஸ்து, பொருள். 'அத்தத்தேநாடியிலையாமல்' (இராசவைத். ௫.) 23. வருடம். 'எண்ணியசகாத்தம்' (இராமா. அபியுத்தர். எ.) 24. வழி. (பிங்.) 25. அருஞ்சுரம். 26. செம்மை (ஐங்குறு). 27. கெந்தியுரிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.) [1, 12, 18. அஸ்த. 8, 13, 14, 19, 21. ஹஸ்த. 10, 16, 17, 22, 25, சுயபு. 20, 23. சுல. 24. சுயபு.]

அந்தமண்டபம்—கோயிலினுள்ளே கருப்பக்கிருகத்துக்கடுத்த மண்டபம். [சுயபு-8 ண்வம்.]

அந்தமந்தகையோகம்—கையாலேமத்தகத்திலே தடவுதல். (தாயு. பலவ. ௫. உரை.) [ஹஸ்த - கை. மஸ்தக - தலை - வாய்பொம் - கூடுதல்.]

அந்தமந்தம்—1. சூரியன்முதலியன படுதல். 'அத்தமனமுதயமில்லை' (ஞானவா. தாகுர. எ.) 2. மறைதல். 'சுநத்தின் மரணத்திலுதயத்திலுத்தமநத் தனினே ராகி' (ஞானவா. வீரதரு. ௧௨.) [அஸ்தமந.]

அந்தமம்—அத்தமிப்பு. [அஸ்தம.]

அந்தமயம்—அத்தமயநம். 'அத்தம் மயவெற் படைந்தான்கதி ராயிரத்தோன்' (கந்தபு. தெய்வ. கசக.) [அஸ்தமய.]

அந்தமலை—சூரியன் அத்தமிக்கும் இடமாகிய மலை.

அந்தமானம்—ஆமனக்கு. (மூ. அ.)

அந்தமானியம்—கண்டதிற்பாதி யிறை தருதல்.

அந்தமித்தல்—1. சூரியன் முதலியன படுதல். 2. மறைதல்.

அந்தமயம்—ஒருதினத்திற் பதினாறில் ஒன்றுகொண்ட நேரம். [சுயபு- பாதி. யாமம் - ஒரு தினத்தில் எட்டிலொன்று கொண்ட நேரம்.]

அத்தர்—1. சிவன். 'அத்தர்த்தந்த வருடபாற்கடல்' (பெரியபு. திருமலை. க. ௫.) 2. தேவர். 3. பிதா. 'அத்தர் வேண்டிமுன்னுண்டவர்' (பெரியபு. திருக்கூட்ட. ௫.) 4. முனிவர். 5. வரசரர். 6. வாசனையுடைய ஒரு தைலம். [இந்துஸ்.]

அத்தாசிதம்—மடற் றுத்தம். (மூலி.)

அத்தவசனம்—நினைந்தபொருளைச்சொல்லுஞ் சொல். 'வைகரி செலியிற் கேட்பதாயத்தவசனமாகி' (சி. சி. க: ௨௦.) [சுயபு-6; வசந:]

அத்தவர்—ஆசையுடையோர். 'எனக்கத்தவர்க்கு' (திருப்பு. ச௨௨.) [சுயபு- ஆசை.]

அத்தவரை—அத்தகிரி. 'செய்யகதி ரத்தவரை சென்றனையு முன்னம்' (கூர்மபு. கண்ணனவ. அசு.)

அத்தவாகநன்—சிவன்.

அத்தவானம்—1. உல்லாசம். 2. காடு. 3. மேலாடை. (பிங்.) 4. முன்றானை. (நடு. 9. 10. ப்ர.)

அத்தவதயம்—அருத்தோதயம்; 'மன்னுமத்த வதய மகோதய, மென்னுமிங்கிவற் றிற் புன லாடினோன்' (சேதுபு. தது. சுச.)

அத்தவேடின்—பொருளாசை. [சுயபு- பொருள். ஈஷுன - ஆசை.]

அத்தன்—1. அருகன். (சூ. நிகண். க: ௩.) 2. உயர்ந்தோன். 'அத்தநி னரும்பொருளனைத்தம்' (திருவினை. மெய்க்கா. ௩௪.) 3. கூவுன். 'அத்தாவாலக்காடா' (தேவார. திருவாலவ். க. சுந்தர.) 4. கடுக்காய். (மூ. அ.) 5. குரு. (சூ. நிகண். க: ௨௫.) 6. சிவன். 7. பிதா. 'என்னத்தனைவென்றிசைகொண்டிலானே' (கந்தபு. காமத. ௧௦.) 8. மூத்தோன். (திவா.) 9. வெள்ளியம். (மூ. அ.) 10. வைரவன். (இராசவைத். ௨.) 11. விஷ்ணு. (சூ. நிகண்.)

அத்தனை—அவ்வளவு. 'இவ்வளவுவென் றத்தனையு மென்ன லறியுந் தாமாமோ' (தாயு. பல. கசு.) [அ; தனை - அளவு.]

அத்தாட்சி—சாட்சி, திருட்டாந்தம். (திசை. வழக். இராமநா. கிஷ்கிந். 12.)

அத்தாணி—1. அரகிருக்கை. 'அண்டத்தமரர்கள் சூழ வத்தாணியுள்ளங் கிருந்து' (திவ். முதலா. பூச்சுட்ட. கூ.) 2. சபை

அந்நாணிச்சேவகம்—அத்திச்சுகள்.

கூடுமிடம். [சூலாநீ.] 3. பிரியாமை. 'அத்தாணிச்சேவகமும்' (திவ். முதலா. திருப்பல். அ.)

அந்நாணிச்சேவகம்— ஆஸ்தானப்பணி லிடை. (திவ். திருப்பல். 8.)

அந்நாணிமண்டபம்—1. அரசிருக்கைமண்டபம். 'மாளிகைமுன்னத்தாணிமண்டபத்து' (பெரியபு. புகழ்ச். கூட.) 2. சபைகூடு மண்டபம். [சூலாநீவிணவம்.]

அந்நாநீகம் — பாதிக்கிதகப்பட்டது. [சுய-பாதி. சுயிக - மேற்பட்டது.]

அந்நாநீகாரம்— பொக்கிஷாதிகாரியின் அதிகாரத்தாரம். [சுய-பாதிசார.]

அந்நாநூயம்— பொருளாசை. [சுய-ப - பொருள். ஆதாரம் - ஆசை.]

அந்நாநீந்தம்—1. எதிர்த்தம். 2. புதுக்காரியம். 3. வேறர்த்தம். 4. வேறுநிமித்தம். [சுய-பாதிசாரம்: சுய-ப - காரியம், நிமித்தம், பொருள். அந்தரம் - வேறு.]

அந்நாநீம்—1. சரியற்றஇடம். 2. தேவாலயமுதலியவற்றின்வாயில். 3. மிகுந்தஆழம். [1, 3. சூலாநீ. 2. சூலாநீ.]

அந்நாநீ—
அந்நாநீமண்டபம் } சபைகூடுமிடம்.
[சூலாநீ, சூலாநீவிணவம்.]

அந்நாநீயம்—1. அந்தரம். [வழக்.] 2. கடைசற்சக்கரத்திற் கடைகிறவன் மிதிக்குந்தடி.

அந்நாநீச்சநம்—திரவியந்தேடுதல். [சுய-ப - பொருள். சூலாநீ - தேடுதல்.]

அந்நாநீத்தம்—1. ஆண்டிற் பாதி. [சுய - வருடம். சுய-ப - பாதி.] 2. பொருணிமித்தம். [சுய-ப - பொருள். சுய-ப - பொருட்டு.]

அந்நாவரம்—அசைவுள்ளபொருள்; சங்கமம். [அ - எதிர்மறை. ஸாவர - நிலைப்பொருள்.]

அந்நாவரி—வெட்பாலரிசி (வைத்தியபரி.)

அந்நாநீயம்—மாலைக்காலம்.

அந்நாநீயம்—இராச்சாப்பாடு, 'அத்தாளப் பட்டினியும்பட்டியே' (சரவண. பணவிடு.)

அந்நாநீ—1. அத்தைமகன். 2. மூத்தமைத்துநன். 3. சகோதரிகணவன். 4. முடைக்கொற்றான். (வைத்தியபரி.)

அந்நீ—1. அக்காள். [அத்தி: இது வடமொழியில் நாடகவழக்கு.] 2. அத்திநுபரி 3. ஆணைவணங்கி, (இராசவைத்.) 4. 'இருக்கிறான்' எனப் பொருள்படும் 'அஸ்தி' யென்னும் வடமொழி திரிந்துவந்த ஒருசொல். (சி. சி. அ: ௩௦. ௫௩.) 5. உண்டு என்பதன் பிரதிபதமாக 'அஸ்தி' யென்னும் வடமொழி திரிந்துவந்த ஓரவலியயம். (பி. வி. சஉ. உரை.) 6. எலும்பு. 'அத்தி வெம்பணி தலைக் கலன் றாங்கியே' (கந்தபு. பிரமயா. கஅ.) [சுலா] 7. ஒருமரம். 'அழிஞ்சத்தி தொண்டை' (தைல. தைலவ. எஉ.) [ஊழலத்தி, மலைபத்தி, சீமையத்தி, நீரத்தி, கொடியத்தி, கல்லத்தி, பேயத்தி யெனப் பலவகைப்படும். 8. கடல். 'அத்திமேலெழும்வெண்கரி' (காஞ்சிப். அரி. உஉ.) [சுலா]. 9. கருவினையென்னும் ஒரு படர்கொடி. 10. கொலை. 'கோவத்தி' [ஹத்யா]. 11. சந்திரவயிசத்துப் பரதன் குலத்திற் பிறந்த ஓரசான்; அத்தினுபரம் அமைத்தவன். 'அக்குலத்தினி லத்தி யென்பவ னவதரித்தான்' (பாரத. குருகு. உஅ.) [ஹஸ்திந்]. 12. திப்பிலி. (மலை.) 13. நெருஞ்சி. (இராசவைத்.) 14-15. செய்யென்னேவலும், தெரிநிலைவினெப்பகுதியும். 16 பாதிவடிவின். 'அத்திகையேபுன லோடு நாகமுமுற்றிடலால்' (அரிச்ச. நாட்டு. 11.) [சுய-ப; இ ஒரு பெண்பால்விசுதி.] 17. பிருதிவியின்வழியான தசநாடிகளி னென்று; 18. பெண்யானை. [ஹஸ்திந்.] 19. மலை. 20. முருகமூர்த்திபாரி தெய்வயானையம்மை. 'அத்திகையினித்திலமும்' (கந்தரம். கூட.) 21. மூர்ச்சை (இராசவைத்.). 22. யானை. 'அத்தியிருரிபோர்த்திரோ' (தேவார. திருப்பை. அ. சுந்தர.) [ஹஸ்திந்.] 23. வெருகஞ் செடி. (மலை.) 24. யாசகன். 'அத்திகளாதல் கண்டாலும்' (திருநாற். 44.) 25. ஒரு பெண்பால்விசுதி. (யீரசோ. தத்தி. 4.) 26. யானைநெருஞ்சில். 27. எருக்கங்கிழங்கு. 28. வாலோசம். [26-28. வைத்தியபரி.]

அந்நீச்சுகள்—அத்திவேர்க்கள்.

அத்திக் கன்னி—அத்திநாதுகதகாரம்.

அத்திக் கன்னி—1. கரிசலாங்கண்ணி. 2. வெருகு. (1, 2 மலை.)

அத்திக் கன்னி—கரிசலாங்கண்ணி. (மலை.)

அத்திகுபயம்—1. கடனுரை. 2. கணவாய் மீனெலும்பு. [இவ்வெலும்பு கடனுரையெனக் கொண்டாரிட்டபெயர். சுலூபிகவம்.]

அத்திக் கன்னி—சிற்றமுணக்கு. 'அத்திக் கன்னி யலிசு' (தைலவ. தைல. 113.)

அத்திக் கன்னியலிசு — சிற்றமுணக்குநெய். (தைல. தைலவ. ககந.)

அத்திக் கன்னி—வெருகஞ்செடி. (மலை.)

அத்திகாயம்—(ஆருகதம்.) தன்மாத் திகாயம் அதன்மாத் திகாயம் 'என அசீவபதார்த் தங்கனோடு கூட்டிவழங்கப்படும் ஒரு வாய்பாடு. (சிவஞானபா. பக். கக.) [அஸ்திகாயம்.]

அத்திக் கிந்தி—ஒருவகைக் கிரந்தி; அஃது: எலும்புகள் நொறுங்கலாலும் அபிகாதத்தினாலு முண்டாகிப் பருத்துயருவதும் கொஞ்சம் அமுக்குவதுமாக இருக்கும். (சேவரட். ௩௦௪.) [சுலூபி - எலும்பு. ௨௦௮ - பொருத்து, வளைவு, கட்டு.]

அத்திக் கி — காஞ்சேபுரத்துள்ள விட்டுணு தலங்க ளெட்டனுள் ஒன்று: அது வெள்ளையான தனதயிசமொன்றினாலே விட்டுணு வைத்தாங்கப்பெற்ற காரணத்தினாலே வந்த பெயரென்பர். 'அத்திகிரி தனிவிரும்பச் செல்கின்றோம்' (கந்தபு. திருக்குற்த். ௧௨.) [ஹஸ்திந்; யிரி.]

அத்திகூடம் — யானைக்கூடம். 'ஆயிடை யத்திகூடத்தயலெழுந்து' (யசோதர. 2. 21.)

அத்திகை—தமக்கை. [அத்திகா.]

அத்திகோசத்தான் — ஒரு குழுவப்பெயர். (இலக்கணவிளக். கள. உரை.) [அது, இளந் துணைமகர் தம்மிற் கூடி விளையாடல்குறித்த பொழுதைக்குத் தாமே படைத் திட்டுக் கொண்டது.]

அத்திகோபம்—ஒரு நயநரோகம்.

அத்திகோலம்—அழிஞ்சின்மரம். (மலை.)

அத்திச்சுரயம்—இறந்தவரின் உடம்பைத் தகஞ்செய்தவின் எலும்புகளைக் கங்கை முதலிய நீர்த்தங்களில் ஒன்றில் இடுமபடி யெடுத்துத் திரட்டல் [சுலூபிலுணாய: லுணாய - திரட்டல்.]

அத்திசம்—1. சங்கு. 2. சந்திரன். 3. நீர் முள்ளி. (மூ. அ.) [சுலூபி: கடல், நீர்நிலை. ஜ - பிறந்தது.]

அத்திசயன்—விட்டுணு. [சுலூபி: சயந: சுலூபி - கடல். சயந - படுக்கை, கடலிற் றுயின்றவனென்றபடி.]

அத்திசயன்— விட்டுணு. [சுலூபி: சயந: கடலிற் றுயின்றவனென்றபடி.]

அத்திசாரபேதி—அதிகாரபேதி. (வைத் தியபரி.)

அத்திசாரம்—எலும்புத்துவாரங்களிலுள்ள எண்ணெய்ப்பற்றாண ஊன். [சுலூபிலுணாய: சுலூபி - எலும்பு. ஸாரம் - மச்சை.]

அத்திசபிந்தை—த ச ந ரா டி யி னெ ன் று . (சிலப். 3. 26. உரை.)

அத்திசாவரோடம்—ஒருவகை ரோகம்; அஃது: இரசதாது கொதித்தலினால் இரத் தத்தின் சபாவவன்னங் கெட்டுவரும் ரோக மென்று காசிரும், எலும்புகளின் மத்தியி விருக்கிற மச்சையை யுருக்கிக்கொண்டு சூலை யுடன் வெளிப்படும் ரோகமென்று ஆத்தி ரையரும், எலும்புருக்கிரோகமென்று திரு மூலர்முதலிய சித்தர்களும் சொல்வர். (சேவ ரட். ௩௦௪.) [சுலூபிலுணாவரோம.]

அத்திசாரம் — ஒருவகைச்சாரம். இஃது எலும்பைத்தாக்கி வருவது. [சுலூபி-எலும்பு. ஜ்வர - காய்ச்சல்.]

அத்திநீர்—பாதிசெய்தல்.

அத்திநீர்ப்பிலி—யானைத்திப்பிலி. (மூ. அ.) [ஹஸ்திந்-யானை, அதுபருமையைக்காட்டும்.]

அத்தி—1. நிலையின்மை. 2. மரியாதை யின்மை. [சுலூபி: சு - எதிர்ப்படை. ஹி - நிலை, மரியாதை.]

அத்திநீர்தம்—முள்ளங்கித் திழங்கு. 'விட மரக் கனி முருக்கத்தித்தத்தின்முனைவிழி சங்குத்தாமணி' (தைல. தைலவ. எந.) 2. யானைக்கொம்பு. [ஹவ்வி: ஹவ்வி - யானை. ஹ - கொம்பு.]

அத்திநாதுகதகாரம் — ஒருவகை விஷம சாரம். (சேவரட். ௩௧.) [சுலூபி: பாதுகா - மத ங்ரா.]

அத்திராணம் — எலும்புமாலைதரித்தல். 'மாவிரதம் அத்திராணதிகளைச்சொல்லும்' (த. நி. போ. கடு.) [சுவஸி; யாராண - தரித்தல்.]

அத்திரகம் — நகரவாயிலின்படிச்சுருள். (சூடா.)

அத்திரபுரம் — சந்திரவமிசத்து அத்திரியென்பவனாலே தாபிக்கப்பட்டதென்று மகாபாரதத்திலே சொல்லப்பட்ட ஒரு பிரதான நகரி; இது தற்காலத்திலே டில்லிநகரத்துக்கு வடகிழக்கே அரைக்கா தவழி தூரத்திலே காணப்படுமென்பர். 'அத்திரபுரத்திலெய்தி' (சூர்மபு. கண்ணன்மண. ககசு;) [ஹஸ்திரபுர.]

அத்திரவந்தகம்—சந்திரன். [சுவஸிநவந்தக: சுஸி - கடல். நவந்தகம் - வெண்ணெய்போல்வது. பாற்கடலைக் கடைந்த போது பிறந்ததென்பது பொருள்.]

அத்திராடிவிராணம் — நாடிவிராணங்களில் ஒருவகை; எலும்பினமார்க்கத்திற் பிறந்து அந்த எலும்பினரம்புகளுக்கு உபத்திரவத்தைத்தருவது. (சீவரட். ௩௦அ.) [சுவஸிநாடிவிராணம்.]

அத்திராத்தி — உண்டு இல்லை யெனவும் உள்ளதும் இல்லதும் எனவும் சந்தேகிக்கின்ற தெனவும் பல்வேறுபொருள்களைத் தரும் ஒரு வடமொழி யவ்வியயம். 'அத்திராத்தி யென்றுரைக்குறாவும்' (திருவிளை. பாண். சுர. கஉ.) [அஸ்தி - உண்டு. நாஸ்தி - இல்லை.]

அத்திராத்திவாதம்—(ஆருகதம்) உண்டில்லை யென்னும்வாதம். (சி. சி. பர. நிகண். சு.)

அத்திரபுரம்—அத்திரபுரம். [ஹஸ்திரபுரம்.]

அத்திரபுரி — அத்திரபுரம். 'அண்டர்தானமுமுவமைகூரத்திரபுரியே' (பாரத. குருகு. உக.) [ஹஸ்திரபுரி.]

அத்திரி—1. பதுமிநிமுதலிய நால்வகைப் பெண்களுள்ளே தாழ்ந்தவள்; இவள் சரீரம் கற்றழைநாற்றமுடையது. 'பதுமிநி சித்திரிபுகர்ந்த சங்கிரி-யிதமுறு மத்திரி' (கொக். க. அத். க.) யானைமதம்போல நானுங் காமநீருடைமைபற்றி அத்திரி எனப்பட்டாள்.

2. பெண்யானை. [ஹஸ்திரி: ஹஸ்த-கை. இநி-ஒரு - வ. வி.]

அத்திர்ப்பதி—அத்திரபுரம்.

அத்திர்பிரக்கேபம் — இறந்தவருடைய எலும்பைக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில் இடுதல். [சுவஸிபுக்ஷேவ: சுவஸி - எலும்பு. புக்ஷேவ - எறிதல்.]

அத்திரபங்கம்—எலும்புமுறிதல். [சுவஸிஹஜ: சுவஸி - எலும்பு. ஹஜ - முறிதல்.]

அத்திரபந்தாரம்—கங்காளம். [சுவஸிவஜ்ஜர: வஜ்ஜர - கூடு.]

அத்திரபாரம் — மேலெழும் பாரத்திற்காதாரமான அடிக்கோலுக்கை. அத்திரவாரம் பார்க்க.

அத்திரபுராதனி—அவுரி (வைத்தியபரி.)

அத்திரபெருக்கல் — அத்திரசஞ்சயம். (ஆசௌ. கசௌ. அகபஞ். உ௦.)

அத்திரபேதம் — ஒருநாகம். 'அடைந்திடுவனவனரக மத்திரபேதம்' (சேதுபு. துராசார. ௩௫.)

அத்திரபேதி—ஒரு மருந்து. [இஃ தியானைகளுக்குக் கொடுக்கும் பேதிமருந்து.]

அத்திரமண்டுகி—முத்துச்சிப்பி.

அத்திரமால் — சிவன். [சுவஸிரிவாலிநு: சுவஸி - எலும்பு. மாலிந் - மாலையுடையவன்.]

அத்திரமானம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

அத்திரமீர்—தெய்வயானையம்மையையுடையீர். 'உந்திரமீரத்திரமீர்' (கந்தரர். எ.)

அத்திரமந்தோள்—விநாயகன். (பிங்.)

அத்திரமேகரோகம்—ஒருவகைமேகரோகம்; அது: மூத்திரமானது யானைமூத்திரம் போன்று தடைப்படாது இறங்குவதும், ஒரு வேளை தடைப்பட்டுக்கலங்கி இறங்குவதுமாயிருக்கும். (சீவரட். பக். கூஅ.) [ஹஸ்திர - யானை. யானையின்மூத்திரம்போலிறங்கலால் அத்திரமேகமெனலாயிற்று.]

அத்திரயக்கம்—1. தலைமை, மேல்விசாரணை.

2. பிரத்தியக்கம். 'ஆக்கைவிதம்பேதமெனவத்தியக்கமறிவிக்கும்' (சிவதரு. சிவஞானயோ. கக.) [சுவயுகு: சுயி - மேல். அக - இத்திரியம்.]

அத்திரயக்கன் — தலைவன். 'கணுத்தியக்கரை' (விநாயகபு. 80. 792.)

அத்தியக்கிள்-1. அக்கிள்சமீபம். 2. சீதநம், லீவாககாலத்திலே யக்கிரிமுன்னிலையிலே பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்பொருள். 3. வடவாழகாக்கிரி. [1, 2. சுயுதி: சுயி - சமீபம், சுயி - நெருப்பு. 3. சுயுயி: சுயு - கடல், சுயி.]

அத்தியக்கிள்டோமம் — யாகம் இருபத் தொன்றனுள் ஒன்று. இது சோதிட்டோம யாகத்தின் இரண்டாம் பாகம். [சுதுதி ஷோ8:]

அத்தியசநம் — 1. அதிகமுண்ணுதல். 2. எகோத்திட்ட ணன், [சுதுசந: சுதி - அதிகம், சுசந - உண்ணுதல்.

அத்தியட்சாம்—பிரணவம். [சுயுக்ஷர: சுயி - மேல், அக்ஷாம்-எழுத்து.]

அத்தியட்சன் — 1. மேல்விசாரணைசெய் வோன். 2. வரவுசெலவு முதலியன விசாரிக்கும் அதிகாரி. [சுயுக்ஷ: சுயி - மேல், அக்ஷ - பார்க்கவியுவோன்.]

அத்தியந்தோபம் — மிக்க கோபம். [சுதுகோ-மிகுதி. கொவந-கோபம்.]

அத்தியந்தோபம்—மிக்க கோபம்.

அத்தியந்தப்பிரளயம் — (வேதாந்தம்.) ஐவகைப்பிரளயங்களுள் ஒன்று; அது: முத்தி. இந்த அவதையில் அஞ்ஞாநஞ் சிந்தி பில்லை. (வாசுதே, சஉ-நிருபகம்.) [சுதுகோ - அதிகம், ப்ரலயம் - ஒடுக்கம்.]

அத்தியந்தம் — 1. ஓரென். 2. பூரணம். 'அத்தியந்தம்விமலனுகி' (சி. சி. அளவை. கஉ, சிவாக்.) 3. மிகுதி. 'அத்தியந்தவரம்' [2. 3. சுதுகோ: அதி - அப்பால், அந்தம் - மட்டு, எல்லை.]

அத்தியந்தாதியோக்தியலங்காரம்—மிகை யுபர்வுசுவீட்சியணி. (குவல, பக், ௫௫.)

அத்தியந்தாவம் — அபாவப் பிரமாண வகைகளுள் ஒன்று; அஃ தென்றுமில்லாமை. 'ககாரவந்தம் ஒருகாலுமில்லையென்பதத்தி யந்தாவம்'(புரி, கசு. உரை.) [சுதுகோ லாவ: சுதுகோ - என்றும், சுலாவ: - இன்மை.]

அத்தியம்—பத்துச் சமுத்திரங்கொண்டது. 'சமுத்திரம் பத்தே யத்திய மாகும்' (சேம் தன், திவாகர. உ: உஉஎ.)

அத்தியபந்பட்டர்—அர்ச்சகன்.

அத்தியபநம்—1. படித்தல். 2. வேதமோது தல். 'கநந்துநெறி யத்தியபநத்தினொடு' (நல், பார. தரும. கஎஎ.)

அத்தியபநோற்சவம் — விஷ்ணுவாலய உற்சவங்களுள் ஒன்று. (கோயிலொழுது.)

அத்தியயம்—1. அத்தியாயம். [சுயுய:] 2. அழிவு. 3. இடுக்கண். 4. கழிந்துபோதல். 5. குற்றம். 6. கேடு. 7. தாக்குதல். 8. தோற் றுமை. 9. நினைவுகூருதல். 10. படித்தல். 11. பொல்லாங்கு. 12. மரணம். 13 மீறுதல். [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, சுதுய:]

அத்தியவசம்—மிகவும் அவசமாதல்.(சி.சி.)

அத்தியவசயிந்தல்—அத்தியவசாயஞ்செய்தல்.

அத்தியவசாயம்—1. ஒருபொருளில் மற் றொருபொருளின் அபேதத்தை யையத்துட னறிதல். (விசாக. இலக்கணச். அணி. கஉ.) 2. நிச்சயஞ்செய்தல். 'புத்தியத்தியவசாயத் தினது' (சி. சி. ௫: அ. ஞாந்.) 3. விடாது மநஞ்செலுத்துதல். 4. —விடாமுயற்சி. [சுயுவலாய.]

அத்தியவசாயிதம்—பிரயாசத்தோடு முய லப்பட்டது. [சுயுவலாயிதம்.]

அத்தியவசாயிதி — விஷயநிச்சயஞ்செய்யு மது. [சுயுவலாயிதி.]

அத்தியற்பம்—மிக அற்பம். (பௌட்-பசு. அஉ.) [சுதுயு:அதி-அதிகம், சுலு-சிறிது.]

அத்தியற்புதம்—மிக அற்புதம்: [சுது ழுத.]

அத்தியாகரணம் — 1. அவாய்நிலையாற் சொல் வருவித்து முடித்தல். 2. நியாயம் பேசுதல். [சுயுஹாரண: சுயி - முன், ழுஹாரண - கொணர்தல்.]

அத்தியாகாரம் — 1. அவாய்நிலையால் வரு வித்துமுடிக்குஞ் சொல் (பி. வி. ௫௦. உரை). 2. அவாய்நிலையாற் சொல்வருவித்து முடித் தல். 3. குற்றமேற்றல். 4. மிகப்பெருஞ்சீரம்.

அத்தியாகாரி—அத்தியாசோபாதி.

5. மிகுபோசநம். [1, 2. சுயுராஹார:
3, 4. சுத்யாகார: 5. சுத்யாஹார.]

அத்தியாகாரி—மிகப்புகிக்கிறவன். [அதி;
ஆஹாரி.]

அத்தியாகாரியம் — ஒருவாக்கியத்தில் ஒரு
சொல் அங்கனம் வெளிப்படையாகவிராத மற்
றொரு சொல்லை யவாவிநிறம். [சுயுராஹா
யு-4.]

அத்தியாகிளம்—கருஞ்சேரகம். (வைத்திய
பரி.)

அத்தியாகிசியம் — விடப்படக்கூடாத்து.
[அ-எதிர்மறை. துராஜா - விடத்தக்கது.]

அத்தியாகிசிரமம்—ஆச்சிரமங்களைக் கடந்த
நிலை. 'நைட்டிகம், பாசுபதம், அத்தியாச்சிர
மம், பஸ்மசரியை இவைகள் முதலான விர
தங்களைப் பண்ணவேண்டுவதுமில்லை' (சி. சி.
அ: ௩௨. சிவாக்.) [சுத்யாஸூ: அதி-மேல்,
சூஸூ: 8 - நிலை.]

அத்தியாகிசிரமயோகி — மூவகையோகிக
ளுளொருவன். (கூர்மபு. வருண. ௪0. உரை.)
[சுத்யாஸூ: 8யொழி.]

அத்தியாசசதுட்டயம்—ஒன்றனை மற்றொன்
றாகக் கொள்ளுதலாகிய நால்வகை அத்தி
யாசங்கள். அவை:—மித்தியாத்தியாசம்,
இதராத்தியாசம், இதரேதராத்தியாசம்,
சத்தியாத்தியாசம் என்பன. அவற்றுள்;
மித்தியாத்தியாசமாவது: நித்தியமான
ஆன்மா நெருப்பின் சம்பந்தத்தால் நீரினிடத்
துச் சூடுவந்ததுபோல அநித்தியமான தேக
சம்பந்தத்தால் தன்னிடத்துவந்த சரித்தல்
முதலிய தொழில்களைத் தன்னுடையன
வாகப் பாலித்தல் எனவும், இதராத்தியாச
மாவது: தனக்கு வேறான இந்நிரியங்களின்
தொழில்களைத் தன்னுடையனவாக் காண்
டல் எனவும், இதரேதராத்தியாசமாவது:
மரம் முதலியன 'யான்' 'எனது' எனச் சங்
கற்பிப்பதைத் தனதாகப் பாலித்தல் என
வும், சத்தியாத்தியாசமாவது: தானல்லாத
தைத் தானாகக் கருதும் அகங்காரத்தைத்
தானாக அறிதல் எனவும் வேதாந்திகள்
சொல்வார்கள். (வேதா. சூ. ௬௬. உரை.)
[சுயுராலு; சதுஷ்டயம்.]

அத்தியாசநம்—தகம்பண்ணின எலும்பு
களின் சாம்பலைப் பிராமண்ணிடங்கொடுத்
துச் செய்யும் ஏகோத்திட்ட அப்ரக்கிரியை
யின் ஒருபகுதி.

அத்தியாசம்—1. அடையச்செய்தல், ஒன்
றன்குணத்தைமற்றொன்றன்மேலேற்றுகை,
சாட்டுதல். 2. இருத்தல். 'வள்ளல்
வெண் புகழ்திரண்ட வளங்கெழு கயிலைக்
கூன்றில், வெள்ளிவர் தத்தியாச மாகவே
விளைந்த தம்மா' (பிரபுவின். கைலாச. ௪.) 3.
ஒன்றின்மேலிருத்தல். 4. கயிற்றினைப் பாம்
பென்று கொள்வதுபோல ஒன்று மற்றொன்
றாகவிளங்குதல். 'உற்றவத்தியாசவிலக்கண
மது வேறென்றை யொன்றாகக் கருத விப்பி
வெள்ளியதுபோல - மற்றதுநால்வகைப்படு
மா மித்தையுட னிதர மற்றிதரே தாஞ்சத்தி
யங்களினு லன்றே' (வேதா. சூ. ௬0.)
[சுயுராலு: சுயி - முன். ஆஸ - இருத்தல்.]

அத்தியாசவாதம்—விபீர்தவாதம். (சி. சிற்.
பா. ௪௮.) [சுயுராலுவாடி.]

அத்தியாசாரம்—விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்
களைக் கடந்து நடத்தல். [சுத்யாஹார:
அதி - அப்பால். சூஹார - ஒழுக்கம்.]

அத்தியாசாரி—அத்தியாசாரமாய் நடக்கி
றவன். [சுத்யாஹாரி.]

அத்தியாசிரமபாவைந் — பிராமிபாவனை.
(கூர்மபு. வருண. ௪௩. உரை.) [சுத்யாஸூ: 8;
ஹாவநா.]

அத்தியாசை—அதிக ஆசை. [சுத்யாஸூ.]

அத்தியாசோபாதி — மூன்றுவகைச் சீவ
உபாதிகளுள் ஒன்று; அது: அந்தக்கராணசம்
பந்தமாகிய சுக துக்கங்கள் முழுதும் ஆத்
துமா அதுபலிப்பதுபோல முயற்சிப்பது.
'புத்திகதமாய்-முற்றுசுகதுக்கங்களுயிர் துகர்
தல்போல முயலுதலே யத்தியா சோபாதி
யாகும்' (வேதா. சூ. ௬0.) [மனோகற்பிதத்
தால் உண்டான துக்கரூபமான விடயங்க
ளைச் சுகம்போலக்கருதி நனவின்கண் அடை
தற்கு விசுவனாக முயலுதலின் அத்தியா
சோபாதி யென்னப்பட்ட தென்பர் உரைகா
ர். [சுயுராலொவாயி.]

அத்தியாத்துமநூலம்—அத்தியான்மராமாயணம்.

அத்தியாத்துமநூலம் — பரமான்மாவை அறியும் நூலம். [சுய்யூதஜ்ஞாநம்.]

அத்தியாத்துமநத்துவநூல் — அத்தியாத்துமநூலாகாத்திரம். 'இம்மோகத்தழுந்தார்க்குத் - திதமுறவத்தியாத்தும தத்துவநூலே பிறவீனாய் தீர்ப்பதன்றே' (நூலவா.சிகித். ௧.)

அத்தியாத்துமம்—யசர்வேத உபநிடதங்களுள் ஒன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

அத்தியாத்துமா — 1. சீவான்மா. 2. பரமான்மா. [சுய்யூதா: சுயி-மேல். சூதா-ஆன்மா.]

அத்தியாத்துமிநூல்—அத்தியான்மிகநூல். அத்தியாத்துமிநூல்—1. தன்னால் வருவது. 2. பரமத்துமாவோடுசம்பந்தமுடையது.

அத்தியாநாதம் — கிரமத்தினின்று மாறுபடுதல். [சுத்யாயாநம்.]

அத்தியாநம்—தியாகாபாவம். 'அத்தியாகதியாகமெனு முபயத்துக்கும்' (நூலவா. சரகு. அ.) [சுய்யூதா: அ - எதிர்மறை. யூதாந்.]

அத்தியாபநிர்—வேதம், நியாயம், வியாகரணம் முதலியவைகளைப் படிப்பிப்போர்; அத்தியாபகர்: சூசாரியரென்றும் உபாத்தியாயரென்றும் இருவகைப்படுவர். அவருள், சூசாரியராவார்: உபநயநஞ்செய்து விரதமும் நியமித்து வேதம் படிப்பிப்போராவர். உபாத்தியாயராவார்: வேதம் வாங்கிப் படிப்பிப்போராவர். [சுய்யூவக.]

அத்தியாபநம்—1. படிப்பித்தல். 2. வேதமோதுவித்தல். [சுய்யூவந.]

அத்தியாபிதம் — படிப்பிக்கப்பட்டது. [சுய்யூவிகம்.]

அத்தியாயம்—1. நூற் கூறுபாடு; அது: ஒருசொல் நின்று பலபாக்களுந் தன்பொருணதலிவருவதாகிய பாகம். 'மலைவற விர்தவத்தியாயத்தைக் கேட்டவ ரடைஞுவர் மாதே' (கூர்மபு. கவகண். எஉ.) 2. பாடம். 3. பாடம்படித்தற்கேற்ற காலம். 4. வேதம். 5. வேதமுதலியவைகளையோதுதல். [சுய்யூய: சுயி - மேல். ஆய - போதல்.]

அத்தியாநம்—1. மிகவுயர்ந்தநிலை. 2. மிகுந்தவளர்ச்சி. [சுத்யூராநம்.]

அத்தியாரோகணம் — அத்தியாரோகம். [சுய்யூரொஹண.]

அத்தியாரோகம்—ஏறுதல். [சுய்யூரொஹ: சுயி - மேல். சூரொஹ - ஏறுதல்.]

அத்தியாரோபணம் — அத்தியாரோபம். [சுய்யூரொவண.]

அத்தியாரோபநம் — அத்தியாரோபம். [சுய்யூரொவந.]

அத்தியாரோபம்—1. ஒன்றன்றன்மையை மற்றொன்றிலேற்றுதல். கயிற்றைச் சர்ப்பமாக விளக்குதல்போல ஒருவன்சுதுவை. மற்றொருவன்சுதுவாக விளக்குதல். 'அத்தியாரோபமபவாதமென விரண்டாயறைஞுவர் கற்பிதமத்தியாரோபமுள்ள-சுத்தியூ டிலாத விரசிதம்வினேத்தல்போலச்செற்பிரமசத்தினிலா வலகதுகற் பித்த - லெத்திதுதான் வெள்ளியதின நிப்பியெனல் போலோர்ந்திறைமெப்பொய் யுலகமெனத் தெளிதல்பவாத - மெய்த்த பொருளறியுமில்க் கணமூன்ற மவைதாம் விளங்கத்தத்து வாவிருத்தி தடத்தமொடு சொருபம்' (வேதா. சூ. உஅ.) வடநூலார் அதிகதம் - ஆரோபம்: அத்தியாரோபமென வந்ததென்பர் என்றுரைகாரர் கூறுவர். [சுய்யூரொவ: சுயி; ஆரோப.]

அத்தியாவசியம் — மிகுந்த அவசியம். (சைவப். சாந்.) [சுத்யாவஸ்யக; அதி-அதிகம். சூவஸ்யக - அவசியமுடையது.]

அத்தியாவாநநம் — அறுவகைச் சீதநங்களுளொன்று; அது: பிதாவின்வீட்டிலிருந்து கணவன்வீட்டுக்குப் புறப்படும்போது நாயகி பெற்றுக்கொள்ளும் பொருள். [சுய்யூவாஹநிக: சுயி - மேல். ஆன் - முன். வஹ - கொண்டபோதல். இக - ஒரு வ. வி.]

அத்தியாவிருதவாதம்—ஆவிருதவாதவகைகளிலொன்று; அஃது: அத்திதாதுவை வாயு ஆவரணமாகச் சூழும்போது பிறப்பதொருநோய். (சீவரட். பக். ககஅ.)

அத்தியான்மர்—அண்டபிண்டமிரண்டிலும் வியாபகமாயுள்ள பதின்மூன்று வாயுக்கள்.

அத்தியான்மராமாயணம்—விசுவாமித்திரராத் சொல்லப்பட்ட ஓர் உபதேசநூல். [சுத்யூதாந்; ராமாயணம்.]

அந்நியான்மிகநூல்—அந்நிராசம்.

அந்நியான்மிகநூல் — ஆன்மஞாந்தைப் பவிப்பிக்கும் நூல்கள்; அவை: சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தம் என்னும் மூன்று மாம். இவை இருபுகளாற் செய்யப்பட்டன என்பர். (சி. கை. பக். கஉ.) [சுயுத்திக. - ஆன்மசம்பந்தமுடைய. நூல்-சாத்திரம்.]

அந்நியான்மிகம் — அந்நியாத்துமிகம். [சுயுத்திக.]

அந்நியுத்தியலங்காரம் — மிகுதிநவ்மி யணி. (குலவ. கூசு.) [அதி; உத்தி-பேசுதல். அலங்காரம்.]

அந்நியுத்தி—1. அதியுத்தியலங்காரம். 2. பெருப்பித்துப் பேசுதல், வன்னித்துப்பேசு தல். [அதி; உத்தி.]

அந்நியுடன்-சிவன். [சுயு-உ: சுயி-மேல். ஊஉ - சுமப்போன்.]

அந்நியேதா — படிக்கிற மாணக்கன். [சுயு-உ.]

அந்நிசந்தாநம் — அம்பின் தொடர்ச்சி. [சுயு-உ. நூ. ந.]

அந்நிசாந்தியம்—வில்லித்தை. [சுயு-ஸா னு: சுயு-ஆயுதம். ஸாஸு-வித்தை.]

அந்நிதர்—இரதவீரரில் நான்காம்வகை யார். [இஃது, அர்த்ததரர் என்பதன் மருஉ.]

அந்நிதேவர் — மகோத்சவாதி காலம் களிலே சவாமிக்குமுன்னே கொண்டுபோகப் படும் - ஆயுதவடிவமான ஓர் அதிகார தேவதாவிக்கிரகம். அது: பூதபிசாசாதி களால் பிராணிகளுக் கிடையுறென்று மணு காமல், இந்நிராதியர்களால் திசைக்காவல் செய்வித்தற்பொருட்டுக்கொண்டுபோகப்படு வது. 'செருவின்மலியத்திரதேவர்தமக்கு விழாமுன்செய்திட்டு' (திருவாணை. திரு விழா. கக.) [சுயு-பெய.]

அந்நிரப்பியோகம் — அம்புசெலுத்து தல். [சுயு- அம்பு. ப்ரியோ-செலுத்துதல்.]

அந்நிரபிர்சை—1. கலஞாநம் அறு பத்துநான்கனுளொன்று; அது: வில்லித்தை. 2. வில்லித்தைகற்கை. [சுயு-வரீகூநா: சுயு-வில். பரீகூநா - ஆராய்தல்.]

அந்நிரம்—1. அம்பு. 'அத்திரமென் மாரி கொண் டவன்றனை மறைத்தான்' (கந்தபு. தருமகோ. சள.) 2. ஆயுதம். 3. இலந்தை. (மூ. அ.) 4. கடுக்காய்ப்பூ. 5. கழுதை. (அக. நி.) 6. குதிரை. 'அத்திரத்தாமா நீ' (பாகவத. பரீட். கௌ.) 7. கைவிடுபடை. 'அத்திரமேகொண்டெறிய' (திவ். பெரி யாழ். 8. 10. 6.) 8. நிலையின்மை. 'அகில வான் பொருள்கள் யாவு மத்திரமென்றும்' (நல். பார. கிருட்டிண. சக.) 9. பதினொரு மந்திரங்களு ளொன்று. 'ஒருநூறத்திர நினைந்து' (தணிகை. அகத். நகூஅ.) 10. மலை. (அக. நி.) 11. முன்விடும் அம்பு. 12. வான். 13. வில். 14. குக்குவ. (வைத்தியபரி.) [1, 2, 7, 12, 13. சுயு: அஸ் - எறிதல். கு - ஒரு கருவிப்பொருள்விகுதி.]

அந்நிரமந்திரம் — பதினொருமந்திரங்களி ளொன்று; சாந்தியாதிகலைக்கான மூன்று மந்திரங்களில் ஒன்று. (சி. வி. கிரி. உக.)

அந்நிரமநு—அத்திரமந்திரம். (சி. வி. கிரி. எள.) [சுயு-நு.]

அந்நிரயுகம் — ஒருவகைப் படைவகுப்பு. 'அத்திரயுகமாக வரும்பெருஞ் சேனையை வகுத்த' (பாரத. பதினெட். கரு.) [சுயு- அம்பு. யுகம் - படைவகுப்பு.]

அந்நிரலாகவம்—அத்திரப்பிரயோகவன் மை. [சுயு- லாவவ: சுயு- அம்பு. லாவவம் - இலகுத்துவம்.]

அந்நிரவர் — விசுவதேவர்களுளொருவர். (வி-ணி. உசக.)

அந்நிரவியம்—1. திரவியமல்லாதது. 'அந்த வாண்வமலம் அத்திரவிய ரூபமோ' (சி. சி. வரலாறு. சிவாக்.) 2. நன்குமதிக்கப்படாத பொருள். [சுயு-அ-எதிர்மறை. டு-வு-பொருள்.]

அந்நிரா—அரசமரம் (வைத்தியபரி.)

அந்நிராகரம்—அம்புக்கூடு.

அந்நிராகாரம்—ஆயுதசாலை. [சுயு-நா ரா: சுயு- அம்பு. சுமாரா - வீடு.]

அந்நிராசம்—அச்சமின்மை. [சு-நூலு: அ-எதிர்மறை. நூலு - அச்சம்.]

அத்திராதாரம் — அம்புக்கூடு. [சுலூ - ஆயுதம். சூயா - கூடு.]

அத்திராதாரம்—அம்புக்கூடு.

அத்திரி—1. இடியேறு. 2. உலைத்துருத்தி. (பிங்க. களகூ.) 3. உள்வஸ்திரம். 4. ஏழு முறிவர்களுளொருவன். 'அத்திரிப்பெயரந்தணன்' (பாரத. குருகு. ௫.) 5. ஒட்டகம். (பிங்க. உசகூ.) 6. கணை. (சூ. நிக.) 7. கழுதை. (சூ. நிகண். நு. உநு.) 8. குதிரை. (சூ. நிகண். கக. உநு.) 9. கோவேறுகழுதை. 'வானவன்கையனத்திரியேற' (சிலப். கடலாடு. கககூ.) 10. சூரியன். 11. தருமநூல் பதினெட்டிலொன்று. (பிங்க. சசகூ.) 12. புல்லிங்க கபஞ்சகலிங்கங்கள். 13. மாம். 14. மலை. 'சிகரத்திரிகுறிட்டவேலும்' (கந்தரல. ௫உ.) 15. மேகம். [1, 10, 13, 14, 15. சுலூ. 12. சுலூ. 4. சுதி.]

அத்திரிகை—பூமி. [சுலூ. சுலூ: சுலூ - மலை. சிலா - ஆப்புப்போலக்கொண்டது.]

அத்திரிசை—ஓர்ப்சரப்பெண்.

அத்திரிசாதன்—1. சந்திரன். 2. முதன் மூன்றுவருணத்தாரு ளொருவன். [சுதி. ஜாத: சுதி - ஒருமுறிவன். ஜாத - பிறந்தவன். அத்திரிமுறிவனுடைய கண்ணிம்பிறந்தவனென்றபடி. அ - எதிர்மறை. சுதி ஜாத - மூன்றுதரம் பிறந்தவன். மூன்றுதரமல்லன் இருதரம் பிறந்தவன் என உபநயனதாரிக்கு வந்த பெயர்.]

அத்திரிசாயம்—இரும்பு. [சுலூ. ஸார : சுலூ - மலை. ஸார - உள்ளிடு.]

அத்திரிசுருங்கம் — மலையின்கொடுமுடி. [சுலூ. ஸா: சுலூ - மலை. ஸா: சுலூ - கொடுமுடி.]

அத்திரிசை — பார்வதிதேவி. [சுலூ. ஜா: ஜா - பிறந்தவன்.]

அத்திரிசுத்திரி — பார்வதிதேவி. [சுலூ. நதிநி: சுலூ - மலை. நதிநி - மகள்.]

அத்திரிசன்—1. இமயமலை. 2. சிவன். [சுலூ. ஸ: சுலூ - மலை. ஸா - தலைவன்.]

அத்திரி—அரசமாம். (மலை)

அத்திரை—செருப்படை (மூ. அ)

அத்திரவாயம்—அத்திரபாரம். 'அத்திரவாயமிருத்தி வெண்படிகத் தமைத்ததளத்ததாய்' (அரிச்ச. இந்தி. ககூ.) [அத்திரபாரம் என்றும் பாடம்.]

அத்திரி—அதலின். 'தானத்தின்வேறாகுந்தான்' (சிவஞானபோ. நு. எ. வெண்பா.) [அதலின் என்பது அத்திரினென மருவிற்று.]

அத்திரி—குளிர் தாமரை (வைத்தியபரி).

அத்திரை—1-3. அத்தென்னேவலும், தெரி நிலைநீனப்பகுதியும், வீனத்தொகையும். 4. அரைநான், அரைப்பட்டிகை. (பிங்க.) 5. அழிஞ்சில்வேர்ப்பட்டை. (இராசவைத்.) 6. இருப்பதாக எனப் பொருள்படும் ஒரு வட மொழியவ்வியம். 'சபமஸ்து'. 7. எல்லை. [தெலுங்கு.] 'இவ்வளவு தூரம்போய்த் திரும்புகிறதென்று ஒரு அத்தேற்படுத்திக் கொண்டு அந்த அத்துக்குள் இன்னவித சஞ்சலமாகவேண்டுமென்று' (பிரபஞ்ச. கருடு.) 8. ஒரு சாரியை 'அயிலுற்றிடு பொழுதத்தினில்' (கந்தபு. சரவ. நுநு.) இந்த அத்து என்னுஞ் சாரியைமொழியின் அகரம் மரத்தின்குறை யென்பதிற்போல மகரங்கெட விதியீறாய் நின்ற அகரத்தின்முன்னும் மகத்துக்கையென்பதிற்போல இயல்பீறாய் நின்ற அகரத்தின்முன்னும் வகரவுடம்படு மெப்பெறுது கெட்டுவரும். 'அத்தினகாமகா முணையிலை' யென்ற ரிலக்கணதூலார். அம் மீற்றுப் பெயர்ச்சொற்கள் ஐ, ஆல், இன், அது என்னும் வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்து மரத்தை, மரத்தால், மரத்தின், மரத்தது என்பவற்றிற்போல அத்துச்சாரியைபெற்றே வருதலும் கு, கண் என்னும் வேற்றுமையுருபேற்குமிடத்து மரத்துக்கு, மரத்துக் கண் என்பவற்றிற்போல அத்துச்சாரியை பெற்றும் மரக்கு, மரக்கண் என்பவற்றிற்போல அத்துச்சாரியை பெறுதும் வரும். 9. கடப்பம்பட்டை. (இராசவைத்.) 10. (சில வீடங்களில் வேற்றுமையுருபேற்குங்கால்) அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்திரிந்தவரும் ஒரு விகாரமொழி. 'அத்தொடொருமருவு கோண்' (சௌந. கக.) 11. சிவப்பு. (சூ. நிகண். கக. கஉ.) 12. செவ்வை. 13. துவர். 'ஆநீரானவத்துமண்களும்' (சிந்தா. இலக்கணை. சக.) 14. தையல். (பிங்க. நுநுஅ.)

அத்துகம்—அத்துவா.

அத்துகம்—ஆமணக்கு (மலை.)

அத்துமான்—அரசமரம். (மலை.)

அத்துநீச்சம் — கிரகங்களின் அதிகவுச்சம்; சூரியனுக்கு மேடத்தில் ௧0-ஆம் பாகையும், சந்திரனுக்கு இடத்தில் ௩-ஆம் பாகையும், செவ்வாய்க்கு மகரத்தில் ௨௮-ஆம்பாகையும், புதனுக்குக் கன்னியில் ௧௫-ஆம் பாகையும், வியாழனுக்குக் கற்கடத்தில் ௫-ஆம் பாகையும், சுகிரனுக்கு மீனத்தில் ௨௭-ஆம் பாகையும், சரிக்குத் துலாத்தில் ௨0-ஆம் பாகையும் அத்தியுச்சத் தாநங்களாகும். (வீமே. ௧௧௫.) [சூ.பு.௨]; இதில் யகரங் கெட்டுத் தகரமிரட்டித்து அத்துச்சமென் றுயிற்று.]

அத்துசம்—மரமஞ்சள் (வைத்தியபரி.)

அத்துணை — அவ்வளவு. [துணை-அளவு.]

அத்துதல்—1. அடைதல். 'அந்தச் சமா சாரம் எசமான்காதினு மத்திப்போயிற்று'. 2. அப்புதல். 'மருந்தைக் காயத்தின்மேலத்தி வைத்தான்' 3. சார்தல். 'என்தோளையத்திக் கொண்டு வரலாகாதா'. 4. பொருத்தியிசைத் தல். (சூ. நிகண். ௧௧. ௧௨.)

அத்துமயம்—அரத்தை. (மூ. அ.)

அத்துமான்—அரசமரம். (மலை.)

அத்துநுக்கும் — அகழியாற் சூழப்பட்ட கோட்டை. [சூ.பு.௨-௧: அப் - நீர். ௨-௨- கோட்டை.]

அத்துரோகம் — துரோகமின்மை. [சூ.பு.௨-௨.]

அத்துலாக்கி—கருஞ்சீரகம். (மூ. அ.)

அத்துவகமநம் — பிரயாணஞ்செய்தல். சூ.பு.௨-௩: சூ.பு.௨-வழி. ௨-௩ - போதல்.

அத்துவகன் — 1. தீர்த்தயாத்திரைக்கு வெளிப்பட்டு வழிநடப்போன உண்டியின் பொருட்டுவந்த யாசகன். (பராசர. ௧.) 2. வழிச்செல்லோன். [சூ.பு.௨: சூ.பு.௨-வழி. ௨ - செல்லோன்.]

அத்துவசுத்தி — ஆறத்துவாக்களினுங் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களெல்லாவற் றையும் எககாலத்திலே புசித்துத் தொலைப் பித்து மோட்சம்கொடுத்தல். 'அருகமே நால்வர்க்குமத்துவசுத்தி' (சைவச. ஆசாரி. ௬௬.) சூ.பு.௨-வழி: சூ.பு.௨-வழி. ௨-வழி.

அத்துவசோதனை—அத்துவசுத்தி. (சி.சி. அ: ச. சிவஞா.)

அத்துவத்திரயம்—அத்துவாக்கள் மூன்று; அவை: சுத்தம், சுத்தாசுத்தம், அசுத்தமென் பன. (சி. சி. ௨: எச. சிவாக்.)

அத்துவநிட்டம்—வழியிலிருப்பது 'அதை அத்துவநிட்டம்பண்ணி' (சி. சி. ௨: ச: சிவாக்.) [சூ.பு.௨-வழி: சூ.பு.௨-இருத்தல்.]

அத்துவம்—1. இரண்டொன்றாயிருத்தல். 2. ஒன்றிப்பு. 3. சிவப்பு. 4. வழி.

அத்துவயநாராயம்—யசர்வேத உபநிடதங் களுளொன்று. (சூ.ரமபு. அட்டம. ௨௬. ௨ரை.)

அத்துவயம்—1. இரண்டன்மை. 2. (வேதார்த்தம்) பிரமமும் பிரபஞ்சமும் மொரு பொருளானதன்மை. [சூ.பு.௨: அ - எதிர் மறை. ௨-பு - இரண்டு.]

அத்துவயவாதி—1. பிரமமும் பிரபஞ்சமும் மொன்றெனச் சாதிப்போன். 2. பொளத் தன். [சூ.பு.௨-வாதி: அ - எதிர்மறை. ௨-பு-வாதி - இரண்டென்போன்.]

அத்துவயன்—பெளத்தன். [சூ.பு.௨:]

அத்துவர்—பிரமஞாரிகள்.

அத்துவர்க்கயம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்திய பரி.)

அத்துவர்க்காயம் — 1. கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.) 2. சீரகம்.

அத்துவரியு—1. யசர்வேதம். 2. யசர் வேதஞாரியாகிய யாகுரோகிதன். 'வன் றிறல் வசுக்களத்துவரியுநற் பிருகு வோதா, வொன்றுநான் முகத்தோன் மிக்க பிரமனும் காதா' (மச்சபு. சந்திரோ. ௧௨. [சூ.பு.௨-௨.])

அத்துவரியுவேதம் — யசர்வேதம். [சூ.பு.௨-௨-வெடி.]

அத்துவலிங்கம் — ஆன்மத்துவம் அடிப் பாகமும் வித்தியாதத்துவம் கடுப்பாகமுஞ் சிவத்துவம் கடைப்பாகமுமாக அமைந்த சிவலிங்கம். 'மண்முதற் சிவயீரூன் வத்துவ லிங்கந்தன்னை' (திருவினே. இந்நிரன்முடி. ௧௩.)

அத்துவா — 1. ஆன்மாக்களைப் பரகதி யடைவிக்கை காரணமாகிய வழி; அது: மந்தி ராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா,

புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என ஆறு. இவற்றுள்; மந்திரம், கக. பதம், அக. வர்ணம், ருக. புவநம். உஉச. தத்துவம், ஈசு. கலை. ரு. 'அத்துவாசுத்தி' (சைவச. ஆசாரி. சுச. உரை.) 2. வழி. [சுயூ.]

அத்துவாக்காயம்—1. கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.) 2. சீரகம்.

அத்துவாக்காயாரோணம் — ஒரு திட்டசை. (த. நி. போ. உகசு.)

அத்துவாசங்கற்பவாதி—அத்துவாவழிவாசச் சிவனைப்பாலிப்போன். (த. நி. போ. ஈ௦௩.)

அத்துவாசுத்தி — ஆறத்துவாக்களிலுஞ்சுஞ்சிதமாயிருந்தகன்மங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தல். 'அழிலிலாக் கிரியையினாலாதல் சுத்திமத்தாலாத லத்துவாசுத்திபண்ணி மலமகற்றி' (சி. சி. அ. சு. சிவாக்.)

அத்துவாசுத்திபண்ணல் — அத்துவாக்களிலே சந்நகளுக்கு ஏதுவானகன்மங்களை யெல்லாஞ் சுத்திகரித்தல். (சி. சி. அ. ஈ.)

அத்துவாதைவம் — பதினாறுசைவங்களிலொன்று; அது: சுத்திரிபாதம் வரப்பெற்ற சீடன் சைவவேடங்களைத்தரித்து அத்துவசோதனைசெய்து அத்துவாக்களின்முடிவைத் திராங்கித்துச் சிவனை வழிபடும் நெறி.

அத்துவாந்தம் — காலமாலே வெளிச்சம். [அ-எதிர்மறை. யூன - இருள்.]

அத்துவாழ்ந்தி—மந்திரமுதலியஆறத்துவாக்கையுந் திருமேனியாகக்கொண்ட சதா சிவர்க்குப் பிராணபூதராகிய பரமசிவன். 'அத்துவாழ்ந்தியாக வறைகுவிதென்னையென்னி - வித்தனப் நிறைந்தவற்றினிங் கொல்லெமையானுஞ்-சித்துடனசித்துக்கெல்லாஞ் சேட்டிதனாகலானும்- வைத்ததாமத்துவாவும் வடிவென மறைகளெல்லாம்' (சி. சி. க. இசு.) [சாந்தியதிதை, சாந்தி, வித்தை, சாதிட்டை, நிவிர்த்தி என்னும் கலைகோர்தும் முறையே முடி, முகம், மாப்பு, சூய்யம், முழந்தான்பாதம் என்றும் அங்கங்களாகவும், புவனங்கள் உரோமங்களாகவும், வர்ணங்கள் தோலாகவும், மந்திரங்கள் இரத்தமாகவும், பதங்கள் கரம்பாகவும், தத்துவங்கள் என்பும் தசையுமாகவும் சதாசிவர்க்கு ஆறத்துவாக்களுக் திருமேனியாயின.]

அத்துவானம்—1. செவ்வானம். 2. பாழங்காடு.

அத்துவிந்நிலை—சிவமும் ஆன்மாவும் தம்முள் வேறற ஒற்றுமைபட்டுநின்றல். 'அப்பெற்றித்தாகிய வருட்கண்ணை முதல்வன் பருவம்பார்த்திருந்து கொடுக்கப்பெற்றடையார்க்கே யவன் அறிவுக்கறிவாய்நின் றவ்வாறுபகரித்துவரும் அத்துவிதநிலையினிது விளங்குமென்பதாம்' (சி. சி. கக: அ. சிவஞா.)

அத்துவிதபாஷியம்—வியாசகுத்திரத்திற்குச் சங்கராசாரியர் செய்த பாஷியம். இது, பரமான்ம ஐக்கியமான அத்துவித சுவரூபத்தைக் கூறுவது.

அத்துவிதம்— 1. பேதப்பொருளிரண்டு தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்தவிசேடம். அஃதாவது பொருளிரண்டாயிருந்தும் வேறறக் கலந்துநிற்குந்தன்மை. (சிவஞான போ. கஉ. சூ. ரு. வெண்பா. சிவஞா.) 2. இரண்டுபொருளாயிராமை. 'உண்மைச்சுத்தவத்துவிதமான சுயம்பிரகாசமாகும்' (திருவினை. வேதத்து. உக.) [சுஷியம்: அ - எதிர்மறை. ஷியம் - இரண்டுவகை.]

அத்துவிதர்—பரமான்மாவோடிராண்டறக் கலந்தவர். 'அகன்றற - அத்துவிதர்க்கேது முதியா' (ஒழிவி. அ: ஈ.)

அத்துவிதாந்தம்—எண்வகையாந்தங்களிலொன்று; அது: சீவன் வேறு, பிரமம் வேறு எனக்கொள்ளும் துவிதஞ்ஞாநம் நீங்கிய விடத்துண்டான ஆந்தம். 'விரியுமுலகளைத்தும்பொய் மெய்ம்மைதா னென்னும் விவேகத்திற் றேன்றுவதே உத்துவிதாந்தம்' (வேதா. சூ. ஈரு.) [சுஷி-தாநந்: சுஷித - இரண்டின்மை. சூநந் - மகிழ்ச்சி.]

அத்துவிதீயம் — இரண்டாவதில்லாமை. [சுஷிதீய: அ - எதிர்மறை. ஷிதீய - இரண்டாவது.]

அத்துவேஷம்—துவேஷமின்மை.

அத்துவை—1. காலம். 2. ஆரம். 3. மூளை கோழைகளின் கரைவு. [சுயூ:]

அத்துவைதம்—1. இரண்டின்மை. 2. பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் ஒருபொருளென்றகொண்கை. 3. பிரமம். [சுலெஷ்த: அ - எதிர்மறை. லெஷ்த - இருதன்மை.]

அத்துவைதவாதி—அத்கரோதோபவம்.

அத்துவைதவாதி — அத்துவிதமே மெய் யென்று சாதிப்போன்; இவன், சிற்சத்தியே சகத்துக்கு உபாதானகாரணமென்பன். 'அத் வைதவாதிநிராசார்த்தமாக' (சி. சி. உ: ௩௩. சிவாக்.)

அத்துவைதி—அத்துவிதக்கொள்கையுடையோன் (த. நி. போ. சரு.)

அத்தாரம்—மரமஞ்சள். (மூ. அ.)

அத்தேயம் — 1. களவுசெய்யநினையாமை. 'ஏதிலார்தம் பொருள்களி லேதேனும் கவர வெண்ணுமை - தீதிலாவத்தேயம்' (குத. நூந. கஉ. எ.) 2. களவுசெய்யாமை. [சுலோப: அ-எதிர்மறை. லெய்ய - களவு.]

அத்தை — 1. அதனை. (அதுவென்பது இரண்டாம்வேற்றுமைபுருபேற்றின்றது.) 'அத்தையறியாதே சுட்டி' (தாயு. ஆநந்தக். கஉ.) 2. ஒரு முன்னிலையசைச்சொல். 'நடுக்கின்றி நிலியரோவத்தை' (புறநா. உ: ௨௦.) 3. கற்றழை. (இராசவைத்.) 4. குருவின் மனைவி. 5. தமக்கை. 6. தலைவி. 'அத்தைக்கு மெய்ப்பங்களித்தோய்' (புலியூர். சுக்.) 7. பிதாவுடன்பிறந்தாள். 'காவிடையத்தைக் குற்ற குற்றமும்' (இராமா. பாச. கஉ.) 8. பெண்கொடுத்தாமி. 'மாயியை அத்தையைத் தோயின்' (சூர்மபு. பிராய. க.) 9. மாதா. [4, 5, 8, 9 அத்தா.] 10. கணவன்தாய்.

அத்தோ—1. ஓர் அதிசய இரக்கச்சொல். 2. ஓர் இரக்கச்சொல்.

அத்தோத்யம்—அர்த்தோதயம்.

அத்தோர்யாமம் — 1. ஒரு யாகம். அது சோகிட்டோமயாகத்தின் இறுவாயாகிய ஏழாம்பகுதி. 'அத்தோர்யாமத்திருப்பே - நீட்டிமகயிழைத்தபலத்தெட்டிமடக்கெய்திடு வன்' (சேதுபு. பலதி. ௨௦.) 2. சாமவேதத்திலுள்ள ஒரு சுலோகம்; அது, அத்தோர் யாம முடிவிலே அத்தியயநஞ்செய்யப்படுவது. [சுலோபாய: 48:]

அத்யாபி—இப்போதும். 'அத்யாபி அப் படியே நடந்துவருகிறது'.

அத்யுச்சம்—அத்துச்சம். 'அறிவுறுமத்யுச்ச மாமதற் கேழ்ந்ச மன்னவையே' (விதாந. நட்பா. உ.) [அதி; உச்சம்.]

அத்ரா—இங்கே அல்லது இதுகாரியத்தி லெனப் பொருள்படும் ஒருவடமொழியவ்வி

யயம். 'அத்ரா சிற்சத்திப் பிரமாணமென்னும் பொதுப்பிரமாணமானது பிரமிதியாகாது' (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [சுரு.]

அத்விதீயம்—1. இரண்டாவதாக உண் டென்றுசொல்லஒன்றில்லாமை. 2. ஒப்புமை சொல்ல வொன்றில்லாமை. 3. தனிமை. 4. பரப்பிரமம். [சுலீதீய: அ - எதிர்மறை. லீதீய - இரண்டாவது.]

அத்விதீயன்—1. அத்விதீயத்தன்மையுடையான். 2. பரப்பிரமம். [சுலீதீய: அ - எதிர் மறை. லீதீய.]

அத்வைதி—அத்துவைதி. (த. நி. போ. சரு.) [சுலெஜீத்.]

அநக்துதல்—1. இளக்குதல். 2. கசக்குதல். 3. குதப்பல். 4. கெடுத்தல். 'மாவலியைக் குறும்பதக்கி' (திவ். பெரியாழ். 4. 9. 7.)

அநநம்—1. சுக்கு. (தைல.) 2. பெருமருந் துக்கொடி. 3. மருந்து. 'மலைமறையதக மாற்றியவதுபோல்' (கல்லா. அ.) [சுடி. ௨௦.] 4. உயிர்தருமருந்து. (பிங்.) 5. முத்து முருந்து. (வைத்தியபரி.)

அநநன்—வைத்தியன். 'உறுதுயரந் தீர்த்த வதகன்' (திவ். பெரியாழ். 2. 1. 9.) [சுமடி: மெய்நிலைமாற்றம்.]

அநநம்—ஈயம். (மூ. அ.)

அநந்கோட்டாசான்—அகத்தியமுநிவரிடங் கற்ற தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிரு மாணவர்களில் ஒருவர். 'அநந்கோட் டாசாந் கரிபத்தெரித்து' (தொல். சிறப்புப் பா.)

அநசம்—1. ஆயுதம். 2. ஆன்மா. 3. காற்று. 4. சணல்தூவினாலே செய்யப்பட்ட சீலை. [அதஸ்.]

அநசி—சணல். [அதவீ.]

அநசிரக—பரிதாநம்வாங்குவோர் புகும் நரகு.

அநத—நாசம். [ஹத.]

அத்கரோதோபவம் — இருவகைச் சை வாகமங்களுளொன்று. 'மற்றதிற்பிரமா கம முரைதருமம்விசேடமாமாயனாகமஞ்சொன் னற்றரு மந்தா நதனினும் விசேட மதனினு நயச்சைவா கமஞ்சொல் - பொற்றரு மந் தான் விசேடமாம் புகலீ ததகரோ தோபவ

மென்றும் - பற்றுறுசீர்சாலுர்த்துவசுரோ
தோபவமென்றுமிருவகைப்படுமால்; 'முன்
னதுகாபாலாதிபேதத்தான்மொழிபலவிதப்
படுமதனிற் - பின்னதுகாமிகாதிபேதத்தாற்
பேசுமிருபத்தென்வகையாய்' (குத.எக்கி.
பூ. உ0. க௩, க௪.)

அதட்டம்—1. அரவின் நச்சுப்பல். 2. அர
வுயிர்ப்பு.(சூடா.)[ஆப்தேயென்னும்அகராதி
காரரால் 'பல்லில்லாதது' 'பல்லில்லாப்
பாம்பு' 'பல்லுப்பிடுங்கப்பட்ட பாம்பு' என
வும், சிந்தா. பதுமை - கஉக -ல் நச்சினூர்க்
கிளியரால் 'பாம்பின் கீழ்வாய்ப்பல்' எனவும்
இச்சொற்குப் பொருள் கூறப்பட்டன.
சுடிஹுடி; ஹுஹு - பல்.]

அதட்டல்—1. அமட்டல், புரட்டுநியாயம்
பேசல். 2. உரப்புதல். 'கார்போற் குழற்
சரியவேவாயதட்டி' (திருப்பு. உசுசு.) 3.
உறுக்குதல். 'உரத்ததொனியோடதட்டி'
(கல். பார. உத்தா. நிரை. ஈஈசு.)

அதட்டு-1-3. அதட்டென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும், பெயரசெச்சத்தொகை
யும். 4. உறுக்கு.

அதட்டுதல்—அதட்டல்.

அதட்டம்—மலைமுதலியவற்றின் சரிலில்லாத
இறக்கம். [சுதட்ட: அ - எதிர்மறை. தட்ட-
சரிவு.]

அதத்துலங்காரம்—பிறிதின்குணப் பே
தினமையணி. (குவல. எஎ.) [சுதஹுணா
ஹகார.]

அதத்தம்—அபலக்கொடை.[சுதஹு; அ-
இன்மை. ஹஹ - பலக்கொடை.]

அதத்துவாவிருத்தி—சரிசம் முதலியவை
களை யுத்தியால் நேதிகளைந்து எஞ்சினின்ற
சூன்மாவைத் தெரிவித்தல். 'ஆகமுதலான
நேதியதசெய்துநின்ற வாருயிரையறிவித்த
லதத்துவாவிருத்தி' (வேதா-சூ. உக.)
[சுதஹுவுத்தி: சுதஹு - அதவல்லா
தது. ஹுவுத்தி - நீக்குதல். யகரங்கெட்டு
வாவிருத்தியென்றபிறிற்று.]

அதத்துவியாவிருத்தம்—மற்றைப்பொருளி
விருத்த ஈக்கி இலக்கியத்திலிருக்கும் இலக்
கணம். (சைவப். உ.) [சுதஹுவுத்தி.]

அதநம்—1. அதிகம். (அதது என்பதன்
திரிபு.) 2. போதல். [சுதஹு.]

அதநு—1. அற்பமல்லாதது. 2. பருமை
யானது. [சுதஹு: அ-எதிர்மறை. தஹு-
அற்பம்.]

அதப்பாதாளம்—எட்டாத ஆழம்.

அதபம்—குளிர்ச்சி. [சுதஹு.]

அதபலோகம் — (பெளத்தம்.) பிரம
லோகம் இருபதனுட் பதின்மூன்றாவது.
(மணிமே. பதிசு. ஈ.)

அதம்—1. அத்திமரம். (சூடா.) 2. கீழ்.
3. சங்காரம். 'அதமுறமடிந்தபின்னர்'.
(நூநவா. வீமபா. கசு.) 4. பள்ளம். 5. பா
தாலம். 6. பின்பு. 7. தாழ்வு. [2, 4, 5.
சுயஹு. 3. ஹத. 6. சுயஹு.]

அதம்பம்—கற்பரிபாஷாணம்; அது, இயற்
கைப்பாஷாணம் முப்பத்திரண்டிலொன்று.
(மு. அ.)

அதம்பபுழம் — அளிந்தபுழம். (அருங்கலச்.
123.)

அதம்புதல்—அதட்டுதல். [வழக்.]

அதமசரிசம் — பரலோக இகலோகபுத்தி
கள் இல்லாதிருக்கின்ற சீவனைக்கொண்டசரி
சம்: கற்பகவிருட்சம், பாரிசாதம் முதலா
யின அதமசரிசம். (நாநா. கட். கடு-வது.)
[சுயஹு; ஹஹு.]

அதமசிருட்டி — ஐவகைக்கிருட்டிகளுள்
ஒன்று; இச்சிருட்டிகாலத்திலே குணநிலையப்
பிரமவிட்டுணுக்களும் பிரமாண்டநிலையப்
பிரமவிட்டுணுக்களும் குணதிபிருத்திலியந்த
புவநங்களிற் போக்கியப்பொருள்களையுந்
தூலதேகங்களையும் தேவர்முதலிய தேதிகளை
யும் படைத்துக்காப்பர். (சைவப். ஹஅ.)
[சுயஹு - கீழான. ஹுஹு - படைப்பு.]

அதமத்தோற்கருவி — முழுவெழுவகையி
லொன்று; அது: கணப்பறைமுதலான புற
முழவும், செய்தற்பறைமுதலான புறப்புற
முழவுமாம். (சிலப். அரங்கே. உஎ. உரை.)

அதமதசம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

அதமதம்பிராரத்தம்—அதமதரப்பிராரத்
தத்தினும் அதிகப்பட்டபிராரத்தம்; அது:
இட்டப்படிசுட்டத்தல், புசித்தல் முதலிய பிர
மாதங்களுக்கேதுவானது. (விசாரசா. ஈசுசு)

அதமதரப்பிராரத்தம்—அதர்வசிரம்.

[சுயஸி-தஸி பூரஸ்யம். சுயஸி தஸி - இழிந்தனபலவி னிழிந்தது. பூரஸ்யம் - பயனளிக்கத்தொடங்கும் வினை.]

அதமதரப்பிராரத்தம் — கரிட்டப்பிராரத்தத்தினும் அதிகப்பட்ட அதமமான பிராரத்தம். அது, முதலிலே நிவிர்த்திக்கும் பின் பிரவிர்த்திக்கும் காரணமாவது. (விசாரசா. ௩௬௧. பக்.) [சுயஸி-தரபூரஸ்யம். சுயஸி தரம் - இழிந்தவையிரண்டிற் றுழிந்தது.]

அதமதரம் — கடைப்படுதரம்; அது: ஆசை, புகழ், அச்சம், கைம்மாறு, கண்ணோட்டம், கடப்பாடு முதலிய காரணம்பற்றிக் கொடுக்கப்படுங் கொடை. (திவாகர. கஉ. [சுயஸி-இழிந்தது. டிராநம் - கொடை.]

அதமபட்சம்—மிகக்குறைந்தபடி. [சுயஸி வக்ஷ்.]

அதமபிருதகன் — சமைகாரன். [சுயஸி ஹுதக: சுயஸி-கீழான. ஹுதக - வேலை செய்வோன்.]

அதமம்—1. கடைத்தரம், 'தங்கா வதமப் புகழ்க் கம்ப' (கம்பரம். ௫௯.) 2. மிக்ககேடு. [சுயஸி.]

அதமர்—கடையாயார், கடைத்தரமானவர். 'கம்பவாழ்தருமந்தரதமர்க்கெட்டார்' (கம்பரம். ௬௨)

அதமர்ணிகன் — கடன்வாங்கினவன். 'உடாயமாவது அதமர்ணன் பந்துக்களைக் கொண்டு அவனுக்கு நல்வார்த்தைசொல்லியாவது' (மநா. அ: ச. ௬.) [சுயஸி-ணிக: சுயஸி - கீழான. ஸிணிக - கடனுடையவன்.]

அதமவாசான் — மூவகைக் குரவருட்கடைத்தரமானவன்; இவன், வைசியர்க்குஞ் சூத்திரர்க்குங் குரு. 'நாயகர் குலத்துள்ளானதமவாசான்' 'அதமவாசான் வைசியர்க்கு மொழுக்கம்பூண்ட விழுக்குடிச்சூத்திரர்க்கு மேதகு குரவனாவான்' (குத. சூத்தி. ௫: ச. ௫.)

அதமவிஞ்சதி—பிரபவ முதலிய அறுபது வருடங்களிலே தீதாகவிளங்குங் காலமாகிய பின்னிருபதுவருடம். (பாதிதம். ௫)[சுயஸி-தாழ்ந்த. விஸாதி - இருபது.]

அதமன்—1. கீழானவன். 2. நாணமில்லாக் காமி. [சுயஸி.]

அதமாநீரம்—பாதம். [சுயஸி-ரம்: சுயஸி-தாழ்ந்த. சும-உறுப்பு.]

அதமாதமன் — மிகக்கீழ்மையானவன். [சுயஸி-யஸி.]

அதர் — 1. ஆட்டின் கழுத்திலே கழலை போலத் தூங்குமது. 2. கிடங்கு. 3. நுண்மணல். 4. புழுதி. 5. முறைமை. (இராசவைத்.) 6. வழி. 'ஆனின்ன்கலித்தவதர்' (புறநா. ௧௩௮.) 7. விலங்குசெல்வழி. 'தேக்குயர்கல்லதர்கடிதுசேணிடைப் - போக்கிய பொருளெனக்கின்றுபோந்ததால்' (இராமா. மந்தரைகு. ௫௬.)

அதர்க்கன்—குதர்க்கி [அதர்க்க: அ-எதிர்மறை. தர்க்க - நியாயம்.]

அதர்கோளல்—வழிபிற் பறித்தல்.

அதர்கோள் — வழிப்போக்கருடைய பொருளைப்பறித்தல். (திவாகர. ௬-வது.) [அதர்-வழி. கோள் - கொள்ளல்.]

அதர்ப்படுதல்—நெறிப்படுதல். 'அதர்ப்படயாத்தல்' (தொல். பொரு. 652.)

அதர்பறித்தல்—கிடங்குவெட்டல்.

அதர்மசாரி — அதர்மவழியிற் செல்லுவோன். [சுயஸி-அவாரிந: சுயஸி-அ - தருமமல்லாதது. சாரிந் - சார்பவன்.]

அதர்மசாரி—தூராசாரி. [அதர்ம: ஆவாரி.]

அதர்மம்—தருமமல்லாதது, பாவம்; அது, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டன செய்யாமையும் விலக்கப்பட்டன செய்தலுமாம். [சுயஸி-அ: அ - எதிர்மறை. யஸி-அ - நற்செயல்.]

அதர்மன் — சதருத்திரருள்ளே இயம திசையிலிருக்கும் ஒருவன். (வி. னி. ௨௭0.)

அதர்மாத்திரநாயம்—அதருமாத்திரநாயம்.

அதர்வசிகை—அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. 'நான்மறைத்தலையாமதர்வசிகை நவிலும்' (காஞ்சிப். சாரந்தா. ௧௬.) [சுயவ-அஸிவா.]

அதர்வசிகை—அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (சி. சி. அ: ௧௧. உரை. மறை.) [சுயவ-அஸிவாஸ்.]

அதர்வசிரம்—அதர்வசிரசு.

அநர்வணம் — நான்காம்வேதம். 'வியன் புருடம் விழுத்தகு மதர்வணமயமாம்' (திருவாணை. கோச்செங். கஉஎ.) சுமந்து முரிவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர்வழியாகக் கபந்தர், தேவதரிசர், பத்தியர், மேதன், பிரமபலி, சவுல்காயரி, பிப்பலாதன், சாபாலி, குமுதாதி, செளநகர் முதலாயினோர்க்கு உபதேசிக்கப்பட்டமையால் ஐம்பதுசாகைகளாயிற்று. (கூர்மபு. வருண. கஉ. உரை.) இது முன்னைய மூன்றுவேதமும் போலாது இடையாய வேதமென்றும் வேள்வி முதலிய ஒழுக்கம் கூறுது பெரும்பான்மையும் உயிர்கட்கு ஆக்கமேயன்றிக் கேடுகூறும் மந்திரங்களாயும் கூறுமென்றும் நச்சினுர்க்கினியர் சொல்வர். (தொல். பொரு. எடு. உரை.) [சுயவ-6.]

அநர்வணவேதோபநிடதங்கள்—அதர்வணவேதத்திற்குரிய உபநிடதங்கள்; அவை:—காருடம், தத்தாத்திரேயம், அயக்ரீவம், கிருஷ்ணம், கோபாலதபநம், பிரச்சினம், திரிபாத்வீயமகாநாராயணம், இராமாகசியம், முண்டகம், மாண்கேகியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, கணபதி, மகாவாக்கியம், பஸ்மசாபாலம், பாவகை, தேவி, திரிபுராதபிரி, பரப்பிரமம், பாசுபதம், ஆத்மம், சூரியன், அன்னபூரணை, பிருகக்ஷாபாலம், நரசிம்மதாபதி, நாதபரிவிராசகம், சீதை, இராமதாபதி, சரபம், சாண்டில்லியம், பாமகம்சபரிவிராசகம் என்னும் முப்பத்தொன்றும். (கூர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.)

அநர்வணன் — சிவன். [சுயவ-1ண: சுயவ-1 - நான்காம்வேதம். ண - ஒரு விஞ்சி.]

அநர்வணி — அதர்வவேதத்திலே நற்பயிற்சியுடைய பிராமணன். [சுயவ-1ணி: சுயவ-1 - நான்காம்வேதம். ணி - ஒரு விஞ்சி.]

அநர்வம் — நான்காம்வேதம். 'அதர்வவேதம்'

அநர்வவேதம்—நான்காம்வேதம். 'விண்டததர்வவேதம்' (சாஞ்சிப. வைரவ. கஉ.) [சுயவ-1வெடி.]

அநரபாநம் — அதரத்திலுறும்நீரைச் சுவைத்தல். 'பற்பலர்க்களித்தனரதரபானமே' (உபதேச. திரிபுர. கக0.) [சுயர - உதடு. பானம் - குடித்தல்.]

அநரம்—1. இழிந்தது. 2. உதடு. 'மணியதரம் புடைதுடிப்ப' (பெரியபு. திருஞாந. சுஉ.) 3. கீழுதடு. (பிங்க. க0ந.எ.) 4. கீழுள்ளது. 5. பெண்குறி. [சுயர.] 6. மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

அநாமதம்—இதழுமல்.

அநாமது—அதராமிர்தம். [சுயர; 8ய0-தேன்.]

அநாமிருதம்—அதர ணுமல். [சுயரா 8ய-த: சுயர - உதடு. சு8ய-த.]

அநராவலோபம் — இதழதுக்கல். [சுயராவலொவ: சுயர - உதடு. சுவலொவ - அதுக்கல்.]

அநரிகோள்ளுதல்—1. கடாவிடுதல். 'அதரி கோள்பவர்' (மதுரைக். கசு.) 2. பகையழித்தல். (புறநா. 373)

அநரிசநம்—1. காணப்படாதிருத்தல். 2. சொல்லுத் தொக்குநின்றல். 3. பார்வையின்மை. [சுடிஸ-1ந: அ - எதிர்மறை. டுஸ-1ந0 - பார்வை.]

அநரிசநன்—1. கடவுள். 2. குருடன். [சுடிஸ-1ந: கடவுளுக்குக் காணப்படாதவன் என்பதுபற்றியும், குருடனுக்குப் பார்வையில்லாதவன் என்பதுபற்றியும் வந்த பெயர்.]

அநரிச—அதரிசநன்.

அநரிடைச்சேலவு — வீரர் நிராமீட்சிக்குப் புறப்படும் புறத்துறை. (பு. வெ. 2. 3.)

அநரித்திரன்—1. கன்னன். 2. செல்வன். [சுடிளிடி:]

அநரித்திர்தல்—கடாவிடல். 'கோட்டுமாப் பூட்டி வாட்கோ லாக, வாழழி வாங்கி யதரி திரித்த' (சிலப். கால்கோ. உநந.)

அநருமம்—அதர்மம். (தர்க்கபா. சுந.)

அநருமாத்திகாயம் — அதர்மாத்திகாயம்; இது, பஞ்சாஸ்திகாயத் தொன்று. 'நிரந்து மேதருமாத்திகாயமது நத்தமாயது நிறுத்திடும்' (சி. சி. பா. நிகண். எ.)

அதலகுதலம்—அநீகம்.

அதலகுதலம்—சலகம். (வழக்.)

அதலம்—1. கீழுலகத்திலே முதலாவதான உலகம். 'அதலவிதலமுதலந்தத்தலங்களென்னக்' (திருப்பு. கஉரு.) 2. பாதலம். 'வம்பறவதலமேழம்பதங்களாய்' (நல். பாச. தருமசாத். கசு.) [அதல: அ - எதிர்மறை. தல - அடி.]

அதலழலி—ஆடுதின்னுப்பாளை. (மூ. அ.)

அதலன்—சிவன். [அதல.]

அதலம் — அத்திமரம். 'அதவமாப்நறு நெயுண்டிலகிலன்பர்கருதிற் - றுதவுசேவடியினுலமலனுத்துதலுமே' (இராமா. விராதன்வதை. சரு.) [சுதவம்.]

அதலா — அல்லதென்பதை யுணர்த்தும் ஒரு வடமொழியல்லியயம். 'அதலா முரட்டுபார் தனக்கஞ்சு மோவென்று மடலங்கர்கோன்' (பாசத. பதினே. உருஉ.) [சுயவா.]

அதலிடம்—அதிவிடயமூலிகை. (வைத்தியபரி.) [இது அதிவிடயமென்பதன் டருஉ.]

அதலு — 1. அத்திமரம். 'அதலுதிரரிசியன்ன' (கல்லா. சுஅ.) 2. பள்ளம். சுயலு.

அதலுதல்—1. கொல்லுதல். 'முதலைமடுவினிலதலிய புயலென' (திருப்பு. உஎஅ.) 2. எதிர்த்து நெருக்குதல். 'அதலிப்போர்யானையொசித்து' (திவ். இயற். 2. 89.)

அதலுநெய்—அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரி)

அதலை—கீழ்மகன்.

அதலி — பூவிதழ். 'ஞெகிழதழக்கோடலும்' (கலித்தொகை. முல்லை. க.)

அதன்—1. களகம்பளம். 2. தோல். 'அதளெறிந்தன்ன' (புறநா. ககூஉ.) 3. மரப்பட்டை. 'வேங்கையதன்' (தைல. தைலவ. சசு.)

அதன்புனையாணம் — தோற்கைத்தளமென்னும் கருவி. 'அதன்புனையாணமும்' (சிலப். ஊர்காண். கஎ0.)

அதனி—ஆரவாரம். (வழக்.)

அதனை — 1. ஒரு பெரும்பாத்திரம். 2. நிலப்பிர்க்கஞ்செடி. 'அதனைக்காய் வாய்க்குபுரியாயி. டுக்கும்' (பதார்த்த. எகூ0.) 3. புளியம்பழக்களியுண்டை (வைத்தியபரி). 4. வயலிற்கட்டுங் காவற்குழல்.

அதலுதல்—பதறுதல். [திசைச்.]

அதன்மம் — பாவம். 'அருளிஞவரைத்தநூலின்வழிவராததன்மஞ்செய்யின்'. (சி.சி. உ; ஈ.உ.) [சுய8-4:]

அதன்மர்—கீழ்மக்கள். (பிங்.)

அதன்மாத்திகாயம்—1. அதர்மாத்திகாயம்; சமணமதத்திற் சொல்லிய அசேவபதார்த்தத்தினது நான்குவகையுள் ஒன்றாய்த் தீமை பயப்பதோரத்திகாயம். (சிவஞானபா. ஈரு, ஈசு. பக்.) 2. பாவத்தினாலெடுக்குந்தேகம். (சி.சி. புர. நிகண். எ. உரை.)

அதர்—அத்தி. (வைத்தியபரி.)

அதாங்கி—ஒரு காட்டுமரம்.

அதாசலம்—காட்டுமல்லிகை. (மலை.)

அதாநா—உலோபி. [சுபா. தா: அ-எதிர்மறை. ஊ. தா - கொடையாளி.]

அதாநிமந்தம்—அதாநிமந்தரோகம்; அது: அநிமந்தரோகம் ஐவகையுள் ஒன்று. (சீவரட். உருகூ.) [ஹதாயிரேய:]

அதாநிமந்தரோகம் — கண்களிலே விரணத்தைப் பிறப்பித்துப் பார்வையைக்கெடுக்கும் ஒ. வகைநோய். (சீவரட். உருகூ.)

அதாநி—1. லோபி. 2. (மகளை) விவாகம் பண்ணிக்கொடாதவன்.

அதாநு—தாதுவல்லாதது. 'அருத்தவத்தாதப்பிரத்தியமாகித் - திருத்தகரிப்பது பிராதிபதிகம்' (பி.வி. எ. உரை.) [சுபா. தா: அ-எதிர்மறை. யா. தா - வினைப்பகுதி.]

அதாயன் — தாயத்துக் குரிமையிலலாதவன். [சுபா. ய: அ - எதிர்மறை. ஊ. ய - தாயத்திற்குரியவன்.]

அதாரன் — விவாகஞ்செய்யாதவன். [சுபா. ர: அ - எதிர்மறை. ஊ. ர - மனையாணையுடையவன்.]

அதாலத்து—நியாயஸ்தலம். [அரபி.]

அதி—1. அதிகம், அப்பால், மேல், மேன்மையென்பவைகளையுணர்த்தும் ஒருபசர்க்கம். [அதி.] 2. வலைச்சாதி. 'காதலியோடதியரையன் கனகமழை பொழிந்து' (திருவாலவா. 22. 18) 3. மிகுதிப்பொருளதோரிடைச்சொல் (குறள் 636 உரை.)

அதிக்கம்—மேன்மை. 'அதிக்கமன்னவர்முகம்' (இரகு. கடிமண. ச0.)

அதிக்கிரமம் — 1. அசட்டை. 2. அதிகப் படல். 3. கடந்துபோதல். 4. கேடுசெய்தல். 'அன்னதன்மைய னதிக்கிரமங்கள் கேட்டு' (இராமா: உத்தர. வரையெடு. உ.) 5. மாறுபடுதல் 6. மீறுதல். [சூ.திசூ. 8: அதி - அப்பால். சூ. 8 - போதல்.]

அதிக்கிரமித்தல் — 1. அசட்டைசெய்தல். 2. இல்லாதுபோதல். 3. கடத்தல். 'அழிவற்ற பரமேசுவரன் நியதியாகப்பொருந்திய இதை யார் அதிக்ரமிப்பார்கள்' (ஞானவா. புசுண். ௩௬. உரை.) 4. கழித்தல், நீக்குதல். 5. குறுக்கேபோதல். 6. தப்பிப்போதல், விலகுதல். 7. போகவிடுதல். 8. மேற்படுதல். 'காமம் கோப மதிக்கிரமிக்கு மண்மேல்' (மச்சுபு. மல்வந்தா. ௩௩.) 9. விடுதல். 10. விலகுதல்.

அதிக்கிராந்தம் — 1. அவமதிக்கப்பட்டது. 2. எல்லாகடந்தது. 3. சென்றுபோனது. 4. மட்டற்றது, மிகுந்தது. 5. வெறுக்கப்பட்டது. [அதிக்கிராந்த: அதி - மேல், க்ராந்த - போனது.]

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசிவம்—அதிக்கிராந்த விந்துகபாசிவன். (சுர்மபு. திருக்கல். சு. உரை.)

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசிவன் — சிவன் ஆன்மாக்களுடைய அறிவுக்குப் புலப்படும் பொருட்டுத் தனது சிற்சத்தி சந்நிதிமாத்திரத்திலே தோற்றுவித்த சிவபேதம் ஒன்பதனுள் முதலாவதாகிய நித்களசிவம். இவர் விந்துவைநீங்கிய இலயராதலால் அதிக்ரிராந்த விந்துக பரசிவனெனப்பட்டார். (சி. சி. உ: எசு. ஞானப்.)

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசிவந்தி-சுத்தமாயையாகிய விந்துவுக்கு மேற்பட்ட விந்துவையுதிட்டிப்பவனாய் அதிக்ரிராந்தவிந்துகபாசிவத்துக்குச்சத்தியாக நிற்பவன்; இந்தச் சத்தியை அதிக்ரிராந்தவிந்துகபாசிவன் தோற்றுவித்தது. (சி. சி. உ: எசு. ஞானப்.)

அதிக்கிராமகன்—கிரமத் தவறி நடப்பவன். [சூ.திசூ. 8: சுதி - அப்பால். சூ. 8 - நடப்பவன்.]

அதிக்கிராமம் — வைத்தீசுவரன்கோயில். 'அம்பல மாறார் காசி கானத்தி விருத்தகிரி அதிக்ரிராமம்' (எடம்பவன. இல்லாசங். அ. உ.)

அநீகநதி—1. ஒவ்வாதநடை. 2. செருக்கானநடை. வழக். 'அநிகக்குதி என்பது அநிகக்குதி என மரீஇயிற்றுப்போலும்.

அநிகசிதம்—பெருஞ்சிரிப்பு. [அதிஹலித: அதி - அதிகம். ஹலிதம் - சிரிப்பு.]

அநிகடம்—பாணை.

அநிகடம்—1. நித்தியபோகங்களிருபத்தேழனுள் ஆறாவது. இதில் ஆதியில் ஏழு நாழிகை கழித்து எஞ்சியகாலம் சுபகாரியத்திற்குக் கொள்ளப்படும். 'கண்டாதி கண்டத்துக் கேழ்கன்னல்' (விதாந. பஞ்சாங்க. உசு. உரு.) [சூ.திமண:] 2. மாணுவத்தை.

அநிகநம்—1. அடையப்பட்டது. 2. அறியப்பட்டது. 3. சென்றது. 4. படிக்கப்பட்டது. [சூ.யிமத: சுயி - மேல். மத - சென்றது.]

அநிகநை—பயனில்சொல், வீண்பேச்சு. [சூ.திசுயா: அதி-அதிகம். சுயா-பேச்சு.]

அநிகநம்—1. அதிகமணமுடையது. 2. ஒரு வாசனைப்புல். 3. கெந்தகம். 4. சண்பகமரம். [சூ.திமய: அதி - மேன்மை. மய - வாசனை. 2, 3, 4 மூ. அ.]

அநிகநசி—கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)

அநிகநாரி—கொடிவேலி. (மலை.)

அநிகப்பிராசங்கம்—1. தன்மேம்பாட்டுரை. 2. மட்டுக்குமிஞ்சிப்பேசுதல்.

அநிகப்பிராசங்கி—மட்டுக்குமிஞ்சிப் பேசுவோன், மரியாதையற்றவன். [வழக்.]

அநிகம்—1. அடையாளம். 2. இலாபம். 3. ஏற்றம். 'போகந்துய்ப்பரொன்றற்கொன்றதிகமாக' (குத. முத்தி. உ: உசு.) 4. ஓரலங்காரம்; அது:—'உலக முழுதடங்கு மாலிசம்பி லுன்ற, னலகில் குணமடங்காவாம்' என்றற்போலப் பெரிய ஆதாரத்தினும் ஆதேயத்தைப் பெரிதாகச் சொல்லுதலும், 'மன்சீருலகெவ்வளவுபெருமைத்தளவி, லன்சீரடங்கி யுள்' என்றற்போற் பெரிய ஆதேயத்தினும் ஆதாரத்தைப் பெரிதாகச் சொல்லுதலுமாம். (இலக்கணவிநா. பக். ௧௧௧. விசாக.) 5. குறுக்கத்தி. (மலை.) 6. சேனை. 7. நிக்கிரகத்தாநம் இருபத்திரண்டு ளொன்று;

அதிக்கமாதம்—அதிகாந்தம்.

அது: ஒன்றற்குப் புகூறுதல். (சி. சி. அளவை. கசு.) 8. பொலிவு. 9. மிகுதி. 'தூநங்களதிகநோக்கி நுகர்வீப்பன்' (சி. சி. உ: உக.) 10. மேன்மை. 'அதிகமாயின திருப்பணி' (பெரியபு. ஏயர்கோ. எ.) [சுயிக.]

அதிக்கமாதம் — இரண்டு சங்கிரமங்களுக்கிடையில், இரண்டு சந்திரோதயம்வரும் மாதம், அது: சூரியகெதியால் முப்பத்திரண்டாமாசமும் பதினாறாநாம் முப்பது நாழிகையும் ஐம்பத்தைந்துவிழாழிகையுஞ் செல்லச்செல்ல வரும். (விதாந. குணகுண. அக, அஉ. உரை.) [சுயிகிராஸ.]

அதிக்கமாதபவாதம் — அதிகமாஸதோஷநிலிர்ந்தி. (விதாந. குணகுண. அச-ஆங்கலி முகம்.)

அதிக்கமான்—அதியமான். (தொல். பொருள். 62. உரை.)

அதிகீ — பெரியோர். 'அதிகருக் கமுதமேந்தல்' (சூடா. 12. 99.)

அதிகீர்த்தி—இருபத்துநால்வகை அக்கிரி கீடங்களுளொன்று. (சேவரட். ஈசக.)

அதிகாணத்துவம் — அதிகாணமாயிருக்கூந்தன்மை.

அதிகாணம்—1. அதிகட்டித்தல். (சி. சி. க: மறை. சுரு.) 2. இருப்பு. 'அதிகாரத்தோடதிகாணத்தினமே' (சி. சி. க: சுரு. ஞாப.) 3. உரிமை. 4. தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்கணையப்படும், அதற்குப் பிறர்கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத்துணியும், இயைபு மென்னுமிவற்றது நிலைக்களம். (சிவஞானபோ. க: வார்த்தி. கருத்துரை. சிவஞா.) 5. பதார்த்தம். 6. பிரதிக்கை. 7. மேன்மை, சிரேட்டம். [அயிகாண: அயி - மேல். கரண - செயல்.]

அதிகீர்த்தல்—1. அதிகப்படுத்தல். 'தி-அதிகரித்த குந்தனை' (தைல. தைலவ. கங்.) 2. அதிகாரஞ்செலுத்துதல், ஆணையிடப்பச்செய்தல். (நன். விருத். எழுத்ததிகாரம் என்பதனுரை.) 3. அதிகாரத்தோடு பொருந்தவருதல். 'அதிகாரமாவது எடுத்துக்கொண்ட அதிகார மிதுவாதலின் இச்சூத்திரத் ததிகரித்தபொருள் இதுவென் அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைத்தல்.' (நன். பொது.

உக. விருத்.) 4. உரிமைபூண்டு கொண்டாடல். 'மறைமொழிகளை யதிகரிக்கும் பிராமணர்' (சிவதரு. பாயிர. க. உரை.) 5. தலைமைப்பட்டுநின்றல். 'எழுத்ததிகாரம்' என்பதற்கு எழுத்து அதிகரித்தல் எனப் பொருள் கூறுவாருமுண்டு. (நன். எழுத்ததி. இராமா.) [அயிகா. மூல.] 6. கற்றல். (அரிசமய. பராங்குச. 8.)

அதிகல்—காட்டுமல்லிகைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

அதிகவுச்சம்—அத்துச்சம். 'அதிகவுச்சந்தனையுரைக்கிற் கதிரவனுக் குத்தா னுனமே டந்தனிலே பாகையொரு பத்தா - மதிதனக்கேரிடபத்திற்றான் மூன்றுபாகைவருஞ்சேய்க்கு மகரத்தி விருபத்தெட்டாருந்-துதிபுதற்குக் கன்னியினிற் பதினேந்து பாகை சொற்குருவுக் கேகடகர் தனிலேந்து பாகை - புதிய புக் கேமீனி விருபத்தேழ் பாகை புகழ்ச்சரிக்குக் கோலிலிரு பதுபாகை யென்பார்' (சாதகசிர. கஉக.) [சுயி; உஅ.]

அதிகூற்றி—கொடிவேலி. (மலை.)

அதிகூண்—1. ஆதிகூண், மேற்பட்டவன். 'மூவர் தம்மினு மதிகனென்றால்' (இராமா. ஊர்தேடு. கஉ.) 2. ஒரு வள்ளல்; இவன் தனக்குக்கிடத்த அமிழ்துவலியுங் கருநெல்லிக்கனியைத் தானுண்டு உடம்பு பெறுதே னுனைக்குக்கொடுத்தோன். (சிறுபா. பக். அக.) 3. சிவன். 'அதிகூண் வேணியிலார்தரு கங்கையை' (கந்தபு. திருக்கயி. உ0.) [சுயிக.]

அதிகாகம்—காகத்தின்மேல். (பி. வி. காரக. சு. உரை.) [அயிகாக: அயி - மேல். காகம் - ஒரு பறவை.]

அதிகாங்கிவை—பேராசை. (த. நி. போ. உஎஎ.) [அதி - அதிகம். காங்கு - விருப்பம்.]

அதிகாசம்—பெருஞ்சிரிப்பு. [சுகதிஹால: சுகதி - அதிகம். ஹால - சிரிப்பு.]

அதிகாந்தம்—1. ஒரு விலையுயர்ந்த கல். 2. செவ்வானம். 3. பேரமுகு. [1. சுயி-அதிகம். காந்தம்-உயர்ந்த கல். 2. க-சூரியன். அந்தமடிவு. 3. காந்தம் - அமுகு.]

அதிகாயன் — 1. இராவணன்புதல்வருள் ஒருவன், (இராமா, அதிகாய. எக.) 2. மிகப் பெருஞ் சீரமுடையவன், [அதிகாய: அதி - அதிகம். காய - சீரம்.]

அதிகாசத்தி—1. சிருட்டியாதி அதிகாரஞ் செய்யுஞ் சாமர்த்தியம். 'புரைத்ததி கார சத்தி புண்ணிய நண்ண லாலே' (சி. சி. க: ௩௪. ஞாநப்.) 2. சிவன், இலயம் போகம் அதிகாரம் என்பவைகளுள் அதிகாரவவத் தையிலிருக்கும்போ தவரோடுநிற்குஞ் சத்தி. (சி. சி. உ. எடு. மறை.) [சுயிகாரஸகி.]

அதிகாசத்திகள் — பிரமாவை யதிட்டித் துச் சிருட்டிசெய்யும் வாமையும், விட்டுணுவை யதிட்டித்துத் திதிசெய்யுஞ் சேட்டையும்காலருத்திராரையதிட்டித்துச் சங்கராஞ் செய்யும் ரோதயித்திரியுமாகிய சத்திகள். (சி. சி. க: ௩௪. மறை.)

அதிகாசிவன் — மகேசர்; இவர் சுத்த மாயையிலே உற்பந்நகாரியத்தைச்செய்வதனால் அதிகாசிவன் எனப்படுவார். (பௌட். பதி. உச.) [சுயிகாரஸிவ:]

அதிகாசத்தியம்—கர்மம், ஞாநம், பத்தி.

அதிகாசத்துவம்—ஈசரத்துவம். (சி. சி. க: ௬௬. ஞாநப்.)

அதிகாசந்தி—சிவாலயவிழாக்களில் உபயோகிக்கும் வாகனவகை. 'அதிகாராந்தி சேவை.'

அதிகாபஞ்சகம்—கர்மி, முழுட்சு, அப்பியாசி, அலுபலி, ஆருடன் என்னும் அதிகாரவைவர்; அவருள் முடத்தனத்தாற் றன் சாகி கர்மமாத்திரம் பிடித்துச் சதசென்மத்தில் முத்தனுகிறவனே கர்மி; சகம் அசத்தென்று தெளிந்த ஆத்மகர்மிட்டனும் மூன்றுசென் மத்தின் முத்தனுகிறவனே முழுட்சு; சொப் பனம்போலப் பிரபஞ்சம் மித்தையென் றறிந்து அப்பியந்தரத்திலே தியானாகிர்ம யுத்தனும் இரண்டுசென்மத்திலே முத்தனுகிறவனே அப்பியாசி; விவகாராபேட்சைவிட்டு ல்வேக தற்பானாகி எகசென்மத்தில் முத்தனுகிறவனே அதுபலி; விசுவவிகிர்தி தோன் றுமல் ஆன்மஞாநத்தாற் சத்தியோமுத்தி யடைபவனே ஆருடன். (வி-ணி. உக.) [சுயிகார; பஞ்சகம் - ஐத்து.]

அதிகாயம்—1. அதிகரித்தல். (நன். எழுத் ததி. இரா.) 2. ஆரம்பம். 3. இடம். (தொல். பொருள். ௬௬௬. உரை.) 4. உடையனூற்றன்மை. 5. உரிமை, யோக்கியம், 'வீரும்பிய மந்திராதிகார மர்ச்சநாதிகார மேவும் யோ காதிகாரமென்ச்சமயவிசேடம்வரும்' (சிவப் பிர. ௬. இலக்.) 6. ஒருதூலிலே ஒரு பொருள்கருதிவரும் பலவியல்களின் தொகுதி. (தொல். சொல். க. சேனா.) 7. ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிவரும் பலவாக்கியத் தொகுதி, ஒன்றனிலக்கணம்பற்றிவரும் பல சூத்திரத்தொகுதி. (தொல். சொல். க. சேனா.) 8. தந்திரமாகியதூல். (பிங்க. உருள.) 9. தலைமை. 'பையாடரவோனடி பற்றுவரே, லையாவதிகாராடத்துவரே' (உப தேச. சிவநாம. ௫௦.) 10. நன்மைப்பேறு. 11. பக்குவம். 'அனையவனத்திகாரந்தெரிந் தருளானோக்கி' (வேதா. சூ. ௧௬.) 12. புண்பு. 13. முறைமை. (தொல். பொருள். ௬௬௬. உரை.) [அயிகார: அதி - மேல். கார - செயல்.] 14. ஆட்சி. 'அதிகாரத்தைத் தன் மாட்டுவவத்து மன்னவன் வறிதேயிருப்ப.' 15. தகுதி. 'அனையவனத்திகாரந்தெரிந்து' (வேதா. சூ. 19). 16. சந்தருப்பம். (குறள். 478. உரை.) 17. ஞானங்குறைந்து கிரியை அதிகமாயுள்ள கடவுள்நிலை. (சி. போ. பா. 2. 2. பக். 134. புது.)

அதிகாயமலம்—மலபரிபாகமாந்தியமுடைய ரான விஞ்ஞானாகலரைச் சுத்தாத்துவாக் களில் அதிகாரமுடையராக நிறுத்தும்பெல முடைய மலம். (சி. சி. அ: உ: மறை.) [அயிகார; மலம்.]

அதிகாழந்தி—ஆன்மா சுத்த தத்துவத் திலே அதிகாரமலத்தோடுமாத்திரம் இருப்ப தாகிய முத்தி. (சிவஞானபோ. ௬ - ஆஞ்சூ. ௬ - ஆம் வெண்பா. சிற்றரை.) [சுயிகாரஸகி: சுயிகார; முத்தி - வீடு.]

அதிகாழறைமை—ஒருத்தி; அதி: முன் னின்ற சூத்திரப்பொருண்மை பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெற்றபாலான பெறவைத் தல். தொல்காப்பியத்து ௩௪ - ஆஞ் சூத்திரத்தில் 'குற்றியலிகரம் நிற்மல்வேண்டும்' என்பதில் 'நிற்மல்வேண்டும்' என்பதனை ௩௬ - ஆஞ் சூத்திரத்துக் 'குற்றியலிகரம் வல்லா

அதிகாரர் — அதித்யம்யாஷ்டகர்.

மூர்ந்து' என்பதனோடு ஒட்டிநின்றல்வேண்டுமெனக் கொள்ளவைத்தல். (தொல். பொருள். சுசு. உரை.)

அதிகாரர் — தூலபஞ்சகிருத்தியத்திலே உன்முகமாயிருந்த கிரியாசத்திக்குப்பின் இஃது இப்படியாகக்கடவதென்று சங்கற்பத்தைப்பண்ணுஞ் சங்கற்ப இச்சாசத்திருபமாயிருந்த ஈசர். (ப. பாச.) சுத்தமாயையானது உற்பந்நகாரியத்தையுடையதாகச் செய்பவர்.

அதிகாரவுரை — தூலவரை பதினான்குளொன்று; அஃது:— அதிகாரத்தால் வருவிக் கப்பட்டதென அதிகாரத்தோடு பொருந்தக் காட்டி எழுதுமுறை. (நன். உக. இராமா.) [சுயிகார; உரை.]

அதிகாரன்—1. மகேசுவரன். (சி. சி. க: ௫௬. இராமலி.) 2. மேல்விசாரணைசெய்வோன். [சுயிகார;]

அதிகாரி—1. உடையவன் 'தநாதிகாரி' 2. தூல்கற்றற்குரியோன். (சிவஞானபோ. பாயிர. சிவஞா.) 3. தூல்செய்வித்தோன். 4. பக்குவன். 'இத்தகு ஞான சாதநக் கதிகாரிகளெவ ராவரென் றிடினே' (சூத. சிவ. எ: ௩௦.) 5. பாட்டுடைத்தலைவன். 6. மகேசுவரன். 'ஞானப்பிரகாசமேதிருமேனியாகவுடைய சிவன் இலயி எனவும், போகி எனவும், அதிகாரி எனவும், சிவன் சதாசிவன் மகேசுவரராக இம்மூவருந் கிருத்தியங்களுக்கிடாகப் பெயர்களைப்பெற்று' (சி. சி. க: சுரு. மறை.) 7. மேல்விசாரணைசெய்வோன். [சுயிகாரரிநு: சுயி - மேல்; காரரிநு - செய்வோன்.]

அதிகாரித்துவம் — உடையனாந்தன்மை. [சுயிகாரரிநு: சுயிகாரரிநு - உடையவன். து - தன்மை.]

அதிகாரியர்—அதிகாரமுடையவர். 'ஆக்கையுடையவதிகாரியர்க்கெல்லாம்' (சி. சி. அ: கள. மறை.)

அதிகாரை—சாதிகாரதிகை. (அதிகாரத்தோடுகூடியது.) (சி. சி. அ: ௫. சிவாக்.) [சுயிகாரா.]

அதிகாலங்காரம்—பெருமையணி. (குவல. சக.) [சுயிகு; அலங்காரம்.]

அதிகாலம் — விடியற்காலம். 'அத்திநக் கழிந்தமற்றை யதிகாலந்தன்னில்' (மச்சபு. வீமத்துவா. கஅ.)

அதிகாலை—விடியற்காலம்.

அதிகிருச்சிரம்—பன்னிரண்டு நாள் அறுட்டிக்கப்படும் ஒரு விரதம். அதனை அறுட்டிப்பவன் முன் மூன்றுநாள்களிலும் பகலில் ஒவ்வொருகவளமும், அதன்பின் மூன்றுநாள்களிலும் இரவில் ஒவ்வொருகவளமும், அதன்பின் மூன்றுநாள்களிலும் யாசியாது வந்த உணவில் ஒவ்வொரு கவளமும் உண்டு, அதன்பின் மூன்றுநாளும் உபவாசமிருந்து முடித்தல்வேண்டும். (மநு. கக. உகரு.) [சுதி க்யூ: சுதி - அதிகம். க்யூ: பிரயாசம்.]

அதிகிருதர்—அதிகரித்தவர். 'அவற்றினதிகிருதராகிச் சிறந்த மாபுருடர்க்கு' (வேதா. சூ. கசு.) [சுயிக்யூ: சுயி - மேல். கிருதர் - செய்யப்பட்டவர்.]

அதிகிருதன்—1. அத்தியக்ஷன். 2. பிராட்டுவிவாகன். (மிருதி. 5.) 3. வரவு செலவுக்கணக்கதிகாரி. [சுயிக்யூ: சுயி - மேல். க்யூ: செய்யப்பட்டவன்.]

அதிகிருதி—ஒரு கவிச்சந்தம்; அஃது: அடியொன்றிற்கு இருபத்தைந்தசையுடைய நான்குக்கொண்டதாய் வருவது. [சுதி க்யூ: சுதி - அதிகம். க்யூ: செயல்.]

அதிகிருதை — அதிகாரமுடையவன். (பௌட். கசு.) [சுயிக்யூ: தா.]

அதிருணம்—நற்குணம், மேலானகுணம். [சுதிருண: அதி - மேலான. ருண - தன்மை.]

அதிருணன்—1. அருகன். (சிவாகா.) 2. கடவுள். 3. சிவன். 'களிறதுபிளிநிடிவரி செய்த வதிருணன்' (தேவார. கிருமறை. ௫. சம்பந்.) 4. நற்குணன், மேலானகுணமுள்ளவன். [சுதிருண: சுதி-மேலான, ருண - குணமுடையவன்.]

அதிருணை—பொற்றலைக் கையாந்தகரை. (மலை) 2. பொற்றாது.

அதிருய்யாஷ்டகர்—தேயுத்தவத்திலிருக்கும் அரிச்சந்திரன், ஸ்ரீசைலன், கல்பமாநன், மாதகேசுவரன், மகாகாளன்,

அதிதரு—அதிசயமொழி.

மத்திமன், கேதாரன், வைரவன் என்னும் எண்மர். (சி. சி. அ: உ. மறை.)

அதிதரு—அதிகபாரம். [சுதிமாரா: சுதி - அதிகம். மாரா - பாரம்.]

அதிமை—1. அதிகமானது. 'பலாதிகையானால்' (பெளட். மாயா. ௫௫. உரை.)

2. நடுநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. திருமூல. சு.) [சுயிகா:]

அதிமைப்பட்டார் - அதிகைவீரட்டமென்ற தலமுடையவர்.

அதிமேய்—அழிஞ்சின்மரம். (வைத்தியபரி.)

அதிமோயம்—தொகைநரகங்கள் இருபத்தெட்டுள் மூன்றாநரகம். 'கோரமதுதான் முதனரகம் கூறுமதன்மீழ்க் கவின் கோரம் - கோரமதன்முன் னதிகூட்டிக் கூறுமது மூன்றாநரகம்' (சிவதரு. சுவா. கரௌ.)

அதிமோலம்—அழிஞ்சின்மரம் (மூ. அ.)

அதிமோலம்—அழிஞ்சின்மரம் (வைத்தியபரி)

அதிங்கம் — அதிகமதரம் 'கணியதிங்கம் வகுளம்' (காஞ்சிப். சனற்குமார. சு.)

2. குன்றி.

அதிச்சத்திரம் — 1. அதிச்சத்திரம். [சுதிஹகு: அதி - மேல். ஹகு - குடை. சு. ஓர் வ-லிகுதி.] 2. காளான். (மலை.)

அதிச்சத்திரம் — 1. காளான். (மலை) 2. நட்சத்திர சேரப்பூண்டு. [சுதிஹகு: அதி - மேல். ஹகு - குடை.]

அதிச்சகரி—ஒரு கவிச்சந்தம்; அது: அடியொன்றிற்குப் பதினைந்தசையுடைய நாலடி கொண்டதாய் வருவது. [சுதிஸகூரீ: அதிமேல். ஸகூரீ - ஒரு சந்தம்.]

அதிச்சக்துவர் — அதிச்சகரி; ஒத்தமைந்த சந்தப்பொதுப்பெயர். [சுதிஸகூரீ.] (சிவதரு. உ: சு. உரை.)

அதிச்சக்தி—1. நெருங்கிய ஒற்றுமை. [சுதிஸக்தி: அதி-அதிகம். ஸக்தி - ஒன்றிப்பு.] 2. பெரியவல்லமை. [சுதிஸக்தி: ஸக்தி - வல்லமை.]

அதிச்சக்தி - ஒரு கவிச்சந்தம்; அது: அடியொன்றிற்குப் பதின்மூன்றசையுடைய

நான்கடியால் வருவது. [சுதிஹகு: சுதி-மேல். ஹகு - ஒரு சந்தம். சிவதரு. உ: சு. உரை.]

அதிச்சங்கலிதம்—ஒன்றென்னும் எண்ணையிரண்டாற்பெருக்கிவந்த குணிதமாகிய இரண்டென்பதைப் பின்வைத் ததனை இரண்டாற் பெருக்கிவந்த குணிதமாகிய நான்கென்பதனை யதன்பின்வைத் ததனை இரண்டாற்பெருக்கிவந்த குணிதமாகிய எட்டென்பதனை யதன்பின்வைத் திப்படியே யிரண்டென்பதனைக் குணமாகக்கொண்டு வருந் குணிதத்தை யதன்பின் எழுதிப் பெருக்கி, க, உ, ச, அ, கசு, நட, சுசு, கடஅ என்றிவை முதலாகப் பெறுந்தொடர். [சுதி - அதிகம். ஸங்கலிதம் - கூட்டப் பட்டது.]

அதிச்சங்கை — வீணச்சந்தேகம். (கோயிலொழுகு. 29.)

அதிச்சந்தம் — 1. அதிகமாகக்கூட்டுதல். 2. பெருங்குவியல். [சுதிஸங்கை: சுதி - அதிகம். ஸங்கை - கூட்டுதல்.]

அதிச்சந்தாநம்—1. ஏய்த்தல். 2. பொய். 3. வஞ்சகம். [சுதிஸங்கை: அதி-அதிகம். ஸங்கை - பந்தித்தல்.]

அதிச்சந்தி—கொடிவேலி.

அதிச்சந்தசோல்—அதிசயத்தைக்குறிக்குஞ் சொல்.

அதிச்சயம்—1. ஓரலங்காரம்; அது: கவிஞன் தான் சொல்லக்கருகியபொருளின் வனப்பை யுவந்துசொல்லுங்கால் உலகநடையிறவாமல் உயர்ந்தோர் வியப்புறச் சொல்லுதல். (தண்டி. ௫௪.) 2. புதிதாயாவது வழக்கத்தினின்றும் விகற்பமாயாவது ஒன்று தோன்றுதலால் உண்டாகும் மனக்கிளர்ச்சி. 'ஆரிவ னெதிர்தீர் பானென் றதிசய நீர னான்' (கந்தபு. திக்கு. அக.) 3. மிகுதி 4. மேன்மை. 'அடிகளிவழிபோந்தவதி சயமறியேனே' (தேவார. திருக்கூட. க. சுந்தர.) [சுதிஸய:]

அதிச்சயமலை — பண்டாரசாத்திரத் தொன்று.

அதிச்சயமொழி—ஆச்சரியச்சொல். (பிங்.)

அதிசயவிரக்கச்சொல்—அதிசாரபேதி.

அதிசயவிரக்கச்சொல் — இரக்கத்தோடு கூடிய அதிசயத்தை விளைக்குஞ்சொல்.

அதிசயவுவமை — உவமையலங்காரவகை களுளொன்று; அது: உபமாநம், உபமேய மென்னு மிரண்டற்குஞ் சார்பிடத்தாலன்றி ஒப்புமைக்குரிய குணத்தினாலே தம்முள்ளே பேதமில்லையென அதிசயந்தோன்றச்சொல் லப்படுவது. (அதிசயவுவமைக் குதாரணம்) 'நின்னுழையேநின்முகங்காண்டு நெடுந்தடந், தன்னுழையே தன்னையுங் காண்குவ-மின்னு- மிதுவொன்று மேயன்றி வேற்றுமை யுண் டோ - மதுவொன்று செந்தா மரைக்கு' (தண்டி. ஈஉ.)

அதிசயன்—அருகன். (திவாகர.)

அதிசயநீந்தல்—அதிசயங்கொள்ளல் 'அலமந் தேங்கியதிசயித்து' (கந்தபு. திருமண. ஈக.)

அதிசயநே—மிகுதியாய். 'அதிசயேந சிவோ கமென்று பாவிக்கப்படுவதாம்' (சி. சி. சு: எ. சிவாக்.) [இது மூன்றாம் வேற்றுமையேற்றுநின்ற ஒரு வடமொழி. சுதிஸபெந: சுதிஸப - மிகுதி. ஈந - மூன்றாம்வேற்றுமையுருபின்றிரிபு.]

அதிசயோக்தி—உயர்வுநவீற்சியணி; அஃது ஒருபொருளானது தன்சொல்லாற்சொல்லப் படாமற் கேட்போரை மகிழ்விப்பதும், இஃது அஃதென்று தெரிந்துந் தன்னிச் சையா லாமென்றுகொள்ளப்படுவதுமாகிய ஆரோப நிச்சயத்திற்கு விடயமாகுதல். 'புயலே சுமந்து பிறையே யணிந்து பொருவி லுடன் - கயலே மணந்த கமல மலர்ந்தொரு கற்பகத்தி-னயலே பசும்பொற் கொடிநின்ற தால்' (வாண. க.) இங்கே புயன்முதலிய உபமானச்சொற்களாற் கூந்தன்முதலிய உப மேயங்கள் இலக்கணையாகச் சொல்லப்பட்டன. (இலக்கணவிலா. களவு. விசாக.) 2. மிகப்பேசுதல். [சுதிஸபொக்தி: சுதிஸப - மிகுதி. உகி - பேச்சு.]

அதிசயோக்தி—அதிசயோக்தி.

அதிசாரணயோநிரோகம்—பெண்களுடைய யோநியிலே வரும் ஒருவகைரோகம். (சீவ ரட். ஈஉஉ.) [சுதி - அதிகம். சாரணம்-சஞ் சரித்தல்; யோநி; ரொம - நோய்.]

அதிசாரம்—1. நிலைபெற்றது, சற்றுநேரம் நிற்பது. [சுதிசார:] 2. நெட்டுயிர்ப்பு. [சுதி; ஸாரம் - போதல்.]

அதிசான்—1. அப்பாற்போகிறவன். 2. வழிகாட்டி. [சுதிஸார: சுதி - அப்பால், ஸார - செல்பவன்.]

அதிசரிந்தல் — அப்பாற்போதல். [அதி ஸர.]

அதிசருச்சநம்—1. உதாரத்துவம். 2. கொ டை. 3. கொலை. [சுதிஸரு-ந: சுதி - அதிகம். ஸரு-ந-படைத்தல்.]

அதிசாக்கிரதை — மிகுலிழிப்பு. [சுதி; ஜா-முதா - விழிப்பு.]

அதிசாக்ரம் — ஒரு தமிழ்க்கணிதநூல். (கணக்கதி. பாயிர.)

அதிசாத்திரன்—சந்திரன்.

அதிசாயியை—வெண்குன்றிச்செடி. [சுதி ஸாரி.]

அதிசாரசன்னி — சன்னிவகையிலொன்று. அதிசாரசிலேட்டுமரோகம் — சிலேட்டும ரோகங்களுளொருவகை; அது: சிவந்தபேதி, வயிற்றிலிரைச்சல், குத்தல், விலாவிற்குலை, பொருமல், மாப்பிலும் நெஞ்சிலும் நோவு, வாய்வறளல், இருமல், சுவாசம், தாகம், எரிச்சல் என்னுங் குணங்களையுடையது. (சீவரட். ககரு.) [சுதிஸாரஸூஷ ரொம.]

அதிசாரணம்—மாலிலங்கமரம். (மூ. அ.)

அதிசாரத்திரவியம் — அதிசாரநோயைத் தீர்க்கும் மருந்துக்குச் சேர்க்கப்படுஞ்சரக்கு கள்; அவை: வெட்பாலையரிசி, அதிலிடயம், வட்டத்திருப்பி, வறட்சுண்டி, சுக்கு, கீழ்க் காய்நெல்லி, இலவம்பிசின், ஓமம், கஞ்சா, மாவிரை, திப்பிலி, சிறுகாஞ்சொறி, இரு பூலா, (வறட்டூலா, நீர்ப்பூலா,) சாதிக்காய், நீர்முள்ளிவிதை, முத்தக்காசு, குங்குலியம், காட்டாத்திப்பூ, கிராம்பு, கருங்காலிப் பிசின், ஆவிரை, புளியம்பேர், வாகை, மாதளம்பிஞ்சு, வெள்ளிலோத்திரம், கரு வேல், தேன், புளியங்கொட்டைத்தோல், தென்னம்பாளை யென்பன.

அதிசாரபேதி—பேதிவகையிலொன்று.

அதிகாரம்—அதிதூன்.

அதிகாரம்—1. அதிமதுரம். (இராசவைத்.)
2. கிரகங்கள் ஓரிராசியினின்று தமது வழக்க
மானகாலம் நீங்குமுன் மற்றோரிராசிக்குச்
செல்லுதல். 3. பேதிவகையுள்ளொன்று, வயிற்
துளைவு; இது சிலகாரணங்களால் வாயு
அதிகரித்துத் தாதுக்களையும், உதராக் கி
பையுங் கெடுத்து மலப்பையிற் சேர்ந்து
கொண்டுமலத்தைச் சலமாக்கியபாநத்தாலே
ஒழுகச்செய்யு மென்பர். 'குன்மமதி சார
வெப்புக் கொடுஞ்ஞலை' (சிவாநந்தமாயே.)
[சுதிவார: சுதி - அதிகம். ஸார -
போதல்.] 4. விரைவாய்ப்போதல். 5. மிகச்
சிறிய பின்னவெண். (நான். பால.) 6. கல்
வப்பு. (மூ. அ.) 7. சத்திசாரம். (வைத்திய
பரி.) [2, 4. சுதிவார: சுதி - அதிகம்.
வார - போதல்.]

அதிகாரவக்கிரம் — ஓரிராசியினின்று
போகும் கிரகங்கள் தமக்கு வழக்கமாக நிய
மிக்கப்பட்டகாலங் கழியுமுள்ளே அவ்விரா
சிக்கு மீண்டுவருதல். (விதான. கோசர. 15.
உரை.) [சுதிவார; வக்ர - மீள மடங்கு
தல்.]

அதிசிதவை—நாக்கிலே வரும் ஒருவகை
ரோகம்; அது: அடிநாலின்கீழ் துளிநாவைப்
போலத் தடித்து வீங்குவது. (சீவரட்.
உ. அரு.) [சுதி; தீவா - நாக்கு.]

அதிசிந்தம் — தாளப்பிரமாணம் பத்து
வகையுள்ளொருகிய மார்க்கம் என்பதன்
பிரிவுக ளாறனு ளொன்று; அது: கான்மாத்
திரை ஒருகலையாகக்கொண்டது.

அதிரீயணம்—அனல்கொளுத்தல், குடு
காட்டல். இஃது சூச்சியத்துக்குச்செய்யும்
பதினெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களிலொன்றாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [சுயிஸ்ர யண.]

அதிசீக்கிரம் — அதிகவிரைவு. [சுதி;
ஸீவ - விரைவு.]

அதிசீதம்—இருபத்தெட்டுத் தொகைநர
க்களுக்குமுதலாவதாகிய கோரத்துக்குள்ள
ஐந்து நாயக நரகங்களுள்ளொன்று. 'வெந்
துயர்செய் ரௌரவம் மாரௌரவமே மிக்க
தமஞ் - சிந்தைகனு முதிசீத மதிவெப்ப
மெனத்தெரித்த - வைத்தியமுதனிரயத்
ததிபதிகளெனவறி' (சிவதரு. சுவர். ககஉ.)

அதிசீர்ணம் — மிகுந்தசீரணம். 'அறை
கின்ற சீரணமாயசீரண்மாயதிசீர்ண மாகி
யன்ன - முறைகின்றவுடலுக்குக் கூற்றமாம்
நாடியுயிருலேவினாலே' (ஞானவா. சிசித்து.
சுஎ.)

அதிசுட்கம்—ஒருநோய்; அது: சரீரத்தை
வரட்டுவது. (சீவரட். உரு.) [சுதி; ஸுஷு -
வரட்சி.]

அதிசுந்தம்—மிகுசுத்தம். 'மாயாசரீரமதி
சுத்தமாய் வரும்' (சி. சி. க: சக. ஞானப்.)
[சுதி; ஸுஷு - சுத்தமானது.]

அதிசுத்தமசிந்து—தூலசித்துப்போலாது
மிக நுண்ணியதான சித்துப்பொருள். 'சிவ
மகிசுக்குமசித்தாதலி னுண் டசத்து நின்ற
லாற்றாது' (சி. சி. எ. ந. சிவஞான.) [சுதி;
ஸுஷு; திசு.]

அதிசுத்தமத்துவம்—மிகுநுண்மைத்தன்
மை. (சி. சி. பர. நிகண்ட. நு. உரை.) [சுதி
ஸுஷுக்ஷம்: சுதி - அதிகம். ஸுஷுக்ஷ
க்ஷம் - நுண்மைத்தன்மை.]

அதிசுத்தமம் — மிகநுண்மை. 'தொழு
தகைய தூலஞ்சூக் குமமதிசூக் குமமாய்ச்
சுடர்சத்தி சம்பந்த மாயபர சிவனை' (குத.
எக்கி. பூ. ச: உச.) [சுதி - அதிகம்.
ஸுஷுக்ஷ - நுண்மை.]

அதிசுத்தமவாக்து — மிகச்சூக்குமமான
வாக்கு. (சி. சி. க: உரு. சிவஞான.) [சாந்தி
கலாபுவநவாசிகளுள்ளே சூக்குமைமுதலிய
நான்குவாக்கும் அதிசூக்குமமாய்ச் சிவிக்கு
மென்று மறைஞானதேசிகர் சொல்வர்.]
(சி. சி. க: உச. உரை.) [சுதி - அதிகம்.
ஸுஷுக்ஷ - நுண்மை. வாக் - சொல்.]

அதிசுத்தமப்பித்தல் — மிகநுண்மையாக்
கல்.

அதிசுத்தமை—ஒரு சத்திகலை.

அதிதூன்—1. சிங்கமுகாசுரனுடைய ஒரு
மகன். (கந்தபு. புதல்வர். கஅ.) 2. மிக்க
வீரன். 'வீரவதி ஞாநினை வேர்மாளவே'
(திருப்பு. கசச.) [அதி: ஞா-வீரன்.]

அதிசோபநை—உமாதேவி. ‘வரதையதி சோபநைமாபெல்காந்தை’ (கூர்மபு. திருக்கல். உஉ.) [அதி - அதிகம். சோஹநா - அழகுள்ளவள்.]

அதிசோபநை—1. தேமாமரம் (மலை.) 2. பரிமளத்திரவியம். [அதிஸௌரஹ: அதி - அதிகம். ஸௌரஹ - வாசனையுடையது.]

அதிட்டக்காரன்—அதிட்டவான். [சுடிஷ்டுஷ்டு:]

அதிட்டநன்மம் — அதிருட்டகன்மம். சுவர்க்க நரகங்களிலே யநுபலிக்கப்படுவன. (சிவப்பிர. உ: கங். உரை. சிதம்பர.) [சுடிஷ்டுஷ்டு - காணப்படாதது, கர்ம-செயல்.]

அதிட்டச்சேல்வி — இந்திரபாஷாணம். [இதிற செல்லியென்பது சொல்லியென்று சில வைத்திய அகராதிகளிற் காணப்படுகின்றது.]

அதிட்டம்—1. காணப்படாமை. ‘திட்டமு மதிட்டமுமில்லிட்ட’ (சேதுபு. சருவ. உசு.) 2. காணப்படாதது. 3. காத்திராமல் வரும் அபாயம். 4. புத்திதத்துவத்திற் சமவாயசம்பந்தியாய்வைக்கப்பட்டுப் பலபரியந்தம் இருக்கும் ஸம்ஸ்காரமாகிய சூக்குமகன்மம். 5. மிளகு. (மூ. அ.) 6. முன்னறியப்படாமல்வருஞ் சம்பவம். [1, 2, 3, 4, 6, சுடிஷ்டுஷ்டு: அ - எதிர்மறை. ஷ்டுஷ்டு - காணப்பட்டது.]

அதிட்டவலி—அதிட்டபெலம். ‘நானறிந்தறியாமையாய்ப்போன லதிட்டவலிவெல்ல வெளிதோ’ (தாயு. ஆனந்த. எ.)

அதிட்டகாரர் — அறியப்படாத உருவமுடையவர். ‘ஸ்ரீகண்டருபியாயிருக்கின்ற சிவன் அதிட்டாகாரராதலால்’ (சி. சி. க: சஅ. உரை. ஞானப்.) [சுடிஷ்டுஷ்டு - அறியப்படாத. ஆகாரர் - வடிவமுடையவர்.]

அதிட்டாத்திரி — 1. அதிட்டிக்கிறவன். ‘சிவன் நாதாதிட்டாதாவானபொழுது வந்து அதிட்டாத்திரியான சத்தியாய்’ (சி. சி. உ: எரு. உரை. சிவாக்.) 2. ஆளுதல்செய்கிறவன். [சுயிஷ்டாத்திர.]

அதிட்டாத்திரு—தலைமைவகிப்பவன். ‘ஈசனதிட்டாத்திருவாம்’ (வேதா. சூ. 79.)

அதிட்டாநர் — 1. அதிட்டிக்கிறவன். ‘அதிட்டாத்திரி’ பார். (சி. சி. உ: எரு. உரை. சிவாக்.) 2. ஆளுமதிபதி. [சுயிஷ்டாநர்; சுயி - மேல். ஸூதா - நிம்போன்.]

அதிட்டாநசைநந்தியம் — சுத்தசைநந்தியமான பிரமம். ‘ஏரதிட்டாநசைநந்தியத்திற்கு நாசமில்லை’ (சூத. எக்கி. பூ. உ: எ.) இது கூடஸ்தப் பிரம அதிட்டாநத்தை ஒன்றாகக் காணும் அபிபதார்த்தம். (கைவல். தத்துவ. ஈரு.) [வியாவகாரிகளுதிய சேவத்திரய முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாயிருத்தலின் வந்தபெயர். சுயிஷ்டாநவெனநது.]

அதிட்டாநபூதம் — அதிட்டிக்கும் அது. ‘ஆன்மாவுடைய ஞானக்கிரியைக்கு அதிட்டாநபூதமாயிருக்கும்’ (சி. சி. உ: எரு. சிவாக்.) [சுயிஷ்டாந-ஆதாரம். ஹ-உத - ஆனது.]

அதிட்டாநபூதை — அதிட்டிக்கும் அவன். ‘சிருட்டியாதிருத்தியத்திற்குக்காரணமாகிய சத்தியே உபாதாநமாகிய விந்துவிற்கதிட்டாநபூதையாய்த் தன்காரியத்தைச் செய்கிறதென்னும் கருத்துவிளங்க’ (சித்தா. சாரா. கூ-ஆஞ்சலோ. உரை.) [சுயிஷ்டாந; ஹ-உதா - ஆனவன்.]

அதிட்டாநம்—1. அடக்கியாளுமதிகாரம். 2. ஆசனம். 3. இடம். 4. இளைப்பாறுமிடம். ‘சாற்று மாயாநிவிர்த்தி தானதிட்டாநமாய்’ (சூத. எக்கி. பூ. உ: சு.) 5. சமீபமாய்நின்றல். 6. சமீபமாயிருத்தல். 7. தேர்முதலியவற்றினுள். 8. நகரம். 9. நிலயம். 10. நிலை. 11. மகத்துவம். 12. மூலகாரணம். 13. வகிக்குமிடம். 14. வாழ்த்து. 15. வகிக்கப்பட்ட பிரமாணம். [சுயிஷ்டாந.]

அதிட்டாநன்—1. பரப்பிரமம். ‘ஈசனென்றிடுமவகையதிட்டாநனியம்பரு மொருபரப்பிரமம்’ (வேதா. சூ. திருக்குவி. ஈரு.) [சுயிஷ்டாந - ஆதாரம். ஈசனுக் காதாரமாயிருத்தலின் வந்த பெயர்.] 2. கூடஸ்தன். ‘சேவனென்றிடுமவகையதிட்டாந சேதனனந்தரியாமி-யாவலினதுசந்தாதத்திரு சுயஞ்சத்தார்த்தனோடவிச்சிந் சேவன் - ரூவரும் பாரமார்த்திகன் றுரியன்சான்நின்ன பிரத்திகான் மாவா - மேவமி ரெம்ப தத்திலக்கியார்த்த நென்பகூடத்த நாமங்கள்’ [வியாவ

காரிகனாதிப சீவத்திரயம் முதலியவைகட் காதாமாயிருத்தலின் வந்தபெயர். வேதா-
கு. திருக்குவி. ௫௨.]

அதிட்டாநுமாநம் — கருதலநுமாநம்; ஒரு வன் சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டே யவனுங் கிவ்வளவு ஞாநமுண்டாயிருந்த தென்றறிதல். (சி. சி. அளவ. ௧௨, நிரம்ப.) [சுடிஷ்டாநுமாந.]

அதிட்டித்தல்—1. நிலைக்களமாகக்கொண்டு செலுத்துதல். (சைவலி. ௫. பக்.) 'குரு தேகங்கனையதிட்டித்துத் திணைச்செய்யா திருந்தால்' (சி. சி. ௧: ௪௬, ஞாநப்.) 2. வாயி லாக்கோடல், 'சத்திதான்பிரேரித்துப் பின் றுனதிட்டித்துக்கொண்டே - யதினாற் புத்தி முத்தியளித்தலால்' (சி. சி. ௧: ௫௮.) 3. விரித் தல்.

அதிட்டிதம்—1. தாபிக்கப்பட்டது. (பௌட். பசு. ௬௦.) 2. நியமிக்கப்பட்டது. (பௌட். பசு. ௬௦.) 3. நிலைப்படுத்தப்பட்டது. (பௌட். பசு. ௬௦.) 4. பிரேரிக்கப்பட்டது. (பௌட். பசு. ௬௦.) 5. மேல்விசாரணையெய்யப்பட் டது. [சுடிஷ்டி: சுடி - மேல், ஷ்டி - நிற்றல்.]

அதிட்டையத்தாநம் — அதிட்டித்தற்கு யோக்கியமான தாநம், நிலைக்களமாகக் கொண்டு செலுத்துந் தாநம், 'சுசுரத்ததவம் மகேசுவரனுக்கு அதிட்டையத்தாநமாயிருக் கும்' (சி. சி. ௧: ௧௩௧.) [சுடிஷ்டையத்தாநம்.]

அதிட்டையபேதம் — அதிட்டித்தற்கு யோக்கியமான பொருள்களின் பேதம். 'சிவ பேதமென்றும் நவபேதத்தை யொருபொரு ளாகிய சிவன் தானே யதிட்டையபேதத்தை யொட்டி யபிவியித்துத் தடத்த கற்பனையி னுலே காண்பிப்பன்' (சி. சி. ௨: ௪௪, ஞாநப்.) [ஹேடி - வகை.]

அதிட்டையம்—அதிட்டிக்கப்படும்பொருள். 'அதிட்டையத்தாநம்'

அதிட்டையநுபிணம்—அதிட்டிக்கப்படுதற்கு யோக்கியமான ரூபமுடையவன். (பௌட். பதி. ௧௧.) [சுடிஷ்டையா-விணம்.]

அதித்தம் — குட்டிப்பல். [சுடிஷ்டி.]

அதித்தநோகம் — பல்லில் வரும் ஒரு நோய்; அது: பற்களின்சந்திலே குட்டிப் பல் முளைப்பதனால் வரும் உபத்திரவம். (சீவரட். ௨௮௧.) [சுடிஷ்டிரோம.]

அதிதபநிகுச்சிரம்—கிருச்சிர விரதவகை யுள் ஒன்று; அது: இருபத்தொருநாளைக்கு முன்றுபலம் பசுப்பாலுண்டுசெய்யும்விரதம். 'அருந்துதன் முப்பலப்பான் மூவைந்தாறு திரமு மதிதபநமாபென்றே யறிக' (சிவதரு. பரிகா. ௨௫ - உரை) [அதிதபநம் - மிக வாட்டுதல். க்ருஷ்ட - கட்டம்.]

அதிதபநம் — அதிதபநகிருச்சிரம். 'அதி தபநகிருச்சிரம்' பார்.

அதிநமம் — முதலார் தொகைநகமாகிய கோரமென்பதற்குள்ள ஐந்து நாயகநகங் களு ளொன்று. (சிவதரு. எ: ௧௧௨ - உரை) [அதிதமம்.]

அதிநலசிலேட்டுமம் — ஒருவகைச்சிலேட் டுமநோய்.

அதிநவளம்—மிகுவெண்மை. 'அதிநவள மத்தவாரணமும்' (பாரத. பன்னிர. ௪௫.) [சுதிபவன். சுதி - அதிகம். யவன் - வெண்மை.]

அதிநசீசேவன்—குபேரன். (பிங்.)

அதிநலு—பொன்.

அதிநாநா — பெருங் கொடையாளன். [சுதிநாநா.]

அதிநாநிநு — பெருங் கொடையாளன். [சுதிநாநிநு.]

அதிநாநம் — அதிகமாகக் கொடுத்தல். [சுதிநாநம்: சுதி - அதிகம். நாநம் - கொடுத்தல்.]

அதிநாபகவாதம் — சரீரத்தைத்தவிக்கப் பண்ணும் ஒருவகை வாதம். (சீவரட். ௧௪௧.)

அதிநாநம்—இலந்தைமரம். (மலை.)

அதிதி — 1. இரவிலேநிகழும் பத்தாம் முகூர்த்தம்; அது: புரப்பூசமெனவும் பெயர் பெறும். (விதாந. குணகு. எ௩. உரை.) 2. ஒருவனிடத்திலே முன்னொருகாலமும் அறி யப்படாதவனுய்ப் பசித்துவந்த பரதேசி. 'அதிதியர்க்கும்கலத்தாந்பூசைவகுத்து' (சைவச. மாணா. ௨௪.) 3. ஓராசன், இவன்

அதிநிகிரியை—அதிநிந்திதம்.

தசரதாராமன்மகனாகிய குசன்புத்திரன். 4. சிராத்தஞ்செய்யத்தகாததிதி;அது: குறித்த ஒருதிதியிலே செய்யவேண்டிய சிராத்தம் அத்திதி முன்னாளிலேனும் பின்னாளிலேனும் பிதிர்காலத் த்திலியாப்தியடைவதினால் செய் யத்தகாததாயிருப்பது. 5. தக்கன்மகளும் காசிபன்மனைவியுமாகிய ஒருபெண்; இவளைத் தேவர்களுக்குத் தாயென்பன். (இராமா. சடாயு. ௨௫.) 6. பிதிரர்கள் எழுவரிலொரு வர். 7. பூமி. 8. விருந்தினன். 'மறுகினிற் றோர் பசுக்கறக்குநேர மதிதிவர னோக்கி' (கூர்மபு. நித்தியகர். ௧௬.) [1, 5, 7, சுதிதி. 2, 3, 4, 6, 8. சுதியி.]

அதிநிகிரியை—விருந்தோம்பல். [சுதியி க்ரியா: சுதியி - விருந்தினன். க்ரியா - செயல்.]

அதிநிசேவை—விருந்தினனைபுசரித்தல். [சுதியி - விருந்தினன். ஸேவா - உபசரித் தல்.]

அதிநிநாள் — புரர்பூசம். (பிங்க. ௨௪௫.)

அதிநிப்பம்—பசியின்மை.

அதிநிபூசநம் — அதிநிபூசை. [சுதியி வ-ஓஜந: சுதியி - விருந்தினன். வ-ஓ ஜந - பூசை.]

அதிநிபூசை — 1. தன்னுச்சிரமத்திலே பசித்துவந்தவிருந்தினனுக்குப்பாத்தியாதிக ளால் உபசரித்து அந்நமூட்டல். 'கமழ்சுவை யடிசிலா னதிநிபூசையும்' (காஞ்சிப். நகா. ௧௦௩.) 2. விருந்தினரையுபசரித்தல். (கூர்மபு. வருண. ௧௬.) [சுதியி; பூஜா - உபசாரம்.]

அதிநியர்—1. சூரியர். 'அதிநி புதல்வரா த வினா லதிநியப் பெயரொடுங் கனிப்பிற் - போக்கருஞ் செல்வத் தொடுமிரு விசம்பிற் புங்கவ ரேத்தவாழ் கின்றார்' (கூர்மபு. அந்த. ௧௩.) [சுதிதிஜ. 2. விருந்தினர். 'திநாதிநிய ரிவரையுபசரிப்போர்' (குத.எக்கி.பூரு.௧.௭.)

அதிநிசுணுழலிகை — 1. முள்ளிக்கீரை. 2. சித்திரமூலம். 3. மொந்தன்வாழை. 4. செங்கீரை. 5. சீந்தில். (தைல. தைலவ. ௧௩௫. உரை.)

அதிநிரன்—அதிகவீரன். 'அச்சது பொடி செய்த வதிநிரா' (திருப்பு. காப்பு.)

அதிநிவிரம்—அதிகக்கடுமை. [சுதிதிவ்.]

அதிநாம்மற்பீநசம்—அதிகத் தும்மலையுண் டாக்கும் ஒருவகைப் பீநசரோகம். (சீவரட். ௨௭௬.)

அதிநூலரோகம் — சரீரத்தைப்பருக்கச் செய்யும் ஒருவகைநோய். (சீவரட். ௨௦௩.) [சுதி - அதிகம். ஸு-ஓஜ - பருமை. ரொம - நோய்.]

அதிநெய்வம்—1. அதிட்டிக்குந் தெய்வம், ஆளுந்தெய்வம். (சி. சி. க்: சுஅ. மறை.) 2. மேலானதெய்வம். 'பூதநம் குழைத்துப் புரம்பொடிபடுத்த புண்ணிய னேயதி தெய்வம்' (குத. எக்கி. பூ. சு. ச.)

அதிநேசம் — 1. ஒன்றற்குரியதை மற் றொன்றற்கு ஏற்றிக்கூறுகை. 2. ஒப்புமை காட்டிபுணர்த்துவது. (தர்க்கபா. ௨௮.) 'அதிநேசவாக்கியம்' [சுதிநெச: சுதி; நெச - மாட்டுதல்.]

அதிநேசவாக்கியம்—ஒருபொருளையறியா தவனுக்கு அதுபோன்ற வேறொருபொரு ளைக்காட்டி அறிவிக்கும் வாக்கியம். 'அதி நேசவாக்கியப்பொருண்ணிவோடு கூடிய ஆவொப்புமை விசிட்டபிண்டநூநம் உவ மாநம்' (தர்க்கபா. ௨௬.) [சுதி; நெச; வாசு - சொற்கூட்டம்.]

அதிநேசித்தல் — ஒன்றற்குரியதை மற் றொன்றற்கு ஏற்றிக்கூறுதல்.

அதிநேவதை — 1. அதிட்டித்துநிற்குந் தேவதை. 2. குலதெய்வம். [சுயிநெவதா: சுயி - மேன்மை. நெவதா - தெய்வம்.]

அதிநேவன் — 1. மேலான கடவுள். 2. குலதெய்வம். [சுயிநெவ: சுயி-மேன்மை. நெவ - கடவுள்.]

அதிநைவம் — அதிட்டிக்குந் தெய்வம், ஆளுந் தெய்வம். [சுயிநெவ: சுயி - மேன்மை. நெவ - தெய்வம்.]

அதிநிநீதிதம்—அதிகம் நிந்திக்கப்பட்டது. (சைவப். ச௨.) [அதி - அதிகம். நிந்தித - நிந்திக்கப்பட்டது.]

அதிநுட்பம்—1. அதிகநுட்பமுடையது. 'அதிநுட்பம் யாவன' (வள். கூடகூ.) 2. அதிகநுண்மை. [அதி - அதிகம். நுட்பம் - நுண்மை.]

அதீபிரகாசம்—பெரிதும்அறியப்பட்டது. [சுதிபுராணம்; சுதி-அதிகம். புராண-ஒளி.]

அதீபிரசங்கம்—1. அதிகநட்பு. 2. அதிகமாகப் பேசுதல். 3. அதிகமான அவமரியாதை. 4. அதிவியாத்திதோஷம். 5. நெருங்கிய ஒற்றைமை. 6. பேசியதையே மேலும் மேலும் பேசுதல். [சுதிபுராணம்; சுதி - அதிகம். புராணம் - கூடுதல்.]

அதீபிரதாசம் — அதிகப்பிரதாசம். (சைவப். நள.) [சுதி - அதிகம். புராணம் - சிரோட்டம்.]

அதீபிரவிரூத்தப்பிரபிதாமகம் — பிரவிரூத்தப்பிரபிதாமகனுடைய தந்தை. (அக பஞ்ச.அ.) [சுதிபுராணம்; புதிபிதாமி.]

அதீபிரவிரூத்தப்பிரபுளத்திரன் — பிரவிரூத்தப் பிரபுளத்திரனுடைய புத்திரன். (அகபஞ்ச.அ.) [சுதிபுராணம்; புதிபுளத்திரன்.]

அதீபித்தவர் — மிக்க பக்குவமுடையவர். (சி. சி. அ. உ. மறை) [அதி - அதிகம். பக்குவம் - பக்குவமுடையவர்.]

அதீபசம்—கொன்றை (மலை.)

அதீபத்தர் — அறுபத்துமூன்றுநாயன் மாரு ளொருவர். (பெரியபு. அதிபத். 3க.)

அதீபத்தி — ஆளுகைசெய்கிறவன், எசமாட்டி, பெருமாட்டி. [சுயிவதி: சுயி-மேன்மை. வதி.]

அதீபதி—1. அரசன். 'வேடர்க்கதிபதி நாகனென்பான்' (பெரியபு. கண்ணப்ப எ.) 2. சண்பகம் (மூ. அ.) 3. தலைவன். 'சதா சிவராதியதிபதினொடுக்கம்' (சிவப்பிர. 2: 3. சிதம்பர.) [சுயிவதி: சுயி-மேன்மை. வதி - தலைவன்.]

அதீபதிச்சங்கம்—வாழ்வுருவையரிசி.

அதீபதாங்கி—கொடுவேலி (மூ. அ.)

அதீபம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

அதீபர்—முதல்வர். 'அத்தகு தொண்டர்க் கெல்லா மதிபரா மவரை நோக்கி' (வாதபூ. திருப். 3க.)

அதீபரமாப்தர்—சதாசிவர்; இவர், தம்மின் மேலாகிய ஆப்தர் 'பிறரின்மையின் இப்பெயர்பெற்றனர். (சைவச. பொது. 1உஅ.) [அதிபரம் - மிகமேலான. ஆப்தர் - உள்ளது கூறுவோர்.]

அதீபரன்—1. தன் சத்துருவை வென்றவன். 2. பெரியசத்துரு. [சுதிவர: சுதி - மேல், அதிகம். வர - பகைவன்.]

அதீபலம்—1. மிகுபெலம். 'அமரிடு மதிபல வரசர்' (இரகு. திக்கு. உ.) [சுதிவல.]

2. நேர்வாளம் (மலை.)

அதீபலன் — சதருத்திரருள்ளே வருண திக்கிலிருக்கும் பதினென்குருத்திரரு ளொருவன். (வி - ணி. உள. சி. வி. கிரி. உரு. தாம்.)

அதீபலா—நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவித்தத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவந்களு ளொன்று. (சித்தா. சாரா. கிரியா. உக-ஆஞ்சலோகவுரை.)

அதீபல—1. இவன் கொலைசெய்த பூதத்தின்றேகம் தேவர்கள் வாசம்பண்ணுதற்கிடமாய் வாஸ்துபுருடனென்னும் பெயர்பெற்ற தென்பர். 2. தசரதராமருக்கு விசுவாமித்திரரால் உடதேசிக்கப்பட்ட இரண்டு மந்திரங்களு ளொன்று; அது: தாகத்தைப்போக்குதற்கும், ஊக்கம், உடல்வலி முதலியவற்றைத்தருதற்கும் பயன்படுமென்பர். (இராமா. பால. தாட. 3க. உரை.) 3. பேரா முட்டி. (தைவல.)

அதீபரிச்சம்—வாழ்வுருவையரிசி. (மூ.அ.)

அதீபன்—1. அரசன். 2. எப்பொருட்கு மிறைவன். (பிங்க. அநஅ.) 3. தலைவன். (பிங்.) [சுயி - மேல். வ - காப்பவன்.]

அதீபாதகம்—மிகப் பெரும் பாதகம்; இது, சிவனுக்குஞ் சிவனடியார்க்குஞ் சிவனைப் பூசிக்குஞ் குருவுக்கும் விரோதமாகச் செய்யப்படுவது. சிவநிர்த்தை, சிவத்திரவியம் புசித்தல், கூலிக்குப் பூசித்தல், குருநிர்த்தை, குருதிரவியம்புசித்தல், சிவனடியாரநிர்த்தை, வேதாகமநிர்த்தை யென்பன அதீபாதகமென்பர். (சைவச. பொது. உசக. உரை.) 'பிழைத்தவதிபாதகம் தீர்த்திலங்குகவே' (சீகாழிப்பு. ஸ்ரீகாளிபுர. 30.) [சுதிவாதக: சுதி - அதிகம். வாதக-குற்றம்.]

அதிபாநகர்—அதிமார்க்கம்.

அதிபாநகர் — மிகுந்த பாதகமுடையவர். 'அதிபாதகர்க ளைம்பெருமான் கன்பாகிய தென் னெனவயிர்த்தார்' (ஞானவா. பிரகலா. ௧௦.)

அதிபாநம்—1. எல்லைகடத்தல். 2. நியாயப்பிரமாணத்தையாவது தேசவழக்கத்தை யாவது மீறிநடத்தல். [சுதி - அப்பால். வாத - போதல்.]

அதிபாநம்—மதுபாநம்.

அதிபாநம் — கோவேறுகழுதை. [சுதி ஊரமு: சுதி - அதிகம். ஊரமு - சுமை கொண்டிசெல்வது.]

அதிபாநம்—மிகு நிபுணன். [சுதிவா ரமு; சுதி - அப்பால். வாரமு - கரை கடந்துசெல்வோன்.]

அதிபாநம்—மிகுபாநம். 'அதனாலே சா வில்லாப் பல்லுயிரா லறநெருங்கு மதிபாநத் தை - யெதினாலே தீர்வமென' (ஞானவா. அருச்சுனன். ௬.) [சுதிவா; சுதி - அதிகம். வாரமு - சுமை.]

அதிபாவம் — பெருங்குற்றம். 'வில்லாளி கூடம்பொ டிராமன்கையடலம்பு முவமிக்கி லதிபாவமே' (பாரத. பன்னிர. அஅ.) [அதிபாவ.]

அதிபீடம் — அதிகமாக இருக்குதல். (கொக்கோ. சு: உசுரு.) [வீடிக.]

அதிபூச்சியர் — அதிகம் பூசிக்கப்படத் தக்கவர். (வி - ணி. உசுஉ.) [வ-பூ.]

அதிபூதம் — 1. சரீரத்துக்கு வேறாயும், இந்திரியங்களுக்கு விடமாயும் இருக்கும் பொருள். (விசாரசா. உசு.) 2. பரமாத்மமா, மேலானவஸ்து. [சுயிவ-பூதம்.]

அதிபெலம்—அதிபெலமென்னும் புவநம். (கந்தபு. கணங்கள். ௧௦. உரை.) [சுதி வபு.]

அதிமதுரகவி — ஒருபுலவர். (தமிழ்நா. 207.)

அதிமதுரம் — 1. ஒருசரக்கு. 'அருந்ததி மதுரம்' (மச்சு. சருவபல. அ.) 2. குன்றி வேர். (மலை.) 3. மிக்க இனிமை. 'அதிமதுரக் கனியொன்று' (பெரியபு. காரைக். உரு.) 4. வெண்குன்றி.

அதிமந்தம்—சர்வநேத்திரரோகம் மூன்று வகையுள்ளன, அது: வாதாதிமந்தம், பித்தாதிமந்தம், சிலேட்டுமாதிமந்தம், இரத்தாதிமந்தம், அதாதிமந்தம் என ஐந்தாக விரியும். (சீவரட். உருஅ.)

அதிமல்லி— } மாலிலக்கம். (மூ. அ.)

அதிமலம்— } அதிமாத்திரம் — அளவுக்குமேற்பட்டது. [சுதிபாநம்.]

அதிமாநம்—அதிகமாதம். (சாசோ. குண குண. உ.)

அதிமாநுடன் — 1. உத்தமபுருடன். 2. கிரஞ்சலி. 3. தேவன். 4. மதுடனுக்கு மேற்பட்டவன். [அதிமாநுஷ: அதி - அப்பால், மாநுஷ - மாநுடன்.]

அதிமாநிசுதம்—ஒருவகைத் தந்தரோகம். சுயிபிர்வாக: உண்ணாக்கில்வரும் அழற்சி என்பது மொன்று.

அதிமாநிசம்—கண்ணில்வரும் ஒருவகைத் தசைச்சுரப்புநோய். [சுயிபிர்வாக; சுயி - மேல். பிர்வாக-தசை.]

அதிமாநிசரோகம் — பற்களிலே வரும் ஒருவகைநோய். அது: பல்லின் வேர்ச்சந்து களிலே ஆணியையொத்த கட்டிகளைப் பிறப் பித்துக் காதுகளிலும் தாடையிலும் நோவுண்டாக்கும். (சீவரட். உருஅ.) [சுயிபிர்வாக ரோம.]

அதிமாநிசார்மரோகம் — கண்ணில்வரும் ஒருநோய்; அது: வெள்ளைவிழியிலே அதிக மாமிசம் வளர்வது. (சீவரட். உருஅ.)

அதிமாயம்—மாயையினின்றும் நீங்கினது. [அதிமாய: அதி - அப்பால், மாய - மாயை.]

அதிமார்க்கநூல் — பரசமயங்களுக்கப்பாற்பட்டு உட்சமயமாய்ச் சித்தாந்த மல்லாததாயுள்ள ஞானத்தைப்போதிக்குஞ் சாத் திரம்; அது: பாசுபதம், காபாலம், மகா விரதம் என மூன்றுவகைப்படும். (சைவச. பொது. நூஅ. உரை; சதாசிவ. சாந.) [இவை உருத்திரர்களாற்செய்யப்பட்டன என்பர். (சி. பி. கை. பக். ௧௨.)]

அதிமார்க்கம் — பரசமயங்களுக்கப்பாற்பட்டு உட்சமயமாய்ச் சித்தாந்தமல்லாததாயுள்ள சமயம். (சதாசிவ. சாந.) [சுதி - அப்பால். பிர்வாக - சமயம்.]

அதிமீத்திரன்—கணவன். [அதி - அதிகம். மீத்திரன் - நண்பன்.]

அதிநிதம் — 1. அளவின் மிக்கது. 2. காய்ந்தது, ஈரமில்லாதது. [அதி; மித - அளவு. அதிமித: அ - எதிர்மறை. நிமித - ஈரம்.]

அதிமீதீ—1. அதிகுறி. [வழக்.] 2. வீம்பானநடை.

அதிமீருத்தியாத்மீதிரை—கோரோசறை மாத்மீரை. (வைத்தியபரி) [சுதி; ஶ்யு - மரணம்; ஆதி; ராசு.]

அதிழந்தம் — 1. குறுக்கத்தி. (மலை) 2. தேகம் நீங்கி படையும் முத்தி. [சுதி ருது: சுதி - அதிகம். ருது - வீடப்பட்டது.]

அதிழந்தி—சாயுச்சியமுத்தி. [சுதிருதி: சுதி - மேல். ருதி - விடுதல்.]

அதிழந்தம்—கடுங்கோபம்.

அதிழந்தன்—கடுங்கோபி.

அதிமோதம்—1. அதிக சிற்றின்ப ஆசை. 2. அசேகம். 3. ஒருதலைக்காமம்.

அதிமோட்சம் — அதிமுத்தி. [சுதி ரோக: சுதி - அதிகம். ரோக: - வீடு.]

அதியட்டி — அடியொன்றிற்குப்பதினே முகையுடையதாய் கரன்கடியால் வரும் ஒரு கவிச்சத்தம். (சிவதரு. உ: க. உரை.) [சுதுஷி: சுதி - அதிகம். சுஷி - ஒரு சத்தம்.]

அதியம்—ஒரு மருந்து.

அதியமான் — அதியமானெடுமானஞ்சி. (புறநா. 90.)

அதியமானெடுமானஞ்சி—கடையெழுவன் ஸ்கனில் ஒருவன். (புறநா. 87.)

அதியர் — அதியமான்வமிசத்தோர். (புறநா. 91.)

அதியையன் — மீன்வலைஞர் தலைவன். (திருவாலவா. 22—9.)

அதியன் — மேற்பட்டவன். 'திருவாவதேறையுளதியனே' (தேவா. 485. 4.)

அதியாச்சிரமம்—ஆச்சிரமங்களைக் கடந்த நிலை. (சி. சி. 8. 32. சிவாக்.)

அதியந்தம்—மிகுவிருப்பம். 'அதியந்தரத் தொடமையா' (பாரத. பதினெட். ச.)

[சுதி - அதிகம். சூடா - விருப்பம்.]

அதியமம்—1. அறுகம்புல். (மூ. அ.) 2. முயற்புல். (வைத்தியபரி.)

அதியால்—பெரியோருக்கிடும் காணிக்கை.

அதியுக்கிகண்டன்—ஒரியமதுதன். (வி. னி. உஅசு.) [சுதி: உயு - கடுமை. கண்டன்.]

அதியோகம்—சென்ம லக்கினத்துக்காவது சந்திரலக்கினத்துக்காவது ஆறு மேழா மெட்டாமிடங்களிற் சுபக்கிரகம் இருக்கு நிலை. இது: ஞாநம், கீர்த்தி, இராசபிரியம், முதலியசுபகாரியங்களைக்கொடுக்கும்யோகம் என்பர். (விதாந. சாதக. உந. உரை.) [சுதி-மேல். பொம.]

அதிர் — 1-3. அதிரென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும். "அதிர்கடல்குழ்புலி" (குத. எக்கி. பூ. ச. உஉ. பெ. கை.) 4. ஒலி. 5. நடுக்கம். 6. பயம்.

அதிர்ச்சி—1. அசைவு. 2. அதிகப்படுதல். 3. ஆரவாரம், குமுறல். 'காய்சினக்களிறதிர்த்திடு மதிர்ச்சி' (உபதேச. விபூதி. ககஅ) 4. நடுக்கம். 5. பயம்.

அதிர்ச்சியம்—1. காணத்தகாதது. 'அதிர்ச்சியமுமன்றென்றுசொல்லி' (சி. சி. உ: க. ஞாநப்.) 2. காணப்படாமை. [சுஅயுஸு: சு - எதிர்மறை. அயுஸு - காணத்தக்கது.]

அதிர்ச்சன்—ஒருவகைச் சன்னி.

அதிர்ந்தல்—1. அசைத்தல். 2. அதட்டல், உரப்பல். (பிங்க. உககக.) 'அரிப்பதாகனூர கப்பதாகனையதிர்த்து' (பாரத. பதினெ: கஅசு.) 3. அதிரச்செய்தல். 4. ஒலித்தல். 'மதித்தவேலையவேலையினுடைந்தெனவாய் வீட்டதிர்த்து' (கந்தபு. ததிசியுத். நஉரு.) 5. சொல்லுதல். (பிங்க. உ00க.) 6. அசைத்துத் தள்ளுதல். 'அஞ்செழுத்தாலதிர்த்தெழுத்து' (கோயிப்பு. பாயிர. கூ.) 7. நடுக்கச்செய்தல். 'பின்னதிர்த்துஞ் செய்வினை' (நான்மணி. 08.) 8. கலங்குதல். 'கற்றா னதிர்ப்பிற் பொருளதிர்த்து' (நான்மணி. 21.)

அதிர்நல்—1. அசைதல். 'பெண்ணெருத்தி பேசிற் பெரும்பூமிதானதிரும்' (நீதிவெண்.) 2. ஒலித்தல். 'அதிர்ந்து வீசிஞன்' (பாபத. குருகுல. ௫௭.) 3. நடுங்கல். 'அதிரவருவ தோர்நோய்' (வன். சஉக.) 4. எதிரொலித் தல். (பரிபா. 8. 19.)

அதிர்ப்பு—1. அதிர்ச்சி. 'இப்படி யருஞ் சம ரிழைத்திடு மதிர்ப்பினில்' (உபதேசகா. சூராதி. 28.) 2. எதிரொலி. 'எதிர்குதி ராகின் மதிர்ப்பு' (பரிபா. 8. 21.)

அதிர்வு—1. அதிர்ச்சி. 2. யாழ்நரம்பின் நடுக்கம். 'செம்பகை யார்ப்பே யதிர்வே கூடம்' (சிலப். 8. 29.)

அதிர்வெடி—1. சிறுபீரங்கி. 2. திடுக்கிடச் செய்யுஞ் சிறு பீரங்கிச்சத்தம்.

அதிர்வேட்டு—அதிர்வெடி.

அதிர்சம்—1. உப்பு. 'தனித்தபுரா தனத் தெளிவும் புத்தனமு மதிரசத்தைத் தள்ளி' (தைல. தைலவ. ௧௦௭.) 2. ஒருபண்ணிகாரம். (திருவாத. திருப்பெரு. ௭௦. வீருத்தியுரை.) 3. ஒரு பாரம். (வைத்தியபரி.) 4. மிக்க இரசம். 'அன்னமும் பாலும் தேனு மதிரசக் கனியுந்ல்கி' (திருநெல். சுவேத. ௫௮.) [அதி ரஸ.]

அதிர்நம்—1. ஓர் பண்ணிகாரம். 2. ஓர் பாரம். 3. நால்வகைத்தேர்களுளொன்று. [சு. திராய: சுதி - அதிகம். ராய - தேர்.]

அதிர்நர் — தம்மையும் தமதுதேரையும் சாரதியையும் தேர்க்குதிரைகளையும் சேனை களையும் காத்துக்கொண்டு பகைவரை அழிவு காணவல்ல தேர்வீரர்; முழுத்தேர்வீரர். 'அதிர்நர்மாயந்தார்' (பாரத. பதிஞன். ௧௪.)

அதிர்நன்—1. சத்தியகர்மன் மகன். இவன் கங்கைக்கரையில் வந்தடைந்த குந்தி சிசு வாகிய கன்னனை யெடுத்து வளர்த்தவன். இவன் மனைவி இராணை. (அபிதா.) 2. ஒரு வகைத் தேர்வீரன்.

அதிர்நல்—1. அதிர்நல். 2. புனலிமரம். 'அதிர்நல்பூத்தவாடுகொடிப்படாஅர்' (முல்லை. ௫௧.) 3. மோசியல்லிகைக்கொடி. 'விரிமல ரதிரலும்' (சிலப். புறஞ்சே. ௧௫௬.) 4. விரி னாறு. (கிவாகா.)

அதிர்நகம்—கெந்தகம். (மூ. அ.)

அதிர்நாசன் — 1. அரசனுக்கு மேற்பட்ட வன். 2. சிரோட்டராசன். 3. பேராசன். [சுயிராஜ: சுபி.மேன்மை. ராஜ-அரசன்.]

அதிர்நாத்தியம் — யாகமிருபத்தொன்றி னொன்று; இது: சோதிட்டோமயாகத்தி னொருபகுதி. 'பின்பணிக்காலந் தூசினீர் நிற் கிற் சொல்லதி ராத்திரந் துலங்கிய மகப்பய னடைவர்' (மச்சபு. தடாகவி. உ௭.)

அதிர்நம்பை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை. (மலை.)

அதிர்நயம்—அதிசயம்.

அதிர்நாயம்—இரும்பு. (வைத்தியபரி.)

அதிர்நீதம் — மிகுதி. (சிவசம. சந.)

[சு. திரித: சு. தி; ரிகு.]

அதிர்நுக்கு—குருடு. [சு. பு. சு: சு - எதிர் மறை. பு. சு - கண்.]

அதிர்நுச்சியம் — காணப்படும்பொருளைக் காணும்போகச்செய்வது. 'அகாமாதிமூன் றுகியவாகருடணமே-புகரிலாவதிருச்சியமஞ் சநம்' (திருவிளை. எல்லாம். ௧௭.) [சு. பு. சு.] 'அதிர்ச்சியம்' என்றதன் பொருளெல்லாம் இதற்கும் வரும்.]

அதிர்நுசம்—அதிருசியம். [சு. பு. சு.]

அதிர்நுசன் — குருடன். [சு. பு. சு: சு - எதிர்மறை. பு. சு - கண்ணுள்ளவன்.]

அதிர்நுசியந்தி—அருந்தி.

அதிர்நுசியம் — 1. அறுபத்துநான்கு கலை ஞானங்களுள் ஒன்று. [அது காணப்படும் பொருளைக் காணப்படாமற்போகச் செய்யுஞ் சித்தியையுரைப்பது.] 2. காட்சிக்கு விடய மாகாதது. 'உணர்வரிதாயதிருசியப்பொரு ளாய்' (குத. முத்தி. ச. ௧௬.) 3. காணத் தகாதது. 4. தாமதகுணசித்திகளுள் ஒன்று; அது: காணப்படும் பொரு ளைக் காணும்போகச்செய்வது. (சு. ம. பு. உ: ௧௬. உரை.) [சு. பு. சு: சு - எதிர்மறை. பு. சு - காணத்தக்கது.]

அதிர்நுசியன்—1. கடவுள். 2. பரசிவன். 'சீர் மொய்த்த வந்தரியாயி - சாலவேத்திடு திரு சிய நாயகன் சாற்றதி ருசியன்னே' (குத. எக்கி. பூ. ௩௩. அ.) [சு. பு. சு: சு - எதிர் மறை. பு. சு - காணத்தக்கவன்.]

அதிருட்டகன்மம்—அதிலவோடாகம்.

அதிருட்டகன்மம்—மறுமையிலே சுவர்க்க நாகங்களை யறுபலித்தற்குக்காரணமாக இருக்கும் இம்மையிற்செய்யப்பட்ட கன்மம்; இக்கருத்து, 'அதிருட்டமாவது: இம்மையிலேசெய்த கன்மம் மறுமையிற் சுவர்க்க நாகங்களை யறுபலிக்கை' என (சி. சி. உ: கஉ. உரை.) மறைஞ்ஞாநசம்பந்தர் கூறிய தாற் பெறப்படும். [சுடிஷு - காணப் படாத. சு8-6- கிரியை.]

அதிருட்டபோக்கியம்—ஒருவர்செய்தகன் மம், தேகார்த்தத்திலே சுவர்க்கத்திலாதல், நாகத்திலாதல், மற்றொருபிறப்பிலாதல் பலிப் பது. (சி. சி. உ: கக. ஞாநப்.) [சுடிஷு - காணப்படாத. ஹொய்யு - புசிப்பு.]

அதிருட்டம்—1. இந்திரியங்களாற் காணப் படாதது. (சித்தா. சாரா. ஞாந. எ-ஆஞ் சுலோகவுரை.) 2. பார்வைக்கெட்டாதது. (வி-ணி.) 3. பாவபுண்ணியத்தொழிலினற் புத்தித்தத்துவத்திற் சமவாயசம்பந்தியாய் வைக்கப்பட்டுப் பலபரியந்தமிருக்கும் ஸம்ஸ்காரமாகிய குக்குமகன்மம். இது சுவர்க்க நாகபூமிகளுக்கு ஆன்மாவுடன் குக்கும தேகத்தில் இருந்த போதலும் வருதலும் உடையதென்பர். (சி. சி. உ: கக. ஞாநப்.) [சுடிஷு: சு - எதிர்மறை. டுஷு - காணப்பட்டது.] 4. ஊழ். 5. நல்லாழ். 6. பாநியாசம். (4, 5, 6 தமிழ்லெகல்கன்.)

அதிருட்டாநுமாதம்—அதிட்டாநுமாதம். (சி. சி. அளவை. கஉ. மறை.) [சுடிஷு; அநுமாதம்.]

அதிருட்டி—ஞாநமாகியபார்வை. (இலிங் கா.) [சுடிஷு.]

அதிருட்டிபூதா—ஒரு குருட்டுப் பெண் பேய். இது: குழந்தைகளைவருத்தும் ஏழு பெண்பேய்களுள் ஒன்றென்று சொல்வர். (சீவரட். உஉஉ.) [சுடிஷு - கண்ணில்லாதது. வுதிதநா—ஒரு பெண்பேய்.]

அதிருட்டிபூதநாக்கிரதோஷம்—அதிருட்டி பூதகையென்னும் பெண்பேயினார் குழந்தை களுக்குவரும் தோஷம். அது: அற்பபார்வை, வாந்தி, சூரம், இருமல், மலபேதம், தேகநிற மாறுதல், அத்தேகத்திற் றுர்க்கத்தம் வீசு தல், அல்லது அசங்கியநாற்றம், இனத்தல்,

சொற்பரித்திரை, உதடுநோவு, தினவு, விக் கல், பயம், முலைப்பாலில் அசங்கியம், ஈரத் தொனி, நடுக்கம் முதலிய குணங்களையுண் டாக்கும். (சீவரட். உஉச.) [சுடிஷு வுதிதநாஹு ஹொஷு.]

அதிருத்தி—திருத்தியின்மை. [சுடிஷு: சு-எதிர்மறை. துஷு-நிறைவு.]

அதிருப்பை—பேய்த்தலைக்கையான்.

அதிருபம்—மிகச்சிறந்தவடிவம். [அதிருப.]

அதிருபம்—1. அதிசயம். 2. அளவுக்கதி கம். 3. மிகுதி. 'அதிருகமாயை' 4. மேன்மை. [சுடிஷு: சுதி - அதிகம். ரொக - கடந்தது.]

அதிருகமாயை — பெரிதாகிய மயக்கம்; 'ஆரில்வதிரேகமாயையறிவார்' (இராமா. நாகபாச. உருஉ.)

அதிருகணி — அதிருகணி. [சுடி ரொஹணி.]

அதிருகம் — 1. கயரோகம். 2. மிகு பணி. [சுடிஷு: சுதி-அதிகம். ரொம - நோய்.] 3. மேலோங்கியது. [சுடிஷு: சுடி - மேல். ரொஹ - ஏறுதல்.]

அதிருகணி—ஊணி. [சுடிஷு: ரொஹணி. சுடி - அப்பால். ரொஹணி - ஏறுதற் குரியது.]

அதிருகிதபாவம்—மறைக்கப்படாதிருத் தல். (பெளட். பசு. கடுக.) [சுடிஷு: ரொஹணிதலாவ: சு-எதிர்மறை. திரொஹணித லாவ - மறைக்கப்பட்டிருத்தல்.]

அதிருகிதம் — மறைபடாதிருக்கை. [சு - எதிர்மறை. திரொஹணித - மறைக் கப்பட்டிருக்கை.]

அதிருகிதம் — மேலாக உயர்த்தப் பட்டது, மேலாகவைக்கப்பட்டது. [சுடி ரொஹணித: சுடி - மேல். ரொஹணித - உயர்த்தப்பட்டது.]

அதிலவோடாகம்—அதிலவோடாகச்செடி; இது மலையாளதேசத்துள்ளதென்பர்.

அநிலுத்தன்—பொருளில் மிக்க ஆசை யுடையோன். [சுதிவாழை: வாழை - ஆசைக்காரன்.]

அநிலோபம் — 1. இரசகர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.) 2. உலகத்தில். 3. சர்வ லோகம், அசிற்பிரபஞ்சம். [சுயி - மேல். லோக.]

அநிலோபம்—1. தன்பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கவிரும்பாமை. ‘ஆய்ந்த பொரு ளொருவர்க் கீயா வதிலோப - மாந்தர்’ (சிந்தா. முத்தி. நு. ௩௩.) 2. மிக்க பொரு ளாசை. (சி. சி. அ. கஉ. மறை.) [சுதி லோப.]

அநிவ்யசம்பந்தம்—அறுவகைச்சம்பந்தத் துள் ஒன்று; அது: (ஆகமவுபதேசத்தைப் பற்றிக்) குருவுக்கும் டேனுக்குமுள்ள சம்பந்தம். (சி. சி. க. சசு. மறை.) [சுதிவ்ய- திவ்யமல்லாத. ஸம்ஸார - தொடர்ச்சி.] மறுவிய இருடியிடத்திருந்து சிவ்யனுள் மறுவாழ்விடத்திலவந்த ஆகமசம்பந்தம்; இஃது: ஆறுவதுசம்பந்தம். (சி. வி. சரி. உ.) [சுதிவ்யஸம்ஸார: விவ்ய - தேவர்க் குரியது.]

அநிவ்யயம்—திவ்யியமல்லாதது. ‘அதிவ் வியசம்பந்தம்’ [சுதிவ்ய.]

அநிவசம்—1. பட்சபாதமான பேச்சு. 2. பெயர். [சுயிவசந.]

அநிவசம்—1. அதிவிடயம். 2. வசம்பு. (வைத்தியபரி.)

அநிவாஸகம் — வருணச்சிரமங்களைக் கடந்து வேதார்த்தகாவாக்கியக்கேள் வியி னாலே கடவுளையும் தன்னையும் அறிந்த ஐக்கி யான்மனாதி. [சுதிவண-பாஸுதிநு: சுதி- அப்பால். வண-குலம். பாஸு-நிலை.]

அநிவருணர் — அதிவாஸகச்சிரமத்தோர். ‘ஐயமற்ற வதிவரு ணர்க்கெலாங், கையி லாமலகக்கனியாகிய, மெய்யனே’ (தாயு. பொன். நக.)

அநிவாஸகச்சிரம் — அதிவாஸகச்சிரம். ‘உலக முழுதுஞ் சொப்பநம்போ ஹதக்கண் டிடுவா னெவனானும்-இலகு நமபே ரொளிப் பிழம்பி னிலீந மாவா னெவனிதனும்-மலரும் வருணச் சிரமதன்மம் வழுவ வறித ரானெவ னவ் - வலகில் சீர்த்தி யுடையானே யதிவன் னச்சிரமியாவான்’ (குத. முத்தி. நு. கசு.)

அநிவாசம்—1. சுவாமியை விக்கிரகத்தில் வருவித்துப் பிரதிட்டைசெய்தல். 2. மண மூட்டுதல். [சுயிவாஸந.]

அநிவாசம்—1. அயல். 2. இடம். 3. பிடி வாதமாய்க்கேட்டல். 4. மணமூட்டுதல். 5. மிகுமணம். 6. யாகாரம்பத்திற்கு முதனா லே தெய்வங்களையாவாகித்துத் தாபிக்குங் கிரியை. ‘அற்றிகழ் வொன்றுசடங் கதிவாச மமைத்தார்கள்’ (கோயிப்பு. திருவிழா. ச.) 7. வஸ்திரம். 8. வாசஸ்திரம். 9. சிராத் தத்துக்கு முந்நாள் உபவாசம். (தமிழ் லெக்ஷிகன்) 10. விவாகச்சடங்குக்குமுன் னங்கமாக நிகழ்த்துஞ் சடங்குவகை. (சீவக. 2303 உரை.) [சுயிவாஸ: சுயி - மேல். வாஸ - இருத்தல்; மணம்.]

அநிவாதம்—1. சுவாமியை விக்கிரகத்தி லே திருமேனிகொண்டுறையுப்படிசெய்யும் பிரதிட்டைக்கிரியை. ‘விதிநான் முறையே யதிவாத வினையு மற்றை வினையனைத்தும் - பதியாம் பரமன்நன க்கிசையப்பண்ணியிடுக’ (சிவதரு. உ: எக.) [சுயி - மேல். வாஸம்- வாதம்.] 2. நிரந்தைமொழி, விரோதமான பேச்சு. [சுதிவாடி: சுதி - அதிகம். வாடி - பேச்சு.] 3. பெருங்காற்று. [அதி வாத: சுதி - அதிகம். வாத - காற்று.]

அநிவாதி—1. பிறமதங்களெல்லாவற்றை யுங் கண்டித்துத் தன்மதந்தாபிப்போன். 2. மிக வாய்ச்சாலமாய்ப்பேசுவோன். [சுதி வாதிநு: சுதி - அப்பால். வாதிநு - வாதிப் போன்.]

அநிவாலகன் — குழந்தை. [அதிவாலக: சுதி - அதிகம். வாலக - இனையோன்.]

அநிவிடம் — துட்டத்தன்மையான யானை. [அதிவிடம்: விடம் - பயங்கர மானது.]

அதிவிடை — மிக்ககோபி. [அதிவிடை.]
அதிவித்திரம் — மிகுந்த ஆச்சரியம்.
[சுதி - அதிகம். வித்திரம் - ஆச்சரியம்.]

அதிவிடம்—1. அதிவிடயம். விஷத்தைக் கண்டிக்கும் ஒரு மருந்து. [சுதிவிஷ: சுதி-அப்பால். விஷ - நஞ்சு.] 2. அதிவிடை.

அதிவிடயம் — ஒரு பூண்டு; இதன்வேர் ஓரங்குலமாயும், வெண்மைநிறமுடைய தாயும், மிகுக்கப்பாயுமிருக்கும்.

அதிவிடை—1. அதிவிடயம்; 'திரிபலை மர்சமம் பதிவிடைகு பேரிகை சிகிப்பீலி யொவிசாதிசந் திரிபூரம் வெட்பாலை பங்கிவித் தரிசனம் திவிபிரா மங்குன்றிவேர் - கிருமியரி சிஞ்சைவித் துரியொருப தொடுநவம் கிளர்வகைக் கொருகச்செலாம் கிண்டியிறை' (தைல. தைலவ. ச.) 2. ஒருமரம். இது: மருந்துக் குபயோகமானது. இதன்பட்டை சாயங்கொடுத்தற்குப் பிரயோகிக்கப்படும். 3. ஒருமருந்துச்செடி. (தைலவ. தைல. 4.) [சுதிவிஷா.]

அதிவிடையம்—அதிவிடை. (மூ. அ.)

அதிவித்திரம்—அதிக விஸ்தாரம். (பௌட. பசு. கசாந்.) [சுதி - அதிகம். விஸ்தாரம் - விஸ்தாரம்.]

அதிவித்தை—தன் கணவன் வேறொருத்தியை விவாகஞ்செய்தற்குக் காரணமாயிருந்த முதன்மனைவி. (பராசரா. கநௌ.) [சுயிவிஹா: சுயி - மேல். விஹா - அடைத்தவன்.]

அதிவித்யம்—1. அதிகம் கீழ்ப்படிவு. 2. மானீசாசாரம். [சுதி - அதிகம். வித்யம் - வணக்கம்.]

அதிவியதை—மிக்க உபத்திரவம். [சுதிவ்யூ: சுதி-அதிகம். வ்யூ - வருத்தம்.]

அதிவியப்பு—அதிக வியப்பு. 'ஐழியானதி விப்பப்பெய்தி' (இராமா. உத். கார்த்த. க.) [சுதி - அதிகம். வியப்பு - மேன்மை.]

அதிவியயம் — அதிகச்செலவு. [சுதி - அதிகம். வ்யய - செலவு.]

அதிவியயி — பெருஞ்செலவாளி. [சுதிவ்யயி.]

அதிவியாத்தி—1. மூன்று தூஷணங்களு ளொன்று; அது: ஒருபொருளுக்குச்சொல்லப் படும் இலக்கணம் அஃதல்லாத பொருளிலும் இருத்தல்; பசு, கொம்புடையதென்று சொல்லுமிடத்துக் கொம்புடைமையாகிய அவ்வினக்கணம் பசு அல்லாத யானை முதலிய மிருகங்களுக்கு மிருத்தலால் அதிவியாத்தி. (தர்க்கச. அன்ன. ரு. பக்.) 2. விதிப்பிரமாண மொன்றனைக் கருதியதற்குமேலே பாரித்தல். [சுதி - அதிகம். வியாப்தி - வியாபித்தல்.]

அதிவியாத்தி—அதிவியாத்தி.

அதிவிரகம்—1. அதிக உபாயமுள்ளவன். 'களத்தாலருந்ததி விரகனத்ருளினால்' (பாரத. அருச்சுனனரீ. எசு.) [சுதி - அதிகம். விரகன் - உபாயமுடையவன்.] 2. மிக்கபிரிவு. [சுதி - அதிகம். விரகம் - பிரிவு.]

அதிவிருட்டி—அதிகமழை. [சுதிவ்யுஷி: சுதி - அதிகம். வ்யுஷி - மழை.]

அதிவேப்பம் — இருபத்தெட்டுத்தொகை நரகங்களிலே முதலாவதாகிய கோரத்துக் குள்ள ஐந்துநாயகநரகங்களில் ஒன்று. (சிவதரு. எ: ககந்.) [சுதி - அதிகம். வெப்பம் - வெம்மை.]

அதிவேன்னை — பறங்கிப்பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

அதிவேன்னைச்சிந்திரம் — 1. சவ்விரம். 2. பறங்கிப்பாஷாணம். (மூ. அ.)

அதிவேகம்—மிகுக்கி.

அதிவேதநம்—1. அதிகக்கூலி. [சுதி-அதிகம். வேதநம் - கூலி.] 2. முன்விவாகஞ் செய்த மனைவியிருக்கப் பின்னும் ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்தல். [சுயிவெஷந: சுயி - அப்பால். வெஷந - விவாகம்.]

அதிவேஷம்—நிந்தித்துத்தள்ளல்; [சுதி-கெஷவ. சுதி-மேல். கெஷவ - எறிதல்.]

அதிக்கிதர்—திக்கைபெறுதவர். 'அதிக்கித ரொழிய மற்றைமூவருள்' (சைவச. பொது: ககஉ. உரை.) [சுதிக்கித: சு - எதிர்மறை. கித - திக்கைபெற்றவர்.]

அநீகையோர் — தீட்சையிலலாதவர். 'அநீகையோர் கொணர்ந்தனவும்' (திருநெல். விபூதி. உக.)

அநீசுரன் — மிக்க இச்சையுடையோன். [சுதீது: சுதி - அநிகம். ஸுதா - ஆசை.]

அநீசுரன்—1. அநிபதி. 2. கடவுள். 3. தலைவன். 'அநுகளறு சாமவேதத்துக்கதீச் சரணெயென்றும்' (மச்சபு. நட்சத். கசு.) [சுயி - மேல். ஸாஸார - கடவுள்.]

அநீசன்—1. அநிபதி. 2. ஏகசக்கராதிபதி. 3. கடவுள். [சுயி: சுயி-மேல். ஸாஸா-தலைவன்.]

அநீசாரம்—அநிசாரம். [அநீஸார.]
அநீட்சுணை—கூர்மையின்மை. [அநீக்ஷதா: சு - எதிர்மறை. தீக்ஷதா - கூர்மை.]

அநீட்சுணை—கூர்மையிலலான். [அநீக்ஷ.]

அநீநகலை — ஐந்துகலைகளொன்றாகிய சாந்தியதீதகலை; அது: விகற்பஞாநஞ் சாந்தமானதென்கின்ற நினைவுக் கழன்று பரமாகாசரூபமாய்நின்பது. (சிவப்பிர. உ: ந. உரை. இலக். சிதம்.) [சுதீத - கடந்த. கூலா.]

அநீநகாலம் — இறந்தகாலம். (பௌட். பாசபதா. எரு.) [சுதீதகாலம்: சுதீத - சென்ற.]

அநீநப்பிரமம்—மேலானபிரமம். [சுதீத ஸுஹ.]

அநீநம்—1. ஆன்மாவில் ஆணவமலம்பரிபூர்ணமாயிருக்கும் கேவலாவத்தையாகிய தன்மை. 'நீக்கமிலதீதமாசுநிறைந்த கேவலமாரீர்மை' (சிவப்பிர. ச: ந.) 2. இறந்தகாலம். (பௌட். பாசபதா. சக.) 3. எட்டாதது, கடந்துமேலேபோனது 'சிற்தையாரதீதமானசிவசத்தி' (சி. சி. க: ௫௭) 4. சென்றது. 5. தடையினின்று விடுக்கப்பட்டது. 6. தாளப்பிரமாணம் பத்துவகையுள்ளொன்றாகிய கிரகமென்பதன் பிரிவுநான்கனுள்ளொன்று; அது: குரல் முன்னும் தாளம் பின்னுமாய் வருவது. 7. துரியாதீதம்; அது கருவிகளெல்லாம் நீங்க ஆணவமலம் நீங்காதிருக்க மூலாதாரத்திலே புருடனின்ற அவதாரம். 'தனியதீத முயிர்க்குண்மை யென

வுணர்ந்துமன்றே' (சிவப்பிர. ந: க.) 'எண்ணமொன்றில்லாததீதம்' (சிவப்பிர. ச: க.) 8. பொன். 9. மரித்தது. 'எல்லாமதிதமயமானதன்றே' (தாயு. ஆன-ப. க0.) 10. மேற்பட்டது. [அநி - அப்பால். ஐத - போனது.]

அநீநர்—1. முனிவர். 2. மேலோர். 3. வானோர். [அநித: உலகப்பற்றையொழித்தவரென்றபடி.]

அநீநவேதன்—வேதம் முற்றக்கற்றவன். [சுயீதவெடி: சுயீத - படிக்கப்பட்ட. வெடி - வேதமுடையோன்.]

அநீநன்—1. எட்டாதவன், கடந்தவன். 'வாக் கெவைக்கு மதிதனூம்பிரானுளால்' (குத. ஞாந. க0: உ0.) 'பாவனாதீதன்' (சி. சி. சு: எ. சிவாக்.) 2. பாசத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டவன். [அநித: அநி; ஐத - போன.]

அநீநாவத்தை—கீழாலவத்தை ஐந்தனுள் ஒன்று; அது: கருவிகளெல்லாம் நீங்கி ஒன்றும் அறியாமற்கிடக்கும் அவத்தை. இதிலே புருடத்தவம் ஒன்றுமே சீலிப்பது. இந்த அவத்தையிலே வெம்மையற்ற இரும்பு போலவும், பிறவிக்குருடன் அந்தகாரத்திலே விழித்திருக்குந்தன்மைபோலவும் அறிவுவலி கெட்டிருக்கும் என்பர். (சிவப்பிர. ச: க. உரை. சிதம்பர.)

அநீநியம்—ஆசையின்மை.

அநீநீரியம்—1. இந்திரியத்திற்கெட்டாதது. 'செறிதரு மந்தகாரஞ் சிதைத்தநீர் திரியமாகி' (மச்சபு. பிரமாண்ட. கஎ.) 2. மனம். [சுதீநி ய:]

அநீநீநுவம்—1. வயப்பட்டிருத்தல். அநீநதை — } [சுயீநகூலம்.] 2. அடிமைத்தன்மை. 3. கீழ்ப்படிதல். 4. சார்ந்திருத்தல். [சுயீநதா.]

அநீநம்—1. உடைமை. 2. கீழ்ப்பட்டது. 3. சார்ந்திருப்பது. 'சந்தமுறுபிராணவளியதீநமேயாய் மூலாதாரத் தேத்து' (குத. எக்கி. பூ. ச: ச.) [சுயீந.]

அநீபநம்—மந்தாக்கினி, பசியின்மை.

அநீரம் — 1. கரையின்மை. 2. தைரியமின்மை. 3. நிலையின்மை. [சுதீர: சு - எதிர்மறை. தீர - கரை. யீர - நிலை.]

அந்ரை—1. அமையாதவன். 2. பிணங்கு
கிற மனைவி. 3. மின்னல். [சுயீரா; சு -
எதிர்மறை. ரீரா - நிலையுடையவன், நிலை
யுடையது.]

அநி—1. அஃறிணைப்பிரபஞ்சம். 'அவனவ
ளதுவெறு மவைமூவினைமையில்' (சிவஞா.
பொ. க.) 2. அஃறிணையொன்றன்பாலிற்
சேய்மைத்தாடிய ஒன்றைச் சுட்டியவரும் ஒரு
பெயர். 'அதுகண்டுநடந்தறுமாழகவன்'
(கந்தபு. தெய்வ. உகௌ.) 3. ஒன்றன்பாலில்
வரும் ஒரு பகுதிப்பொருள்விகுதி. 'உருவி
ஊயிர்வடிவதுவுமுணர்ந்திலர்' (சி. சி. அ.
௩௩௪.) 4. ஒன்றோடொன் நினைந்துவரும்
இரண்டு பெயர்ச்சொற்களில் நிலைமொழி
யோடணைத் தொற்றுமைபற்றிய சம்பந்தப்
பொருளிலாவது வேற்றுமைபற்றிய சம்பந்
தப்பொருளிலாவது ஆறும்வேற்றுமையில்
வரும் உருபுகளுள் ஒன்று. (நன். பெய. கு.
௪௩.)

அதுக்காயம் — துக்கமின்மையைச்செய்
வது. (பெளட். விந்தபட. ௪௦இ.) [சுஹுவை
கார: சு - எதிர்மறை. ஹுவைகார-துக்கஞ்
செய்வது.]

அதுக்கம்—1. அடிப்பு. 2. அழுக்குதல்.
3. ஒதுக்குதல். 4. துக்கமின்மை.

அதுக்கல்—1. அடித்தல். 'முலைக்கருங்
கண்சேத்து கலக்கவதுக்கிணர்' (சுந்.
புதுமை. உ௦௭.) 2. அழுக்குதல். 3. கடித்
தல். 'கையாச்சினவியிதழதுக்கி' (சுந். மபு.
தக்கன்வேன். ௩௨.) 4. நருக்கல். 'யீரநோய்
வெகுளிதோற்றி லீழுப்பறவதுக்கியிட்டுக்
காரகம்பொரிப்பர்' (சுந். முத். ௧௭௩.)
5. மெல்லுதல். 'வாயினிலதுக்கிப்பார்த்து'
(பெரியபு. கண்ணப்ப. ௧௧௮.) 6. பிசைதல்.
'அவ்விறததுக்கும்' (திருவிளை - வன்னியுள்.
41)

அதுங்கல்—1. அழுகல். 2. ஒதுங்கல்.

அதுட்டவியைம்—சீன், இரத்தம், சீலைத்
தண்ணீர்முதலிவைசொட்டிக்கொண்டிருந்
தாதுஞ் சிலநாட்பொறுத்துச் சிசிக்கையி
னால் ஆற்றப்படும் விரைமை. (சேவரட். உ௧௫.)

அதுட்டி—துக்கம். 'அதுட்டியாதிதூறு
குணத்தையு முடையதாய்' (சி. சி. உ. ௫௮.
சிவாக்.) [சுதாஷி: துஷி - மகிழ்ச்சி.]

அநா—இப்பொழுது. [சுயு. நா.]

அநாநாதம் — இப்பொழுதைக் குரியது.
[சுயு. நா. தந: சுயு. நா. இப்பொழுது.
தந - ஒரு-வ-லி.]

அநாநாடாம் — இப்பொழுதுள்ளது.
[சுயு. நா. லாவ: சுயு. நா. இப்பொழுது.
லாவ - இருத்தல்.]

அநாம்புதல் — மொய்த்தல். 'முரல்வண்
டதும்புக் கொழுந்தேன்' (திருவாச. 6. 36.)

அநாலியம் — ஒப்பின்மை. [சுதாவு:
சு - எதிர்மறை. தாவு - ஒப்பு.]

அநாலம்—1. ஒப்பின்மை. 'அசடமநாமய
மசங்க மதுல நிரந்தரம்' (கைவல். சந்தே.
௧௩௭.) 2. ஒப்பில்லாதது. 3. ஓரெண். (௧௦௦,
௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦
௦௦௦.) [சுதாவு: சு - எதிர்மறை. தாலா-
ஒப்பு.]

அநாலன்—1. ஒப்பிலி. 'வான்மிசையதுல
னதியோராசையாட்சியும்' (காஞ்சிப். இர
ண்சி. ௫.) 2. கடவுள். [சுதாவு]

அநாலிதம்—1. ஒப்பாக்கப்படாதது. 2.
நிறுக்கப்படாதது. [சு - எதிர்மறை. து
வித-ஒப்பாக்கப்பட்டது, நிறுக்கப்பட்டது.]

அநாயம்—சமீபம். 'அநாத்தோடும் புந்தி
விழியால்' (ஞானவா. சிகித்து. ௫௫.) [சு -
எதிர்மறை. ஹா - சமீபமல்லாதது.]

அநாவபந்தம்—(சமணம்.) விட்டுவிட்டுப்
பந்திக்குஞ் சொருபத்தது. (சி. சி. பர.
நிகண். ௫.)

அநேந்து—அது என்ன என்று அருளொடு
கேட்டற்குறிப்பிற் பயப்படாதேயெனப்
பொருள்படும் ஒரு திசைச்சொல். 'ஆதியே
யடியே அதரித் தழைத்தா லதெந்துவே
யென்றரு ளாயே' (திருவா. அருட்பத். ௧.)
[தெலுங்கு.]

அநேகி—தேகமில்லாதவன். 'தேகியதேகி
யெனினு முத்த னையமில்லை' (ஞானவா.
உற்பத். ௫௦.) [சு - எதிர்மறை. ஹேகி -
தேகமுடையவன்.]

அநேயநாதம் — கொடுக்கத்தகாததைக்
கொடுத்தல். [சுஹேயநா.]

அதேயம்—கொடுக்கத் தகாதது. 'அதேய நாமம்' [சு - எதிர்மறை. ஷெய - கொடுக்கத்தக்கது.]

அதைந்நல்—1. தாக்கியீளல். 'அதைத்து விழுந்தபந்து' 2. வீங்குதல். 'அதைத்தமுகம்' (வழக்.)

அதைப்பு—1. தாக்கியெழுகை. 2. வீக்கம். 3. நீர்க்கோப்பு.

அதேயம்—தேரியின்மை. [சுயெய-: சு - எதிர்மறை. யெய-: தீரமுடைமை.]

அதோ—1. கவனிப்பித்தற்காகத் தூரத்திலே தோன்றும் ஒன்றனைச் சுட்டிக்காட்டிச் சொல்லும் ஒருசொல் 2. கீழ். 'அதோகதி' [சுயவ் என்பது வேறுமொழியோடு புணரும்போது, சுயொ எனத் திரிந்துவரும்.]

அதோநதோஷம் — சலரோகசம்பந்தமான ஐவகைத்தோஷங்களு ளொன்று; அது: நாபித்தாந்தின்கீழ் வாயுவைச் சஞ்சரிக்கச்செய் தடிக்கடி மலம் நழுவல், வாயுலர்தல் என்னுங் குணங்களையுண்டாக்கும் ஒருநோய். (சீவரட். சுசு) [சுயொமகதெஷாஷ: சுயொமக - கீழிறங்கிய. ஷொஷ - குறை.]

அதோநதி—1. இழிவடைதல். 2. இறங்கல். 3. கீழேபோதல். 4. நரகத்திற்குப்போதல். 5. நரகம். 'அற்றதுநம்வாழ்வென வதோகதியின் வீழ்ந்து' (மச்சுபு. கபாலமோ. கடு.) [சுயொமதி: சுயவ் - கீழ். மதி-போதல்.]

அதோங்கம்—1. அபாநவாயில். 2. பாதமுதல் இடைவரைக்குமான அங்கப் பகுப்பு. (தைல. தைலவ. ருச. உரை.) 3. பெண்குறி. [சுயொம: சுயவ் - கீழ். சும-உறுப்பு.]

அதோசாதி — கீழ்ச்சாதி. 'அதோசாதி யகத்தினருந்தினனும்' (சிவதரு. பரி. நக.) [சுயவ் - கீழ். ஜாதி - வருணம்.]

அதோட்சசன்—விட்டுணு. [சுயொக்ஷஜ.]

அதோநியாம்காசத்தி—ஆன்மாக்களுக்குப் போகநுகர்ச்சியை விளைவிக்கும் ஆணவமலசத்தி. 'ஆவரகசத்தியினு லான்மாவினது

சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவரூப சிவத்துவத்தை மறைத்திருந்து அதோநியா மிகாசத்தியினுலே போக்கியாசத்தியைப் பண்ணி' (சி. சி. உ: அர. ரூரப்.) [சுயவ் - கீழ். நியாமிகா - நியமிப்பவன். ஸகி - வல்லமை.]

அதோபாகம்—அடிப்பக்கம், கீழ்ப்பாகம். 'அறைந்தாஞ் சொன்முறையுறவே பிரமாண் டத்ததோபாகம்' (சிவதரு. கோபுர. நு.) [சுயொபாஹ: சுயவ் - கீழ். ஹ-பக்கம்.]

அதோபுடம்—கீழ்ப்புறம். (சி. சி. உ: எங். மறை.) [சுயொபுட-:]

அதோபுலநம்—பூமியின்கீழுள்ள புலநம். [சுயொபுலந: சுயவ் - கீழ். லு-புலந-பூமி.]

அதோமாயை — அசுத்தமாயை. 'சுத்த மாயையின் அதோபாகமாதலால்' (சி. சி. உ: அர. சிவாக்.) [சுயொமாயா. சுயவ் - கீழ். மாயா-மாயை.]

அதோமார்தநம் — கீழ்மார்க்கமாகிய சரியைமுதலியன. (சி. சி. உ: நுக. சிவாக்.) [சுயொமாரத-: சுயவ் - கீழ். மாரத-வழி.]

அதோமீதுநம் — சாந்திரமானத்தால் சேட்ட மாதங்கலந்தசௌரமாத ஆனிமாசம். (சி. வி. சரி. நு. தாம்.) [சுயொமீதுந-:]

அதோழகக்கட்டு—வயிற்றிலேனும் இடையிலேனும் கருநிறத்துடன் பெரிதாக எழும்பி அதிக உபத்திரவத்தையும், வியர்வையையும் கொடுக்கும் ஒருவகைக் கட்டு. (சீவரட். 20ந.)

அதோழகசாயம்—அதோழகம்.

அதோழகம் — 1. ஆற்றநீர்க்கழிமுகம். (பிங்.) 2. கீழ்நோக்கிய நட்சத்திரங்கள்; அவை விசாகம், ஆயிலியம், கார்த்திகை, பூரத்திரயம், மகம், மூலம், பரணி என்பன. 'முற்றிலராவழல் பூரமுன்று மகம்விற்பரணியதோழகம்' (விதாந. பஞ்சாங்க. கடி.)

அதோழகர்த்தபித்தம்—அந்தக்காணசாபேட்சம்.

3. திழ்நோக்கிய முகம். 'ஐந்து திருமுகத்தோடேதாமுகமுந் தந்து திருமுகங்களாறு' (கந்தர்வலி. எ.அ.) 4. தலைமேழாதல். 'அதோ முகமாவியாங்கோ ரும்பரின் கொம்பர் நாலு மொருவனை' (இரகு. சம்புக. சக.) 5. தலை குனிந்துபார்த்தல், திழ்நோக்குதல். [சுயொஃமுவ: சுயபல - கீழ். ஃமுவ.]

அதோழகர்த்தபித்தம் — இரத்தபித்த ரோகத்தில் ஒருவகை; அது: சலத்துவாரம், மலத்துவாரம், ரோமத்துவாரம் என்னும் மூவகைத் துவாரங்களினாலும் இரத்தம் போகச்செய்யும் ஒருவகைநோய். (சீவரட். ௫௨) [சுயொஃமுவ; ரத்த; பித்த.]

அதோழகாசி—ஆதித்தியன்ரின்ற இராசி. 'மேமேக்கியமுகமென்பர்வெய்யோன்விட்ட வோரை நின்ற - தானோக்குமோரையதோ முகமாகும்' (விதாந. குணகுண. சு.க.) [சுயொஃமுவாஸி: சுயொஃமுவ - திழ்நோக்கிய. ராஸி.]

அதோழகவாதம்—மார்பிலும் வயிற்றிலும் திழ்வயிற்றிலும் கவுட்டியிலும் கீழேயிறங்கி வேதனைசெய்யும் ஒருவகைவாதநோய். (சீவரட். களச.) [சுயொஃமுவவாத. சுயொஃமுவ - திழ்நோக்கிய. வாத - வாயு.]

அதோழகா—ஆற்றுநீர்க்கழிமுகம். 'கயற் குலவதோமுகாநற்கழிக்கரை' (இரகு. நாட். சு.க.)

அதோழகி — 1. கலித்தும்பைச்செடி. (வைத்தியபரி.) 2. மூன்றாம் மருதாதார மேகஸ்தானத்தில் இருக்கும் யோகிரியருள் ஒருத்தி. (வி.னி. உசக.) [சுயொஃமுவீ. சுயபல - கீழ். ஃமுவீ-முகமுடையவள், முக முடையது.]

அதோழகியான்—கன்னின்றுகொண்டிருக்கும் பசு. 'கனியதோமுகியான்கோடிநயப்புற வனித்து' (மச்சபு. வசுமான். கக.) [சுயொஃமுவீ - திழ்நோக்கியமுகமுடையது. ஆன் - பசு.]

அதோலம்பம் — 1. ஓரிசை மந்திரே ரிசைகையின் இடையின் மெழுத்து தன் னிருபக்கத்திலும் வருங் கோணங்கள் சம கோணங்களாயுற நிற்பது. 2. கீழே துங்கு

தல். [சுயொஃமுவ: சுயபல - கீழ். முவ - துங்குதல்.]

அதோலோநம் — கீழுலகம். [சுயொஃமுவ: சுயபல - கீழ். முவ - உலகம்.]

அதோவதநம் — அதோமுகம். [சுயொஃமுவ: சுயபல - கீழ். வதந - முகம்.]

அதோவாயு — அபாநவாயு. [சுயொஃமுவ: சுயபல - கீழ். வாயு - காற்று.]

அதோனி — அவ்விடம். (தொல். எழுத். தொகை: கள. உரை.)

அந் — உயிரொழுத்தை முதலாகவுடைய வடமொழிப்பெயர்ச்சொற்கு முன்வரும் நஞ் என்னும் வடமொழி பவ்லியயத்தின்திரிபு. அஃது: 'அநக்கன்' என்பதிற்போல ஒப்புமையுள்ளிட்ட அன்மைப்பொருளிலும் 'அநாரியன்' என்பதிற்போல அந்ரியங்கருதும் அன்மைப்பொருளிலும் 'அநாகுதி' என்பதிற்போலத் தகுதியின்மையுள்ளிட்ட மறுதலைப்பொருளிலும் 'அநாகாரம்' என்பதிற்போல இன்மைப்பொருளிலும் 'அநாதரை' என்பதிற்போல அற்பங்கருதிய இன்மைப்பொருளிலும் 'அநிட்டம்' என்பதிற்போல விரோதங்கருதிய மறுதலைப்பொருளிலும் வரும். [அநாரியன்-ஆரியன்ல்லாதான்: குத்திரன். அநிட்டம் - வெறுப்பு. அநாகாரம் - உணவின்மை. அநாகுதி-தகுதியற்ற பாகம். அநாதரை - சிறுவயிற்றினன்.]

அந்ந — 1. செய்மைச்சுட்பொருளிற்பெயர்ச்சொற்குமுன்னாகவரும் ஓரிடைச் சொல். 'அந்நவேலை' (பாரத. பதினா. உகஉ.) 2. இரக்கக்குறிப்பு. 'அந்நொக்கவாற்றவோ' (கம்பரா. இராவணன்சோகப். 8.)

அந்நக்காணசாபேட்சம் — மரம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்நக்காணம். (த. நி. போ. ககந.) [சுஹைக்ராண வுதாஷப: சுஹைக்ராண - உட்கருவி. வுதாஷபம் - நான்கன்கூட்டம்.]

அந்நக்காணசாபேட்சம் — பாகியேந்திரியங்களினாலே கண்ட பதார்த்தங்களைச் சிற்சுத்தியானது அந்நக்காணங்களோடு கூடிநின்று சிந்திப்பது. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [அந்நக்காணஸாபேட்சம். அந்நக்காணம் - உட்கருவி. ஸாபேட்சம் - அபேட்சம். யோடுகூடியது.]

அந்தக்கரணசைநீர்—அந்தக் கண்கண்.

அந்தக்கரணசைநீர் — அந்தக்கரணங்களை ஆன்மாவென்று சொல்லும் மதஸ்தர். (த. நி. போ. சரு.) [அந்தக்கரண - உட்கருவி. வெவதந்ரு - அறிவு.]

அந்தக்கரணபுவநம் — அந்தக்கரணத்துவங்களிலேயிருக்கும் புவநம். அவை: மனோ தத்துவத்தில் துலோசாமென்னும் புவநமொன்றும், அகங்காரத்துவத்தில் தலோசரம் என்னும் புவநமொன்றும், புத்தித்துவத்தில் பைசாச, இராசுச, யசுசு, கார்தர்வ, ஐந்திர, செளமிய, பிராசேச, பிரம்ம-ஆகிய புவநங்களெட்டுமாம். (சித்தா. சாரா. கிரியா. உக - ஆஞ்சலோகவுரை.) [அந்தக்கரண; ஹுவநம் - உலகம்.]

அந்தக்கரணம் — ஒருவனுடைய அகத்தினின்று தொழில்செய்யும் உணர்வுகருவி; அது: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென நான்குவகையது. உயிரான் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகளறிந்த விடயங்களுளொன்றனை இஃகியாதாகற்பாற்றெனச் சித்தம் சிந்தித்தறியும். மனம் அதனை யிஃகின்னதாகற்பாற்றெனவும், அஃதாமோ அன்றோ எனவும் இவ்வாறு சங்கற்ப விகற்பஞ்செய்தறியும். அகங்காரம் அதனை யின்னதெனத் துணியென் யானென்றொருப்பட்டெழுந்தறியும். புத்தி இன்னதிதுவென நிச்சயித்தறியும். (சிவஞா. போ. ச-ஆஞ் சூ. க. அதிகரணம்.) [அந்தக்கரண. அந்தர் - உள். கரண-செயல், கருவி.]

அந்தக்கரணமவாதி — அந்தக்கரணங்களுளொன்றே யான்மா என்று சாதிக்கும் மதஸ்தன். 'அவையே அந்தக்கரணம் தனித்தனியான்மாவென்றல் அமைவுடைத்தென அந்தக்கரணமவாதிகள் கூறும் கடாவையாசங்கித்து' (சிவஞா. போ. ச: க. அதி. கருத்துரை. சிவஞா.) [அந்தக்கரண-அந்தக்கரணம். சூ-ஆன்ம. வாழிவு - வாதிப்போன்.]

அந்தக்காரி—அழகுள்ளவன்.

அந்தக்கிருத்தசாங்கம் — அங்காகமத்துளொருபகுப்பு. (சில. நாடு. கஅக. உரைக். கீழ்க்குறிப்பு.)

அந்தக்கேடு—அழகேம். [அந்த - அழகு. கேடு - கெட்டது.]

அந்தக்கேணி — உள்ளே மறைந்தநீரையுடைய கிணறு; இது, சரப்புநீர்க்கேணியெனப்படும். (மணிமேகலை. களஉ. பக்.) [அந்த - உள். கேணி - நீர்நிலை.]

அந்தகசாயன்—யமனை வென்றோன், சிவன். [அந்தகஜய: அந்தக - யமன். ஜயன் - வென்றவன்.]

அந்தகசநீபாதசரம்—ஒருவகைச் சந்நிபாதசரம்; அது: மறதி, அடிக்கடி தலைநடுக்கமுதலிய குணங்கையுண்டாக்கும். (சீவரட். உஅ.) [அந்தக - முடிவு, சந்நிபாத-விழுதல். ஜவர - காய்ச்சல்.]

அந்தகம்—1. ஆமணக்கு (மலை.) 2. ஒரு சந்நிநோய். (ஜ்வரட்.)

அந்தகர்—1. அறிவிலிகள். [சுனக.]

2. குருடர். 'அந்தகர்செவிடராதலர்' (நல். பார. வேள்வி. நுக.) [சுனக.]

அந்தகரணம்—குருடாக்கல். [சுருகரண: சுரு - குருடு. கரணம் - செய்தல்.]

அந்தகரன் — அழிப்போன். [அந்தகர்: அந்த - அழிவு. கர் - செய்கிறவன்.]

அந்தகரிபு — சிவன். [சுனகரிபு: அந்தக - ஓரசரன். ரிபு - பகைவன்.]

அந்தகன் — 1. அந்தம்வரையுஞ் செல்லுகிறவன், நன்றாகப்பயின்றவன். [சுனக: அந்த - முடிவு. ம - செல்லுகிறவன்.] 2.

அழிப்போன். 'இராவணந்தகனை' (திவ். பெரியதி. 2. 3. 7.) [அந்தக.] 3. யமன்.

'இருளுடலந்தகன்' (கல்லா. உக.) [அந்தக: அந்த - முடிவு. க-விகுதி.] 4. ஓர் யமனாதன்.

'நெரித்தபுருவத்திடைந்தகனாநீட' (சிவ தரு. சுவர்க்கநாக. அஎ.) [அந்தக.] 5.

ஓரசரன். 'அவுணரிம் கன்வணு வந்தகம் காயந்து' (திருவினை. அருச். கசு.) [சுனக.]

6. குருடன். (தேவா. 859, 4.) [சுருக: சுரு - குருடு. க விகுதி.] 7. சநி. 8. சவுக்

காரம். (மூ. அ.) 9. புல்லுருவி. (மலை.) 10. மரித்தவன். [சுனக: அந்த - முடிவு. ம - சென்றவன்.] 11. அக்கிரி. 12. ஓர் அரசன்;

(பாகவத. 9. எதுமரபு 29.)

அந்தகன்கணம் — குழந்தைநோய்வகை. (பாலவா. 511.)

அந்தகன்மீடல்-தராமலை. (தமிழ்லெக்ஸி கன்.)

அந்தகஜநியாயம் — ஒன்றை முற்ற ஆராயாது அதன் ஒருபாகத்தைமாத் திரங்கண்டு நிச்சயிக்கும் நெறி.

அந்தகாசிரிந்து — சிவன். [சனகாஸுஹரத். சனக: ஓரகான். சஸுஹரத் - பகைவன்.]

அந்தகாந்தகன்-சிவன். 'அந்தகாந்தகம்' (பாகவத. கைலா. கள்.) [அந்தக - யமன். அந்தகன் - முடிவுசெய்தோன்.]

அந்தகாயம்—1. அஞ்ஞாநம். 'இருவினை மும்மலம் போர்த்த வந்தகாரப்படல விரு ணீத்து' (மச்சபு. கடவு. கசு.) 2. இருள். 'பகவரு மந்தகாரம் படர்தர விருந்த காலே' (குத. சிவ. கஉ. உ.) [சுநகார. சுந - குருடு. கார - செய்வது.] 3. நாகம்.

அந்தகாரி — சிவன். 'தக்கவெக்கிய விநாசகனந்தகாரி' (குத. எக்கி. டு. நு. நு.) [அந்தக; அரி - பகைவன்.]

அந்தகாலம் — மாணகாலம். (நாலாயிர. முத. குள. பக்.) [அந்த - முடிவு. காலு]

அந்தகபம்—1. ஒருநாகம். 2. செடிகள் வளர்ந்துவாய்மறைந்திருக்குமினறு. [சுநகாதிவ: சுந - குருடு. காதிவ - வினறு.]

அந்தகோ—ஐயோ எனப் பொருள்படும் ஓர் இரக்கச்சொல். 'அந்தகோவிது வருவதே யெனக்கென வயர்ந்தான்' (வேதார. பிரமசா. உஉ.)

அந்தகோயம் } நெல்லி. (மலை)
அந்தகோலம் }

அந்தகோலங்கூலநியாயம் — மீமாஞ்சை பிற் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களு ளொன்று; அது: ஒரு குருடன் பிறர்வார்த்தையைநம்பி ணுக்குப் பாகலாமென்று ஒரெருத்தின் வாலை விடாமற்பிடித்துப்போய் கட்டம் அடைந்ததுபோலப் பிறர்வார்த்தையைநம்பி கட்டமடைதலைக் காட்டுவது. (விசாரசா. நுகக.) [சுந - குருடன். கோ - எருது. லாமாதி - வால். ந்யாய.]

அந்தகோளம்—நெல்லி (வைத்தியபரி.)

அந்தகசித்திரம்—உட்கலகம். (சிவசமவா. 38.)

அந்தகசடநநியாயம்—மீமாஞ்சையிற் சொல் லப்பட்ட நியாயங்களுள் ஒன்று; அது: ஓர் அலிவேகியாற் சொல்லப்படுவதொன்று, ஒரு குருடன் ஊர்க்குருவியைப் பிடித்துக்கொண் டதுபோலப் பலிக்கவருவது. இது, கருத்தி னாலே குணகூடநியாயத்தையொத்தது. [ஸம்யதபுக்ந்யாய. ஸம்ய - குருடன். உட்க - ஊர்க்குருவி. ந்யாய.]

அந்தகடம்—வயிறு. (வைத்தியபரி.)

அந்தகநியம்—மூன்றுவகைச் சூரியங்களுள் ஒன்று; அது: பிராசாதத்தியாநஞ்செய்யும் போது அகாரமுதல் உம்மநைபிறுதியான பன்னிரண்டுகலைகளில் இறுதியிலுள்ளமூன்று கலைகளைப்பொழித்து எஞ்சிரின்ற ஒன்பதுகலை களிற் கடைநின்ற மூன்றுகலைகளைத் தள்ளு வதும் பன்னிரண்டுகலைகளிற் கடைநின்ற மூன்றுகலைகளில் இறுதியான உம்மநையைத் தள்ளுவதும் ஆம். (சி. லி. கிரி. அ. உரை.) [சனகாஸுஹரத்.]

அந்தகன் — அந்தணர்குலம். 'அந்தணமா முதுகுரவரென் றுன்னினன்' (கந்தபு. தவங்கான். கஉ.)

அந்தகன்மை—அப்பக்கம்.

அந்தகன்மையுலவன் — பார்ப்பனப்புலவன். 'மறையறிபவந்தன்மையுலவர்' (நான்மணி. 90.)

அந்தகன்மை—1. அழகிய கிருபை. 'அந்தண் மைபூண்ட.....அந்தணர்' (திருமந். 234.) 2. பார்ப்பனத்தன்மை.

அந்தகாந்தகம் — அந்தணனார் தன்மை. 'ஒருவனோற்றலவாவந்தணத்துவ மடைந் தனன்' (உபதேச. சிவலி. நு. நு.) [அந்த ணன் - பிராமணன். கலா - தன்மை.]

அந்தகாநாபி—விஷத்தைப்போக்கும் ஒரு மருந்து (மூ. அ.)

அந்தகாமை-அந்தணன் தன்மை. 'குளித்து மூன்றனலையோம்புந் குறிக்கொளந்தனமை தன்னை' (நாலாயிர. திருமலை. உரு.)

அந்தகார்—1. பார்ப்பார். 'ஆற்றியந்தணர்க் கருமறைபலபகர்ந்து' (கலித்தொகை. க.) [இக்கே நச்சினர்க்கினியர், 'அந்தத்தை அனவுவார் அந்தணர்; என்றது, வேதாந் தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பா ரென்றவாறு' என்றார்.] 2. முநிவர். 'அந்தணரென்போரறவோர்' (வன். நு.0.)

அந்தணர்வாக்து—அந்தப்போதிகை.

அந்தணர்வாக்து.—வேதம். [அந்தணர் - பார்ப்பார். வாக்கு - சொல்.]

அந்தணாறுதொழில்—பிராமணருக்குரிய அறுவகைத் தொழில்கள்; அவை: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன.

அந்தணன்—1. அபிசித்துமுகூர்த்தம்; [இது: பகவிலே நிகழும் எட்டாவதான முகூர்த்தமென்றும், நூறுபிரம் குற்றத் தைப் போக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.] 'அரன்பாம் பனுட மகம்புட் புனலாடி யந் தணன்றோ' (விதாந. குணகு. எஉ, எஊ.) 2. அருகதேவன். 3. கடவுள். 4. சரி. 5. சிவன். 'அந்தண னாகியென்றே யேவமையிசைத்தவம்மா வெல்லையின் மறைகளெல்லாம்' (கந்தபு. ததிசி. உக.) 6. பார்ப்பான். 'அந்தணனேவையெல்லாம்' (பாரத. பதினே. கக0.) 7. பிரமன். (பிங்.) 'அறத்தை நல்கலின்ந்தணன்போல்வன்' (கந்தபு. சிங்க. ஈஅச.) 8. வியாழனென்றுங்கிரகம். 'மற்றவன்மேலுயர்ந்தணலுலவும்' (கூர் மபு. மண்டல. கசு.) [அம் - அழகு. தணன். தண்ணளியுடையவன்.] 9. பிராமணச்சாதிப்பாம்பு. 'அந்தண னுறு மான்பா லவியினே' (சிந்தா. பதுமை. கஉஉ.) 10. முரிவன். (பிங்.) 'திசைமுகமுரிசெவ்வே - தந்தனவுயிரெல்லார் தன்னுயிரெனநல்கு - மந்தணன்' (இராமா. அயோத். வநம்புகு. உஉ.)

அந்தணன்—1. அழகியதண்ணளியுடையவர். 'செய்யதிவண்ணரந்தணன் கண்டீர்' (தேவார. அந்நியூர். சு. திருநாவு.) 2. பார்ப்பார். 'அருந்தவமுரிவருமந்தணனரும்' (இராமா. திருவவ. ச.) 3. முரிவர். [அந்தண - அழகிய தண்ணளி. ஆளர் - ஆள்பவர்.]

அந்தணன்—1. அழகியதண்ணளியுடையவன். 2. பிராமணன். 'அந்தணனு மதிசயித் தரும்பெறன் மகட்கு' (திருவிளை. விருத்தகுமார. டு.) 3. முரிவன் 'அந்தணனுன்னடைக்கலம் புகுத்' (தேவார. திருப்பன். க. சுந்.)

அந்தணி—1. உமை. [அழகியதண்ணளியுடையவனென்றபடி.] 'உலகடையப்பெற்ற வந்தியந்தணி' (திருப்பு. சஉ0.) 2. பிராமணப்பெண். (பிராயச்சித்தசமுச.)

அந்தந்தம்—அந்தத்தாக்கரம். 'யகாரமே ரகார மிலங்கிய லகாரமே வகாரமென்னுமிந்நான்கந்தத்தமென்றுரைப்பார்' (மச்சபு.) [அந்தர் - இடை. ஸூ - நிற்பது.]

அந்தந்தாக்கரம்—ய, ர, ல, வ. என்னும் இடையெழுத்துக்கள். [அனுவாகார. அந்தர் - இடை. ஸூ - நிற்பல். அகார - எழுத்து.]

அந்தந்தாபம்—உள்ளே தபிக்கை. (பௌட். பசு. கசாந.) [அனுவாகார: அந்தர் - உள். தாப - தபித்தல்.]

அந்தந்தம்சம்—மிக்க இருள். [அநுதரிஸ: அநு - குருடு. தரிஸ - இருள்.]

அந்தநம் — சித்தாந்தம். 'சிவமென்னுமந்தந சிந்தை' (சிவஞா. போ. கஉ. அ. சிவஞானமுரிவருரைப்படி.) [அந்த - வேதாந்தம். தந - உயர்ந்தது.]

அந்தநன் — (சர்வான்மாக்களுக்கும்) பிராணனுள்ளவன். 'சிவமென்னுமந்தநன்' (சிவஞா. போ. கஉ. அ. பாண்டிப் பெருமானுரைப்படி.)

அந்தநாமிச்சிரம்—1. ஒருநகம். 2. தமோ சிருட்டியாகிய ஐவகை யஞ்ஞாந்தன் ஐந்தாவது; அது: திவ்வியாதிவ்விய பேதத்திலே சத்தாதிகள் பத்தும் அணிமாதிரி சித்திகள் எட்டும்பெற்று அதிலே மிகப்பற்றுவைத்தல். (பௌட். பும். ககஅ; சி. சி. உ. டுஅ. சிவாக்.) 3. மிகுந்த இருள். [அநுதாதிஸ: அநு - குருடு. தாதிஸ - இருள்.]

அந்தநாமிச்சிரம்—அந்தநாமிச்சிரம். 'அந்தநாமிச்சிரமென விவைநாடும்' (குத. பிராம சிரு. ஈ.) [அநுதாதிஸ.]

அந்தந்த — அந்த அந்த என்னும் சுட்டடுக்கு, இடைபின்ற அகரம் கெட்டது.

அந்தப்பரம்—1. பெண்களுடைய அறை. 2. மன்னன்றேவியில்லம். 'அடைதருதனியே யந்தப்பரத்தினில்' (சி. சி. ஈ. ஈஉ.) [அனுவாகார: அனுவர் - உள். வாகார - வீடு.]

அந்தப்போதிகை — பின்னங்காலம் சங்கிலி. 'அந்தப்போதிகைபரிந்த முன்றதே' (சிந்தா. ககக, உஎடு.)

அந்தப் பங்குதியாயம்—மீமாஞ்சையிற் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களுளொன்று. இது, குருடன்தோள்மேல் நொண்டியேறிக் கொண்டு வழிகாட்டக் குருடன் நடந்து செல்வதுபோன்ற நெறி.

அந்தப் பரம்பரையாயம் — மீமாஞ்சையிற் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களுளொன்று; அது குருடனைக் குருடன் பின்தொடர்வதுபோலத் தான் செய்வ தின்னதென ஆலோசியாமல் ஒருவன் மற்றொருவன் செய்வதுபோற் செய்தல். [சூரவரம்பாரா நாய: சூர - குருடன். வரம்பாரா - தொடர்ச்சி. நாய - நியாயம்.]

அந்தப் பரம்பரை—குருடரைக் குருடர் பின்பற்றநெறி.

அந்தம்—1. அவயவம். 2. அழகு. (பிங்.) 'வரகந்தமாதநவாழ்வோர்' (கம்பரக். ௭0.) 3. அளவீடல். 'அந்த மில்லதோ ராயிழை மாறோடு' (கந்தபு. பாநுகோ. ௧௯௪.) 4. இருள். 5. இறுதி. 'அந்தமுமாதியும்' (தாயு. ஆசையெனு. ௧0.) 6. எல்லை. 7. கஸ்தூரி. (மூ. அ.) 8. குருடு. 9. சுபாவம். தன்மை. 10. நாசம். 'சதமகன்வாழ்வினுக்-கந்தமாதியதோ' (கந்தபு. சுக்கிர. ௧௨.) 11. நிச்சயம். 12. நீர். 13. மரணம். 'நெஞ்ச மேயுடலந்த்மாதியை விடாநிற்க' (வைராக் கியசத. ௧௫.) 14. வேதாந்தம். (சிவஞா. ௧௨. அ. சிவஞா.) 15. அஞ்ஞானம். (அக. நீ.) 16. பச்சைக்கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.) [4, 8, 12 சூர.]

அந்தழன்—குறிஞ்சா. [இது வடநாட்டார் வழக்கு.]

அந்தர்—1. அறிவில்லார், கடையாயார். 'அந்தர்கடம்மினும்' (கல்லா. கூ.) 2. உள். 3. கீழ். [அந்த.] 4. குருடர். 'அந்தரினல மத் தஞ்சி' (இராமா. யுத். வருண. ௬௬.) 5. நடு. [அந்தர்.] 6. நிறுத்தலளவினென்று.

அந்தர்க்குதம்—1. உள்ளானது. 'அந்தர்க் கதமானசத்தத்தை' (சி. சி. க். ௨௧. சிவாக்.) 2. மறைந்திருக்கை. [சுனா-உத: அந்தர் - உள். மதம் - அடைந்தது.]

அந்தர்க்குதவுவமை — உள்ளுறையுபமை. [சுனா-உத; உவார.]

அந்தர்க்கிருதம்—உள்வீடு. [சுனா-உத: அந்தர் - உள். மூலம் - வீடு.]

அந்தர்க்குடம் — அந்நாசயம். [சுனா-உத: அந்தர்-உள். ஜார - வயிறு.]

அந்தர்க்குநம்—1. உள்ளனல். 2. மது நீர்வடித்தல். [சுனா-உத: அந்தர் - உள். டிஹந-அநல்.]

அந்தர்க்குநை — சோதிடத்திற் சொல்லப் பட்ட மகாதசையில் இடைவருங்கிரகங்க ளுடைய அதிகாரத்தோடுபொருந்தியகாலம். [சுனா-உத: அந்தர்-இடை. டிஸா-நிலை.]

அந்தர்க்குநம்—மறைவு. 'அந்தர்க்குநமா நேர்துபோவார்' (மச்சபு. அசர. நக.) [சுனா-உத: அந்தர்-மறைவு.]

அந்தர்க்குவாரம் — உள்வாயில். [சுனா-உத: அந்தர் - வாயில்.]

அந்தர்நியமநம் — உள்ளே யடக்குதல். 'சிவன் அந்தர்ப்பகிர்வியாப்தனாகி நின் று சுவதந்திரகர்த்தாவாகித் தேகேந்திரியாதி களுக்கு ஆன்மாப்போல ஆன்மாக்களை யந்தர் நியமந்ததையும் பகிர்ப்பிரவர்த்தததையும் பண்ணுவரென்றும்' (சி. சி. நு. கூ. சிவாக்.) [நியமநம் - அடக்குதல்.]

அந்தர்ப்பகிர்வியாப்தன்—உள்ளும் புறமுஞ் செறிந்திருப்போன். 'அந்தர்நியமனம்பார்' (சி. சி. நு. கூ. சிவாக்.) [சுனா-உத: அந்தர் - உள். வயிறார் - வெளி. வயிற்று - நிறைந்தவன்.]

அந்தர்ப்பவம்—1. உள்ளாதல். 2. உள் ளே பிறத்தல். [சுனா-உத: அந்தர் - உள். உவ - பிறத்தல்.]

அந்தர்ப்பவித்தல் — 1. உள்ளாக்குதல். 'மேற்சொல்லிய பிரமாணங்களை இம்மூன்று பிரமாணங்களுள்ளே அந்தர்ப்பவித்து' (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) 2. உள்ளாதல். 'அந்த எல்லாப்பிரமாணங்களும் - மூன்று பிரமாணங்களில் அந்தர்ப்பவிக்கும்' (சி. சி. அளவை. க. நூநப்.) [சுனா-உத: அந்தர் - உள். உவ - பிறத்தல்.]

அந்தர்ப்பாவநை — உள்ளத்திற் பாலித்தல். [சுனா-உத: அந்தர்-உள். உவ - பிறத்தல்.]

அந்தர்ப்பாவிதகருமம் — அகநிலைச்செயல்படுபொருள். ‘வந்தான்’ இங்கே வருதலைச் செய்தானென்பபொருள்பட்டுச் செயப்படுவதாகிய வருதல் அகநிலையாதலறிக. (பி. வி. கஉ. உரை.) [அந்தர்-உள். லாவித-அடைந்த. கர்மம் - செயப்படுபொருள்.]

அந்தர்ப்பாவிதணிச்சு — பிறவினைவிகுதிகள் தொக்குறற்பது. (பி. வி. கரு. உரை.) [சுதவ-பாவிதணிச்சு; ணிச்சு - ஒரு பிறவினைவிகுதி. ‘இருணீந்திபின்பம்பயக்கும்’ என்புழி நீங்கி என்பது போல்வது.]

அந்தர்ப்பிரஞ்சு — தன்னையறிகிறவன். [அந்தர் - உள். ப்ராஞ்சு - அறிகிறவன்.]

அந்தர்ப்பூதம் — உள்ளிருப்பது. ‘அந்தமுப்பத்தாறு தத்துவங்களும், இந்தச்சரீரத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிறபடியினால்’ (வாசுதே. ௨௦௨.)

அந்தரீமலக்கிரம் — தேகத்திலே கபத்திலும் உதிரத்திலும் பிறக்கின்ற கிருமிகள்; மதுராந்தரம், வெல்லம், பால், தயிர், மா, மழைத்தண்ணீர் இவ்வஸ்துக்களையுண்பதினாற்பிறக்கின்ற கிருமிகள். (சீவரட். கருநா.) [அந்தர் - உள். மலம் - அழுக்கு. கிருமி - புழு.]

அந்தரீமுகம்—உள்ளோக்கியமுகம். ‘அந்தரமுகத்திலே தனது சைதந்தியத்தையடைய’ (ஞானவா. முமூட்சு. ௨. உரை.) [அந்தர் - உள். மூவு.]

அந்தரீமுகி—அடங்கிய மந்தன், உள்ளே நோக்கிய முகமுடையவன். ‘இச்சையானது அந்தரமுகியையும் பகிரமுகியாக்குமென்பார்’ (ஞானவா. வைராக். சுக. உரை.) [சுதவ ௪-௮விநு: அந்தர் - உள். முவிந் - முகமுடையவன்.]

அந்தரீமுகியோநி—வாயு அதிகரித்து அந்தரமுகமாக எழும்பிப் பெண்களுக்கு யோநித்தாநத்திலே உபத்திரவஞ்செய்யும் ஒருவகை ரோகம். (சீவரட். ௩௨௨.) [சுதவ ௪-௮வி: உள்ளே நோக்கிய முகமுடையது. யோநி - பிறப்பிடம்.]

அந்தரீயசநம்—அந்தரியாகம். (சி. சி. க. கக. சிவாக்.) [சுதவ-ஐந: அந்தர் - உள். யஜந - யாகம்.]

அந்தரீயாகம்—கண் கலாமுடி அல்லது மூக்கு நுணியைப்பார்த்து ஞானமுத்திரையோடிருந்துகொண்டு தன்னுள்ளே குண்ட முதலிய எல்லா உபகரணங்களையும் தேடியதாகவும் புறத்திற்செய்யுமாறே உள்ளே அக்கினிகாரியஞ்செய்யப்படுகிறதாகவும் பாலித்துச் செய்யும் வழிபாடு. (சித்தா. கிரியா. கஅ.)

அந்தரீயாமீத்துவம் — திருமால்நிலையுள்ளோன்று. (அஷ்டாதச. தத்வத். ௪.)

அந்தரீவந்திசு — அரசனுடைய அந்தப்புரத்திலே காவலாளனாக நியமிக்கப்பட்டவன். [சுதவ-ஐஸிக: அந்தர் - உள். வஸிக-குடும்பமுடையவன்.]

அந்தரீவந்தி—கீழாறு.

அந்தரீவேதி—1. இரண்டு யாறுகளுக்கு நடுவேயுள்ள சமஸ்தி. ‘அங்கவற் றிடையே யேகம்ப முதலா மாலயத் தந்தரு வேதி’ (கந்தபு. நகர எசு.) 2. பிரயாகைதொடங்கி கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவேயுள்ள தேசம். ‘அவர்களை யந்தரீவேதி-சென்றுடன் கொணர்வா யென்று திருமுநி யருளிச்செய்தான்’ (கோயிப்பு. இரணிய. ௧௦௭.) [சுதவ வெ-ஐ - அந்தர் - நடு. வெடி - சமஸ்தி.]

அந்தரீகோட்டு—சுத்துவகையினோன்று. (சிலப். 3. 147).

அந்தரீகணம் — பாட்டியலுட்சொல்லப்பட்ட எண்வகைக்கணங்களென்று; அது; நிரை நிரை நேர் என்னும் மூவசையாலாகிய ஒரு சீர். இஃ தொருதாலின் முதற்செய்யுளின் முதற்சீராக வரலாகாதென்றும், வருமாயிற் பாட்டுடைத்தலைவனுடையவாழ்நாளையகற்றுமென்றும் கூறுவர். ‘அந்தரீகணமே வாணுகற்றும்’ (இலக்கணவி. பொருள். பாட்டி. ச௦.) [சுதவ ௪ - ஆகாயம். மண - சீர்.]

அந்தரீகாந்தரம்—சோடசகரத்தொன்று (தமிழ்லெக்லிகன்).

அந்தரீகாமம்—ஆகாயமார்க்கமாய்ச்செல்வது (தமிழ்லெக்லிகன்).

அந்தரங்கிருத்தியம் — தன்னுலே நேரே செய்யப்படுங்கிருத்தியம். ‘அந்தரங்கிருத்தியம் பகிரங்கிருத்தியம் இரண்டு முறைமையிற் சாஷாத் தன்னாலும் பிறரைச்செலுத்தியவர் தானாகி மறைவாலும் நடக்குமென்று கூறுகின்றார்’ (சி. சி. க: ருச. கருத்துரை. ஞாநப்.) [சுதாரம் - தன்னுடைய. கரு - கரு - செயல்.]

அந்தரங்கிருத்தியநி—ஆமை. (வைத்தியபரி.)

அந்தரங்கபரிநாம் — அந்தரங்கமான பரிவாரம். (சுடு. 10. 1. ப்ர. அரும்.)

அந்தரங்கம்—1. அதிகம் நேசிக்கப்பட்டது, அருமையானது. 2. ஆலோசனை. 3. இரகசியம். ‘அந்தரங்கத்திற்பொருள்துறு புருடனோடு மாசுநத்திற்பொருள்துதல்’ (நல். பார. உமாம. ௩௦௭.) 4. உள்ளம். 5. உள்ளானது. 6. தன்னுடையது. ‘அந்தரங்கிருத்தியம்’ [சுதாரம்: அந்தர்-உள். சும - அவையவம். சுதாரம் - உள். ம - போவது.]

அந்தரங்கம்—1. அதிகம் நேசிக்கப்பட்டவன், அருமையானவன். 2. இரகசியங்கேட்டுவைத்திருப்போன், விஷயங்களில் நம்பத்தக்கவன். 3. உற்ற நண்பன். [சுதாரம் - அந்தர் - உள். சும - உறுப்பு.]

அந்தரங்குந்தானம் — இரகசியஸ்தானம். (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அந்தரங்கித — கற்பாஷாணம். இது: முப்பத்திரண்டுபாஷாணங்களுள் ஒன்று. (மு. அ.)

அந்தரசிநி — ஆகாயத்திலே திரிபவர். ‘அந்தரசிநி கொண்டேகாமல்’ (பாரத. உலக. ௧௮.) [அந்தர - ஆகாயம். சரிநி - திரிவோர்.]

அந்தரசாநி—வேறுசாதி. ‘சந்திர கலையாணக்குரீர் பொழிவ சந்திரகாந்தமேயல்லா-லந்தா சாதிச் சிலையிலுண் டாகாது’ (அரிச்ச. விவாக. ௨௦.) [அந்தர-வேறு. ஜாதி-குலம்.]

அந்தரசாரி—ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்போன். ‘அந்தரசாரிகனைறந்தனர்’ (சிலப். நாடு. ௧௩.) [அந்தர-ஆகாயம். சாரி-செல்வோன்.]

அந்தரசவம்—ஒருவகைச் சைவம். [இத நிலக்கணஞ் சைவமென்னுஞ் சொல்லிற் காண்க.]

அந்தரசைவர்—அந்தரசைவத்தைத்தழுவினோர். (த. நி. போ. ௪௬௧.) [சுதார; செவ - சிவசமயி.]

அந்தரசோசம்—உட்சுத்தி. (த. நி. போ. ௨௬௬.) [சுதார - உள். செளவ - சுத்தி.]

அந்தரந்தர் — சுவர்க்கலோகவாசிகள். ‘அந்தரந்தரி லொருவனே யினையவ ரங்கை’ (கந்தபு. ஞானநண்ட. உச.) [சுதாரஸூ; அந்தர - ஆகாயம். ஸ - இருக்கிறவன்.]

அந்தரந்தரம் — ஆதாரமில்லாத நிலை, இடைவெளியினிற்கும் நிலை. [அந்தர-ஆதார மின்மை, இடைவெளி; ஸார - நிலை.]

அந்தரந்தாமரை—ஆகாயத்தாமரை. (பதார்த்த. ௩௩௬.)

அந்தரந்தாமர் — இடையிற் கருமையடைந்தவர். (த. நி. போ. ௧௪௪.) [அந்தர-இடை. தாமஸ் - கரியவர். தமஸ் - இருள்.]

அந்தரநிசை — கோணத்திசை, இடையிலுள்ள திசை. [அந்தர - உள். நிஸா - திக்கு.]

அந்தரநுதாயி—ஒருதேவவாச்சியம். ‘சங்க நாத - மந்தாதன் துபிமுதலா மளவில்பெரு கொலிதழைப்ப’ (பெரியபு. திருஞாந. ௬௮.) [அந்தரம் - ஆகாயம். உரு - உருவகை வாச்சியம்.]

அந்தரநடநர் — கழைக்கூத்தர். [அந்தர - ஆகாயம். நடநர் - கூத்தர்.]

அந்தரநி — ஆகாயத்திலுள்ள கங்கை. ‘அந்தரநியைநாடி’ (பாகவத. சுபத். ௧௮.) [அந்தர - ஆகாயம். நி - யாறு.]

அந்தரநாதன்—இந்திரன். ‘அன்னதொர் காலையி லந்தரநாதன்’ (கந்தபு. தெய்வ உசக.) [அந்தரம் - தேவுலகு. நாய - தலைவன். ன்-ஆண்பாலில் வரும் ஓர் இறுதி நிலை.]

அந்தரப்படுதல் — பெருந்துன்பமுறுதல். ‘இவன் நோக்காமையிறே அந்தரப்பட்டது. (சுடு. 7. 1. ப்ர)

அந்தரப்பிசாக—துர்மாணமுற்றோரடையும் பேயுருவம். (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அந்தரபவன்—1. ஆகாயகதி. 2. ஆகாய கமநம். 3. மிகுவேகம். [அந்தர - ஆகாயம். பவன் - உலா.]

அந்தரபுத்தி—கிரகங்களினுட்கதி. (த. நி. போ. உஅரு.) [அந்தர-உள். ஸுத்தி-கதி.]

அந்தரபுருஷன் — உடம்பினுள்ளிருக்கும் ஆன்மா. [சுலோகவாசாஷ: அந்தர-உள். புருஷ.]

அந்தரம்— 1. வெளி. 2. ஆகாயம். 'அண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்து மவதாநம்போல' (தாயு. மண்டல. க.) 3. ஆதரவின்மை. 4. இடைக்காலம். 5. இடையிடம். 6. இருள். (பிங்க. நு0சுக்.) 7. உட்பக்கத்திலிருப்பது. 8. இடுப்பு. 'அந்தரமேற்செம்பட்டோடு' (திவ். திருவாய். 7. 6. 8.) 9. உள்வெளி. 'பந்தரத் தரம்வேய்ந்து' (பதிற்றுப். 51.) 10. உள் ளீடு. 11. உள்ளுக்கிருக்கும் பொருள். 12. ஒத்தது. 13. ஒப்பு. பொரற்குளிகொலந்தர மெனக்கெனா' (பாரத. வாரண. சுரு.) 14. காலம். 15. கூட்டம். (பிங்க. நு0சுக்.) 16. சேடம் (கணிதம்). 17. சொந்தம். 18. தனிமை. (பிங்க. நு0சுக்.) 19. தூரம். 20. தேவாலயம். (பிங்க. நு0சுக்.) 21. நடு. 'மற்றோ ரந்தர விசும்பில்' (சீவக. 836.) 22. பரமான்மா. 23. தீமை. 'விண்ணோர் காறும் வென்ற வெனக்கென் மனைவாழும் - பெண் ணுல் வந்த தந்தர மென்னப் பெறுவேனோ' (இராமா. கைகேசி. சு0.) 24. புறத்திலுள் ளது. 25. பேதம். 'அந்தராஞ்சிறிதுமன்றி' (கந்தபு. வன். உருரு.) 26. நடுவுநிலை. 'அந்த ரத் தீர்த்துல் களிக்கும் நீரினால் தந்தையுங் கொடியன்' (இராமா. மந்தரை. சு0.) 27. வேறு. 'தூலதேகம் விட்டுச் சூக்குமதேகத் தோடுபோய்த் தூல தே கா ந்த ர த் தை தப் பொருந்துதற்கு உவமையுரைக்கிறார்' (சி. சி. உ. நுஅ. ஞாநப்.) 28. இடம். 'அந்தர மிதல்லவென்' (பாரத ஒன்பதாம்போர். 22.) 29. தேவலோகம். (பிங்.) 30. விப ரீதம். 'விரிகோவணரீத்தார்சொல்லும் அந் தரஞானமெல்லாம்.' (தேவா. 74. 10.) 31. முடிவு. (பிங்.) [அந்த - முடிவு. ர - கொடுப் பது.]

அந்தரமுகனீர்—அரம்பையர்கள். 'அந்தர மகனீர்பாட' (திருவிளை. உக்கிர. கட.) [அந் தர - தேவுலகம். மகனீர் - பெண்கள்.]

அந்தரர் — 1. தேவர். 'அந்தரர்கோ ளுதனத்தில்' (திருவிளை. பதிக. நு.) 2. பதி னெண்கணத்துளொருவர். [அந்தர - சுவர்க் கம். ர் - ஒரு பலர்பால்லிகுதி.]

அந்தராவல்லி — கருடன்மிகுங்கு; கொல் லன்கோவை (மலை). [அந்தர - ஆகாயம். வல்லி - கொடி.]

அந்தரவந்சம்—கொடிப்பாசி. (வைத்திய பரி) [அந்தரம் - உள். வநம் - நீர். ஜ0 - பிறப்பது. நீருட்பிறப்ப தென்றபடி.]

அந்தரவநம்— ஊர்க்குப்புறத்திலிருக்கும் காடு. [அந்தர - புறம். வநம் - காடு.]

அந்தரவாசம்—1. ஆகாயத்தில் வசிக்கை. 2. கொட்டைப்பாசிப்பூண்டு. [அந்தர - ஆ தாரமில்லது. வாஸ - வசித்தல்.]

அந்தரவாணி — அசுரீரிவாக்கு. 'அந்தர வாணிகேட்டு' (சுடம்பு. கண்ணனவ. உ.) [அந்தர - ஆகாயம். வாணி - வார்த்தை.]

அந்தரவாயு—1. அண்டவாதநோய். (மூ. அ.) 2. புறம்பிலுள்ள கண்மேந்திரியங்களுக் கும் அகத்திலுள்ள அந்தக்காணங்களுக்கும் இடையிலுள்ள ஞானேந்திரியங்களை யசைப் பிக்கின்றனவாகச் சொல்லப்படும், பிரா ணன், அபரணன், சமானன், உதானன், வியா நன் என்னும் ஐந்துவாயுக்கள். (வேதா. சூ. எசு. உரை.)

அந்தரவாயுக்கிரகணி — ஒருவகைக்கிரகணி ரோகம்; அது: இரைச்சல், அசதி, தாகம், தளர்ச்சி, புசித்தவுடன்பேதியாதல், விலா வில் இசிவு, சரீரம்வெளிதல், விக்கல் என்னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். அரு.)

அந்தரவீச்சு — 1. அந்தரத்தில் வீசுதல். 2. ஆதாரமின்மை, பெரும்பொய். [அந்த ரம்; வீச்சு - வீசுதல்.]

அந்தரவினை — இருபத்திரண்டு வகைவினை களுள் ஒன்று. (வி - ணி. உஉ0.)

அந்தராத்மா — தாமரையிலையின் நீர் போலச் சமுசாரத்திலுள்ள பெரிய விவ காரங்களைக் கலந்துக் கலவாது சொப்பந்த திற்குச் சாட்சியா யிருக்கும் பிரமசைதந்த்ரியம். 'தாமரை யிலையினீர் போலத் - தோய்ந் துள குடும்பப் பெருவிவ காரத் தோய்வில னந்தராத்மாவாம்' (வே. சூ. நுக்.) [அந்தர; சூதா - சீவன்.]

அந்தராதரதசை — இரகங்களின் தசையில் உள்ளாக்குள்ளான தசாகாலம். (த. நி. போ. உஅ.) [அந்தராதர - வகையின் வகை.]

அந்தரபத்தியை—கருப்பஸ்திரீ, [சுதராபத்யா: சுதரா - உள். சுபத்யா - பிள்ளையுடையவள்.]

அந்தராயம்—1. இடையூறு. 2. தீமை. 3. துக்கம். (சி. சி. பர. நிகண்ட. உ. உரை.) [அந்தர - இடை. அய - போதல்.] 4. எண்ணற்றவர்களுள் இடையூறியற்றுவது. 5. உள்வருவாய். (S. I. I. III. 121.)

அந்தராயமாவதம்—தேகத்தின் உட்புற நரம்புகளைப்பற்றிய ஒருநோய். (சீவரட். கசுசு.) [அந்தர் - உள். ஆயாமம் - சஞ்சரித்தல். தேகத்தின் உட்புறநரம்புகளைப் பற்றிய தால் வந்த பெயர்.]

அந்தரானசம்பந்தம்—ஆகமம் உபதேசஞ் செய்த ஸ்ரீகண்டர்க்கும் உபதேசங்கேட்ட தேவர்க்கும் உள்ள சம்பந்தம். (சி. சி. க: சசு. மறை.) இது மூன்றாவது சம்பந்தம் என்பர். (சி. வி. கிரி. உ.) [அந்தரான - நடு. லாஸ்யநு - தொடர்பு.]

அந்தரானகீத — கோணத்திசை. [சுதராபதிக்: சுதராபு - இடையிடம். திக் - திசை.]

அந்தரானம்—1. இடைக்காலம். 2. இடையிடம். 3. உட்பாகம். 4. நடுப்பாகம். 'ஒன்பதினாயிரமாயோசனையத் தராள முண்டாய்' (த. நி. போ. ௩௩௩.) 5. திசைநாற் கோணம் (பிங்) 6. அந்தராளமண்டபம்.

அந்தராளமண்டபம்—கருப்பக்கருமத்தை யடுத்த மண்டபம். (I. M. P. T. N. 270).

அந்தரானயகாணம்—அந்தக்காணம். (சி. வி. கிரி. அஉ.)

அந்தரான — அநுலோமத்தந்தைக்குப் பிரதிலோமத்தாயிடத்திற் பிறந்தவன். 'மருவது லோமத் தந்தை வளர்பிரதி லோமத் தாய்பா, லோருவறப் பிறந்த பிள்ளையுறபெய ரந்த ராளன்' (குத. சிவ. கஉ: எ.)

அந்தரான்மா—1. ஆகாயத்தில் அந்தரமாகத்திரியும்ஆன்மா. 'தாலசரிதத்துக்கேற்றன்மம்பரிபக்குவம் இல்லாதிருந்தால் அதற்

கேற்ற பரிபாகம்வரும்வரைக்குஞ் குக்கும் சரிதத்தோடு கூடி அறிவின் தி ஆகாயத்தைப் பற்றி அந்தரான்மாவாயிருந்து கன்மபரிபாகத்திற் காலாந்தரத்தில் உடலுறும்' (சி. சி. உ: ௩௭. ஞாநப்.) 2. உள்ளுணர்வு. 3. உள்ளேயிருக்கும் ஆன்மா. 4. மறுடன் உள்ளத்திலிருக்கும் பரமான்மா. [அந்தர - ஆகாயம், உள். ஆத்மா - சீவன்.]

அந்தரி—1-3. அந்தரியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரச்ச்சத்தொகையும். 4. ஆகாயவாணி. 5. ஒருவகைத் தொற்கருவி. (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.) 6. தூர்க்கை. 'அந்தரியிருந்த விந்தமால்வரை' (மணிமே. ௨௦. கா. கசுசு.) 7. பார்ப்பதி. 'அந்தரிபோற்றினனன்புற' (கந்தபு. திருமண. ௩௮.) 8. காளி. 'அந்தரியாமனையமலையால்காலி' (அரிச்ச. பாயி. எ.)

அந்தரிட்சம்—1. பறவை முதலியனசெல்லுதற் கிடமாகப் பூமிக்குஞ் சூரியனுக்கும் இடையிலுள்ள வெளி. சத்தாசாமாநியமானது வியாபிக்க அந்தரிட்சலோகம் நசிக்கும்' (ஞாநவா. வைராக். கசுஅ. உரை.) [சுதாரிக்: சுதாரி - உள். ாரங்கு - பார்த்தல். ிக்: - நட்சத்திரம். தன்னுள் நட்சத்திரங்கனையுடையது, அல்லது உலகங்கள் பார்த்தற்குரியது என்றபடி.] 2. நற்கதி. 'அந்தரிட்சஞ் செல்.....கனல்புகும் கபிலக் கல்லது' (செந். பத். 4. 232.)

அந்தரித்தல்—1. மாறுதல். 'வேடந்தரித்து விதியந்தரிக்க ஒழுகி' (திருநாற். சுஉ.) 2. ஒருதொகையை மற்றொருதொகையிற் கழித்துச் சேடம் அறிதல். 3. உதவியற்றிருத்தல். 4. தனித்திருத்தல். 5. நிலைகெடுதல். 6. மறந்தடுமாறுதல்.

அந்தரிதம்—1. ஒருதொகையை அதனிற்குறைந்த மற்றொருதொகையாற் கழித்த லால்வருஞ் சேடம் (கணக்கதிகாரம்.). 2. தேகவியோகம். 3. மறைக்கப்பட்டது. 'படி காந்தரிதமாயிருக்கிறவஸ்து' (சி. சி. உ: சு0. சிவாக்.) 4. விபாகம், பிரிவு. [அந்தரிதம்.]

அந்தரித்திரியம்—1. மனம். (தர்க்காயி.) [அந்தர் - உள். ஹி. பம் - பொறி.] 2. அந்தக்காணம். (பிரபோத. 39. 30).

அந்தரிப்பு—அந்தரித்தல்.

அந்தரியாகம்—அந்தாதி.

அந்தரியாகம்—உட்பூசை. 'அந்தரியாகத் தன்னை' (சி. சி. கூ: ௧௦.) [அந்தர் - உள். பா.ம - பூசை.]

அந்தரியாய் — 1. அகவாயுக்களைந்தனு ளொன்று; அது: சித்தத்தை யசைப்பிக்கு மென்பர். 'சாற்றின்வயிரம்பன்முக்கியன் பிரபஞ்சன் அந்தரியாயியொடுமகாப்பிராண னென்னும்பெயர்கொள் - காற்றிவைகள் சீவசம்பந்தமாயே உட்காணங்க ளியக்கி யிடும்' (வேதா. சூ. எங்.) [அகத்தில் நிறைந் திருத்தலின்வந்தபெயர்.] 2. ஆன்மா. 3. உள்ளீடாயிருப்பவன். 'சிவனெல்லா வஸ்துக் களிலு மந்தரியாயியாக நின்றமையும்' (சி. சி. அ: ௩௪. சிவாக்.) 4. கடவுள். (வேதா. சூ. 41.) 5. கூடஸ்தன். 'சீவனென் றிடுமூ வகைய திட டானன் சேதந னந்தரி யாமி-ஆவலி னறுசந் தாத்திரு சுயஞ்சத் தார்த்தனோ டவிச்சிந்ர சீவன்-தாவரும் பா.ம மார்க்கிகள் றுரியன் சான்நின்ன் பிரத்திகான் மாவா - மேவமி றொம்ப தத்திலக்கியார்த்த னென்ப கூடத்தன மங்கள்' (வேதா. சூ. ௩௨.) 6. சிவன். 'சீர்மொய்த்த வந்தரியாமி சால வேத் திடு திருசிய நாயகன் சாற்றதி ருசியன்னே' (சூத். எக்கி. பூ. ௩௩: அ.) 7. சீவசாட்சி. 8. மாயையாகிய சத்துவகுணத்திற் பிரதிபிம் பித்த பிரமச்சாயையாகிய ஈசன். 'அகில காரணமா மாயையையருவியந்தரியாயியாய்' (வேதா. சூ. ௪௪.) 9. வாயு. [அந்தர்யாயி: அந்தர் - உள். பாதி - நடத்துபவன்.]

அந்தரியாயித்துவம் — 1. ஆன்மாவோடு கலந்திருத்தல் 2. உள்ளீடாயிருக்குந்தன்மை. 'சர்வாந்தரியாயித்துவம்' (வேதா. சூ. ௪௭. உரை.) [சுஷுபூதி - கடவுள். கூவ - தன்மை.]

அந்தரிலம்பம்—குகோணம்; அஃது ஓடுங் கிய மூன்று கோணங்களைபுடைய வடிவம். [சுஷுபூதி: சுஷுபூ - உள். மூவ - தாங்குதல்.]

அந்தரிட்சம்—அந்தரிட்சம்.

அந்தரிபம்—தீவு. [சுஷுபூதி. சுஷுபூ - உள். சூவ - நீர், இது ஓர்வ என்பதற்கு.]

அந்தரியம்—உள்ளுடை. (பௌட். பதி. ௧.) [சுஷுபூதி: சுஷுபூ - உள். ஓர்வ - ஒரு. வ. வி.]

அந்தருத்திரேகம்—உட்டொடக்கம். 'சூக் குமயோசந்சாத்தசவிகம்பத்தினது அந்தருத் திரேகத்தைப் பண்ணிக் கிரியாசத்தி பேத மாகிய இச்சாசத்தியாயிருத்தல் அதிகாரம்' (சி. சி. பா.பி. உ. 'ஈசனருளி' ஞாநப்.)

அந்தருவேதி—அந்தர்வேதி, யாகசாலையி னுள்ளிடம். (காஞ்சிப். அந்தரு. 22.)

அந்தலை—1. முடிவு. 2 பேறு. 3. சந்திப்பு. 4. மேடு.

அந்தளகத்தாளார் — கவசந்தரித்தவீரர். 'உத்தமசோமுத்தெரிந்த அந்தளகத்தாளார்' (S. I. I. II. 97.)

அந்தளகம்—கவசம். (S. I. I. II. 98. Note.)

அந்தளம்—கவசம்.

அந்தளி—தேவர்கோவில்.

அந்தளி—1. அழகன். 'கங்கை சூடும்பிரான் மைந்தனே யந்தனே' (திருப்பு. ௪௦.) 2. கடுக்காய். (மலை.) 3. குருடன். 'அந்தளன் னிய கண்ணுமொத்த' (ஞாநவா. வைரா. ௩௮.) 4. சரி. (திவா.) 5. யமன். (தேவா. 978. 5.) 6. அறிவிலான். (கல்லா. 7.) [1. அந்தம் - அமரு. 3, 4. சுபூ - குருடு, இருள் போலுங் கருமை.]

அந்தஸ்தம்—ஒரு மந்திரம். (சி. வி. சரி. 14. உரை.)

அந்தஸ்து—1. நிலைமை. 2. மேன்மாதம். 3. ஒழுங்கு.

அந்தர் — ஒரு மகிழ்ச்சிக்குறிப்புமொழி. 'அந்தாவுயந்தேன்' (கந்தபு. அசுரர் தோ. ௧.) [இது 'ஹந்த' என்னும் வடமொழித் திரிபுபோலும்.]

அந்தாதி—1. அடிதோறும் இறுதிக் கண் னின்ற எழுத்தாவது அசையாவது சீராவது அடுத்தவரும் அடிக்கு முதலாய் அல்லது அவ்வடிமுழுதும் மற்றையவடியாய் வரத் தொடுக்குந் தொடை. 'அந்தமுதலாத் தொடுப்பதந்தாதி' (யாப். காரிகை. உறுப்பி. ௧௪.) 2. ஒருசெய்யுளின் இறுதியில்நின்ற சீராவதுசீரின் ஒருறுப்பாவது அடுத்துவருந் செய்யுளுக்கு முதலாகவரச் செய்யப்படும் தூல். 'இரட்டைமாதை யந்தாதி பெடுத்தப் பாடி' (பெரியபு. காணாக். ௩௪.)

அந்நாதிநீதல்—அந்நிமநீதாரம்.

அந்நாதிநீதல்—அந்நாதிநாகத் தொடுத் தல். 'அடிமடக்காயந்தாதித்து' (மாறனலங். 267. உரை.)

அந்நாதிநீதோடை—அடிதோறும் இறுதிக் கண் நின்ற எழுத்தேனும் அசையேனும், சீரேனும் மற்றை அடிக்கு ஓதியாகவருவது. 'அடியுஞ் சீரு மசையு மெழுத்து-முடிவு முத லாச் செய்யுண் மொழியின் - அந்நாதித் தோடையென் றதைதல் வேண்டும்' (இலக் கணவி. எஉரு.)

அந்நாதிமடக்கு — ஓடியின் இறுதியில் வந்தசொல்லே வேறுபொருளோடு மற்றைய அடிக்கு முதலாகவருவது. (தண்டி. ௩-௫.) [அந்த-முடிவு. ஸூதி - முதல். மடக்கு - மடங்கிவருவது.]

அந்நாயம்—பரமபதம். 'அந்தாமத்தன்பு செய்து'. (திவ். திருவாய். 2. 5. 1.)

அந்நாயம்—மாதிரி. (தமிழ்லெக்ஸிகன்.)

அந்நாதி — குறிஞ்சியாழ்த்திறன்வகை மூப்பத்திரண்டில் ஒன்று. (பிங்க. ௧௩௮௨.) 'கோலக்குறிஞ்சியந்தாளிக்குறிஞ்சி' (இரகு. அலதா. ௧௬.)

அந்நாதிபாடை—1. ஒரு பண். (திவாகா. பத்தா.) 2. பாலையாழ்த்திறன்வகையில் ஒன்று. (பிங்க. ௧௩௮௧.)

அந்நி—1. அக்காள். (நாடகம்.) [அந்தி.] 2-4. அந்தியென்னேவனும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 'பத்தர் சித்த மெய்யிற்செவ் வந்திரி' (கந்தா. எ.) 5. இரா. (திவ். பெரியதி. 8. 5. 1.) 6. சந்தியா காலம். 'காலையந்தியும் மாலையந்தியும்' (புறநா. ௩௪.) 7. சூரியாத்தமயத்திலே தோன்றுஞ் செவ்வானம். 'அந்திவேணியண் ணல்' (கந்தபு. காமதக. எசு.) 8. தில்லை மாம். (மலை.) 9. பாலையாழ்த்திறத்தின் ஒன்று. (பிங்கல. ௧௩௮௧.) 10. மலைக் காலம். 'அந்தியந்தணரருங்கடனிறக்கும்' (புறநா. உ.) 11. முடிவு, பொருத்து. 'அந் திக்கடலிற்கடிதோடா' (திருப்பு. ௩௮.) 12. முச்சந்தி, முத்தெருக்கடுமிடம். 'அந்தி யுஞ் சதக்கரு மாவண வீதியும்' (சிலப். 14. 213.) 13. சந்தியாவந்தணம். 'ஓதியரு வெண்ணும் அந்தியால்' (திவ். இயற். 1. 33.) 14. ஊழிமுடிவு. 'படரணியந்திப்பசுக்கட லுன்' (கவித் 101. 24.)

அந்நிதிகடை—மாணியில் பண்டம்விற்குக் கடை.

அந்நிதிகாப்பு—குழந்தைகளுக்கு அந்திப் போதிற்செய்யும் ரகைஷ. (திவ். பெரியாழ். 2. 8. வ்யா. ப்ரா.)

அந்நிதிகோள்—சந்திரன். 'அந்திக்கோள் றனக்கேயருள்செய்தவர்' (தேவார. திருப் பாகூர். க. திருநாவு.) [அந்தி-மலை. கோன்- தலைவன்.]

அந்நிதம்—1. அயல். 2. கொளுவுகொம்பு. 3. சமீபம். [சுனிகி.]

அந்நிகாசிரயம்—கொளுவுகொம்புபோல அடுத்திருக்கும் ஆதரவு. [சுனிகிசூய: சுனிகி - சமீபம். சூய - ஆதரவு.]

அந்நிகாவலன்—சந்திரன். 'அந்திகாவல னமுதுறுபசுங்கதிர்' (திவ். பெரியதிரு. அ. ௫. க.) [அந்தி - மலை. காவலன் - அரசன்.]

அந்நிகை—1. அக்காள். (நாடகம்.) 2. அடுப்பு. 3. இரவு. 4. ஒருவகைக்கண்ணேய். 5. சமீபம். 6. மாறுடப்பெண். [சுநிகா.]

அந்நிசந்தி—காலையும், மாலையும்.

அந்நித்தல்—1. கிட்டுதல். 'வேதமந்தித்து மறியான்செய்த திருவினையாடல் கேட்டும்' (திருவினா. நகர. ௧0௬.) 2. சந்தித்தல். 'யம படையென வந்திக்குங்கட் கடையாலே' (திருப்பு. அரு.) 3. நியமித்தல். 'அந்தித்த நின்புணர்ப்பை' (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௫௮.) 4. பொருந்துதல். 5. முடித்துவைத்தல். 'அந்தித் திருக்கும் பொருளில்லை' (திரு வாலவா. 30. 14.)

அந்நிப்பு—அந்திமந்தாரை. (மலை.) [அந்தி- மலை.]

அந்நிபகல் — 1. இராப்பகல். 'அந்திபக லாச்சிவனையாதரித்து' (பட்டினத்தார்.) 2. கேவல சகலாவத்தைகளைக் கருதும் ஒரு குறிப்புமொழி. 'அந்திபகலென்றிரண்டையு மொழித் திந்திரிய சஞ்சலங்கனையறுத்து' (திருப்பு. சஉ.) [அந்தி - இரா. பகல்.]

அந்நிமகாலம்—மாணவேளை. (ஸ்ரீவசன. 1. 69.)

அந்நிமநகை—அந்திமகாலம்.

அந்நிமந்தாரம்—அந்திமந்தாரை. [அந்தி- மலை. இது அந்திக்காலத்திற் புட்பிக்கும்.]

அந்திமந்தாரை—ஒரு பூச்செடி.

அந்திமல்லி—1. பத்திராட்சி. (வைத்திய பரி.) 2. அந்திமந்தாரை. (K. R.)

அந்திமல்லிகை—அந்திமந்தாரை. (மூ. அ.)

அந்திமல்லிந்தான் — அந்திப்பூ. [அந்தி - மால். மலர்ந்தான் - மலர்தலுடையது.]

அந்திமல்லிருதி—சாகுங்காலத்திற் கடவுளை நினைக்கை. ‘அந்திமல்லிருதி யில்லையாகில் ஆதிபரதனைப்போலே மானாதல்மரையாதலா மித்தனை’. (ஈடு. 4. 1. 10.)

அந்திமால்—பகற்காலத்தின் முடிவில்வரும் முன்னிரவு. (இராமா. மிதிலை. சுரு.)

அந்திமான் — இடைபெருவள்ளல்களு ளொருவன். (கந்தபு. கந்தவிர. கஅ.)

அந்தியக்கிரியை—அந்தியகருமம்.

அந்தியகருமம் — மரணத்தின்பின் செய்யும் பிரேதக்கிரியை. இறந்தவனை ஈடேற்ற எண்ணிச் செய்யுங் கிரியை. [சுஷ்ணுசுரீ-ஃ சுஷ்ணு - இறுதி. சுரீ-ஃ - கிரியை.]

அந்தியநாலம் — மரணகாலம். ‘அந்திய காலந்தன்னிலைவியற்றிரதநிற்கல்’ (விருத் தாசல. சிவபூ. சக.) [சுஷ்ணு - இறுதி. காலம் - பொழுது.]

அந்தியகிரியை—அந்தியகருமம்.

அந்தியசன்—1. தாழ்ந்தவருணத்தோன். 2. தம்பி. [சுஷ்ணு - இறுதி. ஜ-பிறந்தவன்.]

அந்தியசாதி—மிகக் கீழான சாதி. ‘அந் தியசாதியின்பாண்டத்துச் சல முதலியவற் றைக்குடித்தற்குப் பிராயச்சித்தம்’ (பராச. வரதா. பிராயச்சி. ௩. ௩௦, ௩௧.) வண்ணன் முச்சி, கூத்தாடி, பாய்க்குடிசையிலிருப்பவ னை குருவிக்காரன், செம்படவன், மேதரவ னென்னும் மூங்கிற்பாய்வேலைசெய்யு மொரு வித சாதியான், வேடன் அல்லது இருளன் ஆகிய இந்த ஏழுசாதிகளும் அந்தியசாதிக ளாம். [சுஷ்ணுஜாதி.]

அந்தியசைவர்—சிவதீகைபெற்ற பிரதி லோமர் முதலிய சாதியார். ‘அரியசதா சிவ னென்போ னநாதிசைவ னவன்பால் அவ தரித்த சிவமறையோ ராதிசைவ ரிவர்பால்- உரியசிவ தீக்கைபெற்ற பூசுரர்மா சைவ ருயர்ந்தவர சன்வணிக னதுசைவ ராவார் -

பெரியகுவ னைப்புயத்தோ னவார்தரகை வன்சீர் பெறுசவன்ன னுதியது லோமர் பிர வரராம் - விரியவனி மிசையொழிந்தோ ரந் தியசை வத்தோர் விரிந்திடுமேழ் சைவவித மிவை யெனநூல் விளம்பும்’ (ஆசௌசதிபிகை. ௨௦.) [சுஷ்ணு - இறுதி. சைவர் - சிவ சமயத்தோர்.]

அந்தியபம்—1. இரேவதி. 2. மீநாசி. [சுஷ்ணு: சுஷ்ணு - இறுதி. ௨௦ - நகைத் திரம். (பிருகச்சாதக. க. அ.)

அந்தியம்—1. சமுத்திரம் பத்துக்கொண்ட எண் (பிங்க. ௨௨௭௭.). 2. மரண காலம். ‘அடல்வாலி யந்தியத்தி லறைந்த’ (இராமா. ௨த். அநும. சுசு.) 3. முடிவு. [சுஷ்ணு: சுஷ்ணு - இறுதி. ய - ஒரு வ. வி.]

அந்தியயாஹம்—அந்தியேட்டி. (சி-லி. கிரி. ௨.) [சுஷ்ணுயாம:]

அந்தியர்—கீழ்மக்கள். [சுஷ்ணு - இறுதி.]

அந்தியவருணம் — 1. நான்காம்வருணம். 2. மிகக் கீழானவருணம். [சுஷ்ணுவண-ஃ சுஷ்ணு - இறுதி. வர்ண - குலம்.]

அந்தியாவசாயி—1. நிஷாதமாதுக்கும் சண் டாளனுக்கும் பிறந்தவன்; இவன்றொழில் சண்டாளத்தொழிலும் சுடுகாடுகாத்தலும். 2. வேட்டையாடுதற்றொழிவடைய ஒருவரு ணத்தார். [சுஷ்ணு - இறுதி. சாவலாயிடு - வெட்டுவோன்.]

அந்தியாவயவி — இறுதியிலேவரும் அவ யவமுடைய பிண்டம். ‘பரமானுத்துவயங் கள் சேர்ந்து துவியனுக்கடோன்றும். துவி யனுக்கள் மூன்று சேர்ந்து திரிசரேணுகர் தோன்றும்; இங்ஙனமே சதுரணுகம் முதலி யன முறையானே தோன்றவின் அந்தியா வயவிகளாகிய மகாபிருதிலி, மகாசலம், மகா தேயு, மகாவாயுத் தோன்றும். (தர்க்காயிர். பக். ௧௪.) [சுஷ்ணு-இறுதி. அவயவி - அவ யவமுடையது.]

அந்தியேட்டி—உத்தரக்கிரியை. ‘எண்ண வரு மந்தியேட்டி மந்திரத்தார் நகமிலை’ (ஆசௌசதிபிகை. ௩௧.) [சுஷ்ணுவழி: சுஷ்ணு - இறுதி. ஐஷி-யாகம்.]

அந்தியேஷ்டி—அந்தியேட்டி.

அந்நியேஷ்டிகிருதங்கள்—உத்தரக்கிரியை செய்விக்குங் குறுக்கள்.

அந்நியை—மிலேச்சப்பெயருடையவன். (பராசரா, சுஉ.) [சுஹ -இறுதி. யா - ஒரு வ - வி.]

அந்நிரகக்ஷாமணி—லீலக்கல். (மூ. அ.)

அந்நிரககொடிச்சி—கெந்தகம். (மூ. அ.)

அந்நிரம்—பிறுகுடல். (இங். வை.) [சுஹ : சுஹ - பிரிதல். சூ - ஒரு வ-வி. உணவினைப் பிரிப்பதென்னும்பொருட்டு.]

அந்நிரவசநம்—கொட்டைப்பாக்கு. (மூ. அ.)

அந்நிரன்—1. தேவன். 'அந்திரணியாருரி லம்மான்மன்னை' (தேவா. 723. 4.) 2. ஒ ரிழிந்த ஜாதிபான். இவன் தந்தை வைதேக ளும் தாய் காராவரப்பெண்ணும் ஆவர். இவன் காட்டுப்பசுக்களைக் கொன்று வயிறு வளர்க்கிறவன். (பரா. கடுக.)

அந்நிரு—பிரித்திகலையிற் பிறுதிவிதத் து வத்தில் உள்ளனவாகச் சொல்லப்படும் புவ நங்கள் துற்றெட்டனுள் தென்மேற்றிசை யில் இருக்கும் பத்துபுவநங்களுள் ஒன்று. (சி. லி. கிரி. உக. உரை.) [வாஹு.]

அந்நில்—1. அவ்விடம். 'அந்திலரங்கத் தகன்பொழில்' (சிலப். காடு. சு.) 2. ஓரசைச் சொல். 'அந்தில்செம்பொண்ணிமணிக்கோயி லின்' (கந்தபு. பாயிர. சு.) 3. வெண்கடுகு. (பிங்க. உகஉக.)

அந்நிவயாசர்—சிவன். 'அந்திவண்ணர்த மடியவர்க்கு' (பெரியபு. அமர்ந்தி. ஈ.) [அந்தி - செவ்வானம். வண்ணர் - நிறமுடையவர். ர்-ஒருமைச்சிறப்பில் வந்தது.]

அந்நிநுதன்—குருடனாக்கப்பட்டவன். [சுநிசுநுத: சுநு - குருடன். சுநுத - ஆக் கப்பட்டவன்.]

அந்நிபுதர்—குருடனாவன். [சுநி ஹ-ருத: சுநு - குருடன். ஹ-ருத - ஆன வன்.]

அந்து—1. எருது. [ஹந்து.] 2. கிணறு. [சுநு.] 3. கொலை. 'அந்துசெய்குவனென' (இராமா. யுத். இராவணன்வதை. சுக.) 4. நெற் பூச்சி. 'அந்தேயளவும்' (கந்தபு. காவிரி. சு.) 5. பாதகிண்கிணி. [சுநு.]

0. அந்தம். 'ஆதியந்தகன்ற' (சீவக. 3082.)

7. யானைக்காற் சங்கிலி. 'அந்துப்போதிகை'.

8. அப்படி.

அந்துவாய்—1. சங்கிலி. 2. பாதகிண்கிணி. 3. யானைக்காலிற்கட்டுஞ் சங்கிலி. [சுநு-க; சுநி - கட்டுதல்.]

அந்துப்போதிகை—யானையின் பின்காற் சங்கிலிகட்டுங் குறுந்தறி. 'அடுகளி மந்துப் போதிகை பரிந்து' (சீவக. 1831.)

அந்துவாசம்—கொட்டைப்பாசி. (வைத்.)

அந்துளியீந்துளியித்தல்—1. குறையாடல். 2. தலைச்சுழற்சி. 3. பதைபதைத்தல். [அந்த; உளி. இந்த; உளி: உளி - இடம். வழக்.]

அந்நாடம்—யானையைக் காலிற்கட்டுஞ் சங்கிலி. [சுநு-ருக. சுநி - கட்டுதல்.]

அந்நேசம்—1. அந்தரிப்பு. [அந்தே-முடி வில். ஜ0 - பிறந்தது. [வழக்.] 2. அபலம். 3. கதியின்மை.

அந்நேசாலம்—தேற்றாமரம். (வைத்.)

அந்நேவாரி—மாணக்கன். [அந்தே - சமீ பத்தில், வாவரிந் - வசிப்போன்.]

அந்தை—ஒரு நிறை. (தொல். எழுத். தொகை. உஅ. நச்.)

அந்நோ—இரக்கத்தினையுணர்ந்தும் ஒரு குறிப்புச்சொல். 'பெற்றிலடவமந்தோபெரு நிலமகள்' (இராமா. அயோ. வரம். உரு.) [இதனை நச்சினார்க்கினியர் சிங்களச்சொல் என்பர். தொல். சொல். ௪00. உரை.]

அந்நோட்டம்—கண்டோட்டம் என்னும் ஒருநொய்; அது: வாயு உதட்டிற்சேரும் போது பிறந்து உதடுகளிலே வெடிப்பை யுண்டாக்குவதென்பர். (சீவரட். உளக.) [அந்த - நாசம். ஒழு: - உதடு.]

அந்நோர்—நெல்லமரம். (மலை.)

அந்நக்கை—பெலவீனமான நோத்திலே அந்நத்தை அதிகம்புகித்தலால்வருங்களை. அந் நம் - சோறு. களை - இளைப்பு.

அந்நக்காவடி—1. பாசகர்பொருட்டு வீடு தோறும் யாசித்துவாங்கிய அந்நக்கொண்டு போகுங் காவடி. 2. வக்கிரகத்துக்கு நிவே திக்கும்படி அந்நக்கொண்டுபோகுங் காவடி. [அந்நம் - சோறு. கா - காவுதல். அடி - அடுத்தது.] 3. தரித்திரன்.

அந்நக்கோடி—தருமமாகச் சோறுகொடுக்கப்படும் என்பதை அறிவித்தற்குச் சத்திரத்திற் கட்டிய கொடி. [அந்நம்; கொடி.]

அந்நக்கோடை—அந்நதாநம். [அந்நம் - சோறு. கொடை - கொடுத்தல்.]

அந்நக்கோப்பு—காதணிகளுள் ஒன்று.

அந்நகநீர் — வயிற்றுநீவு. [சுறமுநி: சுறம் - சோறு. முநி - மணமுடையது.]

அந்நகாலம்—போசநகாலம். [அந்நகால; அந்நம் - உணவு. காலம் - பொழுது.]

அந்நகோட்டநம்—தானியம்வைக்கும் வீடு. [சுறமொஷுக: சுற-தானியம். மொஷுக - சாலை.]

அந்நகோட்டநர் — 1. சூரியன். 2. விட்டுனு. [சுறமொஷுக: சுற - உணவு. மொஷுக - கொள்ளுமிடம்.]

அந்நகோட்டம்—தானியம் வைக்கும் வீடு. [சுறமொஷுக: சுற - தானியம். மொஷுக - சாலை.]

அந்நசத்திரம்—தருமமாகச் சோறுகொடுக்குச் சத்திரம். [சுறம்-சோறு. வுதீ-வீடு.]

அந்நசலம்—1. கஞ்சி. 2. சீவனுக்காதாரம், வெற்றுணவு. 3. சோறும் தண்ணீரும். [அந்நஜல: அந்நம் - சோறு. ஜல-நீர்.]

அந்நசாரம்—1. அந்நரசம். 'மன்னியவந்நசாரமிருதயமலரின்வாய்த்துத் - துன்னியநாடிதோறுஞ்சொரிந்திடும்' (சிவதரு. செநநமரண. கூ.) 2. கஞ்சி.

அந்நசாலை — அந்நசத்திரம். [அந்நம் - சோறு. ஸாலா - வீடு.]

அந்நசிராந்தம் — பாகம்பண்ணியவுணவு கொண்டு செய்யும் சிராத்தம்.

அந்நசுநீர் — நெய். [சுறம் - சோறு. ஸாழி - சுத்தஞ்செய்வது.]

அந்நத்துரோகம்—உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம்பண்ணுகை.

அந்நத்துவேஷம்—உணவில் வெறுப்பு.

அந்நந் — போசநகொடுப்போன். [சுறந்: சுறம்-சோறு. ட-கொடுப்பவன்.]

அந்நநாதா—அந்நங்கொடுக்குத் தருமவான். 'அந்ந-தாதாவுமுதலானதயாலினோ' (இராமா. உத் - திக்கு. ருக்.) [சுறநாதா: சுறம் - உணவு. தா - கொடுப்போன்.]

அந்நநானம்—சோற்றுக்கொடை. 'அருட்படுதாநந்தம்முள் விழுமிதாமந்நதாநம்' (திருவிளை. மூர்த்தி. அ.) [சுறநநாநம்: சுறம் - சோறு. தாநம் - கொடை.]

அந்நந்பாது—அந்ந ரசம். [அந்நம்-உணவு. பாகு - ரசம்.]

அந்நந்பால்—கஞ்சி. [அந்நம்-சோறு; பால்-பால்போல்வது.]

அந்நந்பிராசநம் — குழந்தைக்கு முதலிற் சோறுட்டுங் கிரியை. 'பூணிருது சங்கமநங்கருப்பா தாநம் புஞ்சவநஞ் சீமந்தஞ் சாதகன்மம்-டேனுமுத்தா பநநாம கரண மந்நப் பிராசநமே பிரவாசம் பிண்டலித்தி-காணலுறு சவுளமுப நயனங் கண்டோ பக்கிரக மணங்காண்ட மோச நஞ்சீர் - மாணுசமாவர்த்தநமே விவாக மின்ன வகுத்தபதி ருறு மென மதிக்க மன்னு' (திருவாணை. கோச்செங். கசு.) [சுறந்பிராசநம்: சுறம் - சோறு. பிராசநம் - விதிமுறையுண்பித்தல்.]

அந்நநாநம்—சோறும் தண்ணீரும். [அந்நம்-சோறு. பாநம் - குடிப்பது.]

அந்நநானோகாரம்—சோற்றையும் நீரையும் வாந்தியெய்தல். (த. நி. போ. ககூ.) [அந்நம்-சோறு. பாநம்-குடிப்பது. உஜார - உமிழ்தல்.]

அந்நபூமி — சோற்றுக்குவியல். [சுறநபூமி: சுறம் - சோறு. பூமி-குவியல்.]

அந்நபூர்ணி — துர்க்கை. [சுறநபூர்ணி: சுறம் - சோறு. பூர்ணி - துர்க்கை.]

அந்நபூர்ணை — ண-நா: சுறம்-சோறு. பூர்ணை - பூரணமுடையவன், பூரணமாகக்கொடுப்பவன்.]

அந்நபூரணை—அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

அந்நபேதி—சோற்றினை நீராக மாற்செய்யுஞ் சத்தியுடையதெனச் சொல்லப்படும் ஒரு மருந்து. [சுறம் - சோறு. வெஷிந் - பேதஞ்செய்வது; அந்நத்திலேபோடஅதைச் சலமாக்குவது. இந்தப் பெயரால்

அந்நம் — அந்நாவிருதவாதம்.

இரண்டுவகையான சரக்குகள் கடையில் விற்கப்படுகின்றன என்றும் ஓளவுநத்துக்குப் பிரயோகிக்கப்படும் அந்நபேதி பிரகாசமான பச்சைநிறமுள்ளதாய்ப் பளிங்குக்கற்போல இருக்கின்றதென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது.]

அந்நம்—1. உணவு. 'முதத்தேயந்நமாகி யந்நத்தாலுடம்புபுத்தி' (சி.சி.பா. லோகா. மதம். ௧௩.) 2. சோறு. 'முல்லைமுகையின் பொற்பமைந்த வந்நஞ் சொரிந்து கருணை கொட்டி' (கூர்மபு. தென். ௫.) 3. தாநியம். [சுணம்: சுடி - உண்ணல். ௩ - செயப்படு பொருள்விகுதி.] 4. அந்நம் ['சுஹு'] என்னும் வடமொழியின் லிகாரமாய்ச் சம்யுக்தபதங்களில் இரண்டாம்பதமாய்நிற்பது. 5. ஆறுநாழிகைகொண்ட பகற்கூறு. இது: பூர்வாந்நம், பராந்நம், மத்தியாந்நம், அபராந்நம், சாயாந்நம் என ஐவகைப்படும்.

அந்நமயகோசம்—தூலதேகம்; இது தாய் தந்தையர் புசித்த அந்நத்தினாலே அவர்களுடைய சக்கில சுரோணிதங்களாற் பிறந்ததாயும், பாலினாலும் அன்னத்தினாலும் வளர்த்ததாயும் இருப்பது. (வாசுதே. ௧௩௭.) உணவிலேயுண்டாகிய தோல், எலும்பு, நாம்பு, மச்சை, சோரி, சக்கிலம் என்னும் ஆறுதாதுக்களும் கூடிவந்த கோசம். (சி.சி. பா. மாயா. மதம். ௮.) [சுணம் - சோறு. கொழு - உறை.]

அந்நமயம் — 1. அந்நமயகோசம். 'மதமுறசல்லந்நமயம் பிராணமபத்தால்' (குத. எக்தி. உத். ௩: ௧௧.) 2. சரீரம், போசுநத்தாலாயது. [சுஹிய: சுணம் - சோறு. லீய - ஆறுத என்னும் பொருளுடைய ஒரு உ-வி.]

அந்நமலம்—1. அமேத்தியம். 2. மஸ்துரீர். [சுஹலீய: சுணம் - சோறு. -லீயம் - சளிநீர், வேர்வைநீர், அழுக்கு.]

அந்நமழி — ஒருவகையான. 'அந்நமழிகி யந்நியாநோக்கியக்கொடுக்கும்' (பதார்த்த. ௯௦௪.)

அந்நாசம் — 1. இரத்தம் முதலியவாக மாறும் அந்நத்தின் சாரம். 2. கஞ்சி. [சுஹரலு: சுணம்-உணவு. ரலு-சாரம், சலம்.]

அந்நவசம் — வயிறுரவுண்டதால் வரும் உறக்கம். (திவ். திருவாய்: 3. 7. 10.)

அந்நவஸ்நிரம்—உணவுடைகள்.

அந்நவாசிகுரோதம்—கண்டத்தினின் றுணவை யந்நாசயத்துக்குக் கொண்டுசெல்லுந் கால்வாய். [சுஹவாஹிஸுராதவ - சுணம்-சோறு. வாஹி - கொண்டுசெல்வது. ஸுராதவ - கால்வாய்.]

அந்நவிகாரம்—சுக்கிலம். [அந்நவிகாரம்: அந்நம் - உணவு. விகாரம் - பரிணாமம்.]

அந்நவூலம்—கஞ்சி. [அந்நம் - சோறு. ஹூலம் - ஹறியது.]

அந்நவேதி—அந்நபேதி.

அந்நாகாரம் — சோற்றுணவு. [அந்நம் - சோறு. ஆகாரம் - உணவு.]

அந்நாசயம் — வயிற்றினுள்ளே உணவு போய்த் தங்குமிடம். [சுஹாஸய: சுணம் - சோறு - சூஸய - தங்குமிடம்.]

அந்நாதம் — சோறுபுசித்தலிலுண்டாகும் விருப்பம். 'அந்நாதரம்போய்த் தவஞ்செய்தலிழ் பன்னமுனய' (ஞாநவா. சரகு. ௩௫.) [சுஹம் - சோறு. சூடா - விருப்பம்.]

அந்நாதன்—1. பிறனுடைய உணவையுண் போன். 2. விட்டுணு. [சுஹாடி. சுணம் - உணவு. சுடி - உண்போன்.]

அந்நாபிடேகம்—லிக்கிரகத்துக்கந்நத்தார் செய்யும் அபிடேகம். [அந்நம் - சோறு. அபிஷேகம் - முழுக்கச்செய்தல்.]

அந்நாலத்தி — லிக்கிரகத்துக்குமுன்னும் மணவாளனுக்குமுன்னும் கண்ணாறுகழித்தற்குச் செய்யுஞ் சோற்றாலத்தி. [வழக்.] [அந்நம் - சோறு. ஆரதி - தீபங்காட்டல். 'ஆரதி' ஆலத்தியென மருவிற்று. நெருப்புக்கொள்ளியைக்கருதும் ஆலாதம் என்னும் வடமொழி ஆகுபெயராய் மருவிவந்து ஆலத்தியாயிற்றெனினும் இழுக்காது.]

அந்நாவிருதவாதம் — ஒருவகை ஆவிருதவாதம்; அது: அசிரணப்பட்டு நோவைத்தருகின்ற அன்னத்தை வாயு ஆவரணமாகச் சூழும்போது பிறப்பதோர் நோய். (சீவரட். ௧௧௮.) [சுஹாவருதவாத.]

அந்நாள்—அந்நியபுட்டம்.

அந்நாள்—அக்காலம். 'அந்நாளுற்றதெல்லா மவளுக்கரசனறைவான்' (இராமா. நகர்நீ. எங்.) [அ - அந்த. நாள் - காலம்.]

அந்நியக்குடி—புறக்குடி.

அந்நியநாமி—பரதாரசமநஞ் செய்கிறவன். [சுந்யுமாரிவு: மாரிவு - போகிறவன்.]

அந்நியதண்சுகநம்—தயாவிருத்திபதினென்கி னென்று; அது: பிறர்குணத்திலே அழுக்கா றின்றிப்பொறுத்தல். [சுந்யுமுண - பிறர் குணம், ஸஹ - பொறுத்தல்.]

அந்நியத்துவம்—அந்நியமா யிருக்குந்தன் மை. 'அப்பேதந்தானயப்பவண்டானுற்றனந் நியத்துவம் வந்திடுமே' (சூத. எக்கி. ௧. ௧௦. உக.) [சுந்யு - வேறு. கூல - தன்மை.]

அந்நியநாகநம்சம் — இரண்டில் ஒன்றன் கன்மத்தாற் பிறந்தது. (தர்க்காமிர்.) [சுந்யு தா - இரண்டிலொன்று. கலி-ஜ - கன்மத் தாற் பிறந்தது.]

அந்நியநாம்—இரண்டினுளொன்று.

அந்நியதாள்—இருவரில் ஒருவன்; எதிரி. (அதுமா. பக். ௨௦.)

அந்நியநாசித்தம் — ஏதுப்போலிவகையு ளொன்று. 'உபயாசித்தமன்னியநாசித்தம்' (மணிமே. ௨௧) 'அந்நியநாசித்தமாவது, உபயவாசிகளில் ஒருவனால் உள்ளதாகக் கொள்ளப்படாத பொருளை ஏதுவாகக்கூறு வது' அதுமா. பக். ௧௧.) அந்நியதரன் - இரு வரிலொருவன். அசித்தம் - பெறப்படாதது.

அந்நியநா—1. தவறாய், திருத்தமில்லாத தாய். 2. வேறுவிதமாய். 'அத்தையறியாம ல்நியநாவாகச் சொல்வார்கள்' (சி. சி. க: ௬௧. சிவாக்.) 3. வேறொருபொழுது. [1, 2. சுந்யுயா: சுந்யு - வேறு. யா - விதம். 3. சுந்யுடா.]

அந்நியநாகிர்நுத்துவம் — ஈச்சரனுடைய பிரபுத்துவ சாமர்த்தியகுணங்கள் மூன்ற னுள் ஒன்று; அது: கடத்தைப் படமாகச் செய்வதுபோல ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்யுஞ் சாமர்த்தியும். (வேதா. சூ. சள. உரை.) [சுந்யுயா - வேறுவிதமான. கூத-பூகூல - கர்த்தாவின் தன்மை.]

அந்நியநாசித்தம்—1. எடுத்துக்கொண்டசாத நத்தினின்று கருகியதல்லாத வேறு சாத்தி யஞ் சித்தித்தல். 2. போலியாய்ச்சித்தித்தல். [சுந்யுயாவிலி: சுந்யுயா - வேறுவிதம். விலி - பேறு.]

அந்நியநாநாநம்—ஒன்றை வேறென்றாய் அறிதல். 'ஒன்றையொன்றாகக்கருதுதலே யந்நியநாநாநமெனில்' (சிவப்பிர. உ: உ. உரை. சிதம்பா.) [சுந்யுயா - வேறுவிதம். ஜுநாநம் - அறிதல்.]

அந்நியநாபிபத்தி — போலி. அஃது: ஒன்று நின்றவிடத்து அதுபோன்ற வேறென்று வந்தடைதல். [சுந்யுயா-வேறு விதம். பிரதிபத்தி - விழுசித்தல், நம்புதல்.]

அந்நியநோவாதரோகம் — சர்வநேத்திர ரோகபேதத்திலொன்றாகிய சங்கரோகம் எழுவகைகளுள் ஒன்று; இது: கண், நெற்றி, வாதநரம்பு, மற்றையநரம்பு ஆகிய இந்த இடங்களில் வாயு தங்கிச் சஞ்சரிக்கும்போது பிறந்து, கண்களிற் சிவப்பு, வீக்கம், அதிக நோவு, நீர்க்கம்மலென்னு மிக் குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். ௨௫௧.) [வாயு வானது தனக் கந்நியஸ்தாநாமாயி பித்த சிலேஷ்ம நரம்புகளிலும் வியாபித்து நேத் திரத்திற்கு உபத்திரவத்தைக்கொடுப்பதால் வந்தபெயர்.]

அந்நியநாத்தி — வேறன்மை. 'அத்துவித மென்ற சொல்லே யந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு' (சிவஞானபோ. உ: ௧. அசி. வார்த்திக்.) [சுந்யு - வேறு. நாவூ - அன்மை.]

அந்நியபாயம் — வேறென்றைப்பற்றியது. (சிவ. திருவாய். 6. 1. 1. பன்னீ.)

அந்நியபாள் — வேறோரிடத்து மனம் பற்றியவன். (சிவ. திருவாய். 6. 1. 1. பன்னீ)

அந்நியபாவம்—வேறாயிருக்கை. 'ஆன்மா சிவனுக் கந்நியபாவத்தையு மடைந்து' (சி. சி. அ: ௧. சிவாக்.) [அந்யு-வேறு. ஊவ- இருக்கை.]

அந்நியபுட்டம் — குயிற்பறவை. [சுந்யு லுஷ்ட: சுந்யு-பிறிது. லுஷ்ட - வளர்க் கப்பட்டது. காகத்தினாலே வளர்க்கப்பட்ட தென்றபடி.]

அந்நியம்—1. அந்நியப்பட்டம். 2. வேறு. 'அந்நிய பின்மையி னரன்கழல் செலுமே' (சிவஞானபோ. சூத். அ) [அந்நி.] 3. பா தேசத்திலுள்ளது.

அந்நியமந்நியம்—கவனம் வேறாயிருத்தல். [அந்நிமந்நியம்: அந்நி - வேறு. மந்நியம் - மறங்கொள்ளல்.]

அந்நியமோதவியாச்சேதம்—பிறிதிலியைபு றிக்குதல். (பி. லி. இர.) [அந்நியமோத - பிறிதிலியைபு. வுவுவெறு - பிரித்தல்.]

அந்நியம்—பிறர். 'அந்நியர்தமையொழித் தரணியேத்துதி' (காஞ்சிப். திருநெறிக். நர.)

அந்நியவாதி—1. ஒவ்வாமற்பேசுவோன். 2. புரட்டிப்பேசுவோன். [அந்நியவாதி: - அந்நி - வேறு. வாதி - பேசுவோன்.]

அந்நியமோதலிகாரம் — பாலர்களைத் தொடருகின்ற பன்னிரண்டுபெண்களாகக் கொண்டு; அது: குழந்தைபிறந்த எட்டாம் நாளிலாவது எட்டாம்மாதத்திலாவது எட்டாம்வருஷத்திலாவது சிசுவை அல்லது தாயைப் பிடிக்கும். அப்போது அந்தத் துவேஷம், அடிக்கடி நாவைநீட்டுதல், இனித் தல், நொவு, சதா அழுதல், கண்மூடல் என்னும் இக்குணங்கையுண்டாக்கும். (சீவ ரட். உஉஎ.)

அந்நியம்—1. பிறன். 'அந்நியன்றனைக் கொண்டாக்கருமகம் நடத்துகின்ற' (இரா மா. உத். இலவண. கரு.) [அந்நி.] 2. புறம்பே யுள்ளான்.

அந்நியாதீதன்—பிறருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக் கிறவன், பிறரைச் சார்ந்திருக்கிறவன். [அந்நியாதீதன்: அந்நி - சார்ந்திருத்தல்.]

அந்நியாயம்—அந்நி. 'என்னையந்நியாயத் தாலெயெரிவித்தசாபம்' (இராமா. உத். இலவண. கரு.) [அந்நியாய: அ - எதிர்மறை. நியாய - சீதி.]

அந்நியம்—1. பிள்ளைத்தி. (பெளட். சர.) 2. பிறன். [அந்நி.]

அந்நியோந்நியகலம்—ஒருவரோடொரு வர் இயாத செய்யுங் கலம். [அந்நியோ ந்நியகலம்: அந்நியோந்நி - ஒருவருக்கொரு வர், கலம் - சண்டை.]

அந்நியோந்நியம் — ஒன்றற்கொன்றிருக் கும் ஒற்றுமையான சம்பந்தம். [அந்நியோ ந்நி: அந்நி + அந்நி - வேறு.]

அந்நியோந்நியவந்நியசம்—இந்த வஸ்து வின்தர்மம் அந்தவஸ்துவினிடத்தும், அந்த வஸ்துவின் தர்மம் இந்த வஸ்துவினிடத்து மாகத் தோற்றப்பட்டது. (வாசுதே. எள.) [அந்நியோந்நி - ஒன்றற்கொன்று; அந்நிய - விபரிதம்.]

அந்நியோந்நியவிருத்தம்—ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டது. [அந்நியோந்நி - ஒன்றற் கொன்று. விருத்த - மாறுபட்டது.]

அந்நியோந்நியவிரோதம் — ஒன்றற் கொன்றுவிரோதம். 'சகலவிஷயங்களுக்கும் நித்தியத்துவஞ்சாதிக்கின்ற மெய்ஞ்ஞானத் துக்கும் அவ்விஷயங்களுக்குச் சத்தியத்து வஞ்சாதிக்கின்றதேகத்தினால் அநுபவிக்கும் பிராரத்தவினைக்கும் அந்நியோந்நிய விரோத மாய்' (வேதா. சூ. கசுரு. உரை.) [அந்நியோ ந்நி - ஒன்றுக்கொன்று. விரோத - முரண்.]

அந்நியோந்நியாச்சிரயதோஷம் — இரு பொருள்களுள் ஒன்றற்கொன்று பற்றுக் கோடாயிருக்குமென்னுந் தோஷம்; அது: இருவினைகள் உடலின்காரியமாயும், உடல் இருவினையின்காரியமாயுமிருக்கும் என்று சொல்லுதல்போல்வது. (சி. சி. உ: கர. சிவாக்.) [அந்நியோந்நி - ஒன்றுக்கொன்று. சூரய - பற்றுக்கோடு. ஷோஷ - குற்றம்.]

அந்நியோந்நியாச்சிரயம் — இருபொருள் கள்ஒன்றுக்கொன்று பற்றுக்கோடாகஇருத் தல். (சி. சி. அ: உ. உரை. சிவாக்.) [அந்நியோந்நி - ஒன்றையொன்று. சூரய - பற்றுதல்.]

அந்நியோந்நியாபாவம் — ஒன்றிலொன் றில்லாதிருக்கை. 'கடத்திப்படமும்படத்திற் கடமும் இல்லைபென்பது' (வேதா. சூ. நரு. உரை.) [அந்நியோந்நி - ஒன்றுக்கொன்று. அபாவ - இன்மை.]

அந்நியோந்நியாலங்காரம்—ஒன்றுக்கொன் றுதலியணி; அது: ஒன்றற்கொன்றுபகரித் தலைச்சொல்லுதல். 'திங்களிரவால்விளங்குந்

அந்நுவயச்சொல்—அந்நுவாரோகணம்.

செப்பியவத் திங்களினும் - கங்குன் மிகவிளங்கும் காண் (இலக்கணவினா. ௧௯௨. விசாக.) [சுந்யாநு] - ஒன்றுக்கொன்று. அலங்காரம் - அணி.]

அந்நுவயச்சொல் — பார்த்தாதுமாந மென்று சொல்லப்பட்ட சொல்லினொரு வகை; அது: திருட்டாந்தபூர்வமாகப் போதிக்கும் உடம்பாட்டுச்சொல். 'தொக்க விவற்றும் பிறந்தெளியச் சொல்ல லாகு மச் சொல்லு, மிக்க வந்து வயத்தினொடு வெதி ரே கச்சொல் லெனவிரண்டாம்' (சி. சி. அளவை. அ.) [சுந்ய - உடன்பாடு. சொல்-வாக்கியம்.]

அந்நுவயம் — 1. அந்நுவயச்சொல். 'புகையா லநலுண் டடுக்கோபோ லென்னப் புகற லந்நுவயம்' (சி. சி. அளவை. ௧௧.) 2. ஒருவாக்கியத்திலே எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்னுமவைகளை வெளிப் படுத்தற்குப் பொருத்தமான பதங்களை யெடுத்துக் கூட்டிக்கொள்ளுதல். (வேதா. சூ. அ.) 3. காரணகாரியங்களின் உடம் பாட்டுருபமான சம்பந்தம். 4. சம்பந்தம். 5. பின்பேர்தல். 6. வமிசத்தொடர்ச்சி. [சுந்ய: அநு - பின். அப - போதல்.]

அந்நுவயலக்கணம் — பொருத்தமான பதங்களை யெடுத்துக் கோத்துச் சொல்லப் படும் வாக்கியத்திற்குரிய இலக்கணங்கள்; அவை: கருத்தா, கருமம், கிரியை, விசே டணம், விசேடியம் என்பன. 'கோத்துரை செய்விசேடவிசேடியங்கருத் தா க் கரு மங் கொள்கிரியை யிலையைந் தந்நுவய விலக்க ணம்' (வேதா. சூ. அ.) [சுந்ய - கூட்டிக் கொள்ளுதல். லக்கண.]

அந்நுவயவியதிரேகி — பார்த்தாதுமாந வகையுளொன்று; அது: அந்நுவயத்தானும் வியதிரேகத்தானும் வியாத்தியுடையது. 'யாண்டுப்புகை, ஆண்டுத்தி; எங்ஙனம்; அட்டிலில்' என்பது அந்நுவயவியாத்தி. 'யாண்டுத் தீயில்லை, ஆண்டுப் புகையுமில்லை, எங்ஙனம்; மடுவில்' என்பது வியதிரேக வியாத்தி. இப்படி யிருவகைவியாத்தியினுலு மலைக்குத் தீயுண்மை சாதிக்கப்படக்கிடந்த தனால் இந்த மியாயம் அந்நுவயவியதிரேகி.

(தர்க்கபா. உக.) [சுந்யவ்யுதிரோகிநு: அந்ய - உடன்பாடு. வ்யுதிர்ரோகிநு-எதிர் மறையுடையது.]

அந்நுவயவியதிரேகியநுமாநம் — பிரதிஞ் றை, ஏது, திருட்டாந்தம், உபநயம், நிக மம் என்னும் ரூபங்கள் ஐந்தினால் அந்நுவய வியதிரேகவியாத்திகளைக்கொண்டு சொல் லப்படும் அதுமாநம். (சி. சி. க். க. உரை. சிவாக்.)

அந்நுவயவியாத்தி — 'யாண்டுப் புகை ஆண்டுத் தீ' என்பதிற்போல அந்நுவய உண்மையது காட்சியைச்சொல்லும் உட னிகழ்ச்சிநியமம். (தர்க்கபா. உக.) [சுந்ய வ்யாவி: அந்ய - உடன்பாடு. வ்யாவி - உடனிகழ்தல்.]

அந்நுவயாநுமாநம் — அந்நுவயவியாத்தி யுள்ளது. (அதுமா. பக். சு.)

அந்நுவாநாரியபசநம் — தகூறிணக்கிரி. [சுந்யாஹாய-60 - ஒருசிராத்தம். வஹந- அக்கிரி.]

அந்நுவாநாரியம்—1. இறந்த பெற்றோ ருக்கு முதல்வருடத்திலே மாசந்தோறுஞ் செயப்பப்படும் மாசிகசிராத்தம். 2. மாசந் தோறும்வரும் அமாவாசித் திரத்திலே பிரருக்குச்செய்யுஞ் சிராத்தம். (மது. ந. ௧௨௩.) [சுந்யாஹாய-6: அநு - பின்: சூஹாய-6 - உண்ணத்தக்கது.]

அந்நுவாசநம் — 1. அபாநவாயிலால் உள்ளேபுகுத்தப்படும் நெய்ப்பற்றுள்ள ஒரு மருந்து. 2. உபத்திரவம். 3. துக்கம். 4. தொழில்செய்யுமிடம். [சுந்யாஸந: சுநு - பின். சூஸந - இருப்பு.]

அந்நுவாதேயம்-கணவனுடைய சுற்றத்தா ராற் பெண்ணுக்கு விவாகத்தின்பின் கொடுக்கப்படும் பொருள். [சுந்யாபேய: அநு - பின்; சூபேய - எடுக்கப்படுவது.]

அந்நுவாரோகணம் — பெண்ணுணவள் இறந்த தன் நாயகனோ டவன்பிரேதஞ்சுடு கட்டையிலாவது பின் வேறாக அடுக்கப்பட்ட சுடுகட்டையிலாவது ததிக்கப்படும்படி யேறு தல். [சுந்யாரோஹண: அநு - பின். சூரோஹண - ஏறுதல்.]

அந்யநாகரீத்திருத்துவம் — அந்நியநாகரீத் திருத்துவம். 'கரீத்திருத்துவமோ டகரீத் திருத்துவம்பின்நியநாகரீத்திருத்துவமே யத்தன் மெய்ப்பிரபுத்துவவலி' (வேதா. சூ. ௪௭.) [சுநயு: அந - வேறவிதம். சுத-யு கை - செய்வோன்றன்மை.]

அந்யாயம் — அந்நியாயம். [சு - எதிர் மறை. ந்யாய - நீதி.]

அந்வயம்—1. பொருத்தமுள்ளது. உடம் பாடாய்வருவது. (சி.சி. அளவை. அ.சிவாக்.) 2. 'அந்வயம்' என்னும்பதத்திற்குண்டாகிய அர்த்தங்கள் இதற்கும் அர்த்தங்களாகும். [சுநயு: அநு-பின். அய-போதல்.]

அந்வயீதல் — 1. சேர்தல், கூடுதல். 'தொன்மையிற் றொடர்ந்த வாய்மை யறத் தொடுத் தொடர்ந்திலோரை யன்வயித்தோ ரும்' (இராமா. இரணிய. கநக.) [மூ. அந்வய.] 2. செய்யுட்டொடரைப் பொருட் பொருத்தமுற ஒழுங்குபடுத்துதல்.

அந்வாசயம்—1. அந்வாசயவுண்மை. 'மன் மொழித்தோற்றஞ் சமுச்சயத்தோடுமன்வா சயமே' (பி. வி. உந.) 2. பிரதானவிஷயத் தோ டப்பிரதானமான ஒன்றைச் சேர்த்துச் சொல்லல். [சுநாவய: அநு - பின். ஆங்- முன். வி - சேர்த்தல். அ - வ - வி.]

அந்வாசயவுண்மை—ஒருபெயர் இருவினை கொள்ளும் எதிர்மறையுண்மை; அது: சாத் தன் பசமேயத்தும் வருவன் என்னுங்கால், மெய்க்காதும் வருவன் எனப்பின்னும் ஒரு வினையொன்றுவதுபோல்வது. (பி. வி. உந. உரை.) [சுநாவய - இணைத்தல். உண்மை "உம்" என்னும் ஓரிடைச்சொல்.]

அந்வீதம்—கூடிவருவது, தொடர்ந்துவரு வது. 'யுத்திபவ்விததர்க்கபாஷைய' (தர்க்க பா. க.) [சுநித: அநு - பின். உத - போனது.]

அந்கம் — குருடு. [சுநக: அந் - எதிர்மறை. அக - கண்.]

அந்காயம்—1. சொல்லத்தகாதது. 2. நித் தை. [சுநக: அந் - எதிர்மறை. அக - எழுத்து]

அந்காயம்—1. ஊமை. 2. கல்லியில்லாத வன். 3. சொல்லத்தகாததுசொல்வோன். [சுநக: அந் - எதிர்மறை. அக - எழுத்து.]

அந்கி—1. அக்கிரியல்லாத வஸ்து. 2. அக் கிரியில்லாமை. 3. உதராக் கிரியின்சேட்டையற்றவன். 4. விவாகம்பண்ணாதவன். [சுந: அந் - எதிர்மறை. அந் - நெருப்பு.]

அந்கங்காயம் — அகங்காரயின்மை. தா னென்கிற அகங்காரயின்மை. (பகவந்தி. கந: கஉ.) 'தேகேத்திரியங்களிற் றுனென்கிற அகங்காரமற்றிருப்பதுந் தன்னுடையதல் லாதவஸ்துக்களிற்றன்னுடையதென்கிற அபி மாநமற்றிருப்பதும்' (பகவந்தி. கந: கஉ. ரா.) தன்னிடத்தில் இல்லாமலிருக்கிற குணங்கள் தன்னிடத்திலிருப்பதாக எண்ணி யஞ்ஞாநமடையாதிருத்தல். (பகவந்தி. கந. கஉ. ஸ்ரீ. வி.) [சுநஹங்கார: அந் - எதிர் மறை. அஹங்கார - கர்வம்.]

அந்கம்—1. அழகியது. 2. இன்பமானது. 3. பாவயின்மை. 'அநகமாநெறிபடாடினும் மலால்' (இராமா. சடாயுவிர். நக.) 4. புல்லுருவி. (மலை.) 5. மாசின்மை. 'அநக மார்துடலமுந்தன்வசப்படும்' (குதஞ்ஞாந. கஉ: கக.) [சுநயு: அந் - எதிர்மறை. அவ - தவறு, மாசு, பாவம்.]

அந்கர்—1. அழகுடைய ஆடவர். 'அநகரு மணங்களு மம்மலர்ச் சோலை நின்னு' (இராமா. நீர்வினை. க.) 2. அழகுள்ளவர். 3. பாவமற்றவர், மறுவற்றவர். 'அநகராளாங் கிதர்தமை' (கிருப்பு: சாநு.) 4. மேன்மக் கன். [சுந் - எதிர்மறை. அவம் - தவறு, பாவம்.]

அந்கன்—1. அருகன். (சூ. நிகண். க: க.) 2. கடவுள். 'அநகன்கண்டதற்குள்ளெய் தேகினுன்' (கந்தபு. தெய்வ. உ0அ.) 3. சிவன். 4. பதினொரு ராமநுவின் காலத் துள்ள எழுமுநிவரு நொருவன். (சுர்மபு. மருவ. உசு.) 5. பாவமில்லாதவன். 'அநக ன்ச்சுத னுருத்திரன்' (சிவதரு. ஐவகை. நக.) 6. விஷ்ணு. [சுநயு: அந் - எதிர் மறை. அவ - பாவமுடையோன்.]

அநகை—பாவமற்றவன். (திருப்பு. 928.)

அநநீதநிலை—ஓர் அப்சாஸ்திரீ, தெய்வமகள்.

அநநீதம்—1. ஆகாயம். 2. இருவாட்சி. (பிங்.) 3. உடலின்மை. 'அங்கமநங்கமான மரனாருடன்' (பாரத. அருச்சுனன்நீ. ௧௦.) 4. மநம். 5. மல்லிகை (பிங்). 6. வாயு. [சுநம்: அநீ - எதிர்மறை. அம் - உடல், உறுப்பு. உறுப்புப்போல ஒருவர் விரும்பத்தக்க பூவுடையவாயும் உறுப்பல்லாதிருத்தல்பற்றி உ-ஆம் னு-ஆம் பொருள் கட்டுப் பெயராயிற்று.] (சூ. நி. ௧௧. ௧௦)

அநநீதமாதா—1. அரக்கு. 2. செம்பஞ்சு.

அநநீதர் — மதநனென்பட்டுவார் பலர். 'கோடி கோடி யநங்கரெய் தார்கோலோ' (திருவிளை. மாபாத. ௩.) [சுநீ - எதிர்மறை. அம் - உடம்பு.]

அநநீதலீலை—மதநநால்வழியாடும் விளையாட்டு. 'அநங்கலீலையிற்றேய் காமவமுது' (இரகு. மாலை. ௧௦௯.) [சுநம் - மன்மதன். லீலா - விளையாட்டு.]

அநநீதர்—1. உடம்பில்லாதவன். 'உடம்பிழந்தநங்கனாமன்மதன். (தேவார. திருத்துருத்தி. அ. சம்.) 2. மன்மதன். 'அநங்கனையொழியாமண்ணிலாடவற்றெரிதிர' (நைடத. அன்னத்தைக்கண். ச.) [சுநம்: அநீ - எதிர்மறை. அம் - உடம்புடையவன். அங்கமில்லாமையினாலும் அங்கமுடையானபோல இருத்தலைக் கருதுவதொருபெயர். 'சுந' ஒப்புமையுள்ளிட்ட அன்மைப்பொருளில் வந்தது.]

அநநீதம்—மன்மதன். (கடைக்குறை.) 'தடங்கடனஞ்சண்டநங்கைக்காயந்திரான்' (தேவார. கைச். ௩. சம்.) [சுநீ - எதிர்மறை. அம் - உடம்பு.]

அநநீதவம்—குதிரையல்லாதது. (பி. வி. உக. உரை.) [சுநஸு: அநீ - எதிர்மறை. அஸு - குதிரை.]

அநநீதம்—1. உபவாசம். 'தவம், சாந்திராயணம், கிருச்சிரம், மாசோபவாசம், அட்டமியாதி அநநவிரதங்கள்'. [சுநீ - எதிர்மறை. அஸந - உணவு.] 2. னைனரின்

உண்ணுநோன்பு. 'அண்ண லநசநத் தவமமர்ந்தான்.' (யசோதர. 1. 20)

அநநயம்—1. அழுக்காறின்மை. 2. பிறர்குணத்திலே குற்றமேற்றுதலின்மை. [சுநஸு-அநீ - எதிர்மறை. அஸு-அய - அழுக்காறு; பிறர்குணத்திற்குற்றமேற்றல்.]

அநநயை—1. அழுக்காறின்மை. [சுநஸு-அநீ - எதிர்மறை. அஸு-அய - பொறுமை.] 2. அத்திரிமுநிவரின் மனைவி. (இராமா விராத. ௩.)

அநநீதநம்—1. அஞ்சநமின்மை. 2. ஆகாயம். 3. பரப்பிரமம். [சுநம்: அநீ - எதிர்மறை. அம் - குற்றம்.]

அநநீதநீதம் — எழுத்தொலியல்லாத ஒலி. [சுநகூரஸஸு: அநகூர - எழுத்தல்லாத. ஸஸ - ஒலி.]

அநநீதநீதம் — எழுத்தல்லாததனாலாய ஒசை. (த. நி. போ. உஅஉ.) [சுநகூர - எழுத்தல்லாத. சூகூ - சொரும்.]

அநநீதம்—1. அனுவினமை. 2. அம்பமான அனு. [சுநணு: அநீ - எதிர்மறை; அம்பம். அணு - நுண்ணியது.]

அநநீதம்—1. பயனற்றது. 'அந்தமானவுள்ளந்தான்' (ஞானவா. உபசார். ௧௧.) [சுநீ - எதிர்மறை. அய - பயன்.] 2. பொல்லாங்கு. 'அந்தக்கடலுளமுந்தி' (திவ். பெரியாழ். 5. 3. 7.)

அநநீத்யநம்—1. ஒதுதலொழிந்திருக்க வேண்டிய காலம். (பராசர. ஆசார ௨௦) 2. வேதமுதலிய ஒதுது நிறுத்துகை. [சுநயுயந: அநீ - எதிர்மறை. சுயுயந - ஒதுதல்.]

அநநீத்யவசாயாந்துமா — பாவம்; அது: கிராகக ஆத்துமாலினுடைய சபாவம். (பௌட். பும்ஸ். சசஇ.) [சுநயுவலாயாதா]

அநநீத்யாயம்—அநத்தியாயம். (பராசர. ஆசார. ௨௦.) [அநத்தியாயநீதத்தின் முதனளிராத்திரி. சுநயுயந: - அநீ - எதிர்மறை. அயுயந - அத்தியாயம்.]

அநதிகிரமம்—அதிக்கிரமமின்மை. [சுநதிகுரீ: அந் - எதிர்மறை, அதிகுரீ-கடத்தல்.]

அநதிகிரந்தம்—கடவாதது. [சுநதிகுரூ: அந் - எதிர்மறை, அதிகுரூ-கடந்தது.]

அநதிகநம்—1. அறியப்படாதது. 2. படிக்காதது. (சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) [சுநயிமத: அந் - எதிர்மறை, அயிமத - அறியப்பட்டது.]

அநதிகதார்த்தகந்திரூ—ஒருகாலுமறியாதவஸ்துவை யறிவிப்பது. 'பாட்டர் அநதிகதார்த்தகந்திரூ பிரமாண மென்பர்' (சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) [சுநயிமதாபு: மந்த: அநயிமதாபு; மந்த - அறிவிப்பது.]

அநதிகதார்த்தம்—அறியப்படாதவஸ்து. (சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) [சுநயிமதாபு: அநயிமத - அறியப்படாத. அபு-வஸ்து.]

அநதிகாரம்—அதிகாரமின்மை. [சுநயிகார:]

அநதிகாரி—1. அதிகாரமில்லாதவன், அதிகாரமில்லாதது. 'மேல்வினைகூடாதநதிகாரியாதலினால்' (வேதா. சூ. ௧௬௨.) [சுந் - எதிர்மறை, அயிகாரிநு - அதிகாரமுடையவன், அதிகாரமுடையது.]

அநதிகசயம்—அதிகசயமின்மை. [சுந் - எதிர்மறை, அதிசய - மேன்மை.]

அநதிகேசம்—அதிகேசமின்றி யுணர்ந்துவது. [சுநதிகேச: அந் - எதிர்மறை, அகிகேச - மாட்டெறிந்துசொல்லுதல்.]

அநதிகேசம்—அதிகேசமின்மை. [சுந் - எதிர்மறை, அதிரேச - மிகுதி.]

அநந்த—1. நிவிர்த்திகலையிற் பிருநிவிர்த்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவரங்களுசொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாம்.) 2. வித்யாகலையிலே இராக தத்துவத்திலுள்ள ஐந்து புவரங்களுசொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாம்.) [சுநந்.]

அநந்தகிரந்தி—அளவிறந்தகிரந்தியுடையவர். 'அச்சுதனந்தகிரந்தியாதிபந்தமில்லவன்' (நாலாயிர, திருச்சந்த. ௧௧௭.) [சுநந்-அளவற்ற. கீதி-புகழ்.]

அநந்தகோடி—எண்ணத்தொலையாதன. 'தேர்நிரை யறந்தகோடி செறிந்தன திசைகளெங்கும்' (கந்தபு. தெய்வ. ௧௧௧.) [சுநந்-அளவற்ற. கொடி - ஓரெண்.]

அநந்தசந்தி—1. அளவிலாற்றலுடைமை; இது:கடவுளுடையஆறுகுணங்களுளொன்று. 'குறையாமல் வளர்ச்சத்தி யறந்தசத்தி' (சுர்மபு. பிரபஞ்ச. ௬.) 2. கடவுள். [சுநந்-சுகி: அநந் - அளவற்ற. சுகி - வலிமை.]

அநந்தசந்தித்துவம்—அளவற்ற சத்தியுடைமை. (சி. லி. கிரி. அள. [சுநந்-சுகித்துவம்.]

அநந்தசதுட்டயம்—ஆருகதமத்திற் சொல்லப்பட்ட மோகூத்திற் பெறும்பயனாகிய அறந்தஞாநம், அறந்ததரிசநம், அறந்தவீரியம், அறந்தசுகம் என்னும் நான்கு வகை. 'அறந்தசதுட்டயமவையெய்த'யாப்காரிகை. உறுப். க. உதாரணப்பாட்டு.) [சுநந்-முடிவில்லாத. உதுஷ்டயம் - நான்கன் கூட்டம்.]

அநந்தசதுர்த்தி—புரட்டாசிமாசத்துச் சக்கிலபக்க சதுர்த்தி திதி; இது: விட்டுணுவைப் பூசிக்கும் ஒரு விசேடதிநம். [சுநந்-உதுஷ்டரீ: அநந் - அறந்தன். உதுஷ்டரீ - பதினான்காந்திதி.]

அநந்தசயநம்—1. சர்ப்பசயநம். 2. மலையாளதேசத்திலுள்ள ஒரு விட்டுணுதலம். [சுநந்-ஆதிசேடன். சயநம் - படுக்கை.]

அநந்தசயநன்—விட்டுணு. 'அக்குவடமுதித் தாமைத்தாலிபூண்ட வறந்தசயநன்' (திவ். பெரியாழ். 1. 7. 2.) [சுநந்-சயந: அநந் - ஆதிசேடன். சயந - படுக்கையாகவுடையவன்.]

அநந்தசாயி—விட்டுணு. 'கருநிறத்தநந்தசாயி' (பாரத. பதினேன். அ.) [சுநந்-சாயிநு: அநந்-ஆதிசேடன். சாயிநு - கிடப்போன்.]

அநந்தசீரிடை — வாசகியின் மனைவி. [சுநனாஸீஷ்டா: அநனா - அநேகம். ஸீஷ்ட - தலை.]

அநந்தசுகம்—வரம்பிலா இன்பம். (த. நி. போ. உளஉ.) [சுநனா-அளவற்ற. ஸுப-இன்பம்.]

அநந்தசோருபி — கடவுள். 'சோதியே சுடரேயநந்தசோருபியே' (நல். பார. பாசறை. நடா.) [சுநனா - அளவில்லாத. ஸுப-இயல்புடையோன்.]

அநந்தநாநம்—வரம்பிலா வறிவு. (த. நி. போ. உளஉ.) [சுநனா - அளவில்லாத. ஜநாநம் - அறிவு.]

அநந்தநாநி—1. கடவுள். 2. பார்ப்பதி. 3. பிரமன். 4. அருகன். (சூடா.) [சுநனா - அளவில்லாத. ஜநாநி - அறிவுடையவன், அறிவுடையவன்.]

அநந்தநிவம் — அநந்தமாயிருக்குந் தன்மை. 'அந்தவநந்தத்துவ தன்மமானது' (பௌட். பசு. எள. உரை.) [சுநனா - அளவில்லாத. சுவம் - தன்மை.]

அநந்தநிசநம் — வரம்பில்லாக்காட்சி. (த. நி. போ. உளஉ.) [சுநனா - அளவில்லாத. ஷாந்-காட்சி.]

அநந்தநிநுட்டி—1. இந்திரன். (ஆயிரங்கண்ணுடைமையின்.) 2. சிவன். (எங்கும் பார்த்தலால்.) [சுநனாஷுஷி: அநனா - அந்தங்கெட்ட; அளவில்லாத. ஷுஷி - கண்.]

அநந்தநிநுதியை — புரட்டாசி, மார்கழி, வைகாசி மாதங்களில் வருஞ் சக்கில பக்கத் திருதியை. 'தேவருந் தொழு மநந்த திருதியை விரதந்தன்னை' (மச்சபு. அநந்த. க.) [சுநனா; துத்யா - மூன்றாந்தி.]

அநந்தநிந்தகிருத்—பதினான்காஞ் சமண தீர்த்தகன். [சுநனாநிந்தகிருத்.]

அநந்தநிந்தம்—சிதம்பரத்திலே திருக்கோயிலுக்கு மேற்கே திருவநந்தேச்சுரத்துக்கு முன்னுள்ள ஒரு தீர்த்தம். (கோயிம்பு. வரலா. கூ.) [சுநனா-ஆதிசேடன். திய-பவித்திரநீர்.]

அநந்ததேவன் — 1. அநந்தேசுவரன். 2. ஆதிசேடன். 3. சேடசயநத்திற் றுயில் கொள்ளுகிற விட்டுணு. [சுநனாநெவ: அந் - எதிர்மறை. அந - முடிவு; அநனா-ஆதிசேடன். நெவ - தேவன்.]

அநந்ததை—நித்தியத்தன்மை. [சுநனாநா.]

அநந்தநாதன் — சர்வேசன். [சுநனா - அளவிறந்தவைகளுக்கு. நாய - தலைவன்.]

அநந்தநான்மை—அநந்தசுதுட்டயம். 'ஆடெழிற்றேளினுயநந்தநான்மையே' (சிந்தா. முத்தி. உசா.) [அநந்த - முடிவில்லாத. நான்மை - நான்குதன்மை.]

அநந்தபத்மநாபன் — திருவநந்தபுரத்துத் திருமால்.

அநந்தபூம் — திருவநந்தபுரம். (திவ். திருவாய். 10. 2. 1.)

அநந்தம்—1. அந்தங்கெட்டது, அழகின்மை. 2. அறகு. 3. ஆகாயம். 4. எண்ணத் தொலையாதது. 'இக்கதையுமநந்தமாம்பேதமாகும்' (கந்தபு. அவையட. கரு.) 5. எல்லையின்மை. 6. ஓரென், பத்துக்கோடி, கோடாகோடி. 7. குப்பைமேனி. 8. கோளக பாஷாணம். (மூ.அ.) 9. சிறுகாஞ்சொறி. 10. நித்தியமானது. 11. பரப்பிரமம். 12. பெருநன்னரி. 13. பொன். (சூ.நி. கக: நகா. க0.) 14. முடிவில்லாதது. 'அநந்தமான தற்பதத்திலிருந்தும்' (ஞானவா. தாகூர. உக.) 15. மேகம். 16. சராசரமாகவிளங்குவது. (ஞானக். தத்துவதெரிசனம்) 17. வேலிப்பருத்தி. (மலை.) 18. மயிற்சிகை. (திவா.) [சுநனா: அந் - எதிர்மறை. அந - முடிவு.]

அநந்தமயன்—அந்தரியாமி. 'சூத்திரான் மகனென் பெயர்முத லாகச் சொற்றன ரிரணிய கருப்பம்-கேத்துகா ரணமா முடம் புறு சமட்டி யெனுமி மாநியவ் வியத்தன்-வாய்த்தகா ரணமா முபாதிக னநந்த மயன்பா தேவதை பரம-னூர்த்ததற்பதமுக் கியார்த்தனென் பெயர்மு னந்தரி யாமிபெற் றிடுமே' (வேதா. சூ. சஉ.) [சுநனாநிய: முடிவின்றி வியாபித்திருத்தலின் வந்த பெயர்.]

அந்நியநாடுகள் — பெண்களணிதிற ஒரு காதணி.

அந்நியநாடுகள் — அந்நியநாடுகளையுடைய நியோகம். (சி. வி. ஞான. ௧௦.)

அந்நிய — 1. சுத்தத்தத்துவங்களுள் ஒன்றாகிய ஈசுவரத்துவத்திலிருக்கும் அட்டவீத்தியேசுரர்களுள்ளே தலைமைபெற்றவராகிய சுத்தத்தத்துவ சுத்தத்தாவாயிருக்கிறவர். (சி. பி. கை. ௬.) இவர் மாயைக்குமேற் சுத்தவீத்தைக்குக் கீழிருந்த விஞ்ஞானகலருணின்று மலபரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி ஈசுவரத்துவத்திற் போகப்பெற்றவர். (சி. வி. ஞான. ௧, ௧௦, சுலோ. நாம்.) இவர் அசுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக் கலங்கிக் கலைமுதலிபவற்றைத் தோற்றுவிப்பர். 'அருத்தியிடுங் கல்கால நியதியுடன் வீத்தைப் பராகமியை யடந்தரான் மாயைதனி லாகும்' (சிவப்பிர. உ: ௮.) இவருக்கு அசுத்தமாயாகிருத்திபம் ஐந்தும் நடந்தாலுஞ் சுத்தமாயையிலே திரோதாநகிருத்தியம் நடவாதிருந்தாலும் திரோதாநகிருத்தியம் பிரதானம். (சி. சி. ௧: ௬௦, ஞானப்.) இவரேயசுத்தத்தாவாலிற் கலைமுதலானவற்றால் உண்டாகிய சூக்கும தேகமுள்ள பிரளயாகலர்களையும் நூற்றப்பதினெட்டுருத்திரர்களையுஞ் சிருட்டித்துப் புரியட்டகதேகமுள்ள பிரம விஷ்ணு மகாதானவர்களைக் கர்மாநுகுணமாய்வருஞ் சுசுரத்திற் புலநாதிபதிகளாகச் செய்கிறார். (சி. வி. ஞான. ௧௧-ம் உரையும்.) 2. நித்திரை. 'மோகவந்தரீ முயல்வோர்க்கு' (ஞான. 62. 23.) 3. மயக்கம். (சீவக. 1249.) 4. மனத்தொழிற். 'மனங்கொள்ளா அந்நிருள்ள முடையனாய்' (தொல். பொருள். 102. உரை.) 5. உணர்ச்சி. 'கட்டுமிலநந்தரீபோல' (சீவக. 1097.) 6. பருத்தி. (மலை.) 7. கணநிர்த்தங்கரான ஒருவர். (திருக்கலம். காப்பு. உரை.)

அந்நியநிலவன் — அடுத்தவழித்தோன்மல். (சுரு. 10. 7. 5.)

அந்நியம் — 1. அடுத்தது. 'அரவுயர்த்தவனாக் கந்தரமானதம்பியுடன்' (பாரத. பதி. ௧௨.) [அந்தரமானதம்பி - துரியோதனனுக்கு கோரே இனபதம்பி.] 2. இடைக்காலம் இல்லாதது. 3. இடையிடம் இல்லாதது. [சுரு. ௧௨: அந் - எதிர்மறை.

அந்நியம் - இடை.] 4. உடனே. 'அநந்தரம் பொரற்குநீகொலந்தரமெனக் கெனத்-தநஞ்சயன் செயிர்த்தல்கண்டு' (பாரத. வாரண. ௬௩.) 5. உள்ளே துவாரம் இல்லாதது. 6. சுமீபம். 7. பரப்பிரமம். 8. பின்பு. 9. மயிலின்சிகை (பிங்க. உருகக.)

அந்நியநாடுகள் — அடுத்த பாத்தியதையுள்ளவன். (வழக்கு.)

அந்நியநாடுகள் — 1. அளவிறந்த ரூபங்களைக் கொண்டவன். 2. சிவன். 'முத்தன் பூரணனந்தரூபன்' (சூத. எக்கி. பூ. ௩௩: ௩.) 3. விட்டுணு. [அநந்த - அளவில்லாத. ரூபன் - உருவமுடையவன்.]

அந்நியநாடுகள் — 1. கடவுள். 2. புத்தன். (திவாகா: எ.) [அநந்த - அளவின்மை. லோசக - கண்ணுடையவன்.]

அந்நியநாடுகள் — ஒருவகை வாதரோகம்; அது: முகமும் கழுத்தும் சோரும்படிசெய்வது. [அநந்தவாத: அநந்த - அந்தமின்மை. வாத - வாய்.]

அந்நியநாடுகள் — 1. சுவாபம்புல ஆகமத்திற் சொல்லப்படும் ஒரு மண்டலம். [இதனிலக்கணம் சி - வி. கிரி. ௩௩-ஆம் சுலோகத்திற் காண்க.] 2. பாண்டவருள் தருமனுடைய சங்கு. (பகவதீ. ௧௬.) [அநந்தவிஜய: அநந்த - அளவின்மை. விஜய - வெற்றி. வெற்றிதரு மென்பதால் வந்த பெயர்.]

அந்நியநாடுகள் — புரட்டாசிமாசச் சுக்கில சதுர்த்ததியிலே விட்டுணுசமயத்தார் அதுட்டிக்கும் ஒருவிரதம். [சுரு. ௩௩: அநந்த - விட்டுணு. விரத - நியமம். இவ் விரதம் பெளர்ணமியிற் கொள்ளப்படுகிற தென்பர்.]

அந்நியநாடுகள் — உமாதேவி. 'சீர்மமைய நந்தவிபவை' (சுர்மபு. திருக்கல். உரு.) [சுரு. ௩ - அளவில்லாத. விவவா - செல்வ முடையவன்.]

அந்நியநாடுகள் — அளவில்லாதவீரம். (த. நி. போ. உரு.) [அநந்த - அளவின்மை. வீரம் - ஓற்றல்.]

அந்நியநாடுகள் — அநந்தவீரம். (சிவப். நாடு. ௧௮௮. உரை) [அநந்த - அளவில்லாத. வீரம் - ஆற்றல்.]

அநந்தவிரியர்-அநந்தியம்.

அநந்தவிரியர்—சைநமத்திற் சொல்லப் படும் இருபத்துமூன்றாம் தீர்த்தங்கரன். [சுநனுவல்-4.]

அநந்தர்—1. அட்டநாகங்களுளொன்று; அது: தென்கிழக்குத்திசையில் இருக்கிறது. அதன் படத்திலே வெண்கடாமரைப் பூப் போலும் புள்ளிகளுள்ளன என்பர். (சிவரட். ௩௩௬.) 2. அருகதேவன். 3. ஆதிசேடன். 'வெவ்வாயரவிலந்தர்' (சுர்மபு. திருக்கல். ௩௬.) 4. இருபத்தெட்டாகமங்களுள்ளே சந்திரஞானமென்னும் ஆகமோபதேசம்பெற்ற ஒருதொண்டன். (த. நி. போ. ௧௫௬.) 5. கிருட்டிணனுடைய தமயனாகிய பலதேவன். 6. சாகத்தீவரசனாகிய மேதாதியின் எழுபுத்திரர்களுள் ஒருவன். (சிவதரு. கோபுர. ௧௬. உரை.) 7. சாந்திகலையில் ஈசுரத்துவத்திலுள்ள எட்டுப்புலவர்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாம்.) 8. சிவன். 9. சைநமத்திற் சொல்லப்பட்ட பதினான்காம் தீர்த்தங்கரன். 10. கோரபாஷாணம். (சுட்டமு. உக௩.) 11. பதஞ்சலி. 'கூடுமநந்தன் கூடுமநந்தன் கொடு வெம்மை' (கோயிற் பு. நடரா. ௩௭.) 12. பரப்பிரமம். 13. புத்தன். 14. வாசுகியென்னுஞ் சரப்பராசன். 15. விட்டுணு. 'ஆரமார்பனரங்கனநந்தன்' (நாலாயிர. மெய்யில். ௩.) 16. அநந்தேசுவரன்; அவன் சுத்தாசுத்தாத் துவாலிற் குக் கர்த்தா. (சி-லி. ஞாந. உ. தாம்.) 17. கடவுள். 18. பிரமன். [சுநனுவல் - எதிர்மறை. அந்த - முடிவு.]

அநந்தா—பிரமரந்திரத்திலிருக்கும் நாதத்திலுண்டான பத்துக்கலைகளிலொன்று. (சி. லி. கிரி. உக. தாம்.)

அநந்தாசநம்—பஞ்சாசனங்களுளொன்று. அது: சரப்பாசனம். (சி. சி. பர. மாயா. மதம்; ௧௫. உரை.) [அநந்த-ஆதிசேடன். ஆஸநம்-இருக்கை.]

அநந்தாநந்தம்—வரம்பிலா ஆநந்தம். (த. நி. போ. உக௨.) [சுநனுவல் - அளவில்லாத. சுநநு-மகிழ்ச்சி.]

அநந்தாழ்வான்—ஆதிசேஷன்.

அநந்தியம்—1. அழிவற்றிருக்கை. 2. எண்ணற்றிருக்கை. 'கிரியாநந்தியம்' (சி. சி. க. சுந. ஞாநப்.) 3. நித்தியம். [சுந - எதிர்மறை. அந்தியம் - முடிவு.]

அநந்தேசுரம் — சிதம்பரத்திலே பதஞ்சலிமுநிவராலே தாபிக்கப்பட்டகோயில். 'ஆங்கிடமாகநாளு மமரந்தந்தேச்சுரத்தும்' (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. ௧௬.) [சுநனுவல் - பதஞ்சலி. ாரஹாரஹ - ஈசன்கோயில்.]

அநந்தேசுரர் — அநந்தேசுரர். [சுநனுவல்.]

அநந்தேசுவரர்—சுத்தாசுத்தாத் துவாலிற் குக் கர்த்தாகிய அநந்தர்; இவர்: ஈசுரத்துவத்தைத் தமதிறுப்பாகக்கொண்டு அத்தத்துவத்திற் கபிமாந தேவதையாயிருக்கிறவர். (சி. சி. உ. எக. சிவாக். சி - லி. ஞாந. உ. தாம்.) இவராலே மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலாயுள்ள ஆறுதத்துவமும் ஒடுங்குவதும் நோற்றுவதும். (சி. சி. உ. எக. சிவஞா.) ['அநந்தர்' என மேலே சொல்லப்பட்டவர் இவரே. சுநனுவல்.]

அநந்தை—1. அழிவில்லாதவன். 'பொருவரிய சிவையாகி யநந்தையா யேகையாய்' (சுர்மபு. திருக்கல். ௩.) 2. அறுகு. 3. ஒரு சிவசத்தி. (பௌட். மந்திர. ௧௦இ.) 4. கொத்தான்கொடி. (தைல. தைலவ. ௧௨இ.) 5. சாந்தியதிதகலையிலே சிவதத்துவத்திலே யிருக்கும் பதினாந்து புலவர்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாம்.) 6. நெல்லிமரம். 7. பார்ப்பதி. 8. பிராசாத சோடசகலைகளில் ஒன்று; அது: கண்ணடியொளிபோல்வது. அதன் வடிவு வட்டம். அது வியோம ரூபி றிக்குமேல் ஓரங்குலத்திலே துவாதசார்த்ததுள்ளே யிருக்கிறதாகப் பாவிக்கப்படும் பிரசாதகலைத்தியாநம்; (த. நி. போ. ௩௭இ.) 9. பூமி. 10. வான்மிளகு. 11. திருவனந்தபுரம். [சுநனுவல்: அந - எதிர்மறை. அநா-முடிவுடையவன், முடிவுடையது.]

அநந்தியநி—வேறுகதியற்றவன். 'ஐயோ இவன் அநன்னியகதி' (ஈடு. 9. 8. 7.)

அநந்தியம்—1. அந்நியமல்லாதது. 'விட்டின்பமுயிர்க் கந்நியமாதலின்' (வைராக். திப. ௧௪. உரை.) 2. ஒற்றுமை. 'கடத்தொடு மட்கந்நியமென் வாக்கியமேபோல்' வேதா. கு. ௧௨௭.) [சுநநு: அந - எதிர்மறை. அநு - வேறு.]

அந்நியர்ஹம்—அநபிகிதகருமம்.

அந்நியர்ஹம் — வேறொருவர்க்கு உரிமையாகாமலிருப்பது (திவ். திருவாய். 6. 1. 1. பன்னீ.)

அந்நியை—அபிநாசத்தி. (பௌட். பதி. ௪0.) [சுநநூ: அந் - எதிர்மறை. அநூ - வேறானவன்.]

அந்நுவயம்—‘அந்நுவயமாவது: எது சாத்தியங்களின் றொடர்பையுணர்த்தும் அந்நுவயவியாத்திவசனமின்றித் திட்டாந்தவுறுப்புக்கூறுவது. ‘இம்மலை நெருப்புடைத்து; புகையுடைமையால்; பாசுசாலை போல்’ என்பதாம். இதனுள் யாது யாது புகையுடைத்து அது அது நெருப்புடைத்து, என்னும் அந்நுவயவியாத்தி வசனம் கூறப்படாமையால் இஃது அந்நுவய மாயிற்று’ (அனுமர. பக். ௪௩.) ‘அந்நுவயமாவது: சாதனசாத்தியத் - தம்பிற்குட்டமாத்நிரஞ் சொல்லாதே-யிரண்டனுடையவுண்மையைக் காட்டுதல்’ (மணிமே. ௨௬-ஆம் காதை. ௩௮௬-ஆம் அடி.)

அந்நுவயநுமாதம்—அந்நுவயவியாத்தியில்லது. (அனுமர. பக். ௬.)

அந்நுவயாலங்காரம்—இயைபின்மையணி. (குறல். ௨.) [சுநநூய - இயைபில்லாதது. அலங்கார - அணி.]

அந்நபாடணம் — தோல்வித்தாரம் இருபத்திரண்டான் ஒன்று; அது: பிறன்கூறிய பொருளையறுவதிக்கமாட்டாமை. (சி.சி. அளவை. ௧௪. மறை.) [சுநநூலாஷணம்: அந் - எதிர்மறை. அநூலாஷணம் - அறுவதித்தல்.]

அந்பியாகம் — அப்பியாசமின்மை. [சுந - எதிர்மறை. அலூல - பயிற்சி.]

அநபிகிரியை — 1. கடன் இறுக்காமை. 2. அபகாரம் செய்யாமை. 3. பழிக்குப்பழி வாங்காமை. [சுநவகிபா: அந் - எதிர்மறை. அவகிபா - தீங்கு, கடனிறுத்தல்.]

அநபித்யம்—பின்னையின்மை. [சுநவகிபா: அந் - எதிர்மறை. அவகிபா - பின்னீ.]

அநபாக்—பிரமன். [சுநவா: அந் - எதிர்மறை. அவா - பின்னானவன்.]

அநபாயம்—1. அழிவின்மை. 2. குறைவின்மை. 3. தேய்வின்மை. [சுநவாய: அந் - எதிர்மறை. அவாய - அழிவு, நிலையாத்தன்மை.]

அநபாயன் — 1. அநபாயனென்னுஞ் சோழச்சக்கரவர்த்தி. ‘வென்றிபுனை யநபாயன்விளங்கியபூக் கழல்போற்றி’(கோயிற் பு. பாயிர.) 2. அழிவில்லாதவன். 3. சிவன். 4. நிலையாபிருக்கிறவன். [சுநவாய: அந் - எதிர்மறை. அவாய - அழிவுடையவன்.]

அநபாயோகம் — சந்திரனுக்குப் பன்னிரண்டாம் இடத்திற் சுபக்கிரகங்கள் நிற்கும் நிலை. ‘மதிக்கிருபாலு நற்கோளெழில் வாழ்வுடனாயுமிகும் - விதிக்குமரபைசுரபை’ (விதார. சாதக. ௨௩- உரை.)

அநபிகிதகருத்தன் — அநபிகிதகருத்தா. (பி. வி. கக.)

அநபிகிதகருத்தா—தன்செயலையுணர்த்தும் வினைக்கு எழுவாயாகாது மூன்றாம்வேற்றுமையிலே அல்லது நான்காம்வேற்றுமையிலே நிற்குந் கருத்தா. ‘மகன் தந்தையால் அடிக்கப்பட்டான்’ என்னும் வாக்கியத்திலே அடித்தலைச்செய்த ‘தந்தை’ மூன்றாம் வேற்றுமையினிற்பதும், ‘அவர்க்குச்செய்யத்தகும் அக்காரியம்’ என்னும் வாக்கியத்திலே செய்தற்கருத்தாவாகிய ‘அவர்’ நான்காம் வேற்றுமையின் நிற்பதும் போல்வது. ‘ஆதியதென்பரபிகிதகர்த்தாவநபிகித- மாதிரிவிட்டாரொடு மூன்றும் பெறுமென்பராய்ந் துணர்ந்தோர். (பி. வி. கச.) [சுநலிவிரிதகத-ஆ: அந் - எதிர்மறை. அலிவிரித - சொல்லப்பட்டது. விருதியினால் விளங்கச் சொல்லப்படாதது. கத-ஆ - செய்பவன். சுப்தசன். ககக.]

அநபிகிதகருமம் — செய்வினைக் கெழுவாயாகாது ௨-ஆம், ௩-ஆம், ௪-ஆம், ௬-ஆம் வேற்றுமைகளுள் ஒன்றானது ரூபமாக வருஞ் செயப்படுபொருள்; அது: ‘மரத்தைக்குறைத்தான்’ ‘ஆலத்தினாலயிர்தாக்கியகோன்’ ‘அவட்குக் கொள்ளுமில் வணிகலம்’ ‘குடும்பத்தினது குற்றமறைப்பான்’ என்பவற்றிற்போல

வருவது. 'ஆகியதென்பரபிசுதகன்மநபி
சித - மாதியைந்தேமொழிந்தல்லாதனபெறு
மாரணங்கே' (பி. வி. கசு. உரை.) [சுநஹி
ஹி.தகஸி-அநஹிஹி.த-சொல்லப்படாத.
கஸி-செயப்படுபொருள். வினைவிசுதியினால்
விளங்கச்சொல்லப்படாதது.]

அநபிசீதம்—1. சொல்லப்படாநிலை. 2.
தெரியாநிலை. 'சொல்லப்படுநிலை சொல்லப்
படாநிலை - யபிசுதமநபிசுதமெனமொழிப -
தெரிநிலை தெரியாநிலையெனவும் பெறுஉம்'
(பி. வி. கசு. உரைச்சூத்திரம்.)

அநபிமதம்—சம்மதமின்மை. [சுநஹி
சித: அந-எதிர்மறை. அஹிசித - சம்மதம்.]

அநபிவியத்தம்—வெளிப்படையாகாதது.
'அவ்விருத்தி நாசமாம்போ தநபிவியத்த
மான கோதிலாச்சிதாசாரம்' (குத. எக்கி.
பூ. கசு: சு.) [சுநஹிவ்யுக்: அந - எதிர்
மறை. அஹிவ்யுக் - வெளிப்படையானது.]

அநபிவியத்தி — வெளிப்படையாகாமை.
'ஆன்மாவிற்கு சிவத்துவம் அப்போதப்பிர
வர்த்திருப அநபிவியத்தியெனுஞ் சத்திருப
மாயிருந்து' (சி. சி. எ: உ. ஞானப்.) [சுந
ஹிவ்யுக்: அந - எதிர்மறை. அஹிவ்யுக் -
வெளிப்படையு.]

அநபேட்சன் — அபேட்சையில்லாதவன்,
ஆசையில்லாதவன். (பகவந்தி. கட: சு.)
[சுநவெக்ஷ: அந-எதிர்மறை. அவெக்ஷா-
ஆசை.]

அநபை—அநபாயோகம்.

அநம்—சோறு. 'உறையுமவர்க்கநமுதவ
வார்கள்' (சிவதரு. உ: எரு.) [சுநஹி.]

அநம்பு—1. சாதகப்புள். 2. நீரில்லாதது.
[சுந - எதிர்மறை. அநஹ - நீர்.]

அநயம்—1. அதிட்டமின்மை. 2. தீங்கு. 3.
வருத்தம். [சுநய: அந - எதிர்மறை.
சுநய - அதிட்டம்.]

அநர்க்களம்—தடையின்மை. [சுநம-அந:
அந - எதிர்மறை. அந-அந-தாழக்கோல்.]

அநரீத்தம்—பிரயோசனமின்மை. [சுந
ய-அந: சுந - எதிர்மறை. அந-பிரயோ
சனம். சு-ஒரு விசுதி.]

அநரீத்தப்படுதல் — துன்பப்படுதல். (சுந.
1. 3. ப்.)

அநரீத்பாயம்பரை — துன்பத்தொடர்ச்சி.

அநரீதம்—1. அரீத்தம் இல்லாதது; பயன்
இல்லாதது. 2. இடுக்கண். 'மெய்தரி நிமித்த
மாகத் தரிப்பதாம் விளம்புஞ் சத்த - மெய்
தின்ர் பிறவியான வரீத்தத்திலென்றுமெய்
தார்' (ஞானவா.வைராக். 28.) 3. பிரயோசன
மற்றது. 'அருத்தங்க எளரீத்தமாகும்'
(ஞானவா. வீம்பா. ரு.) 4. புத்தியின்மை.
5. பொல்லாங்கு. 'எல்லாவரீத்தங்கட்கு
மூலமாகிய ஆணவமலத்தைப் போக்குதற்
பொருட்டும்' (சி. சி. உ: எக். சிவஞா.)
[சுநய-அந: அந - எதிர்மறை. அந-பிரயோசனம்,
பொருள்.]

அநாணியன்—சூரியவமிசத்திலேபிறந்த
அயோத்தியரசரில் ஒருவன். (இராமா.
உத். திக்கு. நட.) [சுநாணு.]

அநரவன் — 1. பஞ்சபட்சிபாஷாணம்.
2. வேந்தோன்றிப்பூண்டு. [வைத்தியபரி.]

அநருகம்—தகுதியில்லாதது. [சுநஹ-அ:
அந-எதிர்மறை. சுஹ-தகுதியுடையது.]

அநருநர் — தகுதியற்றவர். [சுநஹ-அ:
அந-எதிர்மறை. சுஹ-தகுதியுடைய
வன்.]

அநல்—1. அக்கிநி. 'அநலமாகி' (பெரிய
பு. திருஞான. நுசுந.) 2-4. அநலென்
னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெய
ரெச்சத்தொகையும். 5. இடி. 'பகடுசுற்றலைப்
பைம்புனலோடந-லகடடக்கி' (இரகு. ஆற்.
சு.) 6. உட்டணம். 7. கொடுவேலி. (தைல.
தைலவ. கடக.) 8. பித்தம். (இராசவைத்.)
9. மூலாக்கிநி. 'அநலை யம்மைருண்டலியடி.
கலைமதியினாடுதாக்கி' (தாயு. தேசோ. க.)
10. வன்னியிலை. (இராசவைத்.) [சுந-அந]

அநல்காலி — சூரியகாந்தக்கல். [அநல் -
நெருப்பு. காலி - காலுவது.]

அநல்விசுதல்—வெக்கையடித்தல்.

அநல்வேளிர்—தங்கம். (மு. அ.) [அநல்-
பெருப்பு. வென்றி-வெற்றியடைவது. அநலி
லையழியாதது.]

அநலக்கிர் — அண்ணாமலை. [சுநல -
அக்கிரி. மிரி - மலை.]

அநலடுப்பு — கூண்டடுப்பு. (இந்துபாக.
68.)

அநலட்சத்திரம்—செவ்வாய்நின்றநாளுக்
கேழாநாள், பதினாந்நாள், பதினாறுநாள்,
இருபத்தைந்தாநாளாய் வந்து தோஷம்
அடைந்த நாள். (விநாய. குணகுண. ௪௦.
உரை.) [சுநல - நெருப்பு. நக்சு -
விண்மீன்.]

அநலப்பிரியை—சுவாகாதேவி. [சுநல
பிரியா.]

அநலபித்தம் — உண்பதைச் சோணிக்கச்
செய்யும் உதராக்கிரி. (சேவரட்ச.) [சுநல -
அக்கிரி. பித்தம்-சரிந்திலுள்ள ஒருதாது.
அக்கிரித்தொழிலிச்செய்யும்காரணத் தால்
உத்தபெயர்.]

அநலபித்தோரம் — ஒருவகைப்பித்த
போகம்; அது: சர்வாங்கத்திலும் தடிப்பு,
நிச்சிரைபங்கம் தலைவலிமுதலியகுணங்களை
யுண்டாக்கும். (சேவரட்ச. ௧௮௪.)

அநலம்-1. அக்கிரி. 'அனையா னருட்புன
பாங்கம் கால மாற்றத்தற்கே' (வாணன்.
௩௩.) 2. அநலநட்சத்திரம். 'செய்யவனின்ற
பாட்சேழிருபத்தைந்துசேர்பதின-றையபன்
னும் குமலமென்றார்' (விநாய. குணகுண.
௪௦.) 3. உட்டணம். 4. கொடுவேலி. (தைல.
௩௩௩. ௧௩௩.) 5. சிவாகமம் இருபத்
தெட்டிகொன்று. 6. திருப்தியற்றது.
(பகவத்சி. ௨: ௩௬.) 7. பித்தம். [சுநல-எதிர்
மறை. அலம் - நிறைவு.]

அநலம்—1. அக்கிரியுடையவர். 'பொங்கார்
சுடையர் புனலாநலர்' (தேவார. நறையூர்.
தக்கே. ௨. சம்.) 2. அக்கிரிமண்டலத்திலே
யுள்ளார். [அநல் - அக்கிரி. அர்-ஒருவிஞ்சி.]

அநலம்—கனலுதல், வெப்பமாயிருத்தல்.
'அனலமுதுகானகமன்று' (பாரத. வெளிப்.
௭.)

அநலம்—1. அக்கிரிதேவன். 2. அட்ட
வசுக்களிலொருவன். [அநலன்: அந் - எதிர்
மறை. அலம் - திருப்தி, உணவிலுலே நிறை
வடையாதவன்.]

அநலாச்சியம் — நாகவகையில் ஒன்று.
'அநலாச்சியமென்னும் வெந்தழனிசயம்'
(உபதேச. சிவத்துரோ. 132.)

அநலாடி — சிவன். 'போருலாவமுழுவா
னநலாடி' (தேவார. நறை. தக்க. ௬. சம்.)
[அநல் - நெருப்பு. ஆடி - ஆடினவன்.]

அநலி-1. சூரியன். 'அநலியேயரியேபாது'
(சூ.நி. முத. ௨௦.) 2. நெருப்பு. 'அநலியுண்ண
லிடுவனே லிவ்வுரென்னும்' (கந்தபு. அக்கிரி.
௧௬௭.) [அநல்; இ.]

அநலிழகம்—சூரியபுடம். (மு. அ.)

அநலுநல்—கனலுதல்.

அநலேறு—இடி. (சூடா.)

அநலோடுவேந்தன் — கார்முதிப்பாஷா
ணம்.

அநல்வியபிக்ருந்து — அவ்லியமல்லாத
கிருத்து; வேண்டும், தகும், படும் என்னுங்
கிருத்துப் பிரத்தியயம் மூன்றும் ஒன்றற்
கொன்று பிரதிபதமாய் இருதிணையம்பான்
மூலிடத்தினும்நின்றவின் அநல்வியபிக்ருத்தா
மென்பார். (பி-வி. சக. உரை.)

அநவச்சிந்தநுவம்—அநவச்சிந்தநாயிருக்
குந்தன்மை. (சி. சி. ௨: ௩௪. சிவாக்க.) [சுநவ
விண் - எல்லைப்படாதது. கலம் - தன்மை.]

அநவச்சிந்தம்—எல்லைப்படாதது. 'காலா
நவச் சிந்தத்துவமே' (சி. சி. ௨: ௩௪. சிவாக்க.)
[சுநவவிண்: அந் - எதிர்மறை. அவ்விண்-
எல்லைப்பட்டது.]

அநவசாயம் — 1. அகாலம். 2. ஓய்வுநேர
மின்மை. [சுநவலாச: அந் - எதிர்மறை.
அவலாச - காலம்.]

அநவந்தாதோஷம் — முடிவுகாணமை
யாகிய தோஷம். (வேதா. சூ. ௧௩௩. உரை.)
[சுநவலாச - முடிவின்மை. ஷோஷ-குற்
றம்.]

அநவந்தாநம்—1. தவறானநிலை. 2. நிலை
யின்மை. 3. வாயு. [சுநவலாச: அந் -
எதிர்மறை. அவலாச - நிலை.]

அநவத்தீதம் — அநாகதசிவன்.

அநவத்தீதம் — நிலையற்றது. [சுநவ
வழித: அநு - எதிர்மறை. அவவழித -
நிலையுடையது.]

அநவத்தை-1. அநவத்தாதோஷம். 'அந்த
வுயி ரணத்திற்கு மிலையோதா னிவ்வா
றவத்தை நீக்கலரி தநேகவுயி ரொனலால்'
(வேதா. சூ. காடரு.) 2. நிலையின்மை. [சுந
வழித: அநு - எதிர்மறை. அவவழித - நிலை.]

அநவத்தைப்படுதல்—முடிவுகாணுது முட்
டுப்படுதல். 'முன்னாகப் பலவறங்கள் பூரித்
தெம் மிறைவன் முழுதுணர்ந்திக் கருளினு
லுயிர்கண்முத்தி யடையப் - பின்னாகப் பிடக
தூ லுரைத்தா னென்று பேசினு யிவன்
முன்பு பேரறங்கள் புரிதூல் - சொன்னாரா
ரிவனைப்போன் முன்னொருவ னென்னி லவ
னுக்குச் சொன்னாரா ரெனத் தொடர்ச்சி
யாகிய-யன்னாப்பி னவவத்தைப் படுமொருவ
னின்றா மாரோவுன் பாழியிருப் பாரிதனை
யறையே' (சி. சி. பர. செள. மறு. அ.)

அநவதாநம்—அவதாநமின்மை. [சுநவ
யாந: அநு - எதிர்மறை. அவயாந - கவனம்.]

அநவபாசம்—தோற்றமை, வெளிப்படா
மை. [சுநு - எதிர்மறை. அவலாஸ - வெளிப்
படல்.]

அநவாதம் — எப்பொழுதும். 'அநவாதம்
பதைத்துலாவி' (நோநவா. சநக. கசு.) [சுந
வாந: அநு - எதிர்மறை. அவாந - ஓய்வு.]

அநவலோபநம் — கருப்பந்தரித்த மூன்
றும் மாதத்திற்கெய்யப்படுங் கர்ப்பக்கிரியை.
(சீமந்தத்தின்பின் நாலாமாதத்திற்கு எய்யப்
படுங் கர்ப்பக்கிரியை.) 'கர்ப்பந்தரித்த
இரண்டு அல்லது மூன்றாந்திகளரி லெந்தத்
திரத்தில் ஆண் நகைத்திரத்தோடு சந்திரன்
கூடியிருக்கின்றானே அந்தத்திரம் பும்ஸவநா
நவலோபநமென்னும் கருமத்தைச்செய்ய
வேண்டும்' (என்று பராசர. க-ஆங்காண்டம்.
உ-ஆம் அத்தியாயத்திற்கு கூறப்பட்டது.)
[சுநவலொஹந.]

அநவலோபம்—இச்சித்த பண்டங்களைத்
தந்து திருத்திசெய்தல். (பராசர. க-ஆங். கா.
பும்ஸவநப்பிரகரணம்.) [சுநவலொஹ: அநு -
எதிர்மறை. அவலொஹ - தூராசை.]

அநற்கல்—சிக்கிழுக்கிக்கல் என்னும் ஒரு
சிலை. (தைல, தைலவ, கடௌ.) [அநல் - நெருப்பு.
கல் - சிலை.]

அநற்குவை—நெருப்பிடுகலம். (பிங்.)

அநற்பம்—அதிகம். [சுநலு: அநு - எதிர்
மறை. சுஹு - சிறிது.]

அநற்புதம் — அற்புதமின்மை. (வாசுதே.
சுரு.) [சுநு - எதிர்மறை. சுஹு - அதி
சயம்.]

அநற்போறி—தீப்போறி. (திவா.)

அநற்றல்—1. எரித்தல், கனலச்செய்தல்.
'அனற்றினு னல்ல நென்றிக்காலத்தும்
வெறுத்தா ரந்தோ' (காஞ்சிப். கழுவாய்.
களக.) 2. தகித்தல். 3. வயிறுனைதல். (2, 3
வழக்.) 4. கோபித்தல். 'குமாரனை யநற்று
மாற்றலர்' (சூளா. அரகியம். 89.) 5. வீணே
உதவுதல். (வழக்.) 6. முணங்குதல். (வழக்.)

அநற்றிள்—சோதிருபி. 'சிவனுமநற்றி
ளல்லன்' (கோயிற்று. பாயிர. உக.) [அநல் -
அக்கிரி. திரள் - கூட்டம்.]

அநற்று — 1 - 3. அநற்றென்னேவலும்,
தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெய ரெச்சத்
தொகையும்.

அநற்றுதல் — அநற்றல், எரித்தல், சுடு
தல்.

அநாகதசிவமூர்த்தி—அநாகத சிவமூர்த்தன்
கொண்டது. 'அப்பெயர்பெறுஞ்ச மநாகலை
யாகும் அநாகதசிவமூர்த்தியாஞ் சத்திகலையு
மகிலடங்கும்' (சி. சி. உ: எரு. நோநப்.
உரை.) [சுநாகதசிவமூர்த்தி-தி-4.]

அநாகதசிவன் — பாசிவத்திலிருந்து
தோன்றினவரும் சதாசிவத்தைத் தோற்று
வித்தவரும் சகன ரிட்கள போகருமான
சிவன்; இவர்: வியாபிநிக்குமேல் நாலங்குல
அளவிலிருக்கின்ற வியோம என்னுஞ்
சமரையின் தாநத்தை வியாபித்தவர். (சி.வி.
நோந. க. உரை.) இவர் பிரமரந்திரத்
தாநத்துக்கப்பால் துவாதசாந்தம்வரையில்
வியாப்தியுள்ள சத்தி, வியாபிநி, சமரை,
உன்மரையாகிய நான்கு கலைகளுக்கும்
காரணேசுவரர். (சி.வி. கிரி. 40. தாம்.)
[சுநாகதசிவ.]

அநாகதநாதம்—பராசத்தி. 'நின்மலதூரியா தீத்துக்குக்காரணமாயி அநாகதநாதமுஞ் சிவநந்தானுபவியாயி உள்ளமும் அதி தாவஸ்தாவஸ்தானமாயி பிரமரந்திரத்திலே நின்ற' (சி. சி. ச: ௩௪. சிவாக்.)

அநாகதம்—1. அடிக்கப்படாதது. 2. அறியப்படாதது. 3. சம்பாதித்துக்கொள்ளப் படாதது. 4. சொல்லப்படாதது. 5. நோய்ப் படுத்தப்படாதது. 6. வெளுக்கப்படாததும் புதிதுமான சீலை. 7. மாறுதலுடையதிலே யுள்ளனவாகச் சொல்லப்படும் ஆறுதாரங் களிலே நான்காவது; இது: மணிபூரகத் துக்குப் பத்துவிரற் பிரமாணத்துக்குமேலே இருதயகமலத்தில் முக்கோணவடிவினதாய்ப் பன்னிரண்டிதமுடையதாயிருக்கும். (சி. சி. அ: ௨௧. மறை.) 8. வந்தடையாமை. 9. வருங்காலம். 10. அநாகதவெடுப்பு. (பரத. தாள. 44.) [1, 5, 6, 7. அநாஹத: அந் - எதிர்மறை. ஆஹத - அடிக்கப்பட்டது, வினம்பினது; 2, 3, 4, 8, 9. அநாமத: அநு - எதிர்மறை. ஆமத - வந்தது.]

அநாகதவெடுப்பு — தாளம் முன்னும் பாட்டுப் பின்னுமாக வரும் எடுப்புவகை.

அநாகத்துகம்—அநாதியாயுள்ளது, இடையிலவந்ததல்லாதது. (பெளட். பசு. ௧௧௬இ.) [சுநாமஹு: அநு-எதிர்மறை. சுமஹு: க - இடையிலுள்ளது.]

அநாகம் — தியானங்க னின்றனள்ளே மூன்றாவது. (மணிமேக. பக். ௬௩.) [சுநு - எதிர்மறை. சுமாதிரி - வருவது.]

அநாகரம்—1. உணவின்மை. [சுநா ஹார: அநு - எதிர்மறை. சுஹார - உணவு.] 2. வடிவமின்மை. [சுநாகார: அநு - எதிர்மறை. சுகார - வடிவு.]

அநாகாலபிரதர் — பஞ்சகாலத்திலே நன்றைக் காத்துக்கொள்ளும்படி ஒருவனுக் கடிமையானவன். (மிருதிகர். ௧௩௬.) [சுநாகாலஹு: அநாகால - பஞ்ச காலம். ஹுத - அடியவன்.]

அநாகாலம்—பஞ்சகாலம். [சுநாகால: அந - உணவு. அகால - எல்லமல்லாதது.]

அநாதலன் — கவலைபற்றவன். 'அறிவ னநாதலன்.' (ஞா. 10.)

அநாசத்தன் — விருப்பமில்லாதவன். 'சாக்கிரத்திலேயந்த இச்சா ஞானக் கிரியைக ளிருக்கையாலும், அநாசத்தனுள் புறவு னுக்குப் போகமில்லாமலிருக்கையினாலும்' (சி. சி. ௨: ௩௬. சிவாக்.) [சுநு - எதிர் மறை. சூலத - விருப்புடையவன்.]

அநாசாரணம் — ஒழுக்கந்தவறிய நடை. [சுநாசாரண: அநு - எதிர்மறை. சூசார ணம் - ஒழுக்கம்.]

அநாசரிந்தல் — தூராசாரமாய் நடத்தல்.

அநாசாரம்—1. உபசாரமின்மை, மரியாதை யின்மை. 2. உலகநடைக்கு மாறு. 3. நல்லொழுக்கமின்மை. 'அடியார் செய்த வநாசாரம் பொறுத்தருளி' (தேவார. திரு மாற். திருத்தாண்டக. ௩. திருநாவு.) 4. நிருவானம், சீலையுடாமை. [சுநாசார: அநு-எதிர்மறை. சூசார - ஒழுக்கம், சீலை.]

அநாசாரன் — நல்லொழுக்கமில்லாதவன். 'அசடவநாசாரனை யவலனை யாபாசனை யடியவரோடானவது மொருநாளே' (திருப்பு. ௩௩௩.) [சுநு - எதிர்மறை. சூசார - ஒழுக்கமுடையவன்.]

அநாசிகள்—மூக்கில்லாதவன். [சுநாவிக: அ - எதிர்மறை. நாவிகா - மூக்கு.]

அநாசியம் — சார்பின்மை, பற்றுக்கோ டாதலின்மை. [சுநாசிய: அநு - எதிர் மறை. சூசிய - சார்பு.]

அநாசிரிதபுவநம் — சாந்தியாதீதகலையி லுள்ள ஒருபுவநம். (சி-லி. கிரி. எடு. உரை.) [சுநாஸிரிதபுவந.]

அநாசிரிதம் — சார்பில்லாதது, பற்றுக் கோடுபெறாதது. [சுநு - எதிர்மறை. சூஸிரித - பற்றுக்கோடுடையது.]

அநாசிரிதர் — அநாசிரிதையைப்பொருந் தினவர், ஒன்றைப் பற்றுக்கோடாகப்பெறாத வர். 'உன்மறைத்திசுகிதரான அநாசிரித ரை' (சி. சி. ௧௨: ௩. சிவாக்.) [சுநு - எதிர்மறை. சூஸிரித - ஒன்றைப் பற்றுக் கோடாகவுடையவர்.]

அநாசிரிதை—அநாதி.

அநாசிரிதை—1. சாந்தியாதீதகலையிற் சிவ தத்துவத்திலிருக்கும் பத்துப்புவநங்களு ளொன்று. (சி. சி. அ: க. மறை; சி-வி. கிரி. சுலோ. உக - தாம்.) 2. சோடசகலைப் பிரசாதத்திற் பதினாண்காவது கலை; இது: வியாபிரிகலைக் கப்பாலுஞ் சமணைகலைக் கிப் பாலும் நடுவிலிருக்கின்ற நான்குகலைகளில் நான்காவதும், அந்தநான்கிலொன்றான அநா கதகலைக்குமே லோரங்குலத்தில் துவாத சாந்தத்துள்ளிருக்கிறதுமானது; அதன் வடிவு வட்டமென்றுஞ் சொல்வர். (பிரசாத கலைத்தியாரம். சி-வி. கிரி. எ. த. நி. போ. டு. எ. சு.) 3. திரோதாந சத்தி. (த. நி. போ. டு. எ. சு.) [சுநாஸி. தா.]

அநாசிரியர்—ஆசிரியராகாதவர் (உபதேச வு. டு. அவதாரிகை.) [சுநு] - எதிர்மறை. சூவாய-3 - குரு.]

அநாட்யம்—சிவபூசைக் காதாரமான நான்குவிதலிங்கங்களு ளொன்று. அதில் இருபத்துநாலில் ஏழேழுக்காற்பங்கு அடி யில் பிரமபாகமென்றும் எட்டுப்பங்கு நடுவில் விட்டுணுபாகமென்றும் எட்டேகாற்பங்கு மேலே உருத்திரபாகமென்றுஞ் சொல்லப் படும். (சி-வி. சரி. கக.) [சுநாஸி.]

அநாத்நன்—ஆத்தனல்லாதவன். (சைவப். டு. சு.) [சுநாஸி: அநு] - எதிர்மறை. சூதவ - உள்ளதுகூறுவோன்.]

அநாத்துமலட்சணம்—(வேதாந்தம்). ஆத்துமா அல்லாததன் இலட்சணம்; அவ் விலட்சணங்கள்: அசத்து, சடமென்பன. (வாசுதே. டு. உ.) [சுநாஸி: அநு] - ஆன்மா அல் லாதது, அகந்.

அநாத்துமா—ஆத்மா அல்லாத பதார்த தம். 'அரசன் ஆத்துமதரிசநஞ்செய்யும் பொருட்டு அநாத்மாவான தேகத்தை நேதி செய்தல்' (ஞானவா. சுரகு. உசு. உரை.) [சுநு] - எதிர்மறை. சூதா - சிவன்.]

அநாத்நை—1. நிலையின்மை. 2. விருப்ப மின்மை. [சுநாஸி: அநு] - எதிர்மறை. சூலூ - நிலை, விருப்பம்.]

அநாதம்—1. குளிர்ச்சி. 2. நிழல். [சுநு] - எதிர்மறை. சூதவ - வெயில்.]

அநாதம்—1. அந்தரித்தது. 2. ஆதரவற் றது. [சுநாஸி: அ - எதிர்மறை. நாஸ - பாதுகாப்பு.]

அநாதர்—பாதுகாப்போரையில்லாதவர். 'அநாதர்களாயுணை யடையும்வர் தம்பால்' (சேதுபு. கலிசம்பு. சு. எ.) [சுநு] - எதிர் மறை. நாஸ - பாதுகாப்போன்.]

அநாதம்—1. அவமதித்தல். (சைவப். சு. உ.) 2. அன்பின்மை. 3. கவரமின்மை. [சுநா டி: அநு] - எதிர்மறை. சூடி - விருப்பு.]

அநாதம்—அலட்சியம், உதவியின்மை. [அநாதம் என்பதன் சிதைவு.]

அநாதித்தல்—அலட்சியம்பண்ணுதல், பற்றிக்கொள்ளாது விடுதல். 'உள்ளபடிமுடியு மென்று நான் சொல்லவும் அதையநா தரித்து நீ வேறென்றைப் பற்றிக்கொண்டு' (தாயு. நினைவோ. சு. உரை.) [மூ. சுநா டி: அநு.]

அநாதன்—1. தனக்குமே லொருதலைவனை யில்லாதவன். 'ஞாலம் விழுங்கு மநாதனை' (நாலாயிர. இயற்பா. திருவிருத். எ. சு.) 2. பாதுகாப்போரில்லாதவன், திக்கில்லாதவன். 'அநாதர்களா யுணையடையும்வர்' (சேது. கலி சம்பு. 67.) [சுநாஸி: அ - எதிர்மறை. நாஸ - தலைவன், பாதுகாப்பு.]

அநாத-பிரமார்திரத்திலிருக்கும்நாதத்தி லுண்டான கலைகளிலொன்று. (சி-வி. கிரி. உ. உ. தாம்.)

அநாதி—1. உமாதேவி. (கூர்மபு. திருக் கல். உ. உ.) 2. கடவுள். 3. சிவன். 4. தனக்கு மேலாக ஒரு சிரோட்டமில்லாதவன். 'ஆதி யநாதிபுமாகி, யெனக் காந்தமா யறிவாய் நின்றிலங்கும்' (தாயு. ஆநந்தக். க.) 5. தொடங்காதுள்ள நித்தியகாலத்திலிருக்கிற வன், ஆதியற்றவன். (பகவந்தே. க. 0: டு.) 6. தொடங்காதுள்ள நித்தியகாலம். 'உலகநாதி யாகமன்னியதென்பர்' (சி. சி. க: உ.) 7. விட்டுணு. 8. தொடக்கமில்லாதது. 9. தொடக்கந்தெரியாதது. 10. திக்கற்றவன். 11. வீந்த. (வைத்தியபரி.) [சுநாஸி: அநு] - எதிர்மறை. சூடி - முதல், காரணம்.]

அநாதிராம்பு—நெடுநாட் பாழாய்க்கிடந்த நிலம். [அநாதி - அறியப்பட்டகாலத்துக்கு முந்தியகாலம். கரம்பு - பாழ்நிலம்.]

அநாதிராணம்—பிரபஞ்சத்தினது முதற் காரணமாகிய மாயை. 'அநாதிகாரணமாகிய மாயையினை யிணங்குகுறது. ஆதிகாரணமாகிய செலிப்புலனா மனுத்திராண யெழுத்திற்கு முதற்காரணமென்றார்' (கன். எழுத். ௩. சங்கர.) [சுநாடிகாரண.]

அநாதிரடல் — சிவன். அநாதியாய்ச் சடையுடையவர். [சுநாடி; ஐயி.]

அநாதிரீந்தபதி — அநாதியாய்ச்சித்தித்த பதித்துவமுடையவர். [சுநாடிலிடிவதி.]

அநாதிரீந்தன்—1. அருகக்கடவுள். (சிவஞானபா. ௧௦.) 2. அநாதியே சித்தனாயிருப்பவன். 'சீவன் அநாதிசித்தனும், முத்தனும், பெத்தனமென மூவகைப்படும்' (சி. போ. பா. அவை. பக். 11.) [சுநாடி - இயல்பு. லிடி. சித்தியுடையவன்.]

அநாதிரைவம்—பதினாறுவகைச்சைவத்து னொன்று; இது; பதி, பசு, பாசமென்னும் மூன்றும் அநாதிரித்தமாய் விபாத்தமாயிருக்கின்றன என்றும், பதிப்பொருளாகிய சிவனை முக்குணவிகற்பியில்லாதவராய்க் கண்டு விழிதி, உருத்திராக்கம், பஞ்சாட்சரம், குருலிங்கவேடம் பொருளாய்க்கொண்டு சிவபூசைசெய்து பாசம் நீங்கியான்மாவானது சிவனுடன் சேர்ந்து அவரைக் கும்பிட்டிருத்தல் பரமுத்திபென்றுஞ் சொல்லும். (த. நி. போ. ௨௫௩.) [சுநாடி-வெவ.]

அநாதிரைவர்—1. சதாசிவமூர்த்தி. 'அரிய சதாசிவனென்போனநாதிரைவன்' (ஆசௌசதி. ௨௦.) 2. பதினாறுவகைத்துளொன்றாகிய அநாதிரைவத்தைத் தழுவினவன். [சுநாடி-வெவ.]

அநாதிரீதுவம்—தொடக்கமில்லாத நித்தியத்தன்மை. (வாசுதே. ௧௨௪.) 'இதனாலே கன்மமகாதித்துவமும் ஆதித்துவமும் கூறவே கன்மசூதயக் கூறியதாயிற்று.' (சி. சி. கக். ௩. மறை.) [சுநாடி - ஆதிபல்லாதது. கலா - தன்மை.]

அநாதிரீது — நீண்டநாள் சாகுபடியில்லாத நிலம்.

அநாதிரீது — நவநாதசித்தருள் ஒருவர். (சுது.)

அநாதிரீதுநம் — என்றும் நித்தியமாயுள்ளது. 'மூலகன்மமொன்று அநாதிரீத்தமாயுண்டு' (சி. போ. சிற். 2. 2. பக். 65.)

அநாதிரீதுமலன்—அநாதியாகவே மலரகிதமாயிருக்கிறவன். (சி. சி. ௫. சு. சிவாக்.) [சுநாடி - ஆதியின்மை. நிதி-ஆ - மலமில்லாதவன்.]

அநாதிரீதுநம் — அநாதியாயுள்ளபந்தம். 'அநாதி பந்தமோ டுபந்தமாவது மலமே' (தணிகை. நந்தி. ௧௬.) [சுநாடி - ஆதியில்லாதது. வறு - கட்டு.]

அநாதிரீதுந்நி — அநாதியே ஆணவமலத்திலே கட்டுண்டுக்கிடந்த ஆன்மா. (சி. சி. கக். சிவஞா.) [சுநாடி - இயல்பு. வறு - கட்டுப்பட்ட. லித் - அறிவுடைப்பொருள்.]

அநாதிரீதுந்நி — அநாதியே மலத்திற்கட்டுண்டவன். (சிவஞானபா. ௧௦.) [சுநாடி - இயல்பு. வறு - கட்டுப்பட்டவன்.]

அநாதிரீதுநம் — இயல்பாகவே ஞானமுடைமை. இக்குணம் மலரகிதமான ஆன்மாவுக்குரியதாதலால் இதனை அநாதிமுத்தத்தன்மையில் அடக்குவர். 'சாந்தரியவநாதிரீதுநம் மடங்கெருஞ் சுதந்திருதை' (சுர்மபு. பிரபஞ்ச. சு.) [சுநாடி-இயல்பு. வெவாய - அறிவு]

அநாதிரீதுந்நி — நித்தியஞானமுடையவனாகிய கடவுள். 'அடைவுதரின் முடிவின் கணநாதிரீதுந்நி-சொன்னாமை' (சி. சி. பா. செளத். மத. மறு. கூ.) [சுநாடி - இயல்பு. வெவாய - அறிவன்.]

அநாதிரீதுந்நி—இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கினவர். 'முப்பொழுது மநாதிரீதுமுத்தனையர்ச்சித்து' (அருணகிரிப்பு. பாயிர. ௩௨.) [சுநாடி - தொடக்கமில்லாத நித்தியகாலம். ரீதுந்நி-மலத்தால் விடப்பட்டவர்.]

அநாதிரீது — அநாதியுள்ளதாயிருப்பது. (பெளட்பசு. ௧௩௬.) [சுநாடிரீது: அநாடி-ஆதியின்மை. ரீது - ஒருவகுதி.]

அநாதிமுத்தசிந்து—இயல்பாகவே பாசங்களின்கினவராகிய கடவுள். ‘அநாதிமுத்தசித்தருமன்னிநின்றே’ (சி. சி. க:க) [சுநாழி 80க - இயல்பாகப் பாசங்களின்கிய. வித் - அறிவுடைப்பொருள்.]

அநாதிமுத்தசிவன் — அநாதியே மலபந்தமின்றியிருக்குஞ் சிவன். ‘பதிபதார்த்தத்துளநாதிமுத்தசிவனுக்கு’ (சி. சி. நு. நூநப்.) [சுநாழி 80கூஸிவ:]

அநாதிமுத்தசிவம் — இறைவன்குணங்களுளொன்று; அஃது: இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கியிருக்குந்தன்மை. [சுநாழி 80கூகூவ: அநாழி 80கூ - அநாதியே மலத்தால் விடப்பட்டிருக்கிற. கூவ - தன்மை.]

அநாதிமுத்தன்—அநாதியே மலத்தாற்பந்திக்கப்படாத கடவுள். ‘அநாதிமுத்தனாதியேகலந்தருளமலன்’ (தணிகை. நந்தியுப. கூச.) [சுநாழி 80கூ: அநாதி - தொடக்கமில்லாத நித்தியகாலம். 80கூ - விடப்பட்டவன்.]

அநாதியமலன்—அநாதியே மலமில்லாதநிலைகளிவன் ‘அநாதியமலன்றருதால்’ (சி. சி. அ: கரு.) [சுநாழி: அநாதி - மலமில்லாதவன்.]

அநாதியன் — அநாதியாயுள்ள கடவுள். ‘அநாதியனை மழுமான் கரத்தன் மால்விடையானை’ (பட்டணத்துப். பொது. நுசு.) [சுநாழி: அன் - விருதி.]

அநாதியருத்திரர் — ஈசுவரத்தவத்திலிருக்கிற பதினெட்டிருத்திரருள் ஒருவர்; இவருக்கு விசயாகமம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (சி-லி. சரி. க. உரை.)

அநாதிரேக்கியம் — மிகுதியின்மை. [அந்; ஆதிரேக்கியம் - மிகுதி.]

அநாதிரவம் — ஆதிரவமின்மை, சுத்தம். [அநாதிரவம்: அந் - எதிர்மறை. ஆதிரவம் - மாசு.]

அநாதுரம்—1. அவாவின்மை. 2. சிரமமடையாமை. 3. தைரியம். 4. நோயின்மை. [சுநாதுர-அந்-எதிர்மறை. சூதுர-அவா, நோய்.]

அநாதுத — 1. ஒரு சத்தி: அது நூநசொருபமாய் நூநசத்தியாயிருக்கும். (த. நி. போ. நடஎசு.) 2. சாந்தியாதீதகலையிற் சிவதத்துவத்திலிருக்கும்பத்துப் புவநங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: கூ. மறை.) 3. சோடசகலைப்பிராசாதத்திற் பதினமூன்றாவதுகலை; இது: வியாபிரிகலைக் கப்பாலும் சமனைகலைக் கிப்பாலும் நடுவிலிருக்கின்ற நான்குகலைகளில் மூன்றாவதும் அந்த நான்கிலொன்றான அநந்தைக்குமே லோரங்குலத்திற் றுவாத சாந்தத்து ளிருக்கிறதுமானது. (சி-லி. கிரி. எ.)

அநாந்தம்—இறுதியில்லாதது. [அந்; ஆந்த-இறுதியுள்ளது.]

அநாமத்துப்புட்டோடம் — ஒருவகைப் பட்சிதேவதம்; அது: நெஞ்சிலுமுண்ணுக்கிலும் தடித்தலான வீக்கம், பால்தங்காமல் கக்குதல், தேகத்தில் நோவு, கால்கை நாசியென்னும் இவைகளில் எரிச்சல் ஆகிய இக்குணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். உரு.)

அநாமயம் — நோயின்மை. ‘அசடமநாமயம்’ (கைவல். சந்தேக. கரு.) [சுநாழி: அந் - எதிர்மறை. சூரீய - நோய்.]

அநாமதேயன்—அப்பிரசித்தன்.

அநாமயன்—1. கடவுள். 2. நோயில்லாதவன். ‘நாதனநாமயன்’ (நூநா. 48.) [சுநாழி: அந் - எதிர்மறை. சூரீய - நோயுடையவன்.]

அநாமிகை — ஆழிவிரல். ‘பெருவிரலையநாமிகையோ டியையக்கூட்டி’ (கூர்மபு. சுத்தாசம. 80.) [சுநாழிகூ.]

அநாமை — அநாமிகை. [சுநாழி: அ - எதிர்மறை. நூரீய - பெயருடையது.]

அநாயகம் — 1. அசாட்சியின்மை. 2. முதன்மையின்மை. [சு-எதிர்மறை. நூயகம் - முதன்மை.]

அநாயதம்—1. தடையினில்லாதது. 2. நீளமில்லாதது. 3. பிரிவின்றி நெருங்கியதொடராயிருப்பது. [சுநாயத: அந் - எதிர்மறை. சூயத-தடையுள்ளது, நீளமானது.]

அநாயம் — 1. அநியாயம், முறைகேடு. 'அநாயமே யுகுத்தேனேய' (இராமா. சும்ப. ௧௪௦.) 2. வீண். (தேவா. 859. 7.) [சு - எதிர்மறை. நாய - நீதி.]

[அநாயாசகவாதம்—ஒருவகைவாதம்;அது: வேகமான ஓட்டம், மலசலமுதலிய பதினான்கு வேகத்தை யடக்கிவிடுதல், சீதள வஸ்து, கூப்போஜநம் இவைகளினுற்பிறந்து சகல தாதுக்களிலும் வியாபித்துச் சரிதத்தில் மதத்தல், குத்தல், கனத்தல் முதலிய நாநாலிதவருத்தங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். ௧௬௮.) [சுந - பிராணன். சூயாஸவருத்தம்.]

அநாயசம்—1. அஸில்லாதது. 'அழியாதது மனாயாசமானதுமாகிய தேவரீரது வாழ்வை விரும்புவோன்' (கந்தபு. சயந்த. ௭௬. உரை.) 2. இலக்கு. 3. சோம்பின்மை. [சுநாயாஸ: அந - எதிர்மறை. சூயாஸ - வருத்தம், இளைப்பு.]

அநாயு—தக்கன்மக்களிலொருத்தி; இவள் விருத்திராசரன் முதலிய நார்பதுபின்னை களுக்கும் தாய். (வி.னி. ௨௫௫. பிதா.)

அநாச்சவம் — 1. மகக்கோட்டம், மகசேர்மையின்மை. 2. விளைவு. 3. வியாதி. [சுநாஜ-வ: அந் - எதிர்மறை. சூஜ-வ - சேர்மை.]

அநாயம்—1. இடையறாமை, எப்போதும். (உரி. நீ.) 2. ஓய்வின்மை. [சுநாரசு: அந் - எதிர்மறை. சூரசு - ஓய்வு.]

அநாயம்—தொடக்கமின்மை. [சுநாராய: அந் - எதிர்மறை. சூராய - தொடக்கம்.]

அநாயித்தம் — நிலவேம்பு. (மலை.) [சுநாய-திசு: அநாய-இழிந்த. திசு-சுப்பு.]

அநாயி—1. ஆரியரல்லாதவர். 2. மலைச்சீட்டு. (நீகன். ௨. ௩௬.) [சுநாய-: அந் - எதிர்மறை. சூப-: மதிக்கத்தக்கவர்.]

அநாயி—ஆரியரல்லாதவன். (குடா.)

அநாரோகியம்—நோய். [சுநாரொமு: அந் - எதிர்மறை. சூரொமு - நோயின்மை, சுகம்.]

அநாவசியம்—அநாவசியம்.

அநாவசியம்—அவசியமல்லாதது.

அநாவிதம் — வீணைவகையிலொன்று. (பரத. ஒழிபி. 15.)

அநாவிருட்டி — மழையின்மை. 'இன்று தொட்டநாவிருட்டி யெய்துநா ருண்டிவற்றுள் - வென்றிவெக் கதிரோன் காய வெந்திடுந் தரணி யெல்லாம்' (மச்சபு. பிரமாண்ட. ௨.) [சுநாவுஷி: அந் - எதிர்மறை. சூவுஷி - மழை.]

அநாவிருத்தி—1. திரும்பிவாராமை. 2. மறதரம் பிறவாமை. (பகவத்கீ. அ. ௨௬.) 3. பாசமுத்தி. [சுநாவுதி: அந் - எதிர்மறை. சூவுதி - திரும்பிவருதல்.]

அநாவிலம் — 1. கலங்கலில்லாதது. 2. தெளிந்தது. [சுநாவில: அந் - எதிர்மறை. சூவில - கலங்கல்.]

அநாவிலன்—சுக்கிரன். (அக.நி.) [சுந் - எதிர்மறை. சூவிலம் - அழுக்கு, கருமை நிறம்.]

அநான்மா — 1. ஆன்மா அல்லாதது. 2. ஆன்மா அல்லாத தேகாதிப் பிரபஞ்சம். 3. தேகம். (சி. சி. ச: ௫. ஞாநப்.) [சுந் - எதிர்மறை. சூதா - சேவன்.]

அநி—1. நெற்பொரி. (இராசவைத்.) 2. பத்தாயப்பெட்டி. (வழக்கு)

அநிகம் — 1. சங்கம் மூன்றுகொண்ட சேரை. 2. சேரை. 'அநிகமோடலும்' (சேதுபு. இராமதி. ௩௫.) [சுநீக.] 3. சிலிகை. (குடா.)

அநிகர் — சேரையானோர். 'கலியநிகர்க் கெதிர்' (சேதுபு. இராமனரு. ௧௫௭.)

அநிகேதன் — நிலையான வாசஸ்தான யில்லாதவன். (பகவத்கீ. ௧௨: ௧௬.) [சு - எதிர்மறை. நிகேத - வீடு.]

அநிச்சகன் — விருப்பில்லாதவன். [சுநிவக: அந் - எதிர்மறை. ஊவக - விருப்புள்ளவன்.]

அநிச்சாப்பிராந்தம்—அநித்யத்துவப்பிரசங்கம்.

அநிச்சாப்பிராந்தம்—ஒருவருக்குப் பிரிய மில்லாதிருந்தும் விலாற்காரத்தினால் அவரைப் பயனறுபவிக்கச்செய்யும் முன்னே வினை. 'இச்சையுட னரிச்சைபிற ரிச்சை யெனு மிவற்றா வியம்பலுறு பிராரத்த மூன்றுவகைப் படுமா - லச்சுரர்க ளானும் விலக் குதற்கரிய வாகு மபத்தியஞ்செய் திட றனக்கே கேடெனவின் கறிந்தும் - வைச்சு மது புரிவித்த லிச்சைசெய்யே னெனினு மன்னவர்தம் மாண்போற் செய்வித்த லரிச்சை - யிச்சையரிச் சைகளின்றி யிருந்து மயலோரா லின்பதுன்ப நுகர்வித்தல் பிறரிச்சை வினையாம்.' (வேதா. சூ. களரு - உரை.) சுநிவா - இச்சையின்மை. ப்ரா ரஸு - முன்னேவினை.]

அநிச்சிதம்—ரிச்சயிக்கப்படாதது. (தர்க்க பா. உரு.) [சு - எதிர்மறை. நிஸித - ரிச்சயிக்கப்பட்டது.]

அநிச்சை — இச்சையின்மை. [சுநீ - எதிர்மறை. ஐவா - வீருப்பு.]

அநிசம் — 1. ஓயாமல், இடைவீடாமல். 2. நித்தியம். 'சிவத்துவமரிசந்-தோயநல் கலாற் சதாசிவ மெனப்பெயர் துன்னும்' (வேதாரணியு. வேதநதி. ௫௮.)

அநிட்டரிவிர்த்தி—வேண்டாதன ஒழிதல். 'ஆன்மாவைக் கஞ்சுகம்போல ஆவரித் தேக தேசவிருத்திபண்ணிக்கொண்டு திரியும் பும்ஸ்த்வமலம்போகையால் ஜநமரணமு மதனுண்டான பிராந்தியும் விகாரமும் இல்லையாம்; இது: அநிட்டரிவிர்த்தி' (சி. சி. க: உரு. சிவாக்.). [சுநிஷ்ட - பிரியமில்லாதது. நிஷ்ட - ஒழிதல்.]

அநிட்டப்பிரசங்கம் — தர்க்கபாஷையிற் சொல்லப்படும் எட்டாம் பதார்த்தமாகிய தர்க்கம்; அது: சித்தமான வியாத்தியை யுடைய தருமங்களுள், வியாப்பிய அங்கீகாரத்தால் வியாபகத்தின் வரவு. 'இம்மலை தியுடையதோ இல்லதோ என்னும் ஐயத் தின்பின் ஒருவன் தியில்லது என்று கரு தின், அப்போ தவனைக்குறித்துத் தீயில்ல தாயின், அதனால் புகையில்லதமாகவேண்டு

மென்று புகையில்லாமையின்வரவு பண்ணப் படுதல்' (தர்க்கபா. எரு.) [சுநிஷ்ட - இட்ட மில்லாத. ப்ருஸம் - வரவு, சாத்தியம்.]

அநிட்டம்—1. இட்டமல்லாதது, வீரும்பப் படாதது. 'அநிட்டரின்றகற்றி' (நெடுக்கழில். ச. சிவப்பிரகாசர். பிரபந்த.) 2. இடைபூறு, இடுக்கண். 3. உவப்பாய்க்கொள்ளப்படாதது. [சுநிஷ்ட.]

அநிட்டை—நிலையின்மை. [சுநிஷ்டா: அ - எதிர்மறை. நிஷ்டா - நிலை.]

அநித்யம்—1. இடையிடையே நிகழ்வது, நிலைப்படவழங்காதது. 'நித்த மநித்த மலுக் குலுக் காந்தொகை நின்றநிலை - மெய்த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்தம் வீபரிய மாம் - பொய்த்தொகை யாறும்' (பி. வி. உரு.) 2. நிச்சயமல்லாதது, சந்தேகம். 3. நித்தியகாலத்துக்கில்லாமை. 'தருமாத்தி காயமழிவித் தநித்தமது பண்ணிடும்' (சி. சி. பா. நிகண். மதம். எ.) 4. நித்தியமல்லாத காலம். 5. அநித்தியம். (சி. சி. பா. நிகண். 7.) [சுநித்யு: 'நித்ய' என்பதில் யகரங் கெட்டுவந்தது.]

அநித்யசமம்—தர்க்கசாஸ்திர விதிப்படி யன்றித் திருட்டாந்தத்தைக்கொண்டு நியாயம் பேசுதல். [சுநித்யுஸூ: சுநித்யு - நித்யமல்லாதது. ஸூ: - போல்வது. எப் போதும் பலக்கொள்ளாத நியாயமென்ற படி.]

அநித்யசமாசம்—நித்தியசமாசமல்லாத சமாசம்; வேறுருபமாக (தொகாநிலையாக)ப் புணர்வதும் விலக்கப்படாத ஒருவகைப் புணர்மொழி. அநித்தியசமாசத்திற் குதாரணம்: எண்ணிசை; அது எட்டு, திசை யென்னுஞ் சொற்கள் புணர்ந்து சமாசமாகு மிடத்து எண்ணிசையென வருதலன்றி யெட்டுத்திசையென வரலுமாம். ஆதலால் "எண்ணிசை" யென்பதநித்தியசமாசம். (பி. வி. உரு - ஆக் கலியுகா. [சுநித்யுஸூ: - எப்போதும் வரவேண்டியவகையிதவே யென ஒருநியமமில்லாததால் வந்தபெயர்.]

அநித்யத்துவப்பிரசங்கம் — அநித்தியத் துவஞ்சாதித்தல். "அப்படியாகில் தன்ம

தன்மிகளுக்கு வியாபகபேதமாதலாற் தன் மிக்கு மநித்தியத்துவப் பிரசங்கமாவரும்” (சி.சி.எ:உ.ஞாப) [சுநித்யுக்ஷம் - நித்தியத் தன்மையின்மை. ப்ஸம் - சாதித்தல்.]

அநித்தியத்துவம்—நித்தியத்துவமல்லாமை. ‘அநித்தியத்துவத்தையறையாநிற்கும்’ (குத. எக்தி. பூ. கடி: ச.) [சுநித்யுக்ஷம் - அநியா வியல்பு.]

அநித்தியதை—அநித்தியத்துவம். (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.) [சுநித்யுதா.]

அநித்தியம்—1. நிலையாமை. 2. நிலையற்றது. ‘இந்த வநித்திய வாழ்வு வேண்டேன்’ (காஞ்சிப். திருநெறிக். 18.)

அநித்தியலிங்கம் — வடமொழியில் விசேடணமாகிவரும்பதம் ஒருலிங்கத்தில்நின்றது விசேடியமாய் வரும் பதத்துக்கு ஒத்ததாக மற்ருென்றுகவரும் லிங்கம். ‘வடநூலார் கர்மதாரயனென்னும் பண்புத்தொகைக்குப் பண்பு வேருெருலிங்கமாகநின்றாலும் பண்புடைப்பொருள் எந்த லிங்கமாம் அந்த லிங்க மாக்கிப் புணர்த்துவராதலின், அடையாக நின்ற குணலிங்கத்தை அநித்தியலிங்கமென்ப” (பி. வி. சுக. உரை.) [சுநித்யு] - நித்திய மின்மை, ஒருபடித்தாய் வராமை. லிங் - னுன், பெண், அலி என்னும் பகுப்பு.]

அநித்திநாசகம்—அறுபத்துநான்கு வகைச் சுரரோகங்களு ளொன்று; அது: நித்திரையின்மை, தேக எரிச்சல், தாகம், மயக்கம், தலைதிருப்பல், நாவும் வாயுமுலரல், மேற்சுவாசம், தேளமதிகரித்தல், மிகு கூச் சல், அடித்தொடைச்சதையும் முழங்காற் சதையும்நோவு, எந்தொரியானவார்த்தை, சதா இருமல், மூர்ச்சை யென்னும்இக்குணங் களை யுண்டாக்கும். (சிவரட். சஅ.)

அநிதம் — அளவுபடாமை. ‘அநிதகோடி யணிமுடிமாலையும்’ (பெரியபு. திருமலை. ௫.)

அநிதாயம்—1. சூதாரயின்மை. 2. ஒழியாமை, ஓயாமை. 3. காரணமின்மை. [சுநித்யுதா: அ - எதிர்மறை. நிதாந - காரணம், ஓய்வு.]

அநித்திதை — 1. உமாதேவியாருடைய தோழிப்பெண்களு ளொருத்தி. (பெரியபு.

திருமலை. உச.) 2. நிந்திக்கப்படாதவள். [சு - எதிர்மறை. நிநிதா - நிந்திக்கப்பட்டவள்.]

அநிமிடம்—1. இமை வெட்டாமை. 2. மச்சம். [சு - எதிர்மறை. நிநிஷ - இமைத் தல்.]

அநிமிடன் — 1. கண்ணிமைக்காதிருக்கிற வன். 2. தேவன். 3. வீட்டுணு.

அநிமிலநம்—இறவாமை. [சு - எதிர்மறை. நிநீயந - இறத்தல்.]

அநிமேடம்—1. பிசாசு. 2. மீன். [சுநி ரெஷ: அ - எதிர்மறை. நிரெஷ-இமைத்த லுடையது.]

அநிமேடன்—1. இமையாது கண்ணுன்றிப் பார்ப்போன். 2. கடவுள். [சுநிரெஷ: அ - எதிர்மறை. நிரெஷ - இமைத்துப் பார்ப்போன்.]

அநியதகஸ்மம்—ஈட்டியமுறையில்வராமற் பக்குவம்வந்துழிப் புசிக்கவரும் கன்மம்; அது: அசுவமேதமும் பிரமகத்தியும் ஒரு காலத்திற்செய்யப்பட்டுப் பக்குவம்வந்துழி யொருங்கே இரண்டும் புசிக்கப்படாமையிற் கருத்தா இன்னகாலத்தில் இதுவென்று உறுத்திப் புசிப்பிக்குமதுபோல்வது. (சிவப் பிர. உ: கந. உரை. சிதம்பர.) [சுநியத - நியமமல்லாதது. கஸி - வினை.]

அநியதகாலம் — நியமமல்லாதகாலம். (பௌட். பசு. நக.) [சுநியத - நியமமல் லாத. கால - சமயம்.]

அநியதகாலோபபோகீக்யம்—இன்னவேளை புசிக்கப்படுமென் றறியப்படாத கன்மம். (பௌட். பசு. நக.) [சுநியதகால: உவ லொறு - புசிக்கப்படுவது.]

அநியதம்—1. கிரமத்தில்வாராதது. 2. நியதமில்லாதது. [சு - எதிர்மறை. நியத - நியமமாய்வருவது.]

அநியம்—அந்நியம். ‘தனக்குடலநியமுணர் தின்’ (வைரா. திப. கசு.):[சுநு.]

அநியமச்சிலேடை— ஓரலங்காரம்; அது: சிலேடித்தபொருள் நியமஞ்செய்யப்பட்டத னோடு பிறிதுமொன்றைச் சேர்த்தல். 'சிறை படுவ புட்குலமேதீம்புனலுமன்ன' (தண்டி. எசு.) [சுநியபி - நியமமின்மை. ஸௌஷா- பலபொருட்சொற்றொடர்.]

அநியமம் — 1. அநாசாரம், அதர்மம். 'அநியமபரியாயமான வதன்மத்துக்கும்' (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.) 2. சந்தேகம், நிச்சய மின்மை. 3. மரியாதைத்தப்பான நடை. 4. விதிசுற்றிக்கப்பட்டாதது. [சுநியபி: அ - எதிர்மறை. நியபி - ஒழுக்கநிலை.]

அநியமவுவமை — உவமையலங்காரத்தி னொருவகை; அது: இன்னதற் கின்னதே யுவமையாகுமென்று துணிந்து நியமித்த உவமையோடு பிறிதும் ஒருவமையைச் சேர்த் தல். 'மதுவார் கவிசேநின் வாய்போல்வ தன்றி - யதுபோல்வ துண்டெனினு மாம்' (தண்டி. நு0.) [சுநியபி - நியமமின்மை. உவபி - ஓரலங்காரம்.]

அநியாயசம் — அநியாயத்தாலுண்டாயிருப் பது. (பெளட. பும். ருஅ.) [சுந்யாயஜ: அந்யாய - அநீதி. ஜ - பிறந்தது.]

அநியாயம் — கொடுமை, நியாயமின்மை. 'அநியாயமாயெமையடக்கிக் குறுக்கே யடர்ந் தரசுபண்ணி' (நாடி. சுகவா. கஉ.) [சுந்யாய: அ - எதிர்மறை. ந்யாய - நீதி.]

அநிர்நம் — அநிருதம். 'அநிர்நசுடதுக் கம்' (வி. ணி.) [சுந் - எதிர்மறை. ஃத - மெய்.]

அநிர்வசநம் — வசநித்தந்தியலாத இல் பொருள். 'அநிர்வசநத்திலுலகந்தோன்றும் என்னு மாயாவாதத்தை' (சி. சி. க: உஎ. சிவஞா.) [சு - எதிர்மறை. நிவ-அந - பேச்சு.]

அநிர்வசநியம் — வசநிக்கப்படக்கூடாதது. [சுநிவ-அநிய: அ - எதிர்மறை. நிவ-அநிய - இலக்கணம் முதலியவைகளாற் சொல்லத்தக்கது.]

அநிர்வாகம்—1. இயைபின்மை. 2. உண வுக்கு வழியின்மை. 3. ஒவ்வாமை. 4. பூரண

மின்மை. [சுநிவ-பூவ: அ - எதிர்மறை. நிவ-பூவ - இயைபு.]

அநிர்வாச்சியம்—அநிர்வசநியம். (வேதா. சூ. 58.)

அநிராகர்த்தநிருசம்பிரதாநம்—கோளாதேற்ற லில் 'முக்கண்மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான்' என்பதிற்போல்வரும் நான்காம் வேற்றுமை. (பி. வி. கந. உரை.) [இதனை வீரசோழிய காரர் குடப்புக்கோளி என்பர். (வீரசோ. உபகாரக. நு0.) சு - எதிர்மறை. நிரா சுத-ஆ - தன்னுதல்.]

அநிராகருந்நா — அநிராகர்த்தநிருசம்பிர தாநம். 'பெடைமயி லேயநி ராகருந் தாவும் பிரேரகமும் - கொடையெதிர் கூற்றது மந் தாவுமாமென்பர் கொள்பவனே' (பி.வி.கந.)

அநிருத்தபநம்—1. ஆகாயம். 2. தடை யற்ற வழி. [சுநிரா-ஆவய: அ - எதிர் மறை. நிரா-ஆ - தடைப்பட்டது.]

அநிருத்தபாமிநி — அநிருத்தன்மனைவி யாகியஉவை. [சுநிரா-ஆவாதிநி: ஊதிநி- செளந்தரியமான பெண்.]

அநிருத்தம் — 1. தடையில்லது. [சுநி ரா-ஆ: அ - எதிர்மறை. நிரா-ஆ-தடைப் பட்டது.] 2. நன்கு விளக்கப்படாதது. [சுநிரா-ஆ: அ - எதிர்மறை. நிரா-ஆ - சொல்லப்பட்டது.]

அநிருத்தன்—1. ஒற்றன். 2. தன்னிட்ட மாய்த் திரிவோன். 3. பிரத்தியுமநனுடைய ஒருமகன். 'கண்ணன்சேய்பெறும் பொக் கெழிலநிருத்தன்' (காஞ்சிப். வாணீ. உந.) 4. கிருமாலின்வியூகமூர்த்திவகையிலொன்று. (அஷ்டாதச. தத்வத். 3. 48.) [சுநிரா-ஆ: அ - எதிர்மறை. நிரா-ஆ - தடுக்கப்பட் டோன்.]

அநிருதம்—உள்ளதல்லாதது, பொய். [சு ந்யு: அந் - எதிர்மறை. ஃத-உண்மை.]

அநிருதவாதி—பொய்பேசுவோன். [சுந்யு தவாதி: அந்யுத-பொய். வாதி - சொல் வோன்.]

அநிருமலம்—அழுக்கு. [சுநிபி-அலு: அ - எதிர்மறை. நிபி-அலு - சுத்தம்.]

அநிருவசநம்—சொல்லொணுதது. (சிவ ஞானபா. ௧௭) [சுநில-உயநம்]

அநிலக்துலை—வாதக்துலை. 'கொடுவிட வநிலச் சூலைக் குலம்' (தைல. தைலவ. ௧௧.) [சுநில; ௬௮௮.]

அநிலகர்கள்—நெருப்பு. [சுநிலுஸவ; அநில - காற்று. ஸவ - நண்பன்.]

அநிலநாள்—1. சோதிநாள். (திவா.) 2. விசாகநாள். [அநில - காற்று. நாள் - நட்சத் திரம்.]

அநிலம்—1. காற்று. 'பரிசுதன்மாத்திரையடையுமநிலம்' (சூர்மபு. பிரகிரு. ௧௨.) 2. பிறப்பு. 3. வாதரோகம். 'அநிலக்குழுவை பிநாகி முன்னெதிர் மறமாம்' (தைல. தைலவ. ௧௩.) [சுந - பிராணன். ஹ - ஒரு வ-லி.]

அநிலன்—1. அட்டவசுக்களிலொருவன். (பாரத. குருகு. ௬௩. அரும்பத.) 2. ஓர் இராக்கதன். 3. பிராணவாயு. 'ஆனதது வதனிலுறு மநிலனையுமியக்கி' (சிவப்பிர. உ: ௨௫.) 4. வாயுதேவன். 'அநிலன் மன்னு திக்கிலி' (வேதாரணியபு. சபை. ௧௪.)

அநிலாசநம்—உபவாசம், காற்றையுண்ணு தல். 'நிலாதவநிலாசந நிபாயபரிபாலவர்' (திருப்பு. ௩௩௦.) [சுநிலு-காற்று. அஸநம் - உணவு.]

அநிலாந்தமசர்—1. அனுமான். 2. வீமன். [சுநிலாந்தஜ; அநில - காற்று. சூதஜ - புத்திரன்.]

அநிலாமயம்—வாதநோய். (வைத்தியபரி.) [அநில - வாயு. ஆமய - நோய்.]

அநில—சோதிநாள். [அநிலி: அநில - எற்று. ஈ - ஒருவிகுதி.]

அநிவாரிதம்—தடுக்கப்படாதது. 'சிவனைப் போலே அநிவாரித சிற்சத்திப்பிரகாசசுவ ருபாகவுய்' (சி. சி. எ: ௨. சிவாக்.) [சு- எதிர்மறை. நிவாரித - தடுக்கப்பட்டது.]

அநீதம்—1. கவநமின்மை. [அநீதம்.] 2. சேகை. 'அலகிலானையநீகமொடெய்தினுன்' (திருவிளா. உக்கிர. வேல்வளை. ௧௭.) 3. சேனைத்தொகையிலொன்று. (திவாகா.) 4. போர். [2, 3, 4-அநீக.]

அநீகிதம்—விரும்பப்படாதது. [சுநீ ஹித; அநு - எதிர்மறை. ஂஂஹித - விரும்பப்பட்டது.]

அநீகிதி—1. சேகை. 'அநீகிரித் துளிகண் புதைத்த சென்று' (பாரத. வாரண. ௭௬.) 2. தாமரை (வைத்திய.) 3. படைத்தொகைகளு ளொன்று; அஃது: இரண்டாயிரத்து நூற் றெண்பத்தேழு யானைகளும், அவ்வளவு தேர்களும், ஆறுயிரத்தைந்துற்றறபத்தேழு குதிரைகளும், பதின்மாயிரத்துத் தொள்ளா யிரத்து முப்பத்தைந்து காலாட்களுங் கொண்டது; இஃ தக்குரோணியின் பத்தி லொருபங்கு. [அநீகிரீ: அநீக - யுத்தம். இரி - ஒரு விகுதி.]

அநீகிரவர்தி—கடவுள் இல்லையென்பவன். [சுநீஸூரவாழிநு: அநீ - எதிர்மறை. ஂஂஸூர - கடவுள். வாழிநு-சொல்வோன்.]

அநீகிதவாரி—1. கடவுள் இல்லையென் றவன். 2. சாமர்த்தியம் இல்லாதவன். 3. தனக்கொரு முதல்வன் இல்லாதவன்.

அநீசர்—1. சாமர்த்தியம் இல்லாதவன். (பௌட். பதிபட. அசு.) [சுநீஸ: அநீ ; ஂஂஸ - தலைவன்.] 2. நீசனல்லாதவன். [சுநீய: அ; நீய - கீழ்மகன்.]

அநீசுவாவதி—கடவுள் இல்லையென்னும் மதஸ்தன். [சுநீஸூரவாழிநு.]

அநீசுவான்—ஈசுவரனல்லாதவன். 'இவர்க ளுக்குச் சிறுட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியமுஞ் செய்தற்கு வல்லமையிருந்தும் இல்லாதவர் போல அநீசுவர்களாயிருப்பவர்கள். (சிவ. கிரி. உ. தாம்.) [சுநீ ; ஂஂஸூர.]

அநீதம்—நீதமின்மை, அநீதி. [சு;நீதம் - நல்லொழுக்கம்.]

அநீதர்—நீதம் அற்றவர். [சு; நீத.]

அநீதி—நீதியின்மை. 'கேடுசெய்யக் கிளர்ந்த தநீதியே' (திருநெல். சத்த - கவி. ௧௧.) [சு; நீதி - நல்லொழுக்கம்.]

அநீதிமர்—நீதியில்லாதவன். (த. நி. போ. ௨௮௫.) [நீதிமர் - நீதியுடையவன்.]

அநீதியர்—நீதியில்லாதவர். [நீதியர் - நீதி யுடையவர்.]

அநு—1. ஆயுதம். 2. இனவெழுத்தால் வரும் மோனை; 'இன' எழுத்தாவன: அ, ஆ, ஐ, ஒள ஓரினமும், இ, ஈ, எ, ஏ ஓரினமும், உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஓரினமும், ஞ, ட ஓரினமும், ம, வ ஓரினமும், ச, த ஓரினமுமாகும். 'அகரமொடாகார மைகார மெனகா - னிகா மொடகார மெ ஏ - உகரமொ - டுகார மொஓ ஞுநமவ தச்சகர - மாகாத வல்ல வது' (இலக் கணவின். செய்யுளிய. உரை. ௩௬.) 3. கதுப்பு. 4. சீவநாசஞ்செய்தல். 'கடவுள் வேடன் றருங்கனை காத்திற் கொண்டு - தா னுடைத் ததுலிற் பூட்டி யறுப்படச் சமைந்த தோரார்' (பாரத. நிவாதக. ௬௪.) 5. நோய். 6. பின், போல், கீழ், கூட, நீளமாய், சமீ பம், உறுப்பு, தனித்தனி, குறித்து, வரிசை யென்னும் பொருள்களைக் காட்டும் ஓர் உப சர்க்கம். 7. மாணம். 8. முலைப்பால். (இராச வைத்.) 9. வேசி. [1, 3, 4, 5, 6, 7, 9-ஊநு.]

அநுக்கிரகம்—1. சந்தரம். 2. பாம்பு. (வைத் தியபரி) 3. வருத்தம். 'மனவறுக்கம் விடத் தனித்தனி.' (இராமா. அயோத். கைகே. ௫௨.) 4. பாலர்வியாதி. (ஈடு. 5. 10. 3. ஜீ.) 5. ப ல லீ ந ம். 'அநுக்கமாகப்பேசினார்.' (வழக்.) 6. முணக்கம். 'அநுக்கமாகவாசிக் கிறான்.' (வழக்.) 7. கம்பிதஇசை. 8. அச்சம். அநுக்காட்டல் — சாடைகாண்பித்தல். [சுநு—அம்சம்.]

அநுக்கிரகர்த்தா—அநுக்கிரககருத்தியஞ் செய்யுங் கடவுள். [சுநு—தயை. சுத—செய்வோன்.]

அநுக்கிரகபரை — 1. அநுக்கிரகத்தை முக்கியமாக உடையது. 2. பராசக்தி. 'பரம சிவத்தில் ஆயிரத்தொரு அமிசமாகப் பரா சத்தியானது ஆவிர்ப்பலித்து அநுக்கிரக பரையாயிருக்கும்' (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.) [சுநு—கருபை. வரா—முக்கிய மாக உடையது, உடையவன்.]

அநுக்கிரகம்—1. சிவனுடைய பஞ்சகிருத் தியங்களுளொன்று; அது: பசுவாகிய ஆன்மா வில் மலம் நீக்கிச் சிவத்துவம் வருவித்தல். (சி. சி. க: ௩௭. ஞாநப்.) 'மகாசங்காரத்திற் சத்திருபமாக மாயையிலிருக்கும் புவனங்க ளில் அதிஞட்சுமசரீரமுள்ளவர்களாய் அந் குள்ள அதிகாரிகளும் பிரகிருதிமுதலான

புவனங்களிலிருக்கும் புவநபதிகளும் வியா பாரத்தை விட்டு விஞ்ஞானகலாவார்கள். அவர்களுக்குள்ளே மகாசங்காரகாலத்தில் மலபரிபாகம் வந்தவர் முத்தராவார்கள்; வா ராதவர் தத்தந்தாநத்தைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். சுத்தாத்துவாதிகாரிகளாகிய அநந்தாதிகள் சர்வோத்திருஷ்டமான பர மோக்ஷமென்னும் சிவசுவரூபத்தையடைகின் றார்கள். இதுதான் சிவனுடைய அநுக்கிரக கிருத்தியம்' (சி-வி. ஞாந. ௧௨௮. தாம்.) 2. தீக்ஷைசெய்தல். (சி. சி. க: ௩௭. ஞாநப்.) 3. தீமையை விலக்கி நன்மையை திகப்படுத்த லாகிய தயவு. 'புலனமைவீற் றகச்செய் யநுக்கிரகமெலாஞ் சிலரொருபார் புகழ்ந்து பாட' (சூத. சிவமான். எ. ௨௩) [சுநு—ஹ: சுநு—பின்; ஹ— எடுத்தல்.]

அநுக்கிரகாங்குரம் — அநுக்கிரகமுண்டா தல். [சுநு—ஹ—தயை. அங்குரம்—முளை.]

அநுக்கிரகித்தல் — அநுக்கிரகஞ்செய்தல். அநுக்கிரகிப்பு—அநுக்கிரகித்தல்.

அநுக்கிரமணம்—1. கிரமமாக நடத்துதல். 2. பின்போதல். [சுநு—கூ—பிண: சுநு—பின். கூ—போதல்.]

அநுக்கிரமணி—அநுக்கிரமணிகை, தூற் பதிகம். 'சீர்பெறு மச்ச புராண வத்தியாயச் சிறப்புறு பெயரினை வகுத்தே - யேர்பெற வுரைப்ப லிதன்பெயர் புராணத் தநுக்கிர மணியென விசைப்பர்' (மச்சபு. அநுக்கிர. க.) [சுநு—வரிசை. கூ—பிண—செல்வது.]

அநுக்கிரமணிகை — தூலினிடத்தடங்கிய விஷயங்கள் இவையெனச் சுருக்கிச் சொல் லும் பாகம். பொருளட்டவனை. [சுநு—வரிசை. கூ—பிணிகா—கிரமமுடையது.]

அநுக்கிரமம்—கிரமப்படிநிகழ்தல். [சுநு—கூ—பிண: சுநு—பின். கூ—போதல்.]

அநுக்கிரகம் — அநுக்கிரகஞ்செய்வது. (சி. சி. உ: ௨. ஞாநப்.) [சுநு—ஹ: சுநு—பின். ஹ—எடுத்தல்.]

அநுக்கிரகன்—அநுக்கிரகஞ்செய்வோன். (பௌட். பசு. சநஇ.) [சுநு—ஹ: சுநு—பின். ஹ—எடுப்பவன்.]

அநுக்கிராகி—அநுக்கிரகிப்பவன். [சுநு
புராஹிநு: சுநு - பின். புராஹிநு -
கிரகிப்போன்.]

அநுக்கிராகிணி—அநுக்கிரகஞ்செய்பவன்.
[சுநுபுராஹிணி: அநு - பின். புரா
ஹிணி - எடுப்பவன்.]

அநுக்கிராகியந்தவம்—அநுக்கிரகிக்கப்பட
யோக்கியமாயிருத்தல். [சுநு - பின்.

புராஹிணம்—கிரகிக்கத்தக்கதன்நன்மை.]

அநுக்கிராகியம் — அநுக்கிரகிக்கப்பட
யோக்கியமானது. 'அநுக்கிராகியாநுக்கிரா
ககசம்பந்தம்' பார். [சுநுபுராஹி.]

அநுக்கிராகியன்—அநுக்கிரகிக்கப்படுதற்கு
யோக்கியமுள்ளவன். (பௌட். மாயா.
௯௨இ.)

அநுக்கிராகியாநுக்கிராகசம்பந்தம் —
அநுக்கிரகிக்கப்படுவதும் அநுக்கிரகிப்பது
மாகிப சம்பந்தம். 'பெத்தரிடத்திலே யேக
தேசத்திலே சிவசத்திக்கொவ்வாமற்
சிற்சத்திலிளங்குதலால் அநுக்கிராகியாநுக்
கிராககசம்பந்தமென்றுஞ் சாற்றப்படும்.
(சி. சி. உ: உ. ஞாநப்.) [சுநுபுராஹி
நுபுராஹகலம்வநு: அநுபுராஹி -
அநுக்கிரகிக்கப்பட்டத்தக்கது. அநுபுரா
ஹக - அநுக்கிரகிப்பது. லம்வநு -
தொடர்பு.]

அநுகிரோசம் — இரக்கம். [சுநு
கொஸ: அநு-பின். கொஸ-அழுகை.]

அநுகிந — அநஞ்ஞை. 'சோமசந்தர
னநுக்கையாளீர்ச்செந்துக்கடோன்றுத்தீர்த்
தம்' (கடம்பவந. தீர்த்த. 2.)

அநுகநம்—சம்பாஷணை. [சுநுகபந:
அநு - கூட. கபந - பேசுதல்.]

அநுகநம் — 1. ஈட்டப்பட்டது. 2.
தொடர்ந்தவருவது. 'அநுகதமா யப்
பொழுதே பெயர்கனெல்ல யாதியாம் பார்
வைகன்வந் தடையாபிற்கும்' (ஞாநவா.
தாசுர. ௨௧.) 3. நிச்சயிக்கப்பட்டது. 'உரையு
மிலிங்கமும் போல வநுகதகாரத்தையகப்
படுத்தலில்' (தர்க்கபா. ௩௧.) [சுநு -
பின். மதம் - போதல்.]

அநுகநன்—பின்தொடர்வோன். [சுநு
மத: அநு - பின். மத - செல்வோன்.]

அநுகி — பின்போதல். [சுநுமதி:
அநு-பின். மதி-போதல்.]

அநுகநிதம்—அநுகதியுடையது. [சுநு
மதிகம்: அநு - பின். மதிகம் - போத
வுடையது.]

அநுகம்—1. இசைதல். 2. செஞ்சந்தநம்.
(மூ. அ.) 3. பின்போதல். [1, 3. சுநும:
அநு - பின். ம - போதல்.]

அநுகம்பநம்—இரக்கம், கிருபை. [சுநு
கம்வநு.]

அநுகம்பம்—இரக்கம், கிருபை. 'ஓர்த்
துண ருதாரந் தாழ்ச்சி யுறவது கம்பந்
கோபந்-தீர்த்திட லென்னு மைந்து முடைய
ரே சிறந்தார் தேரில்' (சிவதரு. பல். ௩௬.)
[சுநுகாவ.]

அநுகம்பை—1. அநுக்கிரகம். (பகவந்தி.
க0; கக.) 2. இரக்கம். [சுநுகம்வா: அநு -
பின். கம்வா - நடுக்கம்.]

அநுகமநம்— } 1. கூடப்போதல். 2. தன்
அநுகம் — } நாயகனோடுன்கட்டை
யேறுதல். 3. பின்போதல். [சுநு
மரிந: அநு - பின். மரிந - போதல்.]

அநுகாணம்—1. ஒப்பாதல். 2. வேறென்று
செய்வதுபோலச்செய்தல். [சுநுகா
ணம்: அநு - போல. காணம்-செய்தல்.]

அநுகாணவுபயயோசை — இரட்டை
யொலிக் குறிப்பு. (பிங்.) 'திடுதிடுஎனல்'

அநுகாணவோசை — வேறென்று செய்
வதுபோலச் செய்யும் ஒலிக்குறிப்பு. (பிங்.)
[சுநுகாணம்: ஓசை - ஒலி.]

அநுகநுடலம்—1. ஆகருஷணம்; அது:
மந்திரத்தினாலேயே யழைத்தல். 2. இழுத்
தல். [சுநுகஷ-ஃண: அநு - பின்.
கஷ-ஃண - இழுத்தல்.]

அநுகவீநன் — இடையன். [சுநும
வீந: அநு - பின். மவீந - பசவுக்குரி
யோன்.]

அநுகற்பம்—1. உபவிதி. 2. பிரதமகற்பமாகிய உரியபொருள் கிடையாதகாலத்துக் கொள்ளப்படும் இரண்டாம்பொருள். 3. பிரதிவிதி. 4. மூவகை விபூதிகளு ளொன்று; அது: காட்டிலே யுலர்ந்துகிடந்த கோமயத் தையெடுத்தித் திழ்த்துத் துளாக்கி மந்திரத் தோடு கோசலம்விட்டுப் பிசைந்து உண்டை யாக்கி அக்கிரியில்வைத் தெடுக்கப்படுவது. 'இனிய நுகற்பந்தனையு-மிட்டமுறக்கூறுவம்' (சைவச. பொது. ௧௭௬.) [சுநு-கூறு: அநு - பின். கூறு - விதி.]

அநுகன்—1. கணவன். 2. காமஇச்சையுள்ளவன். 3. பின்தொடர்வோன். 4. யசுமான். 5. வேலைக்காரன். [1, 2, 3, 4, 5. சுநு-ம: அநு - பின். ம - செல்வோன்.]

அநுகாம்—1. கூடச்செல்வோன், பின் செல்வோன். 2. தோழன். [சுநு-மாநிநு: அநு - பின். மாநிநு - செல்வோன்.]

அநுகாரம்—1. ஒப்புமை. 2. வேறொன்று செய்வதுபோலச் செய்தல். [சுநு-கார: அநு - போல. கார - செய்தல்.]

அநுகிருதி—அநுகரணம், ஒத்தசெய்கை. 'தர்மாநுகிருதிலட்சணை' (சி. சி. ச: உஅ. சிவாக்.) [சுநு - போல. கருதி-செயல்.]

அநுகிலாதன்—இரணியகசிபுவின் மக்களு ளொருவன். 'அநுகிலாதனுயர் கொற்றவெஞ் சிலை குனிந்து' (கூர்மபு. அந்தகா. ௫௫.) [சுநு-ஹாடி: அநு - பின். ஹாடி - மகிழ்தல்.]

அநுகிதை-வேதாந்தகார்த்தங்களுள் ஒன்று; அது: பாரதத்தில் அசுவமேதபருவத்திற் சொல்லப்பட்டுளது. (அபிதா.)

அநுகீர்த்தம் — பிரசித்தஞ்செய்தல். 'ஆய்ந்தநற் கிரக ரூபத் தநுகீர்த்த நத்தி னாவம்' (மச்சபு. அநுக்கிர. உசு.) [சுநு - பின். கீத-ந - சொல்லுதல்.]

அநுதணம்—ஏற்றது, அநுகூலமானது. 'அறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கரு குண மாம்' (திருவிளை. ௬௬: ௪௬.) [சுநு - அநுகூலம். முண - தன்மை.]

அநுதனுலங்காரம்—தன்குணமிகையணி; அது: மற்றொன்றன் சார்பினாலே தனது

இயற்கைக்குணமிகுதல்: 'வளர்செவிசேர்காவி மலர் மானனையாய் நின்கடைக்கட், பார்வை யினுன் மிக்ககரும் பண்பு' (இலக்கணவி. எஅ-வது அணி. விசாக. குவல. எஅ.)

அநுகூலசத்துரு — அடித்துக்கொடுக்கும் பகை. 'அநுகூலசத்துருவான பூதனையை நசித்து' (திவ். திருவாய். 4. 3. 4. பன்னீ.)

அநுகூலசாந்திரம் — ஆத்தவாக்கியமாகி யிம்மைக்குரியவைகளையும் பரோட்சார்த்தங் களையும் குற்றமறவுணர்த்திச் சுருதியின் முதன்மையை விளங்கப் போதிக்கின்ற வழி நூல். (சைவப. ௩௪.) [சுநு-கூ-இல - நன்மை. ஸாஸ்திர - நூல்.]

அநுகூலம்—1. நன்மை. 2. உதவி. 3. காரியசித்தி.

அநுகூலர்—அநுகூலமுடையவர். 'குருக் களுக்கநுகூலராய்' (நாலாயிர. நாவ. உ.)

அநுகூலன்—1. உபகாரி, இதமாக நடப் பவன். (திவ். பெரியாழ். 4. 4. 2.) 2. சினேகன். 3. சிங்காரநாயகர் நால்வருளொருவன்.

அநுகூலி—சகாயஞ்செய்பவன், சகாயஞ் செய்பவன்.

அநுகூலித்தல்—1. பயன்படுத்தல். 2. குண மாதல். 'வியாதி அநுகூலித்துவருகிறது' (வழக்.) 3. உதவிசெய்தல்.

அநுகோதம் — மூனையின் பிற்பக்கத்துக் கீழ்ப்பிரிவாகிய சிறிய மூளை. [சுநு-பின். மொடி - மூளை.]

அநுச்சுவாரம்—உயிரின்பின்வரும் மகார விகாரமாகிய புள்ளி; இது: வடமொழியி லுயிர்வருக்கத்துப் பதினைந்தாமெழுத்து. [சுநு-ஹார: அநு - பின். ஹார - தொடி.]

அநுசீதநகம்—வடுப்படாது பற்குறிவைத் தல். (கொக்கோ. ௫: ௬௬.) [ஸா-இந - வீக் கம்.]

அநுச்சை — உத்தரவு. 'அவ்வண்ணஞ் செய்வ தேயென் றரசனா மறுச்சை செய்ய' (திருவிளை. சமணரை. ௧0.)

அநுசீயுதன் — கலந்தவன். 'பஞ்சாவஸ்த் தாநுசீயுதன்' (சி. சி. ௧௨. ௭. சிவாக்.) [சுநு-ஸூ-இத: அநு-பின். ஸூ-இத-தொடர்ந்த.]

அநுசங்கம்—1. அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பது. (பி. லி. ௫௦.) 2. இரக்கம். 3. காரண காரியத் தொடர்ச்சி. 4. சம்பந்தம். 'அகங்காராநுஷங்கமாயிருக்கிற பிராணாதிவாயுக்களுக்கும்' (சி. சி. உ. சுரு. சிவாக்.) 5. சொற்புணர்ச்சி. 6. புணர்ச்சி. 7. விருப்பம். [சுநுஷஹ: அநு - பின். ஸஹ - தழுவுதல்.]

அநுசரிதம் — 1. ஆயத்தப்படுத்தல், ஒழுங்குசெய்தல். 2. இடையறாது சிந்தித்தல், செபஞ்செய்தல். 'ஒங்காராதிக னநுசந்தாரத்தால்' (வேதா. சூ. காடா.) 3. இலக்குப்பார்த்தல். 4. போனதை நினைத்தல். 'சங்கற்ப வேட்கையநு சந்தாரம் கணந்தோறம் தவிர்ந்தி யென்னின் - மங்குற்ற மனோலயந்தா னதுவாகும்' (ஞானவா. உத்தர. ௩.) [சுநுஸநாந: அநு - பின். ஸநாந - தொடுத்தல்.]

அநுசரித்தல் — 1. கிரமமாகச்செய்தல். 'அநுசரித்தால்' (ஞானவா. வீம. ச. உரை.) 2. சிந்தித்தல். 'நான்குவேதவாக்கியங்களில் எந்தவாக்கியத்தை அநுசரித்தினும்' (தாயு. கருணா. ஏ. உரை.) 3. சொல்லுதல். 'பன்னீராயிரம் உரு அநுசரித்தால்' (குருபரம். பன்னீ. 171.)

அநுசரிதேயம்—1. விசாரணைக்குப் பாத திரமானது. 2. விசாரிக்கத்தக்கது. [சுநுஸநேய.]

அநுசயம் — 1. ஒருபொருலிற் சம்பந்தப் பட்டிருத்தல். 'அநுசயப்பட்டதுவிதுவென்னுதே' (தேவார. பூவநார். சு. திருநாவுக்.) 2. பக்கைம். 'அநுசயத்தை யற்றூர் றருணவெற்பகத்தனீர்' (அருணகிரிப். வலம்புரிப். கசாடி.) 3. பற்று. 4. மலந்தாபம். 5. பச்சாத்தாபம். [சுநுஸய: அநு - பின். ஸய - கிடத்தல்.]

அநுசர் — தம்பியர். 'ஆல்வரும் புரவித் திண்டே றமன்மக னநுசரான - நால்வரும்' (பாரத. இராய. சுசு) [சுநு - பின். ஐ - பிறந்தவன்.]

அநுசாணம்—1. ஒன்றன்காரியம். 2. ஒன்றடனாகிய இசைவு. 3. பழக்கம். 4. பின்

தொடர்தல். 5. வழக்கம். 6. சார்ந்தொழுகுதல். (கோயிலொ. 13.) [சுநுஸரண: அநு - பின். ஸரண - போவது.]

அநுசாணை—1. சார்ந்தொழுகுகை. 2. உதவி.

அநுசரன்—1. கூடச்செல்வோன். 2. தொழன். 3. பின்செல்வோன். [சுநுஸர: அநு - பின். ஸர - செல்வோன்.]

அநுசரிக்கை—அநுசரித்தல்.

அநுசரித்தல்—1. சார்ந்துநடத்தல், பின் செல்லல். 'மகாபுராணங்க ளிசைத்திடும் பொருளெலா மிசைத்தே யவை யநுசரிக்குமென்று' (மச்சபு. நைமிசா. ௪௦.) 2. ஆமோதித்தல். 'சாந்தனையநுசரித்துப்பேசுகிறான்'. 3. வழிபடுதல். 4. கொண்டாடுதல்.

அநுசரிதம் — தொடர்ந்தசரித்திரம். 'வம்மிசாநுசரிதம்' (மச்சபு. நைமிசா. ௩௭.) [சுநு - பின். ஸரித-சரித்திரம்.]

அநுசரிப்பு—1. பின்பற்றுகை. 2. இணக்கம்.

அநுசர் — தம்பி. (பின்.) 'அநுசனிற்ற சொல்' (இராமா. பாசப். உ.) [சுநுஸஜ: அநு - பின். ஜ - பிறந்தவன்.]

அநுசாணை—கிளைக்குட்கிளை. (S. I. I. II. 201.)

அநுசாசகன் — ஆளுபவன். [சுநுஸாஸக: அநு - பின். ஸாஸக - ஆளுவோன்.]

அநுசாசநம்—கட்டளை. [சுநுஸாஸந: அநு-உபசர்க்கம். ஸாஸந - கட்டளை.]

அநுசாத்தி — கட்டளை. [சுநுஸாஸதி: அநு - உபசர்க்கம். ஸாஸதி - கட்டளை.]

அநுசாதன் — தம்பி. [சுநுஸாத: அநு-பின். ஜாத - பிறந்தவன்.]

அநுசாதை — தங்கை. [சுநுஸாதா: அநு - பின். ஜாதா - பிறந்தவன்.]

அநுசாரணம்—பின்தொடர்தல். [சுநுஸாரண: அநு - பின். ஸாரண - போதல்.]

அநுசாணை—வினைபின் பக்கநம்பு.

அநுசாரம்—அநுட்டித்தல்.

அநுசாரம்—1. ஒப்புமை. 2. காரியம். 3. கிரகவக்கிரம். 4. நியாயப்பிரமாண அதிகாரத்தை அங்கீகரித்தல். 5. பின்செல்லல். 'கர்மாநுசாரம்' (பௌட். பாச. சஇ.) 6. பொருட்சபாவம்.

அநுசாரி—1. உதவிசெய்வோன். 2. சார்ந்து நடப்பவன். 3. வழிபடுவோன், பின் செல்வோன். [சுநு - பின். ஸாரிந் - செல்வோன்.]

அநுசிதம் — 1. தக்கதல்லாதது. 'செல்யானையுதிதமென்றதனைச்சிதைக்க' (பெரிய பு. கோச்செங். சு.) 2. பொய். (திவாகர. 40.) [சுநு - உதிதம்: அந் - எதிர்மறை. உசிதம் - தக்கது.] 3. சத்திசெய்கை. (உரி. நிக.)

அநுசிந்தநம்—முன்னறிந்த விஷயத்தை நினைத்தல். [சுநு - உதிதநம்: அநு - பின். உதிதந - நினைத்தல்.]

அநுசிந்தை—தியாநித்தல். [சுநு - உதிதநம்: அநு - பின். உதிதந - நினைத்தல்.]

அநுசிரஞ்சுவாதம் — மகாவாதமிருப்பது நான்குவகைகளு ளொன்று; அது: 'தாடியின் பூட்டையனுசரித்து எந்நேரமும் வாயைத் திறந்தாவது மூடியாவது இருக்கச் செய்யும்.' (சீவரட். 48.) [சுநு - பின். சிரஞ்சம் - தளர்தல்.]

அநுசீவி—ஒருவரையடைந்து சீவிப்போன். 2. வேலைக்காரன். [சுநு - ஜிவிந் - அநு - பின். ஜிவிந் - சீவிப்போன்.]

அநுகருதி—ஒத்தசுருதி. (சீவக. 657. உரை.)

அநுதத்துவம்—இடையறாமை.

அநுததம்—நீங்காதுகூடியிருப்பது. 'இம் மூன்றுபிரமாணத்தாலும் அநுததமாயிருக்கிற ஆன்மசிந்தச்சத்தியானது' (சி: சி. அளவை. க. சிவா. க்.) [சுநு - ஸு - உதிதம்: அநு - பின். ஸு - உதிதம் - இயைந்திருப்பது.]

அநுததன்—விடாது தொடர்ந்திருப்பவன். (வேதா. சூ. 99)

அநுதை—தங்கை. [சுநு - ஜா: அநு - பின். ஜா - பிறந்தவன்.]

அநுதைவர்—சிவதிகைப்பெற்ற கஷத்திரியரும் வைசியரும். 'உயர்ந்தவர சன்வணிகன நுதைவராவர்' (ஆசௌசதி. உ. 0.) [சுநு - பின். செவ.]

அநுநூலங்காரம்—வேண்டலணி: அது; குணமல்லாததனும் குணமுண்டாதனும் அறிந்து அக்குணமல்லாததனை வேண்டித்தல். 'வெண்டிருநூறு புனையுமா தவர்க்கு விருந்து செய் துறுபெரு மிடியுன் - கொண்டநல் விரதத் தினைக்கும்யாக் கையுநீ கொடியனேற் கருளுநா ளுளதோ' (இலக்கணவினா. ககக. விசாக்; குவலயா. எக.) [சுநு - ஜா: - வேண்டுகோள். அலங்காரம்.]

அநுநுஞ — 1. உத்தரவு. 2. கட்டளை. 'இந்நூல்கொல்லியது பெரியோரதுஞ்ஞை கொண்டாகையாலும்' (வைராக்கியதிப. எ. உரை.) 3. சம்மதம். 4. விடுகை. [சுநு - ஜா: - தட்சிணைவகை.]

அநுநுஞ—கட்டளை. 'தன்ன நுநுஞாலே யண்ணலன் கணத்தினுரை முழ்குவித்து' (திருவிளை. தீர்த்த. கரு.) [சுநு - பின். ஜா: - அறிதல்.]

அநுட்டணம்—1. உற்பலம். 2. குளிர்ந்தது. 3. சூடற்றது. [சுநு - ஷ: அநு - எதிர்மறை. உஷ - வெம்மை.]

அநுட்டணசீதம்—சூடுக்குளிர்ச்சியுமில்லது. (சி. வி. ஞா. கக. தாம்.) [சுநு - ஷ: - வெப்பமில்லது. அஸீத - குளிரில்லது.]

அநுட்டயம்—அநுட்டிக்கப்படுவது. 'ஆன கன்மவநுட்டயங்களந்தக்கரணசுத்திதரும்' (சி. சி. பா. மாயா. மத. கக.)

அநுட்டாதா—1. அநுட்டிக்கிறவன். (சி. சி. உ: எங. மறை.) 2. தொழின் முயன்று செய்வோன். [சுநு - ஷா: தா.]

அநுட்டாநம்—1. ஒழுக்கம். 'வயக்கநுட்டாநம்பண்ணிப் பிதிர்முறை தர்ப்பணஞ் செய்து' (மச்சபு. வீம. உக.) 2. வழக்கம். [சுநு - ஷா: நம்: அநு - பின். ஷா: - நிற்பது.]

அநுட்டித்தல்—1. ஒழுக்குதல். 'சிவாகம முறையினிருபாதமுமநுட்டித்து' (காஞ்சிப். நகர. கக.) 2. நோற்றல். 'மநுடருமநுட்டித்து' (திருவிளை. இந்நிரன்முடி. உக.)

அநுட்டிப்பு—அநுட்டித்தல்.

அநுட்டுப்பு — முப்பத்திரண்டசைகளை யுடைய ஒரு வடமொழிச் சந்தம். [சுநுஷ்டுஷ்.]

அநுட்டுபு — சூரியனுடைய தேருருஞ் சந்தஸ்ஸான வயப்பரி எழின்பெயர்களுள் ஒன்று. 'நுகநுதி யச்சி னுற்ற நுதிநுவல் பக்க மாகு - மதிழ்வுறு சந்தஸான வயப்பரி யேழி னுமந்-திகழ்காயத் திரியினோடு திருட் டுபு செகதி வென்றி-மிகுமறுட் டுபுநற் பந்தி பிரகதி விளங்கி யோங்கும்' 'மருவுமுட் டினுரு வென்னும் வயப்பரி யேழு பூண்ட - விரதநல் லச்சு' (மச்சபு. சூரியரத. உஉ.) [சுநுஷ்டுஷ்.].

அநுடம்-1. இருபத்தேழுக்கூத்திரங்களுள் னே பதினேழாவது நகூத்திரம். 'களங்கமி லுட மூல மிவையினும் கதிரோன் செல் வன்' (மச்சபு. சூரியசந். உடு.) 2. பகலிலே நிகழும் மூன்றாம் முகூர்த்தம். (விதாந. குண. எஃ.) [சுநுஷ்டுஷ்.]

அநுத்திச்சித்தம்—சொல்லப்படாமற் சித்தி யானது. 'சத்திரிபாதத்துக்கு மலபரிபாகமே யேது என்பது மூலகையான்மாக்களுக்கு மறுத்தசித்தமாகையாலும்' (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.) [சுநுஷ்டு - சொல்லப்படாதது. லிப - ஏற்பட்டது.]

அநுத்தம்—சொல்லப்படாதது. [சுநுஷ்டுஷ். அநு - எதிர்மறை. உதூ - சொல்லப்பட்டது.]

அநுத்தம்பவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம்; அது: வாயினிருபக்கமூலங்களினும் காதினடி களினும் வருவது. (சிவரட். கள௦.) [ஹநு - கதுப்பு. ஸூஹ - தம்பித்தல்.]

அநுத்தம் — 1. உத்தமமல்லாதது. 2. எல்லாவற்றினும் மிக்க உத்தமம், தனக்கு மேலாக உத்தமமானஒன்றை யில்லாதது. (பகவதீ. எ: உச.) [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - எதிர்மறை. உதூ - சிரேட்டம்.]

அநுத்தம்—1. உத்தமம். 2. உறுதிநிலை. 3. தெற்கு. 4. மற்றொன்று கூறும் மறுமொழி. 5. மறுமொழிசொல்லக்கூடாமை, பேசா திருத்தல். 6. மாறுகொள்ளக்கூறும் மறு மொழி. 7. மிகச்சிரேட்டம், தனக்கு மேலாக

ஒன்றில்லாதது. 8. மேன்மை. [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - எதிர்மறை. உதூ - மேல், விடை, வடக்கு.]

அநுத்தரோபபாதிக்கதாங்கம் — அங்காக மத்தி னொருபகுப்பு. (சிலப். நாடு. கஅஎ. உரை.)

அநுத்தாநம் — முகக்குப்புறக்கிடத்தல். [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - எதிர்மறை. உதூ - மேல்.]

அநுத்திருதபஞ்சமம் — குறிஞ்சியாழ்த் திறவகையினோன்று. (பிங்கல. கந-அஉ.) [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - பின். சூ - த. செல்வது. பஞ்சமம் - ஓரிசை.]

அநுத்தருதம்—1. ஒரு காலஅளவு; அஃது: ஒரு துருதகாலத்தின்பாதி, ஒருமாத்திரையின் காற்பங்கு. 2. பின்தொடரப்பட்டது. [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - பின். சூ - த. செல்வது.]

அநுத்துவயம்—இருகதுப்பு. (த. நி. போ. உடு.) [ஹநு - கதுப்பு. உப-இரண்டு.]

அநுதபித்தல்—1. கழிந்ததற்கிரங்குதல். 2. பிறர் சுகதுக்கங்களில் அவரோடொன்று தல். (லெக்.)

அநுதம் — 1. சிற்றிடை. [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - அற்பம். உதூ - இடை.] 2. தோணிமுதலிவற்றி நேற்றும்மதிக்கூலி. [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - சம்பந்தம். தூ - தோணி.]

அநுதரித்தல்—படகிலேற்றல்.

அநுதாத்தம்—படுத்தலோசை, மெள்ளச் சொல்லுதல். 'உதாத்தவோசையுதாத்த சொரிதந்தமூவவோதி' (திருவிளை. தடா தகை. அ.) [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - எதிர் மறை. உதூ - எடுத்துச்சொல்லல்.]

அநுதாயம்—1. கழிவிரக்கம், நடந்ததற்கு வியசுப்படல். 2. பிறர் சுகதுக்கங்களில் அவரோடொன்றுகை. (லெக்லி.) [சுநுஷ்டுஷ்: தாவ: அநு - பின். தாவ - வெப்பம்.]

அநுதாவநம்—1. ஆராய்தல். 2. சுத்தி செய்தல். 3. பின்தொடர்தல். [சுநுஷ்டுஷ்: அநு - பின். யாவந - ஓடுதல்.]

அநுநாளம்—அநுபந்தசதுட்டயம்.

அநுநாளம் — தாளவகையினொன்று. (பரத. தாள. 4.)

அநுநீதம்—நாடோறும். 'அநுநீத மரன் புகழ் சான்று சைவ புராணநூல். (கிருவின. விடையில். ச.) [சுநுநீத: அநு - தோறும். னீத - நாள்.]

அநுநீநாதீதம் — அநுநீதம். (கிருப்பு. 689.)

அநுநுநீதம்—தாள அங்கவகையினொன்று. (பரத. தாள. 35.)

அநுநோடம் — உபபாதகம். 'கொலைகள வாதி செய்வோர் தம்முடன் குழீஇய பாவந் - தொலைவுறுங் கணம் தொன்றி லவைக்கது தோடந் தானும்' (சேதுபு. சங்கரபா. எசு.) [சுநுநொஷ: அநு - பின். ஷொஷ - சூற்றம்.]

அநுநயம்—1. ஆசாரக்கிரமம். 2. சாந்தி செய்தல். 3. பயிற்றுதல். 4. மரியாதை. 5. விண்ணப்பம். 6. விருந்தர் முதலியோரை யுபசரித்தல். [சுநுநய: அநு - பின். நய - நடத்துவது.]

அநுநீசகம்—மெல்லெழுத்து. (பி. வி. நு.) [சுநுநாவிக: அநு - கூட. நாவிக - நாசியையுடையது. மூக்கினுற்பிறந்ததனால் வந்தபெயர்.]

அநுநாசிகை—அநுநாசிகம். [சுநுநா லிகா.]

அநுநாதம் — 1. எதிரொலி. 2. ஒலி. [சுநுநாடி: அநு - பின். நாடி-ஒலி.]

அநுப்பிரவிட்டம்—உட்புகுந்தது. 'மாயா தநுமுதலியவற்றிலுநப்பிரவிட்டமாகவியா பித்து' (சி. சி. அ: ஈச. மறை.) [சுநுபு விஷ: அநு - கூட. பூவிஷ - உட் புகுந்தது.]

அநுப்பிரவேசம்—1. அநுக்கிரகம். அதன் போகவாசனையுநீக்கித்தெளிவித்தல். 'ஆக்க லளித்தல்போக் குதல்சம நந்தா - னெய்த் திட லகற்று மதுப்பிர வேச மென்பன வீச னைந் தொழிலே' (வேதா. சூ. சள.) 2. உட் புகுந்திருத்தல். 3. ஒருவர்களுத்துக்குத் தன்னை யிசைவாக்கல். [சுநுபுரவெஸ: அநு - கூட. பூரவெஸ - அடைதல்.]

அநுப்பிரவேசி — உமாநேவி. 'நித்தைய துப்பிரவேசி' (கூர்மபு. திருக்கல். உக.) [சுநுபுரவெஸீ: அநு - கூட. பூரவெஸீ - அடைந்திருக்கிறவன்.]

அநுப்பிராசம்—1. அநுராகம். 2. வழி யெதுகை. அதன் ஒருசெய்யுளடியில்வரும் பல சீர்களி லிரண்டாமெழுத்து முதலியன ஒன்றிவருதல். 'மண்டலம் பண்டுண்ட திண்டேர் வரகுணன் றெண்டியின்வாய்க், கண்டலந் தன் டுறைக் கண்டதொன் றுண்டு கணமகர - ருண்டலங் கெண்டை யிரண்டொடுந் தொண்டையுங் கொண்டொர் திங்கண்-மண்டலம் வண்டலம் பக்கொண்ட றுழ வருகின்றதே' (இலக்கணவிள. செய்யு. ஈக. உரை.) [சுநுபுராலு: அநு-பின். பூராலு-மேன்மையாயிருப்பது.] 3. விரகம்.

அநுபசங்காரம் — முடிவுபெற்றமை.

அநுபசங்காரி—சவ்வியபிசாரமாகிய ஏதுப் போலிவகையுள்ளொன்றாகிய முடிவுபெற்றமை; அந்நுவயதிருட்டாந்தம் வெதிரேகதிறுட் டாந்த மிரண்டுமில்லாதது. அது 'எல்லாப் பொருளுமறித்தம் அளவையாளனக் கற்பால தாகலின்' என்பதிற்போல, ஈண்டு முழு வதும் பக்கமாயிருத்தலிற் திருட்டாந்த மில்லை. (தர்க்கசங். சு0.) [சுநுபவஸம் ஹாரிநீ: அநீ - எதிர்மறை. உவஸம் ஹாரிநீ - முடிவுடையது.]

அநுபதிதம்—1. இறங்கினது. 2. பின் தொடரப்பட்டது. 3. விழுந்தது. [சுநு வதித: அநு-பின். வதித-விழுந்தது, போனது.]

அநுபந்தசதுட்டயம் — ஒரு நூல்செய் வோன் அந்நூலோடுசேர்த்துத்தந்ததுரைக் கும் நான்குபொருள்கள்; அவை: வீடயம், சம்பந்தம், பயன், அதிகாரியென்பன. 'சாத்துமது பந்தசதுட் டயநூற்கு வீடயஞ் சம்பந்தம் பயனதிகா ரிகளெனநான் கறியே' (வேதா. சூ. அ.) சம்பந்தநீக்கி ஆந்தரியங் கூட்டிநான்கென்பாருமுளர். (நன். விருத்தி. சிறப். உரை.) [சுநுபநுநவதுஷப: அநு - பின். பநு - கூடிநிற்தல். வதுஷப - நான்கன்கூட்டம்.]

அநுபந்தம்—1. அடுத்து யாக்கப்படுவது. 2. அதுசரித்தல். 3. இம்மையிலுண்டானின்ற நன்மைதிமைகள். 4. இடையறாத் தொடர்ச்சி. 5. ஒற்றுமை, ஒன்றிப்பு. 6. ஒன்றனோடிணைக்கப்பட்டது. 7. கட்டுதல். 8. காரியத்தொடர்ச்சி. 9. கூடுதல். 10. சிசு. 11. தடை. 12. தொடக்கம். 13. தொடர்ச்சி. 14. பிரயோசனமானசெய்கையைச் செய்யப் பழகல். [சுநுவலு: அநு - பின், வுநு - கூடிநிற்கல்.]

அநுபந்தன்—1. உடன்பட்டவன். 'காயு மலர்க்குறு பந்தரு மாயுள் களித்திரே' (சிவ தரு. சுவர். ககடு.) 2. குருவைப்பின் றோடர்ந்துடக்குஞ் சீடன். 3. பெற்றோரைப் பின்னோடர்ந்துடக்கும் பிள்ளை. [சுநுவலு: அநு - பின், வுநு - தொடர்பாடுடையவன்.]

அநுபந்தை—1. தாகம். 2. விக்கல். [சுநுவலு: அநு - பின், வுநு - கட்டுவது.]

அநுபந்தி—1. சாத்தியத்தைச் சாதிக்க வல்லதல்லாதது. 'ஒதுதுபபத்திரா பந்தாலை யுற்பத்தியாகு - மாதா வுடைய ஞாந மருத்தாபத்தி யெனச்சொல்வர்' (குத. எக்கி. பூ. க0: கச.) 2. சித்தாந்த மாகாத நியாயம். 3. சித்தியாகாமை. 4. தகுதியின்மை, பொருத்தமின்மை. 'அநுப பத்திச் சொன்மயக் தோன்றப் பொருள்வே றுணர்த்தில்' (பி. வி. சௌ. 5.) 5. நிறைவேறுமை. 6. பிரயோகிக்கப்படாமை. 7. யுத்தியின்மை. [சுநுவலு: அநு - எதிர்மறை. உவ வதி - தகுதி, பிறத்தல், யுத்தி.]

அநுபயம்—1. தனக்கு நிகரில்லாதது. 'தெரிவரிதா யதுபயம்மாய்' (தத்துவ. பதி. ஈ.) 2. மிகச் சிறுட்டமானது. [சுநுவலு: அநு - எதிர்மறை. உவலா-ஒப்பு.]

அநுபயன்—ஒப்பில்லாதவன். 'அநுபயன் செழியன்' (திருவாலவா. 13. 15.)

அநுபயம்—1. உவமையின்மை. 2. குமுத மென்னுக் தென்மேற்குத்திகையான பின் பெண்யானை. 3. மிகச்சிறுட்டமானது. [சுநுவலு: அநு - எதிர்மறை. உவலா-ஒப்பு.]

அநுபயம்—இரண்டுமல்லாதது. (தர்க்க பா. அக.) [சுநு - எதிர்மறை. உவயம் - இரண்டு.]

அநுபலி—பதமென்று வழங்கப்படுஞ் செய்யுளின் இரண்டாமுறுப்பு.

அநுபலிதம்—1. அடையாமை. (தர்க்க பா. எக.) 2. காணப்படாதது. (பௌட். பசு. க0டு.) [சுநுவலு: அநு - எதிர் மறை. உவலு - அடையப்பட்டது.]

அநுபலிதி—1. அநுபலத்தியலங்காரம். 2. அறுவகைப்பிரமானத்துளொன்று. 'அநு பலத்தியது சீதமின்மைபனியின்மை காட்டல்போலும்' (சி. சி. அளவை. க0.) 3. அறியப்படாமை. [சுநுவலு: அநு - எதிர்மறை. உவலு-அறிதல்.]

அநுபலிதியலங்காரம்—துகர்ச்சியின்மையணி. (சுவல. ககந.)

அநுபலிதியேது—ஒன்றன் இன்மையால் மற்றொன்றன் இன்மையை அறியும் ஏது. (சி. சி. அளவை. 10. மறைஞா.)

அநுபலிதாதி—பிரத்தியட்சுநாநம்.

அநுபலிதாதி—அநுபவமிக்கவன்.

அநுபலிதாதி—உற்றறிதல்.

அநுபவபூரி—இருவகை ஞானபூமிகளு ளொன்று; அது: சத்துவாபத்தி, அசஞ் சத்தி, பதார்த்தாபாவகை, துரியம் என நான்குவகைப்படும். (வேதா. சூ. கசஅ. உரை.) [சுநுவலு: அநுபவ - தானேயறியுமறிவு. ஊதி - நிலை.]

அநுபவம்—1. அதுபோகம். 'கண்ட பேரின்ப வதுபவக் கருத்தினோ டெழுந்து' (காஞ்சிப். தமுல. ககஉ.) 2. காரியம். 3. கைவல்லியம். 'அநுபவநிலையுஞ்சேருமோ' (தாயு. சூரண. க.) 4. சுகபோகம். 'பிறை துதல்வஞ்சியாதுபவமுண்டு' (மதுரைப் பதிற்றுப்பத். ௫அ.) 5. தானேகண்டறியு மறிவு, நினைவிற்குவேறுகிய உணர்வு. 'யதார்த்தாதுபவப்பிரமை' (தர்க்கபா. ஈ.) [சுநுவலு: அநுபவ - ஊவு-இருக்கை.]

அநுபவி—1. உலக விவகாரங்களை நினையாமல் ஆத்துமவிவேகத்தை யடைந்து ஒருசகந்திலே சீவன்முத்தனாவோன்.

அநுபவித்தல்-அநுபோகம்.

‘வீடுலக விவகாரம் நினைபாமல் விவேக மேவியோர் பிறப்பினுமுத்தன் அநுபவியே’ (வேதா. சூ. ௧௪.) 2. சுதியாய்வாழ்பவன். [சுநு ஹவநு: அநுஹவ; இர் - ஒரு வ - வி.]

அநுபவித்தல் — துய்த்தல். ‘இச்சாபமு மநுபவித்தல்லதுவிடாதால்’ (காஞ்சிப். அரிசா. ௧௫.)

அநுபவிப்பு—அநுபோகம்.

அநுபவை — பார்ப்பதி. (அநுபவமுள்ள வள்.) ‘இமகிரி குமாரத்தி யநுபவை பரா சத்தி’ (திருப்பு. நடாசு.) [சுநுஹவா-வடமொழி ஆவீறு தமிழில் ஜயீரூயிற்று.]

அநுபவைவேந்தியம் — அநுபவமொன்றையறியத்தக்கது. ‘பரமசிவம் ஸ்வரூப ஞானாநுபவைகவேத்தியம்’ (சி. சி. பாயிர. ௫. சிவாக்.) [சுநுஹவெக வெடி: சுநு ஹவ; ஏக - ஒன்று. வெடி - அறியத்தக்கது.]

அநுபாடணம் — 1. கண்டிக்கும்பொருட்டாக ஒரு பிரதிஞ்ஞைபைத் திரும்ப எடுத்துச் சொல்லுதல். 2. சொன்னதைப் பின்னுஞ் சொல்லுதல். ‘ஆயாமமறைபொழுதிலறைந்த வநுபாடணத்தால்’ (சிவதரு. சிவஞான யோ. எடு.) [சுநுஹாஷண: அநு - பின். ஹாஷண - சொல்லுதல்.]

அநுபாடித்தல்—1. அநுவதித்தல், ஒருவர் சொன்னதை யெடுத்துச்சொல்லல். ‘சுத்த மாயையி லசுத்தமாயை தோன்றுமென்றும், சூக்குமதேகத்திற் றூல தே கந் தோ ன்று மென்றும் சொல்லும் சைவபுராணிக மதாநுசாரிகளாயிருக்கின்ற ஆசாரியர்மதமநுபா ஷித்து’ (சி. சி. உ: ௫௧, ஞானப்.) 2. சொல்லுதல். [மூ. சுநுஹாஷ: அநு - பின். பாஷித்தல்—சொல்லல்.]

அநுபாதம் — மகாபாதக துல்லியம். ‘பஞ்சபாவந்தனக்கநுபாதக-மெஞ்சலில்லன யாவையுமெஞ்சமால்’ (சேதுபு. ததுக்கோ. ௨.௧.) [சுநு - ஒப்பு. வாதக - திக்கு.]

அநுபாதம் — 1. கரணங்களிலொன்று. [மதநுதல்] (கந்தபு. இந்திரபுரி. சௌ.) 2. சங்கலிதம். 3. திரயராசிகம். (2, 3. கணக்கதிகாரம்.) 4. பின்றொடர்தல். [சுநு வாத: அநு - பின். வாத - விழுதல்.]

அநுபாதேயம் — அங்கீகரிக்கப்படாதது. [சுநுவாபெயம்.]

அநுபாதேயன் — அங்கீகரிக்கப்படக்கூடாதவன். [சுநுவாபெய: அந் - எதிர்மறை. உவாபெய - அங்கீகரிக்கப்படக்கூடியவன்.]

அநுபாநம் — 1. மருந்தை யுட்புகுத்தற்குக்கொள்ளும் பானம், மருந்துடன் குடிக்கும் பானம். 2. மருந்துடன்ருந்தும் பதார்த்தம். ‘அரசாதி - யநுபாநமது’ (இராசவைத். ௧௦௧.) [சுநு - கூட, பின். வாத - குடித்தல்.]

அநுபாலநம்—பாதுகாத்தல். ‘ஆஞ்ஞாநுபாலநம்’ (பௌட். பும். கூஉ.) [சுநுவா உந.]

அநுபாவம்—1. கண்காட்டு, கைகாட்டு முதலிய அங்கசேட்டைகளினால் மறக்கருத்தை விளக்குங் குறி.

அநுபாவியம் — அநுபவிக்கத்தக்கது. ‘ஸ்வாநுபவாநுபாவியமாம்’ (சி. சி. அ: ௩௪. ஞானப்.) [சுநுஹவ:]

அநுபூதம்—1. அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. ‘பூர்வத்திலேயநுபூதமான பேரியாதிசுத்த ஜாதியங்கள் என்று நிச்சயிக்கப்படும்’ (சி. சி. உ: ௬௧. சிவாக்.) 2. காரியமாகவந்தது. [சுநுஹ-தி.]

அநுபூதி — 1. தானே கண்டறிந்ததும் பிறர்க்குச் சொல்ல இயலாததுமான அறிவு. ‘பேசாவதுபூதியையடி யென் பெற்றுப் பிழைக்க’ (நாயு. சொல்லம். ௩.) 2. நினைவிற்கயலாய் வேறாகிய உணர்வு. ‘அநுபூதியாவது ஸ்ம்ருதிலியதிரித்தஞானம்’ (சி. சி. அளவை. ௧. சிவாக்.) [சுநுஹ-தி: அநு-பின். ஹ-தி - ஆனது.]

அநுபூதிகம்—அநுபவிக்கத்தக்கது. ‘சிவாநுபவம் சுவாநுபூதிகமாம்’ (சி. சி. அ: ௩௪. சிவாக்.) [சுநுஹ-தி: அநு-பின். ஹ-தி - ஆனது. ௧ - ஒரு வ - வி.]

அநுபோகசாலி—அநுபவமிக்கவன்.

அநுபோகம் — 1. அநுபூதி. ‘தானே தானுயனுபோகம் தன்னில்’ (சி. சி. பரமாயா. மத. ௧௪.) 2. பழக்கம். ‘அவன்

இராமபாணக்குளிகைசெய்வதி லநுபோகப் பட்டவன்' [வழக்.] 3. இன்பம். 'சிவமா துடனே யநுபோகமதாய்' (திருப்பு. நுகள்.) 4. சுகவாழ்வு. 'நீதியநுபோகநெறிநின்று' (இராமா நூற்பய. அ.) 5. புணர்ச்சி. 'குற மாதின்னபவநுபோக சாசக்கார' (திருப்பு. நுகள்.) 6. அநுபலிக்கவேண்டிய நிலைநிப் பயன். 'அநுபோகம் தொலைந்தால் அவிழ்தம் பலிக்கும்' (வழக்.) [சுநு-கூட. ஹொம-உண்ணல்.]

அநுபோகி—அநுபோகக்கொள்ளுவோன். 'திகைலோகமலாமநுபோகி' (திருப்பு. நுகள்.) [சுநு - கூட. ஹொமிந் - உண்போன்.]

அநுபோகித்தல்—அநுபலித்தல்.

அநுமக்கோடியோன் — அருச்சுநன்.

அநுமதஸ்டம் — சேதுவிலுள்ள ஒரு திர்த்தம். 'அநுமகுண்டலிபன்ராடி' (சேதுபு. சேதுயா. உஅ.) [ஹநுரிகுண.]

அநுமதம் — 1. சம்மதி. 'ஆசற்றுநிறை வேற வநுமதஞ்செய்கென' (சிவதரு. சிவஞா. தாம். உஎ.) 2. பிரியம். [சுநு-ரிகு: அநு - கூட. ரிகு - கருதப்பட்டது.] 3. லினைவகையுள் ஒன்று. (பாத. ஒழிபி. 15.)

அநுமதி—1. கட்டளை. 'அநுமதிகொடு தொழுது' (திருவின. நாக. கசு.) 2. சம்மதி. 'தெளிதரு புனலின் மூழ்கத் திருவருள் செய்தி பென்னு - ஷுளமலி யுவகை யோடு முரைத்தது மதிபெற் றங்கன்' (சேதுபு. சேதுயா. கதி.) [சுநு - கூட. ரிகு - சம்மதமுடையது.] 3. சுக்கிலபக்க சதுர்த் தசியோடுகூடிய பெளர்ணிமை. 4. பெளர் ணமி. (பிங்.)

அநுமதியம்—பாவ ராக தாளங்கொன்ற ளுள்ளிலக்கணங்களையும்குறித்து அநும னுந் செய்யப்பட்ட பாதசாத்திரம். [ஹநு ரிகுயம்.]

அநுமதி—அநுமான். [ஹநுரிகு.]

அநுமதிச்சம்பா — சம்பாநெல்வகையில் ஒன்று. (ஹொமுபத. உரை.)

அநுமதிநாயன்—அநுமான்.

அநுமதிநன் — அநுமான். 'அநுமதி நடித்தானே' (இராமகா.)

அநுமதிநா—1. சம்மதித்தவன்போலிருக் கிறவன். (பகவற்கு. கக. உக. மீ.) 2. தேகேந்திரிய வியாபாரங்களில் தான் பிரவிருத்தியற்றவனானும் பிரவிருத்தி யுள்ளவனைப்போலத் தோற்றப்படுகின்ற வன். (ஷெஸு.) 3. செவ்வையாயேவு கிறவன். (ஷெரி.) 4. செய்யவேண்டிய காரியங்களி லாலோசனைசொல்லுகிறவன். (ஷெ. மீ. வி.) [சுநு-ரிகு.]

அநுமதிநுசம்பிதாநம் — சம்மதமா யேற்றற்பொருளில்வரும் நான்காம் வேற்று மையுருபு. 'ஆசிரியன் மாணக்கனுக்குக் கசைய டிகொடுத்தான்' என்பதிற்போல. (பி. வி. கக. உரை.) [சுநு-ரிகு-சம்மதித்தவன். ஸம்புரிநா - (கொடை) நான்காம் வேற்றுமை.]

அநுமதம் — இறந்தகணவனோடுள் கட்டையேறிமரித்தல். 'பந்தமுற வநு மரணஞ் செய்தவருக் குமணிமுதற் பாவை மார்கள்' (நல். பார. முத்தியடை. சு.) [சுநு-ரிகு: அநு - கூட. ரிகு - இறத்தல்.]

அநுமலோசை—சூரியசமுகத்து நடிக்கும் மாதர்களி லொருத்தி. (சுர்மபு. ஆதவர் சிறப். கர.)

அநுமாந்—1. அஞ்சனையென்பவளுடைய மகன்; இவன் கிட்கிந்தைமலையிலே சுக்கிரீவ னுடைய சேரையைச்சேர்ந்திருந்து இராம சந்திரனுக்குத் துணைவனார் துதனுமானவன். இந்திரனுடைய ஐராவதயானையிற் பாய்ந்து அவனுடைய வச்சிராயுதத்தினால் ஊறுபட்ட கதாப்புடைமையால் அநுமானெனப் பெயர் பெற்றான் என்பர். 'சுர்பற் றியவென் குலி சத்தார் கூறு படுபுண் வடுத்தீர்க-வார்பெற் றார்நீ பெற்றதுநின் னதுவற் றிடலா லநும னெனும் - பேர்பெற்று' (இராமா. உத். அநு. நசு.) [ஹநு-ரிகு.] 2. சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டிலொன்று.

அநுமாநசாமக்கிரி — அநுமாநத்திற்கு வேண்டும் உறுப்புக்கள். (அளவை. கக. சிவஞா.) [சுநு-ரிகு - ஓரளவை. ஸாரித்ர - காரணசமுகம்.]

அநுமாநப்பிரமாணம்—கருதலளவை.

அநுமாநப்பிரமாணஸங்காரம்—அநுமாநப் பிரமாண அணி. (குவல. ௧௦௧.)

அநுமாநப்போலி — சாதகம் பகஷத்தி லிருக்கையின்மை, சபகஷத்திலிருக்கையின் மை, லிபகஷத்தினிர்க்கமின்மையென்னுங் குற் றங்களோடு கூடியுஞ் சிலஸூபயோகத்தால் அநுமாநம்போலத் தோற்றும் போலிநியா யம். (சைவப்பி. ௧௫. தர்க்கபா. ௭௪.)

அநுமாநம்—1. ஐயத்தோடெண்ணுதல். 2. ஐயம்: 'இனியிங்கிதற்குமநுமாநமோ' (தாயு. அகிலா. ௧.) 3. தர்க்கசாத் திரத்திற் சொல்லப்பட்ட பிரமாணங்களுளொன்றாகிய கருதலளவை. இது நேரே யறியப்படாது சாதித்துப் பெறற்பாலதாய் மறைந்துநின்ற பொருளை அதனைவிட்டு நீங்காது யாண்டும் உடனாய்நிகழும் ஏதுவைக்கொண்டு உணர்வ தாகிய ஆன்மாவின் ஞாநசத்தி; அது: புகையைக்கண்டு காணப்படாத நெருப்பை யுண்டென்றுணர்தல்போல்வது. ஏதுக்களைக் கொண்டு மறைந்தபொருள்களை யறிதல். (சி. சி. அளவை. ௨. நிரம்ப.) [சுநுபிராந: அநு-பின். பிராந-அளவை.]

அநுமாநவாக்கியம்—அநுமாநப்பிரமாணத் தால் ஒருவன் அறிந்ததைப் பிறன் அறியும் படியுணர்த்தும் வாக்கியம்; இவ்வாக்கியத் திற்குப் பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயம் நிகமநம் என்பன அவயவங்கள். 'அநுமாந வாக்கியத்தினுடைய ஏகதேசங் கள் அவயவங்கள்.' (தர்க்கபா. ௭௨.) [சுநு பிராநவாக்ய.]

அநுமாநவிருத்தம்—அநுமானப்பிரமாணத் துக்கு மாறாகப் பக்கவுறுப்புக் கூறுவது. (அநுமா. பக். ௧௩.)

அநுமாநவுறுப்பு—பக்கம், ஏது, திருட் டார்த்தம், உபநயம், நிகமனம் என ஐந்தாம். (அநுமா. பக். ௬.)

அநுமாநாக்மியம்—அநுமாநத்தால் அறி யப்படாதது. (சி. சி. ௨: ௭௩. சிவாக்.) [சுநுபிராந - கருதலளவை. அமரீ] - அறியப்படாதது.]

அநுமாநாபாசம்—அநுமாநப்போலி. (சி. சி. அளவை. ௧௪. மறை.) [சுநுபிராந - கருதலளவை. சூலாஸு - போலி.]

அநுமாநித்தல்—1. அநுமாநப்பிரமாணத்தா லறிதல். 2. ஐயத்தோடெண்ணுதல். 3. குதிரைகளைத்தல். 'குதிரை தற்செயலா யாவது வாங்குகிற ஆளைக்கண்டாவது அநுமாநித்தாலுங் கூத்தாடினாலும்' (அசுவ சாத். ௧௭.)

அநுமாநிதம்—குதிரைக்களைப்பு.

அநுமாபநம் — அநுமிக்கப்பண்ணுவது, ஏதுவாகி அறிவிப்பது. (பௌட். பதி. ௭இ.) [சுநுபிராவக.]

அநுமித்தல் — அநுமாநப்பிரமாணத்தினு லறிதல். 'மாயை யிடையை யுளன்முலையான் மற்றை மாதர் போலென்று, தாய மதிஞ் ராநு மித்துச் சொல்லு மருங்கும் றேகைதான்' (பிரபுலி. பிரபுதே. ௩௭.)

அநுமிதி — அநுமாநத்தினுற்றோன்றும் அறிவு. (தர்க்கபா. ௧௭.) [சுநுபிராந.]

அநுமேயம் — அநுமாநப்பிரமாணத்தால் அறியத்தக்கது.

அநுமை—அநுமாநத்தினுல்வரும் அறிவு. [சுநுபிராந.]

அநுமோதநம்—1. அங்கீகரிப்பு. 2. ஒத்து மகிழ்தல். 3. சம்மதம். [சுநுபிராந: அநு - கூட. பிராந - மகிழ்தல்.]

அநுமோனை — இனவெழுத்தால் வரும் மோனைத்தொடை. (தொல். பொருள். 402: உரை.)

அநுயாத்திரி— } யாத்திரையிற் கூடப்
அநுயாத்திரிகள்— } போவோன். [சுநு

பாதிநு, சுநுபாதிநு: அநு - கூட. பாதிநு, பாதிநு - பயணக்காரன்.]

அநுயாத்திரை—கடவுள் பெரியோர் என் றிவரது புறப்பாட்டில் உடன்செல்லுகை.

அநுயோகம்—1. கண்டித்தல். 2. தேவத் தியாநம். 3. வருந்திக்கேட்டல். 4. விசாரணை. 5. வினா. (புறப். வெண். 8. 19. உரை.) [சுநுபிராம: அநு - பின். பொற - இணைத்தல்.]

அநுயோகி—1. கூடியிருக்குமது. (தர்க்க பா. ௧௪.) 2. விதிவினை. 'விதியநயோகி மறைபிரதியோகி' (பி. வி. ௧௬. உரை.) [சுநுபிராம.]

அநுயோசனம்—வினா. [சுநுயொஜந: அநு - பின். யொஜந - இணைத்தல்.]

அநுபூசனம்—திருத்தியாக்குவது. [சுநு ரஜந; அநு - கூட. ரஜந - பிரிய மாக்குவது.]

அநுபூசனம்—1. நேசித்தல். 2. பிரியப் படுத்துதல். [சுநுரஜந: அநு - கூட. ரஜந - பிரியமாதல்.]

அநுபாடம்—1. சிற்றின்பவிரும்பம். 'இதழைக்கொழுந்துராகத்துருக்கி' (திருப்பு. உசுசு.) 2. சிநேகம். 3. மிகுபிரியம். [சுநு ராம.]

அநுபாடமலை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: ஸீவன் கனலின் கண் ஒருத்தியைக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து இனிமையுறப் புணர்ந்ததைத் தன் உயிர்ப்பாங்கற்கு உரைத்ததாக நேரிசைக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவது. (தொன்னூல். உஅந. உரை.) [சுநுராமபாடா.]

அநுபாடபூம் — இலங்கையின் பண்டை யிராட்டாதிசைஞள் ஒன்றான அதுரை.

அநுபூம்—1. இணக்கம், ஏற்றது. 2. ஒத்தது. 3. தக்கது. 'முரிவர் தோன்றினர் கருமதுகுபமாய்ச் சிவாக்கினையால்' (குத. சிவ. கக: கசு.) [சுநுரபூவ: அநு - ஒத்த. ரபூவ - வடிவம்.]

அநுபா—அநுபாடபூம்.

அநுபூதம்—இணக்கம்.

அநுலாபம்—அடிக்கடிபேசுதல், மறுபடி யும்பேசுதல். (லிங்க. களஉ.) [சுநுலாவ: அநு - பின். லாவ - பேசுதல்.]

அநுலேபம்—சந்த முதலிய பூசுங்கருவி. [சுநுலெவக: அநு - கூட. லெவக - பூசுவது.]

அநுலேபம்— } 1. அபிடேகஞ்செய்
அநுலேபம் — } தல். 2. அபிடேகத்திர
வியம். 3. தைலமுதலியவற்றை யுடம்பிற் பூசுதல். 'குங்கும சம்பூர சந்தநாதி யநலே பமாமையம்' (சி-வி. கிரி. கக. உரை.) [சுநுலெவந: சுநு - கூட. லெவந - பூசுதல்.]

அநுலோமசன்—அநுலோமன். [சுநு லொஜிஜ:]

அநுலோமம் — 1. வலமுறை. 2. அநு லோமசாதி.

அநுலோமன்—நாற்குலத்துள், உயர்குலத் தாடவன் இழிகுலப் பெண்ணைக் கூடிப் பெற்ற மகன். 'குலமுய ராணுந் தாழ்ந்த குலமுறு பெண்ணுங் கூடி - யலமறப் பிறந்த மைந்த னதுலோம னென்னும் பேரான்' (குத. சிவ. கஉ: சு.) [சுநுலொஜி: அநு - கிரமம். லொஜி - தொடர்பு.]

அநுவகன் — வாயுச்சக்கரங்களுளொன்று. 'ஆங்க னாவகன் பிரவக னதுவகன் சிறப் பின் - வீங்கு சங்கக னிவகன்மேற் பராவக னதன்மே - லோங்கி நின்றதோர் பரிவக னெனும்பெய ருடைய - தீங்கில் வாயுசக் கரங்களே முந்தனி சிறக்கும்.' (கூர்மபு. மண்டல. ச.)

அநுவட்டம்—ஒருவகையருண்டைமுத்து. (S. i. i. II. 143)

அநுவர்த்தல் — முன்னர்க்குறிய ஒரு பொருளை யொருநிமித்தத்தாற் பின்னும் எடுத்துக் கூறுதல். 'இருவர்சொல் வழக்கு மேற்கொண் டதுவதித்து' (திருவிளை. மாமனா. நஉ; பி. வி. நுஉ. உரை.)

அநுவர்த்தம் — வமிசவரலாறு. [சுநு வஸ: அநு - வரிசை. வஸ - மாபு.]

அநுவர்த்தல்—ஒரு வாக்கியத்திலே இலக் கணமுறைப்படி யெழுவாய் பயனிலைகள் வெளிப்படத்தோன்றுமாறு சொற்களைக் கூட்டிச் சொல்லுதல்.

அநுவர்த்தை — வர்ணித்துச்சொல்லல். 'பெருகுபிதிர்வஞ்சாநுவர்ணனை' (மச்சபு. அதுக்கிர. சு.) [சுநுவண-நா.]

அநுவர்த்தம்—1. காரியம். 2. கீழ்ப்படி தல். 3. சம்மதித்தல். 4. தொடருதல். 5. பிரியப்படுத்துதல். 6. முற்குத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டதைக்கொண்டு குறைநிரப்பு தல். [சுநுவத-நு: அநு - பின். வத-நு - விருத்தியாதல், தாபித்தல்.]

அநுவர்த்தி—அநுசரித்தல். (சி.சி. ச: அ. சிவாக்.) [சுநு; வதி-இருப்பது.]

அநுவர்த்தித்தல்—அநுரூபம்.

அநுவர்த்தித்தல் — தொடருதல், 'அந்தச் செய்தகருமம் நசித்தினு லொரு அபூர்வஞ் செரித்துப் பலபரியந்தஞ் சம்ஸ்காரான்மாவாய் அநுவர்த்திக்கும்' (சி.சி.உ:௫அ.சிவாக்.)

அநுவழி—புதன். (சூ. நிகண். க். ௬௧.)

அநுவாக்கியை—யாகத்திலே தேவதையை யழைத்தற்குச் சாதநமான ஒரு வேதமந்திரம். [சுநுவாக்யா: அநு; வாக்க்யா.]

அநுவாகம்—வேதத்தின் உட்பகுப்பு.

அநுவாசநம்— } 1. அன்பு. 2. கூடியிருத்

அநுவாசம்— } தல். 3. வாசனையுட்டு தல். 4. வேலைச்சாலை. [சுநுவாஸ: அநு-கூட. வாஸ-இருத்தல், பரிமளம்.]

அநுவாசினம் — வாசனையுட்டப்பட்டது. [சுநுவாஸின.]

அநுவாதம்—1. சம்மதம். 2. நிர்த்தித்தல். 3. முன்னர்க்குறிய ஒருபொருளை யொரு நிமித்தத்தாற் பின்னும் எடுத்துக் கூறுதல். (பி. வி. ௫௦.) 4. வாதிகூறிய பொருளை நீயிவ் வாறுகூறியபெனக் கண்ட நஞ் செய்தற் பொருட்டுப் பிரதிவாதிபுக் கூறுதல். 'ஆங்க வன்னுணரத்தமொழிகேட்டவன் பாதனை யநுவாதஞ்செய்து' (பெரியபு. திருஞாந. ௯௯.) [சுநுவாடி: அநு - பின். வாடி-சொல்லுதல்.]

அநுவாதவோத்தி—மறுவொத்தி.

அநுவாதி—1. அநுவாதம் செய்பவன். 2. சமணரிலொருவன். (சி.சி.பர. நிகண். மதம். ௧. உரை.)

அநுவாதித்தல்—அநுவதித்தல், 'சொன்ன நூலநுவாதித்து' (திருவிளை. தடாத. ௫௪.)

அநுவித்தம் — 1. கலக்கப்பட்டது. 2. கலந்து பிர்நப்பட்டது. 3. குயிற்றப்பட்டது. 4. கூடினது. 5. சம்பந்தப்பட்டது. 6. துளைக் கப்பட்டது. 7. பலவன்னப்பட்டது. [சுநு விஜ: அநு; விஜ.]

அநுவிதாயிநீ — அநுசரிப்பது, இணங்கியது. 'ஈசுவரனுடைய இச்சாநுவிதாயிநீயாக மாயையானது ஆன்மாவாகமாகிய ஆணவம் நீங்கும்படிக்குக் கலையாதி தத்துவங்களைத் தன்னிடத்திலே யுதிப்பிக்கும்' (சி.சி.உ: அச. சிவாக்.) [சுநுவிதாயிநீ: அநு - பின். விதாயிநீ - விதினையநுசரிப்பது.]

அநுவியவசாயம்—பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தினால் உணர்ந்ததை யுணர்ந்தேன் என ஒருவனுக்குப் பின்னிகழுமுணர்வு. (தர்க்காமிர்த. ௬௩.) [சுநு - பின். வ்யவஸாய-உணர்வு, செயல்.]

அநுவிசநம் — வழிவிட்டனுப்புதல். [சுநுவுஜந: அநு - பின். வுஜந - போதல்.]

அநுவிருத்தம் — 1. முட்டைவடிவம். 2. முன் சூத்திரத்திலிருந்து அவாய்நிலையாற் பின்சூத்திரத்துக்கெடுத்துக்கொள்ளப்படுஞ் சொல் முதலியன. [சுநுவுதி.]

அநுவிருத்தி — 1. இசையச்செய்தல். 2. இணங்கல். 3. உபசாரம். 4. ஒப்பாகச்செய்தல். 5. கூடிநின்று செய்தல். 'அவ்வொரு வனே யென்று - மான்மலிலநுவிருத்தியா யிருக்கும் வகையினால்' (சூத. எக். பூ. ௧௯: ௧௦.) 6. சேர்ந்திருத்தல். 7. தொடர்ச்சி. 'ஆகில் எங்கும் ஞானமானது அநுவிருத்தியா யிருக்கையினாலே' (சி.சி.உ: ௬௦. சிவாக்.) 8. புறநடை. [சுநுவுதி: அநு-பின். வுதி - தொழில்.]

அநுவரு—ஒத்தருபம். 'பார்ப்பனமாக் களி னிடையே பாண்டமெந்த, ரநுவருக்கொண் டருமாறி யிருந்ததன்மை' (பாரத. திரௌ. ௪௯.) [சுநு - ஒத்த. உரு - ரூபம்.]

அநுவலோமன் — அநுலோமன். 'அரும் பிரதிலோமனு மநுவலோமனும்' (நல்.பா. கன்னிகா. உச.) [சுநுவொரி.]

அநுவேதம்—1. கூட்டுதல். 2. சம்பந்தம். 'சங்கமறு சச்சிதா நந்தவொளி யுருவந் தா னெனச்சிந் திட்டிலுட் சத்தாநு வேதம்' (வேதா. சூ. ௧௫௧.) [சுநுவெய: அநு-கூட. வெய - துளைத்தல்.]

அநுற்பத்தி—1. சித்தியின்மை. 2. பிறப் பின்மை. [சுநுதுதி: அநு - எதிர்மறை. உதுதி - பிறப்பு.]

அநுற்பூதம் — காணப்படாதது. 'அநுந் பூதசத்தம்' (சி.சி.உ: ௬௫. சிவாக்.) [சுநு டு-உத: அநு - எதிர்மறை. உது-உ - காணப்படுவது.]

அநாகம்—1. ஆமோதித்தல். 2. ஒழுக்கம். 3. கழிந்தபிறப்பு. 4. குணம், தன்மை. 5. கோத்திரம். [சுந-டுக.]

அநாடல் — லீவாகஞ்செய்யாதவன். [சுந-டுக: அந-எதிர்மறை. ஊந-லீவா கஞ்செய்தவன்.]

அநாநகர்—குறைவில்லாதவன். [சுந-டு நக: அந- எதிர்மறை. ஊந-நக - குறை வுடையோன்.]

அநாநம்—1. குறைவின்மை. 2. முழுமையும்.

அநாபசம்—இஞ்சிப்பூண்டு. [சுந-டுவஜ: அந-டுவ - ஈரம். ஜ - பிறந்தது.]

அநாபம்—1. ஈரம். 2. எருமை. 3. தவளை. 4. நீர்நிலை. 5. நீராகுள்ளநிலம். 6. யானை. [சுந-டுவ: அந- சமீபம். சுவீ - நீர்; இது, ஊப என்றாயிற்று.]

அநாந்நுவாந்தி—மேற்கதுப்பினெலும்பு. [ஊந-டுபு-பாவ்லி: ஊந- - கதுப்பு. ஊபு- - மேல். அவ்லி - எலும்பு.]

அநாநு—1. சூரியனுடைய தேர்ப்பாக னாகிய அருணன். 2. தொடையில்லாதவன். [சுந-டுரா: அந- எதிர்மறை. ஊந- - தொடை.] 3. புதன். 4. விடியற்காலம்.

அநேகத்துவம் — அநேகமாயிருக்குந்தன் மை. (தாயு. எனக்கென. கட. உரை.)

அநேகதங்காவதம் — காஞ்சிபுரத்துள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. ஏயர். ககச.)

அநேகபம் — 1. அநேகபேசம் என்னுந் தலம். 'பச்சிமாலயநல்லநேகபத் கடம்பை' (கந்தபு. நகர. அக.) 2. யானை. [சுநெநகவ: அநெக - பல. வ-குடிப்பது. கையினுலும் வாயினுலும் குடிப்ப தென்றபடி.]

அநேகபேசம்—காஞ்சீகரைத்துள்ள இரு பது சிவாலயங்களுளொன்று; இது: லீநாய கர் கயமுகனைக் கொன்று அவன்கொம்பி லுள்ள முத்தக்களாற் சிவனைப்பூசித்தமை யால் வந்தபெயர் என்பார். (கந்தபு. நகர. அக. உரை.) [சுநெநகவ - யானை. ஂர-ஂர- - ஈசரனிருக்குமிடம்.]

அநேகம்—ஒன்றுக்குமேற்பட்டது, பல. 'இந்நக ரநேகநா ளிருந்த வெல்லையில்' (பாரத. வேத்திர. ஈ.எ.) [சுநெநக: அந- எதிர்மறை. வரக - ஒன்று.]

அநேகமாய்—பெரும்பாலும்.

அநேகமுரீந்தி — கடவுள். [சுநெநக 8-டுதி-டுந: அநெக - பல. 8-டுதி-டுந- மூர்த்தமுடையவன்.]

அநேகரீ—பலர். 'அடலரக்கரநேகருடன் அடுபோர்செய்து' (பாரத. புட்பயா. கக.)

அநேகவற்பாவீ — முன்மொழியெண்ணு யும் பின்மொழிதத்திதார்த்தமாயும் வந்து பலரையாவது பலபொருளையாவது கருதிநிற் குஞ் சமாசம். 'பஞ்சபாண்டவ' ரென்பதிற் போல, 'தொகைத்துவிசு-முற்பதமென்பிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடித்துமெழுஉம் - பற் பல வேகவற்பாவியநேகவற்பாவியென்றே' (பி. வி. உக.) [சுநெநக - பல. வத் - போல, ஆக. லாவநு - இருப்பது.]

அநேகன்—1. கடவுள். 'ஏகனுமாகியநே கனுமானவ னுதனுமானுனென் றுந்தீபர' (திருவுந்தி. டு.) [அவனவளதுவென்று பல வாய் நிற்கத்தக்கவனென்றபடி. ஷே. சிற்றம்ப. உரை.] 2. பசுவாகிய ஆன்மா. 'ஏகனநேகனிள்ளுந்ருமமாயை' (திருவருட் பய. சு. உ: இது சாதியொருமை.) 3. பல யோரிகளிலும் நிற்பவன். 'ஏகனநேகன்' (சங்கற்பமாயாவாதி. சங். அ. அடி.)

அநேகாங்கம்—1. அநேகாங்க வுருவகம். 'உருவகமேகாங்கமநேகாங்கமென' (தண்டி. ஈசு.) 2. பல அங்கம். [சுநெநக; அம்ம.]

அநேகாங்கவுருவகம் — உருவகஅணி வகையுளொன்று; அஃது: ஒன்றன் அங்கங் கள் பலவற்றையும் உருவகஞ்செய்து சொல் லுவது. 'கைத்தளிராற் கொங்கை முகிழ்தாங் கிக் கண்ணென்னு - மைத்தடஞ்சேன் மைந் தர் மனங்கலங்க - வைத்ததோர் - மின்னுள தான் மேக மிசையுளதான் மற்றதுவு-மென் னுளதா நன்பா லினி' என்னுங் கலியிற் போல. (தண்டி. ஈசு. உரை.) [சுநெநகாம்ம ரா-டுவக.]

அநேகாசிரிதநுணம்—அப்சாக.

அநேகாசிரிதநுணம் — இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு அதிகமாகிய பல திரவியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட சையோகம் முதலிய குணம். (தர்க்காமிர். உக.) [சுநெநக - பல, சூஸிரி - த - பற்றியது.]

அநேகாந்தம் — சந்தேகமானது, பலமுடிவுடையது. [சுநெநகாஹை: அநெநக - பல, அஹை - முடிவு.]

அநேகாந்தவாதம்—ஆருகதவாதம். (சி.சி. ச: உ0. சிவாக்.) [சுநெநகாஹை - பலமுடிவு, வாடி - பேச்சு.]

அநேகாந்தவாதி—ஆருகதன். (சி.போ.பா. அவை. 12.)

அநேகாந்திகம்—1. பலவீதம். 2. அரைகாந்திகம்.

அநேகார்த்தம் — பலபொருள். 'ஆன்மாவின் வடிவுதானும் அநேகார்த்தக்கூட்டமென்னில்' (சி.சி. ச: ௫.) [சுநெநக-பல, அய-உ. பொருள்.]

அநேகாண்மவாதம் — ஆன்மாக்கள் பல உண்டென்று வாதித்தல்.

அநேகாண்மவாதி—ஆன்மாக்கள் அநேகம் என்று வாதிப்போன். 'வியங்கிய வியஞ்சக பாவ சம்பந்தத்தோடு வியாப்பிய வியாபக பாவ சம்பந்த சம்பந்தியாயிருப்பனென்றநேகான்மவாதியாய் நீர்சொன்ன தேதென்னில்' (சி.சி. உ: உ. ஞாநப்.) [சுநெநக - பல, சூதவாடிநு - ஆன்மா என்போன்.]

அநேகேசுவரவாதம் — பல கடவுளருளரென்று வாதித்தல். 'அற்றேல் அநேகேச்சுவாதம் பரிகரித்தற்பொருட்டு' (சி.சி. க: ௬0. சிவஞா.) [சுநெநக; ஸாஸூர; வாடி.]

அநேகேசுவரவாதி—கடவுளர் பலர் என்று வாதிப்போன். (சி. போ. சிற். 1, 3.)

அநேகேசுவரவாதம் — ஈசுவரர் பலராயிருக்குந்தன்மை. 'சத்திமானு மநேகமாய் அநேகேசுவரவாதம் வரும்' (சி.சி. க: ௬௧. சிவாக்.) [சுநெநகெஸூரகலம்.]

அநேகை—அநேகமாயிருக்கிறவன். 'சத்தியநேகையென்னில்' (சி.சி. க: ௬௧. சிவாக்.) [சுநெநகா.]

அநேடழகன்—1. கபடமுடையவன். 2. செவிடும் ஊமையு மானவன். 3. துர்ச்சநன். [சுநெநலி-டுக: அநீ - ஒப்பு. ஊலி - செவிடு. 8-டுக - ஊமை.]

அநேடன்—அறிவில்லாதவன். [சுநெநலி: அநீ - ஒப்பு. ஊலி - செவிடு.]

அநைநீகம்—அரைக்கியம். [சுநெநக்யம்]

அநைநீகியம்—1. ஒற்றுமையின்மை. 2. ஒன்றன்மை, பன்மை. [சுநெநக்யம்: அநீ - எதிர்மறை. வெனக்யம் - ஏகத்துவம்.]

அநைநாந்தம் — ஏதுப்போலி மூன்று வகையுள்ளொன்று; அது: விபக்ஷத்தின்கீழ்ப் பக்ஷ சபக்ஷங்களி லிருத்தலாகிய ரிய மமல் லாத ஏது. இது பொதுவரைகாந்தம், சிறப்பரைகாந்தம் என இரண்டாய் விரியும். (சைவப். கக.) [சுநீ - எதிர்மறை. வெனகாஹை - ஏகாந்தசம்பந்தம்.]

அநைநாந்திகம்—அரைகாந்தம். இது ஆறு வகை: அவையாவன:—'சாதாரணம், அசாதாரணம், சபக்கைகதேசவிருத்தி விபக்க வியாபி, விபக்கைகதேசவிருத்தி சபக்க வியாபி, உபபைகதேசவிருத்தி, விருத்தவிய பிசாரி' (அதுமாந. உஉ-ஆம் பக்.) 'ஆகையால் ரூபாரூபமென்னும் விருத்ததரும்த்வயா சிரயத்துவம் அரைகாந்திக தோஷமென்று இதன்பொருள்' (சி.சி. ச: ௧௨. சிவாக்.) [சுநீ - எதிர்மறை. வெனகாஹை - ஏகாந்தசம்பந்தமுடையது.]

அநைநகவியம்—ஐசுவரியமின்மை.

அநைநீகம்—ஐதிகமல்லாதது. [சுநெநகதிஹ்யம்: அநு - எதிர்மறை. வெனதிஹ்யம் - கர்ணபரம்பரையானது.]

அநோகம் — மாப்பொது. (வைத்தியபரி.)

அப்சாக — தேவுலகத்துள்ளவேசையர். [சுஹ்ராவ்: அபீ - சலம். ஸாஹ் - சரிப்பவர்.] இவர் கந்தருவருடைய மனைவியரென்றும், ஸ்நாநஞ்செய்வதிலே மிகப்பிரியரென்றும், சூரியசகாயரான ஏழுகணத்தவர்களுள்ளே யொருகணத்தவரென்றும்,

அவர் கிருதஸ்தலை, புஞ்சிதஸ்தலை, மேனகை, சகசநியை, பிராமலோசை, அநுமிலோசை, கிருநாசி, விசுவாசி, ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, திலோத்தமை, அரம்பை பெனப் பன்னிருவ ரென்றும், முறையே சித்திரை முதலிய மாசந்தோறும் தனித்தனி சூரியனோடு போக்குவரவுடையரென்றும் சொல்லப்படு வர். ஊர்வசி, மேனகை, அரம்பை, மிசிர கேசி, அலம்புடை, விசுவாசி, கிருநாசி, பஞ்ச சூடை, திலோத்தமை, பாருவதி, அபலை, இரம்பியை யெனப் பன்னிருவ ரென்றும் கூறுவர். இவர் இன்னும் பேதித்துக்கூறப் படுவர்.

அப்தம்—வருடம். 'சகாப்தம்' [சஸு.]

அப்தோரியாமம்—1. சோதிட்டோமயாகத் தின் ஏழாமக்கமாய் இறுதியிற்செய்யப்படும் யாகம். 'வடக்குநோக்கிப் முகத்திலின்றும் அதர்வணவேதமும், அப்தோரியாமமென் னும் யாகமும், அதுட்டுப்பு என்னுஞ் சந்த மும், வஞ்சிப்பாவும், எணையடித் தோன்றின்' (சுடம்பு. பல்ல. உச. உரை.) 2. இந்த யாகத் தி னிறுதியிலே அத்தியயாஞ்செய்யுஞ் சாம வேதவாக்கியம். [சுடுவாய-48.]

அப்ப—1. அப்பணையழைக்கும் அண்மை விளி. 2. ஓரதிரயச்சொல். (வழக்.)

அப்பக்கோடி—ஒருவகைக்கொடி.

அப்பட்டம்—கலப்பற்றது.

அப்பட்டா—வட்டத்திருப்பி. (மலை)

அப்படி—அவ்வண்ணம். 'அப்படியொருத்தி செல்ல' (கந்தபு. தெய்வ. அக.) [அ - ஒரு சட்டெழுத்து. படி - வண்ணம்.]

அப்பணை—1. சூதாரம். 2. உத்தரவு, கட்டளை. 'ராஜாவும் அப்பணையிட்டுவிட' (குரு பரம். சூரு. 160.) 3. பிணை. [திசைச்.]

அப்பத்தான்—அப்பணைப்பெற்ற தாய். (வழக்.)

அப்பதி—1. கடல். 2. வருணன். [அப் பதி: அப் - நீர். பதி - தலைவன்.]

அப்பப்ப—ஒர் அதிசயச்சொல். [வழக்.]

அப்பம்—1. ஒருவகைச் சிற்றுண்டி. 'ஏன லெட்டொரியோடப்ப மிவையென்பவுண்டா' (வடதேச. வாண. 35க.) 2. வட்டத்திருப்பி. (மலை.)

அப்பர் — 1. ஆண் ஆட்டின் பெயர்களு ளொன்று; இஃது இப்போது வழக்கிலில்லை. 2. ஆண்குரங்கு. (தொல். பொரு. 30உ. உரை.) 3. சிவன். (பெரியபு. நமிநந். கந.) 4. சைவசமயகுரவர்கால்வரு ளொருவராகிய திருநாவுக்கரசர். (பெரிய. திருஞாந. 3கநு.) 5. தந்தையார். 'விற்பரம் ரப்பாருள் வித்தக மருப்புடைய பெருமானே' (திருப்பு. காப்பு. ந.)

அப்பன்—1. ஒற்றுதல். 'யாக்கையினப்பும்' (இராமா. இராவணன்சோக. நக.) 2. பூசுதல்.

அப்பவருந்தம்—சிற்றுண்டியினம். அபூ பம், இலையடை, கஞ்சம், சங்குல்லி, நொலையல், பூரிகை, பொள்ளல், போநகம், மண் டிகை, மெல்லடையெனப்பத்தும் அப்பவருந் கம் எனப்படும். (பிங்.)

அப்பவாணிகர்—ஒருவகைச்சாதிபார்; இவர்: அப்பஞ்செய்துவிற்பவர்.

அப்பழித்த—1. அசுத்தம். 2. குற்றம். 'அப்பழிக்குல்லாதவன்'

அப்பளக்காரம்—உறைப்பும், உவர்ப்பு முள்ள ஒருவஸ்து. 'குடல்வாதஞ்ஞலை கொடி தான வாத-மடல்புரியு மைய மறுக்கும்-நெடு வயிற்றி-னுப்பிசத்தி னோடே யுபர்குன்மநோ யகற்று-மப்பளக்காரமது' (பதார்த்த. 4க0எ)

அப்பளம்—ஒருவகைப்பப்பம்; இது: உழுந் தினாலும் அரிசியினாலும் செய்யப்படுவது. 'வாதத்தை யுண்டாக்கும் மாலதத்தை யுங் கொடுக்குஞ் - சீதத்தை மேவுகபந் தீர்க்குங் காண் - ஒதுமுழுந் - தப்பளஞ்சோற் தப்ப ளங்கா லாடிகள்விஞ் சாதுநிலை - யொப்ப வளஞ் செய்யு முரை' (பதார்த்த. 4கஉக.)

அப்பளக்காரம்—உறைப்பும் உவர்ப்பும் உள்ள ஒருவஸ்து; அப்பளக்காரம்.

அப்பளம்—அப்பளம்.

அப்பறத்தூணி—1. அம்புதொலையாமல் இருக்குங் கூடு. 2. சரகாண்ட பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

அப்பன்—1. நீருடையவன். 'ஆடனின் சடை மேவிய வப்பனே' (தேவார. திருவால. திருவிய. ந. சம்.) [அப்பு - நீர்.] 2. பிதா. 'அப்பனென்று மன்னையென்று மாரிய னென்று முனையே செப்புவது' (தாயு. பரா. உஅஉ.)

அப்பங்களை—அப்பியாசபூமி.

அப்பங்களை—பெருமாள்மாடு.

அப்பா — 1. அதிகமும் துக்கம் முதலியவைகளைக் காட்டும் ஒருசொல், 'என்னப்பா மற்றிவ் வெழுபது வெள்ளமு மொருவன்' நின்னப் போதுமோ தேவரில் வலியரோ' (இராமா. மூலபல. ௪௦.) 2. பிதாவைப் பிள்ளையழைக்கும் ஒரு வீளிப்பெயர். 3. இளைஞர் தாம் நன்குமதிக்கும் முதியோரை வளிக் கும்போதும், முதியோர் இளைஞரையன்பு காட்டி வீளிக்கும்போதும் பிரயோகிக்கும் ஒரு சொல்.

அப்பாநம்—வாழ்நுவை. (வைத்தியபரி.)

அப்பாட்டன் — பாட்டனுடையபிதா. (திசை.)

அப்பாடா— } அதிகசயத்தையும் சிரமபரி

அப்பாடி— } காரத்தையும் உணர்த்தும் ஒரு குறிப்புமொழி.

அப்பாயி—தகப்பனைப்பெற்ற பாட்டி.

அப்பால் — 1. அதன்பின்; அதன்மேல். 'பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ-வென்னினி யுறுதி யப்பால்' (இராமா. கைகேசி. ௧௧௦.) 2. அப்பக்கம். 'அப்பாலிருந்தவநசரிதரைவர்க்கு' (பாரத. நச்சுப். ௧௬.) [அ; பால்.]

அப்பாலுமடிச்சாநீந்தார் — சைவருள் தொகையடியாருள் ஒருவகைபார்.

அப்பாவி—பேதை. (வழக.)

அப்பிகை—ஐப்பசி. (S.I.I. III. 150.)

அப்பிங்கநம் — அப்பியங்கநம். [சுலூ. ௨௩.]

அப்பியங்கநம்—அப்பியங்கம். 'தேகமுமு தும் நனையும்படி முதலில், சிரசுற்சொரிந்து ஸ்நாநஞ்செய்வதுவே அப்பியங்கநமாம்' (தைல. பாயிர. ௩௧. உரை.) [சுலூ. ௨௩.]

அப்பியங்கம்—1. உடம்பிலே தைலம்பூசு தல், 'அப்பியங்கஞ்செய்யிற் செவிடுண்ணுக்கு மகலம்' (தைல. தைலவ. ௬௮.) 2. கண்ணுக்கு மைதிட்டல். 3. பிண்ணுக்கு. [சுலூ. ௨௩.]

அப்பியசித்தல் — அப்பியாசஞ்செய்தல். 'மறுமைக்குபயோகமான வேதாந்தசாத்தி ரங்களையும் நாடோறும் அப்பியசிக்கவேண்டி யது' (மது. ௪. ௧௬.)

அப்பியஞ்சநம் — 1. எண்ணெய்ப்பதார்த் தம். 2. கண்மடலில் மைதிட்டல். 3. தேகத் தில் எண்ணெய்ப்பூசுதல். [சுலூ. ௨௩. அலி; அனூ. ௩.]

அப்பியந்தம் — தாமதம்.

அப்பியந்தரகரணம்—அகத்துநிகழ்கருவி. 'அப்பியந்தரமேவாகியமென்னச் - செப்பிய கரண மகம்புற மாகும்' (பி. வி. ௧௨. உரைச் சூத்திரம்.) [சுலூ. ௨௩. அலி; அனூ. ௨௩. கரண - கருவி.]

அப்பியந்தரம்—1. இடைக்காலம். 2. உள் வீதி. 3. உள்ளிடம். 4. தடை, இடைபூறு. [சுலூ. ௨௩. அலி - முன். அனூ. ௨௩.]

அப்பியம்—தேவர்க்கிடும் அவிசு. (அற நெறிச். 26.)

அப்பியமேதம்—ஒருவகை மேகரோகம்; அதன் தன்மை: மூத்திரமானது யானையின் மதசலத்தைப்போல அதிலிரைவாய் ஒவ் வொருவேளைக்கொருபடியளவாக இறங்குவ தும் காய்ச்சினால் உவர்மண்ணைப்போல அடி யில் வண்டல்படிவதும் ஆம். (சீவரட். ௧௦௩.)

அப்பியாதநம்—1. சந்திக்கவந்தோன். 2. முன்னரறியப்படாதுவந்தோன். 'அப்பியா கதரோடுத்தமவதிகிழ்சையும்புரிதல்' (திரு வாணை. கோச்செங். ௧௬௦.) 3. வந்துசேர்ந்த வன். [சுலூ. ௨௩. அலி - எதிர். சூ. ௨௩ - வந்தவன்.]

அப்பியாதமநம்—1. சந்தித்தல். 2. வந்து சேருதல். [சுலூ. ௨௩. அலி - எதிர். சூ. ௨௩ - வருதல்.]

அப்பியாதம்—1. அடித்தல். 2. அயல். 3. எழும்புதல். 4. கொலை. 5. சந்தித்தல். 6. பகை. 7. யுத்தம். 8. வந்துசேருதல், வருதல். [சுலூ. ௨௩. அலி-கிட்ட. சூ. ௨௩ வருதல்.]

அப்பியாகாரம் — 1. உண்ணுதல். 2. களவு. [சுலூ. ௨௩. அலி; சூ. ௨௩ - உண்பது, எடுப்பது.]

அப்பியாசபூமி—ஞாநபாதத்துக்குச் சாதந மாகிய ஈவேச்சை, விசாரணை, தருமானசி யென்னும் நிலைகள். (வேதா. சூ. ௧௪௮. உரை.) [சுலூ. ௨௩ - பலகாற்செய்தல். ஊ. ௩ - நிலை.]

அப்பியாசம் — 1. இருமுறை கூறுதல். 2. சமீபம். 3. தொழில்கொள்ளுகை. 4. பலகாலஞ்செய்திருக்கை. 5. பலகாலஞ்சொல்வகை. 'மறுவப்பியாசஞ்செயலுமது' (சூத. ஞாந. ௧௪: ௩௩.) 6. பலகாலம் அந்நிறுக்கை. 7. பழக்கம். (பகவத். ௬: ௩௩. உரை.) 8. பெருக்கல் (கணக்கதிகாரம்). 9. வாய்ப்பாடம்பண்ணுதல். [சுலூஸ: அலி; சூலஸ்.]

அப்பியாசயோயம் — கடவுளைக்குறித்துப் பலகாலஞ் செய்யுந் தியானம். [சுலூஸ - பலகாலஞ்செய்தல், யோம - தியானம்.]

அப்பியாசி — 1. அப்பியாசமுடையவன். 2. ஸ்தத்திரசர்க்கில் ஒருவன்; (வேதாந்த.) இவன் எங்கும் முதிர்ச்சியால் கணவைப்போல மந்தேநோற்றாவே செகமெனக்கருதி இரண்டு சென்மத்திற் சிவன்முத்த குருவான். 'உலகம் கனவெனக்கண் டுள்ளந் கருமஞ்செய்து பிறப்பிரண்டினி லப்பியாசி' (வேதா. சூ. ௧௪.) [சுலூஸலிநு.]

அப்பியாநாயம் — தொடக்கம். [சுலூஸ ஞாந: அலி; சூஞாந - எடுத்தல்.]

அப்பியாயந்தம்—யுத்தம். [சுலூஸஃ அலி; சூஃ - மிதித்தல்.]

அப்பியுக்கணம்—1. நனைத்தல். 2. நால்வகைச் சிவஞ்ஞொன்று; அது: கவிழ்ந்த பதாலகமுத்திரையையுடைய கைத்தலத்தி னுள் பதார்த்தத்தினிடத்துத்தோன்றிய சித் திவகு பிரகாசமானது தன்னுடைய தாகத் தையிட்டு நீங்காமலிருக்கும்பொருட்டு மூடுவது. 'தருகம் கவசந்தா னப்பியுக்கணத் தென் - நரைசெய்வர்' (சைவச. பொது: ௧௦௦.) 3. 'தென்த்தல். [சுலூஸுகுண: அலி; உக்ஷண - நனைத்தல்.]

அப்பியுத்தாயம் — 1. இருக்கையிலிருந் தெழுப்பதல். 2. உயர்தல், மேம்படல். 3. கீர்த்தி. 4. சித்தியடைதல். 5. சூரியோதயம். 6. மெய்யெழுகை. (பகவத். ௬: ௭.) [சுலூஸ ஞாந: அலி; உலூஸ - எழுதல்.]

அப்பியுதயம்—1. (இரகம் முதலியவைகளின்) உதயம். 2. சித்தியடைதல். 3. சூரியோதயம். 4. திருவிழா. 5. தொடக்கம். 6. வளர்ச்சி, நல்வாழ்வு. 7. வர்த்திப்பு. [சுலூஸ ஞாந: அலி; உலூஸ - உதித்தல்.]

அப்பியுபகமம் — 1. அணித்தாகுகை, போய்ச்சேருகை. 2. இயைபு. 3. மெய்யென்றெத்துக்கொள்ளுகை. 4. வாக்குத்தானம், உடன்பாடு. [சுலூஸவம8: அலி; உலூஸ8: போதல்.]

அப்பியுபபந்தி—1. உடன்பாட்டுப்பொருத்தம். 2. உதவிக்குப்போதல். 3. தயவு, இரங்குகை. 4. தேற்றுகை. 5. பாதுகாப்பு. [சுலூஸவவதி: அலி; உலூஸவதி - போதல்.]

அப்பியுபாயம் — 1. கைக்கூலி. 2. புகழ்ந்து கொடுக்கும் உபகாரம் [சுலூஸவாயந: அலி; உலூஸவந - உபகாரம்.]

அப்பியுபாயம் — 1. உடன்பாட்டுப் பொருத்தம் 2. மிக்க உபாயம். [சுலூஸவாய: அலி; உலூஸவாய-போவது.]

அப்பிரகதீபம் — ஒரு வைத்தியனால்; அது: அப்பிரகத்தைப்பற்றிச் சொல்வது.

அப்பிரகபற்பை — அப்பிரகபற்பம். (இராசவைத். ௭.)

அப்பிரகபாஷாணம்—வினாவுப்பாஷாணத் தொன்று. (மூ. அ.) [சுலூஸ; வாஷாண.]

அப்பிரகம்—ஒருவகை நிரசவஸ்து; இது: பொன்னப்பிரகம், வெள்ளியப்பிரகம், தேனப்பிரகம், கிருட்டிணப்பிரகம், கெந்த காப்பிரகம் என நிறம்பற்றி யைவகைப்படும். இவையெல்லாம் தூற்றிருபதுவகையுலோகங்களிற் சேர்ந்தவைகள். 'அப்பிரக மென்றறந்தாலண்டமகோதாரும்-எப்பிரமியங் களுமுன் னீரிழிவும் - வெப்பூரத், பேதமும் போகாமேகப் பித்தமுக்கண் ணேயும்பல் - வாதமும்போந்தாதுவுமா மால்' (பதார்த்த. ௧௨௧0.) [சுலூஸக.]

அப்பிரகலோகம்—பிரமலோகம் இருபதி னுள்ளே பன்னிரண்டாவது. (பௌத்த; மணிமே. ௩.)

அப்பிரகாசத்துவம்—அப்பிரதாநம்.

அப்பிரகாசத்துவம் — பிரகாசமில்லாத தன்மை. (வாசுதே. ௧௧௪.) [சுபுக்ராஸு க்ஷம்; அ - எதிர்மறை. ப்ரகாஸக்ஷம் - பிரகாசத்தன்மை.]

அப்பிரகாசம்—1. இருள். 2. பிரகாச மின்மை. 'ஒருகாலத்துப் பிரகாச மொரு காலத் தப்பிரகாச மருவாநிற்குமோ சத்து' (குத. எக்கி. பூ. சள: ௨௭.) 3. பிரசித்த மல்லாதது. 4. மறைவிலிருப்பது. 5. வெளிப் படையல்லாதது. [சுபுக்ராஸு: அ - எதிர் மறை. ப்ரகாஸ - ஒளி.]

அப்பிரகிருட்டம்—காக்கை.

அப்பிரகை — அப்பிரகபற்பம். (இராச வைத். ௭.)

அப்பிரசந்நம்—1. கலங்கல். 2. திருத்தி பெற்றிராமை. 3. பிரியவீனமாயிருத்தல். [சுபுலுந்: அ - எதிர்மறை. ப்ரலுந் - தெளிவு, பிரியமானது.]

அப்பிரசம் — 1. சந்ததியில்லாதது. 2. சநங்களில்லாதது. [சுபுஜ: அ எதிர்மறை. ப்ரஜா - சந்ததி, சநம்.]

அப்பிரசன் — சந்ததியில்லாதவன். [சுபுஜ: அ; ப்ரஜா - சந்ததி.]

அப்பிரசாதம் — தயவின்மை. [சுபு லாடி.]

அப்பிரசாதை—மலடி.

அப்பிரசித்தம் — 1. பிரசித்தமின்மை, வெளிப்படையாகாமை. 2. அறியப்படாதது. (அநுமாந. ௧௫-பக்.) [சுபுலுலிஜ.]

அப்பிரசித்தவிசேடணம் — பக்கப்போலி வகையுளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப் படையில்லாதபொருளைத் துணிபொருளாக வைத்துப் பக்கவுறுப்புக்கூறுவது. (மணிமே. 29; 151) [சுபுலுலிஜ - வெளிப்படையின்மை. விசேடணம் - துணிபொருள். அபுலுலிஜவிசெஷணம்.]

அப்பிரசித்தவிசேடியம் — பக்கப்போலி வகையுளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப் படையில்லாத பொருளைப் பக்கவுறுப்பின் விசேடியமாகக்கூறுவது. (மணிமே. 29; 152.) [சுபுலுலிஜவிசெஷ்யம்.]

அப்பிரசித்தவுபயம்— பக்கப்போலிகளுள் ஒன்று. (மணிமே. 29; 152)

அப்பிரசித்தாசம்பந்தம் — பக்கப்போலி வகையுளொன்று; அது: தமக்கு மாறாய்நின்ற வன், ஆராய்ந்து துணிந்தபொருளைத் தானும் அவனுக்குப் பொருந்தச் சாதித்துக்கொடுத்தல். 'அப்பிரசித்தா சம்பந்தமாவது, எதிரிக் கிசைந்த பொருள்சா தித்தல்' (மணிமே. ௨௧: ௧௮௬.) [சுபுலுலிஜ - வெளிப்படையாகாத. அலுலுஷு - விசேடிய விசேடண சம்பந்தமின்மை. அபுலுலிஜாலுலுஷு.]

அப்பிரசித்தோபயம்—பக்கப்போலிவகையு ளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப்படையில்லாத விசேடண விசேடியங்களைப் பக்க வுறுப்பாகக்கூறுவது. [சுபுலுலிஜாலுலுய.]

அப்பிரந்தியகூடம் — இந்நிரியங்களுக்கு விடயமாகாதது. 'அமூர்த்தமாய் அப்பிரந்தி யகூடமாய்' (சி. சி. ௧: ௩௦. ஞாநப்.) [சுபு ளுக்ஷ: அ; ப்ர-க்ஷ.]

அப்பிரந்தியயம்—1. அறிவில்லாமை. 2. சந்தேகம். 3. நம்பிக்கையின்மை. 4. விருதியன்மை. 'அதாது' பார். [சுபுலுக்ஷ: அ - எதிர்மறை. ப்ர-க்ஷ - விருதி, நிச்சயம், நம்பிக்கை, அறிவு.]

அப்பிரத்துதப்பிரசஞ்சாலங்காரம் — புனை விலிபுகழ்ச்சியணி; அது: அவர்ணியத்தை வர்ணிக்க அதனது சம்பந்தத்தால் வர்ணியந் தோன்றுதல். (குவல.) [சுபுலுலுதபு ஸாலாலாலகார.]

அப்பிரத்துதம் — 1. சம்பந்தப்படாதது. 2. தொடங்காதது. 3. புகழப்படாதது. 4. வழக்கமில்லாதது. [சுபுலுலுத: அ; ப்ர ளுலுத - சம்பந்தப்பட்டது; தொடங்கப் பட்டது; புகழப்பட்டது.]

அப்பிரதக்ஷினம்—இடம்வருகை. [சுபு ளுக்ஷிண: அ; ப்ர-க்ஷிண - வலம்வருதல்.]

அப்பிரதட்சினம் — அப்பிரதக்ஷினம். [சுபு ளுக்ஷிண.]

அப்பிரதாநம்—1. தோனநிலை, சிரேட மில்லாதநிலை. 2. தலைமையில்பொருள்.

‘பிரதா கத்தோடப்பிரதாநம் - தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே’ (பி. லி. ௧௮. உரைக்குத்திரம்.) 3. முக்கியமற்ற செயல். [அப்யாந: அ; வ்யாந - தலைமையாயது, முக்கியமாயது.]

அப்பிரதீகம் — ஒருநாகம். (சிவதரு. அளர்க்கோகலி. ௧௨௦.)

அப்பிரதீட்டம் — ஒருநாகம்; இதில் கொடியபாலிகள் யந்திரங்களிலிடப்பட்டு அரைக்கப்படுவார்கள்.

அப்பிரதீபிதி — 1. தோல்வித்தாநம் இரண்டனுள் ஒன்று; அஃது: அர்த்தம் தெரியாதது. (சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவாக்.) 2. உண்மையாகக்கொள்ளாமை.

அப்பிரதீபை—1. தடுமாறுதல். 2. திகைத்தல். 3. தோற்றாகம். (சி. சி. ந: ச. சிவாக்.) 4. விடைசொல்லத்தெரியாது வேறொரு குற்த்துடையான் போன்றிருத்தலாகிய தோல்வித்தாநம். (சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவாக், சிவஞா; தர்க்கபா. அச.) [அப்யாநி: அ - எதிர்மறை. வ்யாநி - ஒளி, அறிவின்விளக்கம்.]

அப்பிரதீபம்—அபிராவதயானை. [அப்யாநா: அப்ய - தேவுலகம். நாந - யானை.]

அப்பிரபுட்பம் — 1. ஆகாயப்பூ, இல் பொருள். 2. நீர். 3. மழை. [அப்யவாஹ: அப்ய - மேகம். வாவ - பூ.]

அப்பிரம்—1. அப்பிரகம். 2. ஆகாயம். 3. தேவலோகம். 4. பொன். 5. மேகம். (பிங்.) ‘மேகசன்னுரீர் பொழிதலாலப்பிரமெனு ளாமஞ்சாரும்’ (மச்சபு. சூரியரத. ௧௭.) [அப்ய.]

அப்பிரமண்ணியம்—உதவிவேண்டிக் கூறக் குறிப்புமொழி. (சுவீ. 455. பண்டித. அ. கோ. பதிப்பு.)

அப்பிரமானம்—1. அளக்கப்படாதது. 2. எல்லக்குட்படாதது. 3. பிரமானமல்லாதது. ‘சாத்திரவசகம்அப்பிரமானமாய்வினம்’ (விசாரசா. ௫௯) [அப்யாநா: அப்யாந - அளவை.]

அப்பிரமனாபலோகம் — பிரமலோகம் இருபதனுள் ஐந்தாவது. (மணிமே. ௬.)

அப்பிரமானிக்கம்—1. ஆதாரமற்றது. 2. அயோக்கியத்தனம்.

அப்பிரமாதம் — சாக்கிரதை. ‘புத்தி நம்போதமப்பிரமாதமுமளித்தான்’ (கூர்மபு. தமோ. ௧௦.) [அப்யாநா: அ - எதிர்மறை. வ்யாநா - அவதானின்மை.]

அப்பிரமலை — மேகசமூகம், மேகநிறை. [அப்யாநா: அப்ய - மேகம். வ்யாநா - வரிசை.]

அப்பிரம — அப்பிரமை, ஐராவதயானையின் பெண்யானை.

அப்பிரமேயம்—1. எல்லைப்படாதது. 2. ஓரெண்; அது: தசமகாபூரி. 3. பிரமம். 4. பிரமானத்தினால் அறியப்படாதது. [அப்யாந: அ; வ்யாந - அளக்கப்பட்டது.]

அப்பிரமேயன் — 1. கடவுள். 2. சிவன். ‘புகழ்கொளப்பிரமேயன்’ (குத. எக்கி. பூ. ௩௩: ௬.) 3. பிரமானங்களாலறியப்படாதவன். ‘அத்துவாமூர்த்தியாகிய யப்பிரமேயனாகி’ (குத. நூந. ௧௬: ௧௮.) [அப்யாந: அ; வ்யாந - அளக்கப்பட்டவன்.]

அப்பிரமை—1. பொய்யறிவு. [அ - எதிர்மறை. வ்யாந - மெய்யறிவு.] 2. கீழ்த்திசைப் பெண்யானை.

அப்பிரயோக்சியம் — 1. ஏவப்படாதது. 2. பிரயோகிக்கப்படாதது. [அ - எதிர்மறை. வ்யாந - ஏவப்படுவது, பிரயோகிக்கப்படுவது.]

அப்பிரயோசநம் — பிரயோசனமின்மை. ‘அநிர்வசயமாயப்பிரயோசனமாய்’ (சி. சி. ௬: ௫. நூநப்.) [அப்யாநா: அ; வ்யாந - அளக்கப்பட்டது.]

அப்பிரவீர்த்தம்—1. செய்யஏவாதது. 2. செயலிலது. [அப்யவத: அ - எதிர்மறை. வ்யாந - எழுப்புவது, ஏவுவது.]

அப்பிரவீர்த்தம் — 1. ஏற்படாமை. 2. சம்பவியாமை. 3. செய்ய ஏவாமை. 4. செய்யாதொழிதல். 5. துராசாரம். 6. தொடக்காமை. 7. முன்போகாமை. [அப்யவத: அ; வ்யாந - சம்பவீத்தல், ஆசாரம், தொடக்கம், போதல்.]

அப்பிரவிருத்தன்—அப்பு.

அப்பிரவிருத்தன்—பிரவிருத்தியற்றவன். [சுபுவுது: அ - எதிர்மறை. ப்வுது- தொழில்செய்யத்தொடங்கினவன்.]

அப்பிரவிருத்தி—1. செயலெழ்ந்திருக்கை. 2. முயற்சியின்மை. 'ஆன்மாவின் சிவத்துவம் அப்போ தப்பிரவர்த்திருப வநபிவியத்தி யெனுஞ்சத்தி யருபமாயிருந்து' (சி. சி. எ: ௨. ஞாநப்.) [சுபுவுது: அ - எதிர்மறை. ப்வுது - செயல், முயற்சி.]

அப்பிராகிருதம்—1. பாகதமல்லாதது. 2. பிரகிருதிசம்பந்தமல்லாதது. 'அப்பிராகிருத லோகம் நித்தியம்' (சி. சி. ௨: ௭௨. சிவாக்.) 3. விசேடமானது. [சுபுவுது: அ - எதிர்மறை. ப்ராகுத - பிரகிருதிசம்பந்த முடையது, கோடிய பேச்சு.]

அப்பிராணம் — சுவாசமின்மை. [சு; ப்ராண - சுவாசம்.]

அப்பிராணி—1. உயிரில்லாதது. 2. வலி யற்றவன். 3. பேதை.

அப்பிராத்தகாலம்—1. நிக்கிரகத்தாங்களு ளொன்று; அது: பிரதிஞ்குருமுதலிய ஐந்து அவயவங்களையும் முறைபிறழப்பிரயோகித் தல். 'அப்பிராத்தகாலமாவது - வரதம் பண்ணுமிடத்து வரதியானவன் பஞ்சா வயவங்களை யடைவின்மாறிப் பிரயோகித்த லெனவறிக' (சி. சி. அளவை. ௧௪. மறை.) 2. பிராத்தகாலமல்லாதது. [சுபுவுது: அ; ப்ராவுகால - அடைந்தகால முடையது.]

அப்பிராத்தம்—1. அடையாதது. 2. வரா தது. 3. விதிப்படிவராதது. 'எத்தமப் பிராத்தப் பிராத்தியபேதமெனில்' (குத. எக்கி. பூ. ௩அ: ௧௪.) [சுபுவுது: அ; ப்ராவு - அடைந்தது.]

அப்பிராந்தி — 1. தடுமாற்றமின்மை. 2. மெய்யுணர்வு.

அப்பிராபியம் — அடையத்தகாதது. 'அப்பிராப் பியமென் றுரைக்கினம் முத்திக் கமைந்தசா தந்தமு வுதலென் - னெப்ப வாதலினால்' (குத. எக்கி. பூ. ௩அ. ௧௫.)

அப்பிராமணன் — 1. பிராமணனல்லாத வன். 2. பிராமணனைப்போன்றும் பிராமண னல்லாதவன். (பி. வி. ௨௧. உரை.) [சு - அன்மை, ஒப்புமையுள்ளிட்ட அன்மை.]

அப்பிராமாணியம் — பிரமாணத்தாலே நிச்சயம்பண்ணப்படாதது; பிரமாண மாகாம. 'புத்திகாசாரியர் புத்திகர்க்குத் திகைப்பண்ணக்கடவர்களென்றும் வசநம் நிஷ்பலமாய் அப்பிராமாணனியத் தாநமாய்ப்போகாதோ' (சி. சி. அ: ௫. ஞாநப்.) 'இதரமாமார்க்கங்களுக்கும் அப் பிராமாணிய மெடுத்தியம்பல் கூடாது' (குத. எக்கி. பூ. ௨௨: ௧௩.) [சுபுவுது: அ - எதிர்மறை. ப்ராண - பிரமாண முடையது.]

அப்பிரியநு—ஒதியமரம். [மலை.]

அப்பிரியம் — 1. மேகசம்பந்தமானது. [சுபுவுது: அபு - மேகம்.] 2. வெறுப்பு, வெறுப்பானசெயல். 'நேர்த்தெனக் கப் பிரியத்தை யாற்றினை' (நல். பார. இந்திர. ௭௭.) [சுபுவுது: ப்ரிய - விருப்பம்.]

அப்பிரியன்—சத்தரு. [சுபுவுது: ப்ரிய - நண்பன்.]

அப்பிரிதி—1. சிநேகமின்மை 2. பகைமை 3. வெறுப்பு. [சுபுவுது: ப்ரிதி - விருப்பு.]

அப்பிரேகசாதம்—தன்னை யேவுவோ னில்லாத கருவி; அது: பறவைக்குச் சிறை யும் காலும் போல்வது. (மணிமே. ௨௬௦.) [சுபுவுது: அ - ஏவுவோன். லாயந - கருவி.]

அப்பிரகம்—புளிமா. [மலை.]

அப்பு—1. அப்பென்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2. அம்பு. 'வில்லமிழப்பொடு' (கந்தபு. இரண். குரபன். ௪௧.) [அம்பு என்பதன் விகாரம்.] 3. கடல். 4. கடன். 5. தந்தை. 6. நீர்; இது குளிர்ந்து பிறபொருள்களை நெடுழ்ச்செய்யும். 'துப்பா யின்தாய்த் துவரத் தகைசே-ரப்பா யுவரற் றழிவில் பொருளின் - வைப்பாய்' (கந்தபு. காளிந். ௬.) 7. முப்பத்தாறுதத்து வங்களுள்ளொன்று. அது சிற்றண்டத்திலே பிருதிவிபூதத்திற்கும் அக்கிமிபூதத்திற்கும்

இடையிலிருக்கும் ஓர் அசாதாரணபூத மாயப் பிறைவடிவமுடையதாய் வெண்ணிற முடையதாய்த் தாமரைப்பூவாகிய அடை யாளமுடையதாய் இருக்கும் என்றும், (சி. சி. உ: சுசு, சுசு, சுசு, ம் உரை களும்.) பேரண்டத்திலே துலபூத ப்ருதிவீதத்துவத்துக்கப்பால் தசகுணமதிக மாக ஆவரித்திருக்குமென்றும் சொல்வர். (வி. ணி. உஎக.) 8. பாதிரிமரம். 9. பூரட காண். 10. பகல்முசுர்த்தம் பதினெந்தி லொன்று. (லிதாந. குணகுண. எந. உரை.) 11. துடை. 'அம்மவென்று அப்புத்தட்டி' (சுரு. 5. 4. 7.) 12. வீட்டுவேலைக்காரன்.

அப்புக்கட்டு — அம்புகனின்கட்டு (பதிற் றுப். 16. 4. உரை).

அப்புத்திட்டி—கட்டுக்கொடி.

அப்புத்திதாய் — முப்பத்தாறுதத்துவங் களுள் ஒன்று. ('தத்துவம்' பார்.)

அப்புதல்—1. அறைதல். 2. ஒற்றுதல். 'இருவரும் புயங்கனி னப்பி மொத்தினர்' (பாரத. பதினே. சுசு.) 3. கும்முதல். 4. கொட்டுதல். 5. கௌவல். 6. சாத்துதல். 7. அசுதல். 'அரைபடு மகிலுஞ் சாந்து மப்பி' (திருவின. காட். கந.)

அப்புது—யானையைப் பாகன் தட்டிக் கொடுக்கவிற கூறும் ஒரு குறிப்புமொழி. 'அக்கையத்தலத்திலுப்பு தாதையென' (சிந்தா. 1834.)

அப்புதுதவாதீதம் — அப்பு என்னும் பூதமே பிரமம் என்பவனுடைய மதம். (த. சி. போ. உஅ0.)

அப்புதவம்—1. உப்பு. 2. நவசாரம்.

அப்புலிங்கத்தலம் — திருவானைக்கா ள்ளொரு சிவதலம். இத்தலத்தில் இருக்கிற சைவலிசை மூலத்தானத்திலே சலமே லிங் கசகாமாகத் திரண்டிருப்பதனால் அப்பா காசலிவலிங்கமென்பர். (திருவானை. ஓர்த்தி. உ.)

அப்புலிங்கம் — பஞ்சலிங்கத்துள் திரு வானைக்காவில் உள்ளது.

அப்புலிங்கோபம்—சேத்தமம்.

அப்புலண்டம்—தகரை. (வைத்தியபரி.)

அப்புறப்படல் — குறித்த ஓரிடத்துக் கப்பாற்போதல்.

அப்புறப்படுத்தல்—இடமாற்றதல்.

அப்புறம்—1. அப்பக்கம், மற்றைப்பக்கம். 'அப்புற வலகினுள்ளர் ரநிந்திட யானே சென்று - செப்புவ னென்பான் போல' (கந் தபு. தேவகி. நு.) 2. அதன்பின். 3. வெளிப் பக்கம். 'சுற்றமப்புறநிற்க.' (இராமா. கங்கை. நுஎ.)

அப்புச்சிகாட்டுநல்—கண்ணிதழை மடித் துக் குழந்தைகளைப் பயமுறுத்துதல். (திவ். பெரியாழ் 2. 1. 1)

அப்புதி—அப்பூதியடிகள். 'ஒருநம்பியப் பூதி' (திருத்தொண்டத்தொகை. ச. சுந்தர.)

அப்பை—1. அப்பைக்கோவை. 2. கற் கொவ்வை. 3. கொன்றை.

அப்பைநோவை—ஒருவகைக்கோவைக் கொடி. (பதார்த். நுசுஎ.)

அப்பொழுது—அக்காலத்தில்.

அப்பொழுதை—அப்பொழுது. ஐ-சாரியை.

அப்போதைநீங்கப்போது — ஒன்று வேண் டியதாகக்கண்ட அந்தந்தக்காலம்; 'அஞ்ச லஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப் போதே - நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பரா பரமே.' (தாயு. பரா. கடசு.)

அப்பாந்துதப்பிரசஞ்சாலங்காயம்—புனைவிலி புகழ்ச்சியணி. (குலல. உஅ.) [சுவ லுத- புனையாதது. ஸ்ரஸாலா - புகழ்தல்.]

அப—அபாவம், இயற்கையல்லாமை, இழத்தல், எதிர்மறை, தவறு, நீக்கம் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழி உபசர்க்கம். கீழ்மையெனவும் வித்தியாசமெனவும் பொருள்படும். [சுவ.]

அபங்கியதி—1. அபகீர்த்தி. 2. நிற்கை. [சுவவ்யாதி: அவ - எதிர்மறை. வ்யாதி- புகழ்.]

அபங்கிரம்—1. கிரமமின்மை. 2. தோற் றேடுதல். 3. போதல். 4. விலகியோடுதல். [சுவ - இயற்கையல்லாமை, சு-8 - அடி வைத்தல்.]

அபங்கிரியை—அபகாரம். [சுவகிரியா: சுவ; கிரியா - செயல்.]

அபக்தவம்—1. சீர்னமாகாதது. 2. பக்குவ மின்மை. 3. பாகம்பண்ணப்படாதது. 4. பூரணப்படாதது. 5. முதிராதது. [சுவகூ: அ - எதிர்மறை. வகூ - முதிர்ந்தது.]

அபகிருவர்—அபங்கன்.

அபகிருவர் — பக்குவரல்லாதவர். 'அபக் குவர்க் கோவந் நலந்தரின் விளங்கும்' (தாயு. நினை. அ.) [சு - எதிர்மறை. பக்குவர் - பக் குவமுடையவர்.]

அபகிருவி — பக்குவமில்லாதவன். 'அபக் குவியாகி என்னிலைப்பற்றி' (தாயு. எங்கு. எ. உரை.) [சுவகூ - பக்குவமின்மை. இ - ஒரு விருதி.]

அபகருடம்—அவகடம். வஞ்சகம். 'அபகட நினைவிகள்' (திருப்பு. உசஉ.) [சுவகூடம்.]

அபகருமம்—1. புறப்பட்டுப்போதல். 2. மரணம். 3. மறைந்துபோதல். [சுவமரி: அவ - நீக்கம். மரி - போதல்.]

அபகருடசமை—அசத்தான உத்தரசாதி யில் ஒருவகை; அது: அவ்வியாத்தமான திட்டாந்த தருமத்தால், அவ்வியாபகமான தருமத்தினதபாவத்தைப் பொருளுக்கு வரு வித்தல். 'சத்தம் அநித்தியம், காரியத்து வத்தால், கடம்போல' என்றுசொல்லுதற் கண், ஒருவன் இங்கனஞ் சொல்லாநின்றான்; 'காரியத்துவ ஏதுவார் கடம்போலச் சத்தம் அநித்தியமாயின், அந்த ஏதுவார் கடம் போலச் சத்தமுஞ் செவியார் கவரப்படாத தாகவேண்டும். கடம் செவியினர் கவர்வ தன்றே' என. (தர்க்க-பா: ச.) [சுவ கஷ-ஃஸரி.]

அபகரித்தா — 1. அகற்றுவோன். 2. அபகரிப்போன். 3. கள்ளன். [சுவ ஹத-ஃ.]

அபகரணம்—1. அபகரித்தல். 2. களவு செய்தல். 3. தவறுசெய்தல். [சுவ-தவறு. ஹரண - எடுத்தல். கரண - செய்தல்.]

அபகரித்தல் — 1. எடுத்துக்கொண்டு போதல். 2. கவர்தல். 'என்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையபகரிக்க வந்த, சின்மயம்' (தாயு. ஆசை. நட.) 3. வஞ்சனையாய்க் கவர்தல். 'குதிரைகளையும் வேகத்தையுடைய யானைகளுடன் அபகரிக்கச் சென்றார்கள். (கந்தபு. திக்கு. நட. உரை.) [சுவ ஹார.]

அபகருடசமை — அபகருடசமை. [சுவ கஷ-ஃஸரி.]

அபகருமம் — 1. இடுக்கண்செய்தல். 2. கடனிறுத்தல். 3. தகாதசெயல். 4. தூர்க் கருமம். 5. பொல்லாக்கு. [சுவகூ-ஃநு: அவ - தவறு. கூ-ஃநு - செயல்.]

அபகருளங்கம்—தீராவகை. [சுவகூஹம்.]

அபகாசம் — வீண்சிரிப்பு. [சுவஹாஸ: அவ - தவறு. ஹாஸ - சிரிப்பு.]

அபகாநம் — 1. அடித்தல். 2. கொல்லல். 3. வெட்டல்.

அபகாரகள் — கள்ளன். [சுவஹாரக: அவ - தவறு. ஹாரக - கவர்வோன்.]

அபகாரம்—1. களவுசெய்தல். 2. கொடுங் கோன்மை. 3. பகைமை. 4. பிறருடைமையை நியாயமின்றி எடுத்துச் செல்லிடல். 5. மறைத்துவைத்தல். 6. தீயசெயல். 'அவரிச் செநர்க் கபகார மெத்தனை புரிவான்' (நல். பாரத. அரசநீ. 159.) [1, 4, 5. சுவஹா: அவ - தவறு. ஹா: - எடுத்தல். 2, 3, 6. சுவகார: அவ - தவறு. கார - செயல்.]

அபகாரி—அபகாருஞ்செய்வோன். [சுவ காரிநு.]

அபகிருதி — 1. இடுக்கண்செய்கை. 2. தூர்ச்செய்கை. 3. பகைமை. [சுவகூ: அவ - தவறு. கூ - செயல்.]

அபகிர்த்தி—1. தூர்க்கீர்த்தி. 2. நிந்தை. 'நாம் பகைவர்களையடக்காமல் வாழுதல் அபகிர்த்திக்கிடம்' (கந்தபு. சூரனமை. நட. உரை.) [சுவகூ: அவ - தவறு. கூ - புக்கம்.]

அபகருடனம் — சுற்றல்.

அபங்கம் — 1. கோளகபாஷாணம். (மூ. அ.) 2. பங்கமின்மை. [சுவஹம்.]

அபங்கன் — நாசமில்லாதவன், பங் கமில்லாதவன். 'மங்கையுமைபங்குமையபங்க' (சேதுபு. சருவ. உ0.) [சுவஹம்]

அபிச்சாயை—1. சாயையில்லாதது. 2. தன்னுடையான சாயை. 3. தீமையைக்குறிக்கும் சாயை, பிசாசின்தோற்றம். [அவலாபா: அவ - கேடு. மாயா - நிழல்.]

அபிச்சுமாரம் — 1. காக்காய்வலி. 2. பைத்தியம். [அவலார: அவ - நீக்கம். லார - நினைப்பு.]

அபசுநம் — துன்னிமித்தம். [அவஸகூந: அவ-தவறு. ஸகூந-நினைப்பு.]

அபசுநம்-அச்சப்படாமை. [அவஸஹ: ஸஹ - பயம்.]

அபசுநம்—1. அமங்கலமொழி. 'சுசுத்த வபசுத்த சொருபமாய்' (சூத. எக். ச. ௧௮.) 2. வழுஉமொழி. 3. வீண்பேச்சு. [அவஸஹ: அவ-தவறு. ஸஹ - சொல்.]

அபசுநம்—தீமை.

அபசுநீ — 1. அநலோமராகிய தீழ்ச்சாதியார். (மது. ௧௦: ௧௦.) 2. தீழ்மக்கள். [அவலாப: அவ-தீழ். லாப-இருப்பவன்.]

அபசுநன்—1. அநலோமனாகியதீழ்ச்சாதி யான். 2. தீழ்மக்கள். [அவலாப.]

அபாப்தம்—1. வழுஉமொழி. 2. அமங்கலச்சொல். 3. அபக்கியாதி.

அபசயப்படல்—தோல்வியடைதல்.

அபசயம்—1. குறைவு, தேய்வு. (பி. வி. ௧௪. உரைக்கு.) [அவஹய.] 2. சித்தியடையாமை. [அவஹய.] 3. தோல்வி. 'அசுரர் சேனைக ளுறுபுரத்தோடு மபசயத்துன்ற' (மச்சு. திரிபுரவிச. உ.) [அவஹய.]

அபசாயம்—1. பின்னிகை. 2. புறப்படுதல். [அவலாரண: அவ; லாரண - போதல்.]

அபசரிதம்—1. தர்ச்சரிதம். 2. துராசாரம்.

அபசருச்சுதம்—1. கைவிடுதல். 2. சொல்லுதல். 3. நன்கொடை. 4. பிறவிகீக்குதல். [அவலாஜ-த: அவ - தவறு. லாஜ-ந - வீதேல்.]

அபசவ்வியம்—உலப்படக்கம். 'நலத்தசவ்வியமேயபசவ்வியநாமம்' (வேதா. பிரதக். ௧௨.) [அவலாபு: அவ - நீக்கம். லாபு-இடப்படக்கம்.]

அபசாயம்—1. இறுதி. 2. நிச்சயம். 3. நிச்சயப்படுத்தல்.

அபசாயம் — 1. உபசாரமின்மை. 2. குறைவு. 3. துராசாரம். 'அத்தகையபசாரந்தான் னன்னவன்செய்தும்' (மச்சு. சந்திரோ. ௧௭.) 4. புத்தியபாகங்கவணியாமை. 5. புறப்படுதல். 6. போகும்வாயில். 7. போதல். 8. மாணம். [1, 2, 3, 4, 8. அவலார. 5, 6, 7. அவலார.]

அபசாரி—1. ஒழுக்கந்தவறினவன், ஒழுக்கந்தவறினவன். 2. பொல்லாதவன், பொல்லாதவன்.

அபசித்தாந்தம்—1. தன் சித்தாந்தத்திற்குணங்காதனவற்றைச் சொல்லிச் சித்தாந்தஞ் சாதித்தல். (சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவஞா.) 2. சித்தாந்தத்தின்கேடு; அது: நிக்கிரகத்தாந்தது ளொன்று. (தர்க்கபா. அச.) [அவ - தவறு. லிஜாந - முடிந்தமுடிப்பு.]

அபசிதம்—1. குறைக்கப்பட்டது. 2. பொருட்செலவுசெய்யப்பட்டது. 3. வாழ்த்தப்பட்டது. [அவலித.]

அபநமாயம்—1. காக்காய்வலி. 2. புத்தியின் தெளிவு நீங்குதல். (சீவரட். உச0.) [அவ; லார.]

அபநமாயோகம்—புத்தியின் தெளிவை நீக்கும் ஒருவகைரோகம். (சீவரட். உச0.) [அவலார-பைத்தியம். ரொம - நோய்.]

அபசேயம் — தோல்வி. [அவஹய.]

அபநீகிருதம் — ஐந்தாகப் பகுக்கப்படாதது. 'ஆயவபநீகிருத ங்கும வாகாயமும்' (சூத. எக். உத். ௩: ௬.)

அபட்கை—பாம்பின் தீவாய் விஷப்பல். (தமிழ்லெக்ஷிகன்.)

அபட்சணம் — உபவாசம், [அவகூண: அ - எதிர்மறை. ஹகூண - உணவு.]

அபட்சியம் — உண்ணத்தகாதது. 'அபட்சியபட்சணப்பிராயச்சித்தம்' (மது. ௧௧: ௧௬௪.) [அவகூண: அ - எதிர்மறை. ஹகூண - உண்ணத்தக்கது.]

அபட்டம் — யானைத்தோட்டியின் துனி. [அவலாபு.]

அபட்டமம்—அபந்நலம்.

அபட்டமம் — யானைத்தோட்டியின் னுனி. [சுவடியு. 8.]

அபடி—திரைச்சீலை. [அபடி.]

அபந்நம்—1. கட்டப்பட்டாதது. 2. தவறு. 3. பயனில்சொல். 4. பொய். [சுவடியு: அ - எதிர்மறை. வெது - கட்டுப்பட்டது.]

அபந்நியசந்திர — நண்டு. [சுவது] ஸசூ: அவது - பிள்ளை. ஸசூ - விரோதி.]

அபந்நியதை—மருத்துவச்சி. [சுவது] ஞா: அவது - பிள்ளை. ஞா-கொடுப்பவன்.]

அபந்நியநோஷம் — தருணசுரத்தில் வரும் ஏழுவகைத் தோஷங்களிலொன்று. (சீவரட். ௩௦.)

அபந்நியபநம் — யோநி. [சுவது]வய: சுவது - பிள்ளை. வய - வழி.]

அபந்நியம் — 1. பத்தியந்தவறுதல். 'இச்சையுட னரிச்சைபிற ரிச்சையெனு பிவற்று வியம்பவறு பிராரத்த மூன்று வகைப் படுமா - லச்சுரர்க ளானும்விலக் குதற்கரிய வாகு மபத்தியஞ்செய் திடறனக் கே கேடெனவின் கறிந்தும்' (வேதா. சூ. களடு.) 2. பிள்ளை. [1. சுவது. 2. அவது.]

அபந்நியவிக்ரயம்—1. தன்மகட்கொண் டானிடம் பரிசம்வாங்கும் பிதா. 2. பிள்ளை யை விற்பவன். [சுவது]விக்ரயிநு: அவது - பிள்ளை. விக்ரயிநு-விற்போன்.]

அபந்நியநம்—1. அவமதிப்பு. 2. கெட்ட சிந்தனை. [சுவது]நா: அவ - தவறு. யுநா - எண்ணம்.]

அபந்நிரபம்— } 1. வெட்கக்கேடு. 2. அபந்நிரபை— } வெட்கப்படுகை. [சுவது]வா: அவ; சுவா - வெட்கம்.]

அபந்நிரகவாதம் — ஒருவகை வாத ரோகம்; அது: ஊர்த்துவகாயத்திலிருந்து அதோகாயத்தை மாத்தலடையச்செய்தும், அதோகாயத்திலிருந்து ஊர்த்துவகாயத்தை மாத்தலடையச்செய்தும், மிகுந்த உபந்நிர வத்தை விளைப்பதும், அங்கத்தை விற்போல

வளைத்து வருத்தமுற நெட்டுவிர்ப்பை யெழுப்புவதுமான ஒரு நோய். (சீவரட். கசு௦.)

அபநம்—மநாதீத பூரண நின்மல சிவம். 'புரையாருஞ் சத்தமே பதமநா தீத பூரண நின் மலசிவமே யபதமெனப் படுமால்' (சூத. எக்கி. பூ. ச: கசு.) [சுவடி.]

அபநர்ப்பணம்—1. திருப்தியில்லாமை. 2. நோயுற்றுழிப் பசிபொறுத்தல். [சுவது]தவ-ண: அவ - எதிர்மறை. தவ-ண- திருப்தி.]

அபநாந்நம் — அடுத்தது, உடன். [சுவது]ஞா: அ - எதிர்மறை. வடி - கால். அஞா - இடை.]

அபநாநம்—1. ஒருவகைவாதநோய்; அது: அபதந்திரகவாதம். 2. சத்தமான ஒழுக்கம். 3. நன்குமுற்றுப்பெற்றதொழில். 4. மேன்மையானதொழில். [1. அவதாநக: சுவது]தாந - பரவுதல். சகல நரம்புகளிலும் பரவுதலால் வந்தபெயர். 2, 3, 4. சுவதாநக.]

அபநாநம் — 1. நன்கு முற்றுப்பெற்ற தொழில். 2. வியந்துகொள்ளப்பட்ட தொழில்.

அபநாந்நம்—1. உள்ளதல்லாதது. 2. உபயோகமற்றது. (தமிழ்லெக்ஷிகன்.)

அபநாநு—1. கொள்ளை. 2. தூர்க்கீர்த்தி.

அபநேசம்—1. இலக்கு. 2. உபாயம். 3. கீர்த்தி. 4. திக்கு, இடம். 5. பிறர் பொருட்டறமாநத்தில் ஐந்தவயவங்களு ளொன்றாகிய ஏது. 6. புரளி, வாய்ப்புரட்டு. 7. பெயர்சொல்லிப் பொருளைத் தெரிவித் தல். 8. மறுத்தல். 9. வஞ்சகம். 10. வீண் சாட்டு. 11. வேஷந்தரித்தல். [சுவது]ஞ: சுவ - கேடு. ஞேஸ - காண்பிப்பது.]

அபநேவதை — 1. தூர்த்தேவதை. 2. பைசாசம். [சுவது]ஞவதா: சுவ - கேடு. ஞவதா - தெய்வம்.]

அபந்நலம்—செங்கத்தரி. (வைத்தியபரி.)

அபநயம்—அபயர்.

அபநயம்—1. அகற்றல். 2. அழித்தல். 3. கடனிறத்தல். 4. பிணிதீர்த்தல். 5. மரணம். [அவநய: அவ - நீக்கம், நய - கொண்டுபோதல்.]

அபநீதம் — 1. அகற்றப்பட்டது. 2. இறந்துதீர்ந்தது. 3. எடுக்கப்பட்டது. [அவநீத: அவ - நீக்கம், நீத - எடுக்கப்பட்டது.]

அபநுத்தம்—அகற்றப்பட்டது, தூர்த்தப்பட்டது. [அவநுத: அவ; நுத - அனுப்பப்பட்டது.]

அபநுதியருவம் — பொருளை மறுத்து உவமையையுடன்படுத்துரைப்பது. 'கையல்ல காத்தன்மலர்' (நண்டி, ௫௦, பக்.)

அபநோதம்—போக்குதல். [அவநொத: அவ - முன், நொத - அனுப்பதல்.]

அபநோதம்—1. நீக்குகை. 2. பிராயசித்தம். [அவ; நொத.]

அபப்பிரசாரை — வயிற்றிற் கரு அழிப்பெற்றவன். [அவபுஜாதா: அவ - கேடு. புஜாதா - பிள்ளைபெற்றவன்.]

அபப்பிரபுதம் — பாமராசாதினான இழிசகர்மொழி. [அவபுபு: அவ. கேடு. புபு - வழுவுதல்.]

அபபாதநுதம் — சர்வபதார்த்தங்களை யும் அறிந்துகொண்டிருத்தல். (வாசுதே. ௧௨.)

அபமம்—சீழ்க்கதி; அது: சூரியன் தக்கி ஞாயந்திலாவது உத்தராயணத்திலாவது இறங்குதல்போல்வது. [அவரி: அவ; சீழ். 8 - அளத்தல்.]

அபமாயம்—துன்மரணம். [அவ - கேடு. மரணம் - சாவு.]

அபமாதம் — மாசக்கேடு. [அவமாத.]

அபமாரீகம்—1. ஒருபக்கத்தாற்போகும் வழி. 2. கெட்டவழி. 3. சுத்திசெய்தல். 4. துன்மாரீகம். 5. புன்சமயம். [அவமாம-6.]

அபமாரீகி — செந்தாயுருவி. 'சங்கெட் கோதபமார்க்கி முன்றஞ் சட்ட சாம்பரிடை' (தலை. தலைவ. ௧௧௮.)

அபமிருந்தியு—1. சடுதிமரணம். 2. நோய் முதலிய காரணமில்லாத மரணம். [அவ ரீத்யு: அவ - இயற்கையல்லாமை. ரீத்யு - மரணம்.]

அபமிருந்து — அபமரணம். [அவ ரீத்யு:]

அபயங்கை — அபயகரம். 'வரதமோ டபயக்கைகண் முறைமையிடுங்க' (தாயு. தேன்முக. ௫.)

அபயநாயம்—ஒருவன் பயப்படாதிருக்கும் படிக்கான கருத்தைக்குறிப்பிக்குங்கைகாட்டு. [அவய - பயமின்மை. கார - கை]

அபயநுலசேகரன் — அபயகுலசேகர சோழன். (திருமுறைகண். ௬.)

அபயநீமோடுத்தல் — பயப்படாதிருக்கும் படி யொருவரைத் திடஞ்செய்தல்.

அபயநீர்—அபயங்கொடுக்கிறவன், அச்ச மகற்றுகிறவன். [அவயநீ: அ - கொடுக்கிற வன்.]

அபயநாநம்—அபயங்கொடுத்தல். [அவய - பயமின்மை. நாந - கொடுத்தல்.]

அபயப்பிரதாநம் — அபயங்கொடுத்தல். 'சக்கரபாணிதேவர்க் கபயப்பிரதாநவாறும்' (மச்சபு. அதுக்கிர. ௩௭.) [அவயபு நாந: அவய - பயமின்மை. பு நாந - கொடை.]

அபயம்—1. அச்சநீக்கியிருத்தற்குச் சரண்புகல், அடைக்கலம். 'அவாநிரொலாமபய மபயமென்றடி வணங்கவே' (பாரத. இராச. சசு.) 2. அச்சமின்மை. 'வீசயைகண்ணபயம் வைத்தான்' (சிந். முத். ௩௬௩.) 3. ஒருவரை வாசனைப்புல். 4. ஓலம், முறையிடுதல். 5. பயந்தீர்க்குக்கரம். [அவய: அ; வய.] 6. செவ்வியம் (வைத்தியபரி.)

அபயமிடல்—அடைக்கலம்புகுதல், முறையிடுதல். 'அபயமிடுகுரலறியாயோ' (திருப்பு. கஅ௦.)

அபயமிடுதல்—அபயமிடல். அபயமுத்திரை — அபயமளித்தலைக்காட்டுங்கைக்குறி.

அபயர்—சோழர். 'சமரிற் பிறகு முதியரு மபயரு மெதிரிட் டமராட்' மீனாட்சியம்மைபி. சப்பாணி. ௭.) 2. போர்வீரர். (உரி. நி.)

அபயலை—அபயதி.

அபயலை—இலாமிச்சை. (தைல. தைலவ. நசு.)

அபயவந்தம்—1. அபயகரம். 'வரதாபயவத்தங்கள்' (குத. எக்கி. பூ. க்.சு.) 2. இணைக்கை பதினைந்துவகையுள்ளொன்று; அது: இருகையுஞ் சுகதுண்டமாக நெஞ்சுற நோக்கி நெகிழ்ந்துநிற்பது. 'அபயவத் தம்மே யறிவுறக் கிளப்பின்-வஞ்சமில் சுகதுண்ட மிருகையு மாட்சியி-னெஞ்சுற நோக்கி நெகிழ்ந்து நிற்பதுவே' (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) [சுலப; ஹஸு.]

அபயவாத்தி—அஞ்சாதே யென்னும்சொல். [சுலபவாக்: அபய - பயமின்மை. வாக் - சொல்.]

அபயன்—1. அச்சமறுப்போன். 2. அருகக் கடவுள். (திவாகர.) 3. ஒருவகைக்கடுங்காய். 'அபயனென்னும் கடுக்காய்க்கனோ யெல்லாமபயமிட்டோடவடிக்கும்' (பதார்த. ௧௦௫௨.) 4. கடவுள். 5. சோழன். 6. துரியோதனன் தம்பிமாருளொருவன். (பாரத. எட்டாம். சு.) 7. பயமில்லாதவன். 'செய்யகோலபயன்' (பெரியபு. திருமலை. ௧௨.) 8. வீரன். [சுலப]

அபயஸ்தம்—அபயஹஸ்தம்.

அபயஸ்தம்—அஞ்சலென்றெடுத்த கை.

அபயஸ்தம்—அபயஹஸ்தம்.

அபயிணை—1. இலையில்லாதவன். 2. பார்வதிதேவி. [சுலபண-பா: அ; வண-ப-இலை. சிவனைநோக்கித் தவஞ்செய்தகாலத்தில் இலையிற்புசியாதிருந்தமையார் பார்வதி தேவிக்கு இப்பெயர் வந்தது.]

அபயக்கிரியை—பிரேதகருமம்.

அபயகாந்தியம்—1. கால். 2. பின்கால். 'தடம் பிறை மருப்புத் திண்கையபரகாத் திரங்கடம்மால்' (சின். காந்தரு. நகசு.) [சுலபர - சிரேட்டமல்லாத. ("அவரம்" சிதைந்து நின்றது.) அபரம்-பின், சிரேட்டமல்லாதது. மாசு - உறுப்பு. 'வரகாத் திரமென்பதனைத் தலையென்றும், அவரகாத் திரமென்பதனைக் காலென்றும் வடநூலார் கூறுவராதலின் தேவர் அதனைச் சிதைத்து அபரகாத் திரமென்றார்; ஐராவதம் ஐராவதமென்றும் போல. எனவே அபரகாத் திரமென்றது

கால்களை. இனிப் பின்கா லென்பாருமுள்' என நச்சினுர்க்கினியர் கூறுவர்.]

அபரசந்தி தந்துவம்—அபரலிந்து. 'நிலிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதிதை யென்கின்ற பஞ்சகலா கர்ப்ப சத்தருப அர்த்தருப சத்திகலைகளும், அர்த்தருபமாத் திர சத்திகலா புவரங்களும், அபரசத்தி தத்வமென்கின்ற அபரலிந்துவாக அறியப்படும்.' (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.) [சுலபர: ஸகி; தகவ.]

அபரசன்—பின்பிறந்தோன். [சுலபரஜ: அபர - பின். ஜ - பிறந்தோன்.]

அபரசாந்தியம்—பரசாத்திரமல்லாதது. (சி-லி. கிரி. ௧௨.)

அபரசாமாநியம்—அற்பலிடயங்களிலுள்ள தாகிய சாமாநியத்தன்மை. திரவியத்துவ முதலியனபோல. (தர்க்கபா. சுசு.)

அபரசிவந்தியம்—அபரநாதம். 'பிரம ரந்திரத்துக்குள் இந் திகை, தீ பிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகையென்கின்ற பஞ்ச கலாகர்ப்ப சத்தருப அர்த்தருப சிவகலைகளும், அர்த்தருபமாத் திர சிவகலாபுவனங்களும், அபரசிவத்துவ மென்கின்ற நாதநாதாந்த அபரநாதமாக அறியப்படும்.' (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.) [சுலபர: ஸரிவ; தகவ.]

அபரதிரியன்—ஞானவொழுக்கத்திற் சிறந்தோன். (தமிழ்லெக்ஷிகன்.)

அபரஞ்சி—புடமிட்டபொன். 'ஆயிரத் தெட்டு மாற்றி னபரஞ்சியத்தனம் செய்த' (மச்சபு. தாரகாசுரவத. உசு.) [தெலுங்கு.]

அபரஞாநம்—கீழ்ப்பட்டஞாநம்; அது: சாத்திரங்கற்றலால் வரும் ஞாநம். (ஒழிவி. கிரியை. ௧௧.) 2. காமிகமுதலிய திவ்லியாகமங்கள். (திருவினை. வரகுண. சசு. உரை.) [சுலபர; ஜஞாந.]

அபரந்துவம்—இடத்தாலாவது காலத்தாலாவது பின்னாகநிற்குந்தன்மை. (தர்க்கபா. ௫௮.) [சுலபரகல: அபர - பின். கல - தன்மை.]

அபரதன்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

அபரதி—ஒழிகை, நிவர்த்தி. [சுலபரதி: அவ - நீக்கம். ரதி - இன்பம்.]

அபரநாதகலைகள் — இந்திகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகாமிரி பென்ஹும் ஐந்துகலைகள். (சதாசிவ. ௧௯.)

அபரநாதம்—1. அபரசிவத்தவம். (சி. சி. ௨:௪௪. ஞாநப்.) 2. எதிரோலி. 3. (மகா மாயையென்னும் குண்டலி) சுத்தியினது முதல்சேஷபத்தா ஹண்டாகும் துவரிருப மான நாதம். (சி-லி. ஞாந. ௧௨. தாந்.) [சுவர; நாடி.]

அபரப்பிரணவம் — சுத்தப்பிரணவம். 'மருவபரப் பிரணவமென் பதாமாயா சொருப மாய் வயங்கு சுத்த-வுருவமே யிம்மதுவி னாற் சிவத்தத் துவவுண்மை ஞான மென்னும்-பொரு லில்பிர சுருடமுண்டா இப்புதிய மகத்துவ மெய் பொலிச் வர்க்குத்-திருவமுற வுறுதலிற் பிரணவமென மொழிவரிதைத் தெரிந்தோர் யாரும்' (குத. எக்லி. பூ. ௫:௩.) இதுவே 'உம்பர்நாயகன்றிருவாக்கிற் - பிரணவமுதித் ததனிடவேதம் பிறந்தன' என்று (திருவிளையாடற்புராணத்தில். ௯௩:௩, ௪.) கூறியது உமென்க. [சுவரவருணவ.]

அபரப்பிரம்—சுருணப்பிரம். (விசா. ௨.) [சுவர; ஸ்ரஹந.]

அபரபம் — பெளர்ணிமைக்குப் பின் வரும் பதினென்று திதிகொண்ட பக்கம். 'அடரிருளபரபக்கமதனில்' (இரகு. மாலை. ௧௯.) [சுவரவக்ஷ; அவர - பின். வக்ஷ.]

அபரபம்—அபரபக்கம்.

அபரபதி—ஐனவமலம் நீங்கி யிடைக்காலத் திலே பதித்தன்மையடைந்த ஆன்மா. 'மல நீங்கியதிகாரமலமாத்நிரர்களாய் அபரபதிக ளாய்க் கடந்துபோனவர்' (சி. சி. ௧:௨௫. ஞாநப்.) [சுவர; வதி.]

அபரபுத்தி — 1. சீழ்ப்போகங்கள். 'சுரீ ராத்தத்திற்றினேவரும் பராபரபுத்தியபர புத்தி போகவாஞ்சை மாத்திரத்திலேயும்' (சி. சி. ௮: ௫. ஞாநப்.) 2. பின்புத்தி. [சுவர; ஸுதி.]

அபரபுருபுத்தம் — என்னுபுருடார்த்தக் களிற் சீழ்ப்பட்டன; அவை: அறம்பொருள் இன்பம் என்பன. (மகாவாக்கிய. பாயிர. ௧.) [சுவரவாருஷாடி-௧.]

அபரபோதம் — சீழ்ப்பட்டபோகாதுபவம்; அது: அசுத்தமாயாக்ரியமாகிய புலநகன்றி லிருக்கும் அமரேசராதியான உருத்திரர்கள் புசித்திருக்கும் போகம். (சி. சி. ௮: ௨௪. மறை.) [சுவர; ஹோம.]

அபரம் — 1. உருத்திரருக்குபதேசித்த விஜயம் முதலிய பதினெண் ஆகமம். (சி-லி. சரி. ௧.) 2. எதிர்காலம். 3. ஒப்பற்றது. 4. கப்பலின் பிற்பக்கம். 5. கவசம். (பிங்க. ௧௪௦௮.) 6. (காலத்தாலாவது இடத்தா லாவது வரும்) பின். (தர்க்கபா. ௫௮.) 7. சகனம். (சி. சி. ௧: ௫௫. மறை.) 8. நாகம். (பிங்க. ௩௦௪௪.) 9. பிணக்கு. (சூ. நிகண். ௬: ௬௩.) 10. பிந்தினது, அடுத்துப்பின் வருவது. 11. பிற்பக்கம். (பிங்க. ௩௦௪௪.) 12. பொய். (பிங்க. ௩௦௪௪.) 13. மற்றை யது. 14. முதுகு. (பிங்க. ௧௦௨௬.) 15. மேற்குத்திசை. 16. யானையின் பின்கால். 17. பிரேதகர்மம். [சுவர.]

அபரமந்திரேசுவரர் — ஸ்ரீகண்டர், வீர பத்திரர்முதலிய அபரமுத்தசிவருபர்; இவர் கள் பிரளயாகலருட் பரிபக்குவமலர்களாய்ச் சிவாநுக்கிரகம் பெற்றுப் பதிபதார்த்தக்க ளாவார்கள். 'பிரளயாகலருட் பரிபக்குவ மலர்கள் சிவாநுக்கிரகம் பெற்றுப் பதி பதார்த்தக்களாய் ஆதிமுத்தசிவருபர்களா யும் ஸ்ரீகண்டர், வீரபத்திரர்முதலிய அபர மந்திரேசுவரர்கள் புலநவாசிகள் என்னும் அபரமுத்தசிவருபர்களாயும் போயிருப்பார் கள்.' (சி. சி. ௮: ௨. ஞாநப்.) [சுவர; சீகூ; ஸ்ரஹர.]

அபரமந்தசிவன் — அபரமுத்தியடைந்து சிவத்தவம் பெற்றிருக்கும் ஆன்மா. 'அனு சதாசிவர், அகந்தாதிகள், மந்திரர்கள், ஸ்ரீ கண்டர், வீரபத்திரர் முதலிய அபரமந்திரே சுவரர் என்பவர்களும், இன்னுஞ் சிவாநுக் கிரகம்பெற்று நானாபத முத்தராயிருக்கிறவர் களும் ஆகிய இவர்களி லொவ்வொருவரும் அபரமுத்தசிவன் எனப்படுவர்' (சி. சி. ௮: ௨. ஞாநப்.) [சுவர; சீகூலிவ: அவர - சீகூ - விடுதலையடைந்தோன்.]

அபரமந்தி—அபராந்திரம்.

அபரமந்தி — சுத்தமாயபுவந்தை யடைந்திருத்தல்; அது: பதமுத்தி. (சி. சி. பாயிர. உ. ஞாநப்.)

அபராந்திரம்—இரத்திரியின் பிற்சாமம். [சுவரராசு: அவர - பின். ராசு - இரத்திரி.]

அபரலோகம்—1. கீழ்ப்பட்டலோகம். 2. மற்ற உலகம். [சுவர - கீழ், வருங்காலம். லோக.]

அபரவயசு — முதிர்ந்தவயசு. [சுவர - பின். வயஸ்.]

அபரவாக்கியம் — பிரதானவாக்கியத்திற் குப்பின்வரும் வாக்கியம். [சுவர - பின். வாக்கிய - சொற்றொடர்.]

அபரவாக்கிவரர் — பரவாக்கிவரரல்லாதவர், அபரமாகிய வாக்குக்கதிபர். 'அநந்தேசுவரத்துவாரத்தினாலே மாயோபாதி புலனோபாதி மணந்து, அபரவாக்கிவரி அபரவாக்கிவர்களாயும்' (சி. சி. உ: எள. ஞாநப்.) [சுவரவாதிஸூர.]

அபரவாக்கிவரி — பரவாக்கிவரியல்லாத சத்தி, அபரமான வாக்குக் கதிபதியானவன். 'அபரவாக்கிவரர்' பார். (சி. சி. 2: எள. ஞாநப்.) [சுவரவாதிஸூர.]

அபரவித்தை — 1. வேதவேதாங்கம் முதலியன. 'வேதவேதாங்கமாகிகள் அபரவித்தை பரமார்த்தத்திற்குப் போதகமா முபரிததம்பரவித்தை' (சூத. எக்கி. உத். எ: டு.) 2. உதயாதி யுதயாந்தமாகக்கொள்ளப்படும் ஒருநாளிலே பின்னுற் சிலநாழிகை மற்றொருதிதிவந்துகூடிநிற்கப்பெறுந் திதி. (ஸ்மிருதிமுத்தாபலம்) [சுவரவிஷ்ணு; அவரவிஷ்ணு.]

அபரவிந்து — 1. அநதிக்கிராந்த விந்துக பராசத்தி; இது: அநதிக்கிராந்தவிந்துகபரசிவம் என்னும் அபரநாதத்தார் நேற்று வக்கப்பட்டது. (சி. சி. உ: எள. ஞாநப்.) 2. அபரசத்தித்தத்துவம்; அர்த்தசந்திரன், நிரோதியென்னு மிரண்டும் இதிலடங்கும். (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.) 3. மூலோபாதாநமான குண்டலியினின்றண்டான குணத் மகங்கள் மூன்றில் ஒன்று. 'அபரவிந்து,

மோகிரி, மகான் என்பவைகளே மூன்று குணம்மகங்களாம்' (சி. சி. க: ஞு. சிவாக்.) 4. மகாமாயையென்னும் குண்டலிரீசத்தியின் இரண்டாவதுகோபத்தாலுண்டாகுஞ் சங்கற்பரூபமான விந்து. (சி. வி. ஞாநப். கட. தாம்.) [சுவரவிஷ்ணு.]

அபரவிந்துகலை—நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதிதையென்னும் பஞ்சகலைகள். 'மூந்தரை நிவிர்த்தி முதலிய வபர-விந்து கலையென விளம்பிய வைந்தே' (சதாசிவ. டுஅ.) [சுவரவிஷ்ணுகலா.]

அபரன் — தாழ்வுடையோன். (சைவப். உக.) [அ-எதிர்மறை. வர - உயர்ச்சி யுடையவன்.]

அபராந்திரம் — சரீரத்தின் பிற்பாகம். 'வேடன்ற னபராங்கம் பிளக்க வெய்தான்' (பாரத. அருச்சு. தவ. ௯0.) [சுவர - பின். அஜி - சரீரம்.]

அபராசிதன் — வெல்லப்படாதவன். (பகவத். க: கஅ.) [சுவரராஜித: அ; வராஜித - வெல்லப்பட்டவன்.]

அபராசிதை — விசயதசமியில் வணங்கப் படுந் தூர்க்கை. [சுவரராஜிதா.]

அபராணம் — மத்தியாநத்தை யடுத்துப் பின்வரும் ஆறுநாழிகைகொண்டநேரம். 'நிரைத்தபின் முகூர்த்த மூன்றை நிகழ்பராண மென்ப' (மச்சபு. சூரியசந்திர. டுஎ.) [சுவரராஹ: அவர - பின். சுவஹ - நாள்.]

அபராந்தர்—பின்னான ஆப்தர். (சைவப். உக.) [சுவர - பின். சுவ - உள்ளது கூறுவோர்.]

அபராந்தன் — 1. தவறுசெய்தவன். 2. தீங்குசெய்தவன். 3. பின்னான ஆப்தன். (சைவப். உக.) [1, 2. சுவராஹ: அவ - கேடு. ராஹ - செய்தவன். 3. சுவராஹ: அவர; சுவ.]

அபராந்திரம்—கடைச்சாமம்.

அபராதம்—1. கட்டினையை மீறுதல். 2. குற்றமானசெயல், பாபச்செயல். 'அடியின் முன்னஞ் செய்த வபராத மிரண்டுத் தீரும் - படிபொறுத் தருள்வா யென்று' (திருவிளை. கக: உரு.) 'வசையபராதமாய டுவரோத நீங்கும்' (தேவார, திருநாரை. ரு. சம்.) 3. தண்டம். [அவராய: அவ - கேடு. ராய - நிறைவேற்றல்.]

அபராதீ-கட்டினையைமீற்றவோர். 'அரைய னும் வேறே யபராதர் வேறே - யவர் பலமும் வேறென்றி' (சி. சி. பர. மாயா. மறு. கர. உரை.) [அவராய.]

அபராதகாபாயம்—மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொள்ளுகை. (குருபரம்பரை. 115.)

அபராதீ—தீங்குசெய்கிறவன். 'உறவினுக் கபராதியும்' (சிவதரு. பாவ. கஅ.) [அவராய்வு.]

அபராதம்—மேற்குக்கடற்கரையிலுள்ள தேசம். [அவராரண: அவர - மேற்கு. அண - முடிவு.]

அபராதீ — மேற்குக்கடற்கரையிலிருக் கிறவர். 'வாசத் தன் டொடையல் வாரு வானபராதீ' (இரகு. திக்கு. கசஎ.)

அபராதம்—மத்தியாந்தரத்தையடுத்துப் பின் வரும் ஆறாழிகைகொண்ட நேரம். 'செப்புங்காலக் - தவ்வலில் பிராதக் காலஞ் சங்கம மத்தி யாங்க-மவ்வப ராந்தஞ் சாயாந் நம்மொன்றுக் காலம் கன்னல்' (மச்சபு. தந்த. சிரா. நடக.) [அவராரண: அவர - பின். அஹ - நான்.]

அபாவதாரம்—வேறவதாரம்.

அபரிதாயம் — விலக்காமை. 'சொல்லுகிற வர்களுக்கு அபரிதாயமாக இடிவழுவது போலச் சங்கையுமவரும்.' (வாசதே. ககச.) [அவரிணை: அ - எதிர்மறை. வரி ஹார - விலக்குதல்.]

அபரிச்சதம் — உடைவின்மை. [அவரி ஹை: அ; வரிஹை - மூடுகை.]

அபரிச்சித்தவம்—1. கண்டஞ்செய்யப் பட்டதன்மை. 2. தேசத்தாலும், காலத் தாலும், வஸ்துவாலும் எல்லைப்படாமை. (வாசதே. ககஎ.) [அவரிஹை: அ -

எதிர்மறை. வரிஹை - எல்லைப்படுந் தன்மை.]

அபரிச்சித்தம் — கண்டஞ்செய்யப்படாதது. [அவரிஹை: அ; வரிஹை - எல்லைப் பட்டது.]

அபரிச்சேதம் — 1. எல்லைப்படாமை, கண்டிக்கப்படாமை. 'அசுத்தமாயாகாலத் தினு லபரிச்சேதமாகையால்' (சி. சி. க: கூசு. சிவாக்.) 2. ஒழுங்கின்மை. 3. பிரிவின் மை. [அவரிஹை: அ; வரிஹை - எல்லைப்படுத்தல்.]

அபரிசுட்டரோகம்—ஒருவகைக் குட்ட ரோகம்; அது: சர்வாங்கத்திலும் கறுத்த ரத்தம் வடிதல், நோவு, தொடப்படக் கூடாமை, வீக்கம், வெடிப்பு முதலிய குணங்க ளுடையது. (சீவரட். கருஉ.)

அபரிசாயம்—அடுக்க இராதது; தூரம். [அவரிஹை: அ; வரிஹை - சமீபம்.]

அபரிட்சயம் — நாசமின்மை. (பௌட். பசு. கரு.) [அவரிஹை: அ; வரிஹை - நாசம்.]

அபரிணயநம் — இவ்வாழ்க்கைப்படா திருத்தல். [அவரிணயந: அ - எதிர் மறை. வரிணயந - விவாகம்.]

அபரிணீதை — விவாகஞ்செய்யாதவன். [அவரிணீதா: அ; வரிணீதா - விவாகஞ் செய்தவன்.]

அபரிதம்—அளவில்லாதது. ['அபரிமிதம்' என்பதன் விகாரம்.]

அபரிபித்துவமலர் — விட்டுநீங்கப்பக்குவ மாகாத ஆணவமலத்தையுடைய ஆன்மாக்கள். 'விஞ்ஞானாகலருள் அபரிபக்குவ மலர் கள் மாயைக்குமேற் சுத்தவித்தைக்குக்கீழ் ஆணவமலமொன்றுமே யுடையவராய் ப் பசுபதார்த்தங்களாய் இருப்பார்கள் என்றும், பிரளயாகலருள் அபரிபக்குவமலர் இருட்டி காலத்திற் சகலராவார்கள் என்றும், சகல ருக்குள் அபரிபக்குவமலர் சஞ்சாரிகளா யிருப்பார்கள் என்றுஞ் சொல்வார்கள்' (சி. சி. அ: உ. ஞாகப்.)

அபரிபூதம் — கனிபூதது, பூரணப்படாதது, முதிராதது. [சுவரிஹ-ஓத: அ; வரிஹ-ஓத - பூரணமானது.]

அபரிமாணம்—அளக்கக்கூடாதது, அளவுபடாதது. [சுவரிபிராண: அ; வரிபிராண: - அளவு.]

அபரிமீதம்—1. அளவுபடாதது, எல்லைப்படாதது. 'அபரிமீதமின்சொலாகவுரைசெய்தே' (பாரத. பதினமூ. சநு.) 2. பெருமை. [சுவரிபிரித: அ; வரிபிரித - எல்லைப்பட்டது.]

அபரியந்தம்—எல்லையற்றது. [அ; வய-ஓத - எல்லை.]

அபரியந்தம்—வல்லமைபற்றது. (பகவம். க: க௦.) [அவய-ஓத: அ; வய-ஓத - வல்லமையுடையது.]

அபரியந்தி — பூரணமில்லாமை. [அவய-ஓத: அ; வய-ஓத-பூரணம்.]

அபரிபாந்திரம் — தசவித பாத்திரங்களிலொன்று. (வி-ணி. உஉஉ.)

அபநயம் — அவலட்சண ரூபம். [அவந-ஓத: அவ - கேடு. ந-ஓத - வடிவு.]

அபநயம்—1. சிவசத்தி மூன்றனுள் ஒன்று; இதுவும் பிராமி, வைஷ்ணவ், ரௌத்ரி யென மூன்றுவிதப்படும். இவற்றுள் பிராமி நூறுகோடியோசனை விசாலங்கொண்ட இரத்தமண்டலத்திலே சகல லோகங்களையும் சிருட்டித்தல்காரணமாகவும், வைஷ்ணவ் யிரண்டுகோடியோசனை விசாலங்கொண்ட சுவேதமண்டலத்திலே சகல லோகங்களையும் இரட்சித்தல்காரணமாகவும், ரௌத்திரி மூன்றுகோடியோசனை விசாலங்கொண்ட வீர்தமண்டலத்திலே சங்கரித்தல்காரணமாகவும் இருப்பார்கள் என்பர். (சைவச. பொது. எசு. உரை.) 2. சிவதன்மிணி-திசை யிரண்டனுள் ஒன்று; அது: பவுதிதிசை. (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)

அபரோட்சனம்—1. சீவாவத்தை யேழுனுள் ஒன்று; அது: குருகடாட்சத்தினால் பரோட்சமாய்க் கேட்கப்பட்ட பிரமசைத்நியமே தானானது. (உபநி. க௭. உரை.) 2. சுவாதுபூதியினால் வரும் ஞானம்.

அபரோட்சம் — 1. அநுபவ அறிவு, அபரோட்சஞானம். 'தன்னிலைதானானதுவே யபரோட்சம்' (உபநி. க௭.) 2. பிரத்தியக்ஷம். (சி. ஞா.) [அவரோக்ஷ: அ, வரோக்ஷ - காணப்படாதது.]

அபரோட்சன்—பிரமசைத்நியதரிசுநன். [அவரோக்ஷ.]

அபலம்—1. அடைக்கும்நாழ். 2. ஆண்டன்மையின்மை. 3. கனிகொடாதது. 4. கைம்மாறுவேண்டாதது. 5. பிரயோசனமில்லாதது. 'தப்பில் பலாபலமிவற்றில் விருப்பமற' (ஞாநவா. விரதஞ். க௦.) 6. பெலமின்மை, பெலவீரம். 7. திமிங்கிலம். [1, 2, 3, 4, 5. அலம: அ; வல. 6. அலம: அ; வல.]

அபலன்—பெலவீரன். [அலம.]

அபலாபம்—1. அறிந்ததை மறைத்தல். 2. நேசம். 3. பிதற்றல். [அவலாவ: அவ; லாவ - பேசுதல்.]

அபலாபனம் — மறைக்கை; 'இதனை அபலாபனம்செய்தல் யார்க்கும் ஒல்லாது.' (சிவசம. 54.)

அபலை—பெண்.

அபவம்—1. அபாவம், இராகை. 2. உலகமுடிவு. 3. திமிங்கிலம். [1, 2. அலவ: அ; வல - இருத்தல்.]

அபவரீகம்—அபவருக்கம். 'மைஞ்ஞான்ற கண்ட னருள்கூரு மபவர்க்கம்' (சேதுபு. துராசார. உ௭. இதனில் 'அபவர்க்கம்' முத்தியென்னும் பொருட்டு.) [அவவம-ஓ.]

அபவரீதம் — 1. ஆட்டியசைத்தல். 2. சுருக்குதல். 3. நீக்குதல். [அவவத-ஓத]

அபவரீதநம் — 1. அகற்றியெடுத்தல். 2. ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமான இரண்டு இராசியையாவது பலராசியையாவது சேடம் வராமல் அரிக்கும் வேறோர் இராசி. 'கருக்கும், உருக்கும் னு அபவரீதம்.' [அவவத-ஓத.]

அபவரணம் — 1. அக்கவஸ்திரம். 2. மறைத்தல். 3. மூடுதல். [அவவரண: அவ; வரண - மறைத்தல்.]

அபவருத்தம்—1. நிறைவேற்றம். 2. பலம். 3. முடிவு. 4. முத்தி. [சுவவம-௧.]
அபவருத்தம்—1. நற்கொடை. 2. முத்தி. 3. விடுதல். [சுவவஜ-௧௩.]

அபவருத்தம்—அபவர்த்தம்.
அபவருத்தம்—அபவர்த்தம்.
அபவாரம்—1. அருந்தாபத்தி. 2. கழித்தல். 3. கொண்டுபோதல். [சுவவாஹ: அவ; வாஹ - கொண்டுபோதல்.]

அபவாரம்—1. உள்ளபடியுணர்தல். அது: சுரப்பாகாரமாகத்தோன்றுங் கயிற்றைச் சுரப்பமன்று கயிறுதானென்றறிதல். ஞானவாசிட்ட உரைகாரர், 'அபவாதமாவது: விபரிதபாவநையாற் பார்க்கின்ற இல்லாத காமரூப வடிவமாயி யசுத்தையதார்த்தமான சச்சிதானந்த வடிவமாகத் தெளிவினாற் காண்குதல்' என்பர். 2. ஒவ்வாப்பேச்சு. 3. கட்டையிடுதல். 4. கண்டனஞ்செய்தல். 5. குற்றம்பேசுதல். 6. நிந்தித்தல். 'உரைபா தெநாழிதி மற்றொரு வர்க்கபவாதம்' (சேதபு. கவிசம். ஈக.) 7. பழிச்சொல். 'அழுகையுங் கோளும் பொய்யு மயலபவாதத்தானும்' (சிவதருமோ. பாவ. சு.) 8. எய்தியதவிலக்கிப் பிரிதுவருஞ் சிறப்புவிதி. (பி. வி: ௫௦. உரை.) [சுவவாடி: அவ - அபத்தம். வாடி - பேச்சு.]

அபவாரணம் — 1. தோற்றதொழிதல். 2. மறைவு. 3. மறைத்தல். (அமரகோசம். அடு.) [சுவவாரண.]

அபவித்தபுத்திரன் — தாய்தந்தையரால் நீக்கப்பட்டுப் பிறரால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட புத்திரன். (மது. க. ௧௭௬.) [சுவவலிவகு: அவலிவ. நீக்கப்பட்ட.]

அபவித்தன்—1. அகற்றப்பட்டவன். 2. அபவித்தபுத்திரன். 'ஒளரசன், சேஷத்திரசன், தத்தன், கிருத்திரிமன், சுடோற்பக்கன், அபவித்தன் இவ்வாறுபுத்திரர்களும் பிதாஸ்திக்கும் பிள்ளையில்லாத ஞானிகளாஸ்திக்கு முரியவர்கள்' (மது. க: ௧௫௬.) [சுவவலிவ.]

அபவித்தம் — அசுத்தம். [சுவவலிவகு: அ; வலிவகு - சுத்தம்.]

அபவித்திரன்—அசுத்தன்.

அபவிநஸ்வியம் — வருங்காலத்துளதாகாதது. [சுவலிவகு: அ; வலிவகு - உளதாவது.]

அபவிநயம்—அளவுக்கு மேற்பட்டசெலவு. [சுவவயு: அவ - தவறு. வயு - செலவு.]

அபவிநயமாநம்—1. கடனிறுமை. 2. விருதாவாகச் செலவீடல். [சுவவயு 8௮௩.]

அபவிருத்தி — குறைவு. [சுவ - எதிர். வயு - வளர்ச்சி.]

அபவோட்டிதம் — கைவட்டணைநான்கனு னொன்று; அது: தர்ச்சரிவிரல்முதலாக அகம்வரப் பிடிக்குந்தொழில். (சிந். பதுமை. கூஉ. உரை.)

அபஸ்மாயம் — 1. காக்கைவலிப்பு. 2. வெறுக்கத்தக்கது.

அபாங்கியம்—நிர்ப்பாங்கியம். [சுவாறு: அ; ஹாறு - செல்வம்.]

அபாங்கியவான் — நிர்ப்பாங்கியவான். 'பொருந்திய தரித்திரத்தைப்போல அபாங்கியவான்கள் எப்படி விளக்குவார்கள்' (ஞானவா. சிசித்து. உசு. உரை.)

அபாங்கியன்—நிர்ப்பாங்கியன். [சுவாறு: அ; ஹாறு - செல்வன்.]

அபாங்காகம்—இஞ்சி. [சுவாகாஸாக.]

அபாங்கம்—1. சமியாக்குணம். 2. பாகம் பண்ணப்படாதது. 3. முதிராதது. [சுவாக: அ; வாக - பக்குவம்.]

அபாங்கணம்—1. கடனிறுத்தல். 2. நிராகாணம். [சுவாகாண.]

அபாங்கோயம்—மருகிகை ரோகவகையுள் ஒன்று; 'அது: சரித்திலே தூரந்தாரமாக உலர்த்ததுபோலும் கருகினதுபோலும் கொப்புளக்களாக எழும்பி யிறக்கக்கொள்ளாமல் நெடுநாளின்றின்று உபத்திரவஞ் செய்யும்' (சீவரட். ௧௪௪.)

அபாங்கம்—1. அக்கனம். 2. கடைக்கண். [சுவாங்கக.]

அபாங்குதரிசநம் — கடைக்கண்பார்வை.

அபாங்கம்—1. அங்ககிரம். 2. கடைக்கண். 3. கடைக்கணபார்வை. 4. நெற்றித்திலகம். [சுவாஹ: அவ; அஹ - உறுப்பு.]

அபாங்கம்—அம்புக்கூடு. [சுவாஸஹ.]

அபாசம் — ஆசையின்மை. [சுவாஸ.]
2. ஆபாசம்.

அபாசியம்—முற்றத்திற் பந்தல். [சுவாஸ: அவ; சூஸ்ய - பாதுகாப்பு.]

அபாசீரம்—1. தெற்கிலுள்ளது. 2. தெற்கு. [சுவாஸீந: அபாஹீ - தெற்கு. ாஹ - ஒரு வ-லி.]

அபாதவாரி—ஒளியில்லாதது. (தர்க்காமி. உச.) [சுவாஸூர: அ-எதிர்மறை. லாஸூர - ஒளியுடையது.]

அபாடலம்—பேச்சின்மை. [சுவாஷண: அ; லாஷண - பேச்சு.]

அபாடலம்—1. அந்தக்கேடு. 2. சாமர்த்தியமின்மை. 3. நோய். [சுவாடலவ; அ; வாடலவ - சாமர்த்தியம், சுகம்.]

அபாண்டம்—1. அபாத்திரம். 2. இடுநிறை. பொய்க்குற்றச்சாட்டு. (வழக.)

அபாண்டவாஸ்தியம்—பாண்டவ வம்சத்தை அழிக்கப் பிரயோகித்த அஸ்திரம்.

அபாண்டவியம்—அபாண்டவாஸ்திரம்.

அபாத்திரம்—1. அசற்பாத்திரம். 'தன்னைக்குறித் திரப்பான்மனை யபாத்திரமென்றுன்னிவிடுவர்' (சைவச. பொது. சஉக.) 2. கூடாதபாத்திரம்.

அபாத்திராவம்—1. அயோக்கியமான கிரியைகளைச் செய்தல்; அது: பிராமணன் சூத்திரனுக்கு எவல்செய்தல் முதலியன. 'நிந்திக்கப்பட்டவனிடத்துப் பொருள்வாக் கல் வர்த்தகஞ்செய்தல் சூத்திரசேவை செய்தல் பொய்சொல்லல் இவையெல்லாம் தனித்தனியே யபாத்திரீகரணம்' (மது. கக: சுக.) 2. அயோக்கியமென்று தள்ளுதல். [சுவாத்திரகரண.]

அபாதநகரம்—நீக்கப்பொருள்கொடுக்கும் ஐந்தாம்வேற்றுமை வினையொடு முடிவது. (பி. வி. கக.)

அபாதம் — ஐந்தாம்வேற்றுமையில் வரும் நீக்கப்பொருள்.

அபாநத்தாநவித்திரதிக்கடி. — ஒருவகை வித்திரதிக்கடி; இது: ஆசுரத்திற் பலவித உபத்திரவங்களை யுண்டாக்கி மலத்துவாரத்தைக் கெடுக்குமென்பர். (சீவரட். கௌ.) [சுவாநஸூநவிஜயி.]

அபாநம்—1. இரகசியஸ்தாரம், மூத்திரம் முதலியபோகும் வழியென்பர். 'நன்று மபாந மின்றி யோர்மக வமையப் பெற்றாள்' (மச்சபு. தீர்க்கதாம. நட.) 2. கடுக்காய். 3. குடிக்கக்கூடாதது. 4. மலவாயில். (சீவரட். கௌ.) 5. மூலாதாரம். [சுவாந: அவ - கீழ். சுந - சுவாசித்தல். 3. சு; வாந.]

அபாநவாயு — பத்துவாயுக்களுளொன்று; (பிங்.) இது: நாபித்தாநத்திலே தோன்றிக் குதத்தையுங் குய்யத்தையும் பற்றிநின்று மலசலங்கள் கழிய வகைசெய்யும். (த. லி. ச. ஒற்.) சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் வாயு ஒன்று யிருந்தபோதிலும் ஸ்தாநவியாபார பேதத்தினாலே ஐந்தென்னப்படும்வாயுக்களுள் ஒன்று; அது: குதஸ்தாநத்திலேயிருந்து மலம், மூத்திரம், சுக்கிலம் இவற்றைக் கீழே தள்ளும். (சி-லி. ஞாந. கள. உரை. சீவரட். ச.) [அபாநவாயு.]

அபாநவிருத்தி—அபாநவாயுவாய்ச்சேட்டித்தல். 'அத்தகுபிராணவளியின் சொருப மூன்றென்றதோமுகமாய்ப் பூரகசொருபமாயமைய - வொத்தவபாநவிருத்தி சொருபமாயிருக்கும்' (குத. எக்கி. பூ. ச: கடு.) [சுவாநவயுஜி.]

அபாநன்—அபாநவாயு, அபாநன் குதத்தினுற்றுச்சென்றெழிய மலசலங்களொழித்த லுறும்' (வேதா. சூ. எடு.) பிங்கலங்கண்டு காரர்: 'உச்சத்தலத்திடை நிற்பதபாநன்' என்பர். (பிங்கல. நட.) [சுவாந.]

அபாநியம்—குடிக்கத்தகாதது. [சுவாநீதி: அ; வாநீய குடிக்கத்தக்கது.]

அபாபம்—1. குற்றமின்மை. 2. பாபமின்மை. [சுவாபவ: அ; வாப - புண்ணிய மல்லாதது.]

அபாம்பதி—1. சமுத்திரம். 2. வருணன். அரியதோர் விண்டு வாகி யபாம்பதி யாகி' (சேதுபு. சேதுயாத். கக.) [சுவாபாவதி: சுவாபா - நீருக்கு. வதி - தலைவன்.]

அபாமார்க்கநாதம் — சரீரத்தில் நாயுருவி தடவிச்செய்யும் ஸ்நானம். (பரா.மிரு. ஆசார. ஸ்நாக. ஈ.அ.) [சுவாரீராம-ஹ்லாந.]

அபாமார்க்கம்—1. நாயுருவி. (மலை.) 2. வெண்ணுருவி. [சுவாரீராம-ஹ்லாந.]

அபாயம் — 1. அந்தம். 2. ஆபத்து. 'தேயத்து - வாய்த்தவபா யஞ்சிவவுற் சவ மிக்கா லங்களின்மெய் மயங்கு மாறு - நீத்த விழிஞர்களுநிலுக் தோடமியை' (குத. எக்கி. பூ. சசு: கஅ.) 3. இனக்கமின்மை. 4. கேடு. 5. சதிசெய்தல். 6. சேதம்பண்ணுதல். 7. தோற்றப்படாமை. 8. ஈட்டம். 9. பிரிவு. 10. போதல். 11. மோசம். 'மற்றதுகண்டு மைத்தன் வந்ததிங் கபாயமென்று' (பெரியபு. திருவா. சிற. உச.) [சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாயித்தம்—ஒரு நீக்கிரகத்தானம்; அது: அவாயிதில், தகுதி, அண்மையில்லனவாப் பேசல். (சி.சி.அ.வை. கச.மறை;சிவஞா.) [சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாயித்தகாணம்—வீண்வழக்கு[சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாயித்தம் — 1. அர்த்தமில்லாதது. 2. பிரயோசனமில்லாதது. [சுவாய-ஹ்லாந.: அவ-எதிர்மறை. சுய-ஹ்லாந., பிரயோசகம்.]

அபாயினை — பாரணசெய்யாதொழிதல். [சு; வாரணா - உபவாசமிருந்து பின் னுண்ணல்.]

அபாயம்—1. அளவற்றது, எல்லைப்படாதது. 'தேசகாலவஸ்துக்களால் அந்தமில்லாமல் அபாயமாயிருக்கிறது' (விசார. உ.) 2. கடவுள். 3. கரையற்றது. 4. தொலைபாதது. [சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாமார்க்கிதம்—பரமார்த்தமில்லாதது, யதார்த்தமல்லாதது. [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபாவசதுட்டயம்—முன்னில்லாமை, பின் னில்லாமை, ஒன்றினுன்றில்லாமை, என்று மில்லாமை பென்னும் அபாவம் நான்கு. [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபாவநம்—மறப்பு. 'இம்மறத்தையபாவந மென்னுங் கத்தியினுற் கெடுப்பாய்' (ஞானவா. உற்பத்தி. எ. உரை.) [சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாவநை—1. தியாகமின்மை. 2. நீந்தை. 3. பகுத்தறிவின்மை. [சுவாய-ஹ்லாந.: அ; ஹ்லாநா - கருதல்.]

அபாவப்பிரமாணம் — ஓரளவை; அது: இல்லதனை யில்லையென்றல். 'முயற் கோடில்லையென்றவழி யதனை யுண்டோ என்று மயங்காமற் றுணம் இல்லையென்று கோடல்போலவது' (சிவ. போ. விருத்தி. கருக.) [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபாவம் — 1. அபாவப்பிரமாணம். 'அளவைகாண்டல் கருதலுரையபாவம்' (சி. சி. அளவை. க.) 2. அபாவயோகம். (வேதா. சூ. கருக.) 3. அறியாமை. 'அகமினதுபாவா பாவங்கள்' (வேதா. சூ. கஅ.) 4. இன்மை. 'அந்நிவிர்த்திதானு மபாவமாய்' (குத. எக்கி. பூ. உ: சு.) 5. நனவிற்குழுத்தி. 6. நிருமூலமான அழிவு, முழுது அழிதல். 7. நினையாமை. 'பாவமொடபாவமும்' (தாயு. ஆகந்த நு. உரை.) 8. மரணம். 'நீண்டபாவாபாவம்' (ஞானவா. உபசா. கள.) [சுவாய-ஹ்லாந.]

அபாவயோகம் — ஐயகையோகங்களு ளொன்று; (த. சி. போ. ஈ.எசு.) அது: கரணங்களுக் கெட்டாத பிரமத்திலே மனோ லயமாவது. (வேதா. சூ. கருக. உரை.) [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபாவித்தம் — திரும்புதல். [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபாவவளவை—அபாவப்பிரமாணம்.

அபாவாபாவம் — ஓரலங்காரம்; அது: 'பள்ளியுளிரம்புலராமையேறற்க' என்பதற் போல எச்சமும் முடிக்குஞ்சொல்லும் எதிர் மறுத்து உடன்பாட்டுப்பொருளில் வருவ தொன்று. (பி. வி. ஈ.க. உரை.) [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.]

அபி — 1. அத்தமிகை, கண்டித்தல், கேள்வி, சந்தேகம், சையோகம், நிகழக் கூடியதன்மை, ஆவலான விசாரணை: ஆகிய வற்றின் ஒன்றன்பாற்படப் பொருள் வினத்துநிற்பதும், பொருள் ஒன்றுமின்றி யசைத்துநிற்பதுமான ஒரு வடமொழியுப சர்க்கம். [சுவாய-ஹ்லாந.: சு.] 2. இடத்திலாவதுகுலத்தி லாவது அதிகாரத்திலாவது மேற்பட்டிருக் குத்தன்மை, சமீபம், விருப்பம், வேறாக்

அபிச்சியாதம்—அபிச்சிதம்.

தன்மை யாகியவற்றின் ஒன்றன்பாற்பட்ட பொருள்வினைத்திறிற் கும் ஒருபச் சர்க்கம். [சுவி.]

அபிச்சியாதம்—அறியப்பட்டது. [சுவி] ஷ்ரூத: அலி; ஷ்ரூத - அறியப்பட்டது.]

அபிச்சியை—1. அழகு. 2. அழைத்தல். 3. கீர்த்தி. 4. சொல்லல். 5. தூர்க்கீர்த்தி. 6. நாமம். 7. பரியாயபதம். 8. பிரகாசம். 9. மேன்மை. [சுவிஷ்ரூ.]

அபிச்சிரகணம்—உடையவன் முன்னிலையிலே யாதாயினுமொருபொருளைக் கவர்தல், கொள்ளையிடல். [சுவிமு ஹண: அலி - சமீபம். முஹண - கவர்தல்.]

அபிச்சிரமம்—1. திருடுதல். 2. போர்க்கு அறைகூவுதல். 3. பலாற்காரமான களவு. [சுவிமுஹ: அலி: முஹ - எடுத்தல்.]

அபிச்சிரமம்—1. அடர்த்தல் 2. ஊறுபாடு செய்ய முயலுதல். 3. ஏறுதல். 4. தொடக்கம். [சுவிசூரி: அலி - மேல். சூரி - போதல்.]

அபிச்சிதம்—சமீபித்தது. [சுவிமக: அலி- கிட்ட. மக - போனது.]

அபிச்சுநம்—சமீபமாகப்போதல். [சுவி மரிந; அலி - சமீபம். மரிந - போதல்.]

அபிச்சுமம்—சமீபமாகப்போதல். [சுவிமரி: அலி - சமீபம். மரி - போதல்.]

அபிச்சுநடணம்—1. உரிஞ்சுதல். 2. பேய்க் கோட்படல். [சுவிவஷ்டண: அலி - சமீபம். வஷ்டண - இடித்தல்.]

அபிநாதசுரம்—ஒருவகைச்சுரம்; இது: குத்துக்காயம் முதலிய விரணங்களினாலும், அக்கிரிசமீபமாயிருந்து நடத்துந் தொழிலினாலும், அதிகநடையினாலும், அதிகஉழைப்பினாலும் வருவது. (சேவரட். நட.) [சுவி வாதஜா: அலிவாத - குத்துக்காயம். ஜா - சுரம்.]

அபிநாதசோபை—ஆயுதக்காயம் முதலிய வற்றால் உண்டாகும் ஒருவகை ரோகம். (சேவரட். நடஅ.) [சுவிவாதஸோபா.]

அபிநாதம்—1. அடித்தல். 2. உபத்திரவம். 3. காயப்படுத்துதல். 4. நிருமூலமாயழித்தல். 5. பரிசித்தல். [சுவிவாத.]

அபிநாதவாதம்—அதிகமாக வழிநடத்தல் முதலிய காரணங்களாற் பிறந்து சரீரமுழுதும் வியாபித் தடித்தாற்போல நோகச்செய்யும் ஒருவகை வாதநோய். (சேவரட். கருசு.) [சுவிவாதவாத: அலிவாத - அடித்தல்.]

அபிநாதி—பகைவன். [சுவிவாதிந்.]

அபிநாயம்—1. உடையவன் முன்னிலையிலே அவன்பொருளைப் பலாற்காரமாகக் கவர்தல். 2. ஊறுபாடுசெய்ய ஊக்குதல். 3. ஒமத்திலே நெய்விடுதல், வக்தரத்தில் தனித் தனி யாகுகொடுப்பது. (சி-லி. கிரி. உள. தாம்.) 4. நெய். 5. படைக்கலந்தரித்தல். 6. படையெடுத்தல். [1, 2, 5, 6. சுவிஹார: 3, 4. சுவிவார.]

அபிச்சிதநீத்தா—தன்செயலையுணர்த்தும் வினைக்கெழுவாயாகநிற்குந் கர்த்தா. (பி. லி. கக:) 'தந்தைமகனையடித்தான்' என்பதில், தந்தை அபிச்சிதகர்த்தா. [சுவிவிதி கக-டா.]

அபிச்சிதகர்மம்—செயலையுணர்த்தும் வினை செயப்பாட்டுவினையாய் வர அதற்கெழுவாயாக நிற்குஞ் செயப்படுபொருள். (பி. லி. கஉ.) 'மாடம் தச்சனா வியற்றப்பட்டது' என்பதில் மாடம் அபிச்சிதகர்மம். [சுவிவிதி கக-டா.]

அபிச்சிதநீத்தா—அபிச்சிதகர்த்தா. (பி. லி. கக.) [சுவிவிதி கக-டா.]

அபிச்சிதகர்மம்—அபிச்சிதகர்மம். (பி. லி. கஉ.) [சுவிவிதி கக-டா.]

அபிச்சிதநீத்துவம்—பிரமாணவாக்கியம். [சுவிவிதி கக-டா.]

அபிச்சிதம்—1. சொல்லப்பட்டது. 2. சொல்லப்படுகிறீலை, தெரிநிலை, 'சொல்லப்படுகிறீலை சொல்லப்படாநிலை - யபிச்சித மகபிச்சித மென மொழிப-தெரிநிலை தெரியாநிலையெனவும் பெறுதல்' (பி. லி. கக. உரை.) [சுவிவிதி.]

அபிசிரூபம்—ஒருவகைச்சரம்; இது: ஞாபகசரம், ஓனாபகத்தசரம், விஷசரம், கோபச்சரம், பயச்சரம், துக்கச்சரம், காமச்சரம் என ஏழாக விரியும். (சீவரட். ௩௦.) [அலிஷம்மஜூர்: அலிஷம்ம - சேர்க்கை.]

அபிசிரூபம்—அபிடங்கம். [அலிஷம்ம.]

அபிசிரூபம்—1. அவதூறு. 2. இரத்தல். 3. நிந்தித்தல். [அலிஸாவி: அலி; ஸாவி - புகழ்தல், கேட்டல்.]

அபிசிரூபம்—1. உடந்தை. 2. ஏய்ப்பு. 3. சமாதானம்பண்ணுதல். 4. விசேடமான உடன்படிக்கை. [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸாவி - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. ஏய்ப்பு. 2. சமாதானஞ் செய்தல். 3. நோக்கம். 4. விசேடமான உடன்படிக்கை. [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸாவி - உடன்பாடு.]

அபிசிரூபம்—1. ஓர்ந்தி. 2. பிறந்ததேயம். 3. வமிசத்தலமை. 4. வமிசம். [அலிஸாவி: அலி; ஸா - பிறந்தது.]

அபிசிரூபம்—உயர்குலத்தோன். (பகவுள். ௧௬: ௧௮.) [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. இனத்தொடர்ச்சி. 2. உருத்தல். 3. மைதரம். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. சாபம். 2. யுத்தம். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—சிறுட்டிப்பு. [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. கொலை. 2. நற்கொடை. [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. அதுசரன். 2. தோழன். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. நாகஞ்செய்தல். 2. புனிதப் பேரினகஞ்சி. 3. யாகம். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—உயர்குலம். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. அழகியது. 2. கணிக்கத்தக்கது. 3. தகுதியானது. [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. உயர்குலத்தோன். 2. தக்கோன். 3. பண்டிதன். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. அபராதத்திரம். 2. சபித்தல். 3. பொய்யாக அபராதமேற்றல். [அலிஸாவி: அலி; ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—மந்திரத்தாற் கொல்லல். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—ஒருவகைச்சரம்; இது: அநர்வணவேத மாணமந்திரங்களைக் கொண்டு ஒருவன்பேரைச்சொல்லியோமஞ் செய்தலினால் பிறக்குமென்பார். (சீவரட். ௩௦.) [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. சந்தித்தல். 2. சம்பித்தல். 3. விரும்பிக்கேட்டல். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. அநர்வணவேதத்திலும் சில தந்திரங்களிலும் சொல்லுகிறபடி பைத்தியம், உறவு, பகைமை, உணர்ச்சியின்மை, வாதம், மாணம்: என்னும் இவற்றிலொன்றை வருவிக்கும் திரயந்திரங்கள். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. கருவி. 3. காமாகர் சந்தித்தற்கு நியமிக்கும் இடம். 4. பெலன். 5. யுத்தம். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. மோகவலித்தைக்காரன். 2. மோகவலித்தைக்காரி. 3. வேசி. [1, 2. அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிரூபம்—1. நியமித்துக்கொண்ட குறியிடத்துச் செல்லும் பெண். [அலிஸாவி: அலி-அதிகம். ஸா - வகுத்தம்.]

அபிசிந்து—அபிதாநம்.

அபிசிந்து—1. ஓர் யாகம். 2. ஓரொட்டு நட்சத்திரம்; இஃது: உத்தராடத்தின் நாலாங்கால் நாழிகை பதினேந்தும் திருவோணத்தின் ஆதி நாழிகை நான்கும் கொண்டது. (குமாரசுவா. நட்சத்திர. அ.) 'மகரத்தேவிரவு மம்புலி விளங்கபித்திடை மேவுநான்' (வேதாரணியபு. பிரமயாத். க.) 3. பகலிலே யெட்டாமுகூர்த்தம்; ஒருமுகூர்த்தம், இரண்டுநாழிகை. (விதாந. குணகுண. எ௩.) 4. மத்தியாநகால அபிமாநதேவதை. (பகவத். அ: உரை.) 5. விட்டுணு. [சுலிஜித்.]

அபிசிதம் — கூப்பிட்டுக் கொடுக்கும் அந்நம்புசித்தல். (வி. ணி.)

அபிசிரவணம்—சிராத்தத்தில் உண்ணும் பிராமணரைக் கேட்பிக்கும் மந்திரம்.

அபிசுதம் — புனிப்பேறினகஞ்சி. [சுலிஷுத.]

அபிசுந்—1. அறிந்தவர். 'தத்தத் காரி யாபிஞ்ஞரா யிருக்கிற ஆப்தராலும்' (சி. சி. ௫: ச. சிவாக்.) 2. நிபுணர். [சுலிஜித்.]

அபிசுநாநம்—1. அடையாளம். 2. அறிவு. 3. கறை. [சுலிஜித். அந: அலி - சமீபம். ஜித். - அறிதல்.]

அபிட்டம்—பாதரசம்.

அபிட்டேதம் — துதிக்கப்பட்டது. [சுலிஷுத.]

அபிடங்கசுரம் — ஆகந்துகசுரத்தினொரு வகை. (சீவரட். ௩௨.) [சுலிஷுத. சேர்க்கை.]

அபிடங்கம்—1. அபசயப்படுத்தல். 2. ஆணையிடுதல். 3. ஒன்றித்துக்கூடுதல். 4. சபித்தல். 5. தழுவுதல். 6. பேய்பிடித்தல். 7. பொய்யாக அபராதமேற்றல். [சுலிஷுத.]

அபிடவணம்—1. நீரின்முழுகுதல். 2. யாகாதி செய்தல். [சுலிஷுவண.]

அபிடவம்—1. நீரின்முழுகுதல். 2. புனிப்பேறினகஞ்சி. 3. யாகத்துக்கக்கமான ஸ்நாநம். [சுலிஷுவ.]

அபிடித்தி—அபிடேகஞ்செய்யப்பட்டவர். (தணிகை. வரலாறு.) [சுலிஷித்.]

அபிடியந்தம் — 1. கண்ணின் பெலவீரம். 2. பாய்தல். 3. பெருகுதல். 4. பொசிதல்.

5. மிஞ்சினபாகம். [சுலிஷுத: அலி; ஸ்யுத - சிந்துதல்.]

அபிடுநம்—புனிப்பேறின கஞ்சி. [சுலிஷுத: அலி; ஷுத - கலந்தது.]

அபிடேகங்கூட்டு — சுவாமிக்கபிடேகஞ்செய்தற்குச் சேர்க்குஞ் சாக்கு.

அபிடேகநிரவியங்கள்—அபிடேகஞ்செய்தற்குவேண்டிய திரவியங்கள்; அவை: எண்ணெய்க்காப்பு, மாக்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு, மஞ்சட்காப்பு, பஞ்சகவ்வியம், இராசபஞ்சாயிர்தம், பலபஞ்சாயிர்தம், பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை, கருப்பஞ்சாறு, எலுமிச்சம்பழச்சாறு, நாரத்தம்பழச்சாறு, தமரத்தம்பழச்சாறு, குளஞ்சிப்பழச்சாறு, மாதுளம்பழச்சாறு, இளநீர், சந்தநக் குழம்பு: என்பவைகளாம்.

அபிடேகம்—1. குருவாய் அல்லது அரசனாபவருதற் காரம்பத்திலே செய்யப்படும் ஸ்நாநக்கிரியை. 'சமயவீசேடநிருவாணமபிடேகமிவற்றடங்குமன்றே' (சி. சி. அ: ௫.) 'அங்கண்மன்னனைப்பராசரன்னுனபிடேகமங்கலத்தடநீரினாஞ்செய்து' (சேதுபு. மங்கல. எ௬.) 2. திருமஞ்சநம். 'அரனுக்குப் பஞ்சவயிர்த்தத்தினு லபிடேகஞ்செய்வித்து' (உபதேச. சிவவிரத. எ.) 3. ஸ்நாநஞ்செய்தல். 4. கிரீடம். (திருப்பு. ௫௦௬.) [சுலிஷேக.]

அபித்தியாநம்—1. இச்சித்தல். 2. தியானித்தல். [சுலியுந: அலி; யுந - நினைத்தல்.]

அபித்தியை — 1. இச்சை. 2. பிறன் பொருளை யிச்சித்தல். [சுலியுந: அலி - விருப்பம். யுந - நினைத்தல்.]

அபித்துரோகம்—1. கொடுமை. 2. நிந்தனை. [சுலிஜெஹ: அலி; ஜெஹ - பலாற்காரம்.]

அபிதன்மபிடேகம் — பௌத்தருடைய பிடகாகமங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று. (மணிமே. உசரு.)

அபிதா—அபிதை. [சுலியா.]

அபிதாநம்—1. சலாகை. (இராசவைத்.) 2. சொல்லுதல். 3. பெயர். 'அபிதாநமும்

அபிதாயம்—அபிநயம்.

காண்காக' (சிகாழிப்பு, தலவி, சரு 4.), பெயரிடுதல். [சுலியாந.]

அபிதாயம்—1. கலக்கம், மகச்சலநம். 2. மிகுவெப்பம். [சுலிதாவ: அலி; தாவ - வெப்பம்.]

அபிதாழலத்தோநி — பெயரடியாகத் தோன்றிய குறிப்புப்பொருள். 'குடம்பை தனித்தொழியப் பூப்பறத் தற்றேயுடம்போ டுபிரிடை நட்பு' என்பதிலே நட்பென்பது குறிப்புமொழியாய் நட்பின்றிப்போதலே யுணர்ந்துதல்போல்வது. (பி. வி. ரு. உரை.) [சுலியா; 8-ருவ - அடி. யுதி. குறிப்பு.]

அபிதாழலம்—அபிதாமூலத்தொநி. [சுலி யா8-ருவ: அலியா8-ருவ - பெயரடியாத் பிறந்தது.]

அபிதாநீநம்—பதவுரை. (த. நி. போ. 80அ.) [சுலியா-பெயர். அப-8. பொருள்.]

அபிதாவம் — பின்றொடர்ந்தோடுவது. [சுலியாவகம்.]

அபிதாவம் — பின்றொடர்ந்து தூத்து தல். [சுலியாவந: அலி - பின். யாவந- னதெல்.]

அபிதேயம்—1. சொல்லப்படுமீ விடயம், சொல்லப்படுவது. (சி. சி. சு: க. ரூபப்.) 2. சொல்லின்மூலப்பொருள். 3. சொற் பொருள். 4. நாமமிடத்தக்கது. [சுலியபெய: அலியா - சொல். உய - ஒரு செயப்படு பொருள்விகுதி.]

அபிதை—1. செஞ்சொல். (பி. வி. ரு. உரை.) அது கற்றோர்க்குக் கல்லாதோர்க் கும் ஒப்பத் திசொற்போலாது தன் பொருளைத் தானே விளக்கும் உலகவழக்கச் சொல். 2. குறிப்பிலக்கணகரின்வேறுகிய சொல்பாற்றலென்னும் விருத்தி. 3. பெயர். [சுலியா.]

அபிநதை—ஒன்றாத்தன்மை. [சுலிந தா: அ; லிநதா - பிறிதாத்தன்மை.]

அபிநீநித்தோபாதாநதை — நிமித்த காரணமும் உபாதாகாரணமும் வேறல்லா திருக்குத்தன்மை. 'சிவனுடைய திருமேனி

யான சிற்சத்தியபிந்நிமித்தோபாதாநதையி னுலே' (சி. சி. க: சஅ. சிவாக்.) [சுலிந - பிந்நிமில்லாத. நிநித; உவாடிநதா.]

அபிநீநம்—1. ஒற்றுமை. 2. பிந்நமல்லாத என், முற்றெண். 3. பேதமின்மை. 'பிந்ந மென்றும் அபிந்நமென்றும் பிந்நாபிந்நமென் றும்' (சூத. எக்கி. பூ. நஅ: கூ.) 4. மாற்றப் படாதது. [சுலிந: அ; லிந - வெட்டப் பட்டது, வேறுபட்டது.]

அபிநீநை—வேற்றுமையின்றிக் கூடியிருப் பவன். 'நசுவரனுடைய சமவாயசத்தி பிர பஞ்சாறுகுதையாய் அபிந்நையாயிருக்கையி னாலும்' (சி. சி. உ: க. சிவாக்.) [சு; லிநா - பிந்நமுடையவன்.]

அபிநீநை—விரும்பம். [சுலிநாடி.]

அபிநயக்கூந்து — நிருத்தக்கைதழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்லப்பஞ்செய்யும் பலவகைக் கூத்து. (சிலப். அரங்கே. கட.)

அபிநயபிடகம் — பிடகசாத்திரங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று.

அபிநயம்—1. அபிநயநூல். 2. அலங் கரித்தல். 3. உபசரணை. 4. கூத்து. 5. நடந பாவனை. 6. மகக்கருத்தைக் குறிப்பாய் விளக்கும் அங்கசேட்டை. 'கூத்தாடி யொருவனே யிராவணதிகனைப்போல ரூபத் தையும் பிறர்க்குக் காட்டி' (சி. சி. க: சுள. சிவாக்.) 'கானவார் கூந்த லாமாத ரபிநயக் கைவழிக் கண்கள் செல்ல' (சூத. சிவ. எ. உஉ.) [சுலிநய: அலி-மேல், மிக. நய - அடைவித்தல்.]

அபிநயர்—கூத்தர்.

அபிநயித்தல் — 1. அபிநயஞ்செய்தல். 2. நடத்தல். 'சிவபேதமென்கின்ற நவ பேதத்தை யொருபொருளாகிய சிவன், தானே யதிட்டேயபேதத்தையொட்டி யபி நயித்துத் தடத்தகம்பனையினுலே காண் பிப்பன்' (சி. சி. உ: எச. ரூபப்.)

அபிநயம்—1. மிகப்புதியது. 2. மிகவும் இளமையானது. 'அபிநவ விசாலபூரண வம்பொற் கும்பத் தனமோதி' (திருப்பு. சந.) [சுலிநய: அலி - மிக. நய - புதுமை.]

அபிநாசசநி-அபிமீதம்.

அபிநாசசநி—ஒருவகைச் சநி. (வைத் தியபரி.)

அபிநீட்கிரமணம் — புறப்படுதல், வெளியிற் போதல். [அலிநிபீரண: அலி; நிர; கரண - போதல்.]

அபிநியாசசநிபாதகரம்—ஒருவகைச் சநிபாதகரம்; இது: வாதமும் பித்தமும் சிலேத்துமமும் சமமாக அதிகரித்தவினாற் பிறப்பதும் பசிரிக்குதல், முகத்திற் பளபளப்பு, பேச்சில்லாமை, துர்ப்பலம், பஞ்சேந்திரியத்தன்மைகுறைவு, மயங்கிய ரித்திரை, அறிவின்மையென்னும் இக்குணங் களை யுண்டாக்குவதும் ஆம். (சீவரட். ௨௬.) [இது, தேகலியாபாரங்களை நீக்குதலால் வந்த பெயர்.]

அபிநியாசவாதம்—ஒருவகை வாதநோய்; இது: வாத பித்த சிலேட்டுமங்களை யதிகரிக்கச் செய்து வருத்தும். (சீவரட். ௧௬௭.)

அபிநியாணம்—படையெழுச்சி. [அலிநிய-காண: அலி; நிய-காண - வெளியிற் போதல்.]

அபிநீவேசம் — 1. ஊக்கம். 2. எனக்கிது வேண்டிமென் றவாவியபொருளினிடத்தே செல்லும் ஆசை. 'வருந்தபிநிவேசமெனு மவையையந்தும்' (சூர்மபு. வீழ். ௧௬.) 3. மாண்பயத்தாற் சரீரத்தை யிரட்சிக்கவேண் டும் என்னுங்கிலேசம். (விசார. ௪௧.) 4. விடாப்பிடி. [அலிநிவெஸ: அலி; நிவெஸ - பிரவேசிக்கை.]

அபிநீ — 1. சிநேகம். 2. மறக்குறிப்பை விளக்கும் அங்கசேட்டை. 3. மரியாதை. [அலிநீதி: அலி; நீதி - ஒழுக்கம்.]

அபிப்பிராயநம்—பிராயச்சித்தம். [அலிபுணயந: புணயந - சுத்திகரித்தல்.]

அபிப்பிராயம்—1. தயவு. 2. பிராயச் சித்தம்.

அபிப்பிராயபேதம் — நோக்கவேறுபாடு.

அபிப்பிராயம் — 1. கருத்து, நோக்கம். 2. சொல்லினால் அல்லது வாக்கியத்தினாற் கருதப்பட்டபொருள். 3. விருப்பம். [அலிபுராய.]

அபிபவநம்—1. கீழ்ப்படுத்தல். 2. கீழ்ப்படுதல். 3. வியாதிமுதலியவற்றால் அறிவு மாறுபடுதல். [அலிவந: வந - இருத்தல்.]

அபிபவம்—1. அவமானமடைதல். 2. கீழ்ப்படுத்தல். 3. கீழ்ப்படுதல். 4. தோற்கச் செய்தல். [அலிவ: அலி - கீழ். வ - இருத்தல்.]

அபிபூதம்—1. அபசயப்பட்டது. 2. அறியப் படாதது. 3. கீழ்ப்படுத்தப்பட்டது. 4. மழுக்கினது. [அலிபூ-த.]

அபிபூதி—1. அவமானம். 2. கீழ்ப்படுத்தல். 3. தோற்கச்செய்தல். [அலிபூதி.]

அபிமதம்—1. அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 2. சம்மதமானது. 3. விரும்பப்பட்டது. 'அவர்க்குள வபிமத மறைந்திடு மென்ன' (நல். பார. பாண்டவர். ௬.) 4. விரும்பம். [அலிபித: அலி - மேல். பித - நினைவு.]

அபிமந்தம்—கண்ணோய். [அலிபிந்த.]

அபிமந்திரணம் — 1. அழைத்தல். 2. ஆலோசித்தல். 3. விசேட மந்திரங்களாற் பிரதிட்டைசெய்தல். [அலிபிந்திரண.]

அபிமந்திரம் — மந்திரித்தல். 'இலங்கு பாம்பி மந்திரத் தடங்குமோ வெனலும்' (காஞ்சிப். திருக்கண். ௧௪௬.) [அலிபிந்திர.]

அபிமந்திரித்தல் — மந்திர உரு ஏற்றல். 'பாங்கி னுதுவு திருநீற்றைப்பகரும் வேத மந்திரத்தாற் - றாங்கி யபிமந்திரித்து' (குத. ஞானயோககாண். ந: ௫.)

அபிமந்திரிதம் — 1. நால்வகைச்சுத்தியு ளொன்று; அது: மந்திரித்தலாற்செய்யப் படுஞ்சுத்தி 2. மந்திரஞ்சொல்லப்பட்டது. [அலிபிந்திரி-த.]

அபிமந்திர — பஞ்சபாண்டவருளொருவ னாகிய அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரைபெற்ற ஒரு மகாவீரன். 'மூர்தபிமந்திரவர் தைவரை வணங்கிநிறுநலும்' (நல். பார. புத்திர. ௧௬௭.) [அலிபிந்திர.]

அபிமீதம்—1. உரிஞ்சுதல். 2. தேய்த் தல். 3. (சுத்துருவினால்) நாடழிக்கப்படல். 4. போர். [அலிபித-த.]

அபிமரம்—1. ஒருவனுக்கு அவன்பக்கத் தாராற் செய்யப்பட்ட துரோகம். 2. கட்டி அல்லது விலக்குபூட்டி வைத்தல். 3. கொலை. 4. போர். [சுலிபா: அலி: ரா -மரணம்.]

அபிமர்—அபிமன்ரு.

அபிமாநநங்கன்—அன்புமிக்கோன். 'அணி கோட்டியர்கோன் அபிமாநனங்கள்' (திவ். திருப்பல், 11.)

அபிமாநநேவதை—ஒன்றைத் தன்னுடைய தாகப் பாலிக்கும் அதிதேய்வம். 'தத்துவாபி மாநதேவதைகளுக்கு மந்தத் தத்துவநாமங் களே' (சி. சி. உ: எக, சிவாக்.) [சுலிபாந; டெவதா.]

அபிமாநபுத்திரன்—1. தக்கவயதுகழிந்த பின் சுவீகரிக்கப்பட்ட புத்திரன். 'நரசிங்க முனையாது அபிமாநபுத்திரராய்' (பெரியபு. தடுத்தாட். சு. உரை.) 2. வைப்பாட்டிபுத் திரன். [சுலிபாந; வுசு.]

அபிமாநம்—1. அறிவு. 2. ஒன்றைத் தன் னுடையதாகநினைத்துத்தனதென்று அல்லது தானென்றகொண்டாடுதல். 'செயிர்னுடனா னெனும்பிமாநஞ்சேர்த்து' (குத. சிவ. கஉ:௩அ.) 3. கொலை. 4. செருக்கு. 5. தைச தாகக்காரம். 'இவற்றினைக் கருத்தாப்-புனை யப் மாநம் புற்கல னுன்மாச் சேவன்மந் தா வெனப் புகல்வார்' (சூர்மபு. பிரகிருதி. அ.) 6. நானே சலமுமென்னும் அகக்காரம். 7. தெறிதவருதொழுதித் தன் மேன்மையைக் காக்கவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தனை மேலிட்ட கருத்து. 'கொலையபிமாநரீத்தல்' (மச்சபு. மவ்வக். யுச. உஉ.) 8. நேசம். 9. நோப்படுத் தல். 10. பெருமை. 11. மகிமைபாராட்டுதல். 12. மதிப்பு. 13. விரும்பிக்கேட்டல். 14. விரும்புதல். [சுலிபாந: அலி: ராந - அறிதல்.]

அபிமாநவிரந்தி—அகக்காரம். [சுலிபாந வுசு.]

அபிமாநாக்கி — அக்கிரிமண்டலத்திலே யுள்ள அக்கிரிதேவர்களாகிய அகலர் கற்பத் தொன்பதின்மரிலேதலைமைபெற்ற ஒருவன். அவன்புத்திரர்: பாவகன், பவமாநன், சசி யென்னும் மூவர்.

அபிமாநி—1. அபிமானமுடையோன். 2. காவான். 3. தனதாகப்பாலிக்கிறவன், தன் தாகநினைக்கிறவன். 'இருதயாநிகரிலே யகா ராதி யபிமாநிகளான பஞ்சசத்திகளும்' (சி. சி. ச: ௩௪. சிவாக்.) 4. மாநதத்திலுற்ற அக்கிரி. 'அந்தவக்கிரிதன்பேரை யபிமாநி யென்பர்' (மச்சபு. அக்கிரிவமிச. உ.) 5. விருப் புடன்பொருந்தியிருப்போன். [சுலிபாநிநு.]

அபிமாநித்தல் — 1. அபிமாநஞ்செய்தல்; இது: அகக்காரத்தத்துவத்தின்றொழில். 'சின் தித்துவிகற்பித்தல், சங்கற்பித்தல், அபிமா நித்தல், நிச்சயித்தல் என்னின்ற நான்கு வியாபாரங்களாயும்' (சி. சி. ச: ௧. ஞாநப்.) 2. அளவீடல். 3. ஒருதாநத்தில் விருப்புடன் பொருந்தியிருத்தல். 'இதுவே சேவனுக்குச் சொப்பனுவத்தை; இதை யபிமாநித்த சேவ னுக்குத் தைசதனென்றுபெயர்' (உபதேச. சசு.) 4. கம்பண்ணல். 5. தனதாகப் பாலித்தல். 'அங்கதையபிமாநித்ததுவே தானென்றதைதலினால்' (நல். பார. கௌசிக. எஅ.) 6. மதித்தல். 7. மெச்சல். 8. விரும்பு தல்.

அபிமாநிதம்—புணர்ச்சி. [சுலிபாநித.]

அபிமுதம்—1. எதிர்நோக்குதல், வெளி நோக்குதல். 'வீடியாபிமுதமாகாது' (சி. சி. உ: ௫௫. சிவாக்.) 2. எதிர்முகம். 'வடக்கபி முகம்' (நல். பார. கபிலை. அசு.) 3. சமீபம். 4. முன்னிலை. 'அங்கனாளர்தம் மபிமுதத்தி னில்' (பெரியபு. திருஞாந. ௧0அசு.) [சுலிபாவு.]

அபிமுதர்—1. அபிமுதமுடையவர். 2. பிரிய முற்றவர். 'ஐவரு மபிமுதராக நின்னுழை-மெய்வரு மந்திர மருந்து வேறுண்டோ' (நல். பார. சத்தியபா. ச.) [சுலிபாவு.]

அபிமுதன்—1. அபிமுதமுடையான். 2. எதிர்நோக்கியமுகமுடையவன். 3. பிரிய முற்றவன். 'அபிமுதன்பூர்வத்து' (சைவச. பொது. ௫௩அ.) [சுலிபாவு.]

அபிமுதி—எதிர்நோக்கிய முகமுடையது. (சி. சி. அளவை. ௧. சிவாக்.) [சுலிபாவு.]

அபியாதி—சத்தரு. [சுலிபாநிநு: அலி-எதிர். பாநிநு - செல்வோன்.]

அபியீதம்—சொல்லப்பட்டது.

அபியுத்தம்—1. கடிந்துகொள்ளப்பட்டது. 2. சத்துருவினாற் றுக்கப்பட்டது. 3. சொல் லப்பட்டது. 4. பகையெதிர்கொள்ளல் 5. முயற்சி. [சுலியுத்து.]

அபியுத்தன்—1. சாவதானமுடையவன். 2. படித்தவன், வித்துவான். [சுலியுத்து.]

அபியூட்சணம்—அமைத்தல்.

அபியோகம்—1. அபராதமேற்றல். 2. இடித்துரை. 3. ஊறுசெய்ய ஊக்குதல். 4. தடைசெய்தல். 5. போர். 6. போர்க்கறை கூவுதல். 7. முயற்சி. 8. முறையீடு. 'இராசத் துரோகஞ்செய்தவரென்றும், வன்செய்கை செய்தவரென்றும், பாதகஞ்செய்தவரென் றும், திருடர் கூட்டுறவினாற் றிருடரென்றும் அபியோகம்பண்ணப்பட்டவர்களுக்கு வாதி வழக்குத்தோல்வித்தண்டத்தை யொப்பு தல்வேண்டாமலே திவ்வியம்விதிக்கப்படும்.' (மிரு. சந். ௫௭.) [சுலியொம.]

அபியோகி—1. ஊறுசெய்ய ஊக்குவோன். 2. குறைகூறுவோன். 3. முழுமுயற்சியுடை யோன். 4. முறையீடுசெய்வோன். 5. வாதி. [சுலியொமிநு.]

அபியோத்தா—1. பகைவன். 2. முறையீடுசெய்கிறவன். [சுலியொபாஜா; சுலி யொகூ.]

அபிரங்கி—1. கருநெல்லிமரம். 2. நீர்ப் பூலா.

அபிரட்சை-சர்வபரிபாலனம், சர்வரட்சை, பூரணமான பாதுகாப்பு. [சுலிரகூரா; அலி; ரகூரா - காத்தல்.]

அபிரதி—1. சந்தோஷம். 2. திருத்தி கரம். 3. தொழில். [சுலிரதி; அலி; ரதி. இன்பம்.]

அபிராமம்—1. அழகு. 2. பிரியம். [சுலி ரா8.]

அபிராமன்—1. அழகன். 'அபிராம விற்கு வருக'(திருப்பு.சு0.) 2. மனத்துக்கினியவன்.

அபிராமி—1. அழகுள்ளவன். 2. சத்த மாதர்களுள் ஒருத்தி. 3. சரஸ்வதி. 4. பார்ப் பதி. 'என்றபி ராமி யிசைத்திட நோக்கி' (நல். பார. உமாமகே. உகசு.)

அபிராமிப்பட்டி—அபிராமியந்தாதி இயற் றியவர்.

அபிராமியந்தாதி—ஒரு பிரபந்தம்.

அபிருசி—1. கீர்த்திப்பிரியம். 2. மிகு விருப்பம். [சுலிராஹி; அலி; ராஹி - பிரியம்.]

அபிருபன் — அழகுள்ளவன். [சுலிராஹி வ; அலி; ராஹி - அழகு.]

அபிரேகம்—1. நாதம். 2. பூவீந்து. 3. மனோன்மனி.

அபிலாசம் — விருப்பம். [சுலிலாஷா:]

அபிலாசகன் — 1. இச்சையுடையவன். 2. விருப்பமுடையவன். [சுலிலாஷாக.]

அபிலாசை—விருப்பம். 'அபிலாசையின்றி யாசாரியனைப் பிரிந்திருப்பாரார்' (உபதே சரத். 64.) [சுலிலாஷா.]

அபிலாபம் — பேச்சு. [சுலிலாவ; சுலி; லாவ - பேசுதல்.]

அபிலாஷை—விருப்பம். [சுலிலாஷா.]

அபிலிங்கிதம்—எழுதப்பட்டது. [சுலிலி வித; அலி; லிவித - எழுதப்பட்டது.]

அபிலேகநம்—எழுதுதல். [சுலிலெவ நம்; அலி; லெவநம்-எழுதுதல்.]

அபிவந்தம் — வந்தநஞ்சொல்லுதல். [சுலிவந்நம்.]

அபிவாநம் — தன்கோத்திரம் பெயர் முதலிய கூறிப் பெரியோரைத் தொழுதல். 'அபிவாதந்தாதாற் பெரியோரை வணங்கு தல்' (கூர்மபு. வியாதர்கரு. அ.) [சுலிவா டநம்; அலி - முன்னிலையில். வாடிநம்- சொல்லல்.]

அபிவிக்கியாதம்—1. புகழ்பெற்றது. 2. பெரும்பாலும் அறியப்பட்டது. 3. பேர்பெற் றது. [சுலிவிஷ்ராத; அலி; வி; ஷ்ராத- அறியப்பட்டது]

அபிவியஞ்சகம் — தோற்றுவிக்கும் துணைக்கருவி. 'திபமானது பதார்த்தாபி வியஞ்சகமானபொழுது' (சி. சி. உ: சு0. சிவாக்.) [சுலிவ்யுஜக; அலி; வ்யுஜக - வெளியாக்குவது.]

அபிவியஞ்சகர் — வெளிப்படுத்துவோர். (பௌட். பசு. சஅ. உரை.) [சுலிவ்யுஜக.]

அபிவிருத்தம் — மிகுவிளக்கமுற்றது, வெளிப்படை. 'நீதி லபிவிருத்தமாஞ் சிதா காரம்' (குத. எக்கி. பூ. கக: கூ.) [அவிவ்யூக: அவி - மிக, வ்யூக - விளக்கமுற்றது.]

அபிவிருத்தி — வெளிப்பட்டவர். 'அந்த மந்திரமகேசுவரமந்திரேசுவரர் களி டத் தி லபிவிருத்தராய்' (மிருகே. க. உக.) [அவி வ்யூக:]

அபிவிருத்தி — வெளிப்படுதல். 'சிந்து தலில் விசேடமா யபிவிருத்தியாய்ப் பொன் போற்றிகழுமாதோ' (குத. எக்கி. பூ. ச: ச.) [அவிவ்யூக:]

அபிவிருத்தம்-பாலியது. [அவிவ்யூக:]

அபிவிருத்தி—1. அந்தர்ப்பலித்தல் 2. சர்வலிபாபகத்துவம். [அவிவ்யூக: அவி- எங்கும், வ்யூக - பாவுதல்.]

அபிவிருத்தம்—ஒருபொருண்முழுதிலும் பிறிதொருபொருள் வேறறக்கலத் தொற்று கைப்பட்டிருப்பது. 'வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயிலும், ஒற்றுமை நயத்தா லொன் றபி லியாபகம்' (பி. வி. கூ. உரை.) [அவிவ்யூக: வ்யூக-பார்க்கிருப்பது.]

அபிவிருத்தி—அபிவிருத்தி. 'சிவ்யசந்தா ராபிவிருத்திபின்பொருட்டும்' (சி. சி. பாயிர. க. சிவாக்.) [அவிவ்யூக:]

அபிவிருத்தி—1. அதிகப்படுதல், மிகப் பெருகுதல். 2. கூடுதல். 3. சித்தியடைதல். 4. பெருவாழ்வு. 'இப்படி யியற்றினோர்தங் குலமபி விருத்தி பெய்தும்' (மச்சபு. சபிண்டி. உக.) 5. வளர்தல். [அவிவ்யூக: அவி; வ்யூக - வளர்ச்சி.]

அபிவேந்தகம்—அபிவிருத்தகம். 'கூறிடு மிப் பிரமாணத் தனக்கவிவெஞ் சகமாய்க் குறித்திடுவர் காண்டலனு மாநவுரை தன்னை' (த. சி. போ. கூகடி.) [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—ஒருமருந்து [இது கசகசாச் செடிவிலுள்ள முதிர்ந்த காயைக் கிள்ளி அதிலிருந்து வருகிற பாலென்றும், துருக்கி, ஸ்மிரிநா, வங்காளம், எகிப்து, ஐரோப்பா ஆகிய தேசங்களிலிருந்து கொண்டுவரப் படுகிறதென்றும், அவற்றள்ளே துருக்கி

ஸ்மிரிநாதேசங்களிலிருந்து வருவதே முதற் தரமென்றும் பதார்த்தக்குண அரும்பொரு ளகராதியிற் சொல்லப்பட்டது. இந்துஸ்]

அபிநன்—அபிநன். 'நல்லவபி னிக்குணத்தை நாடறிய நாம்புகல்வே-மல்லல்குண்ம வா த மருஞ்செவிநோய் - பல்லின்வலி - பேதிமந்த மத்தினோய் பீகசம்போம் வன்மையுண்டாஞ்- சாதிபுதி ரச்சுத்திதான்' (பதார்த்த. ககூச.)

அபிஷிந்தன்—அபிஷேகம்பெற்றவன்.

அபிஷேகம்—அபிஷேகம்.

அபிநன்—1. கணவன். 2. காமுகன். 3. சிவன். 4. பயப்படாதவன். 5. புலவன். [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—1. கலிநவார். 2. கிரகணம். 3. கைவிரல். [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—1. எப்போதும். 2. கணந் தோறும். 3. திரும்பத்திரும்ப. [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—மிகவிரும்பப்பட்டது. 'நவ்வி யொன் கண்ணி யுன்ற னபிட்டமு நல்குவே னால்' (மச்சபு. யயாதிபுத். கூ.) [அவிவ்யூக: அவி; வ்யூக - விரும்பப்பட்டது.]

அபிநன்—துகிக்கத்தக்கது. [அவி; வ்யூக:]

அபிநன்—வைதல். [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—1. சாத்தகுணம். 2. தயாள சிந்தை. 3. வருத்தஞ்செய்யாமை. [அவிவ்யூக: அ. - எதிர்மறை. வீநன் - வருத்துதல்.]

அபிநன்—பயமின்மை.

அபிநன்—அச்சமில்லாதவன்.

அபிநன்—அச்சமின்மை. [அவிவ்யூக: அ - எதிர்மறை. வீதி - பயம்.]

அபிநன்—பிரசமின்மை; அது: சளியின்றி நாசிவறண்டிருத்தல். [அவிவ்யூக: வீநன் - சளி.]

அபிநன்—சிலேட்டி மத்தைக் கொண்டு மூக்கின் நரம்புகளை யடைக்கும் ஒருவகை நாசிகாரோகம். இதனால், அதிக உபத்திரவமும் சுவாசமலிதும்போது குரு குரு என்னும் ஒரு சத்தமும் நாசியிலே வேர்வையும் உண்டாகும். (சீவரட். உளள.) [அவிவ்யூக:]

அபிநன்—மாட்டிடைவன். [அவிவ்யூக:]

அபீரு—அபேட்சன்.

அபீரு—1. அச்சமில்லாதவன். 2. கடவுளருள் ஒருவனாகச் சொல்லப்படும் வைரவன். [சுவீரோ: அ - எதிர்மறை, வீரோ - அச்சமுள்ளோன்.]

அபீஷ்டம்—அபீட்டம்.

அபண்ணியம்—பாபம். [சுவண்ணு: அ; வுண்ணு - நம்செயல்.]

அபுத்தம்—1. அதுபலிக்கப்படாதது. 2. உண்ணப்படாதது. 3. செலவாகாதது. [சுவஹு: அ; ஹுது - உண்ணப்பட்டது.]

அபுத்தன்—1. அதுபலியாதவன். 2. உண்ணாதவன். 3. புத்தியில்லாதவன். [1, 2. சுவஹு: 3. அ; வுஹு.]

அபுத்தி—1. அறியாமை. 'அபுத்தியிருவமாய் வந்த சமயாசாரலோபத்திற்கு' (சி - வி. கிரி நு. தாம்.) 2. புத்தியின்மை. [சுவஹு: அ; வுஹு - அறிவு.]

அபுத்தியூர்வம்— } அறிவுடன் கூடாத
அபுத்தியூருவம்— } செயல். 'அதிசயம் பயப்ப வபுத்தியூருவமா வவனிடைத் தமோமய சிருட்டி-பொதிதரத்தோன்றிற்று' (குத. சிவமான். ௧0: ௨.) [சு; வுஹு; வ-திவ-.]

அபுத்திரகன் — புத்திரனில்லாதவன். [சுவஹு: அ - எதிர்மறை. வுஹு: புத்திரனுடையவன்.]

அபுத்திரன்—அபுத்திரகன். [சுவஹு: அபுதன்—மூடன். (திருக்காளத். பு. 21. 11.)

அபுதம்—1. அசுசியர்னது. [சுவஹு: அ; வ-தி - சுகி.] 2. இறந்தகாலத்திலாதது. [சுவஹு: த.]

அபுதுவுமை — உவமாலங்காரவகையுளொன்று; அது: முன்பில்லதனை யுவமையாக்கியுரைப்பது. (தண்டி. நக.) [சுவஹு: த: உவமோ.]

அபுபம் — கோதுமை முதலியவற்றிற்குச் செய்த அப்பவருக்கம். (சூ. நிக. சு: சுரு.) [சுவஹு: வ.]

அபூர்ணகாலம் — காலம். பூர்ணமாகுமுன் பிறந்தது, முதிருமுன்பிறந்தது. [சுவஹு: அபூர்ணகாலம்; அபூர்ணகாலம் - நிறைவில்லாதகாலம். ஜ - பிறந்தது.]

அபூர்ணதாலம் — முற்றுதற்குக்குறையான காலம். [சுவஹு: அபூர்ணகாலம்.]

அபூர்ணம்—பூர்ணமாகாதது. [சுவஹு: அபூர்ணம்.]

அபூர்வதை — 1. அபூர்வமாயிருக்குத் தன்மை. (வாசுதே. ௧௯௭.) 2. நான் பிரமம் அல்லன் என்னும் அஞ்ஞாந்தத்துக்கு முரணாகக் கூடல் தப்பிரம ஐக்கியக் கூறும் வேதவாக்கியத்தைக் கேட்டலாகிய கிரவணத்திற்குச் சொல்லப்படும், ஆறுவித லிங்கங்களின் மூன்றாவதாகிய இலிங்கம்; அது: கூடத்தனே பிரமமென அப்பியசுத்தனுபவித்தபொருளில் அதிதமாதல். 'துரியன்றிகழ் பிரமாண தீதனென்கை யபூர்வதையாம்' (வேதா. சூ. ௧௩௩.)

அபூர்வம்—1. அருமை. 2. ஆச்சரியமானது. 3. ஒருகருமத்திற்குத் தாரத்திலே நிகழும் காரியம். 4. ஒருவன் செய்யும் புண்ணியபாவங்க ளொழிந்தவிடத்திலே அவற்றினால் ஸம்ஸ்காரரூபமாகத் தோன்றி நின்று மறுமையிலே பலத்தைக்கொடுக்குமது. 'செயலின்பாவத்தே யபூர்வமெனு மது தோன்றித் தருஞ்செயலின் றழிவின்பின் பலிப்பிப்ப தாகும்' (சி. சி. பர. பிரபாக. மதம். ௨.) 5. கிழக்கல்லாதது. 6. நூதனமானது. 7. முதலாவதல்லாதது. 8. முன்னில்லாதது. 9. மேன்மையானது. [சுவஹு: வ-.]

அபூர்வவிதி — புதுவிதி. [சுவஹு: வ-விதி: அவ-திவ- - முன்னில்லாதது.]

அபூர்வன்—பரமான்மா. [சுவஹு: வ-.]

அபூர்ணம்—அபூர்ணம். 'துன்னு பூர்ண சொரூபமே மாயையா லபூர்ணமாய்த் தோன்றும்' (சூத. எக்கி. பூ. ௧௩: ௧0.) [சுவஹு: அபூர்ணம்.]

அபூர்ணம்—இலவமரம். [சுவஹு: அபூர்ணம்.]

அபூருவம்—அபூர்வம்.

அபேத்தன்—பந்தமில்லாதோன். [சுவஹு: அ; வஹு - தனைப்பட்டோன்.]

அபேட்சன் — அபேட்சையுடையவன். (பௌட். பதி. அசு.) [சுவஹு: அபேட்சன்.]

அபேச்சிந்தல்—1. அவாவுதல். 2. மிக விரும்புதல். 3. வேண்டிநிற்பதல், பற்றல். (சி. சி. நு.) [அபவெக்ஷா.]

அபேச்சிந்தம்—விரும்பப்பட்டது. (நடு)

அபேட்சிப்பு—1. அவாவுகை. 2. வேண்டிநிற்கை.

அபேட்சை—1. அவாய்நிலை. 2. ஆசை. 3. எதிர்பார்த்திருத்தல். 4. காரண காரியத் தொடர்பு. 5. சாதிவியத்தசம்பந்தம். (தர்க்க.) 6. தருணம். 7. கன்குமதிப்பு. [அபவெக்ஷா: அப; ஂ஁஁க்ஷா - பார்த்தல்.]

அபேதாட்டி—ஒருபொருள் தானேயுடையதாயினும் உடைப்பொருளுமாகவரும் ஆறும் பெற்றமை. 'இராகுத்தலை' (பி. வி. க. உரை.) [அபெடி - ஒற்றுமை. ஷஷ்டி - ஆறாவது.]

அபேதசிந்தாந்தம்—பணி பலவாயும் பொன் ஒன்றுணற்போல ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றென்றுவாதிக்கும் மாயாவாதக் கோட்பாடு. (சி. பி. கை. எ.) [அபெடி; வரிவாஹ - முடிந்தமுடிவு.]

அபேதசைவம் — ரூபம், அரூபம், ரூபாரூபம் என்னும் பேதமில்லாமல் இருக்குஞ் சிவனைச் சைவத்துக்குரிய வேடம், விபூதி, ருத்திராக்கம், பஞ்சாட்சரம், குருவிக்கவேட முதலியவைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு வழிபடுஞ் சைவம். (த. நி. போ. உருச.) [அபெடி; செவவ.]

அபேதப்பிறப்பு — பொன்னும் பணியும் போல ஒன்றினின்று தோன்றியும் அதனின் வேறுகாத தோற்றம். 'பொற்பணிபோல பேதப்பிறப்பிலதாய்' (சிவப்பிர. வாற். எ.)

அபேதம்—ஒற்றுமையாய்நிற்பதல். 'தக்க படைபுருடனோடபேதத்தையப்போதறுசந்தாகம் பன்னும்' (குத. எக்கி. பூ. ச: கஉ.) [அபெடி.]

அபேதவாதம்—சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றென வாதத்தல் [அபெடிவாடி.]

அபேதவாதி — சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றென வாதிக்கும் வேதாந்தி. [அபெடிவாடிவாதி.]

அபேதாந்தியவசாயசாதாரணதர்மம் — இயற்கையில் வெவ்வேறாய் விளங்கினும் கவியின்கொள்கையால் அபேதமாய்க் கிரகிக்கப்படுதன்மைகள். 'இந்துவிடத் தைச்சிவன் போலேகுணங்கூர் மத்தினைஞா-னந்தெளிவா னேன்கிரக ணம்புரிந்து-முந்தினதைச் - சேகரங்கொண் டேவிளங்கச் செய்துகடையுற்றதையம் - மாகளத்து னேயடக்குவான்' இக்கவியில் சிவனும் ஞானந்தெளிவோனுமாகிய உபமார உபமேயங்களுக்கு ஒருதன்மையாயினும் பொதுவாக இணங்காவிடினும் வீம்பப் பிரதிலிம்பப்பாவத்தினால் இந்துவிடமென்பவற்றிற்கும் குணங்கூற்றமென்பவற்றிற்கும் அபேதமெனக்கொள்வதாலுஞ் செய்கை யுணர்ச்சி யென்பவற்றிற்குக் கிரகணம்புரிதலென்னுஞ் சொல்லொற்றுமை யிருப்பதாலும் முடியிலிருத்திப்பிரகாசிக்கச் செய்தல் கிரகணப்பத்தாற் கொண்டாடி விளங்கச்செய்த லென்பவைகளுக்குச் சேகரங்கொண்டே விளங்கச்செய்தல் என்னுஞ் சொல்லொற்றுமை யிருப்பதாலும், களத்தினுள்ளிருத்துதல் கண்டத்தினின்றும் வெளிவிடாமை பென்பவற்றிற்குக் களத்துளேயடக்குவானென்னுஞ் சொல்லொற்றுமை யிருப்பதாலும் இது அபேதாந்தியவசாயசாதாரணதர்மமேயாம். (குலவ. க. உரை.) [அபெடி; அய்யவஸாய; ஸாயாரண; யஃ-1.]

அபேதம்—1. அபின். (இப்பொருள் பிறகாலவழக்கு.) 2. துரையின்மை. [அ; வெந்-துரை.]

அபேயபாநம் — குடிக்கத்தகாதது; மது. 'அபேயபாநாதி ரகிதருமாயிருக்கிற சூத்திரரினும்' (சி. சி. அளவை. கஉ. சிவாக்.) [அபெயபாந: வெயபாந - குடிக்கத்தக்கது.]

அபைகநம்—நெர்மை, கோடாமை. [அபெயஸுந: அ; வெஸுந-0-களளம்.]

அபையம்—அபயம்.

அபோக்கியம்—1. அதுபவிக்கப்படாதது. 2. உண்ணத்தகாதது. 'அபோக்கியமான கஞ்சை' (தாயு. ஆசை. உஎ. உரை.) [அபொக்யி.]

அபோகண்டம்—நெழிச்சிக்குணமுடைய பொருள். [சுவொவாஹ.]

அபோகண்டன் — 1. அச்சமுள்ளோன்.

2. அவலட்சணமுடையவன். 3. குழந்தை.

அபோகம்—1. தர்க்கத்தால் ஐயந்தீர்தல்.

2. தர்க்கித்தல். [சுவொஹ: அவ; ஊஹ - தர்க்கித்தல்.] 3. போகமின்மை.

[சுவொஹ: அ; ஹொஹ - அதுபவம்.]

அபோக்சியம்—உண்ணத்தகாதது, அசுத்தமானது. 'போதயிகு ஞாநிகட்க போச்சிய மொன் நேனுமிலை' (குத. எக்கி. பூ. கரு. ந.) [சுவொஹ: அ; ஹொஹ—உண்ணத்தக்கது.]

அபோசநம் — உபவாசம். [சுவொஹ: ஹொஹ - உணவு.]

அபோத்நா—1. அதுபோகமில்லாதவன்.

2. உணவில்லாதவன். (வாசதே. ககூ.)

[சுவொஹ: அ; ஹொஹ - உண்பவன்.]

அபோததவநுபன்—அறியப்படாதசவருப முடையவன். (வாசதே. ககூ.) [சுவொஹ: ஹொஹ—உணவு.]

அபோதம் — அறியாமை. 'ஓத வோதப் போதங்கெட்டபோத மான தோங்கியதே' (இராமா. உத். இராவணன். பிறப். கள்.) [சுவொஹ: அ; வொஹ - அறிவு.]

அபோதார்த்தம் — விபரிதப்பொருள். [சுவொஹ: அறியாமை. சூய-உ-பொருள்.]

அபௌருஷேயம்—மனுஷனினின்றாவராதது. 'வேத மபௌருஷேயமாய் நித்தியமு மாகையாற் பிரமாணமாய்' (சி. சி. அளவை. கந. சிவாக்.) [சுவொஹ: அ; வெளரூஷெய - புருடனூல் வந்தது.]

அம்—1. அசபாமந்திரத்தின் ஓர் உறுப்பு, சீவான்மா. இது ஹஸு என்னும் மந்திரத்தில் ஒருறுப்பாகிய ஹஸு என்பது தமிழில் அம்மெனத் திரிந்துவந்தது. 'இம்மனுவின் பேருண்மை யினுமியம்பிற் சீவபர, செம் மொழிவா சகமாகுந் தேரினக மெனுஞ்சத்த, மெம்மலமு மிலீர்சீவந் கிடுகுறிவா சகமதனூ, லம்மெனுமந் திரபாகக் கருத்தஞ்சீ வான்மாவே' (குத. எக்கி. பூ. எ. சு.) 2. அழகு. 'பரமாம் பாலிகைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்கர்'

(மறைசை. ந.) 3. ஒரு கருவிப்பொருள்விகுதி. 'நோக்கம்' (நன். பத. கந. உரை.) 4. ஒரு சாரியை; 'புளியங்காய்' (நன். உருபு. இ.) 5. ஒரு செயப்படுபொருள்விகுதி; 'தொல்காப்பியம்' (நன். பத. கந. உரை.) 6. ஒரு தத்திவிகுதி; 'சிக்களம்' (வீரசோ. தத்தி. சு.) 7. ஒரு தன்மைப்பன்மைவிகுதி; இது: தெரிநிலையில் வரும்போது 'படிப்பம்' 'வருகுவம்' என்பவற்றிற்போல எதிர்கால இடைநிலையை நேரே புணர்ந்தும், 'படித்தனம்' 'சென்றனம்' 'உண்டனம்' என்பவற்றிற்போல இறந்தகால இடைநிலையையும், 'படிக்கின்றனம்' 'படியாநின்றனம்' என்பவற்றிற்போல 'கிறு' ஒழிந்த நிகழ்கால இடைநிலையையும், 'அன்' சாரியை இடையில்வர ஒட்டியும், குறிப்புவினையில் வரும்போது 'குழையம்' 'குழையினம்' என்பவற்றிற்போல, 'இன்' சாரியை இடையிற்பெற்றும் பெறாதும் பகுதியோடு புணர்ந்தும் வரும். இவ்விகுதி, 'நீயும்' நானும் உண்டனம்' என்பதிற்போல முன்னிலையிடத்தாரை யுளப்படுத்தியும், 'அவனும்' நானும் உண்டனம்' என்பதிற்போலப் படர்க்கையிடத்தாரை யுளப்படுத்தியும் 'அவனும்' நானும் நீயும் உண்டனம்' என்பதிற்போல முன்னிலையிடத்தாரையும் படர்க்கையிடத்தாரையும் உளப்படுத்தியும் வரும். (நன். வினே. கந. இராமா.) 8. ஒரு தொழிற்பெயர்விகுதி; 'வாட்டம்' (நன். பத. கந. உரை.) 9. ஒரு பண்புப்பெயர்விகுதி; 'நலம்' (நன். பத. கந. உரை.) 10. ஒரு வினேமுதற்பொருள்விகுதி; 'எச்சம்' (நன். பத. கந. உரை.) 11. நீர். 'சென்னியமோகந்தவிராமுதகாண்' (கந்தரந். ந.) 12. மேகம். 13. ஓரசைச் சொல். 'பொய்யுரை யன்று காணீர் போயினம், (சிந்தா. பதுமை. உச்சு.)

அம்சசக்கரம்—நவாம்சசக்கரம்.

அம்சபந்திரம்—பாகசாசனம்.

அம்சபாதம்—புள்ளடிக்குறி.

அம்சபூதன் — அம்சமாயிருப்பவன். 'நம்முடைய அம்சபூதரொருவரை' (குருபரம் பரை. 166.)

அம்சம்—1. அன்னப்பறவை. (ஞானவா. சதவுருத். கந. உரை.) 2. உரிமைப்பங்கு. 'யோகபூமியம்சம் விடாதுறலாற் பழைய

நிலினைபோம்' (ஞாநவா. நிருவா. ௩௩.) 3. ஒரு மந்திரம். 'அசபா' பார். 4. போகம்; அது: பிங்கத்தில் இத்தனைகூறுகொள்ளப்பட வேண்டியதென்பதை யுணர்த்தும் ஓரென். (பாடகணிதம்.) 5. நூற்றெட்டுபரிடதக்க ருள் ஒன்று. [1, 3. ஹம்ஸ. 2, 4. ஸம்ஸ.]

அம்சமந்திரம் — அசபாமந்திரம். (சி-லி. யோக. ௩. உரை.) [ஹம்ஸஜி.]

அம்சரி—அறுவகைச் சந்திரியாகூச்சிரமத் தாரு னொருவகையர். (சூர்மபு. வருண. ௪0. உரை.)

அம்சாம்சம்-பங்கிற்பங்கு. [ஸம்ஸ; அம்ஸ.]

அம்சாம்சி-பங்குபங்காக. [ஸம்ஸ; ஸம்ஸி.]

அம்சாம்சிபாவம்—பங்கும் பங்குடையது மாயிருத்தல். [ஸம்ஸ; அம்ஸி; ஹாவ.]

அம்சசூத்ரா—இருதயத்தாசத்திலிருக்கும் அகாரத்திலுண்டாகிய பத்துக்கலைகளுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. ௨௨.)

அம்பம் — 1. உத்தரவு. 2. எழுச்சி. [கிசைச்.] 3. கண். 'நெஞ்சுட னம்பக மலர்ந்து' (பாரத. ௩ச்ச. ௬௮.) 4. கூத்தாடிக்குப்பொருத்தின கூலி. 5. செம்பு. (மூ. அ.) [3. 5. ஸம்ஸக.]

அம்பகம்—சீர்பந்தபாஷாணம்; அது: முப் பத்திரண்டு பாஷாணவகைகளுளொன்று. (மூ. அ.)

அம்பட்டச்சி—அம்பட்டப்பெண்.

அம்பட்டத்தி—அம்பட்டச்சி.

அம்பட்டன் — அறுவகை யறுலோமரு னொருவன். 2. காலிதன். [ஸம்ஸஷு.]

அம்பட்டன்கத்தி — கடல்மீன்வகையு னொன்று.

அம்பட்டன்பாணை—அம்பட்டன்கத்தி.

அம்பட்டன்வாணை—சொட்டைவாணை.

அம்பட்டை—1. அம்பட்டப்பெண். 2. வட்டத்திருப்பிப்பூண்டு. 'பெண்ணிச்சை தரு முருக்கைப் பீசம் பட்டை சக்கு பெரு முன்ன வேரிசத்தம் பிப்பிலி தேக்கித் தொண்டும்' (தைல. தைலவ. ௧௧.) [ஸம்ஸஷு]

அம்படம்—1. ஆடுதின்னுப்பாணை. (மலை.) 2. புழுக்கொல்லிச்செடி.

அம்படலம்—1. அம்மி. 2. ஸம். 3. ஓடம். 4. தேர். 5. மரக்கால். 6. வாழை. 7. வெள்ளி. 8. வெளி.

அம்பணத்தி — தூர்க்கை. 'அந்தம் கரும் பள்ளி பாசாக் குசத்திசொல் லம்பணத்தி' (தனிப்பா. ௧.) [அம்பணம் - மரக்கால்; இது: தூர்க்கைகடனத்துக் கொரு பெயர். அத்து, சாரியை; இ - விருதி.]

அம்பணம்—1. ஆமை. (அக. நி.) 2. ஒரு வகையாழ். 'அம்பணகரதலிக்' (திருப்புகழ். ௧0௧.) 3. அளவுகருவியாகிய மரக்கால். 'அம்பண வளவைய ரெங்கணந் திரிதர' (சிலப். ஊர்தா. ௨0௧.) 4. துலாக்கோல். 5. நீர். 6. நீர்ப்பத்தல். இது, லோகத்தாற் குழாய்வுடிவமாகச்செய்யப்பட்ட கருவி. (மணிமேக. ௨௬௮. பக்.) 7. வாழை. (பிங்.)

அம்பணவர் — ஒருசாதியார்; இவர்கள் பாணர் என்று சிலப்பதிகார உரைகாரர் கூறுவர். (சிலப். புறஞ்சே. ௧0௩. உரை.) [அம் - அழகு. பண் - இசை.]

அம்பணை—கன். (திவா.)

அம்பர்கிழார்அருவர்கை—திவாகரஞ்செய் வித்தோன். (திவா. இறுதிக்கட்டுரை.)

அம்பர்—1. அவ்விடம். 'அம்பரேகுநர்' (திருவாணை. ௩௧௮. அ. ௩.) 2. ஒரு மரப்பிசின். 3. ஒர்க்கோலை. இது, கடல்படுதிரவியங்களு னொன்று. 4. சோழதேசத்தோரூர். 'அம்ப ரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியேன்' (தேவார. திருத்தொண். ௩. சுந்.)

அம்பர்மாகாளம்—ஒரு தலம். (பெரியபு. பாரத. தடுத்தாட். ௧௧௬.)

அம்பரத்தவர் — தேவர். 'அம்பரத்தவ ருடன்று சீறினுமொ ரம்பிலே யழிவர்' (பாரத. கிருட். ௧௩௭.)

அம்பரம்—1. ஆகாயம். 'அம்பரத்துமினை யுத் தடுத்த' (காஞ்சிப். ௩௧௮. ச. ௨.) 2. கடல். 'விரும்பியம் பாமு நாளும் விரிதரு திரைக் கரக்கொண், டிரும்புறக் கவைத்தா லன்ன விருக்கருங் கோட்டுப் புன்னை' (குத. முத். ௩: ச. ௨.) 3. ஆடை. 4. திக்கு. 'விஞ்ச வம்பா மேவிய போதிலும்' (ஞாநவா. தர்ம வியாள். ௨௧.) 5. பருத்தி. 6. மஞ்சள். 7. சித்திகைகட்சத்திரம். (வீமேசு. ௧௭.) 8. தவிவிடம். (பிங்.) [1, 3, 4, 5, 6. ஸம்ஸா.]

அம்பரமணி — சூரியன். [சுண்டரபாணியி:
அம்பர - ஆகாயம். பாணியி - இரத்தினம்.]

அம்பர் — அசுரர். 'அம்பரபுரம்' (கந்த
ரம். உ.) [சுண்டர - கடல், கடலிடத் தொரு
நகரில் வாழ்ந்தவராதலால் இப்பெயர்
வந்தது.]

அம்பரவாணம் — எண்காற்புள்.

அம்பரநீரம் — 1. திகந்தம். 2. ஆடையி
னோம். [சுண்டர - வாணம், ஆடை. சந்த -
முடிவு.]

அம்பரம்புயர் — 1. ஆகாசத்தாமரை. 2.
பதுமநிதி. [சுண்டர; சுண்டபூ.]

அம்பரன் — அம்பரேஸ்வரத்தலத்திலிருப்
பவன். (தேவார. திருவிண்ணம்பர். க. திரு
நாவு.)

அம்பரிசம் — அம்பரிடம்.

அம்பரிசன் — 1. சிவன். 2. திருமால்.
[சுண்டரபாணியி.]

அம்பரிடம் — 1. ஒரு மகாநாகம். 2. துக்கம்.
3. நெய்விட்டுப்பொரிக்குஞ்சட்டி. 4. யுத்தம்.
5. விவங்கிக்குட்டி. [சுண்டரபாணியி.]

அம்பரிடன் — 1. சிவன். 2. சூரியன். 3.
விட்டுணு. 4. விட்டுணுபத்தனான சூரியவமிசத்
தோரரசன். (இராமா. மிதிலை. கஉ௦.)
[சுண்டரபாணியி.]

அம்பரை — நிமிஷம். (மூ. அ.)

அம்பரைநாதம் — அப்பிரகம். (மூ. அ.)

அம்பல் — 1. சிலநின்று தம்முட்புறம்
கூறுதல். 'அம்பலே சிலநின்று துடிபுறம்
கூறலாகும்' (சூ. நிக. க௦. அ.) 2. பரவாத
களவு. (திருக்கோ. கஅ௦. உரை.) 3.
சேந்தனென்னும் பிரபுக்குடையதாயிருந்த
ஒருதேசம். 4. பழிச்சொல். 5. பூ அலர்த்தம்
குச்சித்துமுன்னுள்ளநிலை. (இறை. 22. உரை.)

அம்பலக்கூத்தன் — சிவன். 'அனைத்தும்
வேடமா மம்பலக் கூத்தன்' (தேவார. திருநா.
ஐந்தா. திருக்குற. கோயி. உ. க.)

அம்பலவான் — 1. கள்ளரென்றுஞ் சாதி
யாரின் தலைவன். 2. சபையாருடைய கட
டையைப் பிரசித்தஞ்செய்வோன்.

அம்பலச்சாவடி — இராமப்பஞ்சாயத்து
மண்டபம்.

அம்பலத்தாடி — சிவன். 'புணியு மம்பலத்
தாடிபொற் பாதமும் போற்றி' (சூத. எக்கி.
பூ. சந: சச.)

அம்பலத்தி — 1. தான்றி. 2. தில்லை (மலை.)

அம்பலம் — 1. சபை. 'ஏழைசொல் அம்பல
மேறுமா' (முதல்.) 2. சித்திரகூடம். 3. சிதம்
பாத்திற்சபை. 'அம்பலத் தெம்பரனருளா
லுணர்ந்து' (சூத. எக்கி. பூ. க: க௦.) 4.
பலருங் கூத்துக்காணுமிடம். 5. வெளி.

அம்பலமேறுதல் — 1. சபையாரால் ஏற்றுக்
கொள்ளப்படுதல். 'ஏழைசொல் அம்பலமே
றுது'. 2. நியாயத்தலத்துக்குச்செல்லுதல்.

அம்பலவரி — வரிவகையினென்று.

அம்பலவன் — சிவன். 'குவினைக்களத்தம்ப
லவன்' (திருக்கோ. ந.ந.)

அம்பலவாணன் — சிவன். 'ஆற்றோடு
தம்பை யணிந்தாடு மம்பல வாணர்தம்மை'
(பட்டணத்துப்.)

அம்பலவிருக்கம் — தில்லைமரம்.

அம்பலி — ஒரு வாச்சியம். 'அம்பலி
கணவையுமை' (இராமா. யுத். பிரமா. நு.)
2. களி. 3. முட்டைவெள்ளைக்கரு. (ஐரலத்.
பக். 21.)

அம்பலந்தூணி — அம்புக்கூடு.

அம்பலத்தல் — அம்பைத்தூணியினின்று
வாங்குதல். 'அம்பலத்தெய்யவேண்டும்படி'
(சூ. 1. 2. 7.)

அம்பா — 1. தாய். 2. தூக்கை, பார்வதி.
3. பசுக்கதல். [சுண்டர.]

அம்பாயம் — 1. அக்கப்பாடு. 2. பிரசவ
வேதனை.

அம்பாரம் — 1. அடுக்கு. 2. நெற்குலியல்.
3. களஞ்சியம்.

அம்பாரி — அவுதா, யானைமேற்றலிச.
(இந்துஸ்.)

அம்பாலிகை — 1. உழை. 2. தருமதேவதை.
(பிங்.) 3. தாப். 4. தாய்போ லன்புள்ளவன்.
5. பாண்டுவின் தாயாகிய ஒரு பெண். 'அம்பி
கைக்கும் பாலிகைக் கும்பதி - யெம்பியே'
(பாரத. குருகுலச். கஉஅ.) [சுண்டரபாணியி.]

அம்பாவன் — சரப்பப்பிச.

அம்பாவாடல் — தைநீராடல். 'அம்பா
வாடலி னுத்தொடிக் கன்னியர். (பரிபா. 11.
81.)

அம்பி—1. இறைகூடை. 2. ஓடம். 'ஆயிர மம்பிக்கு நாயகன்' (இராமா. அயோ. கங்கை. உஅ.) 3. நீரிறைக்கும்கயிறு. 4. காராம்பி. (சூ. நிக. எ. நுஅ.) 5. சலஞ்சுத் திரம். 6. தெப்பம். 7. மரக்கலம். 8. மிடா. 9. கன். (திவா.) [சுஃஸு - நீர். இ-லிகுதி.]

அம்பிகாபதி—1. சிவன். 'அம்பிகாபதி பதத்தடைந்து' (சூத். சிவமான். எ: அ.) [அஃஸிகாவதி: அஃஸிகா - உமை. வதி - நாயகன்.] 2. ஒருபுலவன்.

அம்பிகாவநம்—உமாதேவிக்குரிய ஒரு சோலை. (பெரியபு. திருக்குறி. நுக.) [அஃஸிகாவந: வந - சோலை.]

அம்பிகாவல்லவர்—சிவன். 'அம்பிகாவல் லவர் செய்ய வடித்தாமரை' (பெரியபு. எயர். நுக.) [அஃஸிகா - உமை. வல்லவ - நாயகர்.]

அம்பிகேயன்—1. திருதராட்டிரன். 'அம்பி கேயன்மைச்சரோ டெண்ணினான்' (பாரத. திரௌபதி. கௌ.) 2. முருகமூர்த்தி. 3. விநாயகர். [அஃஸிகேய: அஃஸிகா - உமை; இய - ஒரு வ - லி.]

அம்பிகை—1. உமை. 'அல்லுறழ் மிடற் றவனு மம்பிகையு மாசு' (கந்தபு. தெய்வ. நுக.) 2. காளி. 'அந்தரி' (பார்.) 3. கோபதி யென்பவரிடத்திலே சிந்தியாகமக்கேட்ட அனுசுதாசிவருளொருவர். (சைவச. பொது. நுக. உரை.) 4. சைகமத்தாரூடைய தெய்வக்கருளொன்றாகிய தருமதேவதை. 5. தாய். 6. திருதராட்டிரன்தாயாகிய ஒரு பெண். [அஃஸிகா.]

அம்பிகைததயன்—விநாயகன். (சூடா.)

அம்பிகைபாகன்—சிவன். 'அம்பிகைபாகந் போத்தி' (காஞ்சிப். அந்தர்வே. நுக.) [அஃஸிகா - உமை. வாக - பங்கிலுடை யவன்.]

அம்பியகமணை—தெப்பத்தின் உட்கட் டை. 'தறைபடி யம்பி யகமணை யீனம்.' (ஐக்குற. கசஅ.)

அம்பிவி—முட்டைக்கரு. (பைஷஜ. பக். 127.)

அம்பிவடி—1. திப்பலி. (தைல.) 2. திப் பலிமூலம். 'திரிகடுகு வசம்போம மம்பிவடி

சவ்வியஞ் சித்திரங் கோரை விடயந் - திரிபலை விளங்கமா நிசுதுளவு கோலமந் திடிபா ரங்கி குப்பை' (தைல. தைலவ. நுக: நுக. பக்.)

அம்பு—1. அஞ்சுமானென்னு முலாக மத்தை முதலிற் கேட்ட அனுசுதாசிவரு ளொருவர். (சைவச. பொது. நுக. உரை.) 2. பாணம் 'எம்மம்பு கடிவிடுதும்' (புறநா. கூ.) 3. ஆடுதின்னப்பாளை. 4. எலுமிச்சை. 5. குடிநீர். 'இருசுத் தம்பில்வரும் பேசு' (தைல. பாயிர. நுக.) 6. சரகாண்டபாஷா ணம். 7. தண்ணீர்முட்டான். 8. தளிர். 9. திப்பலி. 'அம்பேல மிக்கொலி' (தைல. தைலவ. ககக.) 10. நீர். 'வழிச்செல்வோர்க்கு மோதுகானலினம்புமுறைமைபோல்' (ஞான வா. வைராக். சுக.) 11. பாதிரிமரம். 12. மூங்கில். 13. மேகம். 14. யானைத்திப்பலி. 'அட்டவர்க்கமம்பணிவேர்' (தைல. தைலவ. அக.) 15. வளையல். 'அம்புகைக்காணம்' (சீவக. 2332.) 16. கடல். 'அம்பேழம்' (திருப்புகழ். 32.) 17. உலகம். (சீவக. 2332.)

அம்புக்கட்டு—அம்புகளின் (கட்டிய) தொகுதி. (பிங்.)

அம்புக்குதை—அம்பின் குணி. (திவா.)

அம்புக்குப்பி—அம்பின்கொண்டை.

அம்புக்குறுக்கை—அம்புக்குப்பி.

அம்புக்கூடு—அம்புவைத்திருக்குங்கூடு, அம்பறத்தாணி. (திவா)

அம்புகிராதம்—முதலை. [அஃஸுகிராத: அஃஸு - நீர். கிராத - துட்டத்தன முள்ளது.]

அம்புகேசம்—எலுமிச்சை. [அஃஸு கெலுர.]

அம்புசந்ம்—தாமரை. [அஃஸுஜந்.]

அம்புசம்—1. இடியேறு. 2. ஒருகரகம். (மிருகே. கஉ. பக்.) 3. தாமரை. 4. நீரிற் பிறந்தது. [அஃஸுஜ: அஃஸு - நீர். ஜ - பிறந்தது.]

அம்புசாதம்—தாமரை. 'அத்தகுபக லோன் முன்ன லார்செயு மம்புசாத - மொத்தவர்' (திருவாத. திருப்பெ. சுக.) [அஃஸுஜாத: அஃஸு - நீர். ஜாத - பிறந்தது.]

அம்புசாதன்—அம்புவாகிநி.

அம்புசாதன்—பிரமர். 'அம்புசாதன்முகத்தினில்' (பாரத. சிறப். 2) [சுண்டுவாஜாத.]

அம்புசெந்மம்—தாமரை. [சுண்டுவாஜாத:]
சுண்டுவா - நீர். ஜந - பிறந்தது.]

அம்புதம்—1. கோரை (மலை.) 2. நீர். 3. நீரைக்கொடுப்பது. 4. மேகம். 'அள்ளல் வேலையு மம்புத சாலமும்' (இராமா. மிதிலைக். ௯0.) [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். டி - உடையது.]

அம்புநீ—சமுத்திரம். 'வேளுக்குத்தான் முன் வந்த வம்புநி முரசமாயிற்றுகையால்' (கந்தபு. தேவகிரி. ௫.) [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். யி - உடையது.]

அம்புநீதி—சமுத்திரம். [சுண்டுவாஜாத:]
சுண்டுவா - நீர். நியி - பொக்கிஷம்.]

அம்புநேசம்—தாமரை.
அம்புப்பிரசாதநம்—தேற்றுகொட்டை. [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். பூலாடி - சுத்தி. இக்கொட்டையை உரைத்துவிடுதலிலே கலக்கணித்தெனியும்.]

அம்புப்புட்டில்—அம்புறுத்தாணி.
அம்புபுராணரோகம்—சகசரோகம். (சீவரட். உகச.)

அம்புயத்தவன் — பிரமர். [சுண்டுவாஜாத:]
அத்து; அ; அன்]

அம்புயம்—1. இறைகூடை. 2. தாமரை. 'அம்புயத்தின்போதை' (நளவெண். கலிநீ. ௧௯.) 3. நீர்ப்பிறந்தது. 4. பதுமநிதி. [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். ஜ - பிறந்தது.]

அம்புயன்—பிரமன். 'அங்கது தெரிந்து தொழு தம்புய னிசைப்பான்' (கந்தபு. தெய்வயா. ௨௨௩.)

அம்புயாசனம்—இலக்குமி. [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். வாஹ - சுமப்பது.]

அம்புயாதம்—தாமரை. [சுண்டுவாஜாத:]
சுண்டுவா - நீர். ஜாத - பிறந்தது.]

அம்புயாதன்—பிரமர். [சுண்டுவாஜாத.]

அம்புயை—இலக்குமி. (திருவரங்கத்தந். ௫௬.) [சுண்டுவாஜாத.]

அம்புயம் — கதவுநிலையின் கீழ்ப்படி. [சுண்டுவாஜாத.]

அம்புயாசி—கடல். 'அம்புரா சியைமான் மந்தரஞ் சுழற்றி' (பாரத. குருகுல. ௬.) [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். ராஸி - கூட்டம்.]

அம்புயாம்புயம்—கடற்றாமரை.
அம்புருகம்—1. தாமரை. 2. நீரில்வளரும் ஒரு பூண்டு. [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - வளர்ந்தது.]

அம்புரோகிணி—தாமரை. [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். ரொஹிணி - வளர்வது.]

அம்புலி—1. சந்திரன். 'ஆங்கு கோக்கின னகைத்தன னம்புலிக் கடவுள்' (உபதேச. சிவலீ. ௩௫௩.) 2. அம்புலிப்பருவம்.

அம்புலிச்சோதரி—இலக்குமி. 'அம்புலிச் சோதரியாடுகூத்தையும்' (ஒருதுறைக்கோ) [லொஹிணி - சகோதரி. இது, பாற்கடலிலே சந்திரனோடு பிறந்தமையால் வந்த பெயர்.]

அம்புலிப்பருவம் — பிள்ளைத்தமிழில் ஒருதுப்பு; அது: பிள்ளைக்குச் சந்திரனைக் காட்டி அப்பிள்ளையுடன் விளையாட அழைக்கும் பருவம்.

அம்புலிமணி—சந்திரகாந்தக்கல். (இரகு. சிதைவ. ௨௩.)

அம்புலிமான்—சந்திரன்.

அம்புலியம்மான்—சந்திரன். 'அம்புலியம் மானைப் பிடித்துத்தரவேனுமென்றமுத ப்ரஜைக்கு' (சுரு. 4. 3. ப்ர.)

அம்புலன்—அஞ்சுமாளென்னும் ஆகமம் கேட்டவரு ளொருவன். (த.நி. போ. ௧௫௮.)

அம்புவாகம்—முகில். [சுண்டுவாஜாத:]
சுண்டுவா - நீர். வாஹ - சுமப்பது.]

அம்புவாகி — நீர்கொண்டுசெல்வோன். [சுண்டுவாஜாத:]
சுண்டுவா - நீர். வாஹ - கொண்டுபோவோன்.]

அம்புவாகிநி—1. இறைகூடை. 2. நீரிறைக்கும்பாத்திரம். [சுண்டுவாஜாத:]
அம்பு - நீர். வாஹிநி - தாக்குவது.]

அம்புவாசி—1. எலுமிச்சை. (மலை.) [அம்புவாவாசி: அம்பு - நீர். வரலி - வசிப்பது.] 2. பாதிரி (மலை.)

அம்புலி—தூமி. 'அம்புலி பெயினர் போற்றும் வள்ளியை' (கந்தபு. வள்ளி. க.)

அம்பை—1. உமாபேதவி. 'அம்பைபொரு பாகா' (குத. சிவமான். உ: கக.) 2. காசி ராசன்புத்திரிகளுளொருத்தி. 'அமரநின்ற தநிந்துழி யம்பையை' (பாசுத. குருகுல. கா. ௭.) 3. தாய். 4. தூக்கை. 5. மூத்திரக் கிரிச்சரம். (இராசவைத்.) 6. வெட்டிவேர். [1, 2, 3, 4, 6. அம்பை.]

அம்பேசம்—1. தாமரை. 2. நாரை. 3. நீரிற்பிறத்தது. [அம்பேசு: அம்பை - நீர். இ - பிறத்தது.]

அம்போபேதி—பிரமன். [அம்போபேதி: அம்போ - தாமரை. பெயாதி - பிரமன். பி. ம. கவுண்டியன்.]

அம்போதம்—முகில். [அம்போத: அம்பை - நீர். த - கொடுப்பது.]

அம்போதாங்கம் — கலிப்பாவிற்குரிய உறுப்புக்கள் ஓறுறு ளொன்று; அஃது: அம்போதாங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பா லின் தாழிசைக்கும் தனிச்சொற்கும் கடுவி யும். வெண்கலவொத்தாழிசைக்கலிப்பா லின் அகரத்திற்கும் தனிச்சொற்கும் கடுவி யும் கரைசாரக் கரைசார ஒருகாலக் கொருகாற் கூடுகுவரும் நீர்த்திரைபோல காந்தாடியும், முச்சாடியும், இருசாடியு மாய்க் குறைந்து குறைந்து பேரென், அள வென், இடையென், சிற்பென்னென்னும் சாந்துகுப்பாய் வரும். 'மன்னியவீ ரடி யிரண்டு மேரடியா னுன்கு-முளமலிசின் தடி யெட்டிக் குறையடி ரெட்டு மொருங்கியல் பே ரென்சிற்பெ னிடையென்னோ டள வென் - டளமலியம் போதாங்க மெனும் பெயா விலவும்' (கிரகோ. பாப்பு. ௧0. உரை.) [அம்பை - நீர். தா - த - திரை.]

அம்போதாங்கவொத்தாழிசை— }
அம்போதாங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா }
ஒருவகைக்கலிப்பா; அது: தாடி, தாழிசை, அம்போதாங்கம், தனிச்சொல், சரிதகம்

என்னும் ஐந்துறுப்பும் 'பெற்று வருவது. (கிரகோ. பாப்பு. ௧௧. உரை.)

அம்போதாம்—முகில். [அம்போதாம்: அம்பை - நீர். யா - தரிப்பது.]

அம்போதி—1. கடல். 'அம்போ ருக்கத் தத் தன்னம்போ லுப்பொழிய - அம்போதி யார்ந்தெழிலி நல்கமிழ்தம்.' (அரிச்சந்திர வெண். அரகா. ௩.) [அம்போதி: அம்பை - யி - உடையது] 2. காற்று. 3. பாட்டின் பொருள்.

அம்போதி—சமுத்திரம். [அம்போதி: அம்பை - நீர். யி - உடையது.]

அம்போதி—சமுத்திரம். [அம்போதி: அம்பை - நீர். யா - கூட்டம்.]

அம்போருகம்—1. தாமரை. 'அம்போ ருக்கச் சேக்கைநாடிவந்து' (காஞ்சிப். நாட். கக.) 2. நீரிற்பிறத்தது. [அம்போருகம்: அம்பை - நீர். ரு - உ - பிறத்தது.]

அம்போருகம்—பிரமா. 'அம்போருகன் மால்பணி' (தாயு. பாய. உ.) [அம்போருகம்: அம்பை - நீர். ரு - உ - பிறத்தது.]

அம்போருகம்—இலக்குமி. 'அல்லியம் போருகை யன்னநின்' (வாணன்கோ. ௨00) [அம்போருகம்: அம்பை - நீர். ரு - உ - பிறத்தது.]

அம்பம்—1. ஓரசியச்சொல். 'மெய்ம் மையி னல்கிய விதியி னுர்க்கியா - னம்ம செய் கின்றதோ ரளவுண் டோவென்றான்' (கந்தபு. அசுரத்தோற். ௧௪.) 2. ஒருரை யசைச்சொல். 'அதுமற்றம்' (நன். இடை. கக. உரை.) 3. கேட்பாயாக எனப் பொருள் பரிம் ஓரிடைச்சொல். 'அம்மவாழிதோழி' (நன். இடை. கக. உரை.)

அம்பமோ — ஓரிசைக்கூறிப்புச்சொல். 'அம்மகோவெனும் விழுமழம்' (மதுரைக் கல. ௧௪.)

அம்பமங்கா—1. அசாரியன்தேவி. (வை ணவர்குழுவழக்கு.) 2. அம்மானங்கள். (பார்ப்பனர்குழுவழக்கு.)

அம்பமட்டம்—வட்டத்திருப்பி. அம்பமட்டம்—கோட்டிக்கிழக்கு. அம்பமட்டம்—சைகர். (சினேக. 139.)

அம்மணம்—அம்மாள்.

அம்மணம்—1. அசப்பியவார்த்தை. 2. சோரமார்க்கம். 3. நிருவாணம்.

அம்மணி—1. தனக்குப் பந்துவல்லாத பெண்ணை யழைக்கும்போது பிரயோகிக்கப்படும் ஒரு மரியாதைவார்த்தை. (மது. க: கஉக. உரை.) இது, அம்மனை என்பதன் மருஉ. (வழக்.) 2. இடை. 'நின்னம்மைதனம் மணிமேல்' (திவ். பெரியாழ். 1. 6. 3.)

அம்மம்—1. பெண்களின்மூலை. 'கொம்மையம்மசைவுற' (இரகு. நாட்டு. ௫௦.) 2. மூலைப்பால். 'அன்னே யுன்னை யறிந்து கொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே' (நாலாயிர. பெரியாழ். ௩.) [ஆகுபெயர்.] 3. குழந்தையுணவு.

அம்மம்மம் — மிக்க வியப்பைக் குறிக்கும் ஓரிடைச்சொல். 'அம்மம்மவெல்லவெளிதோ' (தாயு. சச்சி. ச.)

அம்மல்—1. சமியாக்குணம். 2. மந்தாரம். 3. மூடம். 4. விறைப்பு.

அம்மவம்மம் — மிக்க வியப்பினைத் தரும் ஓரிடைச்சொல். 'அம்மவம்ம கடவுண்மகனான நின்னு லறிவுந்றேன்' (ஞானவா. சிகித்து. க௩௦.)

அம்மவோ—ஓ ரிரக்கக்குறிப்புச்சொல். 'அம்மவோ விதியே யென்னும்' (கந்தபு. அக்கிரி. கஃச.)

அம்மன்—1. தாய். 2. தேவதை.

அம்மன்கட்டு—கூகைக்கட்டு.

அம்மன்காசு—(புதுக்கோட்டை) நாணய வகையினொன்று.

அம்மன்கோடை — துர்க்கைகோயில் முதலியவற்றில் நிகழும் ஒரு திருவிழா.

அம்மன்கோண்டாடி—மாரிகோயிற்பூசாரி.

அம்மனே—ஒருவியப்புக்குறிப்பு. 'உடைந் ததுவு மாய்ச்சிபான் மத்துக்கே யம்மனே' (திவ். இயற்பா. 3. 28.)

அம்மனை—1. அம்மானை. 'அம்மனைவேண் டுவ தளித்தான்' (இராமா. உத்தர. அசுவமே. கஉக.) 2. அவ்விடு. 3. நெருப்பு. 'அம் மனைக் கம்மனை வழங்கும்' (பாரத. வாரண. கஉ௫.) 4. தாய். 'அன்புடை யம்மனை யத்த னீங்கிவர்' (கந்தபு. சயந்தன். புல. உ௩.) 5. தலைவி. 'நொற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்' (திவ். திருப்பா. 10.)

அம்மனைப்பாட்டு — அம்மானையாடும் பொழுது பாடும் பாட்டு. (தொல். பொரு. 461. உரை.)

அம்மனைமடங்கு—கலித்தாழிசையால் வினாவும் விடையுமாக மகளிரிருவர் இருபொருள் படக்கூறுவதாக இயற்றும் பாட்டு. (மாத னலங். 267.)

அம்மனையோ—ஒரு துக்கக்குறிப்பு. (சிவக. 760.)

அம்மனோ — ஒரு துக்கக்குறிப்பு. (திவ். இயற். திருவிருத். 36.)

அம்மா—1. ஓர் அசைச்சொல். 'அத்திரத் திருந்தைத் தேரோ னுக்கின னிமைப்பி னம்மா' (பாரத. திரௌ. அ.) 2. ஓர் திசையச் சொல். 'சும்மாவிரு சொல்லற வென்றலு மே - அம்மாபொரு ளொன்று மறிந்திலுனே' (கந்தரநு. கஉ.) 3. ஓரிக்கச்சொல்-ஐயோ. 'ஆவம்மாவம்மா வென்னம்மா வகன்றனே யே' (சிந்தா. கநக. உசஅ.) 4. அம்மாளின் விளிப்பெயர். 5. மாலிலிங்கை. (இராச வைத்.) 6. ஓர் உவப்புக்குறிப்பு. 'அம்மா வென்றுவந்தழைக்கு மார்வச்சொல்' (திவ். பெருமாள். 9. 6.)

அம்மாச்சி — தாயைப்பெற்ற பாட்டி. (வழக்.)

அம்மாஞ்சி — 1. அம்மான்மகன். 2. மூடன்.

அம்மாட்டி—கொட்டிக்கிழங்கு. (மலை.)

அம்மாய்—மாமன்மனைவி. 'அம்மாயிதன் வீவுக் கேட்டாயோ தோழி' (சிலப். 29. தேவந்தியரற்று.)

அம்மாய்—தாயைப்பெற்றவள். (அம்மை யின் ஆய்.)

அம்மாள்—1. தாய். 2. தாய்போல மதிக்கப்படுகிறவள்.

அம்மாறு—பெருங்கயிறு. (வழக்.)

அம்மாள்—1. அழகிய பெரியோன். 'திகழத்திகழு மடிமுடியுங் காண்பான் கீழ்மே லயனுமாலும்-அகழப்பறந்துக்காண்மாட்டா வம்மாள்' (திருவாசக. புணர்ச்சிப்ப. ௫.) 2. சிவன். 'அன்னவர்செய்யுஞ்சிருட்டியு மம்மானருளினுற் றன்வயத்தாக்கி' (சூத. சிவ மான். க0: க௭.) 3. தகப்பன். (சூ. நிகண். உ: எ௫.) 4. பெண்கொடுத்தமாமன். 'உரிய

வம்மான் மாதலன்றான்' (கூர்மபு, வியாதர் கரும, ௧௦.) 5. தாயுடன்பிறந்தவன். 6. திருமால். 'ஆழியங்கைக் கருமேனியம்மான்' (திவ். திருவாய், 5. 1. 6.)

அம்மொன்பிச்சரி — சித்திரப்பாலாவிப் புண்டு. 'சீதேவியார் செங்கழுநீர்' எனவும் கூறுவர்.

அம்மொன்பெரி—சொக்குப்பொடி. (திவ். காய்ச், 2. 4. வ்யா.)

அம்மானை—1. கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்தின் பதினெட்டுறுப்புக்களு ளொன்று; அது: மகளிர் அம்மனையாடும்போது பாடுவதாகக்கருதிப் பாடப்படுவது. (இலக்கணவி. அகட.) 2. மகளிர் அம்மனையெறிந்து வினையாடும் வினையாட்டு. 'ஆகக் கலந்தொருவர் பாகம் பகிர்த்தபெ ணம்மானை யாடியருளே' (மீனாட்சிபம். பிள். அம்மானை. ௧.) 3. அம்மனையாடுங்கருவி. 4. அம்மானைப்பருவம்.

அம்மானைப்பருவம் — பெண்பாற்பின்னாத் தமிழ்ப்பருவங்களுள் ஒன்று.

அம்மானைவர் — மகளிர் அம்மானையாடும் போது பாடும் பாட்டு (சிலப், 29.)

அம்மி—1. கறிச்சரக்குச் சாந்து முதலியன அரைக்கும்கல், 'உரலி லம்மியிலோங்கு மூலக்கையில்' (காசிகாண், கற்பிலக். உசு.) 2. மாயி.

அம்மிக்கல்—1. அம்மியில் அரைக்குங் குழவி. (பிங்க. ௧௫௬௬.) 2. அம்மி, 'பெருத்தவம் மிக்கன் முதலிய தாங்கிப் பேணிவிற்துண்பனோ ஷனர்வீர்' (குத. ஞாக. ௧௧: ௨௭.)

அம்மியம்—1. கன். (பிங்.) 2. காளம். 3. சிறகிங்கம்.

அம்மியை—யிண்டுத்தனம்.

அம்மியசாரம்—காடி.

அம்மியம்—புளிப்பு.

அம்மியவீர்த்தம் — } புளியமரம்.

அம்மியவீர்த்தம் — }

அம்மியகை—1. புளிப்பு. 2. புளியமரம்.

அம்மியகை—புளி.

அம்மதல்—1. அடதல். 2. அணப்புதல். 3. குரியனெனிகறைத் திருண்ட மந்தாரம். 4. தலைகனத்தல், விறைத்தல்.

அம்மொள்—1. ஓரதுகாண் ஓசை. (கு. நிகண். பத். சஅ.) 2. நீர்ததும்பற்குறிப்பு. 'அம்மொள்க்கண்ணிரும்பி' (பதினொ. திருவிடைமூம், 10.)

அம்மொயோ—ஒரு துக்கக்குறிப்பு. (சேவக. 1271. உரை.)

அம்மை—1. அமைதி. 'அம்மையஞ்சொல்லார்' (சுந்தா. முத்தி. நூநூ.) 2. அழகு. (பிங்க. ௧௧௪௧.) 3. உமாதேவி. 'அரன்விடை புரிதலு மம்மை யாக்கவன்' (கந்தபு. உமைவரு. ௧௪.) 4. கடுக்காய். 5. செய்யுட் குரிய எண்வகைவனப்புக்களு ளொன்று; அது: 'அறிவினா னுருவ துண்டோ பிறிதினோய் - தந்நோய்போற் போற்றுக் கடை' என்பதிற்போலச் சில அடியாகிச் சிலவாய மெல்லிய சொற்களால் ஒள்ளியபொருண்மேல் இனிதுதொடுக்கப்படுவது. 'அம்மை தானே யடிநீயிர் வின்னிச், சின்மென் மொழியார் சீர்புனைத் தியாத்தலும்' (இலக்கணவி. எடுசு.) [அமைதிப்படுத்தலி லம்மையெனப் பட்டது.] 6. சைநகுலதெய்வமாகிய தரும தேவதை. (கு. நிகண். ௧: ௩௧.) 7. சைநசம யத்துத் தவப்பெண். 'நந்திய பிண்டி வாம னன்னெறி வழாது நோற்பான் - கந்தியே யவ்வையம்மை கந்தியே கவுந்தி யென்ப' (கு. நிகண். ௨: ௬௨.) 8. தாய். 'அம்மையோ டப்பனாதி' (சி. சி. பாயிர. 'அறுவகை' நீரம்ப.) 9. மஞ்ரிக்கைநோய். [வழக். அம்மையின் வினையாட்டென்பதுபற்றிவந்த பெயர்.] 10. முற்பிறப்பு. 'அம்மையார் நவங்க டாங்கி' (ஞளா. மந்தி. ௧௧௮.) 11. வருபிறப்பு. 'அம்மையில் வாழ்விடை யற்ற முறமே' (கந்தபு. தெய்வ. ௪௧.) 12. சுவர்க்க நரகங்களாகிய மறுமை. (சி. சி. ௨: ௧௧. ஞானப்.) 13. பாட்டி.

அம்மைதுண்டலி — தாயாகிய குண்டலி சத்தி. (தாயு. தேசோ. ௧.)

அம்மையப்பர்—சிவன். (பெரியபு. திருஞாக. ௧00௮: உரை.) (அம்மையு மப்பருமாயான்மகோடிகளைப் பெற்றமையால் வந்த பெயரென்பர், தாயுத்தந்தையுமானவர்.)

அம்மையார்—முதியவன்.

அம்மையார்கூந்தல் — கொடியார்கூந்த லென்னும்பூண்டு.

அம்மையோ — ஒரு வியப்புக்குறிப்பு. (கலித், 85. உரை.)

அம்ருதர்—சந்திரகலைகள் பதினாறென்று. (சி-வி. சரி. எ. தாற்.)

அம்வந்தி—நீரிழிவு. (ம. தி. ஈ. உ. உரை.)

அமங்கலம்—1. ஆமணக்கு. 2. அசுபகாரியம். [சுரிமலு: அ; 80மலு - சுபம்.]

அமங்கலி—கைம்மை. [சு; 80மலு - மங்கலமுடையவன்.]

அமங்கலே — கைம்மை. [சு; 80மலு - மங்கலமுடையவன்.]

அமச்சன்—1. மந்திரி. 2. வியாழன். 'இந்தனுரியபர - யமச்சனெழியப்புதன் சநி நோக்கில்' (விதாந. கர்ப்பா. சு.)

அமச்சு—அமைச்சு.

அமட்டு—1. உறுக்குகை. 2. நிலைப்படாதசைதல்.

அமட்டுகை— } 1. அதுட்டுதல். உறுக்கு
அமட்டுதல்— } தல். 2. சிக்குப்படுதல்.
3. நிலைப்படாதசைதல்.

அமடு — சிக்குதல். 'மாதரா ரொளிரமளி பீடத்தி லமடுபடு வேனுக்கு' (திருப்பு. ஈ.அச.)

அமணை—1. சமணசமயம். 'தியமண்கையர்கள் பிணித்து' (கந்தபு. கடவுள்வா. உக.) 2. சமணர். 'வல்லமண விடுத்த வேழம்' (திருவிளை. அங்கம். ஈ.) 3. ஆடையின்மை. 'குவிமுலையார் தம்முன்னே நாணமின்றியமணைநின்றார்' (தேவா. 972. 7.) 4. வரிக் கூத்துவகை. (சிலப். 3. 13. உரை.)

அமண்டம்— } ஆமணக்கு. [சுரிமலு.]
அமண்டலம்— }

அமணக்கூத்து — 1. நிர்வாணமாயாடுங் கூத்து. 2. கட்டுக்கடங்காச் செயல். (திவ். திருமலை. 34. வ்யா.)

அமணம் — 1. இருபதினாயிரப்பாக்கு. 2. நிர்வாணம். ['பதினாயிரம் கொட்டைப் பாக்கா யிருந்தனள் பைந்தொடியே' என்னும் கவிக்கூற்றிற் பதினாயிரம் கொட்டைப் பாக்கென்ப தரையமணமெனப் பொருள் பட்டு அரைத்துவின்றியிருந்தாள் எனச் சிலைஞார் த்தமாய்நின்றது.]

அமணர்—1. சமணர். 'அமணர்களிட்ட தீத்தழல்' (பெரியபு. திருஞாந. எஃச.) 2. மதிசேடர்.

அமணன்பாழி — சைநாலயம். 'அமணன் பாழியிற் சிம்மத்தைக்காட்டி' (சுரு. 4. 8. 6.)

அமணனைப்படுதல்—காமவிகாரமடைதல். 'களிறு .. அமணனைப்பட்டுத்திரியுமாபோலே' (திவ். இயற். திருவிருத். 15. வ்யா.)

அமந்திரம்—1. உண்கலம். 2. பகைவரை மேற்கொள்ளல். 3. மணமுதலியவற்றாலாய பாத்திரம். 4. வலிமை. [சுரிமலு.]

அமந்தம்—1. அறியப்படாதது. 2. காலம். 3. சம்மதமின்மை. 4. நோய். 5. மரணம். [சுரிமலு.]

அமதி—1. அறிவின்மை. 2. கபடஞ்செய் வோன், துட்டன். 3. காலம். 4. சந்திரன். [1, 2. சு; 3. தி - அறிவு. 3, 4. சுரி - போதல். தி - ஒரு வ. வி.]

அமந்தம்—1. உக்கிரமானது. 2. ஒரு மரம். 3. காரியசாமர்த்தியம். 4. சாக்கிரதை. 5. மந்தமில்லாமை. [சுரிமலு.]

அமந்தலம்—செங்கத்தாரி. (மூ. அ.)

அமந்தி—ஒருமரம்; அது நாட்டுவாதுமை. (மூ. அ.)

அமந்தம் — 1. இராசயோகத்தினொரு விதம்; இது: மகயிற்றந்துறிப்பது. (த. நி. போ. ஈ.அச.) 2. கவனமில்லாதது. 3. புத்தியில்லாதது. 4. மந்தத்தைக்கடந்தது. 'அதற்கப்பால் அமந்தகரான பரசிவ மிருக்கிறார்' (சித். சாரா. ஞாநபாத. க. சு: தாற்.) 5. மந்தத்தையடக்கியாளுந்திறமில்லாதது. [சுரிமலு.]

அமந்தன் — மகமுடையனல்லாதவன். (வாசுதே. ககசு.) [சுரிமலு.]

அமதி — தெரு. [சுரிமலு: சுரி - போதல். நி - ஒரு வ. வி.]

அமநோயோகம் — கவனமின்மை. [சுரிமலு: நொயொம: அ; 8நொயொம - கவனம்.]

அமம்—நோய். [சுரிமலு.]

அமயம் — காலம். 'ஆனதோரமயத் தன்னில்' (கந்தபு. திருக்கல். எஉ.)

அம்ரி—1-3. அமரென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 4. நோயி னதிகரிப்பாலாயி உக்திரம். 5. மதில். 6. யுத்தம். 'பூழி புனைந்தவர் புலக ளோவமர் புரிவானே' (கந்தபு, வரவுகே. ௧௩.) 7. அமைதி. (திருப்பு, ௫௧௪.) 8. விருப்பம். (ஐங்குறுநூறு.)

அம்ரிநிலம்—யுத்தகளம். 'இடைந்திலா வமர்க்களத்திடை' (இரகு. திக்கு. ௧௭௨.)

அம்ரிநோத்தல்—பொருதல். 'கலுழனோ டெதிரிமலைத்தமர் கொடுத்தனர்களால்' (உப தேச. சூராதி. 22)

அம்ரிந்த—1. பொருந்திய. (கலி. ௫௭.) 2. போர்செய்த. (கலி. ௫௭.) 3. விரும்பிய. (கலி. ௫௭.)

அம்ரிந்தல்—1. அமரச்செய்தல். 2. இருத் துதல். 'அவானோர் குடிபுகுவமர்த்திலிட்ட சுவாய்' (திருப்பு. சஅ௭) 3. பொருதல், மாறுபடுதல். 'பேதைக்கமர்த்தனகண்' (வன். ௧௦௮௪.)

அம்ரிநல்—1. இருத்தல். 'திரும்பரக் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாய்' (கந்தபு. ௨௨.) 2. ஒப்பாதல். 'வாளமர் கண் மடவாய்' (விதாக. குணகு. ௩௮.) 3. கிளரா தடங்குதல். 'காற்றமர்ந்தது' (வழக்.) 4. திருத்திப்பட்டமர்தல். 'புகழுநர்க் கரச முழுதல் கொடுப்பினு, மமரானோக்கமொடு' (மலைபடு. ௭௪.) 5. பொருந்துதல். 'வன்வரி யோடு நகையமர்ந்தன்றே' (திருமுருகா. ௧௦௨.) 6. பொலிவு. (திவாகா. ௧௧.) 7. மிகுதி. (திவாகா. ௧௧.) 8. வாய்த்தல். 'அவனுக்குச்சேவகமமர்ந்தது' 9. விரும்பு தல். 'அகனமர்ந் தீதலி னன்றே' (வன். ௧௨.) 10. அனைதல். 'விளக்கானது...காற்றி னால் அமருமாபோலே' (குருபரம். 305)

அம்ரிந்தான்—மேற்கொண்டான். (புறப். பக். ௪௪.)

அம்ரிந்தியர்—அறுபத்தாழ்வாறுநாயன் மாகு னொருவர். (பெரியபு. அம்ரிந்தி. ௨.)

அம்ரிவித்தல்—தங்கச்செய்தல். 'தொட்டி லமர்வித்தார்' (பெரியபு. திருஞா. ௪௧.)

அம்ரிவு—இருப்பிடம். 'அரிபுருடோத்தம னமர்வு. (திவ. பெரியாழ். 4-7, 8.)

அமர—1. இருக்க. எனப் பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 'குமரவே னொருபுடை யமர' (கந்தபு. சரவண. ௨௫.) 2. ஒருவமை யுருபு. (தொல். பொரு. ௨௮௪. ௨௮௪.)

அமரங்கோர்—1. ஆயிரக் காலாட்களுக் குத் தலைவன். 2. சிற்றரசன்கீழுள்ள போர் வீரன்.

அமரகண்டம்—1. நருமதையாறு பாயும் ஓரிடம். (கூர்மபு. நருமதை. ௪.) [சுரிர வம்ப.] 2. குதிராவலி. (ஐ்வாட்)

அமரதணர்—கடுக்காய்ப்பூ.

அமரகோசம்—ஆரியபாஷையிலே அமர சிங்கர் என்பவர் செய்த ஒரு நிகண்டு. [சுரிரகொஸ: அரிர; கொஸ - சொற் பொருள் அறிவிக்கும் நூல்.]

அமரசயம்—இரைக்குடர்.

அமரசிங்நம்—அமரசிங்கர்செய்த நிகண்டு. (பி. வி. ச௨. ௨௮௪.) [சுரிரவலிஹ.]

அமரசிலைநெத்தம்—ஒருவகைக்கெந்த கம்;அது: முப்பத்திரண்டுவகைப்பாஷாணக் களு னொன்று. (மூ. அ.)

அமரசிலைநெத்தம்—அமரசிலைக்கெந்தகம்.

அமரத்துவம்—அழிவின்றமை. [சுரிரகவ: அரிர - அழிவில்லாத. கவ - தன்மை.]

அமரதை—அழிவின்றமை. [சுரிரதா: அரிர-அழிவில்லாத. தா-வ-வி.]

அமரபதி—1. இந்திரன். 2. கடவுள். 3. தேவலோகம். 4. ஒரு பருப்பதம். (சி - வி. சரி. ௨௪.) [சுரிரவதி: அரிர - தேவர். வதி - தலைவன்.]

அமரம்—1. அமரசிக்காரற்செய்யப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருதநிகண்டு. 2. அரசனால் ஒரு வனுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊர்வருவாய். 3. அழிவின்றமை. 4. ஆயிரக் காலாட்களை யாளுகை. 5. எலும்புக்குவை. 6. ஒருவிதக் கண்ணோப். 'விழி யருகலொடு நீர்க்கம்மலும் அமரமுக் கண்ணோயு மேகவழ நலினோயு மாகையஞ் சிறகாமரோ' (தைல. தைலவ. ௩௪. பக். சஅ.) 7. சுத்தம். ['அமலம்' என்பதன் நிரிப்புபோலும்.] 8. தோணியின் பின்பக்கம். ['அபரம்' என்பதன் நிரிப்பு.] 9. பாதரசம். 10. பொன். 11. படகைத் திருப்புந் தண்டு. [1, 3, 5, 9, 10, அமர.]

அமரமுனிவன்—தேவருவியாகிய அகத் தியன். (மணி, பதிக, 11.)

அமர்—1. தேவர். 'அடைந்தவி யுண்டிடு மமரர் யாவரும்' (கந்தபு. கடவு. கக.) [சு - எதிர்மறை. 2. பகைவர். (பிங்)]

அமரயோநி—வித்தியாதராகிபர். 'அமரரு மமரயோநிகளும்' (பாரத. பதினே. உச்சநு.) [சுர யொநி.]

அமரல்—பொலிவு. (திவா)

அமரலோகம் — தேவலோகம். 'அமர லோகம் தாளுடை யார்களே' (தேவார. திருக்கோழம். க0. திருநாவு.) [சுரிர லொக.]

அமரன்—1. அமரசிங்கன் என்ற ஆசிரி யன். 2. தேவன். 'தேவர்வணங்கு மமரன்' (தேவார. திருவா. க. சுந்.) [சுரிர.]

அமரங்குதை—தெய்வப்பெண். [சுரிரா மநா: அர - தேவர். அமநா - பெண்.]

அமரசயம்—கருப்பை.

அமரடல்—போரடல். 'அந்தன் சேய் களுக் காயம ராடுநின் - மைந்தன் றுனு மடிந்தன்' (சேது. இராமதி. ௫௪.)

அமரபகை—தேவகக்கை. [சுரிராவமா: சுரிர - தேவர். சுவமா - நதி.]

அமரபதம் — தேவலோகம். [சுரிரா வடி: அரிரா; வடி - இடம்.]

அமரபதி—இந்திரன்நகர். (சிவக. 2335.)

அமரர் — பகைவர். 'அமராரைவெல்ல வல்லான்' (வாணன்கோ. அ.)

அமராவதி—தேவலோகம். 'அற்ப மென்ன வமரா வதியையே' (பாரத. வாரண. ககக.) [சுரிராவதி: அரிர - தேவர், வதி: வ-வி.]

அமர்—1. அமிர்தம். 'அமரிவெளவிக் - கதுமென மீளுகென்று' (சேதுபு. கத்துரு. உஅ.) 2. இந்திரனுலகம். 3. கற்றழை. (மலையகராதி.) 4. துர்க்கை. 'பலர்தொழு மமரி' (சிலப். வேட்டு. சுசு. சுஎ.) 5. தெய்வப் பெண். 6. மூத்திரம். 7. விஷம். [1, 2, 3, 4, 5. சுரிர.]

அமரிக்கை—அமைதி.

அமரிதம்—சடுக்காய். (மலை.)

அமரிய—'பொருத' எனப் பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம். 'அமரிய சேனை.'

அமரியம் — 1. குருந்தமரம். 2. சண்பகப்பூ. 3. சண்பகமரம்.

அமரியப்பு—ஒருவகையுப்பு. [இது மூத்திரத்திலிருந் தெடுக்கப்படுவது. அமரி - மூத்திரம்; உப்பு.]

அமரியோன்—போர்வீரன். 'அமரியோர் களோரைம்பது வெள்ளத்தர்' (கந்தபு. காவலா. 15.)

அமருடணம் — கோபமுள்ளது. [சுரிர வடி: சு; 2. வடி - தாங்குதல்.]

அமருதல்—அடங்குதல்.

அமருலகம் — தேவுலகம். 'அமருலகந்தம் மடைந்தார்க்கு' (தேவார. திருச்சாய். சு. திருநாவு.) [அமர; உலகம். 'அமருலகம்' என்பதன் மருஉ.]

அமருலகு — தேவுலகம். 'அமருலகு தானின்ன தடியடைந்த தென்கோ' (குளா. துறவு. சுசு.) [அமர; உலகம். அமருலகென்பதன்றிரிபு.]

அமரசன் — 1. இந்திரன். 'என்னுந் துணையி லமரசனை யெந்தை நோக்கி' (கந்தபு. தெய்வ. கக.) 2. குய்யகாட்டகரி லொருவன். (வி-ணி. உஎக.) 3. சிவலோகத்திலே உத்தரதிசையோலக்கஞ் சேவிக்கு முக்கியதேவர்களி லொருவன். (வி-ணி. உசுச.) 4. பிருகஸ்பதியாகிய தேவகுரு. 'அடைவிலை நல்வினைக் கென்றம ரேச னறைந்தனனே' (விதாந. குணகு. ந.எ.) [சுரிரோச: அரிர - தேவர். ரோஸ - தலைவன்.]

அமரசுவரம் — அமரசுபுவரம். இது: அப்புதத்துவத்திலிருக்கிற எட்டுப் புவனங்களுளொன்று. (சிவபா. ககக.) [சுரிர; ரோஸுவரம்.]

அமரசுவரன்—இந்திரன். [சுரிரோஸுர: சுரிர - தேவர். ரோஸுர - தலைவன்.]

அமரேந்திரமுநி — சைவமுநிவரினொருவர். (த. நி. போ. உஎஎ.) [சுரிரோமுநி.]

அமரை—1. அறகு. 2. கருப்பை. 3. கொப்பூழிக்கொடி. 4. தேவலோகம். 5. வீட்டுத்தூண்.

அமரோசை — தக்கோசை. 'ஆரோசையமரோசைகளினமத்தரர்' [பெரியபு. ஆரூப உரை.]

அமரோ—தேவர். 'மாலயனோடமரோரினையோனெனவே மறையோத' (திருட்பு. 10௯௭.)

அமல்—1-3. அமலென்னேவலும் தெரிநிலைவினப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. மெல்லிசாரவின. [இது அராபிச்சொல்.]

அமல்தா—வரிப்பணம்வாங்கும் ஊருத்தியோகஸ்தன். [அராபிச்சொல்.]

அமலதம்—நெல்லிமரம். [வைத்.] [ஆமலகமென்பது முதல்குறியது.]

அமலாமலம்—1. கோசலம். 2. மலினமற்றநீர். [அபிஜ - சுத்தம். கூலிஜ - நீர்.]

அமலசாந்நம்—1. சுண்ணாம்பு. 2. பசுச்சாணி.

அமலம்—1. அழகு. 'இருக்கமலமலர்' (திருவாரீசை. கோச்செங். ௩.) 2. அழகின்மை, புதிதம். 'ஆலமா மிடற்றோர் காலமலமாம் பொருளை யேற்ற' (கந்தபு. திருக்கல். அ. ௩.) 3. அறிவு. (பிங்க. ௩௦௪௬.) 4. சிதம்பரம். (கோயில். வியாக். உ. ௬.) 5. மரமஞ்சள். (வைத்) 6. மலத்தினும் பந்திக்கப்படாமை. ('அமலன்' பார்.) 7. வெண்மை. [சு; 8௮.]

அமலி—1. சிவன். 'ஏற்றமலர்க் கேக முக்கா லரைகா லென்ன விசையுமண்ட லக் கனிர சிதநாடோறும்' (தைல. தைலவ. ௧௩௭.) 2. மலம்நீக்கினவர். 'அநந்தேசுவராதின் சிவனால் அமலரானதுபோல' (சி. சி. உ: ௧. சிவாக்.) [சு; 8௮.]

அமலல்—அதிகரித்தல், மிகுதல். 'தருக்கமலமலமென்ன' (திருவாரீசை. கோச். ௩.) 2. சேருதல். 'அமலலகலமகலபய' (தண்டி. சொல்ல. ௧௩.) 3. நெருங்கல். 'வேயமலகலபய' (கலித்தொகை. ௧௩.) 4. பொருத்தல். 'அமலம் வேறிட மளவை யின்றியே விமல ருபமாய் விரவும்' (சேதுபு. சிவதீர்த்த. ௭௦.)

அமலன்—கடவுள். மலத்தினும் பந்திக்கப்படாதவன்.

அமலனுதிப்பிராள் — திவ்யப்பிரபத்தம் ஒருவனோன்று.

அமலா—நெல்லிமுள்ளி. (வைத்)

அமலாவத்தை — திரமலான்மாவின் நிலைமை. அது: சாக்கிரம், சொப்பநம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென ஐத்துவகைப்படும். அவற்றுள்: பீசத்தையுச்சரித்தல் சாக்கிரம்; விந்துபரிக்கிரகஞ் சொப்பநம்; நாதசம் யோகஞ் சுழுத்தி; சத்திசமாகமம் துரியம்; பாசிவதேசசில் சாந்தமாய் இலயிப்பது துரியாதீதம். (சி-லி. யோக. அ: உரை.)

அமலாதல்—அமலல்.

அமலை—1. இலக்குமி. 2. ஒலி. 'அறை கழல் வீர ரார்க்கு மமலையை யவிக்கு மன் றே' (நைடத. நாட்டு. ௧௩.) 3. கட்டி. 4. கடுக்காய். (வைத்) 5. காளி. 'அந்தரி யாமலை யமலை யாலகாலி யப்பிகை' (அரிச்சன். பாயிர. ௭.) 6. கொப்பூழ்க்கொடி. 7. சுத்தம், அழுக்கின்மை. 'அந்நகரணிவுறுமமலைவானவர் - பொன்னகரியல்பென்ப்பொலியுமெல்வையில்' (இராமர். மந்தரை. ௩௬.) 8. சுத்தமுடையவன். 'நீயமலைபென்றும்' (இராமர். சீதைவ. ௧௨.) 9. சோறு. (சூ. நிகண். சு: உ. ௨.) 10. திரட்சி, மிகுதி. 'அட்டவேந்தன்-வானோராடும்மலையும்' (தொல். பொரு. ௭௨.) 11. திரளை. 'பெருஞ்சோற்றமலை' (மணிமேக. ௧௭: உ.) 12. நெல்லிமரம். 13. பார்வதி, சிவசுத்தி. 'அமலைக்கு வியாபகனே யான்' (சிவதரு. சிவஞானயோக. உ. ௨.) 14. சுத்து. (புறப். பக். ௪௬.) [1, 5, 6, 7, 8, 12, 13. கூலிஜ.]

அமலாசி—அமாவாசி. 'தென்புலத்தோர்க் கூட்டிடுதற் கமலாசி' (கூர்மபு. சிராத்த. ௧.)

அமனி—1. ஆரவாரம். [வழக். 'அமலை' பென்பதன் மருஉப்போலும்.] 2. மக்கட்படுக்கை, மெத்தை. 'ஐந்துமூன்றடுத்தசெல்வத் தமளிமூன்றியற்றி' (சிக். கார். ௩௪௬.) 3. பள்ளியறை. 4. மிகுதி.

அமனிதமனி—பேராவாரம். (லெக்ஷி) அமனிபண்ணுதல் — சச்சரவுவிளைத்தல். அமனை—கடுகுரோகிணிப்பூண்டு. (வைத்) அமரல்—மிகுதி.

அமர்—பன்னிருகுரியர்களுள் ஒருவனாகிய அரியமன். 'உன்னு மமனொளிர் விட்டுனு' (மச்சபு. காசிபர். ௩.)

அமர்ந—நெருங்கின.

அமாந்தியன்—அமிசை.

அமாந்தியன் — 1. ஆலோசனைசொல்
வோன். 2. மந்திரி. [சுரோது: சுரோ-கிட்ட.
து - ஒரு விசுதி. அரசனுக்குக் கிட்ட இருப்
போனென்றபடி. வள், சுநஅ. பரி, உரை.]

அமாதாநம்—1. சேமித்துவைத்தல். 2.
அடக்கம். [சுரோதாந: சுரோ - கிட்ட.
சுரோதாந - வாங்குதல்.]

அமாநம் — அவமானம். [சு; ரோநந -
மதிப்பு.]

அமாநம்—அளவின்மை. [சு; ரோநந அளவு.]

அமாந்திதை—1. செருக்கின்மை. 2. மரி
பாதை.

அமார்—கப்பற்கயிறு. [அம்மார் என்ப
தன்றிரிபுபோலும்]

அமரீக்கம்—1. துன்மார்க்கம். 2. வழி
யல்லாதது.

அமரீச்சநம்—1. உரிஞ்சப்படாதிருக்கை,
தட்டாதிருக்கை. (பெளட். பும்ஸ். கூகஇ.)
2. சுத்தியின்மை. [சுரோஜ-உந: ரோஜ-உந-
உரிஞ்சுதல், சுத்தி.]

அமாவசி—அமாவாசியை.

அமாவசி—அமாவாசியைத்திதி. 'ஆயிரம்
வெதீபாதமொப்போரமாவாசி' (சேதுபு.
சேதுபல. ௫௭.)

அமர்வாசியை — 1. இடைபிங்கலைகளின்
சந்தியைப் பிராணன் கூடுங்காலம். 'தழை
தரு மிடைபிங் கலையெனு மிரண்டின் சந்தி
யைப் பிராணன்சேர் காலம் - விழைதரு
மமாவா சியையென வுரைப்பர்' (குத. ஞாந
கக: உந.) 2. சூரியனுஞ் சந்திரனுங் கூடி
நிற்கும் திதி; அது: அபரபக்கசுதார்த்தசியின்
பின் அடுத்தவரும். திதி. 'சோமநல்லவாரம் -
தங்கமாவாசியை - கதிர்வாரஞ், சத்தமி
பொன்னியாடினும்' (குத. எக்கி. பூ. சஉ:
உந.) [சுரோ - உடன், வாஸ்யா - வசித்தம்
சூரிய காலம்.]

அமாவாசை—அமாவாசியை. 'பிறைநா
ளமாவாசையில்' (உபதேச. சிவலி. உஉக.)

அமாவாசைக்கூண்டம்—கோய்மிக்கார்க்கு
அமாவாசையன்று உண்டாகும் ஆபத்து.

அமாவாசைக்கருக்கல் — அமாவாசை
யிருட்டு.

அமானத்து — 1. ஒப்படைத்தபொருள்.
2. பொக்கிஷத்தில் விவரக்குறிக்காமல்
வைத்த பணம்.

அமானத்துச்சிட்டா—பொதுக்குறிப்பேடு.
அமானவன் — விரசைக்கரையிலுள்ள
கடவுள். (உபதேசரத். சிறப்பு.)

அமானி—1. இராசவிசாரணைக்குள்ளான
நிலம். 2. குத்தகைகொடாமல் அரசர்நேரே
திறைவாங்குதற்கிடமான நிலம். [அராபிச்
சொல்.] 3. புளியாரைப்பூண்டு. (வைத்)

அமானுஷ்கிருத்தியம் — மனிதவல்லமை
யைக் கடந்த செயல்.

அமிச்சை—ஞாநம். [சுரிய்யா-என்பதன்
திரிபு.]

அமிச்சம்—1. சௌரமாரதிரம். 2. பங்கு.
[சுஸ்க.]

அமிச்சன்—1. தாயபாகமுடையோன்,
பங்காளி. [சுஸ்க.]

அமிச்சகம்—அமைதி.

அமிச்சம்—பிரித்தல். [சுஸந.]

அமிச்சம்—1. அக்கபாகை. 2. அதிட்டம்.
3. அன்னப்பறவை. 'பிதாவினது பாதமென்
னுங் குலியாத அம்போருகத்தை அமிச்சம்
போல அணைந்து' (ஞாநவா. வைராக். உந.
உரை.) 4. செல்வாக்கு. 5. தாயபாகம். 6.
யதார்த்தம், நேர்மை. 7. பங்கு. 'அராவரு
மல்குலாட னமிசத்தி னனுலே யாயின்'
(வேதாரணியபு. மணவாள. ௫௬.) 8.
(கணக்கதிகாரம்) பிந்க்கணக்கிற் பிரிக்கப்
பட்ட கூறுகளில் எத்தனைகூறுகள் கொள்ள
வேண்டியதென்று காட்டும் மேலிலக்கம்.
9. (கணக்கதிகாரம்) பிந்கம். 10. பயம். 11.
பெருவாழ்வு. 12. லௌகிக அநுபோகம்.

அமிச்சாமம்— } பிரமாவின் மாநசுவாவி.

அமிச்சாமியம்— } [ஹஸ - அன்னம்;

சுரோ - போதல்: அன்னம் சென்று தங்கு
மிடம்.]

அமிசு—1. அனு. 2. சூரியன். 3. பிரபை.
[சுஸ்க.]

அமிசுக்ம்—1. இலை. 2. ஒளி. 3. மெல்லிய
சிலை. [சுஸ்க.]

அமிசை—தலையெழுத்து.

அமிர்சி—அமஞ்சரி. [அந்ரியபாடைச்சொல்.]
அமிடம்—1. கபடமின்மை, 2. தசை.
3. வாழ்வு. [சுஜிஷ.]

அமித்தியன்—1. ஒரு முயிலன். 'அல்லமடு
வந்ததிற் சிவந்த னகன்றபி எயித்தி ரன்னைப்
பொன்டபா முயிலன் கென்றே' (பாரத.
பழம். க.) 2. சிநேகனல்லாதவன், 3. பகை
வன். [சுஜிஷ.]

அமித்தரு—பகைவன்.

அமித்தை—பொய் பல்லாதது. [சுஜியூ:
க - அன்மை, தியூ - பொய்.]

அமிதாபாதி—யாப்பருங்கலம் காரிகை
களின் ஆசிரியர்.

அமிதம்—அளவின்மை. 'அமிதமாகிய
பெரும்படை' (குளா. கல்யாண. சக.)
[சுஜிஷ.]

அமிதவாதி—மிதமிஞ்சின கொள்கை
யுடையவன்.

அமித்தகருபாய—காசிதேசத்திலே
உற்பத்தியான ஒருவிதக் கடுக்காய். 'அமிர்த
மெனக்கடுக்காய் புலியி லுள்ள - திரிந்த
சிலைநிழத்தைத் தீர்க்கும் - விமிதச் -
சுதையற்றன் டாயிருக்குஞ் சாற்றிலதன்
தேயக் - கடுக்கொத்த காசியென்பார்
கான்' என்றுஞ் செய்யுளிற் காண்க.
(பதார்த்த. 40௫௦.)

அமித்தகுமரி—ஒருவகைத் தைலம்; அது:
சித்திற் கொடி கற்றுகழை முதலியவற்றில்
வடிக்கப்படுவது. (இதலிலக்கணம், தைல.
தைல. ௩௬. கலியிற்பார்.) 'மதுபன்னி
கன்னி பட்சமே சுத்திபுரி நாமமமிர் தக்
குமரி பித்தைலமே.'

அமித்தகுமரி—ஒருகாப்பணிகாரம்.

அமித்தலை—சந்திரலை. 'அவனையமிர்த
கலவினாலே அபிடேகம்பண்ணினதாக'
(சு. கி. அ: ௩. சிவாக்.) [சுஜிஷ; கலா -
உத.]

அமித்தாவாயி—ஒருவகைக்கோவையா
சிறியர்.

அமித்தாவாயி—சந்திரன். [சுஜிஷ;
கிரண - ஒளி.]

அமித்தோடி—சித்திற் கொடி.

அமித்தவலத்துல்—ஒள்கலக்குதல்.

அமித்தாநீவிதி—உயிர் தருமருந்து, குற்று
யிர் தருமருந்து. (வைத்) [சுஜிஷ; ஸంஜீ
வநீ - உயிர் தருவது.]

அமித்தாநீவிதி—மரணத்தைப்போக்கி
வாழ்விப்பதாகிய ஒருமருந்து. ('அங்குன்'
பார்.) [சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி - உயிர் தருவது.]

அமித்தாநீவிதி—சீந்தில்மா.

அமித்தாநீவிதி—1. கற்கண்டு. 2. வெண்
ணெய். [சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி - உயிர் தருவது.]
ஸார - உள்வீடு.]

அமித்தாநீவிதி—அமிதசாகரர்.

அமித்தாநீவிதி—ஒருதூல்.

அமித்தாநீவிதி—ஒருசுபயோகம்.

அமித்தாநீவிதி—இந்திரனுடைய உச்சை
ச்சிரவம் என்னுங்குதிரை. [சுஜிஷ;
ஸம்ஜீவிநி - உயிர் தருவது.]
ஸார - உள்வீடு.]

அமித்தாநீவிதி—தேவயாகவழியாகச்
செல்லும் புண்ணியமுள்ளார் பிரமாவின்நிந
முடிவுவரையும் இன்பத்துடன் வாழ்தற்
கேதுவாய் மோட்சமென உபசரிக்கப்படுவ
தாயுள்ள ஓரிடம். (சூர்மபு. பிரமா. ச.
உரை.) [சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி.]

அமித்தாநீவிதி—நிலவு. [சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி -
மிணர்; சுஜிஷ - அமுதம். தாரம்மிணி -
கடல்.]

அமித்தாநீவிதி—யசுவேத உபநிடதங்களு
ளொன்று. (சூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)
[சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி.]

அமித்தாநீவிதி—தாய்ப்பால்.

அமித்தாநீவிதி—ஒருகாலியம்.

அமித்தாநீவிதி—நெல்லிக்காய். 'அமிர்த
பல மெனிலாக்கோதிலாதங்களும்' (தைல.
தைல. சஅ.) [சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி.]

அமித்தாநீவிதி—முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்
களுளொன்று. (வேதா. சூ. சிறப். ௩. உரை.)
[சுஜிஷ; ஸம்ஜீவிநி.]

அமித்தாநீவிதி—1. அமிர்தபீசம். 'நகவமிர்தத்
தைப்பில்கும்' (குத. குளா. கஉ: அ.) 2. அழி
வில்லாதது. 3. இனியபொருள், உவக்கத்
தக்கபொருள். 4. உணவு. 5. சோமலதைச்

சாறு, 6. சேற்று, 7. நஞ்சு, 8. நீர், 9. நெய், 10. பசுவின்பால், 'திலநெய்யமிர்தம்வார நீர்க்கரையரை' (தைல, தைலவ, க.) 11. பாக்கியம், 12. பாதரசம், 13. பால், 14. பாற்கடலிற் கடைந்தெடுக்கப்பட்டதென்னுந் தேவருணவு, 15. பொன், 16. மூர்ச்சை தீர்த்துயிர்தருமருந்து, (வைத்) 17. மோட்சம், 18. மோர், 19. யாகப்பொருளில் மிஞ்சியவை, 20. யாசியாதுவந்தபொருள், 'ஒன்றிரவாமல் வருவதேயமிர்தம்' (காஞ்சிப், ஒழுக், ஈசு.) 21. விஷந்தீர்க்குமருந்து, 22. வெண்ணெய், [சுரீத: சா - எதிர்மறை, ரீத - மரணம்.]

அமிர்தமுடியவிடம்—சுக்கு. (தைல, தைலவ, க.)

அமிர்தமுடிவிடம் — மாச்சுக்கு. 'சேமிர்த முடிவிடமஃதை' (தைல, தைலவ, க.)

அமிர்தயோகம்—சுபகாரியங்களுக்கு உபயோகமான வாரமும் நட்சத்திரமும் கூடிய ஒருகூட்டம், [சுரீதயொம.]

அமிர்தர்—1. தேவர், 2. மதுக்களுள் ஐந்தாமதுக்காலத்திலுள்ள ஒருதேவவகுப்பினர், 'சிறப்புடையைந்தாமதுவின் நிருநாம மிரேவதனுமகவானும - மறத்துறைபோஞ்சுகனுகுமமிர்தரமந்தருபாக நிரதர்நாளும்' (சுர்மபு, மதுவந், அ.)

அமிர்தவடை—பணிகாரவடை.

அமிர்தவல்லி—சீந்திற்கொடி. (சூ. நி. ச: ஈசு.)

அமிர்தவிந்து—1. யசர்வேத உபநிடதங்களுளொன்று. (சுர்மபு, அட்டமூர், உசு. உரை.) 2. ஆகாசத்தின் அடையாளம். (சி. சி. உ: சசு. சிவாக், உரை.) 3. வாலேரசம், [சுரீதலவிந்.]

அமிர்தன்—1. கடவுள், 2. தன்வந்தரி யென்னும் தேவவைத்தியன், 3. மரணமற்றவன். [சுரீத:]

அமிர்தாகரணன்—விட்டுணுவின் வாகனமாகிய கருடப்பறவை, [சுரீதாஹரண: சுரீத - அமுதம், சூஹரண - கவர்ந்தவன், கருடன் முன்னொருமுறை அமிர்தத்தைக் கவர்ந்துகொணர்ந்தானென்பது புராணகதை.]

அமிர்தாசநர்—அமிர்தபோசனமுடையவர், தேவர். [சுரீதாசந: சுரீத-அமுதம், சுசந - உணவு.]

அமிர்தாமலகத்தைலம் — ஒருவகைத் தைலம்; இது: சீந்திற்கொடி நெல்லிக்கனி முதலியவற்றிலிருந்து வடித்தெடுப்பது, இதனிலக்கணம், தைல, தைலவ, ருசு - ஆங்கலியிற்காண்க, 'குண்டலி சிவை - அமிர்தாமலகத்தைலமிதன் பெயரே' [சுரீத - சீந்தில், சூரீதக - நெல்லி, தெல - எண்ணெய்.]

அமிர்தாமிர்தை — பஞ்சசத்திகலைகளுள் ஒன்று. (சி. சி. உ: எசு. ரூர்ப்.) [சுரீதாசந:]

அமிர்தாரிவளை—சங்கநிதி.

அமிர்தாரணம் — பூசைமுதலியவற்றிற்கு உபயோகமாகத் தன்னுடம்பை அல்லதொரு பொருளை மந்திரத்தினால் தடுத்ததாகப் பாலித்தும் அது பின் நிஷ்களங்கமாய்த் தோன்றியதாகப்பாலித்தும் அமிர்தமயமாகக் கற்பித்துக்கொள்ளுதல், (சிவப்பிரகாசர்.) [சுரீதகாரண.]

அமிர்தம்—1. அந்நம், சோறு, 'அத்திரத்தா லநீ ரமிர்திற் புரோக்கிக்' (சைவசு, பொது, உஅசு.) 2. திரவியம், 'நாட்டகத் தமிழ்து நளிகட லமிர்து நல்வரை யமிர்தமு மல்லாக் - காட்டகத் தமிழ்துங் காண்வர' (சிர்தா, மண், க.) 3. பால், 'கனதனத்தி லுறுமமிர் துட்டினனாரல்' (கந்தபு, வள், ஈசு.) 4. பாற்கடலிற் கடைந்தெடுக்கப்பட்டதென்னுந் தேவருணவு, 'அமரர்க்கமிர்திய' (சிவதரு, சிவரு, அரு.) [சுரீத:]

அமிர்தை—1. அழிவில்லாதவன், 2. கன், 3. 'சந்திரனுடையசோடசகலைகளிலொன்று, 4. சீந்தில், 'அமிர்தைவங்கம்புன்றேக்கரிக் காந்திரீடம்பின் மூலம்மிசந்து வித்தத்தருவரி சனத்துவயஞ்சுக்கச்சிராட்சியும்' (தைல, தைலவ, உரு.) 5. திப்பலி, 6. துளசி, 7. நெல்லி, 8. நெல்லிக்காய், 'கரிய கரிப்பா னமிர்தை காணி யிம்மூன்றிற்ககி யிரத மூப்படி' (தைல, தைலவ, உரு.) 9. பஞ்சசத்திகளு ளொன்று. (சி. சி. உ: எசு. ரூர்ப்.) 10. பார்ப்பதி, 'அமிர்தை யசலை சுமங்கலை' (சுர்

மடி, திருக்கல், ௨௦.) 11. ரசாஞ்சுநம், 'அமிர்
தைமுக்கு ஞாதிநிரிபலை சுசாதிபலமட்டி
மதுகம்பைசாசியபயலைநரிக்கும்வேர்சா ஆர்
சாதந்தகரமரியுண்மூஞ்சாரிபை' (தைல,
தைலவ, ௩௪.) 12. வெள்ளைப்பூண்டு, 'நறிய
சோம்பசையமிர்தை' (தைல, தைலவ, ௧௦௬.)
13. அமிர்தக்கடுக்காய், (பதார்த்த, சுப்பிர,
௧௦௪௬.) 14. கடுக்காய்மாம், (அமர.)
[சூர்தா.]

அமிரம்—மினகு, (வைத்.)

அமிரநம்—1. அமிர்தம், 2. சந்திரமூடைய
சோடசகலைகளுளொன்று, (லி-ணி, ௨௪௬.)
3. தேவருணவு, 'பரமாதந்தாமிருநம்' (சி.
சி, ௨: ௫௧, சிவாக்.) [சூர்தா.]

அமிருதை—1. திப்பலி, 2. அளசி, (வைத்)
3. மது, [சூர்தா.]

அமிர்—அமல்.

அமிர்தர்—அமல்தார்.

அமிர்தல்—1. அமிர்தம், 'ஆடன்
லாத்தாடல்கவயிழ்த்தினான்' (சேதுபு, அக்
கி, ௩௧.)

அமிர்தம்—1. அமிர்தம், 'நானமிழ்த
மென்றனரம்பாற்ற' (வன், ௧௧.) [இங்கே
அமிர்தம் என்னும் வடமொழியில் ரகரம்
முதலாயிற்று.] 2. இனிமை, [சூர்தா.]

அமிர்தல்—1. அமிர்தம், 'இன்பக்
கடலுடையமிருவேனை' (திருப்புகழ், ௭௮.)

அமிர்து—1. அமிர்தம், 'அமிழ்தினு மாற்
றவினிகே' (வன், ௪௪.) 2. பசுவின்பால்,
'இருணியமிழ்து குத்தகின்' (தைல,
தைலவ, ௨௮.)

அமிர்தல்—அமிழ்தல், 'ஆழந்தபுனற்
கயமதனேர் விழுந்தமிழ்த்தி யிளவெழும்'
(சேதுபு, அகத், ௧௪.)

அமிழ்வித்தல்—அமிழ்ச்செய்தல், 'கேட்ட
வேந்தன் பிகமுனித்த னொரு நீரி லமிழ்வித்
தும்' (ஞானவா, வஞ்சலி, ௫.)

அமிழல்—அமிழ்தல், 'இந்தமோகத்திலே
கணத்தினீ கனி பயிழுவற்றனை' (ஞானவா,
காதி, ௩௩.)

அமிழும்—ஆழும் எனப் பொருள்பட அமி
ழென்னும் வினைப்பகுதியடியாற்பிறந்த ஓர்
எதிர்சொல்பெயரெச்சம், 'உழுத்தமிரு மாச
மனமாவோரோழு கடலையும் பருகவல்லி'

(நாயு, சித்தர், ௧.) செய்யுமென்னும் முற்று
மாம்.

அமிரு—அமிரு.

அமிநாயம்—செம்மறியாட்டுக்கடா.

அமிர்—தலைவன்.

அமிவம்—1. பாபம், 2. வருத்தம், [சூர்தா.]

அமின்—1. பணவருல்செய்யும் ஓர் உத்
யோகஸ்தன், 2. சிலில்கோர்ட்டுக் கட்டளை
களை நிறைவேற்றுகிற ஓர் உத்யோகஸ்தன்.

அமின்நேசிக—இராம நிலவளவுக்குறிப்பு.

அமிரு—அமின்.

அழங்கடி—1. மந்தாரம், 2. முட்டாயிருத்
தல், 3. மூடமாயிருத்தல், 4. மூடிக்கொள்ளு
தல்.

அழங்கல்—1. அமரச்செய்தல், 'வெற்பி
னுச்சிதொட்டமுக்கின சிலகரம்' (உபதேச,
கூர்ம, ௧௫.) 2. நீரிலேயமிழ்த்தல், 'ஆழ
வழுக்கமுக்கிலும்' (வாக்குண்டாம், ௧௬.)

அழங்கன்—1. இராசியத்திற் கருமமுடிப்
போன், 2. உபாயமாகக்காரியம் பார்ப்
போன், 3. நித்திரையில் அழுக்கும் ஆவி
பெணப்படும் ஓர் நோய்.

அழங்காங்கிழங்கு—அழுக்கிராக்கிழங்கு.

அழங்கி—நித்திரையிலே ஒருவர் நெஞ்
சிலே அல்லது வயிற்றிலே ஒருபாரத்தினால்
அழுக்குண்டாற்போன்று அசையப் பேசச்
சுவாசிக்கக் கூடாதிருக்கவும் பதறிய மனத்
தோடு வீழ்க்கவுஞ் செய்யும் ஒரு நோய்.
இதனைப் பிற அகராதிக்காரர் அழுக்கன்
என்பர்.

அழங்கா—அழுக்குராச்செடி, (வைத்)

அழங்கி—அசுவகந்திக்கிழங்கு, 'பாநிரி
நெரிஞ்சிறமுதாழைவரணக்காரி பாணைசார
டைசித்திரம்பருவா கைமூங்கை விழுநிற்
திராணிமாகாளிபாலைசரியமழுக்கிரி'
(தைல, தைலவ, ௪௨.)

அழங்கு—1. அழுக்குதல், 'அவனழுக்
குண்டி கதறிக்கொண்டு கிடந்தான்' (வழக்.)
2. அழுக்குபாரம், 3. 5. அழுக்கென்னேவ
லும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்
தொகையுமாம்.

அழங்குதல்—அமிழ்த்தல்.

அழங்குது—அழுக்கிரா.

அழங்குது—ஒருசெடி.

அழக்சொந்தி—அழத்சித்தயோகம்.

அழக்சொந்தி—ஒருவகைக் கத்தி.

அழகம்—1. கடுக்காய். 2. சீந்தில். 3. நெல்லி.

அழகாரி—பூணைக்காலி. (வைத்)

அழங்கல்—1. அமர்தல். 'கட்டமுங்கி விட்டது' (வழக்.) 2. அமுந்தல். 3. நெரி படல். 'வீடுவீழ எல்லாரும் அமுங்கிப்போனார்கள்' (வழக்)

அழசம் — சிறுசெருப்படைப்பூண்டு. (வைத்)

அழசு—ஒட்டை.

அழகங்கம்—அடக்கமின்மை.

அழத்தம்—1. கைவிடாப்படை. 'சக்கராதிகள் கையால் விடப்படுவதால் முத்த மென்றும், கத்திமுதலியன அமுத்தம் என்றும், ஈட்டிமுதலியன முத்தாமுத்த மென்றும், ரவைமுதலியன யந்திரமுத்த மென்றுஞ் சொல்லப்படும்' (விசார. ௩௩௩.) 2. பிறப்புக்களினின்று நீங்காதது. 3. வச நாபி (வைத்) 4. விடுவிக்கப்படாதது. 5. நெல்லி. [சுரோக: சு எதிர்மறை. ௪௦௬ - விடுவிக்கப்பட்டது.]

அழத்தல்—கர்க்கடகசிங்கி.

அழத்தி—1. அடைப்பட்டிருக்கை. 2. தன் னிட்டமின்மை. [சுரோக: சு - எதிர்மறை. ௪௦௬ - விடுதல்.]

அழத்திர—1. அங்கே. 2. மறமையில். 'இகாமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகம்' (பிர மாநந்தவிவேகசமுத்திரம்.) [சுரோக:]

அழத்தக்கடத்தோடுத்தோன்—தேவமருத் துவனாகிய தன்வந்தரி. (தைவ. கடவுள்வா. ௫.) [கையிலமிர்தகடத்தோடு திருப்பாற் கடலிற் பிறந்தவனென்பர்.]

அழத்கடிகை—சில நட்சத்திரகாலங்களிற் சுபகருமங்களுக்கு யோக்கியமாயினவாகக் கருதப்படும் நாழிகைகள்; அவை: பரணி யிருக்கிரிடம் பூரம் என்பவற்றிற்கு முப்ப தின்மேலும், பூசத்திற்குப் பதினென்றின் மேலும், அச்சுவினிக்கு இருபத்தொன்றின் மேலும், கார்த்திகைக்கு ஐம்பதின்மேலும், திருவாதிரை, ஆயிலியம் என்பவற்றிற்கு நாற்பதின்மேலும், பூராடம், பூரட்டாதி என்பவற்றிற்குப்பத்தின்மேலும், அத்தத் திற்கு ஏழின்மேலும், உத்திரட்டாதிக்குப்

பதினெட்டின்மேலும், சோதிக்கு இருபத் திரண்டின்மேலும், இரேவதிக்குப் பன்னி ரண்டின்மேலும், அறுடம், மூலம், உத்திரா டம், அவிட்டம், புரப்பூசம், உரோணிணி என்பவற்றிற்குப் பதினெட்டின்மேலும், சித்தி ரைக்குப் பதினெட்டின்மேலும், கேட்டைக்கு முப்பத்தொன்றின்மேலும், விசாகம், திரு வோணம், மகம், சதயம் என்பவற்றிற்கு இருபதின்மேலும், உத்திரத்திற்கு முப்பத் து மூன்றின்மேலும் வரும் நான்கு நாழிகை. விஷகடிகைக்கு மேல்வரும் நாலுநாழிகை அமுதகடிகை என்பாருமுளர். (விதாந. குணகுண. உசு. உஎ.) [சுரோகவடிகா: சுரோக - நன்மை. வடிகா - நாழிகை.]

அழத்கிரோன்—சந்திரன். (பிங்)

அழதம்—1. இறவாமைக்குக் கருவியாகிய அமிர்தம். 2. பாதகடல். 3. முலை. [சுரோக: சுரோக - அழியாமை, பால். சு: - ஒரு வ. வி.]

அழத்கிரோன்—சந்திரன். 'செறிந்த வழத கிரோனு மென்சேயாமென்று சிலுதிட' (பாக வத. குருகுல. கட.) [சுரோககிரோன்:]

அழததன்மம் — அமுதம்வைத்திருக்கும் பாத்திரம். [சுரோக: சுரோக: சுரோக - அமு தம். சுரோக - பாத்திரம்.]

அழததன்மை—இரப்போர்கலம். [சுரோக: சுரோக.]

அழததன்—1. இடையர். 2. சான்றோர். [சுரோக: சுரோக: சுரோக - பால், இறவாப் புமுக்கேதுவாகிய அறிவு.]

அழததன்—1. கள்ளி. 2. சதுரக்கள்ளி. (வைத்)

அழததன்—சந்திரன். 'அமுததன் பூதநன் மைந்தன்' (பாகவத. குருகு. உக.) [சுரோக: ஸுலோக - பிறந்தவன்.]

அழததன்—சந்திரன். 'சந்திரன்' (பாகவத. குருகு. உக.) [சுரோக: ஸுலோக - பிறந்தவன்.]

அழததன்—சந்திரன். 'சந்திரன்' (பாகவத. குருகு. உக.) [சுரோக: ஸுலோக - பிறந்தவன்.]

அழததன்—சந்திரன். 'சந்திரன்' (பாகவத. குருகு. உக.) [சுரோக: ஸுலோக - பிறந்தவன்.]

அழததன்—சந்திரன். 'சந்திரன்' (பாகவத. குருகு. உக.) [சுரோக: ஸுலோக - பிறந்தவன்.]

யிற் பூசமும் வெள்ளிக்கிழமையில் இரேவதியும் சங்கிழமையில் உரோகினியும் வருக காலம். (வருஷாதி.)

அழகச்சிந்தி — மதிமண்டலத்தினின்றும் பெருகிப்பாயும் கலா அமிர்தப்பேறு. 'ஓசை சாலுமொருசத்திமதிக்கப்படி, மோடுகூடி யொருமித்தமுதலித்தியோடும்' (திருப்பு. உஅக.)

அழகசுரபி — மணிமேகலைகையிலிருந்து ஓர் அட்சயபாத்திரம். (மணி. கக. சச)

அழகசுரு—வெள்வெலமரம். (வைத்)

அழகநாம்—மஞ்சிட்டிச்செடி. (வைத்)

அழகநாணை — உணவின்றி நீட்டையிலிருக்கும் மௌநயோகிக்கு ஆதரவாகத் தலையிணுள்ளிருந்து வடியும் அமிர்தம். [சுரீ.தயாரணா.]

அழகப்பார்வை — இன்பப்பொருட்டான பார்வை, இனியபார்வை.

அழகுப்புடம் — சிறுகுறிஞ்சாக்கொடி. (வைத்) [சுரீ.தபுஷ்ட.]

அழகம் — 1. அமிர்தமாயிதேவருணவு. (சேதுபு. ஞா. சக.) 2. அமுதகடிகை. 'அங்கதன்மேனாங்கமுதமென்னே' (விதாந. குணகுண. உஎ.) 3. இனிமை. 'தேன்பொ தித்தமுதமுதம் - பயிரிலாநரம்பிற்கேதம்' (சிந்தா. சுரமஞ். இச.) 4. உப்பு. (பிங்கல. ௩௦௫௭.) 5. உயிர்தருமருந்து. 6. சீர்தில். (வைத்) 7. தயிர். 8. திரிகடுகு. அது: சுக்கு, பிளகு, திப்பலி. (வைத்) 9. திரிபலி; அது: கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய். 10. நீர். 'அரைபடு மகிலஞ் சாந்து மப்பியின் னமுதமுட்டி' (திருவிளை. காட். க௩.) 11. பால். 'அமுத வெண்டிகைச் சிந்துவின்' (பாரத. குருகுல. ௩௩.) 12. பெருமை. 13. போசகம் (வைத்) 14. முத்தி. 'அமுதம்பெறு சண்டி' (தேவார. திருநின்றி. உ. சு.) 15. யாகசேடம். 16. விரும்பப்படுவது. 17. கவை. (பிங்.) 18. தன்மை. (பிங்.) 19. மழை. (அக. நீ) [சுரீ.த.க.]

அமுதமதம் — அமிர்தத்தின்பொருட்டுக் (கடலைக்) கடைதல். 'அதிதவன மத்தவா னாமுமுத மமுதமதத்தி வாழியிசைவரு- மதகலிற' (பாரத. பன்விநன். சடு.) [சுரீ.த - அமுதம். ௧௩௩௦ - கடைதல்.]

அமுதமேந்தல் — புண்ணியம் ஒன்பதில் ஒன்று; அது: ஹலிகளுக்கும் மந்தைப்பெரி யோர்களுக்கும் அந்நங்கொடுத்தல். [சுரீ.த. ௧௦ - உணவு. ஏந்தல் - கையிற் குக்குதல்.]

அமுதயோகம் — அமிர்தயோகம்; அது: ஞாயிற்றுக்கிழமையில் மூலம், திருவோணம், இரேவதி, அத்தம், உரோகினி, உத்திரம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதியாகிய நட்சத் திரங்களி லொன்று வரும் காலம்-திங்கட் கிழமையில் மிருகசிரம், சோதி, உரோகினி, புரப்பூசம், திருவோணம் ஆகிய நட்சத்திரங் களிலொன்று வரும் காலம் - செவ்வாய்க் கிழமையில் உரோகினி, மூலம், உத்திரட் டாதி, உத்திரம் ஆகிய நட்சத்திரங்களி லொன்றுவரும்காலம் - புதன்கிழமையில் பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி, உத்திராடம், கார்த்திகை, உத்திரம் ஆகிய நட்சத்திரங்களி லொன்று வரும்காலம் - வியாழக்கிழமையில் புரப்பூசம், சோதி, பூசம், அச்சுவிநி, மகம் ஆகியநட்சத்திரங்களிலொன்று வரும்காலம்- வெள்ளிக்கிழமையில் மூலம், அத்தம், இரே வதி, அச்சுவிநி ஆகியநட்சத்திரங்களிலொன்று வரும் காலம்-சனிக்கிழமையில் மகம், சோதி, கார்த்திகை, உரோகினி, சதயம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வரும் காலம். (வருஷாதி.)

அமுதர்—1. அழிலில்லாதவர். 'கருகாலு- ரமுதர் வண்ணம் மழலும்மழல்வண்ணமே? (தேவார. கருகா. உ. சம்பங்.) 2. இடையர். 3. தேவர். 'கண்ணுதற்சாயி நின்றாளிணையி - லள்ளலனக்க ரமுதந்தன்னா பூசனையாற்றி யமுதரானேம்' (காஞ்சிப். சுரகரீ. ௩௨.)

அமுதவல்லி—1. சீர்திற்கொடி. (வைத்) 2. வீட்டுணுவின் புத்திரிகளுள் ஒருத்தி. தெய்வயானையம்மையாகப் பிறந்தவளும் இவளே என்பர். 'மாலருள்கண்ணியிருவர்- சொல்லரும்பெரு வனப்பினர் சுந்தரி யமுத- வல்லி யென்றிடும் பெயரினர்' (கந்தபு. வீடை. க.) [சுரீ.தவலு.]

அமுதவிந்து—1. அமிர்தத்துளி. 'உதிரு கின்ற வமுதவிந்து வொக்குமென்ன வரை செய்வான்' (பாரத. வாரண. ௬௬.) 2. அமுதவிந்துவாகிய வட்டம். (சி. சி. உ: சுஅ. மறைஞான. உரை.) [விநா. துளி, வட்டம்.]

அழநவேழுத்து—அழிந்திசாதாக்கியம்.

அழநவேழுத்து—அகலக்கவியிலே முதன் மொழியிலே வருதற்குரிய சுபவேழுத்து; அவை: க, ச, த, ந, ப, ம, வ என்னும் ஏழு மெய்யெழுத்துக்களும் அ, இ, உ, எ என்னும் நான்குயிரெழுத்துக்களுமாம். 'கசதப நமவ வேழொடு மகரம்-இகரம் உகரம் எகர நான்கும் - அமுத வெழுத்தென் றறைந்தனர் புலவர்' (இலக்கணவிள. எஎக.)

அழநவேணி — சிவன். 'நிலாவெறித்த வழநவேணிநிற்க' (திருப்பு. ௨௦௨.) [சுரீ. த-நீர், வேணி - சடை.]

அழநன்—அழிவில்லாதவன். 'ஆயிர மரவ மார்த்த வழநனே' (தேவார. தனித்திரு. சு. திருநாவுக்.)

அழநஞர்—வைணவசமயாசாரியருள் ஒருவர்.

அழநாநந்—தேவர். 'அருமாதவர் பிசிடா சந ரமுதாசநர்' (சேதுபு. இராமனரு. ௧௫௭.) [சுரீ. தாஸந: சுரீ. த; சுஸந - உணவாகவுடையவர்.]

அழநாரி—பூனேக்காலி. (வைத்.)

அழநு—1. அமிர்தம். 'இனையவ ரமுதினு மினிய சொற்களே' (இராமா. நகர்நீ. ௧௮௧.) 2. இனியபொருள். 'கடல்படு மமுதம்' (நைடத். நாட்டு. ௨௫.) 3. உணவு. 'கொடிய வாலமமுதா கவிலையோ' (தாயு. பரிபூரண. ௧.) 4. சந்திரகிரணம். 'திங்களின்னமுதிறைப்ப' (சுர்மபு. அட்ட. ௨௭.) 5. சுபநிலை, அமுத கழிகை. 'பொன்னவன்கடத்துறினு மமுதெ னப்போற்றுவரே' (விதாந. குணகு. ௨௫.) 6. சோறு. 'வாடாமலரும் நல்லமுதம்' (ஞாநவா. பிரகிலா. அ.) 7. நிவேதனம். 'பே ரமு தருத்தி யேத்தி' (கந்தபு. காவிரீ. ௨.) 8. நீர். 'அமுதுகொப்புளித்திடவாங்கி' (தைல. தைலவ. ௩௪.) 9. பால். 'அமுதாற் கரையடுவடி' (தைல. தைலவ. ௧.) 10. மூர்ச்சைதீர்த்துக் குற்றயிர்தருமருந்து. (சு. நிகண். ச. ௬௫.) 11. மோக்ஷம். 'விட்புலத் தவரே யன்றி வீடுபெற் றவரும் வீழ்ந்த - பெட்பமுத் தமுதுங் கைப்ப' (திருவினையா டல். திருநகர. ௫௩.) 12. உப்பு. 'அள்ள லோங்கனத் தமுதிந் பண்டியும்' (இராமா. நாட்டு. ௫௪.) 13. கறியுமுது, தயிரமுது என வுணவுப்பொருள்களோடு உபசாரமாகச் சேர்த்தவழங்கும் சொல். [சுரீ. த.]

அழநுநுத்துதல் — உறைமோர்குத்துதல். அழநுசெய்தல் — புசித்தல். 'நறுவெண் ணெ-யாயர்மங்கையரிடவிட வமுதுசெய்து' (பாரத. நச்சு. ௧.)

அழநுபடி—அரிசி.

அழநுபடைத்தல்—உணவு பரிமாறுதல். 'உழையிடை யமுது படையென்' (திருவால வா. ௩௧. ௧௧.)

அழநுபாறை — சோற்றுத்திரளைசேர்க்கும் கல்.

அழநுமோர்—பிரைமோர்.

அழநுறை—எலுமிச்சங்கனி. (வைத்.)

அழநூட்டல்—சோறு உண்பித்தல், பால் குடிப்பித்தல்.

அழநேழ்ந்து—அமுதவெழுத்து. (பிங்)

அழநேர்—அமிர்தமுடையோர். 'அயிலு நல் லமுதோர் சூழ்வந் தன்புடன் போற்று வாரே' (பாரத. அருச்சுநன்ற. ௩௫.)

அழநீரம்—முத்தக்காசு. (வைத்)

அழநீரி—அரிசி. (லெக்ஸிகன்)

அழமுட்கு—முழுட்கு அல்லாதவன். (வாசு தே. ௧௦௧.) [சு-எதிர்மறை. 8-10-௧௬ - மோக்கலிருப்பமுடையவன்.]

அழரி—சிறுநீர், மூத்திரம். (வைத்) 'கருங் குன்றி-யமுரி கலந்ததனில்' (குமா. திர. ௭௧.)

அழரியுப்பு—அமரியுப்பு. (வைத்)

அழரை—பூசினிமொக்குள் (இராசவைத்.)

அழர்த்தம் — 1. அமூர்த்திசாதாக்கியம். (சைவச. பொது. ௫௪௭.) 2. உருவமில்லது. 'அமூர்த்ததிரவியமுமாய்' (சி. சி. ச: ௧௪. சிவாக்.) [சுரீ-10-௧: அ - எதிர்மறை. 8-10-௧: வடிவுடையது.]

அழர்த்தன் — வடிவமில்லாதவன். 'சிவ னு மமூர்த்தனாயினும்' (சி. சி. ௧: ௩௦. மறை.) [சுரீ-10-௧: அ; 8-10-௧: வடிவுடையவன்.]

அழர்த்தி—1. உருவமில்லாதது. 2. உருவ மில்லாதவன். 3. உருவமின்மை. 4. வீட்டுணு. [1, 2, 4. சுரீ-10-௧: ௩. 3. சுரீ-10-௧: ௩.]

அழர்த்திசாதாக்கியம்—பஞ்சசாதாக்கியங் களுளொன்று; அது: பரையுடன்கூடிக்கிருத் தியத்திலே உத்தியோகமுடையது. (சுநா சிவ. ௬: ௭.) [வாடாவு.]

அழிந்தித்துவம்—உருவமில்லாததன்மை.
(சி. சி. பர. நிகண்ட. நு.) [அழி-ஞ-தி-துவம்.]

அழிவம்—காரணமில்லாதது. 'அபேதமா
யநாமயமா யமூலமாகி' (ஞானவா. உற்பத்.
நு.) [அழி-ஞ-வம்.]

அழிந்துகொட்டை — வாதுமைக்கொட்
டை. (வைத்.) (திகைச்சொல்.)

அழிந்திதா—ஒரு கண்டம்.

அழிந்தியநாதி—1. ஒரு பூண்டு. 2. ஒரு
மரம். [அழிந்தியம் - மலம், நாதி-நாறுவது.]

அழிந்தியம்—1. அசுத்தம். 2. துர்ச்சுரு
கம். 3. பவ்லி, மலம். 4. யாகத்துக்குத் தகா
தது [அழிந்தியம்: அ - எதிர்மறை. ரெய்யு -
சுத்தம்.]

அழிந்திதி—கற்றழை. (வைத்.)

அழிவதை—அக்கிராமியபாவம், அறியப்
படாமை. (பவுட். பசு. ச௦.) [அழிவ-தா.]

அழிவம்—பிரமேயமாகாதது. 'பாசிவ
மூத்தம் பூரண மமேயம்' (வேதாரணியபு.
கண்ட. ச௨.) [அழிவ: அ; ரெய -
அறியப்படுவது.]

அழிவன் — பிரமாணதீதன். (கம்பாங்.
எசு.) [அழி-வ.]

அமை — 1. அமாவாசி. 'அமையதனின்
மாணந்தா னுற்றவரெல்' (சேதுபு. துராசா.
ச௨.) 2-4. அமையென்னுமேவலும் தெரிநிலை
விடப்படுதியும் வினைத்தொகையும். 'அமை
யெனி னமரேச-னுந்தியி னுதவாமே யுதவிடு
தொழில்வல்லான்' (இராமா. வரம்புகு. உஉ.
ச௨.) 5. அழகு. (பிங்க. ௩௦௬௮.) 6. ஒரு
காணம். (வைத்.) 7. ஒரு முதலிலித்தொழிற்
பெயர். 'யாரு மமைதா வொருங்குகடி'
(குத. முத்தி. க: கக.) 8. சந்திரனுடைய
பதினாறுக்கை. 9. மூங்கில். (வைத்.) 'அமை
யடைந்ததோட்சகை' (சேதுபு. சேதுபல.
அ௬.) 10. தினவு. (தைல. தைலவ. ௧௨௪.)
[1, 8. சூரி.]

அமைச்சன்—1. மந்திரி. 'காவிறத்தொடை
விதரணே யமைச்சனிக் காவலற் கெனைவத்
தான்' (பாரத. சம்பவ. உஉ.) 2. மந்திரித்
தலைவன். 3. மந்திரித்தலைவனுடைய கட்டா
ளன். 4. விபாழன். (கு. நிகண்ட. க: ௬௨.)

அமைச்சி—அச்சடவாதம்.

அமைச்சியல்—1. மந்திரித்தொழில், மன்
திராலோசனை. 'சிறுவ ராந்தனி முதல்வற்கு
மமைச்சியல் செய்வார்' (கந்தபு. அவைபுகு.
ககச.) 2. மந்திரிகளிலக்கணம். (திருக்
குறள்.)

அமைச்சு—1. அமைச்சன். 'அருவினையு
மாண்ட தமைச்சு' (வள்ள. ௬௩௬.) 2. பித்தம்.
3. மந்திரியின்தன்மை; அது: மந்திரியின்
குணங்களுஞ் செயல்களும். (வள்ள. அதி. ௬௪.
உரை.)

அமைந்தல்—1. அமைதிபெறச்செய்தல்.
'பாரிடக் கணங்களைப் பாணியா னமைத்து'
(கந்தபு. அக்கிரி. ௬௭.) 2. அழுத்துதல்.
'பொற்குட முகட்டுக் கருமணி யமைத்தென்'
(கல்லாட. எ.) 3. உண்டாக்கல், செய்தல்.
'புண்டரீகன்முன் படைத்தவப் புரவல
னமைத்தது' (பாரத. குருகு. உக.) 4. சேர்த்
தல், கூட்டுதல். 'அநாதியா யமைக்கவேண்
டும்' (சி. சி. பர. லோகாப. மறு. ௧௮.) 5. நிய
மித்தல். 'நாளமைத்தழைக்க' (கல்லாட. கூ.)
6. பாகமண்ணல், சமைத்தல். 'ஐந்துபல்
வகையிற் கறிதரும் வெவ்வே றறுசுவை மாறு
மா றமைப்பேன்' (பாரத. நாடுகர. கரு.) 7.
பொருந்தச்செய்தல். 'அருமறைத் தாபத
னமைத்திடு செம்மலர்' (கல்லாட. கரு.) 8.
பொறுமைசெய்தல். 'குற்ற மமைத்தருள்'
(சேதுபு. துத்தம். ௧௦.) 9. வீதித்தல். 'கடவு
ளமைத்தபடி நடக்கும்' (வழக்.) 10. வெளி
யேபோகா தடங்கச்செய்தல். 'புலனைந்துந்
திமைசேர்வியன்களிற் செலாதமைத்து'
(வைராக்கியசுத. ௩௭.) 11. ஆயத்தஞ்செய்
தல். 12. செய்துமுடித்தல்.

அமைதல்—1. செய்யப்படக்கூடியதாகல்.
'அடங்கல்' பார். 2. ஏற்படுதல். 'அனுகுமா
றமைத்து' (கந்தபு. காமதக. எசு.) 3. ஒடுங்
குதல், முடிதல். 'வாய்மொழி யமைந்து நின்
றான்' (ஞானவா. வைராக்க. ௧௩௪.) 4. கோ
லக்கொள்ளுதல், ஆயத்தமாகதல். 'அமைதிர்
போருக் கனைவிறு மென்றனன்' (கந்தபு. வச்
கிர. ௧௪.) 5. சம்பவித்தல். 6. சம்பவித்தல்.
7. நடப்பாய்ப்பொருத்துதல். 'அமைந்தாங்
கொழுகா னளவறியான் நன்னை-வியந்தான்
விரைத்து கெடும்' (வள்ள. ச௭௪.) 8. கெருங்கி
யிருத்தல். 'வழையமை சாரல்' (மலைபடு.

அமைதி—அமோகம்.

கஅக.) 9. பொருந்துதல். 'பாங்கமை பதலையே முதல்' (கந்தபு. திருப்பா. கூ.) 10. போதியதாதல். 'அன்றெனக்கு நீயிசைந்த வவனிபாதி யமையும்' (பாரத. வாரண. அஉ.) 11. மந்திப்பதித்தல். 'அமைவர' பார். 12. வசமாதல். 'அமைந்தாலுமின்பந்தேடும்' (ஞானவா. வைராக். எகூ.) 13. வழுவாயினும் ஏற்புடையதாதல். 14. தீர்மானமாதல். 15. தங்குதல். 16. நிறைதல். 17. இல்லையாதல்.

அமைதி—1. அடக்கமாயிருத்தல். 'ஆய்ந்தறி பெரியோர் சிந்தை யமைதியின்' (இரகு. தேரு. சஎ.) 2. அமரிக்கை. 3. உறைவிடம். 4. கீழ்ப்படிவு. 5. சமயம், தருணம். 6. திருத்தி, நிறைவு. 'அமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்தர ராமென விருந்த பேரும்' (தாயு. பரிபூரண. நட.) 7. தொழில். 'அவ்விடை செய்திடு மமைதி கூறுவாம்' (கந்தபு. தெய்வ. கஅரு.) 8. நிகழ்ச்சி. 9. பொருத்தம். 10. பொழுது, காலம். 'அன்னதோரமைதிதன்னில்' (கந்தபு. மூன்றா. உக௦.) 11. மாட்சிமை. 'அண்ணலன் கடினக ரமைதி செப்புவாம்' (சிந்தா. நாமக. சகூ.) 12. அறுவகை நாட்டமைதி. 'செல்வம் விளைவுபல் வளஞ்சென் கோன்மை-கொல்குறும் பின்மை கொடும்பிணி யின்மை-யிவ்வயி னறு நன்னாட்டமைதி' (திவாகர. கட.) 13. செய்தி, தன்மை. 'ஆற்றின தமைதியன் கறியக் கூறினான்' (சிந்தா. பதுமை. கக.) 14. பொருந்துகை.

அமைப்பு—1. அறுபோகம். 2. கூட்டரவு, சேர்த்தல். 'அநாதி யாதி யமைக்க வேண்டு மமைப்பி னோடு மநாதியே' (சி. சி. பர. லோகா. மறுதலை. கஅ.) 3. நியமிப்பு. 4. விதி.

அமைப்போள்—செய்பவன், கருத்தா. 'அமைப்போனதுலெனக்கெங்கே' (ஞானவா. நிருவா. உ௦.)

அமைய—திருத்திவர. 'சிறுவனை யமைய நோக்கி' (கூர்மபு. கண்ணனவ. உஎ)

அமையம்—1. இலாமிச்சை. 2. காலம். 'ஆனதோ ரமையன் தன்னி லாடின ரமர மாதர்' (கந்தபு. திருக்கல். எஉ.)

அமையவன்—அருகன். (திவா)

அமையாமை — 1. கிடைத்தற்கருமை. 'அமையாவீன்ப விண்ணட்டில்' (ஞானவா. சுக்கிர. கூ.) 2. கீழ்ப்படியாமை. 3. திருத்

திப்படாமை. 'பெரும்பாழ் செய்து மமையான்' (பட்டின. உஎ௦.)

அமையுமென்றல்—போதுமெனல். 'வாடி வாடியினி யமையு மென்றுதவ வநமடைந்த னன்' (பாரத. குருகுல. கசகூ.)

அமைவடக்கம் — 1. மறம் ஒருவழிப்பட்டடங்கிறிற்றல். 2. மறைவு.

அமைவர—மறத்துப்பதிய. 'ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்' (நன். பொது. சக.) [அமை - அமைதல்.]

அமைவன்—1. முனிவன். 'பிருகுவென்று மமைவன்' (விநாயகபு. பதி. உ.) 2. கடவுள். 'அமைவன தடிபணிந்து' (இலக்கணவி. கருகூ)

அமைவு—1. அடக்கம். 2. இடங்கொண்டிருப்பவர். 'திருக்காளத்தியுள் ளமைவே' (தேவார. திருக்காளத்தி. உ. சுந்தரமூர்த்தி.) 3. சேர்த்தல், கூடச்செய்தல். 'அநாதியே யமைவின்மெனின்' (சி. சி. பர. லோகா. கஅ.) 4. பொருந்துகை. 5. நட்பான பொருத்தம். 'அஞ்சு மறியா னமைவிலன்' (வன். அசுநட.) 6. புலனடக்கம். 'அமைவுபிறக்கு மமரர்கள்' (விருத்தா. நிருத்த. கச.) 7. பொறுமை. 'ஞாலத்தார்கொலோவமைவின் மிக்கோர்' (பாரத. நிரை. கநஉ.) 8. மறவமைதி. 'உலகை, நிகராகியு மமைவுற்றோ னிமலமுத்தனம்' (ஞானவா. வேதாநா. நட.) 9. மாட்சிமைப்பட்டவொழுக்கம். 'அமை விலவாயதொழில்' (வன். கருநா. உரை.) 10. ஒப்பு.

அமோகநாரணி — மாயை. 'பிரமசைதந் நியந் தன்னிடத்திற் பிரதிபலித்துத்தோன் றின ஈச்சரணுக் குபாதியாயிருத்தலினால்' (த.நி.போ.ககஉ.பக்.) [சுரோஹகாரணி.]

அமோகப்படை — மருளகற்றும் படை. 'மீண்டுற்ற வமோக வியன்படை போய்' (கந்தபு. முதலா. நடுநட.)

அமோகபாணம்—1. மருளகற்றும்பாணம். 'தீதிலா வமோக பாணஞ் சிந்தையாற் றொழுது விட்டான்' (பாரத. நிவாத. அச.) 2. வீணாகாதபாணம். [1. சுரோஹபாண; 2. சுரோவபாண]

அமோகம்—1. இலக்குத்தவருமை. 2. ஒருவாயு; இது மோகமென்னும் வாயுவின்

மேல் ஐம்பதுயோசனை உந்தத்தினின்று மாருதமென்னும் மேகம்பெய்த உதகத்தாற் புகுந்துள்ள பிராணிகளுக்கு மாணங்கொடுக்குமென்பர். (த. நி. போ. ஈசுஉ.) 3. பெருஞ்ஞன்மை. 4. மிக்க பிரயோசனங்கொடுப்பது. 5. மிகுதி. 6. மோகநீயம். 7. விணல்லாதது. [1, 3, 4, 7. சுபொவ.]

அமோகவாசான் — துரோணசாரியன். 'அண்ணலஞ் சிலைவலாருளமோகவாசானிற் பின்னை' (சிந்தா. ககக. க௦.) [சுபொவ; ஆசான்.]

அமோகி—மோகமில்லாதவன். 'அமோகனே போற்றி போற்றி' (மச்சுப. சுக்கிர. ௧௦.) [சுபொஹ.]

அமோகி—மயக்கமில்லாதவன். 'ஆலகால மயக்கினையமோகியை' (நல். பார. மருத்து. ௧௦.) [சுபொஹிந்.]

அமோகி—சுருக்காய். 'குமரியைக் கைக் கொண்டமோகைபறியா - அமுதுகொப்பனித்திட வாங்கி' (தலை. தைலவ. ஈசு.)

அமோட்சம்—1. அடிமைத்தன்மை. 2. லாபத்தமவரையும் சிறையிருப்பு. 3. வீடுதலை பெறப்படாமை. [சுபொகை: அ - எதிர்மை. பொகை. வீடுதல்.]

அப—1. நிலித்திலையிற் பிடுகிவித்தது உத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப் புவரங்களுடையது. (சி.லி. கிரி. உக. சு. உரை.) 2. வித்தியாலையில் இராகதத்துவத்தில் இருக்கும் ஐந்துபுவரங்களுள் ஒன்று. (சி.லி. கிரி. உக. சு. உரை.)

அபாயம் — நோயின்மை, நிராமயம். 'அபாயமகைக்கிறைவராகியபக்கமாயடக்கமா' (பிதவா. ஆப்பாடி. அ. திருநாடி.)

அபாயல் — அசைத்தல். 'குன்றுகையக் கலின்' (இராமா. சேதுப. க௦.) [அசக்கல்]

அபாயனந்த—1. இரும்புத்தரு. 2. இரும்புருக்கிய மணி. [அயம்; களக்கு]

அயநாத்தம் — ஊசிக்காத்தம். 'அவர் தம்புடைய சாம்படி புரியயக் காத்தமும் பொலிவ' (திருவாண. நாடு. ௨௦.) [சுபவ் காண: அயவ் - இரும்பு, லோகம். காண - விரும்புகது.]

அயங்கிரிவான்—விட்டுணு. [ஹயநீவ ஹநு: ஹயநீவ - ஓரசுரன். ஹநு - கொன்றவன்.]

அயங்கிரிவம் — அதர்வணவேதவுபநிடதத்தொன்று. (சூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

அயங்கிரிவன்—1. ஓரசுரன். (மச்சுபு. இரணியாகசிபுவரம். கசு.) 2. விட்டுணுவின் அவதாரத்துள் ஒருமூர்த்தி. [ஹயநீவ: ஹய - குதிரை. நீவ - கழுத்து.]

அயங்கிரீட்டி—காந்தக்கல். [சுயவ் - இரும்பு. சூஷி - இழுப்பது.]

அயந்தூல் — அசைத்தல். [அசக்குதல்.]

அயநம்—1. சிறுகுறிஞ்சாக்கொடி. 2. வசம்புப்பூண்டு.

அயநம்—மலம்பாம்பு. [சுஜமா]

அயநீடம்—இரும்புக்கறை. [சுயவ்; கீவ - கறை.]

அயநீநாயம் — இரும்பினுலாகிய ஒரு மருத்து. [சுயவ்; வரிநீ - மருத்து வகையிலொன்று.]

அயநிலவேதை—கோளகபாஷாணம்.

அயநீசம்—அயம்.

அயந—1. இரும்பு. 'அயஸ்காந்தசந்திரியி லேயயசானதுபோல' (சி. சி. ச. அ. சிவாக்.) 2. உருக்கு. 3. பொல்லாநிலம், வழுக்கு நிலம். [சுயவ்.]

அயநபுடில்—வெள்ளியமணல்.

அயணம்—செலவு, வழி. 'மாசறுவிசும் பின்வெய்யோன் வடகிசையயணமுன்னி' (சிந்தா. குணமா. க.) [அயநம் என்பது அயணமென்ப பாகதமாயிற்று.]

அயந்தீநம் — முயற்சியின்மை. [சுயநு: அ - எதிர்மை. யநு - முயற்சி.]

அயந்தீநசாரம்—இரும்புக்கிட்டம்.

அயந்தீ—இரும்புத்தொட்டிப்பாஷாணம். அயந்தோட்டி — வைப்புப்பாஷாணத்தொன்று.

அயநாத்தம்—பொய். (தர்க்கபா. சுஎ.) [சுயமாபு-6: அ - எதிர்மை. யமாபு-6 - மெய்.]

அயதார்த்தமாணம் — அயமுகம்.

அயதார்த்தமாணம் — யதார்த்தமல்லாத நினைவு; கனவிற் றேன்றும் ஞாநமென்பதிற் போல. (தர்க்கபா. சுஅ.) [சுயயாய-4லு 8 ராண: ஸுராண - நினைவு.]

அயதார்த்தாநுபவம் — யதார்த்தமல்லாத அநுபவம்; அது: சமுசயம், தருக்கம், லீபரியயம் என மூவகை. (தர்க்கபா. கஎ.) [சுயயாய-6: சுநுஹவ - தானேகண் டறியுமறிவு.]

அயதி—திருநாமப்பாலைக்கொடி.

அயநகாலம்—துலாயநத்துக்கும் மேஷா யனத்துக்கும் இடையே நிகழும் காலம். [சுயந; காவு.]

அயநகலநம் — கிரகங்கள் மையவரியி லிருந்து பக்கவரிக்குத் திரும்புதல். அயநத் தின் ஒரு அம்சத்தினின்று அதற்கு முன்னு வது பின்னுவது வேறிடம்போதல்.

அயநம்—1. அயநப்பிறப்பு. 'அயநமேவிடு வந்திங்கட்பிறப்பருத்தோதயம்' (வேதா ரணியு. தோற்றம். அஉ.) 2. ஆண்டிற் பாதி. 'பகருமத்திங்களோராறு தொக்க தோரயநம்' (குத. சிவமாள். அச.) 3. இடம், வாசத்தலம், (சுர்மபு. பிரமா. ச. உரை.) 4. கடையில் விடுதலை, மோட்சம். 5. சரித்திரம். 'இராமாயணம்' 6. சாத் திரம், வேதம். 7. சூரியன் சமரேகைக்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும் போகும் பாதை. 'அயந மில்லை யருக்கனுக் கவ்வுழி' (இராமா. நாடவிட். கக.) 8. போதல். 9. வருடம் [ஹயந.] 10. வழி. [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. சுயந.]

அயநமண்டலம்—சமரேகைக்கு வடக்கே அல்லது தெற்கே சூரியன் செல்லும் வீதி. [சுயந - சூரியகதி. 8: ணு - பாதை.]

அயநமாசம் — அயநாஞ்சாநுசாரத்தினு லே திரமாநமுதலிய அறியும்பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பட்ட மாசம். [சுயநரோஸ.]

அயப்பினை—ஒரு மருந்துச்செடி.

அயப்பற்பம்—இரும்புத்தாள். [சுயவ்; ஹலு - ன்.]

அயபானி — ஒரு செடி. இதனிலையாலாய குடிநீர் மிகப் பிரயோசனமானது. இதனிலை

யைத் துவைத்து உடனே கட்டினும் புண்கள் மாறும். (அந்நியபாடைச்சொல்.)

அயம்—1. அசுபதி. (உள்ளமுடை. க.) 2. அதிட்டம். 3. அரத்தா லராவிய பொடி. 'அசீ தளம்' பார். (தைல. தைலவ: சு.) 4. அலரி. 5. ஆடு. 'அயக்குலத்துட் காரத்தனை' (உபதேச அயமு. எங்.) 6. இரும்பு. 'புவனி லீடங்க ரடக்கய நீர்போல்' (மறைசை. உஎ.) 7. இவனென்னும் பொருள்படும் ஒரு வட சொல். (வேதா. சூ. கடக. உரை.) 8. குதிரை. (சூ. நி. கக. யகா. ந.) 9. சூழி. 10. குளம். 11. சிறுபூலாக்கொடி. 12. சேறு: 13. நல்வினை. 14. நிலம். 'அயங்கொண்ட திண்டோள் கொண்டவறன்மகன்' (சேதுபு. இலக்குமி. உக.) 15. நீர். (சூ. நி. க. ருச.) 16. விழா. [1, 2, 8, 14, ஹய. 3, 6, சுயவ். 5, 11. சுய. 7. சுய.]

அயம்பற்றி—கார்த்தம்.

அயமநம் — அசுவமேதயாகம். 'அயமக மாயிரத்துக்கேனும்' (நல். பார. தீர்த்தம. கஅ.) [ஹய; 8வ.]

அயமணல்—அயமலை.

அயமந்தி—இவனிருக்கிறனெனப் பொருள் படும் ஒரு வடமொழிவாக்கியம். 'கோவா மமகிம்' என்னும் வடமொழிவினாவில், 'உத்தர மொப்புச்செப்புதலாகுமயமத்தியாதிபடர்க் கை முன்னிலை தன்மைமுக்குறி' (சி. அ: நு. ௦. ஞாந.) [சுயபிஷி; சுயம் - இவன். சுயபிஷி இருக்கிறான்.]

அயமரம்—அலரி.

அயமாரகம்—அலரிச்செடி.

அயமாரணம்—அரசமரம்.

அயமாரம்—அலரி.

அயமானமாப்பிரமம் — (வேதார்த்தம்.) இந்த ஆன்மாப் பிரமம் எனப் பொருள்படும் அதர்வணவேதமகாவாக்கியம். (உபதேச வுண். எ.) [சுயம்; சூதா; ஸ்ரஹு.]

அயம்—வெண்கடுகு.

அயமுகம்—ஓர் இருக்கை. 'பதுமுக முற் கட்டிதமே யொப்படி—இருக்கை சம்புட மய முகஞ் சுவத்திகக்-தனிப்புட மண்டில மேக பாத-முனப்பட வொன்பது மாகுந்-திரிதர வில்லா விருக்கை யென்ப' (சிலப். வேனி. உசு. உரை.)

அயமேதம்—அசுவமேதயாகம்.

அயர்—1.3 அயரென்னேவனும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. தளர்தல், வாட்டம். 'சிறிநிலிற்சென் றழியாது நின்மயர் காண்பன்' (கல்லா. ௫௮.) 5. வருத்தம்.

அயர்த்தல்—மறத்தல். 'தன்னையயர்க்கு தல்' (உபதேசகா. சிவபுண்ணி. உஅ.)

அயர்த்தி—1. உணர்வுழிவு. 2. செய்தல். 'சாறயர்ச்சிலினைப்பன்' (சீகாழிப்பு. பூந்தரா. ச.) 3. சோம்பு. 4. பெலவீகம். 5. மறதி. 6. வருத்தம். 'மறைந்து போயினு ரெனச்சிறி தயர்ச்சிய மறந்தி-விதைந்த தோர்பெருங் கவற்சியை நீக்கினு ரென்னு' (திருவினா. இர சவா. உஎ.) 7. வெறுப்பு.

அயர்த்தல்—மறத்தல். 'அயர்த்தனை பழ மறைத்தல்' (உபதேசகா. சககா. உக.)

அயர்த்தல்—1. உணர்வுழிவு. 'கன்னுண் டயர்த்தல்' (சுர்மபு. திரிபுர. உஅ.) 2. இளைத்தல். 'அயராமா முச்சென்று' (வாணா. ௩௮௦.) 3. செய்தல். 'விருத்தயர்த்தலும்' (வன். இக. உஅ.) 4. சோர்த்தல், தளர்த்தல். 'அற்புத டயர்த்தல் கார்க்கில் மென்மென் தயர்கின்றார்' (சேவியப்பு. நட. கக.) 'உடலெங்கு மோய்ந் தயர்ந் தவசமாகி' (தாயு. சுகவா. க.) 5. விருப்புதல் (ஐங்குறுநூறு.)

அயர்த்தி — 1. உணர்வுழிவு. 2. இளைப்பு. 3. சோம்பு. 4. மறதி.

அயர்த்தம் — செய்வோம். 'இளவியோ டயர்த்திகம் விருத்தே' (கலித்தொகை. ௩௨.) [இது உயிர்மைப்பன்மைவினைமுற்று.]

அயர்த்து — மறப்பு. 'அயர்த்திலாதானே யோயம்' (பெரியபு. இயற். உக.)

அயர்த்து—1. அசுவம். 2. உன்மத்தம். 3. சோம்பு. 'அயர்விலி காணன்' (ஞானவா. ஞான விண். ௨௦.) 4. தளர்த்து. 'கணைத்துகணைத் தயர் புதறா' (சேதுபு. நாட்டு. சுஉ.) 5. மறக்கவந்தி. 'உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல யயர்வின்' (புறநா. ௧௮௨.) 6. வருத்தம். 'அயர்வன்றிவி' (ஞானவா. புசன். அச.) 7. வெறுப்பு.

அயர்வுயிர்த்தல்—1. சித்ததல். 'கன்னயர் புயர்க்குஞ் செழுங்கமலமென்பொகுட்டு உன்னல்' (சுர்மபு. அட்ட. அ.) 2. தளர்ச்சி

நீங்குதல். 'குருகயர் வுயிர்க்குஞ் சோலை' (குளா. தற. உக.) 3. வருத்தந்தீர்த்தல்.

அயர்த்தோடல்—அயரவிடல்.

அயரவிடல் — சமயம்வாங்க்கும்வரையும் அயரவிடுதல்.

அயல் — 1. அந்நியமானது. 'திருவருட் கயலுமாய்' (தாயு. சுகவாரி. நட.) 2. அருகு. 'தனக்கயல்வந்தபரிசுநத்தை' (கந்தபு. காம தக. சுரு.) 3. இடம். 'தலைக்குவட்டயன்மதி தவழு மாரிகை' (இராமா. நகர்நீ. ககௌ.) 4. வேறு. 'விரியுருவாயயல்போலாய்' (ஞானவா. விரதகு. நட.)

அயலகந்தர் — அடுத்த இடத்தி லிருப் போர்.

அயலவர்—1. பக்கத்தார். 'அயலவர் பரவ லும்' (தேவார. திருக்கழு. எ. சுந்.) 2. பகையு டப்பு மில்லாதவர். (கு. நிகண். உ: ௩௩.)

அயலன்—அந்நியன். பிரமகோத்திரக்கய லனாகியே' (சேதுபு. பாவநா. கௌ.)

அயலாதாம்—(இலக்கணம்) ஏழாம்வேற் றமையில்வரும் நான்குவகை ஆதாரகாரகங் களுள் ஒன்று; அஃது ஆதேயத்திற்கு அய லாக இருக்கும் ஆதாரம். 'ஆலின்கட் பசுக் கிடந்தது' என்பதிற்போல. (வீரசோ. உப கார. ச.) [அயல்; சூயார.]

அயலார்—1. அயலவர். 'அன்புடையன் கொல்லென் றயலாரெடுத்தாரைப்ப' (கந்தபு. இரணியன்பு. அ.) 2. எவல்செய்வோர். 'தன் பன்னியோடு மயலார் சுற்றந் தமரோடும்' (திருவினா. உலவாக்கோ. கஅ.) 3. பிறர்.

அயல்—வேண்கடுகு.

அயலுரை—1. அயலார் ஒருப்பட்ட வரை. (திருக்கோ. க௩௭. உரை.) 2. தலைமகக்கு யாதும் இயைபில்லாதவரை. (திருக்கோ. க௩௭. உரை.)

அயலோர்—1. அயலார். 2. மந்தையோர். 'ஆரியர்பெணுவதாகி யயலோர்க்கெல்லாமரி தான' (ஞானவா. முழுட்சு. கௌ.)

அயவணம்—ஒட்டகம். (பிங்க. உசகக.)

அயவந்தி—ஒரு சிவத்தலம். (பெரியபு. திரு ஞான. சகக.)

அயவந்தன்—அக்கிந்தேவன். [சுஜவா ஹந: சுஜ - ஆடு. வாஹந. வாகவமாக வுடையவன்.]

அயவாரி—அயிங்கவலை.

அயவாரி—வசம்புப்பூண்டு.
அயவி—சிற்றரத்தை.
அயவு—அகலம்.
அயவேள்ளை—இரும்புப்பற்பம். [சுயவல் -
இரும்பு.]

அயற்படல்—விலகிச்செல்லல். 'இயற்படு
மானமு நாணு மீதலு - மயற்பட' (கந்தபு.
சயந்தன்பு. ௫.)

அயறு—புண்வழலை. 'அயறு சோரு மிருஞ்
சென்னிய' (புறநா. ௨௨.)

அயள் — 1. அருகன். 2. கிரமமானது.
(அராபி.) 3. சர்க்காரைச்சார்ந்தது. (அராபி.)
4. சரியானது. (அராபி.) 5. சூரியகுலத்தோ
ரரசன்; இவன் இரகுவின் மகன். 'பேத மில்
லதோர் பிரம மூர்த்தமே-யாத லாற்பெயரய
ளென்றேறதினன்' (இரகு. அயனு. ௫௨.) 6.
பிரமா. 'அயன்படைத்திடு மண்டத்திற் காலி
யாய்' (கந்தபு. வள்ளி. ௨.) 7. பிறப்பில்லாத
வன். 8. மகேச்சரன். 'சாதலும் பிறப்புந்
தோயாத் தன்மையா லயன்' (கூர்மபு. பிர
கிருதித்தோம். ௨௩.) [1, 5, 6, 7, 8. கஜ.]

அயன்புத்தேர்த்தோர்—சூத்திரர். 'அயன்
பதஞ் சேர்ந்தோர் துங்க வீதியும்' (கந்தபு.
நகர. ௪௦.) [பிரமாவுடைய பாதத்திலே
பிறந்தமைபற்றி வந்த பெயரென்பர்.]

அயன்புத்துத்தோர்—சூத்திரர்.
அயன்மனைவி—சரசுவதி. (சூ. நிகண். ௧:
௩௫.) [சுஜ - பிரமன். மனைவி - இல்லாள்.]

அயன்மூத்துத்தோர்—பிரமணர்.

அயன்வாவி—மானதவாலி.

அயன்றேறத்தோர்—அரசர்.

அயனுள்—1. உரோகிணிநாள். [பிரமன்
பிறந்தநாள்.] 2. பிரமன்வாழ்நாள்.

அயனிலம் — சர்க்காருக்கு இறைகட்டும்
நிலம்.

அயனுருவில்லந்தோர் - }
அயனுருவிலுத்தோர் - } வைசியர்.
[கஜ - பிரமா. ஊரு - தொடை.]

அயா — வருத்தம். 'மானயானோக்கியர்
மருங்குல்' (சிந்தா. நகர. ௨௬௬.)

அயாசுபிச்சை — கோளாதிருக்கத் தா
விருக்குமிடத்திலே மற்றொருவன் கொண்டு
வந்துதர வாங்கும் பிச்சை. (சைவச. பொது.
௨௫௭. ௨௭௪.) [சுபாஅசு; விசுா.]

அயாசுகம்—அயாசுபிச்சை. 'சாந்தா நிக
பிச்சை தக்கண மாதுகரி-யாய்ந்தார்க் கயாச
கமு மாம்' (சைவச. பொது. ௨௫௭.)
[சுபாஅசு.]

அயாசுகன்—இரந்து கோளாதவன். [சுபா
அசு; பாஅசு - இரந்து கேட்பவன்.]

அயாசிதம் — கோளாமற்றரக்கொள்ளும்
பிச்சை. [சுபாஅசித - யாசிக்கப்படாதது.]

அயாசிதவிருதம்—கோளாதுவந்த பிச்சைப்
பொருளைக் கொண்டு சேவரும்பண்ணுதல்.
'பிராரத்தம் அல்லது வாராதென்னுமுறை
மையையறிந்த பெரியோர் அயாசிதவிருத
மாகப் பூமியின்கண்ணே யிருக்கவும் அவர்க
ளுக்குச் சேவரும் நடக்கவுங் கண்டோம்' (சி.
சி. ௨: அ. சிவாக்.) [சுபாஅசித - கேட்கப்
படாதது. வுத - வீருத்தி.]

அயாநம்—இயற்கைக்குணம். [சுபாந:
சு; பாந - போதல்.]

அயாவுதல்—வருந்துதல். 'மானயானோக்
கியர்.' (சேவக. 1822)

அயாவுயிர்த்தல் — 1. அறிவுமயக்கமா
யிருந்து எழும்புதல். 'கேடு நீங்கி நீளயா
வுயிர்த்தார்போல்' (கந்தபு. மார்க்க. ௧௦௬.)
2. வருத்தநீங்குதல், இளைப்பாறுதல். 'இளைவ
ரயாவுயிர்த் தெழுந்தார்' (சிந்தா. மண்.
௭.) 3. நெட்டுயிர்த்தல். 'அழுதன ளேங்கியயா
வுயிர்த் தெழுதலும்' (மணி. ௨௧, ௨௬.) 4.
கொப்புளித்தல். (சேவக. 1125)

அயிச்சம்—ஒற்றுமை. [இஃது ஐக்கியம்
என்பதன்றிரிபு.]

அயிக்கவாதசைவம்—சைவத்தின் அகப்
புறச்சமயத்தொன்று. (சி. போ. பா. அவை.
௨௨.) [ஐக்கியவாதசைவம்.]

அயிக்கவாதி — ஐக்கியவாதி. [வெளக்ய
வாதிநு.]

அயிக்கியம் — ஒன்றாதன்மை.

அயிக்கியம்—ஒன்றாதன்மை. 'அத்துவித
மான வயிக்பவநுபவமே' (தாயு. பரா.
௨௬௩.)

அயிசம்—ஊமத்தைப்பூண்டு.

அயிங்கவலை—சூடைமீன்.

அழிந்ததை—கொல்லாமை, 'அழிந்ததை பொறையே மெய்ம்மை' (சிவதரு, சிவதரும. 3.) [இஃது 'சுலமிஸா' என்பதன்றிரிபு.]

அழிந்தவியம் — ஐசுவரியம். (வாயுசங். பாசுபதலி. 34) [ஐச்சுவரியமென்பதன்றிரிபு.]

அழிந்தவியம்—ஐசுவரியம். 'மெச்சயிச் சுவரியமுளவேள்விகாயகற்கு' (நல். பார. காருட. உச.) [வெண்புய-ஓ.]

அழிந்தோரியம்—செல்வம். 'அதனயிச் சொரியத் தாவில்சீர்-வித்தக முரிவர விபூதி யாகுமால்' (சுர்மபு. இந்திரத். ௩௪.) [வெண்புய-ஓ.]

அழிந்தி—லிப்பப்பிப்பூண்டு.

அழிந்தை—கொல்லாமை. 'ஒப்பறு மறையோர் பூசை குருபூசை யோங்கு மங்கி-யைப்புரி பூசை தன்வி னீங்கிசை யறத்திற் செய்விந்-றப்பிலா வயிஞ்சை யென்று சாற்றவந் தலைமை யோரே' (மச்சபு. யோக சாத். ௧௬.) [சுலமிஸா.]

அழிநைம்—மான்றோல், [ஐனம் என்பதன்றிரிபு.]

அழிநம் — தீங்கு. (லெக்லிகன்.) 'இந்த மானியத்துக்கு அழிநம் பண்ணினவன்.'

அழிந்திததை — கீழ்த்திசை. 'அழிந்திர திசையின்' (சீகாஸத். ௫. தென்கை. 64.)

அழிந்தியம்—ஐந்திரவியாகரணம். 'அழிந் திரவியாகரணமுமோதி' (இராமா. அது. ௪௬.) [வெண்பு.]

அழிநா—சுலி.

அழிப்பை—ஒருசெடி.

அழிமாசு — 1. பரிசோதனை. 2. புள்ளி மதிப்பு. [அஷ்மாஷ்]

அழி—1-3. அழிவென்னேவலும் தெரி நிலவினப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. ஆற்றமணல். (தைல. தைலவ. ௧௨௭.) 5. கண்டசருக்கரை. 'குடதிசைமருங்கின் வெள் ளயிர் தன்னொடு' (சிலப். அந்தி ௩௫.) 6. சந்தேகம். 'அழிந் தீர்ந்தபே ரறிஞரும்' (திருவிடை. ௩௧௦. ௬௫.) 7. சருக்கரை. 'அழி ருத்தேனும்' (இராமா. காட். ௫௫.) 8. சிறு நீர். (இராசவைத்.) 9. தன்மணல். 'அழி ரார் திரவத்தன் வண்டலம் பாவையழித்

தனவோ' (வாண. உஅஅ.) 10. துண்மை. 11. யானைக்காஞ்சொறி. (இராசவைத்.)

அழிந்திடு—அங்குசம்.

அழிந்தல் — அயிர்த்தல். 'அயிர்க்கலாந் தன்மையன்மைய னாகி' (உபதேசகா. சநகா. ௬.)

அயிர்த்தல்—1. சந்தேகித்தல். 2. மறைத்தல். 'உயிரனையா யயிராம னுரையெனக்கே, (வாண. ௩௦௩.)

அயிர்ப்பு—1. அதுத்திரபஞ்சமம். (பிங்கல. ௧௩௩௩.) 2. அயிர்த்தல். 'அண்ணலங் குமர ராமென் றயிர்ப்புறு மரசர் யாரும்' (பாரத. திரௌ. ௬௩.)

அயிரம்—கண்டசருக்கரை.

அயிராணி—1. இந்திராணி. 'நகைமணிப்பூ ணியிராணி' (காஞ்சிப். நகரேற்று. ௧௪௧.) 2. பார்ப்பதி. (திவாகர.)

அயிராவணம் — 1. அயிராவதயானை. 2. இரண்டாயிரக்கொம்புடைய ஓர் யானை. அது கையாய்த்திருப்பது. 'இயங்குந் திற னுடைத் தீரா யிரமருப் பேய்ந்துடற்றத்-தயங்குந் திறலயி ராவணஞ் சார்வது' (தணிகை. களவு. ௬௨.) பிருதிவிவிங்க சொருபம். 'அமரர்நாடாளாதேயாருராண்ட-அயிராவணமே' (தேவார. திருவாரூர். ௧. திருநாவு.) [வெணராவண]

அயிராவதப்பாநன்—இந்திரன். 'அண்ண லயிராவதப்பாக னடைப்பை தாங்க' (சுர்ம ௫. திருக்கல். ௪௬.)

அயிராவதம் — இந்திரனுடைய யானை. 'பனைக்கைப் பிறைவெண் கோட்டயிரா வத மேபோலும் பகட்டிலிவன்' (பாரத. திரௌ. ௪௪.) [வெணராவத]

அயிராவதன் — 1. இந்திரன். [அயிராவதம் என்னும் யானையை உடையவன் என்றபடி.] 2. சூரியனுடைய தேரைப் பரிக்கும் நாகரில் ஒருவன். "ஆசுறு மயிராவதன்" (சுர்மபு. ஆதவ. ௬.)

அயிர்—1. கெட்டிலைப்புல். 2. மீன்முள் ளரியும் ஒருவகைக் கத்தி. (பிங்கல. ௧௧௨௬.)

அயிரியம்—கெட்டிச்செடி.

அழிவை—1. ஒரு சிறுமீன். "குமரியம் பெருத்தறையயிரை மாந்தி" (புறநா. ௬௭.)

அயில்—அயோக்கியதை.

2. நுண்மணல். 'அயிரைவார்கரைக் குட கடல்' (குளா. கல்யா. ௫௩.) 3. சேரநாட்டி. 'வள்ளதொரு மலை. 'நேருயர் நெடுவரையிரைப் பொருந்' (பதிற்றுப். உக.) 4. சேரநாட்டுள்ளதோர் யாறு. 'உருகெழு மரபினயிரை மண்ணி' (சிலப். 28, 145)

அயில்—1-3. அயிலென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அழகு. 5. இரும்பு. 'அயிலுண்ணைறல்' (தைல. தைலவ. உக.) 6. உண்ணல். 7. கலப்பை. 8. கூர்மை. 'அயில்வேற்கைக் கந்தவேள்' (கந்தபு. வள்ளி. உகரு) 9. கோரைப்புல். 10. வேலம்பட்டை. (இராசவைத்.) 11. வேற்படை. 'சுற்றுமயிலும்வட்டமுமெடுத்திருகை' (அரிச்சன். விவாக. ககௌ.) 12. கத்தி. 'அயிலரி யிரலை விழுப்புண்' (ஞாநா. 30)

அயில்வித்தல் — உண்பித்தல். 'அடிசிலயிலவோர் தன்மை யயில்வித்து' (திருவிளை. உக்கிர. வேல்வளை. சு0.)

அயில்—உண்ணல்.

அயிலம் — இருப்பைவேர்ப்பட்டை. (இராசவைத்.)

அயிலல்—உண்ணல். 'உகுபாலயிலுற்றிடு பொழுத்ததினில்' (கந்தபு. சரவண. ௩௩.)

அயிலவன்—வேற்படையுடையவன், கந்தசுவாமி. 'தின்காவன் மயிலை மணந்த வயிலவ.' (திருப்புகழ். ௩௩௩.) [அயில்—வேற்படை. அ - ஒரு சாரியை. அன்—ஒரு விஞ்சி.]

அயிலான் — கந்தசுவாமி. [அயில்—வேற்படை. ஆன்—ஒருவிஞ்சி.]

அயிலி—சதுரக்கள்ளி. (பிங்)

அயிலிடம்—சிற்றாதத்தை.

அயிலுதல்—உண்ணல்.

அயிலுழவன்—வீரன். (உரி. நிக.)

அயிலேயம் — முசுமுசுக்கைக்கொடி. 'வானநா டயிலேயம்' (தைல. தைலவ. கக.)

அயிலை — ஒருவகைமீன். 'அயிலைதுழந்த வம்புளி' (அகநா. 50.)

அயிலாடு—அங்குசம்.

அயிற்பெண்ணு—வரிக்கூத்துவகை. (சிலப். 3, 13, உரை.)

அயிறல்—உண்ணல். 'ஆனபல் கடல்களு மயிறன் மேயினுன்' (கந்தபு. சிங்க. உஎ.)

அயினி—1. சோறு, உணவு. (சூ - நி. சு. உஉ.) 2. நீராகாரம். (இராசவைத்.)

அயினிநீர் — சோறுகலந்த ஆலத்திநீர். 'போதுட னயினிநீர் சுழற்றி' (இராமா. மிதிலை. ௫௬.)

அயுத்தம் — தகாதது. [சு - எதிர்மறை. யுத்தம் - இயைபு.]

அயுகலம் — தனிமை. [சுயுமறு: சு - எதிர்மறை. யுமறு - இரண்டு.]

அயுத்தம் — 1. எதுவலங்காரவகை ஐந்து ஐன் ஒன்று. அது, 'இகன்மதமால் யானை யரபாய னெங்கோன் - முகமதியின் மூர னிலவா - னகமலர்வ - செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதந - பங்கயங்கள். சாலப் பல' என்பதிற்போலக் காரணத்துக்கேலாத காரியம் நிகழ்வது. 'தூரகா ரியமு மொருங் குடன் றோற்றமும் - காரண முந்துறாஉங் காரிய நிலையும், யுத்தமு மயுத்தமு முத்தையோ டியலும்' (தண்டி. சுஉ.) 2. பொருத்த மில்லாதது. [சுயுத்த.]

அயுத்தி—1. நியாயவிரோதம். 2. பொருத்த மில்லாமை. [சுயுத்தி: சு - எதிர்மறை. யுத்தி - பொருத்தம்.]

அயுதசித்தம்பந்தம் — நீக்கமின்றியிருப்ப வற்றின் சம்பந்தம்; அது: கொடாததாய் ஒன்று மற்றொன்றை எப்பொழுதும் பற்றி நிற்பது. (தர்க்கபா. ௫.) [சுயுதலிபுலம். ஹநு: சுயுத - பிரிவின்மை. ஹிபு - சித்தித்திருப்பது. ஸம்ஹநு - இயைபு.]

அயுதசித்தம்-சமவாயசம்பந்தம். [சுயுத லிபு.]

அயுதம்—1. பதினாயிரம். 'இரண்டுபடையு மயுதவருடனோந்து' (காஞ்சிப். மகாவி. அ.) 2. பிரிவின்மை. [சுயுத.]

அயுதாயு — சூரியகுலத்தான் ஓர் அரசன். இவன்: சிந்துதீபனுடைய மகன். (கூர்மபு. சூரிய. சசு.)

அயோக்கியதை—இசையாமை, பொருத்த மின்மை. [சுயொறுதா: சு - எதிர் மறை. யொறுதா - பொருத்தம்.]

அயோக்கியம்—1. இசையாமை, பொருத்த மின்மை. 'பிரத்தியகஷத்திற்கு யோக்கியமாமயோக்கியமாமாய் ஒளித்தவஸ்துவை யநி லிப்பதாகும்' (சி. சி. அளவை. உ: ஞாந.)
2. தகுதியின்மை. [சுபொமது.]

அயோக்கியம் — யோக்கியனல்லாதவன். [சி - எதிர்மறை. பொமது - தக்கவன்.]

அயோக்கியம்—1. உலக்கை. 2. சுத்தியல். [சுபொமது: அபவல் - இரும்பு. அமு - தனி.]

அயோகநம்—சுத்தியல். [சுபொவந: அபவல் - இரும்பு. வந - அடித்தல்.]

அயோகம்—1. சுத்தியல். [அபவல் - இரும்பு. ம - போதல்.] 2. தகுதியின்மை. 3. பிரிவு, கூடுதலின்மை. 4. முயற்சி. 5. வெறப்பு. [சுபொமது: அ - எதிர்மறை. பொம - சேர்க்கை.]

அயோகவியலச்சேதம் — இயைபின்மை நீக்குதல். (பி. வி. ஞா. உரை.) [சுபொம வுவுவெஹு: சுபொம - இயைபின்மை, வுவுவெஹு - நீக்குதல்.]

அயோகன்—1. தாரமிகந்தவன். 2. மனைவியைப் பிரித்திருப்பவன். [சுபொமது: அ - எதிர்மறை. பொம - கூடியிருத்தல்.]

அயோகநுதம் — இரும்புபோன்ற கடிம னான மனம். [சுபொஹுடிப: அபவல் - இரும்பு. ஹுடிப - மனம்.]

அயோகநம்—1. ஒன்றாதலின்மை. 2. டேருத்தன்மை. [சுபொஹுந: அ - எதிர் மறை. பொஹுந - ஒன்றாதல்.]

அயோகநி — சூரியவயிசுவாசர்களுடைய இராசதாநியாய்ச் சாயுசதிக்கரையிலுள்ள ஒரு ககரம். 'மணிமாட வயோத்தி யென்னும் பொன்னகர மல்லாத புகலுண்டோ' (இராமா. கையடை. எ.) [சுபொய்யா: அ - எதிர்மறை. பொய்யா - யுத்தஞ்செய் பத்தக்கத.]

அயோகநி—'இரும்பு சுகிண்டத' எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழி வாக்கியம்.

'பிரமா சிருட்டிக்கவும் விட்டிணு இரட்சிக்க வும் காலருத்திரன் சங்கரிக்கவும் பொருந்து கையாலே, 'அயோ தகதி' பென்றும் போலச் சிவசுத்தி யிவர்களை யதிட்டித்துச் செய்கையால் இவர்களே செய்ததெனப் பெறும்' (சி. சி. க: ஈச. சிவாக்.) [சுபொ ஹுதி: அபவல் - இரும்பு. ஹுதி - சுருகின்றது.]

அயோநி—1. சிவன். 2. தொடக்கமில்லாதது. 3. நித்தியம். 4. பிரமா. 5. யோநியிற் பிறவாதது. [சுபொநி: அ - எதிர்மறை. பொநி - காரணம்.]

அயோநிசர் — யோநியாற் பிறவாதது. [சுபொநிஜ: அ - எதிர்மறை. பொநிஜ - யோநியிற் பிறந்தது.]

அயோநிசர்—யோநியாற் பிறவாதவன்.

அயோநிசை — யோநிவழியாற் பிறவாதவன். [சுபொநிஜா: அ; பொநிஜா - யோநியிற் பிறந்தவன்.]

அயோமலம்—1. இருப்புக்கிட்டம். 2. கடம். 3. பாணை. [சுபொமல: அபவல் - இரும்பு. மல - அழுக்கு.]

அயோமுகி—ஓரர்க்கி. (இராமா. ஆரணிய கா. அயோ. ஈச.) [சுபொமுகி: அபவல்.]

அயோநகம் — அரத்தினாலே அராலி யெடுத்த இரும்புப்பொடி.

அயோளதுகம் — கல்யாணகாலமல்லாத மற்றக்காலங்களிற் பெண்களால் பெறப் படும் சீதனப்பொருள்.

அர்—1. ஒருபகுதிப்பொருள்விகுதி. 'பூவர் சோலை புகுவலென் ரெண்ணினான்' (சிந்தா. பதுமை. கசாந.) 2. பெயர்வினைகளில் உயர் திணைப்பன்மையைக்காட்டும் ஒரு விகுதி; 'அவர் வந்தனர்' என்பதிற்போல. இவ்விகுதி; தெரிநிலைவினைமுற்றில் இறந்தகால இடை நிலையாகிய டகா ரகர ஒற்றுக்களையொட்டி வரும்போதும் நிகழ்கால இடைநிலைகளாகிய கின்று, ஆகின்ற என்பகைகளை யொட்டி வரும்போதும் தன்முன் அன்சாரியைபெற் றன்றி வருதலில்லை. மேலும் இவ்விகுதி வினைமுற்றின் ரூபமல்லாத வினையாலணியும் பெயரில் வரும்போது 'வந்தவர்' என்பதிற

அரிச்சை—அரிச்சாஸ்திரம்.

அரிச்சை—1. பூசை, 'செவ்வி தர்ச்சனை செய்தன ரென்பவே' (கந்தபு. திருவி. 4௨௩.) 2. வணக்கம், [அய-உநா.]

அரிச்சாஸ்திரம்—திருமால்நிலையுள் ஒன்று. அரிச்சாஸ்திரம் — பூசைத்திருமேனி. 'சுடகோபனை யர்ச்சாவிக்கிரகமாக பிரதிஷ்டித்து' (கோயிலோ. 7)

அரிச்சி-1. ஒளி, 2. சுவாஸி, [அயி-உநா.] 3. பூசைசெய்யப்பெண்பொருள்படும் 'அர்ச்சி' யென்னவாம்.

அரிச்சித்தல்—பூசைசெய்தல். 'அர்ச்சிப் பாரித் தூஸலரினில்' (சைவச. பொது. ௧௭௭.)

அரிச்சிதன்—1. பூசிக்கப்பட்டோன், 'ஆதி பாத நமரர்க ளர்ச்சிதன்' (தேவா. திருப்பூவ. ௭. திருநாவு.) 2. விட்டுறு, [அயி-உநா.]

அரிச்சித்திட்டி—பரிசுத்தவான்கள், பூசிக்கத்தக்க பெரியோர்.

அரிச்சியம்—பூசிக்கத்தக்கது, [அய-உநா.]

அரிச்சாநிர்ந்தம் — மோகடித்திற்குச் செல்லும் ஒருவகைநெறி, (பிரபோத, 45, 10.)

அரிச்சுயம்—அருச்சுநம், [அஜ-உநா.]

அரிச்சுயன் — அருச்சுநன், [அஜ-உநா.]

அரிச்சை — மூர்த்தி: கல், மரம், மண் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட விக்கிரகம், [அய-உநா.]

அரிச்சாயம்—1. சந்தோஷம், 'சோகமோக அரிச்சாயகிகள் அந்தக்கரணதருமமாகவும்' (சி. சி. அ: ௧0. சிவாக்.) [ஹஷ-உநா.] 2. நித்தியமோகத்தோன்று.

அரிச்சிகிரகணம்—பாதிக்கிரகணம்.

அரிச்சிக்கிராஸ்திரம்—யாதொருபதார்த்த தெரிவித்திலே ஞானமானது கெடுக்கப் படாமலிருக்குமோ அது, [அய-உநா.]

அரிச்சிக்கிராஸ்திரம்—பிரயோசனமான கிரி யையை பிச்சிக்கிறவன், [அய-உநா.]

அரிச்சோனம்—பாதிபுருண்டை.

அரிச்சசுச்சயிசுது — ஒருவகையதிகாரி, (கந்தபு. திருக்கல். ௧. உரை.) [அய-உநா.] உயகூத்: அய-உநா. ஸுஹய. ஸட்டல். கூத் - செய்பவன்.]

அரிச்சாஸ்திரம் — கழுத்திற் கைக்கொடுத்துத் தள்ளுதல்.

அரிச்சாஸ்திரம் — பிறைமுகம் கொண்ட அம்பு, 'அரிச்சாஸ்திரபாணமானது தைக்கின்ற' (ஞானவா. சிகித். சள. உரை.) [அய-உநா.]

அரிச்சாஸ்திரம்—1. வியூகவகை நான்கனு ளொன்றாகிய அசங்கதத்தின் விரி ஆறனுள் ஒன்று, 'தோலா வர்த்தசந்திரப்பேர் வியூகம் வகுத்தான்' (பாரத. ௩-ஆம் போர். உ; வன். எள. உரைக்குறிப்பு.) 2. திருவாசியின் மேல்வளைவு, [அய-உநா.]

அரிச்சாஸ்திரம்—1. பாதிச்சந்திரன், 2. பாதிச்சந்திரன்வடிவமான வளைவாக நகத்தைப் பிடித்து வைக்கும் நகக்குறி, (கொக்கோ. ௩: ௧௭.) 3. பாதிச்சந்திராகாரமாக வளைக்கப்பட்ட கை, 4. பிறைமுகாஸ்திரம், 5. புருவநடுவுக்குமேலே மூன்றங்குலம் வியாபித்துநிற்கும் பிறைவடிவைய கலை; அது: பன்னிரண்டுகலைகளில் ஆறாவது, (சி. சி. உ: எச. ஞானப். சி-வி. கிரி. ௬-ம் உரையும்.) இதனைப் பிரமார்திரத்தானத்தில் இருக்கும் நான்கு கலைகளில் ஒன்றென்பர், (சி-வி. ௧0.) [அய-உநா.: அய-உநா. பாதி.]

அரிச்சாஸ்திரம் — விடயத்தையறியும் அறிவு, (பொன்ட். பும். கருசு.) [அய-உநா.] விஷயம், ஸுவித் - அறிவு.]

அரிச்சாஸ்திரம் — கோயிலின் நடுநிலைப் பூசை.

அரிச்சாஸ்திரம் — இரவில் நடுச்சாமம், 'அரிச்சாஸ்திரம் நித்திரைசெய்யும் வஞ்சிக் கொடிபோன்ற சூடாஸ்திரவான்' (ஞானவா. சிகித். எஉ. உரை.) [அய-உநா.]

அரிச்சாஸ்திரம் — சொற்பொருளின் வலிமை, (சைவப்பி. ௩௩.) [அய-உநா.] பொருள், ஸாஸ்திரம் - வல்லமை.]

அரிச்சாஸ்திரம் — பொருட்கூட்டம், 'சரா சராத்தமகாயிருக்கிற அரிச்சாஸ்திரம் கிரமத்தினுண்டாம்' (சி. சி. அளவை. ௧௩.) [அய-உநா.]

அரிச்சாஸ்திரம்—பொருளுடைய,

அர்த்தசித்திரம்—அர்த்தநாதிரி.

அர்த்தசித்திரம்—தாளப்பிரமாணம் பத்து வகையுள்ளொன்றாகிய ஷார்க்கம் என்பதன் பிரிவுகள் ஆறனுள் ஒன்று; அஃது, அரைமாத் திரை யோர்க்கையாகக்கொண்டது. [சுய-6 வி. ௫.]

அர்த்தநாசம்—பொருட்கேடு.

அர்த்தநாரி—அரதனக் குற்றவகை.

அர்த்தநாரிகுள்—பாதிபுடம்பு பெண்ணை இருக்குஞ் சிவன். 'திருவளருமர்த்தநாரீசரப் பொற்பதுமையதில்' (மச்சபு. புரா. உஉ.) [சுய-6; நாரி; ஸாஸ்தா.]

அர்த்தநாரிகுவரம்—பாதிச்சரீரம் பார்வதியாரும் பாதிச்சரீரம் சிவபெருமானுமாக லீற்றிருக்குங் கோலம். (சிவபரா. எஉ. பக்.)

அர்த்தப்பிரகாரன் — 1. அர்த்தப்பிரதோஷம்; அது: ஞாயிற்றுக்கிழமைமுதல் சனிக்கிழமைவரையும் முறையே வரும் நாலாஞ்சாமம், ஏழாஞ்சாமம், இரண்டாஞ்சாமம், ஐந்தாஞ்சாமம், எட்டாஞ்சாமம், மூன்றாஞ்சாமம், ஆறாஞ்சாமம், என்னும் காலங்கள். (விதநா. குணகுண. ௫௦.) 2. புதன்மகள். (குமாரசுவா. திராதி. உ. உரை.) [சுய-6; பூஹா.]

அர்த்தப்பிரதி — பொருட்டோற்றம். 'இப்படியிருக்கிற வாக்கியங்களால் வைதிக லௌகிக ஏதாவாயிருக்கிற அர்த்தப்பிரதி யுண்டாம்.' (சி. சி. அனவை. கஉ. சிவாக்.) [சுய-6 - பொருள். ப்ரதீதி. அறிவு.]

அர்த்தப்பிரபஞ்சம் — சுத்ததத்துவமும் பஞ்சகலையும்.

அர்த்தப்பிராணன்—அற்பப்பிராணனுக்கும் மகாப்பிராணனுக்கும் இடையாக உச்சரிக்கப்படும் எழுத்துக்கள். (பி. வி. ச. உரை.) [சுய-6; ப்ராண.]

அர்த்தபஞ்சகம்—ஸ்வஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபம். (அஷ்டாதச. ச. அர்த்த.)

அர்த்தபிதாபூதம்—ஒருவகை நோய்; இது: கண்ணிமைகள் சரிந்து தொங்குதல், தலைமயிர் முறைத்தல், தாடையுலரல், முகக்களைநிக்குதல், துக்கித்தமுகம், உருட்டியுருட்டிப் பார்த்தல், அகாலநித்திரை, மந்தாக்கிரி,

சுபாவவார்த்தை, சொப்பநத்தில் இறந்தவர்களைக்கண்டு பேசுதல், கறுப்பாகிய வஸ்து, வெல்லம், பால், மாமிசம் இவைகளில் வீருப்பம் என்னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். உஉ௫.)

அர்த்தபிப்பலி—பாதித்திப்பலி. (பி. வி. உக. உரை.) [சுய-6; விபூதி.]

அர்த்தபிரூட்டகம்—அங்கக்கிரியை பதினாறி லொன்று. (சிலப். அரங்கே. கஉ. உரை.)

அர்த்தபுஷ்டி—பொருட்பொலிவு.

அர்த்தபேதம்—பொருள்வேறுபாடு.

அர்த்தபேதநோகம் — சிரசில்வரும் ஒருவகை நோகம். (சீவரட். உகக.) [இது சிரசிலொருபக்கத்தைப்பேதிப்பதால் அர்த்தபேதமெனப்பட்டது.]

அர்த்தம்—1. இரந்துகேட்டல். 2. ஒரு கூறு. 3. சடப்பொருள். 4. சம்பத்து. 5. சொல்லினாற் கருதப்படும் பொருள். 'மருந் தனவேதார்த்த முழுவது முரைக்கும்' (சூத. எக்கி. பூ. க: கக.) 6. திரவியம். 7. தொடக்கம். 8. நன்றியிருத்தல். 9. பாதி. 10. பிரயோசனம். 11. பிறப்பு. 12. வியாச்சியம். [1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, சுய-6; 2, 9. சுய-6.]

அர்த்தம்பண்ணல் — பொருள்சொல்லல்.

அர்த்தமண்டபம் — கோயிலிலே மூலத்தாரத்துக்கடுத்த மண்டபம். [சுய-6; மண்டபம்.]

அர்த்தமாத்தியோசநநிர்விகற்பகாட்சி—குணங்களைவின்றிப் பொருண்மாதிரம் அகப்படுக்கும் நிருவிகற்பக காட்சி. [சுய-6-பொருள். மாத்ரு-மட்டும். பொஜந-பொருந்துகை. நிவி-கலு-விகற்பமின்மை. காட்சி-பிரத்தியட்சம்.]

அர்த்தமானயம்—பாதிப்பகுதி இறையிலியாக விடப்பட்ட நிலம்.

அர்த்தாதன் — ஒருவகைத் தேர்வீரன். 'நண்ணு மர்த்த ரதர்க்கு நாயகர்' (பாரத. அணி. ௩.) [சுய-6-ரய.]

அர்த்தநாதிரி — பாதிவிரா. அர்த்தநாத் திரிய தாகு மமரர்கோன் வாழு மூரில்' (மச்சபு. சூரியசந். கஉ.) [சுய-6-நாதி: சுய-6-பாதி. நாதி-இரா.]

அந்தவாதம் — 1. பிரயோசனத்தைச் சொல்லுதல். (சைவப்பி. ந.க.) 2. புகழ்தல், அபிநிதல். 'பட்டுக்கிளப்போல வேதார்த்தத்தின் மகிமையைத் துதிப்பதே யர்த்தவாதமெனவும்' (வேதா. சூ. ந. உரை.) (அருத்தவாதம் பார்.) [சுய-புவாடி.]

அந்தவாதம்—அர்த்தோதயம். 'மன்னுமர்த்த வுதய மகோதயம்' (சேதுபு. தனு. சுச.) [சுய-ப; உதய.]

அந்தவோபம்—உபவேதங்கள் காண்கனுமென்ற; அது: தட்சிண ஆச்சியசரு உபகாராதினை நிண்ணயம்பண்ணுவித்துத் தருமாதிசுதர்விதபுருஷார்த்தத்திற்கும் சாதநமாயிருப்பது. (வேதா. சூ. ந. உரை.) [சுய-ப; வெடி.]

அந்தாங்கம்—1. அர்த்தாங்கவாதரோகம். 'இழியுமித்த வன்னியத்தாங் தயிலப் பேரையியம்புங்கா லர்த்தாங்க மிசை விக்஥ம்' (தைல. தைலவ. உடவு.) 2. பாதிச்சீரம். [சுய-ப - பாதி. சும - சீரம்.]

அந்தாங்கவாதம்—பாதிசவாதம். (சேவரட். சுசு. [சுய-ப; சும; வா.த.]

அந்தாங்கவிசை—பக்ஷவாதம். (தைலவ. தைல. 128)

அந்தாங்கியம் — ஒருபகுதியை யங்கீகரித்தல்,பாதியை யங்கீகரித்தல். 'இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை யர்த்தாங்கீகாரமாக உட்கொண்டு' (வைரா. சத. கக. அவதாரி.) [சுய-பாங்கீகார: சுய-ப.பாதி. சுமீகார - ஒத்துக்கொள்ளுதல்.]

அந்தாட்சி—பக்கப்பார்வை. [சுய-பாகி]

அந்தாத்—அர்த்தத்தினாலே, இருக்கிறபடி, உள்ளபடி. 'கர்த்திருத்தவமுண்டான பொருதே பிச்சை யர்த்தாத் சித்தம்' (சி. சி. உ. சூ. சிவாக்.) [சுய-பாத் என்பது வடமொழி இத்தாம்வேற்றமையில் மணிப் பிரவானத்தன் வந்தது.]

அந்தாதாம்—பொருளாகை.

அந்தாதாதியாயம் — வேற்றுப்பொருள் வைப்பென்னும் ஓரலங்காரம். (விசா. இலக். சுசு; குவ. சுசு.) [சுய-பாணாந்யாவ:

சுய-ப - பொருள். சுஹா-வேறு. ந்யாவ-வைப்பு.]

அந்தாதாம்—1. தோல்வித்தாநம் அறுபத்தைந்தில் ஒன்று; அது: தனக்கு வரும் தோல்வியைப் பிறிதொன்றுபேசி மறைத்தல். (சி. சி. அளவை. சுசு. மறை.) 2. வேறர்த்தம். 3. வேறுகாரணம். [சுய-பாணா: சுய-ப - பொருள். சுஹா - வேறு.]

அந்தாபந்தி — அருத்தாபத்தியென்னும் பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. சு.) [சுய-பாவதி: சுய-ப - பொருள். சுவதி-பேறு.]

அந்தாபந்தியலங்காரம் — பொருட்பேரணி. (சுவல. ககஉ.) [சுய-ப; சுவதி; சுலங்கார.]

அந்தாலங்காரம்—பொருளணி. [சுய-பாலங்கார.]

அந்தி—1. இரங்குகேட்போன். 2. ஏலியதுசெய்வோன். 3. முறையிடுசெய்வோன். 4. வாதி. [சுயி-பு.]

அந்திந்தல் — இரத்தல், வேண்டுதல். (நாயு. மௌந. சு. உரை.)

அந்திந்தவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம். (சேவரட். சுசு.) (இது பாதிமுகத்தை விகாரப்படுத்துதலால் வந்தபெயர்.) [சுயி-புதவாத.]

அந்தோதயம் — அறுபதுவருஷத்துக்கொருமுறை வரும் ஒரு விசேடகாலம்; அது: தைமாசத்திலே ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அமாவாசையும் திருவோணநஷத்திரமும் வியதிபாதயோகமும் கூடிய காலம். (சைவ. வினா.) 'அபரசங்கிராமமாசி மகத்திலர்த்தோதயத்தில்' (அருணாசலபு. திருமலைவலம். உசு.) [சுய-பாடி.]

அப்பகன்—பாலகன். [சுய-பக.]

அப்பணம்—1. ஒப்பித்தல். 'நகரார்ப்பணம்' (ஞானவா. அருச்சு. சுசு.) 2. கொடுத்தல். 3. திருப்பிக்கொடுத்தல். 4. துளைத்தல். 5. நிவேதித்தல். [சுய-பண.]

அப்பம்—1. ஒளியில்லாதது. 2. பனி. 3. பின்ன. 4. பூண்டு. [சுய-ப.]

அப்பன்—மானுக்கள். [சுய-ப.]

அப்பித்தல்—அரக்குத்தலை.

அப்பித்தல்—கிவேதித்தல்.

அப்பிதம் — 1. கொடுக்கப்பட்டது. 2. கிவேதிக்கப்பட்டது. [சுவ-பு.த.]

அப்பிடம்—அரப்பாயம். (வீரசோ. பொருட். உக. உரை.)

அப்புதோட்டரோகம் — உதடுகளிலே சிறிய பேரிச்சங்காய்போல வீக்கத்தை உண்டாக்கும் ஒரு ரோகம். (சீவரட். உளக.)

அப்புதம் — 1. இந்தியாவிலே மேற்குத் திசையிலிருக்கும் ஒரு மலை. 2. ஓரென்; அது: ஆயிரம் இலட்சங்கொண்டது. (த. நி. போ. உரு.) பத்துக்கோடி. (சி-லி. ஞாந. உரு. சு.) 3. பாம்பு. 4. மாயிசுமொத்தை. 5. மேகம். [சுவ-பு.த.]

அப்புதவரீந்தமரோகம் — கண்ணிமையிலே ரோகங்களிலே மாயிசுமொத்தையைப் போலத் தடித்தலையுண்டாக்கும் ஒரு ரோகம். (சீவரட். உசரு.) [சுவ-பு.த. - மொத்தை வரூபி - இமை.]

அப்புதாசிரகம்—பாலரைத்தொடருகின்ற பன்னிரண்டு பெண்கிரகங்களுள் ஒன்று; அது: குழந்தைபிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளிலாவது, பன்னிரண்டாம் மாசத்திலாவது, பன்னிரண்டாம் வருஷத்திலாவது சிசுவை அல்லது தாயைப் பிடிக்குமென்பர். (சீவரட். உஉஅ.)

அர்வாசீநம்—1. நவீனகாலத்தது. 2. பின் வருவது. 3. மாறானது. [சுவ-பு.த.]

அர — பாம்பு. 'உள்வாழ்ரக்கொடெழு திண்கலுழனெத்தான்' (இராமா. கடரா. அச.) [அரா என்பது அர என நின்றது.]

அரக்கம்—1. கொம்பரக்கு. 2. திருநாமப் பாலைப்பூண்டு. 3. நன்னரிக்கொடி. 4. அகில். 5. எருக்கு. 6. அவலரக்கு. 7. இரத்தம். (பதிந். 30, 27)

அரக்கர் — 1. அசுரர். 2. இராக்கதர். 'அரக்கரோ ரழிவுசெய்து கழிவரோல்' (இராமா. வாலிவதை. எக.)

அரக்கல்—1. 'அரக்கல்' என்னும் ஒரு வியங்கோள்வினையுமுற்று. 2. அரைத்தல். 3. இருப்புவிட்டுப்பெயர்தல். 4. தேய்த்தல். 5. புடைபெயர்தல். 'கல்லரக்குக்கடுமைய வல்ல' (இராமா. நகர்நி. உஉரு) 6. வருந்தச்

செய்தல். 'எல்லார்க்கு மயினுதிவே விராவண னும்' (இராமா. ஊர்தேடு. உரு. 7. அழுத்து தல். 'விரலாற் றலையரக்கினுள்' (தேவார 223, 11.) 8. வெட்டுதல். 'தாளுந் தோளு மரக்கி' (விநாயகபு. 42, 4.) 9. கிளைதறித் தல். 10. முழுதும் உண்ணுதல். [அரக்கு என்னும் தன்வினையினின்ற நகரங் ககர மாய்த் திரிந்து பிறவினைப் பொருளில் வந்தது.]

அரக்கரிசி—அரக்குவகை.

அரக்கன்—1. அசுரன். 'ஆம்பன்முகவரக் கன்' (கல்லா. க.) 2. இராக்கதன். 'ஆயிடை யரக்கன்' (இராமா. நிந்தனை. உக.) [ரகஷஸ்]

அரக்காம்பல்—செவ்வாம்பல். 'மருவரக் காம்பல் பங்கயந் தழைந்து' (சூத. முத்தி. அ. ரு. 0.) [அரக்கு - சிவப்பு.]

அரக்கி—1. இராக்கதங்கள். 'மைவண் ணத் தரக்கி போரில்' (இராமா. அகலி. அஉ.) 2. பாஷாணம்.

அரக்கிநடந்தல் — 1. நெளிந்துநடத்தல். 2. துடை உராய நடத்தல். (லெக்விசன்)

அரக்கிலச்சினை — மெழுகினால் வைத்த முத்திரை. 'அரக்கிலச்சினையில்வைத்த வெஞ் சலி லோலை காட்ட' (ஞளா. தூது. அஉ.)

அரக்கினிரதம் — கொம்பரக்குக்கடியாய். 'அரக்கினிரதஞ் சுவச்சமம்' (தைல. தைலவ. உரு.)

அரக்கு—1-3. அரக்கென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. கொம்பரக்கு. 'வராககர்ணிபலை யரக்கோர் வகைக் கோம்பலமாம்' (தைல. தைலவ. உச.) 5. சாதிலிங்கம். 'அங்கை யார்க்குத் தோய்ந்தன்ன சேயிதழ்' (சிறுபா. எச.) 6. சாறாயம். 7. சிவப்பு. 'அரக்குண் பஞ்சிக டிரட்டி' (சிந்தா. நகக. அ.) 8. சிவப்பு மெழுகு. 'தீபூட்டரக்கெயென்ன வுருகி' (கந்தபு. மார்க்கன். சுரு.) 9. தேன்.

அரக்குக்காந்தம் — ஒருவகைக்காந்தக்கல்.

அரக்குச்சாயம் — 1. சீலைகளுக்கூட்டும் கருஞ்சிவப்புச்சாயம். 2. வாரணிக. (லெக் விசன்)

அரக்குத்தலை—கொம்பரக்கு முதலிய வற்றிலிருந்து வடிக்கும் ஒருவகைத் தைலம். (தைல. தைலவ. ருசு. சுரு.)

அர்த்தநல்—1. அழித்தல். 2. இருப்பு லிட்டுப்பெயர்த்தல். 3. உரைஞ்சுதல், தேய்த்தல். 'அரக்க லீனாந்துவாயு மலறவே யரக்கினு னடியாவும்' (தேவார. திருவை. 40. திருநா.) 4. சகலம் பூரியிற்படப் புடை பெயர்த்தல். 'பிள்ளையாக்கி யரக்கிவந்தது' (வழக்.) 5. அழுத்தல். 'விரலாற் றலையாக்கி னான்' (தேவா. 223, 11.) 6. வருந்துதல். 'எல்லாக்கும்...இராவணன்' (கம்பரா. ஊர் தேடு. 230.) 7. கிளையித்தல். 8. வெட்டு தல். 'தாண்டு தோண்டு மாக்கி' (விராயபு. 42. 4.) 9. குறைத்தல். 'காராக்குங்கடல்' (தேவா. 46. 8.) 10. முழுதும் உண்ணல். [அரக்கல், அரக்குதல்] இரண்டும் ஒரு பொருளான.]

அர்த்தநீர்—1. இரத்தநீர். 'புண்ணிடை யாக்குநீர் பொழியர் சாம்புவர்' (குத.முத்தி. எ: உரு.) 2. சாதிலிங்கக்கலந்த நீர். 'அரக்கு நீர்ச் சிலிரியேந்தி' (சீவக. 2657.) 3. குலத்தநீர். 'அரக்குநீர் சுழற்றி' (விராயபு. 80. 277.) [அரக்கு - சிவப்பு.]

அர்த்தமஞ்சள்—மிகச்சிவந்த மஞ்சள்.

அர்த்தவாயுல் — அரக்கினாலியன்ற கங்கணம்.

அர்த்தவைத்தல்—அரக்குமுத்திரை வைத் தல்.

அரா—சிவ சிவ எனப் பொருள்படும் ஒரு அடுக்குமொழி. (திருவினா. இந்திரன் முடி. கள.) [ஹராஹரா.]

அரங்கக்கூத்தி — பகிரங்கமான நாடக ாலையிற் கூத்தாடும் பெண். 'அரங்கக்கூத்தி யெனச்செல்லும்' (சுர்மபு. நவகண். சாட.)

அரங்கிவகன்—மைப்புச்சுவேலைசெய்து சிவப்போன். [ராமஜீவக: ராம - சபை. ஜீவக - சிவப்போன்.]

அரங்கன்—1. முழுதும். 2. நீர்வற்றிய கால். (லெக்லிகன்)

அரங்காதன்—திருவரங்கத்துத்திருமால்.

அரங்கபூசை—1. போர்த்தொடக்கத்துச் செய்யும் போர்க்களப்பூசை. 2. பந்தய லீலையாட்டின் ரோடக்கத்திற் செய்யும் பூசை. 'சினந்தனிக் தரங்கபூசை செய்வன்' (பாரத. வாரண. 65) 3. நாடகத்தொடக்கத் திற் செய்யும் பூசை.

அரங்கபூதி—ஐப்பசிமாசப்பெளரணைவரும் இராத்திரி. [ராம; ஐ-தி.]

அரங்கபூம்—1. நாடகசாலை. 2. யுத்த களம். [ராமஐ-தி.]

அரங்கம்—1. அபிநயசாலை, கூத்துப் பயிலிடம். 'ஆடம்பலமு மாங்கமுஞ் சாலை யும்' (சிந்தா. மண்மக. கக.) 2. கல்விச் சாலை. 'சென்மலி யரங்க மன்றற் தெற்றியே முதல வெல்லாம்' (கந்தபு. சூரனகர்புரி. உச.) 3. கூத்தாடிப்பாடல். 4. சத்திரம். 5. சதுரச்சாலை. 6. சபை. 'சூளிகை யரங்க மன்றம்' (கந்தபு. நகர்செய். எ.) 7. சிலம்ப கூடம். 8. சூதுபயிலிடம். 9. சோழநேசத் துள்ள ஸ்ரீரங்கம் என்னும் வீட்டுணுதலம். 'அலங்காரமணிக்குந்தென்னர க்கத் திடை தொழுதான்' (பாரத. அருச்சுநன்றி. கக.) 10. நிறம். 11. யாற்றிடைக்குறை. 'அந்தி லரங்கத்தகன்பொழில்' (சிலப். காடு. சு.) 12. யுத்தகளம். 13. வண்ணக்கொடுக்கும் மை. [1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13. ராம.]

அரங்கல்—1. அழிதல். 'பிணியரங்க லீனையகல்' (இராமா. குலமுறைகி. உ.) 2. ஈடழிதல், மனக்கலங்கல். 'கோடாங்கிட வெழுங் குவிதடங் கொங்கையார்' (இராமா. பால. எதிர். நட.)

அரங்கன் — ஸ்ரீரங்கத்துப்பெருமாள். 'அத்த னச்ச னரங்கன்' (நாலாயி. தேட்ட ரும். சு.) [ராம.]

அரங்கு—1-3. அரங்கென்னெவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அறை. 5. இடம். 6. சபை. 7. சூதாடு தற்கு வகுத்த தாடம். 'அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே' (வள். சரக.) 8. நாடகசாலை. 'அவை புகழார்க்கின்மேலாடுவா ளணிநுதல்' (கலித் தொகை. எசு.) 9. போர்க்களம். 10. யாற் றிடைக்குறை. 11. கருப்பம். 'அரங்கிலவ னென்னை யெய்தாமற் காப்பான்' (திவ்யப். இயற். நான். 30) [4, 5, 6, 7, 8, 9, ராம.]

அரங்குவிடு—உள்ளறை.

அரங்கேசன்—அரங்காதன்.

அரங்கேற்றம் — சபையாரிடங்கொண்டு வந்து அவரது அங்கீகரிப்பைப் பெறல். அரங்கேற்று—1. அரங்கேற்றம். 2-4. அரங்கேற்றென்னேவலும். தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அரங்கேற்றுதல் — 1. அரங்கேற்றச்செய்தல். 2. புதிதாக இயற்றப்பட்ட ஒரு துலைச் சபையார்முன்கொண்டுவந்து தெரிவித்து அவரது சம்மதத்தைப் பெறல். 'கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கலியரங்கேற்றி னானே' (இராமா. சிறப்பு. கக.) 3. முதன்முறை சபைக்குமுன் கொண்டுவருதல்.

அரங்கேறுதல் — சபைக்குமுன்வருதல்.

அரங்கோழ்செய்யுள்—புறநாடக உருக்களுள் இறுதியுரு. (சிலப். நு. கச. உரை.)

அரசகேசரி—தமிழிரகுவமிச ஆசிரியர்.

அரசன்மை—பகையரசன் அணித்தாக இருக்கை. அஃது ஈதிகள் ஆறனுள் ஒன்று. (வள். எஃஉ. பரி.)

அரசாபி—நாபிவகை. (மூ. அ.)

அரசநீதி — அரசநடாத்துமுறைமைகூறுதல். 'தேறலார்தமைத் தேறலுந்தேறினர்த் தேறலாமையுமென்று - மாறலாருடன் மலை தலு மாறுடன் மருவிவாழ் தலுமுன்னே - யாற லாதன வரசருக் கென்றுகொண்ட டரச நீதியிற் சொன்னார்' (பாரத. சூது. எஉ.)

அரசபரி—பெண்களது மனம்போல மிக்க மனத்ததாய் வாழைமடலைப்போலச் செவியுளதாய் நான்கு காலும் பிடரும் முகமும் முதுகும் முன்புறமும் வெண்ணிறமாய் எண்பத்திரண்டுவிரலுயர்ந்த குதிரை. (சூ - நிக. கஉ. கரு0.)

அரசம்—1. சராமில்லாதது. 2. சுவையில்லாதது. 3. மூலரோகம். 'அரசம்மொலி குன்மம்' (தைல. தைலவ. அசு.) [1, 2. காரவு.]

அரசமுல்லை—ஒரு புறத்துறை.

அரசுக்குறுநீச்சுற்றம்—அரசரைப்பற்றி நின்றவர்க்குயிர்த்துணையாவோர்; அவர்: படைத்தொழிலோர், நிமித்திகப்புலவர், மருத்துவக்கலைஞர், நட்பாளர், அந்தணுள் என்னும் ஐவர். (சூ - நிகண். கஉ. நௌ.)

அரசுக்கெண்போயம் — அரசர்க்குத் துணையாம் எண்மர்; அவர்: கரணத்திய

லவர், கடைகாப்பாளர், நகராடாக்கள், படைத் தலைவர், சுற்றம், யானைவீரர், புரலிவீரர், அமைச்சர் என்பவர். (சூ. நிகண். கஉ. கந.)

அரசர்க்கைம்பெருங்குழ — அரசரோடு கூடித் தொழினடாத்தும் ஐவர்; அவர்: அமைச்சர், புரோகிதர், தூதுவர், ஒற்றர், சேனைத்தலைவர் என்பவர். (சூ - நிகண். கஉ. நௌ.)

அரசர்துணம்—தூங்காமை, கல்வி, துணிவு என அரசர்க்குரிய மூலித இலக்கணங்கள். இது: 'தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமையிம் மூன்று - நீங்கா நிலனுள் பவற்கு' என்னுங் குறளாற் பெறப்படும். (வள். ந.அந.) [தூங்காமை - விரைவுடைமை.]

அரசர்துழ — அமைச்சர், புரோகிதர், சேனைத்தலைவர், தூதுவர், ஒற்றர் என்போர். (திவா.)

அரசர்சின்னம்—குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமாலை, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கபல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம் என்பன. (சூடா)

அரசர்பங்கம்—ஓதல், வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டஞ்செய்தல் என்பன. (தொல். பொ. 75)

அரசர்பா—அகவற்பா. 'அரசர் பாவா லாற்றுப்படைமேல்' (இலக்கணவிளக். பாட். அஎஃ.)

அரசர்பிள்ளோ—வணிகர். 'அரசர்பின் னோரகநகர் மருங்கில்' (சிலப். அடைக்கல. க0க.)

அரசர்மன்னன்—தூரியோதனன். (சூடா)

அரசாறுதணம்—1. சந்தி, வீக்கிரகம், யானம், ஆசனம், துவைதம், ஆச்சிரயம் என்பன. (இரகு. திக்கு. உ0); 2. நட்பு, பகை, செலவு, இருக்கை, கூடினரைப்பிரித்தல், கூட்டல் என்பன. (பு. வெ. 9. 30. உரை.)

அரசாறுதொழில்—அரசர்க்குரிய ஆறுதொழில்கள்; அவை: ஈதல், பல்லுயிரோம்பல், ஓதல், படைக்கலம்பயில், பகைத்திறத் தெறுதல், வேட்டல் என்பன. (வள். ந.அசு. திவா. கஉ-வது.)

அரசரியல்பு — அரசர்க்கெப்பொழுதும் இருக்கவேண்டிய தன்மைகள்; அவை: அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம் என்பன.

அகரோளி—அச்சுப்பு.

இது: 'அஞ்சாமை யிகையறிவுக்க மிந்நான்று-
மெஞ்சாமை வேந்தர்க்கியல்பு' என்னும் குற
ளாற் பெறப்படும். (வள். நடஅஉ.)

அகரோளி — குடியோம்பல், கொடை,
செங்கோல், தலையளி ஆவிய அரசர்க்குரிய
மகிமை. இது: 'கொடையளி செங்கோல்
குடியோம்ப னுஞ்-முடையாளும் வேந்தர்க்
கொளி' என்னும் குறளாற் பெறப்படும். (வள்.
நடக0.)

அகரவம் — திருவாவடுதறையென்னும்
ஒரு சிவஸ்தலம். (தணிகை. முகவு.)

அகரவா—ஒரு புறத்துறை. (பு. வெ.
8. 3.)

அரவாயின் — குதிரைகடத்துவோரிற்
கிறந்தவன். (கலித். 96. உரை.)

அரவா — இராசசபை. 'அரசவை
யிருந்த (பொருக. 55.)

அரவந்தல்—இராச்சியபரிபாலகஞ்செய்
தல். 'ஆரவாசரிப்பவராளினால்' (பெரியபு.
திருமுருக. 100.)

அரவன்—1. இறைவன். 2. எப்பொருட்டு
யிறைவன். 3. கார்முகிற்பாஷாணம். 4.
துருசு. 5. பாணகெத்தகம். 6. வியாழன்.
'ஒகையோ டரசு னேதிடு கின்றான்' (கந்தபு.
திருச்செந்தி. 44.)

அரவன்விருத்தம் — தொன்னூற்றுறு
பிரபத்தங்களுளொன்று; அது: பத்துக்கலித்
துறையும், முப்பது விருத்தமும், கலித்தா
ழிசையுமாக, மலைவருணனையும், கடல்வரு
ணனையும், காட்டுவருணனையும், நிலவருணனையும்,
வான்மங்கலமும், தோண்மங்கலமும்
பாடிமுடிப்பது. இது முடிபுனைந்த அரசனுக்
குரியது. (தொன்னூல். உஅந. உரை.)

அரவன்விருதி—1. கொவ்வைக்கொடி.
2. பூவரசமரம்.

அச்சுதி—அரசாகிய காவலை நடாத்து
முறை. (வள். நடக-ம் அதி.)

அச்சுயிர்காத்தோன்—காண்டாமிருகம்.
[இஃ தொரு கதையிலே ஓரசனையிரைக்
காத்ததென்பதனால்வந்தபெயர்.]

அச்சு — அரசாளுதல். 'யானுயிவ்
வரசான்வ னென்னேயிவ் வரசாட்சியினிதே
யம்மா' (இராமா. யுத். பீட். உஉக.)

அச்சுணி — 1. விவாகமண்டபத்திலே
யரசுக்கால் நாட்டும் மேடை. 2. அரசன்
கொம்பு. 'அரசாணியை வழிபட்டு' (திவ்.
பெரியாழ். 3. 8. 3.)

அச்சுணிநூல்—விவாகமண்டபத்திலே
யரசாணியிலே முருக்குடன் நாட்டப்படும்
அரசன்கொம்பு.

அச்சுணிப்பாணை—விவாகமண்டபத்துக்கு
முன்னிறுத்தப்படும் அடுக்குப்பாணை.

அச்சுணிமேடை — அரசன்கால்நட்ட
விவாகமேடை.

அச்சுளா—இராச்சியஞ்செய்கை.

அச்சுளதல் — அரசசெய்தல். 'மூண்ட
பகைசெற்றுலகமுற்றுமரசாளும் - பாண்டி
யன்' (திருவாத். மந்திரி. உ.)

அச்சுளம்—1. அரசமரம். 2. அரத்தைப்
பூண்டு. 3. பேரரத்தைப்பூண்டு.

அச்சு—1. அரசன்மனைவி. 'அரசரிற்
புகுந்துபேராசியானன்' (இராமா. மந்த.
சு.க.) 2. அரசசெய்கிறவன். 3. சிரோட்ட
மானவன். 'உன்னெக்காட்டினன் கற்பினுக்
கரசியென்றுலகில்' (இராமா. மீட். கடந.)

அச்சுளம்—சுவையில்லாது, ரசமில்லாதது.
[சுராலிக.]

அச்சுளன்—சுவையறிபாதவன்.

அச்சுப்படுதல்—அரசியின் தன்மைவகித்
தல். 'சொல்லிலாசிப் படுதிறங்காய்' (திவ்.
பெரியாழ். 2, 9, 10).

அச்சுயல்—1. அரசனடியல்பு. (வள். நடக-
ஆம் அதி.) 2. அரசுநடாத்துமுறைமை.
'அழைத்துநீடரசியலுசாவி' (பாரத.வாரண.
கஉஅ.)

அச்சுருக்கை — 1. அரசன்வீற்றிருக்குஞ்
சபை. (கு. நிகண். ரு. சக.) 2. அரசசெய்
யும் உரிமை. 'தனயனுக்குலோத்துங்கற்குத்
தன்னரசிருக்கைநல்கி' (திருவிளை. பழியஞ்.)
உ.) 3. சிங்காசனம்.

அச்சுருத்தல் — இராசாவாகவீற்றிருத்தல்.
'தென்னவனின்றகன்னிப்பெண்ணரசிருந்து'
(திருவிளை. தடாதகை. சந.)

அச்சுருப்பு—1. அரசிருக்கும் இடம்.
'அவனசுருமாசிருப்புமண்டமும்' (திருவிளை.
மாணிக். எள.) 2. அரசிருத்தல்.

அரசிலியை—அரண்மனை.

அரசிலியை—ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. திருஞாந. ககங்ரு.)

அரசிலை—1. அரசமரத்தின் இலை. 2. மிருகங்களுக்கும் அரசிலைக்குறி. 3. அரை மூடி.

அரசிலைநீராண்டி—கொத்துக்கரண்டி.

அரசிலைநீராங்கம் — அரசிலைபோலும் தொங்கல்.

அரசிலைப்பஞ்சாயுதம் — ஐம்படைக்காப்பு வகை.

அரசிறை—1. அரசார்க்கரசன். 'அரசிறையரசரொடெழுதலும்' (ஞா. கல்யாண. கருக.) 2. அரசார்க்கிறுக்கும் இறைப்பொருள்.

அரசு—1. அரசர். 'அரசுபட வமருமக்கி' (மதுரைக்காஞ்சி. கஉஅ.) 2. அரசன். 'நராதிபனாகருக்கரசாய் - மகுடமேந்திய சூரிசில்' (பாரத. குருகு. கச.) 3. அரசாட்சி. 'அரசேதஞ்சமென்றநம் னாண்டைந்த' (சிலப். புறஞ்சேரி. கச.) 4. அரசியல், அரசன் தன்மை. 'அரசுமம்பலையு' (சிலப். இந்திரவிழ. கசக.) 5. அரசென்னுமரம். 'மீச்செலாதவரசு' (குத. எக்கி. பூ. கச. ஈஉ.) 6. இராச்சியம். 'எனதுயிரரசுவாழ் வென்பயாவையு-நினது' (பாரத. குருகுல. சரு.) 7. சிரேட்டம். 'மின்னாந்தமக்கோரரசு' (கந்தபு. தெய்வ. கசக.) 8. திருநாவுக்கரசுநாயனர். (பெரியபு. திருஞாந. சகச.) 9. ஒருவகைப் பட்டப்பெயர். 'வேளெனவும் அரசெனவும் உரிமையெய்தினோரும்' (தொல். பொ. 30. உரை.)

அரசுநீட்டில் — சிங்காசனம். 'அரசுகட்டில் வீற்றஞ்சியதறியாது' (சிலப். அழற்படு. எ.)

அரசுவா—நான்கு கால்கள், துதிக்கை, கோசம், வாலென்னும் ஏழுறுப்பும் நிலத்திலே தோய்வதாய், காலினகம்பாலையுஞ் சக்கிலையும் ஒத்த வெண்ணிறம் உடையதாய், நான்கு கால்கள் துதிக்கை வால் இரண்டு கொம்புகளென்னும் எட்டுறுப்பாலுங்கொல்ல வல்லதாய், ஏழுமுழ உயர்ச்சியும் ஒன்பது முழநீட்சியும் பதின்மூன்றுமுழச் சுற்று முடையதாய்ச் சிறுகண்ணுஞ் செம்புள்ளியு முடையதாய், முற்பக்கமுயர்ந்து பிற்பக்கம் தாழ்ந்த அரசியானை. 'அரசுவாவதனொடாடி' (ஞா. கல்யாண. கருக.)

அரசோநம் — வெள்ளைப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. க.) [ரஸூந.]

அரட்சி—மனக்குழப்பம்.

அரட்டல்புரட்டல் — நோய்முதிர்ந்தலால் நிகழும் வேதனை.

அரட்டம்—பாலநிலம்.

அரட்டர்—1. குறுநிலமன்னர். 'அரட்டக் கரும்படை-மானவேற்குறுமன்னவர் நண்ணினார்' (திருவிளை. உக்கிர. வேல்வளை. கச.) 2. குறும்பர், துட்டர். 'அடைந்தவர்க் குறுக ணற்று மரட்டரும்' (காஞ்சிப். இருபத். ஈஅச.)

அரட்டல்—அச்சுறுத்தல்.

அரட்டன்—குறுநிலமன்னன். 'ஆறிருமதியி னெய்தியரட்டனையடர்த்து' (சிந்தா. பதுமை. ருசு.)

அரட்டி—1. அச்சம். [இஃதரனென்னுஞ் சொல்லினின்று பிறந்தது.] 2. அச்சுறுவித் தென்னும் செய்தனைச்சம்.

அரட்டு—1. அச்சம். 2. ஏவல். 3. வீணைத் தொகை. 4. கருவம். 'அரட்டக்கிதன்னொரு ரடைமினே' (தேவா. 710. 5.) 5. குறும்பர். 'அரட்டமூக்கி' (திவ். பெரியதிரு. 3. 4. 10.) 6. குறும்பு. 'மலநோயரட்டொதுக்கும்' (காஞ்சிப். சிவபு. 10.)

அரட்டுகம்— } தசநாடகத்தொன்று.
அரட்டுசம்— }

அரட்டுதல்—அச்சுறுத்தல்.

அரட்டையடித்தல் — வீணிடம்பம் பேசுதல்.

அரண்—1. அழகு. 2. காவல். 'அரணிலா னென்கட்டங்கிய வன்பினால்' (சிந்தா. கருக. உருஎ.) 3. காவற்காடு. 4. கோட்டை. 5. மதில். 6. மதில், கடல், மலை, காடு என்னும் நான்குறையும் ஆகிய காவல். இது: 'மணிரீரு மண்ணுமலையுமணிநிழற்-காடுமுடையதான்' 'உயர்வகலந்திண்மையருமையிந்நாண்கி - னமைவரனென்றுரைக்குதால்' என்னும் குறள்களாற் பெறப்படும். (வன். எசஉ. எசக.) 7. வேல். (பிங்கல. ஈஎஎ.)

அரண்மனை—1. இராசகிருகம். 2. அரசன் தேவியில். (பிங்.) 3. மதிலாற் காவல் செய்யப்பட்ட வீடு.

அணம்—1. அழகு. 2. இருப்பிடம். (அன்னெறியவுணர்யாருந் துவன்றிய வரணம்) (கந்தபு. லீர்த்தம்பி. க.) 3. கதவு. 4. குருந்திரகம். 'அரணம்பலங்குகை நீரடிமுத்தமொலிபோடிபுட்பெந்திரங் காரமட்டம்' (தைல. தைலவ. ககட.) 5. கவசம். 'பாசம்பிணித்தவரணம் பரிவெய்த' (கந்தபு. அஷ்டா. ௫௪.) 6. கழித்தல். 'புறம்பாகவைத்தனை யரணஞ்செய்யும்' (சாதக. அட்ட. உ௨.) 7. கட்டாலாய காவல். 8. காவல். 'அஷ்டாபை குமோரரணமானிரவுஞ்சுகிரி' (கந்தபு. தாரகன்வதை. ௧௦௮.) 9. காவற்சாலை. 10. கோட்டை. 11. தொடுதோல். 'அடிபுதை யரணம்' (பெரும்பாண். 69.) 12. மாணுக்களுக்குச்செய்யும் நற்கொடை. 'துயர்ந்தழல்சமிப்ப-வரணவாசிரிசுருத்தெறித்தளித்து' (சேதுபு. மங்கல. ௧௦.) 13. சீக்குதல். 'பாசகரணம்' (சி. சி. அட்ட. சிவாக்.) 14. மஞ்சம். 15. மதில். 'மஞ்சுப்புறத்தினி லரணமீதாய்ப் போகுதலரிது' (கந்தபு. அரசுசெய். ௬.) 16. வேலி. 'மாம்பொரு மதிலிக்குழ வரம்பறு தானைதழைப்பயற்புடையரணமாகலியற்றலித்து' (கந்தபு. து. பி. பா. ௩௭.) 17. வேற்படை. 18. காட்டுத்தருக்கம். (பிங்.)

அணம்லிகுதல்—கவசமணிதல். 'அரசருமன்மலர் தரணம் விசினார்' (சீவக. 777.)

அணும்பாம்—1. மதில். 2. வேலி.

அணி—1. அச்சி. 2. அக்கிரையப்பிறப்பிக்க உபயோகமாகும் அரசமுதலிய மரங்களின் கட்டை. (பிரமோப. ௩௩.) 3-5. அரணியென்னேவதும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. கணிகாரிகையென்னுமிடமுள்ளமரம். அது: திக்கடைதற்கானது. 7. கவசம். 8. காடு. 9. குரியன். 10. திக்கடைகோல். 'அரணியின்புறத்தனலென்' (பா. பா. சம்பந்த. ௭.) 11. தித்தட்டிக்கல். 12. மதில்.

அணித்தல்—1. அரணுக்கல். 2. உரத்தல். கடினப்படல், முறைத்தல். 3. காவல் செய்தல். 4. சிறப்பித்தல்.

அணிப்பு—அரணித்தல்.

அணிய — காவலையுடைய. 'அணியகுலக்கொழை' (பா. பா. பா. 67.)

அணியாதல்—காட்டுவாழை. [அரணுகடியி: அரணு - காடு. கடியி - வாழை.]

அணியாதல்—காட்டுக்குருவி. [அரணுஅடக.]

அணியாறண—காட்டிஞ்சி.

அணியம்—காடு. [அரணு.]

அணியன்—காட்டிலிருப்பவன். 'அரணியனென்றவர்க்கன்புகூர்ந்தனை' (இராமா. விபீடண. உ.) [அரணு.]

அணியா—காட்டுக்கருணை. (மலை.) [அரணு.]

அணியாநி—பெருங்காடு. [அரணுநீ.]

அணிநுத்தை—கோட்டை.

அணி—1. ஒரு செந்து. (சீவரட். ௩௪௬.) [இது கடித்தால் சரிமுழுது நடுங்கல், வாயால் நுமைவீழ்தல், நாத்தடித்தல் என்னும் இக்குணங்களுண்டாகும்.] 2. பாம்பரணை.

அந்தம்—செம்பஞ்சி. 'அரத்தகமருளச் செய்தசீறடி' (சிந்தா. இலக்க. அ. உ.) [ரகக.]

அந்தம்—1. அரக்கு. 'அரத்தமாதிவகைகாய்ச்ச-முளவை' (தைல. பாயிர. உ. ௭.) 2. இரத்தம். 'அரத்தமுண்டொளிரும்வாள்வணர்ச்செற்ற' (கைடத. நளன். ௧௪.) 3. குங்குமப்பூ. (தைல. தைலவ. அரும்பத்.) 4. சிவப்பு. 'அரத்தவேணிபர்' (கந்தபு. முதனா. அ. உ.) 5. செங்கடம்பு. (பிங்.) 6. செங்கழுநீர். (குடா.) 7. செங்குவளை. 8. செம்பரத்தை. (மலை.) 9. செம்பருந்து. 10. செம்பு. 11. செம்மெழுஞ். 12. செம்மை, செவ்வை. 13. பவளம். (சூ. நிகண். சு: ௭.) 14. பொன். 15. மஞ்சள். [ரகக.] 16. செம்பஞ்சு. 17. செம்பருத்தி. 18. ஒருவகைத்துகில். (சிலப். 14. 108. உரை.)

அந்தன்—1. ஆசைபில்லாதவன். (பெளட். பா. உ. ௬.) [சு - எதிர்மறை. ரகக - ஆசையுடையவன்.] 2. செவ்வாயென்னுங்கிரகம். (பிங்.)

அந்தி — 1. இன்பமானது. [ரகக.] 2. செவ்வல்லி.

அந்தி—1. சிறுவிரல்கீட்டிய பிடிமுழம். 2. முழக்கை. [அரகக.]

அத்துறை—அரம்.

அத்துறை — ஒருசிவஸ்தலம். (பெரியபு. திருஞாந. ௧௮௭.)

அத்தை — ஒரு செடி; இது: சிற்றரத் தை, பேரரத்தைபென இருவகைப்படும். 'அரத்தைமுக்கடுமுஸ்தைமஞ்சிட்டி' (தைல. தைலவ. ௧.)

அத்தோற்பலம் — 1. செங்கழுநீர். 2. செங்குவளை. [ஈடுதோது.]

அரநம் — 1. இரத்திரம், அகன்மணி. 'அரநகலகலியன்கரம்' (தணிகை. கடவுள் வாழ். ௩.) 2. சிரேட்டமானது. 3. பெண் கள் காலிலணியுஞ் சிலம்பு. அது: பொன்னி னால் அல்லது வெள்ளியினால் ஆக்கப்பட்டது. 4. மிருதபாஷாணம். [1, 2, 3. ஈது.]

அரநாநாமம் — 1. இரத்தினமெடுக்குஞ் சுரங்கம். 2. சமுத்திரம். 'மரகதா திக ளுறுத்த விழித்துமணி மேடையினும் வாரி வீச-அரநாநா காமான தன்றுமுத லின்றளவு மாழி தானே' (அருணாசலபு. திருக்கண். ௧௪.) [ஈதுகார.]

அரதி — வேண்டாமை. 'அரதிகைவிஞ்சு மோகம்' (திருவாய்மொழி. துந். 62.)

அதைப்பெரும்பாழ்—ஒரு தலம். (பெரிய பு. திருஞாந. ௪௦௩.)

அரந்தம்—கடுக்காய்.

அரந்தை-1. குறிஞ்சிப்பண். (பிங்க. ௩௦௭௧.) 2. சுரவெட்டை. (இராசவைத்.) 3. பாரிச சந்தி. (இராசவைத்.) 4. மனக்கவந்தி. 'அரந் தைப்பெண்டினைந்தனாகவ' (மதுரைக் காஞ்சி. ௧௬௬.) 5. வருத்தம். 'வானத்தரக் காரந்தைப்படலீர்து' (மறைசையர். ௧௬.) 6. விதனம். 'துன்பத் தரந்தையிற் கன்றுபு கன லும்' (ஞான. 27.)

அரந்—ஒரு அரிட்டதேவதை.

அரப்பதும்—துளசி.

அரப்பள்ளியாள்—சர்ப்பசயநராகிய லிட் டினு. 'அரப்பள்ளியானு மலருறைவானும்' (தேவார. திருச்சி. திருஞாந ௬.)

அரப்பிரியை—உமாதேவி. 'அரப்பிரியை பார்ப்பதியே' (திருவாணை. கோச்சென். ௮௧.) [ஹர - சிவன். லிபா - மனைவி.]

அரப்பு—அரைப்பு.

அரப்போடி — 1. அயவெள்ளை. 2. இரும் பை யரத்தினாலே யராலியெடுத்த தூள்.

அரபி—1. கடுக்காய். (மலை.) 2. காடு. 3. ஒருதேசம். 4. ஒரு பாஷை.

அரம் — 1. இரணம். (இராசவைத்.) 2. இரும்பு முதலியவைகளை யராவுதற்காகக் கூரிய பற்களுடையதாக உருக்கினுற் செய் யப்பட்ட ஒருகருவி. 'அரம்போலுங்கூர்மைய ரேனும்' (வன். ௧௬௭.) 3. உருளையின் சிலைக் கம்பு. 4. கீழை. 5. குகை. 6. பாதலம். 'அரமேவி வெம்பினப்பணி' (இரகு. யாகப். 81.) 7. வாள்ரம். 'அரம்போழ்ந்தறுத்த' (மதுரைக்காஞ்சி. ௩௧௬.)

அரம்பணம்—வெற்றிலை நறுக்குக் கருவி. (லெக்ஷிகன்.)

அரம்பன்—குறும்புசெய்வோன். 'அரம்பா வுன்னை யறிந்துகொண்டேன்' (திவ். பெரி யாழ். 3. 1. 6.)

அரம்பு—குறும்பு. 'மேலைவரம்பிகந்தரம்பு செய்யுந்-கலியதுபிறவி' (சிந்தா. முத். ௧௨௬.)

அரம்பை—1. அசமநாகம். (இராசவைத்) 2. தெய்வப்பெண். 'செருவின்மாண்டவ ராரம்பையர்ச்சேர்குவரன்றே' (நடைத். நிலா. ௧௩.) 3. தேவவேசையருளொருத்தி. 'திலோத்தமை யரம்பை யுருப்பசி மேகை முதலோர்' (கூர்மபு. மேரு. ௬.) 4. வாழை. 'துன்னரம்பைநிரம்பிய தொல்வரை' (இராமா. வரைக்காட்சி. ௫௬.) [2, 3, 4. ரம்பா.]

அரம்பன்—தெய்வப்பெண். 'அங்கினிதிருந்த காலே யரமகளவனை நோக்கி' (கந்தபு. வள்ளி. ௨௩௭.)

அரமங்கை—தெய்வப்பெண். 'அரமங்கை யர் சாமரை பாங்க ரசைத்திட' (காஞ்சிப். பன்னி. ௨௧௪.)

அரமனும்பம்—வாழை.

அரமனை—அரசன்மனை. 'அரமனைக்கெய்து முனியம்பினேன்' (பாரத. ௧௪௧. ௬.)

அரமாதர்—தெய்வப்பெண்கள். 'அம்மென் ழுரலரமாதரொருவர்க்கொருவர்' (இரகு. திக்கு. ௧௦௫.)

அரமாவம்—காயுருவி. (மலை.)

அரம்—கடுக்காய்.

அரபியம்—அரவிந்தம்.

அரபியம்—1. அரண்மனை. (பிங்) 2. செல்வரீதி. 3. நிலாழற்றம். 'நிரைநிலைமாடத் தரமியங்கோறும்' (மதுரைக்காஞ்சி. சருக.) 4. பிரமி. (மலை.) [1, 2, 3, ஹ8-ஆ.]

அரபி—இரும்புமுறி.

அரபன்—அரசன்.

அர-ஹைந்திர்த்தங்கரகுள் ஒருவர். (திருக்கலம். காப்பு. உரை.)

அரம்—1. ஆயுத முதலியன வைக்கும் உறை. 2. கதவுத்தட்டு. 3. துன்னாகி. [அரார.]

அரி—கதவு. (கு.நி. எ-சக.)

அரி—சந்திரன்.

அரி—செவ்வெழும்.

அரலை—1. கடல் (குடா.) 2. கழலை. 'அயிலரி பரலையெழும்புள்' (பாரதி. 30) 3. குற்றம். 'சுரம்பினரையெழுவரி' (மலைபடு. உச.) [அது: முடங்கிப்பற்றன்மைபோலிருப்பதால் அரலையென்றுயிற்று.] 4. தூக்கை. 5. மரல். (குடா.) 6. விதை. 'அரலையுக்கனநெடுந்தா லாலை' (மலைபடு. காடக.) 7. கோழை. (வைத்தியபரி.) 8. கொடுமுறுக்கு. (மலைபடு. 24. உரை.) 9. பொடிக்கல். 'அரலைக்கற்க லால் சிவபரணை மறைத்திட்டானால்' (திருக்கோவை. பு. 5. 8.) [1, 2, 4, 5, 6. கு. நிகண். கக. ரகர. ஆடு.]

அரவர்க்கி — வேங்கடமலை. 'அரவர்க்கிரி சார்ந்தான்' (பாரதி. அருச்சுநன். கஉ.)

அரவர்கோடியோன் — துரியோதனன். 'அரவர்கோடி கொடியுயர்த்தோன்' (பாரதி. நென. குச.) [அரவம் - பாம்பு.]

அரவர்க்குதல் — 1. மனக்கலங்குதல். 'கண்ணம் புருவமு மாவஞ்செய்ய.' (சீவக. 2806.) 2. சத்தமிடுதல்.

அரவர்க்குதோன்—சிவன். (குடா.)

அரவண — 1. பாம்பாடிய படுக்கை. 'செவித்தாடரவணையயன்' (பாரதி. அருச்சுநன். கஉ.) 2. விஷணுகோயில்களில் அத்தசாமத்தில் நிவேதிக்கும் ஒருவகைச் சகுக்கரைப்பொக்கல்.

அரவணத்தல்—1. தழுவிக்கொள்ளுதல். (ஐகாம். உபா. 436.) 2. ஒதரித்தல். 'ஐயன் புரியு மரவணப்பும்' (பன்விடு. 27.)

அரவணையான்—விட்டுணு. 'அரவணையான் சிந்தித்தாரற்றமடி' (தேவார. திருவதிகை. க. திருநா.)

அரவணையம் — பமதண்டனை. 'அரவ தண்டத்திலுய்யலுமாமே' (திவ். பெரியாழ். 4. 5. 3.)

அரவப்பை — கருடன். 'அரவப்பைக யூரி' (திவ். பெரியாழ். 3. 5. 11.)

அரவம் — 1. ஆயிலியநாள். 'ஆதிநா கேட்டையரவம்' (விதாந. பஞ்சா. கக.) 2. ஆரவாரம். 3. இராகுகேது. 'வரியரவம் பெண்' (விதாந. பஞ்சா. கக.) 4. இரைச்சல். 5. ஒலி. (கு. நிகண். கக. ரகர. ச.) 6. சிலம்பு. 7. படையெழுச்சி. (வீரசோ. பொருட். கக.) 8. பதஞ்சலிமுனிவர். 'புலியரவம் கண்டு கொண்டாடவாரும் புராதனன்' (புலியூர். எக.) 9. பாம்பு. 'நச்சனை யரவமென்ன' (பாரதி. பதினான். கக.) 10. பேரொலி. 'அரவமானதியன்னையும்' (பாரதி. குரு. கக.) 11. மனக்கலக்கம். 'கண்ணம் புருவமு மாவஞ்செய்ய' (சிந்தா. முத்தி. 20அ.) 12. அதிமதுரம். [2, 4, 5, 10. ரவ.]

அரவமணிக்கல்—மணிக்கூடல்.

அரவீ—தமிழர். (அக. நி.)

அரவன்—சிவன். 'அரவன் பால்வெண் ணீற்றன்' (குத. எக்கி. பூ. நடசு. க.)

அரவாட்டிப்பச்சை—தொழுகண்ணி.

அரவாபரணன்—சிவன். 'அரவாபரணன் றந்தருளருமாமறை' (பாரதி. பதினான். ருக.) [அரவு - பாம்பு. ஆபரணம் - அணி.]

அரவாய்க்கடிப்பகை — வேப்பிலை. (மணி மேகலை. 7. 73.) [அரம்போன்ற வாயுடைய தாய்ப் பேய்க்குப் பகையாயிருத்தல்பற்றி வந்த பெயரென்பர். அரம்; வாய்; கடி (பிசாசம்); பகை.]

அரவித்தல் — ஒலித்தல். 'அரவத்தால் வரையைச் சுற்றியமரோடசார் கூடி-யர வித்துக்கடைய' (தேவார. திருநனி. எ. திருநாடி.)

அரவிதப்பாவை—திருமகள். (திவ். பெரியாழ். 5. 2. 10.)

அரவித்தம் — 1. தாமரை. (திவ். திருகேடு. 21) 2. காரைப்பறவை. 3. பஞ்சலோகத்தொன்றாகிய செம்பு. [அரவிந்.]

அரவிந்தலோசநன் — அரனேறி.

அரவிந்தலோசநன்—விட்டுணு. ‘அனைத் துலகுமுடைய வரவிந்தலோசநனை’ (நாலாயிர. திருவாய்மொழி. 6, 7, 10.)

அரவிந்தன் — பிரமா. ‘அரக்கரவிந்தன் குலத்தோர்’ (கல்வளை.) [தாமரைப்பூவி லிருக்கிறவனென்றபடி.]

அரவிந்தாக்கன்—விட்டுணு. [சுரவிந் - தாமரை. சுசு - கண்ணன்.]

அரவிந்தை—இலக்குமி. ‘அரவிந்தையன் னனை’ [சுரவிந் - தாமரையுடையான்.]

அரவின்தி—இரசதம்.

அரவினன்—ஆயிலியம். (திவா.)

அரவிசம்—பாதரசம்.

அரவு—1. ஆயிலியம். (இராசவைத்.) 2. பதஞ்சலிமுனிவர். ‘புலியோடரவுதொழுங் கூத்துடையவர்’ (வெங்கை. - ௩௪௭.) 3. பாம்பு. ‘நச்சாடரவணையான்’ (பாரத. பதினமூ. ௧௦௮.) 4. வைக்கோற்பழுதை. ‘கிட்டுவார்பரி நிறுத்துவாரர வுருட்டுவார்’ (திருவிளை. மண்சுமந்த. ௫.) 5. விடம்; ஆகு பெயர். (ஐக்குறு.) 6. ஒலி. ‘பாய்குழக்கன்றி னர்ப்பரவும்’ (திருக்காளத். பு. 2. 7.) 7. தொழிற்பெயர்விருதி. ‘தோற்றரவு’ (ஞான வா. தேவபூ. 1.)

அரவுதல் — 1. வருத்துதல். ‘வேளரவு கொங்கையினமங்கையர்கள்’ (தேவா. 686. 2.) 2. அரவஞ்செய்தல். ‘வண்டரவு கொன்றை’ (தேவா. 89. 3.)

அரவுநான்—ஆயிலியநான்.

அரவுயர்த்தவன் — துரியோதனன்.

அரவுருட்டுதல்—வைக்கோற்புரிபை உடைப் பிற்செலுத்துதல். (திருவிளை. மண்சுமந்த. 5.)

அர்வேனுந்துதி — கருமசாந்தி. (தைல. அரும்பத்.)

அரவோலி—ஹர என்று சொல்லுஞ்சத் தம். ‘அரவோலியாகமங்களறிவாரறிதோத் திரங்கள்’ (தேவார. நொடி. அ. சுந்தர.)

அரவோள் — பதஞ்சலிமுனிவன். ‘சீர வோனும்’ (கோயிம்பு. நடராஜ. ௭௦.)

அரளல் — அரளுதல். ‘அரண்டாரசிலர்’ (இராமா. இலங்கையழி. ௪௪.)

அரளி—1. நாரிமரம். 2. பீநாரிமரம். 3. பெருமரம். 4. ஒருவகைப்பூச்செடி; இது அலரியின் மருட.

அரளித்தொக்து — பீநாரிமரப்பட்டை.

அரளுதல்—பிரமித்தல், மிகஅஞ்சுதல்.

அரற்றல்—1. அரற்றுதல். 2. யாழ்நரம் போசை. (பிங்கல. ௧௪௪௧.)

அரற்று—1. ஒலி. ‘அரற்றொடு குறைந்து வீழ்ந்தும்’ (கந்தபு. சூரப. வ. ௪௮௮.) 2. புலம்பல். ‘தேவந்தியடற்று’ (சிலப். 29.)

3. குறிஞ்சியாழ்த்திறவகை. (திவா.) 4. பலவுஞ்சொல்லியழுது தன் குறைகூறுதல், வாய்விட்டழுதல். (சிந்தா. நாம. ௨௭௩. உரை.)

அரற்றுதல் — 1. அலறுதல். ‘அறுமறையின்னமுங்காணாதரற்ற’ (நாயு. ஆகார. ௪.) 2. புலம்பல். ‘கல்லுயர்பொருப்பினிடகாம ரடிசெல்ல - வல்லனகொலென்றமணிநூபுர மரற்ற’ (கந்தபு. தெய்வ. ௨௩௦.) 3. ஒலித் தல். ‘நோன்கழல் - கல்லென வரற்றிடக் கழலிற் பூட்டினான்’ (கந்தபு. முதனுட்பா. ௨௨.) 4. சத்தமிட்டுச்சொல்லுதல். ‘அங் கசரீரியரற்றியசாபம்’ (பாரத. புட்ப. ௭௯.) 5. பலவுஞ் சொல்லித் தன்குறை கூறுதல். (தொல். பொருள். 260. உரை.)

அரன்—1. இரௌத்திரமூர்த்தம்; இது: பகலிலும் இரவிலும் முதலில் நிகழுமுகூர்த்தம். (விதாந. குணகு. ௭௩.) 2. எப்பொருட்கு மிறைவன். 3. சிவன், சங்காரகர்த்தா. (சிவ தரு. ஐவகை. ௩௩.) [பக்குவான்மாக்க ளுடைய பாசத்தையரிக்கையினாலே யர னென்னும் நாமத்தையுடைய சிவன் என்பர் சிவாக்கிரயோகியர். சி. சி. அ: சு. சிவாக்.] 4. திரிகாலனித்திலே காமிகாகமங்கற்றுக் கொண்ட ஒருவன். (த. நி. போ. ௧௫௮.) 5. பதினேருருத்திராரிலொருவன். 6. மஞ்சட் பூண்டு. [1-5. ஹர.]

அரன்மகன்—1. குமரன். 2. விநாயகன். 3. வீரபத்திரன்.

அரன்றேழன்—குபேரன். [ஹர - சிவன். தோழன் - நண்பன்.]

அரனன்—திருவாதிரை. (பிங்.)

அரனிடத்தவன்—உமாதேவி. [சிவனுடைய இடப்பக்கமுடையவனென்றபடி.]

அரனேறி—ஒரு சிவாலயம். (பெரியபு. திருஞாந. ௫௧௩.)

அரா—1. அராவென்னேவல். 2. ஆயிலிய நாள். 'முற்றிலராவழல்பூரமுன்று - மகம் லிற்பரணியதோமுகம்' (லிதாந. பஞ்சா. ௧௮.) 3. நாகமல்லி. (இராசவைத்.) 4. பாம்பு. 'பொங்கராவெயின் மணிப்பூனும்' (பாரத. பதினாறு. ௨௦௮.)

அராரோர் — இராகுகேது. 'அராக் கோளிரண்டும்' (சேந்தன் திவாகர. ௧௨.)

அராத்திதவம்—வித்தியாதத்துவம் எழி னோன்று; அது: வித்தையிலிருந்து தோற்றிப் போகத்திலே யாசையை யெழுப்புவது. 'வித்தியாதத்துவத்திலே யராகத்தவந் தோன்றி யான்மாக்கள் செய்த கன்மத்துக் ட்டாகப் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்த சுக துக்காறுபவர்களை மேலுமேலும் புசிக்கையின்பொருட் டிச்சையைப்பண்ணிற்கும்' (சி. சி. ௨: ௫௩. மறை.) [ராமு; தலை:]

அராவணம்—புருஷத்தத்துவத்திற்கும் அராகத்தத்துவத்திற்கும் அபிமானத்துவதை. (சி. சி. ௨: ௪௧. சிவாக்.) [ராமு; ஹமவக்.]

அராகம்—1. இச்சையின்மை. [சாராமு: அ - எதிர்மறை. ராம - விருப்பு.] 2. அடக் காத்த இச்சை. 'அரகர வராகயில ரானவர் பாரவும்' (சேதுபு. சருவ. ௨௧.) 3. ஒருவன் தான் விரும்பியபெண்ணைப் பெறாதபோது மிகவும் வருத்தம் யுழைப்படி யாசையைச்செய்வது. (சி. சி. ௨: ௮௦. மறை.) 4. இராகத்தத் துடம். 'அருந்தின்பத்துன்பமுள்ளத்தறிவி னுக் கராகமாதி - தருந்தன்வேதனையாக் காட்டி' (சி. சி. அனவை. ௪.) 5. இராகம். 'பாடமொடராகத் தாளயிம்மூன்றும் பகர்ந் திடு முறைவினாற் பரதம்' (திருவினா. மாநி யாடி. ௮.) இது: பரவிமுதற்குறிஞ்சியீற யுள்ள ௨௨-௪௪ வரையறைப்படினும் இவ் வரையறைபுள் அடக்காது; கெஞ்சு, மிடறு, காக்கு, முக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், தலை பென்னும் எட்டுத்தாக்கனினின்று எடுத் தல், படுத்தல், கவிதல், கும்பித்தல், குடிமை, குலி, உருந், தாக்கு என்னும் எட்டுக்கிரியைகளால் இன்னும் பலவகைப்படும். 6. கலிப்பா வுறுப்புள் ஒன்றாகிய முடுகியல். அது: அள வடிமுதலாக எல்லா அடியாளும் வந்துகான் கடியிற் குறையாமலும் எட்டடியில் மிகாமலு மிருப்பது. (இலக்கணசிக். ௪௪.) 7. சிவப்பு.

(பிங்.) 8. செம்பராகம். 'செய்யராகமழிய' (இராமா. நீர்வினா. ௧௬.) 9. பாலையாழ்த் திறம். (சூ. நிகண். ௧௦: ௩௩.) 10. பொன். 11. தக்கராகம். (பிங்.) [ராமு என்னும் வடமொழி தமிழில் அகாரம்பெற்று அராக மென நிற்பலன்றி இராகம் என இகாரம் பெற்றும் நிற்கும். 2. 10. ராம.]

அராகவோத்தாழிசைக்கலிப்பா — வண் ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா. அது: தரவுந் தாழிசையும் வந்தபின் வண்ணகமும் அதன் பின் அம்போதரங்கமும் அதன்பின் தனிச் சொல்லும் சரிதகமும் வந்து ஆறுறுப்பினால் முடிவது. (இலக்கணசிக். ௪௬.)

அராகித்தல்—இடையறாது கடுகிச்செல்லு தல். (தொல். பொருள். 464. உரை.)

அராகம்—(தேசம்) அரகியலற்றிருக்கை. (கோயிலொழுது. 86)

அராட்டுப்பிராட்டு—போதியதும் போதா ததுமானது. (சூ. 3. 7. 3)

அராத்தல்—1. அராவுதல். 2. சிந்தித்தல். 3. முட்டுதல். [வழக்.]

அராத்திரி — கைலாசமலை. [ஹராஜி: ஹர - சிவன். ஸுஜி - மலை.]

அராத்துதல்—அராத்தல்.

அராதி—சத்துரு. [சாராதி.]

அராந்தாணம்—சைனப்பள்ளி. 'தவலருஞ் சிறப்பினரார்தாணத்துளோன்' (மணி. 3. 87)

அராநீப்பு—பிழகொடாதநேசம். [வழக்.]

அராபதம்—வண்டு. 'தக்கராபதநெருங்கு தொங்கலணி தாமவேலடலரக்க' (பாரத. மணிமான். ௧௦௧.)

அராய்பை—1. கழுதை. 2. தும்பை.

அராய்—1. கெட்டவன். 2. கெட்டவன்.

அராமுனி—பதஞ்சலிமுனி. 'அராமுனியீது வேண்டும்' (திருவினா. வெள்ளி. திருக்கூ. ௨௫.)

அராலம்—1. கொடுவான். 2. மதம்பிலிற் றும் யானை. 3. வினத்தது. [சாராமு.]

அராவை—1. காட்டியப்பெண். 2. வேசை. [சாராவை.]

அராவணம்—புலம்பாமை. 'ஞாலம்-அரா வணமதாவவதரித்திடுமருட்டிதரா' (சேதுபு. இராமனருச். ௫௬.)

அராவணை—அரி.

அராவணை—அரவணை.

அராவல்—1. அழுத்தல். 2. உரிஞ்சுதல். 1-2. வையராவிய மாரன்வாளியும் வானிலா நெடு வர்டையும் - மெய்யராவிட வாலிசோர் (இராமா, கைகேசி, ௫௪.) 3. மின்டல்.

அராவாரம்—கொடிமூன்றிரி. 'மதுமாங்கனி மாதுலங்கம்-கதலியராவாரம் கொளுஞ்சி' (தைல, தைலவ, ௧௩௫.)

அராவதல்—1. அரத்தாற்றேய்த்தல். 2. உரசுதல். 'பொருப்பராவியிழிபுன்ல்' (தேவா. 360, 7.) 3. மாறுபடுதல்.

அராவை—1. கருடன், 2. கிரி, 3. மயில்.

அரானகடாழதம் — நிருத்தக்கை முப்ப தனுளொன்று. (சிலப். அரங்கே, ௧௨.) [இது: சுத்தானந்தப்பிரகாசமென்னும் தமிழ்ப்பரத னூலிற்காணப்பட்டதென்றார்.]

அரானம்—1. இருவாட்சிச்செடி. 'ஓம்பு புளியாரை மருக்கொழும் தராளம் பதின் மூன்றும்' (தைல, தைலவ, ௧௩௫.) 2. குங்கிலியம். (தைல, தைலவ, ௧௧௧.) 3. இணையாலிணைக்கையினொருவகை; அது பெரு விரல் குஞ்சித்துச் சுட்டுவிரன் முடக்கி ஒழிந்த விரன் மூன்றும் நிமிர்ந்து வளைவது. 'அராளமாவதறிவரக்கிளப்பிற் - பெருவிரல் குஞ்சித்துச் சுட்டுவிரன்முடக்கி - விரல்கண் மூன்றும் நிமிர்த்தகம் வளைத்தற் - குரிய தென்பவுணர்ந்திசினோரே' (சிலப். அரங்கே, ௪௮. உரை.)

அரி—1. அக்கிநி. 2. அக்கிநிதேவன். 'அரியும் மெனது கூறு நீலனென் மறைந் திட்டானால்' (இராமா. திருவவ, ௨௭.) 3. அக்கிநிதானுடைய ஒன்பதுபுத்திரர்களிலொரு வன். 'கிம்புருடனரிகேதுமாலன்' (கந்தபு. அண்டகோ. ௨௮.) [அக்கிநிதானென்பது சுழியு என்பதன்விகாரம். சுழிபு என்பது மிருகேந்திரம் அத்வப்பிரகாசனம் ௧௭-ஆஞ் சுலோகத்திற்காணப்பட்டது.] 4. அடர்பு. 5. அரிசி. 'வாலரி கழுவிய வண்ணச்செம் புன்ல்' (சிந்தா. காந். ௩௩௮.) 6. அரித்தல். 'அரிக்கடினினியம்' (மதுரைக்காஞ்சி. ௪௧௨.) 7. அரிதல். 'ஆக்கரிய மூக்குங்கையரியுண்டா ளென்றாரை' (இராமா. சூர்ப்பநகை. ௧௨௫.) 8-10. அரிபென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகையும். 'ஆலேவாய்க் கரும்பின் ரேனு மரிதலைப் பாளைத் தேனும்'

(இராமா, நாட்டு. ௧. வி - கை.) 11. விட்டுணு. 12. அழகு. 'அரிநீரவிழ்நிலைமல்லி' (கலித் தொகை. ௧௧.) 13. அறுத்தல். 'அரிபுகும் பொழுதில்' (மதுரைக்காஞ்சி.) 14. ஆயுதம். (சூ. நிகண். ௧௧: ௩௪.) 15. ஆவணிமாதம். (இராசவைத். ௧௪௦.) 16. ஆமென்றும் என். [அரியாகிய உட்பகைகள் ஆமென்றும் குறிப்பிப்பற்றிவந்த பெயர்.] 17. இந்திரன். 'அரிநிரு முன்னரெய்தி' (கந்தபு. திருவிளை. ௩௭.) 18. வெற்றி. 19. இயமன். 'ஆருயிர் கொண்டிடு மரித னூர்தியும்' (கந்தபு. தான. ௪௦.) 20. இலக்கிந்திற் காருமிடம். 21. ஈர்வான். 22. உட்டுளை. (சூடர்.) 23. பகை (பிங்). 24. உருக்குமகவசவரணுக்குமகனும் விதர்ப்பநாட்டரசலுமாயிருந்த ஒரு வன். (மச்சபு. போச. ௧௦.) 25. உருளை. 26. ஐம்மை. 'அரிமயிர்த்திரன்முன்கை' (புறநா. ௧௧.) 27. ஒருதாளம். (சூ. நிகண். ௧௨. ௧௦௨.) 28. ஒன்பதுகண்டங்களுளொன்று. 29. கடடில் (திவா). 30. கடல் (பிங்). 31. கடுக்காய். (இராசவைத். ௧௪௩.) 32. கணவரி. செவ்வரி. 'அரிமதருண்கணர்' (கலித்தொகை. ௧௧.) 33. கபிலநிறம். 34. கருங்காலிமரம். 35. கருங்கினி (பிங்க. ௨௩௫௧.). 36. கருஞ் சிவப்பு. 37. கள்ளு. (சூ. நிகண். ௧௧. ௩௪.) 38. காகம். (இராசவைத். ௧௪௧.) 39. காற்று. (பிங்). 40. கினி. 'மாப்புக்கரியுங் குயிலும் பயில்பொழில்' (பழமலையந்தாதி. எள.) 41. கிரணம், ஒளி. 'அரிமணிச்சிலையின் சலாகையால்' (பாரத. இந்திரப். ௨௩.) 42. கீழ்க்காய்நெல்லி. (இராசவைத். ௧௪௩.) 43. குதிரை. 'நன்றிகொ ளரிமக நடத்த வெண்ணியோ' (இராமா. திருவவ. ௮௧.) 44. குசத்தீவிலுள்ள ஒருமலை. 'அரியெனங் குன்றும்' (கூர்மபு. பிலக்க. ௨௭.) 45. குயில். 46. குரங்கு. 'அரிமினஞ் சென்ற சென்ற வடவிக ளனைத்தும்' (இராமா. மீட். ௧௧௧.) 47. குற்றம். (சூ. நிகண். ௧௧: ௩௩.) 48. குன்மம். (இராசவைத். ௧௪௩.) 49. கூர்மை. (சூ. நிகண். ௧௧: ௩௪.) 50. கொடுவேலி. (மலை.) 51. வெண்புகை. (ஆசிரிய நிகண்டு.) 52. கொள்ளின்னெவர். (இராசவைத்.) 53. சத்துரு. 'தங்க, டிராரியே வலினால் வந்த திலோத்தமை' (பாரத. இந்திர. ௪௩.) 54. சந்திரன். (பிங்). 55. சிங்கம். 'அரியெனும்'

பெயர்பொறுமையில்' (பாரத. காண்டவ. ௩௭.) 56. சிங்கமுகன் என்னும் ஆசான். 'திறலிக்கினவல்' (கந்தபு. கிரவுஞ்ச. க.) 57. சிங்கராசி. 'மறியரியாறின்' (விதாந. குணகுண. சாநு.) 58. சிலம்பு (பிங்). 59. சிலம்பு முதலியவைகளுக்குள்ளிடுமணி. 'சில்லரிச்சிலம்பின்வன்வார்' (சிந்தா. கோலி. ௫௦.) 60. சிவன். 'முராரிநாராயணனரி முதற்புகழ்வுறநாமங்கள் - வினையிலந்தனார் காரணவள்ளினவ்விமலையுணர்த்து ம்மே' (குற. எக்தி. பூ. ௩௩. க.) 61. சரம். (இராசவைத். ௧௫௬.) 62. சூரியன். 'சில வெனக்கென வரியெனக்கென நீதியொப் பன வீதியே' (அரிச்ச. இந்திர. ௧௪.) 63. செம்மறியாட்டுக்கடா. 'அரியினெடுதரக்குற வாடுமே' (மச்சபு. கைமி. ௩௦.) 64. சோலை. (பிங்.) 65. தகட்டுவடிவம் (பிங்). 66. தவனை. 'தொல்லையோர்பிரமன்னுஞ்சிய காலத்தோன்றியரித்தமலரிபோற்-செல்ல மாரக்காட்டன்' (கந்தபு. திருநகர. ௭௭.) 67. தான்றிக்காய். (இராசவைத். ௧௬௩.) 68. திருவோணநட்சத்திரம். 'அரிமகக் குன்றிருபான்' (விதாந. குணகுண. ௨௭.) 69. துண்டம். 70. துளசி. (தைல. தைலவ. ௧௩௫.) 71. தேர் (பிங்). 72. நித்திரை. (பிங்கல. ௩௦௮௫.) 73. நிறம். 'வெள்ளரி வெள்ளசோறு' (மலைபடு. ௪௬௫.) 74. நீர். (விசுவநீகண்டு.) 75. நீர்த்தொட்டி. (மேதிநி கொசும்.) 76. நெருக்கம். 77. நெல். 'அரி மண்டலம்புகைத்து' (தைல. தைலவ. ௮௪.) 78. நெற்கதிர். 'எறிதருமரியின்சும்மை யெடுத்தவானிட்டபோர்கள்' (இராமர். காட். ௨௧.) 79. நெற்கதிர்களின் பசுங்காய்த் தன்னை. (இராசவைத்.) 80. நெற்குடு. 'என்னாவரிமானுடர்மிகுப்ப' (இலக்கணவி. ௧௭௧. ௨௨௪.) 81. விசி (பிங்.) 82. மஞ்ச னிறம். 83. பச்சை(பிங்). 84. மக்களதுயி லீடம். (பிங்.) 85. பர்த்திருமரியென்னும் புனவன். 86. மருதப்பறை. 'அரிக்குடாரி பின்பாமை மிளிர்' (புறநா. ௨௪௬.) 87. பன்றி. 'அரிக்குறையடிவான' (திருவினா. கிக்குறவி. ௧.) 88. பனைமட்டைக்கருக்கு. (இராசவைத். ௧௪௮.) 89. பாம்பு. 'கரத் தரிக்கெனக்கட்டாணர்' (திருச்செத்தி னிரோட்ட.) 90. பிரமன். 91. புகை. 'சாதி

நறுந் தைலவரி யார்க்குநிறை யாயுடந்தளித் தாலென' (தைல. கடவுள்வா. ௫.) 92. பொடி. (இராசவைத்.) 93. பொன். 'அரித் தேர்நல்கியுமமையான்' (பெரும்பாண. ௪௬௦.) 94. மறுடன். 95. மஞ்சனிறம், செந்நிறம். 'அரித்தளிர்மெல்லனை' (இராமா. மிதிவே. ௮௧.) 96. மயில். 'அரியினெடுமரியுறவாடு மால்' (மச்சபு. கைமி. ௩௦.) 97. மரகதம். (சூ. நிகண். ௬: ௬.) 98. மரவயிரம் 'அரி கிணைமுழக்கி' (கல்லாட. ௫௩.) 99. மலர் மாலை (சூடா). 100. மலை. 101. நீர்த்திவலை. (திவா). 102. மூக்கில். 103. மென்மை. 'மெல்லிலையரியாம்பலொடு' (மதுரைக்காஞ். ௨௫௨.) 104. யாழின்நரம்பு. 'அரிக்குறற் தட்டை' (மலைபடு. ௬.) 105. வண்டு. 'அரி விரசந்துழாய்' (பாரத. இராய. ௧௭.) 106. வரி. (சூ. நிகண். ௧௧: ௩௩.) 107. வலிமை. (சூ. நிகண். ௧௧: ௩௪.) 108. வாயுதேவன். 'இரண்டரிகளருளாண்மையோரும்' (பாரத. இராச. ௧௭.) 109. அன்னம். 110. கதிர் அறுக்கும் பருவம் (பெரும்பாண. 202.) 111. கண். 'அரிமுதிரமரர்க்கரசன்' (கல்லா. 9). 112. தெருச்சந்தி. (பிங்.) 113. சக்கரம். (பிங்.) [1, 2, 3, 11, 15, 17, 18, 20, 25, 29, 32, 34, 36, 37, 40, 41, 42, 44, 46, 47, 54, 55, 56, 57, 60, 61, 62, 66, 74, 82, 83, 85, 89, 90, 91, 93, 94, 95, 96, 97, 108, 109. ஹரி; 16, 21, 24, 26, 35, 53, 75, 81. அரி.]

அரிக்கண்சட்டி — அரிசியரித்தற்குச் சிறு துவாரங்கள் விட்டுச் செய்யப்பட்ட சட்டி.

அரிக்காந்தி—விஷ்ணுக்கிராந்தி. 'புனர்நவ மரிக்காந்திதாழை' (தைல. தைலவ. ௭௩.)

அரிக்காரன்—1. தூதன். 2. வெள்ளித் தடிபிடித்துக் கட்டியயக்கூறுவோன். (லெக் லிகன்.)

அரிக்கி—கடுக்காய்.

அரிக்கிராவி—கெல்வகையினென்று. (லெக் லிகன்.)

அரிக்குதல்—அரித்தல்.

அரிக்குறல்—1. அரித்தெழுமோசை. 2. இனியகுறல். 3. தவனைச்சத்தம். (1, 3. ஐக்குற.)

அரிநாட்டம்—1. ஒரு விரதவேடம்; அது: படலமாக இருப்புத்தகடுகளினைத்துச்

அரிகண்டம்பாடுதல் — அரிசம்.

செய்து தன்னை வறுத்தும்படி கழுத்திலே மாட்டிக்கொள்ளும்வேடம். 2. தொந்தரவு. 3. நவகண்டங்களுளொன்று. 'அரிகண்டத்து வாழ்வோர்' (கந்தபு. அண்ட. ௪௦.)

அரிகண்டம்பாடுதல் — சமுத்திரபாடவும் பாடத்தவறினால், கத்தியினால் அரியப்பட்டவு மிசைந்து கழுத்திலே கத்திகட்டிக்கொண்டு பாடல். (பாவலர்சரித். ௧௦௨.)

அரிகயிறு—அரிநூற்பொறி. (சிந்தா. நாம. ௭௫. உரை.)

அரிகரமுரன் — அரிகரபுத்திரன். (சூ. நிகண். க: ௨௮.) [ஹரி - விட்டுனு. ஹர - சிவன். கூரார - மகன்.]

அரிகரப்பன்—ஒரு கரப்பன். [வழக்.]

அரிகரப்பான்—வாதக்கரப்பான். 'குட்டரி கரப்பான் வெய்யமருத் தணிமருட்காய்கள் வதப்பும்போம்' (தைல. தைலவ. ௧௩௩.)

அரிகரபுத்திரன் — ஐயனர். 'அத்தகுந்திரு மைத்தற்கிரகரபுத்திரனெனநாமம்புனைந்து' (கந்தபு. மகாசாத். ௫௦.) [ஹரிஹர பாகு: ஹரி. விட்டுனு. ஹர - சிவன். பாகு - மகன். விட்டுனு மோகினியென் னும் பெண்வடிவங்கொண்டபோது அம் மோகினியைச் சிவன் கூடிப் பெற்றபிள்ளை யென்பார்.]

அரிகரன்—விஷ்ணுவும் சிவனும் கூடிய மூர்த்தி.

அரிகரி—அத்திக்கொழுந்து.

அரிகல்—மகாமேரு.

அரிகன்—பகைவர். (சூ. நிகண். உ: ௫௧.) [அரிபென்னும் பேரின் பன்மைச்சொல்லாத லால் அப்பெயரின் பொருளனைத்துக்கும் பன்மையாம்.]

அரிகளவம்—நதி.

அரிகறையான்—1. அரிக்குங்கறையான். 2. தொந்தரவுகொடுக்கிறவன். [கறையா னரிப்பைப்போல இடுக்களைசெய்கிறவன் என்றபடி.]

அரிகாரம்—சீனக்காரம்.

அரிகால் — அரிதான். 'அரிகாலின்கி முகூடமன்நெல்லே' (பொருந. தனிப்பா.)

அரிகிணை — மரவயிரத்தினம் செய்யப் பட்ட ஒரு மருதநிலவாத்தியம். 'அழலலிர் மணிப்பூண்மள்ள ரரிகிணைக்கிசையவூதுங் -

குழலிசையறுகான்மாதர் குழலிசையறுகார் கூட்டம்' (அருணாசலபு. திருக்கண். ௪௫.)

அரிகிணை—அறைக்கீரை.

அரிநூல் — கரகரத்தநூல். 'அரிநூற் கோழிநாமத் தரவவட் கடித்ததாக்' (சிந்தா. ௧௧௧. ௧௧௧.)

அரிகூடம்—கோபுரவாயில் (யிங்).

அரிகேசம் — சூரியன்கதிர்களினென்று. 'ஆதவன் கதிரி லேழ்கதிர்சிறந்த வவற்றி னிற் சுசமுணத்தோடு - மேதமற் றெளிரு மியலரி கேச பிரண்டும்வான் புதற்கொளி வழங்கும்' (சூர்மபு. ஆதவர்க. ௧.)

அரிச்சந்திரம் — 1. பிரதிட்டாகலையிலே தேயுதத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரியா. ௨௧-ஆம் சுலோ. உரை.) [ஹரிஸூநு:] 2. கூரைக்கை தாங்குக்கட்டை. (லெக்லிகன்.)

அரிச்சந்திரன் — சூரியகுலத்தரசர்களு ளொருவன்; இவன்: திரிசங்குவின் மகன். அறுவகைச் சக்கரவர்த்திகளிலொருவன் 'ஹைமாலயாணைச் சத்தியாதனன்ற னுயிர் நிகரெழிலுடைமைந்த - னேடலிழ்நறுந்தார் மன்னவர் போற்று மடலரிச் சந்திர னென் பான்' (சூர்மபு. சூரியன்மர. ௩௪.) [ஹரிஸூநு:]

அரிச்சிகன்—சந்திரன்.

அரிச்சுவடி — அரிவரிமெழுதப்பட்டனடு.

அரிசட்டுவர்க்கம் — காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மற்சரம் என்னும் ஆறு உட்பகையின் கூட்டம். (மணிமேக. ௧௦௨. பக்.) [சூரி - பகை; வுடி - ஆறு; வர்க்க.]

அரிசந்தம் — 1. ஐத்தருவிலொன்று. 2. செஞ்சந்தம். 'மலாரிச்சந்தநவாசம்' பாரத. அருச்சுனன்வ. ௧௫௮.) 3. தாமரைப்பூந் தாது. 4. நிலவு. 5. மஞ்சள் [ஹரிஸூநு:]

அரிசம்—1. அமாவாசை அதிகமும் பிர தமை குறைவுமாகக் கூடிநிற்குந் திரம். 'சொல்லமாவாசை மிஞ்சிந் பிரதமைதலங்கு மந்நா-னொல்கலி லரிசமென்பர்' (மச்சபு. புருரவா. ௨௭.) 2. மகிழ்ச்சி. (சி. சி. உ: ௮௦. மறை [ஹவு-க: அரிசமாவது புத்திர மித்திராதிக்கைக்கண்டு களித்து இனியெமக்

அரிசாம்—அரிட்டாநகம்.

கொன்றங் குறைவில்லை பென்கை.] 3. மிளகு. 4. மஞ்சள்.

அரிசாம்—1. எலுமிச்சை. 2. சரக் கொன்றை. (மலை.) [அரிசயமென்பதை அரிசலமெனவும் கூறுவர்.]

அரிசாம்—சிவன். [ஹரி - விட்டுணு. வர - அம்பு. விட்டுணுவை அம்பாகக்கொண்டவரென்றபடி.]

அரிசர்—அத்திக்கொழுந்து.

அரிசாம்—1. மஞ்சள். 'அரிசனமேனி கல்லான்' (கந்தபு. தெய்வ. அள.) 2. மஞ்சள் விரலிய கலவைப்பொடி. 'ஓசனத்தலனி ரொட்டியரிசனஞ்சாத்தி' (பெரியபு. தடுத்தாட்ட. கடு. உரை.)

அரிசா—பெருங்குமிழ் (மலை)

அரிசாயாம்—மாலிலிக்கு.

அரிசி—1. உமிழுடைப்பொருளில் நம்பி கற்றறி பெருக்கப்பட்ட உட்பொருத்தம். 'பண்ணுள்ளப் பரிசியெயானாலும்' (வாக். உட்பொரு.) 2. விதைமுதலியவை. [அதன் பரிசியெயானால், எலுமிச்சை. கார்புகா அரிசி, மலையா அரிசி, வெட்டபாலபரிசியென ஒளவுத உணவுக்காக குறுவகையரிசி யுண்டென்பர் உத்தியோ.] 3. கலக்காய்.

அரிசாயாம்—பழையவரிவகையினைப் பெற்ற (மலை. கண்.)

அரிசிப்புள்—உத்க்காய்ப்புள். 'அரிசிப் புள்ளாந்தமோட்டின' (சீவக. 43.)

அரிசிபந்த—சொறிகிரங்கு.

அரிசில்—1. ஒருதி. 'அரிசிறென்கரை பதனாதிருப்புத்தாள்' (தேவார. திருப்புத். 10. சு.) [இது, 'அரிசொல்' என்பதன் திரிபு.] 2. திருப்புகழ்.

அரிசு—1. பிளகு. 2. தேன்.

அரிசாயம்—கும்பகோணத்துள்ள ஒரு தீ. 'அரிசாயக்காப்புத்தாள்' (பெரியபு. தடுத்தாட்ட. கடு.)

அரிசோபார்த்தாயம்—மூலபகத்தாம். (சீவக. 102.) [அரிசுலாஷ் - மூலம். உகதூரம்.]

அரிசோபோம்—ஆன்குறியில்வரும் ஒரு பகைப்பாகம்; அது: வாத பித்த கலக்கள் பூரித்த மாமிசக்கூர் பதனாதிருப்போது

பிறப்பதும், அப்போது ஆன்குறியிலுள்ளி லாவது வெளியிலாவது நமைச்சல், அவ்விடக் களில் மூலரோக முளைக்கப்போலுஞ் சிறு சிறு காளான் முளைக்கப்போலும் மாமிசம் எழும்புதல், அவைகளில் மிகவும் வியர்வை கசிதல், இரத்தம் வடிதல் என்னும் இக் குணங்களுண்டாவதுமானது. (சீவக. 102.) [அரிசுலாஷ் - மூலம்.]

அரிசோவர்த்தமரோகம்—கண்ணிமையில் வரும் ஒருவகைரோகம்; அது: இமைச்சந்தி களிலே தூர்மாமிசம்வளரக் கண்களிலே மரத் தல், மிணுமிணுப்பு, எரிச்சல், சிவப்பு என்னும் குணங்களுண்டாதல். (சீவக. 103.) [அரிசுலாஷ்; வத-13.]

அரிட்டநூநன்—விட்டுணு. [அரிஷ்ட ஸூநி. 2. அரிஷ்ட - ஓரகரன். ஸூநி 2. கொன்றவன்.]

அரிட்டநேம்—1. சூரியனுடைய துவாதச சாரதிக்குளொருவன். 'கோங்கிள முலையார் நால்வரை யரிட்ட நேமிகைக் கொள்கெனக் கொடுத்தான்' (கூர்மபு. அந்தகா. ச. வி-ணி. 102.) 2. சைநமத்திலுள்ள இருபத்து நான்கு தீர்த்தகரனார் இருபத்திரண்டார் தீர்த்தகரன். [அரிஷ்ட; நெழி.]

அரிட்டம்—1. அதிட்டகீநம். 'சாடுநோ யாதி - யளவில்லாதபல்லரிட்டங்களானுக் கவும்' (திருவாணை. நான. க.) 2. கள்ளு, மது. 3. காகம். 'எங்குஞ்சங்கவரிட்டவிரக்கமே' (இரகு. திக்கு. கஅடு.) 4. தீங்கு, கேடு. 5. துன்னிமித்தம். 6. நல்லதிட்டம். 7. நாரை. 8. பிரசவமண்டபம். 9. பிறவிக் குற்றம், சென்மதோஷம். (பிங்க. 100அசு.) 10. மாணக்குறி. 'இவைமுன்னைய வரிட் டங்க செய்துங்காலை' (குத. எக்கி. பூ. சசு. உசு.) 11. முட்டை. (சூ. நிகண். 10: சசு.) 12. மோர். 13. வெள்ளுள்ளி (மலை). 14. வேப்பமரம் (அகநி). 15. கடுகுரோகிணி. 16. மிளகு [அரிஷ்ட].

அரிட்டன்—ஓரகரன். [அரிஷ்ட.]

அரிட்டாநகம்—1. அபசயம். 2. ஏக்கம். [அரிஷ்டாநக.]

அரிட்டித்தல்—அரித்திராப்பிரமேகரோகம்.

அரிட்டித்தல்—கொல்லல்.

அரிட்டை—1. கடுரோகிணி (தைல. தைலவ. உரு.) 'அதிபலை' பார். 2. கந்தருவராபிரவர்தாய். (சுடம்பு. வாணச. கூ.) 3. தீங்கு. 'நந்துயராமரிட்டையோதம்' (அருட்பா. 2. ஸ்ரீசிவசன்முக. 4.)

அரிடணம்—1. சதாசிவனுடைய பஞ்சமுகங்களுள்ளொன்றாகிய ஈசானமுகத்தினிற்குக் கலைகளுள்ளொன்று. (த. நி. போ. நூ. ௧.) 2. சந்தோஷம். 3. நித்தியயோகங்களுள்ளொன்று (வருஷாதி). 4. மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களிலொன்று. [ஹஷ்ட-கண்.]

அரிடம்—1. அரிட்டகேம். 'அரிடமானதன்விதியினால்' (பாரத. நிரை. சா. ௩.) 2. கடுரோகிணி (மலை). 3. கேடு. 'ராவணபுயாரிடநிராமயசரோருகரனருள்பாலா' (திருப்பு. நூ. ௩.) 4. மூலத்திலே வரும் ஒருவகை நோய். 5. விடாமழை. 6. வீடு முதலிய வளங்களைக்கண்டு களித்து இனிமெய்க்கென்னகுறையென்னுங்குணம். (சிவப்பிர. உ. உ. சிதம்பர.) 7. வேம்பு (மலை). 8. ரோம்புளகம். [1-3. சுரிஷ. 4-5. சுரிஷ. 6, 8. ஹஷ்ட-கண்.]

அரிடகம் — சிற்பதூன் முப்பத்திரண்டினுள்.

அரிணம்—1. சிவப்பு. 2. பொன். 3. மான். (சூ. நிகண். ந. உ. உ.) 4. யானை. 5. வெள்ளை. 6. எலுமிச்சை. 7. சந்தனம். [1, 2, 3, 5. ஹரிண.]

அரிணவம்—கடல். [சுரண-வ.]

அரிணன்—1. சிவன். 2. சூரியன். 3. விட்டுணு. [ஹரிண.]

அரிணி — 1. சித்தினிசாகிப்பெண். 2. பெண்மான். 3. பொன்னுலாய வருவம். 4. மான்சாகிப்பெண். 'அரிணிவடவையத்தினியென்பவை-தெரியுங்காலை யரிவையர்சாதி' (கல்லா. எ. உரை.) 5. வஞ்சிக்கொடி. [1. 4. ஹரிணி.]

அரிணை—கன்.

அரித்தல்—1. கழித்தல். 2. கெடுத்தல். 'பாலிக்குமரிக்குந்தாணிழல்' (கம்பரன். ௧௩.) 3. சங்கரித்தல். 'சருப்பத்தையுமரைக்கச்செனத்தரிப்பானுல கரிப்பான்'

(சீகாழி. ஆபத்து. ச.) 4. சிறிதுசிறிதாக அரித்தல். 'களக்கறை யானைச்சுற்றெண்ணுநெஞ்சே-கலங்கலரிக்குநர் தீவினையான கருங்கலையே' (மறைசையன். ௧௧.) 5. நீர் சிறிது சிறிதாக அறுத்துச்செல்லுதல். 'அரித்தொழுகுவெள்ளருவி' (தேவார. திருவையா. ந. திருநா.) 6. புல்முதலியவைகளைத்துகணிக்கியெடுத்தல். 7. மாமுதலியவற்றை அரிக்குங்கருவியிலிட்டுக் கழிவுநீர்க்கியெடுத்தல். 8. வகுத்தல். 9. படைத்தல். 'ஓங்குலகையரித்துமளித்து மழிப்பவராத்தரென்னு' (திருநாற். ௧௬.) 10. தினவெடுத்தல். 11. மெய்தல். 'மாலையைவேயந்தரிக்குமிருநு' (சீவக. 1769.) 12. கூட்டுதல். 'சருகரிக்கநேரமன்றி'. 13. பூச்சிதின்னல். 'கணச்சிதலரித்த' (சிறுபாண். 133.) 14. இயிசித்தல். 15. இடைவிடுத்தல். (அகநா. 45.)

அரித்திரம்—1. சுக்கான். 2. தோணிவலிக்குந்தண்டு. 3. மஞ்சள் (பிங்க. ௧௭௨௩). [1, 2. சுரிஷ. 3. ஹரிஷ.]

அரித்திரா—1. மஞ்சட்கிழங்கின்மா. 2. மஞ்சள். [ஹரிஷா.]

அரித்திராகரம்—ஒருவகைச்சுரநோய்; அது: சர்வாங்கத்திலும் மஞ்சள்வன்னத்துடன் தடிப்பு, சயித்தியம், சடத்துவம், முகத்தில் எண்ணெய்தடவினதுபோலப் பிசுபிசுத்தல், நகங்களிலும் கண்களிலும் நோவு, கீல்களில் வீக்கம், ஏப்பம், கொட்டாலி, வீக்கல், கைகால் குளிர்ச்சி, சிரோபாரம், தலைதிருப்பல், நாவுகசத்தல், தாகம், நெஞ்சுலருதல், மார்பெரிச்சல், அக்கிநிமந்தம், மலபந்தம், பலவீரம், அரோசகம், வாயில் நுரைவிழ்தல், அதிகப்பேச்சு என்னும் இக்குணங்கலையுண்டாக்கும். (சீவரட். சக.)

அரித்திராந்தம் — மஞ்சட்சோறு. இது: ஆறுவித வைவேதநங்களுள்ளொன்று (த. நி. போ. நூ. ௨.) [ஹரிஷா-மஞ்சள். சுரண-சோறு.]

அரித்திராப்பிரமேகரோகம் — ஒருவகைப் பிரமேகரோகம்; அது: மஞ்ணிமான் வெள்ளைகாணல், சூடாக நிறம்கல், நெருப்பைக் கொளுத்தினதுபோல எரிச்சலுடன் கூடியகடுப்பு, விருவிருப்பு, உட்டிணம்,

முகத்தில் மஞ்சனிறம், நாலிற் கசப்பு, மநர் திடுக்கிடல் என்னும் இக்குணங்கையுண்டாக் கும். (சீவரட். ௩௧௬.)

அரித்திரபம்—1. ஒரு மரம். 2. மஞ்சள். (பிங்). 3. பொன்னிறம் (உரி. நி.). [ஹரி பூரண: ஹரிபூர - மஞ்சள். சூல - போன்றது.]

அரித்திராமேகம்—போகத்தால் விளைந்த பித்தவெட்டை. 'போகத்தால்விளைந்த அரித் திராமேகம் வாந்தியென்னும் ரோகங்களெல் லாம்' (தலை, தலைவ, ௫௮, உரை.)

அரித்து—1. அரித்தெனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 2. சிங்கம். 3. சூரியன். 4. சூரியனுடைய பச்சைநிறக் குதிரை. 5. திக்கு. 6. பச்சைநாலிய மஞ்சனிறம். 7. பச்சைநிறம். 8. மஞ்சனிறம். 9. விரைவா கச்செல்லும் குதிரை. [2-9. ஹரிதீ.]

அரித்துவான் — 1. சிங்கக்கொடியுடை யோன். 2. வீமன். 'அரித்துவசுன்றனை ஸோக்லியாக்கன் - கருத்துடனின்றிவை கட டொப்பெய்வான்' (பாரத. புட்ப. ௭௨.) [ஹரி-சிங்கம், யுது - கொடியுடையோன்.]

அரித்துவந்ததுவம் — இருபத்தைந்து செவ்வந்தத்தொன்று; அது: யமனேச்சங் கரித்த முர்த்தம். (வி-வி. ௨௭௮.) [ஹரி - யமன், யுலகம் - அழித்தற்றன்மை.]

அரித்துவம்—பகைமை.

அரித்துவாய்—கங்காத்துவாரம், மாயா பு. (சுரம்பு. தக்கன்வேள். ௨, உரை.) மாயாபுரிபின்பக்கத்திற் கங்காநதியுற்பத்தி யென்பர். [ஹரிதாரம்.]

அரித்தை — 1. அரித்தாயெனப்பொருள் பட்டு ஒரு முன்னிலைவினமுற்று. 2. கிலே சம். 3. தன்பம்.

அரிதீ—கடுக்காய். 'அரிதீவினலர்பாரி பாவியம்' (தலை, தலைவ, ௭௭.) [ஹரிதீ.]

அரிதம்—1. இருண்டநீலநிறம். 2. பச்சை. (பிங்). 3. பசும்புன்னிலம். 4. பசுமை. 5. பொன்மை (பிங்க. ௧௧௩௨). 6. மஞ்சள். 7. திக்கு. (கு. கிசன். ௫.) [ஹரித.]

அரிதல்—1. கத்தி முதலிய ஆயுதங்களா லுறுத்தல். 'காக்கையுத்தசமுக்கு' (இராமா.

சூர்ப்பா. ௧௨௫.) * 2. செங்கலறுத்தல். (லெக்ஸிகன்)

அரிதவேலி—மஞ்சனிறமுடைய ஒருவகை யேலி. இது: கடித்தலால் அக்கினிமந்தமுங் கொட்டாவியும் மயிர்க்குச்செறிவும் உண்டா கும் என்பர் (சீவரட். ௩௧௦.). [ஹரித - மஞ்சனிறம்.]

அரிதளம்—1. பொன்னரிதாரம். 2. தாள கம். [இஃது அரிதாளம் என்பதன் குறுக்கம்.]

அரிதாரம்—1. இலக்குமி. 'அரிதாரமன்னவ ளம்பகங்காட்டும்' (மறைசை. ௪௨.) [ஹரி- விஷ்ணு. டார - மனைவி.] 2. ஒரு மருந்து.

மனோசிலையென்னும் அரிதாரமானது மலை களிலேயுதிக்குமென்றும், அதற்கு வேறாய் நறுமணம் வீசும் அரிதாரம் மான்வயிற் றுதிக்குமென்றும் பெரியபுராண உரைகாரர் கூறுகின்றார். 'மானின்வயிற்றரிதாரத்திலக மிட்டு' (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௪௮.) 3. தாளகமென்னும் பாஷாணம். இது: சீன தேசத்திலிருந்தும் பர்மாதேசத்திலிருந்தும் சுமத்திராதேசத்திலிருந்தும் வருகிற சரக் கென்றும் பாஷாணவகையிற் சேர்ந்ததென் றும், இது: பொன்னரிதாரம், தாளகம், கட்டியரிதாரம், கரட்டரிதாரம், தகட்டரி தாரம், மடலரிதாரம், வைப்பரிதாரம், கனத் தியரிதாரம் எனப் பலவகைப்படுமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 4. பழுப்பு. 5. கஸ்தூரி. 'மானவயிற்றி னெள்ளரிதாரம் பிறக்கும்' (கான்மணிக. 6.)

அரிதாலம்—1. பொன்னரிதாரம். 2. மஞ்சனிறமான ஒருசாதிப் புற. [ஹரி தால.]

அரிதாலிகை — புரட்டாசிமாதச்சுக்கில பக்கச்சுதர்த்தி. [ஹரிதாலிகை.]

அரிதாள் — செல்லுமுதலியவைகளின் கதிரறுக்கப்பட்டதான்.

அரிதாளம்—1. நவதாளத்தொன்று. 2. பொன்னரிதாரம். [ஹரிதால.]

அரிதீநம்—ஏதாதி. 'ஏதமறுந் துவாதசியி னிலங்குமரிதினத்தும்' (வேதாரணியபு. அத்தர். ௧.) [ஹரி - விஷ்ணு. திந-தான்.]

அரிதின்வயச்சி — 1. திருநாமப்பாலை (மலை). 2. கன்னுக்கொடி.

அரிது—அரிமணல்.

அரிது—1. அருமையென்னும் பண்படியிற் பிறந்து 'அருமையானது' எனப் பொருள் படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'அரியவற்று ளெல்லாமரிதே' (வள். சசுந்.) 2. அருமையானகாரியம். 'பழிப்பருமலகக்களெவையும் பன்முறை - யழித்தளித்தியற்றுலார்க்கரி துண்டாகுமோ' (இராமா. யுத்த. மந்திர. ௩.) 3. அருமையென்னும் பண்படியிற் பிறந்து எலாதென்பபொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினை முற்று. 'அன்னதுகாத்திடலரிதுகாணென் றுள்' (கந்தபு. அக்கிரி. ககக.) 4. பச்சைநிறம். [ஹரித்.]

அரிதை—பகைமை. [சுரிதா.]

அரிதோடர்—துவக்குசக்திலகளு ளொரு வகை. 'துவக்குசக்திலி யெறிந்திழுக்குமரி தோடர்பிடித்தகை' (திருவினை. நகர. உள.)

அரிந்தமன்—1. பகைவனையடக்குவோன். 2. விட்டுணு. 'அரிந்தமன்சிலைநாணெடிதார்த்த லும்' (இராமா. மராமர. ககசு.) 3. வெற்றி யாளன். [சுரிந்.]

அரிநர்—(நெல்) அறுக்கிறவர். 'அரிநர் கீழ்மடைக்கொண்டவாடையும்' (புறநா. சஉ.)

அரிநாதம்—சிங்கநாதம். [ஹரி; நாடி.]

அரிநிம்பம்—மலைவேம்பு.

அரிநாற்போறி—நகரத்தின் மதிலிலே வைக்கப்படும் பொறிகளுள்ளொன்று. (சிலப். அடை. உகசு. உரை.)

அரிநெல்லி—ஒருவகை நெல்லிமரம்.

அரிப்பர்—அரித்துப் பொருள்தேடுவார். 'அரிப்பர்கையகப் படுவன வாயிரத்திரட்டி' (திருவினை. நகர. சுசு.)

அரிப்பரித்தல்—கொழித்தெடுத்தல். 'கைத்தலத்தவுய்த்துச்சொரிந்திட்டரிப்பரித் தாங்கு' (நீதிநெறி. 9.)

அரிப்பறை—அரித்தெழுமோசையை யுடைய பறை. 'அரிப்பறைவினைஞர்' (ஐங் குற. அக.)

அரிப்பன்—1. பொற்றுக்களைமணலினின் றும் அரித்தெடுப்போன். 'குருட்டரிப்ப னர்க்குக் குபேரனென்றுபேரோ' (ஒழிவி. பொது. ௩.) [குருட்டரிப்பருவன் நிழியின் கட் பன்மையாகக்கூறினாரென்பர்.] 2. மண் முதலியவைகளையரிக் கிறவன்.

அரிப்பாளன்—அரிப்பன். 'பிறவியந்தக ளுகிய வரிப்பாளனுக்கும் குபேரனென்று பெயருண்டுகொலோ' (ஒழிவி. பொது. ௩. உரை.)

அரிப்பான்—அரிப்பன்.

அரிப்பிரத்தம்—இந்திரப்பிரத்தம். 'இள வன்மீளவுமரிப்பிரத்தநகர்' (பாரத. இராச. ௩௩.) [ஹரி - இந்திரன். பூவு - நன்றாய் நிலைத்து, சமநிலம்.]

அரிப்பிரியம்—1. கடம்பு. 2. சங்கு. [ஹரிவிய.]

அரிப்பிரியை—1. இலக்குமி (பிங்). 2. சுக்கிலபட்சத்துப் பன்னிரண்டாந்திதி. 3. துளசி. 4. பூமிதேவி. [ஹரி - விஷ்ணு. விபா - பிரியமானது.]

அரிப்பு—1. அரித்தல் 'அரிப்பாளன்'. 2. குற்றம். (சூ. நிகண். அ: ௩௮.) 3. கோபம். (சூ. நிகண். அ: சுஉ.) 4. சொரிதல். 5. தினவு. 6. பிரித்துக்கழித்தல்.

அரிப்புநாரன்—அரிப்பாளன்.

அரிப்புநகடை—1. அரிப்பெட்டி. 2. சல்லடை.

அரிப்புநகல்—அரிச்சிச்சோறு. 'வாலரிப் புழுக்கலும்' (திருவினை. குண்டோ. சு.) [அரி - அரிசி, புழுக்கல் - வெந்தது.]

அரிப்பெட்டி—மாமுதலியன அரிக்குஞ் சல்லடைப்பெட்டி.

அரிபடைவட்டம்—ஏழுநகரத்தொன்று.

அரிபாலுநம்—1. தக்கோலச்செடி. 2. தக்கோலவிதை. [ஹரிவாலுநக.]

அரிபிளவை—தசையைரிக்கும் பிளவைக் கட்டி.

அரிபீடிகை—1. ஸம்ஸ்கிருதபாவையி லுள்ள ஒரு வியாகரணநூல். (பி. வி. எக. பக்.) 2. சிங்காசனம். [ஹரிவீடிகா.]

அரிபுரம்—1. கலிக்கதேசத்துள்ள ஒரு நகரம். 'கலிக்கநாடதன்பா லாவதத்தநேர் மாக்கள்வாழரிபுரமதனில்' (கந்தபு. மார்க்க. ககசு.) 2. சத்துருவின் நகரம்.

அரிபெட்டி—அரிப்பெட்டி.

அரிமஞ்சரி—குப்பைமேனி (மலை.)

அரிமணல்—துண்மணல்.

அரிமணி—மரகதம். 'ஏறதேசிகவாயரி மணிக்கதிரிகல்' (இரகு. நாட். கங்.) [ஹரிநணி: ஹரிசு - பச்சை. லீணி - ரத்தம்.]

அரிமணி—அரிவாண்மணி.

அரிமநா—வெள்வேல் (மலை).

அரிமத்தநா—1. ஒரு பாண்டியன். 'திர லரிமர்த்தநன்னென்னுந் தென்பார்வேத்தன்' (திருவிளா. மண். கூ0.) 2. சத்துருவைச் சங்கரிப்போன். [சுரிபிடி-ந: சுரி - சத் துரு. பிடி-ந - இடித்தல்.]

அரிமல்—மாலிலங்கமரம்.

அரிமா — 1. சிங்கம். 'அரிமாப்பிழைப் பெய்தகோல்' (நாலடி. கங்: உ.) 2. சிங்க ராசி.

அரிமாநோக்கம் — சிங்கத்தின் பார்வை; அது: முன்னும் பின்னும் பார்த்தல். 'ஆற் றெழுக்கரிமாரோக்கம்' (நன். பொது. கங்.)

அரிமாள்—சிங்கம். 'அரிமானிடித்தன்ன' (சலி. பாலை. கசு.)

அரிமுக்கை — மூன்றகைப்பிடியுடையவாக எடுக்கப்படும் ஒருவகை கெல்லாயம். 'அரி முக்கையுட்பட்ட பல கெல்லாயங்களும்' (S I I. 89.)

அரிமுக்கிவிகை — சிங்கத்தலைச்சிவிகை; அது: சமயவாதிக்கோ வென்ற ஆசிரியர்க ளேறவது. [ஹரி - சிங்கம், ரீபு; ஸிவிகா.]

அரிமுக்கவம்பி—சிங்கமுகவோடம். 'பரிமுக வம்பியுக் கரிமுகவம்பியு மரிமுகவம்பியும்' (சிலப். புற. களன.)

அரிமுன்— சிங்கமுகாசுரன். 'இற்றைப் பணியிறந்தாயரிமுகனே' (கந்தபு. சிங்க. களன.) [ஹரி - சிங்கம், ரீபு - முகம்.]

அரிமேரை—கெற்களசுத்திரவகை. (லெக் கிசன்.)

அரிமேநா—வெள்வேலமரம்.

அரிய—அருமையான.

அரியம்—1. காற்சரியென்னுங் காலிலணி யும் ஆபரணம். 'அரியகங் காலுக்கமைவுற வணித்த' (சிலப். கடலாடு. அசு.) 2. கொன் றைமரம்.

அரியசம்—சரக்கொன்றை. (மலை.)

அரியசாறணை—மாலிலிங்கு. (மலை.)

அரியணை — சிங்காசனம். 'இனையகாலையி லரிபணைப்பீடமின்றிழியா' (கந்தபு. தெய்வ. உசுக.) [ஹரி - சிங்கம். அணை - ஆசனம். இங்கே செய்கைச்சிங்கத்தைக் கருதிற்று.]

அரியணைச்செல்வன்—அருகன். (சூ. நிகண், க: உ.)

அரியபச்சை—வங்காளப்பச்சை. 'பச்சிலை யரியபச்சைபத்திகாயம்பூரம்' (தைல. தை லவ. கசு.)

அரியநா—அருமையானது. 'தவந்தனிலரிய தொன்றில்ல' (கந்தபு. காசிபனுப். உசு.)

அரியம்—வாச்சியம்.

அரியமன்—அரியமான.

அரியமா—1. ஒரு பிதிரர்கணம். 2. சூரி யன். 3. பன்னிருசூரியருளொருவன்; அவன்: மினுனத்திலுதிக்கும் பதினாயிரக்கிரணங் கையுடையவன். (சூர்மபு. ஆதவர்கிறப். உ.) [சுய-88நீ.]

அரியமான்—1. அதிதியின் புத்திரராகிய சூரியர் பன்னிருவரிலொருவன். (சூர்மபு. அந்தகா. கட.) 2. பிதிரர்களுட்டலைவருகிய அரியமன். 'தென்புலத்தோரி விச்சையுறு மரியமான்யான்' (சூர்மபு. விபூதி. க0.) [சுய-88நீ.]

அரியர் — கிடைத்தற்கருமையானவர். 'நீதடையாச்செல்வன்மொழிதிறம்பாதகுரர் கடுத்தெரிந்துநோக்குநாதரிவர் மிகவரியர்' (ஞானவா. வைராக். சுசு.)

அரியல் — 1. அரித்தல். 'வென்றாரியல் விரலலைதறும்பிழி' (பெரும்பாண. உஅசு.) 2. அரிதல். 3. கன். 'அரியலார்ந்தமர்த்தலின்' (சிந்தா. பதுமை. அசு.)

அரியன்—1. அருமையானவன். 'மறைக டேடரியனுவோன்' (பாகவத. சிசுபால. சுசு.) 2. சிரோட்டன். 3. மேலானவன். 4. வைசியகுலத்தோன். [2-4. சுய-6.]

அரியாசம்—ஒருவாசனத்திரவியம். (சிலப். 5. 14. அரும்.)

அரியாசனம்—சிங்காதனம். 'அரியாசனத் தில்' (தனிப்பா. 1. 2. 1.)

அரியாணி — வைசியசாதிப்பெண். [சுய-6ாணி.]

அரியாயோகம் — 1. அரைப்பட்டிகை, (சிலப். 14. 170.) 2. மருந்து. (சிலப். 14. 170).

அரியாலகம் — 1. தக்கோலச்செடி. 2. தக்கோலனிதை.

அரியான் — ஒருவகை நெல்.

அரியியம்—1. கெட்டிமுட்டி. 2. செம்பு.

அரியுண்டம்—கோரைக்கிழங்கு. (தைல.)

அரியுப்பு — கரியுப்பு.

அரியுதி—கருடன். (திவா.)

அரியெடுப்பு — கிராமஊழியக்காரர்க்குக் களத்திற்கொடுக்கும் இருகையளவுத்தானியம்.

அரியேரி—தூர்க்கை. (திவா.). [வாசி - சிங்கம். ஏறி - ஏறுதலுடையவன்.]

அரியேறு — 1. ஆண்சிங்கம். 'அநிதிற னிருப்பவேழக்குழாமடுமரியேறிந்த' (இரகு. தேனுவல். ௩௭. 2. ஆண்சிங்கத்தினது சாய லாகச்செய்யப்பட்ட வடிவம். 'நவமணியழுத் திய வரியேறேந்துமாசநம்' (பாரத. கிருட். ௭௬.)

அரியாசி — களத்தில் வழங்கும் சுதந்திர வகை.

அரிவீ—1. குற்றம். 'அரிவீகற்றுங்கேள்வி யார்' (திரிகடு. ௩.) 2. சிறுகாடு. 'பிணங்கரி னுழைதொறும்' (மலைபடு. ௩௭௯.) 3. பகை. 4. மாறுபாடு. 'அகத்திணைமருங்கினரிதப வுணர்ந்தோர்' (தொல். பொருள். ௫௬.) 5. பின்னுதல். 'நுணங்கரின்மலை' (பொருநரா. ௧௬௬.) 6. மூங்கில் (மலை). 7. பிணக்கு. 'முதரினிவந்த முதுகழையாரிடை' (பு. வெ. 10. 2.) 8. சிறுதாறு. 'முளியரிப்பொத்திய முழங்கமல்' (கலித். 13.)

அரிவட்டம் — கழுத்திலே மாட்டும் அரி கண்டம்.

அரிவரி—அகரமுதலாக முறையே கோவை செய்யப்பட்ட வரிவடிவமான எழுத்துக்களையுடைய நெடுக்கணக்கு.

அரிவருடம் — நவகண்டத்துளொன்று; இஃது ஏமகிரிக்கும் நிடதகிரிக்கும் இடையே யுள்ளது. 'அம்புலிபிண்டமுதலேமங்காறு மரிவருடம்' (கந்தபு. அண்டகோ. ௩௭.) [ஹரி-அங்கிதிரஸுடையபுத்திரரிலொருவன். வருஷ - கண்டம்.]

அரிவாட்கள்ளன் — கூன்வாள்பிடிக்குங் கைப்பறண்டையில்வரும் ஒருநோய். [வழக்.] அரிவாட்சொண்டன்—கடலிற்றியுமொரு வகைக் கொக்கு.

அரிவட்டாயர்—அறுபத்துமூன்றுநாயன் மாருளொருவர். (பெரியபு. அரிவாட். உஉ.)

அரிவாண்மணை — 1. அரிவாண்மணைப் பூண்டு. 2. காய்முதலிய கறிப்பதார்த்தங்களை யரியுங்கருவிசெறிக்கப்பட்ட கட்டை. (பிங்.) அரிவாண்மணைப்பூண்டு—ஒரு வகைப் பூண்டு.

அரிவாண்முகங்கள் — 1. அரிவாண்மணைப் பூண்டு. 2. அரிவாட்சொண்டன்.

அரிவான்—1. நெல் முதலியவைகளையரி யுங் கூனிரும்பு. 2. மரம் முதலியவைகளையரி யுங் வான். 'அறுதிமரத்துக்கிரியான்' (நூந வா. புசுண். ௭௫.)

அரிவி—1. கதிர்ப்பிடி. 2. நெல்முதலிய வற்றின் தாள்.

அரிவிநீர்நள்ளன்—அரிவாட்கள்ளன்.

அரிவிமயிர் — வீரர் வேல்துணியிலணியும் பறவையிறகு. (லெக்ஷிகன்.)

அரிவிமரிவான்—கருக்கரிவான்.

அரிவை—1. பத்தொன்பதுவயசுக்குமேற் பட்டும் இருபத்தைந்துவயசுக்குமேற்படாது

மிருக்குப்பருவத்தையுடையபெண். 'பதினாண் காதிபத்தொன்பான்பாறு - மெதிர்ந்தருமடற் தைமேலாறுமரிவை' (இலக்கணவி. அசு. 2.) 2. பெண். 'அம்மா வரிவை முய்க்கு' (வள். ௧௧0௭.)

அரிவீ—பயம்.

அரிடம்—1. கடுகு. 2. கடுரோகிணி (மலை.)

அரு—1. அணு. 2. உருவமற்றது. 'ஒளிரு மேனி-அருவென்றார்சிலர்சிலர்கள்' (இராமா. மருத். ௩௬.) 3. (பௌத்தம்) உருவல்லாத பொருள்; அது: சித்தவரு, கன்மவரு என இரண்டு. 'புலன்கள் பொறிவழியோடியறிய அதனைக்கண்டதுசித்தவரு' 'அப்படிக்கண்ட பொருளை நன்றென்றந்திதென்றற்காண்டல் கன்மவரு' 'அருவியல்கித்தங்கன்மமென் திரண்டாகும்' (சி. சி. பா. சௌத். மதம். ச-ம் உரையும்.) 4. கடவுள். 5. காணப்படாத தன்மை. 'நிலவுமருவுருவின்றி' (சிலப்பி. பொது. ௬.) 6. காயம், புண். 7. மும்மலங் களுளொன்றாகிய மாயை. 'அருவினிலுருவக்

தோன்றி' (தி. சி. க: உஎ.) 8. சித்தபதம். "விண்ணோர்பதந்தந்து பின்னுமருத்தருமத் தரை" (திருநாற். கரு.) 9. அட்டை. 'இரு நிலத்திண்டாவரு' (தொல். பொ. 71. இளம் பூ.)

அருக்கர் — அச்சுவிந்தேவராகிய தேவ வைத்தியர். [சுக-ஜன: சுக-உ - சூரியன். ஜன - பிறத்தவர். ஸம்ஸ்கிருத அவிவசக லீகுதி தமிழிற் பலர்பால்விசுதியாய்த் திரிந்துவந்தது.]

அருக்கரன்—1. கன்னனென்னும் அரசன். 2. சரியென்னுங்கிரகம். 3. சக்கிரவனென் னும் குரக்கரசன். 4. யமராசன். [சுக-ஜன.]

அருக்கபாதவர் — வேப்பமரம். [சுக-உ வாடிவ.]

அருக்கபுத்தி — சூரியகதி. [சுக-உ - சூ ரியன். ஸூதி - உணவு. அது சூரியனுண்ணும் காலம்.]

அருக்கம்—1. அக்கிரி. 2. உணவு. 3. எருக் கஞ்செடி. 'அருக்கவெண்பஞ்சுபோல' (அரு னாசலு. திருவவ. திரு. 4. குறைவு, சுருக் கம். 'சூரியாயவியுமாகியருக்கமாய்ப்பெருக்க மாகி' (தேவார. திருப்பய. 7. திருநா.) 5. செம்பு. 6. துன்னிமித்தம். 7. நீர்க்காக்கை. 8. பனிக்கு. [1, 2, 3, 5, 8, சுக-உ.]

அருக்கர் — சூரியர். 'அருக்கர்தந்தொகை யனைத்தையும்' (கந்தபு. திருவி. ககச.)

அருக்கல்—1. அச்சம். 2. அருமைப்படுத் துதல். 3. குறைத்தல், சுருக்கல். 'மழையருக்குங்கோள்' (திரிகரு. திரு. 4. சுண்டக் காய்ச்சுதல்.

அருக்கலம்—1. கடற்றிரை. 2. கதவடைக் குத் தாழ். [சும-உ.]

அருக்கலிச்சேபம்—சூரியாட்சம். [சுக-உ வீசெடிவ.]

அருக்கலிச்சேபம்—அருக்கலிச்சேபம்.

அருக்கலித்தல் — 1. அருவருத்தல். 2. பயப்படல்.

அருக்கலிப்பு—1. அருவருப்பு. 2. பயம்.

அருக்கன் — 1. இந்திரன் 2. சூரியன். 'அருக்கனினிறமுக்கண்டேன்' (இயற். 3. 1.) 3. சூரியிறக்கிழமை. 4. தமையன்.

5. பண்டிதன். 6. வெர்க்கொம்பு. 7. காணக் கிரகங்கள் இரண்டு. 8. எருக்கு. 9. சுக்கு. [1, 5, 8. சுக-உ.]

அருக்கர்விதி — கிராந்திமண்டலத்தை நான்கு பாசிகொண்ட மூன்றுபாகமாகக் கொண்டு சூரியன் செல்லும் விதி.

அருக்காணி — 1. அருமை. 2. அருமைப் படுத்துதல். 3. பிரியவீண்காட்டிப் பின்னிற் கை. [வழக்.] 4. அழுத்தம்.

அருக்கிநம்—நோவின்மை, ஆரோக்கியம்.

அருக்கியுத்தியியங்கள் — சலம், பால், தருப்பைதுளி, அட்சதை, எள், யவம், சம்பாநெல், வெண்கடுகு என அருக்கியத் திற்கு உபயோகமாகும் எட்டுத்திரவியங்கள். (திருவாதவூர. திருப்பெ. எ0. விருத்தி.)

அருக்கியம் — 1. சலத்தோடரிசுமுதலிய வற்றைக்கொண்டாவது, தலியே சலத்தைக் கொண்டாவது தேவர்களுக் கல்லது பெரி யோருக்கு வணக்கத்தோடுசெய்யும் உபசா ரம், 'அருக்கியமுதலினோடாசனங்கொடுத்து' (இராமா. திருவ. சஉ.) 2. வணங்கப்படத் தக்கது. [சுவ-உ.]

அருக்கிசம்—இருதயமுதற்கண்டமட்டாக ஏழங்குலம் வியாபித்துநிற்கும் ஒரு கலை. (பிரசாததிபிகை.) [சுவ-உ.]

அருக்கிசன் — தேவர்பயவருள்ளும் மிகப் பூசிக்கப்படத்தக்கமகாதேவன். [சுவ-உ.]

அருக்கு — 1. அஞ்சுகை. 2. அருக்காணி. 3-5. அருக்கென்னெவலும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. அருமை. 'நிதியினருக்குமுன்னி' (திருக்கோ. உஎரு.) 7. எருக்கஞ்செடி. 'சூரியருக்கஞ்சாறுதோய மதி' (இராசவைத். எக.)

அருக்குதல்—1. பாராட்டுதல். 'ஒருக்குநா மாடுஞ்ஞாவையுணம்மை - யருக்கினென்போ னோக்கியல்லோடுசெய்தல்' (கலித்தொகை. 40ச.) 2. ஒடுக்குதல். 'முருக்கிமுன்னாரி முதலோருபிராருக்கி' (உபதேசகா. சிவத்து. சஉஉ.) 3. குறைத்தல், காய்ச்சுதல், சுருக்கு தல். 'நீரருக்கி மோர்பெருக்கி' (பதார்த்த குண. 1592.) 4. செய்யப்பின்னிற்றல். 'அம்புவி தனிந்பொ னுள்ளோ னுலோபியா யருக்கினோல்' (மச்சபு. சங்கிரா. கக.)

5. சாரச்செய்தல், அணைத்தல், 'அருக்குமங்கை யார்மலரடி' (திருப்ப. ச.) 6. அச்சமுறுதல். 'பலலிலங்கிற்குருக்கி' (உபதேசகா. சிவவிரத. 66.) 7. விலக்குதல். 'அருக்குகயார்மாட்டு முண்டி' (நான்மணி. 88.)

அருக்தை—தமக்கை.

அருக்தேந்துசங்கமம் — அமாவாசை. [சுகெ-ஓ-ஹுஸம்மரி: சுக-ஓ - சூரியன். ஹு - சந்திரன். ஸம்மரி - கூடுதல்.]

அருக்தோபலம் — சூரியகாந்தக்கல். [சுகெ-ஓ-வறு: சுக-ஓ-சூரியன். உவறு - கல்.]

அருக்தனி—பேரேலம். (மலை.)

அருக்தீர்—சீர்தில். (மலை.)

அருக்தனி—பிரண்டை. (மலை.)

அருக்துணை—நுழைவாயிலின்பக்கம். 'கோ புரத்தில் சேதமான முகவணை அருக்துணை' (கோயிலொ. 138.)

அருக்து—(பெனத்த.) தியாநங்கள் ஐந்த லுள் நான்காவது. (மணிமே. பக். ௬௫.) [சுஹ-ஓ-ஓ.]

அருக்து—அருகசமயத்தோர். 'ஊத்தை வாயருக்தர் கூடி' (குத. ஞானயோ. க. ௩௬.) [சுஹ-ஓ-ஓ.]

அருக்துநன் — 1. அருகசமயத்தோன். 2. சிவன். 3. சைவமதத்திற்கொல்லப்படும் இரு பத்துநான்கு தீர்த்தகரருளொருவர். (த. நி. போ. கரு. பக்.) [சுஹ-ஓ-ஓ.]

அருக்தாவத்தை — மோட்சநிலை. (சேவக. 3107. உரை.)

அருக்தம்—1. உரிமை, உரியது. "அருக்த் கவசந்தான்" (சைவச. பொது. ௩௫௫.) 2. சமணசமயம். 'பௌத்தமருகமிவற்றுழல்க னாரும்' (குத. எக்கி. பூ. ௩௨: ௧௨.) 3. சமீ பம். 4. பக்குவம். 5. யோக்கியம். 6. அகிற் கட்டை. 7. சீர்த்திற்கொடி. [1, 2, 4, 5. சுஹ-ஓ-ஓ.]

அருக்தீ—1. அருகசமயத்தோர். 'கருடர் வேந்தனருக்ச்சார்து' (கல்லா. ௫௭.) 2. அருகில் இருக்கிறவர், அருகிலிருக்கும் நன் பர். 3. அருகு, சமீபம். 'ஆண்டகையாண்டவ் வாநோர் துறக்கநாடருக்ச்சாந்தான்' (இரா. மா. கடறவு. உ.) [இது: அருகென்பதன்

போலி.] 4. இருபிகள். 'அருகமவனறி வோற்கல்லதென் - னிருகையுக்கடியொரு வழிக்குவியா' (சிலப். நாடு. ௨௦௨, ௨௦௩.) 5. தக்கவர். 'அங்கண் ஞானநிலைமைசேரவருக ராகுமவர்கடாம்' (சேதுபு. முத். ௫௨.) 6. யோக்கியர். [1, 4, 5, 6. சுஹ-ஓ-ஓ- பூசிக் கத்தக்க யோக்கியன்.]

அருக்தல்—1. அணைத்தல். 2. அருகு. 'அவனென்னருகலிலானே.' (திவ். திருவாய். 1. 9. 2.) 3. ஒழுதுதல், சிந்துதல். 'நீரருகிப் பாய்தல்' (வழக்.) 4. கிட்டுதல். 5. குறைதல், சுருங்கல். 'அருகலிலாயபெருஞ்சேரமார்கள்' (திருவாய். க: க: ௩.) 6. சீரர்க்கிலேசஞ் செய்தல். 'வினைகண்மாற்றிடவருகலும்' (கந்தபு. பாயிர. ௨௬.) 7. சாதல்.

அருக்தன்—1. அருகசமயத்தவன். இவன், உலகமெல்லாம் நித்தியம் என்றும், அருகே சுரன் குருத்துவமாத்திரத்திலே கர்த்தா என்றும் பிராணவாயு ஆன்மா என்றும் சொல்வன். (சி. சி. பாயிர. க. ஞானப்.) 2. அருகதேவன். 'அங்கம் பயந்தோ னருக னருண்முனி' (சிலப். நாடு. ௧௮௭.) [பூச்சிய னென்பதனால் வந்தபெயர்.] 3. நண்பன். (பிங்.) 4. தக்கவன், பக்குவி. 'அன்புகொ ளறத்திற்கருகனேனாதலின்' (மணிமே. க. ௨௮. ௬௬.) [1, 2, 4. சுஹ-ஓ-ஓ]

அருக்துடை—பொற்குடை முத்துக்குடை இரத்திக்குடையென முறையே சொல் லப்படும் சகலபாசரம், சந்திராதித்தியம், நித்தியவீரோதமாகிய அருகதேவனுக்குரிய வாய முக்குடைகள். (சூ. நிகண். பாயிர. க.)

அருக்துணை — அருகதேவனுடையன வாகச் சமணநூலிற்சொல்லப்படும் நற் குணங்கள். அவை: அருந்தசுகம், அருந்த ஞானம், அருந்ததரிசுகம், அருந்தவீரியம், நிர்த் கோத்திரம், நிராமம், நிராயுவியம், அழி வின்மை என எட்டாம். இது: (சி. சி. பர. சமணரில் நிகண்ட. ௨-ஆங்கலியானும் உரை யானும் பெறப்படும்.)

அருக்தீர்ப்பு — அருகதேவனுடைய மங்கலப்பொருள்கள். அவை: தூபநீபச் காட்சி, தேவதுர்துபி, தெய்வத்துவனி, சிங்காதரம், பிண்டி, வெண்சாமரை, புட்ப மாரி, மும்மைக்குடை என எட்டாம்.

அருங்குவி—அருச்சுநன்.

அருங்குவி—1. சித்திரகவி. 2. சித்திர கவிப்புலவன். (யாப். வி. 96, பக். 513.)

அருங்கிடை—1. கடும்பட்டினி. [வழக். அருமை; கிடை - கிடத்தல்.] 2. நேர்யாற் படுத்தபடுக்கையாயிருக்கை.

அருங்கு — அருமை, 'உறலருங்குண்மையின்' (தொல். பொருள். 146).

அருங்குரைத்து — அருமைத்து எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினை. 'கருங்குரி றட்டவன் மனக்குங்காப்பதில் - கருங்குரைத் தென்' (காஞ்சிப். கழுவாய். கடுக.)

அருங்கேடள்—1. கேடில்லாதவன். 'அருங்கேடனென்பதற்கு' (வள். உக0.) [அருமை-இன்மை.] 2. மிக்கக்கெட்டவன்.

அருங்கேடு—கேடில்லாமை. 'அருங்கேட்டா லாற்றவிலாவது' (வள். எஙஉ.) [அருமை-இன்மை.]

அருங்கோடைத்தாநம் — உத்தமதாநம். 'அருங்கோடைத் தாநமாய்ந்தவருந்தவந்தெரியின் மண்மேன் - மருங்குடையவர்க்குல்லால் மற்றவர்க் காவதுண்டோ' (சிந்தா. முத். ௩௨௬.)

அருங்கோடை—1. மிக்க வெப்பத்தைக் கொடுக்குங் கோடைகாலம். 2. மிக்க வெப்பம்.

அருங்கீமேடவர்த்தமரோநம்—இமைப்பப் பற்றிய ஒருவகை ரோகம்; இது: வாயு இமைச்சந்திகளிலேநிற்கும்போதுபிறந்திமை களை ஓயாதாட்டுவிப்பது. (சீவரட். உசச. பக்.) [சுரூபம் - நோவின்மை. நிரெஷ - இமைகொட்டல். வ.த-28 - இமை.]

அருச்சகன் — கோயிற் பூசைசெய்வோன். 'ஆதிசைவனாமருச்சகனெருவன்' (திருவிளை. வா.தவூ. ௨௫.) [சுய-6க.]

அருச்சநம்—1. தேவர்க்கு அல்லது பெரியோர்க்குச் செய்யும் பூசை. 2. பூசைத் திரவியம்.

அருச்சநை—பூசை. 'தம்முளத் - தரந்தை நிக் வருச்சநைசெய்து' (கந்தபு. திருவி. சஉச.)

அருச்சநைவடிவு—அர்ச்சாவதாரம். 'திரு வாழ்மார்பனருச்சநைவடிவிற்கெல்லாம்' (அரி சம்ப. பராங். 47.)

அருச்சயோகம்—பூசை.

அருச்சி — 1-3. அருச்சியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும. 'ஆசாரியன்மனைவிபை யடி தீண்டாதருச்சி' (சைவச. மாண. க்கு.) 4. பூசை. 'வள்ள மன்னைமெய் யன்பினு லருச்சிசெய்வானோர்' (திருவிளை. நகரங்க. க்கு.) [அருச்சி-ஒரு முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.]

அருச்சிநை—அருச்சித்தல். 'அந்தயுகத் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கை' (சைவச. மாண. ௨0.)

அருச்சிநன்—சந்திரன்.

அருச்சித்தல்—1. நெய்வத்திற்குப் பூசை செய்தல். 'அல்லம்பகலமருச்சிக்க' (சைவச. பொது. எங.) 2. பெரியோர்க்குப் பூசை செய்தல்.

அருச்சிதம்—வழிபாடு. [சுவி-6த]

அருச்சிதன் — பூசிக்கப்படுவோன். [சுவி-6த.]

அருச்சிப்பு—அருச்சித்தல்.

அருச்சியம்—1. உவப்பில்லாதது, இணக்க மில்லாதது. [சுரூபம்: சு; ரூபம் - உவப்பு.] 2. வணக்கம். [சுய-6த.]

அருச்சுநந்தியாசி—கபடசந்நியாசி.

அருச்சுநம்—1. எருக்கஞ்செடி (மலை.) 2. ஒருவகை நேத்திரரோகம். அது: வெள்விழி மேற் கடப்பம்பூநிறமானபடலத்தைப்பிறப்பிக்கும். (சீவரட். ௨௫0.) 3. களங்கமின்மை. 'துன்றருச்சுநநான்மறையுலுடன்றோடா' (பாரத. பதினாண். சாந்.) 4. புல். 5. பொன். 6. மயிற்பறவை. 7. மருதமரம். 'சென்றருச் சுநமிரண்டதைத்தருளினேன்' (பாரத. பதினாண். சாந்.) 8. வெண்மை. (குடா.) 9. அர்க்கு. [2, 8; சுஜ-6௮ந.]

அருச்சுநவட்டம் — திருவிடைமருதூர். 'மண்ணிடையருச்சுநவட்டத்தெய்தினார்' (கந்தபு. உமைக. ௨௩.)

அருச்சுநன்—1. ஒருதாயின் தனிமகன். 2. கார்த்தவீரியனென்னும் அரசன்; இவன் ஆயிரம்புயல்களுடையவனென்பர். 'மருவல ரின்நிமண் னாண்ட - வாயிரத் திண்டோ னருச்சுநன் மனக்கும்' (இராமா. கார்த்தவீ. ௨.) 3. சுத்தன்! 4. பஞ்சபாண்டவருளொரு வன்; இவன், இந்நிரனுக்குக் குந்திவிடும்

பிறந்தவன், 'பார்த்தனருச்சுதன்கரியோன்' (பாரத. அருச்சுத. சசு.) [செவ்வியசெய வினனென்றபடி.] 5. வெண்ணிறமுள்ளோன். [அஃ-ஃ-ந.]

அருச்சுதி—1. குட்டிலிப்பெண். 2. பசு. [அஃ-ஃ-நி.]

அருச்சுதி—1. பூசிக்கப்படுக்தெய்வம். 2. பூசை. 'அத்தி வெம்முலைத் தோகைக்குஞ் சொன்முறையருச்சு' (வேதாரணிய. மண. உக.) [அஃ-ஃ-ந.]

அருவாவி—பெருங்குமிழ்மரம்.

அரு—1. சுவையின்மை. 2. பசியின்மை. 3. வெறுப்பு. 4. அரோசிகம். 'வாயினருசி வயிற்றுவிச்சலீடுசரம்' (பதார்த்த. ஞௌக.) [அரு-ஃ-நி: அரு-ஃ-நி: - சுவை.]

அருச்சியன் — சீவகனுடைய தாயாகிய விசையையென்பவளுக்குப் பாட்டனான ஒருவன். 'அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத் தருஞ் சயன் குலத்துட் டோன்றி' (சிந்தா. நாமக. உக.)

அருச்சியை—1. அரியபிறகு. 'அருஞ்சிறை பெற்றமேருவதென்ன' (கந்தபு. தெய்வ. சசு.) 2. கடுஞ்சிறை. 'அற்புதனாக்கர்தம் வருக்கமாசற - விற்பனிகொண்டருஞ்சிறை யின்பிட்டநான்' (இராமா. உருக்கா. உக.) 3. நாகம். (பிங்க. சசு.)

அருச்சியம்—நீழலற்ற நீரிடம். (புறநா. 110. உரை.)

அருச்சோதி — செல்வகையினென்று. (சொழிபதரை.)

அருச்சு—சிறுபைபோக்கு.

அருத்தையோன்—1. அருகதேவன். 2. கடவுள்.

அருத்தி — சிவலிங்கம். 'ஆனுயர்த்தவ னருத்தூதியருச்சுசைப்பயனால்' (காஞ்சிப். சார்த்தா. உக.)

அருத்தேவலம் — தத்துவசுத்தியின் பின்னர்ப்படுதல் கேவலம். (சி. போ. சு: சு. சிவஞானமுனி.)

அருத்தோடியோன்— } அருகதேவன்.
அருத்தோடைவேந்தன்— }

அருத்தோடையோன்—கடவுள்.

அருத்தி—பராசுத்தி. 'மூன்னருட்சுத்தி தன்பான் முதிழ்க்குந்தான் முனையானன்றே' (சி. சி. சு: சுஅ.)

அருச்சி—1. அருளுதல். 2. அரட்சி.

அருச்சித்தி—பாதரசம்.

அருத்தோதி—1. கடவுள். 2. கௌரி பாவதாணம். (மூ. அ.)

அருட்டம்—கடுகுரோகிணி. (மூ. அ.)

அருட்டரிசாம்—தெய்வதரிசனம். (ஒழிவி. விரத்தி. 9. உரை.)

அருட்டல்—அருட்டுதல்.

அருட்டி—1. 'அருட்டி'பென்னும் ஒரு வினையெச்சம். 2. அச்சம். 3. நடுக்கம். [வழக்.] 4. மிளகு.

அருட்டுதல்—1. எழுப்புதல். 2. எலிவிடுதல். 3. மயக்குதல். 'தாபணமேயென-வருட்டிக் கண்சிமிட்டி' (திருப்பு. ஞௌசு.) 4. நித்திரையை நீக்குதல்.

அருட்டரிசுநம்—சூரியோதயத்திலேஇருளும் நட்சத்திரமூயின்றிச் சூரியப்பிரகாச மாத்நிரம் கண்ட கண்போல அருள்தோற் றியகாலத்துக் கேவலவிரும்பும் கருவிக்கூட் டங்களுந் தோன்றாது அருளைமாத்நிரம் ஆன்மக் கண்டுகொண்டிருப்பது. (ஒழிவி. விரத்தி. சு. உரை.)

அருட்டை—1. கடுகுரோகிணி. 'அதிபலை' பார். (தைல. தைலவ. உக.) 2. தக்கன் புத்திரிகளுனொருத்தி; இவன், காசிபனுக்கு மனைவியென்பார். 'அருட்டையெனும்வல்லி தத்தாளோந்தியுடும்பணில் கண்முதலான வெல்லாம்' (இராமா. சடாயுகாண். உஅ.)

அருட்டா — கடவுள் அருள்பெற்றோர் எனப்பட்டார் செய்த பாக்கள். அவை: தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்பன. (சைவச. மாண. அ. உரை.)

அருட்டி — குறிஞ்சியாழத்திறவகையினென்று. (பிங்க. கருஅஉ.)

அருடணன் — வைசிய விராத்தியனும் வைசியப்பெண்ணுஞ் சோரத்திற் புணர்ந்து பெற்ற பிள்ளை. 'சொற்றிடுவசியவிராத்தியன் வசியத் தோகையைச் சோரத்திற் புணர்ந்து-பெற்றிடுபிள்ளையருடணன்' (குத. சிவ. உக: உசு.)

அருடம்—அருணத்தாமசன்.

அருடம்—1. கோபமின்மை. 2. திருப்தி. அருடமாவது மனேமுதலிய வளங்களைக் கண்டுகளித் தெமக் கினியென்னகுறையென் றிருக்கை. 3. ரோமப்புளகம். 4. பிரகாசம். 5. மகிழ்ச்சி. 6. மிளகு. [1, 4, ௬௪௦௪; 2, 3, 5. ஹஷ-4.]

அருண்மரம்—முதிராத மாதனை.

அருண்முதி—அருகதேவன். (சிலப். நாடு. ௧௮௭.)

அருணகிரணகலம் — பிராசாதகலைகள் பன்விரண்டில் எட்டாவதாகிய நாதாந்தம்; அது: வலப்புறத்தில்மாத்திரம். விந்துவையுடைய கலப்பைவடிவுள்ளதாக நாதகலைக்கு மேலே பிரமரந்திரமட்டாக மூன்றற்குலம் வியாபித்துநிற்குங் கலை. (சி-லி. கிரி. ௬; பிராசாததிபி.) [சுரணகிரணஹய]

அருணகிரி — அருணாசலம். 'அருணவடிவாதலின லருணகிரி யெனுமொருபேர்' (அருணாசலபு. திருமலை. ௨௮.) [சுரண - சிவப்பு. மிரி - மலை.] 2. அருணகிரிநாதர். 'வாக்கிற் கருணகிரி' (தனிப்பா.)

அருணசாபதி — சூரியன். [சுரண - விநதையின்மகன். வாராயி - தேர்ப்பாகன். அருணனைத் தனக்குச் சாரதியாகவுடைய வன்.]

அருணம்—1. அருணதேசத்திலே வழங்கப்படும் பாவை. 2. செம்மறியாடு. 3. எலுமிச்சம்பழம். 'அருணச்சாறுபடியிரண்டு' (தைல. தைலவ. ௮௭.) 4. எலுமிச்சைமரம். (தைல. தைலவ. ௧௩௫.) 5. ஐம்பத்தாறு தேசங்களுளொன்று. 6. கருமைகலந்த சிவப்பு. 7. சந்தியாகாலநிறம், சிவப்பு. 'அருணவெங்கனலோன்' (பாரத. காண்டவ. ௬௭) 8. சிந்திரம். (இராசவைத்.) 9. சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனெனப்படுபவன் உதயகாலம். 10. நீர். 11. மேருமலையின் கீழ்த்திசையிலுள்ள மந்தரமென்னும் மலையடிவாரத்திலிருக்கும் ஒரு நீர்நிலை. (சிவதரு. கோபுர. ௩௭.) 12. மான். (பிங்கல. ௩௦௮௭.) [6, 7, 8, 9, 11. சுரண. 10. சுரணவ.]

அருணமணி—மாணிக்கம். 'அருணமணி சூழ் பாதலத்தில்' (ஞானவா. பிரகலா. ௪௭.) [சுரண - சிவப்பு. 8ணி - இரத்தினம்.]

அருணர்—சான்மலித்திலில் அரகர். 'மன்னவரை - மாறெறிவடிவேலருணரென்றுரைப்பர்' (கூர்மபு. பிலக்க. ௨௪.)

அருணலோசுநம்—1. சிவந்த கண்ணுடையது. 2. புற. [சுரண - சிவப்பு. ஹயந - கண்.]

அருணவம் — கடல். [சுண-வ: சுண-வ: நீர். வ - ஒரு வ-வி.]

அருணவமந்திரன்—வருணன். [சுரண - கடல். 8நிர - வீடு.]

அருணவூரி—இந்திரகோப்பப்பூச்சி [சுரண - சிவப்பு. ஹரி - ஹர்வது.]

அருணவேலி—ஒருவகையெலி. (சீவரட். ௩௬0.)

அருணை—1. ஊமையன். 2. சூரியன். 'அருணையென்ன செவ்வேற்படைச் செந்திலர்க்கு' (திருச்செந்தினிரோட்ட.) 3. சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனென்று சொல்லப்படும் ஒருவன். இவன்: காசிபனுக்கு வீரதையிடம் பிறந்தவனென்பர். 'வீரதைசுதனருணன்' (இராமா. சடாயுகான். ௨௬.) 4. புதன். (சூ. நிகண். ௧: ௬௧.) [1-3. சுரண.]

அருணக்கிரகன் — கருடன். [சுரண - சுரண - சூரியனுடையதேர்ப்பாகன். சுரண - தமையன்.]

அருணசலம் — திருவண்ணாமலை; இது: கிருதயுகத்திலே அக்கினிமலையாகவும், திரேதாயுகத்திலே மாணிக்கமலையாகவும், துவாபரயுகத்திலே பொன்மலையாகவும், கலியுகத்திலே கன்மலையாகவும் உருக்கொண்டதென்பர். (அருணாசலபு. திருநகர. ௩௦.) 'கற்றார் தொழும்ருணசலமன்போடுகை தொழுதான்' (பாரத. அருச்சுநந்திர். ௧௫.) [சுரண - சிவப்பு. சுலய - மலை.]

அருணத்தாமசன்—1. இராமாயணத்திலே சொல்லப்படும் சடாயு என்னும் புறவை. 2. கன்னராசன். 3. சசி. 4. சாவர்ணமறு. 5. சுக்கிரிவன். 6. யமன். [சுரண - சுரண - சூரியன், சூரியன்தேர்ப்பாகன். சுரண - மகன்.]

அருளுதி—வேம்பு.

அருணி—மாஞ்சாதிப்பெண். (கல்லா. 7. உரை.)

அருணியம்—1. திருநாமப்பாலைக்கொடி. 2. கன்னாடுக்கொடி.

அருணைரிநாகிந்திரேல்வர் — புத்தன். (திவாகா.)

அருணை—திருவண்ணாமலை. 'அருணையை நினைக்கவொத்தலா முத்தியென்றுரைத்தீர்' (அருணாசலபு. திருநகா. சநி.)

அருளுதம்—மேருமலையின் கீழ்த்திசையிலுள்ள ஒரு வாலி. 'அவ்வரையின் கீழ்பாழந்துளிர் வாலி தெண்ணீர் ரோங்கரு ணைதம்' (கடம்பு. சம்பு. உஉ.) [சுரூண - சிவப்பு. உஉ௦ - (உஉ௦௦ என்பதன்றிரிப்பு)நீர்.]

அருளுதயம்—1. சூரியோதயம். 'மணிக் குலங்களருளுதயத்தைவென்ற' (திருப்பு. கவுடி.). 2. வைகறைப்பொழுது. [சுரூணைநாடிய: சுரூண - சூரியன். உடிய - தோற்றம்.]

அருளுதயம்—புதுமராகம். [சுரூண - சிவப்பு. உபய - கல்.]

அருத்தநங்கை — காவேரிநதி. [சுய-உ. மஹா: சுய-உ. பாதி. மஹா - ஒரு நதி. கங்கையிலே தீர்த்தமாடுதலினால் வரும் பல வித பாதியளவு இது கொடுக்குமென்பர்.]

அருத்தநாயம் — பொருளாசை. [சுய-உ. காசி: சுய-உ. பொருள். காசி - ஆசை.]

அருத்தநேயம்—பாதிக்கோளம்.

அருத்தநேயநாயம்—ஒன்பது பங்காகச் செய்யப்பட்ட நார்தோணசேஷத்திரத்தின் அடியிலும் கையிலும் ஒவ்வொருபங்கு தன்னிலிட்டு கடுவிலிருக்கும் ஏழுபாகத்தைச் சமஞத்திரத்தினுள் சுற்றவரும் அர்த்தசத் திரக்காமான குண்டம். (சி-வி. கிரி. உக - குஞ்சுலோக உரை.) [சுய-உ. குஞ்சுலோக உரை.]

அருத்தநேயநாயம்—பிறைமுகத்திரம். [சுய-உ. உரு; ஸாண.]

அருத்தநேயம்—1. பிறைமுகத்திரம். 2. பிறைவடிவமான கசக்குறி. 3. மயிற்றோகையிலே பிறைபோலிருக்கும் கண்வடிவம்.

அருத்தநேயநாயம்—அர்த்தசத்திரம்.

அருத்தநேயநாயம்—அருத்தவேதம்; அது: பொருள்தேடுதற்குப் பயோகமான பார்வஸ் பத்தியம், ஓசைநம் முதலிய நூல்களைக் கருதும். (மது. ச: கௌ.) [சுய-உ. ஸாண.]

அருத்தநேயநாயம்—காவேரிநதி. [சுய-உ. பாதி. ஜாஹலீ - கங்கை.]

அருத்தநேயநாயம் — அர்த்தயாமம். [யகரஞ் சகரமாய்த் திரிந்தது.]

அருத்தநேயநாயம்—வினாவிற்பாதி வாரமாயெடுக்கப் பொருந்தி உழுதுபயிரிடுஞ் செய்கைக் காரன். [சுய-உ. ஸீரிநீ: சுய-உ. ஸீர - கலப்பை.]

அருத்தநேயம்—1. இடுக்கண்செய்தல். [சுய-உ. ந௦.] 2. நித்தித்தல். [சுய-உ. ந௦.]

அருத்தநேயநாயம் — பாதிபெண்வடிவ

அருத்தநேயநாயம் — மாண சிவன்.

அருத்தநேயநாயம் — [சுய-உ. ந௦. ஸீரிநீ: சுய-உ. பாதி. நானீ - பெண். ஸாண, ஸாண - ஆளுகிறவன்.]

அருத்தநேயம்—பொருணால். (புறநா. 166. உரை.)

அருத்தநேயம்—இரந்துகேட்டல். [சுய-உ. ந௦.]

அருத்தநேயநாயம் — 1. சம்பத்து அடை

தல். 2. பெறக்கருதியதைப்பெறுதல். [சுய-உ. ஸாண: சுய-உ. சம்பத்து. ஸாண - அடைதல்.]

அருத்தநேயம் — 1. அசன். 2. குபேரன்.

[சுய-உ. சம்பத்து. வதி - தலைவன்.]

அருத்தநேயம் — பாதிப்பங்கு. [சுய-உ. ஸாண: ஸாண - பங்கு.]

அருத்தநேயம்—வேதநூற்பொருள் கூறும்

பாக்களில் ஸாண. (சு. நிகண். க௦. உக.)

அருத்தநேயம்—1. அர்த்தம், சொற்பொருள்.

'பாவுறுமறையருத்தம் பரமென்று மபர

மென்று-மிருவகையாகும்' (குத. எக்கி. பூ. உ.)

2. அரைப்பங்கு. 'மாழகன்கை - சத்திவின

யான்மா ஈட்டுத்தமிழிட்டு' (தைவ. தைவவ.

கௌ.) 3. கடு. 'அருத்தயாமம்' 4. பன்னிரு

வகைப்பிரமேயங்களுள்ளொருகிய பதார்த்த

தம். இது: திரவியம், குணம், கருமம், சாமா

நியம், விசேடம், சமவாயமென்னும் ஆறு

பதார்த்தங்களை அறிந்திருப்பது. (தர்க்கபா. சக.) 5. பயன். (உரி. நி.) 6. பொருள். 7. குக்கில். 8. பொன். (பிம்.) 9. கருத்து. (உரி. நி.) [1, 4, 5, 6, சுய-6; 2, 3 சுய-4.]

அருத்தமண்டபம் — அர்த்தமண்டபம். 'அருத்தமண்டபத்துட்புக்கேயந்தணரமலன் பாதம்-கருத்தினுங்கண்ணவாழ்த்தி' (அருணகிரிப்பு. வலம்புரி. ௫௪.)

அருத்தயாமம் — 1. அரையாமம்; அது: மூன்றேழுக்காணுழிகை. 2. இரவில் மூன்றேழுக்காணுழிகையையும் பின்னிகழுமூன்றேழுக்காணுழிகையையும் விட்டு இரவில் திரியாமாவென மூன்றியாமம் கொள்ளப்படுவதில் நடுநிகழும் யாமம். 'அப்பதிபருத்தயாமத்துனக்கனிபுதவுக்கோலம்' (வேதாரணியபு. மணவா. அச.) [சுரு. நடு. யா-2-ஏழைநாழிகைகொண்ட காலம்.]

அருத்தாத்தியம் — நடுராத்திரி. [சுய-6 ரா. ௫௦.]

அருத்தாத்திரி—அர்த்தாத்திரி.

அருத்தேசீதம் — நிருத்தக்கை முப்பதி லொன்று. (சிலப். அரங்கேற்று. கஉ. குறிப்பு.)

அருத்தல் — 1. உண்பித்தல். 'வேதியர்க் கருத்திப்பின்னர்' (நைடத. நாட்டுப். கசு.) 2. அதுபலிக்கச்செய்தல்.

அருத்தலக்ஷணம்—விட்டும்விடாதலக்கணம். 'விருத்தமறு தருமமார் தேவதத்தன் றனே யே விடாதுகொளி னவனிவனே யிவனவ னே யென்னுந்-தெரித்தலரி தாயதா தான் மியக்கூ றுறமார் றேரினிதை விட்டுவிடாலக் கணையி னெடுதா - னருத்தலில் கணைபாகத் தியாகவிலக் கணையென் றதைதலின விது வேதத் தொம்மசிவாக் கியத்திற் - குரைத் திடுவ ருதாரணமா யுரியதென்' (வேதா. சூ. கஉஉ.) [சுரு. ௫௬௭.]

அருத்தலோபம்—பொருளாசை. [சுய-6. பொருள். லொஊ - ஆசை.]

அருத்தவாதம் — 1. அபிப்பிராயத்தைக் கூறுதல். 2. (வேதாந்த) சிரவணத்திற்குரிய சடுவிலக்கங்களில் ஆறாவதானது; அது: கூடத்தனதுசொருபமாகிய பிரமத்திற்குப் பஞ்சகிருத்திய கர்த்திருத்துவஞ் சொல்லு தல். 'பிரத்திகான்மவுருவாம்பிரமந்தனக்கு-

மாறரிய வைந்தொழிற்கர் த் திருத்துவஞ் செப்புறுதல் வயங்கருத்தவாதமென மதித் திடுகதெரிந்தே' (வேதா. சூ. கஉஉ.) 3. அதித் தல், புகழ்தல். 4. பொருளைவிளக்கும் வாக்கி யம்; அது: சாத்நிரவீதியை வழங்குவிக்கும் பொருட்டு விதிப்படி நடத்தலால் வரும் நன் மைகளையும் நடவாமையால் வரும் தீமைகளையும் விவரமாகக்கூறி விதிவிடயத்தைப் புகழ்தலும், விலக்குவிடயத்தை இகழ்த லும், பிறர்செய்கைகாட்டலும், பழைய நிகழ்ச்சிகூறலு முடையது. [சுய-6 - பிர யோசனம். வாடி - கூறுதல்.]

அருத்தவிற்பந்தி—அருத்தங்களிலென்றோ பயின்ற சாமர்த்தியம். [சுய-6 - பொருள். வு. ௫௦. து. தி - வித்தியாவல்லபம்.]

அருத்தவேதம்—அர்த்தவேதம்.

அருத்தாந்திரியாசம் — அர்த்தாந்திரியா சம் என்னும் அணி.

அருத்தாந்தாம்—வேற்றுப்பொருள்.

அருத்தாபந்தி — ஆறளவைகளிலொன்று. (சி. சி. பாயி. அளவை. க. சிவாக்.)

அருத்தாந்தி — திரவியந்தேடப்பிரயாசப் படுவோன். [சுய-6 - திரவியம். சுயி-6-ந் - தேடுவோன்.]

அருத்தி — 1-2. அருத்தியென்னேவதும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. அருந்தச் செய்து எனப் பொருள்படும் ஒரு பிறவினைத் தெரிநிலைவினையெச்சம். 4. இரந்துகேட் போன். 5. ஒருவன் மனக்கு வேண்டுமென்று கேட்கும்பொருள். 'அருத்தியிதல்பொற்சா தருவினுக்குமற்றிது' (பாரத. கிருட். உசக.) 6. கூத்து. 7. செல்வமுடையவன்-வன். 'சேண்மிசை யருத்திபெற்றவணங்கையும்' (கந்தபு. தெய்வ. உ௩௪.) 8. பாதம். 9. புசிப்பு. 10. முறையீடுசெய்வோன், வாதி. 11. விருப்பம். 'கைம்மாரியற்றுகியென்னு மருத்தி' (நைடத. அன்னத்தைத்தது. சு.) 12. வேலைக்காரர். 'அணிநகரணின்தனரருத்தி மாக்களே' (இராமா. மந்தரை. உஅ.) 13. கள். (அக. கி.) [4. சுயி-6; 5, 7 சுய-6; 10, 11, 12. சுய-6.]

அருந்தித்தல்—அருந்திடல்.

அருந்தித்தல்—1. பாதிசெய்தல். [அப-6.]

2. வேண்டுகல். 'உண்ணையருத்தித்துவந்தோம்' (திவ். திருப்பாவை, உரு.) [அப-6.]

அருந்திதம்—1. இரந்துகேட்டல். 2. விரும்பல். 3. பிச்சைத்திரவியம். [அபி-4. த.]

அருந்தியன் — விரும்பமுடையவன், வேண்டிவந்தவன். 'ஏதிலருத்தியனென்னக் கேட்டியென்றான்' (பாரத. புட்ப. 864.)

அருந்திம்—மாமஞ்சள். (மலை).

அருந்து — 1-3. அருத்தென்னேவலும் தெரிநிலவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும. 4. பொருள். 'கண்ணாழம்மணியாலும் கருத்தாயருந்தானும்' (தேவார. திருவை யாறு. பழந்தக்க. எ. திருநா.) [அப-6.]

அருந்துதல்—அருத்தல்.

அருந்துரு—1. ஆராய்வு. 2. னுண்கம்.

அருந்துறம்—வெள்வேல். (மலை).

அருந்தேநு—பாதிச்சத்திரன். [அபெ-6. டு. அப-6. பாதி. உரு. - சந்திரன்.]

அருந்தோதயம்—1. அருந்தோதயம். 'குதலாந்திரிமதிகளைபரவங்குண்டி - போதமா சருத்தோதயமகோதயம்பொருத்தில் - ஓதுபுண்ணியகாலங்களாம்' (சேது. சேது பல். உரு.) 2. குருஅத்தமிக்கச் சூரியனுக்கும் முகூர்த்தம்.

அருந்தோபாக்கிதம்—திரவியத்தேடுதல். [அப-6. திரவியம். உவாஜ-6. நடுதேடுதல்.]

அருதா—சதாப்புப்பூண்டினிலை.

அருந்தா—அருத்ததிபுதல்வர். 'அருத்ததிமைத்தாருந்ததர்' (சுர்மபு. அந்தகாரு. எ.) [இக்கே அருத்ததியென்றது வசிட்டரது மனைவியாகிய ஊர்ச்சையல்லன்; தருமதேவதையின் மனைவி.]

அருந்தி—1. ஒரு கணத்திரம். 'அங்கன்வான் தருத்தி காட்டினான்' (கைடத. மணம்புரி. உரு.) [இது வசிட்டன்மனைவியின் பெயரானவழங்குவது.] 2. ஒருபெண். இவன்: வசிட்டனுக்கு மனைவி; கற்பிற்சிறந்தவன். 'தருத்தியினையாளையிர்திசுமினியானே' (இராமா. வனம்புகு. அ.) 3. தக்கனாக்குமகரும் தருமதேவதைக்குப் பாரியுமான ஒரு பெண். 'அருத்தி யிலக்கை சிபாமிசம் கற்பை யருமருத் தவதிகல் விசுவை - முருத்

தின முறவற் சாத்தியை பாது முகுர்த்தையம் வசுவெனத் தருமன் - பொருந்திய மடவார் பெயரினி ஓரைப்பார்' (சுர்மபு. அந்தகாரு. சு.) [அராமுருதி.]

அருந்திநாட்டல்—அருந்ததியைப்போலக் கற்புடையவளாயிருக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்துமாறு அருந்தியின் குறியாகக் கொண்ட நட்சத்திரத்தை. விவாகம்பண்ணுதிறபெண்ணுக்குக் காண்பித்தல். 'பங்கயப் பதம்பைப்பொனின்மயிவைத் - தங்கன்வானத்தருத்திகாட்டினான்' (கைடத. மணம்புரி. உரு.)

அருந்திநிரந்தநாயம் — மீமாஞ்சையிலே சொல்லப்பட்ட நியாயங்களுள் ஒன்று. அது: முதலிலே யொரு பெரிய நட்சத்திரத்தைக் காட்டிப் பின் அதற்குச் சமீபமாயுள்ள அருத்தியைக் காட்டல்போல முதலில் ஒரு பெரும்பொருளைக் காட்டிப் பின் அதற்குச் சார்பான சிறியபொருளைக் காண்பிக்கும் நியாயம். 'அலதத்துவங்களை முன்னர்க் காண்பித்துப் பின்னர் அவற்றையொட்டிச் சூக்குமத்தத்துவங்களைக் காண்பித்தல்போல் வது' (சுவல். தத். உரு.) இது அலாருந்தி நியாயமெனவும் வழங்கப்படும். [அராமுருதிபு-6. நநாயம்.]

அருந்திபதி—வசிட்டமுனிவன். 'அருந்திபதிதிருவருளால்' (பாரத. குருகுல. அள.) [வதி - கணவன்.]

அருந்தல்—1. அறுபவித்தல் 'ஆருயிர்கள் பயனருந்துமருலகாம்' (கோயிப்பு. வியாக். சு.) 2. 'அருந்தாதொழிக' எனப் பொருள் படும் ஒரு வியங்கோள்வினைமுற்று. 'அருந்தலதிபாதகாதியார்கம்' (சுவல். பொது. உசக.) 3. அருமை. (சுடா.) 4. குடித்தல். 'தண்ணீரருந்தி' (தாயு. அருளி. கக.) 5. புசித்தல். 'அருந்தேல் விடலிபதிமனையில்கம்' (சுவல். பொது. உசரு.) 6. விழங்குதல். 'அங்கவற்றையும் பற்றி யருந்தினான்' (கந்தபு. இரண்டாநாட்குர. சுரு.)

அருந்தவர்—முரிவர். 'அயருமுருந்தவர்தம் பழி' (கோயிப்பு. பதஞ்சலி. சஉ.)

அருந்திடல்—உண்ணுதல். (சு. நிகண். சு.)

அருந்திறல்—அரும்பாலை.

அருந்திறல் — அரியதிறமையுடையவன். 'அருந்திறல்பிரிந்த வயோத்திபோல' (சிலப். 13. 65.)

அருந்து—அருந்தென்னேவனும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அருந்துதல் — 1. அதுபவித்தல். 'பத்தரருந்தும்பரமசுகம்' (தாயு. பரா. உஎ0.) 2. உண்ணுதல். 'அருந்துதற்கினியமீன் கொணர' (இராமா. வீட்டண. ௩0.) 3. குடித்தல். 'தண்ணீரருந்தி' (தாயு. அருளி. கக.) 4. விழுங்குதல்.

அருந்துதல் — வேதனைசெய்வோன். (சூ. நிகண். உ. சச.) [சுரூபுத: சுரூபுத: காயம். உருதுவருத்துதல்.]

அருந்தி—அருந்தி. 'இடப்பாலருந்துதி காணுமளவும்' (திருக்கோ. ௩00.)

அருநாகம்—பாழ்நகம், வேதனை.

அருநாறு — வேம்பு.

அருநிலம் — பாலைவனம். (தொல். பொருள். 79. உரை.)

அருநிலை—1. கடந்துசெல்லற்கரிய ஆற்று நிலம். 2. யுத்தநிலை. (பாரத.)

அருநெல்லி — ஒருமரம்.

அருநெறி — 1. ஒடுங்கியவழி. 'தொடர்ந்த பல்வரை முடுக்கரு மருநெறித் தொடர்பும்' (உபதேச. சிவவிர. கசக.) 2. நாகம். 3. பாலைநிலம். 4. போதற்கரியவழி. 'அருநெறிக் கடவுளர்க்கமுதமுட்டுதல்' (பாரத. வேத் திரக. 36.) 5. மனைவாயில். (பிங்.)

அருப்பம்—1. அம்பமானது. 2. குழந்தைத்தன்மையானது. 3. பெலமில்லாதது. 4. விலங்கின்பிள்ளை அல்லது குட்டி. [சுரூபு]

அருப்பகன்—1. குழந்தை. 2. பைத்தியக் காரன். 3. மூடன். [சுல-க.]

அருப்பம்—1. அருமை. 'அடிநிலை தளர்க்கு மருப்பமுமுடைய' (மலைபடு. உஉஉ.) 2. அம்பம். 'அருப்பமென்றுபகையையுமாரழல், நெருப்பையும் மிகழந்தாலதூந்தியோ' (இராமா. முதற்போர். கூஉ.) 3. உரோமக் கிளர்ச்சி. 4. ஊர். (சூ. நிகண். ரு: ௩ச.) 5. கன். (பிங்.) 6. காட்டுத்துருக்கம். (பிங். ௩௩அ.) 7. காடு. 8. கொலை. [சுரூபு என்னும் வடமொழி வினைப்பகுதித்திரிபு.] 9. கோட்டை. 'அம்புமிழியலருப்பம்' (மதுரைக்

காஞ்சி. சுஎ.) 10. துக்கம். 'அருப்பமன்றி தென்றையுறவெய்கினுன்' (இராமா. பள்ளி. ச0.) 11. தொடரி (மலை). 12. நோய். 'அருப்பமுறினரசெனிலுந்தீர்ப்பரணைக் கண்டழைத்தல்' (தைல. பாயிர. ௩.) 13. பனி. 14. பிட்டு. 15. பிள்ளை. 16. பூண்டுகள்; கோரை. 17. மருதநிலத்தார். 18. (இடித்த) மர். 19. மோர். (சூ. நிகண். சு: உஎ.) 20. வழக்குநிலம். (பிங்க. ௩0அக.) 21. திண்மை. (பரிபா. 10-57). 22. மலைமேற்றுருக்கம். (பிங்.) 23. அரண். 'வீங்குசிறைவியலருப்பம்' (புறநா. 17.) 24. நெற்கதிர்க்கரு. 'அருப்பமாலவருங்கதிர்' (இரகு. நாட். 32.) [2. சுல-க. 4, 16, 17. சுல-க.]

அருப்பம்பூச்சி — பச்சைப்பூச்சிவகையிலொன்று.

அருப்பலம்—அணிச்சமரம். (சூ. நிகண். சு: எ.)

அருப்பு — 1. அரும்பு. 'அருப்பிளமுலை யவர்க்கநங்குகிய' (சிந்தா. நாமக. உக௩.) [அரும்பு என்பதன் விகாரம்.] 2. கிளைத்தல். 'அருப்பறவாக்கம்' (வள். ௩௨உ.) 3. கொலை. 'அருப்புடையறவினஞ்சம்' (பாரத. நச்சு. ௩க.) 4. தயிர். 5. துக்கம். 'அருப்பறப்பிறந்தகோபமாறினன்' (இராமா. வருண. எச.)

அருப்புத்தருப்பு—1. அருந்தேட்டம். 2. அருமை.

அருப்புத்தொழில் — அணிகட்கு அரும்பு கட்டும்வேலை. (சுலித். 104. உரை.)

அருபாரம் — கையாந்தகரை.

அரும்பண்டம் — கிடைத்தற்கரியபொருள்: கடற்றாரம், மலைத்தாரம் முதலியன. (பிங்.)

அரும்பதம்—1. அரியசெவ்வி. (ஐங்குறு.) 2. அரியவுணவு. (ஐங்குறு.) 3. விளங்கற்கரியசொல். (ஐங்குறு.)

அரும்பர் — அரும்பு. 'பங்கமென்க் கணும் வே ளெய்கனை யாகப் பரம்புவ தாமரையரும்பர்' (தணிகை. நாட். அசு.) [அர் - ஓர் அசைநிலையிடைச்சொல். இறுதியில் நின்ற உகரத்தோடு அர் என்பது ஒத்துப் போலியாய்வந்ததென்பர் பெரும்பாலார்.]

அரும்பல்—அரும்புதல்.

அரும்பாலை — ஓரிசை. (பிங். கச0சு.)

அரும்பு — பெரும்பாவி. (திவ். பெருமான், 9, 5.)

அரும்பு — குங்குமபாவநாமம். (ம. அ.)

அரும்பு — தீராத வியாதி. 'ஐயாவதற்கு மரும்பிணிபோன் றெய்தியக்கா-லுப்பானே' (கந்தபு. மார்க்கன். ௧௮.)

அரும்புதல் — தோன்றதல், முதிர்ந்தல். 'அரும்பித் த செஞ்ஞா யி றேய்க்குமடி' (தேவார. திருவதிகைவர், திருவாடித்திருந்தான்டகம். ௪.)

அரும்பு — அரும்பையின்றன. (ஐங்குறு.)

அரும்பு — 1. அரும்புபோலும் வடிவுடையனிலை ஒட்டு. 2. மலருமுன் பூவின் உறுப்புக்களையடக்கியிருக்கும் ஒரு புடைப்பு வடிவம். 'அரும்புமலர்காய்கனி' (தாயு. பாச. ௧௮௭.) 3. மெல்லிய மயிர். 4. அரிசி. 'அரும்புக்கும் கொத்துக்கும் வந்தார்' (தனிப்பா. 1, 87, 171.)

அரும்புட்டி — வேளாளருள் ஒரு பிரிவின் பெயர்.

அரும்புடல் — 1. (சிறிதாகத்) தோன்றதல். 'அரும்புடலகைபோற்றி' (திருவின. கடவுள். ௮.) 'அருகூற்றரும்பி' (தாயு. பொருள் வண. ௨.) 2. முதிர்ந்தல். 'காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாடி' (வன். ௧௨௨௭.)

அரும்புமணி — பொன்னுலே செய்யப்பட்ட அரும்புகளையுடைய ஒரு கழுத்தணி.

அரும்புவாயம் — தாழ்வடமணிகளின் திடையிற் கொக்கும் வாயம்.

அரும்புட்டு — 1. வறுத்திப் பூட்டுவது. 2. மணக்கக்கூடாதது. 3. சிக்கிக்கொள்கை. 4. இயல்பினத்தொடர்ச்சி. 'சொற்களைப் பூட்டாய்த் தொடுத்துப் பேசினன்'.

அரும்புதுறை — ஊதிப் பொன்மணி செய்து.

அரும்பெயல் — பெறுதற்கரியது. 'அரும் பெறுபுகள்' (திவ். திருவாய். 1, 3, 1.)

அரும்பொருள் — 1. பிரயாசப்பட்டு விளக்கும் அர்த்தம். 2. பெறுதற்கரியபொருள். 'அரும்பொருள்பெறுகளின்' (சிலப். அடைக். ௨௨௭.)

அரும்பொருள்வினைநிலை — அசுரமணம். (இறை. 1, ௨௭௭, பக். 22.)

அருமணி — அருமணவன். (கன். 272, மயிலை.)

அருமணவன் — 1. ஒரு தீவு. 'அருமணவனின்' (திவ். திருநெடு. 14, வ்யாக்.) 2. அருமணத்திலின்பாண. (கன். 275, மயிலை.)

அருமணம் — நவதாளத்தொன்று (திவா.)

அருமந்த — அரியமருந்தன்ன. 'அருமந்த மேருவரையுந்தவறுகும்மா' (கந்தபு. திருக்கல். ௫௨.) [இது ஒரு மருடமொழி.]

அருமந்தன் — அரிய மருந்துபோன்ற எனப் பொருள்படும் ஒரு விகாரமொழி. 'அருமந்தன்னவதிர் கழல்சேர்மினோ' (தேவார. சித்த. பொது. திருநா. ௨௧.)

அருமருந்தான் — அருமருந்தன்னன். (கன். 239, மயிலை.)

அருமருந்து — 1. அமிர்தம். 'ஆவித்துணையேருமருந்தே' (தாயு. பல்வகை. ௧௫.) 2. பெறுதற்கரிய மருந்து. 'அரந்தைவெம்பிறவி பென்னோய்க் கருமருந்தனையவையா' (இராமா. வாலி. ௧௨0.)

அருமவதி — ஒரு பண்.

அருமறை — 1. அறிதற்கரிய வேதம். 'அருமறைமுதல்வனையாழிமாயனை' (பாரத. வாரண. ௧.) 2. அறிதற்கரிய இரகசியம். 'அருமறை செலிவி யறித்தமை கூறலும்' (நம்பியகப். கன. ௪௮.)

அருமறைக்கோடியோள் — துரோணசாரியன்.

அருமிநம் — அளவின்மை. 'சேனைய ரருமித நிலைவார் தமக்கு மாகுமோ' (இரகு. இரகு. 29.)

அருமேதகம் — அக்கிரி கிடங்கள் இருபத்து நாலில் ஒன்று. (சீவரட். ௩௪௯.)

அருமேனி — கலைகளுடன்கூடாத நிட்களமான திருமேனி. 'உருமேனிதரித்துக் கொண்டதென்றலுமுருவிறந்த - வருமேனியதுவுக்கண்டோம்' (சி. சி. ௧: ௫௫.)

அருமை — 1. இன்மை. 'மணக்கவலைமாற்ற லரிது' (வன். ௭.) 2. செய்தற்கருமை. 'அருமைகோன்புகளாற்றுகியாமன்றே' (இராமா. நகர்நிக். ௨௧.) 3. எளிதிற்பெறக்கூடாமை. 'அருமையினெய்தும்யாக்கையும்' (சித்தா. முத். ௧௫0.) 4. பிரயாசம். 'கான் புறஞ்சேறலிலருமைகாண்டலால்' (இராமா. தைலமா. ௩௧.) 5. பெரும்பாலுமில்லாமை. 'இவ்வுரிலே செய்கிடைப்பதருமை' (வழக்.)

அருமைநகரன்—அருவிநீர்நுதல்.

6. பெருமை, மேன்மை (திவாகர. கூஉ. பக்.) 7. சிறுமை.

அருமைநகரன் — கொங்குவேளாளருள் சடங்குநடத்தும் பெரியோன்.

அருமைசெய்தல்—பேராண்மைகாட்டுதல். (சூடா)

அருமைப்படுத்துதல் — அருமைபாராட்டுதல்.

அருமைமயம் — கொங்குவேளாளரின் சடங்குகளுள் ஒன்று.

அருவசாட்சாதாரம் — அறிவில் நின்று குருவாயுணர்த்தியது. (தாயு. சிற்சு. எ. உரை.)

அருவசிவசமவாதி — ஆன்மசித்தும் சிவ சித்தும் ஒத்து வேறுபடுதற்குமென்றுசொல்லும் மதஸ்தன். (சி. சி. கக்: கக. சிவஞா.)

அருவத்திருமேனி—சிவன் நடிக்கும் நவ பேதத்திலே யருவவடிவமாகக் கற்பிக்கப்படும் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் நான்குமேனிகள். அது: சி. சி. உ: எச-ஆங்கவியாற்பெறப்படும். 'சிவஞ்சத்திராதம் விந்து சதாசிவந்திகழுமீச-னுவந்தருளுத்திரான்றான் மாலயனென்றினென்றாய் - பவந்தருமருவநாலிக்குருவநாலுபயமொன்றாய்- நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்பனென்பர்.'

அருவநர்—சதாப்புச்செடி.

அருவம்—1. உருவமில்லாமை. 'அருவமு முருவுமாகி' (கந்தபு. திருவவ. கூஉ.) 2. அருமை.

அருவர் — தமிழர். 'அருவரருவரென விறைஞ்சினர்' (கலிங். 438. புது).

அருவருத்தல்—துர்நாற்றமுதலிய ஏதுக்களினாலே மரத்திற் கேற்காததாகக்கண்டு மிகவெறுத்தல். 'அருவருக்கு முலகவாழ வடக்க நீத்தோர்க்கு' (சிதம்பர. ருசு.)

அருவருப்பு—மிகுவெறுப்பு. 'புன்புலான் மயிர்தோனரம்பென்பு மொய்த்திடு புலைக் குழலி லருவருப்புப் பொய்யல்லவே' (தாயு. சுகவாரி. 4.)

அருவல்—1. கிட்டுதல். 2. மெல்லமெல்லப்போதல். 3. துன்பம். (பிங்.) 4. நோய்வகையினென்று. 'வயிற்றருவல்'

அருவன்—உருவிலி. 'அருவனாவிவற்றேடு' (சி. சி. ச: ஈக.)

அருவா—அருவாநாடு. 'பன்றி யருவாவதன்வடக்கு' (நன். பெயரி. கசு. உரை.)

அருவாட்டி — அருவாநாட்டுப்பெண். (தொல். சொல். 167. உரை.)

அருவாணம்—செம்பிறை செய்யப்பட்ட தாலம். [அந்நியபாடை] இது சரிவாணமெனவும்படும். தேவாலயங்களிலிருந்து பெரியோர்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்புக்கு வழங்கப்படுகிறது.

அருவானுதி—அருவாநாடு. (நன். 272. மயிலை.)

அருவாதல்—பிறப்பறுதல். (சேவக. 3021.)

அருவாநாடு — செந்தமிழ்நாட்டைச்சேர்ந்துள்ள பன்னிரண்டுநாட்டினுள் ஒன்று. (தொல். சொல். 400 உரை.)

அருவாவது — 1. சூரியசமுகத்துநின்று பாட்டயர்வோரில் ஒருவன். (சூர்மபு. ஆதவார் சிறப். எ.) 2. சூரியன்கதிர்களுள் வியாழனை விளக்கச்செய்யுங்கதிர். 'வயங்கொளி யருவாவசுவெனுங் கதிர்நல் வியாழத்தை மறுவற விளக்கும்' (சூர்மபு. ஆதவர்கதிர். உ.)

அருவாவடத்து — செந்தமிழ்நாட்டைச்சேர்ந்துள்ள பன்னிரண்டுநாட்டிலொன்று. (நன். பெயரி. கசு. உரை.)

அருவான்—1. அருவாநாடு. (நன். 272. மயிலை.) 2. அரிவான்.

அருவான்வடலை — அருவாவடலை. (நன். 272. உரை.)

அருவான் — 1. அருவாநாட்டிலரசர். 'தொல்லருவான்தொழில்கேட்ப' (பட்டினப் பாலை. உஎரு.) 2. அகத்தியனாரால் தென்னாட்டிற்குடியேற்றப்பட்ட ஒரு சாதியார். (தொல். பாயிரவுரை.)

அருவி—1. கழிமுகம். (சூ. நிகண். ரு. ருகு) 2. திணைத்தாள். (சூ. நிகண். ச: ச0.) 3. மலையின்விழாறு. 'அருவிக் குன்றமு மைவனச்சாரலும்' (சிந்தா. ககக. உஉரு.) 4. நீர். (பதிற்றுப்பத். 71.) 5. வினையெச்ச வகையுளொன்று. 6. நீருற்று. 7. ஒருங்கு. 'வேலருவிக் கண்ணினார்' (சேவக. 291.) 8. உருவமில்லாதது. 'அருவிக் கால்பாராட்ட' (பரிபா. 6. 53).

அருவிநீர்நுதல் — மிகவும் துன்பப்படுத்துதல். 'அருவித்தின்றிடவஞ்சி' (திவ். பெரியதி. 7. 7. 1.)

அருவிலைநிலம்—பஞ்சகாலம்.

அருபு.பு—பத்துவகை இந்திரியவுணர்வோடும் ஸுவகை வாயுக்களோடும் காமவினே வினாவுகளோடும் கூடிய மனம். இது: நுண் னுடம்பு எனவும்படும். (வன். நகர. பரி.)

அரு அந்—அருவல்.

அரு அரு—சுகளரிட்களாற்றிருமேனி. ‘அரு வழுமாயுருவமுமாயருவுருவமாயெங்குமமரா நிற்கும்’ (குத. மூத். ச: கூ.)

அரு அருவந்திருமேனி—சிவன் நடிக்கும் நவ பேதத்திலே யருவவுருவவடிவமாகக் கற்பிக் கப்படும் சதாசிவமாயெய் திருமேனி. (சி. சி. ௨: எத.)

அரு அருவம் — அருவென்றும் உருவென் றும் சொல்லலாகாதது. (சி. பொ. 7, 3, 1.)

அருள்—1. அருபவமுடையதேசிகர் அரு ளிச்செய்யும் உபதேசம். “அருளின லாக மத்தே யநியலாம்” (சி. சி. பாயிர. ௫.) 2-4. அருளென்னேவலும் தெரிநிலைவினேப் பகுதியும் வினேத்தொகையும். 5. ஆன்மாக் கருகக் காணவமுதலிய மலத்தைப் போக்கி ஞானத்தைக்கொடுத்து விட்டையடைவிப் பிக்கை. “அருட்செய்திதானும்—பழிப்பொழி பத்தந்திதயார்த்திடினருளையெல்லாம்” (சி. சி. க: ௩௭.) 6. கொடை. “அருளிலார் களி லைத்தரு நிகர்க்கிலா ரில்ல” (சைடத. நகர. கூ.) 7. தயவோடிடுப்பணி, தயவோடு பண்ணும் கற்பனை. “அவனை முனிர் - கொண்டவரு கெனவருநல் குலவுதிருவருள் கோ” (கோயிற் பு. இரணிய. ௫௧.) 8. தொடர்புபற்றா தியல்பாக உயிர்கண்மேற் செல்லும் கருணை (வன். அதி. உரு.) ஒன் தின் தயர்க்கண்டாற் காரணமின்றித்தோன் றும் இரக்கம். (புறநா. ௫-உரை.) ‘அருட் பெருங் கடலேயெய்த்தேம்.’ (கந்தபு. உற்பதி. மேரு. கூ.) “என்றித்திறக்க னரு ளோபிடன்” (கந்தபு. அவையுரு. சகூ.) 9. யாசத்தி. (கு. நிகண். கக. ககர. ௧0.) 10. கல்வினா. (பிங்.) 11. மாவகையி லொன்ற. ‘வாதமகலும்.....அருளென்று னன்மரத்தாலாய்’ (பதார்த்த. 227).

அருள்செய்தல்—கிருபையோடு சொல்லு தல். ‘உள்ளபடியருள்செய்யவேண்டுமென’ (கோயிற் பு. பதஞ். கூ.)

அருள்புரிபுத்தியம்—அர்ச்சனாவன், ஒருவ னுடைய சேவகம், சௌரியம் முதலியவைகளை லியந்து கொண்டாடி யவனுக்குக் கிராம முதலியவற்றைக்கொடுத்ததற்குச் சா த ந மாக எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரம். (மிருதி சந். நகூ.)

அருளாகம்—வெள்ளொருக்கு.

அருளாப்பாடு—அருளிப்பாடு. (நடு. 6.9.3.)

அருளம்—பொன்.

அருளாச்—1. குடசப்பாலை. (மூ. அ.)

2. வெட்பாலை. (மலை)

அருளல் — 1. காத்தல். ‘பொறுத்தே யருள்வா யென்னு விருதாள் சென்னி புனைந் தேன்’ (இராமா. நகர்நீ. அரு.) 2. கிருபை செய்தல். ‘பரதஞ்செய்-கோலமவன் நனக் கருளி யடிமைகொள வேண்டுமென’ (கோ யிற் பு. இரணி. ௫௦.) 3. கொடுத்தல். ‘ஏற்ற வர்க்கு-மாற்றா தருள்செங்கை’ (வாண. ௧௨௬.) 4. கிருட்டித்தல். ‘ஆரணத்தானருள் பாரளித்தான்’ (வாண. ௨௬௫.) 5. சிவ னுடைய பஞ்சகிருத்தியத்துள் ஒன்றாகிய அருக்கிரகம்; அது: ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத் தை நீக்கி ஞானத்தைக்கொடுத்து மோகமடைவித்தல். (சி. சி. க: ௩௭.) 6. தயவோடுசொல்லுதல். ‘ஐயந்தான் யாவனந் தோ வருள்கென்றயா’ (இராமா. நகர்நீ. ௭௭.) 7. தேவர் அல்லது பெரியோருடைய செயன்முதலியவைகையுணர்த்தும் ‘செய்து’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சச்சொற்களை யடுத்துக் கிருபையானசெயல் அல்லது சொல் என்பதை வினைவிக்குதற்குப்பிரயோ கிக்கும் ஒருசொல். ‘நாதனெழுந்தருள்’ (கோயிற் பு. பதஞ். உரு.) ‘திருவுள்ளம் கிழந் தருளி’ (கோயிற் பு. இரணி. ௫௧.) 8. பெருங் கொடை. (பிங்.) 9. மகிழ்தல். ‘அரிமயி ரொழுநின் னவ்வி யருளி’ (தொல். பொருள். 146. உரை. பக். 616.) 10. அச்சமுறுதல். ‘அருண்டென்மேல்வினைக் கஞ்சி’ (தேவா. 484. 2.)

அருளாவம்—1. அழிஞ்சில். 2. பெருமரம் (மலை).

அருளறம்புண்டோன்—புத்தன். (மணி மேகலை.)

அருளாதி—குடசப்பாலை.

அருளாப்பு—சாரசை (மலை).

அந்நாமை—அநுள்செய்யாமை. (வள். உசக. பரி.)

அந்நாழிவேந்தன்—1. அருகதேவன். 2. கடவுள். [அநுள் - கிருபை, ஆழி - கடல், வேந்தன் - தலைவன்.]

அந்நாளான் — கிருபையை விசேடமாக வுடையவன். 'அத்தா விமலா வருளாளா' (தாயு. காண்பே. நூ.0.)

அநுசிசெய்தல் — கிருபையோடுசொல்லுதல். 'செய்கவென் றறுளிச்செய்தான்' (கோயிப்பு. இரணிய. நூ.)

அநுசிசெயல்—1. கட்டளை. 'ராஜாவின் அநுசிசெயற்படிக்கு' (S. I. I. 11. 118). 2. அடியார்பாடல். 'அநுசிசெயல்வாழி' (உபதேசரத். 3.)

அநுசிப்பாடியர் — கட்டளைநிறைவேற்றுவோர். 'அங்கருளிப்பாடியரோடருமுனிவர் கடிதனைந்து' (கோயிப்பு. இரணிய. 52.)

அநுசிப்பாடு—1. அருளப்பட்ட உத்தரவு. 'ஆயசீராகவனருளிப்பாடென் - வாயில்காப் பாளருமகிழ்ந்துகூறலும்' (இராமா. அசுவ. கருள. 2. உத்தரவுப்படிசெய்வோமென்னுங் குறிப்பு. 'கணநாதரருளிப்பாடென்றார்கள்' (கோயிப்பு. இரணிய. 51.)

அநுநடைமை — தொடர்புபற்றா தியல்பாக எல்லாவுயிர்கள்மேலுஞ்செல்லுவதாய் கருணையுடைமை. (வள். அதி. உரு.)

அநுநதல்—அருளல்.

அநுநவம்—பெருமரம்.

அநுநுதி—வேம்பு. (மலை.)

அநுசிசைநோகம் — கபாலத்தில்வரும் ஒருவகை ரோகம். அது: பித்தத்தினால் கபாலமூளை கரையும்போது பிறந்து கபாலத்தின்மீது திணையப்போலும் கடுகைப்போலும் அநேக கொப்புளங்களுண்டாக்குமென்பர். (சீவரட். உககூ.) [அர-இ-ஷி கா - பரவுதலையுடைய விரணம். இது 'கார-உலிகா' என இருக்கவேண்டும் போலும்.]

அநுதா—சதாப்புச்செடி.

அநுபதை—1. அவலட்சணம். 2. உருவமின்மை. 3. ஒப்பின்மை. [அர-இ-வ. தா.]

அநுபம்—1. அவலட்சணம். 2. உருவமின்மை. 'அஞ்சலினயனநிருகுத் தருபமா'

(இரகு. திக்கு. உருகூ.) 3. ஒப்பாகாமை. 4. (சாங்கியர் சொல்லும்) பிரதானமென்னுமூலப்பகுதி. 5. (வேதாந்திகள் சொல்லும்) பிரமம். [அர-இ-வ.]

அநுபி—1. அசுரீரி, அருபத்தன்மையுடையது. 'மல்லலருபிவழங்கியதன்றே' (பாரத. புட்ப. எள.) 2. கடவுள். 3. காப்பூரம். 4. சிவன். (பிங்க. கசு.)

அநுபிநுபிநி — என்பத்தொருபதங்களில் ஒன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

அநுபை—1. அவலட்சணமுள்ளவன். 2. ஒப்பில்லாதவன். 3. உருவமில்லாதவன். 'ஆதிசத்தியருபையாதலில்' (சதாசிவ. உஉ.) [அ: ர-இ-வா.]

அநேசகண்டி—கருணைக்கிழங்கு. (மலை.)

அநேசிரும்—வாகை (மலை.)

அநேனுநி—1. கடுமரத்தின்வோர். 2. கவுந்திக்கொடி. 3. காட்டுமிளகு. 'கருவேம்ப ரேனுநகம் கைச்சோரம்வாலுநகம் மகாகோளி மகிழம்பூ' (தைல. தைலவ. எள.) 4. வான் மிளகு. (மலை.)

அநேனுநை — காட்டுமிளகு. 'பண்டித வாயு மரேனுநகையும் பருமரசோநகம்மழ் சரணம் பரையருநதைப்புட்கா முக்கடுகடு கீரைந்து' (தைல. தைலவ. கூ.)

அநை—1-3. அரையென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. இடை. 5. உடம்பின்நடுவீடம்; அது: வயிற்றுக்கும் தொடைகளுக்கும் நடுவிலுள்ளது. 'புனைமணியரைநாணெடுபோதும்' பெரியபு.) திருநா. கூகூ.) 6. ஒரு மரம். 'வகுள ஞெமையரைபாங்கர்க்க-கன்னிகாரம்' (திருவாணை. சம்புக. க.) 7. பாதி. 'வேணப்பா கஸ்தூரிவகைக்குத்தானும் விளங்கவேயரைக் கழஞ்ச வேண்டுவாயே' (அகஸ்தியர்பூ. ககஅ.) 8. மரத்தின் அடிதொடங்கிக் கவடு வரைக்குமானபாகம். 'பொரியரைத்தேமா' (நைடத. நாட். உரு.) 9. வயிறு. 'கன்றரைப் பட்ட கயந்தலை மடப்பிடி' (மலைபடு. நூ.எ.) 10. அரசியல். 'அரைவினைகலைல்லார்' (சேவக. 2430)

அநைக்கச்சை — { இடையிற் கட்டுங்
கச்சு. (சோழி. ஆபத்.
அநைக்கச்சை — { ச.)

அரைக்கடி—இடுப்பிலுண்டாகும் சொறிப் புண். ‘அண்டைவீட்டுக்கடனும் அரைக்கடியுமாகா.’

அரைக்கடுவர்—அரைக்கடி.

அரைக்கல்—அரைத்தல்.

அரைக்காணி—ஒன்றை நூற்றறுபது கூறிட்டதில் ஒரு கூறு. (ஐய்வாய்க்கணக்கு.)

அரைக்கால்—ஒன்றை எட்டுக்கூறிட்டதில் ஒரு பாகம். ஐயு.

அரைக்கரை—ஒருவகைக்கரை.

அரைக்கடி—அரைக்கடி.

அரைநல்—அம்மி.

அரைநிலையநிலையா—நிக்க அவசரமாய். ‘அரைநிலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்து’ (கடு, 3, 5, 1.)

அரைநறை—முற்றுப்பெறுமை.

அரைநாயம்—நாளுழி. ‘வல்லிசம்படியுகா மாபயிருல்காமடவந்த புனலரைக்காரம்’ (தைல. தைலவ. சு.)

அரைக்கட்டை—சல்லடம்.

அரைக்கதங்கை—பிள்ளைகள் அரையில் அணியுஞ் சதங்கை.

அரைக்கல்லடம்—அரையினின்று முழங்கால்வரைக்கும் இடுஞ் சல்லடம்.

அரைக்காயம்—இளஞ்சாயம்.

அரைக்காயம்—அரசுடத்துக் கடமை. ‘அருத்தவமைசபாரமியண்டும்’ (குளா. மந். ௩௩.)

அரைக்கி—அரசுசெய்வோர். ‘அரைசுரிற் புகுந்து பேரரைசியானை’ (இராமா. மந்தரை. ௧௧.) ஐகாரம் அகரத்தை ஒத்துப் போலியாய்வந்தது.

அரைக்கி—அரசன். ‘அரைசுரிற்பிறந்து’ (கம்பா. மந்தரை. 61.)

அரைக்கி—இரானி, பட்டமகிழி.

அரைக்கிலை—அம்மி. ‘அரைக்கிலை குயிழிப்பு உடத்தல்’ (தைல. பாயிர. ௧௨.) [அரை - அரைத்தல். ஸ்ரீராம - கல்.]

அரைக்க - அரசு.

அரைக்காண—தூண்மக்கள் அரையிற்கட்டுக் கவிழ.

அரைக்காணமணி—அரையிற்கட்டுஞ் சதங்கை, கிண்கிணி. ‘கட்டழகுமேயவரைஞால் மணிகறங்க’ (கந்தபு. திருவிடை. ௨.)

அரைநல்—1. அழித்தல். 2. உரசல். 3. தேய்த்தல். ‘அரைத்தவாரமும்’ (பாரத. நிரை. ௨௩.) 4. தேய்த்துமாவாக்கல், தேய்த்துத் தூளாக்கல். 5. நசுக்கல். 6. வியாதியிலழுந்துதல். 7. கொட்டைநீக்குதல். ‘பஞ்சரைக்க’.

அரைநீர்நீணயாம்—பாதிநிரண்ட அரம்.

அரைநீரோடீ—அரையிற்கட்டுஞ் சங்கிலி. ‘அங்கைச்சரிவாயுநாணுமரைத்தொடரும்’ (நாலாயிரதிவ். பெரியாழ். மாணிக்க. சு.)

அரைநல்—1. அரைபடல். 2. தேய்த்தல். ‘அங்கமெங்குமரைந்திட’ (பெரியபு. திருநாவு. ௩௪௦.)

அரைநலம்—விதைநருங்காது குறையாயிருக்கும் நலம். [வழக்.]

அரைநலம்—நன்றாக நலமடிக்கப்படாத ஏறு. [வழக்.]

அரைநா—முதலை.

அரைநாண்—அரைநூண். ‘பொன்னரை நாணேடுமாணிக்கக்கிண்கிணி - தன்னரையாட’ (நாலாயிரதிவ். பெரியாழ். மாணிக்கக்கிண். ௨.)

அரைநாண்—1. ஒருபாற்கோடிய கொழுவுடையதாய்ப் பாவனைக்காகாத கலப்பைப்பகுதி. 2. ஒருபாற்கோடிய மண்வெட்டிதுணி.

அரைநாள்—1. நடுநாள். ‘மழையமைந்துற்றவரைநாளமயமும்’ (மதுரைக்காஞ்சி. சுச்சு.) 2. நாளிற்பாதி, பாதிநாள்.

அரைநூல்—1. அரைச்சதங்கை. 2. அரைநாண். 3. நூலிற்பாதி, பாதிநூல்.

அரைநூள்மாலை—மேகலாபாணம்.

அரைநேக்கல்—அரைப்பாகம் நெகிழ்ச்சி, அரைத்திட்டம் பழுத்தது.

அரைநேக்கு—நீரகநோக்குவகை.

அரைப்பட்டிகை—மாதிராவது ஆடவராவது அரையிற்கட்டும் பட்டிகை.

அரைப்படிப்பு—நிரம்பாக்கல்வி.

அரைப்பாணம்—அல்லுல். (பணவிடுதா. 369.)

அரைப்பு — 1. அரைக்கப்படுவது. 2. அரைத்தல். 3. இரூப்பைப்பிண்ணுக்கு. 4. தேகத்திலே செறிந்த எண்ணெய்போக்கு தற்காகத் தேய்க்கும்படி பச்சைப்பயறு முதலியவற்றை யரைத்தெடுக்கப்படுவது. 'சோடியிருப்பைத்திப்பி சொல்லரைப்பா நெய்க்குமுற்கந்-தேடியரைப்புபாகுந் தெளி' (தைல. பாயிர. ௫௦.)

அரைப்புட்டு—1. இடையும் தெரடையும் பொருந்தும் பூட்டு. 2. இடைக்கட்டு.

அரைப்பை—1. இடுப்பிற்கட்டும் நீண்ட பண்பை. 2. அல்குல். (திருப்பு. 620)

அரைப்பையாடுதல் — வேண்டியபோது சிறிது சிறிதாக எடுத்து அறுபவித்தல். (ஈடு. 1. 7. 2.)

அரைபடுதல் — 1. உரைசப்படுதல். 2. பழிக்கப்படுதல். 'அவன் பலர் வாயிலும் அரைபடுகிறான்'.

அரைமா — ஒன்று நாற்பது கூறிடப்பட்ட தில் ஒருபாகம். (தீழ்வாய்க்கணக்கு.)

அரைமுடி—சிறு பெண்கள் தங்கள் குறியை மறைத்துக்கட்டும் ஓராபரணம்.

அரையணிநை—விவாகத்தில் வதுவரர்கள் புதிய ஆடைகளணிதல்.

அரையர்—விஷ்ணுகோயில்களில் திவ்யப் பிரபந்தம்பாடும் தொண்டுசெய்வோர்.

அரையல்—துவையல்.

அரையலன் — சோம்பன். 'அவனொரு அரையலன்' [வழக்.]

அரையன் — 1. அரசன். 'பூசைநீர்க்கடலையைக்காற்றுவான்' (தணிகை. நாட்டுப். ௧௩௮.) 2. அரையையுடையவன். 'வெம் மான்றோல்வீக்குமரையன்' (கலைசை. அஉ.) 3. பாதியையுடையோன்.

அரையாப்பு — மேகநோயால் அரையிலுண்டாகும் விரணம்.

அரையாப்புங்கட்டி—அரையாப்பு.

அரையாறுபடுத்துதல் — குறையப்பண்ணுதல். 'அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி' (ஈடு. 4. 4. பர).

அரையிரவு—1. அர்த்தராத்திரி. 'மடவரலிங்கராயிரவிற்கண்விழித்தான்' (ஞாநவா. சித்தி. எரு.) 2. இரவிற்கு பாதிரி.

அரையிருள் — அர்த்தராத்திரி. 'அரையிருட்பொழுதில்' (கூர்மபு. பிலக்க. ௫௩.)

அரைவட்டம்—1. அரைமுடி. 2. வட்டத்திற்பாதி.

அரைவட்டம் — அரையிற்கட்டும்வட்டம். 'அரைவட்டங்கள் கட்டி' (திருப்பு. உ.)

அரைவண்டி—சிறுவண்டி.

அரைவயிர்—பாதிக்கொடி.

அரைவயிர்க்கண் — கம்மாளர் கருவியினென்று.

அரைவயிறன் — அரிசிபிடியாத நெல், அரிசிமுதிராத நெல்.

அரைவாசி—பாதி. [வாசி - பங்கு]

அரைவாய்—பங்கப்பட்ட வாய்.

அரைவாயன்—தெரிந்துபேசுவறியாதவன்.

அரைவயிர்க்கண் — தட்டாரிள் கருவி வகையிலொன்று.

அரைவாய்—அரிசிமுதிராதநெல்.

அரோ—ஓர் அசைச்சொல். 'அன்புகூர்வாமரோ' (பாரத. காப்பு.)

அரோகம்—சுகம், நோயின்மை. 'அரோக திடகாத்திரம்' (தாயு. பாய. ௫௩.) [சு; ரொம - நோய்.]

அரோகி—நோயில்லாதவன், சுகமுடையவன். [சுரொமிநு: சு; ரொமிநு - நோயாளி.]

அரோகணி — அரோகிணிக்கடுக்காய். 'ஆதிவசயனரோகணியோடேற்றுவீ - தீதி லவிர்தைசிவந்திமலை - மீதார் - திரிவிருத்திய பயன் செப்பிலிவைமேழா - மரித்தியின்பேத மறி' (பதார்த்த. ௧௦௪௬.)

அரோகணிக்கடுக்காய் — நான்குவரை போன்ற குறியுடையதாகிய ஒருவகைக்கடுக்காய்; இது கன்னியாகுமரியிலுற்பத்தியாவது. 'ஓதமரோகணிக்காயொன்று ண்டா னுற் சந்நி-பாதமொடு சீதம் பறக்குங்கண்' (பதார்த்த. ௧௦௩௮.)

அரோகை-நோயின்மை, சுகமுடைமை. [சுரொமிநா.]

அரோகை — 1. தயித்தியநாசத்திலே கோயில்கொண்ட உமை. 'புகழ்வனையித்திய நாசத்தன்புறமரோகையென்றும்' (மச்சபு. கவுரிநா. மட். ௩௨.) 2. நோயில்லாதவன். [சுரொமாமா.]

அயோசகம்—1. அருவருப்பு. 2. சமியாக் குணம். 3. பசியின்மை. 4. பசியின்மையை யுண்டாக்குதல். 5. பிரகாசமின்மை. 6. உணவில் வெறப்பு. [சுரோஹக: சு; ரொஹக - சமித்தல்; பிரகாசித்தல்.]

அயோசகயோகம் — ஒக்காளத்தையுண்டு பண்ணும் ஒருவகையோய். (பிவரட். சுச.)

அயோசகம்—1. சந்தோஷமின்மை, பிரிய மின்மை. 'அரோசந்ததுடன்நகர் நண்ணி னார்' (பாரத. திரௌ. 40௫.) 2. பிரகாச மின்மை. [சு; ரொஹநம் - மகிழ்ச்சி, பிரகாசம்.]

அயோசகம்—அரோசகம்.

அயோசியம்—1. அருவருப்பு. 'ஆழ்ந்து நினைக்கிலரோசிகமாயிவ்வுடலில்' (தாயு. யாக்கை. அ.) 2. உணவில் வெறப்பு. [சுரோஹிகா.]

அயோசினை—1. அருவருத்தல். 2. பசி யின்மை. 3. பசியின்மையையுண்டாக்குதல். 4. பிரகாசமின்மை. [சு; ரொஹிகா - பசித் தல், பிரகாசித்தல்.]

அயோசித்தல் — 1. அருவருத்தல். 2. வெறுத்தல்.

அயோசிப்பு—1. அருவருப்பு. 2. வெறுப்பு.

அயோபிஸா—ஒரு கிழங்கின்மா.

அஸி—1. அதிகாரம். (இராசவைத்.) 2. அபிர்மறைக்குறிப்புவினைப்பகுதி. 'ஒன்ற லென்னும்' (நன். பெய. உக.) 3. ஆண்பா லொருமையில் வரும் ஒரு பெயர்வினா. 'இளவல்' 'தோன்றல்' (நன். பெயரி. கக. இராமா.) 4. இராக்காலம். 'அல்லம்பகலு மருச்சிக்க' (சைவச. பொது. எசு.) 5. திருள். 'அல்லார்குழலின்' (வாண. அ.) 6. ஒரு சாரியை. 'தொடையல்' (நன். உருபு. கு. இராமா.) 7. ஒரு தொழிற்பெயர்வினா. 'ஆடல்'. 8. ஒரு நடன்பாட்டுவியக்கோள் வினா. 'மக்கப்பதபெனல்' (வன். ககசு.) 9. ஒரு ரேதிர்மறைவியக்கோள்வினா. 'மக னெனல்' (வன். ககசு.) 10. ஒரு ரேதிர்மறை யொருமையெனல் வினா. 'இருக்குன்ற வாணரிளக்கொடியேபிடரெய்தல்' (திருக் கோ. கரு.) 11. ஒரு ரேதிர்மறைபிடைநிலை. 'வாழலென்'. 12. சுக்கு. (இராசவைத்.)

13. தன் மையொருமைவினைவினாவினாவுக்குள் ஒன்ற; இது: பகர வகர எதிர்கால இடை நிலைகளுள் யாதேனும் ஒன்றோடுவரும். 'பொய்ம்மலி செயலிற் றப்பிப் போமெனிற காண்பலென்னு' (பிரபுலிங்க. கைலாச. ௫௭.) 'காலன்குறையில் என்செய்குவல்' (கம்பாற். ச.) 14. மதில். 15. மயக்கம். 'அன்னுழையாத வுள்ளத்து' (சூத. முத்தி. ௩: ௫௦.) 16. அந்திவேளை. (மதுரைக். 544.) 17. மெய்யெழுத்து. 'மேவியமெய்கள் விளம்புமல்லோடு வியஞ்சகமாம்.' (பி. வி. ச.) [ஹத். இது ஸம்ஸ்கிருதத்திலே வகுத் துக்கொண்டபடி ஆதியிலே நின்ற 'ஹ' என்பதை அந்தத்திலே நின்ற 'த்' என்பத னுடன் கூட்டி அவற்றுக்குட்பட்டமெய் யெழுத்துக்களுக்குப் பிரத்தியாகாரஞ் செய் தலினால் வந்தபெயர். ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குக் கருக்கே இது சிறந்த பெயராயினும் தமிழில் வரும் ஒற்றுக்களுக்கும் பெயராகக்கொள்க.]

அஸ்தாதி—1. இராக்காலம். 'பெருநகை யல்க விகழ்ந்ததொரு நிலையே' (கவித்தொ கை. சுரு.) 2. சுருங்கல், குறைதல். 'அல்கலின் மொழிசிலவறைந்து' (நைடத. அன்னத் தைக்கன். சுசு.) 3. தங்குதல், தங்கியிருத் தல். 'அல்குதன்புரத்தினண்ணி' (கந்தபு. காம. சுசு.) 4. தினம். 'மூன்றல்கல்' (தைல. தைலவ. ககக.) 5. வறுமை. (சூ. நிகண். அ: சுசு.)

அஸ்தாஸம் — நாடோறும். 'அகல்விசும் பிடையல்கலும்படர்-பகலவன்' (கந்தபு. தெய்வ. ௫௬.)

அஸ்தா—இழிவான.

அஸ்து—1. அல்கல் எனப் பொருள்படும் ஒரு முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'அல்கருஞ் சீர்த்துவாரகை' (கூர்மபு. கண்ணன்மண. 40ச.) [இங்கே அல்கு-குறைவு எனப் பொருள்படும்.] 2-4. அல்கென்னேவலும் தெரிக்கலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 5. இரா; 'அல்குண்டடக்கல்வழி' (ஆசாரக். 30.)

அஸ்துநி—உப்பங்கழி, சிற்றாறு. 'அல்கு- கழிவினுஞ்செல்லாதோகடல்' (நன்னெறி. கசு.)

அஸ்துதல்—அல்லர்.

அஸ்துதல்—1. குறைதல். 2. சுருங்குதல். 3. தங்கியிருத்தல். (பிங்.) 4. நிலைத்துநிற்கல். (குறள். 333 உரை.) 5. அழிதல். 'அளியினற்றொழு வார்வினை யல்குமே' (தேவா. 168. 10.) 6. சேருதல் 'அவரால்குவர்போய் ...பழனங்களை' (திருக்கோ. 249.)

அஸ்துநர்—குழகன். 'அஸ்துநர் போகிய லூரோரன்னர்' (கலித். 23.)

அஸ்துப்பை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.

அஸ்துல்—1. பக்கம். 'கவைத்தாம்பு தொடுத்த காழ்ந்நல்குல்' (பெரும்பாண். 244.) 2. அரை. 'பூந்துகில்சேரல்குல் காம ரெழில் விழுவடுத்த' (திவ். பெருமாள். 9. 7.) 3. நிதம்பம். 'கலந்தகிணறுமல்குற் கவான்பிசைக்கொண்டிருந்தான்' (சிங். பதுமை. உருஉ.) 4. பெண்குறி ஆண்குறியின் மேற்பக்கம். 'எம்மல்குற்கும்மல்குலினை பொக்கும்' (காஞ்சிப். அந்தகேச. கரு.) 5. பெண்குறி. (திருக்கோ. 9.)

அஸில்—1. அஃறிணைப்பன்மை எதிர்மறைப் பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயர். 'கருதுப கோடியு மல்ல புல' (வங். ஈ.உ.எ.) 2. அஃறிணைப் பன்மை எதிர்மறைப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'ஒருவற் கணிபல்லமற்றுப்பிற' (வங். கரு.) 3. சொல்லாதொழிந்தன. 'உருவவெட்பய றுழந்தும்மல்லவும்' (சிந்தா. கரு. ரு.) 4. முன் சொல்லிக்கொண்டதற்கு மாறானவை, விரோதமானவை. 'அறங்கூருளல்லசெயி னும்' (வங். கரு.)

அஸில்லம்—உபத்திரவம். 'அல்ல கண்டக்கொண்டடியெனென் செய்கேனே' (தேவா. 1. திருவாணை. க. திருநாவு.)

அஸில்லம்—1. உற்பலச்செடி. (தணிகை. புராணவர. ரு.) 2. கோவணச்சீலை. 3. செந்தாமரை. [1, 3. ஹலூக:]

அஸில்காத்திரி—தணிகைமலை. 'வைகறொறு மலர் மூன்று - கோலமார்காவியுதித்தவி னல்லகாத்திரி' (தணிகை. புராணவர. ரு.) [ஹலூக - உற்பலம். சுழி - மலை.]

அஸிலுநி—தலைமகனானபிறி பிறிதொன் றால் நிகழும் குறி. (நம்பியகப். 159.)

அஸிலங்காடி—அந்திக்கடை. (மதுரைக். 544.)

அஸிலத்தட்டல்—கூடாதென்று மறுத்தல். [வழக்.]

அஸிலது—1. அல்லாமல். 'நியாகவல்லது மாந்தழையாக நினைத்திலனே' (வாண. கஉக.) 2. தீவினை. 'அல்லது கெடுப்பவ ன்ருள்கொண்ட முகம்பேர்ல்' (கலித் தொகை. கசஅ.) 3. முன்சொல்லியதல்லா தது. 'நல்லதுசெய்தலாற்றீராயினு, மல்லது செய்தலோம்புமின்' (புறநா. கசரு.) 4. முன்சொல்லியதாகாவிடத்துஎனப்பொருள் படும் ஒரு குறிப்புவினையெச்சம். 'செல்வனை யின்று நாடிச் சேவடி தொழுத லொன்றே - வல்லதில் வுடம்பு நீங்கி வேற்றுல கடைத லொன்றே-வெல்லையிவ் விரண்டி னென்றே யிப்பகன் முடிப்ப லென்ன' (சிந்தா. கரு. கஅக.)

அஸிலதுஉம்—அல்லாமலும். 'அஸிலதுஉ மவனுடைத் துணைவராயினார்க்கு' (இராமா. பிணிவீட். உஉ.)

அஸிலதேல்—அல்லாதிருந்தால். 'அத்த விக்கினிக் காத்தரு ளல்லதே லடுவல்லே' (கந்தபு. மோந. க0.)

அஸிலதை—அல்லாமல். 'அலிப ரல்லதை யாண்டகை யார்கோலோ வனையோர்' (கந்தபு. சூரன்மண். உரு.) [ஐ-ஒருசாரியை.]

அஸிலம்—1. அல்லென்னுமடியாற்பிறந்து தன்மைப்பன்மையில் வரும் ஒரு குறிப்பு வினைமுற்று. 2. அல்லென்னும் அடியாற் பிறந்து தன்மையொருமைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'பண்டையமல் லம்' (சிந்தா. கரு. சுஎ.) 3. இஞ்சி. (சு. நிகண். ச; சஉ.) [தெலுங்கு.]

அஸிலம்—சுஞ்ஞாநி நிராங்காரன் என் னும் இருவரிடத்திலும் பிறந்த புதல்வன்; பிரபுவிற்குலகைக்கதாநாயகன். 'தொல்லை யி லுயர்சுஞ்ஞாநி தாநிராங் கார னென்போ - ரெல்லை யி றவங்கள் செய்ய வெமதுமெய் வடிவத்தானே - யல்லம் னுமைந்த னாயி னம்.' (பிரபுவிற்க. கைலாச. ருச.)

அஸிலர்—1. அல்லாதவர். 'வீரையல்லரை வெகுளலீரென' (கந்தபு. சிங்கமுகா. கசஎ.) 2. அன்மைப்பொருளில்வரும் ஒருபரிதினைப் பன்மைப்படர்க்கைக்குறிப்புவினை முற்று. 'வந்திது பெயர்கூரல்லர்' (புறநா. கஉச.)

அல்லல்—துன்பம். 'அல்லலுளுள்வார்க் கல்லல்' (வள். உசுரு.)

அல்லவை — 1. தீங்கான செய்கைகள், பாவம். 'அல்லவைபுரியாரேனும்' (கந்தபு. காசிபந்து. ௩௧.) 2. பபலில்லன். (பிங்க.) 3. மாறானவை. 'தவானைத் தல்லவை செய்தல்' (வள். உசுரு.)

அல்லன்—அல்லென்னும் அடியாற் பிறந்து வரும் கருகப்பென்பாலொருமையில்வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்ற. 'மாதர்விஞ்சையும் வல்லுருமல்லனோ' (சிந்தா. ௧௧௧. எடு.)

அல்லன் — 1. அல்லாதவர். 'ஒருவனே யெல்லாமாமி யல்லையுடனுமாவன்' (சி. சி. ௧: ௩௭.) [இது: குறிப்புவினையாலணந்த ஒரு பெயர்.] 2. அன்மைப்பொருளில்வரும் ஒரு பரிதினையான்பாற்படற்கைக்குறிப்புவினை முற்ற. 'இதையுமல்லன்' (சி. சி. அ: ௩௮.) 3. தீயவன். 'அல்லனோடொருபத்தியின் திடல்' (சேதுபு. காசிப. ௮௩.)

அல்லா — 1. ஒழித்தவை, அல்லவை. 'சொன்னவன்மல்லுமல்லனும்' (சிந்தா. ௧௧௧. ௧௩.) 2. தீங்கானசெய்கைகள். 'கல்லா முழுக்கின் றிலைன்றார் கல்கூர்ந்து - மல்லா செய்தற்கொருப்படார்' (நீதிநெறி. ௩௧.)

அல்லா — 1. ஒழித்த. 'சோதிவைகும- லொத்தையொத்தையல்லாப் பொருப் பெலாய்' (கந்தபு. குரபன். ௮௮௩.) [இது: சம்பவச்சலித்தியும்தவ்வும்செட்டுகின்றது.] 2. கடவுள். [அராபி. இது: மகமதியரால் வழக்கப்படும் ஒரு சொல்.] 3. தாய்; இது உட்கத்தில் வழக்கப்படுவது. [ஊரா.] 4. வருத்தம். 'அல்லாநெஞ்சமுட்பட்டிட' (பரிபா. 6. 99.)

அல்லாநெஞ்சம்—1. அலிதல். 2. தொத்தரைப் பதல்.

அல்லாதல் — 1. தன்புறதல். 'ஆக்க மாய்ப்பதமென்றல்லாவார்' (வள். ௧௩௩.) 2. மகத்தல். 'அதனெதிர்சொல்லோமாதலி னல்லாத்துகல்கி' (குறிஞ்சிப். 143.)

அல்லாத—1. தீமையுடைய எனப்பொருள் பட அன்மையென்னும் அடியாற்பிறத்த ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். 'அல்லாதபாச மவலகைத்தேர்விண்டகல' (சேதுபு. கடவு. ௧௩.) 2. தீமையுடையவையெனப் பொருள்

படும் ஒரு குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். 3. தீமையுடையன எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்ற. 4. மாறான எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரெச் சம். 5. மாறானவை யெனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். 'சொற்ப்பாலவல்லாத சொல்லுதலுங்குற் றம்' (நன். வீரு. ௮௧௧. உரை.)

அல்லாதது — 1. சொல்லாதொழிந்தது. 2. தகாதது, தீயது.

அல்லாதவர்—1. தகாதவர், தீயர். 2. முன் சொல்லப்படாதவர். 'சமயாதிபர்களுக்கு- மல்லாதவர்க்கும்' (பாரத. கிருட். உரு.)

அல்லாதா—1. ஒழித்தபிற. 2. செய்யத் தகாதசெயல்களைஎனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயர். 'பற்றினர்போயல்லா தன் புரிவர்' (கந்தபு. ஆயிரானிசோக. ௧௩.)

அல்லாதா—1. ஒழித்தபிற. 'பெற்றோர் மகப்பெற்றாரல்லாதார் பிறர்க்கன் பிறரே கண்டர்' (சிந்தா. கேம. ௧௩௪.) 2. தீயார். 'அருட்கண்ண னோக்காதா ரல்லாதாரே' (தேவார. திருவாரூர். திருத்தாண்ட. ௧. திருநாவு.)

அல்லாதா—அல்லாமல். 'அவனே-யல்லாது வேறுசிலர்' (பாரத. பதினெட். ௪.)

அல்லாந்தா—அல்லவந்து. (புறப்பொருள் வெண். ௧௧௮. பக்.)

அல்லாப்பு—வருத்தம். (பரிபா. 6. 99. உரை.)

அல்லாமல் — அன்றியெனப் பொருள் படும் ஒரு குறிப்புவினையெச்சம். 'மரு டியிர்க்கு நான்மலர்க்கு மாமதியு மல்லாமல்' (பைடத. அன்னத்தைத்து. ௧௮.)

அல்லாமலும்—மேலும்.

அல்லாமை — கெட்டகுணம். 'வாஞ்சை முதலா-வல்லாமையெத்தனை' (தாயு. ஆந்த. ௧.)

அல்லார் — அல்லாதார். 'அல்லார்செயுங் கேண்மையாகாதே' (நன்னெறி. ௩௮.)

அல்லாரி — 1. வெள்ளம்மல். (மு. அ.) 2. அடர்த்தியின்மை. [வழக்.]

அல்லால் — அல்லாமல். 'அஞ்சாமையல் லால்' (வள். ௮௧௩.) ['ம' தொக்கது.]

அல்லி—1. அகலிதம். 'அல்லியங்கமலந் தன்னிலரிவையும்' (கந்தபு. திருக்கல். ௭௩.)

அல்லிகம்—அல்வழி.

2. ஆம்பல். (மூ. அ.) [அல்-இரா. இ-விசுதி. இராக்காலத்தில் மலரும் புட்பம் என்பது பற்றிவந்த பெயர்.] 3. இரா. 4. இளவேர். [வழக்.] 5. காயாமரம். (சூ. நிகண். கக. லகர. அ.) 6. பூந்தாது. 'அல்லியங்குழலாடன்னே' (அரிச்சன். விவாக. உரு.) 7. நெய்தல். 8. தாமரை. 'அல்லி மாதர் புல்க' (திவ். பெரிய தி. 1. 7. 9.) 9. வெள்ளாம்பல். (பிங்.) 10. அல்லியரிசி. (சேவக. 355.)

அல்லிகம்—பேய்க்கொம்மட்டி. (மூ. அ.)

அல்லித்தாமரை—செங்கழுநீர்.

அல்லித்தாள் — 1. அகலிதமுறுப்புலகை.

2. அல்லித்தண்டு. (சேவக. 2876.)

அல்லிப்பாவை — அல்லியக்கூட்டில் ஆட்டம் பிரதிமை. (புற. 33.)

அல்லிப்பித்தூ—பூவிழாதபிஞ்சு.

அல்லிமாதர்—இலக்குமி. (திவ். பெரியதி. 1. 7. 9.)

அல்லியத்தோருநி — விட்டுணுவின் கூத்துக்களுளொன்று; அது: மாதலனாகிய கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின்கொம்பினை முறித்தற்காடியது. 'கஞ்சன்வஞ்சன்கடத்தற்காகவஞ்சன வண்ண னாடிய வாடலு - எல்லியத்தொகுதியும்' (சிலப். கடலாடு. சஅ.) [முகம், மாப்பு, கைகால்களின்வட்டனை, அபிரயமுதவியன இருந்தும் தொழில்செய்யாதுநின்றவின் தொகுதியென்றார்.]

அல்லியம்—1. அவலட்சணம். 2. இடையூர். 3. உழக்கடியது. 4. உழுதல். 5. கொட்டி. (மலை.) 6. விட்டுணுவின் கூத்து னொன்று;அது: மாதலனாகிய கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின்கொம்புமுறித்தற் காடியது. 'அல்லிய மாயவ னாடிற் ததற்குறுப்புச் சொல்லுபவாறுமெனல்' (சிலப். கடலாடு. சஅ. உரை.) [1, 3, 4. ஹலு.]

அல்லியரிசி — அல்லிப்பூவின் உட்கொட்டையிலுள்ள சிறுவிதை. (சேவக. 2682. உரை.)

அல்லியன்—தன்குழுவைப் பிரிந்த யானை. [ஹலு.] இஃதலியனெனவும் வழங்கப்படும்.]

அல்லியாமரம்—படகுலவிக்குந் தண்டு.

அல்லியான்—பிரமா. 'அல்லியானைவைந் தண்காகப்பள்ளியான்' (தேவார. திருக். க. திருநாவு.)

அல்லியை—கலப்பைக்கூட்டம். [ஹலு.]

அல்லு—முடைதல். [தெலுக்கு.]

அல்லுழி — அல்லாதவிடத்து. 'அல்லுழி யெல்லாம் பார்த்துபட்டு' (தொல். பொ. 495. உரை.)

அல்லுராம்—வில்வமரம். (மலை.)

அல்லேம் — அன்மைப்பொருளின் தன்மைப்பன்மையில் அல்லது ஒருமைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'நின்பாற் காப்பினங்கொண்டேமல்லேம்' (கந்தபு. காவிரி. ௫௦.)

அல்லேன் — அன்மைப்பொருளுடைத் தாய்த் தன்மைப்பொருளையில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'கண்டவியையல்லே னான்' (சி. சி. க. எ.)

அல்லே—1. அல்லாய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலை பொருமைக் குறிப்புவினை முற்று. 'காதரமார்தருமனமேகமலமலரய னல்லே' (கோயிற். பாயிர. உரு.) 2. உணவுக்குரிய ஒருவகைக் கிழங்கை விடக்கும் ஒரு கொடி. 3. தாய். [சுலூ, நாடகவழக் கில் வந்தது.]

அல்லோர் — முன்சொல்லப்பட்டவர்க்கு மாறுகொண்டவர். 'அன்புளோரல்லோராய வரசமண்டலங்களெல்லாம்.' (இரகு. மலை. ௧௨௮.)

அல்லோலல்லோலம்—ஆரவாரம்.

அல்லோன்—1. சந்திரன். (சூ. நிகண். க: ௫௧.) [அல் - இரா. இரவுக்குரியவனென்ற படி.] 2. முன்சொல்லப்படாதோன்.

அல்வழிக்கு — தகாதவொழுக்கம். 'அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர் கோன்' (திவ். திருப்பல். 11.)

அல்வழி—1. அல்லாதவழி, நெறியல்லாத நெறி. 2. ஐ முதலிய வேற்றுமைப்பொருளில் வாராத நிலைமொழியை மற்றொரு மொழி தொடருஞ் சந்தி. அச்சந்தி: வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமத்தொகை, உம்மைத் தொகை, அன்மொழித்தொகை, எழுவாய்த் தொடர், விளித்தொடர், பெயரெச்சத் தொடர், வினையெச்சத்தொடர், தெரிநிலை வினைமுற்றுத்தொடர், குறிப்புவினைமுற்றுத் தொடர், இடைச்சொற்றொடர், உரிச்சொற் தொடர், அடுக்குத்தொடர் எனப் பதினான்கு

வகைப்படுகிறது. 'அல்வழி-தொழில்பண்புவமை யுண்மை யன்மொழி-யெழுவாய்வினிய்ரெச்ச முற்றினையுரி - தழுவுதொடரடுக்கெனவீ ரேழே' (கன். உயிர், உ.)

அல்வா—ஒருவகையினிய சிற்றண்பு.

அல்வா—வாண்மைத்துணி.

அல — 1. அல்ல என்னுக் குறிப்புவினே லகாரத்தொக்க ஒரு லிகாரமொழி. 2-3. அல வென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

அலகாரம் — துன்பம். 'ஆதலாலெங்க ளைக்கணக்கற்றிடுவான்' (கந்தபு. தேவர்புல, உக.)

அலகாரம் — 1. அநிலியாத்தி அல் லியாத்தி முதலிய தோஷங்களை விலக்கிச் சொல்லப்படாத அர்த்தவாகம். 2. இலக் கணபின்மை, குறிகளின்மை. [சு; மகசு. இலக்கணம்.]

அலகாரம்—தனித்தனியாய்.

அலகாரம்—1. அலகாரம் வருத்துதல். (பண்பு. கண்ணி. 177.) 2. கெடுத்தல். 'தக்கன் பெருவேள்வி யங்கலக்கழித்து' (தேவா. 236, 1.)

அலகாரம்—வருத்துதல். 'காணலக்கழித் தேன்' (தேவா. 507, 3.)

அலகாரம்—1. இலக்கணமல்லாதது. 2. துட்டலக்கணம். [சுமூ.]

அலகாரம்—1. அற்பகாரியம், தோற்றத் திச்சிறிதது. 2. அநியப்படாதது. 3. இலக்கண மல்லாதது. 'சுண்டுச் சேவப்பிரத்தியக்க மேயிலக்கியமாகலானும், ஆண்டை யீச வரப்பிரத்தியக்கமலக்கியமாகலானுமென்க' (தர்க்க. பிரத்தியக்கநிருபணம். ௫௫.) 4. காணப்படாதது. 5. விசேடக்குறிகளல்லாதது. [சுமூ.]

அலகு—1. உரிச்சுக்கொம்பு. 'அர்த்தமின் மனையி னீடு மலக்கிண யறுத்த வீழ்த்தார்' (பெரியபு. இராயா. ௧௬.) 2. கிண. 3. துறட் கெக்கோல். 4. தனிமை.

அலகு—அகையச்செய்தல். 'சங்கலக் குந்தக்கடல்வாய்' (தேவா. 739, 3.)

அலகுப்போர்—சேவகர் சுட்டிகளை ஒன் றோடொன்று எதிர்த்துவைக்கை. 'அலக் குப்போர்போலே.....கடுதல்' (சு. 5, 3, ௩.)

அலகாரம்—உபத்திரவித்தல்.

அலகாரம்—உபத்திரவம்.

அலகாரம் — 1. யானைத்திப்பிலி. (மலை.) 2. வெப்பலகு.

அலகாரம் — ஒருவகையம்பு. (கம்பரா. கண்கை. 9.)

அலகாரம் — தனித்தனியாக. 'அலகல கா எண்ணிக்கொள்ளலாய்' (சு. 3, 6, 5.)

அலகாரம்—திப்பிலி.

அலகாரம்—1. அலகுவைத்துக்கணக்கிடல். 2. செய்யுளிலே சந்தம்வருவாதமைத்தற் பொருட்டு அசைகளைக் கணக்கிடுதல். 'ஓசையேகுறிக்கொண் டொடுங்கவும் விரியவு மலகிடல்' (இலக்கணவி. எருஉ.) 3. துடைப்பத்தால் பெருக்குதல். 'மேவுமாலய மலகிடன்மெழுகல்' (திருவாதவூர. திருப்பெ. ௩௬.)

அலகாரம்—அலகிடல்.

அலகாரம் — விளக்குமாறு. 'அலகின் மாறுமாறுதகலி' (திருப்ப. ௩௮௬.)

அலகு — 1. அசையுறுப்பாக எண்ணப் படுதல். 'ஆறுமறிவ ரலகு பெருமை' (யாப் - காரிகை. ஒழி. க.) 2. ஆயுதம். (சூ. நிகண். ௧௧: லகா. க.) 3. இலகு அல்லாதது, கந்தத்தது. [சுமூ. ௪; மூ. ௪ - இலகு.] 4. எண். 'அலகில் பல்வளஞ்சேர்த் தியவாவணம்' (கைடத. நகா. ௩௦.) 5. கதுப்பு, கொடி. 6. கூர்மை. 'அலகம்பன கண்' (வாண. உருச.) 7. கொதுகு. (பிங்க. ௩௦௬.) 8. சலாக்கு. 9. துளம்பு. (பிங்க. ௩௦௬.) 10. கெய்வோர் பாவோடற்கு நிரையாக நாட்டுத் தடி. 11. கெல். 'அலகுடைநீழ லவர்' (வன். ௧௦௬.) [அலகு - கதிர். அஃ தாகுபெயராய் கென்மேலதாயிற்று.] 12. கெற்கதிர் முதலிய கதிர். 13. பலகறை. 'அலகையன்னவெள்வெர்ப்பிலி' (மலைபடு. உருச.) 14. பறவைமூக்கு. 'குயிலலகாற் பல்லவங்கள் கோதுமாலோ' (பாரத. காண்ட. உ.) 15. பிடியிற்செறித்த ஆயுதங்க ளிற் பிடியொழிந்தபாகம். 16. பொன்னாக்கணி. (இராசவைத்.) 17. மகிழ்மனத்தை. (சூ. நிகண். ௬: ௩௬.) 18. மின்மினி. 19. விசாலம். 20. விளக்குமாறு. 'செருப்படியு காயடியுச் திருவலகான் மாற்றியபின்'

அலகுநட்டுதல்—அலங்காரப்படுத்துதல்.

(பெரியபு. கண்ணப்ப. க௩அ.) 21. அளவு. (பிங்.) 22. அளவுகருவி. 'வாழ்நாட்கலகாய்' (நாலடி. 22.) 23. ஆயுதத்தின் அலகு. 24. கைம்மரம். 'அரும்பொனால்குசேர்த்தி' (சீவக. 837.) 25. இலட்சம்பாக்கு. (அ. 1. சிங்.) 26. ஆண்பனை.

அலகுநட்டுதல்—1. மந்திரத்தால் வாயைக் கட்டுதல். 2. வாளின் வெட்டை மந்திரத்தால் வீணக்குதல். 3. கணக்குத்திர்த்தல். அலகுநட்டை—வண்டிச்சக்கரவட்டை.

அலகுநடித்தல்—கணிதத்தில் விதை முதலியவற்றைக்கொண்டு தொகைகூறத்தல்.

அலகுநட்டுதல்—சன்னியாற் பல்லுக்கிட்டுதல்.

அலகுநடை—வளார்க்குடை.

அலகுசோலி—1. அறுகு. (மலை.) 2. கற்றழை.

அலகுநீச்சம்—1. துளம்பு. 2. மின்மினி.

அலகுநிலை—சூட்டல், பெருக்கல் முதலியவற்றால் வரும் கணித விடைத்தொகை.

அலகுநிறுத்தல்—திரௌபதியம்மை கோவிலிலே உற்சவத்திற்குமுன்னே வாள் நாட்டிக் காப்புக்கட்டிச் செய்யும் ஒரு கிரியை.

அலகுப்பூட்டு—பிரார்த்தனைக்கென்றிடப்படும் வாய்ப்பூட்டு.

அலகுபருப்பு—பட்டாணிப்பயறு.

அலகுபனை—1. ஆண்பனை. 2. ஒருவகைப் பனை. [அது நீண்ட தட்டையோலையுள்ளது.]

அலகுபாக்கு—வெந்நீரில் அவித்து நிற மூட்டப்பட்ட பாக்குச்சீவல்.

அலகுபோடல்—நாக்கிலே இரும்பு முதலிய வற்றாலய கம்பி குத்திக்கொண்டு சுவாமிக்கு முன் நுடுதல்.

அலகுவிறைப்பு—குளிர்முதலியவற்றால் வாய்க்கிட்டுதல்.

அலகை—1. கற்றழை. 2. காட்டுக் கற்றழை. 3. பேய். 'தற்பரவகுகுணைத் தன்மையாலலகையிட்டம்' (கந்தபு. மேரு. ௨௬.) 4. பேய்க்குமட்டி (மலை.) 5. துளசி.

அலகைக்கோடியான்—காளி. (பிங். ௧௧௩.) [பேய்வடிவமைக்கப்பட்ட கொடியினையுடையான்.]

அலகைச்சாயம்—கீழ்க்காய்நெல்லி. (மூ. அ.)

அலகைத்தேர்—காளலாகியபேய்த்தேர். 'அலகைத்தேரும்' (கல்லா. கணபதிதுதி.)

அலகைமுலையுண்டோள்—கிருஷ்ணன். (சூ. நிகண். ௧: ௧௩.) [மாமனாகிய கஞ்சன் மாதாவடிவங்கொண்டுசென்று முலைப்பாலாட்டித் தன்னைக்கொல்லும்படி யனுப்பிய பூதரையென்றும் பிசாசின் முலைப்பாலருந்துவார்போன்று உயிரையுமுண்டாரென்பது பாரதத்தை.]

அலங்கீர்தம்—அலங்கிருதம். 'அலங்கீர்த மணிமலிபானவொருபுதம்' (திருப்பு. ௨௦௬.)

அலங்கீரடை—அல்லரவிடத்து. 'மூன்றலங்கடையே' (தொல். எழுத்தி. ௬.) [அல்—அல்லாத. அம்—ஒருசாரியை. கடை—இடம்.]

அலங்கீரம்—1. அரண். 'தெண்டிரையலங்கத்துப்புக்குலவி' (திருப்பு. ௪௧௭.) 2. கொத்தளம். 3. மதிவினோருறுப்பு. [அல்—மதில், ௪௦௮௦. உறுப்பு.]

அலங்கீரமலங்கீர—பொறிகலங்க. (வழக்.)

அலங்கீரணம்—அலங்கரித்தல். [௪௮௦—அணி. காரண—செய்தல்.]

அலங்கீரீ—1-3. அலங்கரியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். வினைத்தொகையும்.

அலங்கீரீத்தல்—அலங்காரஞ்செய்தல். 'நாயகனுந்திருமேனிரலங்கினரவலங்கரித்தான்' (கோயிப்பு. பதஞ். ௧௦.)

அலங்கீரீப்பு—அலங்கரித்தல்.

அலங்கீரல்—1. அசைதல். 'அலங்குளைப் புரலி யைவரொடுகினைஇ' (புறநா. ௨.) 2. இரக்கம். (பிங். ௩௦௧௨.) 3. ஒளிசெய்தல். 'அலங்குவெண்மதியைப்பசியடைய' (சிந்தா. ௧௧௧. ௨௧௪.) 4. தளிர். (சூ. நிகண். ௪: ௪௭.) 5. தாழை. (இராசவைத்.) 6. பூமாலை. 'நறைவிரியலங்கன் மார்பிற் நினைத்தவின்' (நைடத. அன்னத்தைக்கண். ௧௭.) 7. மகக் கலங்கல். 8. மயிர்ச்சூட்டுமாலை. (பிங்.) 9. அசையுங்கதிர். (அகநா. 13. உரை.) 10. ஒழுங்கு. (குருபரம். ஆறு. 121.)

அலங்குறி—முத்துச்சிப்பி. [அலங்கல்—ஒளி. நாரி—பெண்.]

அலங்காரப்படுத்துதல்—அலங்காரஞ்செய்தல்.

அலங்காரபுத்தகம் — தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களிலொன்று; அது: வெண்பாவும், கவித்துறையும், அகவலும், ஆசிரியலிருந்தமும், சந்தலிருந்தமும் முறையே மாநிமாநி தூறுசெய்யுள் அந்தாதிபாகவரப் பாடப்படுவது. 'வெள்ளை கவித்துறையகவல் விருத்த - மெள்ளவில்வண்ணாபிவையோரைந்து - மலங்காரபஞ்சகமாருமென்ப' (இலக்கண வி. அசுசு.)

அலங்காரம்—1. அழகு. 'அலங்காரிகமரங்கு' (செந்திலிரோட். ச.) 2. ஆபரணம். 'பாம்பலங்காரப்பரன்' (திருக்கோ. கக.) 3. உடை, உத்தரியம், ஆபரணம் முதலிய அணிகளார் இறப்பித்தல். 4. சிங்காரம். (பிங்க. கருதிரு.) 5. பஞ்சலக்கணத்து னொன்று; அது: சொற்குவை, பொருட் கவையகோடு வாக்கியம் எழுதும் முறை பைக் கூறுவது. [இதனை அறுபத்துநான்கு கவிஞர் னவ் கரு னொன் றென்பர்.] 6. வாசகச்சுவை. [அலம்-அணி. காரம்-செய்தல்.] 7. வெடிசாரம். 8. சந்தேவுறுப்பு வகை. 9. விஞ்ஞானோயில்களில் நிவேதிக்கப் படும் ஒருவகைத்தனிகை.

அலங்காரித்தல் — அலங்கரித்தல். 'அபலலங்காரித்த' (நணிகை. அகத். ககக.)

அலங்காரம்—அரிதாரம்.

அலங்கியம்—கடத்தற்கரியது. [அலங்கியம்: அ; அலங்கியம் - கடக்கத்தக்கது.]

அலங்கிருதம் — அலங்கரிக்கப்பட்டது. [அலங்கிருத: அலம் - அணி. கருத - செய்யப்பட்டது.]

அலங்கிருதி—அலங்காரம். [அலம் - அணி. கருதி - செய்யப்பட்டது.]

அலங்கு — 1-3. அலங்கென்னேவலும் தெரிவிப்பவையும்கூடியும் வினைத்தொகையும் 4. அலங்குதல். [ஒரு முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.] 'முடங்குநாயலங்குறுமுதிய பூததல்' (கந்தபு. மார்க்க. அள.)

அலங்குதல் — 1. அகசுதல், அலைதல். (அங்குதல்.) 2. இரங்குதல். (பிங்க.) 3. ஒளி செய்தல். 'நீகரிவாதம் - மறையருளா லடைத்தலக்குமுத்தியில்' (கு. மு. அ. அசுசு.) 4. மனத்தத்தனித்தல்.

அலங்காரம்—துணி (மலை).

அலங்கோலம் — 1. இராமலின்மை. 2. கோலக்கேடு. [வழக்.]

அலங்காரம்—இலக்கையின்மை. [அலங்கார: அ; அலங்காரம் - நானம்.]

அலங்காரம்—1. சோம்பு. 2. வாயுப்பொருமல்.

அலங்காரம்—ஒருவகைக் குட்டரோகம்; அது: இரத்தநிறமாக. ஆற்றிற் கிடக்குஞ் சிறு சிறு கூறாக்கல்லுகளைப்போத்த கொப்புளங்கள் பிறந்து உடைந்து ரணங்களாக வருவது. (சேவரட். கசக.)

அலங்காரம்—துன்பம்.

அலங்காரம்—சோம்புத்தன்மை. [அலங்காரம்: அலங்காரம் - சோம்பு. அலங்காரம் - தன்மை.]

அலங்காரம்—1. ஒருமரம். 2. சோம்பு. 3. பொத்தைக்கால், யானைக்கானைப். 4. மந்தம். 'சரத்திதலைநோயலசம்' (தைல. தைலவ. அ.) [அலங்காரம்.]

அலங்காரம் — மந்தத்தினால்வரும் ஒரு வகைக் கொடியரோகம். (சேவரட். அசு.) [அலங்காரம் - மந்தம்.]

அலங்காரம்—1. அறுகூலமாகாதவேலை. 2. அலைவு. 3. இழைநெருக்கியில்லாதவத்திரம். 4. கழுவுதல். 5. சிதறுண்டுகிடப்பது. 6. சோம்பல். 7. சோர்வு. 'அவன்செய்த திருவுடம்பலச நோற்கின்றான்' (இராமா. சூர்ப்ப. பககை. கஅ.)

அலங்காரம்—விரணபேதங்களு னொன்று; அது: அழகற்சேறு முதலிய வற்றைப் பலதரம் மிதித்தலினாலே பாதங் களிஞ்ரோக்களிலும் உள்ளங்கால்களிலும், விரற்சத்துகளிலும் தினவோடுண்டாகும் வெளிநின்புண். (சேவரட். ககக.)

அலங்காரம்—ஒருவகை நத்தை.

அலங்காரம்—1. ஒருவகைக் குய்யரோ கம்; அது: ஆண்குறியினின்று மேகத்தை விழச்செய்து, விரணத்தையுண்டாக்குவது. (சேவரட். ககக.) [அலங்காரம் - மேகவிரணம்.] 2. வெள்விழிக்கும் இமைச் சந்திக்கும் இடை யில்வரும் ஒருவகை ரோகம்; அது: கரு விழிக்குள்வீக்கத்தைப்பிறப்பிக்கும். (சேவரட். உசஅ.) [அலங்காரம்.]

அலசிவர்த்தமரோகம்— இமைகளில்வரும் ஒருவகைரோகம்; அது: கருவிழிக்கு வெளியிற் சிவந்த கட்டிகளைப் பிறப்பித்து ஓயாத பீனையைத் தருவது. (சிவரட். உச௦௫.) [சுலூசி-வீக்கத்தையுடையது. வத-48-இமை.]

அலநு—1-3. அலசென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. வருந்துதல். [இது: ஒரு முதலிலைத்தொழிற் பெயர்.] 'ஐதின் மேனி யலசற யான்றவஞ் செய்து' (கந்தபு. மாயைப். எக.)

அலநுதல்—1. கழுவுதல். 2. வருந்துதல். 'திருவுடம் பலச நோற்கின்றான்' (கம்பரா. சூர்ப்ப. 18.) 3. அலைதல். 'இறுறுசுப்பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்கு' (மணி. 9. 7.) 4. சோர்தல். (சிலப். 16. 197. அரும்.)

அலநீரம்—நீர்விட்டுவைக்கும் மட்சாடி. [சுலூசூர.]

அலட்சிதம் — அறியப்படாதது, காணப்படாதது. [சுலூகித:]

அலட்சியம் — அலக்கியம் - மதிப்பின்மை, கவனமின்மை. அச் சிறியவனுக்காக இப் பெரியமந்திரம் அதுசெய்தமென்பான் 'மந்திரம் வேண்டுமோ மந்திரத்தற்குமே' என்றலட்சியமாகக் கூறினன். (கந்தபு. சூரனமைச். ௫௫. உரை.) [சுலூகூ.]

அலட்டல்—அலட்டுதல்.

அலட்டி—அலட்டுகிறவன்.

அலட்டு — 1-3. அலட்டென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அலட்டுதல்; உபத்திரவித்தல். 'யோக்கியர் தம்மைத் தேடி யீந்திடா தொரு வன் கூறும் - வாக்கியத் தலட்டுக் கீதல்' (மச்சபு. பத்திமான். உஉ.) 5. பிதற்றுகை.

அலட்டுகை—அலட்டுதல்.

அலட்டுச்சீநி—பிதற்றுக் குணமுடைய சந்நிரோய்.

அலட்டுச்சனி—வக்கிரச்சனி.

அலட்டுதல்—1. பிதற்றுதல். 2. வீண் வார்த்தைகளை மேன்மேலும் பேசுதல். 3. உபத்திரவித்தல்.

அலத்தம்—1. செம்பஞ்சுக்குழம்பு. 'அந் நலார்த மலத்தக மலர்த்தா ணீவி' (கைடத. நாட்டு. உசு.) 2. செம்பருத்தி. [சுலூகூ.]

அலத்தம்—1. செம்பஞ்சுக்குழம்பு. 2. செம்பருத்தி (மலை.) [சுலூகூ.]

அலத்தல்—1. அலைதல். 'ஐவர்வந்து முறைமுறை துயரஞ் செய்ய - வற்றுநா னலந்துபோனேன்' (தேவார. திருவாரூ. அ. திருநாவு.) 2. ஆசைப்படுதல். 3. துன்ப முறுதல். 'அலத்திலர் செருக்களத் தஞ்சினு ரலர்' (இராமா. கிங்கர. ௫௮.) 4. வறுமைப் படல். 'அலத்தற்காலையாயினும்' (புறநா. ௧௦௩.)

அலத்தி—துளம்பு, மின்மினி.

அலத்துவம்—மிக்கதன்மை. [சுலூ. மிகுதி. கூல - தன்மை.] (அகராதிக்காரர் அலைத்துவ மென்பர்.)

அலநாள் — 1. உழவன். 2. பலராமன். [ஹயபா: ஸுறு - கலப்பை. யா - தரித்தவன்.]

அலந்திலை — அலங்கோலம். 'இரிந்தன ரலதி குலதியோ டேழ்கலிங்கரே' (கலிங். போர். 47.)

அலது — அல்லதென்பதில் லகரமெய் தொக்க ஒரு விகாரமொழி. 'பூதங்கள் பேய்க்கோலமாய் விதண்டைபேசுமோ வலதுதான் பரிபாககாலம் பிறக்கலில்லையோ' (தாயு. எங்கு. எ.)

அலந்தம்—மெய்யிற. 'ஆயுமலந்தமசந்த மலாதியசா தியிவை - மாயுமெய்யிறுபிறுயி ராதி மதிதுதலாய்' (பி. வி. சசு.) [ஹத் - மெய்யெழுத்து. சுசுஹ - ஈறு.]

அலந்தல் — 1. செங்கத்தரி (மலை). 2. மயிலடிக்குருந்து.

அலந்தலை — 1. துன்பம். 'அலந்தலைப் பட்ட சிந்தையனாகு' (உபதேச. சநகாதி. உரு.) 2. மயக்கம். 'அலந்தலையுற்றவரும் புலன்களைந்து' (இராமா. கைகேசிகுழ. கரு.)

அலந்தலைமை — உபத்திரவம். 'அலந்தலைமை செய்துழலு மையன்' (திவ். பெரிய தி. 4. 4. 3.)

அலந்தார் — 1. துன்பமுற்றவர். 'அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றால்' (வன். கருரு.) 2. வறுமையுற்றவர். 'அலந்தார்த் கொன் றீந்தபுகழும்' (திரு. ௧௧.)

அலத்து—நொந்து(புறப்பொருள்வெண்).

அலத்து—1. குளம். 'இருஉர்மலையமுனி யலத்துவிடாமலிலஞ்சிலிலக்குமன்பேர்ப்பு - பொருளில்லாடை' (சேதுபு. மீதுபு. ௧௪.) 2. துன்பம்.

அலத்தோர்—1. அன்பமுற்றவர். 'அலக் தேரர்க்கனிக்கும்பொலம்பூட்சேனய்' (திரு முருகாற்று. ௨௭௬.) 2. வறுமையுற்றவர்.

அலப்பாடை — கலப்பைப்படை. 'அலப் படை - யண்ணலாம் பலபத்திரவாண்டகை' (காஞ்சிப். பலபத். ௨.)

அலப்படைகொண்டோன் — பலராமன். (சூ. நிகண். ௧; ௧௦.)

அலப்பல் — 1. அலப்புதல். 2. பிகற்று தல். 3. கலப்புக்கட்டோசை. (பிங்.)

அலப்பர்—வீண்பேச்சுக்காரன். [வழக்.]

அலப்பாரித்தல்—வீண்பேச்சுப் பேசியார வாசித்தல்.

அலப்பியம் — அடையக்கூடாதது. [சு அலயு; சு; அலயு - அடையத்தக்கது.]

அலப்பிருந்து — 1. உழுதிறவன். 2. பல ராமன். [ஹனுமத்: ஹனு - கலப்பை, ஹுத் - தரித்தவன்.]

அலப்பு — 1-3. அலம்பென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும. 4. மனக்கலக்கம். 'அலப்பா யாகா சத்தை கோக்கி' (திவ். திருவாய். 5. 8. 4.)

அலப்புதல் — 1. வீண்பேச்சுப்பேசுதல். 2. ஆரவாரித்தல். 3. அலட்டுதல்.

அலபதமம் — நிருத்தக்கை முப்பதனு னொன்று. (சிலப். அரங்கேற்ற. ௧௨. உரை.)

அலம்—1. அடைதல். 2. அணி, பூடணம். 3. அமையுமெனல், போதுமெனல், வேறு வேண்டாமெனல். 'அல்லற்பிறவியலமலம் விண்ணுமெறத்த - தொல்லத்திருதகருத் தம்புமலமலமால்' (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௭௭.) 4. அமைவு. 'அலத்தருமறிவான் மூத்தோ ரனாவருமிசைய' (திருவிளை. மாமனா. ௧௨.) 5. அலமரல். 'சித்தாமலமில்லை' (சி. சி. அ: ௩௨. சிவாக்.) 6. கலப்பை. 'சிலை யலக்கணிச்சிவெண்ணெய்தெய்வல்' (தனிதக. காட். ௨௬.) 7. சஞ்சலம். 'அல மகன்முத்தியுண்டாம்' (குத. எக். பூ. ௨: ௮.) 8. சாமர்த்தியம். 9. தேன். (சிவாகர.

ச௨. பக்.) 10. தேனின்வாலிற் கொடுக்கு. 11. பொன்னரிதாரம். 12. மிகுதி. 'ஆசலம் புரியைப்பொறிவாளியும்' (இராமா. ஆற்றுப். ௧.) 13. முழுதும். 'புலன்களிற் பழகிச் சித்தம் பூண்ட வாதனைகண் முன்னே-யலம் பெறமாற்றி' (ஞானவா. முதல். ௧௪௭. ௧௦.) 14. விருச்சிகராசி. 15. துன்பம். (குத. எக். சிவ. பூ. 2. 8.) [1, 2, 3, 4, 8, 10, 11, 12, 13, சுறா; 6. ஹனு.]

அலம்பசன் — ஓரர்க்கன். (பாரத. எட் டாம். ௨௬.) இவன் துரியோதனனுக்காகப் போர்க்குவந்தவன்.

அலம்பல்—1. அலக்குத்தடி. 2. ஆரவாரித் தல். 'மாடலம்பின மாமணித் தேர்மணி - பாடலம்பின பாய்மத யானையே' (இராமா. முதற்போர். ௧௭.) 3. கழுவுதல். 4. ததும் பல். 5. தவறல். 6. தொந்தரவு. 7. பிரயா சம். 8. வீண்பேச்சு. [வழக்.]

அலம்பிறத்தல்—திருத்திறத்தல். 'அந்தரி யாசனத்திலேமனதலம்பிறவாமல்' (சி. சி. ௬: ௧௧. சிவாக்.)

அலம்பு — 1-3. அலம்பென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும. 'மட்டலம்புகோதையார்' (திருவிளை. வளை. ௩௨.) 4. தசநாடியிலொன்று. (சிலப். அரங்கே. உரை. பக். ௮௪.)

அலம்புகை — 1. அப்சரஸ்திரிகளு னொருத்தி. 'அவர்தமிழ்சிலர்நடித்தபினலம் புகைசநாமத் - துவரிதழக்கோடியாடினன்' (சேதுபு. விதாம. ௧௬.) [சுறாஸ்யாஷா: இங்கே ஷகாரம் சகாரமாயிற்று.] 2. பத்து நாடிகளிலொன்று. அது: மூலாதாரந் தொடங்கியிடதுகாதளவும்நிற்பது. (வேதா. தத். ௫௭.)

அலம்புடம்—1. வார்திசெய்தல். 2. வீரல் கள் விரித்த உள்ளக்கை. [சுறாஸ்யாஷ.]

அலம்புடை—அலம்புகை; இது: தசநாடி களிலொன்று.

அலம்புதல் — 1. அதிர்தல். 'நிமிர்ந்த - வலம்புமோதையால்' (ஞானவா. பிரகலாத. ௫௫.) 2. கழுவுதல். 'வைத்தகவரலம்பின் மண்போமோ' (தாபு. பரா. ௨௬௪.) 3. ததும்புதல். 'கள்ளம்புற்றதண்டார்' (கந்த பு. எமகூட. ௨௨.) 4. தவறுதல். 5. அலைதல்.

அலம்புருடன்—அலர்ந்தபூ.

‘வண்டலம்புஞ்சோலை’ (திவ். திருவாய். 2. 8. 11.) 6. அலைத்தல். (திவ். பெரியாய். 4. 2. 1.)

அலம்புருடன் — தசநாடிகளிலொன்று. இது: கண்களிலே நிற்பது.

அலம்புருடை—அலம்புருடன்.

அலம்பவால்—1. அமைவுண்டாதல். ‘அலம் வரவடியேற்கருளுவாயே’ (திருப்பு. அஞ்ச.) 2. சுழலுதல். ‘அங்குமிக்குமாகி யலம்வரு வோர்’ (சி. சி. அ: ௩௬.)

அலமந்த—ஒரு தெரிநிலைவினைப்பெயரெச் சம். [இஃது ‘அலமரு’ என்னும் பகுதியி னின்று பிறந்தது.]

அலமந்து — அலமரு என்னும் பகுதியி னின்று பிறந்த ஒரு தெரிநிலைவினையெச்சம். ‘ஒடிபலமந்து’ (கோயிற்று. இராணி. உஅ.)

அலமால் — 1. அச்சுக்கொள்ளல். ‘ஐமே லுந்தி யலமந்தபோதாக வஞ்சேலென்றருள் செய்வான்’ (திருவையாறு. திருஞ்ஞா. 2. இளைத்தல். 3. கலங்கல். 4. சுழலல். ‘விளரி வண்டினங்களலமருங்கழனி’ (நைடத. அன் னத்தைத்தா. ௧௦.) 5. துன்பமுறல். ‘அழு தரற்றியலமந்தாரே’ (பாரத. பதினெட்ட. ௧௧.)

அலமரு — 1-3. அலமரு என்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகை யும்.

அலமருதல் — 1. சுழலுதல். ‘விளரிவண் டினங்களலமருங்கழனி’ (நைடத. அன்னத் தைத்தா. 10.) 2. மனஞ்சுழலுதல். (தொல். சொல். 311.) 3. அஞ்சுதல். (திவா. 4. வருந்துதல். ‘கொம்பரில்லாக்கொடிபோ லலமந்தனன்’ (திருவாச. 6. 20.) 5. அசை தல். ‘ஆலைக் கலமருந் தீங்கழைக் கரும்பே’ (மலைபடு. 119.)

அலமலத்தல்—1. அக்கலாய்த்தல். 2. மறக் கலங்கல். [வழக்.] 3. ஆதரப்படுதல்.

அலமலாத்தல் — 1. அக்கலாய்த்தல். 2. கலங்கல். 3. சுழலல். [வழக்.]

அலமாப்பு — துன்பம். ‘அலமாப்பினிற் பாரிவருகத்து’ (திருப்பு. 879.)

அலமார்—1. அவாவுள்ளோன். [அலவாரி பென்றுஞ்சொல் இதன் அபத்தத்திரிபென் பர்.] 2. ஒருவகையான மரப்பேழை. [வழக்.]

அலமான் — } திப்பிலி.
அலமிளகு — }

அலமுகவிரும்பு — கலப்பையின் கொழு. ‘அலமுகவிரும்புதேய’ (திருவிளை. நாட். ௧௬.) [ஹம - கலப்பை.]

அலமுறல் — துன்பமடைதல். ‘தந்தை தாயை-யிழந்தலமுறுமினென்னு’ (திருவிளை. பன்றி. எ.)

அலயம் — 1. உற்பத்தி. 2. ஒடுங்காமை, அழியாமை. 3. நிலையுண்மை. [அ - எதிர் மறை. லய - அழிவு.]

அலயர்—1. அழிவில்லாதவன். [லய - அழிவு.] 2. வீழ்ல்லாதவன். [அலய: சு; லய - வீடுதலாவன்.]

அலர் — 1-3. அலரென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. நீர். (பிங்க. ௫௭.) 5. பலரறிந்து பழிநாற் றல். ‘அலரெமக்கீந்ததிவ்வூர்’ (வள். ௧௧௪௨.) 6. பழிச்சொல். ‘அருந்தவந்தபுள்ளார்த்தலர் துற்றுமால்’ (நைடத. நகர. ௨௬.) 7. பூமாவை. ‘நீயன்றுகுட்டலர்’ (வாண. உஅரு.) 8. மகிழ்ச்சி. (பிங்க. ௩௦௬௪.) 9. மஞ்சன். (மலை.) 10. மலர்ந்தபூ. ‘அலரினவண்டளகத் தலர்பாயவன்’ (தணிகை. நாட். ௧௦௬.) 11. மிளகு. (மலை.)

அலர்கீரம்—1. ஒருவகைக்கிரமி. 2. வீசர் நாய். 3. வெள்ளொருக்கு. (மலை.)

அலர்கீச்சி—மலர்தல்.

அலர்த்தல் — 1. மலரச்செய்தல். ‘பருதி யலர்த்திடுவதுபோல்’ (சி. சி. ௧௧: அ.) 2. விரித்தல். ‘கரகமலப்போ தலர்த்தித் தாங்கி னான்’ (திருவிளை. வெள்ளையா. ௩.)

அலர்த்தி—மலர்ச்சி.

அலர்த்துதல்—அலர்த்தல்.

அலர்தல் — 1. பரத்தல். ‘அலர்தலைமா நிலம்புரக்கும்’ (நைடத. சிறப்புப்பாயிர. ௧.) 2. பருத்தல். ‘கனஞ்சேர் தலர்துளி காது முன்னே’ (வாண. உச௬.) 3. மலர்தல். ‘தாமரையலர்த்தபூந்தம்’ (நல். பாரத. நகர. ௨௪.) 4. விளக்குதல். ‘ஆழியங்கிழவனாயல ரும்’ (குளா. குமார. 43.) 5. சுரத்தல். ‘அலர்முலைச்செவிலி’ (பெரும்பாண். 250.)

அலர்ந்தபூ — 1. கொற்றான். (மலை.) 2. மலர்ந்தபூ.

அலர்நீடுநல் — மலர்நல், 'ஏழ்பரித்
தோவற்காணி னலர்நீடுத விபல்பன்றே'
(கைடத. அன்னத்தைத்தா. 400.)

அலர்மகள் — 1. இலக்குமி. 'அலர்மகள்
மலிந்தர வவனி யிகழ்பவர்' (தேவார. திரு
விழி. 6. திருநா. 2. சரசுவதி. [அலர்-
ந். தாமரைப்பூவினிடத்திருக்கிறவன்.]

அலர்முயாதம் — பரத உறுப்புக்களுள்
ஒன்று.

அலர்நீடு — அலர்நல், 'வானின்மும்பிரவி
யெய்திமுயாபியலர்வுறுமொன்று' (சிவப்பிர.
4: 6.)

அலர்வன் — பிரமன், 'அலர்வன் முதலம்
குருநிலை' (கந்தபு. தெய்வ. உருசு)
[அலர்-பூ.]

அலர்வியன் — அலராயிற்று. (ஐங்குறு.)
[அலராயினது எ-து, அகரங்கெடத் தகரம்
பெய்தது.]

அலர்வியன் — பழிமொழியை அங்கே
உடையது. (ஐங்குறு.)

அலர் — 1. அலரிப்பூ. 'அலரிவாய்கழைக்
கறிஞன்' (சித். 306. 307.) 2. அழகு. (பிங்.)
3. நலமை. 'மாதிரியலரிபுள்ளை' (சேதுபு.
இராமா. 10: 1.) [இதன் வேர் முதலியன
வஞ்சகையன் என்பர்.] 4. கண்வரி. (பிங்க.
10: 10.) 5. கோதுமை. 6. சூரியன். 'அலரி
யெய்திமுயாபியலர்வுறுமொன்று' (தணிகை.
10: 10.) 7. தேன். 8. நீராவி. 9. பூப்
பொது. (சூ. நிகண். 35. லகர. 5.)

அலர் — அல்லல். 'அலலுறுவனாரியன்'
(சைவச. 10: 1.) [அது லகரமெய்கெட்டு
உத்த வினாமொழி.]

அலவர்—உழுதொழிலாளர். 'அலவர் சரவி
கெய்தலன்னுமை' (தணிகை. காட். 30: 1.)
[ஹ - லெப்பை.]

அலவர்—1. அலமால். 'அலவலையுடைய
பெய்ந்தோழி' (கவித்தொகை. 10: 1.)
2. உத்தேசச்சிவ. 3. நூல்நெருங்காது கெய்த
லில்.

அலவர்—1. நூலாயது மகத்திலேபோற்
நியதைச் செய்தல். 'அலவலையுடைய
பெய்ந்தோழி' (மணிமே. 10: 1.) 2. சி
கெட்பதிலமை. 3. புலம்பல். 'சிறைக்கிற்
வலவலையிலாக்குடியும்' (திருநெ. 10: 1.)

4. பேச்சுக்காரன். 'அல்லலையெய்யுமலவலை
யும்' (திருநெ. 10: 1.)

அலவலமை—வெகுவாகப்பேசுகை. 'செ
பாலன்றன்னையலவலமை தலிர்த்த வழ
கன்' (திவ். பெரியாழ். 4: 3, 5.)

அலவர்—1. ஆண் குண்டி. (பிங். 10: 1.)
'அலவன்பேட்டுடனம்புயச்சேக்
கைமேல்' 2. இஞ்சிரசம். (இராசவைத்.) 3.
கர்க்கடகராசி. 4. சுந்திரன். (சூ. நிகண். 10: 1.)
5. நண்டு. 6. பூனை. (சூ. நிகண். 10: 1.)

அலவாங்கு — பிடிவெண்டாது முழுதும்
இரும்பாற் செய்த கடப்பாரை. [வழக்.]

அலவாட்டு — வழக்கம். [தெலுங்கு.]

அலவாநீர்நல்—அங்கலாய்த்தல். 'அலவா
நீர்குமன்பிலேன்' (திருவாசக. திருச்சத.
10: 1.)

அலவர் — பல்லாங்குழியாட்டத்திற்
கூடும் காய்கள்.

அலவநல்—1. சிந்துதல். 'அலவநுண்ணி
யருவிரோம்பையராட்' (இராமா. சித்திர.
10: 1.) 2. வருந்துதல். 'அன்பனைக் காணு
தலவுமென் னெஞ்சன்றே' (சிலப். 18, 17.)
3. மனத்தடுமாற்றம் 'ஆதுலமாக்களு மல
வுற்று விரிப்ப' (மணிமே. 4, 42.)

அலவநல்—அலமவருதல். 'நறையும்விரையு
மொச்சியுமலவுற்று' (குறிஞ்சி. 10: 1.)

அலவை—1. அல்லவை. 'அலவைசொல்லு
வார்' (தேவார. பூந்தரா. 10: 1. திருநா. 10: 1.)
2. விடாது பிதற்றுபவன். 'மாயவலவை
சொற்கொண்டு' (திருவாய். 4, 6, 4.) 3.
வியபிசாரம். 'அலவமைந்தொழுது மலவைப்
பெண்டிர்' (சிலப். 5, 129.)

அலவைப்பெண்டிர் — வியபிசாரப்பெண்
கள். 'அலவமைந்தொழுது மலவைப்பெண்
டிர்' (சிலப். இத்திர. 10: 1.)

அலவநுதல் — இடைவிடாமலும் முறை
யின்றியும் பேசுதல். (திவ். திருவாய். 1, 3,
10.)

அலவர் — 1. அழகுதல். 'பொருமாகனை
விட்டிடலும் புலியிதலறிப் புரள' (இராமா.
10: 1. 10: 1.) 2. ஓயாதுசத்தியிடல். 'சங்கு
குறையாதலைய தடம்பனை' (கைடத. நாட்.
10: 1.) 3. கைமலிதழைத்தல். 'ஆதியென்று

மாளுராவென் றென் றே ய ல ரு ளில் லே' (தேவார. திருவாரூர். திருத்தாண்ட. க. திருநா.) 4. சிதறுதல். [வழக்.] 5. விரிதல். 'அலறுதலையோமை' (ஐங்குறு. 321.) 6. கிரண்ட ஓசை. (பிங்.) 7. மாடு ஆந்தை முதலியன கதறுதல். 8. வருந்துதல்.

அலறு — அலறென்னேவலும் தெரிநிலை விளைப்புகுதியும் விளைத்தொகையும்.

அலறுசநீ—அலறியலறி 'யெழும்பச்செய்யும் ஒருவகைச் சந்நிபாதசுரம். (சேவரட். உசு.)

அலறுதல்—அலறல்.

அலறுதலை — 1. காய்ந்ததலை. 2. விரிந்ததலை. 'அலறுதலையோமை' (ஐங்குறு. ௩௨௬.)

அலன்—பலராமன். (பரிபா. 3, 83.)

அலன்றல்—சாதல்.

அலாக்கு—தனிமை. [இந்துஸ்.]

அலாசம்—அடிநாக்கில் வரும் ஒரு நோய். [சுறாஸு: சு; ஞாஸு - உமிழ்நீர்.]

அலாதம்—1. கரி. 2. நெருப்புக்கொள்ளி. [சுறாசு.]

அலாதா—1. தொழிற்படாதது. 2. வேறு. [இந்துஸ்.]

அலாதார்—ஒழிந்த பிறர். 'மின்னிரிடை மின்னேரிழை மென்கொம்பை யலாதார்' (பாரத. அருச்சுனன்றவ. கருஉ.) [இது அல்லாதார் என்பதில் லகரமெய்கெட்டது.]

அலாதி—1. மெய்யெழுத்துமுதல். (பி.வி.) [ஹட் - மெய். சூதி - முதல்.] 2. தனியானது.

அலாது — 1. அல்லாது. 'கடியுடன்வந்தளிக்கினலாது களிப்பரிதாம்' (தணிகை. களவு. ௩௩௦.) [லகாரமெய்கெட்டுவந்த ஒரு விகாரமொழி.] 2. தொழிற்படாதது. 3. வேறு. [2, 3. இந்துஸ்.]

அலாபத்தாய்—ஒற்றைக்கைக்குக் காட்டிய முப்பத்துமூன்றுவகையுள் ஒன்று; அது:சிறுவிரன்முதலாகிய ஐந்தும் வளைந்து மறிவது. 'அலாபத்திரமேயாயுங்காலை - புரைமையின் மிகுத்த சிறுவிரன்முதலா - வரன்முறையைந்தும் வளைந்துமறிவதுவே' (சிலப். அரங்கேற்ற. ௧௮. உரை.)

அலாபதம்—இலாமிச்சை (மலை.)

அலாபம்—1. அடையாமை. 2. இடைபூறு. 3. தீமை. 4. நட்பம். [சுறாஸு: சு; ஞாஸு - அடைதல்.]

அலாபு—சுரை. (பிங்.) [சுறாஸு:]

அலாபுதம்—சுரைக்காய். (சேவரட். உஅள. [சுறாஸுசு:]

அலாபுரோதம்—ஒருவகைரோகம்; அது கழுத்தின் உட்புறத்திற் சுரைப்பிஞ்சு போன்று அடியகன்ற மாமிசகண்டமாய் வரும்; அதனால் சுவாசம்விடுதல் பிரயாசமாகும். (சேவரட். உஅள.) [சுறாஸுசு ரொம.]

அலாயுதம்—கலப்பைப்படை. 'அலாயுதம் கொடுமுன் மேருமால்வரையை யைந்துவிற் கிடையிருத்திடுங் - கிலாதன்' (சூர்மபு. அந்த காசு. ௧௭. [ஹது-கலப்பை.சூயாய-படை.]

அலாயுதன்—பலராமன். 'அறிவுருவகையலாயுதன்முதல்வடமதுரை - செறியும்பாதவர்' (பாரத. அருச்சுனன்நீ. எஉ.) [ஹது யாய:]

அலாயம் — கதவு.

அலாரி — அலரி.

அலாரிதா—அலரி. (மலை.)

அலாரிப்பு — நாட்டிபவாரம்பத்திற் பாடும் சொற்கட்டு.

அலால்—அல்லால். 'மநஞ் சஞ்சலப்படு மலால்' (தாயு. பரிபூ. சு.) [லகரமெய்கெட்டுவந்தது.]

அலாவு — சுரை. (அறப். சத. 65.)

அலி—1. ஆண்பெண்ணல்லாதது. 'பெண்ணோ டாணவியாய்ப் பிறவாவருவானவனே' (தேவார. திருக்கடலூர். சுந். சு.) 2. இயமன். 3. உழவுசால். 4. உழுவோன். 5. ஊகம். 6. குயில். 7. தேள். 8. நறுவிவிமரம். (சூ. நிகண். சு: ௩௨.) 9. நெருப்பு. (அக. கி.) 10. பலராமன். 'அலிமுகந்தொழுமினவல்' (பாரத. பதினாள். சக.) 11. விருச்சிகராசி. 12. வேளாண்மை. 13. வைரமில்லாதமரம். 14. சோறு. (அக. கி.) [3, 4, 10, 12. ஹலிநு. 5, 6, 7. சுலி.]

அலிக்கிரகம் — ஆண்பெண்வகுப்பிற் சேராத கிரகம். அவை: சனி, கேது, புதன் என மூன்றும். (உள்ளமுடையான். ௧௨௬.)

அலிகை—ஆறுவகைக் கையிறுனொன்று; அலி: ஆறுவகையது. 'சர்ப்பசிரம் வண்டு நனிமுஞாக் கத்தரிக்கை - விற்பனஞ்சேர் கோசல் கயித்தமுடனற்புதமே - யாகுமலிக் கைகளாமென்றறரைப்பாரே - பாகுமலி சொல்லாய் பரிந்து' (சிலப். அரங்கேற்று. ௧௮. உரை.)

அலிகம்—செற்றி. [கல - அலங்கரித்தல். இக - ஒரு வ-லி.]

அலிகை — நாலன்.

அலிகம்—1. இலங்கமல்லாதது. 'அலிகம் மென்றனர்த்துமைமாயகடைந்தேன்' (வேதாரணியு. ௧௧௭. ௪௦.) 2. குறிகளில்லாதது. [அலிமம்.]

அலிகம்பம்—ஒருவகைச்சர்ப்பம்; அது: மிருதுவுடன்நீண்டவருவத்தையும் வெறுத்த படத்தையும் மந்தகடைபையும் குறைந்த விதாலியையும் அற்பகோபத்தையும் உடையது. (சீவரட். ௩௩௮.)

அலி—அலிலிகை.

அலிசிலை—ஆளிலிகை.

அலிசுரம்—கீர்விட்டுவைத்திருக்கும் மடசாடி. [அலிசுர.]

அலிசும்—கோபுரவாயிலிற்றின்னை.

அலிசுள்—ஆன் பெண் என்னும் வகுப்பில்லாத கட்சத்திரங்களாகிய மிருகசிரமும் சேயரும். (வருஷாதி.)

அலிப்பேடு—அல்லிபமென்னும் கூத்து. (சிலப். கடலாடு. ௪௮. உரை.)

அலிபம்—1. கருவண்டு. 2. தேன். 3. காய்.

அலிபுத்து — எழுத அறிபாதவன். [அலிபுத்து: அ; லிபி - எழுத்து. ஐ - அறித்தவன்.]

அலியம்—முருக்குப்போல உள்ளவது வெளியாவது வையமில்லாதசாதிப்பட்ட மரம். (பிங்.)

அலிபுப்பாய்ரோகம் — ஒருவகைப் பாண்டரோகம். (சீவரட். ௩௩௮.)

அலியர்—அலித்தன்மையுடையவர், ஆன்மையில்லாதவர். 'அலியரல்லதயாண்டகையார்கொலோ' (கந்தபு. சூரன்றன். ௨௫.)

அலியன்—1. கடுமரம். 2. கடுக்காய். (மலை.)

அலியெழுத்து — 1. ஆய்த வெழுத்து. (வெண்பாப். முதன்மொ. 6. உரை.) 2. மெய்யெழுத்து. (பிங்.)

அலியேதம்—மோகனவாணியத்தொன்று. (சி. சி. அ: ௧௨. மறை.)

அலிகம்—1. செற்றி. 2. பொய். 3. வானம். 4. வெறுப்பானது. [அலிக.]

அலிகன்—தலை. 'அலிகனிற அற்றுழியும் உடம்பாடுதலின்' (தொல். பொருள். 71. உரை.)

அலிகா — 1. கிண்டன்சீலை, பட்டுவகையு னொன்று. 2. தோணிவலிக்குக் தண்டு.

அலு — 1-3. அலுவென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. நீர்விட்டுவைக்குஞ்சிறுகுடம். [அலு.]

அலுங்கு—(குடத்தைவினைத்தானென்பதிற போல) வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டு நிற்குக் தொடர். 'நித்தமநித்தமலுக்குலுக் காத்தொகை' (பி. லி. ௨௭.) [அலுங்.]

அலுங்குந்து—மகமதியப்பெண்டிர் அணியும் ஒரு காதணி.

அலுங்குதல்—1. பிலுக்குப்பண்ணல். 2. சிறிது அசைத்தல். [வழக்.]

அலுங்குலைதல்—1. அடுக்குக்குலைதல். 2. தாறுமாறுதல். [வழக்.]

அலுங்குலைவு—அலுக்குலைதல்.

அலுங்குதல்—சிறிதசைதல்.

அலுசிலும்பல்—ஒழுக்கின்மை, குழம்பல். (கிசை.)

அலுத்தசுத்தி—பொருளுடைமை. (சி. சி. பாயிர. ௧. சிவஞா.) [அ - எதிர்மறை.

லுவு - குறைத்தது.]

அலுத்தம் — 1. ஆசையின்மை. 2. மகத்திருப்தி.

அலுத்தல் — 1. அலைக்கழிவுபடல். 2. இளைத்தல். 'ஐயாமிகவுமலுத்தோமலுத்தோமே' (கந்தபு. தேவர்பு. ௬.) 3. வருத்துதல், சோர்தல். (தேவா. 946. 8.)

அலுத்தர் — ஆசையற்றிருப்போன். 'இகபா மிரண்டும் வேண்டா திருப்பவ னலுத்தனென்றும்' (மச்சபு. பத்தி. ௨௪.)

அலுப்பு—1. இளைப்பு. 2. வருத்தம். 3. தளர்வு.

அலுவலர்—அலைதல்.

அலுவலர் — உடுப்பு, புத்தகம் முதலியவைத் திருக்கும்படி பலகைத் தட்டுக்களையொன்றின்மேல் ஒன்றாக இடைவெளிவிட்டு நிரைத்து நாலுபக்கமும் பலகைகளால் மூடி மூட்டப்படுவது.

அலுமினியம்—உலோகவகை.

அலுவல்—வேலை, தொழில், 'உனக்கலுவலுண்டோ'.

அலுவலுவலேளல் — அலப்பல், ஓயாமற்பேசுதல்.

அலுவலர்—வில்வமரம்.(மலை)

அலேகம்—1. எழுதப்படாத வெள்ளேடு. 'அரிய விதழினலேகத்தையளித்தாரணையர்' (சிவதரு. சிவஞானநாதர். ௫௮). 2. லோகமணல்.

அலை—1. அசைதல், அலைதல். 'மதியப் புத்தேள் கலங்கலம்புனலிற்றோன்றி - யலைப்படுதன்மைத்தன்றோ' (கந்தபு. வள்ளி. ௭௩.) 2. அலையச்செய்தல். 'அலைமேற்கொண்டல் வைவசெய்தொழுகும்வெந்து' (வள். ௫௫௬.) 3. அல்லை என்பதில் லகரமெய்கெட்டுநின்ற ஒரு முன்னிலைக்குறிப்புவினை. 'நீயலையோ சொல்லாய்' (தாயு. பராபர. ௩௨௪.) 4-6. அலையென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 7. கடல். 'அலைவளம் பெரிதென்கோ' (நைடத. நாட். ௨௨.) 8. திரை. 'ஆழியினமுதம்பொங்கியலையெறிந்தொழுகிற்றென்ன' (கந்தபு. நெய்வ. ௬௬.) 9. கொலை. (பிங்க. ௩௦௬௫.) 10. திரையடித்தொதுக்கிய கருமணல். 11. நீர். 12. பூமி. 13. மது. 14. மிகுதி. 'கண்ணீரலைப்பட்டகொக்கையான்' (நளவெண். கலிநீ. ௩௪.) 15. வருத்துகை. (தொல். பொ. 258.)

அலைக்கல்—1. அலைத்தல். 2. நீரைக் கலக்குதல். 'முகேரெனவலைக்கலுற்றார்' (கந்தபு. சுரம்புகு. ௩௦.)

அலைக்கழித்தல் — அலைந்துவருந்தச்செய்தல். 'அவனையலைக்கழித்தான்' (தண்டலையார். ௧௧௧.)

அலைக்கழிதல்—அலைந்துவருந்துதல். 'ஐம் பூத்தாலே யலைக்கழிந்ததோடமற' (தாயு. தத். ௧.)

அலைக்கழிவு—அலைக்கழிதல்.

அலைகல் — கரையை நீர் கரையாதபடி அமைக்குங் கல்.

அலைகுதல்—அலைதல். 'நின்றறுதலைகுதல் விருப்புனக்கு' (வைராக்கியசதக. ௨௩.)

அலைகுலையாந்நுவித்தல் — நிலைகுலையச் செய்வித்தல். 'கயிலைதன்னை...தாக்கினுன்றன்னை யன்று அலைகுலையாக்குவித்தான்' (தேவா. 776. 4.)

அலைசீரல்—1. திரிகை. 2. தொந்தரவு.

அலைசடி—1. தொந்தரவு. [இழிசனர் வழக்.] 2. சோர்வு.

அலைசடை—அலைசடி.

அலைசல்—1. அலைவு. 2. துன்பம். 3. சோம்பல் (திவா).

அலைசுதல்—1. கழுவுதல். 2. சோம்பல். (பிங்க. ௧௮௬௧.) 3. குலுக்குதல். 4. கலக்குதல்.

அலைசோலி — அலைக்கழிவு. [சோலி.] (தெலுக்கு).

அலைத்தல்—அலைதல். 'கருங்குழனிழன் றெருத்தலைத்தர' (சிந்தா. குண. ௨௫௬.)

அலைத்தல்—1. அசைத்தல். 'கொலைத்தலைய கூர்வாளி கோப்புண்டு கிடந்ததுகால் அலைத்தலையலீழ்ந்து' (திருவிளை. பழியஞ். ௮.) 2. அடித்தல். 'எயிற்றிமாதர் வயிறலைத்தோட' (இராமா. ஆற்றுப். ௧௪.) 3. அலையச் செய்தல். உலைத்தல். 'ஆரிரைமுழுவது மலைத்து' (கந்தபு. ஆற்று. ௧௬.) 4. கெடுத்தல். 'கூற்ற-ஹமுக்கத்தானடியவராவியலைத்தானே' (கந்தபு. அக்கிந்முகா. ௨௧௦.) 5. திரையடித்தல். 'அலைக்கு மாழி யடங்கிட' (இராமா. சூர்ப்பநகைப். ௭௫.) 6. நீரைக் கலக்குதல். 'அலைத்தலையடையுமெல்லை' (கந்தபு. சுரம்பு. ௩௬.) 7. வருத்துதல். 'ஆரஞர்க்கடலலைப்ப' (கந்தபு. வீரவாகுமீ. ௨௨.) 8. உருட்டுதல். 'தேறல்கல்லலைத்தொழுகுமன்னே' (புறநா. 115. 4.)

அலைத்திடல்—1. அலையச்செயல். 2. வருத்துதல். 'உயிர்ப்பெறுமோதைநின்றயிரலைத்திட' (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௫.)

அலைநாள்—அலையச்செய்தல். 'அநங்க வாளியலைதர' (திருவிளை. நாட். ௧௨.)

அலைநல்—1. ஆடுதல், அசைதல். 'திருத்தகுதாமரையலைதல் சேர்தம்' (நைடத. அன்னத்தைக்கண். ௬௦.) 2. சோம்பல்.

3. தன்னாடல். 4. திரிதல். 'புசிப்புக்கலைத் திடல்' (தாயு. சித்தர்கண். ௫.) 5. திரிந்து வருத்தல். 'மெத்தலையிந்தெழுன்னெழுவா விற்பத்தால் வாழ்கின்றேன்' (தாயு. பன்மா. ௧௦.) 6. அன்பம்.

அலைநாங்கி — அலையைத்தடுக்கும் செய் கரை.

அலைநாடி — பசுவின் கழுத்திலே புடைத் துத்தாங்குந் தலை. (தர்க்கா. ௩௨.)

அலைநாடா — லீர்ப்பெருக்கின் அளவுகாட் டும் குறி.

அலைநீர் — கடல். 'அலைநீராடை' (சிவப். இரீதி. ௧.)

அலைப்படுதல் — வருந்துதல். 'தாயிலாச் செய்போலயிந்தலைப்பட்டேன்' (தாயு. சிவன். ௫.)

அலைப்பு — 1. அசைப்பு. 2. அலைத்தல், வருத்தல். 'அலைப்புறமலைவாழ்க்கை' (பெரிய பு. வெள்ளா. ௨௬.) 3. ஒன்பதுகைக் கூத்தக்களிலொன்று.

அலைமகள் — இலக்குமி. (பிரமோத். 7. 26.) [அலை - கடல். மகள் - புதல்வி.]

அலைமாள் — இலக்குமி. 'அலைமாள்புணரு மால்' (சேதுபு. காயத்திரி. ௩௨.)

அலையல் — 1. அலைதல். 'அங்குமிக்கு டென்றலையலாமோ' (தாயு. பரா. ௩௨௬.) 2. சோம்பல். 3. அன்பம். 4. சோர்வு. (பதிற். 50. 21. உரை.)

அலையெடுத்தல் — அலையெழும்புதல்.

அலையெறிதல் — வெகுதூரம் பாவுதல். 'செருக்கனனுடைய இங்குத்தைநீர்மை பரம டைந்தெழு சென்ற அலையெறியும்படி' (திவ். திருப்பா. 1. வ்யா.)

அலையேறு — அலையெறிகை. 'அலையேற் திலே கொண்டுபோய்' (ஈடு. 7. 2. 2.)

அலையாய் — 1. கடல். 'ஞாலவாயிடைத் தொலைத்து' (கந்தபு. டவுள்வா. ௧௩.) 2. திருச்செந்துர். 'மேவருங் கடன் மேலைவெற் றிகி லைவாய் தன்னில்' (கந்தபு. திருநகர. ௧௦௬.)

அலையாய்க்கரை — கடற்றிரைவந்து மறியு மிடம்.

அலைவு — 1. அசைவு, சலகம், இயக்கம். 'அலைவியசேதனமாயைபாதலாலும்' (சிவப் பிர. ௧: ௪.) 2. அமைவிடம். 3. அலைதல்.

'ஒதநீரி - னலையெடலார்விழியகலின்கொழுந் தொடுமின் லிவைக்கெலா மலைவு கற்பித்து' (ஞானவா. வைராக். அசு.) 4. சஞ்சலம். 'மநவலைவெல்லா மொழித்து' (ஞானவா. சநகரா. ௨௬.) 5. வருத்தம். 'அலைவுசெய் தொல்லைபி னடல்பெற்றேருவான்' (கந்தபு. ஞானமை. ௫௨.)

அலோநாடும் — காணப்படாமை. [சுறொ காந: சு; லொகாந - காண்டல்.]

அலோநம் — காட்சிக்கு விடயமாகா தது. காணப்படாத உலகம் 'தங்கியவலோக விருஞந்தனிதரப்ப' (சுடம்பு. விச்சுவ. ௫.) [சு; லொகா.]

அலோசி — பசளை. (மூ. அ)

அலோபம் — 1. ஆசையின்மை. 2. லோப மின்மை. [சு; லொஹ.]

அலோமி — பொற்றலைக்கையாந்தகரை. (மலை.)

அலௌகிகரத்திருநடம் — லௌகிகமல்லாத சம்பந்தம். (தர்க்கா. ௬௦.) [சுறொளகிக: ஸாதிகஷ-4.]

அலௌகிகப்பிரத்தியந்தம் — லௌகிகப் பிரத்தியக்கமல்லாதது. (தர்க்கா. ௬௦.) [சுறொளகிக; ப்ர-குஷ.]

அலௌகிகம் — லௌகிகமல்லாதது, உலகநடைக்குமாறானது. (தர்க்கா.) [சுறொள கிக.]

அலௌகிகீ — சிவதன்மிணிதீகைஷ. (சி-லி. கிரி. ௨௧. உரை.) [சுறொளகிகீ.]

அவ் — அவை. 'அவ்வே-இவ்வெனவறி தற்குமெப்பெறக் கிளப்ப' (தொல். சொல். ௧௨௧) [இஃது: அஃறிணைப்பன்மைச்சுட்டுப் பெயர்.]

அவ்வண்ணம் — அப்படி. 'அவ்வண்ணத் தவாநிலைமை கண்டும்' (திவ். திருநெடுந். 21.)

அவ்வது — அவ்வாறு. 'அவ்வதுறைவ தறிவு' (வன். ௪௨௬.)

அவ்வமை — இத்தப்பு.

அவ்வயிறு — அழகிய வயிறு. (அகநா. 21.)

அவ்வரி — அழகிய வரி. (ஐங்குறு.)

அவ்வருது—1. அப்பால். 'என்னுக்கு அவ்வருகே பெருகியிருக்கிற' (சுடு. 1. 2. 10. ஜீ.) 2. உயர்வு. 'ஒரு குரங்கை நித்யாச்சரிதை யான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத் தான்.' (சுடு. 1. 3. 1.)

அவ்வழி—1. அதன்பின்பு. 'அவ்வழி குழ வித்திக்க ளடுசிலை வடிவேற் செங்கேழ்' (சுர்மபு. வருண. டு.) 2. அந்தமார்க்கம். 3. அப்படிவருமிடத்து. 'அவ்வழியாவியிடை மையிடமிடறாகும்' (நன். எழுத். உ0.)

அவ்வாய்—அழகிய இடம். 'அவ்வாய் வளர்பிறை' (பெரும்பாணம். சகஉ.)

அவ்வாயு—1. அந்தவழி. 2. அப்படி. 'எழில் கூர்வனத்-தவ்வாயுபயில்கின்றவருள்வா ரி' (பாரத. புட்ப. கஉடு.) [அ-ஒரு சுட்டு. ஆறு-வழி.] 3. ஆறு ஆறு. 'அப்பதினாபிர வர்க்குமொவ்வொருத்திக் கவ்வாறு - பொப் பரியவறுபதினாபிரங்குமராளர்' (திருவிளை. பழியஞ். ச.) [ஆறு - இரட்டித்தது.]

அவ்வீத்தல்—1. பொறுமைகொள்ளுதல். 'அவ்வீத்தழுக்காறுடையாளை' (வள். கசுஎ.) 2. மனத்தைக் கோணச்செய்தல். (குறள். 167. உரை.)

அவ்வீதழ் — அழகிய இடம். 'அவ்வீத ழுழிப்பதங்கமழ்' (நெடுநல். சக.)

அவ்வீதை—நேர்வாளம்.

அவ்வியந்தலம் — 1. அடையாளமில்லா தது. 2. கொம்புமுனைக்கும்பருவம்வந்துக் கொம்புமுனையாத மிருகம். [சுவயுஜந: ச; வுஜந - அடையாளம்.]

அவ்வியந்தலக்கிரமம்—வழக்கத்தில்வெளிப் படாதகிரமம், மயக்கமாகச்சொல்லப்பட்ட கிரமம். 'பாச பசு பதி யென்னு மவ்வியத்தக் கிரமமாகச்சொன்னது, முதற் பாசதரிசனம் பண்ணி நீக்கினபின்பு பசுதரிசனமாய் அதன் பின்பு பதிதரிசனமாகவேண்டுமாகையால்' (சி. சி. அளவை. க0. சிவாக்.) [சுவயுஜ.]

அவ்வியந்தலாயத்திரி — வெளிப்படச் செபிக்கப்படாத காயத்திரி. (த. நி. போ. உகௌ.) [சுவயுஜ; மாயத்திரி.]

அவ்வியந்தலாயம் — அறியப்படாத சங்கியைவைத்துச் செய்யும் சமீகரணம். [சுவயுஜ; ஸாரி.]

அவ்வியந்தலம் — அவ்வியாகிருத்ததத் தை வியாபித்திருக்கும் பஞ்சபூதம். (உப நி. உஅ.)

அவ்வியந்தம்—1. அறியப்படாத எண், மறைநிலையிராசி. (வீசகணித.) 2. ஆன்மா. 3. இரச்சுலிலே சர்ப்பத்துவம்போலப் பிர மத்தினிடத்தில் விவர்த்தமாகத் தோன்று கிற மூலப்பிரகிருதியென்னுஞ் சத்தி. 'பே சரியபரத்தினிலா ரோபமதாமூலப்பிரகிருதி தனி லவ்வியத்தம் தோன்றும்' (உபநிட. கங்.) 4. ஓரெண்; அது: கோடிகோடிகோடி கோடா கோடி. 5. காட்சிக்கமையாதது, வெளிப் படாதது. 'பிரளயாகலருக்கு அவ்யத்தசரீ ரங்களும் அவ்வியத்தபுவரங்களும் மாயைக் குள்ளே யநேகமிருக்கின்றன' (சி-லி. ஞான. உஉ. தாம்.) 6. சாமவேதஉபநிடதத்தோன்று. (சுர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.) 7. சிருட் டிக்கப்படாதது. 8. குஞ்சும். 'பொருவிலவ் வியத்தமாயழிவினி' (சுர்மபு. பிரகிரு. க்.) 9. நிச்சயிக்கப்படாதது, நிதானிக்கப்படா தது. 10. பரப்பிரமம். 11. பிரகிருதியாயை; அது: சுத்தமாயை தூலபரிணாமாய்த் தோன்றுவது. 'மாயையி னவ்வியத்தம் வந் திடும்' (சி. சி. க: கங்.) [முக்குணங்களும் விளங்கா திருத்தலால் அவ்வியத்தமென்றார்] (சி சி. உ. ஞா. மறை.) 12. பிரிந்துதெரியா தது. 'அவ்வியத்தசத்தம்' (சி. சி. உ: கஉ: சிவாக்.) 13. பீடமும் இலிங்கமுமாயிருக் குஞ் சிவலிங்கம்; அது: கரசாணாதி யவயவங் கள் வெளிப்படத்தோன்றாதது. 'அவ்வியத் தம்பீடலிங்க மங்கமனைத்தும்விளங்கு-மவ்வி லிங்கமேவியத்தமாம்' (சைவச. பொது. ககங்.) 14. மகேச்சுரன். 'சுருதரியவவ்வியத் தத்தருளானுங்காண்வருசீர்ப் - புருடனுஞ் ம் திடலானும்' (சுர்மபு. பிரகிரு. கசு.) 15. சாங்கியர்சொல்லும் மூலப்பிரகிருதியாயை. 'இலகு காரியமாகியவுலகாகியிருக்கவுந் தெரி தரப்படாத - வலனுறு தலினவ் வியத்தமே யென்றும் வருப்பரம் மாயைக்குப் பெயர்கள்' (சூத. சிவமான். அ: கக.) [சுவயுஜ.]

அவ்வியந்தலக்கணை—உமாதேவி. 'சுருவ சுத்திகலையவ்வியத்தலக்கணை' (சுர்மபு. திருக்கல். உங்.) [சுவயுஜ; சுவயுஜ; சிவன். ஐ-ஒருபெண்பால்விகுதி.]

அவ்வியத்தன் — 1. சிவன், அந்தர்யாமி. (வேதா. சூ. ௫௨.) [இந்திரியங்களின் விடயமாகாதடங்கிறிற்றவின் வந்த பெயர்.] 2. மன்மதன். 3. மூடன். 4. விட்டுணு. 5. கடவுள். (வேதா. சூ. 12.) [சுவருத்.]

அவ்வியத்தத்தன் — அவ்வியத்தத்தன். (பி. லி. ௩௩.)

அவ்வியதி—1. அஞ்சாதது. 2. குதிரை. (வேதம்.) [சுவயுயி: சு; வ்யுய - வருத்தம், போரில் இளையாததென்றபடி.]

அவ்வியதி—1. இரவு. 2. பூமி. [சுவயுயி.கி.]

அவ்வியபாவம்—அவ்வியபாவம். 'முன்மொழியவ்வியஞ் சேர் தொகை பேர்முன் மொழித்தொகையே-சொன்மொழியவ்வியபாவமறவும்' (வீரசோ. தொகை. ௮.) [சுவயுயி.காவ.]

அவ்வியம்—1. அழக்காறு. 'அவ்வியகெஞ்சத்தானுக்கமும்' (வன். ௧௪௬.) 2. இடைச்சொல். 'முன்மொழியவ்வியஞ்சேர்தொகை' (வீரசோ. தொகைப்படி. ௬.) 3. தேவர்க்கிடும்பி. (மது. ௩. ௧௦.) 4. நெய். 5. வடிவமில்லாமல். 'அவ்வியமென் சொப்பநமாதனைவினும்' (வேதா. சூ. ௧௨௮.) 6. வஞ்சகம். (பழ. 264.) 7. மனக்கோட்டம். [2. சுவயுபம். 3, 4, ஹவ்யு. 5. ஸவியம்; அவ்வியமென் விகாரமொழியாயிற்று. வியம் - வடிவம்.]

அவ்வியத்தத்தன் — இடைச்சொற்களாலாய தத்தத்தன்; அவை: ஆக்கு, ஆன், ஈன் முதலியவாக வருஞ் சுட்டுப்பினத்துநிலாத இடப்பெயர்களும்; அவ்வின், இவ்வின், உவ்வின், அவ்கண், இவ்கண், அவ்வாய், ஆவ்நை எனச் சுட்டோடும் எவ்வயினென வினாவோடும் வந்து ஏழாமலேற்றமையிடப் பொருளுணர்த்துவனவும் ஆம். 'பேர் கோண்ட சுட்டுப் பெயரிற் பினத்துநிலாவிடனு-தேர் கோண்ட வென்சுட்டெ காரக்களேழோடு நின்றனவு - மேர்கோண்ட வேழ விடப்பொருள் காட்டு மிடைச்சொற்களாந்தார்கோண்ட பூங்குழ லாயவை யவ்விய தத்தத்தன்' (பி. லி. ௩௩.) அவ்விய என்றதில் ப கெட்டுகின்றது. [சுவயுயி.]

அவ்வியபூர்வபதம்—'அவ்வியபாவம்' [சுவயுபவ-௮வ-படி:]

அவ்வியபம்—1. அழியாதது. 'ஊழிதனி னுவ் குன்றிறீர்த்தவினாலவ்வியம்' (வேதா. ரணியபு. வேதந்தி. எங்.) 2. அற்பமாகச் செலவுசெய்தல். 3. இடைச்சொல். (பி. லி. ௩௩.) 4. செலவுசெய்யாமை.

அவ்வியபன்—1. விட்டுணு. 2. நாசமில்லாதவன். (சி-லி. ஞாந. ௨.) 3. கடவுள். [சு; வ்யுப - அழிவு.]

அவ்வியபீபாவம் — 1. அழிவுறுமை. 2. இடைச்சொற் சமாசம்; அது: நாமபூர்வபதம், அவ்வியபூர்வபதம் என இருவகைப்படும். பெயர்க்குப் பின்வரும் இடைச்சொல் நாமபூர்வபதம்; 'வாண்மன்' என்பதிற்போல. பெயர்க்கு முன்வரும் இடைச்சொல் அவ்வியபூர்வபதம்; 'மற்றையாடை' என்பதிற்போல. 'முன்மொழிப் பேர்ச்சொ லிடைச் சொ லிரண்டு முரணிநிற்குத்-தன்மொழியவ்வியபீபாவம்' (பி. லி. ௨௩.) [சுவயுயி.காவ.]

அவ்வியவகிதம் — அடுத்திருத்தல், கிட்டினது. 'அவ்வியவகித வஸ்துக்கள்' (சி. சி. ௨: ௬௬. சிவாக்.) [சு; வ்யுவஹித - வேறுனது.]

அவ்வியவகிச்சீதம் — தடுக்கப்பட்டதது. [சு; வ்யுவஹித - தடுக்கப்பட்டது.]

அவ்வியவத்தை—1. அபத்தமான அறிவு. 2. கிரமமல்லாதது. 3. விதிதவறுதல். [சுவயுவஸூ: சு; வ்யுவஸூ - கிரமம்.]

அவ்வியவாதன்—அக்கிரிதேவன். [ஹவ்யுவாஹ: ஹவ்யு - அவ். வாஹ - கொண்டு செல்லுகிறவன்.]

அவ்வியன்—1. ஒன்பதாமநூலின்காலத்து ஏழுமுந்நவருளொருவன். 'சீர்கெழுந்நறுகிமானவ்வியன்றனோடு' (சூர்மபு. மதுவ. ௨௩.) 2. சவாயம்புமநூலின் புத்திரனாகிய பிரியவிரதனுடைய ஏழுமக்களு ளொருவன். 'தொல்சீர் - தங்குமவ்வியனே' (கந்தபு. அண்ட. ௨௭.) 3. பிரதானம். (சாங்கியம்).

அவ்வியகிருதம்—1. ஈசரனுடைய காரணசீரமாகிய மாயை. (நாகாவே. ௧௫.) [சுவயுகூ: சு; வ்யுகூத - பிரிக்கப்பட்டது.] 2. தகாதது. 'அவ்வியகிருதவியாபாரம்'.

அவ்வியாகிருதன்—அவநடம்.

அவ்வியாகிருதன் — சுழுத்தியவத்தையிற் சமட்டிகாரணசர்ரத்தில் அபிமானித்த ஆத்மாவாகிய அந்தரியாமி. (வாசுதேவ. அவத்தாத்தி. ௨௦௧.) [நாமரூபாகிதமாயிருக்கிறபடியால் வந்த பெயர்.]

அவ்வியாந்தி — 1. அடைதலின்மை. 2. இலக்கியத்தினே கதேசத்தில் இலக்கணமில்லாமை; அது: 'ஆவிற்குக் கபிலநிறத்தன்மை' (தருக்கசம்.) 3. பிரிக்கக்கூடாதது. (சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவாக்.) 4. ஒன்று மற்றொன்றில் அடங்கியிருத்தலின்மை. [சுவ்யூஷி.]

அவ்வியாப்பியம் — முழுநிலஞ்செறிந்திராதது, வியாப்பியம் இல்லாதது; பெரும்பாலானவற்றிற்கெறிந்திராதது. [சுவ்யூஷி]; சு; வ்யூஷி செறிந்திருப்பது.]

அவ்வியாபகம் — வியாபகம் இன்மை. (தர்க்கபா. அச.) [சுவ்யூபக.]

அவ்வியாபி-சர்வவியாபகம் இல்லாதது-வன்-வள். 'கண்ணுக்குத்தோற்றிய பூதங்காரணமென்னும் லோகாயதனுக்குப்போல அவ்வியாபியன்றி' (சி. சி. ௨: ௩௩. ஞானப்.) [சுவ்யூஷி.]

அவ்வியாவிருத்தி — வேறுபாடினமை. (அனுமான. சடு. பக்.)

அவ்வுதல்—அவாவ் விழுதல்.

அவ்வேதிரேகம்—வெதிரேகவாக்கியமின்றிக்கூறுவது. (அனுமான. சசு. பக்.)

அவ்வேயன் — பதின்மூன்றாமனுவின் காலத்தா ஏழுமுனிவருள் ஒருவன். 'பொங்கொளியேர்திதிமானவ்வேயன்' (கூர்மபுரா. மதுவன். ௨௬.)

அவ்வை — 1. ஆத்திக்குடி முதலிய சில தூல்கள் இயற்றிய தமிழ்ப்புலமை நிரம்பிய ஒரு பெண். 'அவ்வைபாடலுக்கு நறுநெய்பால்பெருகி' (பாரத. சிறப். அ.) 2. தவப் பெண். 3. தாய். 'சுன்ற-வவ்வையுமத்தனுமாராருள்செய்தார்' (கந்தபு. தெய்வ. ௨௩ அ.) 4. கிழவி.

அவ்வையன்—கடுக்காய்ப்பிஞ்சு.

அவ்வோ—அந்தந்த. 'அவ்வோபதார்த்தங்கள் தோறும்' (சுடு. 1. 1. 7.)

அவ்வோன் — அவன். 'அவ்வோனுயிருக்கழிவில்லை' (பாரத. பதினேட். ௧௧௧.)

அவ — அறிவு, கட்டளையிடல், குறைத்தல், சுத்திசெய்தல், கிருத்துதல், நின்றை, நீக்கம், புறம்பு, போஷித்தல், வியாபகம், ஆதாரம், தோல்வி, கீழ்: எண்ப்பொருள்படும் ஓர் அவ்வியம்.

அவக்கங்கலா—கீழ்க்காய்நெல்லி.

அவக்கவக்கேளல் — விரைவுக்குறிப்பு மொழியில் ஒன்று.

அவக்கியாதம்—அவமானம்.

அவக்கியாதி—அபகீர்த்தி.

அவக்கிரகணம்—1. அவசன்கை. 2. தடை. [சுவ ௨-ஹண்; சுவ; ௨-ஹண்-எடுத்தல்.]

அவக்கிரகம் — 1. எடுத்தல். 2. ஏற்றுக் கொள்ளுதல். 3. சபாவருணம். 4. தடை. 5. நின்றனைப்பேச்சு. 6. நிற்குத்தல். 7. பிடித்தல். 8. மழையின்மை. 9. யானைத்திரள். 10. யானையின் நெற்றி. [சுவ ௨-ஹண்; சுவ-முன். ௨-ஹ-எடுத்தல்.]

அவக்கிரகம்—காடி.

அவக்கிரந்தம் — உரத்தமுதல். [சுவ; சு ௩-௩௦ - அமுதல்.]

அவக்கிரயம்—1. அரசனுக்கிறக்கும்வரிப்பணம். 2. குத்தகைப்பணம். 3. கூலி. 4. சம்பளம். 5. விலை. [சுவசூய: சுவ; சு ௨-ய. கொள்ளுதல்.]

அவக்கிரகம்—1. அவமானம். 2. சாபமிடுதல். 3. மழையின்மை. [சுவ ௨-ஹண்; சுவ - கீழ். ௨-ஹ - எடுத்தல்.]

அவக்கிரந்தம்—1. இறங்குதல், கீழ்ப்போதல். 2. சமீபமாய்ப்போதல். [சுவசூய: சுவ - கீழ். சூய - செல்லல்.]

அவக்கிரயை—1. அசட்டை. 2. விதித்தனசெய்யாதொழிதல். [சுவசூய: சுவ - கீழ். சூய - செயல்.]

அவக்குறி—கெட்டகுறி.

அவக்கேளல்—1. ஒரு விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்.) 2. ஓர் அச்சக்குறிப்பு.

அவகட்டநம் — உரசித்தள்ளுதல். [சுவயட்டநம்.]

அவகடம்—1. எதிராயது. 2. கீழே. 3. பின்னே. 4. வஞ்சகம். [1, 2, 3. சுவ ௨-ய.]

அவநாசம்—1. அழித்தல். 2. களைதல், பிரித்தல். (பரா. மி. ௫௨.) [சுவவணந.]

அவநாசம்—முகத்தில் அல்லது கன்னத்தில் வரும் விராசம். [மண - கன்னம் அல்லது முகம்.]

அவநனிதம் — அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவமணித]

அவநனிதன் — அவமதிக்கப்பட்டவன். [சுவமணித]

அவநந்தம்—புறக்கை.

அவநநாயம்—மேக்காப்நெல்லி.

அவநநி—பிரசித்திபெற்றவன், அறியப்பட்டவன். [சுவமதி]

அவநி — 1. அறிவு. 2. இடம்விட்டுப் பெயர்தல். 3. புலப்படுத்தல். 4. தாழ்த்தலில். 'அவமாய தேவ ரவகதிவி லமுந்தாமே' (திருவாச. 11. 4.) [சுவமதி]

அவநம்—1. அகற்றல். 2. அறிதல். 3. யதார்த்தமான அறிவு. [சுவ; ம8-போதல்.]

அவநித்தம்—1. சேதல். 2. தறித்தல். [சுவகத-ந: சுவ - கீழ். சுத-ந - வெட்டுதல்.]

அவநித்தம்—குழி. (சேவரட். ௩00.)

அவநித்தவியம்—ஒருவகை விரணம்; அது குழிவிழுந்துள்ளது. (சேவரட். ௩00.)

அவநயம்—1. அபகரித்தல். 2. மீட்டுதல். [சுவஹரண.]

அவநாசம் — 1. கன்றான பவிச்சி. 2. கீராடுதல். [சுவமஹந: சுவ - முன்; மஹந - ஆடுதல், முழுதல்.]

அவநாசம்—1. கீராடுதல். 2. கீராடும் இடம். [சுவ - முன்; மஹந - ஆடுதல்.]

அவநசித்தம்—1. உப்புகுதல். (திவ். திருவாய். 6. 1. 4. பன்னீ.) 2. ஊன்றியறிதல்.

அவநசிதன் — ஒதுக்கிடக்கொடுப்பவன். [சுவகால - இடம். ௫ - கொடுக்கிறவன்.]

அவநசிப்பாசம் — இடங்கொடுப்பது. 'அக்கோராதவுக்கமாயிருக்கிற பிரானுதி வாபுக்களுக்கும் அவகாசப்பிரதமாயிருக்கும்' (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.) [சுவகால - இடம். ௫௫ - கொடுப்பது.]

அவநாசம்—1. ஆகாயம்; (பௌட். பும். உ. ௫௨.) 2. காலம். 3. இடம். 'பரமமுத்தியிலே சிவமேபாகையினால் இந்த விசாரத்துக்கு அவகாசமேயில்லை' (சி. சி. சு: சு. சிவாக்.) 4. இடையேயிருக்கும் இடம். 5. ஒப்பீடுக்கும் நேரம். 6. கொள்கலம். 7. வலிமை 'கடனிறக்க எனக்கு அவகாசம் இல்லை' [வழக்.] 8. துவாரம். 9. பார்த்த இடம். 10. பொருள்வைக்குமிடம். [சுவகால: சுவ - ஊடே. கால-பிரகாசித்தல்.]

அவநாசுழி—பாகபத்திரம்.

அவநாசித்தல்—தாமசித்தல். (சிலப். 18. 25. உரை).

அவநாசிப்பித்தல்—இடங்கொள்ளச்செய்தல், இடங்கொடுத்தல். (த. நி. போ. ககச.) [சுவகால.]

அவநாசம்—1. அடித்தல். 2. அவமானம். 3. கொல்லுதல். 4. சடித்திரணம். 5. தாநி பங்களை யூரலிவிட்டு உலக்கைபாற் குற்றுதல். [சுவவாச: சுவ; வாச-அடித்தல்.]

அவநாசம்—1. அழைத்தல். 2. சுறாயின். 3. குதாடுகை புத்தஞ்செய்கையாகிய இவற்றினின் றேய்ப்பீடுதல். 4. பதிதனுடைய தன்மை. 5. யானையின். [சுவஹார.]

அவநாசன்—கள்ளன். [சுவஹார:]

அவநாலம்—1. அசுபகாலம். 2. கெடுகாலம், பஞ்சம் கொள்ளேறாய் முதலியன பரம்புக் காலம்.

அவநாசம்—(மனத்திற்) பதிகை.

அவநிந்தியம் — கெட்டசெய்கை. [சுவகூத்யா.]

அவநிதம்—1. குணமில்லாத பாடல். 2. நிதிக்கப்பட்டது. 3. பொல்லாதது. 4. வசையாகப்பாடப்பட்டது. [சுவநித.]

அவநிதம் — 1. அவமதிக்கப்பட்டது. 2. சிதறுதல். 3. பருப்பொருளாகக் குத்தப்பட்டது. 4. மண்ணெயெடுத்தல்; இது குண்ட சுத்திமித்தஞ்செய்யப்படும் பதினெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களுள் ஒன்று. (சி-வி. கிரி. உள. தாம்.) [சுவகிண-4.]

அவநிணி—ஸ்திரீசங்கமஞ்செய்தலாற்பிரம சிபசெறிதவநிவன். [சுவகிணி-4௫.]

அவகீர்த்தி—அவசுதநம்.

அவகீர்த்தி — அபகீர்த்தி. 'உனத்தகு கீர்த்தியல்லாதவகீர்த்தியுலகின்றி' (மச்சபு. பத்திமான். கசு.) [சுவகீதி-௬.]

அவகீரணிவிரதம்—ஒரு விரதம்; அது: சந்நியாசி மகளிர் போகம்விரும்பி நினைந்த தோஷம்நீக்கச் செய்யப்படுவது. 'வளம் பெறுசந்நியாசியென்றுரைப்போன் வரிமுலை மங்கையர் போக - முளம்பெறவேண்டி னாற் றிட வேண்டு முயரவ கிரணி விரதம்' (குத. ஞானயோ. கள: நக.) [சுவகீணி-௬; பூ-௧௦.]

அவதூதநம்—1. சுருங்குதல். 2. வளைதல். [சுவகூஜந: சுவ; கூஜநம் - வளைதல்.]

அவதுடாரம்—1. எதிரானது, மாறானது. 2. கீழ்ப்போவது. 3. பின்போவது. [சுவகூார.]

அவதுண்டநம்—1. இழுத்தல் (சித்தாந்தம்). சிவனுடைய இருதயாதிதாநங்களிலிருதயாதி மந்திரங்களைக் கவசஞ்சுற்றுவதுபோல நியா சஞ்செய்வது. (சி-லி. கிரி. உட. தாற்.) 2. சுற்றுதல், மூடுதல். 'பத்திசேர்கவசத்தவ குண்டநம்பண்ணி' (கடம்பவந. இல்லாசங். கஅசு.) 3. மறைத்தல். 4. முகத்தை மறைக் குஞ்சீலை. [1, 2. சுவகூஜந. 3, 4. சுவமூஜந.]

அவதுண்டநழித்தா — இரண்டுமுட்டி களையும் பிடித்துத் தற்சரிவிரல்களைமாத்திர ம் நீட்டி மண்டலாகாரமாகச் சுற்றுதல். (சி-லி. கிரி. உட. தாற்.)

அவதுண்டிதம்—1. இழுக்கப்பட்டது. 2. சுற்றப்பட்டது. 3. மறைக்கப்பட்டது. 4. மூடப்பட்டது. [1, 2. சுவகூணித. 3, 4. சுவமூணித.]

அவதுணம்—1. கெட்டகுணம். 2. கெட்ட குறி. 'திவ்வியைச் சக்கரத்தா-லவகுணஞ் செய்தன்றோட' (சி. சி. பா. பாஞ். மறு. உக.) [அவமூண.]

அவகேசி—பூத்துக் காயாத மரம். (பிங்.) [சுவகெஸிநு: கெஸ - கனி.]

அவகேடு—மிக்ககேடு.

அவகேளநம்—அவமதிப்பு. [சுவவெ ஹ உந: சுவ; வெஹந.]

அவகேளம்—அவகேளநம். [சுவவெஹ உ: வெஹ - நீந்தித்தல். உ - எவ்வாயிற்று.]

அவகேளிதம் — அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவவெஹித.]

அவகேரணம் — கொலைசெய்யக்கருதி ஆயுதங்களால் ஊறுபடுத்தல். [சுவவெயா ரண]

அவச்சா—துன்மரணம்.

அவச்சாயை—தன்னுபடியான சாயை.

அவச்சாவு—அவச்சா.

அவச்சிந்தம்—1. எல்லைக்குள் அடங்கிபது. 2. ஒருபொருள் அதன்விசேடகுணங்களால் மற்றைப்பொருள் களினின்று வேறுபடுத் துணர்த்தப்படல் (தர்க்கம்). 3. வெட்டப் பட்டது. 4. வேறுகப்பிரிக்கப்பட்டது. [சுவவிந: விந - வெட்டப்பட்டது.]

அவச்சிந்தம்—1. எல்லைப்படுத்தப்பட்ட வன். 'ஆன்மா அந்தக்கரணவச்சிந்தனா யிருதயத்திலேநின்று' (சி. சி. ச: கரு. சிவாக்.) 2. வேறுபடுத்தப்பட்டவன். [அவவிந.]

அவச்சுரிதகம்— } குதிரைக்களைப்பு.
அவச்சுரிதம்— } [சுவஹரிதக:]

அவச்சுழி—கெட்டவிதி.

அவச்சேதநம்—1. எல்லைப்படுத்தல். 2. ஒரு பொருளை மற்றொருபொருளினின்று விசேடகுணங்களாற்பகுத்துக்காட்டல், அள விடல். 'பதார்த்தாவச்சேதகாலம்' (சி. சி. உ: ருச. சிவாக்.) 3. நிச்சயித்தல். 4. விசேடகுணம். 'ஆன்மாவச்சேதகமாயிருக் கிற அகங்காரம்' (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.) 5. விசேடித்தல். 6. வேறுக்கல். [சுவ வெஹக.]

அவச்சேதநம்—1. களைதல். 2. பகுத்தறி தல். 3. பிரித்து வேறுக்கல். [சுவ வெஹக.]

அவச்சேதம்—1. அங்கஞ்சேதித்தல். 2. எல்லை. 3. ஒருபொருளை மற்றொருபொருளி னின்று விசேடகுணங்களாற் பகுத்துக்காட் டல். 4. தடை. 5. பங்கு. [சுவவெஹக.]

அவச்சோல்—அசபவார்த்தை.

அவசுதநம்—துன்னியித்தம்.

அவசங்கை—1. அழகின்மை. 2. சாமர்த் தியமின்மை. 3. அவமரியாதை.

அவசந்தம் — திணைக்குறிக்குஞ் சத்தம்.

அவசநம்—1. கல்லூரி. 2. இராமம். 3. விடு. [அவலாப.]

அவசநம்—பேசாமை. [அ - எதிர்மறை. வலநம் - பேச்சு.]

அவசம்—1. தன்வசப்படாமை, அடங்காமை. 'இத்திரியம்நூலிக்கவசமாயிருக்கும்' (குற. எக். உத். கக: எ.) 2. தன்னிட்ட மின்மை. 3. பலமின்மை, உதலியின்மை. 4. முர்ச்சித்தல், அபரவாதல். 'விண் டு - னவசம்படவேழ்கனை' 'வீண்டினன்' (கந்தபு. திருவிடை. குச.) [அவஸ.]

அவசாயம் — 1. புட்ப முதலியவைகளைத் திரட்டுதல். 2. வெற்றியடைதல். [1. அவ ஸாய: ஸய - திரட்டுதல். 2. அவஜய: ஜய - வெற்றி.]

அவசரப்பினி — 1. உலகம் வாழ்நாள் போகும் முதலியவற்றால் தேய்பிறைபோலச் சுருங்குங்காலம். (வள். ஈசக. பரி.) 2. ஒரு கால அளவு. [அவலாபி-ணி.]

அவசரக்குங்கை—பதற்றக்காரன்.

அவசரநாயம்—நிக்கு நிலைக்கேற்ற பெயர். (சி. சி. உ: குச. சிவாக்.)

அவசாயம் — 1. இடம். 2. இரகசியாலோ களை. 3. இறக்கம். 4. உற்றகாலம். 'நிராசை நெஞ்சின னவசரத்தவளிடையிக்குந்தமெய்க் குறிதன்னால்' (பாரத. சம்பவ. கக.) 5. ஓடிவருதல். 6. கணப்பொழுது. 7. சமயம், காலம். 'அந்தரப்புப்பழுக்கானவீருமோ ரவசரத்துபயோகமோ' (தாயு. மௌக. உ.) 8. தக்காலம். 9. மதம். 10. வருடம். 11. வீரம். [வழக்.] 12. கோலம். 'பெருமாள் இறந்த அவசரமாய்ச் சேவை சாதிக்கிறார்' [அவலாப.]

அவசாயம்—1. இன்பு, ஆபாசம். 2. காம நுகர்விலே சித்திபெறுமையால் வரும் மெலிவு. 3. ததரியக்குறைவு. 4. தோல்வியடைதல். 5. முடிவு. 6. வீண்வழக்கு. (ஸ்பி குதி.) [அவலாப.]

அவசாயம் — 1. இறுதி. 2. எல்லை. 3. ஒழிவு. 4. மாணம். 5. முடிவு. [அவலாப.]

அவசாயம் — 1. சமர்ப்பித்தல். 2. நிச்சயம். 3. நிச்சயித்தல். 4. இறுதி. [அவலாப.]

அவசாயநன்—1. சமர்ப்பித்தல்வோன். 2. நிச்சயிப்போன்.

அவசாயணம்—1. அகற்றுதல். 2. இடம் விட்டுப்பெயரச்செய்தல். 3. நடத்துதல். [அவலாபண]

அவசாயம்—1. புறம்போதல். 2. வேசித்தனம். [அவலாப.]

அவசாரி — வேசி. 'ஆங்காலமானதெலாமவசாரியாடி' (தண்டலை. கூ.)

அவசரி — கழுதைப்பாலை, நச்சுறுப்பான். 'தழற்கொடி யவசரிதழ் பாதலத்தம்பியும்' (தைல. தைலவ. எஉ.)

அவசரித்தம்—கடனுரை.

அவசரித்தம்—மிச்சமானது. [அவலரிஷ: அவ; லரிஷ - மிச்சியது.]

அவசரித்தம் — சித்தார்த்தம் ஆகாதது, தவறானமுடிவு. 'அஃது ஆகமவசரித்தமெனறாழிக' (சி.சி. க: உச. சிவஞான.) [அவலரிஷாண.]

அவசரித்தம்—1. அறியப்பட்டது. 2. கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டது. 3. செய்துமுடிக்கப்பட்டது. [அவலரிஷ.]

அவசரித்தம்—1. இன்றியமையாதது. 2. நிச்சயம். 'அவசரித்தம்செய்யவேண்டியவேள்விக் குதவிவேண்டல்' (ஞானவா. வைராக். சக. உரை.) 3. வசியப்படாதது. [அவலரிஷ: வலரி - வசப்பட்டது.]

அவசரித்தம்—தேள். [அவலரிஷ.]

அவசரித்தம்—சத்தமின்மை. [அவலரிஷ.]

அவசரித்தம்—சாமரை. [அவலரிஷ: அவ - கீழ். லரிஷ - குமிழ்.]

அவசரித்தம்—1. நண்ப்தல். 2. புரோட்சித்தல். [அவலரிஷ.]

அவசரித்தம்—1. இறுதி. 2. மிச்சமாய்விடப்பட்டது. [அவலரிஷ.]

அவந்நாதம்—அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவ
ஜோத: சுவ - உபசர்க்கம். ஜோத -
அறியப்பட்டது.]

அவந்நாலங்காரம்—இகழ்ச்சியணி; அஃது
ஒன்றின் குணத்தாலும் குற்றத்தாலும் மற்
றொன்றற் கவையுண்டாகாமல் இருப்பதைக்
கூறுவது. இது பின்வருஞ்செய்யுளாற் புலப்
படும். ‘மற்றொன்றினுக்குமொன்றின் குணங்
குற்றமருவிலதைச் - சொற்றவிகழ்ச்சியணி
நாழிவாரிதொடினுஞ்சிறி - துற்றபுனல்கொ
ளுக்கஞ்சக்குவிவினுபுதிக்கென் - குற்ற
மென் றோத விலக்கியற் தென்னிளசைக்கு
மனே’. (குவ. ௭௦.) [சுவஜோ - இகழ்ச்சி.]

அவந்நை — அவமானம். [சுவஜோ.]

அவநாதம்—அவமானம். [சுவஜோ ந.]

அவட்சயம்—1. அழிவு. 2. நடட்டம். [சுவ
கூப: சுவ - உபசர்க்கம். கூப - அழிவு.]

அவட்சேபணம் — விழுதல். (தர்க்கபா.
௯௪.) [சுவகூபண.]

அவட்சேபம்—1. எறிதல். 2. தவறாக எறி
தல். 3. நினைவுக்கு மாறான அர்த்தம் விளைக்
குஞ்சொற்களைச் சொல்லி நிந்தித்தல். [சுவ
கூப.]

அவட்டம்—நாய்வேளை.

அவடம்—பள்ளம். (இலிங்கா.) [சுவட.]

அவடம்பதி — வசம்பு.

அவடி—1. கிடங்கு. 2. கிணறு. 3. திரைச்
சீலை. (பிங்.) 4. துவாரம். (அங்கசோதந
வித்தை.) [1, 2, 4, அவடி. 3. சுவடி.]

அவடு — 1. கழுத்தின் பிற்பக்கம், பிடரி.
2. கிணறு. 3. குழி. 4. பிளப்பு. [சுவபு.]

அவண்—1. அவ்விடம். ‘பால்வளாய் பசும்
பொற்கஞ்ச - விலகல்கொணரவேண்டுமேவுது
மவண்யாமென்னு’ (சேதுபு. வேதாள.
௯௪.) 2. அவ்விதம். ‘அற்றதுமாயையுமற்றநி
யலனே’ (ஞான. 22.)

அவண்ணியம்—அவர்ணியம்.

அவண் — அவ்விடத்தன. ‘அரைசெலா
மவண்மணியெலாமவண்’ (இராமா. ௩௧௪.
௭.)

அவணம் — 1. இருபதினாபிரம்பாக்கு. 2.
ஒரு முகத்தலளவைப்பெயர்; [அஃது: இத்
தேசத்து ஏறக்குறைய ஏழரைப்பறை அல்
லதுஎட்டுப்பறைகொண்டது.] 3. நிந்தனை.
[சுவண்-௬.]

அவணன்—1. தின்னணியன். ‘சுவணவண்ண
னொடு கண்ணனுறை தோளன் விசைதோ
யவணன் விண்ணிடை நிமிர்ந்துபடர்கின்ற
வன்’ (இராமா. விராதன். ௩௮.) 2. தூர்க்
கீர்த்தியுடையவன். 3. நீசன். [2, 3, ச
வண்-௬; வண்-௬ - கீர்த்தி.]

அவணி — நன்மை.

அவந்தம் — 1. நாய்வேளை. (மூ. அ.) 2.
பிரயோசநமின்மை. ‘பெருஞ்சமயத்தின்
மயங்கி - யவத்தமே பிறந்து’ (இராமா.
தோத்திரப். ௨௩.) 3. பொய். ‘அவத்தத்
தன்மைவிட்டுழி’ (தேவா. திருத்தினை. ௧.
சந்.) 4. கேடு. ‘அவத்தங்கள்விளையும்’ (திவ்.
திருவாய். 10, 3, 9.)

அவந்தன் — பிரயோசநமில்லாதவன்.
‘துவக்குணம்பங்கப்பித்தனவத்தன்’ (திருப்
பு. ௭.)

அவந்தாசுநட்டயம்—மனிதருடைய நான்கு
பருவநிலை; அவை: பாலியம், கௌமாரம்,
பௌவநம், வார்த்திகம் என்பன. [சுவஸூ
அதஷ்டப: சுவஸூ - நிலை. அதஷ்ட
பு - நான்கு.]

அவந்தாந்திரயம்—1. சாக்கிரம், சொப்ப
நம், சுழுத்தி என்னும் மூன்று அவத்தைகள்
சுரோத்திராதி இந்திரியங்களினால் சத்தாதி
வியட்நாநம் எந்தமட்டும் வருகின்றதோ
அந்தமட்டும் சாக்கிரம், சாக்கிரவாசநை
யாற் பிறந்த வியத்துடன்கூடின ஞானமே
சொப்பநம்; சமஸ்தவியட்நாநங்களும்இல்லா
திருத்தல் சுழுத்தி. (வாசுதே. ௨௦௦.) 2.
மூன்றுதன்மைகள். ‘சத்தர், உத்தியுத்தர்,
பிரவர்த்தர் என்னும் பதிபவத்தாத்நிரயா
சாதாரணலட்சணங்கள்’ (சி. சி. அளவை.
௩. சிவாக்.) [சுவஸூ - நிலை, தன்மை.
சூப - மூன்று.]

அவந்தாதம் — 1. நிலை. 2. நிலைத்தல். 3.
நிற்குமிடம், இருக்குமிடம். ‘மாயாத்துவய

மத்தியே அவத்தாஞ் சொல்லப்பட்டது' (சி. சி. அ: உ: சிவாக்.) 4. விடாத்தொடர்பு. (வேதார்த்தம்.) [அவலூராதம்.]

அவத்திகள்—இருந்தவன். 'சகலாவத்தித னுனவான்மா' (சி. சி. ச: ௩௩. சிவாக்.) [அவலூரிட.]

அவத்தி—இருப்பு. (பெளட்பம், ௩௪௩.) [அவலூரிட.]

அவத்தியம்—1. இழிந்தது. 2. தீங்கு, குற்றம். 3. பாபம். 4. மாணத்துக்குலிக்கு. 5. வெறுக்கப்பட்டது. [1, 2, 3, 5. அவயு: சு-எதிர்மறை. வயு: - சொல்லத்தக்கது; 4. அவயு; வயு - கொலைக்குரியது.]

அவத்தியர் — கொல்லத்தகாதவன். [அவயு:]

அவத்தியா — கப்பலின் முன்புறத்துக் கயிறுக் கட்டுத் தம்பம்.

அவத்திரயம்—அக்காடி, கடை.

அவத்திரியம்—ஆபத்து.

அவந்து—1. உதவாதபொருள். 2. பொருள் இல்லாதது. 'மாயை அநிர்வசரீயமாகிற அவத்துருபமாகாது' (பெளட. மாபா. சு: உ: ௨௦.) [அவலூர அ; வலூ - பொருள்.]

அவத்துறை—தீயவழி. 'அவத்துறைபோய கொஞ்சத்தக்கனா கறைத்திட்டானே' (சுர்ம பு. தச. வே. எ.)

அவத்தை—1. ஆபத்தானிலை. வேதனை. 'அன்னவனவத்தைகண்டாக்கினையவன்' (இராமா. சீதைவன. சு: ௬.) 2. தன்மை, நிலைமை. 'சிலைகொணுதலாய்பின்னார்வரு மவத்தைசேராதருள்புரியாய்' (கடைத. அன்னத்தைத்து. ௧௭.) 3. மலத்திலே கட்டப்பட்ட ஆன்மாவின் சாக்கிரமாதலாகிய ஐவகைநிலை; அது: காரணவத்தை, காரியாவத்தையென இருக்கப்பட்டும். 'ஆன்மாவிலுணவத்தை கண்டமுறம்' (சி. சி. ச: ௩௨.) 4. காட்சி, உபதேச, ஒருதலையுள்ளதல், மெலிதல், துக்கச் செப்பல், நானுவரைபிறத்தல், நோக்குவெல்லா மையேபோதல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு: என்பவை. (சம்பியகப். 36. உரை.) 5. இலயம், போகம், அதிகாரம் என்பவை. [அவலூர: அவ - உபசர்க்கம். லூர - கிற்றல்.]

அவத்தாராயோகம் — 1. அறுபத்து நான்கு கலைஞரங்களுள் ஒன்று; அஃது: உயிரைப் பஞ்சாவத்தையில் ஒன்றிலே நிறத்துவதைப்பற்றியது. 2. சூரியம்வைத்துக்கொல்லல்.

அவத்தர்சம்—1. காதணியிலொன்று. 'மருவியசெலிமலர்ப்பூமன் னுகன்னுவதஞ்சம்' (சூ. நிகண். எ: உஅ.) 2. தலையணி. 3. பூமாலை. [அவதகம்.]

அவத்தர்சம் — தவறானவழியால் ஒன்று செய்தல், சதியாலோசனை. 'அவதந்திரம் தனதந்தரம்' [அவ-எதிர்மறை. தன - நியாயவழி]

அவத்திரி—அவதந்திரஞ்செய்வோன்.

அவதானம் — 1. இறக்குதல். 2. பிறர் சொன்னதையெடுத்துமொழிதல். 3. மொழி பெயர்த்தல். [அவதாரண: அவ; தாரண - கடத்தல்.]

அவதானிகை—1. நூலின் ஆரம்பத்திலே சொல்லப்படுக் காப்பு. 2. முகவுரை. [அவதாரணிகை.]

அவதாம்—1. இறக்குதல். 2. காலம், சமயம். 'லீடயங்களைப் புசிக்கவருகிறவவதாத் திலே' (சிவப்பிர. உ: உ௩. சிதம்ப.) [1. அவதார. 2. அவலூர.]

அவதரித்தல் — 1. கருவிற்புகுதல். 2. சிந்தித்தல். 'அந்தமநாமா தியந்தக்காணம் கிரமத்தில் விஷயங்களை நினைப்பது நிச்சயிப்பது அபிமானிப்பது அவதரிப்பது வியாபாரமாம்' (த. நி. போ. ௧௩௩.) 3. தக்கல். 'வாசீசச் சுவாமி மடத்தவதரிப்ப' (திருவாலவா. 37. 32.) 4. பிறத்தல். 'அக்கவர்தம்பிடை யவதரித்தனன்' (கந்தபு. பாயி. ௧௬.) [2. அவபார.]

அவதாரம் — 1. சிறந்தது. 2. சுத்தம். 3. மஞ்சளிறம். 4. வெண்மை. (உரி. நி.) [அவதாரக.]

அவதாரன் — வெண்ணிறமுள்ளோன். [அவதாரக:]

அவதாரம்—1. கவனம். 'அந்தரத்தினிறுத்து மவதாரம்போல' (தாயு. மண்டலத்தி. சு.) 2. கிரகிக்கை. 3. சாக்கிரதை. 4. ஞாபகம்.

அவதாரம்பண்ணல்—அவதீரணம்.

5. நீட்டுதல், விரித்தல். 6. மேன்மையான செயல். 'இறைவன் செய்த சிந்தைகூட ரவ தானத்தின் நிறம்கலை' (திருவால்வா. நூல் வர. 7.) [1, 2, 3, 4. சுவயாந; 5. சுவ தாந; 6. சுவடாந.]

உவதாநமீபஸீஸல்- கவநமாய்நினைத்தல்*

அவதாரி — 1. கவனிப்புள்ளவன். 2. வேதங்களில் தேர்ச்சிபெற்றவன். 'இவனவதாரி யிவன்கிரமதாமி' (பிரபோத. 11. 5.). 3. அவதாரஞ்செய்யவான். 'அஷ்டாவதாரி' அவதாரிநீதல். — அவதாரம்பண்ணல். [சுவயாநு.]

உவதாநிப்பு—அவதாநித்தல்.

அவதாரனூதம் — நிண்ணயம். (தர்க்க
பா. கூ.) [சுவயாரண - நிச்சயித்தல்.]

அவதாரணபூர்வபந்தருமதாரயன் — சமா
சங்கன் ஆறனு ளொன்று; அது: முன்மொழி
தேற்றமாகிய பண்புத்தொகை. அஃது
‘அருட்செல்வம்’ என்பதுபோலவது. (பி.வி.
உஉ.) [சுவயாரணம். தேற்றம். வ-டுவ-
வடி- முன்மொழி. கூறியாரய-பண்புத்
தொகை.]

அவதாரணம்-1. எடுத்தல். 2. சீலையினோடும்.
3. ஆண்டங்களாக வெட்டுதல். 4. தேற்றம்.
'சம்பாவனையவதாரணமுதையெயண்ணந்
தேற்றமென்பு' பெயர் பெறுமே' (பி. வி. உஉ.
உரை.) 5. நிச்சயம். 6. நிச்சயித்தல். 'அவதாரண
நூலம் நிண்ணயம்; அதி: பிரமாணபலம்'
(தர்க்கபா. கூ.) 7. நூன்முகம். 8. பிளத்
தல். 9. பேயினாற் பிடிக்கப்படுதல். 10. மண்
தோண்டிப் கருவி. 11. மண்தோண்டிதல்.
12. வணக்கம். 13. வற்புறுத்தல். [1, 2, 7,
9, 12. சுவதாரண; 3, 8, 10, 11.
சுவயாரண; 4, 5, 6, 13. சுவயாரண.]

அவதாரம் — 1. யோரிசம்பந்தமின்றி
வெளிப்படுதல், இறங்குதல். 2. ஞானம். 3.
கேணி. 4. தீர்த்தக்கரை. 5. துட்பமாய்
நிச்சயித்தல். 6. முகவுரை. 7. மொழி
பெயர்த்தல். 8. பிரிக்கை. [1, 2, 3, 4, 5, 7.
சுவதார; 6. சுவயார.]

அவதாரிகை — முன்னுரை. (ஞானவா.)
[சுவதாரிகா.]

அவநாவநம் — 1. சுத்திசெய்தல். 2. தூர்த்துதல். 3. பின்பொடருதல். [சுவ யாவந: சுவ; யாவந - ஓடுதல்.]

அவதி—1. அளவு. 'எள்ளவதியேனுங்
கன்ம் மடாது' (கம்பாந். சஅ.) 2. இறுதி.
3. நியமிப்பு, விதி. 'அக்காலத்தே யகலு
மோ வவதியென்றோன் றுளதானல்' (இர
மா. தைல. அச.) 4. (காலத்திலாவது
இடத்திலாவது) எல்லை. 'அத்தனைக்கு
ணின்பொருடரவவதியி்கென்றான்' (அரிச்ச.
சூழலினை. கூஅ.) 5. ஐந்தாம்வேற்றமை.
'எல்லைப்பொருள் ஒழிபவதி' (பி. லி. கூ.)
[இது நீக்கப்பொருளுடையது.] 6. கணக்கு.
'ஆயிரமாயிரமவதிசேரவுணர்த்துஞ்-சேயதன்
குஞ்சியைச் செங்கையாற்பற்றியே' (கந்தபு.
வச்சிரவா. ஐசு.) 7. கவரம். 8. காலப்பகுதி.
'போனவவதியில் நாம் மிக வருத்தப்பட்
டோம்'. 9. காலம். 'கக்குலவதியுமுறங்கா
தற்றன்' (கந்தபு. கந்தலிர. கூஉ.) 10.
கிடங்கு. 11. தன்பம். 'இன்னம் பாழவதிப்
பட வெனக்கு முடியாது' (தாயு. பன்மாவை.
ச.) 12. அவதிஞானம். 'ஆக்குமுனியவதியி
னறிந்தபொருள்தனை' (யசோதர. 5. 23.)
[சுவயி.]

அவதிகத்தம்—1. கடனுரை. 2. காலாந்
தரத்தில் இற்றுவந்த கடலிப்பியின் ஓடு

அவதிகாரகம் — ஆறு காரகபதங்களில் ஒன்று; அதி: யாதொன்றின் ஒருபொருள் நீங்குமோ அதி. இது 'யாதனின்கு மவதியதாம்' என்பதனைப் பெறப்படும். (வீரசோ. உபகாரக. சு.) [சுவயி: காரக.]

அவதிநாடும் — 1. அத்தகையதான பரிஜ்ஞாநம்; அதி: முற்பிறப்பையறியும் அறிவு. (சிவப், நாடு, கசுள, உரை.) 2. முக்காலத்தையும் அறியும் அறிவு. (நினைக்கும் அவதி மிற்றோன்றும் ஞாநம் என்றபடி.)

அவத்தரிசநம்-தரிசநாவரணியம் ஒன்பது
பேதத்துள் ஒன்று. (சி. சி. ஆ: கஉ, மறை.)

அவதிப்படல்—துன்பப்படல்.

அவதாரணம் — அவமதித்தல். [சுவய
ரண.]

அவதும்பாதட்டோரம் — ஒருவகைக் குட்டரோகம்; இதில், கொப்புளங்கள் அப்பொழுத்தையொத்து விஸ்தரித்துச் சீக்கிரத்திற் பிறந்து நகங்கிக் குழிவிழுந்த நகங்களாகும். (சீவரட். ௧௪௭.)

அவதும்பம் — அத்திப்பழம். (சீவரட். ௧௪௭.) [புளஹுஹார என்பதன் திரிபு.]

அவநாநீகை — அதிவார்க்குச்சிரமத்தைக் கூறும் ஒரு தூல்.

அவநாதம்—1. அசைக்கப்பட்டது. 2. அடிக்கப்பட்டது. 3. அவமதிக்கப்பட்டது. 4. சிதறப்பட்டது. 5. திருப்பியனுப்பப் பட்டது. 6. நீக்கப்பட்டது. 7. மலயுத்தத்தி னொருவகை; அது: புறங்கையார் கீழே தள்ளுவது. (சுர்மபு. அட்டலூர்த். ௨௬. ௨௭௭.) 8. தூற்றெட்டுபரிததங்களுள் ஒன்று. [அவபு-டுத.]

அவநாதன்—அதிவார்க்குச்சிரமி. இலென கிபெத்தம் அனைத்தையும் விட்டுகீழ்த்தவன். [அவபு-டுத.]

அவநாதி—அவதாதன்.

அவநாதம்—1. அகற்றல். 2. அசைத்தல். 3. அவசுதல். 4. கலங்குதல். 5. மிதித்தல். [அவபு-டுத. ௩: சுவ - முன். யு-டுத. ௩: அசைத்தல்.]

அவநாறு—1. நீக்கை. 2. பிறப்பழிசுறுதல்.

அவதோரம்—பால். [அவஹோஹ: சுவ; ஹுஹ - தைத்தல்.]

அவந்தை — 1. குழப்பம். 2. கைவிடப் பட்டவன். 'அவந்தையாய்ச்சாக', 3. சேர் கேடு. 'பகு அவந்தையாயிருந்தபடியிலே' (கோயிலொ, 42.) 4. பிரயோசனமின்மை. 'அவந்தையாய்ப்போக'.

அவந்தன்—பாக்கியகேன், வீணன். 'நின் மகன் அவந்தனாய் யெறுநிலத் திருக்கலான போது' (இராமா. மத்தரை. ௩௫.)

அவந்தி—1. அவந்திதேசம்; அஃது: இப்பத் தாததேசங்களுள் ஒன்று. 2. சத்தபுரிகளுள் ஒன்றாகிய உச்சயினிகரம். (உபதேசகா. சிவ நாம. ௭௦௮.) 3. ஒருநதி. 4. காடித்தண்ணீர். 'அதிலவந்தியுமெனையுமுபய முபயம்படி பெய்' (தைல. தைலவ. ௭௭௭.) 5. கிளி. (பிங்க. ௩௦௭௭.)

அவந்திக் கண்ணி — மெருகன் கிழங்கு, வெருகஞ்செடி. (மலை.)

அவந்திகர் — அவந்திதேசத்தரசன். 'இவனேகண்டாயவந்திகளென்னன் சொன்னான்' (இரகுலமி. மாலையி. ௬௬.)

அவந்திை—1. அவந்திகரம், உச்சயினி. 'அழகிய வயோத்தி மதுரையே மாயைய வந்திகை காசுகற் காஞ்சி' (கந்தபு. திரு ககர. ௭௫.) 2. கிளி. (சூ. நிகண். ௩: ௩௫.)

அவந்திசோமம்—புளத்தகஞ்சி. [அவந்தி லொலி: லொல - கஞ்சி. அவந்திகரிற் செய்யப்படுவது.]

அவந்தியன்—அவந்திதேசத்தவன். 'அவன் தியன்முரசமார்ப்ப' (சின். காந்த. ௧௨௭.)

அவநதம் — 1. குனிதல். 2. தலைகவிழ்தல். [அவ - கீழ். நத - வளைதல்.]

அவநதன் — 1. குனிந்தவன். 2. தலை கவிழ்ந்தவன். 'அரசனவந்தனான' (கோ யிற்பு. இரணி. ௧௪.) [அவநத: சுவ - கீழ். நத - வணங்கியவன்.]

அவநதி — 1. குனிதல். 2. தலைகவிழ்தல். 3. தாழ்மை. 4. மரியாதை. 5. மேற்குத் திசையில் அத்தமிழ்த்துப்போதல். 6. வணக் கம். [அவ - கீழ். நதி - வளைதல்.]

அவநம்—1. அலக்கரித்தல். 2. இருத்தல். 3. காத்தல். 4. கொல்லல். 5. செய்தல். 6. தழுவுதல். 7. தாக்குதல். 8. திருத்தி கொடுத்தல். 9. திருத்தியடைதல். 10. தீவி ரம். 11. பட்சம், அன்பு. 12. படித்தல். 13. பெலன். 14. தரும்படி கேட்டல். 15. போ தல். 16. விருத்தியாதல். 17. விருப்பு. [அவந.]

அவநம்பிக்கை—கம்பிக்கையினம். [அவ - கேடு.]

அவநாசி—சாசுவதி.

அவநாயம்—இறங்க்செய்வது. [அவ - கீழ். நாயக - அடைவிப்பது.]

அவநி—1. பூமி. 'அன்றெனக்கு நீயிசைந்த வவநிபாதி யமையும்' (பாரத. வாரண. ௮௨.) 2. மருதநிலம். (இராசவைத்.) [அவ நி: சுவ - காத்தல்.]

அவநிகேள்வன்—விட்டுனு. (பூமிதேவிக்கு நாயகன் என்றபடி.) 'அவநி கேள்வனு - நாற்றிசை முகமுடை நளிநத்தேவுமே' (கந்த பு. திருவவதா. எ0.)

அவநிதம்—தோத்திரித்தல்.

அவநிதை—தூவுதலம்.

அவநிபதி — 1. அரசன். 2. விட்டுனு. [சுவநி - பூமி, பூமிதேவி. வதி - தலைவன்.]

அவநிபன்—அரசன். 'அவனிபன்கரியில்' (பாரத. வாரண. ௧௮.)

அவநிபாகன்—அரசன்.

அவநிபாலகன்—அரசன். [சுவநிவாலு: சுவநி - பூமி. வாலக - காப்போன்.]

அவநிபாலன்—அரசன். [சுவநிவாலு: வால - காப்பவன்.]

அவநியாயம்—நியாயநீரம்.

அவநிதம்—நீதநீரம். [சுவ; நீத நடத் துதல்.]

அவநிதி — நீதியின்மை. 'மறனுறுமவநிதியை' (பாகவத. குருகுல. ௬௩௭.)

அவநுதி—1. ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒன் றன் உண்மைமை மறுத்துப் பிறிதொன்றாக உரைப்பது. 'நறைகமழ்தார் வேட்டார் நல னனியு நாணு - நிறையு நிலைதளரா நீர்மை - யறநெறிகுழ - செங்கோலனல்லன் கொடுங் கோலன் நெவ்வடு போர் - வெங்கோப மால் யாணை வேந்து: இதன்கண் செங்கோன்மை யுடைமையாகிய சிறப்புண்மையை மறுத்துக் கொடுங்கோன்மையாகிய பிறிதொன்றாகக் கூறியவாறு காண்க. 'சிறப்பினும் பொரு ளினும் குணத்தினு முண்மை - மறுத்துப்பிறி துரைப்பதவறுதியாகும்' (தண்டியலங்க. பொருள். ௭௩.) 2. துதித்தல், புகழ்தல்.

அவநுதியுருவம்—ஒருவகையுருவகவலங் காரம்; அது: 'பொங்கனகமல்லபுயலே' யென்றதிற்போல, உண்மைப்பொருளை மறுத்து ஒப்புமைப்பொருளைப் பொருளாகச் சாதிப்பது. 'உவமை யேது வேற்றுமை விலக்கே, யவநுதிசிலைடையென்றவற்றொடு வருமே' (தண்டியலங்க. ௩௬.)

அவநெறி—பாவவழி. 'திவினைபா லவநெறி விற் செல்லாமே' (பெரியபு. தடுத்தா. ௭௯.)

அவப்படுதல்—பயனின்றாதல். 'அருந்தவ மவப்படாதருளி' (உபதேசகா. சூராத். 129.)

அவப்பலம்—திப்பயன். 'வெய்தவப்பலத் துறான் னிலைகொடு' (இரகு. யாக. 2.)

அவப்பிரசவம்—ஆறுக்குமேலான மாநங் களிலே கருவழிதல். (சி. சி. உ: ௬௩. மறை.)

அவப்பிரசூம்—இழிசனார்மொழி.

அவப்பெயர்—தூர்க்கீர்த்தி.

அவப்பொழுது — வீண்பொழுது. 'அவப் பொழுதகலவிருப்பதென்விருப்போ' (வை ராக். தீப. ௧௮.)

அவபந்தி — 1. பத்தியின்மை. 2. மூட பந்தி.

அவபந்தியம்—பத்தியந்தவறுதல். [சுவ; வயு - இணக்கமானது.]

அவபாதநவாதம் — தோள்களைச் சூம்பச் செய்யும் ஒருநோய். (சீவரட். ௧௬௮.) [சுவ. கீழ். ஸாஹு - தோள்.]

அவபாசகந்தாவம் — விளக்குதல். [சுவ லாலசுவ.]

அவபாசகம்—1. ஒளியுடையது. 2. பரப் பிரம்ம. [சுவலாலசுவ.]

அவபாசகன் — விளக்குகிறவன். [சுவ லாலசுவ:]

அவபாசகை—1. விளக்குதல். 2. விளக்கு தல். [சுவலாலசுவநா.]

அவபாசம்—1. அறிவு. 2. இடம், எல்லை. 3. ஒளி. 4. காட்சியறிவு. 5. தோற்றதல், வெளிப்படுதல். 6. விபரிதஞ்ஞாநம். [சுவ லாலசுவ: சுவ; லாலசுவ - ஒளி.]

அவபாதம்—1. தறித்தல். 2. வெட்டுதல். [சுவவாதந: சுவ - கீழ். வாதந - வீழ்த்தல்.]

அவபாதம் — 1. இறக்குதல். 2. படுகுழி. 3. யாண்படுகுழி. 4. வீழ்தல். [சுவ வாத: சுவ - கீழ். வாத - வீழ்தல்.]

அவபிரதம்—யாகத்தின் முடிவில் நிராடு கை. 'முனிவ ரவபிரதக் குடைந்தாட' (திவ். பெரியாழ். 4, 7, 6.)

அயர்நுதம்—1. சுத்திடுவதற்கானசலம். 'அரசு நாடுறீ ரவபிருத்தி லாடுக' (குத. ஞாந. எ: க.) 2. முதல்வேள்வியிலுண்டான குறையை நீக்கச்செய்யும் இரண்டாம் யாகம். 3. யாகமுடிவிலே சுத்திசெய்தற் பொருட்டுச்செய்யும் ஸ்நாகம். [அவயுட.]

அயபுத்தி — 1. துர்ப்புத்தி. 2. கெடுமதி. அயபேதநயநம்—ஒருவனை வாதரோகம்; அது: கண், புருவம், நெற்றிபென்பவைகளிலே வியாபித்து நெற்றி பிளந்துபோவது போலச் சடுக்கக்கூடாத வேதனையைச் செய்வது. (சீவரட். ௧௭௪.) [அவலெடி; வா.த.]

அயபோதநன் — 1. உபாத்தியாயன். 2. சூரியன். 3. விழிக்கச்செய்வோன். [அவவ்யாபக: அவ; வ்யாப - அறிவு.]

அயபோதநம் — 1. அறிவு. 2. காட்சியுணர்வு. [அவவ்யாபந.]

அயபோதம்—1. அறிவித்தல். 2. அறிவு. 3. உபகம். 4. படிப்பித்தல். 5. விழிப்பு. [அவவ்யாப: வ்யாப - அறிவு.]

அயபோதநயம்—அறிவுருபம். (சி-வி. சரி. அவதாரிகை.)

அயம் — 1. ஆகாயத்தாமரை. (இராசவைத்.) 2. கேடு, தீமை. 'அவஞ்செய்வா உய்யுட்பட்டி' (வன். ௨௪௪.) 3. பயலின்மை, வீண். 'அம்மையி னூர்த்தவம்புரியாதவமே பிறத்தேற்கு' (தணிகை. ௧௭௪.)

அயங்கோடல்—வீணுப்போதல்.

அயமதி — 1-3. அயமதியென்னேவனும் தெரிவிவினெப்பகுதியும் வினெத்தொகையும். 4. நீக்கை. 'இழிஞன்முலைக்காத்திண்டி யென்னை யனமதிசெய்திட' (காஞ்சிப். பரகிரா. ௪௨.) 5. வெறுப்பு. [4, 5. அவயுதி.]

அயமதிச்சிப்பு—நீத்தனையாகச்சிரித்தல்.

அயமதித்தல்—இகழ்த்தல். 'பாணைக்குருவை யெமதித்தார்' (தணிகை. ௮௧த். ௩௨௪.)

அயமதிப்பு — இகழ்த்தல். 'அயமதிப்பு மான்ற மதிப்பும்' (காலடி. பெரிபாகை. ௩.)

அயமத்தம்—கலத்தல். (சீவரட். ௩௧௫.)

அயமத்தோகம் — ஆண்குறிவிலேவரும் ஒருவனையோகம், அஃது: ஆண்குறியில் கீனவடிவாய் அகைகொப்புளக்கி யுண்டாக்க,

அக்கொப்புளக்கின் னடுவில் பிறவுண்டாகிச் சீழும் இரத்தமும் ஒழுக்குவதும், அன்றி, வேதனையும் உரோமச்சிலிர்ப்புமுண்டாம். (சீவரட். ௩௧௫.) [அவயுதம் - கலத்தல். இது பல உபத்திரவங்களோடு கலந்து வெளிப்படுதலால் வந்தபெயர்.]

அயமாவணம்—1. துர்மரணம். 2. அகால மரணம்.

அயமரியாதை—மரியாதைத்தவறு. 'பொன் போலும் அரியதவத்தையுடைய எல்லாமுந் வர்களுந் கோபித்து எங்களுக்கு அயமரியாதைசெய்தபடியினால்' (அருணாசலபு. இடப்பாக. ௪௪. உரை.)

அயமறை — கேடுசெய்யும் அகாலமழை. அயமாந்தல்—வீணுக்கல்.

அயமாநம் — 1. இழிவு. 'ஆசிரியன்வாட வவமாநமதுசெய்தோன்' (குத. எக்கி. ஞா. ௪௭: ௪.) 2. மாநடும. 'அமணர்கடா மென்னையவமாநஞ் செய்ய' (பெரியபு. தண்டி. ௧௧.) [அவ; ரீாந - மதிப்பு.]

அயமாநித்தல்—1. அவமாநப்படல். (பாரதவேண். ௬௭௫.) 2. அவமாநப்படுத்தல். 'மாதகம் வெருவ வேந்த ரவையினி லவமா நித்தபாதகன்' (நல். பார. சொர்க்கதெரி. ௩௧.)

அயமாநிதம்—அவமாநமடைந்தது.

அயமீருந்து—1. அபமிருத்து. 'பல்கோடி சன்மப் பகையு மவமிருத்தும்' (கந்தர்கலி. ௧௧௨.) 2. கேதுவின்மகன். (குமார. திணைதிநா. ௨. உரை.)

அயமீருந்துதோகம்—திருவாதிரை கேட்டை ஆயிலியம் பரணி கார்த்திகை முப்பூரம் என்னும் நாட்களுடனே பாவவாரமும் இருத்தையும் கூடிவருவது. (விதாந. பஞ்சாங்க. 16. உரை.) [இந்தபோகத்திலே வியாதி கொள்ளின் மரணமவரும் என்பதுபற்றி வந்த பெயர்.]

அயமோசநம் — 1. விடுதல். 2. விடுதலையாக்கல். [அவரோவந: அவ; ரோவந - விடுதல்.]

அயம்—வெண்கடுகு.

அயம் — 1. புகலிடம். (கம்பரா. வருணனை. 57.) 2. (கோழிமுதலியன)அடைகிடத்தல். 3. அழுதல். 4. இலாமிச்சை. 5. நன்மையின்மை. 6. வெட்டிவெர்.

அவயவசாபிண்டியம்—அவரி.

அவயவசாபிண்டியம் — தேகஉறுப்புக்களின் கலப்பினுற்சபிண்டராயிருக்குந்தன்மை. 'அவயவசம்பந்தத்தால் மகனும் தகப்பனும் சபிண்டசம்பந்தம் உடையோர்.' (பரா. மி. ௬௭.)

அவயவம் — 1. அநுமானவாக்கியத்தினுறுப்பு; அவ்வுறுப்புக்கள்: பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயம், நிகமநம் என ஐந்து. (தர்க்கபா. ௭௨.) 2. உடம்பு. 3. உறுப்பு. 'ஆராமல் தொறுத்தக எவயவம் போல்வனகொய்தார்' (பாரத. காண்ட. ௬.) 4. ஒருபொருளின் ஏகதேசமாய்த் தனித்தனி பிரிக்கப்படுந்தகுதியுடையது; ஆடையின் ஏகதேசமாய்த் தனித்தனி பிரிக்கப்படுதல்கள் போல. (சிவஞானபாடியம். உச.)

அவயவஞ்ஞவகம் — உருவக அலங்காரத்தின் ஒருவகை; அஃது: அவயவத்தை உருவகஞ்செய்து அவயவியை வாளா உரைப்பது. 'புருவச்சிலைஞனித்துக் கண்ணம்பென்னுள்ள-முருவத்துரந்தாரொருவர்' (தண்டியலம். ௩௬.)

அவயவி—1. அநுமானவாக்கியம். 2. அவயவத்தையுடையது. 3. உடம்பு. [சுவயவவிநு: சுவயவம் - உறுப்பு. இ-ஒரு விஞ்சி.]

அவயவியுருவகம் — உருவக அலங்காரத்தின் ஒருவகை; அஃது: அவயவியை யுருவகஞ்செய்து அவயவத்தை வாளா உரைப்பது. 'வார்புருவக் கூத்தாட வாய்மழை சோர்ந்தசைய-வோர்வரும்பச் சேந்து விழிமதர்ப்ப-மூரல்-அளிக்குந்தெரிவைவதநாம்புயத்தாற்குனிக்குத் தவமுடையேன் கண்' (தண்டியலம். ௩௬.)

அவயோகம் — 1. தீயசம்பவம். 'தீமை - மனையவண் முகக்கண் டவயோக முணர்ந்தழிந்து' (வேதாரணியு. அக்கிரிதீர். அ.) 2. நாசயோகம். (விதாந. குணகுண. ௧. முகத்துரை.)

அவர்—1. அவர்கள். (பலர்பாற்படர்க்கையில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர்.) 'புவியினரேனையர் புராணந்தேரினுஞ் - சிவகதையுணர்விலரென்னிற் நீருமோ - வவர்மயல்' (கந்தபு. அவையட. ௧௧.) 2. உயர்திணைப்பொருள். 'அவையவராய்' (சிவப்பிரகாச. உ: ௧.) 3. உயர்திணையில் ஒருமைச்சிறப்பாய்வருவதொரு சுட்டுப்பெயர். 4. நாயகன். (இது

நாயகி தன்னாயகன்பெயர் கூறுது படர்க்கையிற் சுட்டிச்சொல்லமிடத்து வழங்குவது.) 'யானுரைப்பதவர்திரம்' (வள். ௧௧௮௪.)

அவர்நன் — 1. பலர்பாற்படர்க்கையில்வரும் ஒரு சேய்மைச்சுட்டுப்பெயர். 'அவர்கண்முன்றோன்ற' (குத. எக்கி. பூ. ௨௦: ௨௧.) 2. ஒருவரைக்குறிக்கும் பன்மைச்சொல்.

அவர்நீயம் — தள்ளிவிடத்தக்கதல்லாதது. 'அவர்ச்சநீய சம்சித்த பஞ்சகிருத்திய கர்த்திருத்துவம்' (சி. சி. ௬: ௧. ஞாந.) [சு-எதிர்மறை. வறு-நீய-தள்ளத்தக்கது.]

அவர்நியம்—வர்ணித்துச்சொல்லப்படுவதல்லாதது, உபமானம். (அணியி. 3.) [சு; வறு-நீய-வர்ணித்துச்சொல்லப்படுவது.]

அவரநாநீயம்—1. கால். (சிற. காந்த. ௩௧௪. உரை.) [சு-எதிர்மறை. வார-சிரேட்டம். மூ-நீய - உறுப்பு. 'வரகாத்திரம் என்பதனைத் தலையென்றும் அவரகாத்திரம் என்பதனைக் கால் என்றும் வடநூலார் கூறுவர்' என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.] 2. யானையின் பின்காலும் முன்காலும். [சுவரம் - யானைப்பின்கால். மூ-நீய - யானைமுன்கால்.]

அவரநன்—1. சூத்திரன். 2. தம்பி. [சுவரநன்: சுவர-சூழ், பின். ஜ-பிறத்தவன்.]

அவரநை—தங்கை. [சுவரநை: சுவர-பின். ஜா-பிறத்தவன்.]

அவரநைலம் — அஸ்தமயமலை. [சுவர - மேற்கிலுள்ளது. லெரு - மலை.]

அவரந்சக்காரம்—வெடிகாரம்.

அவரம் — 1. கடைசியானது. 2. கீழ்மையானது. 3. பிரதானமல்லாதது. 4. பின்புறம். 5. பின்வருவது. 6. மேற்கிலுள்ளது. 7. யானைப்பின்னங்கால், யானைப் பின்னத்தொடை. 8. வயதிலினையது.

அவரயன்—அவரசன்.

அவராதம் — இச்சையின்மை. 'தராதலமென்னுஞ் செங்கண் - மானவராகவேதமலர்முனிதனக்குச்சொன்னு' (பாரத. குதுபோர். ௨௦௪.) [அவ-எதிர்மறைப்பொருளில் வந்த ஒரு உபசர்க்கம்; அவபத்தியம் என்பதிற்போல. சாகம் - இச்சை.]

அவரி—அவரி.

அவருணியம்—அவர்ணியம்‘பொதுச்சிறப்புக்களி லொன்று வருணியமாகவும் ஒன்று அவருணியமாகவும் இருப்பனவாம்’ (குல. ௩௬, உரை.)

அவரை — 1. ஒரு கொடி. ‘குளிர்புரை கொடுங்காய் கொண்டன வவரை’ (மலைபடு. ௧௧0.) 2. கொள் துவரைமுதலியவை.

அவரோகையம்—1. இறங்குதல். 2. வீழுது. 3. கமகம் பத்தனுள் ஒன்று. (பாற. இராக. 24.) [அவரொஹன்.]

அவரோகையமீதிம்—ஒரு மந்திரம். (பிர பஞ்ச. ௧௭௩.)

அவரோகம்—1. மரத்தைச்சுற்றி அடி தொடங்கிக் கொடிபடருகை. 2. இறங்குதல். 3. சுவர்க்கம். 4. சூலமரம்முதலியவைகளின் வீழுது. [அவரொஹ; அவ கீழ். ருஹ் - ஏறுதல்.]

அவரோகி—சூலமரம். [அவரொஹிநீ : அவரொஹ - வீழுது. இ - உடைமையை புணர்த்தும் ஒரு வீகுதி.]

அவரோதம் — 1. அரசன்மனையில் அந் தப்புரம். 2. தடுத்தல். 3. முற்றுகை, அரசனை வளைத்து வழிதடுக்கை. [அவரொயந.]

அவரோதம்—1. அடைக்கப்பட்ட இடம். 2. அரசன்மனையிலே அவன் தேவியருக்கும் உன்வீடு. ‘கோயிலவரோதம்’ (பாரத. அருச். தீர்த். 23.) 3. சுட்டுப்பாடுசெய்தல். 4. குழி யாதல். 5. தடை. 6. முற்றுகை, அரசனை வளைத்துவழிதடுக்கை. 7. வேலி. [அவரொய : அவ; ருய - தடுத்தல்.]

அவரோயம் — 1. இலதாகச்செய்தல். 2. இறக்குதல். 3. குறைத்தல். 4. வேரோடு பிடுக்குதல். [அவரொவண்.]

அவல்—1. ஒரு சிற்றணவு; இது செல்லத் தண்ணிலே கனையவைத்துப் பின் சிறிது உலர்த்துச் செய்து பொரித்து உலர்விட்டிடித் தெடுக்கப்படுவது. ‘அவலெறியுலக்கைபோ யதிரத்தாக்கலம்’ (தணிகை, திருநகர. ௩௬.) 2. குளம். 3. பள்ளம். ‘மேடவல்சிலைவினை சிலம்’ (தணிகை. அகத். உசள.) 4. வினை சிலம். ‘மெல்லவலிருத்தலூர்தொறும்’ (மலை படு. ௪00.)

அவலக்கணம் — அவலட்சணம். [அவ; இக்கண.]

அவலக்கவை — ஒன்பதுசுவைகளுள் ஒன்று. அது: துயருறுதல்.

அவலக்கவையலங்காரம்—சுவையலங்கார வகையுள் ஒன்று; அது: பொறியுணர்வாலாகி யுள்ளத்திலே நிகழும் துயரைக் குறிப்பது. கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தின் டும் - அழல்சேர்ந்து தன்னெஞ்சயர்ந்தான் - குழல்சேர்ந்த - தாமத் தரியா தசையுந் தளர் மேனி - யீமத் தரிக்குமோ வென்று’ (தண்டி யலம். ௬௮.)

அவலக்கழி—கெட்டவீதி.

அவலட்சயம்—1. அழகின்மை. 2. இலக் கணக்கேடு. [அவ; இக்கண.]

அவலட்சயன்—இலக்கணமில்லாதவன்.

அவலத்தவியம்—சோகரசம் தோன்றும் அபிநயம். விலக்குறுப்புப் பதினாண்டுகளுள் ஒன் றுகிய சுவை ஒன்பதுவகையுள் ஒன்று: ‘அவலத் தவிகய மறிவாக்கிப்பின் - கவலை யொடு புணர்ந்த கண்ணீர் மாரியும் - வாடிய நீர்மையும் வறந்திய செலவும் - பீடழி யிடும் பையும் பிதற்றிய சொல்லும் - நிறைகையழி தலு நீர்மையில் கிளவியும்-பொன்றயின் ருக லும் புணர்த்தினர் புலவர்’ (சிவப். அரங்கே. ௧௩, உரை.)

அவலம்—1. எண்வகைமெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றாகிய அழகை. ‘எரியின்மெழு - கன்னா ளவலக்கயலமந்தலறினளால்’ (உபதேசகா. சிவவிர. உசுஅ.) 2. குற்றம். ‘உள்ளு மவலத்தையற்றார்’ (சைவச. ஆசா. ௪.) 3. சோர்வு. ‘கைதொழு தவலக்கூர்ந்து நின்றனள்’ (கத்தபு. வரவுகேள். ௧௭.) 4. கோய். (தைல. தைலவ. ௧௧௫.) 5. பிரயோ சமம்முதலி. ‘கற்றதும் கெட்டது மவலமாய்ப் போத னன்றோ’ (தாயு. சச்சி. ௫.) 6. பெல கீசம். 7. மகக்கவலை. ‘நெஞ்சுத்தவலமிலர்’ (வள். ௧0௭உ.) 8. வறுமை. ‘கெடுகநின் னவலம்’ (பெரும்பா. ௩௮.) 9. துன்பம். ‘செய்வினை முற்றும் லாண்டோ ரவலம் படு தலு முன்றி’ (கலித். 19.) 10. மாயை. (மதரைக். 208. உரை) [5 அவலம்; 6 அவலம்.]

அவலம்பகசிலேட்டுமம் — இதயத்தானத் திலே வாசம்பண்ணிக்கொண்டு, தனது சுபாவபராக்கிரமத்தைக்கொண்டு திரிகத் தாநத்துக்கும், அந்நசாரத்தைக்கொண்டித யத்தாநத்துக்கும் சலத்தொழிலைக்கொண்டு மற்ற நான்குசிலேட்டுமங்களுக்கும் ஆதார மாயிருக்குஞ் சிலேட்டுமம். (சீவரட். ௫.)

அவலம்பகம்—பற்றுதல். (சீவரட். கூ.)

அவலம்பம்—1. ஆதாரம், சார்வு. 2. ஊன்றுகோல். 3. ஒரு ரோகையினின்றெழும் பித்தனதிறுபக்கத்துஞ் சமகோணம் வரத் தக்கதாக மேலே செல்லும் ரோகை. 4. ஊக்குதல். [சுவலுஹ.]

அவலம்பித்தல்—சார்ந்துநின்றல். 'சாலம்ப சிவயோகம் அவலம்பித்து' (சி. சி. க: ௧௦. ஞாநப்.)

அவலரக்து—அரக்கில் ஒருவகை.

அவலவநியம்—அவலத்தவியம். (சிலப். அரங்கே. ௧௩. உரை.)

அவலன்—குற்றம் உடையவன். 'அறவும் பரிய னவலன்' (சைவச. ஆசா. அ.)

அவலி—1-2. அவலியென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 3. பூணக்காலி (மலை).

அவலிடி — வரிக்கூத்துவகையிலொன்று. (சிலப். 3. 13. உரை.)

அவலித்தல்—1. புலம்புதல்; அழுதல். 'அவலித்தணங்குநையாவகை தேற்கு' (தணிகை. களவு. ௫௩௨.) 2. மரம்பருந்து தல். 'யானெவன் செய்வ லென்றே யவலிபா விருந்த பொதில்' (சிந். நாமக. ௨௮௫.) 3. பதறுதல். 'அவலித்திழிதலின்' (சிலப். 23. 186.)

அவலிலை—1. அவமரியாதை, நிந்தனை. 2. வினையாட்டு, களிப்பு. [சுவலுஹ.]

அவலுஞ்சரம் — 1. கிழித்தல். [சுவ; மூலு] பிரித்தல். 2. வேரோடுபடுங்கு தல். 3. வெட்டுதல். [சுவலுஹ.]

அவலுண்டம்—1. களவுசெய்தல். 2. நிலத்திலேவிழுந்து உருளுதல். [சுவலுஹ.]

அவலுப்பு—அவியினின்றெடுக்கும் ஒரு வகையுப்பு.

அவலேகம் — நாலினிலே நக்குதல். [சுவலெஹந: வெஹந - நக்குதல்.]

அவலேகம்—1. இலேகியம். 2. ஷோபம். 3. நக்குதல். [சுவலெஹ: சுவ; வெஹ - நக்குதல்.]

அவலேசம்—1. அவமானம். 2. அற்பம், சிறுமை. 3. ஆபத்து. [1, 2. சுவ; வெஹ - அற்பம்.]

அவலேபநம்—1. ஒன்றுதல், கூடுதல். 2. கெர்வம், இறுமாப்பு. 3. தைலம். 4. பூசுதல். [சுவலெஹந: சுவ; வெஹந - பூசுதல்.]

அவலேபம்—1. அலங்காரம். 2. ஒன்று தல், கூடுதல். 3. கெர்வம், இறுமாப்பு. 4. நிந்தனை. 5. பூசுதல். [சுவலெஹ.]

அவலை—1. கடுப்பு. 2. காடு, பாழ்நிலம். 'காடுங் கடுப்பு மவலையின் கண்ண' (பிங்க. ௩௧௦௦.) [சுவலுஹ: சுவ - எதிர்மறை. மலு - பிரயோசகம்.]

அவலோககன் — ஒற்றன், வேயன். [சுவலெஹந: சுவ; ஹோகக - பார்ப் போன்]

அவலோகநம்—பார்வை. 'அறுக்கிரகாவ லோகநம்' (சி. சி. அ: ௩. சிவாக்.) [சுவ லெஹந.]

அவலோகம்—பார்த்தல், பார்வை.

அவலோகிதம் — காணப்பட்டது. [சுவ லெஹந.]

அவலோகிதன்—1. சமணமுநிவன். 'ஆயுங் குணத் தவலோகிதன்பக்கல்' (வீரசோ. பாயி. ௨.) 2. காணப்பட்டவன். [சுவ லெஹந.]

அவலாதம்—1. கடைப்பிடி. 2. கற்பித்த கட்டளை. 3. நம்பிக்கை. 4. நிந்தனை. 5. வீண்பேச்சு. 'அம்புயநின் - வணமுதம் போன்மின்னுளதெனின்வீணவலாதம்' (சுவ. எதிர்நிலையணி. அ.) [சுவலாத: வரடி - பேச்சு.]

அவலு — அவா - ஆசை. 'அவலுக்கை விடுதல்' (கலித்தொகை. ௧௪.) [குறியதன் டீழ் ஆகாரம் குறுகி உகாமேற்றது.]

அவள்—1. உயர்திணைப் பெண்பாற் படர்க்கையிற் செய்மைச்சுட்டுப்பொருளில் வரும் ஒருபெயர். 'அவளால்வந்தவாக்கம்' (சி. சி. க: ௬௬.) 2. உயர்திணைப் பெண்பாற் பிரபஞ்சம். 'அவளவளதுவெனுமவை' (சிவஞானபோ. ௬.)

அவளம்—நிலை. 'அவளங்கடருகாரணமாம்' (வேதா. சூ. 56.)

அவளிறை—இடுகிறை. (பிங்க. ௩௨.௬௬.)

அவளிலைல்லார்—ஒரு தலம். (தேவார. அவளில. திருஞாந.)

அவளியம்—கற்பி.

அவளியானம்—நடுவகைக்காளான்.

அவள்—1. அவம். 'அவள்செய்திருவுடம் பல் லோற்கின்றான்' (இராமா. சூர்ப்ப. ௧௮.) [குறிவினைக்கீழ்வந்த மகரம் னாகரப் போலியாயிற்று.] 2. உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கையிற் செய்மைச்சுட்டுப்பொருளில் வரும் ஒருபெயர். 'அவள்கவின்மற்றவனின் கழற் கன்புசெய்வாம்' (கந்தபு. ௧௨௮. ௨.) 3. உயர்திணையாண்பாற்பிரபஞ்சம். 'அவளவளதுவெனுமவை' (சிவஞானபோ. ௬.)

அவா—1-3. அவாவென்னெவரும் தெரி யிலாதிட்பொருளியும் பெயரெச்சுத்தொகையுள். [௧, ௩. பொருள்களில் வரும்பால் உகரத்தொகையுள். 4. ஆசை. 'புன்கட்டுதவாவைட்டையினவாவெறும்பாய்யேந்தினைக்கட்போவாமாதராவா' (இராகு. தச. ௧.) 5. ஆசைப்பெருக்கம். பொருள்களில் பெருவேண்டுமென மேன்மேலுந் கழும் ஆசை. (வன். ௩௭௦.) 6. இறங்குகை. 7. நடுபாத் தன்னோடும்பவித்துப் பொருண் முடிதற்குரிய வேறொருபுத்தை வேண்டுதல். (சைவப்பி. ௨௮.)

அவாது—கஞ்சி. [பவாமுதி: இக்கே வடமொழி யகரமெய் கெட்டது.]

அவாதே அப்பி—பெருந்தம்பை.

அவாந்தரப்பிரயோசனம்—வாக்குக்கும் மனத்தக்கும் எட்டாதது.

அவாச்சியம்—1. கெட்டது. 2. சொல்லத்தக்கது. 3. சொல்லினால் வெளிப்படுத்தப்படாதது. 'அதனைவின்தென்றதைத் திடப்படாமையா லவாச்சிய மடிவாகும்' (ககவல். சந்தே. ௧௮.) 4. தெற்கிலுள்ளது.

[அ - எதிர்மறை. வாறு] சொல்லத்தக்கது. அவாவ் - தெற்கு. ய. ஒரு வீகுதி.]

அவாசி—1. சிழ்த்தேசம். 2. தெற்குத்திசை. மாசிலாவவாசினின்று' (சேதுபு. வேதாள. ௪௬.) [அவாதி: அவ - சிழ். சா. ௨ - போதல். சிழ்ப்போன இடம் என்றபடி.]

அவாசியம்—1. ஞானிகள். 2. தென்னாட்டார்.

அவாசியம்—1. இறங்கினது. 2. கீழுள்ளது. 3. தெற்கிலுள்ளது. [அவாதிந.]

அவாந்தம்—அடைந்தது. [அவாவ:]

அவாந்தம்—கண்டிக்கப்படாதது. 'அது நியுடைமை, யாதுபிரமானத்தானும் அவாதிதம்' (தர்க்கபா. ௨௮.) [அவாதித: அ - எதிர்மறை. வாயித-கண்டிக்கப்பட்டது.]

அவாந்தவிடயம்—அதுமானவாக்கியத்திற் சொல்லப்படும் பஞ்சருபங்களுள் ஒன்று; அஃது எதுவுக்கு விடயமான சாத்தியதருமம் எப்பிரமாணத்தானும் கண்டிக்கப்படா திருத்தல். (தர்க்கபா. ௨௮. 'பஞ்சருபம்') [அவாதிதவிஷய.]

அவாந்தரப்பிரயோசனம் — இடையில்வந்த காரணம்.

அவாந்தரபந்தம்—பிரகிருதி தத்துவம் வரையில் நிகழும் சங்காரம்; இது: பிரமவருடம் பரார்த்த சங்கியையானபின் நிகழ்வது. (சி-வி. ஞாந. ௨௪. ௨௭.)

அவாந்தரபந்தம் — இடையில் நிகழும் சிருட்டி. 'நடுவே நடுவே வரு மவாந்தர சிருட்டியில்' (சி. சி. க: ௮௪. ஞாநப்.)

அவாந்தரபந்தம் — சிவதீகைபெற்ற குத்திரர். (சைவச. பொது. ௪௩௮. ௨௭.) 'கரைந்தவவாந்தரபந்தவன்றனக்குஞ் கன்மத் துரிமைமில்லை' (திருவாணை. கோச். ௨௩.)

அவாந்தரபந்தம்—இடையிலுள்ள திசை; அவை: தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, வடமேற்கு, வடகிழக்கு என்பன. [அவாந்தரபந்தம்.]

அவாந்தரப்பிரயோசனம் — இடையில் வரும் பிரயோசனம், பிரதானம் அல்லாத பிரயோசனம். 'அவாந்தரப்பிரயோசனமாகிய போகத்தையுள் ளொடுப்பவா' (சி. சி. பாயி. ௬. சிவாக்.)

அவாந்தரப்பிரளயம்—அவிக்கிரம்.

அவாந்தரப்பிரளயம் — 1. பஞ்சப்பிரளயங்களுள் ஒன்று. 'அனைத்துள் விஞ்சையாவு மவாந்தரப் பிரளயத்தி-வினைத்துணையாகச்சேரும்' (மச்சபு. பிரமாண்ட. கூ.) 2. பிரகிருதியந்தமான பிரளயம். (சி-வி.) [சுவாஹா - இடை.]

அவாந்தரபேதம்—உட்பிரிவு.

அவாந்தரம்—1. அந்தரப்பலித்தது. 2. அழிவு. 3. இடையிலுள்ளகாலம், இடையிலுள்ள இடம், இடையிலிற்பது. 'அவாந்தரலியாபாரம்' (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) 4. உதலியின்மை. 5. பிரதானமல்லாதது, இரண்டாவதாயுள்ளது. 6. வெறுவெளி. [சுவ; சுஹா. ௨௭.]

அவாந்தரவாக்கியம்—விதிருபமும் விலக்குருபமும் ஆகாதவரும் வாக்கியம்; அஃது: 'சோதிட்டோமாதிகளைப்பண்ணினான் சீவனுக்குச் சொர்க்காதிபலனுண்டாகும்' என்றும்போல்வது. (வாசுதே. ௨௧0.)

அவாந்தரவியாபாரம் — தறித்தற்கருவியாகிய நலியத்துக்கு மாத்தோடுகூடுதல் போல இடையிலுள்ளசெயல். 'நடுவுதோன்றியனவாகிய சந்திகர்ஷமுதலியன எவ்வளவோ அவையனைத்தும் அவாந்தர வியாபாரம்' (தர்க்கபா. ௧௨.) [சுவாஹா - இடை. வ்யாவா - தொழில்.]

அவாந்தரவேனி—வெட்டவெளி.

அவாந்தரை—அவாந்தரம். [சுவ; சுஹா. ௨௭.]

அவாபுனப்பி—பிரமி.

அவாய்—அவாவும் என்னும் பெயரெச்சம். (வகரவுகரம் கெட்டுநின்றது.) 'கண்ணவாம் வனப்பினனை' (சிந். கேமசரி. ௧௧௭.)

அவாய்—அவாவி. 'கேட்டார்ப்பிணிக்குந் தகையவாய்' (வள். சுசுந்.)

அவாய்நிலை — ஒருபதம் தன்னோடு பொருந்திப் பொருண்முடித்தற்குரிய மற்றொருபதத்தைவேண்டுகிறதும் நிலை. 'கெடுப்பதாஉங்கெட்டார்த்துச்சார்வாய்மற்றுகே, யெடுப்பதாஉமெல்லாமமை' என்பதில், எல்லாம்வல்லது மறை யென்பதுபோல்வன. வல்லது-அவாய்நிலையால் வந்தசொல். (வள். கரு. ௨௭.)

அவாயம் — அபாயம். 'அவாயமறவே' (திருமல். 2718.)

அவாரபாரம் — கடல். [சுவாராவார: சுவார - இக்கரை. வார - அக்கரை.]

அவாயம்—1. ஆற்றின் இக்கரை. 2. இந்தப்பக்கம்

அவாரி—1. தடையின்மை. 'அவாரியாகப் பிராமணருக்கு ஸத்ரபோஜநமிடுவர்' (குருபா. ஆரு. 218.) 2. சிறுநீர்.

அவாவல்—அவாவுதல்.

அவாவன்—1. கள்ளன். 2. பேராசையுடையோன். 'கோவியுவாவன்' (சைவச. ஆசா. ௧௭.)

அவாவாமை — ஆசைப்படாமை. (வள். நசுந். பரி.)

அவாவு-1-2. அவாவென்னேவலும் வினைத்தொகையும்.

அவாவுதல்—1. இறங்குதல். 2. ஒருபதம் தன்னோடுபொருந்திப் பொருண்முடித்தற்குரிய மற்றொருபதத்தைவேண்டிதல். 3. பேராசைகொள்ளுதல். 'பின்னையும் போய் நெய்தற்கவாவுநெடுநாடா' (நளவெ. கலி. ௧௧.) 4. விரும்புதல். 'முருந்தனேனோர் வாழ்க்கையு மவாவுகில்லேன்' (காஞ்சிப். திருநெறி. ௨௧.)

அவி — 1-3. அவியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத் தொகையும். 'தரிய லார்முர ணலிமதி லயோத்தியைச் சார்ந்தான்' (குத. சிவமா. ௧௩: அஅ.) 4. ஆடு. 5. எலி. 6. கம்பனிப்படாம். 7. காற்று. 8. கெடுதல் எனப் பொருள்படும் ஒரு முதலிலைத்தொழிற்பெயர். 'அவிதருமகிழ்வினரற்று நுண்மருங்குல்' (குத. முத்தி. அ: ௨அ.) 9. சூரியன். 10. சோறு. 11. நிலைவன். 12. தேவர்க்கு வேள்வித்தியிற் கொடுக்கும் உணவு. 'அவியுணவினுளரோடொப்பர்' (வள். சுகந். பரி.) 13. நீர். 14. கெய். (பிங்.) 15. மதில். 16. மலை. 17. உணவு. 'அவியடுநர்க்குச் சுவைபகர்ந் தேவி' (பதினெ. திருவிடை. 7.) [4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16. சவி. 10, 12, 13, 14. ஹவிஸ்.]

அவிக்கிரம்—1. இடையுறின்மை. [சுவிலு: சு - எதிர்மறை. விஷ - இடையுற.] 2. ஒருமாம். [சவி. ௧௧.]

அவிக்கியாதார்த்தம் — தோல்வித்தாநம் இருப்பதிரண்டனாள் ஒன்ற; அத: பொருள் இனிதுவிளங்காத சொற்களை யெடுத்துக் கொண்டு போக்தல். (சி. சி. அளவை. ௧. மறை. சிவஞான.) [அவிஞ்சாதாய-4: ௧. எதிர்மறை. விஞ்சாத - அறியப்பட்ட. அரு-பொருள்.]

அவிநிரம் — பாக்கிரமயின்மை, வீர மின்மை. [அவிஞ்சு: ௧ - எதிர்மறை. விஞ்சு - வீரம்.]

அவிநிடை—அவித்தல்.

அவிநாமி—அவித்தது, மலராதது. [அவிசுவ: விசுவ - விரிந்தது.]

அவிநிதம் — மலராதது. [அவிசுவ: விசுவ - மலர்ந்தது.]

அவிநிடம்—ஆட்டுக்கூட்டம். [அவிசுடி.]

அவிநிசம்—ஒருவகைக் கண்ணாய்.

அவிநம் — வைரம். [அவிசு: அவி - சூரி யன். ௧ - ஒரு விஞ்சி.]

அவிநம் — 1. குறைவின்மை, நிறைவு. [அ: விசுவ - குறைவு.] 2. அத்தியந்தநிஷே கம். (சி-வி. யோக. ௭.)

அவிநம்பம் — 1. சந்தேகமின்மை. 2. குலிகற்பக்காட்சி; அத: பொருளுண்மை மிக்கிரம் உணரும் உணர்வு. 'அவிநம்ப மத்தமுனதென்றறிகை' (சி. சி. அளவை. ௩. மறை.) [அவிசு: ௧ - எதிர்மறை. விசுவ - வேறுபாடு.]

அவிநாயம் — 1. அழற்சி. 2. ஒரு காச உயிர். 3. சந்தம். 4. மகவேகம். [அழன்று கொண்டிருத்தல்; காயம்பட்டோனாக் குள்ள குணம்போவதலின் இப்பெயர்த்தது.]

அவிநாயம்—1. இயல்பான ரூபத்தினின்று வேறுபடாமை. 2. பரிணாமில்லாதபொருள். (சி. சி. ௧: உஅ. ஞானப்.) 3. விகாரமின்மை, வேறுபடுதலின்மை. 'நனவாதிகளினலிகார மாய்' (வேதா. சூ. ௧௦௮.) [அவிநாய.]

அவிநாயாதசுவன்—பக்குவம் அடைந்த அன்மமானது ஞானம்பெற்று, விகாரமின்றி பத்தம் பதிபைத் தானே சென்றடை யிற் றின்றிச் சொப்பனுஞ் சுவன். (சந்தபு. ௧௦. அ. ௨. உரை.)

அவிநாயம்—1. ஆட்டுக்காரன். 2. கடவுள். அவிநாயர்—1. கடவுள். 2. மாரூதவன். 3. விகாரமற்றது.

அவிநிச்சிநம்—பிரிக்கப்படாதது. 'லோகத் தில் அவிச்சிநமாய் இடைவிடாத சம்பிர தாயமுள்ளவைகளும்' (சி-வி. சரி. அ. உரை.) [அவிநிச்சிநம்.]

அவிநிச்சிநம்—பாரமார்த்திகன். [இதேகேத் திரியாதி யுபாதிபிதைப் பரிச்சிநமாகிறபடி யால் வந்த பெயர்.]

அவிநிசை—அவித்தை.

அவிநிவாதி—வேறு பிரமாணத்தையறு சரிப்போன். (சி. சி. அளவை. ௧. சிவாக்.) [அவிவஸ்வாதிநு: விவஸ்வாதிநு - பிரமாணமுடைய நல்லோன்.]

அவிநிசம்—அவித்தது. (திருப்பு. 557.)

அவிநாயம்—1. ஆராய்ச்சியில்லாமை. (கோயிற்று. பதஞ். 31.) 2. கவலையில்லாமை. 3. அபிசாரம். 'அவிசாரமவிசாரத்தமைத் தார்கள்' (கோயிற்று. பதஞ். 31.)

அவிநாயர்—வியபிசாரி.

அவிநாயநிடம் — 1. இடுதண்டம். 2. மனமொவ்வாத வீண்செலவு.

அவிநி—1. உப்பின்றிச் சமைத்த பச்சரிசிப் புற்கை. 2. சுத்தம். 3. நீர். 4. கைவேத்தியம். 'உப்புமினகு புளியொழித்தே யுருற்று மவிச றிவேதித்து' (மச்சுடி. நட்சத்திர. ௨௦.) 5. வெண்ணெய். [ஹவிஸ்.]

அவிநவாயம் — விசுவாசமின்மை. (மது. ௧௨: உசு.) [அவிநவாய: ௧ - எதிர்மறை. விநவாய - கம்பிக்கை, நன்றி.]

அவிநவாயி—விசுவாசமில்லாதவன். [அ விநவாலிநு.]

அவிநேடம் — விசேடமல்லாதது, ஒரு தன்மையானது. 'சத்திரூபமாய்க் காரியஞ் சுருக்கிக் காரணமான காலத்திற் காரிய காரணங்கள் அவிநேடங்களாய்த் தோன் றும்' (சி. சி. ௧: உஅ. ஞானப்.) [அவிநேடாஷ ௧ - எதிர்மறை. விநேடாஷ - வேறுபாடு.]

அவிநிசை—அநியாமை.

அவிநிசன் — 1. அநியாமையுடையோன். 2. போதிக்கப்படாதவன். [அவிநிசு.]

அவிஞ்சை—அவித்தை.

அவிஞ்சை — அவித்தை. 'அவிஞ்சையில் கில்லை' (ஞாநவா. நிருவாண. ௧.) [சவிஜ்ஞா: ௯ - எதிர்மறை. விஜ்ஞா - ஞாநம்.]

அவிந்நாதம் — அறியப்படாதது. [சவிஜ்ஞாத: ௯; விஜ்ஞாத - அறியப்பட்டது.]

அவிந்நாதார்த்தம் — அவிக்கியாதார்த்தம். 'பிரதிவாதி யானவன் ஓரேதுவை மூன்றதாஞ்சொல்லு கையிலும் சபையிலேயிருக்கிற பரிட்சித்துக் கர் அறுவாதிக்கையிலும் வாதியானவன் ஏதுவையறியேனென்றல்' (சி. சி. அளவை. ௧௮. மறை.) 'பொருளினிதுவிளங்காதசொற் களை யெடுத்துக்கொண்டு பேசுதல்' (சி. சி. அளவை. ௧௮. ஞாந.) வாதியானவன் தனக்கு வந்த துஷணம் மறைத்தற்காகத் தெரியாத சத்தங்களைக்கொண்டு பேசுதல்' (சி. சி. அளவை. ௧௮. நிரம்ப.) 'வாதியானவன் மூன்று பிரகாரஞ்சொல்லியிருக்கையிலும் மத்தியஸ் தருக்கும் பிரதிவாதிக்கும் அர்த்தந்தெரி யாத சத்தஞ்சொல்லுகை' (சி. சி. அளவை. ௧௮. சிவாக்.) [சு;விஜ்ஞாத-அறியப்பட்டது. ௧ - பொருள்.]

அவிஞ்சை — அஞ்ஞாநம். 'நிரைபவத் தவிஞ்சைபாகி' (ஞாநவா. வைராக். ௬௨.) [சவிஜ்ஞா: ௯ - எதிர்மறை. விஜ்ஞா - ஞாநம்.]

அவிட்டம் — இருபத்தேழுநட்சத்திரங்க ளுள் இருபத்துமூன்றாவதுநட்சத்திரம்.

அவிட்டுமான் — ஆறாமறுவின் காலத்துச் சத்தவிருடிகளுள் ஒருவன். 'அவிட்டுமான் சேர்காத்தருளுத்தமன் மதுவத்திரி' (கூர்மபு. மதுவக். ௧௦.)

அவிடி—திரைச்சீலை. (பிங்க. ௧௨௧௪.)

அவிடியந்தியநூக்கம் — குருவின் இல்லா னைப்புணர்ந்த பாதகர் தீர்க்குமாறு செபிக் கப்படும் ஒரு மந்திரம். 'அவமில்புருடஞக்கத் தையவிடியந்தியநூக்கத்தை - யிவராசையி னெண்ணிற்சுவ வனில்லாட் புணர்ந்த பாத கம்போம்' (குத. எக்கி. பூ. ௪௨: ௧௫) [ஹவிஷ்ணீய.]

அவிடியந்தியம்—ஒரு வேதமந்திரம். (குத. எக்கி. பூ. ௪௨: ௧௫.)

அவிடியந்தியம்—அவிடியந்தியம். (மறு. ௧௧: ௨௫௧.) [ஹவிஷ்ணீய.]

அவிந்தம்—1. அறியப்படாதது. 2. வறுமை. [சவிஜ்ஞா: ௯. எதிர்மறை. விஜ்ஞா- அறியப்பட்டது, திரவியம்.]

அவிந்தல்—1. அடக்குதல். 'ஐந்தவித்தா னுற்றல்' (வள். ௨௫.) 2. அவியச்செய்தல்; வேகச்செய்தல். 'அறுத்தவித்தாரச் சமைத்தபிள்ளைக்குகந்தார்' (மறைசை. ௨௦.) 3. அழித்தல், கெடுத்தல். 'ஒருமூன்றவித் தோன்' (சிலப். நாடு. ௧௬௮௪.) 4. துடைத் தல். 'பொங்குபூஞ் சிலம்பிற் போர்த்த பூந்துக ளவித்து' (சின். சரமஞ். ௭௦.)

அவிந்தியம்—1. அறியாமை. 2. மாயை. 3. பாதரசம்.

அவிந்தியசம்—பாதரசம். [சவிஷ்ணு.]

அவிந்தியமாநம் — உள்ளதல்லாதது. இரா தது. [சவிஷ்ணுநா: ௯ - எதிர் மறை. விஷ்ணுநா - இருப்பது.]

அவிந்தியபஞ்சகவுரு — அபுத்தியூர்வ மாகிய ஐவகைச்சிறுட்டி; அவை: தம்ம், மோகம், மாமோகம், தாமிசிரம், அந்ததா மிசிரம் என்பன. 'அதிசயம் பயப்ப வபுத்தி பூருவமா வவனிடத் தமோமய சிறுட்டி - பொதிதரத் தோற்றிற் ரதுதம மோகம் புகலுமா மோகந்தா மிசிரம்' (குத. சிவ மான். ௧௦: ௨.) 'அந்ததா மிசிர மெனவிலை நாளு மவித்தியா பஞ்சக வருவாய் - உந்துர விருக்கு மெனலோ ருரைப்பர்' (குத. சிவமான். ௧௦௩.)

அவிந்தியா—அஞ்ஞாநம். (இதே அவித் தையெனத்திரிந்தது.) 'பொல்லாவவித்தியா புரமொன்றமைத்தான்' (பிரபோத. அவித் தியாபுரச். ௪.) [சவிஷ்ணு.]

அவிந்தியை—1. அஞ்ஞாநம். 'அநிர்வச நீயாவித்தியையோ' (சி. சி. வரலாறு. சிவாக்.) 2. அவித்தை.

அவிந்துருமம்—இருப்பைமாம்.

அவிந்துவையல்—பச்சடி. (பிங்க. ௧௧௨௫.)

அவித்தை—1. அஞ்ஞாநம். 2. அறியாமை. 3. ஆணவமலம். 'அவித்தைகிந்தத்தருக்கலை யாகிமாயை' (சி. சி. ௨: ௮௪.) 4. பிரமத் திலே ஆரோபமாகத் தோன்றின மூலப்

பிரவிருதிபென்னுஞ் சுத்தியில் உண்டான இராசதகுணம். இதிலே பிரமப்பிரதிவிம்பமான சீவர்கள் தோற்றுவார்கள். 5. மாயை. [சுவிடியா]

அவிநாயகம் — உள்ளதல்லாதது. [சு - எதிர்மறை. விடியாந - இருப்பது.]

அவிநீதம்—மெய்ம்மை. [சுவிதய: சு - எதிர்மறை. விதய - பொய்.]

அவிநீ—1. இறத்தல். 'பொய்க்கரி புதுவழிபுன்கனார், குலங்கனின்லிந்தனர்' (இராமா. 10ம், 10அ.) 2. கெடுதல், அழிதல். 'அகல்விசும்புகறையுந்தேவ ரொனியலிந் திருப்ப' (சி. முத்தி. சடுகு.) 'அவியிலும் வாழினுமென்' (வன். சஉ0.) 3. சூட்டினால் வெதும்பல். 4. தணிதல். 'குணகடற்றிகர பொடும் பொருதலதவியாதே' (குளா. கல்பா. 10க.) 5. துன்னீர்கழல் புன்படல். 'வாயலிந்தது' 6. யாதேனும் ஒருபொருள் நீர்விட்டபாத்திரத்திலே நீரினுள்ளாவது மேலாவது கெடுப்பினால் ஆலியெழும்படி யேகுதல். 7. வருத்தல். 8. வேர்த்துப் புழுக்குதல்.

அவிநா—யாதேனும் ஓர் ஆபத்து அடைந் தவர் அதிலின்றும் நீங்குதற்கு உதவிபெறும் பொருட்டு முறையிட்டுக்கூறும் ஒருசொல். இது 'துண்செய் துண்செய்' எனப் பொருள் படும். 'சுவவெந்தாமென் றவிதாலிடு நம்ம வர்' (திருவாசக. 5. 4.) [சுவிபா.]

அவிநாநம் — கிரமமின்மை, நியமித்த விதியைவிட்டு விலகுதல். [சுவிபாந: சு - எதிர்மறை. விபாந - விதி.]

அவிநாவிடல்—ஆபத்தில் உதவிவேண்டி முறையிட்டுக்கூற்தல். 'சாவமுன்னாட்டக் கன்வேன்வித்தகத்தின்று கஞ்சமஞ்சி - யாவவெந்தாமென்றவிதாலிடு நம்மவரவரே' (திருவா. திருச்சத. ச.)

அவிநீ—1. கிரமமின்மை. 2. விதிக்கு விரோதம். [சுவிநீ: சு - எதிர்மறை. விநீ - கட்டின.]

அவிநாசம்—ஆட்டுப்பால். [சுவிநாசு: சுவி - ஆடு. நாசு - பால்.]

அவிநாயகந்தா—திருந்தக்கை தழுவாது பாட்டின்பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்ல பஞ்செய்யும் பலவகைக் கூத்து. (சிலப். அரங்கே. கட. உரை.) இது சாந்திக்குத்தின் நால்வகைகளுளொன்று. (திருவி. கான்மா. 30. உரை.)

அவிநாயகலை—நாடகசாலை.

அவிநயம்—1. அபிரமயமாகிய நாடகாங்கம், 'தத்துவப்பெருநாடகசாலையுஞ்சமைத்த விரயங்காட்டி - யத்தலத்தெனையாட்டுவிப் பாணும்' (மதுரைப் பதிற். கட.) 2. அவிநயர் செய்த ஒரு யாப்பிலக்கணநூல். 3. துராசாரம். 4. நற்பழக்கமின்மை. [சு - எதிர் மறை. விநய - நல்லொழுக்கம்.]

அவிநயி—1. அகத்தியருடையமாணக்கர் பன்னிருவருள் ஒருவர். (தொல். பொருள். பதிப். உ.) 2. கூத்தர். (கு. நிகண். உ. 10அ.)

அவிநயனா—அவிநயநாலாசிரியர்.

அவிநயம்—புதுமை. (உரி. நி.)

அவிநாசி—1. அழியாதது. 'அசமநந்த மவிநாசி' (கைவல். சந். 3௩௭.) 2. அழி வற்றவன். 'அவிநாசிகண்டாயண்டத்தான் கண்டாய்' (தேவார. திருவலஞ்சுழி. திருக் கொட்டைபூர். ஏ. திருநா.) 3. கொங்கநாட்டுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். 'அவிநாசி பெந்தை பெருமான்' (பெரியபு. வெள். சு.)

அவிநாபாவம் — வீட்டுநீங்காது உடனிக முந்தன்மை. 'அவிநாபாவம், பேசுறமேதுக் கொண்டு' (சி. சி. அளவை. உ.) [சுவிநா லாவ: சு - எதிர்மறை. விநா - இல்லாமல். லாவ - இருத்தல்.]

அவிநாபூதம்—நீக்கமின்றியிருத்தல். (சி. சி. பாயிர. ௩. சிவாக்.) [சுவிநாபூத.]

அவிநாபூதை — வீட்டுப்பிரியாதிருக்கிற வன். 'சுசுவராவிராபூதைபாணசத்தி' (சி. சி. பாயிர. உ. சிவாக்.) [சுவிநாபூதா: சுவிநா - வீட்டுநீக்காமல். ஹூதா - இருக்கிறவன்.]

அவிநீகமம் — தருக்கநூலுக்குத்தகாத நிகமகம். [சுவிநீகம: சு - எதிர்மறை. வி-விசேஷம். நிகம - நிச்சயம்.]

அவிநீதம்—அவியாத்நி.

அவிநீதம்—1. தீய ஒழுக்கம். 2. மரியாதையின்மை.

அவிநீதன்—நல்லொழுக்கம்பயிற்றி வளர்க்கப்படாதவன். [சு - எதிர்மறை. விநீத - சன்மார்க்கன்.]

அவிநீதை—கற்பில்லாதவன். [சுவிநீநா: சு - எதிர்மறை. விநீதா - சன்மார்க்கமுடையவன்.]

அவிப்பலி—இன்னது செய்யேனுயின், இன்னதுசெய்வேன் என வஞ்சினங்கூறித் தன்னுயிரை அக்கிரிக்குப் பலியாகக்கொடுத்தல். இது: வாகைத்திணையின் துறைகளுள் ஒன்று. (தொல். பொருள். புறத். எசு.)

அவிப்பாகம்—அவியன்பங்கு, தேவருண்விற்பங்கு. ஆவாதிருமாலவிப்பாகக்கொண்டன்று - சாவாதிருந்தானென்றும் தீபம் (திருவாச. திருவர். சு.)

அவிப்பினம்—சுவரிலுப்பு.

அவிபட்சம்—1. எதிரியில்லாதது. 2. விபட்சமல்லாதது. [சுவிவக்ஷ: சு - எதிர்மறை. விவக்ஷ - விரோதபட்சம்.]

அவிபடம்—ஆட்டுமயிர்க்கம்பளம். [சுவிவட: சுவி - ஆடு. வட - சீலை.]

அவிபத்தர்—1. பருக்கப்படாதபொருட் குரியவர். (மிரு. சந். ககசு.) 2. பங்காளிகள். [சுவிவக்த.]

அவிபந்தம்—மேற்கொள்ளாதல், விசய மடைதல். [சுவிவநத.]

அவிபாகம்—1. அசேர்ணம். 2. கூறுக்கப்படாத தாயம். 3. கூறுக்கப்படாதது. 'மேவ வெங்கும்' வியாபித்த வெளி கடாகாசாதி விபாகத்தாலும், பாவவவிபாகத்தாலும் தோன்றுமெப்படி' (குத. எக்கி. உத். சு: கசு.) 4. முதிர்வடையாமை. 5. முற்பிறப்பிற்செய்த வினைகளின்பயனை அதுபவியாமை. [1, 4, 5. சுவிவாக: சு - எதிர்மறை. விவாக - முதிர்தல். 2, 3. சுவிவாம: சு - எதிர்மறை. விவாம - பிரிவு.]

அவிபாச்சியம்—பிரிக்கத்தகாதது. [சுவிவாஜு: சு - எதிர்மறை. விவாஜு - பிரிக்கக்கூடியது.]

அவிபாடிதம்—அதிகம்பிளத்தல். (சீவரட். ௩. கசு.)

அவிபாடிதரோகம்—வாதபித்தசிலேஷ்மங்களினால் ஆண்குறியினது சருமத்தை யெல்லாம் மிகவுந் தடிக்கச்செய்து பின்பு அத்தடிப்பைப் பிளப்பிக்கும் ஒரு ரோகம். (சீவரட். ௩. கசு.) [சுவி - அதிகம். பாடிதம் - பிளத்தல்.]

அவிபாவநம்—பிரத்தியட்சமாகாமை. [சுவிவாவந: சு - எதிர்மறை. விவாவநம் - பிரத்தியட்சம்.]

அவிழந்த-பிரதிட்டாகலையில் ஆகாயத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலவர்களினொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. தாற்பரி.) [சுவிழுகு.]

அவிழந்தம்—1. காசிகரம். 'குன்றிரண்டு சுமந்தொசியும் கொடியன்னு ரவிமுத்தம் குடிகொண்டாகம்-ஒன்றிரண்டுவடிவாணர்' (குமர. காசிக்கலம். ௩௩.) 2. நீக்கிவிடப்படாதது. [சுவிழுகு: சு - எதிர்மறை. விழுகு - விடப்பட்டது.]

அவிழந்தி—காசியை அடுத்திருக்கும் ஒரு தலம்.

அவிழந்தேசன்—காசியிலிருக்கும் விசுவநாதசுவாமி. [சுவிழுகுசுஸார.]

அவிழந்தேசுவரன்—காசியிலிருக்கும் விசுவநாதசுவாமி. [சுவிழுகுசுஸார: சுவிழுகு - காசி. ஸாரஸார - கடவுள்.]

அவியம்—வடிவமில்லாமை, பொய்வடிவம். (வேதா. கு. ௧௨௮. உரை.)

அவியல்—1. அவிக்கப்பட்ட உணவு. 'அணில்வாற்குரலசெந்தினையினவிய லன்ன' (கூர்மபு. கண்ணன்மண. ௧௪௩.) 2. அவிதல். 3. உடம்பிலே வாய்முதலிய உறுப்புக்களிலே வெப்பினால் வரும் புண். 4. புழுக்கம். 5. வெப்பம். 6. பாகஞ்செய்கை. (பிங்.) 7. கறிவகையில் ஒன்று.

அவியாகிருதம்—பிரிவின்றிற்பது. [சு: வ்யாக்ருத.]

அவியாத்நம்—வியாபியாதிருப்பது. [சு: வ்யாத்ந.]

அவியாத்நி—அவ்வியாத்திதோஷம். [சு: வ்யாத்நி.]

அவியாப்பியம் — முழுதிலும் வியாபித் திருப்பது. [அவ்யாபய.]

அவ்யோகம்—கூடுதல். [அ - எதிர்மறை. வெய்யோகம் = கூடாமை.]

அவ்யர்—1.3. அவிரெண்ணேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. பிரகாசம். 'அவிர்தருநிருமுகமாகும்' (குத. எக்கி. பூ. ௩: ௬) 5. பிறல். 6. புல்து.

அவ்யிதல் — 1. ஒளிசெய்தல். 'அவ்யி துறையிபாமல்' (நாடத. அன்னத்தைத் துது. ச.அ.) 2. பிறல்.

அவ்யிப்பாகம்—அவிப்பாகம், தேவருண வின் பங்கு. 'பரமனுருக்கடவுளவிப்பாக மாக' (தைல. பாயிர. ௩௪.)

அவ்யிப்புந்—1. அக்கிநி. 2. கந்திரிய பிதிர். (மறு. ௩: ௧௬௭.) [ஹவிஸ-புந்]

அவ்யிபுந்—ஒருவகை யாகம்; அது: சூத்திரம், அக்கிகோத்திரம், தரிசனம், பெளர்ணி, மாசியம், சாதுர்மாசியம், பசுபத் தம், செளத்ராமணி என எட்டு.

அவ்யிதம்—ஒயாமல், என்றும். (உரி. ௩.)

அவ்யிதம்—கெழ்ச்சியின்மை. 'அவ்யித ன்வைக்கியப்பிராப்தி' (வி - னி. உரு. 1) [அ விரவு: அ - எதிர்மறை. விரவு - கெழ்ச்சி.]

அவ்யி—விட்டல். அவ்யி என்பதன் மூலம்.

அவ்யுதம்—அதிவித்யம். (மலை.)

அவ்யுத்தம்—விரோத மில்லாதது. 'அவ்யுத்தமான சின்மாத் திரத்தை' (குத. எக்கி. உத். ௫: ௬௭.) [அ - எதிர்மறை. விரவு - விரோதமுன்னது.]

அவ்யோகம்—மலவாட்சி. [அவிரெவ து: அ - எதிர்மறை. விரெவநம் - கழி தல்.]

அவ்யோதத்தலேடை—சிலேடையலங்கார பேதங்களுள் ஒன்று. அது: முன்னர்க் கொண்ட சிலேடைச்சொற்பொருள்களோடு பின்வரும் சிலேடைச்சொற்பொருள்கள் விரோதமுறாமல் இயைபுத் தொடுப்பது. 'சோதி பிரவி கரத்தா விரவொழிக்கும் - மாதிடத்தான் மன்னதனை மாறழிக்கும் -

மீதாம் - அந்கமகிதோற்றிக்குமுதமளிக்குந் - தமதவிருநிதிக்கோன்றான்' (தண்டி. எசு) [அவிரெவயு; ஸ்ரேஷ்டா.]

அவ்யோதம்—1. சம்மதம். 'சிவசாத்திரத் துக்கவிரோதாம்சத்தால்' (பௌட். எ: எ.அ.) 2. தடையின்மை. 3. மாறின்மை. 'மறைய விரோதமும் வகுப்பங் கேண்மினே' (குத. எக்கி. பூ. ௩: ௬. ௬.) [அவிரெவயு.]

அவ்யோதாநித்யம்—சாந்தலிங்கசுவாமி கள் செய்த னுல்களிலொன்று.

அவ்யிலம்பிதம்—விரைவு.

அவ்யிதம்—இணக்கம், சம்மதம், மாறுபா டின்மை. [அ - எதிர்மறை. விவாடி - மாறுபாடு.]

அவ்யி—ஒழிவு. 'கந்தத்தவிலே முத்தி' (பெரியபு. திருஞாந. ௬௬௪.)

அவ்யிதம்—விவேகமின்மை. 'எண்ணு மவிவேகவிடன் வாழ்மனையாம்' (ஞானவா. வைராக்க. அ.எ.) [அவ்யிவெக: அ - எதிர் மறை. விவெக - புத்தி.]

அவ்யிதம்—விவேகமில்லாத - வன் - வன். 'அவ்யிதக்குப்பராஞ்சாத்திரம்' (ஞானவா. வைராக்க. ௬௬.) [அவ்யிவெகிது: அ - எதிர் மறை. விவெகிது - விவேகமுடையவன்.]

அவ்யி—1.3. அவிமெண்ணேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 'தனையவிழ்பாடலத்தின் கவரிணர்' (நாடத. அன்னத்தைக்கண். ௩௩.) 4. பருக்கை. 'நசுனா தியர்க்களித்தலுணவிமொன்றற்கு' (தணிகை. அகத். ௬௬௬.) 5. சோறு. 'வாலவிழ்வலி' (மலைபடு. 183.) [இஃது: கவி-கவிழ் என வந்தாற்போல அவியென் னும் வினையடியாற் பிறத்ததுபோலும்.]

அவ்யிதேகி—விரிதலை-யன்-யன். 'மோராவ மாடையிலிடுமவிழ்கேசி' (செகரா. யாத்தி. உக.) [கெஸ - மயிர்.]

அவ்யித்தல்—1. கட்டுநீக்கல். 'பசுநிரைய யவிழ்க்கின்றனர்' (கந்தபு. யாக. எக.) 2. மயக்கிக்கிடந்தபொருளை விளக்கிக்காட்டுதல். 'கோடியவிழ்த்தல்' 3. மலரச்செய்தல். 'புல் விழ்த்தாமரைப் புதுமுனையவிழ்ப்ப' (கல் லாட. ௫௩.)

அவிழ்தம்—அவுழ்தம்.

அவிழ்தம் — முருந்து. 'அற்பவலிழ்தமும் பலிப்பதாகும்' (தண்டலை. எரு.) [இஃது, 'ஒளஷதம்' என்பதின் சிதைவு.]

அவிழ்தல் — 1. உதிர்தல். 'அவிழ்பன்ன மூனாய்' (ஞானவா. சுரகு. ௩௩.) 2. குலைதல். 'சுந்தரேமென்மலரோடவிழ்' (சுர்மபு. கண்ணனவ. சுசு.) 3. சொட்டுதல். 'மட்டவிழலங்கள்மறவோனுடன்' (பாரத. மணிமா. ௩௮.) 4. நெகிழ்தல். 'சின்தையவிழ்த் தவிழ்து' (தாயு. பராபர. எரு.) 5. பிரிவு. 'அருட்கண்ணனுகிச் - சமமுழுடன் தலப்பு மலிழ்தலும் யாங்காணத் தண்ணருடந்து' (தாயு. ஆகாபு. ௩.) 6. மலர்தல். 'தோடவிழ்த்தாமரை' (கைடத. கைக்கி. சுசு.)
அவிழ்நம்—அவிழ்ந்தபூ. (பதிற்றுப்பத். ௩௨.)

அவினம்பம் — விரைவு. [சுவினாம்ப: சு - எதிர்மறை. வினாம்ப - தாமதம்.]

அவினம்பிதம்—விரைவு. [சுவினாம்பித: சு; அனாம்பித - மெல்ல.]

அவினி-அபின். 'மதுவினுள்ளு மலினியா தியான்பன் முருந்தினும்' (பிரபோத. 26. 62.)

அவிசி—1. இராசாதிராசநாகம். 'இருமி செறியவீசிபிறை யெவற்றினுக்கும் கிளக்குங் கால்' (சிவதரு. சுவர்க்கநாகவி. கஉஎ.) 2. இருபத்தெட்டாவதாகிய மாயையென்னும் நாகத்திலுள்ள நாயகநாகங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. 'அறக்கொடிய தீவிரமே யவீசியென வறைந்தனவுஞ் - செறித்தறிக வெருநூற்று நாற்பதென' (சுவர்க்கநாகவி. கஉசு.) 3. திரையில்லாதது. [சுவீலி: சு; வீலி - திரை.]

அவுசநசம் — உசநசமுநிவரார் செய்யப் பட்ட ஓர் உப்புராணம். [ஒளஸநஸ.]

அவுசநம் — அவசநசம். 'மானவஞ்சேர் வாய்ந்த-வவுசநம்' (சுர்மபு. இந்திரத். ௧௦.)

அவுசுப்பம்—தொடரி.

அவுசுமபகவாதரோகம்—ஒருவகை வாத ரோகம். (சீவரட். சுசுஅ.)

அவுடநகந்தகாரம் — ஒருவகை அபிஷேக சுரம்; அஃது: இரகம், கந்தகம், பாஷாணம், சேங்கொட்டை முதலியவைகளின் வேகத் தாற் பிறப்பது. (சீவரட். ௩௨.)

அவுடநம் — ஒளடதம். [ஒளஷய]

அவுண் — அவுணர். 'அவுண்மகசேறை' (திருப்பு. ௮௩௩.)

அவுண்ண — அசுரன். 'அன்றிலம் பேர் பெற்றுள்ள வவுணனத் தன்மை கண்டான்' (கந்தபு. கிரவுஞ். சு.)

அவுத்திரம்—ஒளத்திரிதிகை. 'அவுத்திரா தியநேகமுள்' (சி. சி. அ: ௩.)

அவுத்திரி—ஒளத்திரிதிகை. 'அவுத்திரி தான் வியன்கிரியை ஞானமென விருபாலாய்' (காஞ்சிப்பு. தருவ. ௩௩.)

அவுத்சியம்—பசுவின்பால். 'மாறுச்சிநேக பலநேயமவுத்சியம்' (தைல. தைலவ. ௩௩.) [ஒளயஸு] - பால். ஊயஸு - முலைமடி.]

அவுதா—யானைமேற்றவச.

அவுபசர்க்கிகரோகம்—கண்களில் வரும் ஒருவகைரோகம்; அது: துர்ப்பலகாலத்திற் சூரியவிம்ப முதலிய தீட்சண ஒளிகளைத் திரந்திரம் உற்றுப்பார்ப்பதனால் வாத பித்த கபங்கள் கண்களில் வியாபிக்கும்போது பிறந்து அவ்விழிகளின் ஒளியைக் குறைத் துப் பார்வையில்லாததுபோலச் செய்யும்; அல்லது வைடுரியத்திற்சொலிக்கும் நிறங் களைப்போலத் தோற்றுவிக்கும். (சீவரட். ௨௩௭.) [இது, மந்திரோரோளியினற் பிறந்து நேத்திர ஒளியைக் கெடுத்தலால் வந்த பெயர். [ஒளபஸுமி-க.]

அவுபலபாஷாணம்—வினைவுப்பாஷாணம் முப்பத்திரண்டினொன்று (மூ. அ.)

அவுபாசநம்—ஒளபாசநம். விவாககாலத்தி லே ஓமகுண்டத்தினின்றும் எடுத்த அக்கிரி யை அலியாது வளர்த்துவருவதற்குப் பிராமணவருணத்தாரார் செய்யப்படும் ஒருகிரியை. (சுர்மபு. வருணச். ௨௨. உரை.) 'வேற்றோர் புலத்தி னெய்தினுந்தன் மனைவி வீந்தா ளானாலும் - போற்றுமவுபாசநமொழி தல் புலவோர்புரியார்' (சுர்மபு. வருணச். ௨௪.)

அவுரி — நீலிச்செடி. 'இந்தடிதராமுனி யிலங்கவுரிசையையாயில்' (தைல. தைலவ. ௭௨.)

அவுழ்தம் — முருந்து. 'மெய்யினையுமாற் றவுழ்தம்' (தாயு. கைக்கி. சுஎ.)

அடிநிலை—மருந்து. [முளையுதம். 'அவு' னெகரத்தின் போலி, 'ழ' வு என்பதனோடொத்த உச்சரிப்பிசையுடைய தமிழ்மொழியு.]

அடிநிலை—1. மரத்தினோய். 2. பித்தாதிக்கம்.

அடிநிலை—நாலினாம்பரம். (இராசவைத்.)

அடிநிலை—1. உடம்பாடு. 2. கவகம். 3. பார்த்தல். [அவெகா: அவ; ஔக்ஷ-பார்த்தல்.]

அடிநிலை—சுற்றிக்கொள்ளப்படாதது, மூடப்படாதது. (பெளட். எ: உருது, உரை.) [அ; வெவடித:]

அடிநிலை—1. அறியப்படாதது, இரகசியமானது. 2. பசுக்கன்று. [அவெடி: அ; வெடி] - அறியப்படத்தக்கது, நோப்படுத்தத்தக்கது.]

அடிநிலை—அறியப்படாதோன். 'சர்வலீயாபிபாதிப சிவன் மாயாகரணக்கலி லுமே வேந்தியமும் சர்வான்மொ அவேந்தி யமால்லாமல் சந்தித் தவருபனாகிநிற்பன்' (சி. சி. சு: சிவாக்.) [அவெடி: அ - எதிர் மறை. வெடி] - அறியப்படுவோன்.]

அடிநிலை—மறதி, ஞாபகத்தில் வாராமை. [அவெடி: அ; வெடி - அறிதல்.]

அடிநிலை—1. அஃநினைப்பன்மைபில்வரும் ஒரு செய்மைச்சுட்டுப்பெயர். 'அரசர்க்கடை வே பகையின் கணவையனைத்து - முரசுக் கொடியோ னயமாக மொழிந்த போது' (பா. பத். வெளி. உரு.) 2. அஃநினைப்பொருள். 'தடையவராய்' (சிவப்பிர. உ: க.) 3-5. தடையென்னேவலும் தெரிநிலைநினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. கற்றவர். (கு. சகன். உ: அ.) 7. கூட்டம் (பிங்க. உரு.) 8. சபாமண்டபம். 'வேரங்கின்னதமரீயத் தடைக்கவினாச்சி' (கந்தபு. நகரதி. சு.) 9. சடை. 'அரசடைக்கனத்துளேகினார்' (கந்தபு. பாதுகா. உதை. கடுக.) 10. நாடகவரங்கு. 'கந்தாட்டடை' (குறன். 332)

அடிநிலை—1. தோண்டல். 2. மூடல்.

அடிநிலை — 1. கையினால் குத்தல். 'சூரியயர்க்கு தக்கையை வைத்தலின்' (சேதபு. தேவிபு. சுசு.) 2. செறித்தல்.

'இறைவிரலாலவைத்துகந்தலீசா': (தேவா. 1161, 11) 3. நென் முதலிய குற்றல். 'அறையுற குழிகொளேன லவைக்கு மொய்க் கோட்டுலக்கை' (குத. எக்கி. பூ. உரு: க.) 4. அலித்தல். (பிங்.)

அடிநிலை—வேதவிரோதமான மூன்று சாத்திரங்கள்; அவை: சார்வாகம், சைகம், பௌத்தம் என்பன. (த. நி. போ. கரு.)

அடிநிலை—வேதசம்பந்தப்படாதது.

அடிநிலை—சபைவணக்கம். (சீவக. 4. உரை.)

அடிநிலை — 1. குற்றப்பட்ட அரிசி. 'கவைக்கதிர்வரகினவைப்புறுவாக்கல்' (புறநா. உரு.) 2. குற்றப்பட்டது. 'அவைப்பு மாணரிசியமலேவெண்சோறு' (சிறுபா. ககசு.)

அடிநிலை—1. ஒருவர் தாஞ்செய்த தூலிலே குற்றம் ஏற்றாதபடி கற்றோரையழிபட்டடக்குதல். 'அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வழிபடுகினவி சொல்லுதல் அவையடக்கமெனப்பெறும்' (சி. சி. பாயிர. ச. மறை.) 2. சபையார்மூன் அடக்கிநிற்பல்.

அடிநிலை — அவையடக்கம். 'அவையடக்கியலையிறபத்தெரியின்' (தொல். பொருள். சஉரு.)

அடிநிலை — 1. பண்டிதசபையோர். 2. நியாயம்வழங்குஞ் சபையோர். (தொல். பொருள். 76. உரை.)

அடிநிலை—1. அபயம். 'அவையநின்னவயமென்ன' (இராமா. வருண. சுஎ.) 2. நியாயம் வழங்குஞ் சபையார். 'சிறந்தகொள்கையறக்கூறவையமும்' (மதுரைக். சகஉ.) 3. சபாமண்டபம். 'ஆறுமா முகவள்ளல்வாய்மை விகழ்ந்துளானவையத்தைமுன்-நீறுசெய்து' (கந்தபு. சதமுக. உசு.) 4. சபை. 'தருக்குறு மவையக்காணியபெறுது' (கந்தபு. சூரனா. உரு.) 5. பண்டிதர்கூட்டம்.

அடிநிலை—சபையிலுள்ளார். 'அன்னவன் கருத்துக் கேற்ப வவையரு மனைய ரானார்' (திருவி. இசைவாது. உஉ.)

அடிநிலை—1. அவல். 2. குற்றலரிசி. 'ஆய்தினையரிசியவையலன்ன' (பொருநரா. சுசு.) 3. திரட்சி.

அவையல்களின்—அவையின்கண் உரைக்கத்தகாதசொல். 'அவையல்களின் மறைத்தனர்க்கினத்தல்' (தொல். சொல். ௪௪௨.)

அவையறிதல் — சபையினதியல்பை அறிதல்; அது: மிகுதி ஒப்பு தாழ்வு என்னும் மூவகையில் எத்தன்மைத்தெனத் தன்னொடு துக்கியறிதல். 'அவையறிந் தாராய்ந்து' (வள். எகக.)

அவையாவரிசி—கொழியலரிசி, 'அவையாவரிசி யங்கனித்துழவை' (பெரும்பா. ௨௭௫.)

அவையறிந்—அவற்றின். 'அவையறிந் மெலுமறைவர்' (சி. சி. அளவை. க.) [இற்று - ஒரு சாரியை.]

அவையாக்கியம் — வைராக்கியமின்மை. (த. வி. போ. ௩௦௦.) [சுவெவராறு.]

அழகீது—ஆறாக்கு. 'அருந்தழக் - கவிக்காச்சியமுப்பும் புளிப்பும்' (தைல. தைலவ. அச.)

அழகீதுடம் — பிணக்குடம். (தொல். எழுத். 354. உரை.)

அழகீதோடி—பேய்ப்பெண். 'அழக்கொடியட்டான்' (திவ். திருவாய். 2. 10. 5.)

அழகர்—1. அழகுடையவர். 2. வெள்ளெருக்கு (மலை.)

அழகர்மலை—1. சுப்பிரமணியர்தலம் ஆறினென்று. 2. விட்டுணுதலங்கள் நூற்றெட்டினுள்ளொன்று.

அழகவேதம்—அதிவிடயம். (மலை.)

அழகன் — அழகுடையவன். (கம்பரா. மூலபல. 162.)

அழகி—அழகுடையவள். 'அழகி கூத்தாடுகின்றான்' (சிற்ப. பதுமை. அக.)

அழகிது — நன்றாயிருந்தது. நோற்றுத்திரிந்தவாறழகிதாமே' (சி. சி. பா. செளத். மறு. ௧௦.)

அழகிய—அழகுடைய. 'நீண்டழகிய' (சிற்ப. ௧௧௧. ௧௧௫.)

அழகியர்—அழகியார். 'ஆடுமாறு வல்லாரவரேயழகியரே' (தேவரா. திருப்பனையூர். க. சுந்.)

அழகியவாணன்—ஒருவகை நெல்.

அழகியன் — அழகியான். (திருவாசக. 17. 3.)

அழகியார் — அழகையுடையவர். 'பரிமேலழகியாரடைவுறவிரிப்பார்' (திருவி. நரிபரி. ௧௦௮.)

அழகியான் — அழகுடையவன். (திவ். இயற்பா. நான்மு. 22.)

அழகு—1. அளவு கீறம் முதலிய குணங்களினால் கண்ணுக்கு அல்லது மனத்துக்கு இனிதாகத்தோன்றுத்தன்மை. 'அழகெனமதுவுமோ. ரழகுபெற்றதே' (இராமா. மிதிவை. ௩௪.) 2. ஒழுங்கு. 3. சருக்கரை. 4. தக்கசெயல். 'குதைக்கருதிமறைவிருந்துதொடுத்ததழகோசொல்லாயே' (நல். பா. இராமன்படை. ௭௪.) 5. நூலின் இனியதன்மை. 'சருங்கச்சொல்லல் வளங்கவைத்தல்-நவின் றோர்க்கிவிமை நன்மொழிபுணர்த்தல்-ஒசையுடைமை ஆழமுடைத்தாதன் - முறையின் வைப்பே யுலகமலையாமை - விழுமியதுபயத்தல் வளங்குதாரணத்த - தாகுதனாலிற் கழகெனும்பத்தே' (நன். பொதுப்பா. ௧௩.) 6. பதினாறுபெற்றினென்று. 7. சுகம் (பிங்). 8. சிறப்பு. (திருநாற். 9.)

அழகுதாட்டுதல்—1. உடை முதலியவற்றையுசிரப்பினைக் காண்பித்தல். 2. சரசஞ்செய்தல். 3. அங்கசேட்டைகளாற் பரிகசித்தல்.

அழகுதாமாலை—காமாலைவகைகள் பதின்மூன்றனுள் ஒன்று; அது: சரீரம் வாட்டமில்லாமல் வெப்பத்துடன் மினுமினுத்தல், கால்கைகள் அசதி, புருவம், கண், மூத்திரம் இவைகள் மஞ்சணிமாதல் முதலிய குணங்களை உண்டாக்கும். (சீவரட். ௧௩௬.)

அழகுசேண்டேறுதல் — வினையாட்டுக் காகச் சாரிவருதல். (சுடு. 7. 3. 1.)

அழகுதுரைப்பெண்—இந்திரபாஷாணம். (மூ. அ.)

அழகுதேமல்—அழகாகத் தோன்றும் ஒருவகைத் தேமல், அழகுத்தேமல்.

அழகுவளப்பு — செய்யுள்வளப்பெட்டினென்று; அது: செய்யுட்சொல்லாகிய திரிசொற்களினு லோசைபெறப்பாடுவது.

அழகோலக்கம் — தன்னழகுதோற்றக் கொலுவிருக்கை. (திவ். இயற்பா. திருவிருத். 13 வ்யா. பக். 90.)

அழக்தியன்—பெருக்காயம். (மூ. அ.)

அழம்—பிணம், 'அழத்தினைவேட்டுணும்' (தணிகை, களவு, ௫௪௭.)

அழல் — 1-3. அழலென்னேவலும் தெரி நிலைவினப்பகுதியும் வினைத்தொகையும், 4. அழுதல். 'எழுந்தோலிட்டழல்கேட்டு' (மேதுபு, அறம, ௧௨.) 5. எரிவு, 6. எருக்கு. (மே. அ.) 7. கள்ளி. (மே. அ.) 8. கார்த்திகை நட்சத்திரம். 'அழலெனுமின்வர்க்கத்தறுவரும்' (கந்தபு, திருவவ, ௧௨௬.) 9. கேட்டை நட்சத்திரம். (பிங்க, ௨௫௬.) 10. கொடி வேலி. (மலை.) 11. கொதிப்பு. 'சின்னக்காமன் வாலியு-மழல் பிரிந்தன்' (இராமா, ௩௧௩, ௨௦௬.) 12. கோபம். 13. செவ்வாய். (பிங்.) 14. ஞ்சு. 'அரவின்றேற்றத்தாரழல்குளிக்க டுற்றார்' (சிந். கந்த, ௨௫௬.) 15. நாகம். 'அழனம்மைக்கேக்குவிக்கும்' (தேவா. 1225. 4.) 16. செருப்பு. 'ஆலையஞ்சிலவேளாக மழல்பட' (கந்தபு, காமத, ௬௦.) 17. வெப்பம். 'பழிமழளிக்க' (கல்லாட, ௧௮.) 18. வேகம். 'பன்மருத்தழலும்' (தைல, தைலவ, ௧௨௩.) 19. திக்கொழுத்து. 'தி யழறவைப்பு' (பரிபா, 5. 8.) 20. உறைப்பு. 'அழற்காய்' (தைலவ, தைல, 54.)

அழல்பயன்பாள்—சிவன். 'அத்தனிடமழல் வண்ணனிடம்' (தேவா. திருக்கச்சி படுகத, ௫. ௬.)

அழல்விதை — நெர்வாளவித்து. (மலை.)

அழல்வியன் — எரிவிரியன்பாம்பு.

அழல்விறை—நெர்வாளம்.

அழல்விழித்தல்—கோபத்தோடு கோக்கு தல். (திருவாலவா, 14. 5.)

அழல்பு—திம்பூமரம். 'அழலம்பு நெ வர்த்த' (வேக, 939.)

அழல்—அழலுதல்.

அழல்வன்—1. அக்கினிதேவன். 2. சூரியன். (பிங்க, ௨௪௦.) 3. செவ்வாய். (பிங்க, ௨௩௦.)

அழலாடி—சிவன். (சூ. நிகண், ௧. ௮.)

அழலி—செருப்பு. (பிங்.)

அழலிக்கை — மனமெரிதல், பொருமை.

அழலுதல் — 1. எரிதல். 'இரவிகாத்த மழல்வதென்னவாறென' (கடத, கைக்கி. ௧௭.) 2. கோபித்தல். 'அவன்வத்திது பகராதமு னதிகைமொடழல்' (பா. ச. த.

மணிமா, ௧௯.) 3. வெம்மைசெய்தல். 'ஆல முக்குளிர்வுறவழலிலிசினுன்' (பா. ச. த. மணி மா, ௧௪௧.) 4. பிரகாசித்தல். 'மணிவிளக்கழ லும்பாயனுன்' (கம்பரா, கடிமணப், 68.) 5. காந்துதல். (புறநா. 25. 10. உரை.) 6. பொருமைகொள்ளுதல். [அழல் என்னும் பகுதி உகாச்சாரியைபெற்றது.]

அழலாட்டுதல் — தியுண்ணச்செய்தல். (தேவா. 445. 8.)

அழலேந்தி—சிவன். (சேந். திவா, ௧. ௧.) [அழல் - அக்கினி. எந்தி - தரித்தவன்.]

அழலை — 1. தொண்டைக்கரகரப்பு. 2. ஆயாசம்.

அழலோம்பல் — அக்கினிகாரியஞ்செய்தல். 'பொறியழலோம்பல் பூசையில்' (சைவச. பொது, ௩௨௫.) [அழல் - அக்கினி. ஓம்பல் - காத்தல்.]

அழலோன் — 1. அக்கினிதேவன். 'அஞ்சி யந்தவழலோன மப்பொழுதொ ரந்தனான் வடிவாகியே' (பா. ச. த. இராய, ௫௭.) 2. சூரியன். 'பரிக்கதிரல்லையழலோய்' (கந்த பு. ஆற்று, ௨௪.) 3. செவ்வாய். (சூ. நிகண், ௧. ௬௦.)

அழற்கடவுள் — அக்கினிதேவன். 'அந்நாளி னழற்கடவுள்கரியாக' (கந்தபு, காமத, ௧௦௬.)

அழற்கண்ணன்—1. உருத்திரன். 2. சிவன். [அழல் - செருப்பு. கண்ணன் - கண்ணுள்ள வன்.]

அழற்கண்வந்தோன்—1. சுப்பிரமணியன். 2. வீரபத்திரன். (சூ. நிகண், ௧. ௨௨.)

அழற்கதிர் — சூரியன். 'வேலையழற்கதிர் படித்தவியன்கக்குல்' (பெரியபு. திருஞா. ௮.) [அழல் - வெப்பம். கதிர் - கிரணம்.]

அழற்கருமம்—அக்கினிகாரியம். 'இல்வாழ் வற்றோற்றரும மழற்கருமமதிதியுசை' (சூர்ம பு. வருணச், ௧௬.)

அழற்காய்—மிளகு. 'தொகைவிளக்கழற் காய்' (தைல, தைலவ, ௫௪.)

அழற்குட்டி — கார்த்திகை. (புறநா. 229. 1.)

அழற்குத்துதல்—வேகமானநாற்றம்விசுதல்.

அழற்சி—1. அழுக்காறு. 2. உறைப்பு. 'புனிப்புக்கைப்பழற்சியுப்பு' (சூ. ந. க. வ. அ.

அழிப்பால்—அழித்தல்.

விரதகு. ௧௩.) 3. எரிதல். 'நெற்றியங் கண்ணும் வெய்ய வலக்கணு மழற்சீரீங்கா - துற்றிடுமென்றால்' (கூர்மபு. கண்ணாவ. ௧௨௪.) 4. கோபம். 'யாண்டுநேரெல்லையாக வவன்றிறத்தழற்சியின்மை + வேண்டுவ லென்றுசொன்னான்' (சின். நாம. ௩௪௪.) 5. கால்நடைகளுக்குச் சுரமுண்டாக்கும் ஒரு நோய்.

அழிப்பால் — எருக்கஞ்செடி. [அழல் - அழற்சி.]

அழிப்பீர்தம்—ஒருவகைப் பித்தநோய்.

அழிப்பிரபை—எழ்நரகவட்டத்தொன்று; அது: தீநரகு.

அழிப்புற்று — ஒருவகைப் புற்றுரோகம்; அது: வெள்விழியிற் கார்தலுடன் விம்ம லான தசையையுண்டாக்கும். (சீவரட். ௨௪௬.)

அழிற்றடம் — தீக்காய்கலம். 'அழற்றடம் புரையு மருஞ்சரம்' (திருக்கோ. 202. கொளு.)

அழற்றி—அழல்செய்யுமது.

அழற்று—1-3. அழற்றென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அழற்றுதல் — 1. அழல்செய்தல். 'அழற்றியபல்கதிராதபத்திரம்' (கந்தபு. திருப்பர. ௬.) 2. சுடுதல்.

அழறு—சேறு. 'அழறலர் தாமரை' (திவ். இயற். திருவிருத். 58.)

அழளி—1. பிணம். 'அத்தன்மிசை காட் டெறையழன்பணியை யேற்றி' (சேதுபு. காசிப. ௧௩.) 2. பேய். (பிங்.)

அழளம் — 1. நெருப்பு. (பிங்க. ௩௧௦௧.) 2. பிணம். (பிங்.) 3. வெம்மை. (பிங்.)

அழளுகம்—ஒருவகை விடப்பாம்பு.

அழர்கு — ஆழாக்கென்னும் அளவு. 'விரியமழாக்குடற்பித்தமுழக்கு' (தணிகை. அகத்தி ௩௦௮.) ['ஆழாக்கு' 'அழாக்கு' எனக் குறுகிசின்றது.]

அழாந்தை—அழாணுக்குத்தந்தை. (தொல். எழுத். 348. உரை.)

அழால் — அழுதல். 'அழான்மறந்த புன் றலைச்சிறார்' (புறநா. ௪௬.) [அழு; ஆல்.]

அழி—1-3. அழியென்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அழிவு. 'அழிவந்தசெய்யினும்' (வள். ௮௦௭.)

5. இரக்கம். 'அழிவரப்பாடிவருநரும்' (புற நா. ௧௩௮.) 6. வைக்கோல். 'உழுதநோன் பகடழிதின்றற்கு' (புறநா. ௧௨௩.) [4, 5 பெயர்ப்பொருளைத்தரும்; இவை-முதலிலைத் தொழிற்பெயர்கள். 6. தின்றழிதலால் வந்த பெயர்.]

அழிக்கல்—அழித்தல். 'ஐயருமழிக்கலாகா' (இரகு. மீட்சி. ௬௬.)

அழிகட்டு—1. ஒன்றனையழித்தற்குச்செய்யும் எதிர்ச்செய்கை. 2. தடை. 3. பொய்யேதுக் கற்பித்து மறுத்தல். 4. விடம் முதலியவைகளுக்கு மாற்று.

அழிகவுள்—மதம் இடைவிடாதொழுகுத லாலே தனதியற்கையழிந்த கன்னம். 'அழி கவுளியானைகொன்ற - வெஞ்சினத் திரியின்' (இராமா. வரைக்காட். ௩௮.)

அழிகரிந்தி — கிரந்திரோய்வகையினென்று.

அழிதநர் — தோற்றவர். 'அழிதநர்புறக் கொடை' (பு. வெ. 3. 20. கொளு.)

அழிதை—1. அழிவு. 2. சிதைவு.

அழிச்சாட்டம்—அழிச்சாட்டியம். 'அழிச் சாட்டங்கடுமோ' (குருபரம். பன். பக். 343.)

அழிச்சாட்டியக்காரன் — 1. தீப்புள்ளவன். 2. பொய்வழக்கையெழுப்புவோன்.

அழிச்சாட்டியம் — 1. அழிவழக்கு. 2. அழிவுசெய்தலைக்கருதிய தீச்செயல்.

அழிச்செய்தல்—கெடுத்தல். 'கன்னியையழி செய்க்கருதினென்' (கம்பரா. பள்ளி. 109.)

அழிஞ்சில் — 1. ஒருமரம். (பதார்த்த குண. ௧௪.) 2. அழிஞ்சிற்பட்டை. (தைலவ. தைல. 42.)

அழிஞ்சு — அழிஞ்சில். (தைல. தைலவ. ௭௨.)

அழிஞ்சுகூடு—பாலேநிலம். 'பெருவிடாய னாவன் அழிஞ்சுக்காடேறப்போக' (ஈடு. 6. 2. ப்ரா.)

அழிந்தல் — 1. இல்லதாகச் செய்தல். 'இல்லவளணிகலமழித்தல்' (தணிகை. அகத். ௨௪௨.) 2. கண்டித்தல். 3. குலைத்தல். 'ஈடுசொல்பொரழித்து' (சின். நாமக். ௩௦.) 4. கெடுத்தல். 'கோல-மழித்துமேலியுவரம் பையர்' (இராமா. சித்திர. ௨௧.) 5. சங்கரித் தல். 'உலகழித்துநிற்குமொருபெருங்கடவுள்' (கந்தபு. நகரழி. ௬.) 6. சிவனுடைய

பஞ்சகிருத்தியத்துள் ஒன்று; அது: பிரபஞ்சத்தை யொடுக்குதல். தருகரண புணர்வாகக் களையாடுக்குதல். 'அறநியிலானேயெல்லாமழித்தலால்' (சி. சி. க: ௩௫.) 7. பாழாக்கல். 8. செலவழித்தல். 'தேடாதழித்திற் பாடாய் முடியும்' (கொன்றை.) 9. கலித்தல். 'கோலமழித்தியாபிலும்' (திவ். நாய்ச். 2. 5.) 10. உள்ளதைமாற்றத்தல். 'உடையினைப் பலகாலும் அழித்துமித்தல்' (தொல். பொரு. 262. உரை.) 11. மறப்பித்தல். 'பொய்தலழித்துப் போனாரொருவர்' (சிலப். 7. 43.) 12. உயிதல். 'கண்ணமழித்திலைதின்ற' (உபதேசகா. சிவபுன்ஸிய. 225.) 13. நீக்குதல். (கலித். 131. 34.)

அழிந்தது—திரும்பத்திரும்ப. 'அழித்தழித்து லிவாகம்பன்னுமாபோலேயும்' (திவ். திருநெடு. 16. வ்யா.)

அழிந்து—1. மீட்டும். 'அழித்துப் பிறத்தனகுடி' (புறநா. 383.) 2. மாறுபாடாய். 'அழித்தழுதான்' (குறள். 1317.)

அழிந்தது—அக்கம். 'அழிந்தகவுள்ளமோடாத்தன்னகுடி' (மணி. 12. 43.)

அழிந்தான் — 1. அழிக்கப்படத்தக்கவன். 'அறத்தைக்காயுமழிதகன்' (கந்தபு. தருமனை. ௭௮.) 2. தகுதிக்கெட்டவன், அன்மார்த்தகன். 'அழிதகன்குறுகுவான்முன்' (திருவிடை. மாபாத. உக.)

அழிந்தகை — தகுதிக்கேடு.

அழிந்தையவன் — தகுதிக்கெட்டவன். 'அத்தகையவனைப்பார்த்தித் - திறப்பழிபாட்டுச்சென்றும்' (திருவிடை. மாபாத. ௩௦.)

அழிந்தையான்—தகவழித்தவன், கற்பழித்தவன். 'அன்னையென்னுமழிதகையான்' (திருவிடை. மாபாத. ௭.)

அழிந்தது—அழித்தல். 'அன்னையெழித்தரவார்கோ லாற்றுவார்' (கைடத. அன்னத்தைக்கண். ௭௮.)

அழிந்தல்—1. இரங்குதல். 'அழித்தகெஞ்சம்' (புறநா. உஉ௭.) 2. கலங்குதல். 'மஞ்சதம் வயிதழித் - தஞ்சிசீருகுத்தலே' (சிங். காத். ௭௮.) 3. குலைதல். 'உண்டையுமழிதலுற்ற' (கந்தபு. தருமகோ. ௭௭.) 4. சிதைவுறுதல். 'குறையிடலழித்தும்' (கைடத. கைக்கி. ௧௦.) 5. சிதறுதல். 'அழித்தலெயர்வித்தோன்ற'

(கைடத. அன்னத்தைக். உ௭.) 6. தவறல். 'நியரைத்ததொன்று மழிந்திலது' (கம்பரா. பிராட்டி. 30.) 7. தோல்லியடைதல். 'ஆரமருடற்றிமல்லரனைவருமழிந்தபின்னர்' (பாரத. மற்போர். ௭.) 8. நிலைகெடுதல். 'உள்ளமார்வமோடழிந்ததே' (கைடத. கைக்கி. ௮.) 9. பெருகுதல். 'அழியும்புனல்' (சிங். பதுமை. உ௮.) 10. மனங்கலங்கல். 'இதற்குள்ளமழியே லென்றான்' (இராமா. நகர்நீங். ௧௮.) 11. வருந்துதல். 'தியின் மேயதனிரின் வாடியழித்தல் கண்டு சிந்தியா' (கைடத. கைக்கி. ௧௧.) 12. நாசமாதல். 13. பரிவுகூர்தல். 'புணர்ந்த நெஞ்சமோடழிந்தெதிர்கூறி விடுப்பினும்' (தொல். பொரு. 40.) 14. செலவாதல்.

அழிநிலை — 1. தலையோடு 'அழிதலையங்கையிலேந்தி' (தேவார. திருவாழ். ௭. திருஞா. 1.) [அழித்தலையென்றபடி.] 2. சிரமாவை. (பிங்.)

அழிந்தமலைய — அழியுந்தன்மையுடையன. 'அழிந்தமலையவென்றறத்துறந்தவர்' (தணிகை. அகத். உ௩௭.)

அழிநுனி—மிக்கதுளி. (ஐங்குறு.)

அழிநு—அலி. 'அத்தனரிலழிநுவானிர்' (கந்தபு. அறத்தன்சா. ௩௬.)

அழிந்தவன்—கற்பழிந்தவன்.

அழிந்தோரைநிறுத்துதல்—வேளாண்மார்தர்க்குரிய அறத்துறப்பெட்டிணுள் ஒன்று. (திவா.)

அழிப்படுத்தல் — நெற்கதிரைத் கடாலிட்டிழக்குதல். 'ஆளழிப்படுத்தவாளேருழவ' (புறநா. 366.)

அழிப்பன்—சங்கரிப்பவன். (திவ். பெரிவாழ். 4. 8. 6.)

அழிப்பானன்—தட்டான். (ஈடு. 5. 8. 1.)

அழிப்பானி—பொருளை வீணுயழிப்பவன்.

அழிப்பு—1. அதிகஞ்செலவுசெய்தல். 2. அழித்தல், சங்காரம். 'அழிப்பரியேவலென்றாய்' (சி. சி. பா. பாஞ். மறு. ௮.) 3. குற்றம். (திவா.)

அழிபசி—1. மிக்கபசி. 'அற்றாழிபசிநீர்ததல்' (வன். உஉ௬.) 2. அறிவுமுதலிய அழிதற்குக் காரணமான பசி. (சிறுபா. ௧௪௦. உரை.)

அழிப்டர்—அழுகாமை.

அழிப்டர்—மிக்குடக்கும் விதனம். (புறப். வெண். பக். ௧௨௬.)

அழிப்டல் — } 1. வருந்தல். 'ஆளுவின்ன
அழிபடுதல்— } லழிபடக்காண்பான்' (கல்
லாட. சக.) 2. சிதைதல். 3. செலவாதல்.

அழிபடு — அழிவு. 'அழிபாடில்லாதகட
லின்' (தேவா. 212. 8.)

அழிபு — 1. நாசம். 'ஒன்றூர்நாடழிபிரங்
கின்று' (பு. வெ. 3. 8. கொளு.) 2. அழிந்து.
3. அழிதல். 4. தோல்வி. 5. நொந்து. (புறப்.
வெண்.)

அழிபுண்—ஆறாத புண்.

அழிபெயல் — மிக்க மழை. 'அழிபெயல்
காலை' (பரிபா. 10. 1.)

அழிம்பன் — 1. தீம்புசெய்கிறவன். 2.
வீணும் அதிகஞ் செலவுசெய்கிறவன்.

அழிம்பு—1. கேடு. 2. தீம்பு.

அழிமதி—கெடுமதி.

அழிமாளம்—அழிவு.

அழியமாறுதல் — தன் நிலையையழித்து
வேறுதல். 'தன்னை யழியமாறியும் உதவினவ
னுடைய' (ஈடு. 4. 2. 6.)

அழியல்—சஞ்சலம். (குறந். 213.)

அழியாதபந்தி — திரௌபதி. [வசுத் -
மனைவி. ஐவர்க்குமனைவியாயும் கற்பழியாமை
பற்றிவந்த பெயர்.]

அழியாழதல்—1. கடவுள். 2. நிலமுதலிய
அசைவற்றபொருள். 3. நிலையான மூலநிதி.

அழியாமை—1. அழிவின்மை. 2. மனங்
கலங்காமை. 'இடுக்கணழியாமை' (வள்.
அதி. ௬௩.)

அழியுநர் — தோற்பவர். 'அழியுநர்புறக்
கொடையயில்வாளோச்சாக் கழிதறுகண்
மை' (வெண்பாமாலை, வஞ்சிப். ௨௦.)

அழிவது—கெடுதி. 'அவனை யாங் கிழமை
கொள்ள அழிவதுண்டோ' (இறை. 28.
உரை.)

அழிவழித்து — 1. நியாயம் இல்லாத ஓர்
எதுவைக் கற்பித்து வாதாடும் வழக்கு. 2.
வீண்வாதம். 3. இழிந்தோர்வழக்கு. (தொல்.
எழுத். மொழி. 31. இளம்.)

அழியாய்—சங்கமுக மணன்மேடு.

அழிவி — கழிமுகம். 'அழிவினிறகண்
டல்' (குறந். 340.)

அழிவு—1. கழிமுகம். (பிங்க. ௫௮௬.) 2.
குற்றம். 3. கேடு. 'அழிவிலாயுளும்' (கந்தபு.
தருமகோ. ௫.) 4. தோல்வி. 'அரும்புறு
காலைக்கொங்கைக்கழிவுற்றுமுகமொவ்வாது'
(கந்தபு. மாயைப். ௫௬.) 5. நாட்டம். 6. மனக்
கலக்கம். 'அடுக்கிவரினுமழிவிலானுற்ற' (வள்
சு. ௨௫.) 7. தீமை. 'அரக்கரோ ரழிவுசெய்து
கழிவரோல்' (கம்பரா. வாலிவதை. 79.) 8.
செலவு. 'வேண்டும் அழிவுக்குப் பொலிசை
பூட்டுக்குவைத்த' (S. I. II. 69.) 9.
வருத்தம். 'அழிவுதலைவரினும்' (தொல்.
பொரு. 115.) 10. வறுமை. 'அழிவினாற்
கொண்ட வருந்தவம் விட்டானும்' (திரிகடு.
79.)

அழிவுநாலம்—புகழாழி, ஊழி. (சூடா.
12. 76.)

அழிவுபாட்டபாவம் — அபாவப்பிரமாண
வகையுள் ஒன்று; அஃ தொருபொருள் அழி
வதனாற் பின்னிலை யென்னும் அபாவம்.
'சூடம் உடைந்தா லஃதில்லையென்கை' என்
பதிற்போல. (சி. சி. அளவை. ௧. உரை.)
[அழிவுபாடு-அழிவுபடல்-அபாவம்-இன்மை.]

அழிவுபாடு—அழிவு.

அழு — 1-3. அழுவென்னேவலும் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.
'அழுகுரல்விலக்கியபின்' (பாரத. சம்பவ.
௧௦௫.)

அழுக்கூற்றி—சாம்பற்சாரநீர், வண்ணன்
உபயோகிக்குங் காரநீர். —

அழுக்கடித்தல் — அழுக்குப்போக்குதல்.
'அழுக்கடிக்கும் வண்ணர்போ லாய்' (தாயு.
உடல். ௬௫.)

அழுக்கடைதல்—அசுத்தப்படுதல்.

அழுக்கணவன் — ஒருபுழு. [அழுக்கு;
அணவு-ஒட்டல். அன் - உலகவழக்கில் ஒன்
றன்பாலில்வரும் ஒரு விழுதி.]

அழுக்கம்—கவலை. 'அழுக்கமுற்மெழுந்து'
(திருவினை. விறகு. சஅ.) [அழுங்கு-அம்.]

அழுக்கறுத்தல்—பிறராக்கத்திற் பொறுமை
யடைதல். (வள். ௧௬௬.)

அழுக்கறுதல் — பொறுமைகொள்ளுதல்.

அழுக்கறுப்பான்—பொறுமைகொள்பவன்.
'கொடுப்பதழுக்கறுப்பான்சுற்றம்' (வள். 166)

அழுக்காமை—ஒருவகையாமை.

அழகியறமை — அழுக்காறுசெய்யாமை. (வள். அதி. ௧௭.) [அழுக்காறு என்பதுந் சொல். எதிர்மறையாகாரமும் மைவிசுவியும் பெற்றநின்றது.]

அழகியாறு — 1. பிறராக்கம்பொறுமை. 'அழுக்காறுவாவெருளி யின்னஞ்சொன்னன் றும்' (வள். ௩௫.) 2. பொய். 3. மனத் தழுக்கு (பிங்.)

அழகி — 1. அலித்தை. 'அழுக்கொடுப் பறுஞ்சுவர்க்கு' (கைவல். தத்து. ௩௪.) 2. அழுக்காமை. 3. ஆனவமுதலிய பாசம். 'உயிர்க்கழுக்கறுக்க' (சிவதரு. பாயிர. ௭.) 4. சடப்பொருளின் அசுத்தம். 'இரண்டியக்க முதலான வழுக்காடையெய்தின்' (தணிகை. அகத். ௩௧௨.) 5. சித்துப்பொருளின் அசுத் தம். 'அழுக்குளத்தினும்' (தணிகை. அகத். ௨௧௨.) 6. பொறுமை. 'உள்ளத் - தழுக்கறு மையாலின்னமு மமரர்கண்ணுறங்கார்' (திரு வினா. ௧௧௧. ௧௦௦.) 7. பிரசவத்தின்பின் வடி யும் ஊனீர். 8. வெளுத்தற்குரிய மாசுபடித்த குடை.

அழகன் — கண்ணெய்வகையினென்று.

அழகண்ணி — ஒரு பூண்டு. [நீர்பொசிந்து கொண்டிருப்பதனால் வந்த பெயர்.]

அழகல் — 1. அசுத்தம். 'தேம்புகலாம் வினத்திருவானமுதல்வாயினன்' (தணிகை. அகத். ௩௪௪.) 2. அழுகுதல். 3. பதனழிதல். 4. பதனழிந்த பதார்த்தம்.

அழகள்ளன் — தள்ளமாய் அழுவோன், பாசாக்குசெய்வோன்.

அழகன்வி — பாசாக்குக்காரி.

அழகு — 1-3. அழகென்னேவலும் தெரி நிலவினப்பகுதியும் வினத்தொகையும்.

அழகுசர்ப்பாணி — 1. அழகுசர்ப்பம். 2. ஒரு விடநோய்.

அழகுசர்ப்பம் — ஒரு விஷசெந்து.

அழகுவி — 1. அழகுற குணம் உள்ளவன்- வன். [அழகு: குணம்; இ-ஒருவிசுவிய்.] 2. ஒரு காப்பெனம். [அழகு-உண்; இ.]

அழகுதல் — 1. அழகுறக்கப்படுத்தன்மை யாதல். 'அழகுசெறித்த' (தணிகை. ௧௦௦.) 2. பதனழிதல்.

அழகை — அழுதல், அவலம். 'அழகையுள் ளோளும் பொய்யும்' (சிவதரு. பாவ. ௧.)

அழகில் — 1. அஞ்சுதல் (திவா.). 2. அலை தல். 3. அழுதல். 4. அழுந்தல். 5. இரக்கம். 'அதுசேர்ந்தல்கியவழுக்கலாலை' (புறநா. ௨௨௦.) 6. உருவழிதல். 'பிணனழுங்குக்கள ழுழக்கி' (புறநா. ௧௮௮.) 7. ஒலித்தல். 'அழுங் கியகழற்கால்வீரன்' (கந்தபு. கடல்பாய். ௧.) 8. ஒளிமழுக்கல். 9. கேடு, கெடுதல். 'குண னழுங்கக்குற்றமுழைநின் றுசுறுஞ்சிறிய வர் கட்டு' (தொல். சொல். ௩௫௦. உரை.) 10. சோம்பு. (கு. நிகண். அ: ௧௭.) 11. தாமதித் தல், தவிர்தல். 'செலவழுங்குகினவி' (தொல். பொரு. ௧௭௭.) 12. துன்பப்படுதல். 13. யாழ் நரம்போசை. (பிங்க. ௧௪௪௧.) 14. வருந் தாதேயெனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலை யேவல்லினை. 'அலரதாகாதொழியுமேயழுங்க லென்று' (சிற. ௧௧௧. ௧௧௦.) 15. வருந்து தல். 'ஆனந்புலவர் தாரித்திரத்தினுலழுங்க லானும்' (பஞ்சத. சுகிர். ௨௩.) 16. நோய். (திவா.) 17. ஆரவாரம். (திவா.) 18. துக்கப் படுதல். (பிங்.)

அழங்கியறமை — 1. அழுங்குதலடை யாமை. 2. ஒருவகை ஆமை.

அழங்கு — 1-3. அழுங்கென்னேவலும் தெரிநிலவினப்பகுதியும் வினத்தொகை யும். 'வெள்ளநோக்கியழுங்குசெம்பியன்' (திருவினா. விடை. ௧௨.) 4. ஒரு விலங்கு. 'குறுமுய லுடும்போடாமைமுட்பன்றியழுங் கிவை கொன்றருந்தினுமாம்' (சுரம்பு. அல் லவை. ௧.) 5. பாலையாழ்த்திறவகையி னென்று. (பிங்க. ௧௨௮௧.) 6. ஆமை.

அழங்குதல் — அழுங்கல்.

அழங்குப்பிடி — நெகிழாது பிடித்தபிடி, விடாப்பிடி. [அழுங்குபோலப்பிடித்தல்பற்றி வந்த பெயர்.]

அழங்குவித்தல் — 1. துன்பமுறப்பண்ணல். 'நெஞ்சமுழுங்குவிக்குமாலை' (சிற. சுரமஞ். ௫௭.) 2. விலக்குதல். (குறள். 1154. உரை.)

அழுத்தக்காரன் — 1. அடக்கமானவன். 2. இறுக்கமுடையவன்.

அழுத்தங்கோல் — ஒருவகையெழுதுகோல், மைதிட்டுங்கோல். (சி. சி. அளவை. ௧. மறை.)

அழுத்தம் — 1. அடக்கம். 2. இறுக்கம். 3. உலோபத்தனம். 'திரவியத்தி லழுத்தமான வன் செத்தாலுங் கொடான்' 4. உறதி, திடம். 5. ஒப்பம், சருச்சார

யின்மை. 6. கடினம். 7. பதிப்பு. 8. பிடிவாதம், மூட்டுத்தனம். 9. பிரியமாய் அழுத்தி நின்றல். 'உயிரைசுவால் வாதனைப்பா லழுத்தத்தால்திவை விரிவாக்கா யென்னில்' (நூநவா. உபசா. ௨௦.) 10. மிக்ககவனம்.

அழுத்தல் — அழுத்துதல். 'ஆந்தருசாக் கிரங்கனவு சுழுத்தியென் வழுத்தலுறு மவத்தைமூன்று' (குத. எக்கி. பூ. நு. கங.)

அழுத்தி — அழுந்தச்செய்கிறவன் - வன். 'புயமீதேகோங்குபடைத்ததந்தையழுத்திகள்' (திருப்பு. உசாந.)

அழுத்து—1. அழுத்துகை. 2. பதித்தல். 'நகறுதியழுத்தைக்காட்டி' (திருப்பு. சௌ.) 3-5. அழுத்தென்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அழுத்துகை—அழுத்துதல்.

அழுத்துதல்—1. அழுந்தச்செய்தல். 'இதையுன்மனத்திலையழுத்திப்பார்' 2. உறுதியாக்குதல். 3. பதித்தல். 'தாவேது மில்லாததமனியிது தலம்புரக்குங்-கோலேயழுத்து வரோவறியோருங்குருவிந்தமே' (வாண. அஉ.) 4. பாராட்டல். 5. மனத்திலுறைக்கச் செய்தல், வற்புறுத்தல். 'அவன் அழுத்திப் பேசினான்' 6. அமிழ்த்துதல். 7. எய்தல். 'பகழி...அண்ணல்யானை யணிமுகத்தழுத்தலின்' (குறிஞ்சிப். 171)

அழுதல்—1. இரங்கல். 2. கத்துதல். 3. கிணங்கல். 4. துக்கத்தினால் அல்லது வருத்தத்தினால் கண்ணீர்விட்டுச் சத்தமிடல். 'இன்பவீடெதுவென்றே-வின்றுநின்றமுதிலை' (வைராக்க. சத. க்க.) 5. வருந்துதல். வினை சொல்லிடல்.

அழுதுவழிதல்—பொலிவின்றியிருத்தல்.

அழுந்த—இறுக. 'அவரை அழுந்தப்பற்றி' (புறநா. 77).

அழுந்தல்—1. அமிழ்தல். 'அள்ளல் கூர்மமழுந்தம்' (தணிகை. நாட்டு. ௧௦௭.) 2. அழுங்குதல். 'கால்கள் சேற்றிலழுந்திட' (பஞ்சத. சுகிரி. ௨௩.) 3. இறுகுதல். 'அவரையழுந்தப்பற்றி' (புறநா. ௭௭.) 4. பதிதல். 'நன்றாகவழுந்த எழுது'. 5. வருந்துதல். 'அழுந்தே னாகத்தி யானென்றிருப்ப' (திருக்கோ. ௧௧௬.) 6. அனுபவப்படுதல்.

அழுந்து—1. அமிழ்ந்துதல். 'அழுந்துபட்டுள ரொத்தயார்த்தார்' (இராமா. இலங்கையெரி. உசா.) 2. அழுந்துதல். 3-5. அழுந்தென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 'இறையடிக்கணையழுந்துநேசமொடு' (திருவிளை. அட்ட. கக.) 6. ஆழம். 'அழுந்துறபாலின்வேலையமரர்கள் கடைந்தகாலி' (கந்தபு. காசிபன்பு. ௨௫.) 7. வெற்றிலைநடும் வரம்பு.

அழுந்துதல்—அழுந்தல்.

அழுந்துபட்டிருத்தல்—நெடுங்காலம் அடிப்பட்டிருத்தல். 'அழுந்துபட்டிருந்த பெரும் பாணிருக்கையும்' (மதுரை. ௩௪௨.)

அழுந்தார்—ஓரூர். (பெரியபு. நூந. சௌ.)

அழுந்தை—அழுந்தார். (தேவார. அழுந்தார். ௩. திருநூ.)

அழுப்பு—சோறு.

அழுப்புகம்—தேவலோகம்.

அழுமீடல் — ஓரூர்; அது: வானவிறல் வேளென்னுங் குறுநிலமன்னனுடையது. 'வானவிறல்வேளமும்பிலன்ன நாடிழந்தனரும்' (மதுரை. ௩௪௫.)

அழும்புதல் — செறியக்கலத்தல். 'அமரவழம்பத்துழாலியென்னுவி' (திவ். திருவாய். 1. 7. 9).

அழுவம்—1. அப்பவருக்கம். 2. அழுக்குநிலம். 3. ஆழம். 'கடன்மண்டமுதத்துக்கயவாய்கடுப்ப' (மலைபடு. ௫௨௮.) 4. கடல். 'நீண்டொலியமுதவஞ்ஞறபடமுதத்து' (புறநா. ௧௬௧.) 5. குழி. 'ஆரிடரமுதத்து' (மலைபடு. 388.) 6. துருக்கம். (திவா.) 7. நடுக்கம். 8. நாடு. (கு. நிகண். நு. க.) 9. பரப்பு. 'நீரமுதவநிவப்புக்குறித்து' (புறநா. ௧௪.) 10. பெருமை (திவா.) 11. போர்க்களம். 'வாளமரமுதத்துவணர்கோன் சேனை' (கூர்மபு. அந்தகா. ௫௧.) 12. முரசு. 13. வழுக்குநிலம். 14. காடு. (அகநா. 79.) 15. போர். 'வாளமுதவந்தாங்கி' (பு. வெ. 8. 23.) 16. நடு. 'அமரமுதத்து' (பு. வெ. 10. பொதுவி.) 17. மிகுதி. 'படையமுதவ மாரி' (சீவக. 802.)

அழை—1-3. அழையென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அழுகை.

அழைக்கை—அழைத்தல்.

அழைத்தல்—அழைத்தல்.

அழைத்தல்—1. கூட்டிக்கொண்டுபோதல். 2. கூட்டிக்கொண்டுவருதல். 3. கூப்பிடுதல். “நீலவுண்கண் - கையா லழைப்பன போ லிவைப்பாநின்றான் காரிகைக்கே” (வாண. ௩.) 4. வரச்செய்தல். “அரவியலுரிமையெல்லா மாங்கவராதெய்து” (கந்தபு. லின். ௪௦.) 5. சுற்றுதல். (பிங்.)

அழைப்பித்தல்—தருவித்தல். ‘பத்தடி உத்திரமுள்ள மாவ்களும் அழைப்பித்து’ (கோயிலொ. 146)

அழைப்பு—1. அழைத்தல், கூப்பிடுதல். ‘அப்போதொழியுமழைப்பு’ (நாலாயிர திவ். ஐயம்பா. நான்கு. ௩௮.) 2. பொருள் புணராவோகை: (திருக்கோ. 102. உரை.)

அழையுறுத்தல்—சூவுதல். ‘அழையுறுத்து மரமயில்களாலுஞ்சோலை’ (தேவா. 483.7.)

அள்—1-3. அள்ளென்னேவலும் தெரி நிலவிலைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும் 4. ஒருகூய். ‘தள்ளும்பித் தக்கிச்சூர் சர்த்தி தலை நோயலசம் - அள்ளும்பித் துக்கொள்ளு மால்’ (தைல. தைலவ. அ.) 5. காது. ‘வீழி முக்கட்டான்’ (தைல. பாயிர. உச.) 6. கூர்மை. ‘அள்ளிலேவேற்கைமீ’ (கந்தபு. உள். ௩.) 7. நீர்முள்ளி. (இராசவைத்.) 8. நெருக்கம், செவி. ‘அள்ளிலைத்தாள்’ (புறநா. உரு. 9.) 9. பற்றிரும்பு. (கு. நிகண். ௪. ௧௨.) 10. பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற் கூறப்பெண்பாற்பட்டர்க்கையில்வரும் ஒருபொரு டைவிஞ்சி. 11. பூட்டு. (பிங்.) 12. வண்டி விட்டித்தலுக்குக் கட்டை. 13. அள்ளப் படுவது. 14. வண்மை. (குடா.) 15. வரண் முள்ளி. (இராசவைத்.)

அள்வழப்பு—காதுக்குறம்பி. ‘அள்வழப் புச் சார்வலமே வினையுழை’ (திருப்பு. ௨௨.)

அள்ளு—செறிந்த வயிறு. (புறப். வெண். பக். ௧௨.)

அள்ளல்—1. அள்ளுதல். 2. இசைக்கா ணங்கள் எட்டிமுள் ஒன்று; அஃது: அரம் - ‘தரும்பொற் சுட்டுவிரல் சேடத்தன்னுள்ள னல்’ (சுரம்பு. கண்ணன்மண. ௧௪௭.) 3. சேறு. ‘அள்ளுங்கருஞ்சேறிடை’ (காடத. நாட்டு. எ.) 4. வாகம் ஏழிமுள் ஒன்று. ‘அலிசெயன்னை கைக்காறும்’ (தணிகை.

அகத். உஅரு.) 5. நெருக்கம். ‘அள்ளற் பயலை யூர்கின்றது’ (திவ். இயற். திருவிருத். 12.)

அள்ளாடுதல்—செறிதல். ‘அள்ளாடிய கவசத்தவிர் மணியற்றன.’ (கம்பரா. முதற் போர் 177).

அள்ளாத்தி—ஒரு மீன்.

அள்ளாயமாளியம்—அள்ளுசுதந்திரம். (I. M. P. Sm. 91).

அள்ளி—வெண்ணெய். (இராசவைத்.)

அள்ளிக்கொட்டுதல்—1. பரவுதல். ‘அம்மை. அள்ளிக்கொட்டியிருக்கிறது. 2. மிகச் சம்பா தித்தல். ‘அவன் வியாபாரம்செய்து பணத் தை அள்ளிக்கொட்டுகிறான்’ 3. மிகக் கொடுத்தல்.

அள்ளிக்கொண்டுபோதல்—1. வேகமா யோடுதல். 2. வியாதி கடுமையாகக் கொள்ளை கொள்ளுதல். ‘அந்த ஊரில் பேதி அள்ளிக் கொண்டுபோகிறது.

அள்ளித்துள்ளுதல்—மிகச்செருக்குதல். ‘அள்ளித்துள்ளி அரிவாண்மணையில்விழாதே’

அள்ளியிறைத்தல்—மிதமிஞ்சிச் செல் விடுதல்.

அள்ளிநா—கும்மிருட்டு, செறிந்திருட்டு.

அள்ளிவிடுதல்—மிகக்கொடுத்தல்.

அள்ளு—1. அள்ளப்படும் பொருள். 2. அள்ளுகூய். (தைல. தைலவ. அ. உரை.) 3-4. அள்ளென்னேவலும் வினைத் தொகையும். [உகரம் - ஒரு சாரியை.] 5. பற்றிரும்பு. (பிங்.) 6. வண்டிலில்லைத்தாங் குக் கட்டை. 7. காது. (பிங்.) 8. அளவுகூவி யாகக்கையால் அள்ளிக்கொள்ளும் தானியம்.

அள்ளுக்காக—கூடைக்காரரிடமிருந்து வசூலிக்கும் பணம்.

அள்ளுகோண்டை—மகளிர் மயிர்முடி வகை.

அள்ளுகொள்ளை—1. அதிகவரவு. 2. பெருக்கொள்ளை.

அள்ளுதல்—1. அள்ளியெடுத்தல், திரளா யெடுத்தல். ‘உதிர்ச்சருகந்தமூலங்களேனுங்- கணல்வாதைவந்தெய்தினள்ளிப்புசித்து’ (தாயு. சச்சி. ௫.) 2. செறிதல். (சிங். காந்த. ௧௨௨. உரை.) 3. நெருங்குதல். ‘அள்ளிய குழிபிண்ட’ (குத். எக்கி. பூ. சௌ. எ.)

அள்ளுமாந்தம்—அளந்தல்.

4. வாரியெடுத்தல், 'கற்பகநகர்க்கீரைவனை-யள்ளி மண்ணிடைக் களிற்றொடு மரைத்த தொருகை' (சூரம்பு, தக்கன்வேள், ௩௫.)
5. எற்றுதல். (பிங்). 6. நுகர்தல். 'அள்ளுற வளிந்தகாமம்' (சேவக, 1387).

அள்ளுமாந்தம்—ஒருவகை மாந்தரோகம்; அது. விலாவைத் தூக்கிக்கொள்ளுவது. (சேவரட், உகஅ.)

அள்ளுரல்—வாயுறல். 'அத்தனூந்தனமுத னென்றள்ளுறித் - தித்திக்கப்பேசுவாய்' (திருவாச, திருவேம், ௩.)

அள்ளை—பேய். (பிங்).

அள — அளவென்னேவவம் தெரிநிலை விளைப்பகுதியும்.

அளக்கார்—1. உப்பளம். (சூ. நிகண். ௫: உக.) 2. கடல். 'அங்கண்மா ஞாலஞ் சூழு மளக்கரைநிகர்த்ததாமே' (கந்தபு. ஆற்று. ௩௬.) 3. கார்த்திகைநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். 1. 68). 4. சேறு. (சூ. நிகண். 5. உஅ.) 5. நீள்வழி. (சூ. நிகண். ௫: சுச.) 6. பூமி. (சூ. நிகண். ௫: அ.)

அளக்காய்—வெள்ளெருக்கு.

அளக்கார்—உப்புமைப்போர்.

அளக்கல்—அளத்தல். 'அளக்கலாகாவள வும் பொருளும்' (நன். பொதுப். உஅ.)

அளக்குதல்—அளக்கல்.

அளக்கை—அளத்தல்.

அளநந்தை—ஒரு தீர்த்தம். (சூரம்பு. மேரு வின். உஅ.)

அளநாதர்—ஒரு தீர்த்தகார். (த.நி.போ. உஎசு.)

அளகபந்தி—கூந்தலினொழுங்கு 'நல்லா ரளக பந்தியென விருண்டசெவ்வீ நளிர் தன்ன கா' (இரகு. திக்கு. ௧௨.)

அளகபரம்—கூந்தற்பாரம். 'அளகபர மலைந்து குலைந்திட' (திருப்பு. கள்.)

அளகபேதம்—அதிவிடயம்.

அளகம்—1. நீர். (சூ. நிகண். க: ருச.) 2. பன்றிமுள். 3. பளிச்சை. 'கொய்பூந் - தாது கொண்டளகத்தப்பி' (சிங். முத்தி. ௩௫௦.) 4. மயிர்ச்சுருள். 5. பெண்மயிர். 'கானே யளகக்கரும்புயலே' (வாண். ௫௨.) 6. வெள் ளெருக்கு. [3, 4 சுருக.]

அளகவல்லி—மயிர்மாட்டி. (சூர. சயம். 106.)

அளகாதிபதி—குபேரன். 'ஆயபொழு தளகாதிபதி' (பாரத. மணிமா. ௫௩) [சுருகாயிவதி: சுருகா - அளகை. சுயி வதி - தலைவன்.]

அளகாதிபன்—குபேரன். 'அளகாதிப னுரைத்தவாசகம்' (இராமா.வரையெ.உசு.) [சுருகாயிவ: சுருகா; சுயிவ-தலைவன்.]

அளகாபதி—குபேரன். 'அல்லதுநீடளகா பதிதானும்' (பாரத. புட்ப. சுரு.) [சுருகா; வதி - தலைவன்.]

அளகாபுரி—குபேரனுடையநகரம். 'அளகா புரியுறைவோர்' (பாரத. மணிமா. ௧௫.)

அளநு—1. கார்த்திகைநட்சத்திரம். (வீ மே. ௧௫.) 2. கோழி, கூகை, மயில் என் னும் புறவைகளின். பெடை. (தொல். பொரு. சுருக: சுருக.) இவற்றுள், 'மனைவாழுகின் வாட்டொடும்பெறுகுவிர்' (பெரும்பா.உருசு.) என்பதற் கோழிப்பெடைக்கும்; 'அளகி னோடுபாட் டிரட்டுமா லைத்தொறுங் குரால் கள்' (தணிகை. நாட்டு. ௩௬.) என்பதற் கூகைப்பெடைக்கும் வந்தவாறு காண்க. 3. சேவல். 'அளகைப்பொறித்தகொழியி யோன்' (திருவிளை. அருச்சுனை. ௩௪.) 4. பறவைப்பேடு. 'அளகைநேழ்ப் - பார்வல்வந் தணியுமாபோல்' (கந்தபு. சுரம்பு. உசு.)

அளகேசன்—குபேரன். 'அளகேச னமர் வென்றதனியாண்மையான்' (பாரத. ஐந்தாம். அ.) [சுருகா; ஐந்தாம் - தலைவன்.]

அளகை—1. எட்டுவயதுக்கும் பத்துவய துக்கும் இடைப்பட்ட பெண். 2. குபே ரனுடைய நகரம். 'அதுபொழு தவுணர்க ளளகை யூடுபோய்' (கந்தபு. திக்குவி. ௩௫.) [சுருகா: சுரு-அலக்கரித்தல். க-ஒருவிகுதி.]

அளகையாளி—குபேரன். 'அளகையாளி யை யெம்பிரான் வரவழைத்தருளி' (உப தேசகா. சிவபு. உகசு.)

அளத்தல்—1. அளவளவுதல். 'என்முத மளக்குங்கால்' (கல்லை. ௧௬.) 2. அறிதல். 'ஆசைப்புறத்தளவா' (வாண். ௪௬.) 3. எட்டு தல், திண்டுதல். 'மொளவியண்டமுக்கடினை

யளப்பு' (கூர்மபு.தக்கன்வேள், ௧௬.) 4. எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் அளவைகளோடு கலந்தாவது கலவாமலாவதென்னியளவுசெய்தல். 'மன்னவர் தருதிறையளக்கு முண்டபம்' (இராமர், ௩௧௧, ௬௨.) 5. மீழ்படுத்தல். 'தாமுலகாந்தவென்றித்தனிவின் செவகனாய்த்தோன்றி' (திருவிளை, யானையே, ௩.அ.) 6. நியமிசெய்தல். 'அளக்குகாந்தரனுகர்த்து' (திருவாதலு, திருப்பெருக், ௬௬.) 7. கொடுத்தல். (பு. வெ. 8. 29.) 8. பிரமாணத்தைக்கொண்டறிதல். 'இதனானே காட்டிமுதலிய மூன்றும் படும் பாகுபாடும் அவற்றான் அளக்கப்படும்பொருள்களின் பாகுபாடும் தொகுத்துக்கூறப்பட்டன' (சி. சி. அளவை, ௪, சிவஞா.) 9. மட்டறிதல். 'வரம்பில் கட்டிலும் கொண்டவ ரேழமுற்றிவ் ஓர்-வீரும்பியித்திரு கோக்கினு மளத்தன்மே வகுமோ' (கந்தபு. ௨.கர்பு. அரு.) 10. கருதுதல். 'ஊறாளத்தவர்வயின்' (சலித். 17.) 11. வகையறுத்தல். 'முன்னமளத்தறிவளித்து' (பெரும்பிர. ௧0: ௬.) 12. கலத்தல். 13. பின் பேச்சுப்பேசுதல்.

அளத்தி—செய்தனிலப்பெண். (கு. நிகண். ௨: ௭௨.)

அளத்தியம் — 1. சவர்க்காரம். 2. நில உபபாணம்.

அளத்தியர்—1. உப்பமைப்போர்பெண்கள். 2. செய்தனிலப்பெண்கள். 'மீட்டளத்தியர்க டாரம்பாபெவிளரிவேண்டார்' (இரகு. ௪: ௫௫.)

அளத்துநிலம்—களர்நிலம்.

அளத்துப்புகை—மருக்கொழுத்துச் சக்கைத்தி. (மூ. அ.)

அளத்துப்புல்—முயிற்ற்ப்புல். (மூ. அ.)

அளத்துப்புகை—ஒரு செடி.

அளத்திடல்—அளத்தல். 'அளத்திடற்கரி தாய்' (திருவிளை, புராணவா. ௬.)

அளப்பம்—1. அலப்பு. 2. அளக்கை. 3. ஊழ். 4. முறுமுறுக்கை. 5. உபாயம். 6. அக்கப்பிச்சு.

அளப்பாத்தல் — 1. பிதற்றல், வீண் பேச்சுப்பேசுதல். 2. முறுமுறுத்தல். [அலப்பு என்றபாலது அளப்பு எனநின்றது.]

அளப்பன் — 1. குதற்கம்பேசுவோன்.

2. வீணாகப்பேசுவோன். ["அலப்பன்" என்பது திரிந்தது.]

அளப்பு—1. அலப்பு. 2. அளத்தல். 'அடி யினதெல்லையளப்பரிதென்றால்' (பாரத. புட்ப. ௫௬.) 3. அளவு, எல்லை. 'ஈசனையளப் பில்காலமியதமேலுன்னி' (கந்தபு. ததீசிப். ௩௨.) 4. ஆராய்ந்தறிதல். 'அருமறையாகம முதனூலனைத்து முகரக்கையினுளப்பரி தாம்' (சி. சி. அ. ௧௪, நிரம்.) 5. ஊழ். 6. முறுமுறுக்கை.

அளப்புர்து — முடக்கொற்றான். (மூ.அ.)

அளப்புதல்—1. அலப்புதல். 2. குழப்புதல்.

அளபு — 1. அளபெடை. 'குற்றயிரளபி னீறும்' (நன். எழுத்தி. ௫௩.) 2. அளவு. 3. ஓரலக்காரம்; அஃ தளபெடையாய்வரு வது. 4. மாத்திரை. 'அளபிறந்துயிர்த்த வம்' (தொல். நான்மரபு. ௩௩.)

அளபெடுத்தல் — எழுத்தின்மாத்திரையை பெழுப்புதல்.

அளபெடை—எழுத்துக்கள் தத்தம் மாத் திரையின் நீண்டொலிக்கப்படல். 'ஒற் றளபெடையாறேழ்' (நன். எழுத்தி. ௬.) அஃது உயிரளபெடை ஒற்றளபெடை யென இருவகைப்படும். இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படும் வரும். [அளபு-௭௫-ஐ.]

அளபெடைவண்ணம்—இருபதுவண்ணக்க ளுள் ஒன்று; அஃது உயிரளபெடை அல்லது ஒற்றளபெடை பயின்றவரப் பாடப்படுவது. 'அளபெடைவண்ணம் அளபெடை பயிலும்' (தொல். பொரு. ௫௨௨.) 'மராமுலரொடு விராஅய்ப்பாராஅம்' எனவும் 'கண்ணடன னெனக் கண்டுக்கேட்டும்' எனவும் வருவன வற்றிற்போல.

அளம்—1. ஆயுதக்கூர்மை. 2. உப்பளம். 'அளம்படுவார்தரும்பண்மினரீரோ' (தணி கை. ௧௭௮. ௪௩௬.) 3. செய்தனிலம். 4. நெருக்கம். (அக. கி.) 5. புத்திக்கூர்மை. 6. களர்நிலம். (அக. கி.)

அளம்படுதல்—வருத்துதல். 'அளம்பட்டறி வொண்ணுவகை' (தேவா. 245. 9.)

அளம்பற்றுதல்—உப்புப்பூத்தல். 'உளுத்து அளம்பற்றினகவர்' (திவ். திருக்குறட். 19. வ்யா.)

அளமம்—அளவிறந்தல்.

அளமம் — பொன்.

அளமரல்—அலமரல். 'அளமருபிறப்புக வமலர்க்குய்த்திடும்-வளமலர்' (தணிகை. நாட்டு. ௧௬.) அலம் - சுழற்சி. 'வளவ்வாடி யது போலி.]

அளமருதல் — அலமருதல். 'அளமருகியி லினம்' (சீவக. 49.)

அளமனாதல்—1. அளவளாவுதல். 2. மிக அனாதல். [அவம் - மிகுதி.]

அளர்—1. நீர். 2. மஞ்சள்.

அளர்க்கும்—} தூதுரை. 'சித்திரச

அளருகம் — } மார்க்கவஞ்சங்குசாற்றடை முட்டிதேட்கடைபெரும்புள்ளி. 'சிம்ம முகி பொருதலை தமாலகியளர்க்கமெண்டெரி பனிறு வகையிரதமும்' (தைல. தைலவ. ௧௬.)

அளவடி — ஈற்றிரான்வரும் அடி. 'நா லொருசீ-ரறைதருகாலையளவடி' (காரிகை. உறுப். ௧௨.)

அளவடிவிறுத்தம்—கலவிறுத்தம். (காரி கை. செய். ௧௩.) [நாற்றீரடிபால் வரும் விறுத்தமாதலின் இப்பெயர்த்து.]

அளவர்—1. அளக்கிறவர். 2. உப்பமைப் போர். 'பரதவரளவர் வாரிப்படுத்தியுப் பின் குப்பை' (கந்தபு. ஆற்று. ௩௦.)

அளவல் — 1. அளவுதல்; கலத்தல். 'கோற்றேனி லளவுந் திஞ்சொல்' (சூர்மபு. கண்ணன்மண. 71.) 2. பொருந்தியிருத்தல். 'வளமலிகாஞ்சி தன்வைப்பிடை - யளவலி னிர்தவடுக்கலை' (தணிகை. விடை. ௩௬.) 3. எட்டுதல். 'கொண்டலைபளவியகோங்கு பூத்தவே' (கந்தபு. இந்திரனஞ்சு. ௧௮.) 4. கலப்புறுதல். 'புறத்திணைக்கண் இயற் பெயர் அளவிலரும்' (தொல். பொருள். 55. உரை.) 5. உசாவுதல். (தொல். பொருள் 146)

அளவழிச்சீர்தம் — குருவும் இலகுவும் ஒவ்வாதனவாய் மற்றவை யொத்த அடிக ளால் வருவன். (சிந்தா. கடவுள். ௧. உரை.)

அளவழித்தாண்டம்—குருவும் இலகுவும் ஒவ்வாது மற்றவை யொத்தவருவன். (சிந் தா. கடவுள். ௧. உரை.) [அளவு; அழி-அழிந் தது.]

அளவளத்தல்—கலத்தல்.

அளவளாதல்—அளவளாவுதல்.

அளவளாய்—அளவளாவியெனப் பொருள் படும் ஒரு வினையெச்சம். 'அருந்ததிகணவன் வேந்தோடளவளாய்' (சூர்மபு. இராமனவ. ௭௮.)

அளவளாவல்—அளவளாவுதல்.

அளவளாவு—1-3. அளவளாவென்னேவ லும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத் தொகையும். 4. கொண்டாட்டம், நெஞ்சு கலத்தல். 'அளவளாவில்லாதான் வாழ்க்கை' (வன். நுடக.)

அளவளாவுதல்—கொண்டாடுதல், நெஞ்சு கலத்தல். 'அளவுபசாரமொழிகூறியவரோ டளவளாவியபின்' (இராமா. அதும்ப. ௫௪.)

அளவறுத்தல் — அளவு வரையறுத்தல். 'அளவறுப்பதற்கியவன்' (திருவாச. திருச் சத. ௩௫.)

அளவன்—1. அளக்கிறவன். 2. உப்பமைப் போன். 3. சோரபாடாணம். (மூ. அ.)

அளவி — அளவு. 'அளவியையார்க்குமறி வரியோன்' (திருக்கோ. ௧௦.) [அறவு- அறவியெனநின்றும்போல அளவு அளவி என நின்றது.]

அளவிடுதல் — 1. அளவுபடுத்தல். 'மண் ணுற்றவெல்லையளவிட்டுமால்கொலென்றே' (கந்தபு. அகத்தி. ௭.) 2. அளவுதல், முட்டு தல். 'வானிலமளவிடவளார்த்தபுன்னைகன்' (கந்தபு. இந்திரனஞ்சு. ௧௪.) 3. மட்டிட்டறி தல். 'அளவிடா வானந்தவடிவே' (தாயு. ஆரண. ௬.)

அளவிடை—1. அளவிடுகை. 2. நிருவாகம். 3. நிறை. 4. மட்டறிதல், மதிப்பிடல்.

அளவியல் — பாவின் அடிவரையுறை. (தொல். பொரு. 313.)

அளவியற்சீர்தம்—தனித்தனி நான்கெழுத் துச்சிறுமையும் இருபத்தாமெழுத்துப் பெரு மையும் பெற்று எழுத்தளவொத்துக் குருவும் இலகுவும் ஒத்தவடிகளால் வருவது. (சிந்தா. கடவுள். ௧. உரை.)

அளவியற்றாண்டம்—அஃது இருபத்தா மெழுத்துமுதலாக எழுத்தளவொத்துக் குரு வும் இலகுவும் ஒத்தவடிகளால் வருவது. (சிந்தா. கடவுள். ௧. உரை.)

அளவிறத்தல்—1. எண்ணிலதாதல். 2. எல்லைகடத்தல். 3. மீறுதல். [இறத்தல்- கடத்தல்.]

அளவின்மை—அளவு.

அளவின்மை—அளவியற்றம்.

அளவியற்றம்—கேள்வாவம்.

அளவு — 1. எண்ணியறியப்படுதல், பரிமாணம். 'அளவில்பூதவெம்படையொடும்' (கந்தபு.குமாரசுரி. ௧.) 2. காட்சிமுதலிய அளவைகளைக்கொண்டு அளந்து உள்ளவாற்றிதலாவிய நெறி, 'அளவின் கணினிரோமுகலாற்றார்' (வன். உ.அ.௩.) 3. தாளமாத்திரைகளுளொன்று. அது: தாக்கின ஓசை நேரே மூன்றாமாத்திரைபெறுமளவும். வருதல். (சிலப். அரங்கே. உரு. உரை.) 4. பரந்த எல்லை, 'பாவையமாலித்தளவெனப்பகர்ந்தனர்' (கூர்மபு. மண்டல. உ.) 5. மட்டு, 'தனித்தனியேதாமறிந்தவளவில்' (சி. சி. அ: ௧௪.) 6. வரையறை. 7. சமயம். 'சமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்ககல்லவாவு' (சுரு. 1. 4. 4.) 8. தன்மை 'வாளவில்பா வளவினர்' (திருக்கோ. 308.) 9. நிலவளவு. (I. M. P. 11. 1000.) 10. குரணம். (சுரு. 3. 7. 3.)

அளவுநிலை — நீரேற்றங்காட்டுங் கல். (S. I. I. i. 130.)

அளவுகோல் — நிலம் அளக்குந் தண்டு. 'வியல்பத்தளவுகோல்' (பிரபுவில். துதி. ௧௩.)

அளவுதல்—கலத்தல். 'கணியினமிழ்திற் கோற்றேனில் லளவுத்திஞ்சொல்' (கூர்மபு. உண்ணன்மன. ௭௧.)

அளவுபடுதல்—வரையறைசெய்தல்.

அளவுபடை—சிறுசேனை. 'அளவுபடைக் குப் பெரும்படை தோற்பது' (சுரு. 2. 4. 7.)

அளவுபரிசு—ஒரு பழையவரி. (S. I. I. II. 247.)

அளவேடுத்தல் — ஒன்றிலுடைய நீளம் அகலமுதலிய அளவைக் குறித்தல். [அளவு; எடுத்தல்.]

அளவேண் — அம்போதரங்கடையுள் ஒன்று; அது: நாற்கீர் ஓடியாக நான்கடி உருவது. 'கனல்படலிழித்தக் காமற் காய்த் தனை - மனைவியேண்டலின் மரித்தவற்றத் தனை - பருவரைபெயர்த்த வரக்கனை தெரித்தனை - புரிசரம்பின்விசை புன்றவற்கரு வனை' (காரிகை. செய். ௧0.) [வீரசோழிய வரைவரை இருசிரடிபதினாறு அளவென்ப என்பர். வீரசோ. யாப்பு. ௧௧.]

அளவை—1. அளவு; அஃது: எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என நான்கு வகைப்படும். 2. அளவுக்கருவி. 3. ஆராய்ந்தறிதல். 4. எண்ணியளந்தறியப்படுதல். 'ஆசிரி வறுக்கை யாதி யளவையில் கணிகள் ிறி' (கந்தபு. வில்-வதை. உ.௦.) 5. ஒருதருக்க நூல். 6. எல்லை. 'ஐந்தியாண்டென்னுமளவை நிற்ககன்றுழி' (கந்தபு. உமைகயிலை. 49.) 7. சமயம், காலம். 'அன்னதோரளவையில்' (கந்தபு. குமாரசுரி. ௩௨.) 8. தன்மை. 'அதன்பயமெய்தியவளவையான்' (பொருநரா. 92.) 9. நான். 10. பிரமாணம். 'அளவை காண்டல் கருதுவரை யபாவம் பொருளொப் பாறென்பர்' (சி. சி. அளவை. ௧.) [உலகத்துப்பதார்த்தங்களை எண்ணல் எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நால்வகை அளவினால் அளந்தறியுமாறுபோலப் பதி முதலிய பொருள்களைப் பிரமாணத்தினால் அளந்தறிதலினும் பிரமாணம் அளவையெனப் பட்டது.] 11. அறிகுதி. 'இவையளவையாக விடர்க்கடல்கடத்தி' (கம்பரா. பிராட்டி. 29.)

அளவைநூல்—மரக்கால். (திவா.)

அளவைநூல்—தருக்கநூல், அளவைநூல் சொன்னால் கற்றே கற்கவேண்டுதலின்' (குறள். 725. உரை.)

அளவையாடுபெயர் — ஆகுபெயர்வகையுள் ஒன்று; அஃது: எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் அளவுகளுள் ஒன்றன்பெயர் அவ்வளவையுடைய பொருளுக்காய்வரும் பெயர்; கால் என்னும் எண்ண லளவைப்பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட உறுப்பிற்காதல்போல. (நன். பெயரி. ௩௩.)

அளவைவிளக்கம்—பிரமாணங்களை விளக்கும் ஒருநூல். (சி. சி. அளவை. ௧. மறை.)

அளவல்—அளவுதல்.

அளறு—1-3. அளறென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. குழம்பு. 'வனமுலைச்சுண்ணமுமாளும்' (கல்லாட. உ.அ.) 5. குழைசேறு. (கு. சிகண். ௩. உ.அ.) 6. நாகம். 'அளறேழுகோடியுறுவர்' (தணிகை. அகத்தி. உ.அ.அ.) 7. நீர். 'குளிர் பொய்கையளறுநிறை' (பரிபா. 8. 93.) 8. காலிக்கல். 'அளற்றுப்பொடி' (திவ். திருப்பா. 14. வ்யா.)

அளறுதல்—அளிது.

அளறுதல்—1. ஓயாததைத்தல். 2. சிதறி வெடித்தல். 3. நெரிதல். 4. பின்னமாய்ப் பிளத்தல்.

அளறுபடுதல்—1. சேறுதல். 2. நிலைகலங்குதல். 'இராவணனை யளறுபட வடர்த்தா னிடம்' (தேவா. 1026, 8.)

அளாய்நளாய் — பரபரப்பானசெய்கை. 'அளாய்நளாயாய்ப்போகுமது' (ஈடு. 9. 1. 0.)

அளாய்—அளாவிய, கலந்த. 'ஆங்கெலா மகிழுகையளாயவாசமும்' (சிந்தா. கேமச. உக.)

அளாயின — 1. அளாவியவை எனப் பொருள்படும் ஒருவினைமுற்றுப்பலவீன்பாற் பெயர். 'வாளும்வேலும்விட்டளாயினவனைய கண்மயிலே' (இராமா. சித்திரா. உ.) 2. அளாவின் எனப் பொருள்படும் ஒரு பலவீன் பால்வினைமுற்று.

அளாவல்—அளாவுதல்.

அளாவல்—கலப்பு. 'அளாவனாசத்து வத்தையுடையராய்' (ஈடு. 1. 1. 5.)

அளாவு — 1-3. அளாவென்னேவனும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்வினைத்தொகையும்.

அளாவுதல் — 1. (கையால்) அனைதல். 'சிறுகையளாவியகூழ்' (வள். ஈசு.) 2. ஊட்டாடு தல். 3. எட்டுதல். 'மாயிருவிசும்பினையளாவு மன்னவன்-கோயிலே' (கந்தபு. மூவாயி. க.) 4. கலத்தல். 'அட்டதோர்புகைமுகிலளாவிற் றோக்குமே' (கந்தபு. நாட்டு. நட.) 5. சேர்ந்துபற்றல். 6. தடவுதல். 7. துழாவி யாற்றுதல். 8. உசாவுதல். (குறள். 523.)

அளி—1. அருள். 'வலியுந்தெறவனளியு முடையோய்' (புறநா. உ.) 2-4. அளியென் னேவனும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத் தொகையும். 5. அன்பு. 'அடியுநீயினியென மகிழ்ந்தளியுடனளித்தான்' (பாரத. குரு குல. உடு.) 6. எளிமை. 'தாய்த்தாய்க்கொண் டேகுமளித்திவ்வுலகு' (நாலடி. இளமை. டு.) 7. கருந்தேன். 8. கள். 9. காகம். 10. காய். (மூ. அ.) 11. கிராதி. (கிசைச்சொல்.) 12. குளிர்ச்சி. 'திங்களுளளியுநீ' (பரிபா. 3. 67.) 13. கொடை. (கிவாகர. கச. கசக. பக்.) 14. சாந் தம். 'அளிபறமனத்தன்புடையன்பருக்கு' (திருவினா. விடை. உக.) 15. தேன். 16. தேன். 17. மதுரம். 18. வண்டு. 'அளியினுக்

குணவதாந்தேறல்' (கந்தபு. தெய்வ. கடுந்.) 19. விருச்சிகராசி. 20. ஆசை. 'அளியாலிவ் வுர் காணுநலத்தின்' (கம்பரா. ஊர்தே. 83.) [7, 8, 9, 15, 16, 18, 19. அவி.]

அளிகம்—1. கட்டமுகு. 2. நெற்றி. (பிங்.) 3. பொய். [சுவீக: கலு - அலங்கரித்தல். ஷக - ஒரு விசுதி.]

அளிலம்—1. தேனீக்கூட்டம். 2. வண் டிக்கூட்டம். 'இன்னிசைமுரன்மெழுமளி குலம்' (திவ். பெரியதிருமொழி. திருவகிந் திர. இருந்தன். க.) [சுவீக-பு.]

அளித்தல்—1. அரசாளுதல். 'நீதியாலுல களிப்பதேயரசுரந்தநெறியே' (கந்தபு. அவை புரு. ௧௦௨.) 2. அருள்செய்தல். 'அஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சினமின்னையும்' (சிறுபா. உக௦.) 3. ஈனுதல். (மகவாகப்) பெறுதல். 'கார்தார-பதியளித்தமெய் க்கன் னியை' (பாரத. சம்பவ. உக.) 4. காத்தல். 'தோற்று வித்தளித்துப் பின்னும் துடைத்தருடொழில் கண்மூன்றும்-போற்றவெயுடையனீசன்' (சி. சி. க: நட.) 5. கொடுத்தல். 'அறவோர்க் களித்தலும்' (சிலப். கொலை. எக.) 6. சிறுட் டித்தல். 'இத்திறமளப்பில்-காலம்யாவையு மளித்தனனிருத்தலும்' (கந்தபு. அபணைச் சிறைநீ. க.) 7. செறித்தல். (பிங்க. ௩. ௧௦௭.) 8. பங்கிட்டுக்கொடுத்தல். 9. சொல்லுதல். 'முகமனளித்தும்' (கல்லா. 13.) 10. விருப்ப முண்டாக்குதல். 'அளித்தயில்லென்வேந்தன்' (சேவக. 192.) 11. சோர்வைகீக்குதல். 'கொண்டவற் களித்ததோர் குளிர்கொள் பொய்கை' (சேவக. 1622.)

அளித்து—அளிக்கத்தக்கது. (புறப். வெண். 9. 25.)

அளிதல்—1. உருகுதல். 2. குழைதல். 'சோறளிந்துபோயிற்று' 3. கனிதல். 'மேம் பழுத்தளிந்தனகளையும்' (குளா. நகர. கசு.) 4. பிரியமாயிருத்தல். 'மந்தியளிந்த கடுவ னையே நோக்கி' (திவ். இயற். 3. 58.) 5. கலத்தல். 'சிறியார்களோடளிந்தபோது' (கம்பரா. ஊர்தே. 154.)

அளிது—1. அளிக்கத்தக்கது. 'அளிதேர் தானேயதுபெறலருங்குரைத்தே' (புறநா. டு.) 2. இரங்கத்தக்கது. 'அளிதோதானே பாரியதுபறம்பே' (புறநா. ௧௦௬.)

அளித்தம்—அங்கம்.

அளித்தம் — 1. கோபுரவாயிற்றின்னை. 'தெளிபலிக்கனிற்கம்' (சேதுபு. திருநா. ௧௦௨.) 2. கீட்டின் வெளிச்சாலை. [சுவரிந்.]

அளித்திர்—அன்புடைமார். (புற. 182.)

அளிப்பாங்கிதல்—வேலிமீதல்.

அளிப்பு—சிறுட்டிப்பு.

அளிய—அளிக்கத்தக்கன். (ஐங்குறு.)

அளியர்—1. அருளுடையவர், 'வேதவளிய ரிற்செந்த' (இரகு. தேருவந். ௩௬.) 2. அன்புடையோர். 3. ஏழைகள். 'அளியராகிய வமரரும்' (கந்தபு. முதனாட்பா. அ.)

அளியன்—1. அளிக்கத்தக்கவன். 'அளிய னுனமுனையாயிரவன்' (திருமுரு. ௨௮௪.) 2. அன்புள்ளவன், இருபையுள்ளவன். 'பொன்றிவளையின்போலப்பலம்பின்னவழி தெய்வன்னன்' (கந்தபு. அக்ஷி. ௧௯௮.) 3. எளியன், தாசன். 'அவ்வயினையகாண்டற் கமைதலாலளியனென்னுள்' (இராமா. தைலமா. ௨௦.)

அளிகை — பொய்மமை. [சுலீகதா; சுலீக - பொய். தா-தன்மை.]

அளிகம்—1. நெற்றி. 2. பிரியமில்லாதது. 3. பொய். [சுலீக.]

அளிகல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (கு. நிகண். அ. ௧௬.) 2. குலிதல். (பிங்க. ௧௮௫௩.)

அளிகு — 1-3. அளிக்கென்னவனும் தெரிநிலைவினப்பகுதியும்வினத்தொகையும்.

அளிகுதல் — 1. அஞ்சலித்தல். 2. குலிதல். (திவா)

அளிகு—அழகு.

அளிகுவேப்பம்— } அதிகலயம். (மூ.அ)

அளிகுவேப்பு— }

அளிகுதம்—தூதன்.

அளை—1-3. அளியென்னவனும் தெரி நிலைவினப்பகுதியும் வினத்தொகையும். 4. எவ்முதலியவற்றின்வளை. 5. ஏழாமல்வெற்ற மையுறவுகளுனொன்று. 'கல்லனைச்சுனைகிர்' (பன். பெயர். ௪௫. ௨௦௨) 6. குழி. 7. தயிர். 'பாண்டிக்குறறமோதனம்' (கந்தபு. தட்சி யுத். ௫௫.) 8. புற்று. 'பாம்பிளபுகுவதே போல்' (கந்தபு. ஐந்து. ௩௩.) 9. பொந்த, வளை. (ஐங்குறு.) 10. மலைக்குகை. 'அளிக் செய்யுழுவையுமாளியுமுளியமும்' (குறிஞ்சிக். ௨௫௨.) 11. மோர். 'அளவிலையுளவினாப்

சியர்தம்மொடு' (சிலப். கொலை. ௩.) 12. வெண்ணெய். 'அம்புலாங்கடலைத்தநா ளா ரனைக்கன்வன்' (சேதுபு. வினாம. ௭௫.) [அளை-தயிர், வெண்ணெய்.]

அளைகுதல்—அளைதல். [கு-ஒருசாரியை.]

அளைதல்—1. அருந்துதல், அனுபவித்தல். 'அளைவது காம மடுநறவு' (சிந்தா. கேமச. ௧௪௦.) 2. கலத்தல். 'ஊனனைந்தவுடற்குயி ராமெனத்-தானனைந்துதமுவினதண்ணுமை' (இராமா. பள்ளி. ௧௬.) 3. தீண்டுதல். 'வேழத்தங்கம்பிளந்தனைவதல்லாமல்' (சுர்ம பு. வயிரவர்பலி. ௬௬.) 4. தொட்டழுக் காக்கல். 5. புரளுதல். 'தாதனைந்தினவண்டு கன்படு' (நடை. அன்னத்தைக்கண். ௨.) 6. வருடல். 7. குழைதல். 8. துழாவுதல். 'இன்னடிசில் புக்கையுந் தாமரைக்கை' (நள. கலிதொ. 68) 9. தழுவுதல். 'என் னணியார் முலையாக மனைந்து' (திருவாச. 49. 4.) 10. கூடியிருத்தல். 'ஆர்வமொடனை' (தொல். பொருள். 146)

அளைமறிப்பாப்பு— } பொ
அளைமறிப்பாப்புப்போருள்கோள்— } ருள்
கோ னொட்டிணு னொன்று; அது: செய்யு
ளின் இறுதியி னின்றசொல் அதன் இடை
யிலும் முதலிலும் சென்று பொருள்கொள்
ளப்படுவது. 'தாழ்ந்தவுணர்வினராய்த் தா
ளுடைந்துதண்ணேறித் தளர்வார்தாமுஞ் -
சூழ்த்தவினையாக்கைகடலினிந்துநாற்கதியிற்
சுழல்வார்தாமு - மூழ்த்த பிணிநலிய முன்
செய்தவினையென்றேமுனிவர் தாமும் -
வாழ்த்தபொழுதினே வா னெய்து நெறி
முன்னி முயலாதாரே' என்பதிற்போல். (கன்.
பொதுவி. ௬௬. உரை.) [அளை - புற்று.
மறி - மடக்குதல். பாப்பு - பாம்பென்பதன்
விசாரம்.]

அளையெடுத்தல்—1. புரைசெய்தல். 2. வினதொன்றிதல்.

அளைவு — அளைதல். 'இழுதனையொன்று செயலால்' (திருவிளை. அன்னக்குழி. ௧௬.)

அளைவைத்தல்—அளையெடுத்தல்.

அளிகத்தி—திப்பிலி. (மலை).

அளிகம்—1. அளரி. 2. குன்றி. 3. தும்பை. 4. தாளி. 5. கந்தியாவர்த்தம். 6. முருக்கு. 7. வன்னி. 8. வெள்ளெளி. 9. வெள்ளெருக் கஞ்செடி. 10. வேம்பு. (இராசவைத்.)

அற்கல்—அற்பாயுத.

11. அடக்கம். 'அற்கமொன்று முறிவுறள்' (திவ். திருவாய். 6. 5. 4.)

அற்கல்—1. அடைதல். 'பொம்மன்முலை யானாயற்கச் செய்தயாப்பினராகி' (சிந்தா. குணமா. உக0.) 2. அறிவு. 3. தங்குதல். 'வன்னிலமவற்றினிற்கும் வன்குரம்' (தணிகை. நகர. உக.) 4. நிலைபெறுதல். 'அற்குப வாங்கேசெயல்' (வன். ௩௩௩.)

அற்கள்—சூரியன். 'அற்கன்மேல் வரு மெழிலிகளென.' (கந்தபு. கயமுகன்வ. 35.)

அற்கா — நிலையாத 'அற்காவியல்பிற்றுச் செல்வம்' (வன். ௩௩௩.) [அற்காத என்னும் எதிர்மறைப்பெயரொச்சம் அற்கா என நின்றது.]

அற்காமை—1. அறிவினமை. 2. நிலையாமை.

அர்கி—ஓரிலைத்தாமரை. (இராசவைத்.)

அற்குதல் — நிலைபெறுதல், நிலைத்தல், தங்குதல்.

அர்கிரம் — முன்புனிக்காலம். 'அர்கிர மறக்குரால்லர்' (ஐக்குறு. 464.)

அர்கிரை — அற்கிரம். 'அற்கிரைவெய்ய வெப்பத்தண்ணீர்' (குறந். 277.)

அற்பக்கியன் — சிற்றறிவுடையவன். 'அற்பக்கியனாகியசேவற்கு' (குத. எக்கி. உத். ௩. ௮.) [சுலுஜு: சுலு - சிறிது. ஜு - அறிந்தோன்.]

அற்பகந்தம் — செந்தாமரை. [சுலு மஸு: சுலு - குறைவு. மஸு - மணம். மணங் குறைந்ததென்றபடி.]

அற்பகம் — 1. சிறுமை. 2. நுட்பம். [சுலுசு.]

அற்பகேசி—வசம்பு. [சுலுகெஸீ: கெ ஸிநு - மயிருடையது.]

அற்பகேசுநீவாக்கியம் — கர்மாறுவ்டா னக்திராமங்களைச் சொல்லும் வேதவாக்கியம்.

[சுலுசு.தி; வாசு.]

அற்பசி—1. ஐப்பசி. (அக. நி.) 2. அச்ச வின். (அக. நி.)

அற்பகருதி—கருமகாண்டம். [இதுவேதத் தின் ஒருபகுதி. சுலுசு.தி.]

அற்பசோபாட்சிபாகரோகம்—கண்களில் வரும் ஒருவகைச் சங்கரரோகம்; அதி:

கண்களில் அற்பவீக்கமாய்ச் சோபாட்சிபாக ரோகத்தின் குணங்கலாயெல்லாம் உண்டாக் குவது. (சீவரட். உக0.)

அற்பத்தனம்—சிறியகுணம்.

அற்பநம் — திரவியக் குறைவுடைமை. [சுலுயந: சுலு - சிறிய, யந0. செல்வம்.]

அற்பதை — இழிவுத்தன்மை. சுலுதா: தா - தன்மை.]

அற்பப்பிராணன்—1. சிறுமூச்சு. (சப்த சக. ௫.) 2. சிறுமூச்சுடன் உச்சரிக்கப்படும் எழுத்துக்கள்; அவை: ஸம்ஸ்க்ருதபாவையி லே 'க' வர்க்கம் முதலிய ஐவருக்கங்களிலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாம் எழுத்துக்களும், ய ர ல என்பவைகளும். (சப்தசக. ௫.)

அற்பபந்திரம்—1. ஒருவகைத்துளசி. 2. திருநீற்றுப்பச்சை. [சுலுபத்ரு: சுலு. சிறிய. பத்ரு - இலை.]

அற்பபதுமம்—செந்தாமரை. [சுலுபது.]

அற்பம்—1. அணு. 2. இலேசு. 3. இழிவு. 'அற்பமென்னவமராவதியையே' (பாரத. வாரண. ௧௧௧.) 4. சிறுமை. 'பழுநண்ணி யற்பநகும் பரிதிப்படை' (இரகு. திக்கு. ௧௭௭.) 5. நாய். (அக. நி.) 6. பஞ்சு. 7. புகை. [சுலு.]

அற்பமாரிசம்—} சிறுசேர. (மலை)

அற்பமாரிடம்—} [சுலுமாரிஷ.]

அற்பம்—கீழ்மக்கள். அறிவிலாத - வற்ப ரானவர்க்குச் செல்வ மல்லது பகைவேறுண்டோ' (திருவினா. இந்திரன்பழி. ௧௫.)

அற்பம்—மக்கட்படுக்கை.

அற்பநுத்தம்—வாழை. (மலை).

அற்பாசி — ஆறுதாரங்களுள் ஒன்றாகிய விசுத்தியினது பதினாறு பதமதளங்களுள் ஒன்றிலிருக்கும் அதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

அற்பாயு — } 1. அற்பவயசு, குறைந்த அற்பாயுத—} வாழ்கான். 'அற்பாயுதரர்க் கென்றேயமலன்வேதம்' (சீவதரு. பரமதரு. உக.) 2. அற்பவயசுடையவன். 3. குட்டி. 4. வெள்ளாடு. [1, 2, 3, 4. சுலுபாயுஸ்: சுலு - சிறிய. பாயுஸ் - வயது.]

அறிபாஸ்காரம்—பிறமைபணி, அஃ தற்ப
மான ஆதேயத்தைப்பார்க்கிலும் ஆதாரத்
தையற்பமாக்கக் கூறுவது. (ருவ. ௪௨.)

அறிபுதம்—அப்பிதம்.

அறிபுதம்—மிச அற்பம். [அபிபுதம் -
கலு; ஸபயன் - ஒரு விஞ்ஞ.]

அறிபுதம்—கேசபத்தம். 'அற்புத்தியு
மலிந்தன' (நாலடி. இளமை. ௨.)

அறிபுதம்—அபிபுதம் கண்டவகை. (பா. த.
பா. 95)

அறிபுதம்—குரத்துக்கிடையாய். (தை.
தை. ௨௨௫.)

அறிபுதம்—1. அமரு. (திவா.) 2. அச்சரி
யம். அபிசயம். 'அற்புத புத்திரமத்தியளித்
தருளாலே' (திருவாதலு. மந்தி. ௧௬.) 3.
பிதம்பரம். 'சுத்தம் பரமர்புதமெப்பதம்'
(கோ. பி. பி. யா. ௨௨.) 4. ஞானம். 'அற்புத
ஞானம்' (நன். சிறப்பு.) 5. ஆபிரகோடி
(பி. ௨௨௨௭.) 6. ஞானகாரம். [அபி. ௨௨.]
7. கவசத்தொன்று. (திவா.)

அறிபுதம்—கடவுள். 'அற்புதஞாந்தி
தன்னலத்தருண்மைபின்' (நன். சிறப்பு.)
[அபி. ௨௨ - ஞானம். 8-௧௧. 3 - கவி
யுடையோன். ஞானமே மேலியாக உடைய
வன் என்பது.]

அறிபுதம்—1. அம்மாள். 2. ஞானமுடையவர்.

அறிபுதம்—ஒரு வாதகோம்.

அறிபுதம்—1. அச்சரியுதம். 'அற்புத
வகோசர்' (தாயு. கருணா. ௧.) 2. ஒன்பதா
புறவின் காலத்துள்ள இத்திரன். 'வாபத்த
புறவென்பதாமதவினும் வழக்குதக்க
சாவனன் மகோனும் - கோத்தபுகழ்ச்
சுதையுலகுமுதத்திட்டுக் குணமுடையத்
தவனென்றவாரால்' (சு. பி. பி. ௨௨௭.) 3. கடவுள். 'தனிவேற்செங்கையத்
புதம்மன்' (கந்தபு. கந்தவி. ௨௦.) 4.
கம்பகன்.

அறிபுதம்—ஒருவகையோன்; அது:
குழந்தை பிறந்த பன்னிரண்டாண்டிலாவது
பன்னிரண்டாண்டின்பின்வது பன்னிரண்
டாண்டின்பின்வது குழந்தைக்கு அல்லது
தாய்க்கு வருவது. (சேவா. ௨௨௭.)

அறிபுதம்—1. கவனத்தினிடையற்றவு
படுதல். (தொல். பொருள். 260. உரை.) 2.
இல்லாமையாதல். 'ஆனந்தப்பட்டிரந்தான்'
(திவ். இயற். திருவிருத். 29.)

அறிபுதம்—1. அச்சம். 'செற்றியவகாரத்தஞ்
சேனைநன்னுடன்-அற்றியிராக னமர்தன்
மேயினுள்' (கந்தபு. தாரக. ௮.) 2. அவ
மானம். 'அற்றாறாக்கும்பெருமை' (வன்.
௧௮௦.) 3. அழிவு. 'அறிவற்றம்காக்குங்
கருவி' (வன். ௪௨௧.) 4. இல்லாமற்போகு
தல். 'அருந்தவன் றந்தையையற்ற
கோக்கியே' (இராமா. திருவவ. ௪௧.) 5.
உண்மை. 6. குறையு. ௭. 'அற்றியிலாக்
முடன்' (கந்தபு. தெய்வ. ௨௨௭.) 7. சமயம்.
காலம். 'பிறங்குபொற் கதவக்கடிற்ரு -
மற்றகோக்குவன்' (கை. ௩௧. ௨.) 8.
கோர்வு. 'அற்றத்தினனாகியாசுரத்தின்பாற்
போன்' (கந்தபு. அசுரே. ௧௨.) 9. துன்பம்.
'இரத்தோரற்றத்திர்க்கென்' (புறநா. ௧௮௮.)
10. மறைக்கத்தக்கது. 'அற்றமறைத்தலோ
புல்லறிவுதம்மயிற்-குற்றமறையாவழி' (வன்.
௮௪௭.) 11. மெலிவு. 12. வருமை. 'பன்
பிலார்க் கற்றமறியவகையற்க' (நாலடி. 78.)
13. பொய். 'அற்றமின்மையினவலக்கெனார்'
(சேவா. 1764.) 14. லிலகுமை. 15. இடை
கிடை. 'அற்றமில்பெரும்படை' (சேவா. 565.)

அறிபுதம்—முற்ற யற்றுப்போதல்.

அறிபுதம்—1. அறு என்னும் வினையடியாற்
பிறந்த ஒரு தெரிநிலவினமுற்று. 2. இறந்
தோர். 3. நீக்கப்பெற்றவர். 'அவாவற்றார்'
(வன். ௩௪௮.) 4. முனிவர். 5. வறியவர்.
'அற்றாழிபிசிர்த்தல்' (வன். ௨௨௭.) 6.
பின்மை ஒன்றற்கென்றேயொப்படைத்தவர்.
'முதல்வன்பாதத்தற்றாடியார்' (தேவா.
396. 10.)

அறிபுதம்—1. அத்தன்மை. 'அற்றல் விதித்
திங்குடிநிலை' (கந்தபு. உருத்திரர்
கேள்வி. ௭.) 2. அத்தன்மைத்து. 'அற்ற
கின்ற வேலையின்' (கந்தபு. ததிசுயு. ௨௪௧.)
3. அறு என்னும் வினையடியாற்பிறந்த ஒரு
வினையெச்சம். 'உலிபற்ற' (கந்தபு. அக்கினி
முகா. ௭௨.) 4. ஒரு சாரியை. 'அக்கவற்
நிடை' (கந்தபு. நரப. ௭௭.) 5. குறிப்பு
முற்றாகப் பொருள்படும் ஓர் உவமையுருபு.
'அருணிநீர்க்கைத்தற்றே' (வன். ௨௧௮)

அற்றுப்போதல்—அறச்செல்வி.

6. அற்றறுதிப்பட்டி. (புறப்பொருள் வெண். ௧௪௮. பக்.) 7. அதுபோன்றது.

அற்றுப்போதல்—1. இல்லாமற்போதல், 2. இடைமுறிதல், 3. முழுதும் கைவருதல்.

அற்றுவிடல்—கழுவதல். 'இருண்மல-
விக்கமற்றுவிட்டவே' (திருவிளை, அட்ட.௧௭.)

அற்றுநாம்—மரமஞ்சள்.

அற்றேல்—அப்படியானால்.

அற்றை-1. அற்பம். [பலநாளில் வருவன போலாது ஒருநாள் வருவது சிறிதாதலின் அன்று என்பதின் ஆகுபெயராய் அற்பம் எனப் பொருள்பட்டது.] 2. அன்று. 'அற்
றைவெஞ்சுமரில்' (பாரத. பதினே. உ.)
['அன்று' என்பது ஐகாரச்சாரியையும்
வலித்தல்விசாரமும்பெற்று "அற்றை" என
நின்றது.]

அற்றைக்கூலி—1. அந்த அந்த நாளிற்
பெறுங் கூலி. 2. அற்பக்கூலி.

அற்றைநாள்—அந்தநாள், 'யான் காவல்
பூண்ட வற்றைநாண் முதலா' (அரிச்ச.
விவாக. உ௩.)

அற்றைப்பரிசும்—விலைமாதர் ஆடவரிடம்
அன்றன்று வாங்கும் விலை. (மணிமே.
௩௩௮.)

அற்றைப்பிழைப்பு—அன்றன்றுசெய்யும்
ஜீவனம்.

அற்றைவாங்கியம்—சிகழ்கின்ற பஞ்சாங்க
வாங்கிய காலமாகிய இருநூற்றுநாற்பத்தெட்
புத் தினங்களில் எடுத்துக்கொண்ட தின
மாகிய அன்றைத்தினத்துக்கு ஆகிய வாங்கி
யம். இது பின்வருஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும்.
"எல்லையி நினத்தின் மன்னன் ளீடுகுழ் ஞா
மெடுத்துப் - பல்லியோ னிக்கரித்த பலமுத
லாகுஞ்சேடஞ் - செல்விகேழேநீர்மாவென்
றரித்தது விருத்தஞ் சேடம் - சொல்லிடி
லந்தை நாட்டுத் தோன்றும் வாக்கியம
தாமே" (பாரதம். ௬௩.).

அற—1. செய் என்னும் வாய்பாட்டில்
வரும் ஒரு வினையெச்சம். 'போரமலைந்து
வென்ற' (பாரத. பதினே. உ௬.) 2. மிக.
'அறவேதுயர்செய்தனாகாதிகலித்' (கந்தபு.
காசிபு. ௬௫.) 3. முற்ற. 'வகையறச்
சூழாது' (வன். ௪௬௫.) 4. தெளிவாக.
'அறமறக்கண்ட.....அவையத்து' (புறநா.
224.)

அறக்கடவுள்—1. இயமன். 'தொல்லறக்
கடவுளருளுடனளித்த தோன்றறன் றுனை
வரைகோக்கி' (பாரத. நாடுகா. ௩.) [நீதியை
நடத்துவான் என்றலின் வந்தபெயர்.]
2. விதுரன். 'சரிப்புதல்வனுக்குல் லறக்
கடவுளுக்கு முகரயா' (பாரத. வாரண.
௫௪.) [இவன் வியாசருக்கு அம்பிகையின்
நேழியிடத்திற் பிறந்தவன்; இயமனாயிச
மாக அவதரித்தவன் என்றும் கதைபற்றி
வந்தபெயர்.] 3. தருமதேவதை. (குறள்.
204. உரை.)

அறக்கடை—பாவம்.

அறக்கப்போனப்பி—திருநாமப்பாலை.

அறக்கம்—சுக்கு.

அறக்கருணை—அறுக்கிரகரூபமான கருணை.

அறக்கழிவு—உலகவழக்கிற்குப் பொருத்த
மில்லாமை. 'அறக்கழிவுடைபன் பொருட்
பயம்படவரின்' (தொல். பொருள். 218.)

அறக்களவழி—வேளாண்டொழியல்கூறும்
புறத்திறை. (மாதை. 120. உரை.)

அறக்களவேனவி—யாகச்செயல். (சிலப்.
28. 131.)

அறக்கற்பு—மறத்தவீர்ப்பு. (திருவிளை.
அங்கம். ௬.)

அறக்காடு—சுடுகாடு.

அறக்குளாயின்—குரையின்.

அறக்கொடி—உமை. 'அறக்கொடிபாகன்'
[அறம் - முப்பத்திரண்டுவகைத் தருமங்கள்.
கொடி - பெண். முப்பத்திரண்டறங்களையும்
வளர்த்தவளென்பதுபற்றிவந்தபெயர்.]

அறங்கடை—அறன்கடை, பாவம். 'எய்த்
தம் - அறங்கடையிற்செல்லார்' (நீதிநெறி.
௬௫.)

அறங்கூறவையம்—நியாயசபை. 'அறங்
கூறவையத் துரைநூல் கோடி.' (சிலப். 5.
135.)

அறக்காலை—தருமசாலை. 'பிறறச்சாலை
கள் காப்போரும்' (தணிகை. அகத்தி.
௩௪௦.) [அறம் - தருமம். சாலை - வீடு.]

அறச்செல்வி—1. உமாதேவி. 'அறத்
தனிச்செல்விபாவென்பிலேன்' (திருவாதஞ்.
திருப்பெ. ௬௩௨.) [முப்பத்திரண்டுவகை
யறங்களையும் வளர்ப்பவள் என்பதனால் வந்த
பெயர்.] 2. தருமதேவதை. (கு. நிகண்ட. ௬.
௩௬.)

அறம்—அறம்.

அறம்—தந்தரி.

அறமோடாது—கருவிக் கெடுதல்.

அறம்—காட்டுக்கருணை.

அறத்தின் — நியாயபீடம், 'அறத்தின்' கிருப்போரோவ லாடவோடும் போந்து' (கிருவினா, மாமனா. கௌ.) [தவிசு - ஆசனம்.]

அறத்தின்—அறத்திபுரம்.

அறத்தின்செல்லி—தருமதேவதை. (பிங்).

அறத்தின்செய்—பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவ னுடைய தருமன். (சூ. நிகண். உ: கௌ.) [அறம் - இயமன், செய் - புத்திரன்.]

அறத்திநிழித்தி—1. தருமதேவதை. 2. பார்வதி.

அறத்துப்பால் — நான்குபுருடார்த்தம் களில் ஒன்றாகிய தருமநெறியைக் கூறும் பாசம்; அது: ஓரவடிபார் வள்ளுவர் முதலிய தூல்களிலே இல்லறம் அறவறம் என இரண்டாகப் பகுத்துக்கூறப்படும்.

அறத்துநத்தல்—1. உலகப்பற்றை முற்றாக விடல், 'அறத்துநத்தோன்' 2. முற்றாகக் கைவிடல், 'சுன்றறத்துநத்தவன்றையினும்' (பாசத. கிருட்டி. உருசு.) [அற - முற்ற. அறத்தல் - நீக்குதல்.]

அறத்துநத்தோன்—உலகப்பற்றை முற்றாக விட்டவன், சக்கிரபதி, 'வானப்பிரத்த னறத்துநத்தோன்' (சுர்மபு. வருணச். உக.)

அறத்துநப்பு — அறத்துக் கண்மொக எண்ணப்படுங் குணங்கள்; அவை: அழிந் தோகாரிறுத்தல், அறம்விளக்கல், ஐயப் படாமை, பழியைநீக்கல், மயக்கயின்மை, போன்புடைமை, வீருப்பின்மை, வெறப் பின்மை என எட்டு. (சூ. நிகண். கஉ: அக.) 'அறத்துறப்பெய்தினுமன்பினுலறஞ் - சிறப் புறசெய்தலிவ்கரிது'. (பிரபுலிங். இட்ட லிங்க. உஉ.)

அறத்துறை — தருமநெறி. 'அறத்துறை யதித்தே' (பாசவ. 1. 8. 40)

அறத்துக்காப்போன் — அரிகாபுத்திர னுடையான். (சூ. நிகண். க: உக.)

அறத்தோடுநிலை — 1. அறத்தோடுநின்றல். 'ஆற்றறத்தோன்ற மறத்தோடுநிலையே' (அகப்பொ. அகத்தினி. சௌ.)

அறத்தோடுநிலை — கனவை முறையே கெளிப்படுத்திநின்றல். 'தலைவிபுகழ்க்கறத் தோடுநிற்கும்' (அகப்பொ. அகத்தினி. சௌ.)

அறத்தின்—மிருதபாஷாணம்.

அறநிலை—1. பிரமமணம். 2. மறுமுதலிய தூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கி யன ஒழித்தலும் ஆகிய தருமநிலை. (வள். உரைப்பா. பரி.)

அறநிலைப்போருள்—நெறிவழியின்றி தத் தம் நிலையினால் முயன்று பெறும் பொருள். (பிங்கல. எகா. உ.)

அறநிலையறம் — நான்குவருணத்தாரும் தத்தம் வருணநெறியிற் பிறழாது நிலைபெறப் பாதுகாத்தல். (பிங்க. எகா. உ.)

அறநிலையின்பம்—ஒழுக்கமும் குணமும் குலமும் பருவமும் ஒத்த கன்னிகையை அக்கிலிமுன்னிலையில்வேட் டில்லறத்திற்குந்து அனுபவிக்கும் இன்பம். (பிங்க. எகா. உ.)

அறப்பால்—அறத்துப்பால்.

அறப்புறம்—1. அறச்சாலை, 'மடமறப்புற நிரச்சாலை' (கிருவினா. காட்டு. நக.) 2. ஒதும்பள்ளி. (கிவாகா. டு. கூ. பக்.) ஒதுவக்குஞ்சாலை. (சிர்தா. நாமக. சௌ.) 3. தருமத்துக்கு விடப்பட்ட இறையிலி நிலம். 'அடிசில் வைக லாபிர மறப்புறமு மாயிரம்' (சிர்தா. நாமக. சௌ. உரை.) [புறம் - இடம். அறத்திற்குவிடப்பட்ட இடம் என்றபடி.] 4. பாவச்செயல். 'மறத் தினுக்குளாகியின்றவன்மைசெய்வதேயறப் புறத்தினா' புரம்பொடித்த புண்ணியா வெனக்கரை - துறைத்துவெண்டினுள்' (கிருவினா. தண்ணீ. க.) [அறத்திற்குட் படாதசெயல் என்றபடி.]

அறப்பு—அறப்பிபாஷை.

அறம்—1. இயமன். 'அறத்தின்மைத்தன்' [நீதிநெறியைக் கருதும் அறமென்னும்பெயர் ஆகுபெயராய் அதனையுடையானுக்காயிற்று.] 2. கடவுள் அருளிய வேதாசனங்களில் விதித் தனசெய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலும்; மறு முதலிய தூல்களிலே விதித்தனசெய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலுமாகிய ஒழுக்கம். (வள். உரைப்பா. பரி.) இது நான்குபுருடார்த் தங்களுள் ஒன்றாகவும் பெரியோரியல்பேழ னுள் ஒன்றாகவும் சொல்லப்படும். 3. திக்கினை வருவிப்பது. 4. புண்ணியம். 'அறம்பாவங் கள் பெரிதாந்தி' (தணிகை. அகத்தி. நக. உ.) 5. முறைமை. 'அறங்கூர்மறத்தருளால்' (வாண. இள.) 6. சமயம். (சேவக. 544.)

அறம்புநீர்தோள்—அறவினை.

7. அறச்சாலை: 'அறத்துக்குப்புறத்தல்' (தமிழ்லெக்சிகன்.) 8. நோன்பு. (சீவக. 386.) 9. தருமதேவதை. (குறள். 77.)

அறம்புநீர்தோள்—புத்தன். (மணிமே. ௪௪௭.) [தருமநெறியைச்சொன்னவன் என்ற படி.]

அறம்பாடல்—கையறம்பாடுதல்.

அறம்புறம்—முறைமையல்லாதது. [அறம்-முறை. புறம் - பின்.]

அறமறை—வாழை.

அறல்—1. அறித்தொழுகுதல். 'தீம்புளிக் களாவொடுதுடரிமுனையின் - மட்டறனல் யாற்றெக்கேறி' (புறநா. ௧௭௭.) 2. அறக் கப்பட்ட தன்மை. 8. அறதல். 'ஆயிரக்கர மறலும்' (கந்தபு. யாளிமு. ௩௬.) 4. இல்லா மற்போதல். 'அறக்கமாண்டவறவோர்கடுயப் பக்கறலும்' (தணிசை. அகத்தி. ௩௩௪.) 5. நீர்த்திரை. (கிவா.) 6. கருமணல். 'நெடுத் திரைகொழித்ததெள்ளறலோ' (நாட. அன் னத்தைத்த. ௧௧.) 7. சிறுநூறு. (கு. நிகண். ௪. ௫௬.) 8. நீர். 'அறவிற்புடைபெயரு மயிலைத்தறவொருவி' (கந்தபு. சரவண. ௩௩.) 9. மயிர்நெறிப்பு. (பெரும்பாண். 162. உரை.) 10. கலியாணம். (மாறன. பக். 438.)

அறவணைப்பு—ஆதரிப்பு. 'ஐயன்புரியும் அறவணைப்பும்' (பணவிடுதலு.)

அறவர்—1. அறஞ்செய்தலைத்தொழிலாக வுடையவர். 'அறவர்க்கேய்தர விராச்சிய மதனைமுன்னளித்த' (இரகு. தசர. ௪. ௪.) 2. பிராமணர். 3. முனிவர். (கு. நிகண். ௨. ௧.) [அறம்; அர்.]

அறவழக்கம்—தருமோபதேசம். 'அரு ளிருத்த திருமொழியா லறவழக்கங் கேட்டில மால்' (வீரசோ. யாப். 15. உரை.)

அறவன்—1. புண்ணியசொருபனாகிய கடவுள். 2. புத்தன். (கிவாகு.) 3. மதுநீதி யிற் பிறழாதவன். 'அறவனியல்பையோவுன் னகத்தினுக்கிசைந்தசெய்கென் - நிறைவன தருளால் வானின்றெழுமொழிகேட்டுவை பைப் - துறைவனும்' (திருவிளை. தண்ணி. ௩. ௬.) 4. முனிவன். (குடா.) 5. பிராமணன். 'அறவாடிதொடினும்' (பரிபா. 8. 88.)

அறவாக்கல்—அறவிடுதல். [அற - சிக்கற. ஆக்கல்.]

அறவாணர்—சிவன். 'அறவாணர்க்கன் பென்னுமமுதமைத்து' (பெரிபு. வாயி. ௮.)

அறவாழி—1. தருமசக்கரம். 'அருளோ டெழுமறவாழி' (திருநாற். ௫.) 2. மிகுதியி னுற் கடல்போன்ற அறச்செயல். 'அறவாழி யந்தணன்' (வள். ௮.)

அறவாழியந்தணன்—1. அருகன். (கிவா கா.) [தருமசக்கரத்தையுடைய அந்தணன் என்றபடி.] 2. கடவுள். 'அறவாழியந்தணன் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற் - பிறவாழி நீந்த லரிது' (வள். ௮.)

அறவாழியாளவோள்—புத்தன். (மணி மேக.)

அறவாழிவேந்தன்—அருகன். 'வென் றோற்பெருமானறவாழிவேந்தன் விரிபுத்தா மரைமேல்' (சிந்தா. முத்தி. ௨௧௬.)

அறவாளன்—அறச்செயலுடையவன்.

அறவி—1. அறமுடையது. 'பிறவியுமறவி யும்பெற்றியினுணர்ந்த' (மணிமே.) 2. அற வழிநின்றோன். 'ஆசில்கொள்கையறவிபா லணைந்து' (சிலப். புறஞ்சே. ௧௦௩.) 3. பொதுவிடம். (மணிமே. 7. 98.)

அறவிடுதல்—1. அறவாக்குதல். தண்டு தல். [அறவு; இடுதல்.] 2. முற்றாக நீக்குதல். 'அகமென்பது மென்னுதலு முளதுமிலது மறவிட்டு' (நாநவா. மானுவே. ௧௭.) [அற; விடுதல்.] 3. விறல். 'ஆபத்துக்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாரும்' (ஈடு. 3. 6. 9.)

அறவிய—அறத்தோடு கூடிய. (மணிமே. ௧௮.)

அறவியங்கிழவோள்—புத்தன். (மணிமே.)

அறவியான்—அறத்தின்போன். 'அறவி யாற் காறுமுன்றறுமைந்த நாலமிர்தமேந்த' (சிந்தா. குணமா. ௨௭௫.)

அறவிருத்தம்—தருமத்துக்குமாறப்பட்டது. 'குலமார்கொடியறவிருத்தங்குறிப் பத்தழ கோ' (நல். பாட. யபாதி. ௭௫.)

அறவிலை—சுத்தக்கிரயம். 'அறவிலைசெய் தணன்' (திவ். திருவாய். 8. 1. 10.)

அறவிலைவாணிகள்—பொருளை விலை யாகக்கொடுத்து அறங்கொள்வோன். 'இம்மைச் செய்தது மறமைக் காமெனும், அறவிலைவாணிகள்' (புறநா. 134.)

அறவினை—புண்ணியச்செயல். (குறள். 909.)

அறவு—1. அறதல், தொலைதல். 'நிரத வறியாக்கரகத்து' (புறநா. ௧.) 2. அறப்பட்ட இடம். 3. ஆகைக்கம். 'அறவேபெற்று' நன் னன்பர்' (திருவாச. பிரார். ௧.) 4. வெளிகண்ட இடம். [வழக்.]

அறவுபதை—உபதை காண்களுள் ஒன்று; அது: மச்சிரிமதலியோரைப் பரிசோதிக்கு மிடத்து, அவரிடம் புரோகிதரையும் அற வோரையும் லிட்டு, அவரைக்கொண்டு 'இங் வரசன் அறவோனன்மையின் இவனைப் போக்கி அறமும் உரிமையு முடையானொரு வனை வைத்தற்கெண்ணினம்; இதுதான் யாவர்க்குமியைத்தது; நின்குறத் தென்னை?' எனச் சூளுரவோடுசொல்லுவலித்தல். (வள். பூக. பரி.)

அறவுபை — தருமோபதேசம். (அருக் க. ௧௧. 116.)

அறவுபி — கோயாளி ஆரோக்கியமடையுப்படி செவிக்கும் மந்திரம். 2. முடியுமிடம்; அறமிடம், திருமிடம்.

அறவுபு—புடமிடம்.

அறவை—1. உதவியுற்றநிலை. 'அறவை யேன் மனமே கோயிலாக்கொண்டு' (திரு வாச. 37. 6) 2. நீமை. 'அறவைத்தொழில் புரித்து' (தேவா. 1197. 7.)

அறவைச்சிறை—கடுஞ்சிறை. 'ஸம்ஸார மாதிரி அறவைச்சிறை' (நா. 1. 3. 11.)

அறவைச்சோறு — அறாதருணவுக்காகிய அந்தம். (பிங்க. ௧௦௧.)

அறவைப்புதல்—புடமிடத்தல். 'வெள்ளியு மைத்தலைய சிறத்தர்' (சுர்மபு. சுவகண். ௭.) 'அறவைத்தோக்கும் - பொன்னிறத்தர்' (சுர்மபு. சுவகண். ௮.) [அற - களிம்பற.]

அறவைப்புதரியம் — அறாதர்அனியற் காகிய புடைவை. (பிங்க. ௧௦௧.) [அறவை; அறாதர்; துரியம் - புடைவை.]

அறவைப்பிணைக்கூடுதல் — அகாதப்பிரே தத்திற் கீழ்க்கடன்செய்தல். (பிங்க. ௧௦௧.)

அறவைபேன்—அகாதபேன். 'அறவை யேன்மனமேகோயிலாக்கொண்டாண்டு' (திரு வாச. பிடித். ௧.) [என்-ஒரு தன்மைவிசுதி.]

அறவோர்—அறவர்

அறவோர்பள்ளி — 1. அருகர்பள்ளி. 2. உத்தட்டம். 3. 'அறவோர்பள்ளியுடையதோ

படையும்' (சிலப். இந்திர களக.) [பள்ளி - வசிக்குமிடம்.]

அறவோர்—1. அருகன். 'அறிவனறவோ னறிவுவரம்பிகந்தோன்' (சிலப். நாடு. ௧௭௬.) [அறஞ்செய்தலையே தொழிலாகவுடையோன் என்றபடி.] 2. தருமக்குணமுள்ளவன். 3. பிரமன். 4. பிராமணன் 5. புத்தன். 'போதி யணிதிகழ்மீழலறவோன்' (சிலப். நாடு. ௧௨.)

அறவோர்—1. ஒருகோய். 2. மகம் முதலிய கருவிகள் கண்ணிலுபந்துப்பேதப்பட்டிருக் குந்தன்மை. (வழக்.)

அறவர்—1. அறக்கடவுள். 'வழிநின்றற னையருளாய்' (சிந்தா. கேம. ௧௦௧.) 2. அறம். 'அறனெனப்பட்டதேயில்வாழ்க்கை' (வள். ௭௧.) [இங்கே மகரத்துக்கு னகரம் போலி.] 3. இயமன். 'அறனுல்வந்த மைத் தன்' (பாரத. ௧௭௭. ௩௮.) 4. வேள்விமுதல் வன். (பரிபா. 3. 5.)

அறவர்கடை—பாவம். 'அறவர்கடையின்றரு ளெல்லாம்' (வள். ௧௭௨.) [அறத்தினிக்கப் பட்டமையின் அறன்கடையென்றார்.]

அறவோர்—பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவ ளாகிய தருமன். 'ஆல்வரும்புரலித்திண்டே ரறன்மகனதுசரான - நால்வரும்' (பாரத. இராய. ௬௬.)

அறவளித்துணைத்தல் — அறக்கிழவனை யன்புசெய்தல். (தொல். பொரு. ௨௭௦.)

அறவில்பால்—தீவினை. (ஐங்குறு.)

அறவிலாளன்—தருமயில்லாமையையுடையவன். (ஐங்குறு.)

அறவையம்—காட்டுக்கருணை.

அறவேம்படை — 1. தருமம்போதிக்கு மிடம். 'அறவோர்பள்ளியுமறவேம்படையு ம்' (சிலப். இந்திர. ௧௭௧.) [அறன் - தரு மம். ஒம்பு - காத்தல். அடை - அடுத்தது.] 2. தருமம் பாதுகாக்கை. (சிலப். 5. 179.) 3. தருமம் பாதுகாக்குமிடம். (சிலப். 5. 179.)

அறட்டுப்பிராட்டு—போதியதும் போதா ததுமானது. (திவ். திருவிருத். 23. வ்யா.)

அறம்பை—அம்பை.

அறம்—1. தியதன்மையுள்ளது. 2. இடக் குப்பண்ணுகிற குதிரை. (அசுவசா. 139)

அறமை—1. கவித்தும்கை (மலை.) 2. அறல் என்பதன் எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்.

அறியும்—ஆறுபிரம். (தொல். எழுத். 469. உரை.)

அறவிலை — அளவுக்குமேற்பட்ட விலை. 'நடந்துகொள்ளுநர்க்கறவிலைபகர்ந்து நான் மாட - மிடைந்த வீதியுங் கவலைபு முடுக்கரு மிடைந்து' (திருவின. விறகு. ௧௭.)

அறவிலைக்காலம்—கருப்புக்காலம்.

அறவுதல் — அடித்தல். 'மத்திகையினு லறவு' (சீவக. 703.)

அறி—1.3. அறியென்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அறிவு. 'அறிகொன்றறியானேனினும்' (வள். ௬௩௮.) [இது முதலிலைத்தொழிற்பெயர்.]

அறிக்கை—கடுக்காய்.

அறிக்கை—1. அறியும்படி பண்ணப்பட்ட காவற்செயலாகிய கட்டுப்பாடு. (வழக்.) 2. அறிவித்தல். 'தானறவுயர்ந்ததுன்பந்தனை நினக்கறிக்கைசெய்ய' (வேதாரணியபு. மண வாள. ௩௩.) 3. குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கை.

அறிக்கைப்பந்திரம்—1. காவற்செயலாகிய கட்டுப்பாட்டையறிவிக்கும்பந்திரம். (வழக்.) 2. விசேடகாரியங்களை யறிவிக்கும்படி எழு தப்படும்பந்திரம். 3. வேள்வித்துணையினர், புரோகிதர், ஆசாரியர் முதலான தக்கோர் களுக்கு அரசர் அமைப்பிதுவென்று காரியங் களை அறிவித்தற் கெழுதப்படும் இலிகிதம். (மிருதிகர். ௩௬.)

அறிக்கைப்பந்திரிகை—அறிக்கைப்பந்திரம்.

அறிக்கையுடல் — அறியப்பண்ணுதல்.

அறிக்கண்ணி—எருக்கங்கிழங்கு.

அறிக்கரி — பிரத்தியக்ஷசாட்சி. 'அங்கிபங் டெவுள் அறிகரியாக' (தொல். பொரு. 142. உரை.)

அறிக்குவி—1. அறிதற் கருவியாகிய ஞானேந்திரியம் முதலியன. 'அறிகருவி யணையா' (சிவப்பிர. உ: ௧௫.) 2. சுத்தத்தன் னம். (சிவப்பிர. உரை. சிதம்பர.)

அறிக்கலாதர் — அறியவன்மையில்லாதார். 'செய்வதொன்றறிகலாதார்' (பெரியபு. திரு ஞா. ௭௧௨.) [சில்-ஆற்றலையுணர்ந்தும் ஓர் இடைநிலை.]

அறிகுதல்—அறிதல். 'மாயனுமெனைத்தா னறிகுதல்' (பாகவத. உபதேச. ௭௨.) [கு-ஒரு சாரியை.]

அறிகுதி — ஒன்றனை யறிவிக்கும்பொருட் டமைக்கப்பட்ட அடையாளம். 'தின்கண் மாட் டறிகுறியொன்று செய்துவைத்தன ரால்' (காஞ்சிப். ௩௧௩. அறி.) [“ஒருதல் வேண்டும்” இதன்கண் ஓகாரம் அப்பெறுத் தமையை அறிவித்தற்கு, ஓகாரம் அறிகுறி.] அறிகை—அறிதல்.

அறிகா—பெருவரைமீன்.

அறிஞர் — 1. அறிவுடையோர். 'அறிஞர் குழவிலைக்-கோல்வளை மகளிர் பாற் கூட்ட மொத்ததே' (கந்தபு. நாட்டு. ௯.) 2. புலவர். 'ஆளசொற்றமிழ்வல்ல வறிஞர் முன்' (கந்த பு. அவையட. உ.) 3. முனிவர். (கு. நிகண். உ: உ.) [அறி; ஞ்-ஓர் இடைநிலை. அர் - ஒரு விசுதி.]

அறிஞன் — 1. அறிவுள்ளோன். 'அன்ன காலையில்வீரவாகுப்பெயரறிஞன்' (கந்தபு. வச்சிரவா. ௬௬.) 2. புத்தன். 3. புதன். (கு. நிகண். ௧: ௩௬.) 4. புலவன். 5. முனிவன்.

அறிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. மிளகு. 3. வேம்பு.

அறிதல் — 1. உணர்தல். 'வல்லறிதல் வேந்தன்றெழில்' (வள். ௫௮௨.) 2. நினைத் தல். (பிங்.) 3. மதித்தல். 'யாமறிவதில்லை' (குறள். 61.) 4. அனுபவித்தல். 'கண்டுகேட் டுண்டியிர்ந்துற்றறியுமமபுலனும்' (குறள். 1101.) 5. பயிவாதல். 'களவறிந்தார்நெஞ் சிற்காவு'. (குறள். 288) 6. நிச்சயித்தல். 'அழிபடலாற்றலறிமுறையேன்று' (பு. வெ. 8. 19.)

அறிதுயில் — அறிவுகுன்றாதுசெய்யும் நித் திரை, யோகநித்திரை. 'அணிகிளராவின்றி துயிலமர்ந்த-மணிவண்ணன்' (சிலப்பதா. ௬.)

அறிதுயிலமர்ந்தழர்த்தி — விட்டுணு. (கு. நிகண். ௧: ௧௯.)

அறிநன்—அறியவல்லன். 'கோடியார் தலைவ கொண்ட தறிந்' (பொருகரா. ௫௭.)

அறிப்பலம்—திப்பலி. (மலை.)

அறிப்பு—உணர்கை. 'நினைத்தவர் சிந்தையு ளறிப்புறமுதாயவன்' (தேவார. திருவே கம்பம். திருக்குறள்தொகை. ௪. திருநாவு.)

அறிபொருள்வினா—தன்னால் அறியப்பட்ட பொருளையே அறிவொப்புக்காண்டல் முத லிய பயன்நோக்கி ஒருவன் வினாவுவது. (தொல். சொல். கிளவி. ௩௩. சேனா.)

அறிமடம்—1. தான்கூறுவது அறியும் அறிவில்லார்மாட்டுத் தான் அறிந்தும் அறியா நான்போன்றிருத்தல். (சூ. நிகண். அ: ௫௦.) 2. விஷயாபிப்பருவத்து நிகழும் அறியாமை. (தொல். பொரு. 264. உரை.)

அறிமுகம்—1. முன்கண்டறிந்த முகம். 'அறிமுகம்பிற காண்கிலே னடுத்த ஐராதியேன்' (சேதுபு. விதம. ௧௯.) 2. பழக்கம்.

அறியல்—1. அறிதல். (சி. சி. அளவை. ௫. சிவஞா.) 2. முயற்சி.

அறியவாறு—அறியவிரும்பியது. (தொல். சொல். கா. சேனா.)

அறியாதுடம்படல் — தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; அது: தான் ஓடிய இலக்கணத்தின் வேறபட வருவன தான் அறிந்திலனாக்கதி அதன் புறத்துச் செய்வதோர் புறனடை. 'கிளத்தவல்லவேறபிறதோன்றினும் - கிளத்தவந்தியலா லுணர்ந்தனர்கொளவே' என் பது போல்வது. (தொல். பொரு. ௬௬௬.)

அறியாமை—1. அறியாத தன்மை. 'அறிவிலிற்சிறியநிராசரித்தறியாமையாலும்' (தணிகை. கிராட். ௧௦௪.) 2. சூனவமலம். 'அறியாமையில்கட்டுணலுற்ற தென்னாண்மை' (வைராட். சதக. தோத்தி. ௪௩.) 3. சூன்மா சூனவமலத்தான் மறைப்புண்டு மயக்கமற்றிருக்குத் கேவலாவத்ததை. 'அறிவானையுலகத்தி' (சி. சி. அ: ௩௦. 'மறை.) கருவிகளெல்லாம் நீங்கி ஒன்றும் அறியாமற் பிடக்கிற அறிதாவத்தை. (ஷெ நிரம்ப.)

அறியாறு—அறிதற்கரிதாய அறிவு. 'உருவொன்றறியா-வறிகையறிந்த' (ஒழிவி. அறவு. உரு.)

அறியாவினா—தான் அறியாததொன்றை அறிதற்கு வினாவும் வினா. (இலக்கணவிளக். ௨௦.)

அறியார்—அறிகிறவர்கள். 'அறியுசராலி போலு மன்கண்கள்கணையும்' (சிந்தா. ௧௪௧. ௧௬.) அறி; உ - ஒரு சாரியை. க் - ஓர் இடைசிறி. அர் - ஒரு விகுதி.]

அறியர்—1. அறிவார் எனப் பொருள்படும் ஒரு முற்றுவன். 2. கம்மாள். (திவாகா. உ.) 3. கல்ல அறிவுடையோர். 'அறிவர் தேர் குறிம்' (கந்தபு. மார்க்கன். ௨௫௩.)

அறியர்சிறப்பு — இறைவர்பூசகை. 'கந்தருக்கு சிலகருக்காத் தவமறிவர் சிறப்பிச்

நான்கும்' (சிந்தா. கேமசு. ௧௩௪.) [அறிவர் - இறைவர். சிறப்பு - பூசை.]

அறிவான்—1. அருகன். 'அறிவானியன்றே' (சிந்தா. பதுமை. ௮௧.) [அறிவுக்குவான் என்றபடி.] 2. அறிவிற்கிறந்தவன்.

அறிவாழி—1. கள்ளு. 2. பிசாசம். [அறிவு; அழி - அழிப்பது.]

அறிவறிவாக — விவரமாய்த்தெரிந்து கொள்ளும்படி. 'மரியாதைக்கும் அறிவறிவாக விசாரித்து' (கோயிலேர். 42.)

அறிவறை—1. அறிவற்றவன்-வன்-து. 2. அறிவற்றதன்மை.

அறிவறைபோதல் — அறிவுகீழ்ந்துப் போதல். (சிலப். 20. 25.)

அறிவன்—1. அருகன். 'அறிவனறவோன்' (சிலப். காடு. ௧௪௬.) 2. அறிவுடையோன். 'அந்தமில்லிவனாவணங்கி' (இராமா. மந்திர. ௧௨.) 3. உத்திரட்டாதி. (விமேசுர. ௧௬. உரை.) 4. கடவுள். 'அநாதியேயமலனாய வறிவன்' (சி. சி. அளவை. ௧௩. மறை.) [எல்லாம் அறிகிறவன் என்றபடி.] 5. கம்மாள். (திவா.) 6. சிவன். 'அறிவனேயமுதே' (திருவாச. திருச்சதகம். ௫௦.) 7. செவ்வாய். (பிங்க. உரு. 8.) 8. புத்தன். (பிங்.) 9. புத்தன். (திவா.) 10. விட்டுணு. 11. வியாழகுரு. 'அல்லலுற்றறிவன்றன்னேத் தேடுவா னுயினுனே' (திருவினா. இந்திர. ௫.) 12. கணி. (கவித். 39.)

அறிவனாள் — உத்திரட்டாதி. (திவாகா.)

அறிவாகான் — ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளவன். [அறிவு; ஆகாம்-இருக்கை.]

அறிவாளர் — அறிவுடையோர். 'செஞ்சொலறிவாளர்' (இராமா. நாகபா. உரு. ௨.)

அறிவாறி—அறிவுடையவன்-வன்.

அறிவிகை—அறிவிப்பு.

அறிவித்தல்—1. அறியச்செய்தல். 'அத்தகு கடவுடன்னையறிவிக்குஞ்ஞாவன் யாவன்' (குத. முத்தி. ௧. உரு.) 2. பிரசித்தஞ்செய்தல். [வி - ஒரு பிறவினைவிகுதி.]

அறிவிப்பு-அறிவித்தல்; பிரசித்தஞ்செய்தல்.

அறிவிலார்—1. அறிவில்லாதவர். 2. புல்லறிவாளர். 'அறிவிலார்தாந்தம்மைப் பிழிக்கும் பிழை' (வன். அசுரு.)

அறிவிலி—அறுகு.

அறிவிலி—1. அறிவில்லாதவன். 'ஆதியாதவி னறிவிலி யடங்குதி பென்றான்' (இராமர், மந்தரை, ௧௭௭.). 2. அறிவில்லாதவன். 'அறிவிலியுடனே' (பாகவ, சிந்து, ௨௬.) அறிவிற்பரிந்தான் — தோழன். 'அறிவிற்பரிந்தா னகத்தினோடும்' (சிவதரு, பாவ, ௩௩.).

அறிவிரு—அறுவகை வினாக்களுள் ஒன்று; அஃது; ஒருவன் தான் அறிந்தபொருளைக் குறித்த வினாவுதல்; ஆசிரியன் மாணாக்க னிடம் வினாவுவதுபோல்வது. (நன், பொது வி, ௩௪, ௨௭.)

அறிவிநம் — அறிவுக்குறைவு. [ஹீனம்- குறைவு.]

அறிவிநன்—அறிவுக்குறைவுடையோன்.

அறிவு—1. அறிதல். 'அறிவுறுப்பொருளோ வீசன்' (சி. சி. கூ. ௧.) 2. அறிதற்கருவி யாகிய இரத்திரியம். 'அறிவுடல்சிறந்த யான்மா' (சி. சி. ச. ௨௬, ஞாநப், மறை.) [மேற்கூறியசெய்யுளில், 'அறிவு என்பது விஞ்ஞானாதந்தமயகோசமரிகிப், காரணசரீ ரம் என்பர் சிவாக்கிரயோகியர்.] 3. அறிய வேண்டியது. 'அறிவறிந்தமக்கட்பேறு' (வள், ௬௧.) 4. இயல்பாகிய அறிவேகூடிய கல்வியறிவு. 'தம்மிற்றம்மக்காறிவுடைமை' (வள், ௬௮.) 5. ஞாநசத்தி. 'நசுநருளிச்சை யறிவியற்றல்' (சி. சி. பாயிர, ௨.) 6. புத்தி. 'எதிரதாக்காக்குறிவினர்க்கு' (வள், ௪௨௬.) 7. பொறியுணர்வு. 8. ஆன்மா. 'அறிவுரு வதனோடறித்தமன்மையும்.' (ஞான, 44, 5.)

அறிவுகேடள்—ஞானமற்றவன். (ஈடு.)

அறிவுகோளுத்தல் — பேராதித்தல்.

அறிவுதடு — நினைத்திருக்கத்தக்கதாகச் செய்யுஞ்செயல். [குடு-சுடுதல்.]

அறிவுடைமை — உண்மையறிவுடையனாகு தல். (வள், அதி, ௪௩.)

அறிவுணர்ந்தல்—அறிவுறுத்தல்.

அறிவுநூல்—ஞாநசாத்திரம். 'அறிவுநூல் கல்லாத' (நாலடி, 140.)

அறிவுமடம்—தான்கூறுகின்றவற்றையுண ரும் அறிவில்லார்காட்டுத் தானும் அறியா தான்போன்றிருத்தல். 'அறிவுமடம்படுதலு மறிவுநன்குடைமையும்' (சிறுபா, ௬.)

அறிவுவாய்பிகந்தோன் — 1. அருகன். 'அறவோனறிவுவாய்பிகந்தோன்' (சிலப்,

நாடு, ௧௭௬.) 2. வாய்புகடந்த அறிவினை யுடையோன்.

அறிவுறல்—அறிவுறுத்தல். 'நாமறிவுறவிற் பழியுமுண்டோ' (குறிஞ்சிப், ௨௨.). [அறி வுறு; ஆல்.]

அறிவுறுத்தல்—1. தெரிவித்தல். 'சான்றி ருமக்கொன்றறிவுறுப்பென்' (கலித்தொகை, ௧௩௬.) [உறுத்தல்-உற்செய்தல்.] 2. அறிவு புகட்டுதல்.

அறிவுறுதல்—1. அறிதல். 2. துயிலெழு தல். 'சீரிய சிக்கமறிவுற்று'. (திவ், திருப்பா, 23.)

அறிவை — ஞானம். 'அறிவையென்னு மமுதவாறு' (திவ், பெரியாழ், 5, 4, 2.)

அறு—1. 3. அறு என்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயரின் விகாரமாய்ப் பிறிதொருபெயர்ச்சொல் தொடர வருவது. 'அறுமுகமுடையவோரமலன்மாக்கதை' (கந்த பு, அவையட, ௧.)

அறுங்கை—அறுத்தல்.

அறுகடி—அறுகுபற்றியநிலம்.

அறுகரிசி—அக்கதை, விவாககாலத்திலே நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் சாத்தும் அறுகம் புல்லோடு கூடிய அரிசி. 'சென்னி-திருத்த முறுமறுகரிசியிட்டு' (திருவாண, கோச், ௧௩.)

அறுகழி—கீரற்ற கழி. (ஐங்குறு.)

அறுகால்—1. அறுகிறபொழுது, இல்லாத போது. 'அரிக்கிணக்கிசைப்பூதுங் - குழவி சையறுகால்' (அருணாசல, திருக்கண், ௪௫.) 2. தேனீ. 3. வண்டு. 'அறுகாற்பேடிசை பாடும்' (திருவிளை, பாயிர, ௩௦.) 4. பாம்பு. (திருவிளை, பாயிர, ௩௦.)

அறுகாழி — மோதிரவகை. 'கையுமறு காழியுமான வடிவை'. (ஈடு, 8, 10, 6)

அறுகிடுதல் — விவாகத்தில் அறுகிட டாசேர்வதித்தல். 'மங்கைக்கறகிடவந்துகின் றார்' (தமிழ்கா, 50.)

அறுகரை—அறைக்கரை. 'சேம்பறகரை' (தைல, பாயிர, ௫௮.)

அறுகு—1. ஆன்புலி. 2. ஆளிவிதையனாத் துப்பிழிந்த ரசம். (இராசவைத்.) 3. ஒரு புல்லு, 'அறுகுநீம்பமடிசிலரிசன்ம்' (கந்தபு,

அறுதுகள்—அறுதி.

திருக்கல். ௩. ௩.) 4. சிங்கம். 'வாயி - லறுகு
சூழ்நீராத்தெற்றியில்விடந்தொறும்' (திரு
விமா. எல்லாம்வ. எ.) 5. யாழை. 6. யாழை
யாளி. 'அறுகுமாழகத்தண்ணல்' (கந்தபு.
யாளிமுக. ௩. ௩.)

அறுதுணை—கடவுள். [அறுகுணங்களுள்
எவன் என்றபடி. அவ் வாறுகுணங்கள்:
பூசுவரியம், விரியம், புதம், திரு, ஞானம்,
வைராக்கியம் என்பன.] இவ்வாறுகுணங்
கட்கும் பதம் என்னும் பெயருண்மையாற்
பகவனென்பர். (வன். க: ௧, குறிப்புரை.)

அறுதுநாக—சிறுதாசக.

அறுதுறை—கவந்தம். 'ஆடின வறுகுறை
யல்கைகளுடவின்று' (பாரத. சிவாத. ௧௪௧.)
[தலையற்ற உடல் என்றபடி.]

அறுதை-1. அறுகம்புல். 'அறுகையுடுகெரிஞ்
செயுமடரிந்து' (மணிமே. ௧௨-காதை. ௧௦.)

2. அறுதல். 3. ஒரு குறுநிலமன்னன். (பதிற்
றுப்பத்.)

அறுநேயம்—புறகோணப்பட்டவடிவம்.
'தன்பிறைமூன்றுகோணத்தகுவறுகோணம்
வட்டம்' (சி. சி. உ: ௧௭.)

அறுசமயம் — அறுவகைச்சமயசமூகம்.
அவையாவன: சைவம், வைணவம், சாக்தம்,
சௌரம், காணபத்யம், கௌமாரம் என்பன.

அறுநாள்—இனிய ஓசைதரும் யாழ். (திவா.)

அறுகவை—ஆறுசுவை; அறுவ: கைப்பு,
தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு,
துவர்ப்பு என்பன. 'அறுசுவையுண்டி யமர்ந்
தில்லாளுட்ட' (சாலடி. செல்வநிலைபாமை. ௧.)

அறுத்தல்—1. அரிதல். 'வாளினிலறுத்து'
(கைட. காட்டு. ௧௦. உரை.) 2. அழித்தல்.
'அரக்கர்கோளை வேரோடு மறுத்தவாறும்'
(கம்பு. அறுக்கி. ௧௦.) 3. அறுத்துச்செய்
தல். 'செங்கலறுத்தான்' 4. இல்லாமற்செய்
தல். 'அல்லலறுத்தாகத்தமாகியதே' (திரு
வாச. ௧) 5. தீர்மானித்தல். 'இதனெய்த
வாமெனவுணத்தினறுத்தவர்போல்' (தணி
கை. காட்டு. ௧௨௩.) 6. காணையறுத்தான்
என்பதிற்போலச்சிறிதும் இழவாமல் முதலே
யாபிதம் கிணையையாயினும் இருகறு
செய்து வேறபடுத்தல். (தொல். சொல்.
௭௨. சேனா) 7. விரிதோண்டல். 8. வெட்டு
தல். 'மாழகைகளோ-ராயி ரத் தன்னை யு
மறுத்தவிட்டியே' (கந்தபு. யானிமு. ௩௩.)

9. ஊடறுத்தல். 'விசம்பறுத்திழிந்து' (சேவக.
3055) 10. சேணித்தல். 'ஆரவுண்டறுக்க
லாற்றாது' (சேவக. 2839). 11. வெல்லுதல்.
'ஆடுகிறை யறுத்த நரம்புசே ரின்குரல்'
(பதிற்றுப். 43. 21) 12. இடைவிடுதல்.
'அகைப்புவண்ணமறுத்ததுத்தொழுக்கும்'
(தொல். பொருள். 544.) 13. நீக்குதல்.
'தடையறுத்துக்கொடுப்போன்' 14. பங்கிட்டுக்
கொடுத்தல். 'அற்றார்க்கறுது வநிந்தோ
ரும்' (பிரமோத். 18. 37) 15. வருத்துதல்.
அறுத்திசைப்பு—வேற்றிசைகலந்துவரும்
ஒருவகை யாப்புபுறமு. (யாப். வி. 95. பக்.
403)

அறுத்திடல்—அவாவறுக்கை. (குடா)

அறுத்துக்கட்டல்— { கணவன் இறந்த
அறுத்துக்கட்டல்— { பின் மறுதலி
கட்டி மணத்தல்.

அறுத்தழறி—மனையியைத் தள்ளிவிடுகை.
அறுத்துதாங்கல் — 1. வரையறுத்துச்
சொல்லுதல். 2. பிரித்துச்சொல்லுதல்.
(திருக்கோ. 272. உரை.)

அறுத்தோடி—அரித்தோடும் நீரோட்டம்.

அறுதல்—1. அறுத்தது. 'அறுதற்சயிறு'
2. இல்லாமற்போதல். 'அல்லலோடருவினை
யறுதலாண்மையோ' (தேவார. திருவெண்
காடு. ௧௧. திருகு.) 3. ஒன்றுக்குக்கூடாத
வன், ஒன்றுக்கும் உதவாதவன். 4. கைம்
பெண். 5. தூல் கயிறுமுதலியன இருக
று தல். 'கோடுபொரதசாபநாணறுகுமில்
வோதை' (இரகு. யாகப். அள.) 6. பிரயோசன
மில்லாததல். 'உறினட்டறினோரு உமொப்
பில்லார்' (வன். அக௨.) 7. தீர்தல். 'அற்ற
காரியம்' (சிலப். 17. முன்னிலைப்பரவல். 2.
உரை.) 8. தங்குதல். 'மணிமாரிலத்தற்ற
தோர் கோதையின்' (சேவக. 226.) 9. கட்டுச்
செய்தல். 'பேணித்தம்மோடற்றவருக்கறு
தோரும்' (உத்தராரா. திக்குவி. 55). 10.
பாழாதல். (பு. வெ. 3. 15. கொளு.)

அறுதல்—அமங்கலி, விதவை. 'அறுதலி
மகனாக் கைமெலாஞ்சேட்டை' [மங்கலியம்
அற்றவன் என்றபடி.]

அறுதி—1. இல்லாமை. 2. முடிவு. 'அறுதி
யாகவின் றருஞ்சமர் முடித்தமென்று' (பா
ரத. பதினெட்ட. ௧௪௬.) 3. சொந்தம். 'செம்
மகன்கரியோற்கறுதியாக' (கல்லாட. ௧௮.)

4. திர்ப்புலி. 'அறுதியிதென்றுகொண்டு' (திருவாலவா. 46. 82) 5. நாசம். 'அறுதியிலரனே' (சி. சி. க. ௩௩. சிவாக்.) 6. நிச்சயித்தல். 'மேவுகதையாற்செய்திவிடுவெயுலகென்றறுதிவரும்' (ஞானவா. அயிர். உ.) 7. நீக்கம். 'அறுதியிலாததுயர்க்கடலின்' (காஞ்சிப். பன்னிரு. ௨௩.) 8. வரையறை. 'காடுமன்னுநின்புதல்வருக்கறுதிசெய் காலமோகழிந்தன்று' (பாரத. உலாக. ௧௩.) 9. விக்கிரயச்சிட்டு. 10. வரை. 'அன்றுமுதலின்றுதியா' (திவ். திருவாய். 4. 10. 9)

அறுதிக்கறை—நிலக்களைச் சமுதாயத்தில் வைக்காமல் தனித்தனியாய் உரிமையுள்ளவர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பெறும் முறை.

அறுதிக்கறைநடை — வருடாந்தரநெற் கணக்கு.

அறுதிச்சாதனம்—உராயபத்திரம்.

அறுதிச்சீட்டு—அறுதிச்சாதனம்.

அறுதிச்சொல்—உறுதியாகச்சொல்லுகிற சொல்.

அறுதிப்பங்கு — சமுதாயத்திலில்லாத சொந்தநிலம்.

அறுதிப்பரியட்டம்— } கோயில்மரியா

அறுதிப்பரியட்டம்— } தையாகத்தலையிற்

கட்டிக்கொடுத்துவிடும் பட்டு. (வைஷ்ணவ)

அறுதிப்பாடு—முடிவுபெறு.

அறுதியிடல் — 1. காலங்குறித்தல். 2. நிச்சயித்தல். 'புதிக்கத்தக்கவிடயங்களைபறுதியிட்டுப்புகிப்பதுஞ்செய்து' (சி. சி. உ. ௩௩. நிரம்ப.) 3. முடிவுக்குக்கொண்டுவருதல்.

அறுதியுறுதி — ஒருவன் தன்பொருளை வேறொருவனுக்கு விலைக்குக் கொடுத்தலையெழுத்தில் அமைக்கும் பத்திரம்.

அறுதொழில்—1. அறுவகையானதொழில்; அவை: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல். அந்தணரறுதொழிலென்றும், ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைப்பிறல், பொருத்திடல்: அரசாறுதொழில் என்றும். ஓதல், வேட்டல், பொருத்திடல், ஈதல், பசுக்காத்தல், ஏறுதல்: வைசியாறுதொழில் என்றும், முதன்மூவர்க் கேவல்செய்தல், பொருத்திடல், உழுதல், பசுக்காத்தல், குயிலுவத் தொழில்செய்தல், காருகவினைகளைக்கலை:

குத்திராறுதொழில் என்றும் சொல்லப்படும். 2. உழவு, சிற்பம், தொழில், வரைவு, வாணிகம், வித்தை: என்னும் இவ்வாறையும்கூடாநாணமாக அறுதொழில் என்பர்.

அறுதொழிலோர்—முற்கூறிய ஆறுதொழிலுடையோராகிய பிராமணர். 'ஆயன் குன்றமுறுதொழிலோர் தூன்மறப்பர்' (வன். ௩௬0.)

அறுந்தருணம்— } 1. உற்றசமயம். 2.

அறுந்தருவாய்— } அவசரசமயம்.

அறுந்தோகை—சேடமின்றிப்பிரிக்கப்படும் எண். 'கரு' ஆகிய எண் ஐந்தாற்பிரிக்க அறுந்தோகைபாகும். (கணக்கதி.)

அறுப்பன்பூச்சி — தானியப்பூச்சிவகையிலொன்று.

அறுப்பு — 1. அரிவியறுத்தல், கதிரறுத்தல். 'அறுப்புக்காலம்' (வழக்.) 2. அறுத்ததுண்டு. 3. அறுத்தல். 'அச்சமார்தலையறுப்புண்டான்' (சி. சி. பர. பாஞ்ச. மறு. ௩.) 4. ஆட்சேபிக்கை. 5. தாலியறுத்தல். 6. மாமுதலியவற்றின் அறுவாய்.

அறுப்புக்காலம் — அரிவெட்டுங்காலம், கதிரறுக்கும்பருவம்.

அறுப்புக்கூலி—1. கதிரறுக்குக்கூலி. 2. மாமுதலிய அறுக்குக்கூலி. 3. விதவைக்குக் கொடுக்கும் ஜீவனம்சம்.

அறுபகை—ஆறுவகையான உட்பகைகள்; அவை: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பன. 'ஐம்புலனை யடக்கின்றறுபகைதூந்து' (காஞ்சிப். திருமேற். ௬.)

அறுபடுதல்—அறுக்கப்படுதல்.

அறுபத்துநாலுக்கலை — 1. அக்காலிக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாக்கிரணம், நீதிசாத்திரம், கோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், சஞ்ஞசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிசாசம், காலியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், கலகம், சிருத்தம், சந்தப் பிரமம், வினை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரத

பரிட்சை, கசபரிட்சை, அசுவபரிட்சை, இரத் தினபரிட்சை, பூமிபரிட்சை, சங்கிராமலிலக் கணம், மல்லயுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாட ணம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகணம், வரிகாணம், இரசவாதம், காந்த ருவவாதம், பைல்லவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், கட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பாகாயப் பிரவேசம், அதிருசியம், இத்திரசாலம், மகேத்திரசாலம், அக்நிபித்தம்பம், சலத்தம் பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத் தம்பம், சக்லித்தம்பம், கணனத்தம்பம், கட்டத்தம்பம், அவத்தைப்பிரயோகம் என்பன. (சது.) 2. தேதம், வாதத்தியம், நிருத்தம், நித்திரம், பத்திரசிலகங்கத்திரிக்கை, பல் வகையரிசி பூக்களால் கோலமமைத்தல், பூ வாலியமைக்கை, ஆடை உடை பற்களுக்கு வர்ணமமைக்கை, பன்னியமையிலும் பாள வறையிலும் மணிபதிக்கை, படுக்கையமைக் கை, ஜலதரங்கம், நீர்வாரியடிக்கை, வேடங் கொண்கை, மால்சொடுக்கை, மால்முதலியன அணிகை, ஆடையாபரணதிகளால் அலங் கரிக்கை, சங்குமுதலியவற்றை காதுணி யமைக்கை, வாசனாகூட்டுகை, ஆபரணமியற் றுகை, இத்திரஜாலம், கௌசுமாரம், ஹஸ்த லாகவம், பாகசாலத்திரவுணர்ச்சி, தையல் பீவலி, ஞால்கொண்டுகாட்டும் வேடிக்கை, வினை டமருகப்பயிற்சி, பிரோனிகை, ஈற் நெழுத்துக்கலி கூறுகை, கெருட்டுச்சொற் றொடமைக்கை, சுவைதோன்றப் பண் ணுடன்வாசிக்கை, நாடகம் வசன மிவற்றி ஞுணர்ச்சி, ஸமஸ்பாபூரணம், பிரம்பாதிச ணாதி கட்டில்முதலியன அமைக்கை, கதிரில் ஞால்குற்றுகை, மாவேலை, வாஸ்துவத்தை, ஞாலபாடணங்களின்சோதனை, தாதுவாதம், மணிக்கு நிறமமைக்கையும் மணியி ஞற்பத்தி ல்தானமறிகையும், தோட்டவேலை, ஆடு கோழி முதலியவற்றின் போர்முறை, கிளி காணவாய்க்கைப் பயிற்றுமை, உடம்புபிடிக் கையும் எண்ணெய்தேய்க்கையும், சங்கே தாகாக்களமைத்துப்பேசுகை, இரகசிய பாணை தேசபாணையுணர்ச்சி, புஷ்பரத மமைக்கை, கித்தமறிகை, பொற்பமைக்கை, வகைத்தக்கிராதித்தம், துவிகத்தக்கிராதித் தம், பிதிர்க்கலிட்டுக்கை, காவியமியற்றுகை,

விண்ணுணர்ச்சி, யாப்புணர்ச்சி, அலக்கா ரவுணர்ச்சி, சாலவித்தை, ஆடையுடுத்தலிற் சாமர்த்தியம், சூதாட்டம், சொக்கட்டான், பொம்மை பந்து முதலியனவைத்தாடுகை, யானைமுதலியவற்றின்பயிற்சி, படைக்கலப் பயிற்சி, தேகப்பயிற்சி எனவும் கூறுவர்.

அறுபத்துநாள் — பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட தனியடிபார்.

அறுபதம்—1. ஆறுகால். 'அறுபதவண்டின மார்ப்பத்தாமரை' (சிந்தா. நாமக. சுஎ.) 2. கையாந்தகரை. (பிங்.) 3. வண்டு. 'அஞ்சிறை யறுபதமளகவோளிய' (இராமா. கார். கா. ககக.)

அறுபதாங்கலியாணம் — சஷ்டியப் த பூர்த்தி.

அறுபதாங்குறுவை— } அறுபதுநாளில்
அறுபதாங்கோடை— } விளையும் ஒருவகை நெல்.

அறுபது—ஒரென்.

அறுபநுவம் — ஆறுபருவங்கள்; அவை: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவே னில், முதலேனில் என்பன. (சூடா. 1.87).

அறுபான் — அறுபது. 'ஒறுபானேற்ற வழுவிலாத்திரோதை' (பாதித. உ.)

அறுபுள்ளியவண்டு—ஒருவகை வண்டு. இது கடித்தாற்சர்வாங்கத்திலுஞ்சிலநாட்சென்ற பின்பு வட்டம் வட்டமான தடிப்புக்களுண் டாகும் என்பர். (சீவாட்சா. 364.)

அறுபொருள் — ஐயமற்றபொருள், பரம் பொருள். (சிலப்.)

அறும்பன்—கொடியன்.

அறும்பு—1. கொடுமை. 2. பஞ்சகாலம்.

அறும்பிணை — 1. அரிவாண்மணை. [அறு; மணை - தண்டு.] 2. ஊத்தைநாறிப்பூண்டு.

3. சீர்க்கடி, அழகற்றவன். [மண்ணுதல் அற் றவன் என்றபடி.]

அறுமர்—எண்ணெய்வாணிகர்.

அறுமான்—புழுவகையிலொன்று. 'அத்திக் காயில் அறுமான்போலே' (ஈடு. அவதா.)

அறுமீன் — 1. கார்த்திகைகட்சத்திரம். (பிங்.) [ஆறு க்குத்திரக்கூட்டம் என்றபடி.]

2. கார்த்திகைமாதர். 'அறுமீன்முலையுண் டமுதுவினையாடி' (கந்தர்கலி. அச.)

அறுமுருள்—கந்தசுவாமி. 'அறுமுருகன்றனை யணங்கிணையவையுளோரெவரும்' (கந்தபு.

அறுமுறைவாழ்த்து—அறுவையார்.

தெய்வ. உருள்.) [அறு - ஆறு என்பதன்
விகாரம். முகன்-முகமுள்ளோன்.]

அறுமுறைவாழ்த்து—முனிவர், பார்ப்பார்,
ஆரிகை, மறை, முடியுடைவேந்தர், உலகு:
என்ற ஆறனையும்பற்றிக் கூறும் வாழ்த்து.
(தொல். பொருள். 81. உரை.)

அறுமை—1. நிலையின்மை. 'அறுமையிவ்
வுலகு தன்னை யாமெனக்கருதி'(தேவா. 838.
3.) 2. ஆறு. 'அறுமைதந்துதுவிருமையா
னும்' (கல்லா. 11. 18.)

அறுவகைத்தானை—வேற்றானை, வாட்டா
னை, விறுனை, தேர்த்தானை, பரித்தானை,
களிற்றுத்தானை என்பன. (கிவா.)

அறுவகைப்படை—1. மூலப்படை, கூலிப்
படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்
படை, பகைப்படை; என்றும் ஆறுவிதப்
படை. 'உறவினமிக்கவர் பகையினையுத்தவ
ருதவுமப்படை குடைநிழற் - செறிதலத்தி
னில் வளர்நகர்ப்படை திரள்வன ப்படை
பொருள்விலைத் - தறுகண்மெய்ப்படை யுறுதி
யிற்பொரு தமதகப்படைபெனவிரா - யறு
வகைப்படை களும்வகுத்தன வணிகளுட்கிள
பணிகளே' (பாரத. அணிவகு. ௧௨.) 2. அறு
வகைத்தானை.

அறுவகைப்புறச்சமயம்—உலோகாயதம்,
பௌத்தம், ஆருகதம், மீமாஞ்சம், பாட்டா
சாரியம், பாஞ்சராத்திரம் எனச் சைவத்
துக்குப் புறமான சமயங்கள் ஆறு. (சி. சி.
பாயிர. ௧. மறை; பிங்க. ௪௦௭.)

அறுவகைப்பேதி—உஷ்ணபேதி முதலியன
அறுவகைப்போகபூமி — ஆதியரிவஞ்சம்,
நல்லரிவஞ்சம், எமதவஞ்சம், இரணவஞ்
சம், தேவகுருவம், உத்தரகுருவம் என்னும்
ஆறுவகைப்போகபூமிகள். (சுர்மபு-வருணச்.
௨௬.) [இவை, இராசதகுணத்தினின்றோர்
அடையும் மத்திமகதியின்பாற்பட்டன
என்பர்.]

அறுவகையுச்சமயம்—சைவம், பாசுபதம்,
மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம்:
எனச் சைவத்துக்கு உட்பட்ட சமயங்கள்
ஆறு. (சி. சி. பாயிர. ௧. மறை; பிங்க.
௪௦௮.)

அறுவகைவழித்து — தொகையுண்மை
வழிக்கு, தொகையின்மைவழிக்கு, தொடர்ச்சி
யுண்மைவழிக்கு, தொடர்ச்சியின்மைவழிக்கு,

மிகுத்துரையுண்மைவழிக்கு, மிகுத்துரை
யின்மைவழிக்கு எனப்படும் ஆறுவகை
வழிக்குகள்; இது 'சொற்றருந்தொகை
தொடர்ச்சி மிகுத்துரையென்று மூன்றா -
யுற்றிடம் வழக்கிரண்டு மொன்றுமூன் றாடு
யாரும்' என்னும் சி. சி. பர. சௌத். மதம்
௬-ஆஞ்செய்யுளாற் பெறப்படும்; வேறு
மொருவகையாய், உள்வழிக்கு இவ்வழிக்கு
உள்ளதுசார்ந்த உள்வழிக்கு உள்ளதுசார்ந்த
இவ்வழிக்கு இன்மைசார்ந்த உள்வழிக்கு,
இன்மைசார்ந்த இவ்வழிக்கு என ஆறுவழிக்
குள்ளன. 'உள்வழிக் கில்வழிக் குள்ளது
சார்ந்த வுள்வழிக்கோ - டுள்ளது சார்ந்த
வின்மை வழிக்குட் - லின்மை சார்ந்த -
வுள்வழிக்கின்மை சார்ந்த வில்வழிக் கென்
றோ ராரும்' (சி. சி. பர. சௌத். மதம்.
௧௦.)

அறுவடை—நென்முதலியன அறுத்தல்.
[வழிக்கு.]

அறுவடைமேரை — கிராமபூழிய சுதந்
திரம்.

அறுவர் — குறித்தகாலத்திற் கொடுக்க
வேண்டிய வரி.

அறுவாய்—1. இறுமிடம், குறைவிடம்.
2. கத்திமுதலியவைகளால் அறுக்கப்பட்ட
இடம். 3. கார்த்திகைநகஷத்திரம். 'அறு
வாயிறைந்த மகிப்புறத்தோவென' (கல்
லாட. ௧௩.) [அறு; வாய் - இடம்.]

அறுவாய்ப்போதல்—முற்றும் செலவாதல்.
அறுவிடுதல்—வஞ்சலித்துவிடுதல்.

அறுவிதி—தீர்ப்பு.

அறுவு — அறுதி. 'கொன்னுமிக்கள்வன்
றன்னைக் கொண்டுபோய்த் தண்டஞ்செய்
தெம் - பொன்னெலாமறுவுகொண்டுவாங்கு
மின் போமினென்றான்' (திருவிளை. நரிபரி.
௬.)

அறுவை—1. சித்திரைநகஷத்திரம். (கு.
நிகண். ௧: ௭௩.) 2. ஆடை. 'அறுவை
யொளித்தான்வடிவென்கோயாம்' (சிலப்.
ஆய்ச்சியர். ௩௧௧. பக்.) [அறுக்கப்படுதலின்
வந்தபெயர்.] 3. தோளிலிடம் உதி. 'சுவன்
மே லறுவையும' (சிலப். 10. 98.)

அறுவையார்—1. ஆடையுடையவர். 'செவ்
கற்றோய்த்தவறுவையார்' (திருவிளை. ௧௧௮. 86)

அறை—அறைபோதல்.

2. சீலைசெய்வார், 'கைவினை வண்ண வறுவைவர் வளத்திக்கும் மறக்கும்' (மணிமே. ௨௮. காதை. ௫௩.)

அறை—1. அடி. 2. அடித்தல், மோதுதல், 'அறையதின் மல்லனைவா யறைதிறந்தாவிபோனான்' (சே.துபு. வேதாந. சச.) 3. அரங்கு, சூதாடுவதற்கு வகுத்த அறை. 4. அறகை. (சிலப். 14. 30, அரும்.) 5-7. அறையென்னேவனும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும், 'வண்டறைகுழல்க ளெங்கும்' (பெரியபு. திருமாத். ௨௨.) 8. உத்தரம், 'சொல்லுவார்தமக்கையோ சொல்லொனாதே' (சி. சி. அ. ௧௪.) 9. எழுத்தொகை. 10. ஒலி, 'அறைபடுமால்கவிடை யிட்டாட்டலே' (கந்தபு. காட்டு. ௩௩.) 11. பாதை, 'அறையும்பொறையுமணத்த' (புறநா. ௧௧௮.) 12. குழி. (சிலப்.) 13. சிற்றில். (கு. நிகண். ௧௧: ௧0, ௧௧.) 14. சொல்லு. (கு. நிகண். ௧௧: ௧0, ௧௧.) 15. சொல்லுதல், 'அறைபெற்றிடு யித்திறமானவெலாம்' (கந்தபு. காமந. ௧௧) 16. தட்டல். 17. செயித்தற்கிதென்று சொல்லுதல், 'பைம் பெறப்பன்றி - யறையெனத்தியு மாய்பொற் பூயியில்' (சிந்தா. மண். ௭௩.) 18. திரைச்சீலை. (குடா.) 19. சல்லி. (குடா) 20. பாத்தி, 'குறையறைவாசா நிலப்பின்' (மலைபடு. ௧௧௮.) 21. மலையுச்சி. 22. மாளிகை, 'அலங்கல்வேலைவர் மாவரக்கறையெரித்தல் கோர்' (சுடும்பு. கண்ணன்மண - ௧௧௧.) 23. முறைஞ்சு, 'அறைக்கண்டவழருவிக்கிரி' (மறைசைய. ௧௫.) 24. வகுக்கப்பட்ட இடம், 'அறைபடைத்திவணின்டிய' (கந்தபு. ௧௧௮. ௧௫.) 25. வஞ்சனை, 'அருளாதறை கொந்து' (கலித். ௧௪௩.) 26. வெட்டுதல், 'அறையுற்றலைக்கலமரும்' (மலைபடு. ௧௧௮.) 27. பாசறை. (பதிற்றுப். ௨௪.) 28. அலை. (குடா.) 29. பத்திராலாபனக்குறிப்பு. (சேவக. 2180) 30. உள்விடு. (குடா.) 31. பெட்டியி னுட்பகுதி. 32. பிரசவவிடு. 33. சாக்கம், 'பொப்பறைவாய்ப் புசுப்பெய்த மல்லர்' (திங். பெரியதி. 2. 5. 5.) 34. ஆம்மி. (பரிபா. 10. 83). 35. தண்டம், 'அறைக் குழம்பு' (தொல். பொருள். 467. உரை.)

அறைக்கட்டு—1. வீட்டின் உட்பகுதி. 2. உச்சவப்பத்தல்.

அறைக்கினை—ஒருவகைக்கினை, 'சொல்லு மறைக்கினை' (மச்சபு. பிதிர்வயி. ௨௧.)

அறைக்கினைக்கார—வெள்ளரிக்கார.

அறைகுறை—1. முடிவிற்குறைபாடு. 2. முடிபாமை.

அறைகூவல் — 1. பொர அழைத்தல், 'சஞ்சத்தகர்வந்தறைகூவ' (பாரத. பதின் மு. அ.) 2. வலிந்தழைத்தல், 'அறைகூவி யாட்கொண்டருளி' (திருவாசக. திருவண். ௧௪௮.)

அறைசெய்தல்—அறுத்துத் துண்டமாக்குதல், 'அறைசெய்கன்னல்' (இரகு. நகர. ௭௨.)

அறைத்தொழிலார் — மேறுக்குத்தொழி லுடையார், 'அறைத்தொழிலார்க்குஞ்செல்லா' (சிந்தா. குணமா. ௨௧௨.)

அறைதல்—1. அடித்தல், 'அவனறைந்த கற்றுணிகை வந்தாய்' (பாரத. திருட். ௧௩.) 2. ஒலித்தல், 'அறைகழல்வீரர்' (கைட. காட்டகூ.) 3. சொல்லுதல், 'அன்றவ னிகழந்தபூசலாகுலமறைதற்பாற்றோ' (கந்தபு. மார்க்க. ௧0௬.) 4. (ஆணி) கடாவல், 'நினைப்புடையிதயத்தாணி-யறைத்ததும்' (இரகு. இந்துமதி. அரு.) 5. மோதல், 'முரசறையுமாக்கடல்காரைவார்த்தன' (சிந்தா. மண். ௬௭.) 6. பறைமுதலியன கொட்டுதல், 'அறைபறையன்னர் கயவர்' (குறன். 1076). 7. துண்டித்தல், (தொல். பொருள். 467. உரை.) 8. எறிந்துகட்டுதல், 'மண்சுவர் காதுபடையறைத்தேன்' (வழக்.)

அறைந்—அறுப்பவர், 'அறைநர்களும்பிற் கொண்ட தேனும்' (புறநா. ௪௨.)

அறைப்படுத்தல்—மேறுத்துத் திறப்பித் தல், 'அறைப்படுத்தும் பற்றற் கரிய தரண்' (வன். ௭௪௭.)

அறைபோக்கு — 1. அற்றுப்போதல், 'கன்னுண்டல்காமமென்பகுத்தறைபோக் குச்செய்வது' (திருவினை. மாபாத. ௨௬.) 2. ஒதுக்குகை, 'அறைபோக்கொழியக்குல முழுதும் வளைஇ' (குறா. 46. 14).

அறைபோதல்—1. அற்றுப்போதல், 'அறி வறைபோயினர்' (கந்தபு. அடிமுடி. ௫௬.) 2. ஒட்டைபோதல், (மதுரைப்பதிற்றுப். ௩௩.) 3. மேறுத்தல், உள்ளேநின்று துணை செய்யும் உற்றவன்போலத் தன்னைக்

காண்பித்துநின்றது செய்தல். 'அறைபோகமைச்சர்' (சிலப். இந்நி. ௧௩௦.) 4. மேறுக்கப்படுதல். 'அழிவின் நறைபோகாநாதி' (குறள். 764.)

அறையார்—மரப்பேழை. (தைல. பாயிர. ௧௧. உரை.)

அறையுறையிடல்—இல்லாமை சொல்லி முறையிடுதல்.

அறையல்—சொல்லல், 'அங்கதம் கதுவேயல்லா லறையலாம் படிமம் றுண்டோ' (கந்த பு. மாயைப். ௪௭.)

அறையுதேல்—அறைகூவுதல். 'மாரிகையேறி யறையிடுங்காலத்தும்' (திவ். இயற். திருவிருத். 19).

அறையுண்ணல் — 1. அடிக்கப்படுதல். 'கையினாலையுண்ணும்பந்துபோல' (நூநவா. தாஞ்சா. ௩௦.) 2. அறுக்கப்படுதல். 'சோரிக்கணையாலறையுண்டு' (பாரத. சம்ப. ௫௦.)

அறையோ—1. முறையிடுஞ்சொல். 'அறையோவதிநிவரிதே' (திவ். இயற். திருவிருத். 10) 2. வெற்றி மகிழ்ச்சிகளைப்பற்றியவரும் ஒரு குறிப்புச்சொல். (திவ். திருவாய். 5. 1. 1.) 3. ஒரு வஞ்சினமொழி. (சீவக. 2514).

அறையோலை—வரையறைசெய்யும் சாசனம். (S. i. i. iii. 161).

அறைவித்தல்—பறையடிப்பித்தல். 'செல்வன் நிறமுரசறைவிக்கின்றான்' (சிந்தா. பூமக. ௪௮.)

அஃ—1. உயர்நிலையாண்பாலொருமைப் பெயரிலும் வினையிலும் வரும் விருதி; அஃது: உடன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினையில் வருங்கால் இறந்தகால இடைநிலைத் தகரத்தையாவது தகரத்திரிபாகிய டறக்கணையாவது நிகழ்காலத்தில் வரும் ஆரின்னு கின்ற என்னும் இடைநிலைகணையாவது குடுறுக்கையிறுதியிலுடைய சில குறிவினைவினைப்பகுதிகள் விகாரப்பட்டுவா உகரமுள்ளதின்ற அவ்வொற்றுக்கணையாவது அன்சாரியை தொடர அதனையடுத்து பின்வருதலும், அவ்வினையாலினையும்பெயரில் வருங்கால் இறந்தகால நிகழ்கால இடைநிலைகளையும் முற்கூறிய விகாரப்பட்ட பகுதியையும் எதிர்காலத்தில் வரும் பகர இடைநிலையையும் தொடர்ந்து அகரச்சாரியைவா அதனையடுத்து வகர

உடம்படுமெய்யைச்சார்த்து பின்வருதலும் ஆகும். அவன் (பெயர்); வந்தனன், உண்டனன், சென்றனன், வாராநின்றனன், வருகின்றனன், புக்கனன், விட்டனன், உற்றனன், குழையன். (வினை) வந்தவன், உண்டவன், சென்றவன், வாராநின்றவன், வருகின்றவன், வருகிறவன், வருபவன், புக்கவன், விட்டவன், உற்றவன். வினையாலினையும்பெயர்.) 2. தன்மையிடத்தில் ஒருமையில் வரும் ஒரு வினைவிருதி; அது: உடன்பாட்டுத்தெரிநிலைவினையில் வருங்கால் மேற்சொல்லியவாறு இறந்தகால நிகழ்காலங்களில் அன்சாரியை தொடர அதனையடுத்துப்பின்வரும். நான் வந்தனன், நானுண்டனன், நான் சென்றனன், நான் வாராநின்றனன், நான்வருகின்றனன், நான் புக்கனன், நான் விட்டனன், நானுற்றனன், நான்வருவன், நானுண்பன். 3. பெயர்வினைகளில்வரும் ஒரு சாரியை. ஒன்றன்கூட்டம். (பெயர்.) படித்தனன் (வினை.) 4. லிலங்கின் ஆணைக்குறிக்கும் அஃறிணை பொன்றன் பாலிலே வரும் ஒரு பெயர்ச்சொல் விருதி. கடுவன்முதலிய பெயர்களிற் காண்க.

அன்பம்—சமுத்திரசோகிப்பூண்டு.

அன்பகர்—சமுத்திரப்பாலை. (மலை.)

அன்பன்—1. கணவன். 'உயிரினன்பரைக்கடின ரகுதனர்' (இராமா. நகரீக. உகக.)

2. அன்புடையவன். 3. நோழன்.

அன்பு—1. தொடர்புடையார்மாட்டுண்டாகும் பற்று. 'அன்பொத்த அவன்' (பரிபா. 8. 21. உரை.) 2. தயை. (பிங்.) 3. நேசம். 4. பக்தி. 'நாரோடொத்துத்திரிபவர்க்கன்பு செய்வார்' (திருநாற். 86.)

அன்புகூர்தல்—மிக நேசித்தல். (பாரத. தற்சிறப். 1.)

அன்புடைக்காமம் — ஐக்தினைப்பற்றி நிகழும் காமம். (நம்பியகப். அகத். 4.)

அன்புடைத்தல்—அபிமானித்தல்.

அன்புறல்—நேசத்திலுழந்தல்.

அன்புறுத்தல்—நேசமுண்டாக்குதல்.

அன்மயம்—மாற. 'உரைத்த கல்லுரைக்கன்மயயிலினை' (கம்பா. மருத்த. 92.)

அன்மை — 1. அல்லாமை. 2. நிமை. 'அன்மைகடியுத்தவவலியால்' (சேதுபு. மூத்திர். ௮.)

அன்மொழி—1. அல்லாதமொழி. 2. அன் மொழித்தொகை. 'ஐத்தொகைமொழிமேற் பிறத்தொகைமொழி' (நன். பொதுவி. ௧௮.)

அன்மொழித்தொகை — அறுவகைத் தொகைகளிலுத்தொடர்மொழிகளுள் ஒன்று.

அன்யாபதேயம்—உள்ளுறையல்லாத வெளிப்படைப்பொருள். (சூ. 6, 5, ப்ர.) 2. சாக்கிட்டுச்சொல்லுஞ் சொல்.

அன்யாபதேயம் — கலியாணத்தின்பின்பு தாய்வழிதந்தைவழிச்சுற்றத்தார் கணவன் குலத்தினர் முதலியோரால் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற சீதனப்பொருள்.

அன்றன்று—தினத்தினம்.

அன்றடம்—அன்றன்று.

அன்றடு—அன்றன்று. 'கைமேலே இலக் கைபெருதார்க்கு அன்றடு படிவிடவேனு மிறே' (சூ. 4, 8, 7.)

அன்றி—1. அல்லாமல். 'ஆராயி னியன்றி யாரோ துணைபாவார்' (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௬௨.) 'அன்றி' யென்னும் வினையெச்சம் கையெழுத்தில் "அன்று" எனத் திரிந்தும்வரும்; 'காணன்றுபோகிப்புள்ளிடைதட்ப' (நன். உயிர். உரு. உரை.) அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரைத்தொடர்ந்து வருங்கால் "ஆன்று" என முதல் நீண்டிவருத லும்ஆம்; 'அதான் நம்ம வெண்பா வீரே' (நன். உயிர். ௩௦, இரா.) 2. மாறுபட்டு எனப் பொருள்படும் வினையெச்சம்.

அன்றிக்கே—அன்றி. (சூ. அவ.)

அன்றியினைத்தும்—அவ்வனைத்தும். 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே' (தொல். சொல். ௮௯.) [அகரச்சுட்டு அன்றியென ஈறுதிரித்தின்றதென்பர், ஷே. சேனா.]

அன்றியில் — அன்றி. 'விலேகிக்கு ஓர் உபாதியன்றியில்' (சி. சி. 4, 8, சிவாக்.)

அன்றியும் — அல்லாமலும். (சிலப். 5, 110, அரும்.)

அன்றில் — 1. கிரவுஞ்சமென்னும் ஒரு பறவை. 'அன்றிலம்பெடைகையனுதி' (கந்த பு. காட்டு. ௫௬.) இஃது ஆன் பெண் என் றும் இரண்டற்கும் பொதுவாய்க்ிற வன்றிச் சில இடங்களிற் பெண் அன்றிலையே விசேடமாகக் கருதியும் வரும். 'உறைத்தன மகன்றிதுடனன்றிலுயிரொன்றி' (இராமா. கார். எச.) 2. ஒரு மலை. 'அன்றிந்தப்பக

வேலெறிவேடுணைவன்' (கல்வணை. உ.) [கிரௌஞ்சன் என்னும் ஓரவுணை அகத் திபராற் சபிக்கப்பட்டு இம்மலையாயின் என்னும் கதைபற்றி வந்தபெயர். கிரௌஞ் சம்-அன்றில்.] 3. மூலநாள். (பிங்.)

அன்றிறிவு—கிரௌஞ்சத்திவு. 'அன்றிற் றிலினிலுறைபவரிவர்' (இராமா. படைக்கா. ௧௨.)

அன்றினர் — பகைவர். 'அன்றினர்க்கால மா யன்மினர்க் கமுதமாம்' (தணிகை. கிராட். ௧௦௬.)

அன்றினார்—பகைவர். 'அன்றினார் வெந்து வீழவும்' (தேவா. 306, 10.)

அன்று — 1. அந்நாள். 'மன்றங்கறங்க மணப்பறையாயின - அன்றவர்க்காங்கே பிணப்பறையாய். (நாலடி. யாக்கை. ௩.) 2. அநாதி. 'மூவகையாருயிர்வர்க்கமலத்தார் கன்மமூலமலத்தார்முன்றுமுடையாரன்றே' (சிவப்பிர. அ.) 3. அல்லாமல். 'நான்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப' (புறநா. ௧௨௪.) [அன்றியென்னும்வினையெச்சத்திரிபு.] 4-6. அன்றென்னேவனும் தெரிநிலைவினைப்பகுதி யும் வினைத்தொகையும். 7. அஃறிணை யொருமைப்படர்க்கையில் அன்மைப்பொரு ளில்வரும் ஒரு குறிப்புவினையும். 'திரவிய மூவமையன்று' (சி. சி. உ. ௬௬.) மந்தைத் திணைபாவிடங்களில் மயக்கிவருதலும் உண் டென்பாருமுளர். 'யான் பிறனன்றே' (கந்த பு. திக்கு. ௧௨௩.) என்பதில் தன்மை யொருமைக் குறிப்புமுற்றாயும், 'அத்துவா மர்க்கத்துள்ளானன்று' (சி. சி. க். ௪௨.) என்பதில் உயர்திணையொருமைப்படர்க்கைக் குறிப்புமுற்றாயும் வந்தமைகாண்க. "அன்று" என்பது உயர்திணைப் படர்க்கையில் வாரா தென்னும் கருத்துடையராய் 'அத்துவா மர்க்கத்துள்ளானன்று' என்பதை 'அத் துவாமார்க்கத்துள்ளானன்' எனத் திருத்திப் பாடமோதுவாருமுளர். 8. ஓர் அகச்சொல். 'அமுதெனப் பரந்ததையன்றே' (கைதத. காட்டு. ௫.) 9. கழிந்து போனகாலம், பழையகாலம், முன்னொரு நாள், முற்காலம். 'அமர்க்கன்றெழுநீல மெய்யுருவினைகீத்து' (கந்தபு. காசிப்புல. ௪௨.) 10. முதுமைக்காலமாகிய வருங்காலம். 'அன்றறிவா மென்னுது' (திருக்குறள். 36.)

11. மாறுபாடு. 'ஒன்றிடையாயிரம் அன்றவகுத்த' (அருட்பா. 6. அருட் பெருஞ்சோதியகவல். 621.)

அன்றுதல்—1. மாறுபடுதல், பகைத்தல். (சி. சி. க். சஉ. சிவஞா.) 2. கோபித்தல். 'அவ்வானத்தையன்றிச் சென்று' (திவ். இயற். திருவிருத். 18.)

அன்றெறிந்தான்— } சிறுபுள்ளடி.
அன்றெறிந்தான்பூடு— } (மலை)

அன்றே—1. "ஏ" என்னும் ஈற்றகையோடு கூடிவந்த ஓர் அகசரிவேபிடைச்சொல். 'அமுதென்பாரந்தையன்றே' (கைடத. நாட்டு. ௫.) 2. குறிப்பேர்சையாற்பொருளுணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொற்றொடர். 'அவனன்றே இது செய்வான்' இது தெளிவுப்பொருளும் பிறபொருளும் குறிப்பாலுணர்த்தும். (தொல். சொல். உஅஉ. சேனா.)

அன்றை—அந்நாள். 'அன்றையமரிகில்' (பாரத. ஆறாம். உச.) [அன்று என்பது ஐகாரச்சாரியை பெற்றுநின்றது.]

அன்றைக்கன்று—அன்றன்று, அந்த அந்த நாளுக்கு. 'வருநாட்கு - மன்றைக்கன்றிருமடக்கா' (திருவிளை. மெய்க்கா. கட.)

அன்றே—தெளிவுப்பொருளும் பிறபொருளும் உணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொற்றொடர். 'வருபயன் கோடற் கன்றே மற்றவை வரைதல் செய்யார்' (கந்தபு. மார்க்க. ௩௮.) [அன்று என்பதனோடு ஓகாரக்கூடியின்றது.]

அன்ன—1. அத்தன்மையான என்ச் சுட்டுப் பொருளிற் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயர். 'ஆண்டகைப்பிரான் மகிழ்த்தன்னவாகவென்று' (காஞ்சிப். குமா. ச௩.) 2. அத்தன்மையான என்ச் சுட்டுப் பொருளும் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'பிறவுமன்ன' (தொல். எழுத். உஎ.) 3. உவமைப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். 'அரிமாவன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்-நிருமாவளவன்' (பட்டின. உகஅ.) 4. ஒத்தன என உவமைப்பொருளிற் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'பாசிழைமடக்கை பூண்ட பன்மணிக் கோவையன்ன' (திருவிளை. நகர. எசு.) 5. சுட்டுப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம்.

'அன்னசாரலதனிற்சிவமுனி' (கந்தபு. வள்ளி. உசச.) 6. ஓர் உவமவுருபு.

அன்னக்கொடி—அன்னத்தீட்டியகொடி, அன்னக்கொடியோன்—பிரமன்.

அன்னக்கொப்பு—அன்னப்பறவைவடிவு சித்தரிக்கப்பட்ட மாதர்காதணியிலொன்று. அன்னகுத்தி—நெய்.

அன்னனம்—அவ்விதம். 'அன்னன மரசர்பேசியிருந்தபின்' (குளா. கல். கசஎ.)

அன்னதாழை—அன்னசி.

அன்னதாளத்திறுவை—ஒருவகைநெல்.

அன்னதாளச்சம்பா—நெல்வகையிலொன்று. (ஏரெழுபது. உரை.)

அன்னதீபம்—கோயில்விளக்குவகையில் ஒன்று. (பாரத. ஒழி. 41.)

அன்னது—1. அத்தன்மையுடைய பொருள்பெயர் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'அன்னதெனினும்' (கந்தபு. திருவிளை. அஎ.) 2. அது என்னுஞ் சுட்டுப்பொருட்டாய ஒரு பெயர். 'அன்னதுசெய்வனென்னு' (நல். பார. கந்தமா. உஎ.) 3. ஒத்தது. 'தாமரைக் கொட்டையன்னதாய்' (சிந்தா. கேமச. ௫௨.) 4. சுட்டுப்பொருளில்வரும் ஒரு குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். 'அன்னதோரெல்லை' (கந்தபு. மூவாயிரவதை. அஅ.)

அன்னப்பெயர்மந்திரம்—அசபாமந்திரம். (பிரபுலிங். விமலை. உரு.)

அன்னபம்—ஆல். (மு. அ.)

அன்னபேதி—ஒரு மருந்த.

அன்னம்—1. ஒரு பறவை. 'அன்னம் பயிலாதெதிராக' (நல். பார. நாட்டு. சு.) 2. கவரிமா. 3. தங்கம்.

அன்னம்பாறல்—புலம்பல். (வழக்.)

அன்னல்—1. அனல். 2. புகை. (ஈடு. 8. 5. 4.)

அன்னவம்—கடல். (குடா.) [கண்ணவ: கண்ணவன் - நீர். வ - ஒரு விசுதி.]

அன்னவன்—1. அவன், அத்தன்மையன். 'அன்னவன்புகழ்கேட்டலும்' (கைடத. அன்னத்தைக்க. ௩.) 2. ஒத்தவன். 'அருங்கலக் கொடியன்னவனேகினுன்' (சிந்தா. பதுமை. உ௦எ.)

அன்னவாய்க்கை—அபிரகயக்கவகையிலொன்று. (பாரத. பாவ. 84.)

அன்னவசுல்—ஒருவகையுஞ்சுல்.

அன்னவசுதி — 1. அன்னவாசனம். 2. பிரமா. 'அன்னவசுதி யிருஞ்சிறை நீக்கலன்' (கந்தபு. அயனெச்சிறைநீ. ௧௩.)

அன்னவை—1. அவை, அத்தன்மைகள். 'அன்னவையொற்றர்களுநிந்து' (கந்தபு. ககர்புரு. ௪௨.) 2. ஒப்பானவை.

அன்னன் — 1. அவன், அத்தன்மையன். 'அன்னன் லிடத்தனாக வரசனு மமைந்து கோக்கி' (இரகு. யாகப். ௩௬.) 2. ஒத்தவன்.

அன்னுசி — பழச்செடியவகையிலொன்று, அன்னதாழை, பரங்கித்தாழை.

அன்னுய்—1. அன்னையே. (லினி.) 'சுன்றவ டன் லிடக்குறவி - யன்னுவிதற்கே துரை யென்ன' (கல். பா. சர்ப்பயா. ௪0.) 2. ஒத்தவனே. 'ஆலியன்னும்கவலேல்' (திருக் கோ. ௩௪.) 3. ஓர் அசைநிலை. 'அன்னுய் பின்னகவத்தைப்படும்' (சி. சி. பா. செளத். மது. ௮.)

அன்னுய்—1. அத்தன்மையர். 2. ஒத்தவர். 3. கல்கார் என்னும் ஒரு மருந்துச்சாக்கு.

அன்னுய்—1. அன்னவன். 2. அவன்.

அன்னுழி — அப்பொழுது. 'அன்னுழியிற் திரளுதமுசேன் - நன்னெருகையிடைத்தி யைநல்கி' (கந்தபு. தெய்வயா. ௨௪௩.) [அ; ன்-சாரியை. உழி-இடம்.]

அன்னுழை—அவ்விடம். 'மன்னுமன்னுழை போயபின்னர்' (திருவாலவா. 18. 10.)

அன்னே — தாயே. 'உயிரெல்லா - மன் னேயெனவத்தனிக்குத்தகையாயோ' (கந்தபு. அசுரர்யா. ௨௨.) [அன்னையென்னும் பெயர் லினிவேற்றமையில் ஐ கெட்டு ஏகாரம் பெற்றவத்தது.]

அன்னே—1. அக்கான். (சூடா.) 2. தாய். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்' (கொன்றை. ௧.) 3. தோழி. [தலைவி தோழி யை பன்னையென்பாள், தோழி தலைவியை பன்னையென்பாள் என்றார் நச்சினர்க்கியியர். (தொல். பொரு. ௨௪௬.)] 4. பார்வதி. (பிங்.)

அன்னே—1. ஓர்திசைச்சொல். 2. ஓரிரக் கச்சொல். 'வேந்த - னன்னே வெனவே யிரக்க' (கந்தபு. திருவின. ௩௧.)

அன்னேன் — 1. அவன். 'மாதிரக்கிறிற் றையன்னேன்வல்லிபித்தொனத்திரென்னு' (கந்தபு. தருமனே. ௧௧.) 2. ஒத்தவன்.

அன்னேன்றி—வலியற்றவன்.

அன—ஒப்பான. 'சுரும்பனமொழியினர்' (இராமா. நகர்நீ. ௧௪௩.) [அன்ன என்பதில் னகரஒற்றுக் கெட்டுநின்ற ஒரு விகார மொழி.]

அனமம்—புல்லுருவி (மலை.)

அனந்தர்—1. நித்திரை. 2. பருத்தி. 3. பித்து. 4. மயக்கம். 'அனந்தர்நோக்குடைக்- கரியவாய் நெடியகட. கடைசி மங்கையர்' (சிந்தா. பதுமை. அச.) 5. மயிற்றூட்டு.

அனந்தாம்—வேலிப்பருத்தி.

அனந்தல்—1. செருக்கு, மதம், மயக்கம். 'வைகறைப்பழஞ்செருக்குற்றதுமனந்தநீர்' (மலைபடு. ௧௪௩.) 2. நித்திரை. 'அனந்தலா டேல்' (ஆத்திசூடி. ௩௦.) 3. மந்தவொலி. 'எடுத்தெறியனந்தற்பறை' (புறநா. 62. 5.)

அனந்தற்பந்தி — சூரியவெப்பந்தெரியாத வாறடர்ந்த பச்சிலைக்கொடிப்பந்தர்.

அனந்தன்—வெடிப்பு.

அனந்தை—கொத்தான்கொடி.

அனயநம்—1. இருவாட்சி. 2. மல்லிகை.

அனயம்—பக்கணவகையிலொன்று.

அனயம்—வெந்தோன்றி. அநயவன் என வும் எழுதப்படும்.

அனலிழநம்—சூரியபுடம். (மூ. அ.)

அனலுதல் — அழலுதல். 'ஊரலோவா தனன்று' (குளா. சீய. 164.)

அனலிம்—பாலேநிலம். (திவா.)

அனுசி—அன்னுசி. (மூ. அ.)

அனுசிப்பு—ஒரு பூ; இந்தச்சாக்கு சீலை தேசத்தினின்று கொண்டுவரப்படுகின்றது.

அனுரியநீத்தம் — நிலவேம்பு. (அநாரிய தித்தமென்று மெழுதுவர்.)

அனிச்சம்—ஒருமரம். 'அனிச்சப்பூக் கால் கையான்' (வள. ௧௧௩.)

அனிச்சை—1. அவிச்சமரம். 2. நாகமல் லிகை. (மலை.) [அவிச்சை எனவும் எழுதுவர்.]

அனிச்சிம்—வில்வம்.

அனித்தம் — அவிச்சம். (பெருங். உஞ் சைக். 53. 162.)

அனியம்—அனாடம். (s. i. i. 1. 83.)

அனிக — 1. கட்சத்திரசோகம். (மூ. அ.) 2. பெருஞ்சோகம்.

அறுங்கம் — 1. அச்சம். 2. அனுக்குதல். 3. சந்தனம். 4. சோம்பு. 5. பாம்பு. 6. புலம் புகை. 7. வருத்தம். 'மனமனுக்கம்விடத் தனித்தனிவள்ளலைப்புணர்ச்சுள்ளவன் - கனலி னுக்கிடையூறடுக்க' (இராமா. கைகேசிகுழ. ௫௨.) 8. வாட்டம். 'அனுக்கமாய்ப்பெசினார்' (இது அனுக்கமெனவும் எழுதப்படும்.)

அறுங்கல்—1. ஒன்றோடொன்று முட்டச் செய்தல். 2. கெடுத்தல். 'அல்லனுக்குபன் மணி' (தணிகை. நகரப். ௫.) 3. வருத்துதல்.

அறுங்காட்டல்—1. குறிப்புக்காட்டல். 2. சிறிதுதோன்றல். 'காய்ச்சலனுக்காட்டிற்று' [வழக்.]

அறுங்கியடித்தல்—ஒருவினையாட்டு. (வழக்.)

அறுங்கு — 1-3. அனுக்கென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். வினைத்தொகை யும்.

அறுங்குசாம்—சிர அபிநயவகையில் ஒன்று. (பரத. பாவ. 78.)

அறுங்குதல்—அனுக்கல்.

அறுங்கம் — செஞ்சந்தனம். (அறுகம் என வும் எழுதப்படும்.)

அறுங்கல்—1. அசைதல். 2. இழுகல். 3. ஒன்றோடொன்று முட்டுதல். 4. கெடுத்தல். 'வாட்டபடையனுக்கவேடர்' (சிந்தா. கோவிலி. உஅ.) 5. புலம்பல். 6. வருத்தல். 'ஒதிம மச்ச முற் றனுக்கி' (உபதேச. சிவத்துரோ. உக௦.) 7. வாட்டல்.

அறுங்கு — 1-3. அனுக்கென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். வினைத்தொகை யும்.

அறுங்குதல்—அனுக்கல்.

அறுட்டனம்—சேம்பு.

அறுப்பல்—அனுப்புதல்.

அறுப்பு — 1. அனுப்புதல். 2-4. அனுப் பென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அறுப்புதல்—போகச்செய்தல். 'ஆக்கவர் பிடித்தசைத் தனுப்பி' (உபதேசகா. சிவத் துரோக. கஎச.)

அறுமதை—ஒருவகைப்புல்.

அறுமளித்தல்—களைத்தல். (திருவாலவா. 28. 49.)

அறுமாசாக்காய்—பொன்னுக்காணி. (மலை.) அறுபாரம்—இஞ்சி.

அனை — 1. அத்தன்மை. 'அனைநால்வகை யும்' (தொல். பொரு. உச௫.) 2. ஒரு மின். (பாரத. சூது. 14.) 3. தாய். 'அனைதனை விடைகொண்டே' (கந்தபு. வில்-வாதா. கச.) [இடையில் எனக்கெட்டது.] 4. அத்தனை. (ஐங்குறு.)

அனைத்து—1. அத்தன்மையது. 'ஐயவ் மைத்தன்மனைத்தாகப்புக்குமோ' (கவித் தொகை. எஅ.) 2. அவ்வளவு. 'அனைத் தறன்' (வள். நச.) 3. எல்லாம். இப்பொரு ளில், வரும்போது உம்மைபெற்றுவரும். 'ஆலிகளனைத்துமாகி' (கந்தபு. மேருப். எரு.) உம்மைதொக்கும் வருவதுண்டு. 'போக மனைத்தினுக்குறுப்பாம்.' (பெரியபு. புகழ்ச். ந.)

அனைமா?—தாய்மார். 'எம்மனைமாரினி யெக்கனம்வாழ்குவீர் - நம்மனைமார்களை நோவவதுக்கி' (சிந்தா. கோவிலி. கஎ.)

அனைய—1. அந்த, அத்தன்மையான. 'அனையகாலையிலாபிடைநீங்கியே' (கந்தபு. வள்ளி. உசு.) 2. அவைகள். 'அரசர்தக்கோ மக னனையசூறலும்' (இராமா. திருவவ. ௫.) 3. எல்லாம். [இப்பொருளில், வரும் போது இச்சொல், 'உம்' பெற்றுவரும்.] 'ஆருயிர்-அனையவும்புரப்பவனாதலால்' (கந்த பு. பாயிர. நக.) 4. ஒத்த எனப் பொருள் படும் ஒரு பெயரசெச்சுக்குறிப்பு. 'பால்பரத் தனையபட்டார்' (சிந்தா. காந்த. சக.) 5. ஒத்தன எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்பு வினைமுற்று. 'அகல்விசம்பிடைக்கதிகளின் புறமறைத்தனைய' (கந்தபு. நகரப். உஎ.)

அனையது—1. அத்தன்மையது. 'அனைய தாகிப தேரினை' (கந்தபு. சூரபன். உசு.) 2. அது, அத்தன்மை. 'இனையது கண்டு பின்னுமிறுதிசெய்யிறைவற்றினு - லனைய தென்றறிதறேற்றார்' (கந்தபு. ததிசியு. கக௩.) 3. அவ்வளவு. 'எனையதெனைய தெய்திரு ரனையதனையதாயினார்' (சிந்தா. காந்த. உகஎ.) 4. ஒத்தது. 'மேலுலகனைய தொன்றே' (சிந்தா. நாமக. அ2.)

அனையம்—1. அத்தன்மையினேம் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையுமுற்று. 2. ஒத்தனேம் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையுமுற்று. 'கடலையினையம் யாக் கல்வியா லெனையம்' (கண்ணெறி. எ.)

அனையம்—1. அவன், அத்தன்மையன். 'அனையவன் கழன்ருன்' (கந்தபு. மேருப். ௨௩.) 2. ஒத்தவன். 'ஈசனையனையவன்' (நல். பா. ச. சபகார. ௧௫.)

அனையவை — 1. அவை, அத்தன்மையுடையவை. 'அறத்தாற்றினிட்டப்பட்ட வனையவை' (திருவிட. மணசும. ௩௨.) 2. ஒப்பானவை.

அனையர்—1. அவன், அத்தன்மையன். 'அனையபெருஞ்ஞாயம்மை' (கந்தபு. சூரம்பு. ௩௫.) 'அனையனையறக்கஞ்செய்தாய்' (திருவிட. மணசும. ௩௩.) 2. ஒத்தவன்.

அனையர்—1. அத்தன்மையன். 'அனையனையபாராட்டி' (கவித்தொகை. ௫௫.) 2. ஒத்தவை. 'பவளமேயனையனையன்மயிர் பேரெலி' (சிந்தா. விமலை. ௧௦.)

அனையர்—1. ஒத்திர். 2. அத்தன்மையிர்.

அனையன்—1. ஒத்தேன். 2. அத்தன்மையன்.

அனையம்—1. ஒத்தாய். 2. அத்தன்மையம்.

அனையம்—அனையம்.

அனையர்—1. அவர்கள், அத்தன்மையோர். 'ஆண்டகையார்கோலோவனையோர்' (கந்தபு. குரன்றன். ௨௫.) 2. ஒப்பானவர்.

அனையர்—எல்லாரும். 'ஆவிரம்புமுடைத் திறலோர் - அனையவர்தம்மையும்' (கந்தபு. சகத்திர். ௩௩.)

அனையரும் — எல்லாரும். 'அனையருஞ் தொழுதுடனவா' (கந்தபு. தெய்வ. ௨௪௧.)

அனையரும்— } எல்லாரும்.

அனையரும்—எல்லாரும்.

ஆ .

ஆ—இது தமிழ்ப்பாஷையில் வர்ணமாலையில்வரும் இரண்டாமெழுத்து; உயிர்முயற்சியாற்பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், அங்காந்த வளவிலே ஒலிக்கும் ஒரு நெட்டுயிர்.

1. ஆஃறிணைப்பன்மைப் படர்க்கையெதிர் மறைத்தெரிநிலைவினையுமுற்றில் வரும் ஒரு வி கு தி . 'கடலோடாகால்வனெடுந்தேர்' (வள். சகக.)

2. அதிசயத்தைக்குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். 'ஆசிறுவனல்லன்' (கந்தபு. தகரேறு. ௧௦.)

3. ஆக. 'செல்வப்புதல்வனையிர்க்கவியா' (நீதிநெறி. ச.) [ஆக என்னும் செயவெனச்சம் விகாரமாகி ஆ என நின்றது.]

4. ஆச்சாமரம். 'ஆவமாரமுமோக்கின வெங்கனும்' (சிலப். வேட்டு. ௪௬.)

5. ஆதல். 'இலயித்தவாறுநாவேண்டும்' (சிவஞானபோ. ௧: ௨. சிவஞா.) [இது முதலிலித்தொழிற்பெயர்.]

6, 7. ஆவென்னேவலும் தெரிநிலைவினையுமுற்றில். [இது வினையுத்தொகையில்வரும் பொது "ஆகும்" என்றற்போலக் குச்சாரியையபெற்றுவரும்.]

8. ஆன்மா. 'ஆதிருக்கச்சிவம்' (கம்பரங். ௩௬.)

9. இரக்கக்குறிப்புணர்த்தும் ஓரிடைச் சொல். 'ஆவம்மாவம்மாவென்னம்மாவகன் றனையே' (சிந்தா. கனகமா. ௨௪௮.)

10. உடன்பாட்டில்வரும் ஒரு தெரிநிலை வினையெச்சவிகுதி. 'பாராவணக்காப்பரவ லுறவிமயிதமுஞ் - சேரா' (கந்தபு. வள். ௧௧௭.)

11. எருமை பெற்றம் மரை; இம்மூன் றன் பெண்பாற்பெயர். (தொல். பொருள். ௪௧௬.)

12. ஒரு சாரியையிடைச்சொல். 'இல்லாப் பொருள்' (நன். மெய்யீ. ௩௦. உரை.)

13. ஒரு வினையாலினையும்பெயர்விகுதி. 'உண்ணுகிடத்தன்' (நன். உயிர். ௨௬-௨௭.)

14. சம்மதம், அருளின்கட்டுறிப்பு, அன்பு, துக்கம், அற்பம், நினைப்பு, எல்லை, முற்று என்னும் இப்பொருள்களைக்குறிக்கும்

ஒரு வடமொழியில்லியம். 'ஆமயங்கே லெனவாண்டனன்' (கம்பா. ௧௦.)

15. சிவஞானம். (சி. சி. அளவை. ௧௩. சிவாக்.)

16. தன்மை, விதம். 'இனந்தெரிந்தெய்து மாபோல்' (கந்தபு. ஆற்று. ௩௩.) ["ஆறு" என்பது ஆ என நின்று.]

17. தெரிநிலைவினையில் எதிர்மறைப்பொருளுணர்த்தும் ஓரிடைநிலை. 'உண்ணுமை' இவ்விடைநிலை சிறுபான்மை "உணராநோக்கிய" என்பதிற்போல எதிர்மறை வினையெச்சத்திலும்; "உண்ணுமுலை" என்பதிற்போல எதிர்மறைப்பொருளெச்சத்திலும் இறுதிநிலையாய் நிற்கும். (வள். ௧௧௭௨. கந்தநர். ௨.)

18. "தொடங்கி" அல்லது "வரையும்" எனப் பொருள்படும் ஒருபசுருக்கம். 'ஆகன்ன முறச்செம்பொன்வரைவில்வாங்கி' (பாரத. அருச்சுநன். ௪௬.) "ஆபாத, சூடங்குதி" (பாரத. இராசகு. ௭௮.)

19. பசு. 'ஆபயன்குன்றம்' (வள். ௩௦.)

20. "அன்னு" என்பதிற்போலப் பொதுப் பெயர்க்கண்ணும் "மன்னு" என்பதிற்போல உயர்திணைப்பெயர்க்கண்ணும் வரும் ஒரு விளியுருபு.

21. இடபம். 'ஆவார்கொடியாய்' (திருவின. நரிபரி. 19.)

22. மொழியிறுதியினின்று வினாப்பொருளைத்தரும் ஓரிடைச்சொல். அவன் கந்தன?

23. வைகாசிமாதம். (இராசவைத்.) [ஆ-இடபம். இப்பெயரையுடைய இராசியில் சூரியன் நிற்கும் மாதம் வைகாசி.]

24. குரலிசையின் எழுத்து. (சிவா.)

25. இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

26. ஆவது. 'தேவரா.....அசுரரா வந்து கேட்டிலர்'

ஆ — அதிசயம், இரக்கம், துக்கம்: இவற்றின்குறிப்பு. (பிங்.)

பூங்கக்கிளவி — ஆக்கச்சொல். 'ஆக்கக்கிளவி காரணமின்றியும்' (தொல். சொல். கிளவி. ௨௨.)

பூங்கங்குறல் — ஆசிவசநஞ்சொல்லுதல். 'மன்னவற்காக்கங்குறி மழலிடைக்கொடியோன்குடற் - பன்னரும் புகழ்மையோது பனுவலையருளிச்செய்ய' (திருவின. மாயப். ௨௬.)

பூங்கங்கோல் — செயற்கையுணர்த்துகிற "ஆ" என்னும் பகுதியிற்பிறந்து "ஆயினுள்" என்பன முதலியனவாய் வழக்கும் வினைச் சொல். 'எண்ணெய் பெற்றமையான் மயிர் நல்லவாயின்' என்பதிற்போல. (தொல். சொல். கிளவி. ௨௨. சேனா.) [இவ்வாக்கச் சொல் செயற்கையையுணர்த்தலையன்றிச் சிறுபான்மை "நிற்குணனும் நின்மலனும்" என உண்மையையுணர்த்தலுமுண்டு. (சிவஞானபோ. ௬. ௩. வெ. சிவஞா.) மேலும் "ஆள்வாரிலிமாடாவேனோ" என உவமைப் பொருளுணர்த்தலும் உண்டு. (சிவஞானபோ. ௭. ௩. வெ. சிவஞா.)]

பூங்கஞ்செப்பல் — மனமதபாணத்தால் வரும் பத்தவத்தையினென்று; அது: தன் மனவருத்தத்தைப் பிறர்க்குரைத்தல். 'பத்தவத்தை: காட்சியும், வேட்கையும், ஒருதலையுள்ளதலும், மெலிதலும், ஆக்கஞ்செப்பலும், நாணுவகையிறத்தலும், நோக்குவவெல்லாமவையேபோதலும், மறத்தலும், மயக்கமும், சாக்காடும் என்னும் இவை' (அகப்பொ. அகத்திணை. ௩௩. உரை.)

பூங்கனுகுகேன்று — கெளிற்றியின்வகையுள் ஒன்று.

பூங்கணி — ஆறுதாரங்களுள் ஒன்றாகிய அநாகத்ததுக்குரிய பன்னிரண்டிதழ்களுள் ஒரிதழில் நிற்கும் ஓரதிதேவதை. (சி. சி. அ. ௨௧. மறை.) [சூகூணி.]

பூங்கதம்—முதலை.

பூங்கந்தம்—அசுவகதியினென்று.

பூங்கப்பாடு—பேறு. 'அண்ணலவர்க்குள் புரிந்த வாக்கப்பாடருள்செய்தார்' (பெரியபு. திருஞான. 77.)

பூங்கப்பெயர் — காரணக்குறியாயாவது இடுகுறியாயாவது இடையில் ஆக்கப்பட்ட பெயர். (நன். பெயரி. ௧௮. இராமா.) [இடையிலே பொன்னுடைமைபற்றி ஒருவனைப் பொன்னன் என்பது காரணவாக்கம். 'மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய் தெவ்வர்போக - கானவேன் முட்டைக்குக் காடு' என்னும் பொய்யாமொழிப்புலவர்பாட்டிற் குமரனை "முட்டை" என்றது இடுகுறிபாக்கம்.]

பூங்கப்போருள் — ஆகுபெயர்ப்பொருள்.

புக்காயடிமை—1. சூதாடுபிடத்தலைவன்.
2. நீதிபதி. [சூதாடுவாரிசு.]

புக்காயாதி—மரு நாய்க்கிகள். [அசுப்பாத ராபிப கொளதமர் செய்த நியாயநூலைக் கற்ற வன் என்பதுபற்றி வந்தபெயர். சூதாடுவாரிசு.]

புக்கம்—1. அமைந்துக்கொடல். (தொல். சொல். மொலி. க. சேனா.) 2. ஆக்கச்சொல். (தொல். சொல். உக.) 3. ஆக்கியதன்மை. 4. ஆக்கியதன்மை. 5. ஆகியவகம். 'புங்கவர் மர்தாராமழை பொழியவருந்தவராக்கம் புகல்' (திருவிடா. தடாதகை. நக.) 6. இலக்குமி. (சூ. நிகண். க: நக.) 7. இலாபம். 'ஆக்கக் கருதி முதலிழக்குஞ்செய்வினை' (வன். சகந.) 8. எழுச்சி. 9. கொடிப்படை. (திவா.) 10. கிருட்டிப்பு. 'ஆக்கமவ்வவர் கன்மமெல்லாங்கழித்திட' (சி. சி. க: நக.) 11. செல்லம். 'அளப்பருங்கல்வியுமாக்கம் யாவையும்' (கத்தபு. மாயையுப. கஉ.) 12. மேன்மேலுயர்தல். 'அத்திநிலைவகாக்க மெவனோயுயிர்க்கு' (வன். நக. பரி.) 13. வளர்ச்சி. 'தன்னொருமதலை யாக்கமுல் கருதிச் சாலைவித்தடங்கரை யடைந்தான்' (பாரத. குருகுல. அ0.) 14. வாழ்வு, பெரு வாழ்வு. 'அவனால் வந்தவாக்கமியவாழ்க்கை யெல்லாம்' (சி. சி. க: நக.) 15. விருந்தி. 'தேக்கியின்பத்திளக்கத்திளக்கவே - யாக்க மாபெண்க்காந்தமாயி' (தாயு. பொன். உஅ.) 16. ஈட்டம். 'அருளொடு மன்பொடும் வாசாப்பொருளாக்கம்' (குறன். 755.) 17. பொன். (பிங்.)

புக்கம்—1. படைக்கப்பட்டதேவர். 'இவ் வகுமெலக்கரான இத்திராதிசன்' (சுடு. 5. 2. 3.) 2. தூர்ப்பணம்.

புக்கல்—1. அதுட்டித்தல். 'அறமதனை யறித்த சிலரதனையாக்கி' (சுவதரு. பாயிர. சே.) 2. உயர்த்தல். 'ஒன்னுர்த்தெறவுமுலக் தாரையாக்கவும்' (வன். உஅசு.) 3. கிருட்டித் தல். 'தூரியன் குலாலனுப்பின்ருக்குவனசில மெல்லாம்' (சி. சி. க: கஅ.) 4. செய்தல். 'கெக்கர்காலிரண்டினுத்தன்செய்ய - கோல் உருப்படியே யாக்கிக்கொணர்த்தனதிதை கள்' (பாரத. இராச. ௯௯: ௫) பாகஞ்

செய்தல், காப்பிச்சுதல். 'வேலியத்தூறச்செய் தாக்கற்குமிரீ' (தைல. பாயிர. உக.)

புக்கலினை—1. ஆக்கலினைச்சொல். [ஆக்க மாகிய லினைச்சொல் என்றபடி.] 2. ஆக்க லினைக்குறிப்பு. [ஆக்கத்தொக்கொண்டிருக் கும் குறிப்புவினையென்றபடி.]

புக்கலினைக்குறிப்பு — ஆக்கச்சொல்லைக் கொண்டிருக்கும் லினைக்குறிப்புச் சொல். 'சாத்தன் கல்லனாபினன்' என்புழி "நல் லன்" என்னும் லினைக்குறிப்பு "ஆயினன்" என்னும் ஆக்கச்சொல்லைக்கொண்டிருத்த லால் ஆக்கலினைக்குறிப்பு. (நன். வினை. உஅ.)

புக்கலிமை—தன்னைப்பெற்ற சொல்லின் பொருள் பிறிதொன்று மாயிருத்தலைக் குறிப்பிக்கிற "உம்" என்னுமிடைச்சொல். (நன். இடை. அ. உரை.) ["பாலுமாயிற்று" என்புழிப் "பாலும்" என்பதின் உம்மை "அப்பால் இறிய அப்பாதலையென்றி நோபுத்திர்க்கும் மருந்துமாயிற்று" என்ப தனைக் குறிப்பித்தல் காண்க.]

புக்கிடல் — செய்தல். 'ஆக்கிடெதிகாரத் திற்கழிவினை' (சி. சி. க: உக.)

புக்கிநாநாயம் — கட்டளைப்படிசெய்தல், கீழ்ப்படிதல். [சூதுகாரணம்.]

புக்கிநாசத்தி — ஆஞ்ஞாசத்தி. 'அவனுந் தனதாக்கினாசத்தியுந் கோடாமற் செந் கோல் கடத்தாரிப்பன்' (சி. சி. உ: நக. மறை.) [சூது; ஸத்தி.]

புக்கிநாபங்கம் — கீழ்ப்படியாமை, ஆணைப் படி நடவாமை. [சூதுகாரணம்.]

புக்கிநாநாயம் — எழுவகை ஸ்நாநத்து னொன்று; அது: விபூதியை விதிப்படி தரித் தல். [சூதுகாரணம்: அக்கினியில் வெந்த திருநீற்கொண்டுசெய்யப்படுவதால் இப் பெயர்த்தாயிற்று.]

புக்கநேயம்—1. அக்கினிக்குரியது. 2. அக்கினிபுராணம். இது: பதினெண்புராணத் தொன்று. 'ஆக்கநேயம்மழற்கதையாம்' (கத்தபு. பாயிர. சூடு.) 3. அக்கினியஸ்திரம். 'பொய்யறுமாக்கினேயமவித்தலிப்புகழோன் மற்றை - மையறுபுகழியாயும்' (இரகு. மீட்சி. ௬௭.) 4. இரத்தம். 5. இருபத்தெட்டாகமங்க ளுள்ளே சதாசுவலுர்த்தியினுடைய அகோர

ஆக்கியேயன்—ஆக்கியமித்தல்.

முகத்தினின்று உற்பலித்த ஐந்து ஆகமங்க ளுள் ஒன்று. இதற்குக் கிரந்தசங்கியை முப்பதினாயிரம் (சைவச. பொது. ௩௩௩.) 6. எழுவகைஸ்நாநத்துள் ஒன்று; அது: விபூதியை விதிப்படி தரித்தல். 'வாருண மாக்கினேயமந்திரமிவைமுன்னுன-பேருணர் வளிக்குநாநஞ்செய்தவர்' (திருவின. தீர்த்த வி. ௨௦.) 7. கார்த்திகைநாள். 8. தென் கீழ்த்திசை. 9. நெய். 10. பொன். 11. விபூதி. (வி-ணி) [சூடுமூய:சூழி;ஏய-ஒரு வ-வி.]

ஆக்கியேயன்—கந்தசுவாமி. [சூடுமூய: இஃது: அக்கிரிக்கு மகன் எனப் பொருள் படும் ஒரு தத்திதபதம்.]

ஆக்கியேயி — 1. அக்கிரந்தேவன்மனைவி யாகிய சுவாகாதேவி. 2. ஊரு என்னும் அரச னுடையமனைவி. [அக்கிரியின்மகன்.] (சுர்மபு. தக்கணைச்சபி. ௩.) 3. தென்கீழ்த்திசை. [சூடுமூய:]

ஆக்கிநை—1. ஆறுதாரங்களில் ஒன்று. அதன் தாநம் இலாடம். 2. கட்டளை. 'ஐந்து குரவர்களுடைய ஆக்கிநையைத் தடுத்தி நாடத்தலம்' (திரிகடு. ௬௭. உரை.) 3. தண்டஞ் செய்தல். [வழக்.] [சூறுகூர்.]

ஆக்கிநைப்பத்திரம் — சாமந்தர், வேலை யாளர், நாடுபுரப்பவர் முதலானவர்களுக்கு இக்காரியம் செய்யவேண்டுமென்று அரச ரால் எழுதப்படும் கட்டளை. (மிருகசிக். ௩௬.)

ஆக்கியாதம்—1. சொல்லப்பட்டது. 2. பிரசித்தஞ்செய்யப்பட்டது. 3. வினைச் சொல். [சூவுராதம்.]

ஆக்கியாதம்—1. கட்டுக்கதை. 2. பிரசித் தஞ்செய்தல். 3. பேசுதல். [சூவுராதம்.]

ஆக்கியை—நாமம். [சூவுராதம்.]

ஆக்கியோன்—1. ஆக்கினவன், சிருட்டித் தவன். 2. தூல்செய்தவன். 'ஆக்கியோன் பெயரே' (நன். சிறப்பு. ௬)

ஆக்கிரகம்—1. கடுங்கோபம். 2. கிரகித் தல். 3. சாமர்த்தியம். 4. தபை. 5. வெற்றி கொள்ளுதல். 6. விடாப்பிடி. [சூறுஹ.]

ஆக்கிரகாயணகம்—மார்கழிமாசம். [சூறு ஹாயணக(ணிக): சூறு - கிரேட்ட

மானது. ஹாயந-நெல். மிருகசீரிடத்தினத் திற் புதுநெற்கொண்டு ஒருவகையாகஞ்செய் யப்படுதலால். சூறுஹாயணி என்பது மிருகசீரிடத்தின்பெயராம். அதனோடுகூடிய பூரணை, "சூறு ஹாயணி" எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பூரணையையுடையதாகையால் மார்கழிமாசத்துக்கு "சூறு ஹாயணிகம்" என்றும், "சூறுஹாயணம்" என்றும் பெயராயின. இனி சூறு -கடைசி.ஹாயந- ஆடிமுதலாறுமாதங்கள்; ஆகையால் அபரத் தின்கடைசி என்பதுபற்றிவந்தபெயரென் பது சிலர் கொள்கை.

ஆக்கிரகாயணம் — ஆக்கிரகாயணிகம். [சூறுஹாயண:]

ஆக்கிரகாயணி — 1. புதுநெற்கொண்டு மிருகசீரிடநாளிற்செய்யப்படும் ஒருவகை யாகம். 2. மார்கழிமாசப்பொளர்ணிகை. 3. மிருகசீரிடம். [சூறுஹாயணி:]

ஆக்கிரகாயணிகம் — ஆக்கிரகாயணம். [சூறுஹாயணிக.]

ஆக்கிரகி—1.2. ஆக்கிரகியென்னவனும் தெரிவிலைவினைப்பகுதியும். [சூறுஹ.]

ஆக்கிரகித்தல்—1. ஆதரித்தல். 2. உக்க ரித்தல். 3. தயவுசெய்தல். 4. வலாந்காரமா யெடுத்தல். 'அவன் என்விட்டை ஆக்கிர கித்துக்கொண்டான்' 5. வலிமைகாட்டல். 6. வெல்லல். [சூறுஹ.]

ஆக்கிரந்தம்—1. அழுதல். 2. உக்கிரமான சண்டை. 3. கூப்பிடுதல். 4. சத்தம். [சூறுநு:சூறுநு-அழுதல்,கூப்பிடுதல்.]

ஆக்கிரமணம்—வலிந்துகவர்கை.

ஆக்கிரமம்—1. அடைதல். 2. அகிபார மேற்றதல். 3. கடந்துபோதல். 4. நெருங் கித்தாக்குதல். 5. மெலாகப்பாத்தல். 6. மேற்கொள்ளுதல், வெல்லுதல். 7. வீரம். [சூறுநு: சூறு - போதல், ஏறுதல்.]

ஆக்கிரம்—1.2. ஆக்கிரமியென்னவனும் தெரிவிலைவினைப்பகுதியும்.

ஆக்கிரமித்தல்—1. அணுகியருதல். 2. அகிபாரமேற்றதல். 3. உன்னையடக்கி் கொள்ளுதல். 'பிரதாந்தியையாக்கிரமிக்கப்

பட்டிருக்கின்ற தன்னை' (சி. சி. உ: எஃ. நிவாக்.) 4. வினத்துவிராங்கொண்ட முடிபு. 5. நெருங்கித்தாக்குதல். 6. வெல்லுதல். மேற்கொள்ளுதல். [சூத்ர.]

புத்தியாயம்—1. ஆக்கிரிட்டுமாயாகத் திலை செய்யப்படுஞ் சோமரீகைவேத்தியம். 2. விவாகாலத்திலே தாரியங்களைப் பவிலிட்டுச்செய்யும் ஓர்யாகம். [சூத்ர.]

புத்தியானம்—1. ஆக்கிரானேந்திரியம். (சிவப்பிரகாசக்கட். ௩-ஆம். அங்கம்.) 2. பிழம்பி. 3. மணத்தைக்கவர்தல். 4. மூக்கிலிழம் மருந்துப்பொடி. 5. மூக்கு. (குடா.) [2, 3. சூத்ர.]

புத்தியானி — 1. ஆக்கிரானியென்னேவ லும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். [சூத்ர.]

புத்தியானித்தல்—1. மணத்தைக்கிரகித் தல். 2. மணத்துகவர்த்தெடுத்தல். 'இமைய வல்லி - சத்தியாபிப தனது கூறுகவுள்ள வத்தியாபிங்களை யவருடலிற் சிறிதுயின்றி யாக்கிரானித்துக்கொள்ளல்' (சிவபரா. எக். பக்.)

புத்திரானேந்திரியநாட்சி — ஆக்கிரா னேந்திரியத்தைக்கொண்டு அறியும் அறிவு. [அது கத்தறிதல்.]

புத்திரானேந்திரியம் — ஞானேந்திரியமைத் திலுன்று; அது: வாகிலின்று மணத்தைக் கிரகிக்குக்கருவி. (வாகதே. ௩௬.) [சூத்ர.]

புத்திராந்தம்—1. ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. 2. ஆளப்பட்டது. 3. கடிவாப்பட்டது. 4. பாடுகப்பட்டது. 5. மறைக்கப்பட்டது. 6. கைக்கொள்ளப்பட்டது. 'அஞ்ஞானாக்கிராந்த மாயிருக்கிற ஞானத்தையுடையனான்' (சி. சி. உ: கக. சிவாக்.) 6. மேலிடப்பட்டது. வெல்லப்பட்டது. 7. மேற்பாவப்பட்டது.

புத்திராந்தி—1. ஏறதல். 2. கடத்தபோ தல். 3. கீரம்.

புத்திராயனம் — ஆக்கிராயனம். [சூத்ர.]

புத்திரிடம்—1. இராசவுடையழக்தோட் டம். 2. டொழுதபோக்கு. 3. வினையாட் டம். [சூத்ர.]

புத்தூர்—1-3. ஆக்கென்னேவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

புத்தூரை—1. செய்தல். 'எரிப் புத்தூதல்—' பச்சுட் டெவ்வனோ யாக் கும்' (நாலடி. 124). 2. படைத்தல், சிருட் டித்தல். 'அனைத்துலகு மாக்குவாய்' (திரு வாச. 1. 42.) 3. அமைத்துக்கொள்ளுதல். 'கொடியும் துறுங்கும் தகோந்து அரிசிபமைத் தாரை அரிசிபாக்கிறாரென்ப' (தொல். சொல். 1. சேனா.) 4. சமைத்தல். 'ஆக்கப் பொறுத்த நமக்கு' (இராமநா. அயோத். 13.) 5. உயர்த்துதல். 'உவந்தாரையாக்க லும்' (குறள். 264) 6. மாற்றுதல். 'மூலையை மருதமாக்கி' (கம்பரா. ஆற்றுப். 17.).

புத்தூரன் — செய்வான்; 'இடர்நோக்கி யுயிர்க்காக்குமவன்' (சைவச. ஆசா. 11.)

புத்தூரன் — ஆக்குதலினால். 'ஆக்குமா றபனும்' (பாரத. தற்சிறப். க.) [மாறு 'அனையமாகனமாறே' என்பதுபோல மூன்றனுபின்பொருள்படவந்த இடைச் சொல்.]

புத்தூர்டம்—கோப்பேச்சு. [சூத்ர.]

புத்தூரோசம்—1. ஆணையிடுதல். 2. புத்தூரோசம்— உரத்துக்கூப்பிடுதல். 3. புத்தூரோசம்— 'மஞ்சத்தையிருக்கிற புருடனுடைய ஆக்குரோசத்தை ஆதாரமா யிருக்கிற மஞ்சத்துக்கு லக்கணையாகச் சொன்னது' (சி. சி. ௩: க. சிவாக்.) 3. கடுங் கோபம். 4. சாபமிடுதல். 5. நிந்தித்தல். [1, 2, 4, 5. சூத்ர.]

புத்தூரோடம் — மார்புவரைக்கும். [சூத்ர.]

புத்தூரோ: சூ - வரைக்கும். கொடா - மார்பு.]

புத்தூயம்—அபிதாநம், பெயர். (பிங்.) [சூத்ர.]

புத்தூவன்—சிவன். 'அவமெனங்களைக ணீக்கொக்குவோனருளால்' (திருவாத. மத்திரி. எ.)

புத்தூர்—ஒருர். (தேவார. ஆக்கர். திரு குர.)

ஆங்கிலேயர்—ஆகநம்.

ஆங்கிலேயர்—1. கெளிற்றமீன்வகையினென்று. 2. கடற்கெளிற்றவகையிலொன்று.

ஆங்கேபகர்—1. மறுத்துச்சொல்வோன். 2. தடைகூறுவோன். [ஆகேஷபக.]

ஆங்கேபம்—1. மறுத்துச்சொல்லல். 2. சந்தேகம். 3. தடைமொழி. (வீரசோ. அலங்க. ௧௧. உரை.) [1, 2, ஆகேஷப: ஆ;கிஷ்—எதிதல்.]

ஆக்கை—1. உடம்பு. 'ஆக்கையுள்ளுறையாலிகெடுத்தவன்' (சிந்தா. பது. ௧௩௭.) [யாக்கையென்பதில் யகரவொற்றுக்கெட்டது. நாடி, நரம்பு முதலிபவற்றால் யாக்கப்பட்டமைப்பற்றிவந்தபெயர்.] 2. நார். 'நரம்பாக்கையாத்து' (தேவா. 631. 3).

ஆக்கோத்துமம்—சரக்கொன்றை. (மலை.)

ஆக்கோலி—1. ஒருபுழு. 2. தில்லை. (மலை.)

ஆக—1. ஆகட்டும். (சி. சி. அ: ௫. ஞாநப்.) 2. முற்றெச்சப்பொருளைத்தரவரும்ஒரிடைச்சொல். 'காரெதிர் கானம் பாடினே மாக' (தொல். இடை. நட. நச்.) 3. முழுதும். 'ஆகவுயர் திவ்லியவாண்டாறிரண்டாயிரஞ்ச்ஞாயுகமதாகும்' (கூர்மபு. பிரமாவி. எ.) 4. விகற்பப்பொருளைக்காட்டும் ஒரிடைச்சொல். 'தெய்வத்தானாக, மக்களானாக, தனக்குவந்ததுன்பங்களை' (வன். சசு. பரி.) 5. அவ்வாறாக. 'ஆகராகவனை யவ்வுழிகண்டான்' (கம்பரா. இராவணன்ரு. 19). 6. நான்காம்வேற்றுமையுருபுடன்வரும் துணைச்சொல். 'அவனுக்காகக்கொடுத்தான்'. 7. செய்திகுறிக்கும் இடைச்சொல். 'அவன்கண்டதாகச்சொன்னான்' 8. மொத்தம். 'ஆகத்தொகை.'

ஆகச்சி—வருகிறான் எனப்பொருள்படும் ஒரு வடமொழிவினைமுற்று. (பி. வி. காரக. ௧௨.) [ஆமஹதி.]

ஆகச்செய்தே—ஆகவே. (சுரு.)

ஆகச்சே—ஆகச்செய்தே.

ஆட்டம்—ஆகுக. (சி. சி. அ: ௫. ஞாநப்.)

ஆகடியக்காரன்—பரிசாசம்பண்ணுகிறவன்.

ஆகடியம்—1. அநியாயம், கொடுமை. 'அஞ்சுபூதமுண்டாகடியகாரரிவர்' (திருப்புக. ௧௪௮.) 2. பரிசாசம். 'ஆகடியம்பண்ணுகிறான்' (வழக்.)

ஆகநாடலன்—இந்திரன். 'அண்டர்க்கெல்லாமரசானவாகண்டலனுக்கு' (பாரத. இராய. ௧௨௧.) [சுபு. பணு; சுபு; பணு - வெட்டுதல். சுபு - ஒருவிகுதி. மலையின்கிறகரிந்தோனென்றபடி.]

ஆகநம்—1. அடிக்கப்பட்டது. 2. அறியப்பட்டது. 3. கோடிச்சிலை. 4. வந்தது. 'துரியாவத்தைக்குக்காரணமாகிய ஆகதவிந்து நாதம் குழலையிலும், சித்தம் பிரகிருதியிலும் லயிக்க' (சி. சி. ச: ௩௪. சிவாக்.) 5. வாத்தியம். 6. வியர்த்தமானபேச்சு. 7. கமகம் பத்தனுள் ஒன்று. [1, 2, 3, 5, 6. சூமத. 4. சூமத.]

ஆகநீ—சைனர். 'ஆகநீக்கெளியேன்லேன்' (தேவா. 858. 2.)

ஆகநு—1. இடையில்வந்தது. 2. வருதல். [சூமத.]

ஆகநுநகரம்—அருந்துகின்ற அறுசுவை வருக்கங்களின் காரணமில்லாமல் வருகிற சரம். அஃது: அபிஷங்கசரம், அபிகாதசரம், அபிசாரசரம், சாபச்சரம் எனப் பலவகைப்படும். (சேவாட். ௩௧.) [சூமத. கஜர.]

ஆகநுநகம்—இடையில்வந்தது, வந்துகூடியது. 'இந்த மலம் ஆன்மாவினுடைய ஞான சத்தியை மறைத்தலால் சகசமே ஆகநுநக மலமன்று' (சிவப்பிர. உ: ௨. உரை.) 'காயந் திடு சகசமே யாகநுநகப் பவங்க லர்க்கும்' (மச்சபு. யோகசாத். ௩௮.)

ஆகநுநகமதூரிகைபோகம்—ஒருவகையான மஞ்சரிகைபோகம். அது: திரிதோஷமஞ்சரிகைக்கொப்புளங்களைப்போலவே யிருந்தாலும் அதைப்போல் ஒரேகாலத்தில் பிறக்காமல் முதன்முதல் ஒரு அவயவத்திற்றிற்றது உடனே சரிமூற்றிலும் வியாபிப்பதாயிருக்கும். (சேவாட். ௧௪௩.) [சூமத. கஜர.]

ஆகநுநகவிணம்—காயங்களினுண்டாகின்ற ஒருவகை விணம். (சேவாட். ௨௧௫.)

ஆகநுநகன்—புதியவனாகவந்தவன். [சூமத. கஜ.]

ஆகநம்—கிண்டுதற்கருவி. [சூவந: சூ, வந - கிண்டுதல்.]

ஆதாரம்—1. எலி. 2. பன்றி. 3. மயன்னை
கழகருவி. [சுவாமிநாதர்; சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—1. கன்வன். 2. மன் இண்டு
வோன். [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—1. கட்டுப்பு. 2. ஆகத்தைவருத்துகின்ற
வரும்பெயரில்தாய்' (கந்தபு. வன். ௧௦௪.)
2. குப்பைமேனி. (இராசவைத்.) 3. சகரை.
4. பாரை, மன்வெட்டி. [சுவாமிநாதர்.] 5. மனம்.
'ஆகத்தெழுக்கன்கன்வழியு' (இராசம.
கான்வ. ௧௦.) 6. மார்பு. 'முகைவாபவிழந்த
தகைகுழாகத்த' (திருமுரு. ௧௩௩.)

ஆதாரம் — 1. அசைவு. 2. நடுக்கம்.
[சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—1. அசைதல். 2. சிறிதசைதல்.
3. கடுக்கல். [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—1. அசைவகையுள்
ஒன்று. (பாரத. பாவ. 71.)

ஆதாரம்—1. சம்மதிக்குறிகாட்டுமுகம்.
2. சிறிதசைக்கப்பட்டது. [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—பதினான்றாண்டுகளில்
லொன்று; அதன் சம்மதியைக்காட்டும்படி
அசைக்கப்படும்முகம். [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—சைவ வையவை சாத்த
வைத் தந்திரங்கள்.

ஆதாரம்—1. சந்திராந்திகாலம். 2.
பிரசவகாலம். [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—1. திரும்பிவருதல். 2. தேட்
டம். 3. வந்துசேருதல். 'கமமாகமமெனஞ்
சொல்லிட்டு' (கல். பாரத. கிருட்டிண. ௪௮.)
[சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—சாட்சியாகவும் அது
காண்கின்றன அழிப்பதாத பொருளையும்
அறிவிக்கும் ஆப்தவாக்கியமாயே சாத்திரம்.

ஆதாரம்—உள்ளதுகருதவாக்கியம்
(சைவ. உரை.)

ஆதாரம்—சாட்சிக்கெட்டா
கதை ஆகவழியாவதில். (சி. சி. கை. ௬.
௧௦௪.) [சுவாமிநாதர்; சுவாமிநாதர்; சுவாமிநாதர்;
வாரதாசு - கான்வெட்டி. சுவாமிநாதர் -
அறிதல்.]

ஆதாரம் — 1. ஆன்மர்களுக்கு மலத்தை
நாசஞ்செய்து ஞானத்தையுதிப்பித்து மோட்
சங்கொடுத்தற்காக உபதேசிக்கப்பட்ட
தெனச் சொல்லப்படும் நூல். இது: மந்திர
கலை, தந்திரகலை, உபதேசகலை யென மூ
வகைப்படும். 'அனாதியேயமலனயவநிவனா
லாகமந்தான்' (சி. சி. அளவை. ௧௩.) [ஆ-சிவ
ஞானம். க-மோட்சசா தநம். ம-மலநாசம். (சி.
சி. அளவை. ௧௩. சிவாக்.) திருவாசகத்துட்
சிவபுராணவகவிலே ஆ-பசு. கம்-பதி. ம-
பாசம் எனவும், பசு பதி பாசம் என்பவற்
றின் இலக்கணங்களைவிரித்துணர்த்துநூல்
ஆகமம் எனவும் உரைகாரர் கூறினர்.] 2.
கடவுளருளியநூல். 3. கல்வி. 4. சாட்சியாக
வரும் உறுதிப்பத்திரம். 5. தருமநூல்.
'ஆகம மென்பன மதமுத லாகிய, வறனொடு
புணர்ந்த திறனறி நூலே' (தண்டி
யலக். ௧௨௬.) 6. தோன்றல்விகாரத்தால்
வருமெழுத்து. 'மூன்றொடு நான்கொன்ப
தாமுயிர்ப் பின்னயிர்ப் முந்திரடு, வான்றயகா
ரம்வந் தாகம மாகும்' (வீரசோ. சந்தி. ௧௩.)
7. மரம். [இது அகமமென்பதனின், இயங்
குதவிலலாதது என்றபடி.] 8. வந்துசேருதல்.
9. வருதல். 10. வேதம். (சி. சி. அளவை.
௧௩. சிவஞான.) [சுவாமிநாதர்.]

ஆதாரம்—ஆகமமலையினும்
நாடகவழக்குப்பற்றி யொன்று அமையும்
எனக் கோடல். (தண்டி. ௧௨௨. உரை.)

ஆதாரம்—இன்னதுசெய்தல் அற
மென்று விதிக்குந் தருமநூல்விதியிற் பிறழ்
வருவது. (தண்டி. ௧௨௬.)

ஆதாரம்—சத்தப்பிரமாணம். (குறள்.
37. உரை.)

ஆதாரம்—சிவன். 'ஆகமன்சிவனே' (சிற
தாமணிநிகண்டு.) [சுவாமிநாதர்: ஆகமத்தையுடை
யவன் என்றபடி.]

ஆதாரம்—உரையாலறமாநம். (சி.
சி. அளவை. ௧௨. மறை.)

ஆதாரம்—ஆகமத்திற்சொல்லப்பட்
டது. [சுவாமிநாதர்: சுவாமிநாதர்; உத-
சொல்லப்பட்டது.]

ஆதாரம்—கவர்வது.

ஆதாரம் — 1. இழுக்கை. 2. அழித்த
கருமத்தொன்று.

ஆகர்ஷிதல்—ஆகவரம்.

ஆகர்ஷிதல்—1. இழுத்தல், பற்றுதல், கவர் தல். 'இவைகாட்டுசுவோயம், சிவோகம் என்று ஒன்றையொன்று ஆகர்ஷிக்கும் இரண்டுபாவவையியற்றலாமே' (சி. சி. சு. ௬. ஞாப.) 2. வரவழைத்தல். [ஆகஷ-௩௦.]

ஆகா — பிடி என்னும் எவற்பொருள் கொண்ட ஆரியவினை. (கந்தபு. அக்கிரிமுகா. லதை. ௨௦௮. கீழ்க்குறிப்பு.) [ஆஹா.]

ஆகாசம்—1. இரத்தினாதிகள்; (த.நி.போ. ௧௨௬. பக்.) 2. சுரங்கத்திற்குள்வருவது. (தர்க்கசு. ௬.) [ஆகாசஜ: ஆகாசம் - சுரங்கம்; ஐ - பிறந்தது.]

ஆகாசம் — 1. அகற்றுதல். 2. எவதல். 3. கொண்டுவருதல். 4. பிடித்தல், பற்றுதல். 5. விவாகசமயத்திற்கொடுக்குத் தேதப் பொருள். [ஆஹாண: ஆ; ஹ - எடுத்தல்.]

ஆகாசம்—1. உறைவிடம், இரத்தினங்களின் உற்பத்திஸ்தாநம், 'எரிமணிபுட்பராகமென் நிவற்றிற்காகாரம்' (பாரத. இந்திர. ௧௨.) [இது ஆகாரத்தின் குறுக்கம்.] 2. எடுத்தல். 3. கவர்தல். 4. குற்றவான். 5. சாலாங்க பாடாணம். (மூ. அ.) 6. சிரேட்டம். 7. சுரங்கம். 8. திரள். 9. சிச்சுவாசம். 10. மண்கின் டங்குவி. 11. வீடு. 'ஆகாசமுதலியவிடர் தொறுமாய்குவார்' (கந்தபு. இந்திரன்சுர. ௧௨.) [6. 7. 8. ஆகாச: ஆ; ஆ - செய்தல். 10. ஆவா. 9. 2. 3. ஆஹா: ஆ; ஹ - எடுத்தல்.]

ஆகாசம்—1. உறைவிடமுடையோன். 2. கிண்டுவோன். [ஆவா.]

ஆகர்—1. ஓர் இராகம். (சிலப். 14. 166. உரை.) 2. சுரங்கத்திற்குள்பிறந்தது. [ஆகாசரி.]

3. திப்பலி.

ஆகருடணத்தம்பநவாதரோகம்—அந்தராயாமவாதரோகம். (சீவரட். ௬௬௭.) [ஆகஷ-௩௦ - இழுத்தல்.]

ஆகருடணம் — 1. அறுபத்துநான்குலை களிலொன்று. அது: ஆகருடணகருமத்தைக் கூறுவது. 2. இழுத்தல், 'முன்னுள் சொற்றிடும் யோகத்தாலே - யாற்றலாகருடணஞ்செய்தாற்கயிறுமையவீக்கி' (மச்சபு. பிரமாண். ௭.)

3. தூரத்தில் இருக்கும் பொருளைச் சமீபத்தில் வருவிப்பது. அது: தாமதஞ்ஞமெட்டலு னொன்று. (சூர்மபு. வருண. ௧௪. உரை.) 4. நவகாதசித்தர்களாற் கற்பிக்கப் பட்ட கௌளயாமளாதிகளிற் சொல்லப்படும் அட்டகர்மங்களுளொன்று. அஃது ஒருவன் பொன் பெண் முதலிய வஸ்துக்களை இழுந்த விடத்திலிருந்து தானிருக்கும் இடத்துக்கு வரச்செய்தல். 'அகரமாதிமூன் ருகிய வாகருடணமே' (திருவினா. எல்லாம்வல். ௧௭.) [ஆகஷ-௩௦.]

ஆகருடணி—காய் பழம் முதலியவற்றைக் கொளுவி இழுத்துப் பறித்தற்குரிய ஒரு வகைத்தோட்டி. [ஆகஷ-௩௦.]

ஆகருடணி—1. அழைத்தல். (பிங்கல. ௧௬௬௬.) 2. இழுத்தல்.

ஆகருடித்தல்—1. அழைத்தல். 2. இழுத்தல். 'அங்குசமுத்திரையினுலேபூரகத்தால் ஆகருடித்த' (சி-வி. கிரி. ௭௮. உரை.)

ஆகருடணம்—காதினாற்கேட்டல். [ஆகஷ-௩௦:]

ஆகல்—1. ஆகுக வென்னும் வியங்கோள். 2. ஆகுதல். 3. வினையெச்சமாய் வரற்பாலதொன்று வினையுற்றுப்பெயராய் வருமிடத்து அப்பெயராகிய வினையுத்துக்குப் பயலிலையைத் தன்னகத்துட்கொண்டு, ஆக்கப்பொருளிலே இடைச்சொற்றன்மையாய்வரும் ஒரு தொழிற்பெயர். 'அவனேவ லின்வழா னாகலையடைந்து' (பாரத. வாரண. ௧௦.)

ஆகலநம்—1. அறிந்துகொள்ளுதல். 2. எண்ணுதல். (கணக்கதிகர்)—3. சிறைசெய்தல். 4. பிடித்தல். 5. விசாரணை. 6. வீரம்புத்தல். [ஆகலந.]

ஆகலாகல்—ஆகலாக. (தொல். சொல். 280. சேன.)

ஆகலாழ் — ஆகழ். 'அவ்வினையிரம்பக் கற்று-னாகலாழ்வலியால்' (திருவினா. அங்க. ௬.)

ஆகலை—மிருகத்தின் னாற்குளம்பு. (இராசவைத்.)

ஆகலாம் — 1. பவி. 2. பவிபிடுதல். [ஆஹவந.]

பூவநியம்—1. மூவகை வேதிகளுள் ஒன்று; அது: நாற்சதுரமாய் யாகசாலையிலே வாட்க்கின்கண் வைக்கப்படுவது. (கந்தபு. அகராயாகப். ச.அ. உரை.) 2. வேதாக்கினி மூன்றறையுள் ஒன்று; அது: நாற்சதுரமாய் யாகசாலையின்வாட்க்கின்கண் வைக்கப்பட்டுத் தேவர்களுக்கு அலிகொடுத்தற்குரியது. (பெரியபு. தில்லைவா. இ. உரை.) [ஆஹவ நிய.]

பூவபுயம்—போர்க்களம். (பிங்.) [ஆஹவ ஸூத்ரி.]

பூவம்—1. சீலை. 2. பவியிடுதல். 3. யுத்தகளம். 'மாகவம் தங்கள் கூறி வாய்ப்பறை மிழற்றவாழி - மாகவம் தங்குமெல்லையகன்று' (கந்தபு. தேவமிரி. க.) 4. போர். (பாரத. பதினமூன். 97.) [ஆஹவ.]

பூவாசு—உடம்படாமை ஆதாரமின்மை களைக் குறிக்கும் அசைநிலை. (தொல். சொல். 280. சேனா.)

பூவியன் — போர்வியன் (நிகண்டு).

பூவியம்—பூவக. 'இத்தன்முழுட்டில்... மன்றப்பெறுவதாகவும்' (S. I I. III. 95.)

பூவே — ஆதலால். [முன்னர்க்குறியாத லால் பெறப்பட்டதொன்றைப் பின்னர் லுக்குமிடத்து அவற்றினியைபை விளக்கிக்கொண்டு இடையிலிற்பது.] (தொல். சொல். கிளவி. கக. சேனா.)

பூவாசம்—அபின். (தைவ. தைவவ. கக. சே.)

பூவா—ஆகாதொழிக. (ஐங்குறு.)

பூவப்பகம்—1. அவா. 2. அறிவுமயக்கம். 3. இறன். 4. பச்சாத்தாபம். 5. மகிழ்ச்சி. 6. முடிச்சு. [ஆகலுசு.]

பூவப்பம்—1. அதிகப்படுத்தல். 2. அலங்காரம். 3. உடை. 4. கற்பகாலம்வரையும். 5. சோம். [ஆகலுசு.]

பூவமாறு—ஆதலால். (பதிற்றுப்பத்து. 38. 10.)

பூவன்ம் — எதுபரியத்தம் 'ஆகன்ன முறச்செம்பொன் வகையில் வாங்கி' (பாரத. அருச்சுனநீர்த்த.சக.) [ஆகண-1: ஆ - வகைக்கும்; கண-1 - காது.]

பூவல்லிம் — எதிர்பாராமற் சடிதியிற் சம்பவித்த ஒன்று. [ஆகவலிக. இஃது அகஸ் மாத் என்பதிலின்று பிறந்த தத்திதபதம்.]

பூவா — 1. அஃறிணைப் பலவீனபாற் படர்க்கை எதிர்மறையில்வரும் ஒரு வினைமுற்று. 2. ஆகாதவெனப்பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம். 3. ஆகி எனப் பொருள்படும் வினையெச்சம். 4. ஒரு கந்தருவன். 'வீண்பயில்வோர்முகம் பார்த்துரைப்ப' - வாகா வெனலா லவர்க்கப்பெயர் சேர்த்தினாரே' (கைடத. அன்னத்தைத் தாது. சுசு.) [ஹா ஹா.] 5. விபப்பையுணர்ந்தும் ஓரிடைச் சொல். 6. சம்மதக்குறிப்பு.

பூவாங்காங்கு — மிருதாரசிங்கி. அது: முப்பத்திரண்டுபாஷாணக் களிநென்று. (மு. அ.)

பூவங்கிடை-ஆகாங்கை. [ஆகாங்கா.]

பூவங்கை—1. அவாய்நிலை. 2. ஆசை. [ஆ; காங்கா-விருப்பம்.]

பூவாசுக்கந்தி—ஒருவகைக்கத்தரி.

பூவாசுக்கப்பல் — வானத்திற்செல்லும் விமானம்.

பூவாசுக்கை— } மனோராச்சியம். பூவாசுக்கைக்கட்டு [ஆகாசத்திலே கரைகட்டுதல், பாவகையிலுள்ளியில்லாமை யால் மனோராச்சியத்தைக் கருதுகிறது.]

பூவாசுக்கல்—ஆகாசத்திற் பறக்கும் அணு.

பூவாசுக்கோட்டை—மனோராஜ்யம்.

பூவாசுக்கை — காண்போர் பார்வைக்குப் பூமியைத்தொடுவதபோலத்தோற்றம் அடிவானம். [ஆகாசககா; ஆகாச; ககா - இடைக்கச்சை, சுவர்.]

பூவாசுக்கை—1. ஆகாசத்திலுள்ள கங்கை. [ஆகாசமாமா.] 2. பால்வீதிமண்டலம்.

பூவாசுப்பாலி—1. புரளிக்காரன். 2. மிக நல்லவன்.

பூவாசுக்கம்—பறவை. [ஆகாசம: ஆகா ஸ; ம - செல்லுதலுடையது.]

பூவாசுமரம்—1. அறுபத்துநான்கு கலை கலிலொன்று. அஃது: ஆகாசத்திலே நடத்தலைப்பற்றியது. 2. ஆகாசத்திற்செல்லுகை. [ஆகாசமரிந: ஆகாச; மரிந - போதல்.]

ஆகாசநாணி—ஆகாத்தியம்.

ஆகாசநாணி—ஒரு தேவதை. (வி.ணி. ௨௩௮.)

ஆகாசநாடர் — 1. கொல்லங்கோவை (மலை). 2. கோவை. 3. சீர்தில். 4. பேயத்தி.

ஆகாசநாமி — 1. குதிரைகளுள் ஒருவகை. அஃது: ஆகாசத்திற்செல்லும் வல்லமையுடையது. [சூகாஸு மாக்ஷிநு: சூகாஸு; மாக்ஷிநு - செல்வது.] 2. பறந்து செல்லுமாற்றலுடையோன்.

ஆகாசநாமீ—ஆகாயத்திற் செல்லுதற் குதவும் ஒரு மந்திரம். (சிந்தா. 1713 உரை.)

ஆகாசநாபை—காஞ்சிபுரத்துநடராஜநாபை. (அபி. சிங்.)

ஆகாசநாமரை—1. இல்பொருள். [ஆகாசத்திலே தாமரையில்லையென்றபடி.] 2. ஒரு நீர்ப்பூண்டு. 3. கொட்டைப்பாசி.

ஆகாசநாள்—ஒட்டடை.

ஆகாசநாள்—கொட்டைப்பாசி.

ஆகாசநாபம்—1. உயர்ந்த கம்பத்தில் வைக்கப்படும் ஒரு விளக்கு. 2. சூரியன் துலாராசியிலிருக்கும் ஜப்பசிமன் முழுவதும் நாடோறும் தவறாமல் மாலையிலுள்ளதிலே உயர்ந்தவிடத்திலே நல்லெண்ணெயிலேற்றப்பட்டுத் தீபம். 3. கார்த்திகைமாதத்திலே விளக்கிட்டுத்திருநாளிலே உயர்ந்த கம்பத்தில் ஆகாசத்திலேநின்றமரியும்படிவைக்கப்படும் ஒரு விளக்கு. [சூகாஸுதீப: சூகாஸு தீப - விளக்கு.]

ஆகாசநாள்—ஒட்டடை.

ஆகாசநாபந்தல்—மனோராஜ்யம்.

ஆகாசநாபந்தம் — பெரும்பொய்.

ஆகாசநாபி—சாதகப்புள்.

ஆகாசநாபம்—விண்வீழ்கொள்ளி. 'ஆகாசநாபம் வீழ்வதுபோல்' (ஞானவா. சநக. 7.)

ஆகாசநாபந்தம் — ஆகாசமென்னும் பூதமே பிரம்மம் என்பவனுடைய மதம். (த. தி. போ. பக். ௨௮௨.)

ஆகாசம்—1. ஆகாயகனம். 2. இடம். 3. சிற்றண்டத்திலே வாயுபூதத்திற்குமேலாக இருக்கும் ஓர் அசாதாரணபூதமாய் வட்டவடிவமும், அகாரபிசுக்காரமும், புகை நிறமும், அமுதவிந்துவென்னும் அடையாளமுமுடையதாய்ச் சதாசிவனை அகிட்டாதா வாகக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பூதம். (சி. சி.

௨. சூசு, சூசு, சூசு உரை.) 4. வெளி. [சூகாஸு: சூ; காஸு - பிரகாசித்தல்.] 5. வானம்.

ஆகாசமண்டலம்—1. ககோளம். [சூகாஸு மண்டலம்: சூகாஸு; மண்டலம் - விருத்தாகாரம்.] 2. பாதத்தின் பொதுவிலக்கணங்க ளாகிய இருபதுபேதங்களு ளொன்று. (திருவிளை. கான்மா. க.)

ஆகாசமயம்—வெறுமை, சூரியம்.

ஆகாசமாந்தி—சிறுசடாமாஞ்சிப்பூண்டு.

ஆகாசநாபம் — 1. ஆகாசத்திற்செல்லும் ஊர். ஆகாசத்திற் பிரயாணஞ்செய்தல். [சூகாஸு: யாநம் - ஊர், போதல்.]

ஆகாசநாமன்—அநாமதேயன்.

ஆகாசநாபம்—பஞ்சலிங்கத்துள் சிதம் பரத்துள்ளது.

ஆகாசநாபம்—1. ஒரு பூண்டு. 2. சீர்தில். [சூகாஸுவதீ: சூகாஸு; வதீ - கொடி.]

ஆகாசநாபிகள்—1. அந்தரஸஞ்சாரிகள். 2. பதினெண்கணங்களு ளொருவகையார். இவர்: ஆகாசத்தில் வசிப்போர். (திருமுருகசூ. ௨௮ உரை.)

ஆகாசநாபம் — ஆகாசத்திற்செல்லும் சிறுவாணம்.

ஆகாசநாபி—அசுரீரிவார்த்தை. [சூகாஸு வாணி: சூகாஸு; வாணி - வார்த்தை.]

ஆகாசநாபி—ஒருவகை விணை. (வி.ணி. ௨௨௦.)

ஆகாசநாபந்தியாயதநலோகம் — பிரம்ம லோகமிருபத்துப்பதினேழாவது. (மணிமே.)

ஆகாசநாபந்தியாயம் — பஞ்சாஸ்திகாயத் தொன்று.

ஆகாசி—சீர்தில், (மூ. அ.)

ஆகாசி—ஒரு தேவதை. (வி.ணி. ௨௩௮)

ஆகாசேசன்—1. ஆதரவற்றவன். [ஆகாச மன்றி வேறு துணையில்லாதவன் என்பபடி.]

2. இந்திரன். [ஆகாசோஸு: ஆகாஸு, ாஸு - தலைவன்.]

ஆகாசம் — 1. எல்லை. 2. செந்நாயுருவி. 3. வெண்ணாயுருவி. [சூவாடி.]

ஆகாத்தியம்—பொல்லாக்கு. [சூவாத என்பதிலின்றி வந்த தத்திதபதம்.]

ஆராய்ச்சு — 1.2. அன்பெழுத அகலிற்றுப் பல்லின்பால்வினோற்றம் அம்முற்றுவினையா லினையும் பெயரும். 3. பொல்லாத. என் ப் பொருள்படும் ஒருவதிர்மறைப்பெயரெச்சம். 'அந்தக்காலமெனுமகாதபேய்கள்' (தாயு. பரா. உருக.)

ஆராய்ச்சு — ரிவிர்த்திகலையிற் பிறுதிவி த்தவத்தியுள்ள தூற்றெட்டுப்புலங்களு ளொன்று. (சி.லி. கிரி. உக. உரை.)

ஆராய்ச்சு — 1. அடித்தல். 2. கொல்லுதல். 3. மிருகங்களைக்கொல்லுமிடம். [சூவாதந: சூ; ஹநு - கொல்லுதல்.]

ஆராய்ச்சு — 1. அடித்தல். 2. ஆபத்து. 3. காயம். 4. குளம். 5. கொல்லுதல். 6. மிரு கங்களைக்கொல்லுமிடம். [சூவாதந: சூ; ஹநு - கொல்லுதல்.]

ஆராய்ச்சு — இயலாத. 'யாரையும் பிறரார் தம்மா-லாசறப் போற்றலாகா ததுதுணிவா கும்' (கீதபு. பார்ப்ப. ௩௩.)

ஆராய்ச்சு — அட்டபோகத்தொன்றுகிப் பிற் காலத்தனுபவிக்கப்போகுஞ் சுந்தரம்.

ஆராய்ச்சுபதிபதி — } இன்னும் சில
ஆராய்ச்சுபதிபதி — } பிறப்பெடுத் தப் பெரும்போகங்களனுபவித்தலாலல்லது இச்சைவிடாதென்கின்ற சங்கற்பம், வஸ்து ச்சயத்தெரிந்த மஃதாகவொட்டாமற்செய் வது. (வேதா. சூ. ௧௧௧.) [பிரதிபந்தம் - தனக்கு வேறுகின்ற பந்திப்பது.]

ஆராய்ச்சு — 1. அதிக்கிரமம். 2. மூ வகைக்கன்மங்களுள் ஒன்று; அது: பிராரத் தத்திற்கெசய எடுத்த தேகத்திலே அதன் பலம் புசிக்கையில் வீருப்புலவறுப்புக்களா ளுண்டாய புண்ணியபாவங்கள். (சி. சி. உ: ௧௨. மறை.) 3. வருங்காலத்திற்குரியது. (வி. னி.) [சூதுமாடி.]

ஆராய்ச்சுபதிபதி — ஒருவகைக்கக்கரிக்காய். 'காந்தியும்போ மாகாயக் கக்கரிக்காய்' (பதார்த்த. ௭௮௦.)

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசக்கந்தரி.

ஆராய்ச்சுபதி — மந்தாவினி. (மணி. பதி. 17.)

ஆராய்ச்சுபதி — பாட்டியலிற் சொல்லப் பட்ட கணப்பொருத்தத்து ளொன்று; அது: கருவின்களபென்னும் வாய்பாட்டால் வரும்

மூலசைச்சிர். இது நூலின் முதற்கீருக்கு விலக்கு. (இலக்கணவி. ௮௦௦. உரை.)

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசகமம்.

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசகருடன்.

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசகாமி.

ஆராய்ச்சுபதி — தானேகூறல். 'நெஞ் சொடுகூறல் கேட்போர்க்குரைத்தல், தஞ் சம் வரவறிவு தானே கூறலென் - நம்மூன் றென்ப செம்மைச் சொல்லே' (திருவினா. காண்மா. ௧௪. உரை.)

ஆராய்ச்சுபதி — சாரணர். (மணிமே.)

ஆராய்ச்சுபதி — குதிரைகோய்வகையுள் ஒன்று. (அசுவ. 50.)

ஆராய்ச்சுபதி — அந்தரத்தாமரை. 'எப் போழ்து மந்தரத்தாமரையால்' (பதார்த்த குண. ௩௩௬.)

ஆராய்ச்சுபதி — ஒட்டடை.

ஆராய்ச்சுபதி — வாயுத்தவத்துக்கப்பா விருக்கு மொரு சத்துவம்; அது: பத்துநா றுயிரக்கோடியோசனைகொண்ட விஸ்தார முடையது. (சி.லி. நூன. உக. தாம்.)

ஆராய்ச்சுபதி — நகம்.

ஆராய்ச்சுபதி — 1. அந்தரத்திற் புகு தல். 2. அறுபத்துநான்கு கலிகளிலொன்று; அஃது: ஆகாசத்திற் புகுதலைப்பற்றியது.

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாயத்திலே பூத்த பூ. இஃது: இல்லாத ஒன்று என்பதைக்குறித் தற்கு உலகத்தாரால் வழங்கப்படும் ஒரு சொற்றொடர். 'ஒப்பிலா மலடி பெற்ற மக னொரு முயற்கொம் பேறித்-தப்பிலா காயப் பூவைப் பறித்தமைசாற்றினோ' (சி. சி. பரா. ௬. உலோ.)

ஆராய்ச்சுபதி — 1. ஆகாசம். 'ஆகாயந்தேரோடு பிராவணை' (தேவார. புள்ளிரு. ௪. திருஞா.) [இது: சிவனுடைய அட்டமூர்த்தத்து ளொன்று.] 2. ஆகாயகணம். 3. சவஞ்சுடுக் கட்டை. 4. வீடு.

ஆராய்ச்சுபதி — } சிறு சடாமாஞ்சி.

ஆராய்ச்சுபதி — } (மலை.)

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாயத்தாமரை.

ஆராய்ச்சுபதி — சீத்தில். (மலை.)

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசவாசிகள்.

ஆராய்ச்சுபதி — ஆகாசவாணி.

ஆராய்ச்சுபதி — எட்சத்திரவிதி.

ஆராய்ச்சுபதி — மூலி.

ஆகாரகுத்தி—ஆகிலியர்.

ஆகாரகுத்தி — உள்ளத்துகிழ்ச்சியை மறைத்துக்கொள்ளும் வேஷம். [ஆகார மூவி: ஆகார - தோற்றம்; மூவி - மறைத்தல்.]

ஆகாரசம்பவம் — உடம்பின் நிணநீர், [ஆஹாரஸம்வவ: ஆஹார - உணவு. ஸம்வவ - பிறத்தல்.]

ஆகாரசமிதை—ஓமதண்டிலத்தின் தென் கிழக்கிலும் வடகிழக்கிலும் வைக்கப்படும் சமிதைகள். (சேவக. 2464.)

ஆகாரணம்—அழைத்தல்.[ஆகாரண.]

ஆகாரநாகி — வீடுசுழுவோன். [ஆமார டாஹிநு: ஆமார - வீடு. டாஹிநு - சுழுவோன்.]

ஆகாரம்— 1. அடையாளம். 2. ஆ என்னும் எழுத்து. 'மகரவாகாரங்கை மணமகளைக்கண்டான்' (சேதுபு. சங்கரபா. ௫௩.) 3. உடம்பு. 'ஆகார மழுகெறிப்ப விருவருமான் குடனெழுந்தா ராலிபோல்வார்' (பாரத. காண்டவ. ௧௬.) 4. உருவம். 'நல்ல-வாகாரம் புத்திரர்பாலாம்' (சைவச. ஆசாரி. ௬.) 5. உள்ளத்தினிகழுங்கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முகத்தோற்றம். (வள். சசஉ. பரி.) 6. கொண்டுபோதல். 7. கொண்டு வருதல். 8. நெய். (பிங்.) 9. புரோட்சித்தல். 10. போசநம். 'ஆகாரதோடமற வன்னை புசித்தால்' (சைவச. ஆசாரி. ௬.) 11. போசநம்பண்ணுதல். 12. வீடு. [1, 2, 3, 4, 5. ஆகார. 6, 7, 10, 11. ஆஹார: ஹு - எடுத்தல். 8, 9, ஆவார: வு - புரோட்சித்தல். 12. ஆமார.]

ஆகாரி—1. உயிர். 2. பூனை. [ஆகார; இ-ஒருவிசுதி. உடம்பையுடையது என்றபடி. ஆவா; ஆரி - எலிக்குப்பகையென்றபடி.]

ஆகாரியம் — 1. எடுக்கத்தக்கது. 2. ஒரு வகையவியம். 3. ஒளபாசநாக்கி. 4. செயற்கையானது. [ஆஹாய-ப.] 5. தின்னத்தக்கது. 6. வெளிகம். 7. வஞ்சகம். 8. விபாப்பியம். [1, 2, 3, 5, 6, 7, 8. ஆகாய-ப.]

ஆகாரியாரோபம்—காணப்பட்ட ஒருவடிவிலே காணப்படாத மற்றொன்றையாரோபித்

தல்; அது: புத்திபூர்வமாகச் சிலையைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வணங்குதலும்; பிற நெருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சிராத்தம் புசிப்பித்தலும் போல்வது. (பி-வி. திங். ௧௬. உரை.) [ஆகாய-ஓரோவ.]

ஆகாரை—வடிவமுடையவன். 'காளீவாயு வாகாரை' (சி-லி. ஞாந. ச. உரை.) [ஆகாரா.]

ஆகாலம்—தக்ககாலம். [ஆகாலு.]

ஆகாலிம்—அகாலசம்பந்தமுடையது.

ஆகாவம்—1. அழைப்பு. 2. நீர்த்தொட்டி. 3. நெருப்பு. 4. யுத்தம். [ஆஹாவ.]

ஆகிஞ்சநம் — தரித்திரம். [சுகிஞ்சந என்பதின் இன்னுவந்த தத்திதபதம்; ஆ - எதிர்மறை. கிஞ்சந - அற்பம்.]

ஆகிடந்து — ஒரு நிகழ்காலவிடைநிலை. 'உண்ணகிடந்தான்' (நன். பதவி. ௧௮. உரை. இராமாநு.)

ஆகிய—பண்புருபு.

ஆகியபந்திரம்—தாமரை.

ஆகியர்—ஆகுக எனப் பொருள்படும் ஒரு வியங்கோள்வினமுற்று. 'பொய்யாகியரோ பொய்யாகியரோ' (புறநா. உருந.)

ஆகிரதம்—வணக்கல்.

ஆகிரந்தம்—புன்கு. (மலை.)

ஆகிரம்—விரிவு.

ஆகிரா—ஒரு பட்டணம்.

ஆகிரி—ஒரிராகம். (பரத. இராக. 75.)

ஆகிருதி—1. ஒரு சந்தம்; அது: அடிதோறும் இருபத்திரண்டசைகொண்ட நான்கடியுடையதாய்வரும் பாட்டு. (வீர. யாப்பு. ௩௩. உரை.) 2. குலம். 3. சாதி. 4. தேகம். 5. மாதிரி. 6. வடிவம். [ஆகூ. தி.]

ஆகிருதிகணம்—ஒரேசாதிப்பட்ட சொற்கூட்டம். (பி. வி. பக். ௨௦.) [ஆகூ. தி. மண.]

ஆகிருநந்தம்—புன்கமரம்.

ஆகிலாதி — தாலுத்தானத்திலிருக்கும் மகாரத்திலுண்டான உச்சகலையில் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. ௨௨. தாம்.) [ஆஹாதிந்.]

ஆகிலியர்—ஆகாதொழிக. (புறநா. ௨௬)

புகின்று—புகாரின்றது. (ஐங்குறு.) 2. புகிற்று. (புறநா. க.)

புகு—1. அகு என்னேவலும் தெரிநிலை விளைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 2. எலி. (பிங்.) 3. கவரி. (பிங்கல. உசுகா.) 4. கன்வன். 5. கொப்புழி. (அக. சி.) 6. சாமரம். 7. பன்றி. 8. பெருச்சாளி. 'போ வாருவை யுடையவ னினவல்பே ருளால்' (கந்தபு. துணை. ௫.) 9. உலோபி. [சூவா.]

புகுநர்—விநாயகன். [சூவாமு; சூவா. பெருச்சாளி. ௮ - செல்வோன். பெருச்சாளி யில் ஏறிச்செல்வோன் என்றபடி.]

புகுநா—புகை.

புகுநகாரியம் — செய்யக்கூடியகாரியம்.

புகுநுதல்—1. அடக்குதல். 2. குவித்தல். 3. சுருக்குதல். 'நாமரைப் பூவின் கேசராக் கிரந்திவயுள்ள சக்திராமன் டலத்தை ஆகுந் துத்தினுலே மூலாக் கிவியை வன்னிடோச் சாரணத்தினுலே யெழுப்பி' (சி. சி. அ: உக. சிவாக்.) 4. முடக்குதல். 'கிரியையாவது துஞ்சுந் தாசாரணப் பிராணதிகளன்றோ' (சி. பி. ர: ௫௩: சிவாக்.) 5. வளைத்தல். 6. விளைத்தல். [சூகாமுந.]

புகுந்சிறம்—1. ஒருக்கியது. 2. சுருக்கியது. 3. சுருண்டது. [சூகாமுநித.]

புகுந்டம் — அவருண்டாம்; அது: பா கிவின் லிங்காதி யில் ஆவாகுஞ்செய்யு பிட்டுத் தக்கிழத்தம் பத்துலம்ஸ்காரங்க ளில் ஒன்று: - சிவனுடைய முகங்களிற் பிரத்தியக்ஷமாகப்பிரகாசமாதல். (சி-வி. சி-பா. ௩௩.) [சிவனது இருதயாதிதாஸ்க லில் இருதயாதி மந்திரங்களைக் கவசஞ்சுற்ற வதபோல பிரகாசஞ்செய்வதென்று சிலர் சொல்வர். சூகாமுந.]

புகுந்டம்—கோழை.

புகுநம் — உயிர்க் குறதிசெய்தல். [சூ ஹா.த.]

புகுந்—1. குதல். 'தூலாருணால்வல்ல குதல்' (வன். அஅந.) 2. உண்டாதல்.

புகுந்—1. அக்கிரகாரியம். 'தர்ப்பணத்தி லச்சுமாரி லாகுதிவி லுத்தரிக்க' (சைஉச. சூசா. ௫௨.) 2. ஒமாக்கியில் செய்முதலிய வற்றைப் பெய்கை. 3. தெய்வத்திற்கு இடம்

பலி. 'ஆகுதிதடத்தினல்கார்' (சேதுபு. இராமனரு. உகக.) 4. தெய்வத்திற்குப் பலி யடுகையுடன் சேர்ந்த ஒரு கிரியை. [சூ ஹாதி.]

புகுபாடலம்—1. எலிப்பாஷாணம். 2. காதக்கல். 3. வெள்ளைப்பாஷாணம். [சூ வாவாஷாண.]

புகுபுத்து—பூனை. [சூவாஹுக் (ஐ): சூவா - எலி. ஹுக் - உண்பது. எலி யைப் புகிப்பதென்றபடி.]

புகுபெயர் — ஒன்றன்பெயராயிருந்தும் அதனோடு சம்பந்தமுடைய மற்றொன்றற்குத் தொன்றுதொட்டிவருங் காரணப் பெயர். 'கடுத்தின் றுன்' "ஒன்றன்பெயரா னதற் கியையிறிதைத் - தொன்முறை யுரைப்பன வாகுபெயரே" (இலக்கணவி. ககஉ.)

புகுநன் — விநாயகன். [சூவாமு: சூவா - பெருச்சாளி. ராய - ஊர்தி.]

புகுநவம்—அதிகமானகனம். [சூமாமு: ரவ.]

புகுலத்துவம்—கலக்கம். [சூகாமுஹா.]

புகுலம் — 1. ஓரவாரம். 'ஆகுலரீரபிற' (வன். கசா.) 2. ஒலி. 3. கலக்கம். 'நாற்ற மேற்றுவர் நெம்மை நலிந்திடத் - தோற்று மாகுலச் சூழ்வினை' (அரிச்சன். வஞ்சனை. சு0.) 4. குழப்பம். 5. துன்பம். வியாகுலம். 'வா குலப் பரிபதோர் மாதர் மாலெனு-மாகுலப் புணரியு ளழுத்தி னோரையும்' (கந்தபு. குமார புரி. சஅ.) 6. மாறுபாடு. [சூகாமு.]

புகுலி — 1. கலக்கம். 2. சிற்றாதத்தை. (தைல. தைலவ. ககக.) ஆவிரையென்பர்.

புகுலித்தல் — 1. அழுதல். 2. ஆரவாரித் தல். 3. வறுத்துதல். 'அடல்கடத்தபோர் வானியென்றகுவித்தமுதான்' (இராமா. பிர மாத். ககக.)

புகுவாகநன்—விநாயகன். 'வாரண முகத் தோ னு வாசகன் வலவை கேள்வன்' (திரு செல். தாருகா. க0.) [சூவாவாஹந: சூவா - பெருச்சாளி. வாஹந - ஊர்தி.]

புகுவி — சிறப்பறை. 'விரலுன்றுபடுக னுருளிகடுப்ப' (மலை. கச0.)

புகுவி—ஆகுவிவாதம்.

குதளிவர்தம்—ஒரு நோய்; அது வாத நோய் என்பதினோன்று.

பூகூதம்—1. அழைக்கப்பட்டது. 2. ஆச் சரியம். 3. கருத்து. 4. விருப்பம். [1. சூ ஹுதி; 2, 3, 4. சூகூதி.]

பூகூதி — 1. அழைத்தல். 2. சுவாயம்பு மறுவுக்குச் சதருபையிடத்துப் பிறந்தவன். 'சதருபையங்கண்மா ஞால முழுவது மனிக்குஞ் சுவாயம்பு மறுவினையணைந்து பங்குமில் பிரிய விரதனை யுலகம் பரவுமுத் தானபா தனைச்சொன் - மங்கைநற் பிரகுதி சிறந்த வாசுதி யிவர்தமை வயிறுவாய்த் தன்னால்' (கூர்ம, தமோ. ச.) [சூஹுதி.]

பூகேடம் — வேட்டை. [சூவெட்டி.]

பூகேடம் — வேட்டை. [சூவெட்டி.]

பூகேறு—சாக்கொன்றை. (மூ. அ.)

பூரை—ஆதல். 'மையலும்புணர்ப்புமற்ற வாகையால்' (கந்தபு. மேரு. உ.சு.) 2. உயரு தல். 3. சம்பவிக்கை.

பூகைச்சுட்டி—ஆகையால். (சுடு. 7.10.8.)

பூகையால் — ஆதலால். (கந்தபு. மேரு. 26.)

பூகோடணம் — பிரசித்தமாகக்கூறல். [சூவொஷண.]

பூகோடிபம் — 1. தடை. [ஆகோபம் போலும்.] 2. மறியல்.

பூகோள்—பசுவையகப்படுத்திக்கொள்ளு தல். 'ஊர்கொலையாகோள்பூசன்மாற்றே' (தொல். பொருள். ௩௮.)

பூகோளசலம்—சாமர்த்தியமின்மை. [சூ கௌஸல. சு - இன்மை. கௌஸல - சமர்த்தன். இஃது: 'அகுசல' என்பதி னின்று வந்த தத்திதபதம்.]

பூங்கு-1. கட்டுரைக்கண் அசைத்துநின்று அங்குனே எனப் பொருள்படும் ஓரிடைச் சொல். 'ஆங்கக் குயிலு மயிலுங் காட்டி' (தொல். சொல். உளக. நச்.) 2. வினையுலக வாய்பாடுகளுள் ஒன்று. (தொல். பொருள். 287.)

பூங்குன் — அவ்விடம். 'ஆங்கண்மேதக விளங்கினுள்' (சேதுபு. மங்கல. ௮௦.)

பூங்குளம்—1. அப்படி. 'ஆங்குளம்போற்றி யடிபணிந்து' (பெரியபு. திருஞாந. சுசுசு.)

2. அப்பொழுது. 'ஆங்குள மவர்தமை ஆதி நோக்கு' (கந்தபு. திருவவதா. ௭௩.) 3. அவ் விடம். 'பாங்கிபுந் தலையிழம் பகர்ந்து மற் றிவை - யாங்குள மிருத்தலும்' (கந்தபு. வள். கஉசு.) [ஆங்குளமென்பதில் நகரம் ககர மாக மருவிவந்தது.]

பூங்காங்கு—அங்கங்கு.

பூங்காரம்—1. அகங்காரமென்னும் அந்தக் காரணம். 'ஆங்காரம்புத்தியின்கணுதித்து' (சி. சி. உ: ௩௬.) 2. செருக்கு. 'ஆங்காரமிக்க மகவான்' (கந்தபு. திருவிளை. ௩௩.) 3. அபிமானம். 'தேனாக்காரப்பொழில்' (திவ். திரு வாய். 10. 7. 11.) 4. நெருப்புக்கொள்ளிக் கூட்டம். [1, 2. அஹங்காரம் என்பதில் ஹகார உயிர்மெய்கெட்டு முதனீண்டுவந்த விகாரம் என்பாரும் 'ஹகாரமெய் கெட்டுத் திர்க்கம்பெற்றுவந்த விகாரமென்பாரும் என இருதிறப்படுவர் ஆசிரியர். 4. சூம்மாரசு: சூம்மாரசு என்பதினின்ற வந்த தத்தித பதம்.]

பூங்காரங்கிதன் — நானென்னுஞ் செருக் கில்லாதவன்.

பூங்காரி — செருக்குக்கொள்ளுகிறவன்- வள்.

பூங்காரித்தல் — செருக்குக்கொள்ளல்.

பூங்காலம் — ஆகுங்காலம், 'சித்திக்குங் காலம். 'ஆங்காலமெய்வருந்தவேண்டாம்.'

பூங்கிதம் — 1. உள்ளக்கருத்தைவெளிப் படுத்தும் உறுப்பின்றொழில். 2. சரிசம்பந்த முள்ளது. 3. புருவமுதலிய அங்கங் களாற் பிறப்பிக்கப்பட்ட காரியம். [அங்கம் என்பதினின்றவந்த தத்திதம். சூம்மிகம்.]

பூங்கிரகம்—தருமனால் பதினெட்டனுள் ஒன்று. (வேதா. சூ. பாயிர. க. உரை.)

பூங்கிரசன்—1. ஆங்கிராமுரிபின் சந்ததி யான். 2. ஆங்கிராவின்மகனுள் பிருகஸ்பதி. [சூம்மிரவ:]

பூங்கிரம்—உப்புராணம் பதினெட்டனுள் ஒன்று. (வேதா. சூ. பாயிர. க. உரை.)

பூங்கிரன்—} ஆங்கிரசன்.

பூங்கிரா — }

பூங்கிரம்—இங்கிலிஷ் பாகைஷ.

பூங்கிரசு — வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடத்தில் ஒன்று.

பூங்கிரகன்—சுத்தவிருடிகளுநொருவன்.
பூங்கு-1. அக்காலத்து. (பிறபாணு. ௧௧௧. உரை.) 2. அப்படி. 'ஆங்கு தொழுவிலை யேறுகுநித்துவளர்த்தார்' (சிலப். ஆய்ச்சியர் குரவை. எடுத்துக்காட்டு.) 3. அவ்விடம். 'ஆங்குறுகுமரப்புத்தேன்' (கந்தபு. அயனைச் சிறைநீ. சஉ.) 4. ஓர் அசைநிலை. 'தென் புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றுனென் றுங்கு' (வன். பாட.) 5. ஓர் உவமவுருவிடைச் சொல். 'பலர்புகழ் ஞாலிற கடற் கண் டாங்கு' (திருமுரு. உ.) 6. ஏழனுருபு. (மணி. 11. 47.)

பூங்கனம் — 1. அத்தன்மை, அங்ஙனம். 'ஆங்கனம்விரிப்பின்' (தொல். பொரு. ௬௫௬.) 2. அவ்விடம். 'ஆங்கனமே' (கந்த பு. மகே. ௪௧7பு. ௬௩.) [ஆ - அந்த. கனம் - இடம், தன்மை.]

பூச்சிரமம்—மூகைப்புல்.
பூச்சியித்தாம் — பூச்சியித்தன்மை.
[ஆஸ்யப-க்யம்: சூஸ்யப-; க்யம் - தன்மை.]
பூச்சிரியம்—புதியதாய் அல்லது வழக்கத் திக்குமாறாய் ஒன்றுதோன்றுதலால் உண்டாகும்மனக்கிளர்ச்சி. 'சொன்னவக்கதையையுள்ளுக் தோறுமாச்சிரியமெய்தி' (இராமா. உத். இலவண. ௧0.) [ஆஸ்யப-ப.]

பூச்சல்—1. அசைத்தல். 2. பாய்ச்சல்.
பூச்சா—சாலமாம். (வேக. 2613. உரை.)
பூச்சாட்டு—அற்பமான ஈரம். [ஸாஹீ - என்னும் வடமொழி, சாட்டு எனத் திரிந்து ஆ என்பதனோடு கூடிவந்ததுபோலும். ஆ-அற்பம். ஸாஹீ - சேறு, பசுமை.]

பூச்சாதசந்தி—ஆத்தமஞானத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் சந்தியாகிய விவர்த்தநமைய. (த. நீ. போ. ௧௧௫.)

பூச்சாதபலம் — பருத்திக்கொட்டை. (ததவ. ததல. 33)

பூச்சாதம்—1. ஆனவமலம். (சிவப்பிர. உ. உ. உரை.) 2. ஆத்தமஞானத்தை மூடிய அஞ்ஞானம். (த. நீ. போ. ௧௧௫.) 3. உறை. 4. சீலை. 5. மறைப்பு. 'மூன்றமலமும் ஆன்மாவக்கு அரிசிக்குத் தவிடும் உமியும் முனையும்போலப் பிரகாசாச்சாதமும் ஆவாகமும் உற்பத்தியேதமாய் நீங்கும்.' (சி. சி. உ. அக. சிவாக்.) 6. மூடி. 7. மே

லங்கி. 8. வீட்டின் மேல்வெளியை மூடியிருக்கும் மரவுருக்கவிப்பு. [ஆஹாடி-ந: ஆ; ஹாடி-ந - மூடிதல்.]

பூச்சாதம்—1. உறை. 2. சீலை. 3. மூடி. 4. மேலங்கி. [ஆஹாடி: ஆ; ஹாடி-மூடிதல்.]

பூச்சாதநழந்திணை — அத்திரமுத்திரை முதலிய முத்திரைவிதங்களில் ஒன்று. (த. நீ. போ. ௩00.)

பூச்சாமம்—1. கள்ளி. 2. மராமரம்.
பூச்சான்—தாய். 'எங்களுடையாச்சாளுக் கூறுகாயாகாமல்' (தனிப்பா. 1. 42. 83)

பூச்சான்—ஆசாரியன். 'நாலுராச்சான்' பூச்சி—தாய். (ஈடு. 4. 3. ப்ர)

பூச்சியகந்திமேகரோகம்—ஒருவகைமேகரோகம். இதில் மூத்திரமானது நெய்யையொத்துச் சீலையிற்றேய்த்துக்கொருத்தில் எரிவதும் நானொன்றுக்குக் குறுணி யென்னும் நாலுபடியளவாக இறங்குவதுமாக இருக்கும். (சேவரட். ௧0௫.)

பூச்சியகந்தி—நெய்யினம்செய்யுஞ்சுத்தி.

பூச்சியத்தாலி—ஆச்சியபாத்திரம். [ஆஜ்ஜ]

ஸூரீ: ஆஜ்ஜ - நெய். ஸூரீ:பாத்திரம்.]

பூச்சியபர் — வைசியபிதிரர். (மது. ௩. ௧௧௭.)

பூச்சியபுத்த — அக்கிரிதேவன். [ஆஜ்ஜ]

ஹஜ்: ஆஜ்ஜ - நெய். ஹஜ் - உண்பவன்.]

பூச்சியம்—1. நெய். 'ஆச்சியந்தயங்குமங்கேழ்க்குண்டத்தில்' (காஞ்சிப். கச்சி. ௧௬.) [ஆஜ்ஜ.] 2. பரிசுக்கத்தகுந்தது. 'ஆச்சியப் பேய்களோடு' (தேவா. 1094. 10)

[ஹாஸ்ய.]

பூச்சியாடு—இரத்தசேர்க்கும் ஆடு.

பூச்சிரமாயம்—ஆச்சிரமத்திலேநிற்போர் செய்யவேண்டிய விசேடதருமம். [ஆஸூரீ யரீ-ப: ஆஸூரீ - நிலை. யரீ-ப: - கடன்.]

பூச்சிரமம் — 1. இனப்பாறுமிடம். 2. சங்கம், கூட்டம். 3. வாழ்க்கைநிலை; இந்த நிலை, பிரமசரியம் இருகல்தம் வாகப்பிரஸ்தம் சங்கியாசம் என நான்குவகைப்படும். 'மூதறிவுடையோர் சோர்ச்சிரமமூன் நிற்கு மொயம்பா-லேதமிழ் லுபகா ரஞ்செய் யில்ல வாச்சிரமம் தன்னே' (இரகு. அயனு. ௬.)

ஆச்சியம்—ஆர்த்தன்.

4. நிலை. 5. பர்ணசாலை. 6. முனிவர்கள்வசிக்குமிடம். 'அடையுமாக்கலைபலவுளவதன்களைச் சிரமம்' (சேதுபு. நைமிசா. கடு.). [அமு. 8: 2; அமு. 8: 1 பரிபாசமானசெயலைச் செய்தல்.]

உச்சிம — ஆச்சிரமநெறியினிற்போன்.
[அடியிடு.]

ஆட்சியர்நர்—ஆச்சிரமநெறிக்குரியவன்.
[ஆசாசிக: ஆசாசு; இக - ஒரு வ-வி.]

ஆச்சிரயம்—1. அடைக்கலத்தாரம். 2. அடைக்கலம்புகுதல். 3. அரசர்சுக்குரிய அறு குணங்களுள் ஒன்றாகிய கூட்டல். அது: பகையைவெல்லுதற்காக ஒருவனைத் தனக்குத் துணையாகச்சேர்த்தல். ‘ஆச்சிரயம்’ கொருவன் செய்சமர்-கூடக்கமற் றொருவனை நட்டிப் காண்டலே’ (இரகு. திக்கு. ௨௨.)

4. உரியசெயல். 5. ஒன்றிணைபடுத்து அத
னையவிலிருத்தல். 6. ஒன்றுடனொன்றிருத்
தல். 7. குடியிருக்கும்விடம். 8. பாதகாப்பு.
9. பொருள் அல்லது குணமிருத்தற்கான
ஆதாரம். [ஆராய: ஆ; ஸி - உதவுதல்.]

ஆச்சியன்-1. ஒருபொருளையடைந்திருப்பவன், 2. பாதுகாப்பவன். [ஆசுர.ய:]

பூச்சியாசித்தம்— வதுப்போலிவகையுள்
ஒன்று. (மணி. 29. 194.)

ஆச்சிராமம்-1, ஆச்சிராமம், 'வதரியாச்சிராமம்' (திவ். பெரியதிரு. 1. 4. 1.) 2. ஆளுகை செல்லுமிடம்.

ஆச்சிடை—கோமேதகரத்தினம்.

ஆசிரக—1. ஆய்ந்து, என்னும் அஃறிணை யொன்றன்பால் இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று வீகாரப்பட்டுவந்து ஆயிற்று எனப் பொருள்படும் ஒரு சொல், 2. ஒருவகையுடைய அசை, 'மூக்கணிதநோர்மையாய்க் கைகொண்டுபோ திப்பதாச்சறிவிலே' (தாயுமான. சுகவாரி. கவி. கூ.)

ஆக்கிரகம்—1. அட்டகாசம். 2. ஒன் றோடொன்று கைநகங்களை உரிஞ்சி ஓசை யுண்டாக்குதல். 3. குதிரைக்களைப்பு. 4. கைநகத்தினால் ஊறுசெய்தல். 5. கொடித் தல். [ஆயாபரிதக.]

ஆர்ச்சுவநதம்—அரசமரத்தின் காய். (இது அச்சுவத்தம் என்பதினின்றும் வந்த சத்திநபதம்.) [ஆஸஸ்ய.]

தமிழகவாசி—அரசமரம். (மூ. அ.)

அச்சேதநம்—) அற்பமாகவெட்டுதல்.

ஆச்சேதம்—) [ஆவெடிந: ஆ - அம்
பம், வெடிந - வெட்டுதல்.]

புதிதோதநம் — வேட்டையாடுதல். [சு
வொடிந:]

ஆசிரியர் — 1. உல்லாசம். 2. கனிப்பு.
‘ஆசிரியர்த் திலே பிரியனும்’ (சி. சி. ச. நக.
சிவாக்.) [ஹாஸ்யரஸ.]

பூசாரம்—இருக்குமிடம். 'வந்திக்காசரய
மாம்' (சி. சி. அளவை. கூ. சிவாக்.). [சூ
ஸ்ரய.]

பூசநவம்—சிவனுடைய வில். [சுஜமவ.]

ஆசாரம் — திரிபுரசங்காரத்திலே சிவ
 னேறிய இடபம். [சுஜகார.]

பூசங்கம்—1. அடர்த்தி. 2. அண்மை. 3. சேர்ந்திருத்தல். [சூலம.]

ஆசங்கித்தல்-1. சந்தேகித்தல், 'சாங்கியர்
மதம்பற்றியாசங்கித்து' (சி. இ. க். ௧௮. ௪௪.)
2. ஆசேபித்தல், மறுத்தல். (சி. போ. சிற்.
2: 2.)

நுச்சபை—1. சந்தேகம். 'மழையென்-
றுசங்கைகொண்ட கொடைமீளியன்னைல் சர
ராமன்' (இராமா. நாகபா. உசுந.). 2. சித்
தித்தல். 3. பயம். 4. விசாரணை. 5. ஆட்சே
பம். [சூஸங்கா]

ஆசைகள் — 1. கண், 2. பண்டிதன், [சூ-
வகநூல்]; சூ- உபசர்க்கம்; வகநூல் -
கண், 2. ஆவகநூல் - ஆ - உபசர்க்கம். வகநூ-
பேசுதல்.]

விசுத்தர்—விருப்புள்ளவர். (பெளட். பசு.
கஉஅ.)

ஆசாதி—1. இலாபம்; சம்பாத்தியம். 2. சமவாயசம்பந்தம். 3. சாமர்த்தியம், வல்லபம். 4. பதங்கள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்திருத்தலாகிய அண்மை, (சைவப். உரு.) 5. பற்றித்தொடரும் விருப்பம். 'எப்போதுஞ் சிவபூசை அக்கிரிகாரியம்: இவற்றில் ஆசத்தியுள்ளவனுயிருப்பது' (சி-வி. திரி. க. உரை.) [1, 2, 3, 4. சூலத்தி; 5. சூலத்தி.]

புரந்தன் — வீட்டுனு. [சுலாபு.]

ஆசுதி—சுவங்கொண்டுபோகும் பாடை.
[சூலநா.]

ஆசுதிநாலம்—சந்திரனுள்ளகாலம்வரையும். (ஆ - வரையும்.)

ஆசுதிநாரம்—சந்திரனும் நகலுந்திரங்கனும் உள்ளவரை. 'இப்பரிசு ஆசுந்திரநாரம் ஊட்டுவதாக' (S. I. I. iii 3.)

ஆசுதிநாரம் — சந்திரனாகியருள்ளகாலம்வரையும். 'நிள்குல மாசுந்திரார்க்க ஞானதுரின் நிலங்க வென்றே' (மச்சுபு. சோமவரிசு. ௧௦.) [ஆ - வரையும். உரு: ௧௧௬ - ஞரியன்.]

ஆசுதிநாலம்—1. மரணகாலம். 2. மரணத்துக்குக்கிடையகாலம். [சூலநா.கா. ஆ; ஸத் - போதல்.]

ஆசுதிநாசகம்—பிரசவிக்குங் காலத்தி னது அணிமை. (சீவரட். ௨௦௮.)

ஆசுதிநம்—1. பிற்பொழுது. 2. காலத்திலாவது இடத்திலாவது எண்ணிலாவது கிடையிருப்பது. [சூலநா.]

ஆசுதிநதடப்பு — குதாவர்த்தவாதம். 'மையலா சதத்தடப்பு வலியுழப் புதரப் பிட' (தைல. தைலவ. ௧௬௭.)

ஆசுதிநம்—உயர்குடிப்பிறப்பு. [சூலநா.]

ஆசுதிநம்—1. அங்கயோகம் எட்டினுள் ஒன் குடிய இருத்தல், அது: சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், சிங்கம், முத்தம், மயூரம், சுகம், பத்திரம் என ஒன்பதுவகைப் படும். (குத. ஞா. ௬௫: ௨.) 2. அரசர்க்குரிய அறகுணங்களுள் ஒன்றாகிய இருத்தல்; அஃது: ஏற்றகாலம்வரையும் பகைவர்மேற் செல்லாதிருத்தல். 'ஆசுந முந்தியகாலம்குணர்ந்திருத்தல்' (இரகு. திக்கு. ௨௧.) 3. பவிட்டம். 4. பிருட்டம். 5. புலித்தோல், பங்கை, பீடம், பாய் முதலிய தவிக. 'தாய வாசுத்தேந்தி' (இரகு. அபனுதய. ௨.) 6. மலவாயில். 'ஆசுந முபத்தக் கைகால் வாக்கை வையந்தம் கன்மம்' (மச்சுபு. பிரமமு. ௧௬.) 7. பாசுநமேற்றவிக. [சூலநா.]

ஆசுதிநந்தி — சிவலிங்கம்.

ஆசுதிநாயில் — மலவாயில்.

ஆசுதிந — சக்கிரன்.

ஆசுதிநாதிசம் — நிலைக்கண்ணாடி. [சூலநா. - இருப்பு. சூலநா. - கண்ணாடி.]

ஆசுதிநம்—1. ஆசுநம். 2. உரைகல். 3. சிரிப்பு. (பிங்கல. ௧௬௬௭.) 4. நெய். (யகரமெய் கெட்டு ஆசுநம் என்றாயிற்று.) 5. வில். [1, 5. சூலநா; 3. ஹாலா; 4. சூலநா.]

ஆசுதிநம்—வெற்றிலைத்தம்பலக்களாஞ்சி. [சூலநா.]

ஆசுதிநந்திரவியங்கன் — சாதிக்காய், கிராம்பு, ஏலம், பூலாங்கிழங்கு, சண்பக மொட்டு, பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்னும் ஆறு திரவியங்கள். இவை: ஆசுதிநத்துக்குப்போக மானவைகள். (திருவாத. திருப்பெருந். ௭௦. விருத்தி.)

ஆசுதிநம்—1. ஆசுதிநந்தி. 2. உள்ளங்கையில் விடப்பட்ட அற்பமான நீரை உட்கொள்ளுதல். 'இனைய நியமத் தொழின் முடித்து மனையினையி யாசுதிநம் - புனித நெறியிற் றனியியற்றி' (கூர்மபு. நித்திய. ௧௬.) 3. வாயையலகிக் கொப்புனித்தல். [சூலநா. - ஆ; உரு - உண்ணுதல்.]

ஆசுதிநம்—ஆசுதிநஞ்செய்தற்குரிய நீர். [சூலநா. - ஆசுதிந; ஞா. - ஒரு விசுதி.]

ஆசுதிநம்—ஆசுதிநென்னவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

ஆசுதிநம்—ஆசுதிநஞ்செய்தல். 'அணி நீர்க்கரத்தொட்டாசுதிந்தான்' (சேதுபு. சேதுவந். ௨௬.)

ஆசுதிநம்—1. அதிட்டம். 2. அநாசயம். 3. அநுகூலம். 4. அபிப்பிராயம். 5. உடைப்பொருள். 6. உறைவிடம், தங்குமிடம். 7. ஊழ். 8. ஒன்றைத்தன்னகத்துட்கொண்ட உடம்பினுட்பட. 'கருப்பாசுதிநக்குழிக்கே தன்னுமே' (பட்டினத்தார்பாடல். திருச். ௧.) 9. களஞ்சியம். 10. கூட்டிக்கேர்த்தல். 11. தன்னிட்டம். 12. படுக்கையறை. 13. மடம். [1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13. சூலநா; 10. சூலநா. ஆ; ஸீ - தங்குதல்; ஆ; வீ - கூட்டுதல்.]

ஆசுதி—ஆசுதிநம். (இந்துஸ்.)

ஆசாணம்—ஆசாநம்.

ஆசாணம்—1. அறுசரித்தல். 2. ஒழுக்கம். 3. செய்கை. 4. வந்துசேருதல். 5. வழக்கம். [சூராரணம்: சூ; ஊ - போதல்.]

ஆசாணை—ஆசரித்தல். 'மங்களாசாணை' (வேதா. சூ. அ.)

ஆசரி — ஆசரியென்னேவலும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

ஆசரித்தல் — 1. அறுசரித்தல், கைக் கொள்ளுதல். 'ஆசரிக்குக் கண்டியுமொன்றும்' (சைவச. ஆசா. சரு.) 2. அதுட்டித்தல், செய்தல். 'உக்கிர தவ மாசரிக்கிற' (வேதா. சூ. உச. உரை.) 3. உபசாணை. 4. வணக்கல்.

ஆசரிதம்—1. ஆசரிக்கப்பட்டது. 2. வழங்கப்பட்டது. 3. விதிக்கப்பட்டது. [சூராரி. த.]

ஆசரிதவுபாயம்— கொடுத்தகடன்வாங்குதற்குச் செய்யும் நால்வகையுபாயங்களுள் ஒன்று; அது: தரிகளுனவன் கடன்கொடுக்க வேண்டியவனுடைய பெண்டுபிள்ளைகளையும் பசுக்களையும் வெளிப்போகாதபடி தடுத்து வீட்டையடைத்து முத்திரையிட்டுத் தன் கடனைக் கொடுக்கும்படிசெய்தல். (மிருதிகர். ௧௦௭.) [இஃது அசரித என்பதின்னிறுவந்த தத்திதபதம். சூராரி. த-போகாத.]

ஆசரிப்பு—அறுசரிப்பு.

ஆசலை—ஆடாதோடை. (இராசவைத்.)

ஆசவத்துரு—பனைமரம். [சூலவ. டு; சூலவ - கள். டு - மரம்.]

ஆசவம்—1. கள். (பிங்) 2. விரைவு. 3. மது. [1, 3. சூலவ; 2. சூலவா.]

ஆசவுசம்—ஆசௌசம், தீட்டு. 'மன்னு குரவளிற்சுதிடிஸாசவுசமுன்றுநாண்மருவும்' (சுர்மபு. சூதகா. ௩.)

ஆசற—முற்ற. 'சொல்லப்புகுந்தபொருளையாசறக்கூறுது ஒழியப்போதல்' (தொல். பொரு. சூசு. உரை.)

ஆசறுதல்—அழித்தல், முடித்தல். 'ஊழி சென்றசறுங்காலத் தந்நிலையதாக' (இராமா. சரபங்க. ௩௦.)

ஆசறுதி—1. குற்றமின்மை. [ஆச - குற்றம். அறுதி - கெடுதல்.] 2. முடிவு. 'கொற்ற மங்கலத்துக்கு எல்லையாசறுதியினட்ட திருவாழிக்கல்' (S. I. I. 1. 87.)

ஆசறுதிப்பல்—கடைவாய்ப்பல்.

ஆசன்—1. பலா. 2. பெருங்காயம்.

ஆசா—1. ஆசை. 'ஆசாபிசாசமுதலாம்' (தாயு. சின்மய. ௩.) 2. திக்கு. 3. நம்பிக்கை.

ஆசாசி—சீந்தில்.

ஆசாட்டம்—1. அழுகை. 2. அற்பமான தோற்றம். [ஆசு - அற்பம்; ஆட்டம் - அசைதல்.]

ஆசாடகம்—ஆடிமாசம். [சூராரி. த.]

ஆசாடபூதி—1. முருக்கமரத்தாற்செய்யப்பட்டதண்டமாகிய செல்வமுடையவன். (பஞ்சதந். மித்.) [சூராரி - முருக்கமரம். ஊடுதி. செல்வம்.] 2. வேஷதாரி.

ஆசாடம்—1. ஆடிமாதம். 2. துறவிகள் வைத்திருக்கும் பலாசந்தண்டு. 3. பொதியமலை. 4. முருக்கு. 5. பிரதிட்டாகலையிலிருக்கும் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உச. உரை.) [சூராரி.]

ஆசாடா—பூரட உத்திராடநட்சத்திரங்கள். [சூராரி.]

ஆசாடி—1. ஆடிமாதப் பெளர்ணிமை. 2. சிவலோகத்திலே உத்தரதிசையோலக் கஞ்சேலிக்கும் முக்கிய தேவதைகளில் ஒருவன். (வி-ணி. உசுச.) 3. உபயகாஷ்டகரிவொருவன். (வி-ணி. உசுச.) [சூராரி.]

ஆசாடியோகம்—சாந்திரமான ஆடிமாதத்திலே உத்திரட்டாதிநட்சத்திரம்வரும் திகம். இத்திகம் சோதிடர்களாலே அவ்வவ்ருடத்திலே இன்ன இன்ன தாரியம் பலிதமாகும்; இன்ன இன்ன வஸ்து மலியும்; இன்ன இன்ன வஸ்து ஒறுக்கும்; மழை குறையும், அல்லது மிகும்; என்னும் இவை முதலியன பரிட்சித்தறித்தருகிய திகமாம். (பிருகற்சங்கிதை. பூர்வபராகம். அத்தியாயம். உசு.)

ஆசாதிதம் — 1. அடையப்பட்டது. 2. காரியப்பட்டது. 3. பார்த்தது. [சூலாழி. த: சூ; லாடி - போதல்.]

ஆசாநதேவர்—தேவர்களுளொருசாரார். 'சித்தர்க்கரசரரசாநதேவர்' (வேதாரணியபு. தேவல. ௬.)

ஆசாநம்—பிறப்பு. [சூராரி. த.]

ஆசாபாபு—முடிந்தாளாவது நீண்ட கையுடையவன்.

ஆசாபாபு—ஆசைப்பட்டது கிடையாதொழிதல். [ஆசாபாபு: ஆசா - விருப்பம். ஸம் - கேடு.]

ஆசாபாபு—1. ஆசாபாசம். 2. சிலம்பியினம். [ஆசாபாபு: ஆசா; வ்யூ - கட்டு.]

ஆசாபாபு—அறிவுமேற்படாது பந்தித்து நிற்கும் ஆசை. [ஆசா - ஆசை. வாஸ - பந்தம்.]

ஆசாபாபு—சிலன். 'அமகரவாசாம்பா' (திருப்புகழ். ௪௩௫.) [ஆசா - திக்கு ஸ்வரம் - வந்திரம்.]

ஆசாபு—1. ஆள். [ஆசாபு.] 2. ஓர் உத்தியோகஸ்தன். [ஆசாபு.]

ஆசாபுகோவை — சங்கமருவிய பதினாண்டிற்குக்கொன்று ஒன்று. இதுசெய்தவர் பெருவாயின்முள்ளியென்பவர்.

ஆசாபுநீர் — ஆசாரமில்லாதவன். [ஆசாபுநீர்: ஆசாபு; நீர் - இல்லாதவன்.]

ஆசாபுபாபு—கொழும்புடையம்.

ஆசாபாபு—ஒழுக்கத்தில் ஈழ்ந்தமுடையவன். 'ஆசாபாபுவிருந்துமென்ன' (அறப். ௩௩. 37)

ஆசாபோசன்—1. பெருந்தேசி 2. ஆடம் பரத்தொற்றமுடையவன்.

ஆசாபு—1. அரசிருக்கை. (யிங்கல. ௧௫௩.) 2. உபசாரம். 3. ஒழுக்கம். 'ஆசாபாபுநீர்வந்து' (சிந்தா. முடி. உகக.) 4. ஒழுக்கவிடு. 5. சேலை (குடா). 6. சுத்தம். (குடா) 7. சேவைகள்மேய்ச் சுத்துருவை உபாத்தம். 8. தருமசாத்திரத்தின்பொழுது கண்டபுகழ்கொன்று; அதை விதிவிலக்குகளை ஒழுக்கத்தைக்கூறுவது. 9. பிரதிட்டை சுத்தம். 10. பெருமழை. 'ஐயகைய தருமம். ஆசாபு பொழிந்தார்த்தம்' (சேதுபு. பத்திபு. ௪௦.) 11. போசம். 12. வழக்கம். 13. வேதாசனங்களைநீர்சொல்லியவைகளை அதுட்டித்தல். 'ஒழுக்கம்பெருநாசாபு' (சி. சி. உ: உக. மறை.) [6, 7, 10, 11. ஆசாபு. 3, 4, 8, 12, 13. ஆசாபு.]

ஆசாபாபுநீர் — சன்மார்க்கமுள்ளவன்.

ஆசாபாசல்—1. இராசாவினது ஆசாபாசலில்— கொழும்புடையத்தின் முனையில். 2. கோயிலின் தலையாயில்.

ஆசாபாசு—ஒழுக்கத்திற்காவதியவன்.) ஆசாபாசு—ஆசாரமில்லாதபெண்கள். 'முகத்துலக்கிளாசாபாசு' (திருப்புகழ். ௪௮௮.)

ஆசாபாசு — ஒழுக்கத்திற்காவதியவன்.

ஆசாபு — 1. கம்மாள்பட்டப்பெயர். 2. மாத்ருவப்பிராமணர்பட்டப்பெயர்.

ஆசாரியபுருஷம் — குருக்களுக்குவிடப்படும் மானியம்.

ஆசாரியபுருஷன் — பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தற்குரிய குரு.

ஆசாரியபோசம்—ஆசாரியன் அறுபல்க்கும் சுத்தம். (S. I. I. II. 107)

ஆசாரியவிருத்தம்—ஆசாரிய அதிகாரம்.

ஆசாரியன் — 1. உபநயங்குசெய்வித்து வேதம் ஒதுவிப்போன். 2. உபாத்தியாயன். 3. குரு. 4. சமயநீதிக்கை, விசேஷநீதிக்கை, நிருவானநீதிக்கை, ஆசாரியாபிபேகம் என்னும் நான்கும்பெற்றுக்கொண்டு நித்திய கருமங்களைநீதிக்கை பிரதிட்டை முதலிய கிரியைகளும் செய்பவன். (சைவவினா. ௩௩.) 'வண்புகழானென்றாயவாசாரியனான' (குத. எக்தி. உ: ௫௧.) [ஆசாரிய-]

ஆசாரியந்திரபடியடைதல் — வைகுந்த மடைதல்.

ஆசாரியாணி—ஆசாரியன்மனைவி. [ஆசாரியாணி.]

ஆசாரியாபிபேகம் — குருவாகவருவதற்குச் செய்யப்படும் ஸ்நானத்தோடுகூடிய தீக்கெக்கிரியை. [ஆசாரியாபிபேக: ஆசாரிய- குரு. ஈகிபேக - ஸ்நானம்.]

ஆசான்—1. குருவின்மனைவி. (திவா) 2. தலைவி. (கு. நிகன். உ: ௪௨.)

ஆசான்—1. அருகன். (கு. நிகன். க: உ.) 2. உபாத்தியாயன். 'ஆசானுரைத்த தமையக்கொளினும்' (நன்னூல். பொதுப்பாபிர. ௪௪.) 3. கத்தகவாயி. (கு. நிகன். க: உக.) 4. குரு. 'ஆசியனாமாசான்வந்து' (சி. சி. அ: உக.) 5. சுத்திரன். 'நியுரை

ஆசான்றிறம்—ஆசியம்.

யென்ன வாசா ஸ்ரீபனுகுரைக்கலுற்றான்' (கந்தபு. அண்ட. க.) 6. தலைவன், மூத்தோன். (திவா) 7. பாலையாழ்த்திறம். (பிங்கல, க௩௭௬.) 8. வியாழன். 'ஆதியிற் சேய்க்கிடரம்புலிசுன்னந்தத்தாசான்' (விநா. காலசக். ௨௩.) [ஆசாரியன் என்பது ஆசான் என விகாரமாயிற்று.]

ஆசான்றிறம்—1. குரற்குரியதிறம். (பிங்.) 2. பாலையாழ்த்திறம். (சூடா.)

ஆசி—1. ஆசியென்னேவனும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 2. சமநிலம். 3. நிந்தை. 4. பாம்பின்பல். 5. பிரார்த்தனை, வேண்டல். 6. போதல். 7. யுத்தகளம். 8. யுத்தம். 9. வாழ்த்து. 'காசிபன் முத்தகடவுள் வேதியர்களுத்தா - லாசிபெறு மப்புத்தல்வர்' (பாரத. சம்ப. ௧௦௭.) 10. வாழ்த்தணி. (விரசோ. அலங். 33.) [2, 3, 6, 7, 8. ஆசி. சுஜீ - போதல். இ-ஒருவிகுதி. 4, 5, 9. சூலிவீ.]

ஆசிகூல்—காகச்சிலை.

ஆசிகம் — ஆட்டுப்பிழுக்கை. (சீவரட். ௨௫௧.)

ஆசிகரோகம்—கருவிழியிற் பிறக்கும் ஒரு வகைரோகம். அது கருவிழியில் உயர்ந்தும் பளபளத்துமிருக்கின்ற விரணக்கொப்புளத்தையும் அதைச்சுற்றிலுஞ் சிறுசிறு கொப்புளங்களையும் உண்டாக்கும். (சீவரட். ௨௫௧.) [இது, ஆட்டின்பிழுக்கையைப்போலக் கரடான கொப்புளங்களை பெழுப்பலால் வந்த பெயர்.]

ஆசிகள்—1. இருப்பவன். 2. வாளாயுத முடையவன். (இஃது அசி என்பதினின்ற வந்த தத்திதபதம்.) [சூலிகி: சுலி - இருத்தல். இக - ஒருவிகுதி. சுலி - வான்.]

ஆசிடல்—ஆசிதல்.

ஆசிதல் — 1. நேரிசைவெண்பாலிலே தனிச்சொற்கு முன்னே செப்பலோசை நிறைத்தற்பொருட்டு ஓர் அசையேனும் இரண்டசையேனும் சேர்த்தல். 'நெரிநுண் கருக்குழ னேரிழை யாசிட்ட நேரிசையே' (யாப். காரிகை. செய்யு. ௩.) 2. பற்றுச் சுவைத்தல். [ஆசு-அற்பம். இடுதல்-வைத்தல்.]

ஆசிடை—1. கூட்டம். 2. சேலை. 3. வாழ்த்து. 'அந்தணராகிடைகூறி' (சூளா. குமாரகால. ௨௦.)

ஆசிடையிட்டெதுகை— ஆசிடையெதுகை.

ஆசிடையெதுகை — எதுகை வகையு ளொன்று. அது: யரலழ என்னும் நான் கெழுத்துக்களுள், ஒன்று-செய்யுளில் யாதே றும் ஓரடியில் எழுத்தொன்று மெதுகையில் வரும் எழுத்திற்கும் அதன்முதலெழுத்திற்கும் இடையே வருவது. 'யரலழ வென்னு மீரண் டொற்றும் - வான்முறை பிறழாது வந்திடையு யிர்ப்பினஃ - தாசிடையெதுகை யென் றறிதல் வேண்டி' (யாப். காரிகை. ஒழிபு. சு. உரை.)

ஆசித்தம்—1. காரியப்பட்டது. 2. சித்தியானது. [சூலிவ.]

ஆசித்தல் — ஆசைப்படுதல். 'ஆசித்தார் மறத்திற்புகுமுத்தம்'. (திருப்புகழ். ௪௦௨.)

ஆசித்தம்—இருத்தல். (கொக்கோ. க:நு.)

ஆசித்ததன் — சகரசக்காவர்த்தி. [அசி தன்மகன் என்றபடி.]

ஆசிதம்—1. ஆசநம். 2. நகரம். 3. நில முடையது. (த. டி. போ. ௧௧௦.) 4. வண்டியிலேற்றும் பாரம். 5. பத்துப்பாங்கு கொண்ட அளவு. 6. வசிக்குமிடம். (அசிதம் என்பதினின்றவந்த தத்திதம்.) [1, 2, 3, 6. சூலிவ. 4, 5. சூலிவ.]

ஆசிதையன்—சாவீதன்.

ஆசிப்பு—ஆசித்தல்.

ஆசியோழி — வாழ்த்தணி. (விரசோ. அலங். 33. உரை)

ஆசியநான்—விகடஞ்செய்வோன்.

ஆசியக்துவாதவாதோகம் — ஒருவகை வாதரோகம். (சீவரட். ௧௭௫.) [அது வாயைக் கொதிக்கும்படிசெய்தலால் வந்த பெயர். சூலிவ. - வாய்.]

ஆசியபத்திரம்—தாமரை.

ஆசியபாதபித்தரோகம்—ஒருவகைப் பித்த ரோகம். அது: வாயிற்கொப்புளங்களெழும் பிப் பழுத்துடைதல் முதலிய செயல்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். ௧௮௨.)

ஆசியபாதவாதம்—ஆசியக்குவாதவாதம். (சீவரட். ௧௭௫.)

ஆசியம் — 1. அங்காந்தவாய். 2. அவ் விடம். 3. அவமதிச்சிரிப்பு. 4. கருஞ்சீரகம். 5. சிரித்துவினைபாடல். 6. சிரிப்பு. 7. முகம். (அக. டி) 8. லலாடமத்திபத்திவிருக்கும்

லிந்துஸ்தானம். (சி-லி. இரி. கட. தாற்.)
9. வாய். 10. கவரசத்துன் ஒன்று. [1, 7.
9. சூலு: சூ-முன். வு) - போதல்.
3, 5, 6, 10. ஹாஸ்ய: ஹஸ் - சிரித்தல்.
ய - ஒரு விஞ்சி.]

ஆசிரியசம் — கவரசங்களுள் ஒன்றாகிய
கைகச்சுவை, (சி. சி. ச. ஈ. ஈ. சிவாக்.)
[ஹாஸ்யரஸ: ஹாஸ்ய - கை. ரஸ -
சுவை.]

ஆசிரிய—ஒரு பூகண்டம்.

ஆசிரியசுவம் — வாயிலாறுநீர். [சூலுர
வவ: சூலு - வாய். சூலவ - ஊறு
நீர்.]

ஆசிரியட்சேபவாதரோகம்—காதிலும் காகி
யிலும் தாடையிலும் அறுசரித்து வாயி
னிலிலும் அதற்குக்கீழும் மேலும் சஞ்
சரித்துக்கொண்டேயிருக்கும் ஒருவகைவாத
ரோகம். (சேவாட். களே.) [சூலு - வாய்.]

ஆசிரிய—இருக்கை. [சூலுர.]

ஆசிரியம்—மூலவட்சத்திரம். [சூலு:வ:

இது, இரத்தத்தைக்குடிக்கும் இராக்கத
னைத் தெய்வமாக உடையதென்பதுபற்றி
வந்தபெயர்.]

ஆசிரியன் — இராக்கதன். [சூலு:வ:
சூலு - இரத்தம். வ - குடித்தல்.]

ஆசிரியம்—1. இடம். [ஆசிரியத்தின் விசு
ரம்போலும்.] 2. கண்ணீர். [சூலு:]
3. நீ. [சூலு:ச.]

ஆசிரியம்—1. ஆசிரியம். 2. பன்னசாலை,
முனிவருறைவிடம். 'அறவோர்வைகுமாசிர
மத்தெழுந்தருளி' (சேதுபு. சக்கா. க.) 3.
சன்னியாச ஆசிரியம்.

ஆசிரியம்—1. ஆசிரியி. (த. நி. போ.
பக். ௨௮௭.) 2. சன்னியாசி.

ஆசிரியணம் — சார்த்தநிற்கை. (திவ்.
திருவாய். 6. 1. 6. பன்னீ)

ஆசிரியம்—1. ஆசிரியம். 2. இருப்பிடம்.
'அமத்தையுடைய பர்வதம் நீச்சிதார்த்த
மாகிய வந்திக்கு ஆசிரியமாக' (சி. சி. அனவை.
௧. சிவாக்.) [சூலு:ய.] 3. சூரியம்.
4. வழக்கு.

ஆசிரியன்—ஆசிரியன்..

ஆசிரியாசித்தம்—அசித்தம் என்னும் ஏதுப்
போலிவகைமுன்றலுள் ஒன்று; அது:
சாத்தியத்திற்குப் பற்றுக்கோடில்லாமையாற்
சித்திபாகாதது. 'ஆகாசத்தாமரை
மணமுடைத்து; தாமரைத்தன்மையால்,
பொய்கைத்தாமரைபோல: என்பதன்கண்
இல்லாததாகிய ஆகாசத்தாமரை ஆசிரிய
மாகக்கொள்ளப்பட்டது' (தர்க்கபா. ௨௭.)
[சூலு:ய - பற்றுக்கோடு. சவலி க -
சித்தியாகாதது.]

ஆசிரியி—ஆசிரியி என்னேவலும் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும்.

ஆசிரியிகள்—சூத்திரப்பெண்ணைச் சண்
டாளன்கூடிப் பெற்ற பிள்ளை. 'பின்னோர்
மாதை விழைந்துசண் டாளன் சேர -
வாதலை யடைந்த மைந்த னாகிர யிகப்பேர்
பூண்பன்' (குத. சிவமா. கட: ௩௦.)

ஆசிரியித்தல்—1. அடைதல். 'மகத்துக்கோ
ரோசிரயித்து' (வழக்.) 2. பற்றுக்கோடாகக்
கொள்ளல்.

ஆசிரியம்—1. இணக்கம். 2. உபத்திர
வம். 3. ஓடுதல். 4. கீழ்ப்படிவு. 5.
சுப்பதார்த்தங்களிலொன்று. அது, பொறி
வழிச்சேறல்; கண்மத்தொடர்ச்சியென்
பாருமுளர். (வேதா. சூ. ௨௮. உரை. சிவ
ஞானபா. ௩௭.) 6. தவறு. 7. கீரோட்டம்.
8. பாய்தல். 9. மீறுதல். 10. யாறு. 11.
வேகுஞ்சோற்றிற்பொங்கியெழும்புமது. 12.
கவபதார்த்தங்களுள் ஒன்று. (சேவக. 2814.
உரை) [2, 3, 5, 6, 8, 9, 11, சூலு:வ:
1, 4, 7, 10, சூலு:வ]

ஆசிரியன்—சூரியன்.

ஆசிரியம்—உபத்திரவம். [சூலு:வ.]

ஆசிரியத்தல்—ஆசிரியஞ்செய்தல். 'அவிர்
தரு பரம வஞ்ச மாகிரித் திடுதல் வேண்டும்'
(குத. எச்சி. பூ. ௨: ௧௭.)

ஆசிரியம்—சார்த்திருக்கை.

ஆசிரியசிசி—அகவலுரிச்சிர்.

ஆசிரியச்சுரிதகம்—அகவலாகிய சுரிதகம்.
(இலக். வி. 788. உரை.)

ஆசிரியத்தனை — எழுவகைத்தனைகளுள்
ஒன்று; அது: தேமா புனிமா என்னும்

ஆசிரியத்தாழிகை — ஆசீவிடம்.

வாய்பாட்டுச்சீர்களின்முன் நேரையும், கருவிளம் கூவிளமென்னும் வாய்பாட்டுச்சீர்களின்முன் நிரையசையும் வரத் தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௦.)

ஆசிரியத்தாழிகை — ஆசிரியப்பாலினத்து னொன்று; அது: தம்முள் அளவொத்த மூன்றடியுடையதாய்த் தனித்தேனும் ஒரு பொருண்மேன் மூன்றடுக்கியேனும் எனைத்துச்சீரானும் வருவது. (இலக்கணவிளக். எ௩௫. உரை.)

ஆசிரியத்துறை — ஆசிரியப்பாலினத்து னொன்று. அஃது: எனைத்துச்சீரானும் வரும் அடி. நான்குடையதாய், ஈற்றயலடி குறைந்தேனும், ஈற்றயலடி குறைந்த இடைமடக்கியேனும், இடையிடை சுருக்கடியாயேனும் இடையிடை சுருக்கடியா யிடைமடக்கியேனும் வருவது. (யாப். காரிகை. செய். ௬.)

ஆசிரியநிலைவிரந்தம் — அடிமறியாத வருவது.

ஆசிரியப்பா — நால்வகைப்பாவுனொன்றாகிய அகவற்பா. (தொல். பொரு. ச௧௭.)

ஆசிரியம்—ஆசிரியப்பா. (தொல். பொருள். ச௧௭.)

ஆசிரியமண்டலவிரந்தம் — அடிமறியாக வருவது.

ஆசிரியவசநம் — முன்னுள்ள ஆசிரியருடைய நூல்களினின்று மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்டவசநம் 'ஆசிரியவசனமென்றீரேழுகையே' (நன். பொதுப். உ௧)

ஆசிரியவிரந்தம்—ஆசிரியப்பாலினத்துள் ஒன்று; அஃது: அளவொத்த கழிநெடியடி நான்கினுள்வருவது. (யாப். காரிகை. செய். ௬.)

ஆசிரியவுச்சீர்—அகவலுரிச்சீர்.

ஆசிரியன்—1. குரு, நூலாசிரியன், உரையாசிரியன், போதகாசிரியன்: இந்நால்வர்க்கும் பொதுப்பெயர். 2. புலவன் (பிங்).

ஆசீலேடம்—1. ஆலிங்கம். 2. சமவாய சம்பந்தம். [ஆஸூஷ: ஆ; ஸ்ரிஷ - மடக்குதல்.]

ஆசீ—1. ஆகாசம். 'செல்லுமினுந்திகழ்தருமாசினி' (திருச்செந்தூர்ப்பு. செயந்தி. ௩௪.) 2. ஈரப்பலா. 'ஆசினிக்கவியியலவி

னார்வுற்று' (புறநாணு. ௧௫௮.) 3. மரவயிரம். (குடா) 4. மரவுரி. (குடா)

ஆசீயம்—கருஞ்சீரகம். (மூ. அ)

ஆசீர்வசநம்—ஆசிகூறுதல். 'தப்பாத வாகீர்வசந மெனவுணர் தாழ்குழலே' (வீரசோ. அலம். ௩௩.) [ஆஸ்வபுலந:]

ஆசீர்வதி—ஆசீர்வதியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஆசீர்வதித்தல் — ஆசீர்வாதஞ்செய்தல், வாழ்த்தல்.

ஆசீர்வாதம்—வாழ்த்துதல், ஆசிகூறுதல். 'ஆசீர்வாதமகத்துறுபாவனையேயாம்' (திருவாணை. கோச்செம். உ௬.) [ஆஸ்வ-ஈடி: ஆஸிஸ்-வாழ்த்து. வாடி-கூறுதல். ஆஸ்: என்பதிலுள்ள விசர்க்கம் ரகரமெய்யானது வடமொழிவிதி.]

ஆசீவந்ப்பள்ளி — சமணமுநிவரில் ஒரு வகையாருடைய உறைவிடம். [பள்ளி - முநிவர்வாசம்.]

ஆசீவன்—1. ஆருகதமத்தருள் ஒரு பிரிவினன். (சி. சி. பா. ஆசீவகமத. ௧; சி. சி. ச: ௧௫. முகம். மறை.) இவன் ஆன்ம அணுவும் பூதஅணுக்கள் நான்கும் தம்மிற் கூடிச் காரியப்படும் என்பன். 2. சமண முனிவன். (பிங்).

ஆசீவநம்—ஆசீவம். [ஆஜீவந.]

ஆசீவம்—1. சீவநம். 2. சீவநோபாயத் தொழில். [ஆ: ஜீவ - சிவத்தல்.]

ஆசீவன்—ஆருகதமுநிவன். [ஆஜீவ:]

ஆசீவிகை — சீவநோபாயத்தொழில். [ஆஜீவிகா.]

ஆசீவிடம்—1. அமாவாசைக்கு இரண்டு ஆறு ஒன்பது பதினொன்று பதின்மூன்று பதினாறு பதினெட்டாந்திரங்கனாலாகிய தோஷம். 'மன்னுக்கதி ருடன்மாமதி மருவுந்தின மதனுக் - கண்ணத்தரு நடையா யிரண் டாரென்பதி னுடனே - பன்னென்றகா பதினொரு பதினெட்டியர் பதின்மூன்-மென்னுந்திக மாசீவிட மென்றும் மிவை கொடிய' (சரசோதி. குணகுண. ௧௦௮.) 2. பாம்பு. [ஆஸ்விஷ: ஆஸ் - பல்; விஷ - கஞ்ச.]

புகு—1. அல்லிமொக்கு. (இராசனவத்.)
2. அற்பம். 'ஆசுமன் பிலாத புன்பென் கூந்
தல்பா ன்ணெவ லென்றான்' (சிந்தா. சாமந்.
அ.) 3. ஆசுகலி. 'ஆசுநாறுவ காவலர்கா'
(இரகு. காட்டு. ௧௦.) 4. ஆசையமலம்.
'நிரோதமாசுந்நிலிஞ்சுழ்தா' (சிவப்பிர.
௧௦: ௧௨.) 5. இலக்கு. 6. உவர். (குற்ற
மெனப் பொருள்பட்டுக் குற்றமுடைய
உவருக்காயிற்று.) 'உன்னுமுடையுமை
மைத்தாசரணம்' (கந்தரக். உ.) 7. ஒரு
விதபாஷாணம். 8. சுவசம். 'காலாசோடற
வெறித்தகனேகழற்கால்' (சிந்தா. மன்.
௧௩௫.) 9. காரகாலத்திலே விராவில் விளா
யும் ஒருவகைகெல். 10. குற்றம். 'ஆசுந
வறிவதாகும்' (சி. சி. அனாவ. உ.) 11.
கைக்கவசம். (அக. நி) 12. தூசி. (கதல்.
பதலவ.) 13. எலிதழக்குங் கருவிகளி
யொன்று. 'கமன்பென்றதுவிது. 14. பற்
தா. 15. பற்றுக்கோடு. 'ஆசாகெந்தையான்
தான்சொல்லோ' (புறநா. ௨௩௫.) 16.
பொதுவிதிக்கு விரோதமாகச் செய்யுளில்
உள்ள அசை அல்லது எழுத்து. (ஆசுடை
பொதுவிதியானால் தவிச்சொற்குமுன்
உள்ள அசைகளை ஆசுடையெதுகையில்
உள்ள அசைகளும் எழுத்துக்களும் இத்
தன்மை.) 'ஆசுட்டோசியே' (பாப்.
௧௩: ௧௨.) 17. விரவு. 'அக்கனாமாசுவி
தகல்கலத்தன்' (பாரத. புட்ப. ௩௬.)
18. புட்பம். 'தேசிகமென்றிவை யாசி
தாந்தது' (சிவப். 3: 47) 19. ஐயம். 'அம
லிசைவாசுதவுணர்ந்தவமலர்' (குரான. 66.
17.) 20. தன்பம். 'ஆசு வயத்திப்பெய்த
வறிமதி' (குரான. 24. 4) 21. வானின் கைப்
பிடி. 'குற்றமடவா ளாகச் கண்டமும்'
(S. I. I. II. 185) [ஆஸா.]

புகுகம்—1. அம்பு. 'ஐத்திறகுதிய வாசுக
வில்லேன்' (கந்தபு. சாமதக. க.)
2. காற்று. 'விரைந்துபட ராசுகமதென்ன'
(கந்தபு. குர. வதை. ௨௨௩.) 3. பறவை.
4. விரைவாய்ப்போதல். [ஆஸா: ஆஸா.
விரவு. ௨ - போவது.]

புகுகி—1. ஆசுவியாம்புலவன். [ஆசு-
வியாபு. கலி-பாட்டு, புலவன்.] 2. கால்
உகைக்கவிதுவென்று. அஃது ஒருவன்

இன்னபடிபாடுகெவென்று கேட்க அப்பொழு
தே யவன்கருத்திற்கு ஒப்ப விரைந்துபாடுங்
கலி. 'எழுத்துச் சொற்பொரு ள்ணியாப்
பிவையின்-விழுத்தக. வெருவன் விளம்பிய
வுள்ளுறை-யப்பொழுதுரைப்ப தாசுகவியே'
(இலக்கணவி. எசுசு.)

புகுகன்—1. காற்று. 2. வாயுதேவன்.
'ஆசுகன்மதலையென்றறிந்து' (பாரத. வார
ண. ௧௫.) [ஆஸா: ஆஸா - விரவு -
௨ - செல்வோன்.]

புகுகி—பறவை (குடா).

புகுகக்கனி—1. அக்கிந்தேவன். 'அடவி
யை விரைத்தன னாசுகக்கனி' (பாரத. காண்
டவ. சக.) 2. காற்று. [ஆஸா: ஆசுகக்கனி:
ஆஸா - விரவு. ஆசுகக் - காயச்செய்தல்.]

புகுகம் — 1. அசோகு. (மூ. அ) 2.
அசுக. (மூ. அ)

புகுகந்திரி—ஒருமரம். [ஆஸாவதி.]

புகுகபம்—இடம், காரணம். 'அநேகே
சுவாதத்துக் காசுபதமேயில்ல' (சி. சி. ச.
௧. ஞாப.) [ஆஸா.]

புகுகமீனா — நெய்வார்கருவியினென்று.

புகுகநன்—குரியனுடையதேர்ப்பாகனாகிய
அருணன். [ஆஸா: ஆஸா - கல். காலிவி
பாதலாற் கற்போல அசை வில்லா தவன்
என்றபடி. இஃது ஆஸா என்பதின்னிறுவந்த
தத்திதபதம்.]

புகுகபம்—மூலகட்சத்திரம். [ஆஸா: ஆஸா:
ஆஸா - அசுகசம்பந்தமான. ஊ.நட்சத்
திரம்.]

புகுகபாவம் — அசுகத்தன்மை. 'நீசா
ரோடு விண்ணோர் நிகழநின் மைந்த னோடு -
மாசுர பாவஞ் சார்வா யாகெனச் சபித்து'
(இராமா. ௨த். இலவண. சஅ.) [ஆஸா: ஆஸா:
ஆஸா - அசுகருக்குரிய. ஆஸா -
தன்மை.]

புகுகம்—1. அசுகசம்பந்தமானது. 'ஆசு
ரப்பெரும்படைக்கலம்' (இராமா. இராவணன்
வதை. ௧௭.) 2. அசுகாக்கட்டம். 'என்குமாசுர
மொழித்தலாற்குமாவெளென்ன' (திருச்
செக். செயந்தி. ௧௬.) 3. இஞ்சி. (மூ. அ.)

4. எண்வகைவீவாகத்துள் ஒன்று; அது: தலைமகட்குப் பொன்பூட்டிச் சுற்றத்தார்க்கும் பொன் வேண்டுவனகோடுத்துக் கொள்வது. (நம்பியகப். கள. ௧. உரை.) 5. சிங்க முகாசுரனுடைய நகரி. 'ஆசுரமென்று மகன்பதி வாழ்வோன்' (கந்தபு. சிங்கமு. ௬௨)

ஆசுவைந்தியம் — இரணவைத்தியம், சத்திரவைத்தியம்.

ஆசுரி — 1. ஆசுவைத்தியம். 2. இரணவைத்தியம். 3. கடுகுப்பூண்டு. 4. அசுரஸ்திரி. 'ஆசுரியின் சின்னங்களாவ' (விநாயக பு. 83. 76.) [ஆஸுரஸ்திரி.]

ஆசுவம்—1. குதிரைக்கூட்டம். 2. குதிரைகளிழுக்குந் தேர். 3. குதிரைச்சம்பந்தமுடையது. இஃது அசுவம் என்பதிலின்றிவந்ததத்திதம். [ஆஸு.]

ஆசுவயம்—1. வீரையு. 2. வேதனூட்டம். ஆசுவயசம்—ஐப்பசிமாதம். [ஆஸுயபுஜ]

ஆசுவயுசி—1. ஐப்பசிக்குரியது. 2. ஐப்பசிப்பெளர்ணிமை. 3. யாகயிருபத்திரான்றி னென்று. (திவா). [ஆஸுயபுஜ: ஆஸுயபுஜ. அசுவதி. இ - ஒரு வீகுதி.]

ஆசுவலாயநம் — ஆசுவலாயநராற்செய்யப்பட்ட சூத்திரம். இது பிராமணருள் ஒரு வகையாராற் கைக்கொள்ளப்படுவது.

ஆசுவலாயநன்—ஒரு முநிவன். 'சௌநக முநிபுலகனாசுவலாயநன்' (காஞ்சிப். புராண வ. அ.) இவன் இருக்குவேதவிதித்கருமங்களைக் குறித்துச் சூத்திரஞ்செய்தவன். [ஆஸுலாயந:]

ஆசுவலாயநீயம் — உபநிதம் முப்பத்திரண்டினென்று. (வேதா. சூ. ந. உரை.)

ஆசுவாசம்—1. ஓய்தல், இளைப்பாறுகை. 2. சுவாசித்தல். 3. தூவீன்பிரிவாகிய அதிகாரம். (த. நி. போ. ௧௪௪.) 4. மெப்போலத்தோற்றத் தை. [ஆஸுரால: ஆ; ஸுரால - சுவாசித்தல்.]

ஆசுவீகன்—ஆசுவகன். (S. I. I. 1. 108)

ஆசுவீந்—ஐப்பசி.

ஆசுவீநம்—ஐப்பசிமாதம். (அசுவீநியிற் பெளர்ணிமைவரும் மாகம் என்றபடி.) [ஆஸுநி.]

ஆசுவீசம்—ஐப்பசி.

புருசம்—1. அசுத்தி. 'புறங்காற்சந்திற்றெடுத்தநீர்தோய்ந்திடாருசமென்றறிந்துட்புக்கான்' (நல். பாரத. நளன். அள.) 2. ஆசௌசம்.

புருடனம்—1. இரத்தம்வாங்குங்கண்ணாடிக்குழலித் தோலிலே பிரயோகித்தல். 2. உறிஞ்சுதல். [ஆவாடிஷண: ஆ; உரிஷண. உறிஞ்சுதல்.]

புருதம்—வெள்ளைவெங்காயம். (மூ. அ.)

புருதுரை—ஆசிடையெதுகை.

புருகம் — நனைக்கை. 'ஆசேகவொன் புனல்' (கந்தபு. வில்வலன்வாதாவிய. 12.)

புருசநம்—புரோட்சித்தல். [சூலெவந: சூ; வரித் - நனைத்தல்.]

புரை—1. அன்பு. 'அரும்பெறற்குமரர்மேலாசை' (சுர்மபு. இந்திரத்துய. ௪௨.) 2.

திக்கு. 'ஆசையக்கரிகடம்மை' (கந்தபு. திருவிளை. ௨௫.) 3. நீளம். 4. பொன். 'மண்ணைசெபண்ணைசெழுந்துநீத்து' (திருவாப்பனார்ப்புரா. கடவுள். ௬௬.) 5. வீருப்பம்.

'இறைவனார் கமல பாத மின்றியா னியம்பு மாகை' (சி. சித். பாயிரம். கவி. ௪.) 6. வேண்டலுறும்பொருட்கட்செல்லும் வீருப்பம். 7. பொருளாசை. 8. காமஇச்சை. 9.

பெற்றில் நம்பிக்கை. [சூலா.]

புரைநாரணர்—திக்குப்பாலகர். 'ஆசைக் காரண ரேனோ ராட்டில் நேரோ கண்டார்கள்' (கோயிப்பு. நடராச. ௨௪.) [ஆசை - திக்கு.]

புரைநகிகழ்த்தி—வைப்பாட்டி. 'நிருபனுக்கங்காசைக்கிழத்தியாம்' (திருக்காளத்த. பு. 30. 42.)

புரைப்படல் — } ஆசைகொள்ளுதல், புரைப்படுதல் — } வீரம்புதல்.

புரைப்பாடு—வீருப்பம். 'ஆசைப்பாட்டி னாரனைப்புக்குதல்' (உபதேச. சிவபுண். ௨.௨.)

புரைபயம்—பொன்னாகம்.

புரோத்தியம்—பிரயாசமின்மை.

புரோதை—இளைப்பாறுதல்.

புருசௌசம்—1. அசுத்தி. [இஃது அசுரி என்பதினின்றிவந்த தத்திதபதம்.] 2. தாயத் தாருடைய பிறத்தல் இறத்தல்களால் வரும் அசுத்தம். 'மன்பெருஞ் சூதகத்தோ டியலு மாசௌச வுண்மை - நன்கிதி இரைத்த வாறும்' (சுர்மபு. பதிசு. ௨௫. உரை.)

ஆர்தம்—கண்ணுக்கிடும் அஞ்சநம். [சூ
ஜநம்.]

ஆர்தநன் — அறுமான். [சூஜநம்.]

ஆர்தநேயன் — அறுமான். 'இவ்வண
மிருத்த னோக்கி யியலுடை யாஞ்ச நேயன்'
(தல். பாட. இராமன். படையெழு. ௧௧௧.)
[அஞ்சநன் என்பதின் இன்று வந்த தத்தித்
பதம். ஏய-விருதி. சூஜநெய்.]

ஆர்தன் — 1. அந்தரிப்பா யனைவது. 2.
பார்க்குக்குங் கயிறு. 3. மரக்கலப்பாயை
யிழுக்குங் கயிறு. 4. மரத்தின் சிறிய தலிக்
கோம்பு.

ஆர்தான்பற்றி — மரக்கலப்பாய்கட்டுந்
தம்பம்.

ஆர்தி — 1. அலைபல். (யிங்.) 2. எலம்.
'ஆர்தி மதுஸ்யிதி தோகை விளங்கழற்காய்
மெல்லிவைவ் கத்தரியும்' (தைல. தைலவ.
இச.) 3. சோம்பு. (சூடா.) 4. கூத்து. (அக.
நீ.) 5. விளைபாட்டு. 6. அச்சம். (தொல்.
பொரு. 79.)

ஆர்திநாதி — 1. போர்க்களத்தில் இறந்த
கணவன்மேல் வேல்வடுகைக்கண்டு மனைவி
அஞ்சிக் கூறிய புறத்துறை. (தொல். பொரு.
79.) 2. போர்க்களத்திறந்த கணவனுடன்
தயில் மூங்கும் மனைவியின்பெருமைகூறும்
புறத்துறை. (பு. வெ. 4. 22.)

ஆர்திநி—இசங்கஞ்செடி. (மூ. அ.)

ஆர்திசெல்லை — தெப்பம்.

ஆர்தாய் — பிரகிருதி; இது: சத்ருபை
யசத்தியினுங் கலக்குண்டமகாமாயையின்
பிரத்தேசத்தின் ஒருவதம். (சி. சி. க். இள.
கொக்.)

ஆர்தா—ஆஞ்சை.

ஆர்தாநாயம்—1. கீழ்ப்படிதல். 2. பணி
புரிதல். [சூஜநாகாண: சூஜா-ஆஞ்சை.
காணம் - செய்தல்.]

ஆர்தாநாய்—எவல்செய்வோன். [சூஜநா
காண: சூஜநாய்; காண - செய்வோன்.]

ஆர்தாநாயம் — தத்திரக்கிலை சொல்
லட்டும் ஆறுசக்கரக்கிலை லோன்று, அர
சாணையாகிய சக்கிரம். [சூஜநாயகி.]

ஆர்தாநாயி—1. ஆணையாகிய சத்தி. 2.
அரசவடைய ஆஞ்சாசத்தி. [சூஜநா-
கட்டளை; ஸகி - வலிமை.]

ஆர்தாபங்கம்—1. கட்டளைக்கமையாமை.
2. கீழ்ப்படியாமை. [சூஜநாஹம்:
சூஜநா - ஆஞ்சை. ஹம் - கேடு.]

ஆர்தாபத்தியம்—சாமந்தர், வேலையாளர்,
நாடுபுரப்பவர் முதலியோர்க்கு இன்ன
காரியஞ்செய்யவேண்டும் என்று எழுதப்
படுங் கட்டளை. (மிருதிசங். நக.)

ஆர்தாபதம்—1. அறிவித்தல். 2. கட்டளை
யிடுதல். [சூஜநாவநம்.]

ஆர்தாபித்தல் — 1. அறிவித்தல். 2. கட்
டளையிடுதல். 3. நியமித்தல். (பௌட். பதி.
ருஇ.)

ஆர்தை—1. கட்டளை. 2. மானுடதேகத்தி
லுள்ளதாகச்சொல்லப்படும் ஆறுதாரங்க
ளில் ஆறுவது. இது விசத்திக்குப் பத்து
விரம்பிரமாணத்துக்குமேலே புருவமத்தியி
லே வட்டவடிவமாய் இதழிர்ந்நுடையதா
யிருக்கும். (சி. சி. அ: உக. மறை.) இத
னடுவேயுள்ள எழுத்துயகாரம். அதிதேவதை
சதாசிவன். (வேதா. தத். கூஉ.) [சூஜநா.]

ஆர்தா—} தந்தை. [திசைச்சொல்.]

ஆர்தி—} தந்தை. [திசைச்சொல்.]

ஆர்திபயன் — பாம்புவகையில் ஒன்று.

(குற்றா. தல. கண்டகசே. 32.)

ஆர்திபயன்—பழங்காசுவகையில் ஒன்று.

ஆர்திபயன்—1. ஒருபறவை. 'ஆர்திபயன்
பட்சி' (பதார்த்த. ௧௭௩.) 2. கட்டுவிரல்.
(ஆன். காட்டி - காட்டுவது.)

ஆர்திபயன் — 1. ஆணைக்கொள்வோன்.
2. பணம்.

ஆர்திபயன்ருதல் — அடிமைகொள்ளுதல்.
'என்னையுமாட்கொண்டருளி' (திருவா. 10.
4.)

ஆர்திபயன் — உபவாசித்தல். [சூகூ
வணம்.]

ஆர்திபயன்—நியாயாதிபதி.

ஆர்திபயன்—ஒரு தருக்கசாத்திரி.

ஆர்திபயன்—குற்றமேற்றதல். [சூகூ
நாண.]

ஆர்தாயம்—ஆட்சாரணம்.

ஆட்சி — ஆட்டியவாதரோகம்.

ஆட்சி — 1. ஆண்மை, உடைத்தாதல். 'கண்டே னிவர்தக் கடுந்திறவி னுட்சிதனை' (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௧௬.) 2. ஆளப்படுவது. 'மற்றொருட்சியாமண்டங்கன்' (கந்தபு. சூர பன்மன்வதை. ௧.) 3. உரிமை. (பிங்கல. ௨௨௧௪.) 'வினையமீதல்லதில்லை விண்ணுநின் னுட்சியாக்கி' (இராமா. சூர்ப்பந. ௫௫.) 4. ஒன்றனைத் தன்னுடையதாக அதுபவிக்கை. 'ஆட்சியி லாவ ணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டு வா யென்ன' (பெரியபு. தடுத்தாட். ௫௬.) 5. ஒன்றிலுள்ள பிரயோசனங்களை அதுபவிக்கை. 6. நன்னியித்தம். 7. பழக்கம். 'அசா வேரியவனுக்கு நல்ல ஆட்சி' 8. முயற்சி. 9. வழக்கம். 10. மக்கள் அணையலாகாதெனக் கட்டியிடப்பட்ட இடம். (திருக்கோ. 282. உரை.) 11. கிரகநிலையுள் ஒன்று.

ஆட்சிப்படல்—உரிமையாதல்.

ஆட்சியர் — ஆட்சியுடையார். (இராமா. சந்தர. பிணியிட. ௭.)

ஆட்சேய்தல் — அடிமைவெலைசெய்தல். 'நா னெடிதுன் மாற்றவ - டாதியர்த் காட் செய்' (இராமா. மந்தரை. ௫௪.)

ஆட்சேபகம்—1. குற்றச்சாட்டு. 2. நோய். 3. வலி.

ஆட்சேபகன்—ஆக்கேபகன்.

ஆட்சேபசமாதரம் — சங்கோத்தரம்.

ஆட்சேபநம்—ஆக்கேபம்.

ஆட்சேபம்—1. ஆக்கேபம், தடை. 'பார்க்க வன்றனைக்குமாரியாட்சேபம்பகர்ந்தவாறும்' (மச்சபு. அதுக்கிர. ௧.) 2. குற்றம். 3. சங்கை. 4. தூஷணை. 5. நிராகரணம். 6. விலக்கணி. (கு. தண்டி. பக். ௬௧.) 7. பாதாசேஷபக வாதம். (தைல. தைலவ. ௭௮.)

ஆட்சேபித்தல் — ஆசேஷபஞ்செய்தல், தடைசெய்தல். 'தெய்வயானி யாட்சேபித் ததனைச் சாற்றவேண்டுமென்' (மச்சபு. தெய்வயானியாட். ௧.)

ஆட்சை—இழமை. வியாழவாட்சை. (T. A. S. I. 179.)

ஆட்டகம்—திருமஞ்சனசாலை. 'ஆட்டகத்தி லாணைந்துகத்தார்போலும்' (தேவா. 720. 4.)

ஆட்டத்துவெளி—வையானிலிருந் வெளி. (சுரு. 7. 4. 5.)

ஆட்டம் — 1. அசைவு. 'இமையில்வங்கு ழாட்டம்' (தைல. தைலவ. ௩௫.) 2. அலைவு. 3. ஒத்ததன்மை. 4. சூதாடுதல் முதலியவற்றின் ஒருமுறைவினையாட்டு. 5. திரும்பத்திரும்பச்செய்யும் முயற்சி. (வழக்.) 6. வினையாட்டு. 'தவப்பகடியாட்டங்காண்' (ஒழிவி. யோகம். ௪.) 7. கூத்தாட்டு. 'ஆட்ட மும்பாட்டமும்' (வழக்.) 8. சஞ்சாரம். 'அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்' (திவ். திருவாய். 10. 3. 3.)

ஆட்டல்—1. அசைத்தல், அலைத்தல். 'அறை படு மாலைக ளிளையிட் டாட்டலே' (கந்தபு. நாட்டு. ௩௧.) 2. அபிதேகஞ்செய்தல். 'ஆன்பா றழைத்தவன்பாலாட்ட' (சேதுபு. கடவு. ௧௨.) 3. அரைத்தல். 4. நடப்பித்தல். 5. நடப்பித்தல். 'உருவினைக்காட்டியாட்டி' (சி. சி. ச. ௧௩. மறை.) 6. ஸ்நாகம்பண்ணுவித் தல். 'அம்பினாட்டுதுமென்று' (இராமா. ஆற்று. ௩.) 7. தூத்துதல். 'ஆட்டிவிட்டா றலைக்கும்' (ஐங். ஐம். 34.) 8. வெல்லுதல். 'இகலமராட்டி' (சிலப். 5. 225.)

ஆட்டாங்கள்ளி—திருகுள்ளி. (மலை.)

ஆட்டாங்கோடி—சோமலதை.

ஆட்டாங்கோரை — ஒருவகைக்கோரை. (மலை.)

ஆட்டாண்டு — ஒவ்வோராண்டும். 'ஆட் டாண்டுதோறும் அளக்கக்கடவநெல்' (S. I. I. II. 70.)

ஆட்டாம்பிழக்கை—ஆட்டின்மலம்.

ஆட்டான்—ஆட்டிடையன்.

ஆட்டாளி — நிர்வகிப்போன். 'உங்கள் காரியங்களுக்கெல்லாம் நான் ஆட்டாளியா'

ஆட்டி—1. அலைத்த. (ஐங்குறு.) 2. ஆட்டு வோன். 3. தலைவி, மனைவி. 'ஆட்டியு மகவுந் தாறுமதற்குடன்பட்டவன்றன்-மாட்டினைப் பெருக்கி' (சேதுபு. வேதா. ௩௧.) 4. பெண். 5. பெண்பாலில்வரும் ஒருவிசுதி. 'கம் மாட்டி' (வீரசோ. தத்தித. ௫.)

ஆட்டியம்—கூடல். (சேவரட். ௧௬௭.)

ஆட்டியவாதரோகம் — சப்ததாதுக்களிருக் கின்ற வாதமார்க்கங்களையும் சிலேட்டும மார்க்கங்களையும் அடைத்துச் சிலேட்டுமத் தோடுகடிக்கொண்டு உபத்திரவத்தைச்செய்யும் ஒருவகைவாதரோகம். (சேவரட். ௧௬௭.)

ஆட்டு—ஆடும்.

ஆட்டு-1. அரைப்பு, வல்லமை, 2. ஆட்டுத் தன்மை, 3. ஆட்டென்னோவனும் தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், 4. ஆடுந்தன்மை, 5. கொண்டாட்டு. (தொல், பொரு, கூட.) 6. கூத்து. 'உரையும் பாட்டு மாட்டும் விரைஇ' (பத். மதுரை, 34கூ.) 7. முழுகுதல். 'அருப்புமுலை யார் பூப்பெய்தி நீராட்டயரு நான்முதலா' (கூர்மடி, வருணச், உஉ.) 8. விளையாட்டு. 'முன்னே குழலியி னுட்டயர்கால்' (தணிகை, உஉடி, கருஉ.)

ஆட்டுக்கடா—ஆணாடு.

ஆட்டுக்கல் — 1. அயிர்தபாஷாணத் தொன்ற, 2. அரைக்கும் கல்லுரல்.

ஆட்டுக்கால் — 1. அடம்பங்கொடி, 2. பூமுது (மலை).

ஆட்டுக்காய்கல்—கொக்கைக்கல்.

ஆட்டுக்கடை—ஆட்டுப்பட்டி.

ஆட்டுக்கொம்பவனா — அவரைவகையில் ஒன்று.

ஆட்டுக்கோள்—சிவன். [ஆட்டு - கூத்து. கோள் - இறைவன்.] 'மாட்டுக்கோள் தங்கை மதுரைவிட்டுத் தில்லைக்க - ராட்டுக்கோ ளுக்குப்பென் டாயினான்' (தனிப்பாடற் பிசுட், காசமேகம், எடி.)

ஆட்டுக்கூம்—ஆடாதோடை. (மலை)

ஆட்டுதப்பி—ஆடு அசையிடும் இரை.

ஆட்டுதல்—ஆட்டல்.

ஆட்டுப்பட்டி—ஆட்டுக்கிடை.

ஆட்டுப்பலகை—செக்கிண்டிமுள்ள சுற்று கட்டி.

ஆட்டுமீதை—1. ஆட்டின் கூட்டம், 2. ஆடுகூடுமிடம்.

ஆட்டுநால்—ஆட்டுக்கல்.

ஆட்டுநாடகம்—அக்கிலிதேவன்.

ஆட்டை—ஆட்டம். (ஆண்டு என்பதன் விசைமொழிப ஸ்ரீத்தடைக்குற்றகரம்.) 'ஆட்டைவழிவாகத் தன்னகாலிதிதோறும்' (சிலப், உரைபெறுகட், ௩.)

ஆட்டைக்காணினை—ஒரு பழைய வரி. (i. M. P. TP. 234)

ஆட்டைச்சிராத்தம்—ஆட்டைத்திதி.

ஆட்டைத்திதி—1. இறந்தவன் பொ

ஆட்டைத்திதிவசம்—1 குட்டு முதல்வருட உயிரிற் தவிர்த்ததிதியிலே செய்யப் பட்டு சிராத்தக்கினை.

ஆட்டைவட்டம்—வருஷத்தோறும். 'ஆட் டைவட்டம் அரைக்காற்காசு பொலிசை' (S. i. i. II. 125.)

ஆட்டைவட்டம்—ஆட்டைவட்டம். (S. i. i. II. 403.)

ஆட்டைவிழா—வருஷத்திருவிழா. (சிலப், உரைபெறு, 3.)

ஆட்டிடல்—ஆட்படுதல்.

ஆட்டிடுத்தல்—அடிமைகொள்ளுதல். (திவ், திருப்பள்ளி, 10.)

ஆட்டிடுத்ததல் — 1. ஆட்படுத்தல், 2. வளர்த்து ஆளாக்குதல், 3. முன்னுக்குக் கொண்டுவிருத்தல்.

ஆட்டிடுதல் — 1. அடிமைப்படுதல், 'ஆட் படுநெறியிற்சேர்த்து மாதியினாழ்த்துப்பக்க' (கந்தபு. சூரப. சகச.) 2. புருடத்துவமடை தல், 3. உயர்நிலைபடைதல், 4. 'தேகசுக மடைதல்.

ஆட்டிலி—ராவலி, 'தலைக்காட்பலிதிரிவர்' (திவ், இயற், நான்முகன், 52.)

ஆட்டியியன்—முதலை.

ஆட்டியாமையன்—ஆளளவு.

ஆட்டியம்—விதைத்தது. (சி-லி. ஞாந. கூ.)

[சூழ்ஞ்.]

ஆடகநுப்பன் — பிரமன். 'ஆடக கருப் பனை நிகர்வது கந்தமாதநம்' (சேதுபு. கந்த. கூ.) [ஹாடகம். பொன்: கருப்பன் - கருப்ப முடையவன், இரணியகருப்பன் என்பதன் பிரியாயம்.]

ஆடகச்சயிலம்—மேரு. (கல்லா. 72. 1.)

ஆடகத்தி—குங்குமபாஷாணம்.

ஆடகம் — 1. சிறுநாகப்பூ. 'மாடகமாடக மாகுலிகோலகமட்டணுக்கம் பலினியரேணு கம்' (தைல. தைலவ. உஉ.) 2. தாநிய அள வையினொன்று; அத: நான்குபிரஸ்தம் கொண்டது. (த. நி. போ. உசு.) [உவின்சி லோஇருபதுபடிக்கொண்டஅளவு என்பர்.] 3. துவரை. (சூ. நிகண். சி: சக.) 4. நால்வகைச் சாதிப்பொன்னுளொன்று. 'சாதருபம் கினிச் சிறை யாடகஞ் - சாம்பூதமென வேங் கிய கொள்கையிற் - பொலந்தெரி மாக்கள்' (சிலப், ஊர்கான். உஉஉ.) 5. நிலிர்த்திகலை யிற் பிருதுவித்தவத்திலிருக்கும் நூற் செட்டுப்புவநங்களிலொன்று. (சி-லி. கிரி.

உக, உரை.) 6. பொன். 'ஆடகமாமதி லம் பொற்கோபுரம்' (கந்தபு. நாட்டு. நுசு.) 7. சிறுகாஞ்சொறி. 8. உலோகக்கட்டி. (பிங்.) [2. சூலகம். 4. 5. 6. ஹாடகம். ஹட - பிரகாசம். சூக - ஒரு வீகுதி.]

ஆடகமயம்—பொன்னாலாயது. [ஹாடக ரிப: ஹாடக - பொன். ரிப - ரூபம்.]

ஆடகர்—ஆடகேசவுருத்திரர்; இவர் பூமி யி லி ரு ந் து இரண்டுகோடியோசனைக்குக் கீழே, கரிட்டபாதலத்துக்கு மேலே இருப் பர். 'இதன்மிசை யிலக்க மொன்பா னாடக ரிருக்கையாகும்' (கந்தபு. அண்டகோ. கஎ.)

ஆடகன்—1. ஆடகேசவுருத்திரன். 'அடு கனலவன் கூர்மாண்ட னாடக னையன்' (கந்த பு. திருக்கல். கசு.) 2. இரணியகசிபன் என் னும் அசுரன். 'தளர்ந்து வீழ்நிசா சரணு மாட கன் றன்னையொத்தனன்' (பாரத. வேத். கரு.) 3. சூரபன்மன்புத்திரர்களிலொருவ னாகிய இரணியன். 'சேந்த மெய்யுடை யாடக னுறையுநர் தீர்ந்தான்' (கந்தபு. நகர்பு. கசு.)

ஆடகி—துவரைச்செடி. (தைல. பாயிர.) [சூலகி.]

ஆடகூடம்—செம்புமலை.

ஆடகேசன்—ஓர் உருத்திரன். 'ஆடகேசனா முருத்திரன் கயிலை லடைந்தான்' (கந்தபு. கணங். சு.)

ஆடகேசரம் — பாதாளலோகத்தில் ஆடகேசர்வாழ்கின்ற புவரம். 'தேவர்தொழும் பரஞ்சுடர்வாழாடகேசரம்' (அருணா. திருமலைச். சசு.)

ஆடகை—துவரை.

ஆடம்—1. ஆணக்கு. (மலை.) 2. இரு பதுபடிகொண்ட ஓரளவு.

ஆடம்பரம்—1. அலங்காரமானதோற்றம், இடம்பத்தோற்றம். 'ஆடம்பர மன்வேட மகந்தி' (பாரத. அருச். திர். எ.) 2. இறுமாப்பு. 3. இன்பம். 4. கண்மடல். 5. கோபம். 6. தொடக்கம். 7. போர்ப்பறை. 8. யானைபிளி ரெலி.

ஆடர்—சுப்பிரமணியன். [ஆடு: அரி-பகை.]

ஆடல்—1. அசைதல். 'ஆடு கேதநத் தள வையு மன்னதே' (கந்தபு. திருநகர. உசு.) 2. அனைதல். 'குருதியாடியகூருகிர்க்கொடு

விரல்' (பத். திருமுரு. நுஉ.) 3. ஆளுதல். 'அகிலலோகமு மாடற்குரியவென்று' (பெரிய பு. திருக்கூட். சு.) 4. கூத்தாடல். 'பத மெடுத்திதையாடல்' (தணிகைப். நகர. எ.) 5. ஆடுதல். 'கூத்தொருவ - னாடலாற் பாடு பெறும்' (நான்மணி. அரு.) 6. செய்தல். 'ஆருமிது கேண்மினமராடுகள னேகி' (கந்த பு. தாரக. கஉஅ.) 7. சொல்லுதல். 'யார்க்கு நன்னய மாடல்செய்யு நாரதன்' (கந்தபு. தக ரேறு. உசு.) 8. ஸ்நானஞ்செய்தல். 'அத்தகு வரைப்பி னெழுசுனை யாடி' (தணிகைப். புராணவர. எஎ.) 9. நட்புரை. 10. புணர்தல். 'தடங்கண்கள் குவளைபூப்பத் தையலோடாடு மன்றே' (சிந்தா. காந். நசுஎ.) 11. பொரு தல். 'ஆடலத் தொழின்மேற் கொண்டே' (கந்தபு. தகரே. உக.) 12. விளையாட்டு. 'கழக்கு கந்துக மம்மனை யாடலும்' (பாரத. சம்பவ. உஎ.) 13. வீரம். 'ஆடன்மொய்ம் புடையோன்—பேரழற்பொறி கதுவுநோக்கி யே' (கந்தபு. தாரக. அநு.) 14. வெற்றி. 'ஆக்கெதிர் விடிலொன் றுட லங்கையி னுப காலை - வாங்கிடி லொன்றி ரண்டு மந்திரத் ததுவால்' (இரகு. அயனெழு. ககஅ.) 15. துன்பம். 'அத்தனை ஆடல்கொடுக்கைக்கு' (ஈடு. 9. 9. ப்ர.)

ஆடல்கொடுத்தல்—1. இடங்கொடுத்தல். 'இவ்வாற்றமைக்கெல்லாம் ஆடல்கொடுத்த ஆழ்வார்' (ஈடு. 8. 5. 11.) 2. துன்பத்தை யனுபவித்தல். (ஈடு. 9. 9. ப்ர.)

ஆடலார் — நடனமுடையவர். 'பாடலா ராடலார்' (தேவார. பந்தனைநல்லார். உ. திருநாவ.)

ஆடலை—1. பூவில்லாமரம். 2. பூவிளா.

ஆடவர்—1. ஆண்மக்கள். 'காவலாடவர் தம்முட னுதித்திடார்' (கந்தபு. மார்ச். கசு.) 2. விவாகஞ்செய்யும்பருவமடைந்த ஆண்மக் கள். 'சிறுந் குழாமு-மாடவர் குழாமும் வாடக ணரிவையர்குழாமும்' (கந்தபு. மேரு. உஉ.)

ஆடவல்லான் — 1. தஞ்சாவூர் கடராஜப் பெருமான். (s. i. i. II. 125.) 2. முதல் இராஜராஜசோழன் காலந்தொட்டு மரக்கால் நிறைகல் துலாக்கோல்களுக்கு வழங்கிய பழையபெயர். (s. i. i. II. 403. 400. 408.)

ஆடவலிருத்தம் — காற்பத்தெட்டுவயதுக் கும் அறுபதுவயதுக்குமிடையிலுள்ளபருவம்.

பூடவள்—1. விருத்தை, 2. விவாகஞ்செய்யும்பருவமடைந்த பெண்.

பூடவள் — 1. ஆண்மகன். 2. இளஞன். (திருக்கோ, 219.) 3. நான்காம்பருவத்தினன்.

பூடவை—1. ஓரேவல். 2. நிருத்தசபை. 3. பெண். 4. மிதுனராசி. (திவாகர.)

பூடங்குத்திரர் — அக்கலத்தாரும் பதிவிரார். (சிலப், இத்திரவி, 100.)

பூடநால் — பாதநால். 'ஆடநால்வரம்பு கண்டவராதி' (திருவி, கான்மாநி, எ.)

பூடா — கால்களின் கட்டியைப்போலுண்டாகும் ஒரு குதிரைநாய், (அசுவ, 102.)

பூடாரி—கெட்டியுரிபாய்நாணம்.

பூடாதோடை—} ஒரு மருத்துச் செடி.

பூடாதோடை.—} (பாவட்டையென்பாரு முனார்.) 'ஆடாதோடைப் பன்னமையறக்கும்' (பதார்த்தகுண, 104சு.) [ஆடுதோடா என்பதன் திரிவென்பர்.]

பூடி—1. ஆடு என்னும் அடியாற்பிறந்த ஒரு வீணியெச்சம். 2. ஆதித்தன் கந்தகடாசியில் நிற்கும் கான்காமாதம். 'ஆடிவைகாசித் திங்கன்' (தணிகை, அகத், ௧௭௩.) 3. உத்திராடமுகூர்த்தம்; அது பகலில் பன்னிரண்டாமாழிகையின்பின்வரும் இரண்டுநாழிகை கொண்ட முகூர்த்தம். 'அரன்பாம்பதுடமகம்புட்புனலாடி' (விதாநகுணகுண, ௭௩.) 4. உத்திராடநான். (கு, நிகண், ௧: ௭௬.) 5. கண்ணாடி. 'வேலையத் தலைவன் காலை-பொன்பகலாடி காட்டவுமைமகன்கனனுற்றன்' (கந்தபு, திருவவ, ௧௯.) 6. காற்று. 7. கூத்தாலோன். 'மணிப்பையரவினாடி' (பாரத, அருச், தவகி, ௧௭௩.) 8. பளிங்கு. 'விதிமானாடி வட்டங்குயின்று' (மணி, 8. 47.)

பூடிநீர்—ஆடிமாசத்திலுண்டாகும் கருமேகம். இதனால், பின்மறை உண்டு இல்லை என்பது அறியப்படும். 'ஆடிக்கரு அழிந்தால் மழைகுறைந்தபோம்' [வழக்.]

பூடிபடம்—வீணயாடுமிடம். (மணிமே.)

பூடிப்பட்டம்—ஆடிமாசத்துப் பயிரிடும் பருவம்.

பூடு—1. ஆடென்னேவதும் தெரிக்கவின்பப்பகுதியும் வீணத்தொகையும். 2. ஒரு ஊர்எல்லிக்கு. 3. கூத்த. 4. கூர்மை.

5. கொல்லுதல். 'ஆடுகொள்வென்றி' (புறநா, ௩௭.) 6. கொல்லுதல்போல வருத்துதல். 'ஆடுறு பசியினோ சாக்கக் கண்டுழி' (கந்தபு, தெய், ௧௫.) 7. மறியாடு. 8. மேடராசி. 'வெந்திறலரியேறாடு' (சாசோ, சோடச, ௬௫.) 9. வெற்றி. 'ஆடுதுவன்றுவிழவினாடார்த்தன்றே' (மதுரைக், ௪௨௮.) 10. சமைக்கை. 'ஆடுந்நிமறந்த கோடுயாடுப்பின்' (புறநா, 124.) 11. காய்ச்சுகை. 'அறுநிலைச் சாடி யாடுறுதேறல். (பு, வெ, 1. 2.)

பூடுவம்—ஆடுவேம். (ஐங்குறு.)

பூடுவால்—கிணறுமுதலியவைகளிலே நீரிறைத்தற்கு ஏற்றப்படுங் துலாவைத் தாக்கியிருக்கும்படி நடப்பட்ட மரம். (துலா நின்று ஆடுங்காலென்றபடி.)

பூடுதல்—1. அசைதல். 'ஆடியகறங்கு போல்' (தாயுமான, சித்தர்க்கணம், ௭.) 2. உடனாதல். (சிலப், கனத்தி, ௬௩, உரை.) 3. கூத்தாடுதல். 'ஆனந்தவெள்ளமே பென்றென்றுபாடினே னாடினேன்' (தாயுமான, சுகவாரி, ௭.) 4. செய்தல். 'அனந்தலாடேல்' (ஆத்திசூடி.) 5. சொல்லுதல். 6. ஸ்நாநஞ்செய்தல். 'இந்தநற் றைல நாலுநாட் கொரு காலிட்டொரு வருடமாடிட' (தைவ, தைலவ, ௬௭.) 7. பூசுதல். 'வெண்பளித நறஞ்சார்தச் சேராடி' (கந்தபு, காமத, ௧0௬.) 8. பொருதல். 'மற்றவனோ டாடி.....மாய்ந்த தனை' (கந்தபு, சிங்கமு, 460.) 9. விளையாடுதல். (மணி, 10. 55;) 10. சஞ்சரித்தல். (கலித், 41. 25.) 11. முயலுதல். 'இளையானே.....ஆடுமகன்' (பழமொ, 150.) 12. பிறத்தல். 'மாசை மாக்கடல் மன்னவ் னூடவின்' (சீவக, 911.) 13. சொல்லுதல். 'அவர் சொல்லியவாறேயாடினார்' (திருவின, விறகு, 61.) 14. அனுபவித்தல். (சிலப், பதிச, 16.) 15. அனாதல். (பெரும்பாண், 90.)

பூடுதின்னுப்பாலை—1. ஒருவகைச் செடி. (ஆட்டினாலே தின்னப்படாதது என்றபடி.) 2. புழுக்கொல்லி.

பூடுதின்னுப்பாளை—ஆடுதின்னுப்பாலை.

பூடுதின்னாப்பாளை—ஆடுதின்னுப்பாளை. (பதார்த்தகுண, ௩௧௧, முகம்.)

பூடுதுறை—ஒருர். (புறநா.)

பூடுமலை—யெனவகஸ்திரி.

ஆடு — ஆண்மகன். 'ஆடுவடி மகடேவு மாகத்தோன்றி' (கந்தபு. அண்டகோ. ௩௮.)

ஆடுஉக்குணம் — ஆடவருக்குரிய பிரதான குணங்கள். அவை: அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி யென்பன. அறிவு, 'எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று மெய்ம்மையை யுணர்வது.' நிறை, 'காப்பன காத்துக் கடிவனகடித்து ஒழுக்கும் ஒழுக்கம்'. ஓர்ப்பு, 'ஒருபொருளை யாராய்ந்துணர்தல்'. கடைப்பிடி, 'கொண்டபொருண் மற்வாமை'. (இறையனார். உ. உரை.) [நிறை, பொறை, தேற்றம், நீதி, சாஸ்பு: என்னும் ஐந்தும் ஆடவர்க்குரிய ஐங்குணங்களா மென்பது மொன்று.]

ஆடுஉவறிசொல் — உயர்திணையாண்பா லென்பதனை அறிவிக்கும்னகாவீற்றுச்சொல். 'என்கோனெற்றே யாடுஉவறிசொல்' (தொல். சொல். ௩.)

ஆடை — 1. உறையும்பாலில் மேலே எழும்பும் நெய்ப்பற்றுள்ள ஏடு (போர்வை). 'இடையர்தமிழ் பாலாடை கவர்ந்தா னிவனென்னு - வடைவுறுதம்பாலாடையளித்தார்' (சேதுபு. கோடி. ௭௦.) 2. உடை. (பிங்.) 3. நீர்ப்பதார்த்தத்திலே மேலே யடர்ந்திருக்கும் போர்வை. 4. நெத்திரபடலம். 5. பதினாண் காம் நட்சத்திரமாகிய சித்திரகாரகம். (சூ. நிகண். ௬: ௭௩.) 6. பனங்கிழங்கினுட்டோல்.

ஆடைக்குங்கோடைக்கும்—எல்லாப்பருவத் தும். 'ஆடைக்குங்கோடைக்கும்வற்றதளிர்'.

ஆடைக்குறி—வண்ணரிடுந் துணிக்குறி.

ஆடைத்தயிர் — ஏடெடாததயிர்.

ஆடைமேல் — கழுத்து. (சினேந். 107. உரை.)

ஆடையோட்டி — 1. சேலைப்பென். 2. பெய்ப்புல். [ஆடை - சேலை. ஒட்டி - ஒட்டு வது.] 3. ஒரு சூடு.

ஆடோபம்—1. இறுமாப்பு. 2. பாக்கை. 3. வாயுக்கொள்ளுதல். 4. வீக்குகை. [சூ டோவ.]

ஆண் — 1. ஆண்பால். 'ஆண்பெண்ணுரு வாதி' (கந்தபு. கடவுள். உ.) 2. ஆண்மகன். 3. ஒரு மரம். 'ஆண்டிநிழலோம்பியமர்துயின் மகன்மாவை' (தணிகை. வீரா. ௬௮.) 4. தலைமை. 'ஆணுகுமாறுமுகத்தெனத்தனை' (சிவதரு. சுவர். ௨௨௩.) 5. வீரியம். 'மகன

மதாணி யாணிற்றுகல்' (ஞான. 17. 7.) 6. வீரன். 'ஆண்ணிபுகுதலும்' (சிறுபாண். 211.)

ஆண்டகை — ஆண் மக்கள் தொழில். 'நினைத்துநீக்குதலாண்டகன்' (சிந்தா. பது. ௨௩௩.)

ஆண்கிரகம்—ஆண்கோள்; அவை: செவ்வாய், வியாழம், சூரியன் என்பன. 'தரை மகன்பொன்கதிராண்' (விதாந. பஞ்சாங். ௧௭.)

ஆண்துமி—ஆண்குறிக்கும் விசேட உறுப்பு. 'மும்மலம்விட்டோர்தம்மாண்குறியறுத்திட்டொல்லை' (சுர்மபு. பிராயச். ௩௨.)

ஆண்கை—ஆண்பார்செயல்காட்டும் அபிநயக்கை. (சிலப். 3. 18. உரை.)

ஆண்கோள்—ஆண்கிரகம்.

ஆண்சத்தி — சிவனுக்குரிய நால்வகைச் சத்திகளுள் ஒருவராகிய திருமால். 'சிவ பெருமானுடைய அருட்சத்தியெனப்படுமின்பசத்தி உமையென்றும், அழித்தற்சத்தி ஐயையென்றும், சேற்ற்ச்சத்தி காளியென்றும், ஆண்சத்தி அரியென்றும் கூறப்படும். (கந்தபு. நவ. பக். ௬௩.)

ஆண்சத்தி—ஆண்மகவு. 'அவனுக்கு ஆண் சந்ததியுண்டு'

ஆண்சாத்து—கல்லுப்பு வெடியுப்பு முதலியன. (மூ. அ.)

ஆண்செருப்படி — } செருப்படைவகை

ஆண்செருப்படை — } யில் ஒன்று (மூ. அ.)

ஆண்டகை—1. அரசன். 2. ஆண்டன்மை.

'ஆண்டகைமன்னர்' (கந்தபு. ஆற்று. ௩௩.)

3. ஆளும் அதிகாரப்பெருமையுடையோன்.

'மன்னுயிர்க்குயிராய்நின்ற வாண்டகையுணர்வுநல்கி' (கந்தபு. உருத்திரர்கேள்வி. ௩.)

4. பெருமையிற்சிறந்தோன். 'அசையுந் இமயங்கிச் சோரு மாண்டகை யசுவத்தாமன்' (சேதுபு. அசுவத். ௩௬.)

5. வீரன். 'அண்டர் பிரா னளித்தகிலை யாண்டகையை' (பாரத. அருச்சுநந்திர். ௩௬.)

ஆண்டகைமை—1. ஆண்டன்மை. 'ஆண்

டகைமைக்கங்குவிழியிகையாமென் றணிபாத

துதலில்' (தணிகைப்பு. வள்ளி. ௧௭.)

2. வீரம்.

ஆண்டகையோர் — ஆண்மக்கள். 'ஆண்

டகையோர்களு மகன்று சித்தினர்' (கந்தபு.

மார்க்கண்டேய. அச.)

ஆண்டமை — ஆண்டதன்மை, 'நங் கள வறத்துநின் றாண்டமை கருத்திறுள் கசும் துணர்ந்திருந்தேயும்' (திருவாச. திரு.ச. ௩௫.)

ஆண்டலை—1. கோழிப்பறவை, 'ஆண்டலை யுயர்த்தவன்' (கந்தபு. தெய்வ. எ.) 2. படைத் தலைவன், 3. பூவாதுகாய்க்கும் மரம், (மூ. அ) 4. ஆண்மகன் தலைபோன்ற தலையுடைய ஒரு புன். (மணி. 6, 7.)

ஆண்டலைக்கோடி — 1. ஆண்மகன் தலையும், புள்ளின் வடிவுமாக எழுதின கொடி; இது: பேய்முதலியன பலியை நுகராமற் கட்டப்படுவது. (திருமுரு. உஉஎ. உரை.) 2. முருகக்கடவுளின் சேவற்கொடி.

ஆண்டலைக்கோடியுயர்த்தோன் — சுப்பிர மணியன், (கு. நிகண். க: உரு.) (ஆண்டலை-கோழி.)

ஆண்டலைப்பறவை — ஆண்மகனது தலை போன்ற வடிவமுள்ள ஒருவகைப் பட்சி. (மணி)

ஆண்டலையடுப்பு — ஆண்டலைப்புள்வடி வாகப்பண்ணிப் பறக்கலிட உச்சியைக் கொத்தி மூனையைப் பறக்கும் பொறிநிகரகள். 'ஆண்டலையடுப்பும்' (சிலப். அடைக். உகக.)

ஆண்டலாக — திருநாவுக்கரசராயனார். 'புத்தப்பல வான்டலா செனும்பெயராற் பண்ணினமை' (பெரியபு. திருநாவு. உ0க.)

ஆண்டலன் — 1. அரசன். 'ஆண்டலன் கவித்தின் கவிதர் தாரை' (பாரத. காண்ட. 1௨.) 2. குழைசெய்தவன். 3. கடவுள். 'ஆண்டவனாரான் கம்பனென்றேத்த' (கம்ப ௧௦. உ0.)

ஆண்டாப்பான் — வியாழன். 'முரணிய விடுவோர் தங்கன் மொய்க்பையான் டனப் பான் தம்பால்-விமலின ருரைப்ப' (சோழிப் பு. கு. உன். ௩.) [துண்டு-வருடம். அனப் பான் - அனப்பவன். ஓரிசாசியில் ஒருவருடம் கிற்போன் என்றபடி.]

ஆண்டார்—1. உடையோர். (அக. தி.) 2. தேவர். (அக. தி.)

ஆண்டான் — 1. ஆண்டவன். 'இலக்கை விவக்கலெய்தி - யான்டா னடிமைத் தொழி லாற்றவி லாற்றலுண்டேல்' (இராமா. சுடா. ௩௨.) 2. எசமானன்.

ஆண்டி—1. பிச்சையேற்றுண்பவன். 'எத் திரப் பாண்டி யெனவையமேற்கு மிறைவன்' (மறைசை. சுசு.) 2. பண்டாரம். 3. பாதேசி. 4. வரிக்கூத்துவகை. (சிலப். 3. 13. உரை.)

ஆண்டிச்சி—யாசகஞ்செய்துண்பவன். 'ஒரு தோழன் மஹாயக் கொண்ட-ஆரமிகு மனைக் கிழத்தி யாண்டிச்சி வடிவுகொண்டான்' (தண்ட. எ0.)

ஆண்டு—1. அவ்விடம். 'ஆண்டிலெடுத்தவ ராமிவர்' (திருக்கோ. உசக.) 2. ஆள் என் னும் பகுதியடியாற்பிறந்த செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். 'பன்னெடுங் கால மிந்தப் பாரினை யாண்டு' (இராமா. இல வண. கக.) 3. ஓரசைச்சொல். 'உடுத்தாடை யில்லாதார் நீராட்டும் பெண்டிர் - தொடுத் தான் டவைப்போர் புகலும்' (திரிகடு. எக.) 4. வருடம். 'ஆண்டுபன்னிரண்டாமளவு' (கந்தபு. வள். உருக.) 5. வயது. 6. கொல்ல மாண்டு.

ஆண்டை—1. அடிமைவைத்தானுவோன், எசமானன். 'கார்க்குழ விழையா டன்மேற் கன்சிவந்து கறுத்தாண்டை சேரிடவே' (பற னைப்பன். அக.) 2. அவ்விடம். 'சூத்திரத்துட் பொருளன்றியு மாண்டைக்கு' (நன். பொதுப். உரு.) 3. தேட்கொடுக்கி. (மூ. அ.) 4. அழிஞ் சில். 5. ஆண்மரம். 6. காத்தொட்டி.

ஆண்டையி—1. அவ்விடத்தவர். 'காண்டரு மிமைப்பில ராகிக் காட்சியா - லாண்டையர் திரிகுவார்க் ககற்று மையமே' (இரகு. நகர. கக.) 2. மனிதர். (சூடா.)

ஆண்டோழி—பராக்ஞரமவேலை.

ஆண்டோழின்மைந்தன் — அருச்சுநன். (பிக்கல. எசக.)

ஆன்பனை — பூம்பாளையுடையதாய்க் காயாதிற்கும் பனை. 'சூரும்பையாண்பெண் பனையினு மென்னும் வாய்மை குலவுதலால்' (பெரியபு. திருஞா. கஅ0.)

ஆன்பால் — 1. ஆண்டன்மை. 2. உயர் தினையொருமையாண்பகுதிச்சொல். (நன். பெயரி. ௫. உரை.)

ஆன்பாற்பின்னைக்கவி—ஆன்பின்னையைக் குறித்துப் பாடப்படுக் தொடர்நிலைச்செய்யு ளாகிய பின்னைக்கவி. அது: காப்புமுதற் சிறு தேருருட்டல் ஈறாகப் பத்துறுப்புடையது. (இலக்கணவி. அ0க.)

ஆண்பிள்ளை—1. ஆண்குழந்தை. 2. ஆண் மகன். 3. சாமர்த்தியமுடையோன். 4. தலைவன். 5. வீரன்.

ஆண்மகன் — 1. ஆணிற்சிறந்தோன். 2. கணவன். 3. மகன். 4. மனிதன்.

ஆண்மாயம் — 1. அழிஞ்சில் (மலை). 2. உள்வயிரமுள்ள மரம். (சூ. நிகண். ச: நுள.) 3. சேமரம். (பிங்.)

ஆண்மாபி — கொற்றிபோலும் ஆண்மையுடைய பெண்.

ஆண்மை—1. ஆண்டன்மை. 'ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக்கோலத்து' (சிலப். கடலாடி. நுக.) 2. ஆளுதன்மை. 'அருள்வலியாண்மை கல்வி' (சிந்தா. குணமா. நுகரு.) 3. ஆளுமகிகாரம். 'அடவி பெய்க்கணும் வேட்டையாற் றற்கள்பே ராண்மை நடவி' (பாரத. வார. கஉசு.) 4. உடையாராதன்மை. 'புல்லறிவாண்மை கடை' (வள்ளுவர். நுக.) 5. உண்மை. (பிங்) 6. தைரியம். வலி. 'தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூது போய் மீண்டதற்பின்' (பாரத. கிருட். சக.) 7. மனமுயற்சி. 8. வெற்றி. (பிங்.) 9. அகங்காரம். 'நானென்ற வாண்மை'

ஆண்மைச்சினைப்பெயர் — சிணையுடை மையாகிய நிமித்தம்பற்றி முடவன், பெரும் காலன் என்பவற்றிற்போல ஆண்மையை யுணர்த்தும் பெயர். (தொல். சொல். பெய. உஉ.)

ஆண்மைச்சினைமுதற்பெயர்—முடக்கொற்ற னிவன், முடக்கொற்ற னிவ்வெருது என் றுற்போல்வன். (நன். பெய. உஎ.)

ஆண்மைத்தன்மை — ஆண்மைத்தன்மை. 'உண்ணக்கொன்றன் றுருவிலியாக்கினேன் - நன்னைக்கொல்லுவ தாண்மைத்தன்மொல்' (அரிச்ச. விவாக. கஅரு.)

ஆண்மைப்போதுப்பெயர் — உயர்திணையாண்பாலையும் அஃறிணையாண்பாலையும் குறித்திற்கும் பெயர். (நன். உஅச. உரை.)

ஆண்மைமுதற்பெயர் — ஆணியையுணர்த்தும் முதற்பெயர். (நன். உஅந. உரை.)

ஆண்மைமுறைப்பெயர்—ஆணியையுணர்த்தும் முறைப்பெயர். (நன். உஅந. உரை.)

ஆண்வழி—ஆண்சந்தி.

ஆணகம்—1. சுரைக்கோடி. (மலை) 2. கோளகபாஷாணம்.

ஆணங்காய் — 1. ஆண்மரத்தின் காய். 2. ஆண்பனையின் பாளை.

ஆணந்தி—கட்டளை. (S. I. I. III. 93.)

ஆணம்—1. குழம்பு. (பிங்கல.) 2. கொள்கலம். 3. சிறுமை. 'ஆணமில் சிந்தை வீரன்' (கந்தபு. வீரவாகு கந்த. நுக.) [இஃது ஆணகம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு.] 4. நேயம். 'ஆணமி நெஞ்சத் தணிநீலக் கண்ணார்க்கு' (நாலடி. பொதும. ச.) 5. பற்றுக்கோடு. 'தேவரை யாணமென் றடைந்து.' (திவ். திருச்சந். 69)

ஆணர்—1. நன்மை. 2. பாணர். 3. வளமை.

ஆணரது—ஒருமரம். 'நெல்லியாணரசா - லத்தி கணி வாகை முருங்கையிருவேற்றேறு நிம்பம்' (தைல. தைலவ. கநரு.)

ஆணவம்—1. அதிகச்சிறுமை. 2. கோளக பாஷாணம்; இது: முப்பத்திரண்டு வகைப் பாஷாணத்தொன்று. (மூ. அ.) 3. தான் பெரியவனென்றெண்ணும் அகங்காரகுணம். 'நானென்கின்ற வாணவ மடைந்திட்டிருக்க' (தாயு. சின்மயானந்த. நு.) 4. மும்மலங்க ளுள் ஒன்று; அது: செம்பிற களிம்புபோல ஆண்மாக்களில் அநாதியே யுடன்கலந்துநிப்ப தாய், ஒன்றையாய், ஆண்மாக்கடோறும் வெவ்வேறாய், அவைகளுடைய அறிவையும் தொழிலையும் மறைத்துநின்று தத்தங்கால வெல்லையிலே நீங்கும் அநேக சத்திக ளுடையதாய்ச் சடமாயிருப்பது. (சி. சி. உ: அ0. உரை.) [ஆணவம் - அணுசம்பந்த மானது. அணு - ஆன்மா, சிறுமை. ஆன்மாக்களை அணுத்தன்மைப்படுத்திநிறிற்றல்பற்றி இப்பெயர்த்தாயிற்று. சிவப். உ. உ. உரை.]

ஆணவமலம்—மும்மலத்தொன்று.

ஆணவமறைப்பு—மூலமலத்தடை.

ஆணவேதி—கட்டளையிடுகிறன். இஃது, ஆஞ்ஞாபயதியென்னும் ஸம்ஸ்கிருதக் கிரியா பதத்தின் திரிபு. (பி. வி: காரக. உ. உரை.)

ஆணன்—1. ஆண்மையுடையோன் 'அர வாட்டியவாணனே' (சிவதரு. சுவர்க்ககரக. உஉஉ.) 2. அன்புடையோன்.

ஆணு—ஒரு மரம். (தொல். எழுத். உயிர் மய. உக. இளம்.)

ஆணுநீல் — இச்சைப்படி கடத்தல். 'அசோதை யாணுடவிட்டிட்டிருக்கும்' (திவ். நாய்ச். 3. 9.)

ஆறுப்பெய்தோன்—1. ஆவிரை. (மூ. அ)
2. கழுக்காணி. 3. மணிதன்.

ஆறுள் — ஆண்நட்சத்திரம். அவை: பாணி, கார்த்திகை, உரோகணி, புரட்டாசி, மீனம், அத்தம், அய்யம், திருவோணம், பூரட்டாசி, உத்திரட்டாசி என்னும் பத்து மாம். இது: 'பாணியழந்தேர்ப்பூசுக்களத்தம் பண்டையோணம் பாந - முரசிவை யான்' (விநாயக. பஞ்சா. கள.)

ஆறுறு—மேற்குநோக்கி யோடும் ஆறு. 'ஆறுறு பெண்ணுறகள் ஒன்றிற்றிக்கே' (சுரு. 4. 4. பா.)

ஆயி—1. அன்பாணி. 'உருள்பெருந் தேரீர் கச்சாணி யன்னு ருடைத்து' (வள்ள. ௭௭௭.) 2. உரலினடித்துவாரத்தையடைக்கும் மரக்கட்டை. 3. உரையாணி. 'ஆணிக் கணகம்' (அழகரம். 3.) 4. எல்லை. 5. எழுதும் ஆணி. 'பித்திகைக்கொழுமுறை யாணிகைக் கொண்டு' (சிலப். வெனி. ௫௫.) 6. ஒரு மரத்துண்டை அல்லது பலகைமுதலிய வற்றை மற்றொன்றோடுபொருத்துதற்கு இரும்புமூலியவைகளால் அகன்ற தட்டையும் உரிய துதியுமுடையதாய்ச் செய்யப்படுமது. 'புகழாகவொட்டா தறையாணியாகுமே' (இரகு. தி. ௨௭.) 7. கதாரோகம். அது, பருக்கைக்கத்தலின்மே னடத்தலாலும் முட் கைத் தோடிதலாலும் பாதத்தில் அரத் தைப்போலிருக்கின்ற முடிச்சுக்களை யுண்டாக்குவது. (சீவக. ௨௧௧.) 8. கருவிழியி லுண்டாகும் ஒருவிதப் பூரோகம். (சீவக. ௨௧௫.) 9. கிலகம். 10. முதன்மை. 11. மேன்மை. 12. வாட்பல். 13. புண் ணணி. 14. ஆதாரம். 'ஆணியா யுலகுக் கெல்லம்' (கம்பா. கடறவு. 27.) 15. குகை. (தி. பெரியாழ். 5. 2. 3.) [1, 4, 12. ஆணி.]

ஆணிக்கல் — பொன் நிறக்குங் கல். 'கச்சிப்பேசுடு ஆணிக்கல்லால் நீண்டு இருபதின் சுழஞ்சு பொன்' (S. I. I. 1. 117.)

ஆணித்தருத்து—பனை தெக்கு முதலிய வற்றின் மூலக்குருத்து.

ஆணிக்கோவை — உரையாணி கோத்த மால்.

ஆணிக்கவடி—விழிப்படலம்.

ஆணிக்கேரூதம்—இலவணபாஷாணம்.

ஆணிடி—உருமேறு. (கந்தபு. நகரழி. எள. உரை.)

ஆணித்தம்பம்—உயர்ந்த பொன்.

ஆணித்தாம்—1. உறுதி. 2. நல்லமுத்து. 3. முதற்றரம்.

ஆணிப்பு — } கண்ணில வரும் ஒரு
ஆணிப்பூ — } நோய். (மூ. அ.)

ஆணிப்பொன்—ஆணித்தங்கம். 'ஆணிப் பொனினுதியது' (இராமா. ஆரணி. மாரீ. ௨௧௬.)

ஆணிமுத்து—சிரோட்டமான முத்து.

ஆணிவேர்—மூலவேர். (மூ. அ.)

ஆணு—1. அன்பு. (மணிமே. பக். ௨.) 2. இனிமை. (சூடா.) 3. நன்மை. 'ஆணு மைந்தர்க டேறவா னறபார்த் தயர்வார்' (கந்தபு. மகே. நகர்பு. ௩௧.)

ஆணெழுத்து—1. ஆண்பாற்படும் எழுத்து; அவை: குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும். 'ஆடுஉக் குறில்' (இலக்கணவிளக்க. எளகூ.) 2. உயிர்பன்னிரண்டும். (பிங்கல. ௩௩௫அ.)

ஆணை—1. அடையாளம். (பிங்கல. ௩௩௩௦.) 2. ஆஞ்ஞை, கட்டளை. 'நாயக னுணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்' (சி. சி. ௨: ௫௪.) 3. ஆளுமதிசாரம். 'அரும் பதி செல்வம் கல்கி யாணையும் வைப்பன்' (சி. சி. ௨: ௩௬.) 4. ஏவல். (பிங்கல. ௩௩௩௦.) 5. சத்தியம். 'மறுத்துரைய லாணைநமதென் றான்' (கந்தபு. மாரீ. ௫௬.) 6. சபதம். (சீவக. 640) 7. தடுத்தல். (பிங்கல. ௩௩௩௦.) 8. நீக்கிரகவறுக்கிரக கர்த்திருத்துவம். (சி. சி. ௨: ௩௬. ஞானப்.) 9. மெய். (பிங்கல. ௩௩௩௦.) 10. வெற்றி. (சூடா.)

ஆணைச்சத்தம்—இராசாங்கதத்துவம்.

ஆணைத்தன்மை — ஆணையினியல்பு. 'தற்பர வகிகுணைத் தன்மையாலலகையிட்டம்' (கந்தபு. மேருப். ௨௧.)

ஆணைப்பெயர் — வலியோரஞ்சும்படி உலகம் பேசும் பெயர். (பன்னிருபா. 149.)

ஆணையிடுதல்—1. சத்தியஞ்செய்தல். 2. சபதஞ்செய்தல். 3. கட்டளையிடுதல்.

ஆணையோலை — கட்டளைத்திருமுகம். 'இன்று ஓராணையோலை.....வாராநின்றது. (சிருக்கோ. 327. உரை)

வினாவழிநிறல்—1. அரசன் கட்டளைப் படி நிறைவு. 2. வேளாண்மாத்ர ஒழுக்கங்களுள் ஒன்று.

வினாவழிநிறல்—குறையை நீக்குதல்.

ஆந்திதடி—1. இட்டம். 'ஆத்தமாய்வனரா நின்றது' (நாநவா. சுக்கி. ௩௮.) 2. குருவுக்குச் செய்யும் பணிவிடைநான்கனு ளொன்று; அது: குருவுக்குப் பிரியம்வர நடத்தல். 'ஆத்தமுயர்குருபாண்கும்தேவலே' (வேதா. கு. ௧௨. உரை.) 3. பெற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. [சூவ.]

ஆந்தி—தலைவர். 'ஓங்குலகை - யரித்து மளித்து மளிப்பவ ராத்தரென்று' (திரு நூற். ௧௬.)

ஆந்தி—1. அமைத்தல். 'அடுஞ்சமா மாத்து' (பாரதவேண். எருந.) 2. கட்டு தல், பிணித்தல். 'தண்டாரணியத்து-ளங் காத்திருந்தானே' (சிந்தா. ௧௩௧. ௩௨௬.) [யாத்தல் என்பதில் யகரம் கெட்டுநின்றது.]

ஆந்திவாக்கியம் — வேதசாத்திராதிகள்.

ஆந்தி—1. அருகன். (கு. நிகண். ௧: ௨.) 2. உள்ளபொருளைக்கூறுவோன். (சைவப். ௨௨.) 3. உள்ளவன். 4. சிவன். 'ஆத்தனமர்ந்த வகன்கிரி நண்ணி' (கந்தபு. மகாசாத். ௬௪.) 5. தக்கவன். 'ஆத்த னூன்று மடிதொறும்' (கந்தபு. காவலா. ௮.) 6. நண்பன். 7. நம்பப்படுவோன். (சைவப். ௨௨.) [சூவ.]

ஆந்தா—1. அணிநுணுமரம். 2. சித்தா. (மு. அ.) 3. மனிலா.

ஆந்தாடியுள்ளான்—ஒரு குருவி.

ஆந்தாநம்—1. ஆபத்து. 2. இடம். 3. கோபுரவாயில். (பிங்கல. ௬௩௫.) 4. தங்குமிடம், பலரும்வந்து இருத்தற்குரிய சிறந்த விடம். (மணிமே.) 5. தருமசபை. 6. இராச சபை. 7. பிரயாசம். [2, 4, 5, 6, 7. சூலாநம்.]

ஆந்தாநம்ஸடபம் — 1. கோபுரவாசலி ளுள்ள மண்டபம். 2. சபைகூடுஞ் சாலை. [சூலாநம்ஸடபம்.]

ஆந்தாநி-சபைகூடுமிடம் [இது அத்தாணி யென மருவிவழங்குகின்றது. சூலாநி]

ஆந்தாநம்ஸடபம் — சபைகூடுஞ் சாலை. [சூலாநம்ஸடபம்.]

ஆந்தாநிதாநி—பூணக்காலி.

ஆந்தாநி — பார்வதிதேவி. 'ஆத்தானி யெங்க ளபிராம வல்லியை' (அபிராமி. ௧௦௧.) 2. தாய். 'அப்ப னிரந்துண்ணி யாத் தான் மலைலி' (தனிப்பா. காளமே. எச.)

ஆந்தாநி—பெரியோன்.

ஆந்தி—1. ஒருமரம். 'சம்புகி ழாத்தி' (சைவச. பொது. ௨௧.) அது, திருவாத்தி காட்டாத்தியென இருவகைப்படும். 2. பெண் பால்விருதி. (வீரசோ. தத்தித. 5.) 3. சம்பத்து.

ஆந்திநகரி—வெருகஞ்செடி.

ஆந்திநகியம் — கடவுளுண்டென்னும் கொள்கை. 'நியமமாவது-தபசு, சந்தோஷம், ஆத்திக்கியம், தாநம், ஈசுவரபூசை, நூநசாத்திரத்தைக்கேட்டல், இலச்சை, புத்தி, செபம், வீரதம் எனப் பத்துவிதம்' (சி. சி. அ: ௨௧. சிவாக்.) [இஃது 'ஆத்திக' என்பதிலின்றவந்த தத்திதம். சூலிக்ஞ.]

ஆந்திகம் — 1. கடவுளுண்டென்னும் கொள்கை. 'ஆத்திகாசாரம்பண்ணு மறை நெறி' (த. நி. போ. பக். ௩௫௬.) 2. சமயாசாரத்தில் அன்பு. (சி-லி. கிரி. ௫. தாற்.) 3. தேவபத்தி. 4. யானைக்கூட்டம். [1, 3. சூலிக்ஞ. 4. ஹாலிக்ஞ. இவை ஸ்லி ஹாலி என்பவைகளினின்றவந்த தத்திதம்.]

ஆந்திகர்—1. கடவுளும் புண்ணியபாவமு முண்டென்போன். 'பொன்னுலகம் வெந்நர கம் புண்ணியபா வம்புரிவார், நின்மலனு முண்டென்று நிச்சயித்தார்-இந்நிலைமையாத் திகரே' (சைவச. பொது. ௪௬௮. உரை.) 2. பத்திமான். 'சேராய வாத்திகர்தார் திகழ் நூந யாகத்தா-லோராஞ் சிவஞாந மெய் துவதம் கையமில்லை' (சூத. எக்கி. பூ. ௨: ௩௨.) 3. யானைக்கூட்டமுடையவன். (பாரத வேண். எருந.) 4. யானையிடேறிச்செல்வோன். (பாரதவேண். எருந.) [1, 2. சூலிக்ஞ 3, 4. ஹாலிக்ஞ.]

ஆந்திதடி—1. ஓளையார்செய்த தூல்க ளுள் ஒன்று. 2. சிவன். 'ஆத்திகுடியமர்ந்த தேவனை' (ஆத்திகுடி. காப்பு.)

ஆத்திலை—குதிரைநோய்வகையில் ஒன்று.
ஆத்திபட்டி—நீர்முள்ளி. (மூ. அ.)

ஆத்தியந்தர்ப்பாளையம்—நால்வகையோடுக்
கேதுள் ஒன்று. (கூர்மபு. பதிசு. ந.ந. உரை.)
ஆத்தியந்தம்—முதலும் முடிவும்.

ஆத்தியந்திகம் — ஆதிதொடங்கி அந்தம்
வரைக்குமுள்ளது. 'ஆத்தியந்திகதுக்கவிச்
சேதமோ' (நி. சி. வரலாறு.) [சூழி-முதல்.
சுஹம் - முடிவு. இச - விசுதி.]

ஆத்தியன்—1. சிவன். [ஆதியிலுள்ளவன்
என்றபடி.] (சூழி - ய - ஒரு விசுதி.) 2.
ஆத்திமாலையணிந்தவன், சோழன்.

ஆத்தியான்மிகரத்தியம்—ஆத்தியான்மிக
... (த. தி. பொ. கச.) அது: கபில பதஞ்
சுலி வியாச முனிவர்களாற் கிரமத்திற் சொல்
வப்பட்ட சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம்
என மூன்றவகைப்படும்.

ஆத்தியான்மிகரதாமம் — சிவசத்தியால்
விளக்கப்பட்ட சிற்சத்தியாகிய பரமான்ம
ஞான ஆமகம்.

ஆத்தியான்மிகம் — 1. தாபத்திரபங்களு
பொன்று. அது: தன்னாலும் பிற ஆன்மாக்க
ளாலும் வருவது. இது, 'தன்னாற் பிறரார்
பாங்குவருந் திங்குல-யின்னா விலங்காவந்
தெனெறும்பு-சென்முதல் - ரட்டை யலவன்
முதலை மீவரவ மாதிலினு-கட்டயிற் காண்
மிகமே காண்' (சைவச. பொது. சகஉ.
உரை.) 2. பரமாத்ருமசம்பந்தமுடையது.
[சூழி-திக: சுயி - மேல். சூதா -
ஒன்மா. இச - ஒரு விசுதி.]

ஆத்தியோட்டிடை—கோயிற்கட்டிடத்திற்கு
குதியில்வைக்கப்படுஞ் செங்கல்.

ஆத்தியை—தூக்கை. [சூழி.]

ஆத்தியோபாந்தம்—ஆதிதொட்டு அந்தம்
உரைக்குமுள்ளது. [சூழி-வாறு: சூ
டி - உவ - சுஹ.]

ஆத்திரதாயன்—அவசரப்படுபவன்.

ஆத்திரகம்—இஞ்சி. (மூ. அ.)

ஆத்திரம்—1. கோபவிடைவு. 2. விரைவு.
'ஆத்திரம் வந்தவர் போலியொயல்' (தாயு.
பாயப்புலி. இச.)

ஆத்திராவம்—
ஆத்திரி — } ஆத்திரம்.
ஆத்திரியம்—

ஆத்திரோயம்—ஒரு வடமொழியால். இது
வேதாங்கமாகிய கற்பவகைகளு ளொன்று.
அத்திரிமுலிவரார் செய்யப்பட்டது. (மணி
மே. பக். உருச.)

ஆத்திரோயன் — 1. சந்திரன். (மணிமே.)
2. தத்தாத்திரோயமுநி. [அத்திரிமகனெனப்
பொருள்படும்.]

ஆத்திரை — யாத்திரை. (பெருங்கதை.
உருசைக். 36. 221.)

ஆத்திரையம்—ஆத்திரோயம்.

ஆத்திரையன்—ஆத்திரோயன்.

ஆத்திரையன் பேராசிரியன்—தொல்காப்
பியப் பாயிரஞ்செய்த ஆசிரியன். (தொல்.
பொரு. 653. உரை.)

ஆத்திரை — பாணன். 'புலையாத்தின்னி
போந்ததுவே' (திருக்கோ. 386.)

ஆத்திரமந்திரை — தற்கொலை. [சூத
ஹதிரா: சூத - தான். ஹதிரா-கொலை.]

ஆத்திரமந்திரை—தற்கொலை. [சூதஹந
நம்: சூத - தான். ஹநநம் - கொலை.]

ஆத்திரமம் — 1. ஒருக்குசேர்ந்திருக்கு
மது. 'ஞாப்பிரகிருதியானது திரிகுணத்து
மகமாதலின்' (சி. சி. க: கசு. சிவாக்.) 2.
தன்மை. 3. பிறத்தல். 4. வடிவம். [சூதகசு.]

ஆத்திரமந்திரை—தற்கொலை. [சூதஹதிரா:
சூத - தான். வாத - கொலை.]

ஆத்திரமந்திரை — பூணக்காலி (மலை.)

ஆத்திரமந்திரை—காகம்.

ஆத்திரமந்திரை — 1. ஐம்பத்தொருருத்திர
சத்திகனிலொருத்திர. (வி - ணி. உளஎ.) 2.
தன்மைசத்தி. [சூத - வல்லமை.]

ஆத்திரமசன் — புத்திரன். [சூதஹதிரா:
சூத - தான். ஹதிரை—பிறந்தவன்.]

ஆத்திரமந்திரை—உயிர்த்தோழன்.

ஆத்திரமந்திரை — ஆன்மசுத்தி, தன்னைச்
சுத்தமாக்கிக்கொள்ளல். இது ஐந்துசுத்தியி
னொன்று. அது: பூதசுத்தி, அந்தரியாகம்,
சுமாதிரி என்னும் மூன்றன் றொருகுதி. (சைவச.
பொது. 100உ. உரை.) விவேகசிந்தாமணி,

ஆத்மமசை — ஆத்மமாநந்தம்.

‘சௌச், ஆசமந, ஸ்தாந, பஸ்ம, ருத் திராக்ஷதாரண தவச, மந்திர கலா நியாச தியாநாதி ரசணைகளைச் செய்வதே ஆத்ம சூத்தி’ என்று கூறும்.

ஆத்மமசை—மகள். [சூ-ஆஜா: சூ-ஆ - தான். ஜா-பிறந்தவன்.]

ஆத்மமசோருபலக்கணபந்தம் — ஆன்மா வின் சொருப இலக்கணங்கள் ஐந்தன் கூட்டம். அவை: சத்து, சித்து, ஆநந்தம், நித்தியம், பூரணம் என்பன. (த. நி. போ. ௧0௬.)

ஆத்மமசௌசம்—அகத்தாய்மை.

ஆத்மமநீருன்—ஆத்மமாவை அறிந்தவன். [சூ-ஆஜை: சூ-ஆ - ஆன்மா. ஜை-அறிந்த வன்.]

ஆத்மமநூநம் — ஆத்மமாவை அறிதல். [சூ-ஆஜநா: சூ-ஆ; ஜநா-ந - அறிதல்.]

ஆத்மமநூநி — தன்னையறிந்தவன். (நடு. 4. 1. 10.)

ஆத்மமந்திரயம்—மூவகை ஆன்மாக்கள். அவை: சீவாத்துமா, அந்தராத்மா, பா மாத்துமா என்பன. (த. நி. போ. ௧0௬.)

ஆத்மமந்திவநீருன் — ஆத்மம் தத்து வத்தை அறிந்தவன். [சூ-ஆகவஜை:]

ஆத்மமந்திவம்—ஆன்மதத்துவம். [சூ -ஆகவம்.]

ஆத்மமநிசகம் — கண்ணாடி. [சூ-ஆ; டிஸ-க:]

ஆத்மமநிசநம்—ஆத்மமாவின் நிலையை அறிதல். [சூ-ஆடிஸ-ந: சூ-ஆ; டிஸ-ந - அறிதல்.]

ஆத்மமநிசம்—கண்ணாடி. [சூ-ஆடிஸ-ந: சூ-ஆடி; டிஸ-ந - பார்வை.]

ஆத்மமநாசம்—தன்னைக் கெடுத்துக்கொள் றுகை.

ஆத்மமநிவேதநம் — தன்னைக்கொடுத்தல். ஆத்மமநேபதம்—தன்பொருட்டுச்செய்யுந் தொழிலைக்குறிக்கும் வினைச்சொல். (பி. வி. ௩௬. உரை.)

ஆத்மமப்பிரபோதம்—இறக்குவேத உப நிதத்தைக் குறிப்பதென்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். ௨௬. உரை.)

ஆத்மமப்பிராசாதம் — பஞ்சப்பிராசாத மந்திரங்களுள் ஒன்று. (த. நி. போ. ௨௬௬.)

ஆத்மமபந்த — உயிர்க் குறுதிச்சுற்றம். ஆத்மமபுத்தி—தன்னறிவு. [சூ-ஆவோலி: சூ-ஆ - தான். வோலி - அறிவு.]

ஆத்மமபூ—1. சிவன். 2. பிரமன். 3. மன் மதன். 4. வீட்டுணு. [சூ-ஆவூ.]

ஆத்மமபோதம்—ஆத்மமநூநம். [சூ-ஆ வோய.]

ஆத்மம்—1. அரத்தை. (மூ. அ.) 2. சீவ செந்து. 3. சிவாத்துமா. 4. பிராணன். 5. மனம். 6. நூற்றெட்டுபரிதத் தொன்று.

ஆத்மமயோநி—1. காமன். 2. சிவன். 3. பிரமன். 4. வீட்டுணு. [சூ-ஆவோநி: சூ-ஆ - மனம், தான். வோநி-பிறப்பிடம்.]

ஆத்மமருபம்—ஆன்மருபம்.

ஆத்மமலக்கணம்—ஆத்மமாவின் இயல்பு; அவ்வியல்புகள், சத்து சித்து ஆநந்தம் என்பன. (வாசுதேவ. ௬௨.)

ஆத்மமலாபம்—1. ஆன்மலாபம், தன்னை யறிதல். (நடு 4. 1. 10.) 2. சொந்தலாபம்.

ஆத்மமவசம்—தன்னையடக்குதல்.

ஆத்மமவசன் — தன்னையடக்கிக்கொள்ப வன். [சூ-ஆவஸ: சூ-ஆ - தான். வஸ - அடக்கிக்கொள்ளுதல்.]

ஆத்மமவதம் — தற்கொலை. [சூ-ஆவய: சூ-ஆ - தான். வய - கொலை.]

ஆத்மமா — 1. அக்கிநி. 2. ஆன்மா. 3. உடம்பு. 4. உறுதி. 5. கரடிக்குட்டி. 6. காற்று. 7. சீவசெந்து. 8. சுபாவகுணம். 9. சூரியன். 10. தான். 11. பிரமம். 12. பிரயத் தினம். 13. மகன். [சூ-ஆ.]

ஆத்மமாநீர்ச்சிந்தி — தன்னைக்குத்திக் கொள்கிறான் எனப் பொருள்படும் ஒரு வட மொழிவாக்கியம். (பி. வி. காரக. ௧௨. உரை.) [சூ-ஆநா - தன்னை. வநிநதி - குத்துகிறான்.]

ஆத்மமாநந்தம் — சீவனுடைய தனது பிரியத்தைத் தனாவியடயங்களின்மேல் வைத்து அவைகளை இன்பமாய் அநுபவிக்கு மிடத்து அநுபவிப்பாணம், அநுபவமுகிய இரண்டினிந்தி உதிக்கும் பயன்.

ஆத்தமாநாதரோமம்—ஆதபாபாவம்.

ஆத்தமாநாதரோமம்—அடியிற்றிலே வேதையைச் செய்கின்ற ஒருவகை வாத ரோகம். (சிவாட். ௧௩௦.) [வயிற்றில் சுத்தத் தையும் உப்புதலையுந்தருதலால் வந்த பெயர்.]

ஆத்தமாநாவம்—தன்னேத்தான் அது பலிக்கை.

ஆத்தமாநாபம்—ஆன்மாவின் சொருபத் தை வேறுக நினைக்கை.

ஆத்தமாயித்தம்—1. ஆத்தமலபத்திற் குரியது. 2. தன்பொருட்டு. [சூ.தாய-4: சூ.தா - தான், அப-4 - பொருட்டு.]

ஆத்தமாயோபாயம்—முப்பத்திரண்டு உப சாயக்களுள் ஒன்று. (த. நி. போ. ௩௦௨.)

ஆத்தமாயிதேயம்—ஆன்மாவின் விசேட குணம். 'ஆத்தமாவச்சேதமாயிருக்கிற அகக் காமமே' (சி. சி. உ: ௩௫, சிவாட்.) [சூ.தா; அபவெடி - விசேடகுணம்.]

ஆத்தமீயம்—ஆன்மசம்பந்தம். (வி-ணி.) [சூ.தா; இக - ஒரு விருதி. ஆத்மா என்பதி னின்ற வந்த தத்திதம்.]

ஆத்தை-1. சுன்றான். 2. ஓரதிசயஇரக்கச் சொல்.

ஆத்தா—ஆக்கடவன்.

ஆத்த—ஆகின்ற. 'ஆதகுசாலையில்' (கந்த பு. திருவ. ௪௬.)

ஆத்தயம்—1. அச்சம். 'ஆதங்கத்தென் றிசைக்கற்ற' (மறைசைய. ௨௩.) 2. ஆபத்து. 3. உபத்திரவம். 'இப்பா ராதங்க மாற' (பாரத. அஞ்சுகலந்திர். அள.) 4. கலகம். 5. காரோய். 6. திக்கு. 7. கோய். 8. வாத்தியவொலி. [சூ.தாம]

ஆத்தநயம்—1. அழித்தல். 2. உபத்திரவம். 3. திருப்திசெய்தல். 4. திக்கு. 5. பன்மமாக் கல். 6. பாலானது தவிராதற்கு உறைவிடு தல்போல ஒன்றன்மன்மைதிரிந்து வேறு தற்கு அதனோடு வேறென்றைச் சேர்த்தல். 7. வேகம். [சூ.தனூத:]

ஆத்தனடை—காற்றோட்டி.

ஆத்தாயி—கொடியவன். 'கொடியவரென் றது, திள்ளைஞாயார், கஞ்சிடுவார், கருவி யிச்சொல்வார், கன்வர், ஆற்றிப்பார், குறை

கொள்வார், பிறனில்லிழைவாரென் றிவர் முதலாயினோரை. இவரை வடநூலார் ஆத தாயிகள் என்ப' (வன். ௫௫௦, பரி.)

ஆத்தாயிதை—ஆத்தாயியின் தன்மை. [சூ.தாயி தா: சூ.ததாயிநு - கொடிய வன், தா - தன்மை.]

ஆதம்—1. ஆசனம். 'ஆதநத்திடையிருத்தி' (தணிகை, நைமிச. ௧௬.) 2. எண்வகையோக வுறுப்புகளினொன்று. அது: சுபத்திகம், கோ முகம், பதுமம், நீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம் என ஒன்பதாம். (கந்தபு. ௩௧௩. ௩௫. உரை.) 3. சேலை. 4. நீளம். 5. பார்வை. 6. விரித்தல். [1, 3. சூ.வந. 4, 5, 6. சூ.தந: சூ; தநு - விரித்தல்.]

ஆதமூர்த்தி—ஆசனமூர்த்தி.

ஆதபத்திரம்—குடை. [சூ.தவசூக: சூ.தவ - வெய்யில், சூக - காப்பது.]

ஆதபத்திரம்—1. குடை. 'சுருக்கிய பூம்பட் டாதபத்திரம் போன்றன தாமரை யடவி' (பாரத. கிருட். அஅ.) 2. வெண்குடை. (சூ. நிகண். எ: ௩௭.) [சூ.தவசூ: சூ.தவ - வெய்யில், சூ - காப்பது.]

ஆதபத்திரன்—சூரியர். 'ஆதபத்திரன் பரி முகர் வசக்க என்னையர்' (கந்தபு. அயனை. நீ. உ.)

ஆதபநீயம்—ஒருவகை நெல்.

ஆதபம்—1. ஒளி. (பிங்கல. ௧௬௩௮.) 2. குடை. 3. வெய்யில். 'சலிகையிலாதபங் காப்ப' (கந்தபு. தெய்வ. ௭௬.) [சூ; தவ - பிரகாசம்.]

ஆதபவாரணம்—குடை. [சூ.தவவார ண: சூ.தவ - வெய்யில், வாரணம் - தடுத்தல்.]

ஆதபன்—1. சூரியன். 'ஆதபன்மதிமுத லமரர்யாவரும்' (கந்தபு. தெய்வ. ௧௬௭.) 2. பிராமணன். [சூ.தவ:]

ஆதபாபாவம்—நீழல். [சூ.தவாபாவ: சூ.தவ - வெய்யில், அபாவ: - இன்மை.]

ஆதபோதகம் — ஆதனை.

ஆதபோதகம் — கானற்சலம். [சூதவொடிக: சூதவ - வெய்யில், உடிக - சலம்.]

ஆதம்—1. ஆதரவு, விருப்பு. 2. அன்பு. 'ஆதமெய்திரின் மஞ்சலித் தேத்தியே' (கந்த பு. திருக்கலி, ௧௧.) 3. கூந்தற்பனை.

ஆதம்பேதி — செப்புநெருஞ்சி (மலை.)

ஆதமீலி — ஆதரவற்றவன். 'ஆதமீலி நா யேனை யல்லலறுத் தாட் கொண்டு' (திருவாசக, கண்டபத்து, ௫.)

ஆதர் — 1. அறிவில்லாதவர். 'முல்லைப் பொன்னையுள்ளா - மருளாதரித்திறந்தேர்ந்தறியார்' (முல்லையம், உச.) 2. குருடர்.

ஆதர்வணன் — அதர்வணவேதம்பயின் றோன். அதர்வண என்பதின் இனம் தத்திதபதம். [ஆயவ-ணன்.]

ஆதர்வணிகள்—ஆதர்வணன். [ஆயவ-ணிகள்: சுயவ-ணன்; இக - ஒரு விருதி.]

ஆதரம்—1. அன்பு. 'எம்பா-லாதரம் கொடு தணிகைவெற் படைவரேல்' (கந்தபு. வள்ளி, உஉ௭.) 2. ஆசை. 'கங்கையாளிடத்தி லாதர மெலிந்த காலை' (பாரத. குரு குல, ௧௬.) 3. ஆரம்பம். 4. உபசாரம். 'அன்புநீடியதத்தமிழ்நிகழாதரங்கள்பெருக் கினார்' (கோயிற்று, இரணிய, ௧௫.) 5. ஊர். (பிங்கல, ௪௭௫.) 6. சிலம்பு. 7. மரக்கலக் கூலி. 8. சங்கை. [1, 6, ஆதர. 7. ஆதர: ஆ; து - கடத்தல்.]

ஆதரவு—1. அன்பு. 'ஆதரவிலாதான் செய்யு நல்லவு மல்லவாகும்' (பிரபுவிக். வசவண்ணர், ௪௪.) 2. ஆதாரம். 3. உதவி. 'மூரிமதன்-கன்னினக் காதர வாருளரோ' (முல்லை, ௫௮.) 4. தேற்றதல். 5. பேரன்பு. 'தன்னுதரவாம் கயற்கண்ணிதலைவன் மன்னையருச்சித்து' (திருவிளை, உலவா, ௪.) 6. விருப்பம். 'ஆதரவு கொண்ட யலமந்த வையுலமாம்' (கந்தபு. மார்க்க, உ௧.)

ஆதராதியம்—அன்புமிகுதி. (௪௫.)

ஆதரிக்கை — அன்புசெய்தல். 'ஆகமப் பத்தருமர் றாரணச்சுத்தருமர் றுதரிக்கைக்கு' (திருப்புகழ், ௫௩௦.)

ஆதரிசநம்—1. கண்ணாடி. 2. வெளிப்படை யாக்கல். [ஆடி-ந: ஆ; டி-ந: காட்டுதல்.]

ஆதரிசம்—1. கண்ணாடி. 2. கையெழுத்தி லுள்ள மூலப்பிரதி. 3. வியாக்கியாரம். [ஆடி-ந: ஆ; டி-ந: காட்டுதல்.]

ஆதரித்தல்—1. அன்புவைத்தல். 2. ஆசை கூர்தல். 'அடியே னுதரித் தழைத்தால்' (திருவாச. 29, 4.) 3. உதவிசெய்தல். 4. உபசரித்தல். 'காந்தாரி னுறு மகவான கருப்பமொன்று - வேந்தாதரிக்கத் தரித் தான்' (பாரத. சம்பவ, ௫௮.) 5. சங்கித் தல். 6. தாபரித்தல். 7. தேற்றதல். 8. விரும்புதல். 'ஆதரித்த நற்குணங்கள்' (நூந வா. வைராக், ௭௭.) 9. பாதுகாத்தல்.

ஆதரிப்பு—அன்புவைத்தல். 'ஆழிவலவனை யாதரிப்பு' (திவ். திருவாய், ௭, உ. ௫.)

ஆதல்—1. ஆசை. 'பணிவுடைய னின் சொலனாது' (வள். ௧௫.) 2. ஆவது என்ப பொருள்படும் ஓரிடைச்சொல். 'பொருந்து மோர் துலாத்தி னுத லரைத் துலாம் பொன்னி னுத-நிருந்துகார் துலாத்தி னுதல் சதுரமாய்த் தகடு செய்தே' (சுர்மபு. தாக, ௬௫.) 3. உண்டாகுதல். 'ஆதலு மழிவு முண்டோ' (பாரத. பதினமூ, ௧௫௧.) 4. கல்விநூல். 5. கூத்து. 6. தரிசநம். 7. நுணுக்கம்.

ஆதலை—1. உதவி. 2. தாபரிப்பு.

ஆதவர்காயம்—வெய்யில்வழிநடப்பதினால் உண்டாம் ஒருவகைச் சுரம். (சீவரட். ௪௭.) [சூதவ - வெய்யில், ஐர - காய்ச்சல்.]

ஆதவம்—1. ஒளி. 2. குடை. 3. கொண் னைப்பு. (இராசவைத்.) 4. வெய்யில். 'ஆத வம் பனிமழை யநிலத் தச்சுரூப - பாதவ மாமென' (கந்தபு. மார்க்க, ௧௭௬.)

ஆதவன்—1. சூரியன். 'இருட்கார்க்கு வன்றேர்-கடலாதவன்' (கம்பரம், ௪௩.) 2. பிராமணன்.

ஆதனபாதனை—1. அதிகவருத்தம். 2. மனக்கலக்கம். [சூதன-வாதன.]

ஆதனை—1. ஆமணக்கு. 2. ஆயாசம். [சூ; தன - அடி.] 3. எலியாமணக்கமரம். 4. மாதனை. (கைத. அன்னத்தைக், உ௮.) 5. ஒருவகைச்செடி.

ஆதன்—ஆதாரம்.

ஆதன்—1. அருகன் (சூடா). 2. அறிலில் லான், 'பொருள்செய்யாதா ராதனே' (சிறு பஞ். 20.) 3. உயிர். (சூ. நிகண். உ: ௧௦௫.) 4. குருடன். 'ஆதன் பொருளானேன்' (தேவா. திருவெண்ணெய். சுந்தர. ௫.)

ஆதன்மையால்—ஆகையால். 'ஆதன்மையால் அதுவே நமதுய்விடம்' (திவ். பெரிய தி. 2. 4. 9.)

ஆதனம் — 1. ஆசனம். 'தலைவினோடாதனத்தட்ட' (திவ். திரு. 3. 5. 3.) 2. நிலைமை, ஆஸ்தி.

ஆதனவீதி—ஒருசேரன். (ஐங்குறு. க: வேட்கைப்பத்து.)

ஆதாழி—ஒல்லையூர்த்த பூதப்பாண்டியன் என்பருள் ஒருவன். 'ஆதாழிசெயும்' (புறநா. எக.)

ஆதாங்கன்—ஒரு கொடையாளி. 'சல்லியியருவி வேங்கடங் கிழவோன்.....ஆதாங்கன்' (புறநா. ௩௮௬.)

ஆதனோ—ஒரியென்னும்வள்ளல். 'அடுபோ ரானு வாதனோ' (புறநா. ௧௫௬.)

ஆதாரம்—1. அடகு. 2. எடுத்தல். (சி-வி. நூக. ௧௮. தாம்.) 3. ஏற்றுக்கொள்ளுதல். 4. ஒளபாசகாக்கியாக்குதல். 5. கருத்தரித்தல். 'வேதா கமங்க ளுரைமுலின் விளம்புங் காலத் தனிலுரைத்த - வாதாரத்தி லியப்பதனை' (சாசோதி. சோடச. க.) 6. கருத்தரித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் ஓடம். 7. சங்கற்பித்தல். 8. செய்தல், செய்து முடித்தல். 'அங்கி-யாதாரம் பயின்மறை போர்' (சேதுபு. அகத். ௩௮.) 9. தாபநம், வைத்தல். 10. பிறப்பித்தல். 11. மந்திரத்தொலை நெருப்பைச் சுத்திபண்ணியுண்டாக்கல். 12. யானைமுழக்கம். 13. பற்றுக்கை. (மச்சபு. பிரமமு 11). [1, 2, 4, 5, 6, 7, 9, 11. சூயாத. 8, 10. சூதாத. 3, 12. சூதாத.]

ஆதாரகூர்ந்தம்—சுப்பாதாச முகூர்த்தம். (குமாரகாச. எ.) [சூயாத. ௧௦௨௮௮ த.]

ஆதாரம் — கருத்தரிக்கும்பொருட்டுச் செய்யும் கிரியை. [சூயாதிக: சூயாத. - கருத்தரித்தல். இஃ ஒரு விஞ்சி.]

ஆதாரம் — 1. இலக்கெந்திற்குப் பதினென்றாயிடம். 2. இலாபம். 3. நன்மை.

ஆதாரகாரம் — ஏழாம்வேற்றுமை வினையோடுமுடிவது. (வீரசோ. உபகார. க.)

ஆதாரசத்தி — சிவசத்தியாலதிட்டிக்கப்பட்ட குண்டலினீசத்தி. (சி-வி. சரி. உக. தாம்.) 'இயங்குமாதாரசத்தி பீடத்தி னிருநூல்கூறும்-நயங்கொளு மிலிங்கந் தாபித்து' (குத. சிவமா. ச: கள.)

ஆதாரசிலை — சிலாவிக்கிரகத்தைத்தாங்கும் அடிக்கல்.

ஆதாரசுத்தி—இலையோகஞ்செய்யப் பிரயத்தனஞ்செய்யும்போது செய்யுஞ் சாதனங்களில் ஒன்று; அஃது: ஆதாரங்களாறினையுஞ் சுத்திசெய்தல். (த. நி. போ. ௩௫௩.)

ஆதாரணடம்—முதுகெலும்பு.

ஆதாரதினைடி — சிவன் குருமூர்த்தம் கொண்டு சகலர்க்குச்செய்யுந் தினைடி. (ப. பா. ௧௫.)

ஆதாரசிலை—பற்றுக்கோடு. (பிங்.)

ஆதாரம்—1. ஆதாவு. 'ஆதாரமிலே னருளைப் பெறவே - நீதானொரு சற்று நினைநிலையே' (கந்தரது. உசு.) 2. இடம், பற்றுக்கோடு. 'புணருமாதாரமும். புரினமாக்கதிலணையுமாதேயமும் புரினமாகுமே' (சேது. கந்த. அசு.) 3. உடம்பிலுள்ள விசேடமான இடம்; அவ்விடங்கள்: மூலாதாரம், சுவாதிட்டாரம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன. 'படர்தரு மிருமூன் ருயவா தாரம் பயிறரு. பொருளுணர்ந் தேகி' (குத. சிவமா. க: ௧௮.) 4. உடம்பு. (சூ. நிகண். உ: ௮௫.) 5. இடப்பொருளில்வரும் ஏழாம் வேற்றுமை. 'சிட்டாரவதியோடாதாரமென் மறிதேமொழியே' (வீரசோ. வேற்றுமை. க.) 6. காத்தல். 7. கொள்கலம். 8. தாக்குமது, தரிக்குமது. 9. நிலை. 10. பாத்தி. 11. மாக்கலக்கலி. 12. மழை. 13. வரம்பு. 14. வாய்க்கால். 15. பிரமாணம். 16. ஆதாவுச் சாதனம். [1-10, 13, 14. சூயா. 11. சூதா. 12. சூலா. 12.]

ஆதாயோகம் — ஆதிக்கப்பேதம்.

ஆதாயோகம்—ஒருவகையோகம். 'இப் படி யறிந்து சேர்கைக் கியம்பு மூலத்தை யந்த-வொப்பிலா வெழுத்தை லிந்து நாத மோ டிச்சரித்து-அப்பாஞ் சோதி நோக்கி யமைவதா தாச யோகம்' (த. நி. போ. பக். ௩௭௧.)

ஆதாயங்கண்—ஆதாரத்துக்குரியபெயர் ஆதேயத்தைக்குறிப்பது. அது: கட்டில் கூப்பிட்டது என்புழி ஆதாரமாயிகட்டிலின் பெயர் அதிலுள்ள புருடனுக்காதல்போல் வது. (சி. சி. பாயி. குருவண. நூற்ப.)

ஆதாவி — 1. அந்தரநிலையிலிருப்பவன். மனக்கலக்கமுடையவன். 'ஆதாவிபையொன் றறியேனையறத்-திதாளியையாண்டதுசெப்பு மதோ' (கந்தரனு. ௩௮.) 2. புரட்டல். 3. பெருமைபாராட்டல். 'ஆதாவிவாயனை' (திருப்பு. ௧௫௭.) 4. பேரொலி. 5. மனக் கலக்கம். 'ஆதாளிகுப்புரி கோலாகலவிழியா லே' (திருப்பு. ௧௩௩.)

ஆதாவித்தாள் — பெருமைபாராட்டு வோன்.

ஆதாவித்தல்—ஆயாசப்படுதல்.

ஆதாவிமன்வான்—காடி.

ஆதானை—ஆதனை, ஒருவகைச் செடி.

ஆதானம் — எதுவாயினும். 'ஆதானம் செய்ய' (திவ். இயற். பெரியதிருவ. 25)

ஆதி—1. அடகு. 2. அதிகம். 3. அரு கன். (சூ. நிக. க். ௩.) 4. ஆவல். 5. ஆவாயெனப் பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினைமுற்று. 'எலாதியேகடுகமென்றகைக்குமின்மருந்து போலாதினென்' (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௨௬.) 6. இடமாக்கல். 7. இறைவன். 8. எசுமான். 9. எழுவாய். 10. ஒரு தாளம். 11. காய்ச்சற்பாஷாணம். 12. காரணம். 'புகைத-ஆதியானவன்காட்டலாகும்' (சி. சி. அளவை. ௧0.) 13. சிறுட்டிக்கடவுள், பிரமா. 'அத்திதியு மாதியுமா மங்கு' (சிவ நூகபோ. க். ௨. வெண்பா.) 14. சிவன். 'ஆதி தன்னரு னெய்தி யவன் றிருப்பாததாமரைகுடிய' (கந்தபு. திருக்கை லா. ௨௨.) 15. சூத்திரம். 16. சூரியன். 17. திரோதாக்கந்தி. 'பார்த்தபா பரையாதிபர னதிச்சை' (சிவப்பி. மங்கல. ௨.) 18. தொடக்கம், ஆரம்பம், தொடக்கமுள்ளது.

'அந்தமுமாதியுமில்லாமறைசையி லந்தர் தம் மேல்' (மறைசை. காப்பு.) 19. தொன்மை வனப்பு; அஃது: உரைவிராய்ப் பழக்கதை பொருளாகச் செய்வது; அதனைப்பெருந்தேவ னார்பாரதம் முதலியவற்றிற் காண்க. 20. நேரோடல். 'ஆதிவருகதிப்பரியும்' (பாரத. இராய. ௧௩0.) 21. பதி, கடவுள். 'சொற்ற வாதியுந் தோமுறு வான்றனை - யுற்றவாலியு மொன்றல்' (கந்தபு. சுக்கிர. ௨௮.) 22. பழமை. (பிங்கல. ௩௩௩௨.) 23. பிரதானம். 'விபாகரண - மணிகண்டவாதிலிபுதர்கள்' (கம்பபாற். ௪௬.) 24. புத்தன். 25. போதல். 26. மண்டலமாயோடுகை. 27. மனவருந் தம். 28. மனவிரும்பம். 29. மிருதபாஷா ணம். 30. முதல். 31. முத்தப்பாகம். 32. முதலியவை. 'இருக்காதிமறைமொழிந் தோன்' (பாரத. சிறப்புப்பா. ௨௩.) 33. முதன்மை, சிரோட்டம், 'பண்ணவர்தமக்கு - மேமுறப்படுமறைக்கெலாமாதிபெற்றியலும்- ஓமெனப்படுக குழியே' (கந்தபு. அவை புரு. ௧௩௪.) 34. முற்காலம். 'ஆதியின்மறு கொண்டமர்செய்தாலென்' (கந்தபு. மூன்றா ளாட். ௧௫.) 35. முன்னுள்ளபொருள். 'விதி முத லுரைக்குள் - செயலினுக்கெலா மாதி யாய்' (கந்தபு. ஆயனைச்சிறைபுரி. ௧௮.) 36. வரவுநோக்குகை. 37. வரசுல்தாகம். 38. விட்டுணு. 'காதியதிநனரகாசுரன்றனை- யாதிவெக் கோலமன் றளித்த வாறுபோல்' (பாரத. வேத்திர. ௩௬.) 39. வேர். (தைல. தைலவ.) 40. ஆடாதோடை. [1, 2; 6, 15, 27, 28, 36, 37. சூயி. 25. சூதி. 12, 18, 23, 30, 31, 32, 33, 34, 35. சூதி.]

ஆதிக்கஞ்சாரி—நவச்சாரம். (மூ. அ.)

ஆதிக்கம்—1. உரிமை. 2. முதன்மை, தலை மை. 'ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கு' (தாயு. மௌனகுரு. ௩.) 3. மேன்மை. 'குல தகவித்தியாதிக்கத்தால்' (சி. சி. ௨. ௨௩. சிவாக்.) [சூயிக்கு.]

ஆதிக்கமேகோகம் — மூத்திரமானது காய்ச்சினாலும், சும்மா வைத்திருந்தாலும் இளநீர்போலவே நிறமும் வாசனையுமுள்ள தாக இருக்கும் ஒருவகை மேகரோகம். (சேவரட். 40௬.)

ஆதிக்கப்பேதம்—அன்னபேதி.

புதிதாய்—புதிதாயர்.

புதிதாய்—1. உரிமைக்காரன். 2. பெரியவன், மேன்மை. 3. முதன்மையானவன்.

புதிதாய்—அன்னபேதி. (மூ. அ.)
புதிதாய்—1. அதிகமார்தன்மை. 'சாத்துலிதகுதிக்கிபத்தால்' (சி. சி. உ: ௫௮. சி. வா. ௧.) 2. மேன்மை. 'மெள்ளமந்திராதிக்கிபலித்தைய' (தாயு. மலை. அ.) [சூயிகு]

புதிதாய்—சவர்க்காரம். (மூ. அ.)

புதிதாய்—1. முப்பு; அது: பஞ்சலோகக்கிபப் பெதிக்கச்செய்வது. 2. பூவழலை. (மூ. அ.)

புதிதாய்—முதற்குடி.

புதிதாய்—மகத்தந்திரம்.

புதிதாய்—வவர்க்காரம்.

புதிதாய்—1. சிறகுநிஞ்சா. (மூ. அ.) 2. முதலியன். 'சேடர் குபதேசாதிக்கமம்' (வேதா. சூ. ௧௩௨.)

புதிதாய்—அதிகமாதம். 'தலைபா முவாவிரன் ஓட்பெறச் சங்கிர மித்தலன் றேம் - தலைபா முவாவிரன் சங்கிர மித்தல் பிறையிரண்டாம்-குலைபா துதயம் பெறுதிக்கையொன் றியகுலிதக் - கலைவாண சாதிக மாதமென்றோதிக்கித்தனபா' (குணகுண. அ. ௧.) [அதிகம் ஆதிகம் என்று விகாரப்பட்டது.]

புதிதாய்—பிரமதேவன், சிருட்டிப்போன். [சூழிகா: சூழி-முதல். கா. செப்போன்.]

புதிதாய்—அன்னபேதி.

புதிதாய்—1. பிரமதேவன். 2. வான்மிக முவன். 'வான்மிகமென்னும் ஆதிதாய்' (விசா. சுரு.) [சூழிகா: சூழி - முதல். கவி - புலவன்.]

புதிதாய்காரியம்—முதற்காணத்தி னின்ற தோற்றிய காரியம். 'மண்ணுலாயே குடம்' (கன். பெய. ௪௦.)

புதிதாய்—முதற்காணம். 'தற்பராவுலகுக் காதி காணத்தான் தலைமையிலுயி குடன் சடத்தைச் - சொற்றிடிப் பழுதால்' (சிவதந்தி. ௧௮.) [சூழிகா: அ.]

புதிதாய்—அதிகாரமுடையவன். [சூயினாசிக:]

புதிதாய்—முத்காலம், பண்டைகான். 'ஐப கேணென யாதிகா லத்தலி லளித்த-மையுலா வரு கனத்தினன்' (சேதபு. அயிச்செறபு. எ.)

புதிதாய்—சவர்க்காரம்.

புதிதாய்—சூதம்.

புதிதாய்—மகத்தந்திரம்.

புதிதாய்—பரமாத்மனால் உபதேசிக்கப் பட்ட பரமார்த்தமுடைய வாக்கியசமூகம். (சைவப். உ. அ.)

புதிதாய்—1. பஞ்சசத்திகளுள் ஒன்றாகிய திரோதாசத்தி; இது: சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம் என்னும் கிருத்தியங்கள் நான்கையும் ஆரிணி, ஜகதி, ரோதயித்திரி ரூபமாயிருந்து செய்யும் என்றும், பராசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூறு வலியுடையது என்றும் சொல்லுவர். (சதாசிவ. ந.) 2. ஆதியாகிய சத்தி. 'சிவமெனும்பொருளு மாதி சத்தியொடு சேரின்' (சௌந்த. 1.)

புதிதாய்—அநாதி விராட்சொரூபமான மகேசுவரனினின்றுத் தோன்றினவர். இவருக்குப் பதினாறுமுகங்களும், பதினாறுகாலங்களும், பதினாறு கைகளும் உள்ளன. (த. நி. போ. பக். ௧௫௬.)

புதிதாய்—சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டின் ஒன்று.

புதிதாய்—புத்தன். (மணிமே.)

புதிதாய்—இடைக்காலத்திலே சித்தித்த பதித்துவமுள்ளவர். 'ஆதிசித்தபதிகளும் பசக்களு மந்தமென்றும்' (சி. சி. உ: ௨. ௫௪௪.)

புதிதாய்—மகத்தத்துவசிருட்டி. 'ஆதி சிருட்டி மகானென்ன வறைவர்' (கூர்மபு. பலவகை. எ.)

புதிதாய்—பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படும் அந்தன் என்னும் பாம்பு, சங்கராசாலத்தின்பின்னும் எஞ்சிநிப்பவன். 'ஆதிசேடனேமுத லரலினத் தையே' (சல். பாரத. உதங்க. ௧௧.)

புதிதாய்—ஒருவகைச்சைவம். (த. நி. போ. உ. ௫௨.)

புதிதாய்—அநாதிகைசுவாகிய சதாசிவ ஸுத்தியுடைய ஐந்து திருமுகங்களினும் திகழிக்கப்பட்ட இருமுகமுடைய கோத்திரக் கனிற் பிறத்தவராகிய சிவப்பிராமணர். 'இறைவன் - நகுதிரு மேனி தீண்டிடு மாதி கைசுவர்வாழ் யீதிகள் பலவால்' (தணிகைப். ௧௪௦. ௪௦௫.)

ஆநீசைவன்—இவப்பிராமணன், 'அனேத்து னா லுணர்ந்தி ராதி சைவனென் றுணர்வீ ரென்னை' (பெரியபு. தடுத்தா. ௫௪.)

ஆநீட்டம்—1. கட்டளையிடப்பட்டது. 2. சொல்லப்பட்டது. 3. போசநசேடம். [சூ லிஷ:]

ஆநீட்டி — பிரமசாரி. [சூலிஷி: சூ லிஷ - உபதேசிக்கப்பட்ட. இ-ஒருவிகுதி.]

ஆநீத்தசயநம்—ஒரு விரதம். 'ஆதித்த சயந மென்னும் விரதமொன் றெமக்கன் பா மால்' (மச்சபு. ஆதித்தசய. ௩.)

ஆநீத்தபுடம்—சூரியபுடம்.

ஆநீத்தபுந்தி—அருக்கபுந்தி.

ஆநீத்தம்—1. காலிக்கல். 2. துரிசு.

ஆநீத்தமண்டலம்—1. இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாப் எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்ப மாய வாகைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கியிருக் கும் ஒரு யோகஸ்தானம்; (வேதா. தத். ௬௨.) இது இருதயமுதல் கண்டத்தாநமளவும்-நிற் பது. 2. சூரியமண்டலம்.

ஆநீத்தமணி—1. சூரியன். 2. முத்து.

ஆநீத்தமந்திரமபுந்தி—சூரியஹுடைய சரா சரி நாட்கதி.

ஆநீத்தர் — 1. சூரியர். 'ஆதித்தர் பன் னிருவ ரச்சுவினிக ளிருவர்' (பிங்கல; ௧௭௮.) 2. தேவர். (சூ. நிகண்ட. க: ச௨.) 3. பன் னிரண்டு. 'நறுமணச் சந்தக் காமு நாளிலம் புகழா தித்தர்-பலங்கொண்டோ ரெருந்தே றிட்டு' (தைல. தைலவ. ௬௪.) [இஃ தொரு குறிப்புமொழி. சூலிது என்பதில் யகர மெய்கெட்டது.]

ஆநீத்தவாரம் — ஞாயிற்றுக்கிழமை. 'ஆதித்தவாரந்தா னேனும்' (மச்சபு. ஆதித்த சயந. ௪.)

ஆநீத்தன் — 1. ஆதிரு. 2. சூரியன். 'ஆதித்த னருங்குல மன்னர்' (அரிச்சந்திர. விவாக. ௬௬.)

ஆநீத்தன்கூர்மை—இலவணபாஷாணம்; அது முப்பத்திரண்டு பாஷாணங்களி னொன்று.

ஆநீத்தன்வேண்டா — ஆதித்தன்கூர்மை.

ஆநீத்தியதநு—1. இயமன். 2. கன்னன். 3. குரங்குகளுக்கு அரசனாகிய சுக்கிரீவன்.

4. சரியென்னுங்கிரகம். [சூலிது] ஸ-ஒநு: சூலிது; ஸ-ஒநு - மகன்.]

ஆநீத்தியம்—1. விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரம். 2. கவனித்தல். [சூதியு: சு-தயி - விருந்தினன். ய - ஒரு விகுதி.]

ஆநீத்தியர் — 1. அதிதிவிடத்திலே காசி பப் பிரசாபதிக்குப் பிறந்த புத்திரர். இவர்: தாதா, மித்திரன், அரியமன், இந்திரன், வருணன், அமிசுமந்தன், பகன், விசுவந்தன், பூடன், சலிதா, துவஷ்டா; விஷ்ணு எனப் பன்னிருவர், இப்பன்னிருவரும் சிருட்டியில் இச்சையில்லாதவராய்ப் பிரமாவினது ஆஞ் றைக்குட்படாராயினர். அதனால் மறுவந்த ரங்கடோறும் பிறக்குமாறு சயிக்கப்பட்டார் கள். ஆதித்தியர் பன்னிருவர் பெயரும் வேதத்திலுள்ளனவேயாம். ஆயினும், ஆதித் தியர் பன்னிருவரும் வேறு. உலகத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமாகவுள்ள சூரியனும் வேறு. ஆதித்தர்-சோதிருபர். சூரியன்-அக்கிரிபுபன். 2. தேவர். "ஆதித்தியரி லுபேந்திர னீ" (சூர்மபு - திருக்கல் - ௩௩.)

ஆநீத்தியன் — 1. சூரியன். "திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல்." (திவ். முதலா. திருப்பாவை. ௨௨.) [அதிதிபுதல்வ னெனப் பொருள்படும் ஒரு தத்திதபதம்.] 2. தேவன். 3. விருந்தினன். [1, 2. சூலிது: 3. சூதியு.]

ஆநீத்தியை—சரச்சுவதி.

ஆநீதமோமயசிநுட்டி — முதலிற் றேன் றிய ஒருவகைச் சிருட்டி. அது, தமம், மோ கம், மாமோகம், தாயிச்சிரம், மந்ததாயிச் சிரமென ஐந்துவகைப்படும். 'தன்னிமுன் புத்தியாதி தமோமய சிருட்டி தோன்றிற் - நன்னதின் வகையோ ரைந்தார் தமமோக மாமோ கஞ்சீர்-மன்னு தாயிச்சிரம் மந்த தாயிச்சிர மென வகுப்பார்' (சூர்மபு. பல வகை. ௨.)

ஆநீதந்ரணம்—அடகு கொடுத்துக் கடன் பட்டிருத்தல். [சூயி - அடகு. யாரணம் - கடன்பட்டிருத்தல்.]

ஆநீதநாள்—தாளவகையினொன்று. (பரத. தாள. 3.)

ஆதிதேயம்—அம்பாநாதிகொடுத்து அதிதி
வைப் பூமித்தல்.

ஆதிதேயன்—1. தேவன். 2. வீருந்தின
ரை உபாசரிப்போன். 'செந்தழல்வேள்விகு
ராதிதேயனே' (பாரத. வேத். ௩௪.)
[1. ஆதிதேயன்; சுயதி—தேவமாதா.
ஐய-ஒரு விருதி. 2. ஆதிதேயன்; சுயதி—
வீருந்தின்ன.]

ஆதிதேயன்—1. சிவன். 'ஆதி தேவனருளு
மைந்த னவனுள் ளத்தை நோக்கியே'
(கந்தபு. அயனெச்சிறைபுரி. ௫.) 2. சூரியன்.
3. முதற்கடவுள். 4. வீட்டுன. 5. புத்தன்.
(சூ. நிக. க. கள்.) [சூழிபெயர்: சூழி -
முதல். பெயர் - கடவுள்.]

ஆதிதேயன் — தாபத்திரயங்களுள்
ஒன்று; அது, தெய்வத்தால் வருவது.
அதன், 'கருவீர் றுயர்செவிக்குங் காலத்
துயர்மேல் - திரைநகரமும் பிற்தினைத்துச்
செத்த - நாகத்தி - னுழல் துயர்புலியை
யாலிண்ட மடிகெய்வா - மூழுதவு தைவிக
னென்றே' என்னும் வெண்பாவா லறிக.
(சைவச. பொது. சகட. உரை.) [சூழி
பெயர்: சுயி-மேல். பெயர் - தெய்
வத்தாலாயது.]

ஆதிதேயன்—1. இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்
கொருவன். (த. நி. போ. க௩.) 2. நவ
பத்திரத்தர்களொருவன். (த. நி. போ.
பக். ௨௫௬.)

ஆதிதேயன்—1. கடவுள். 'ஆதிதேயனறி
வன்' (திருவாலவா. 13. 7.) 2. சிவன்.

ஆதிதேயன்—1. வச்சிரக்கல். 2. வீட்
டுன.

ஆதிதேயன்—1. முதலால். 2. வேதம். 'ஆதி
தேய மனைத்தல குங்கெடும்' (அரிச்சந்.
வீராக. ௨௦௪.) [ஆதி-முதல்.]

ஆதிதேயன்—பஞ்சப்பிராசாத மந்தி
கங்குள் ஒன்று. (த. நி. போ. பக். ௨௬௪.)

ஆதிதேயன்—அகத்தியமுனிவன். (பிங்.)

ஆதிதேயன்—1. கடவுள். 'ஆதிபகவன்
முதற்மே யுலகு' (வன். க.) 2. சிவன். 'ஆதி
பகவன் ஞானவடிவமுகம் பூத்து' (திருப்போ.
காப்பு. ௫.) [ஆதிபாகி - பகவன் என விரி
யுள்.]

ஆதிதேயன்—1. சுதந்திரம். 2. தத்துவம்.
3. தலைமைபான அதிகாரம். 'பூமியாதிபத்தி
யம்' (சி. சி. க. க௨. சிவாக்.) 4. மகத்துவம்.
[சூழிபெயர்: அதிபதி. என்பதின் இன்று
வந்த தத்திதபதம். ய-ஒரு விருதி.]

ஆதிபதி—வந்து
ஆதிபதி—அதிபலம், சாதிக்காய்.
ஆதிபதி—முதற்கடவுள்.
ஆதிபதி—சாதிக்காய்.

ஆதிபதி—1. அரசன். 'ஆதிபதினது செல்வ
மா நகரில்' (பாரதம். நாடிகர. க௩.) 2.
எப்பொருட்குமிறைவன். (சூ. நிகண். ௨:
௧௦.) 3. தலைவன். 'பூதி நலந்திகழ் பூரு குலத்
திற - காதிப னுதியநக்கனை வென்றோன்'
(பாரத. வார. க௫.)

ஆதிபதி—1. தமிழ்மொழி. 2. வடமொழி.
ஆதிபதி—சிவன். [விசுத - பிச்சை
யெற்போன்.]

ஆதிபதி—1. அருகன். 2. கடவுள்.
ஆதிபதி—திருப்பேருர் திருவொற்றியூர்
என்னுந் தலம். (தணிகைப்பு. முகவுரை.)
ஆதிபதி—1. சிருட்டிகருத்தா. 2. வீட்
டுன. [சூழிபெயர்: சூழி - சிரேட்
டம். வாராஷ - ஆடவன்.]

ஆதிபதி—அதிட்டாபதம்.
ஆதிபதி—1. பிரமன். 2. முன்பிறத்த
வன். 3. முன்னுள்ளவன். [சூழிபெயர்: சூழி -
முதல். ஹித - தோன்றினவன்.]

ஆதிபதி—அடகுவாங்கினபொருளின்
பயனை அதுபவித்தல். [சூழிபெயர்: சூழி -
அடகு. வொம - அதுபவித்தல்.]

ஆதிபதி—தாபத்திரயங்களுள்
ஒன்று; அது, பிருதிவிமுதலிய பூதங்களால்
வருவது. (சைவச. பொது. சகட. உரை.)
[சூழிபெயர்: சுயி - மேல். வொள
திக - பூதசம்பந்தம்.]

ஆதிபதி—தரிசு. (மூ. அ.)
ஆதிபதி—உலோகமணல். (மூ. அ.)
ஆதிபதி—ஆதியீசுவரனிடத்திலே
தோன்றினவர். இவருக்குப் பதினென்கைக
ளும் பதினென்த கால்களு முன. (த. நி. போ.
க௫௬.)

ஆதிமடங்கு — ஆதியுழி.

ஆதிமடங்கு—மடக்கு என்னும் அலங்கார வகையுள் ஒன்று; அது: செய்யுளிலே, அடியின் முதலில்வரும் எழுத்துக்கூட்டம் பெயர்த்தும் வேறுபொருள்விளைத்து வருவது. இது, முதலடிமுதன்மடக்கு, இரண்டாமடிமுதன்மடக்கு, மூன்றாமடிமுதன்மடக்கு, நன்றடி முதன்மடக்கு, முதலடியு மிரண்டாமடியு முதன்மடக்கு, முதலடியு மூன்றாமடியு முதன்மடக்கு, முதலடியு மீற்றடியு முதன்மடக்கு, மூன்றாமடியு ம் நான்காமடியு முதன்மடக்கு, இரண்டாமடியு ம் மூன்றாமடியு முதன்மடக்கு, இரண்டாமடியு ம் நன்றடியு முதன்மடக்கு, நன்றடியொழித் தேனை மூன்றடியு முதன்மடக்கு, இரண்டாமடியொழித் தேனை மூன்றடியு முதன்மடக்கு, மூன்றடியு முதன்மடக்கு, மூன்றாமடியு முதன்மடக்கு, முதலடியொழித் தேனை மூன்றடியு முதன்மடக்கு, முதலடியு முதன்மடக்கு எனப் பலவாக வரும். (தண்டி. சொல்லணி. ௩, ௪.)

ஆதிமம்—முதலாவது. [சூரபி:]

ஆதிமருந்து—சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, இம் மூன்றும். (தைல. தைலவ. ௩௩௩.)

ஆதிமலட்டுரோகம்—வயிற்றில் மூன்று மடிப்புவிழுந்து இடுப்பும் பருத்துச் சரீர முந் தாவித்து இருப்பதால் கருப்பந்தரிக்க மாட்டாமையாகிய ரோகம். (சீவரட். ௨௦௩.)

ஆதிமலை—இமயமலை. (பிங்கல. ௩௦௬.)

ஆதிமார்க்கம்—முதற்சமயம்.

ஆதிமார்க்ககசாஸ்திரம்—அதிமார்க்கநூல். (த. நி. போ. பக். ௧௩.) இது: பாசுபதம், காபாலிகம், மாவிரதம் என மூவகைப்படும். [சூ. கிராமி-௧௬.]

ஆதிமீன்—அசுவதிருட்சத்திரம். 'ஆதிமீன் ரோணியீ நவந்நின் வண்ணமாய்' (சேது கந்த. ௧௭.)

ஆதிமுத்தசிவன்—ஆதிமுத்த பதி.

ஆதிமுத்தபதி—இடைக்காலத்திலே மலம் நீங்கப்பெற்றுப் பதியான ஆன்மா. இவர், அநாதிமுத்தபதிபோலச் சச்சிதானந்தசொருபியாய்ச் சர்வவியாபியாய் அகண்டிதமாய், நிரபேட்சமாய்ச் சிவசாத்தியவியத்தமாய்ச் சர்வபொருட் பிரத்தியட்ச சாட்சாத்காரமாய்ச் சிவதுல்லியசிவமாய் இருப்பர். (பசு. பாச. ௩௩.)

ஆதிமுத்தர்—மலமுடையராயிருந்து பின் மலம் நீங்கினவர். 'ஆதிமுத்தரான அநந்தேசுராதிகள்' (சி. சி. க். க. சிவாக்.) [ஆதிமுத்தல்; முத்தர் - மலநீங்கினவர்.]

ஆதிமுதல்—1. ஆதிமூலம். 2. தொடக்கமுதல்.

ஆதிமுதல்வன்—1. கடவுள். 2. புத்தன். ஆதிமுதிவன்— (மணிமேகலை.)

ஆதிமுத்தி—முழுமுதற்கடவுள். 'ஆதிமுத்தியென்றாலவாகுமோ' (திவ். திருவாய். ௩. ௩. ௩.)

ஆதிமூலம்—1. ஆட்சிக்கிரகம். 2. கடவுள். 3. முதற்காரணம். 4. முதன்முதல்.

ஆதியங்கடவுள்—1. அருகன். 'ஆதியங்கடவுளை யருமறைபயந்தனை' (ஞளா. இரத. ௬௪.) 2. சிவன். 'ஆதியங்கடவுண்ணமர்தன்' (கந்தபு. அசுரேந்தி. ௬௩.) 3. முதற்கடவுள். 'அன்புறு மீசன் மாலயன் நனக்கு மாதியங்கடவுணி யெனவும்' (சிவதத். ௩௩.)

ஆதியந்தணன்—பிரமன். (பரிபா. 5, 22.)

ஆதியந்தாதிச்சா—1. சீக்கிர உச்சம். 2. மகாச்சா.

ஆதியந்தம்—1. ஆதிதொடங்கி அந்தம் வரைக்கும். 'ஆதியந்தம்பட வளைத்துக் காட்டிய - வேதியன் படைப்பினின் மிகையிரண்டின' (இரகு. நகர. ௩.) 2. முதலும் முடிவும். 'ஆதியந்த மரியெனயாவையுமோதினார்' (இராமா. பாயிர. ௩.)

ஆதியரிவஞ்சம்—அறுவகைப் போகபூயிகளுள் ஒன்று. (பிங்கல. ௪௦௪.)

ஆதியாயம்—முகைப்புல்.

ஆதியாழ்—ஆயிரநரம்புள்ள யாழ். (பிங்.)

ஆதியீசுவரன்—ஆதிசதாசிவனிடத்திலே தோன்றினவர். இவருக்கு ஆறுமுகங்களும், பன்னிருபுயங்களும் மூன்று பாதங்களு முள். (த. நி. போ. பக். ௧௩௬.)

ஆதியுடம்—முதலாவதாகிய நிருதயுகம். இது, நானூறு தேவவருடமும் நானூறு சந்தியஞ்சமுங் கொண்ட காலம். (சுர்ம. பிரமா. ௬. ௨ரை.)

ஆதியுலா—திருக்கலாயருளவுலா. (திருவாரூ. அவை.)

ஆதியுழி—திருதயுகம். 'ஆதியுழியின் அத்தத்தே' (தொல். பொ. 145.)

குதியெழுந்தி — மகாட்சத்திரம். (பிங் கல்-உசுஅ.)

குதியெழுந்து—உயிர் பன்னிரண்டும் மெய் பதினெட்டுமாவிய முதலெழுத்துக்கள்.

குதியெழுதடைமடகிது—1 மடக்கு என் குதியெழுதடைமடகிது—1 னுஞ் சொல் லலங்காரவகையுள் ஒவ்வொன்று. (தண்டி. கூட. கூட.)

குதிர்—ஆவீர். 'அதனை நீலிர் - அயத்திடு மெல்லி தன்னிற் றெல்லுரு வாதி ரென் றான்' (கத்தபு. சுரம்பு. நட்டு.)

குதியம்—செய். (பிங்கல. ககநஉ.)

குதிவிரிசிலை—காவிரிகல்.

குதிபன்—பெரியோன்.

குதிபாச்சியம்—சகாதிபத்தியம், தலைமை யாக. (சுரு. 4. 3. 4.) [சூயிராஜ்யம்: சுயி - மேல். ராஜ்யம்.]

குதிபா—1. ஒரு அருகசாதுவின் மனைவி. 2. திருவாதிகரைச்சத்திரம். 'ஆதிகர நா லிற் சோமவாத்தின்' (தணிகை. அகத். கசுஎ.)

குதிபாயன்—1 திருவாதிகரைக்குரிய

குதிபாபான்—1 வன்.

குதிபொத்தியம் — சவ்வீரபாஷாணம். (சு. அ.)

குதிபாபாயம்—1 வீட்டுணு. (சு. நிகண்.

குதிபாபான்—1 க: கஉ.)

குதிவருவா—பிராமணர். (சு. நிகண். உ: இ.) [சூழி - முதல், வண-3 - குலம்.]

குதிவாதியம்—குக்குமசாரம். 'உடலாய் மறவு மாதி வாகியமே' (ஞாகவா. ஞானவி. 24.)

குதிவாயிலர் — பாநசேனாபதியது வாகியர். (சிலப்பதிக.)

குதிவாயம் — ஞாயிற்றுக்கிழமை. 'நிகரி வாதவாத்திவரு மருத்தோதயம்' (சேது. சேதுப. குடு.)

குதிவித்து — 1. கார்குழிப்பாஷாணம். (சு. அ.) 2. சீவாஷாணம். 3. மறை.

குதிவிராகன்—1. அருகன். 2. சிவன். 3. சோரபாஷாணம். (சு. அ.)

குதிவிராட்டியம்—வெள்ளப்பாஷாணம்.

குதிவிராட்டியன் — 1. குதுபாஷாணம். (சு. அ.) 2. சோரபாஷாணம் (சு. அ.)

குதிவிருந்தி—தத்திதப்பிரத்தியயம்வந்து புணரும்போது நிலைமொழியின்முதல் திரி வது. அப்படித்திரியுமிடத்து இகர ஈகார ஏகாரங்கள் ஐகாரமாகவும், உகர ஊகார ஓகாரங்கள் ஒளகாரமாகவும், அகரம் ஆகார மாகவும், இரு ஆராகவும் வரும். (பி. வி. உஅ.) சைவன், தைரியம், கைவல்லியம், கௌரவம், பெளரவர், ஓட்டதம், தாசரதி, பார்த்தன் என்பனவற்றின்போல.

குதிவேந்திரம் — ஒருவன் இரண்டாம் லீவாகஞ்செய்யும்போது முதலாம் மனை விக்குக் கொடுக்கும்பொருள். [சூயிவெஷ. நிக.]

குதிண்டுதூற்றி — ஆவுரிஞ்சுதறி. (சீவக. 415. உரை)

குதிநம்—1. ஆஸ்தி. 2. ஆளுகை. 3. சுதந் திரம். 'கருவிகாணதிகளைவிட்டுச்சென்றுகூடு தற்கரிதாபிபு புருவமத்தியத்தைப்பொருந் தித் தன்னுடைய வாநீநமின்றி யருளின் வழியேநின்ற' (சி. சி. கூ. அ. மறை.) 4. வமிசம். 5. சைவமடம். 6. வசம்.

குதிநம் — கீழ்ப்படியாகமை, மீறுதல். குதிபம்—கோலஞ்செய்தல். [சூழிவந: சூ; ழிவந - அலங்கரித்தல்.]

குது—1. அது என்பது நீண்ட ஒரு விகாரமொழி. 'ஆதுகொடு நீயசுரர்குலம்' (உபதேச. திருமா. கடு.) 2. சம்பந்தப்பொரு ளில் வரும் ஆறும்வேற்றுமையுருபுகளுள் அஃறிணை ஒருமையில்வரும் ஓர் உருபு. 'கஞ் சர் கண்ணர் கடமாநக்கம்' (கம்பர. அஎ.) 3. தெப்பம். [சூது] 4. யானையைப் பாகர் தட்டிக்கொடுக்கும்போதுகூறும் ஒரு குறிப்பு மொழி. 'அங்கை யந்தலத்தினு லப்புதாதை யெனக்-கொங்கல் கண்ணியான் கொம்மை தான் கொட்டலம்' (சிந்தா. கக. உஎஅ.)

குதுநிகம்—இப்போதுள்ளது. [சூயா நிக: ஈயாநா - இப்பொழுது. இக ஒரு விகுதி.]

குதுநிகர்—பின்னோர். 'பிராசைர் முன்னோ ராதுநிகர் பின்னோர்' (பி. வி. காரக. உ. உரை.)

குதுபகுதகர்—சந்திரபாச ஆசிரமத்தார் அறுவகையுள்ள ஒருவகையர். (கும்பபு. வரு ண. 80. உரை.)

புதாம் — ஆந்தரியம்.

புதாம்—1. அவா. 2. நோயுடைமை.
3. பரபரப்பு. [சூத-பா-ரம்]

புதான்—1. ஆசையற்றோன். 2. நோயாளி. 'ஆதாள்ளவு' (வன். கசக, பரி.)

புதுலம்—கன்.

புதுலர்—1. நோயாளிகள். 2. மிக்க வறுமையுடையோர். (மணிமே.)

புதுலச்சாலை — முப்பத்திரண்டுதருமங்களுள் ஒன்று. (பிங்கல, 40கூ.)

புதுலன் — 1. வறியவன். 'அறியாத தேயத்தானுதலன்மூத்தான்' (ஆசாரக்கோ. 400.) 2. வலியற்றவன்.

புதுவம்—கன்.

புதேரிசம்—கண்ணாடி. [சூடி-பா-4.]

புதேசம்—1. உபதேசம். 2. கட்டளை. 3. கிரகசாரபலம். 4. திரிந்த எழுத்து. 'ஆன்ற முலோபத்தொடாகமாதேசமாரியத்துன் - மூன்றாம்' (வீரசோ. சந்தி. 40.)

5. புத்தி. [சூடி-பா-5.]

புதேயம் — 1. அடகு. 2. இடத்தில் அடைந்திருக்குமது, தாக்கப்படுவது. (திரும. 1754.) 3. வாங்கத்தக்கது. [1, 2. சூடியபம். 3. சூடிபம்.]

புதேயலங்குண — ஆதேயத்துக்குரிய பெயர் ஆதாரத்தைக் கருதிநிற்பது.

புதோண்டை—காற்றோட்டிக்கொடி, காற்றோட்டிக்கொடி. 'புன்காதோண்டைமுட்டி பருவாகைபுன்முருக்கைகூந்த - லாயிலகுடம் பருக்குறிஞ்சிபதின்மூன்றாம்வகைக்கு' (தைவ. தைலவ. கள்.)

புதோண்டைச்சக்கரவர்த்தி — தொண்டைமண்டலத்தையாண்ட ஆதிபாசன்.

புதோணமஞ்சரி — எதிர்த்த மதயானைகளை அழித்தும் அடக்கியும் போந்த வீரன் சிறப்பை வஞ்சிப்பாவாற்றோடுத்துப் பாடும் ஒருபிரபந்தம். (தொகை. வி. 283, உரை.)

புதோணர்—1. தூத்துதெறவர்கள். 2. யானைப்பாகர். [சூடியோரண: சூ; யோரண - அசைத்தல்.]

புத்தகம்—1. குருடர்கூட்டம். 2. பாதாளம்.

புத்தாங்கம்—1. அருமையானது. 2. இரகசியம். 'வேதவாய்மையாந்தரங்கம் வெளி செய்வோன்' (சேதுபு. கடவு. உ.) 3. கம்பிப்

பற்றத்தக்கது, உற்ற சிநேகம். 'ஆந்தரங்கமாஞ் சுற்றரீ யல்லையோ வென்றான்' (கந்தபு. கந்தலி. 100.) [அந்தரங்கம் என்பதிலின்றிவந்த தத்திதம்.]

புத்தாநோம் — உள்ளிருக்குத் தேகம். 'சுழுத்தியவத்தையிற் புறப்பொருளறிவின்றி யாந்தரதேகமாதிரவறிவாய்' (சி. சி. 40. ஞாநப்.)

புத்தாப்பிரத்தியங்கம் — ஆன்ம மனசையோகத்தினுள் உள்ளத்திற்குள்ளும் பிரத்தியட்சஞ்ஞாநம். (தர்க்காபிரி. பிரத்தியக்கறிஞ.)

புத்தாப்பிரமாணம் — சுருதியின் அகத்திருந்து காட்டும் பிரமாணம். (சைவப்பி. 10. 10.) [சுஞா - உள்.]

புத்தாபந்தம்—உள்ளாக அமைந்த பந்தம். 'ஆந்தரபந்தமானது ஆணவமலத்தைக் காரணமாயுள்ளது' (சி. சி. 40. எ. சிவாக்.)

புத்தாபுதம்—பூதங்களின் ஒரு பிரகாரம். அது, தூலதேகத்திலிருந்து சரீரத்தை வளர்த்து உள்ளே இடக்கொடுத்தன் முதலிய தொழில்களைச்செய்வது. (சி. சி. உ. சுரு: ஞாநப்.) [சுஞா - உள்.]

புத்தாபோகம்—உட்போகம்-அது: 'சாட்சாத் பரமசிவனே போகத்தைக் கொடுக்கும் கர்த்தாவானதினால் சுத்தத்துவத்திலுண்டாகிய போகமானது (ஆந்தரபோகம்) உட்போகமெனப்படும்.' 'ஆந்தரபோகம் புகிப்பவர்களுக்குப் போகமுடிவில் மோட்சமாகும்' (சி-லி. ஞாந. உ. தாந்.)

புத்தாம்—1. அகத்தது. (சைவப்பி. உ.) 2. தூலதேகத்திலிருந்து சரீரத்தை வளர்த்து உள்ளிடக்கொடுத்தல் முதலிய தொழிலையியற்றும் பூதம். 3. மறைவானது. [சுஞா - உள்.]

புத்தாளிகள்—மத்தியஸ்தன். (நடு. 10. 9. 4.)

புத்தரி—அந்தரங்ககருவி. (சி-லி. ஞாநபா. 40.)

புத்தரியம் — உள்ளிருப்பது. 'ஆத்தம ஞாநமே சமஸ்த பாவகைக்கு மாந்தரியமொன்று பார்ப்பவர்' (ஞாநவாசி. தர்மவி யாள. எ. உரை.)

ஆந்திரம் — ஆந்தம்.

ஆந்திரம் — ஆகாயத்திலுள்ளது. (அந்திரம் என்பதிலின்றி வந்த தத்திதம்.) [சூனரீகடி]

ஆந்திரம் — இடவிசேடம். (மணிமே.)

ஆந்திரை-அக்கான். (காடக) [சூனரீகடி]

ஆந்திரம்-குருடு. [சூனரீகடி] கடி என்பதிலின்றி வந்த தத்திதம்.]

ஆந்திரத்திரோம் — குடல்வாதம். (சீவரட். கசக.) [ஆந்திரம்-குடல். பித்பேதித்தல்.]

ஆந்திரம் — 1. குடல். 'சமுலடியாந்திரமருத்தம் பீஜமருத்தம் மவற்றின் சுரப்பு கோயும்' (தைல. தைலவ. ருச.) 2. தெலுங்குதேசம். 3. தெலுங்குப்பாடை. 4. மானம். [4. ஹாஜு. ஹடு கொல்லல்.]

ஆந்திரம்—தெலுக்கன். (சி. சி. உ. கசக. கசக.)

ஆந்திரியல் — குடலைப்பற்றி யறிவிக்குவது.

ஆந்திரம்—குடலோடு சம்பந்தமுள்ளது. [சூனரீகடி: கசக. குடல். இச-ஒரு விருதி.]

ஆந்திரை—1. ஒரு பறவை. அதி: பஞ்சபட்சிகளினென்று. 'கொம்புறு கிள்ள யலகு சொல் லாக்கை' (கந்தபு. கசக. கரு.) 2. போரமுட்டி. (மூ. அ.) 3. ஓரிப்பம்பெயர். (தொல். எழுத். 343. உரை.)

ஆந்திரியல்—1. ஆந்தை கூவுகை. 2. ஆந்தைவாய்.

ஆந்தோனம்—1. ஊசலாடு மசைவு. 2. கசகம் பத்தனன் ஒன்று. (பாத. ராக. 24.) [சூனரீகடி:]

ஆந்தோனி—1. ஒருவகைச் சிலிகை. 'ஆந்தோனியின் மாதமையேசு' (திருவாணை. திருவிழா. உச.) 2. ஓரிசாகம். 3. தண்டிகை. (சாதன. சம் பாவம்.)

ஆந்திரம்—சீத்தியசுமம். 'சூருவானவர் சீத்தியசுமம் ஆந்திரம் இரண்டையுஞ் செய்து' (சி-லி. கிரி. கசக.) [சூனரீகடி.]

ஆந்திரத்திரம்—1. இரண்டேரி. 2. கண்ண பிராணுடைய பிதாவாகிய வசுதேவன். 'அந்தாத் துபிமுழக்கச் சக்க மார்ப்ப வாகதேத் துபிமுழக்க குதி யாக' (பாத. திரௌ. இச.) [அசுதேத்தபுலுடையமச

னெனப் பொருள்படுத் தத்திதம். சூநக ஁நு஁: சூநக - முழக்கம். ஁நு஁. பறை.]

ஆந்திரம்—1. இடி. 2. காதிலுட்சவ்வு. 3. சுரை. (மூ. அ.) 4. தம்பட்டம். 5. தேவதாரு. (மூ. அ.) 6. போர்ப்பறை. 7. மத்தளம். 8. முரசம். 'ஆநகம் பல முழக்கவர் தெதிர் பணிந்து' (பாத. சூது. ருச.) 9. முழக்கு மேகம். 10. மேளம். 11. தேவதாரம். [சூநக.]

ஆந்திராயதுறை — கோமதிசுரகேஷத்திரம். 'சூம்றூலம் பணிந்தெழுமா - கண்பாய துறையாலங்காடு' (வேதாரணியபு. வான் முறை. கசக.)

ஆந்திரம்—1. சேலை தோல் முதலியவற்றை கட்டப்பட்டது. 2. மேளம்.

ஆந்திர — வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களுள் நூற்பத்தெட்டாம் வருடம். [சூநகடி.]

ஆந்திரக்கண்ணீர் — மகிழ்ச்சியிருதியால் வரும் கண்ணீர். (திருவாச. 17. 2.)

ஆந்திரக்காப்பாய் — தினவுண்டாக்கும் ஒருவகைக் காப்பான் ரோகம். (சீவரட். உசக.)

ஆந்திரக்களிப்பு—1. பேரின்பத்திற் செருக்குறதல். 2. யோகிகள் பத்தியார்பாடும் பாடல். 'ஆனந்தக்களிப்பு' (தாயு.)

ஆந்திரகாந்தம்—மகிழ்ச்சிதருவது.

ஆந்திரகாந்தம் — காசிககம். [சூநகடி காநக: சூநகடி; காநக - காடு.]

ஆந்திரகாந்தம்—காசிககம். 'ஆந்த காநத் தொடுத்திக்குள வான சைவத்-தாநம் பலவுத் தொழுத் தற்பா மாகி' (திருவிணை. கல்லாணை. அ.)

ஆந்திரத்தம்—ஆனகுறி. [சூநகடி: சூநகடி - மகிழ்ச்சி. அது - கொடுப்பது.]

ஆந்திரத்தாய்—கடராஜர்புரியும் நிருத்தம். (கோயிப்பு. பதஞ். 1. உரை.)

ஆந்திரத்தித்—மத்துவாசாரியர்.

ஆந்திரம் — 1. இன்பக்கொடுப்பது. 2. இன்பம். 3. உபசாரம். 4. சந்தோஷித்தல். [சூநகடி]

ஆந்தி — ஆந்தாசம்.

ஆந்தி—பிரமன்பட்டணம்.
ஆந்திந்திதை—யோகத்திதை.
ஆந்திந்திந்தம்—ஆந்தததாண்டவம்.
ஆந்திந்திந்தம் — சுக்கிலசுரோணிதக்
கள். [சூநடிபு. ஹவ: சூநடி - மகிழ்ச்சி.
பு. ஹவ - தோன்றியது.]

ஆந்திந்திந்தி — ஆந்ததமடைதல். (த.
நி. போ. ௨௫௨.) [பூவதி - அடைதல்.]

ஆந்திந்திந்தி—1. கணவனிற்ப்ப மனேவி
மெலிந்து வருந்தும் புறத்துறை. (பு. வெ.
10. 13.) 2. பிரிந்த தலைவன் தலைவிய
ருடைய துயர்மிகுதியைப் பாட்டுடைத்தலைவ
னுடைய நாட்டுடனும் ஊருடனும் சார்த்திச்
சொல்வதாயினு தூற்றும். (யாப். வி. 96.
பக். 523.)

ஆந்திந்திந்தி—சுறைப்புடவை. [சூநடி
பு. சூநடி-சந்தோஷம். பு. சேலை.]

ஆந்திந்திந்தி — ஆந்தத்திற் பரவச
மாதல், மகிழ்ச்சியால் தன்னை மறக்கை.
(கோயிம்பு. இரணிய. 55.)

ஆந்திந்திந்தி—மிக்க மகிழ்வானவருங்
கண்ணிர். 'தாமரைமலர்போன்ற ஒளியினை
யுடைய கண்கள் ஆந்திந்திந்திந்திப் பெருக
நின்றார்' (இராமா. அகத்திய. ௪௪. ௨ரை.)
[சூநடிபு. ஹவ: சூநடி; ஹவ -
கண்ணிர்.]

ஆந்திந்திந்தி—சிந்தாவகையில் ஒன்று.
(பதார்த்த. 1209.)

ஆந்திந்திந்தி—ஒரிராகம். [வெவரவி.]

ஆந்திந்தி—1. அரத்தை. 2. கடவுள். 3.
சாக்காடு. 'செல்லோர் செப்பிய முதாந்த
மும்' (தொல். பொருள். எக.) 4. காலுவர்
ணங்களில் ஒன்று. 'சத்தியம், ஞானம், அந்
தம், ஆந்தம் என்பதே நாலுவர்ணம்.' (வாச
தே. ௨௧௧.) 5. தூற்றும். 'அந்நாள் அந்நாள்
அது: செய்யுளிலே நிறுவியபொருளுக்கு
அழிவுபயத்தற்கிடனை எழுத்துநிலை, அல்
லது சொல்லிலை. இயற்பெயரைச் சார்ந்து
அளபெடைவருவது எழுத்தாந்தம் என்றும்,
அமங்கலமானதொழிற்சொல்வருவது சொல்
லாந்தம் என்றும் சொல்லப்படும். 'ஆழி
யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந்-தொழி
துணையாத் துயர்தீர்வன் - ரோழி - நறுமலை

தாவுந் திரையவோடு வென்னுஞ்-செறுமலை
சென்றடையும் போது' இதன்கண், திரைய
வோடு என இயற்பெயர்சார்ந்து அளபெடை
வந்தமையின் இஃது எழுத்தாந்தம். 'என்
லிற் பொலிந்த திவண்முக மென்றெண்ணித்-
தன்னிற் குறைபடுவான் நன்மதிய - மின்னி-
விரிந்திலங்கும் வெண்குடைச் செங்கோல்
விசய-னெரிந்திலங்கும் வேலி னெழும்' இத
னுள் விசயன் என்றும் இயற்பெயர்சார்ந்து
'எரிந்து' என்னும் அமங்கலமான தொழின்
மொழி வந்தமையான் இது சொல்லாந்தம்.
இவற்றோடு பொருளாந்தம் யாப்பாந்தம்
முதலியவைகளைச் சேர்ப்பாரு முளர். (இலக்
கணவி. அ. ௮௭.) 6. புணர்ச்சியின்பம். (சி-வி.
ஞாந. ௧௮.) 7. பேரின்பம். 'ஆந்தவெள்ளந்
துணை தாடவைத்தி' (கம்பரன். ௪௮.) 8.
மகிழ்ச்சி. 'ஆந்தமாயநிவாய்நின்றிலங்கும்'
(தாயு. ஆந்தக்களிப்பு. ௧.) [சூநடி.]

ஆந்திந்திந்தி—1. கேவலத்தில்
ஒன்றுமின்றிநின்ற ஆன்மா மாயையிற்
கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரத்தை
முதற்கட் பொருந்தி அறிவிச்செயல்கள்
பொதுமையுடன் அவ்வளவு விளங்கப்பெற்ற
மாத்திரையே அம்மயக்கறிவால் ஓர் ஆந்த
முண்டாக நின்ற நிலை. (சி. சி. ௨௩. சிவ
ஞா.) 2. பஞ்சகோசங்களுள் ஒன்று. அது:
காரணசரீரமாகிய அஞ்ஞாநம். இது 'அவித்
தையாந்தமயமா' என்பதற்குப் பெறப்
படும். (உபநிட. ௨௫.) [சூநடி 3 பகொழு.]

ஆந்திந்திந்தி—1. ஆந்தத்திறைவு. 'ஆந்த
மயமான வாதியை' (தாயு. சிவ. ௩.) 2.
ஆந்தமயகோசம். 'போற்றமாந்த மயம
தல் லாதொரு போதமுண்டோ' (த. நி.
போ. ௨௮௪.) [3 பம் - அதுவாந்தன்மை.]

ஆந்திந்திந்தி—அந்திரியாமி. (த. நி. போ.
௧0௬.)

ஆந்திந்திந்தி—கஞ்சா. 'அப்பனே யாந்த
மலிச் சாதே' (வைர. ௪௩.)

ஆந்திந்திந்தி—ஆந்தத்ததைச் செய்யுமது.
[சூநடியி. தி.]

ஆந்திந்திந்தி — அட்டயோகங்களில்
ஒன்று. (த. நி. போ. ௩௭௩.)

ஆந்திந்திந்தி—ஒருவகை மருந்து. 'ஆந்த
ரகம் வினோதமாம்' (பதார்த்தஞ்சு. 4௨௪௮.)

ஆந்தரியம் — ஆந்தரியம். 'வடதுலார் யாப்பை ஆந்தரியமென்றும், நுதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அநிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசகமென்றும் கூறப்' (என். சிறப்புப்ப.)

ஆந்தரியம்—1. அந்தரியின்மை. 2. இடைவித்பித்தொன்றின் அடுத்திருத்தல். 3. காரணத்திலின்று நேரேதோன்றும் காரியம். 4. சம்பந்தம்; அஃது இந்நூல் கேட்டபின் இந்நூல் கேட்கவேண்டும் என்னும் இயைபு. (சிவஞா. போ. சிற. உ.) [அந்தரம் என்பதிலின்றாவந்த தத்திதம். ஈய - ஒரு விஞ்சி.]

ஆந்தரபாதி — பிரமசக்திதாரத்தில் இலக்கணசூரியமாயிருக்கின்ற சத்தியிடத்திலுண்டாகிய சத்தத்தத்துவகுணம். (நாராய. பக். உ.)

ஆந்தரபு — பஞ்சகோச கண்மபந்த சென்மமாஸ்தி அற்ற வடிவன்.

ஆந்தரபகலம் — நிருபாதிமாய் நிரதிசயமாய் நித்தியமான சுகசொருபம். (வாசுதே. ௮௫)

ஆந்தரபு — ஆந்தரபாப்பப்பெருக்கு.

ஆந்தரபுலி—1. உமாதேவி. 2. கோழித்தலைக் கத்தகம். (மூ. அ.) 3. தைத்திரிய உபநிடதத்தின் ஒருபாகம்.

ஆந்தரபு—கௌரிபாஷாணம். (மூ. அ.)

ஆந்தரபு—1. அறிவுருபரமசைதந்தியம். 'அகண்டிதமா யாகந்தவுருவாய்' (சிவப்பிர. க: க.) 2. சுகசொருபம்.

ஆந்தரபுலம் — மிகவும் இழிந்தபொருளோடு ஒப்பிதலாகிய உவமைக்குற்றம். (புறநா. 60. உரை.)

ஆந்தரபுலம்—தசாகத்தன்று தீட்டுக் கழிப்பச்செய்யும் சடங்கு.

ஆந்தரம்—1. அருகன். (சூ. நிகன். க.க.) 2. கிவன், சுகசொருபியாயிருப்பவன். 'அத்த லுத்த னமுதலென் னன்னுதி' (திருவாச. திருமெம். க.) 3. கடவுள். 4. பலராமன்; அத்தனைய அமிசமாய் அவதரித்தவனென்றபடி.

ஆந்தரிகுதி—கடவுளுடைய எண்குணங்களுள் ஒன்று; அது ஆந்தரபுமாயிருத்தல். (சிவதரு. சிவஞா. க. உரை.) [சூநடி; சூநடி - வடிவம்.]

ஆந்தரபுலம்—எட்டுவகையான ஆனந்தங்கள்; அவை: விஷயாநந்தம், பிரமாநந்தம், வாசநாநந்தம், முக்கியாநந்தம், நிசாநந்தம், ஆத்மாநந்தம், அத்வைதாநந்தம், நித்தியாநந்தம் என்பன. [அவற்றுள் வரிதாதி விஷயலாபத்திற் றேன்றவதே விஷயாநந்தம்; நித்திராகாலத்திற் றேன்றவதே பிரமாநந்தம்; நித்திரை தெளிந்துத் தெளியா இடத்திற் றேன்றவதே வாசநாநந்தம்; ஸ்தாகாஸ்தாநமில்லாத உபேக்ஷா புத்தியிற் றேன்றவதே முக்கியாநந்தம்; யோகாப்பியாசபலத்தால் மனோலயமான இடத்திற் றேன்றவதே நிசாநந்தம்; பிரியமான வரிதாதி விஷயமத்தியில் தானே பிரியாத் மகனென்றறிந்த இடத்திற் றேன்றவதே ஆத்மாநந்தம்; நாமரூப்பிரபஞ்சமெல்லாம் மித்தை, தானே சத்தியமென்று விவேகத்திற் றேன்றவதே அத்வைதாநந்தம்; தத்துவ மசியாதி வாக்கியசக்தியமான அபரோக்ஷ ஞாகத்திற் றேன்றவதே நித்தியாநந்தம்.] (த. நி. போ. ௧௦௪, ௧௦௭.) [சூநடி: சூநடி - எட்டன்கூட்டம்.]

ஆந்தரபுலம்—பிரமா. [சூநடி - விட்டு. சூநடி - மகன்.]

ஆந்தரபுலம்—சந்திரலோகம்.

ஆந்தரம்—1. அரத்தை. 2. ஆந்தமுடைய வன். 3. ஆந்தியென்னேவனும் வினைப்பகுதியும். 4. ஆந்தராக்ஷனொன்றாகிய ஆஞ்ஞைக்குரிய இதழ்கள் இரண்டில் ஒன்றில் நிற்கும் ஓரதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.) 5. உமாதேவி 6. மகிழ்ச்சி. [1. 4. 5. 6. சூநடி. 2. சூநடி.]

ஆந்தரம்—அருகம். (சி. சி.) [அந்தம் என்பதிலின்றாவந்த தத்திதம்.]

ஆந்தரம்—1. சந்தோஷித்தல். 2. சக்கில சரோணிதக் கலவையி லின்பமுறுதல். (சிவப். கட். க. அகம்.) 3. பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளல்.

ஆந்தரியம்—1. அழிவின்மை. 2. ஆந்தத்தின்றன்மை. 3. காலத்தில் அல்லது இடத்தில் அல்லது எண்ணில் அந்தமின்மை. 4. நித்தியம்.

ஆந்தை — ஆநபூர்வியம்.

ஆந்தை—1. உமாதேவி. 2. கொட்டைக் கரந்தை. 'அதிற்பெய்நெய்யாநந்தையிரதம்' (தைல், தைலவ, நடகூ.) 3. குறிஞ்சியாழ்த் திறத்தொன்று. (பிங்.) 4. பேராமுட்டி.

ஆநம் — 1. முகம். 'ஆநமாறுள வண்ணல்' (கந்தபு. சூரபன்-வதை, கூடு.) 2. வாய். [சுந - சுவாசித்தல்.]

ஆநம் — 1. கள். 2. பூரகவாயு. 3. மஸ்துள்ள பாரம்.

ஆநம்—1. குனிதல். 'சொற்படாநயித மென்ன' (கொக்கோ. சு: டு.) 2. வளைந்தது. [சூ: நம் - வளைவு.]

ஆநயம்— } 1. உபநயம். 2. கொண்டு
ஆநயம் — } வருகை. [சூ: நீ-அடைதல்.]

ஆந்தம்—1. ஒரு தேசம். 2. கடல். 3. தோல். 4. நாடகசாலை. 5. நீர். 6. யுத்தம். [சூநக-6: சூ; நுத-கூத்து.]

ஆந்தகம்—ஒருவகைச் சுரம். இது: மலபந்தம், மலத்துவாரத்திற் சூலை, அக்ரிமந்தம் முதலிய குணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். 100.) [சூநாஹம் - கட்டிடத்.]

ஆநகம்—1. சலவடைப்பு. 2. மலக் கட்டுப்பட்டுற்றல். [சூநாஹம்: சூ; நஹ்-கட்டிடத்.]

ஆநகரோநம்—வயிற்றில் இரைச்சல் மலச்சிக்கல் சுரம் சுவாசம் முதலிய உபத்திரவங்களையுண்டாக்கும் ஒருவகைரோகம். (சீவரட். கககூ.) [வயிற்றையிழுத்துப்பிடிப்பதால்வந்த பெயர். சூநாஹம் - இழுத்துப்பிடித்தல்.]

ஆநாயகலை—வலைபோன்ற சலை.

ஆநாயம்—1. வலை. 2. வாயுசெல்லத்தக்க கண்ணறை. [சூநாய]

ஆநாயி—வலைஞன்.

ஆநி—1. இன்மை. 2. கழிதல். 3. குறைவு. 4. கேடு. 'உரவோயின்-பின்னாமேனிக்கோ ராணிவந்தில் தினிச்செயலென்' (இராமா. யுத். இரணிய. அச.) 5. விடுதல். [ஹாநி.]

ஆநிகம்—ஆந்நிகம்.

ஆநியம்—1. நான். (பிங்.) 2. பருவம். (சூடா.) 3. பொழுது 'பன்னுசெந் தமிழ்சேர் செஞ்சொற் பரராச சேகரன்கை-யன்னதப்

பொழுதின் மற்றையாரியத் தொவ்வா தன் றே' (இரகு. அயனுத. சூ.) 4. மூலநாள். (பதிற்றுப். 69. 14.) 5. நாட்படி. 'இரட்டியாரியம் பெறுவதாகவும்' [சுஹு: என்னும் வடமொழியினின்றுவந்ததுபோலும்.]

ஆநிருநாயம்—கடனின்மை. [சூநுணு: அநிருணம் என்பதிலின்றுவந்த தத்திதபதம்.]

ஆநிலன்—1. அநுமான். 2. பாண்டவருள் ஒருவனாகிய வீமன். 'இருவோரினு மாநிலன் பலவான்' (பாரத. பதினெட். கஅக) [அநிலன்மகன் எனப் பொருள்படுந் தத்திதபதம். அநிலன்-காற்று. ஆநிலு]

ஆநிலி—1. அநுமான். 2. சோதிரட்சத்திரம். [அநிலசம்பந்தமுடையது.] 3. வீமன். 'ஆநிலியி னுடல்விழ வமரிடை யாலி கவர்தா' (பாரத. மணிமா. சகூ.) [அநில; இ-ஒரு விஞ்சி. அநிலன்மகன் எனப் பொருள்படுந் தத்திதம்.]

ஆநிலை—பசுக்கொட்டில்.

ஆநின்று — நிகழ்காலஇடைநிலைகளுள் ஒன்று.

ஆநிர்—கோசலம். 'கரந்தன் போத வாநிர் கண்கழுஉக் காணப்பட்டான்' (இரகு. யாக. கூஅ.)

ஆநுகூலியம் — அநுகூலமுடையது. [சூநுகூலியு: சூநுகூலியு; ய-விஞ்சி.]

ஆநுகங்கிதம்—1. காரிடமாகத்தொடர்ந்தது. 2. கூடநிகழ்வது. 'ஐந்துகிருத்தியமும் ஒவ்வொருகருத்தாவுக்கு ஒவ்வொருகருத்தியஞ் சுவத்திரமாகவும், நின்றநாலுகிருத்தியமும் ஆறுஷங்கிகமாகவும், பரமசிவனதுசத்தியாலேபொருந்தும்' 3. சம்பந்தப்பட்டது. [சூநுகூலியு: சூநுகூலியு; லம்ம - தொடர்பு. க-ஒரு வ-வி. ஆதிசீடலும், இகரத்தோற்றமும் விகாரம்.]

ஆநபூர்வம் — கிரமமான தொடர்ச்சி. [சூநுகூலியு-4.]

ஆநபூர்வீ — கிரமமான தொடர்ச்சி. (சீவக. 3076. உரை.)

ஆநபூர்விகம்— } கிரமம், வரிசை.
ஆநபூர்வியம்— }

ஆறுமாதம் — அறுமாநிக்கப்பட்டது. [அ.நா.பா.ந; இக - ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம்—பசுவின்நெய்.

ஆறுமாதம் — உள்ளது கூறுவோர். 'ஆறுமாதம் மொழி யொன்று கண்டால்' (தாயு. எங்கு. க.)

ஆறுமாதம்—1. நண்பன். 2. நம்பத்தக்கவன்.

ஆறுமாதம் — தலைத்திவசம். [ஆறுமாதம் அடைவருடம். இக-ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம்—1. கும்பராசி. 2. அப்பம்.

ஆறுமாதம்—பசுச்சாணி. 'புற்பைக்கழாப்பி' (ஆசாமிக்கோ. உ. அ.)

ஆறுமாதம்—அகப்பட்டுக்கொள்ளல். 'மாப்பிட்ட-ஆறுமாதம் கொண்டடிப்பட்ட' (தனிப்பா. பலவித். க.)

ஆறுமாதம்—உள்ளானது. 'அரும்பரை பூசைபாசிய மாப்பியந்தர மெனவிரண்டா கும்' (குத. சிவமான். இ: உ.) [ஆறுமாதம்: அறி; அனா - உன்.]

ஆறுமாதம்—சுரோத்திராதி ஞாநேத்திரியக்களைச் சேட்டிப்பிக்கும் பிராணன் முதலிய வாயு. (த. நி. போ. ககச.) [அறி - அனா - உன்.]

ஆறுமாதம்—1. அடையத்தக்கது. 2. அப்பு தத்தவம். (சி. சி. உ: இ. அ. சிவாக்.) 3. பசுவின் வரும் ஆறுவதுமுகூர்த்தம். (விதாநம் - ஸ. எ. அ.) 4. சலசம்பந்தம். (சி-லி. சிரி. க. அ. க. தாந்) 5. நீரையுடையது. [1, 2, 4, 5, சுவையு: சுவர் - நீர். சுவர் - அடை தல். உ - ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம்—அட்ட மூர்த்திகளிலொன்று; அதி: காலத்தவாந்தம் வியாப்தியுள் ளது. (சி-லி. சிரி. க. அ. க. தாந்.)

ஆறுமாதம்—அப்பியாசசம்பந்தமுடையது. [ஆறுமாதம்: அப்யாஸ; இக - ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம்—சரிசர்க்கொழுப்பு. [ஆறுமாதம்]

ஆறுமாதம்—1. கொழுப்பாதல். 2. திருத்தி. 'ஆன்மாவதுடைய ஆறுமாதம் உரத்தமாக' (சி. சி. அ: க. சிவாக்.) [ஆறுமாதம்]

ஆறுமாதம் — பஞ்சோபசாரங் களில் ஒன்று; அது சலசம்பந்தமான பாநியம். (சி-லி. சிரி. க. அ. க. தாந்.)

ஆறுமாதம்—ஒருவன் தன்னிடம் வரும் போது அல்லது போகும்போது அவனுக்குச் செய்யும் உபசாரம். [ஆறுமாதம்: சுவையு - கேட்டல்.]

ஆறுமாதம்—பிரளயபரியந்தம். (சி. சி. க. க. சிவாக்.) [ஆ - வரையும். பூ - உய - ஒடுக்கம்.]

ஆறுமாதம் — 1. நீர்தெளித்தல். 2. முழுதல். [ஆறுமாதம்: சுவையு - நீர்து தல்.]

ஆறுமாதம்—1. எட்டி. (மூ. அ) 2. மாம்பிளக் கும்போது பிளப்புவாயில்வைத்து இறுக்கும் ஒரு கருவி. 'ஆறுமாதம் பிடித்ததைத் தேய்க்குமாக்கு போல்' (தனிப்பாடல்.) 3. முளை. 'ஆறுமாதம் லாததேரிவைபெலா மொன்றாகும்' (அறப். சத. 57) 4. நோய். 5. கட்டு. (திவ். இயற். 1. 75.) 6. சரிசம். (திவ். இயற். 4. 93).

ஆறுமாதம்—கையாந்தகரை. (மலை)

ஆறுமாதம்—ஆறு.

ஆறுமாதம்—1. கிருட்டிணன். 2. நதியின் மகன். 3. வீட்டுமன். [ஆறுமாதம்: சுவையு - நதி. எய - ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம்—1. நதி. 'ஒருதசைல் வடிக்கணைக் களபகை யெனப்பெருகி யோடிய முடைக் குருதியால்' (இரகு. திக்கு. உகஉ.) 2. நீரோட்டம். [ஆறுமாதம்: சுவையு - நீர்க்குட்டம். மா - போவது.]

ஆறுமாதம்—ஒரு மந்திரம். 'பொருவி லாபச்சத்தமதுப் புகன்று' (திருவாணை. கோச். எச.)

ஆறுமாதம்—ஆவணம், அங்காடி. [ஆறுமாதம்]

ஆறுமாதம்—1. அங்காடியின் சம்பந்த முடையது. 2. வாணிகசம்பந்தமுடையது. [ஆறுமாதம்: இக - ஒரு விஞ்சி.]

ஆறுமாதம் — வாணிகஞ்செய்வோன். [ஆறுமாதம்: இக.]

ஆறுமாதம்—1. அங்காடிச்சரக்கு. 2. அங்காடித்தி. [ஆறுமாதம்-ஒரு விஞ்சி.]

ஆபண்யம்—1. அங்காடிச்சாக்கு. 2. அங்காடிவீதி. [சுவண்; ஈய-ஒரு விசுதி.]

ஆபந்தம்—1. அன்பு. 2. ஆபாணம். 3. கட்டுதல். 4. நுகம். 5. பிரதிட்டை. [சுவண்; சூ; வந் - கட்டு.]

ஆபந்தம்பந்தம் — ஆபத்தம்பாற் செய்யப்பட்ட சூத்திரம். இது: பிராமணரு ளொருவகையாராற் கைக்கொள்ளப்படுவது.

ஆபந்தம்பம் — தருமனால் பதினெட்டி னென்று. இது: வேதாங்கமாகிய கற்பவகை களு ளொன்று; ஆபந்தம்முனிவராற் செய் யப்பட்டது. (பிங்)

ஆபந்தம்பன்—ஒரு முனிவன். 'அறிதகன் பவுலன் சுமுந்தா னுபத்தம்பன்' (தணிகை. கை. ௧௦.) [சுவண்; வன்]

ஆபந்தி—1. அடைதல், பெறுதல். 2. அதிகாரித்தல். 3. இடுக்கண்ணுள் சம்ப வம். 4. தவறு. 5. பொருத்துதல். [சுவண்; சூ; வத் - போதல்.]

ஆபந்து—1. அவசரம். 2. இடுக்கண். 'ஆபந்தால் வந்தடைந்தவர்போல்' (பாரத. துருவாச். ௧.) 3. துக்கம். 4. பெருந்தேவை. [சுவண்.]

ஆபந்துசம்பந்து—தாழ்வவாழவு.

ஆபந்தம்—1. அறிவு. 2. இறக்குதல். 3. சம்பவித்தல். 4. வருதல். [சுவண்; சூ; வத் - போதல்.]

ஆபந்தம்—ஆபத்து. 'சந்திராபதமுந் திருக ராபதமு மிருபொழு தினுமெழச் சமைத்த - மந்திராசிகளும்' (பாரத. இந்திர. ௧௪.) [சுவண்.]

ஆபந்தாரணம் — ஆபத்தைநீக்கிக் காத்தல். 'ஆபந்தாரணவத்தியாயம்' (சீர்காழி.)

ஆபந்தாரணமுர்த்தம்—முனிவர் முத லானோர் ஆபத்துக்காலத்தில்தமது தாயர்கூறியாசிக்க, அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள சிவனது திருக்கோலம். அக்கோலமாவது, மாறுடச்சட்டைசாத்தி இரண்டுகரங்களோடு தண்டமும் கபாலமு மேற்று வீற்றிருத்த லும், அவ்வச்சமயங்கட்கேற்ப நானாவகையருவங்கள்கொள்வதுமாம். (சிவபராசு கிரமம். ௧௩௬, ௩௪௦.)

ஆபந்தாரணம்—1. ஆபத்தை நீக்கு வோன். 2. வைரவமுர்த்தி. [சுவண் - ஆபத்து. உதாரண - கடத்துவோன்.]

ஆபந்தம்—1. அலங்காரம். 2. அன்பு. 3. கட்டு. 4. நுகக்கயிறு. [சுவண்; சூ; வந் - கட்டு.]

ஆபந்தம்—1. அடைந்தது. 2. ஆபத் தடைந்தது. 3. தேடிக்கொண்டது. [சுவண்.]

ஆபந்தன் — சம்பாதித்துக்கொண்டவன்.

ஆபந்தம்—1. அடைதல். 2. மிளகு (மலை). [சுவண்]

ஆபந்தம்—மரகதரத்திரம். [சுவண்.]

ஆபந்தன்—மிலேச்சன். [சுவண்.]

ஆபந்தம்—1. தீவினை. 2. நீர். 'வல்லிசம்படி யுகரமாபயிருங்கரமடவந்தபுன லரைங்கரம்' (தைல். தைலவ. ௬.) 3. நீர்க்கூட்டம். [சுவண்.]

ஆபாணங்கடையுணர்வு — பின் கொக்கி.

ஆபாணந்தாந்தம்—இலக்கினத்துக்குமுன்ற மிடம். (சோதிடக்கடல்.)

ஆபாணம்—1. அணிகலம். 'ஆபாணஞ் சூடி லரியலீலாலயமாம்' (பதார்த்தகுண. ௧௪௨௨.) 2. சத்தாவத் தையினென்று. அஃது, இருபத்தைந்து தத்துவங்களையு மொன்றற்கொன்று பேதற் தெரியவொட் டாமல் மறைத்திருப்பது. 3. சேலை. 4. போஷித்தல்.

ஆபாணிகம்—பிற்பகலுக்குரியது. [சுவ ண்; ராஹிக: சுவராஹ என்பதின் ன்று வந்த தத்திதபதம்.]

ஆபவன் — வசிட்டமுனிவன். [சுவண்.]

ஆபந்தாலம் — ஆபத்துக்காலம். [சுவ ண்.]

ஆபந்தாரணம் — ஆபத்துக்காலத்திற் பெறுந் தறவு. 'ஆபந்தாரணம் தீது' (வை ராச். தீபம். ௨௫.) [சுவண்; ஸந்யாஸ- தறவு.]

ஆபந்தாரணம்—ஆபந்தாரணம்பண்ணிக் கொண்டவன். 'இக்கணத் திருந்த தினி வருங் கணத்து டிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலென் - நக்கண மனையா திகட்கான்

ஆபன்—ஆபீன்.

ஹியா மன்றென வெணித்தற வறஞ் சார் - மிக்கவனுப் சந்நியாசி' (வைராக். தீபம், உக.)

ஆபன் — அட்டவகைகளிலொருவன். 'குக்குமமெழுதுக்குடவரைத் தடந்தேநா னாபன்' (கூர்மபு. அந்தகா. கூ.) [ஆபன்.]

ஆபனம்—மினகு (மலை).

ஆபாயம்—1. அபிப்பு. 2. மட்கலஞ்சுடுஞ் சூன். [ஆவாகு: சூ; வத் - சுடுதல்.]

ஆபாயம்—1. அபிப்பிராயம். 2. ஒளி. 3. கெடுதல். 4. பயங்கரமும், இறுமாந்த தோற்றம். 'அல்லார்த்த மேலியொடு குண்டு கட் பிறையெயிற் றுபாச வடிவமான' (தாயு. தேசோ. கூ.) 5. பிரதிவிம்பம். 6. பொய்த் தோற்றம். 'ஊத்தைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிஸ்' (பட்டின-பா.) 7. போலிநியாயம். 8. மிகுலிரப்பு. [ஆலாஸ.] 9. அசுத்தம். 'ஆபாசக்கொட்டிஸ்' (பட்டினத்தார். திருப்பா. திருவேகம். 27.)

ஆபாயம்—1. சீவன். 'சாற்ற கரணங் கரு மாபாசனுக்கே விடயம்' (உபநிட. உக.) 2. போலிநியாயம்பேசுவோன். 'அவலனை யாபாசனை' (திருப்பு. நூநூ.)

ஆபாசத்தல்—1. உள்ளதுபோலத்தோற்ற தல். 'சூன்மாவின்னாகம் பிராகபாவம்போல ஆபாசித்தலால்' (சி. சி. எ: உ. நூநப்.) 2. பிரதிபிம்பித்தல்.

ஆபாடனம்—சம்பாஷித்தல். [ஆலாஷ ண: ஆ; லாஷ - பேசுதல்.]

ஆபாடம் — பாயிரம். [ஆலாஷ: ஆ - லன். லாஷ - பேசுதல்.]

ஆபாததம் — அடிதொடங்கி முடிவரை யும். 'ஆபாத-குடன் கருதித் தொழுதார் சில மாதர்' (பாரத. இராய. எஅ.) [ஆ - வரை. லாஷ - அடி. லாஷ - முடி.]

ஆபாதபாநாம் — பத்தனா ருபிரம் யோசனை யுத்தமுடைய பாதாளம். இது உள்மாண்டபுலத்துக்குமேலுள்ள ஒன்பதி ஞ்சிவியோசனை உயர்ச்சியுடைய இடை வெளிக்குமொயிருப்பது. 'உரைத்தபுரி மிகவெளிதா ளென்பதினா ருபிரமாத் - தெரித்ததன்மே லாபாத பாதாள திர்க்கத்

தைத்-தரித்திருக பத்திலக்க மென' (சிவதரு. கோபுர. உக.)

ஆபாதம் — 1. அடர்த்தல், தாக்கல். 2. இறக்கச்செய்தல். 3. இறக்குதல். 4. உபத் திரவஞ்செய்தல். 5. ஓடுதல். 6. சம்பவித்தல். 7. நடட்டுஞ்செய்தல். 8. வீழ்த்தல். 9. வீழ் தல். [4, 7. ஆவாய. 1, 2, 8, 5, 6, 8, 9.

ஆவாத : ஆ - எதிர். வத் - போதல். வத் - வதைத்தல்.]

ஆபாதன்—தீயன். 'ஆபாதனேனு நாளு கினைவது.' (திருப்பு. 326.)

ஆபாதம்—மதுவிற்குக் கடை. [ஆவாத: ஆ; வா - குடித்தல்.]

ஆபாலகோபாலம்—எல்லோரும். (சி. சி. பாயி. சத்திவண. சிவாக்.)

ஆபாலி—பேன். [ஆவாலி.]

ஆபி-பூரடநட்சத்திரம். [ஆவி: சுலீ - நீர். இ-ஒரு விஞ்சி.]

ஆபினை—கொட்டாலிவிடுதல். [ஹாலி கா.]

ஆபிசாயம் — 1. சத்துரு மரணமடையும் படிசெய்யும் ஒரு கொடுந்தொழில். (திருவிளை. யானையெ. க0. உரை.) 2. ஆபிசாரவேள்வி. 'தென்னனை யாபி சாரஞ் செய்துயிர் செகுத் தால்' (திருவிளை. யானையெ. க0.)

ஆபிதாநியகம் — அபிதாந சம்பந்தமுடையது. [ஆவிபாநியக.]

ஆபிலவநம்—1. நீர்தெளித்தல். 2. முழுகு தல்.

ஆபிடம்—1. இறக்குதல். 2. உச்சித்தலையி லணியும் மலை. 3. வருத்துதல். [ஆலீய: சூ; வீய - வருத்தல்.]

ஆபிநம் — 1. ஆயர்வீதி. (சூ. நிகண். நு: சஅ.) [உவின்கிலோ சிற்பர்வீதி என்பர்.] 2. கிணறு. 3. கொழுப்பு. 4. பசுவின்மடி. (குடா.) [2, 3, 4. ஆலீந: சுலீ - நீர். ஂ00ந - ஒரு வ-லி.]

ஆபிபள்ளி — இடைச்சேரி. [சூலீந வலீ: ஆலீந - இடையன். வலீ - சேரி.]

ஆபிம்—ஆயர்வீதி. (குடா.)

ஆபிள்—இடையன். [ஆலீந]

ஆயிரீ—ஆம்பல்.

ஆயிரீ — இடைச்சி. [ஆலீர்.]

ஆயிலம் — 1. சங்கடம். 2. நவரசங்களி னென்று.

ஆயுடம் — ஒருவகை உலோகம்; அது, துத்தநாகம். [ஆவாடுஷ.]

ஆயுப்பியம்—1. இடித்த மா. 2. நஞ்சக் கொடி. [ஆவாடுஷு; அவாடுவ; ப - ஒரு விசுதி.]

ஆயுபிகம் — அப்பக்கட்டம். [ஆவாடு விக; அவாடுவ - அப்பம். இக - ஒரு விசுதி.]

ஆயுந்தீ — 1. திருப்தி. 2. நிறைவு. [ஆ வாடுதி; ஆ; வாடுதி - நிறைவு.]

ஆயுர்யாணி — தாலுத்தாநத்திலிருக்கும் மகாரத்திலுண்டான இருபத்துநான்கு கலை களி லொன்று. (சி-லி. கிரி. உஉ. தாம்.)

ஆயுர்வம் — கன்மபலம். 'செய்தகருமம் நசித்து அதனால் ஓராபூர்வஞ் சனித்துப் பல பரியந்தம் ஸம்ஸ்காரான்மாவாய்' (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.)

ஆபேட்சிகம்—அபேட்சையோடுகூடியது. 'இந்தவியாபகத்துவம் ஆபேட்சிக வியாபகம் என்றும், நிரபேட்சிகவியாபகமென்றும் இரு வகையாம்' (விசார. கக௭.)

ஆபை—1. அழகு. 2. ஒளி. 3. தோற்றம். 4. நிறம். [ஆலா; ஆ; லா - ஒளி.]

ஆபோக்கியம்—இலக்கிநத்துக்கு முன்று ஆறு ஒன்பது பன்னிரண்டாந் தானம். (குமார. இராசி. உ.)

ஆபோக்கிலம்—இலக்கிநத்துக்கு முன்று ஆறு ஒன்பது பன்னிரண்டாந் தானம். [சூ வொகி8.]

ஆபோகம்—1. அதுபவம். 2. கீதவுறுப்பி னென்று. (சிலப்பதி.) 3. சுற்றெல்லை. 4. பூரணம். 5. முயற்சி. 6. வருணன் குடையாகப் பிடித்த பாம்பின் படம். 7. வளைவு. [சூவொம.]

ஆபோகவன் — ஆபோகவன். (பரா. மி. கச௮.)

ஆபோசநம் — உணவுண்பதற்குமுன்னும் உண்டபின்னும் மந்திரபூர்வமாக நீரை உட் கொள்ளுகை.

ஆபோதநம்—1. அறிவு. 2. போதித்தம். [சூவொயந; சூ; வாய் - அறிதல்.]

ஆபோத்கோதி—அப்புவாகியசோதி. (த.நி. போ. உ௮௦.) [சூவொஜோதி.]

ஆம்—1. அவ்வியம். 'ஓம் ஆம் என்பன உடன்பாட்டையுணர்த்தும் வடமொழியவ் வியங்கள்' (பாரத. கிருட்டிண. ௪௦. குறிப்பு.) 2. ஆகுமெனப்பொருள்படுஞ் செய்யு மென்னும்வாய்பாட்டுச் சொல். 3. ஈரம். 4. ஒரு சாரியை. 5. ஓரசைச்சொல். 'வளக்கரி யன்றுகொலாம்' (கம்பாந். கூ௩.) 6. ஓ ரிகழ்ச்சிக்குறிப்புமொழி. 'அன்னை யானவரு மிருவராமுத லளித்த தந்தையர்க ளைவராம் - பின்னையாசைகொடுருகுலத்தூரிமைபெறுவ ராம்' (பாரத. கிருட். கஉ௪.) 7. ஒருவம் வருபு. 'அல்லாங்குமுலான்' 8. ஒரு வாக்கியத் திற் பயனிலையாகவரும் வினைச்சொல். 'வினை யாலணையும்பெயராய்எழுவாயினிந்த அதனை முடிக்குஞ்சொல்லாய் - யான் பிறர்சொல்லக் கேட்டேன்' எனப் பொருள்வினைக்கும் ஒரு சொல். 9. கடுகு. (இராசவைத். மகுட.) 10. சம்மதத்தையுணர்த்து மொரு வடமொழி. 11. சிறுகரை. (இராசவைத். மகுட.) 12. தக்கது. 'ஏறுமன்றி லேற்றவுமாமன்றென்னு தான்' (பாரத. நான்கா. சக.) 13. தனித்தன் மைப்பன்மைப் பொருளிலும் உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மைப் பொருளிலும் வரும் ஒரு விசுதி. 14. நீர். 'ஆமிழியணிமலை அலர் வேங்கைத்தகைபோல' (கலி. ௮௮.) 15. வெந் நீர். (இராசவைத்.) 16. வெள்ளரி. (இராச வைத்.) 17. அழகு. 'ஆம்பாற்குடவர்மக ளோ' (சேவக. 492.)

ஆம்பல் — 1. அடைவு. 2. இசைக்குழல், ஆம்பற்பண்ணையுடைய குழல். 'பையுள்செய் யாம்பலும்' (சிந்தா. பதுமை. கசக.) 3. ஊதுகொம்பு. 'வீணைகுழலாம்பல்' (கந்தபு. இரண்டா. ௩௪.) 4. ஒரு பண். 'ஆம்பற்குழ லாற் பயிரெம் படப்பைப் காஞ்சிக்கீழ்ச் செய் தேங்குதி' (கலி. ௧௦௮.) 5. ஒழுங்கு. 6. ஒருபேரெண். 'அடையடுப்பறியாவருவியாம் பல்' (பதிற்று. கூ௩: கக.) 7. கண். (பிங்கல. ௩௧௩௩.) 8. குழுதம், அல்லி. 'ஆம்பலம் போதுளவோ' (திருக்கோ. கக.) 9. சந் திரன். 10. துதி. 11. துன்பம். 12. செல்லி.

13. புளியாரை. 14. மூங்கில். 'சுருதிச்சயக் கொடையாம்பன்முத்தே' (மறைசை. கூஉ.)

15. யானை. 'புதைகொண்மர மதந்த வாம்ப னாகப் புறிதப் பொற்றேன்' (இரகு.காப்பு.)

ஆம்பலி—1. சூரியன். 2. முதலை. [ஆம்பல் - குமுதம், யானை, அரி - பகை.]

ஆம்பலா—புளியாரை. (மூ. அ.)

ஆம்பல்துளி—1. ஆம்பலென்னும்பண்ணைப் பாடற்விசைந்த குழல். (பத்.குறிஞ்சி.உஉஉ.)

2. முகந்திக்குழல். 3. வெண்கலத்தாலே முழுபடிவதாக அணைசுபண்ணிச் செறித்த வோ ரிசைக் குழல். 'ஆம்பலத் திக்குழல் கேளாமோ தோழி' (சிலப். ஆய்ச்சியர்கு. பாட்டு. உ.)

ஆம்பலி—ஆகுந்தன்மை, முடியுங்காலம். 'கோற்றிடுபுகுதியாலாம்பாலொ ன் றில்லை' (கந்தபு. தவங்கா. கஉ.)

ஆம்பி — 1. இறைக்குங்கருவிகையுள் ஒன்று; அது, பன்றிப்பத்தர். 'ஏற்றத்தோடு வழங்குமலோம்பியினைச்' (மதுரை. கக.) 2. ஒலி. (குடா.) 3. காளான். 'ஆடுகனி மறந்த கோடிய ருடுப்பி-னும்பி பூப்ப' (புறநா.ககச.)

ஆம்பியேயன் — 1. முருகக்கடவுள். 2. திருதராட்டிராசன். [ஆம்பிகெய: அம்பிகா - உமை, காகிராசன்மகள். 'எய-ஒரு விஞ்சி.]

ஆம்பியம்—பாதரசம். (மூ. அ.)

ஆம்பியம்—1. ஆமிரம்—தேமா (திவா.) 2. புளிப்பு. 3. புளிமா. (1, 2, 3. சூ. நீகண். கஉ: மகாலே. கச.) 4. ஆம்பிலம்.

ஆம்பிலம்—1. கள். (மூ. அ.) 2. சூரை. 3. புளிப்பு. (பிங்.) 4. புளியமரம். (திவா.) 5. ஆமிலம்.

ஆம்பு—காஞ்சொறி (மலை.)

ஆம்புடை—உபாயம். 'ஆம்புடைதெரிந்த' (சீகே. 232.)

ஆம்புடையன்—கணவன். [பக்கத்தவன் என்பது.]

ஆம்புலம்—சூரை. (மலை.)

ஆம்புறு—1. சூரை. 2. சூரை. (மூ. அ.)

ஆம்பியம்—ஒருபலம். 'மோதியலாத்தவையைத்தந்தாமிரகீர்கடம்பை' (தைல. தைலவ. சஅ.)

ஆம்பிலம்—புளி.

ஆம்பிலை—ஆமிலை, புளியாரை.

ஆம்பிக்கட்டி—சூரக்கட்டி.

ஆம்பிக்காரோகம்—ஒருவகைக் கணரோகம். அது, நெஞ்சிற் றடித்தல் சிறுநீர் மஞ்சளாக இறங்குதல் முதலிய குணங்களை உண்டாக்கும். (சீவரட். உகச.)

ஆம்பிக்கழிச்சல்—சீதபேதி. (பாலவா. 894.)

ஆம்பகனம் — குழந்தைகளுக்குச் சீதவழும்புலிமும் ஒருகோய், சீதக்கட்டு. (மூ.அ.)

ஆம்பகர் — கோமேததிலில் வசிக்குஞ் சாதியாரு னொருவகையார். 'மந்தகராமங்கர் மாகதர் மானசர் மாக்கண் மதிமுன்றெய்வம்' (கந்தபு. அண்டகோச. ௫௫.)

ஆம்பநீர் — ஆமசுரத்தினின்றுண்டாகு மொருவகைச் சந்தி.

ஆம்பிராந்தம் — பாகம்பண்ணுது பச்சையாகப் போசகபதார்த்தத்தைக் கொடுத்துச் செய்யுஞ் சிராத்தம். 'பின்ன ரிரணிய சிராத்தம் பிறங் காமசிராத்தம்' (சேதுபு. சேதுபல. கஅ.) [ஆரி - பச்சை. ஸ்ராஹ. பிதிரர்களைகோக்கிச்செய்யும் ஒரு கிரியை.]

ஆம்பகரம்—குழந்தைகளுக்கு அஜீரணத்தால் வரும் ஒருவகைச்சுரம். [ஆரி-சமியாமை. ஜா - காய்ச்சல்.]

ஆம்பதலம்—சமியாமையினால்வரும் வயிற்று வலி, வயிற்றுக்குத்து. (மூ.அ.) [ஆரிஸாஹ.]

ஆம்பதலரோகம்—ஒருவகைச் சூலரோகம். அது, அதிகலபாகமுதலிய காரணங்களால் அசீரணம் விருத்தியடைந்துபிறக்குஞ் சூலைரோகம். (சீவரட். கஉக.) [ஆரி-அசீரணம்.]

ஆம்பதலை—1. ஒருவகைச் சூலைகோய். 2. சமியாமையால் வரும் வயிற்று வலி. (மூ. அ.)

ஆம்பி—எட்டி. (மலை.)

ஆம்பண்டம்—1. அலங்கரித்தல். 2. ஆமணக்கு, சிற்றமணக்கு, (தைல. தைலவ. கஉ.) [ஆரிண:]

ஆம்பணக்கழித்து—ஆமணக்கங்கொட்டை.

ஆம்பணக்கு — ஒரு செடி. அது, 1. செவ்வாமணக்கு, 2. சூரியகாந்தவாமணக்கு, 3. மலையாமணக்கு, 4. கடலாமணக்கு, 5. காட்டாமணக்கு, 6. ஏரிக்கரைக்காட்டாமணக்கு,

ஆமணக்குநெய்—ஆமாந்திரர்.

7. எலியாமணக்கு, 8. புல்லாமணக்கு, 9. பறவியாமணக்கு, 10. மணியாமணக்கு, 11. பேராமணக்கு, 12. படுக்கையாமணக்கு, 13. அறுபதாங்கொட்டை, 14. சிற்றாமணக்கு எனப் பலவகைப்படும்.

ஆமணக்குநெய் — சிற்றாமணக்கங்கொட்டையிலிருந்து எடுக்குநெய். 'ஆமணக்குநெய்யா லனலமுண்டாம்' (புதார்த்த. கடுங்.)

ஆமாந்திரர்—கோரோசனை. (மூ. அ.)

ஆமாந்திரணம்—1. அழைத்தல். 2. வந்தனஞ்செய்தல். 3. விளிவேற்றுமை. 4. வினாவுதல். [ஆரீகூ. ண: 3ஊ. - ஆலோசனை.]

ஆமாந்திரினை—இடக்கையென்னும் வாச்சியம். 'முழுவொடு, கூடிகின் நிசைத்த தாமந்திரிகை' (சிலப். அரம். 143.)

ஆமாந்திரோதம் — ஒருவகைப் பித்தரோகம். (சீவரட். கசடு.)

ஆமம்—1. கடலை. 2. சமியாமை. 3. தேபேதி, தேக்கட்டு, தேம், தேவழும்பு. 'விள்ளாத வாமம் விழுவிக்கும்' (பாலவா. எசசு.) 4. தண்ணீர்முட்டான். (இராசவைத்.) 5. துவரை. 6. நோய். 7. பதர்களைந்தெடுத்த தாபியம். 8. பாக்குசெய்யாததன்மையுடையது. 9. மலவாட்சி. 10. முதிமாதது. [ஆரீ.]

ஆமயம் — 1. நோய். 'ஆமயந்தீர்த்தமியேனை யாளாக் கொண்டார்' (தேவா. 1231, 1.) 2. பசுச்சாணி, 'அத்தலை நிலத்தை நீரா லாமயம் பூசி' (கந்தபு. வில்வ. வதை. ௧௨.) [சூரீய.]

ஆமயாவி—1. அசீரணத்தால் வாதிக்கப்பட்டவன். 2. குன்மநோயாளி. 3. நோயாளி. [சூரீயாவிறு.]

ஆமயாவித்துவம்—அசீரணம். [சூரீயாவிறு. கல்: சூரீயாவிறு-அசீரணநோயாளி. கல்: தன்மை.]

ஆமாந்திரமடம் — கோதாவரிக்கரையிலே மந்திரகாளீசுவராலயத்துக்குச் சமீபமாகத் தருவாசமுனிவராலே தாபிக்கப்பட்ட ஒரு மடாலயம். (சி. சி. அ: ௫, ஞாநப். சி-வி. கிரி. அக. தாற்.) [இம்மடத்திற்க்கிப்பதி சனற் குமாரன்.]

ஆமாந்திரம்—1. நருக்குதல். 2. நெருக்குதல். 3. பிடுக்குதல்.

ஆமாந்திரம்—மரணபரியந்தம். [ஆ-வரை. மரண - சாவு. அந்தம் - முடிவு.]

ஆமாந்திரந்திரம்—மரணபரியந்தமுள்ளது. [ஆ - வரை. இக - வினா.]

ஆமரம்—எட்டி. (மலை)

ஆமரி—வார்த்தை.

ஆமரிதம்—நெல்லி.

ஆமல்—1. மூக்கில். 2. விஷமூக்கில். (மலை)

ஆமலகம்—1. நெல்லிப்பழம். 'மாமுலிக் குணவாய் நின்ற மதுரவா மலகத் தன்னே' (பாரத. பழம்பொ. ௩.) 2. நெல்லிமரம். 3. பளிக்கு. [சூரீயக.]

ஆமலதமலம் — 1. ஆகாசத்தாமரை. 2. கொட்டைப்பாசி. (மலை)

ஆமலகி—நெல்லி. 'கோகநக மாமலகியின் சா நெள்ளின்' (தைல. தைலவ. ௩0.)

ஆமலகை—1. நெல்லிக்கனி. 2. காய்ச்சல் குளிருள்ள விஷப்பிணி. (இராசவைத்.)

ஆமலம்—பரிசுத்தம். 'இறையாமலக்கையான்' [நீட்டல்விசாரம்.]

ஆமவடை—ஒருவகை வடை.

ஆமவந்திரம்—வரிவகை. (INSC.)

ஆமவாதரோகம் — வாதநோய்வகையென்று.

ஆமளம்—சிவதோத்திரவகையில் ஒன்று. 'ஆம ளஞ்சொலி யன்பு செயினல்லால்' (தேவா. 233, 4.)

ஆமா—1. காட்டுப்பசு. 'கானத்தி லுள்ள கலைமானினக் காட்சியாமா' (பாரத. சம்பவ. சள.) 2. நெல்லிக்கனி. (இராசவைத்.)

ஆமாதோளம்—} கடுக்காய்ப்பூ.

ஆமாதோளா—}

ஆமாந்து — 1. ஆகவேண்டியமுறை. 2. விபரீதம்.

ஆமாசயம் — 1. இரைப்பை. 2. வயிறு. [சூரீயாய: சூரீ; சூரீய - இடம்.]

ஆமாந்திரரோகம்—கண்களிலும் தாடைகளிலும் அதைப்பு எப்பம்வாய்நீருந் முதலிய குணங்களையுண்டாக்கும் ஒருவகை அசீரணரோகம். (சீவரட். அக.)

ஆமாந்திரன் — 1. ஆலோசனைசொல்லுவோன். 2. சேனாபதி. 3. மந்திரி (திவா.). 4. வைத்தியன். [சூரீயக:]

ஆமாந்திரர்—1. மந்திரிகள். 2. வைத்தியர்.

ஆமர்தூர்—அருர். (திருஞாந. தேவார. சமாதி.)

ஆமரநிராசம் — வயிற்றுக்கழிச்சல். [சூரீராவார: அபதிவார - கழிச்சல்.]

ஆமரலாநோகம்—பிரமாணத்தப்பிமேன்மேலும் புரிக்கும் அசநகாதனுக்கு அந்த அந்நமானது வார்தியாகாமலும், ஆமரமியாகாமலும், ஐரணிக்காமலும், ஆமரமியகிலைட்டுமத்தில்பிதிர்க்கொண்டுதேனையயுண்டாக்கும் ஒருவகை அலசரோகம். (சீவரட். அள.)

ஆமரவரியம்—ஆமரவாசையோடு சம்பந்தமுடையது. [சூரீராவாஸு: அமரவாஸ்யா என்பதிலின்று வந்த தத்திதபதம்.]

ஆமரவ—பாயம். 'ஆமரவியும்பிரானே' (நிவ். பெரியாழ். 2. 7. 8.)

ஆமரவ—காட்டுப்பசு[னகரமெய்சாரியை.] 'ஆமரவின் திரியுத்தடஞ்சாரல்' (தணிகை. களவு. நூநூ.)

ஆமரபுல்லி—ஆமரேற. 'புழற்கோட்டாமால்: புகல்லியும் களிறும்' (குறிஞ்சிப். ௨௮௩.)

ஆமிசம்—ஆமிடம்.

ஆமிடம்—1. அதுபவம். 2. இச்சை. 3. கைக்கல்வி. 4. போசகம், உணவு. 'கோழ்வாயிரிவின் குலத்தாய்கொடுங் கூற்று முட்க-காழ்வா மென்கா மிடமாய்வரு வாய்கொலென்று' (இராமா. சுங். கடரா. சுள.) 5. மாமிசம். 'ஆகலின் யானினியதனுக்காமிடம்' (இராமா. கவந்தன். உச.) [சூரீஷ.]

ஆமிநாயம்—1. ஆகம். (சுச. பி. ௩௦.) 2. பாரம்பரியான வழக்கம். 3. பாரம்பரிய உபதேசம். 4. வேதம். 'ஆதிருவின்னிறந்தோடக்கிப் பாரம்பரியமாகப் பவிலப்படுதலினாலும், கம்பப்படுதலினாலும் ஆமிநாயமெனய்' (கந்தபு. கவரீ. வேதாகமப். வேதாகமோ.) [சூரீராய: சூ - வகா. 8 - பயிலல், கந்தபுத்தல் ய - செயப்படுபொருள் விஞ்சி.]

ஆமிநம்—1. பணம். 'வெவ்வேறிரண்டரை யமிரஞ்சேர்த்த' (தைல. தைலவ. ௩.) 2. புளிப்பு. 3. மாம்பழம். 4. மாமரம். 'ஆடல்வே லெறித லோடு மாரி வடிவாய்' (கந்தபு. குரபன். சஅடி.) 5. புளியமரம்.

ஆமிநவயம்—மாமரச்சோலை. [சூரீ - மாமரம். வநம் - சோலை, நகரம் முன்னின்ற நகரத்தைநோக்கி னகரமாயிற்று.]

ஆமிநுத்யுதா—நிவிர்த்திகலையிற் பிறுதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் ௧௦௮ புலவர்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உக. சு. உரை.)

ஆமிநோசன்—எகாம்பரநாதசுவாமி. 'அக்கூலத்தம ராமிநோசனே' (வேதாரணியபு. அந்தர்க். ௩.)

ஆமிநோடம்—சொன்ன சொல்லைப் பின்னுஞ் சொல்லுதல். [சூரீரீயந: சூ; ரீய - பித்தம்.]

ஆமிநோடிதம்—1. அடுக்குத்தொடர்மொழி. 2. அடுக்குத்தொடர்மொழியின் பின்னுள்ளது. 'பாம்புபாம்பு' இதில் பின்னது ஆமிநோடிதம். [சூரீரீயித.]

ஆமிநபித்தோகம் — ஒருவகைப் பித்தரோகம். அது, மஞ்சளக்கரைத்ததுபோலப் புளித்த வார்தி சூலை அக்கினிமந்தம் நடுக்கம் இருமல் முதலிய குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். அடிசு.)

ஆமிநம்—1. புளி. (தைல. தைலவ. ௩௮.) 2. புளிப்பு. (பிங்) 3. புளியமரம். (சூடா) [சூரீ.]

ஆமிநவித்தோகம் — ஒருவகைரோகம். அது: மெத்தவும் புளிப்புள்ள வஸ்துக்களைப் புசிப்பதினால் பிறந்து விழிகளில் வீக்கமும் கமைச்சலும் கலங்கலு முண்டாக்கும். (சீவரட். உருள.)

ஆமிநிகை—1. புளித்தல். 2. புளியமரம். [சூரீகா: ஆரீ - புளி. உகா - ஒரு விஞ்சி.]

ஆமிலை—புளியாரை. (தைல: தைலவ. ௧௦௩.)

ஆமிலோட்சிநோகம்—கண்களில் வரும் ஒருவிதரோகம். (சீவரட். உசு. ௦.)

ஆமிலம்—கண்களை முடுதல். [சூரீயந: சூ; ரீயந - முடுதல்.]

ஆமுதம்—தொடக்கம். [சூரீயவ: சூ; ரீய - தொடக்கம்.]

ஆமுதர்—கந்திதேவர். [ஆ-இடபம். முகர்-முகமுடையவர்.]

ஆமுடையான்—மனைவி.

ஆழமையான்—ஆய்ந்து.

ஆழமையான்—கணவன். [ஆம் என்பது அகம் என்பதன் திரிபு.]

ஆழந்தர்—விடப்பட்டது. [ஆழந்தம்; ஆ; ஐந்த். விடப்பட்டது.]

ஆழந்தி — மோக்கம். [ஆழந்தி; ஆ; ஐந்தி - விடதல்.]

ஆழம்மீதம்—மறுமைக்குரியது. 'சுவர்க்க நாகவேதவாய் அந்யோந்யவீருத்தமுமாய்ச் சமபலமுமாயிருக்கிற ஆழம்மீதிக புண்ணிய பாவங்களுக்கு உபலக்கணம்' (சி. சி. ச. ௪௦. சிவாக்.) [ஆழம்மீதம்.]

ஆழி—சோழநாட்டுள்ள ஒருர். (ஐக்குறு) ஆழைப்பல்லாரி—கோரோசனை. (மூ. அ) ஆழைப்பல்லாரி—கடுக்காய்ப்பூ.

ஆமை—1. இராசசிந்தத் தொன்று. 2. ஊரும்பிராணிகளு ளொன்று; 'ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றின்' (வள். ௧௨௪.) 3. ஒருநோய். 4. வாசனை.

ஆமைநூல் — நிலத்திலே பதித்தற்காக அமைக்கப்படும் ஆறுகோணமுடைய கல்.

ஆமைநீரம் — ஆம்சீரம்; சிறுவர்க்கு வரும் ஒரு சரநோய்.

ஆமைதவழி—ஆமை சஞ்சரித்தலால் ஆகா தென்று விலக்கிய நிலம். 'உடும்போடி யாமை தவழி புற்றம்' (S. I. I. III. 35)

ஆமைநெய்—ஆமையின்னிறெடுக்கு நெய். 'ஊணைமெய் மூலமோட்டும்' (பந்தார்த்த. ௧௫௨.)

ஆமைமடி — ஆமைவடிவமான சிறுமடி. இது: அதிகம் பாலுடையது.

ஆமையாழ்—செவ்வழியாழ்த்திறம்.

ஆமையோட்டுக்கட்டி — மேகரோகங்களி னால்வரும் ஒருவகைக் கட்டி. அது: குழிகள் விழுந்தும், யினுமினுத்தும், நோவைத்தரு வதும், ஒருவேளை தராத்தமாய், அநேக வித சிசிச்சைகளுக்கு வசப்படாமல், ஆமை யோட்டைக்கவிழ்த்துமுடினதுபோல விருப் பது. (சீவரட். ௧௦௨.)

ஆமையோடு—ஆமையின் முதலோடு.

ஆமோசநம்—1. பந்தித்தல். 2. பிரகா சித்தல். 3. விடுதலையெய்தல். [ஆமோசநம்; ஆ - எதிர்மறை. ஆமோசநம் - விடுதல்.]

ஆமோட்சத்தாயி — மோகஸ்தவரையும்

நிற்பது. 'மோகிநியே நித்தியமென்றதும், ஆமோகஸ்தாயி ஆகையினாலும்' (சி. சி. ௧: ௫௭. சிவாக்.)

ஆமோட்சம்—மோகஸ்தாயித்தம். 'ஆகில் அசித்தாகிய ஆனவ மாயை கன்ம மசத்தே யோவென்னில் அவைகளும் ஆமோகஸ்தமே சத்து' (சி. சி. ௭: ௧. சிவாக்.)

ஆமோதம்—1. சங்கர்ஷணன் இருக்கு முலகம். (இராமா. நாகபாச. ௨௫௨. உரை.) 2. மகிழ்ச்சி. 3. மிக்க மனம். 'ஆமோத சிதா குஞ்சும் பாடா பூஷண' (திருப்புகழ். ௫௫.) [ஆமோதம்; ஆ; ஐந்த் - மகிழ்ச்சி.]

ஆமோதநம்—பிரேரணைக்கு உடன்படுகை.

ஆமோதித்தல்—1. மகிழ்தல். 2. உடன் படல்.

ஆய்—1. அழகு. 'ஆய்சிலம்பரியார்ப்ப' (கலி. ௫௭.) 2. ஆயென்னேவதும் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 'ஆய் கதிர் முடியினன்' (அரிச்ச. விவாக. ௭௫.) 3. இடையராகிய ஆய்ச்சாதி. 'ஆய்ப்படை நெக்கது' (சிரிதா. கோவி. ௧௮.) 4. கடை வள்ளல்கள் எழுவரி லொருவன்; இவன்: பாம்பு தனக்குக் கொடுத்த நீலக்கலிங்கத தை ஆலமர்செல்வனுக்குக் கொடுத்தவன். 'நீல நாக நல்கிய கலிங்க - மாலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த - சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் தினிதோ - ளார்வ நன்மொழி யாயும்' (சிறுபா. ௯௬.) 5. சிறுமை. 'ஆய் நுதன்மடந்தை' (புறநா. ௨௪௧.) 6. தாய். 'தாய்தன்னை யறியாத கன்றில்லைத் தன் கன்றை - யாயு மறியும்' (இராமா. வீராதன். ௫௫.) 7. நுண்மை. 8. மென்மை. 'ஆய்தாலி மடவனமே' (நைட. அன்னத்தைத்தா. ௧௦௭.) 9. பொதுப்பெயரினும் அநினைப்பெயரினும் இகரத்திரிபாய்வந்து வினித்தற்பொருளைக் கொடுக்கும் ஓர் உருபு. 'அன்னாய்' 'இன்னாய்' (நன். பெயரி. ௪௬. உரை.) 10. முன்னிலை யொருமை எவல்வினைவிருதி. 'அஞ்சனக்கிரி யே யருளாயெனும்' (இராமா. சூரப்பந. ௮௬.) 11. முன்னிலைபொருமை வினைவிருதி. 'படிப்பாய்.' 12. வருத்தம்.

ஆய்க்கல்—ஒரு விஷக்கல்.

ஆய்க்துடி—இடைச்சேரி. (மணிமே.)

ஆய்நூல்—இடையருடைய ஊதுகுழல். அது: கொன்றையக்குழல் முல்லைக்குழல் வேய்க்குழல் என்னும் மூன்றுமாகும்.

ஆய்நீர்—1. தாய். 2. முல்லைநிலப்பெண். 'பிணந்தோ ளினவாய்ச்சி பால்பாய்க் த கொங்கை' (திப். பெரிபாழ். சீதக்கடல். க.) 3. பாட்டி.

ஆய்நீர்—இடைச்சியர். 'கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப் பாடற் காய்ச்சியர்' (இரகு. நாட். ௫௭.)

ஆய்நீர்—நூராய்பவன். (தொல். எழுத். 29. உரை.)

ஆய்நீர்—இடைச்சியர். 'ஆய்த்தியர் கைகாசெ றாணானு' (சிந்தா. கோலி. கக.)

ஆய்நீர்—ஆ என்னும் வினைப்பகுதியி னின்றியிற்று ஒன்றன்பாலிலே இறந்த கால வினைமுற்றாகவந்து ஆயிற்று எனப் பட்டாரன்பும் ஒருசொல். 'உன்சொ லிந்திர சால மாய்த்தே' (சி. சி. உ: ௨0.)

ஆய்நீர்—குறைய ஆய்தம். அது: தகரம்வந்துபுணரத் தவிக்கும்மெழுத்தின் பின்னின்ற லகர எகரங்களின் திரிபினு ளாகிய ஆய்தம். (கன். கௌ. உரை.)

ஆய்நீர்—ஆய்தவெழுத்து. (கன். 97.)

ஆய்நீர்—அங்கேனம்; இது, அங்காப்பு ஸம்ஸாரலே தல்லியிடமாகப் பிறந்த முப் பட்டி வடிவீனதாகிய ஓரெழுத்து; குற்றயி லின்றியினும் வல்லெழுத்தின்முன்னும் நீற் பது, 'வன்ன வாய்தநெர்-காட்டமுற்ற வன்ன லாகை' (தணிகை. கைமி. சு.)

ஆய்நீர்—1. ஆராய்தல். 'பல்லோராய்த் துலவென்னக்கடத்தன்ன' பாரத. குருகுல. அ௭.) 2. காய்முதலியவைகளைப் பிரித்தெடுத் தல். 3. தெரிதல். 4. தெரித்தெடுத்தல். 'அணக்குகோ லாய்மயில்கோல்' (வன். 1081. உ.) 5. துண்மை. (கு. நிகண். அ: கக.) 6. முன்புள்ளதெனத் தெரியாததல். 'ஆய்ந்த தாகை' (தொல். சொல். ௩௩0.) 7. வருத்த தல். (திருமொழி. 17.) 8. அழகமைதல். 'ஆய்த்தமேட்டி னனவான்' (சேவக. 2395.) 9. தகைத்தல். 'ஆய்மதியே' (திருக்கோ. 125. உரை.) 10. சோதனைசெய்தல். 11. காண்டாடுதல். 'ஆய் மதிநலாந்து' (பு. வெ. 4. 16.) 12. கோய்தல். 13. காய்புகுதல்.

14. குத்துதல். 'அரக்கன்றனைச் சூலத்தி லாய்த்தது' (தேவா.)

ஆய்நீர்—ஆய்நீர். 'ஆய்நீர் யன் மென்' (கலி. ௫௭.)

ஆய்நீர்—1. அறிஞர். (கு. நிகண். உ: ௭.) 2. பிராமணர். (கு. நிகண். உ: ௫.) 3. புலவர்.

ஆய்நீர்—1. அழகியநலம். (ஐங்குறு.) 2. மெலிந்தவழகு. (ஐங்குறு.)

ஆய்நீர்—அழகுக்குறைந்த நெற்றி. (ஐங் குறு.)

ஆய்நீர்—இடையருள். 'பாலருந்ததி நறநெய்யாயப் பாடியின்' (பாரத. அருச்சு நன்றி. எ௭.) [ஆய் - ஆய்ச்சாதி. பாடி - ஊர்.]

ஆய்நீர்—1. அசைப்பு. 2. வருத்தம். 3. ஒடுக்கம். 'தேய்ப்புண்டவனுஞ் சிலசில் கணை யா - லாய்ப்புண்டவனும்' (இராமா. யுத். அதிகா. ௧0.) 4. வீச்சு.

ஆய்நீர்—1. ஒளிபற்ற மதி. 'ஆய்மதி - மொய்கொள் பூமி முனைப்பது போலவே' (சிந்தா. நாம. ௩௧௭.) 2. விசேஷபுத்தி.

ஆய்நீர்—விசைக்குறைந்த மயில். 'அங்கிய மதுகை தன்ன லாய்மயி லுரு மாங்கண்' (சிந்தா. நாமக. ௨௭0.)

ஆய்நீர்—தாமரை.

ஆய்நீர்—ஆராய்தல். 'மதியின்குர் மைப - லாய்மையின் மந்திரத் தறிஞ னுமென்' (இராமா. சடாயுகாண். ௫.) 2. துன்பொருள். (திருவாலவா. நகர. 11.)

ஆய்நீர்—ஆராய்தல். 'தாங்கித்தேடி - யாய்விட்டுப் பிராமண' (திருவிடா. விருத்த. ௨௬.)

ஆய்நீர்—1. அகலம். (கு. நிகண். அ: க௨.) 2. அழகு. 3. ஆராய்தல். 'ஆய்வரும் பெரு வலியாக்கர் நாமமே' (இராமா. ஆரணி. அகத். ௫.) 4. துட்பம். 5. வருத்தம்.

ஆய்நீர்—தயிலிடம். (பிங்.)

ஆய்நீர்—ஆய். 'இம்மாண் கதைக்கோ ரிறையாய விராமனென்னும்' (இராமா. பால கா. அரகியல். க.)

ஆய்நீர்—1. ஒரு மாகாணம் அல்லது ரொமத்திலுள்ள பூமியின் முழு விஸ்தி ரணம். 2. மோசடிபான பேச்சு. 3. குளப் புரவு.

ஆயங்கல்—ஆயம்.

ஆயங்கல்—கார்க்கல்.

ஆயங்காரன்—சுங்கம்வாங்குவோன்.

ஆயங்காரி—வேசி. 'கொள்ளுமாயக்காரிகள்' (திருப்பு. ௫௭௧.) [ஆயம் - வருவாய்.]

ஆயங்கால்—1. குத்துக்கால், சிவிகை முதலியன தாங்கும் கால். 2. முட்டுக்கட்டை.

ஆயங்கோல்—ஆயக்கால்.

ஆயசம்—1. இருப்பாயுதம். 2. இருப்புச் சட்டை. 3. இரும்பினால் செய்யப்பட்டது. [சூயஸம். சுயஸ் என்பதின் இவ்வந்தத்திதபதம். சுயஸ் - இரும்பு.]

ஆயதரி—கடுகு. (மூ. அ)

ஆயந்தக்கில்—குத்துக்கால்.

ஆயந்தம்—1. முயற்சிசெய்தல். [சூயஸம்: சூ; யஸ் - முயற்சி.] 2. சித்தம், சந்தத்தம். 'மோக்குமுன் வாலுகமெழற்காயத்த மென்னின் - முதிரலன்று கரகரப்பாம் பாக மாகும்' (தைல. பாயிர. சங்.)

ஆயந்தலம்—ஆயத்துறை.

ஆயந்தன்—1. அடிபட்டவன். 2. கூர்மையுள்ளவன். 3. தள்ளப்பட்டவன். (சுப்தகம்ப.) [சூயஸம்:]

ஆயந்தாரி—தோழியர்கூட்டம், 'ஓங்கிய ஆயத்தாரா மெறினா ருடனத் திண்டேர்' (திருவிளை. திருமணப். அ.)

ஆயந்தி—1. உருக்கம். 2. எல்லை. 3. நன்னடை. 4. நாள். 5. நித்திரை. 6. நீளம். 7. பலம். [2, 3, 4, 5, 6, 7. சூயதி: சூ; பத் - முயற்சி.]

ஆயந்துக்கிருந்தன்—அஞ்சல்பாஷாணம். (மூ. அ)

ஆயந்துய்த்தல்—தலைவியைப் பாக்கிமுதலிய பெண்கள்கூட்டத்தில் விடுதல்.

ஆயத்துறை—சுங்கம்வாங்குத் துறை. 'ஆயத்துறைப்பிறத் தந்தணர்பால்முடித்து' (தனிப்பாடல்.)

ஆயதம்—1. ஆலயம். 2. இடம். (மணிமே.) 3. பவிடம். 4. வீட்டினுட்படனம். 5. வீட்டுக்குரிய நிலம். 6. வீடு. [சூயத. நீளம்.]

ஆயதம்—1. அகலக் குறைந்து நீளம் கூடியிருக்கும் வடிவம். 2. அளவிற்பெருமை. 3. நீளம். (சூ. சிகண். அ: கங்.) [சூயத.]

ஆயதி—1. அடைதல். 2. சந்திப்பு. 3. நீளம். 4. மனவடக்கம். 5. மேன்மை. 6. வருங்காலம். [சூயதி.] 7. வைதரணி, மேருவைச்சேர்ந்து பெற்ற மகள், (சுடும்பு. தக்க-சபி. கசு. உரை.)

ஆயந்தி—தமையன்மனைவி.

ஆயந்தீர்த்தல்—வரிசெலுத்துதல்.

ஆயநம்—1. ஒருவகைநெல். 2. வருடம். (பிங்.) [ஹாயந.]

ஆயப்பாலை—நால்வகைப்பாலையுள் ஒன்று. அது: 'ஆயஞ் சதுரத் திரிகோணம் வட்டமெனப்-பாய நான்கும் பாலையாகும்' என்பதனால் பெறப்படும். (சிலப். ஆயச்சியர். உரை. பக். ௪௦௫.)

ஆயர்—1. இலாபம். 2. உதயத்துக்குப் பதினேராமிடமாகிய இலாபத்தாகும். 'உதயத் தருமுடனேபிறப் பொண்டோ முமை மகவு-சிதையும் பகைபெண்டிர் தேய்வுறஞ்சாவு செழும்புண்ணிய-மிதமொன் நியகன்மமாயம் வியமெனு மாநிரண்டும் - விதமொன் நியவோரைப் பேரெனச் சான்றோர் விதித்தனரே' (விதாந. மரபி. ச.) 3. கவறு. 4. கூட்டம், திரள். 'வெற்பராயமோடி' (பெரிய பு. கண்ண. எள.) 5. சுங்கம், கடமை. 'இந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமைய தாகவு மெடுத்தா லிறக்கவென்றே யெக்கெங்கு மொருநீர்வை யாயமுண் டாயினும்' (தாயு. சுசுவாரி. ௫.) 6. குதாபிதாயம். 7. குது. (ஆகுபெயர்) 'அடையாவா மாயம் கொளின்' (வன். கூடக.) 8. தாய். 9. தேட்டம். 10. தோழி. 11. தோழியர்கூட்டம். 'இவ் வுயர் பொழில்வாய்ச் சூமுடையாயத்தை' (திருக்கோ. எ.) 12. நாணி. 13. நீளம். 14. பசுத் திரள். (சிலப்பதி.) 15. பேறு. 'முநியாய மாயத்திம்' (மருதாநர். எக.) 16. மகளிர் கூட்டம். 'மஞ்ஞையாயக்கொலோவெனு மாயத்துள்ளான்' (வாண. உக.) 17. மல்லரிப்பறை. 18. வந்துசேருதல். 19. வருவாய். 'பொருளாயம் போலும் புறமே படும்' (வன். கூடக.) 20. இரகசியம். 'உன்னுலல் லது அவ்வாயம் வெளிப்பட்டிருக்குமோ' (குருபரம். 126) 21. வருத்தம். 'ஆய மின் திப்பேர யண்டமாள்வதற்கு' (தேவா. 648. 7.) 22. மேகம். (பிங்.) 23. குழியிறை. (பிங்.)

24. 34 ஆங்குல ஆழமுள்ள குழி. (சர்வா. சிற். பக். 21) [1, 9, 17, 18. சூய.]

புறமொழி—1. இரகசியம். 2. உயர்நிலை.

புறமொழி—குபேரன்.

புறம்—இடையர். 'ஆயர்தம்பதியி னங் குரித்த-செங்கண்மால்' (பாரத. இந்திர.அ.)

புறப்பாடி—இடைச்சேரி. 'ஆகிரை புரக்கு மாயர்பாடியி லொளித்துவைகும்' (கூர்மபு. கண்ணன். க.உ.)

புறம்—ஆராய்தல். 'ஆயோதந்தத்துக்குற ிர்மைக ளையலுற்றார்' (பாரத. வெளிப்பா. ௩௦.)

புறவர்—நிலவர். 'கடைகாப்போ-ராய வர்பலர்' (கந்தபு. தவங்கா. கூ.)

புறவன்—அவன். 'கெற்றிநாட் டத்தா - லாயவன்சுட ருதலியோர் மதலையாயமர்வா- னேயினான்' (கந்தபு. துணைவர். உ.)

புறவியாயம்—வரவும் செலவும். [சூய வ்யய: சூப - வரவு. வ்யய - செலவு.]

புறன்—1. இடையன். 2. கிருட்டிணன். 'ஆயன் பதியி லரன்பதிவந்துற்ற' (தனிப்பா. ஞானை.)

புறரம்—1. இளைப்பு. 2. அக்கம். 3. மரபாசம். 4. மகவருத்தம். 5. முயற்சி. [1, 3, 5. சூபால: சூ; பர்ஸ் - முயற்சி.]

புறராவர்த்தவாரோகம்—ஒருவகை வாத ரோகம். அது: பிரமாணத்தப்பியுண்ணுகின்ற பித்த சப வஸ்துக்களினாலும் பலவகை அன் னத்தினாலும் பிறந்து பித்தத்தோடுகூடி குபாசத்தைப் பிறப்பித்து வேதனையைச் செய்யும். (சீவரட். ௧௬௬.)

புறர்—1. இளைப்படைத்தவன். 2. முயற்சி யுடையவன். [சூபாலிநு.]

புறசிதம் — வருந்தி யாகிக்கப்பட்டது. [சூபாலிக: சூ; பர்ஸ் - யாகித்தல்.]

புறநம்—1. இப்பக்கக்குணம். 2. வரு தல். [சூபாத: சூ; பர் - அடைதல்.]

புறமம்—1. அகலம் (கணக்கி). 2. உயரம். (சிவதரு. சிவஞான. தா. ௬௦. உரை.) 3. சஞ்சரித்தல். 'பாகியபாமவாத ரோகம்' (சீவரட். ௧௬௬.) 4. தடுத்தல். 5. அடக்குகை. 6. நீட்சி. 7. பிராணமாமம். 'பாக்ககண்ணியவழிப் பிராணன் - நவவரு

வதை நிறுத்த தன்னை யாயாம மென்பர்' (கூர்மபு. யோக. கூ.) [1, 4, 6. சூபா: சூ; பர்ஸ் - ஒழித்தல்.]

புறமர்—1. அடக்குவோன். 2. தடுப்போன். புறன்—1. செவிலித்தாய். 2. தாய். 3. பாட்டி.

புறன்—1. ஆகியிருப்பவன். 'உலகேழு மாயானை' (திருவாச.) 2. தமையன். 3. மூத்தவன்.

புறம்—1. ஒரு சத்தி. 'கவுரிசுண்டலியாயி பண்ணலிதனருளினால்' (நாயு. சித்தர்கண். ௬.) 2. தாய். (சூ. நிகண். உ: எசு.)

புறம்—ஆகலான், ஆயிடலால். 'அத்து வித மென்றசொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்ந்துமாயிட்டு' (சிவஞானபோ. பக். ௩௬.) இனி, மழைபெய்து குளம்நிறைந்த தென்புழிப்போல ஆயிடலாலென்பது ஆயிட் டெனத் திரித்ததென்றலு மொன்று.

புறிடல்—தோன்றதல், ஆகுதல். 'ஆயிடு மதுவுமென்னில்' (சி. சி. க: கரு.)

புறிடை—1. அவ்வளவில். 2. அவ்வேளையில். (சீவக. 219.) 3. அவ்விடம். 'இனி-யா யிடை வந்திடு மரசர் செய்கையும்' (கந்தபு. தெய்வ. ௧௬௨.)

புறிகூலி—1. துடைப்பம். (வழக்.) 2. மரவட்டை.

புறிகூலி—இந்திரன். 'ஆயிரங் கண்ணோ னருங்கலச் செப்பு' (சிலப். ஊர். ௬௮.)

புறிகூலி—சூரியன். 'மதிபொடு திகழ்மி - னுபிரங்கதிரோன்வாக் காரத்தவா துபோல்' (கந்தபு. மூன்று. ௧௦௬.)

புறிகூய்ச்சி — அதிகமாகக்காய்க்கிற ஒருவகைத் தெங்கு. இதனை ஆயிரங்கச்சி எனவும் வழங்குவர். 'வயிற்றுவலி யுத்தொலை யும்-ஆயிரங் காய்ச்சிக் கறி' (பதார்த்தகுண. ௭௦.)

புறிகூலி—செவ்வட்டை. 'ஆயிரங்காலி யமைத்த வரிச்சுருள்' (சட்டமுனி. ௩. அக.)

புறிகூலியுள்ளோன்—சூரியன். (சூ. நிகண். க: கரு.)

புறிகூலி — 1. சிவன். 2. கிருமால். 'ஆயிர நாமத் தண்ண லனையவன் வன்மை ளானு' (கந்தபு. நகரழி. ௧௬.)

ஆயிரம்—ஆயுதர்.

ஆயிரம் — பத்துநூறு கொண்ட எண்.
ஆயிரம்பெயரோள்—திரமால். (பிங்.)
ஆயிரமுகத்தோள்—வீரபத்திரன். (பிங்.)
ஆயிரவாரத்தாழியன்—புத்தன். (மணி.)

ஆயில் — 1. ஆயிலியநட்சத்திரம். 'நிறை
கொள் கவ்வைபணி யாயில்' (உள். உடை.
கசு.) 2. ஆயிற்பட்டை. (தைல. தைலவ. கரசு.)
3. ஒருமரம். 'கருங்காலி யாயின் மருதம்'
(சைவச. பொது. உள்.) 4. செவ்வகில்.

ஆயிலியம் — இருபத்தேழுநட்சத்திரங்க
ளுள் ஒன்பதாம் நட்சத்திரம். 'மாசி லாயிலி
யத்திற் காமமுண்டாம்' (சூர்மபு. கசு-வது
சிராத்தமு. ௫.)

ஆயிறை—1. அரிவாணுனி. 2. கன்னிராசி.
'அலவன் றடி'வீடையாயிழை விறுலை'
(விநாந. பஞ்சா. கசு.) 3. தெரித்தெடுத்த
அணிகலம். 4. பெண். 'ஆயிறையொ டின்புறு
மறத்தைமுத லாற்றாய்' (கந்தபு. மார்ச்சு. அ.)

ஆயிரை—1. ஆதலால். (பதிற்று.) 2. ஆரா
யின். 3. ஆனால். 'வினக்கு - மிருள்படுவ
தாயின்' (பழமொ. கல்வி. ௩.)

ஆயிரை — ஆயிற்று. (ஐங்குறு.)

ஆயிரி—ஆசிரி.

ஆயிரும்—1. ஆனாலும் எனப் பொருள்
படும் எதிர்மறைப்பொருளிலே வரும் உம்மை
யடுத்த ஒரு வினையெச்சம். 'காலமோ வறி
வின் றுரு மாயினுங் காரியங்கள் - காலமே
தரலே காண்டும்' (சி. சி. க்: கர.) 2. ஆவது.
'பத்தாயினும் எட்டாயினும் கொடு' 3. உம்
மைப்பொருளில்வரும் எண்ணிடைச்சொல்.
(சிலப். 1. 14. உரை.)

ஆயு — 1. ஆயுமான் என்னும் நித்திய
யோகம். (குமாரசுவா. திராதி. ச.) 2. சந்திர
வம்சத்துள் புருரவா என்னும் அரசன்மக
னாகிய ஓரசான். 'ஆயு வென்றொரு செம்மலை
யம்மக னனித்தான்' (பாரத. குரு. கசு.) 3.
வயது, வாழ்நாள் 'ஆயுவழியு மநிக மிலிங்க
மெனின்' (சைவச. பொது. கரசு.) [3. சூ
யா: சுய - போதல். உ - ஒரு விஞ்சி.]

ஆயுகம்—ஆயுக.

ஆயுகாரகன்—சரி என்னும் கிரகம். [சூ
யா - வயது. காரக - செய்வோன்.]

ஆயுத—1. சீவன். 2. வயது, வாழ்நாள்.
[சூயாவல்.]

ஆயுட்டாநம்—ஆயுத்தாநம்.

ஆயுட்டோமம்—தீர்க்காயுப் பெறுவதற்குச்
செய்யும் யாகம். [சூயாவலோடி; சூ
யாவல் - வயது. ஸோடி - யாகம்.]

ஆயுட்பொருந்தம்—மணப்பொருத்தங்களு
ளொன்று; அது பெண்ணினுடைய நட்சத்
திரமுதல் புருஷனுடைய நட்சத்திரம்வரையு
ம் எண்ணின் தொகையையும், புருஷ
னுடைய நட்சத்திரமுதல் பெண்ணினுடைய
நட்சத்திரம்வரையும் எண்ணின் தொகைய
யும் தனித்தனி ஏழிற் பெருக்கி இருபத்
தேழுக் கீந்த சேஷம். பெண்ணினுடைய
நாளின்றொகை குறையில் ஆயுட்பொருந்தம்
பொருந்தம் எனக் கொள்வது.

ஆயுடிபயம்—1. சீவத்துவம், வாழ்நாள்.
'தேவாயுஷியம்' (சி. சி. அ: கஉ. மறை.) 2.
சீவனைக் காப்பது.

ஆயுத்தாநம்—செம்மலக்கிரத்துக்கும் சந்
திரலக்கத்துக்கும் எட்டாந்நாநம். அஃது
ஆயுவினெல்லையே அறிவிக்குமிடம். (விமேசுர
வுள்ள. உஞள். [சூயாவல் - வயசு. ஸோந்-
இடம்.]

ஆயுதசாலை—படைக்கலவீடு. 'ஆயுத சாலை
யி லவுணர் கோன்மகன்' (கந்தபு. முதனா.
உ. 0.)

ஆயுதபாணி—கையிலே ஆயுதங்கொண்ட
வன்.

ஆயுதபீடை—இலக்கிரத்துக்கு ஆறாமிடம்.
(சோதிடகடல்.)

ஆயுதபூசை — புரட்டாசிமாசத்திலே
வரும் நவராத்நிரியிலே ஆயுதங்களை
வைத்துத் தூர்க்கையைமுன்னிட்டுச் செய்யும்
பூசை.

ஆயுதம்—1. உபகரணம். 2. கூத்துப்பயி
லிடம். 3. படைக்கலம். 'ஆயுத மநேகவித
மானவை யெனைப்பலவு மழகுற வியற்றியும்'
(பாரத. வாரண. ௫௭.)

ஆயுதகாரம் — ஆயுதசாலை. [சூயா
யாமார: சூயாய - படைக்கலம்.
சுமார - வீடு.]

ஆயுதிகள்—ஆயுதங்கொண்டு போர்செய்
வோன். [சூயாயிகு: சூயாய; இக -
ஒரு விஞ்சி.]

ஆயுதேந்திரம்—பூ.

ஆயுதேந்திரம்—விட்டுணு சக்கரம்.
ஆயுத்பிரதம் — ஆயுளைக் கொடுப்பது. [சூ
யுஸ் - வாழ்கான். பூ. - கொடுப்பது.]

ஆயுமறை — வைத்தியனால். 'ஆயுமறை
வானவர்களுக்கும்' (பாரதம், வெளிப்பாட்டுச்.
க.)

ஆயுமான்—நித்தியயோகம் இருபத்தேழ
வன் ஒன்று. [சூயுஷ்டாது.]

ஆயுர்விருத்தி — தீர்க்காயு. [சூயுஸ் -
வாழ்கான், வுலி - வளர்ச்சி.]

ஆயுர்வேதம் — உபவேதம் கான்கனுள்
ஒன்று. அது: சீவனோடுகூடிய யாக்கையின்
சோமையறிந்த மருந்துமுதலியவைகளால்
ஆரோக்கியஞ்செய்யும் உபாயத்தை அறிவிப்
பது. (வேதா. சூ. க. உரை.) [சூயு
வெ-ஃ; சூயுஸ் - சீவன். வெடி -
அறிதற்கருவி.]

ஆயுர்வேதாக்கி — மருந்துசெய்தற்கு
உபகாரமாகும் அக்கி. அது: தீபாக்கிரி, கம
லாக்கிரி, காடாக்கிரி என மூன்றுவகைப்
படும். [சூயுவெ-ஃயு.]

ஆயுர்வேதி — வைத்தியன். [சூயு
வெ-ஃயு.]

ஆயுர்வாநம்—ஆயுளின்முடிவு. 'பிரமாலி
ஹதய ஆயுர்வசாரத்திலே பிரமாண்டம்
பிரளயத்தையடையும்' (சி. சி. க: க. சிவாக்.)
[சூயுஸ் - வாழ்கான். சுவஸாநம் -
முடிவு.]

ஆயுளின்மை — அருகனென்குணத்
தொன்ற; அது, காலத்தால் எல்லைப்
படாமை. (சி. சி. பர. நிக. உ.)

ஆயுள்—1. சீவன். 'இறமுயிர்க்கு-மாயுண்
மருக்கொழுக்க நிதனமூல்' (நீதிநெறி. சக.)
2. வயது. 'ஆயுள் மற்றமக் கெத்தனை பத்
தனை வளம்' (கந்தபு. ததிகிப். சஉ.) 3.
வாழ்கான். 'ஆயுளினெல்லையுமெய்த' (கந்தபு.
மார்ச்சக. சசக.) 4. அப்பொழுது. 'சொன்ன
வாயுனே' (சீவக. 415.)

ஆயுள்வேதம் — ஆயுர்வேதம். 'வைத்த
வாயுள்வேதத் ததூர்வேதம்' (நல். பாரத.
அரசநீதி. உகக.)

ஆயுள்வேதர்—மருத்துவனானார். 'ஆயுள்
வேதரும் காலக்கணிதரும்' (சிவப்.)

ஆயுள்வேதியன்—வைத்தியன்.
ஆயு-அன்புகாட்டி அழைத்தலைக் குறிக்
கும் ஒரு வடமொழியிடைச்சொல்.

ஆயு — குறிஞ்சிநிலமகளிர் பறவை
யோப்புமிடத்துநிகழ்த்தும்ஒருவகையொலி.
(திவ். இயற். திருவிருத். 10.)

ஆயோகம் — 1. நீர்க்கரை. 2. புட்பாதி
களைக் கொடுத்தல். [சூயொம.]

ஆயோகவன்—சூத்திரனுக்கு வைசியகன்னி
யிடத்திற் பிறந்தவன். (பரா. மி. பக். 40௭.)

ஆயோகவி — ஆயோகவன். (பரா. மி.
பக். 40௭.) [சூயொமவி.]

ஆயோசனம்—1. எடுத்தல். 2. திரட்டுதல்.
3. பிடித்தல். 4. முயற்சி. [சூயொஜந.]

ஆயோதனம்—1. சேரை. 2. போர். 'தங்க
ளாயோ தகத்துக் குறுநீர்மைக ளாயலுந்
றார்' (பாரத. வெளி. ௩௦.) 3. யுத்தகளம்.
[சூயொயந:]

ஆயோதம்—1. சேரை. 2. போர். [சூ;
யுய் - போர்.]

ஆயோர் — 1. அவர்கள். 'ஆயோர்தம
துயிரேயென வவனைக்குறித் தணைந்தார்'
(கந்தபு. சரவண. ௩௭.) 2. ஆனோர். 'அறிஞ
ராயோர்சிந்திக்கும்' (கந்தபு. திருவவ. ச௩.)

ஆர்—1. அச்சுருவானி. 'ஆரழிந்தன வரு
ளழிந்தன வச்சுழிந்தன' (பாரத. முதற்.
சரு.) 2. அசைநிலையாகவரும் ஒரு இடைச்
சொல். இப்படி வரும்போது உம்மை
யிடைச்சொல்லின்முன்னாவது உம்மீற்று
வினைமுன்னாவது வரும். 'பெயரி னாகிய
தொகையுமாருளவே' 'எல்லா ஷயிரோடுஞ்
செல்லமார் முதலே' 3. அருமை. 'அரும்
பெறற் பாவா யாருயிர் மருந்தே' (சிலப். க.
மணையற. எடு.) 4. அழகு. (ஆசிரியநிகண்.
அ: சு.) 5. ஆத்தி. 'தெக்கடி யாரா வார்
சடையார்' (கம்பாந். அ.) 6. ஆரென்னேவ
லும் தெரிநிலவினைப்பகுதியும் வினைத்
தொகையும். 7. உயர்திணைப் பன்மைப்படர்க்
கைவிலவரும் ஒரு விருதி. 'பெரியார்வந்தார்'.
8. உருனையிலே அச்சடையுந் துவாரம். 9.
ஒருவரை உயர்த்திக்கூறுமிடத்துவரு மொரு
விருதி. 'இறைவனார் கமல பாதம்' (சி. சி.
பாயிர. ௩.) 10. கூர்மை. (பிங்கல. ௧௬௦௩)

11. சரக்கொன்றை. (மூ. அ.) 12. சீனிப் பாகு. 13. சோதி. 14. தேருருளியிற் குறட்டிலிருந்து குட்டிற் போகுங் கம்பு. 'ஆருடைத் திசிரிச் சில்லி' (கந்தபு. நாரக. சக.) 15. நிறைவு. 'கொழுதிய லார்செய் குழன் மடவீர்' (வாணன். எ.) 16. நுண்மை. 17. பூமி. 'திருவாரணங்குமணமகன்' (மறைசையர். க.) 18. செவ்வாய். 19. யாரெனப் பொருள்படு மொரு வினாச்சொல். 'இவ்வாலயத்து-ளாண்டவரைணவுற்றான்' (கம்பரங். ௩௦.) 20. வினைப்பகுதியோடு எதிர்மறையிடைநிலையின்றி நேரேயிணந்து உயர்நினைப்பன்மைப்படர்க்கையெதிர்மறையில் வரும் ஒரு விசுதி. 'கல்லார்'. 21. மலரின் பொருத்துவாய். (குறங். 329.)

பூர்க்கங்கோடன் — கொல்லன்கோவை. (மூ. அ)

பூர்க்கல்லணியன்—சோழராசன். [ஆர் - ஆத்தி. கண்ணி - மாலை.]

பூர்க்கம்—1. இரத்தம். 2. இலாபம். 3. அகில். 4. சந்தனம். 5. கொல்லன்கோவை. 6. பித்தனை.

பூர்க்கி—சூரியன்மகன். [அர்க்கனை என்பதினின்றவந்த தத்திதபதம். சூரி-க.]

பூர்க்கியம்—காட்டுத்தேன். [சூவ-கூ: சூவ-கூ - தேன். ய - ஒரு விசுதி.]

பூர்க்கு—1. எருக்கு. 'மேன்மதிலார்க்கிலைத்தமாலகிமத்தமுதிர்ச்சம்ப மாதலங்கத்திரதழும்' (தைல. தைலவ. சு.) 2. எருக்கின்பட்டை. (தைல. தைலவ. சஉ.) 3. ஒரு மீன். 4. இலைக்காம்பு. 5. கிளிகுஞ்சில்வகையில் ஒன்று.

பூர்க்துவதம் — கொன்றைமரம்.

பூர்க்கை—1. கட்டுகை. 2. துரும்பு. 3. வாரடை.

பூர்கத்தியம்—அருகசமயியுடையதன்மை. [சூவ-கூ: சூவ-கூ]

பூர்கதம் — சமணசமயம். [சூவ-கூ: சூவ-கூ என்பதினின்றவந்த தத்திதபதம்.]

பூர்கதன்—சமணசமயத்தோன்.

பூர்கதி—திப்பவி. (சூ. நிகண். ச: உசு.)

பூர்கலி—1. கடல். 'ஆர்கலியுலகின்' (வேதாரணியு. மேன். ௩௨.) 2. நிறைந்த

முழக்கம். (ஐங்குறு.) 3. மழைவெள்ளம். 'பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென-வார்கலி மூளைஇய கொடுங்கோற்கோவலர்' (நெடுநல். ௩.)

பூர்கலிவாரணம்—அயிராவதயானை. [ஆர்கலி - கடல். வாரணம் - யானை. கடலிற் றோன்றிய யானை என்றபடி.]

பூர்கோதம்—சரக்கொன்றை. (மூ. அ)

பூர்க்சநம்—1. உபசாரம். 2. சம்பாத்தியம். 3. தேடுதல். 'சிவார்ச்சநமார்ச்சநமாயின்' (கோயிற்பு. வியாக். ச.) 4. பாதுகாத்தல். 5. பூசை. 6. விருந்தோம்பல். 1. சூவ-கூ. 2, 3. சூவ-கூ.]

பூர்க்சரை—ஆர்ச்சநம்.

பூர்க்சவம்—1. உண்மை. 2. சத்தருவையுமித்திரனையும் சமமாயெண்ணல். 'செயிரில்சேயமித்திர களத்திராதிபித்தூந் தேவவிடத்து-மயர்விறன்நுண்மர்விடத்துமமையச் சமபாவனைவைத்தல்-வயிரமறுமார்ச்சவமென்றேவகுப்பார்' (சூத. நூந. கந: கூ.) 3. நேர்மை. [சூவ-கூ: பூவூ என்பதினின்றவந்த தத்திதபதம். பூவூ - நேர்.]

பூர்க்சிகம் — 1. இருக்குவதேசம்பந்தமுடையது. 2. சாமவேதம். [சூவ-கூ.]

பூர்க்சித்தல்—சுட்டுதல். 'பன்னருந் தனமார்ச்சித்து' (நல். பாரத. தருமசாத்திர. ௧௩.)

பூர்க்சிதம்—1. உபசாரம். 2. சம்பாதிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அ: சு. சிவாக்.) 3. பாதுகாத்தல். 4. விருந்தோம்பல்.

பூர்க்சிதி — அருச்சுநன்மகனைய அபிமம்பு. [சூவ-கூ: சூவ-கூ என்பதினின்றவந்த தத்திதபதம். இ - ஒரு விசுதி.]

பூர்ச்சுரீயேர்கம்—தது, மீளம், மகரம், இடபம், சிங்கம் என்னு மிவ்விராசிகளின் பிற்கூற்றிலே செவ்வாயும் சரியும் கூடிநிற்பது. (விதாந. பதி. ௧௩. உரை.) [ஆர்-செவ்வாய்.]

பூரித்தநாதுகம் — எச்சவினை. 'ஆரித்தநாதுகமாரொச்சமும்' (பி. வி. ௩௮. உரை.) [சூவ-கூ: பாதுகம்.]

பூரித்தநாதம் — நோவினா புலம்பல். [சூத-கூ: சூத-கூ-நோவுடையோன். நாடி - ஒலி.]

ஆர்த்தபம்—1. பூப்படைதல். 'பிரதமார்த்தபத் தோஷந்தின் இலக்கிதம்' (விநாயக மா. நெருட்சி. ச. உரை.) 2. பூப்படைத்த பின் கருத்தரித்துக் குபகாராயிருக்கு நாடகம். [சூ.த-பவ.]

ஆர்த்தபம்—1. கலக்கமடைத்தது. 2. நோவடைத்தது. 'ஆர்த்த மென்றெனையாருகம் நாளை' (தேவா. 157. 4) [சூ.த-பவ.]

ஆர்த்தபம்—1. எளியர். 2. நோயுற்றோர். 'தில்லைப்பலும்பொழிற்செய்யும்வஞ்சினமு மார்த்தபர்க்குச்செய்யுமா' (திருக்கோவை. கடி. 1.) 3. பெரியோர்.

ஆர்த்தபம்—1. அணிதல். 'பொடியார்க்குந் திருமேனி' (பெரியபு. திருநாவ. 300.) 2. அதுபவிக்கச் செய்தல். உண்பித்தல். 'விட லும் பவப்பே னுத்தி விடருள் கருணையன் றே' (கந்தபு. மேருப். சச.) 3. ஒலித்தல். 'தோட்டுகொட்டியார்த்து' (கைட. பொர். 100.) 4. கட்டல். 'பாகசாதனன்றனைப் பாசத்தார்த்து' (இராமா. பாலகா. திருவவ. 30) 5. தொடுத்தல். 'ஆர்த்தபதம்' (வேதா. கு. அ) 6. நிறையச்செய்தல். 'வருநிதி யிறக்கார்த்து மாசாத் துவனென்பான்' (சிலப். மங்கல. 44. பக்.) 7. பொருத்தல். 8. பொருதல். 9. தட்டுதல். 'மார்பார்த்தல்' (இன். 19.) 10. அலர்த்துற்றுதல். (கலித். 33. 14.)

ஆர்த்தபம்—1. புட்பம். 2. மகளிர் பூப்பு. [இது என்பதிலின்றி வந்த தத்திதம். சூ.த-பவ.]

ஆர்த்தபம்—தயருறவோன், கோயுற் றோன். [சூ.த-பவ.]

ஆர்த்தபம்—1. அதுபவம். 2. அழிவு. 3. உண் பித்த எனப் பொருள்படும் ஒரு தெரிநிலை விசையெச்சம். 'வகையுறந்தனப்பா லார்த்தி வாய்மறு காப்பு நேந்தான்' (கந்தபு. பார்ப்ப. 100.) 4. கிரியாசத்திக்குடையதாயிருக்கும் புறவுப் பஞ்சசத்திகளில் ஒன்று. 'சகாநி, ஸாநி, ஆர்த்தி, வாகம, மூர்த்தி என்னும் பஞ்சசத்திபுறவுருடைத்தாய்' (சி. சி. க: 100. ஞாநப்.) 5. கொடுத்த. (பொரு. 300.) 6. துன்பம். 'ஆர்த்தி யாவுகியகல் வென்றடைச்சிந்தி பண்ணல்பாற் சேறல்

கிந்தியாய்' (கந்தபு. இந்நிராணிமறு. 40.) 7. வீரப்பம். 8. வில்லிந்துணி. [சூ.த-பவ.]

ஆர்த்தபம்—பாதிக்குரியது. [சூ.த-பவ: அர்த்தம் என்பதிலின்றி வந்த தத்திதம்.]

ஆர்த்தபம்—துன்பம். 'ஆர்த்திகையுறுத லுள்ளத் தரிமுத லமார் யாரும்' (கந்தபு. திருவவ. 300.) [சூ.த-பவ:]

ஆர்த்தபம்—காட்டுத்தேன்.

ஆர்த்தபம்—இஞ்சி. 'அரைப்படியெண் ணையக் கருணச்சாறு படியிரண்டுந் தழிஞ் சில்விதைகோட்டமிளகார்த்திராகம்' (தைல. தைலவ. 40.)

ஆர்த்தபம்—இஞ்சி.

ஆர்த்தபம்—1. ஈரம். 2. உலராதது. ஆர்த்தபமோகம்—எந்நேரமும் இரத்த முதலிய கசியையுண்டாக்கும் ஒருவகை மூல ரோகம். (சீவாட். 100.)

ஆர்த்தபம்—ஈர விறகு. (சி. சி. க: 100. சிவாக்.) [ஐ.நூ. 100 - விறகு.]

ஆர்த்தபம்—திருவாதிரை.

ஆர்த்தபம்—1. நிறைத்தல். 2. நிறை வேற்றதல். 3. புசிப்பித்தல். கொடுத்தல். (பொரு. 174.)

ஆர்த்தபம்—பேரர்த்தை. (மூ. அ.)

ஆர்த்தபம்—1. அதுபவித்தல். 2. அன்பு செய்தல். 'ஆரியனைத்தான்வணங்கிப்பிச்சைக் கறமதிபெற் - றுருயிருள்ளானடியுமார்த்து' (சைவச. பொது. 100.) 3. ஒத்தல். 4. உண்ணுதல். 'காரியிதுணக்கடனன்றலென வாறவன்முதோறகல்' (தணிகை. நாட். 300.) 5. குடித்தல். 6. தங்குதல். 7. நிறைத்தல். 8. பொருத்தல். 'நிலப்பிறக்க லையான்பணியா - லார்த்திந்நதின்னோ ரல ரே' (கந்தபு. தேவகையேவல்கொள். 300.) 9. பாவுதல். 'போதாரி வண்டெலாம்' (திணை மாலை. 95. உரை) 10. திருத்தியாதல். 11. அணிதல். (பிங்.)

ஆர்த்தபம்—போன்ற. 'உயிரார்ந்தமரவரிக் கிறையார்த்த கரிதாலும்' (மரு.தி. 300.)

ஆர்த்தபம்—1. சாரம். 2. பச்செனவு.

ஆர்த்தபம்—ஆரவாரம். 'ஆர்ப்பரவத் தேங்கிருந்தாரும் வெருவ' (சேதுபு. தேவி பு. 100.)

ஆர்ப்பரித்தல்-ஆரோதம்.

ஆர்ப்பரித்தல்—ஆரவாரித்தல்.

ஆர்ப்பரிப்பு — ஆரவாரித்தல். 'போற்று நன்மகழ மறைகளார்ப்பரிப்பும்' (மச்சபு. திரிபுரநிருமாண. ௧௪.)

ஆர்ப்பு-1. சுட்டு, பந்திக்கப்பட்டது. 'ஆர்ப்பரிய' காயந்தன்னே' (சி. சி. ச. ௨௪.) 2. சிரிப்பு. (பிங்கல. ௧௧௯௭.) 3. துண்ணியது. 4. பேரொலி. 'ஆர்ப்புக் கொண்கை விசைத் தெறி மணிக்கல்வந்த் தணிய' (கந்தபு. நாட். ௪௫.) 5. மாத்திரையிறந்த் சுருதி; ஒங்க விசைத்தல். 'இன்னிசை வழியதன்றி யிசைத் தல்செம் பகையதாகும், சொன்னமாத் திரையி னெங்க விசைத்திடுஞ் சுருதி யார்ப்பே' (பஞ்சபாரதியம். சிலப். வேணிற். ௨௯.) [இது, யாழின் குற்ற நான்கனு ளொன்று. இதனை மரக்குற்றத்தால். வருவது என்பர் திருவிளையாட்டுப்பாரண உரைகாரர்.] 6. முள்ளின் கூர்ப்பாகம். 7. போர். (கு. நிகண். ௬: ௪௪.) 8. மகிழ்ச்சி. (குற்றால. மந்தமா. 110.)

ஆர்ப்பதம் — 1. உண்ணமுண்டவு. 'நெல்லினம்பண வளவை விரிந்துறை போகிய - வார்பதநல்குமென்ப' (பதிற்றுப். ௪௪: ௬.) 2. நிழல். (அக. நி.) 3. வண்டு. (பிங்கல. ௨௩௮௨.)

ஆர்ப்பதர் — ஆர்ப்பதம். 'தேரிற்றந்தவர்க்கார்ப்பதனல்கும்' (பதிற்றுப். 55.)

ஆர்ப்பதி — 1. கர்க்கடகராசி. (திவா.) 2. நண்டு. (திவா.)

ஆர்ப்பை—1. கூர்மை. 2. மதில்.

ஆர்ப்பகோளிகாரகம்—கோளது விருப்பாய்க்கொடுக்கப்பட்ட பொருளை விருப்பமாய் ஏற்றற்பொருளில் நான்காம்வெற்று மையிலே வரும் பெயர். (வீரசோ. உபகாரக. ௩.)

ஆர்ப்பம்—1. அன்பு. 'ஆர்வநெஞ்சமொடு' (தொல். பொருள். 40.) 2. ஆசை. 'வண்டார்வஞ் செய்து மதுவுண்டு' (நைடத். அன்ன-து. ௪௫.) 3. ஒலி. 'ஆர்வத்தோடி வயல்புகும்' (கந்தபு. ஆற்று. ௩௫.) 4. கடைப் படுதாரமேழினென்று. அது அன்பு முதலிய வற்றுணளித்தல். 5. சேலை. 6. நாகமேழனுள் ஒன்று. 7. பெறக்கருதியபொருண்மேற் றேன்றின்பற்றுள்ளம். (மதுரை. ௪௮௬.) 8. பக்தி. 'அடியார்தமார்வத்தாற் கூறிய' (திவ். இயற். 1. 35.)

ஆர்வமொழி—முப்பத்திரண்டு அலங்காரங் களுள் ஒன்று; 'அஃது, உள்ளத்துநிகழு மாகையை மிக வெளிப்படுத்துஞ் சொற்க ளாற் சொல்வது. 'ஆர்வமொழியிகுப்பதார்வ மொழியே' (தண்டி. ௪௭.)

ஆர்வலன்—1. அன்புடையோன். 'ஆர்வல ராகுமைந்தரறுவரும்' (கந்தபு. சுரம்புகு. ௨௪.) 2. கணவன். (பிங்.) 3. மித்திரன். 4. பரிசிலன். 'இனிய செய்திநின் னார்வலர் முகத் தே' (புறநா. 12.)

ஆர்வலித்தல்—அன்புகூர்தல். 'சின்தையா ரார்வலித்து' (தேவா. 997. 5.)

ஆர்வு—1. ஆராய்தல். 2. உண்ணல். 3. குடித்தல். 4. நிறைவு. 5. விருப்பம், ஆசை. 'ஆர்வுற்றாரநெஞ்சமழிபலிவானே' (கலி. ௪௨.)

ஆர்வை—கோரைப்பாய்.

ஆர் — 1. நிறைய. 'வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவதும் நொந்தபேர் வைவதுவும்' (தாயு. சச்சி. ௮.) 2. நுகர். 'பொன்மலிந்த விழுப்பண்ட-நாடாரான்மீழிதரும்' (பத்துப். மதுரை. ௮௨.) 3. ஒருவம்ச்சொல். (தொல். பொருள். 286. உரை.)

ஆர்த்தம்—1. அகிழ்கட்டை. 2. செஞ்சந்த னம். (மூ. ௮.)

ஆர்த்தால்—சக்கரத்தின் ஆர்.

ஆர்த்துவதம் — சரக்கொன்றை. (பிங்.)

ஆர்த்தம்—ஆழமாகிய கிணறு.

ஆரகம்—1. இரத்தம். 2. பிரிக்குமெண். 3. பிந்தத்திலே கீழெழுதப்படுமெண். [ஹா ரக: ஹு - எடுத்தல்.]

ஆரகன்—1. அணப்புடையோன். 2. எடுப்போன். 3. உள்ளன். 4. கொள்ளையிடுவோன். 5. சங்கரிக்கிறவன், உருத்திரன். 'படைத்திடப் பட்டயாவு-மாரகன்' (சிவதரு. சிவஞானயோ. ௩௬.) 6. குதாடுவோன். [ஹாரக: ஹு - எடுத்தல். ௪௪௬ - ஒரு விருதி.]

ஆரகடம் — பித்தனை. (பிங்.) [சூர க-குடி: சூர - போதல். க-குடி-குவிவு.]

ஆரகடம் — பித்தனை. [சூரக-குடி: டகம் னகாமாயிற்று.]

ஆரோம்—வாகுவலயம்.

ஆரோதம்—சரக்கொன்றை. (மூ. ௮.)

ஆசகம்—அகல், (மூ. அ.)

ஆசகோதி—அருந்ததி.

ஆசகாசம்—1. இடையன், [ஆ - பக.] 2. காவற்காரன், [ஆ; சகசக - காப்போன்.]

ஆசனணியம்—வாநப்பிரஸ்தர்களுக்கே பயன்படுவதாய் வந்ததில் வைத்தெழுதப்பட்டது எனக் கருதப்படும் வேதத்தின் மூன்றும்பாகம். (மச்சுபு. முஷுதரை.)

ஆசனணியம்—காடு.

ஆசனணியம்—ஆசனியம், 'அயிசாரணியம்' (மச்சுபு. அயிசா. கஉ.)

ஆசனங்கு — 1. அரிய தெய்வப்பெண். 'விண்ணவர் கோமான் றென்னு, ளாரணங் குடன காழி யடைத்ததே பெருவாயாக' (கந்தபு. வீரவாகுசய. உ௦.) 2. அரியதெய்வம். 'ஆசனங்குபர்த்தோ ரல்லோர் புள்ளிலங்கு' (அகப்பொரு. அகத். கஉ.) 3. ஆறுதற்கரிய வறுத்தம், 'ரல்லவர்க் - காரணங்காகியமார் லில்' (புறநா. கச.) [ஆர் - அரிய. அணங்கு - தெய்வப்பெண், தெய்வம், வறுத்தம்.]

ஆசனந்தா — பிரமன், 'ஆசனந்தா அனந்தா' (வாண. உசுரு.) [ஆசனம் - பிரமன், அந்த - ஒரு சாரியை, ஆன் - ஒரு வித்தி.]

ஆசனம்—1. வேதம், 'மண்ணி லாரண நிக ரென வியாதனார் வகுத்த' (பாரத. தற்சிற். ப. ச.) 2. வேதத்தின் ஞாநபாகை, (சி. சி. அ; உ௧. மறை.)

ஆசனவாணர்—1. பார்ப்பார். 2. முகிவர். 'ஆசன வானர்க் கென்றங்-கேளானமெனற் கல்லியன்' (பாரத. திரௌ. எ௩.) [ஆசனம் - வேதம், வானர் - வாழ்வோர்.]

ஆசனவருவர் — 1. திருமால். 2. சிவ பிரமன், 'ஆசன வருவர் தில்லையம் பல மெய்தப் பெற்றோர்' (கேயிற். இரணிய. எசு.) [ஆசனம் - வேதம். உரு - வடிவம். வேதவடிவின் என்பபடி.]

ஆசனன்—1. சிவன், 'ஆண்டவ னாணன் கண்ணன் தேத்த' (கம்பா. ௩௦.) 2. பார்ப்பான். 3. பிரமன், 'ஆசனன் மனது மைத்தர்க் கழம்பெயன் ஞாநபோதம்' (கந்தபு. மேரு. க௭.) 4. வீட்டுனா, 'ஆசனனே யானே' (பாரத. சீருட்டினா. உ௦௩)

ஆசன்—1. ஆறுதலர்களுக்கென்னுடைய அளகதத்துக்குரிய பன்னிரண்டிதழ்களுள்

ஒரிதழில் நிற்கும் அதிதேவதை. (சி. சி. அ; உ௧. மறை.) 2. காளி, (சூ. நிகண். க; ௩ அ.) 3. சுழல்காற்று. 4. பார்ப்பதி. 'ஆரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புக்கழ' (தாயு. மலைவளர். ரு.)

ஆசனியகன்—காட்டில் வசிப்போன்.

ஆசனியம் — 1. காடு. 'ஐந்துபெரும் பார்த்திவரோ டாரணியம் புஞ்சுத்தபிரான்' (பாரத. பதினெட். உச௩.) 2. காட்டுத் துருக்கம். (பிங்.)

ஆசனியாசி — சிங்கராசி. [சூரணு ராசி.]

ஆதிதி—1. ஆலத்தி. 2. தீபாராதனை.

ஆதிதியம்—ஒழிவு.

ஆதம்—மாமிசமின்றிச் செய்யும்போசனம்.

ஆதி—1. ஒய்வு. 2. தீபங்காட்டல்; இது சோடச உபசாரத்தொன்று. 3. ஆரத்தி. 4. ஆலத்திப்பாட்டு. [சூர. தி.]

ஆதிதர்ப்பூம்—கர்ப்பூரவகை.

ஆநாலகம்—காடிச்சலம். [சூர . போ தல். நாயு - மணம்.]

ஆநாளத்தைலம்—ஒருவகைத் தைலம். 'காடியெனெய்பெருகம்பு நாலொன்றரைப் படி - மாடியமர்சிரணச்சுரமுமயிலுண்ணறலி தாரநாளத்தைலம்' (தைல. தைலவ. உ௧.)

ஆநாளம் — காடி. 'ஆநாளத்தைலம்' (தைல. தைலவ. உ௧.)

ஆப்தம்—ஆரம்பிக்கப்பட்டது. (பௌட். மாயா. சூசுஇ.)

ஆபடி — 1. தைரியம். 2. நால்வகை வீறுத்தியுனொன்று; அது, பொருள் பொரு ளாக விரமராகிய மாநுடர்தலைவராகவருவது. (சிலப். அரன். 13. உரை.) [சூரஊடி.]

ஆபி—ஒரிராகம்.

ஆம்—1. அஞ்சுநபாஷாணம். (மூ. அ.) 2. ஆட்டதர். 3. ஆத்தி. 'ஆரங்கண்ணிச் சோழன்' (சிலப். பதிக. கஉ.) 4. ஆபரணம். 'அம்பையாஞ்செறியாகர்' (மரு. தி. கசு.) 5. ஒரு பாணம். 6. உடப்பமரம். (மூ. அ.) 7. கண்ணீர். 'விழிக ளாரஞ் சொரிய' (பாரத. சேகன்வ. க௭.) [முத்துப்போலுந் தோற்றமுடைய தென்றபடி.] 8. களிம்பு. [ஐ-போதல்.] 9. சேசுக்கிட்டம். 10. கோடக சாலை. (மூ. அ.) 11. கோணம். 12. சந்தனக்

ஆரம்பதூள்-ஆராதம்.

குழம்பு. 'அரைத்தவாரமும்' (பாரத. நிரை மீட்சி. உக.) 13. சந்தனமரம். 'வன்னி கொன்றைவழை சண்பகமார மலர்ப் பலா சொடு செருந்திமர் தாரம்' (பெரியபு. தடுத்தாட். கசு.) 14. சரி. 15. செவ்வாய். 16. நந்தவநம். 17. துணி. 18. பட்சிகளுடைய கழுத்துவரி. 19. படப்பொறி. 20. பதக்கம். (திவா.) 21. பித்தளை. (அக. நி.) 22. பிந்தத்திலே கீழெழுதப்படு மெண். 23. பிரிக்கு மெண். 24. மணிவடம். (பிங்கல. நகநகசு.) 25. மாதரணிவடம். (பிங்கல.) 26. மாலை. 'செம்பொ ரும தாயிற் றம்மா' (கந்தபு. திக்கு. கக.) 27. முத்தினாற்செய்த கச்சு. 'ஆரந்தாகிய வலர்முலையாகத்து' (நெடுநல். ககசு.) 28. முத்து. 'ஆரக் குழம்பி லனைத் தார மணிந்து லிம்மும் பாரக் குசங்கள்' (பாரத. சம்பவ. நுநு.) 29. முத்துமாலை. 'கழுஉலிளங் காரங் கவைஇய மார்பே' (புறநா. கக.) 30. யுத்தம். 31. வண்டியின் ஆர். 'அச்சுடைச் சாகாட் டாரம் பொருந்திய' (புறநா. உருசு.) 32. பூமாலை. (குடா.) 33. காட்டாத்தி. (திவா.) 34. ஒருவகை வாசனைத் திரவியம். 35. தோட்டம். (பிங்.) [8, 9, 11, 14, 15, 21. சூர; 22, 23, 26, 27, 30. ஹாச]

ஆரம்பதூள்—1. தொடக்கத்திலே சுறு சுறுப்பாயிருப்போன். 2. மேன்மைபாராட்டு வோன்.

ஆரம்பம்—1. கொலை. 2. செருக்கு. 3. தொடக்கம். 4. பேரொலி. 5. முகவுரை. 6. முயற்சி. 'ஆரம்பநிலைகண்டு' (நல். பாரத. தெட்சிண. சுசு.) 7. விரைவு. [சூரஃ]

ஆரம்பநுபம் — கடனீரினின்றிதிரைபிறத் தல்போல ஒருபொருளினின்று பிறக்கும் விகாரநுபம்.

ஆரம்பவாதம்—காரியப்பாடெல்லாம் து லானுய ஆடையோலாமென்னுந் தார்க்கிக வாதம். (சி. சி. க. உசு. சிவஞா.) நிலமுத விய உருவப்பொருளினின்று கந்தகுணமுத விய அருவந்தோன்றுமென்பார்வாதமுமாம்.

ஆரம்பித்தல்—1. ஒலித்தல். 2. தொடங் கல்.

ஆரமரோட்டல்—வெட்சித்திணையி லொரு துறை. அத, குறுநிலமன்னருங் காட்டகத்து

வாழும் மறவரும் போர்த்தொழில்வேந்த ரைப் பொருது புறங்காண்டல். (தொல். பொரு. சு0.)

ஆரல்—1. ஒரு சிறுமின். 'பூக்கது உ மின வாளை-துண்ணூற்பருவரால்' (புறநா. கஅ.) 2. ஒரு பூண்டு. 3. கார்த்திகைநட்சத்திரம். 'மறுவறு மாரலாகு மாதர்மூ விருவர்தாரும்.' (கந்தபு. திருவவ. ககசு.) 4. செவ்வாய். 'ஆதித்தனோடம்புலியாரல் புதன் வியாழம்-சோதிப் பெருமாமதிச்சுக்கிரன் செளரி தாம-கேதுப் பவன்ன' (அரிச்ச. இந்திர. உள.) 5. நெருப்பு. (கு. நிகண். க: சக.) 6. பித்தம். 7. மதில். 'ஆரலோங்கியவயோத்திமாநகரி' (அரிச்ச. விவாக. உஅந.) 8. மதினமே லமைக்கப்படும் மறைப்பு.

ஆரலம்—பகை.

ஆரவடம்—முத்துவடம். (தண்டி. 47. உரை.)

ஆரவம் — ஒலி. 'ஆரவ மிருந்த பல்புள் ளகழிசூழ புரிசை கண்டார்' (பாரத. திரௌ. கள.) [சூரவ: சூ; ரா - ஒலி.]

ஆரவரியம்—அரசு.

ஆரவலர்—காட்டாத்திப் பூ. (தைல. கஅ.)

ஆரவாயம்—1. ஆடம்பரம். 2. ஒலி. 'ஆர வாரஞ்செய் தணுகினரோ' (கந்தபு. காவிரி. உ.) 3. பேரொலி. 4. துக்கம். (பிங் கல. நகநகசு.)

ஆரவாரித்தல் — மிகவொலித்தல். (திவ். பெரியாழ். 1. 7. 1.)

ஆரவாரிப்பு—ஆர்ப்பு.

ஆரற்கவர்—மேலே மறைப்புடைய சுவர்.

ஆரவரியம்—அரசமரம்.

ஆரகவரியம்—அரசமரம். (மு. அ.)

ஆரட்டுதல்—தாலாட்டுதல்.

ஆரத்தியர்—ஆரத்திரியர்.

ஆரத்திரியம்—அரசருடையபொக்கிஷம்.

ஆரத்திரியர்—வீரசைவப்பார்ப்பார்.

ஆராத — திருத்தியடையாத எனப் பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம். 'ஆராத காதலுற' (கந்தபு. வன். ககள.)

ஆராதர்—அருச்சுசர். (கோயிலோ. 27.)

ஆராதம்—1. சம்பாத்தியம். 2. நிறை வேற்றுதல். 3. பாசஞ்செய்தல். 4. மகிழ்வித் தல். 5. வணக்கம், வழிபாடு, பூசை. 'ஆராதஞ்செய்து' (திருவரங். ந0.) [சூரவ: யந: சூ; ராய் - முடித்தல்.]

ஆராதனை—பூசை, வணக்கம். 'ஆராதனை செய்துழிமத்தரம்' (கந்தபு. மகாசாத். ௫.) [ஆராயநா.]

ஆராதீ-1. ஆராதியென்னேவனும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 'ஐங்கரணையாராதி சந்தர்ப்பணசெய்' (தைல. தைலவ. சூட.) [எவல்.] 2. பகைவன்.

ஆராதீதல் — 1. பூசைசெய்தல். 'மட்டிதழி யுருந்திரணை யாராதித் தாடினும்' (தைல. தைலவ. கஉ.௦.) 2. உபசரித்தல்.

ஆராதியம்—சமீபத்திலுள்ளது. [ஆராதியம்: ஆராதி - சமீபம். ஈய-ஒரு வீகுதி.]

ஆராதிரி—1. அதிகஞ்செய்வுசெய்பவன். 2. அழிவு. 3. துட்டத்தனம். (வழக்.) 4. ஊதாரி.

ஆராயத்தியம் — 1. அற்பம். 2. கடும் பத்தியம்.

ஆராயம்-1. இன்பம். 2. உபவசம். (மணிமே.) 3. மலைச்சோலை. (பிங்.) 4. பூந்தோட்டம். 'முதினாந்தி - யத்தப்பூரத்தி லாராயம் மத்தப் புரத்துக் காராயம்' (பாரத. திரௌப. சக.) 5. மகிழ்ச்சி. [ஆராயம்: கு; ராயம். மகிழ்ச்சி.]

ஆராயம்—1. நிரம்பாமை. (மணிமே.) 2. போன்பு. 'என்றழிவினக் கின்னல்பகரா தலக மாராயமமேலிட்டிருத்தலால்' (தாயு. சித்தர்க. அ.)

ஆராய்ச்சி—1. ஆராய்ச்சிமணி. 2. ஆராய்தல். 3. தலையாரி. [வழக்.]

ஆராய்ச்சிமணி—தங்கன்குறையை அரசன் கோயத்திதம்பொருட்டுக் குறையுடையார் அடிக்கும் அசையாமணி; அஃது: இராசவாயி லீத் கட்டியிருப்பது. 'பொன்னு லைக்கரித்த அழிய ஆராய்ச்சிமணியைப் போய்த் தன் னுடைய கொம்பிலைடித்தது' (பெரியபு. திருவாரூர். உள. உரை.)

ஆராய்தல் — 1. யாழ்க்கம்பினுள் நின் றெலிக்கும் ஓசையை யாராய்தல். 'கரம்பி னுள்ளின் றெலிக்குமோசை செவியுற வாய்த் தலாய்தல்' (கந்தபு. கண்ணன் மன. சேது.) 2. தேடல். 3. பண்ணல் முத லிய கிணத்தொழில் எட்டனு னொன்று. அது, ஆரோணை அகரோணை வகையா லிசையைத் தெரிதல். (கந்தபு. அட்டநு. க. உரை.) 4. பிசாரணசெய்தல். 5. பிசாரண

செய் தறித்துதன்னுதல். 'உற்றவை யாராய் வான் செய்க வினை' (வள். நுகஉ.)

ஆராய்வு—1. அண்ணறிவு. 2. விசாரித் தல்.

ஆராய்—பகைவர். 'ஆரார்திரிபுரங்க ணீரு கோக்கு மனலாடி' (தேவா. 296, 1.)

ஆரால்—ஆரன்மீன்.

ஆராலிகை—பாகஞ்செய்வோன். [ஆராலிகை: ஆராலி - குளிவு. போசுநபதார்த் தங்களிலே குளித்துநின்று தொழில்செய் வோன் என்றபடி.]

ஆராவம் — பேரொலி. 'வாளி யீரைந்து சேரத் தொடுத்தேவின-ஓராவ முடனிட்ட கவசம் பிளந்தோடி' (பாரத. ஐந்தர்ம்போர். கஉ.) [ஆராவ.]

ஆராவமுது—உண்ணுந்தோறும் இன்னும் உண்ணவேண்டும் என்னும் விரும்பத்தைக் கொடுக்கும் அமுது. 'ஆரா வமுதே யரசே யர்கத்தவெள்ளப்-பொரோ மோரப் பெருக் கே பராபரமே' (தாயு. பராபர. ச.)

ஆராவணர்வு—சிற்றறிவு. 'ஆராவணர்வா லறிவுற்றபரா' (கோயித்பு. வியாக். உள.) [ஆரா-நிறையாத. உணர்வு-அறிவு.]

ஆரீ—1. அழகு. 2. கதவு. 3. சோழன். [ஆரீ - ஆத்திமாலை. இ- ஒருவிகுதி.] 4. துர்க்கை. 5. தோல்வி. 6. பார்ப்பனி. 7. பார்வதி தேவி. 8. மாலே. 9. மென்மை. (1, 2, 3, 9. கு. நீகண். கக. ரகரவெ. ச௦.) 10. அருமை. (மலைபடு. 161.) [1, 5. ஹாரி: ஹு-எடுத்தல். 4, 7. ஆய-அ என்பதன் விகாரம்.]

ஆரீடத்தீர்த்தம் — பஞ்சவித தீர்த்தங்களு னொன்று; அது, விரல்களின் இறைச்சந்தி யால் இருடிசுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்வது. (சைவச. பொது. சசு. உரை.) [ஆரீட- இருடிசம்பத்தம். திய-ஓ-நீர்.]

ஆரீடம்—1. ஆகமம். 2. இருடிசுணால். 'ஆரீடத்துத் தானறிந்த மாத்திரையின்' (ஆசாரக்கோ. க.) 3. இருடிசம்பத்தமானது. 4. எண்வகை விவாகத்தன் ஒன்று. 'பொரா ரிடத் தெய்வத்தோடு' (கல். பாரத. துட்டிய. சக.) 5. கல்வி. 6. பூசை. 7. வழக்குநிலம். (குடா. 11. 189.) 8. வேதம். [ஆரீட-3:]

ஆரிடர்—ஆரியவாடி.

ஆரிடர்—1. சமணர். 2. பொறுத்தற்கரிய வருத்தம். 'குன்றிடம்பட்டவாரிடாமுவத்து' (மலைபடு. ௩௪௮.) [இடர்-துயர்.] 3. முரிவர். 'ஆரிடருயிரை யெல்லாம்' (கந்தபு. வில்வலன் வாதா. ௧௫.)

ஆரிடலிங்கம்—இருடிகளாலே தாபிக்கப் பட்ட பரார்த்தலிங்கம். அசுரர் இயக்கர் சித்தர் முதலானவர்களாலே தாபிக்கப்பட்டது மது. 'சயம்புந் தைவிசும மாரிடமும்' (சைவச. பொது. ௪௩௬.)

ஆரிடை — ஆரியவழி. 'அறியாத் தேயத் தாரிடை யுழந்து' (சிலப். ஊர். ௧௬.)

ஆரியம் — மானின்சம்பந்தமுடையது. [ஹாரிண: ஹரிண - மான்.]

ஆரிணி-சிவனுடையபரிக்கிரகசத்திமுன்ற னுள் ஒன்று. அது, பஞ்சகிருத்தியங்களுட் சங்காரம், அறுக்கிரகம் என்னும் இரண்டுஞ் செய்வது. (சி. சி. ௧: ௫௬, சிவாக்.) [ஹாரிணி.]

ஆரித்திரம்—1. தடப்பமரம். 2. மஞ்சளிறு மானது. [ஹாரிஞ: ஹரிஞா-மஞ்சள்.]

ஆரிதம்—தருமசாத்திரத்திலொன்று.

ஆரிப்படுகர் — பிரயாசத்தோடு ஏறியும் இறங்கியுஞ் செல்லும் வழி. 'அலங்குகழை நாலு மாரிப்படுகர்' (மலைபடு. ௧௪௬.)

ஆரிய—சிறிய. 'ஆரிய விடைதன் மாண்ட வழகினை' (திருவிளை. மாயப். 21.)

ஆரியக்கூத்து — கழைக்கூத்து. 'ஆரியக் கூத்தாடினுக்காரியத்தின்மேற்கண்ணையிரு' (வழக்)

ஆரியகம்—சிறுகுறிஞ்சா, (மூ. ௮)

ஆரியதச்சரி — மருதயாழ்த்திறவகை; (பிங்.)

ஆரியச்சி—ஆரியப்பெண், (வீரசோ. தத். ௫. குறிப்பு.)

ஆரியத்திரிவு—தற்பவம். (உரி. நி.)

ஆரியநாடு—1. ஆரியாவர்த்தம். 2. ஒரு தேசம். (பதிற்றுப். 6. பதி. உரை)

ஆரியப்பர்வை—பாவைக்கூத்துவகை,

ஆரியப்பிராமணர்— ஒருவகைப்பிராமணர்.

ஆரியப்பூமாலை — 1. அடக்காப்பெண்,

2. காத்வராயன்மணவியாகிய ஒருபெண்,

ஆரியப்பேடி — ஆரியக்கூத்தரிற் பேடி. (மணிமே.)

ஆரியபடலம்— முதலாலாற்பெயர் பெற்ற ஒரு பழையநூல். (கன். 48, மயிலை.)

ஆரியபரியேடணுத்திரம் — மத்தியம நிகாயமென்னுந்நூலின்பகுப்பினு ளொன்று; இதற் புத்தசரிதங் கூறப்படும். (மணிமே.)

ஆரியபுத்திரன்—1. குருபுத்திரன், 2. பெரி போன்மகன், 3. மனைவி தன்னுயர்களையும், ஒருவன் தன் தமயன்மகளையும் விளிக் கு மிடத்து நாடகவழக்கில் வழங்கு. மொரு சொல், [சூய-புறா-சூ:]

ஆரியபூமி—ஆரியாவர்த்தம். (சைவப். ௩௫.)

ஆரியம்—1. இமயமலைக்கும் விர்த்தமலைக்கு நடுவுள்ளதேசம். 'ஆரியவாசிவாணிகர்போல வே' (திருவாத. குறிஞா. உ.) 2. ஸம்ஸ் கிருதபாவை. 'ஆரியனான் முழுதுணர்ந்திர்' (சேதுபு. பிரமகத்தி. ௩.) 3. செல்வப்பெர் றுன். 4. தேடப்படுவது. 5. கல்லது. 6. கற் குலமுடையது. 7. பூசிக்கப்படுவது. (5, 6, 7. சைவப். ௩௫.) 8. கேழ்வரகு.

ஆரியமம்—பகலில்வரும் பதினாள் கரம் முகூர்த்தம், [சூய-புறா-சூ:]

ஆரியமொழி—வடமொழி.

ஆரியர்—1. அறிஞர். 'ஆரியரு மாரியரை யல்லாரைக் குலப்பழுது மறைவரேயோ' (சிவதரு. சிறப். ௬.) 2. ஆசிரியர். 3. ஆரிய தேசத்தவர். 'திதிலமா துரகக்கொடுசர்கெழு மாரியர்வந்தனர்' (திருவாத. மந்திரி. ௨௬.) 4. ஒருவகைப்பிராமணர். 5. காரியதரிசிகள். 'முறைமுறை வணங்கிலின்ற வாரியர்முகத் தைநோக்கி' (திருவாத. மண்குமந்த. ௬௭.) 6. குருமார். 7. சாகத்திலில் வசித்த ஒரு வகைச்சாதியார். 'ஆரியர்விந்தகர்ருகர ராண்டுவாழ்வார்' (கந்தபு. அண்டகேசச. ௪௮.) 8. பிரயாணிகள். 'உன்னுமெய்த் தாவ லாள ராரிய ருரிமை யோர்கள்' (கோயிற்பு. இரணிய. ௧௬௮.) 9. புலவர். 10. மிலேச்சர்: இதனைச் 'செங்கட் புன்மயிர்த் தோறிரை செம்முத-வெங்க ணைக்கிற்குப் பாய மிலேச் சனை' (திருவாத. மண்குமந்த. ௬௭, உரை.) 11. வைத்தியர். [8. ஹாரி.]

ஆரியநபன்—ஏய்க்கிறவன், மாசாலமுடையவன். [சூய-புறா-சூ:]

ஆரியவாடி—ஒரு பண்,

சூரியவாசியம்—ஓமம். (மூ. அ.)
சூரியவேளாச்சொல்லி— } செவ்வழிபாழ்
சூரியவேளாச்சொல்லி— } ந்திறவகையுள்
ஒன்று. (பிங்கல. கா. அ. ச.)

சூரியன்—1. அதிலிடயம். 2. அநிகுன்.
3. உபாந்தியாயன். 4. உயர்குலத்தோன்.
5. எசுமான், உடையவன், தலைவன். 6.
ஐயனார். (சூ. நிகண். க: உ. அ.) 7. கழைக்
கூத்தன். 8. குரு. 'ஆறுகோடுபெய்வென்
யாரியன்முதுகிட்டானே' (பாரத. நிரைமீட்.
கூட.) 9. சிவன். 'சூரியன் குலாலனாய்நின் றுக்
குவ னிலமெல்லாம்' (சி. சி. க: க. அ.) 10.
சூரியன். 11. கணபன். 12. புத்தன். 13.
புலவன். 14. வணக்கப்படத்தக்கவன். 'சூரி
யனா மாசான் வந்து' (சி. சி. அ: உ. அ.) 15.
வியாழன். (சோதிடக்கடல்.) 16. வைத்தியன்.
[சூப-4.] 17. மிலேச்சன். (பிங்)

சூரியாஸ்திரை — வைகுரன் இல்லறத்திற்
கணவனோடுவாழக்காலையிலே துறவுபூண்டு
உபதேசம்பெற்றுத் தவநோற்கும் பெண்.
'கன்னியிற்றற வன்னங்கள் கணவனின் றற
வின்-மன்னு மாரிபாங் களைகணால் வாங்கு
மக் குகைகளென்னு மூவகைப் பெண்டவப்
பள்ளிகளெல்லாம்' (திருவிடை. சமணரை.
கஎ.)

சூரியாவந்தம் — கீழ்கடல் மேல்கடல்
களுக்கிடையிலும் வடக்கே இமயத்துக்குத்
தெற்கே வந்தியத்துக்குமிடையிலுள்ள
தேசம். [சூப-4. அவத-3: சூப-4; சூவ
த-3 - குடிசெருங்கியவிடம்.]

சூரியை—1. காளி. (பிங்கல. ககக.) 2.
தர்க்கை. (பிங்கல. கஉச.) 3. பார்வதி.
'சூரியைதவஞ்செய்பதியாதிபன்' (சந்தபு.
அமமம. கக.)

சூரிந்ணணியன்—சோழன் (சூடா.)

சூரிந்ணலையன்—சோழன். (பிங்)

சூரிந்—மயானம்.

சூரிதம்—1. தருமனால்களுனோன்று. 2.
சுக்குலவி. 'சூரிதிலைதருமிருளி லாரீதம்புக்
குடாயுந்தருமலையவெற்பு' (இரகு. தி.
ககக.) [ஹாரீத.]

சூரிதன்—ஒரு முகிலன். (வேதாணி.
உரன்மு. கக.) [ஹாரீத.]

சூரியம்—சிந்திரம். [சூர்-அருமம்.]

சூரு—1. ஒரு மரம். 2. சூடம். 3. நண்டு.
4. பன்றி. [சூரா: 3 - போதல்.]

சூருநதம்—1. நாவன்மரம். (பிங்.) மூவகை
காத்திகமதங்களுள் ஒன்றாகிய அருகசமயம்.
சூருநதன்—அருகசமயத்தவன்.

சூருணி — நூற்றெட்டுபநிடதங்களு
னொன்று.

சூருந்திரை—திருவாதிநைநாள்.

சூருநல்—ஆர்தல்.

சூருப்பியம்—வங்கமணல்.

சூருபதம்—பித்தனை. (அக. நி)

சூருயர்மருந்து—சோறு, உணவு. (மணிமே.)

சூருவம்—நீர்.

சூருழலைப்படுதல் — 1. உஷ்ணத்தால்
தடுக்கப்படுதல். 2. தாகத்தால் வருந்துதல்.

சூருடம்—1. உதித்தல். 2. ஏற்தல். 3.
குறிசேட்போலுடைய இராசிரிசைகொண்டு
கூறுஞ் சோதிடம். 4. முன்னறிவிக்கை. [சூ
ரா-10.]

சூருடன்—1. ஏறினவன். 'இடபாருடன்'
2. வேதாந்த பஞ்ச அதிகாரிகளிலொருவன்;
அவன், அதுபவவறிவின்முதிர்ச்சியாலே
தானே சகமாய்விளங்கப்பெற்று அப்பிறப்
பிற்றானே சகத்தோற்றரவின்றிச் சாட்சாத்
காரமாய்ச் சிவன்முத்தையிருப்பன். 'உலக
நிலைதோன்றாமற் நன்றிகழ் ஞானத்தா லுண்
மைமுத்தமாவனையாருடன்' (வேதா. சூ. கரு.)

சூருபம்—1. ஒவ்வாமை. 2. நீங்காமை.

சூருர்—திருவாரூர். 'ஆருரின்மேவியபின்'
(கந்தபு. கந்தவி. கஉக.)

சூருர்க்கால்—கார்ப்பூரவகை. (சிலப். 14.
112. உரை.)

சூருள்—சந்தரமூர்த்திநாயனார். (தேவா.)

சூருவதம் — சாக் கொன்றை. 'சம்புமா
கமுகுதாழைநம்புன் - காரோவதம்' (தைல.
தைலவ. ககரு) [சூருவத: சூ; ரொ
வத - கம்பிக்கை. கோய்கீங்குமென்னும் நம்
பிக்கைவினைத்தலால் வந்த பெயர்.]

சூரை—1. சூத்தி. (மூ. அ) 2. நீருள்
சூரைப்பூண்டு. 3. புற்பாய். (சூ. நிக. எ. ருரு.)
4. கோட்டைமதில். 'வண்டிடங்கு சூழமா
ரை வைசயந்த நகரிலே' (சேதுபு. சீதை.
ரு.) 5. அச்சமரம். 'சூரைச்சாகாட்டாழ்ச்சி'
(புறநா. 69)

ஆரக்காலி—தாழைக்கோரை.

ஆரக்கரை — நீராரைக்கரை. 'நாலிதழா' நீராரைக் கரையது நீ' (புதார்த்தகுண. ௬௬௬.)

ஆரப்பற்றி—உடம்பு. [ஆர்-பூமி.]

ஆரையெலும்பு—முன்கையெலும்பிரண்டனுட் பெருவிரம்பக்கமுள்ளது.

ஆரோக்கியம் — 1. ஆரோக்கியஸ்நாசம். (தைல. தைலவ. ௧௩௦.) 2. நோயின்மை, செளக்கியம். 'ஆரோக்கியம் கீர்த்தி சிறக்கவுதலி' (வேதார. வேதநதி. ௪௭.) [சூரொமயி: ௬ - எதிர்மறை. ரொம - நோய், ய- ஒரு விசுதி.]

ஆரோகணகதி—1. இசையை யேற்றிப் பாடுதல். 2. மேலாகச்செல்லல்.

ஆரோகணம்—1. ஏழும்புதல். 2. ஏணி. 3. ஏறுதல். 4. தாழ்வாரம். (பிங்.) 5. கற்படி. (திவா.) 6. கமகம்பத்தனொன்று. (பரத.) [சூரொமண: ௯; ருஹ் - ஏறுதல்.]

ஆரோகம்—1. ஏறுதல். 2. ஓரளவு. 3. குவியல். 4. சகனம். 5. நீளம். 6. பாரம். 7. மலை. 8. மாதரிடை. [சூரொமண: ௯ - ருஹ் - ஏறுதல்.]

ஆரோகி—இசையின் வர்ணபேதங்களுள் ஒன்று.

ஆரோசை—ஏற்றிப்பாடும் இசை. (பெரிய பு. ஆராய, 24.)

ஆரோதமடித்தல் — தையயாற் கொடுஞ் செயலினின்றும் மனநெகிழ்தல். (ஈடு. 3. 10. 1.)

ஆரோப்பியம்—ஒன்றன்ருணம் வேறென்றில் விபரிதமா யேற்றப்படுவது. (சி. சி. உ: ௨. சிவாக்.)

ஆரோபணம்—1. அணிதல். 'பவித்திராரோபணம்' (சி-வி. சரியா. எ. உரை.) 2. உயர்த்துதல். 3. ஏற்றுதல். 4. ஒப்புக்கொடுத்தல். 5. காட்டுதல். 6. வில்வனாத்து நாண் பூட்டல். [சூரொவண: ௯; ருஹ் - ஏற்றுதல்.]

ஆரோபம் — ஏற்றுதல். ஒன்றன்ருணத்தை மற்றொன்றி லேற்றல், வைத்தல். [சூரொவ: ௯; ருஹ் - ஏற்றல்.]

ஆரோபித்தல்—ஆரோபஞ்செய்தல்.

ஆரோபிதம்—1. அப்பிரகிருதகுணம். 2. ஏற்றப்பட்டது. 3. செய்யப்பட்டது. 4. நிறுத்தப்பட்டது. 5. வைக்கப்பட்டது. [சூரொவித.]

ஆல்—1. ஆமெனல் (சூடா). 2. ஆலமரம். 'ஆல்படைப்பையே லாசையும் படைப்பையின் றறவோய்' (சேதுபு. காசிப. ௩௧.) 3. ஒரு முதனிலத்தொழிற்பெயர். 4. இறந்த காலவிடைநிலையையடுத்துவரும் ஒரு வினையெச்சவிசுதி. 'நீவந்தால்'. 5. ஒருதொழிற்பெயர்விசுதி. 'உழாவிற் பொலிவண் டிவர் பூந்தொடை' (தணிகை. வள். நுகு.) 6. ஒரு வியக்கோள்விசுதி. 'மரியதொரா ஆல்' (தொல். சொல். சசுந.) 7. ஓரசைச்சொல். 'யாதானுநாடாமால்' (வள். ௩௬௭.) 8. நஞ்சு. 'ஆற்படுகளத்தினுள்' (இரகு. மாலை. ௪௧.) [ஆலம் என்பது அம் கெட்டுநின்றது.] 9. மூன்றாவேற்றமையுருபுகளுளொன்று. 'வாளால்வெட்டினான்'. 10. நீர். 'ஆலின்மேலாலமர்ந்தான்' (திவ். திருவாய். 9. 10. 1. ஈடு.) 11. வெள்ளம். (மாற. 262. பக். 446). 12. கார்த்திகை. 'அகலிருவீசும்பி னாஅல் போல்'. (மலைபடு. 100.) 13. அதிசயம், இரக்கம், தேற்றம்: இவற்றைக்குறிக்கும் இடைச்சொல்.

ஆல்வாட்டு—உலர்ச்சி.

ஆல்வாட்டுதல்—சிறிதுகாயச்செய்தல்.

ஆல்வாடுதல்—சிறிதுகாய்தல்.

ஆல்வா—அகலமானது.

ஆலக்கச்சி—அரிதாரம்.

ஆலக்கட்டி—துரிசு. (மூ. அ.)

ஆலக்கிரை — அலரிச்செடி. [ஹாஅ - நஞ்சு. கீ. லா - விளையாட்டு.]

ஆலக்கோடி—தாளகம்.

ஆலக்கோடிச்சி—1. அரிதாரம். (மூ. அ.) 2. தாளகம்.

ஆலகண்டன்—1. சிவன். 2. வாசுகி.

ஆலகம்—நெல்லிமரம். (மூ. அ.) [சூரிகு என்பதன் விகாரம்போலும்.]

ஆலகர்லம்—பாற்கடலிற்றேன்றிய ஆலகலம் என்னும் விடம். 'ஆலகாலமு மஞ்சகக் குன்றமு மாரிருப்பிழம்போடு' (இரகு. இலவண. ௩.) 2. நஞ்சு. 3. நிலவாகை. (மூ. அ.) [ஹாஅஹாஅ.]

புலமாலவிடத்தைலம்-புலவட்டம்.

புலமாலவிடத்தைலம் — ஒருவகைத் தைலம். 'வாதநாசன-லிலக்கட லாலகால விடத் தயிலமுநீ தாமால்' (தைல, தைலவ, 100.)

புலமாலி—காரி, 'அந்தரி யர்மன யமல் லாலகாலி' (அரிச்சந், பாயிர, எ.)

புலமலி—அலரி, (மூ, அ.)

புலமலி—1. கன்மழை, 2. துரிசு.

புலமலிபட்டாணி — வரிக்கூத்துவகை. (சிவப, 3, 13, உரை.)

புலமலி—ஒரு சிவஸ்தலம், 'ஆலங்காட்டி லத்தேனை' (தேவார, பாவநாச, 10, திரு காவடி.)

புலமலி—1. சோம்பு, 2. நெல்லி, [சூதுவ: சூதுவ - சோம்பு.]

புலமலி—1. சோம்புத்தன்மை, 'நிவப்புறு மாலசியமே நெடுமோகம் பிராந்தியே' (சூத, எக்கி, உ: 100.) [சூதுவலு: சூதுவ - சோம்பு, ய - நுரு விசுதி.] 2. தர்மதம்.

புலமலி—புலமலகந்தார், 'ஆலகந்தார் பிழைவழிச் சொற்பழியானா' (வெங்கை, 100.)

புலமலி — நீராஞ்சுநம், 'பல்லாண்டங் கெழுந்திவது மாலத்தி காட்டுகிற்பதும் பிழைக்கே கடனதாயிற்று' (இரகு, குறை, 100.)

புலமலிபெருந்தல்—ஆலத்தி சுற்றுதல்.

புலமலிபெருந்தல் — ஆலத்தியெடுத்தல். 'பெருந்தல் பிழைபெருந்தியழி க்கவேன் குங்கைமேல்' (திருவாழித்தித்தது' (நடு, 1, 8, 9.)

புலமலி—சிவன், (உரி, நி.)

புலமலி—ஒரு சிறுமரம்.

புலம் — 1. அம்புக்கூடு, 2. ஆகாயம். 'புலத்தி குஞ்சன் காட்டி யருத்திகாட்டு டு' (பால்) (கைவல், தத்துவ, உரு.) 3. ஆலமரம். 'சிதியதோர் வித்தி - னுலம் பாயபு மெடுங்கிய யவதித்ததபோல்' (கந்தபு, குராமமைச், 400.) 4. ஈயம். 5. காயப்பை, (பிங்.) 6. துரிசு. 7. நஞ்சு. 'ஆலமா மெனச் செஞ்சுடர்ப்படிவமேற் செறித்தமா மணிக்குஞ்சுக்கடவுள்' (கந்தபு, கடவுள், 400.) [ஹாவாஹார: இது தமிழில் ஆலம் மென்றும் ஆலம் என மருவியுள்ளது.] 8. நீர்.

(சூ, நிகண், 4, 100.) 9. பாம்பு, (ஆநந்த லகரி, உசு.) 10. புல்கமரம். 11. புல, (பிங்கல, உசு.) 12. மஞ்சரும் சுண்ணமும் கலந்த நீர். 13. மழு, 'ஆலக் கணையங் குலிசாயுத மாதியாக' (கந்தபு, தாரக, கரு.) 14. மழை, (அக, நி.) 15. மாலிலிங்கை மரம். 16. விஸ்தாரம். 17. கடல், (பிங்.) 18. ஆலாயு தம், (கந்தபு, தாரக, 157.) 19. கருமை. 'ஆலக்கோலத்தினஞ்சு' (தேவா, 111, 3.) [சூது: 5. ஹா - உழவு, 6. ஹாவு.]

புலம்புறம் — தாங்குதல், [சூதுவ: ந]

புலம்புறம்—1. ஆதாரம். 2. இலம்பரேகை, நிறுத்திட்டவரி. 3. கொள்கலம். 4. தாங்கு தல். 5. பற்றுக்கோடு, (பிங்.) 6. புகலிடம். [சூதுவ: ந]

புலம்புறவுள் — சிவன், 'ஏங்க ளாலமர் கடவு ளன்றி யமரரில் யாவ ரம்மா' (கந்தபு, ததிசி, உ0.) [சுண்ணலிங்கேழிருந்தவரென்ற படி.]

புலம்புறவன்—சிவன், (மணி, 3, 144.)

புலம்புறவோன்—துரிசு.

புலம்புறவோன்—சிவன், (திவாகர, க: க)

புலம்புறம் — 1. தங்குமிடம். 2. தேவர் கோயில், 'மற்றை - யாலயங்களாயுள்ளவும்' (கந்தபு, வழிநடை, 400.) 3. நகரம், (பிங்கல, 100.) 4. பிராமணர் வீடு. 5. யானைக்கூடம். (சூ, நிகண், 10, 100.) 6. வீடு, 'மெழுதின னமக் காலயம் வகுத்ததும் விரகே' (பாரத, யாரண, 400.)

புலம்புறநாடு — உருவகத்தத்தை நீரு விசுற்பமாக உணரு முணர்வு, இதனைப் பிர விருத்திவிஞ்ஞாநகாரணமென்பர் சிவஞாந பாஷ்யகாரர்.

புலம்—1. ஆடல், 'அணிக்குல மஞ்சுருக ளகலி யாலவ' (சேதுபு, கந்த, 100.) 2. ஆரவாரித்தல், 'மகிழ்கிறத் தாலும் பிவி மஞ்சுருவி விகலி' (பெரும்பா, 100.) 3. சேருதல், 'தேராத மெழுபரியோன்' (சூத, சிவமா, எ, 400.) 4. மயிற்சூரல், (பிங்.)

புலம்—கூறை.

புலவட்டம்—1. கால்செய்வட்டம், பெரு விசுதி, 'படுவெய்வெய்வையமுத்தன்பட் டாவட்டமும்' (பாரத, காண்ட, 400.) 2. விசுதி.

ஆலவணியம்—1. அவலட்சணம். 2. சுவையின்மை. [சூதுவண்ணு:] அ - எதிர்மறை. லவண - அழகு, உப்பு. ய - ஒரு விகுதி.]

ஆலவன்—1. ஆசை. 2. சந்திரன். (பிங்கல, நகசுரு.) 3. விட்டு. 'கண்ணுதல் விமலனன்' 'மெனி-னாலவன்' 'மெனி ஓயனுமன்' 'மெனின்' (கந்தபு. சூரனமைச். சந.) [ஆலிவையிற் றுயின்றவனென்றபடி.]

ஆலவனம்—திருவாலங்காடு என்னும் ஒரு பதி. 'ஆலவந்த தமஸுளடங் கண்டுவந்த' (சிவதரு. சிறப். ச.)

ஆலவாட்டு—வெப்பிலில் வாட்டுகை.

ஆலவாய் — 1. புரம்பு, 'மேருக் கோட்டி யாலவாய் நெடுமாண் பூட்டி' (திருவி. சோழன். கந.) 2. மதுரைநகர். 'ஆலவாயிற் கடவுளிடும் பரிவரவு காண்பா னெண்ணி' (வாதபு. குதிரை. சு.)

ஆலவாலம்—1. சிறுபாத்தி. 'ஆலவாலத் தவீர்மதியாற்புனல் - காலவாயந்தகதிர்மணி முல்லைபின்' (ரைடத. அன்னத்தைத்தா. ச0.) 2. வயல். [சூதுவாலு: சூது - கிண்டல்.]

ஆலவிடம் — ஆல்காலவிடம். 'அருந்திய வாலவிடத்தின்னே' (சிவதரு. சிவஞானநாந. அ0.)

ஆலபூணி—உமாதேவி. 'குணவதி யால பூணி யபிராமி' (திருப்பு. ககக.)

ஆலன் — 1. சாலிவாகனன். 2. சிவன். 'ஆல னிவ்வழி போந்த வதிசயம்' (தேவார. கூடலையா. க. சுந்தர.) [ஆலகீழவடை யோன் என்றபடி.] 3. பலராமர். [ஹாலு: ஹல - கலப்பை.]

ஆலா—ஒருபுறவை. (பட்டினத்தடி. திருவொற்றி. அ.)

ஆலாகலம்—ஆலகாலம். 'கடியதோ ராலா கலவெள்ளம்போலக் கக்கினுன்' (திருவிளை. நாக. கள.) [ஹாலாஹல.]

ஆலங்கட்டி — கன்மழை, மழைக்கட்டி. 'மெய்மயக்க மும்போக்கும் - கக்குமா லாங் கட்டி காண்' (பதார்த்தகுண. க2.)

ஆலாசியம்—1. ஆலவாய், மதுரை. 2. முதலை. [1. ஹாலாஸ்ய. 2. சூதுவாயு: சூது - அகலம். சூது - வாய்.]

ஆலாட்டு—ஆல்வாட்டு.

ஆலாந்தி—ஆலத்தி. (சொளந்தரி. 103.)

ஆலாந்து—1. அம்மாறு. (பெருங்கயிறு.) 2. ஒரு புன். 3. கப்பல். 4. வெளவாற்கொடி முடியுங் கயிறு.

ஆலாதம்—நெருப்புக்கொள்ளி. [சூதுவாத.]

ஆலாதம்—1. கட்டு. 2. கயிறு. 3. யானை கட்டுங் கயிறு. 4. யானைகட்டுந் தூண். 5. விலங்கு. [சூதுவாத: சூது - கட்டு.]

ஆலாபம்—1. சம்பாஷித்தல். [சூதுவாத: சூ; ஹீ - பேசுதல்.] 2. இராகத்தை விஸ்தரித்துப்பாடுகை.

ஆலாபம்—1. சம்பாஷணை. 2. பேசுதல். [சூதுவாத:]

ஆலாபி—பேசுவோன். [சூதுவாவிந்.]

ஆலாபித்தல் — 1. சம்பாஷித்தல். 2. சுருகிசுட்டல்.

ஆலாபி—ஒருவகை வீணை.

ஆலாலம் — 1. கஞ்சு. 'ஆலாலமெனக் கதுவா' (பாரத. நான்காம்போர். நு.) 2. வெளவால். (பிங்.) 3. ஒருமரம். 4. நீர். 5. பூ.

ஆலாலர் — ஆலாலசுந்தரர். 'ஆலாலர் தோற்றரவு' (சி. சி. க: சுக. சிவஞா)

ஆலாவர்த்தம் — ஆலவட்டம். [சூதுவாத:]

ஆலி—1. அமுதம். 2. ஆலக்கட்டி. 'ஆலி யானீரி னருளிறையாய்' (வைரா. திப. ந.)

3. ஆலியென்னெவனும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும். 4. கன். 'தேனு மாலியுந் திமிசைச் சிந்தியே' (கந்தபு. அசுரயாக. எக.) 5. காற்று. (அக. நி.) 6. தேன். 7. தேனீ. 8. தெளர்ச்சி யானது, நிரை. 9. தோழி. 10. மழை.

'புயல்காலாலியெனக்குளிர்துங்க' (கூர்மபு. திரிபு. நு.) 11. மழைத்துளி. (கு. நி.) 12. மனைலியின்றங்கை. 13. வரம்பு. 14. விஷமுள்ளது. 15. தலைப்பெயன்மழை. (பிங்.) 16. பூதம். [6, 7, 8, 9, 13, சூலி: 12. ஹாலி.]

ஆலிகள்—1. உழுவோன். 2. கலப்பை கொண்டு பொருவோன். [ஹாலிக: ஹல - கலப்பை. இக-ஒரு விகுதி.]

ஆலிகை—அகலியை. (கம்பரா. கட்டி. 6.)

ஆலிங்கம்—தழுவுகை. (சூடா.) [சூலிம் மந.]

ஆலிங்கம்—தழுவிருப்பது. (பெளட். பும். கக.)

ஆலிங்கம்—பெருஞ்சாடி. [சூலிம்வா.]

ஆலிம்—தெருச்சிறகு. (திவா.)

ஆலிந்தல்—1. களித்தல். 'ஆலிக்கு மந்த னார் வாழ்கின்ற' (திருப்பல்லாண்டு.) 2. செருக்குறதல். 'பகலவஞே - டிகல்செயக் கருதி யிருமரன் டாலித் தெழுந்தன' (அரிச் ச. விவாககா. கக.) 3. நீர்நூவுதல். 'நீத்த வியற்கை தனையெல்லா - முண்டா லித்தே வாளிகண் மீண்டே யுறுகாலை' (கந்தபு. சூர பன்மன்வதை. ச௦க.) 4. ஒலித்தல். 'வெங் கூற்றலிப்ப' (பு. வெ. 44.)

ஆலிந்தல்—அணில்.

ஆலிந்தல்—திருமங்கையாழ்வார். (திவ். பெரியதி. 3, 4, 10.)

ஆலிப்பு—ஆரவாரம். 'அப்பரிசாளரு மஃ பத்தித்த நாஸிப்பாலடுத் தந்தால்சுரும் லித்தே' (தரபு. ஆகாச. க.)

ஆலியம்—சிறகுநிஞ்சா. (மூ. அ.)

ஆலியப்பறை—பறையருள் ஒருவகை.

ஆலிம் — அம்பெய்தற்குச் சொல்லப் படும் கால்வகைநிலையுளொன்று. அது, வலக் கான்முழந்தாளை முன்வைத்து இடக்காலைப் பின்வாங்கிநிப்பது. திவாகரத்திலே, 'வலக் கான் மண்டலித் திடக்கான் முந்துறு-மதன் மெய் சாலிட நிலைய தாகும்' என்று சொல் லப்பட்டது. [சூலீய]

ஆலிங்கம்—அத்தகாகம்.

ஆலிம்—1. உருக்கப்பட்டது. 2. புதை யல். [சூலீய.]

ஆலி — 1. ஆந்தை. 2. உண்டற்குரிய இழக்கு. 3. கருங்காலி. 4. குடம். 5. சிநிப் பிச்சாடி. 6. தெப்பம். 7. பல். [1, 2, 4, 5, 6; சூலி: 7. ஹாலு.]

ஆலிதல் — 1. ஆடுதல். 'இளங்குயில்குவ டாபாபுப்பொழில்' (குத. சிவமா. விநாய சேந்தி. கடு.) 2. ஒலித்தல். 'ஆலமறைகுழ் கலி' (பெரியபு. தடுத்தா. உஅ.) 3. சிறை தல். 4. களித்தல். (திவ். திருமலை. 14. ப்யாக்.) 5. தங்குதல். (கலித். 36. 2. உரை.)

ஆலிம்—1. எதிர்மறைப்பொருளில்வரும் உம்மைபாற்றெடரப்பட்டஇறுதிநிலை, 'படித் தாலும்'. 2. ஆரவாரித்தாடும். 3. ஒலிக்கும். (ஐக்குற.)

ஆலாகம்—லில்வம். (மூ. அ.)

ஆலேங்கியம்—1. எழுதப்பட்டது. 2. சித் திரப்படம். [சூலெஷு: சூ: விவ - எழுதுதல்.]

ஆலேகநம்—1. எழுதுதல். 2. சித்திரித் தல். [சூலெஷந.]

ஆலேகி — 1. எழுதுகோல். 2. எழுத் தாணி. [சூலெஷநி.]

ஆலேபநம்—1. பூசுதல். 2. பூசுந் தைலம். [சூலெஷந:]

ஆலேபம்—ஆலேபம். [சூலெஷவ.]

ஆலை—1. கருப்பஞ்சாறு. 2. கரும்பாட் டிஞ் செக்கு. 'அறைபடு மாலேக னிடையிட் டாட்டலே' (கந்தபு. நாட்டுப். ந௦.) 3. கரும்பு. 'ஆலையங்கழனியும்' (கந்தபு. நாட்டுப். 30.) 4. கள். (பிங்.) 5. யானைக்கூடம். 'அது சேர்ந் தங்கிய வழங்கலாலை' (புறநா. உஉ௦) [ஹாலு.] 6. சாலை. 'ஆலைசேர் வேள்வி' (தேவா. 844.)

ஆலைக்குழி—கரும்பாலைபிறி சாறேற்கும் அடிக்கலம்.

ஆலைத்தோட்டி — கருப்பஞ்சாறு காய்ச் சுஞ் சால்.

ஆலைபாய்தல் — மரச்சுழற்சி (அருட்பா. விண். 406.)

ஆலைமலை — அலைச்சல். [அலை என்பதி லின்று ஆலை எனவும், மலை என்பதிலின்று மலை எனவும் வந்ததுபோலும்.]

ஆலையடித்தல்—ஆலையாட்டுதல்.

ஆலையாட்டுதல்—கரும்பாலை சுழற்றுதல்.

ஆலையோட்டுதல்—ஆலையாட்டுதல்.

ஆலோகநம்—பார்வை. [சூலெஷந: சூ; லெஷ - பார்த்தல்.]

ஆலோகம்—1. பார்வை. 2. பிரகாச. 3. முகமன்வார்த்தை. [சூலெஷந: சூ; லெஷ - பார்த்தல்.]

ஆலோகன்—தெளிந்த புத்திமான்.

ஆலோசகபித்தம்—கண்களில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு எல்லாப்பொருள்களையும் நன்றாகத்தெரியப்படுத்தும் பித்தம்.

ஆலோசநம்—ஆலோசனை. [சூறொஹந்.]

ஆலோசனை—1. காட்சி. 2. சிந்தித்தல். [சூறொஹந்.]

ஆலோசித்தல் — சிந்தித்தல். 'என்றுள முடைந்தாலோசித்து' (மச்சபு. திரிபுராஞ்சமுத். ௫.)

ஆலோசிதம்—1. காணப்பட்டது. 'நிருவிகற்பஞாநாலோசிதமாய்' (சி. சி. உ: ௫௧. ஞாநப்.) 2. சிந்திக்கப்பட்டது. [சூறொஹிதம்.]

ஆலோடநம்—கலக்குதல். [சூறொஹந்: சூ; ஹப - அசைத்தல்.]

ஆலோலம்—1. அசைதல், அலைதல். 2. நிரொலி. (அக. நி.) 3. புள்ளோப்புமோரொலி. 'பூவைகாள் செங்கட் புறவங்காளாலோலம்' (கந்தபு. வள். ௫௪.)

ஆலோலிதம்—1. அசைக்கப்பட்டது. 2. சந்தோஷத்தைக்காட்டும் அசைவு. [சூறொஹிதம்.]

ஆலோலிதழகம்—பதினான்கு முகநிலைகளுள்ளொன்று. அஃது: ஆசைபான் மலர்ந்த முகமாயழைப்பதைக் குறிப்பது.

ஆலோன்—சந்திரன். 'கிளைக்கடல் வளைவுமாலோன் கிளருடு வளைவும்' (இரகு. குறை. கூ.)

ஆவ—1. ஓர் இரங்கற்குறிப்பு. 'அனிச்சந்திகழுமஞ் சீரடி யாவ வழல்பழுத்த, கனிச்செந்திரளன்ன கற்கடம் போந்து' (திருக்கோ. உகக.) 2. அபயக்குறிப்பு. (திருவாசக. 5. 4.)

ஆவகம்—1. ஏறு வாயுக்களுள்ளொன்று. 2. சுமக்குமது. [சூவஹ: வஹ-சுமத்தல்.]

ஆவகன் — சத்தமருத்துவர்களி லொருவன். (மச்சபு. துர்ச்சுரு. 2.)

ஆவகை—யாறு. [சூவஹா.]

ஆவச்சிவானம்—முழுநிலை. (வழக்.)

ஆவசதம் — 1. ஓமாக்கிவிளர்க்குமிடம். 2. வீடு. [சூவஹபம்.]

ஆவசப்பியம் — 1. சீடரும் தறவிகளும் இருக்கும் சாலை. 2. பஞ்சாக்கினியி லொன்று. 3. வீடு.

ஆவசியநம் — 1. அவசியஞ்செய்யவேண்டிய கடமை அல்லது செயல். 2. அவசியம். 3. நிச்சயசாத்தியம். [ஆவஸ்யன்.]

ஆவசியம்—அவசியம். [சூவஸ்யம்.]

ஆவஞ்சீ—இடக்கையென்னும் ஒருவகைத் தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே.) [ஆலி லுடைய வஞ்சித்தோலைப்போர்த்தலால் இப்பெயர்பெற்றது.]

ஆவட்டை—ஒரு பூண்டு.

ஆவடுதறை — திருவாவடுதறையென்னுந்தலம். 'அதுவோவுன தின்னரு ளாவடுதறையாளே' (தேவார. திருவாவடுதறை. திருஞாநசம்பந்த. க.)

ஆவணக்களம் — பத்திரப்பதிவுச்சாலை. 'ஆவணக்களத்தே அறக்கொண்டு விற்து' (S. I. I. III. 108.)

ஆவணக்களரி — பத்திரப்பதிவுச்சாலை. 'ஆவணக்களரியே காட்டிக் காப்பிட்டு' (சேமுவ. 68.)

ஆவணம்—1. அடையாளம். 2. உரிமை. (பிக்.) 3. உரிமைப்பத்திரம், அடிமையோலை. 'அண்ணலோர் விருத்தன் போல்வந்தாவணவோலை காட்டி' (கந்தபு. வழிநடை. ௧௨.) 4. கடைவீதி. 'குறுகியாவணஞ் சித்திர கூடநாற் சந்தி' (திருவிளை. எல்லாம். எ.) 5. கரை. 6. தெரு. (சூடா. நிக. ௧௧. வகரவெ. கூ.) 7. தேர்மொட்டுப்பொருந்திய பீடம். 8. புறர்பூசம். 'பாலை யாவணம் புரைகொண்மூங்கில் புறர்பூசம்' (உள்ளமுடை. கவி. ௧௬.)

ஆவணமாக்கள் — பிரமாணம். வாக்கு வோர். (அகநா. 77.)

ஆவணவிதி—கடைத்தெரு. (திருவிசை. கரு. 7. 1)

ஆவணவோலை—உரிமைப்பத்திரம். (கந்தபு. வழிநடை. 12)

ஆவணி—1. அவிட்டநகைத்திரம். (சூ. நிகண். எஅ.) 2. துந்தாமாதம். 'அங்கினர் மதுரையம் பதியி லாவணித்-திங்களில்' (வாதஜூர. குதிரை. கூ.) [சிராவணம் என்றும் ஆரியபுதம் தமிழில் ஆவணி என மருவிறற்போலும்.]

ஆவணியம்— } ஆபணியம்.
ஆவணியம்— }

ஆவந்தனம் — ஆபத்தனம். (திவ். பெரியாழ். 4. 2. 6)

ஆவந்தி—ஆபத்தி. (கம்பரா. சூர்ப்ப. 86.)

ஆவது—1. ஆகவேண்டியது. 'ஆவதாகிய பரிசெலாம்' (கந்தபு. திக்குவிச. ௩.) 2. லிங்கப்பொருளைத்தரும் ஓர் இடைச்சொல். 'உரிய மனைவி மைத்தன்பா ஹவைத் தாவ துடன்குடித் - தெரியவரக்கொண்டாவது' (குத. ஞாகபொ. ௩: உ.) 3. விவரம் பின் வருதலைக் குறிக்குஞ் சொல். 'கொல்லையாவது.' (S. i. i. I. 103) 4. எண்ணொடு வராத்சொல்.

ஆவந்தியன்—1. அவந்திதேசத்தான். 2. பிராமணனுக்குப்பிறந்து உபநயனத்தவறிப் போன வீராதியனுக்கும் பிராமணப்பெண்ணுக்கும் பிறந்து நீசத்தொழிமுடையான பிராமணர்களி லொருவகையான். (பரா. பக். ௧௦௮.) [சுவனா.]

ஆவநாழி — அம்புக்கூடு. 'ஆவநாழிதா னென்றமருளவடைந்தே' (வேதாரணியபு.)

ஆவநாழிநா — அம்புக்கூடு. 'சேடாவ நாழிகையிற் புடைதிரண்டு. (சிந்தா. நாமக. ௧௯.)

ஆவநேயன்—செவ்வாயென்னுங் கிரகம். [சுவநேய: சுவதி-சூமி. ஏய-ஒரு விசுதி. அவநிபின்மகள் எனப்பொருள்படுத் தத்தித பதம்.]

ஆவநம் — 1. செவுபண்ணுதல். 2. விதைத்தல். [சுவவந:]

ஆவம்—1. அம்புக்கூடு. 'புற்றுகு மாவ மறைவானிப் புயங்கமுண்ண' (சைடத். அன் வத்தெத்தா. எக.) 2. குங்குமமரம். 3. வில் காணி. (பிங்)

ஆவரீன்—அவ்விடம். 'ஆவரீன் மகிழ்த் தவையளித்து' (சோழி.சூரியன்.௧௨.) சுட்டு ிண்டது.

ஆவரீ—யாவர். 'ஆவரீவைசெய்தநிவார்' (திவ். பெரியதி. 3. 3. 7.)

ஆவரீத்தம்—1. குதிரையிர்ச்சுருள். 2. சுழல்காற்று. 3. சுழலுதல். 4. மகக்கலக்கம். 5. மயிர்முடி. [சுவத-௧௬.]

ஆவரீத்தம்—1. உருக்குதல். 2. கடை தல். 3. கலக்குதல். 4. சுழற்றுதல். 5. பழக் கம். 6. ஆவரீத்தம். 7. முறுவிவாகம். [சுவத-௧௭.]

ஆவரீத்தம் — 1. ஏழுமுடிகளினென்று. அது: நீர்பொழிவது. (சூ. நிகன். ௧௨.) 2. குடிநெருங்கிய இடம். 3. சிந்தித்தல். 4. சுழல்காற்று. 5. சுழி. 6. தடவை, திரும்பு தல். 'ஈனாரத்தாவர்த்தமடக்கு'. 7. மயிர்முடி. [சுவத-௧.]

ஆவரீதி—தடவை.

ஆவரீதம் — 1. திரைச்சீலை. 2. மூடி. [சுவரக.]

ஆவரீசர்—மூன்றாம்வகலின் குமாரன். (வி-ணி. ௨௫௬.)

ஆவரீசுதவர்—கோயிற்றிருமதிஸ்.

ஆவரீசுத்தி—மூலப்பிரகிருதியின் தமோ குணத்திலுண்டான இருசத்திகளிலொன்று; அது ஈசுவரீனையும் ஞானிகளையும் தவிர மற்றைச் சீவராசிகளுக்கெல்லாஞ் சரீரத்திரய சாக்ஷி சைதநீயங்களை ஒன்றற்கொன்று பேதத்தெரியவொட்டாது அறிதற்கு மாயை. (உபநிட. ௧௯.)

ஆவரீசுதேவதை — பரிவாரதேவதை. (த. நீ. போ. ௨௬௭.)

ஆவரீணம்—1. ஆணவமலம். (சிவப். ௨: ௨. சிதம்பரா.) 2. ஈட்டி. 3. கேடகம். 4. தடை. 5. புறவேலி. 6. மதிஸ். 'தீர்த்தனாவரணாதி சிதைத்திட' (சிவதரு. பாவ. எக.) 7. மூடு தல், மறைத்தல். 'இலிங்கசிரசு ஆவரீணமில் வாமற் சூரியமாயிருந்தால்' (சி-வி. கிரி. ௧. ௨ரை.) 8. ஆடை. (பிங்) [சுவரீணம்.] 9. சுட்டை. (சூடா.)

ஆவரீணத்தல்—மறைத்தல். (வேதா. சூ. சௌ. ௨ரை.)

ஆவரீணியம்—மறைப்பது.

ஆவரீ—அம்பு.

ஆவரீகை—மறைத்தல். 'இந்தக் க்ளாதி தத்துவங்கள் விபுவாயிருக்கிற ஆன்மாவை இலிங்கசரீரமாவரிக்கையால்' (சி.சி.௨.௫௫. சிவாக்.)

ஆவரித்தல்—மறைத்தல். 'நின்மலமான ஆன்மஞ்ஞாதைச் சமலமான தேகம் ஆவரித்தது அந்த உபாதிமின லவத்தாநிகளுண்டா மென்னில்' (சி. சி. ஸ. கக. சிவாக்.)

ஆவரை—1. ஆவாரை, ஆவிரை. (தைல. தைலவ. கநரு.) 2. நிலவாகை.

ஆவல் — 1. ஆவேனெனப்பொருள்படும் ஒரு தன்மைவினைமுற்று. 'கயிலக்கினை யாவ லென்றே சிந்தித்ததுகொல்' (கந்தபு. அகத்தி. சு.) 2. பேராசை. 'அதுபவநிலை யுஞ் சேருமோ வாவலோ மெத்த' (தாயு. ஆரண. க.) 3. வளைவு. 4. விருப்பம். 'ஆவ லாலெமக் காமலர் மரங்களாக்கல்' (வாத ளூர. திருப்பெரு. சுக.)

ஆவல்லி—சீந்திக்கொடி. (மு. அ.)

ஆவலங்கொட்டல் — ஆர்த்து வாயிலடித் தல். 'மேவலன் றனது சென்னி மெல்வித முதுக்கி விண்மே-லாவலங்கொட்டிச்செல்ல' (கந்தபு. சிங்கம. சநஅ.)

ஆவலப்பேச்சு—ஆதாவற்ற பேச்சு, பல மற்ற பேச்சு.

ஆவலம்—1. கொல்லை. 2. வாயாலார்த் தல்.

ஆவலர்—1. உற்றார். 2. கணவர். 3. காத லர். (2, 3. பிங்கல. நகரு.)

ஆவலாதி — பிரயோசனமில்லாத பேச்சு. 2. குறைகூறுகை. (அக. நி.)

ஆவலி—1. இரேகை. 2. ஒழுங்கு. 'மஞ் சுளரோமாவலி' (கம்பர. எசு.) 3. தொடர்ச்சி. 4. வம்மிசவரிசை. [சூவலி:]

ஆவலித்தல் — 1. அழுதல், புலம்பல். 'இல்லை யாகிய வென்மகற் காண்பனென் - றெல்லையாவலித் தோடினளேகினை' (கந்த பு. பாநகோபன்வதை. ககக.) 2. ஆசைப் படுதல். 3. கொட்டாலிவிடுதல். வாய்திறத் தல். 'அங்குள பரிசுநக்க ளாவலித் திரங்கிச் சூழ' (திருவின. வன்னியும். கஉ.)

ஆவலிப்பு—1. ஆசை. 2. பேராசை. 3. வளைவு. 4. கருவம்.

ஆவலி—1. இரேகை. 2. ஒழுங்கு. வரி சை. 3. வமிசபரம்பரை.

ஆவலித்தல்—ஆவலித்தல். [லகரம் ளகா மாயிற்று.]

ஆவரி—அவா. (வழக்.)

ஆவா—1. அநிசயக்குறிப்புணர்த்தும் ஓர் அடுக்குமொழி. 'ஆவா குறவர்தவ மாரளக்க வல்லாரோ' (கந்தபு. வன். கசரு.) 2. இரக் கக்குறிப்புணர்த்தும் ஒரு அடுக்குமொழி. 'ஆவா வெனக் கொடுக்கூற்றென வொரு சார்வரும்' (கந்தபு. சூரபன். சகச.)

ஆவாகநம்—1. அக்கிரிக்குப் பலிசெலுத் தல். 2. அழைத்தல். 3. தாபிக்கும்படி தெய்வத்தை யழைத்திருத்தல். 'ஆவாகநாதிகை' (சைவச. பொது. ருஉரு.) [சூவாஹந.]

ஆவாகநிழத்திரை—இருகையும். அஞ்சலி யாகச்சேர்த்து இரண்டநாயிகைவிரல்களின் அடிக்கணுக்களில் இரண்டங்குஷ்டங்களை யுஞ்சேர்த்துக் காட்டுவது. (சி-லி. சிரி. உந. உரை.)

ஆவாகித்தல்—தாபநஞ்செய்தற்குத் தெய்வத்தையழைத்தல். 'சேந்தபொற் குண்டத் தோங்குஞ் சிகைத்தழன் மிசையே கம்ப - வேந்தையாவாகித்து' (காஞ்சிப். நகர. ககக.)

ஆவாரை—நிலவாகை. (மு. அ.)

ஆவாசம்—1. புகலிடம். 2. மருதநிலத் தூர். (சூ. நிகண். ரு: சா.) 3. வசிக்குமிடம். 4. வீடு. [1, 3, 4. சூவாவா: சூ; வவ் - வசித்தல்.]

ஆவாதம்—ஆகதம். (பாத. இராக. 24)

ஆவாபநம்—1. அல்சுற்றுப் பரிவட்டம். 2. நெய்வார் தழி. [சூவாவந.]

ஆவாபம்—1. இடுதல். (சைவம். உந.) 2. கையிலணியும் வளையல். 3. சமமற்ற நிலம். 4. கீர்நிற்கும்படி மாத்தைச்சூழக் கண்டிலிடும் பாத்தி. 5. விதைத்தல். [சூவாவ:]

ஆவாநசத்தி—ஆன்மாவுக்கு அநாதியே உண்டென்று சொல்லப்படுஞ் சர்வஞ்ஞத் துவ சர்வகர்த்திருத்தவருப சிவத்தத்துவத் தை மறைக்கும் ஓராணவமல சத்தி. (சி. சி. உ: அர. ஞாப.)

ஆவாரகம் — மறைப்பு. 'சர்வான்மக் களுக்கு மாவாசகமல்ல' (சி. சி. உ: அர. சிவாக்.) [சூவாராக: சூ; வு - மறைப்பு. கக - ஒரு விசுதி.]

ஆவாரம்—1. தாரகம். (சிவப்பி, வியாக். ௧௦.) 2. மயக்குவது. 'கன்மாந்தமணுக்க னிபார்க்கு மாவாரமாய்' (சிவப்பி, ௨௪.) 3. மறைத்தல். 'திருமா திராவாரதிருசாய்' (திருப்பு, ௩௨௫.)

ஆவாரிகை—மறைத்தல். (சி-வி, ௫௩௩, ௬.)

ஆவாரை—1. ஆவாரை வேர். 'ஊர்விலாமிச் சாவரை யூனிமாலூரம்' (தை, தைலவ, ௬௪.) 2. ஆவினை. 'ஆவாரைமூலியது' (பதார்த்த, ௨௫௪.) 3. நிலவாகை. (மூ. அ.)

ஆவாரைப்பஞ்சகம் — ஆவாரையின் வேர், பட்டை, இலை, பூ, காய் என்னும் ஐ வகையக்கங்கள். 'ஆவாரைப்பஞ்சகங்கொள்' (பதார்த்த, ௪௩௬.)

ஆவாலம்—1. மரத்தடியிற்கோலியபாத்தி. 2. வெணவால். [ஆவாலு.]

ஆவி—1. உயிர். 'பதுமகோமனையெனும் திருமங்கை-யாலிநீங்கினன்' (கந்தபு, இரணியன்புல, ௨.) 2. உயிர்ப்பு. 3. உயிரொழுத்து. 'ஆவியு மொற்ற மனவிறத் திசைத்தலும்' (கன், ௧௦௬.) 4. குளம். 'ஆவியம்புனலறா தமரும்' (கந்தபு, சயத்தன்புல, அ.) 5. ஈரிலெழு மாலி. 6. பிட்டு. (பிங்கல, ௧௧௦௮.) 7. புகை. 'அவியுக்காசிலாவியுத்தோய்குழல்' (வாண, ௨௦.) 8. புகையிலை. 'கடுபுளிபறயிரைகப் பாலிகண்டு' (தை, பாயிர, ௫௮.) 9. வாசனை. 'கள்ளாலிநாறும் கமழ்கோதைநிப்போயவாறம்' (சிந்தா, பதிச, ௧௫.) 10. கெட்டுவிட்பு. (கம்பரா, ௨௭௩, 30.) 11. கொட்டாவி. (சேவக, 1572.) 12. மனம். (சேவக, 1588.) 13. வலிமை. (கம்பரா, நீத்தனை, 69.) 14. வெளித்தலைவருள் ஒருவன். (அகநா. 1.)

ஆவிசம்—1. ஆட்டிலிருந்து வருவது. 2. ஆட்டேயிற் கம்பளம். [ஆவிசு; கவி-ஆடு. ௧-ஒரு விஞ்சி.]

ஆவிசை — பற்றச்சோடு. 'ஆகாயம் போவார்க்கு மாலிகையோ' (ஒழிவி. கிரியை, 3.)

ஆவிடை—சத்திருபம்.

ஆவிடையர்—ஆவிடையாள்.

ஆவித்தல் — 1. கொட்டால்கொள்ளல். 'வெய்வா-எரவுகைத் தாலித் தாக்கன்ன காத்தனவிழ்த் தலாத்தன' (சிந்தா, ௧௧௬, ௧௫.) 2. புகைத்தல். 'அப்பாத்திரமாலித்தபுகை'

(சிந்தா, இலக். ௪௬, ௨௭.) 3. பெருமூச்செறிதல். 'தோன்றியைச்சேர்ந்தாவித் தகத் தாளும் மணிகாலு மராவென்னவே' (வாண, ௨௭௦.) 4. வாய்விடுதல். (சேவக, 3124.) 5. வெளிவிடுதல். (சேவக, 2426.)

ஆவிதம்—1. துறப்பணம். (துணைக்குழுசி)

2. திருகூசி. [ஆவியம்]

ஆவிப்பதும்—வைப்புச்சாக்கு.

ஆவிபத்தம்—பேராழுட்டி.

ஆவிபத்திரம்—புகையிலை. (மூ. அ.) [ஆவி-புகை. பத்திரம்-இலை.]

ஆவிபதம்—1. புறமுட்டை. 2. பேராழுட்டி. (மலை.)

ஆவியம்—1. உயிர். 2. சரீரபலம். 3. சரீரம்.

ஆவியர்—1. வேடர். 2. வேளாளர். (அக. ௩)

3. வேளாலியின் மரபினர். (புறநா. 147.)

ஆவியர்கோ — பேகனென்னும் வள்ளல். (புறநா.)

ஆவியேற்றம்—பெருமூச்சு.

ஆவித்தி — மறைத்தல். 'ஆதலால் மலம் ஆவித்தி நீவித்திச் சொற்சொல்லும் மறைத்தல் திரும்புதல் என்னுமீரோகசுவபாவ சத்திமத்தாதலால்' (சி. சி. எ: ௨, ௫௩௩.)

ஆவிப்பவித்தல் — 1. உண்டாதல். 2. தோற்றுதல்.

ஆவிப்பாவம்—1. பிறப்பு. 2. தோற்றம். 'பஞ்சேந்திரியங்களுடைய ஆவிப்பாவமே' (சி. சி. ந: ௪, சிவாக்.) [ஆவிவ-பாவம்; ஆவிவ் - வெளிப்படையான. பாவ - தன்மை.]

ஆவிப்பூதம் — 1. தோன்றியது. 2. வெளிப்பட்டது. 'பிரணவபஞ்சகலாவிர்ப் பூதவதிருக்குமைமுதலிய' (சி. சி. ச: ௪௦, ௫௩௩.) [ஆவிவ-பூத: ஆவிவ் - வெளிப்படை. பூத: ஆனது.]

ஆவிருட்டி—மறைப்பெய்தல். [ஆவிருட்டி.]

ஆவிருத்தி—1. சுற்றிப்போதல். 2. திரும்பி வருதல். 3. பிரயோகம். 4. (இரண்டாவிருத்தி என்றும்போல என்னுப்பெயரோடு சேர்ந்தவருஞ்ஞால்) தரம். 5. பரிவிருத்தி. 6. பிறவியிற் சுழலுதல்.

ஆவிருதம் — மறைக்கப்பட்டது. 'அந்த அஞ்ஞாந்தாற் சேதநம் ஆவிருதமாயிருக் கிறது. (விசார, ௧௨௬.) [ஆவிருக.]

ஆவிருநன்-ஆவேசித்தல்.

ஆவிருநன்-1. கூத்திரியனுக்கும் சூத்திர ஸ்திரீக்கும் பிறந்த உக்கிரையிடம் பிராமண னுக்குப் பிறந்தவன். (பரா. 40௭.) 2. மறைக்கப்பட்டவன். 'மலாவிருதன்' (பௌட். பசு. ௧௨௫.)

ஆவிருநி-1. ஆணவமலம். (சிவ. போ. சிற். ச. ௫.) 2. கிரமம். 3. சடங்கு. 4. மறைப்பு. (சி. சி. ௫௩. அரும்பு.) 5. விதம். [ஆவுருகி: ஆ; வுதி - மறைப்பு.]

ஆவிருந்து - ஒரு நிகழ்கால இடைநிலை. 'உண்ணாவிருந்து' (நன். ௧௪௫. கு. இராமா து.)

ஆவினை-1. ஒரு செடி. 2. ஒரு மரம். 'வாணனாவின்வார்கனி யாவிரை' (காஞ்சிப். சுகரீ. ௧௨.)

ஆவிலம்-1. அழுக்கு. 2. கலங்கனீர். (கு. நிகண். ௫. ௨௬.) [ஆவிலு:]

ஆவிர்-புல்லுருவி.

ஆவிள்துடி-சுப்பிரமணியமூர்த்திக்குரிய ஆறுதலங்களி லொன்று; அது பழனிமலைக் கனித்தாயுள்ளது. 'ஆவினன்குடிவரு மமலற் போற்றுவாம்' (கந்தபு. ௧௨வுள்வா. ௧௪.) இத்தலம் இக்காலத்துப் பழனியென்று வழங்குகின்றது.

ஆவீதம்-1. சென்றது. 2. பூணூல். [ஆவீக:]

ஆவீதி-வலப்புயத்திலே உபவீதமுடைய பிராமணன். [ஆவீகிடு.]

ஆவீயம்-இடையநர்.

ஆவீயன் - இடையன். இவன் றெழில்: ஆடு, மாடு, எருமை என்னும் மூவினமேய்த் தல். (பரா. மி. ௧௫௬.) [ஆவீய:]

ஆவீர்-இடைச்சி. [ஆவீர்.]

ஆவு-குன்றி. (மூ. அ.)

ஆவுடையார்-ஆவுடையார்.

ஆவுடையார்-சத்திருபுமாயி பீடம். 'ஆ வுடையாருஞ் சிவலிங்கமும் ஒன்றைவிட் டொன்று நீக்காது தம்பிற்கூடியிருந்து ஆன் மாக்களை இரட்சிக்கும்முறைமையறியார்கள்' (சி. சி. ௬௬. நிரம்ப.)

ஆவுத்தன்-சகோதரிபுருடன். [ஆவாது]

ஆவுதல்-விரும்புதல். 'செக்கெலங் கழனிச் செய்வேட்டாவிய மறையோன்' (உபதேச கா. சிவத்துரோ. 120.)

ஆவுதி - யாகம். 'ஆவுதி மண்ணியலிர் துதின் முடித்து' (மதுரைக். ௪௧௪.) [ஆ ஹாதி என்பதில் ஹகாரமெய் கெட்டுநின் றது.]

ஆவுரிஞ்சி - ஆவுரிஞ்சுதறி. அஃது ஆ தி ண் டு கு ம் றி. 'அறுசமயத் தோர்க் குணவோ டாவிரிஞ்சுதறி' (திருநெல். அறம் வள. ௩௩.)

ஆவெனல்-1. ஆவென்றிரங்குதல். 'ஆ வென்றலறி' (தேவா. 70. 8.) 2. வாய்திறத் தல். 'காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ் செம் பவள மாவென்றான் சேர்பு' (திருவேங்கட மாலே. ௧௬.)

ஆவெநம்-1. சீக்கிரம். 2. தடுமாற்றம். [ஆ: விசு - பயங்கரமுடைதல்.]

ஆவெகி-ஆடுதின்னுப்பாலை. (மூ. அ.)

ஆவெசுசுமவாதம்-காபாலம்.

ஆவெசுசாழியவாதி -காபாலமதத்தோன்.

ஆவெசுதம்-1. அக்கசாலை. 2. சிற்பர்வீதி. (கு. நிகண். ௫. ௪௮.) 3. சினம். 4. சூரிய மண்டலம். 5. சித்திரகாரர்வீதி. [கூவெ ஸுந:]

ஆவெசுநீர்-கன் முதலியவை. 'ஆவேச நீரைக் குடித்த துட்டர்' (திருப்பு. 794.)

ஆவேசம் - 1. உட்புகுதல். 'முத்தியின தாவேச வாசைக் கூற்றான் முத்தி' (தாயு. சின். ௧.) 2. இறுமாப்பு. 3. ஒன்றிலே மன மழுந்திற்றல். 4. காக்கைவலிமுதலியவற் றில் வரும் தலைச்சுழற்சி. 5. பேய்க்கோள், வெறியூட்டு, தெய்வமேறல். 'சாயர் புருட் னைப்போ வாநத்த மேதடித்த - மாயா வயிரி மருமாண்ட-நேயவுரை-யாவேசன் வீச ராசர் மடலாளர்-சாவாநத் தர்க்குச் சரி' (ஒழிவி. பொதுவி. ௧0.) [கூவெஸு; சூ - விஸ் - பிரவேசித்தல்.]

ஆவேசவாதி -காபாலிகள்.

ஆவேசிதன்-விருத்தகுவந்தவன். [கூ வெஸிகு; சூ; விஸ் - பிரவேசித்தல்.]

ஆவேசித்தல்-உட்பிரவேசித்தல். 'அத்தச் சிவன் இந் தக்குருதேகத்தி லாவேசித்து' (சி. சி. ௧௨. எ. ௫௩௩.)

புவேட்டகம்-ஆழ்.

புவேட்டகம்—1. மதில். 2. வேலி. [சூ
வெஷக: சூ; வேஷ்டக - வளைத்துளது.]

புவேட்டகம்—1. அடைக்கப்பட்ட இடம்.
2. கட்டுதல். 3. மூடிக்கட்டல். [சூவெஷ
தம்]

புவேட்டகம் — சூழப்பட்டது. (சி-லி.
யோக. ச.)

புவேதகம்—1. அறிவிப்போன். 2. வியாசு
செய்திற் பிரவேசிப்போன். [சூவெஷக;
சூ; லித் - அறிதல்.]

புவேதகம்—1. அறிவிப்பு. 2. முறையீடு
செய்தல். 3. முறையீட்டுப்பத்திரம். [சூ
வெஷக: சூ; விஷ் - அறிதல்.]

புவேதகம்—அறிவிக்கப்பட்டது. [சூவெ
ஷக.]

புவேலி—தொழுவம். (திவா.)

புவேறு—இடபம். 'ஆவேறுயர்த்தோன்'
(உபதேச. திரு. 16.)

புவோ—ஓர் அதிகுய இரக்கச்சொல்.

ஆழ்—1. ஆழ்த்த என்னும் பொருள்படும்
ஒரு வினைத்தொகை. 'ஆழ்துயர்க்கடவிடை'
(ஈடத. அன்-கன். எக.) 2. ஆழென்னேவ
தும் தெரிக்கிலவினைப்பகுதியும்.

ஆழ்ந்தாயினேன்—திருமால். (திவா.)

ஆழ்த்தல்—1. அழித்ததல். 'அன்பத்தி
லாழ்த்தன் முறையோ' (தாயுமா. சுக. கக.)
2. கட்டல். 3. தாழ்த்தல். 'அடலேறைய
செருக்காழ்த்தி' (கன்னெறி. எ.)

ஆழ்த்தல்—ஆழ்த்தல்.

ஆழ்தல்—1. அழித்தல். 'அல்லவம் நழுங்கி
செஞ்சிர்கட்டியல் காராழ்த்தான்' (சிந்தா.
கோவீ. ௩௦.) 2. தொழிற்பெயர். 'ஆழ்முற
யிலக்கையு மாழி மேலெழ' (கத்தபு. யாளி
முக. உச.) 3. தாழ்த்தல். 'இன்னலக் கடலு
ளாழ்த் திறக்குமேலோலம்' (ஈடத. அன்-
கன். கஅ.) 4. பதில்தல். 'ஆளிக என்னவர்
நிறத்தி னாழ்பவே' (இராமா. ககா. சுச.) 5.
மூழ்குதல். 'ஆழ்கலத்தன்ன கலி' (காலடி.
12.) 6. விழுதல். 'கைமுதறுணித்துகிறும'
(சீவக. 282.) 7. சோம்புதல். (திவா.) 8.
சூழாசுதல். 'ஆழ்கடல்' 9. வருத்துதல்.
(பதினொ. காரை. திருவிாட்டை. 6.) 10.
அகத்தல். 'ஆழ்த்த காணு ருயர்த்தெய்தகில்
லார்' (தேவா. 1153.9.)

ஆழ்வார் — 1. திருமாலடியார் பதினமர்.
2. ஐங்கு பெளத்தப் பெரியோர். 3. சுவாமி.
'ஆழ்வார் திருவரக்கதேவர்' (8. i. i. III.
150.) 4. பகவத்குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடு
பட்டவர்.

ஆழ்வார்கண்ம் — திருமால்கோயிலருச்
சுகன். (8. i. i. III. 150.)

ஆழ்வான்—சூரியன். 'ஆழ்வான்சேய்காரி'
(சிறேந். தாதுகாண். 102.)

ஆழ்வு — ஆழம். 'துடக்கும் வெம்பகை-
பாகமிட் டாழ்வினிற் பதிந்த தாயினும்'
(இரகு. திக்கு. உச.)

ஆழங்காற்படுதல்—அழிந்துதல். 'பகவத்
விஷயத்தி லாழங்காற்பட்டு' (ஈடு. 4. 3. 6.)

ஆழம்—1. கடல். 2. நுண்ணுணர்வா லறிய
வேண்டிய பொருளுடைமை. 'ஆழமன்னோ
வுடைத் திவ்வையர் வார்த்தை' (திருக்கோ.
வை. சுக.) 3. பூமியின்மேற்பரப்பினின்று
கீழேபோகமுளவு, மேலே ின்று கீழே
போகமுளவு. 'உள்ளுற வாயிர வாயிர
யோசனை யுறவினக்-கொள்வதொ ராழமும்'
(கத்தபு. அசுரயாக. சஉ.)

ஆழம்பாந்தல்—1. ஆழத்தையளந்தறிதல்.
2. ஒருவனறிவுமுதலியவற்றைச்சோதித்தல்.

ஆழமுடைந்தாதல்—தூலக்குரியபத்தழகுச
ளுள் ஒன்ற. அஃது அரிதுணர்பொருள
தாதல். (கன். பொதுப். கஉ.)

ஆழல்—1. ஆழமுடைத்தாதல். 2. ஆழ
தல். 3. கறையான். பிங்கல. உரு௩அ.)

ஆழாத்தி—அரைக்காற்படி.

ஆழாத்தல்—ஈடுபடுதல். 'அருளின் பெரு
நசையா லாழாத்து' (திவ். திருவாய். 2.1. 8.)

ஆழாய்—முற்காலத்த வழங்கிய வட்ட
மான ஒருவகைப் புதைகுழி.

ஆழ்—1. ஆஞ்ஞாசக்கரம். 'ஆழியுழவன்
புதல்வ' (இராமா. ஆரணி. அகத்தி. ௫௩.)
2. கடல். 'ஆழி நீத்தம் தொத்தது மதிற்
புறத் தகழி' (கத்தபு. திருநகர. க.) [ஆழ்;
இ-ஒரு வினைமுதற்பொருள்விருதி.] 3. கடற்
கரை. (சூ. நிகண். முகாவே. உ.) 4. கூடற்
சுழிவட்டம். (சிந்தா. குணமா. கஅஎ.) 5.
சக்கராயுதம். 'ஆழிவேணடிச் - சிவசங்கா
வென்றரி போற்றிய செம்மன் மைந்தன்'
(கத்தபு. திருவி. ௫ச.) 6. தேருருளை.

ஆழித்தல்—ஆள்கிடுதல்.

‘ஆகண்டலன்மக - ஞாழித் தேர்வல வந்தினை யாளரோ’ (சேதுபு. தேவீபுர. ௫௦.) 7. பண்டி. 8. மோதிரம். ‘ஆழிவாய் விரலிற் காம னம்பொடு சிலைகை யேந்த’ (சிந்தா. காந்தருவ. ஈசக.) 9. யானைக்கைந்துனி. 10. வட்டம். (சூ. நிகண். கக. முகாவெ. உ.) 11. கட்டளை. ‘ஆழிநிற்குதி யல்லையேற் பழி வரும்’ (உபதேசகா. சிவலிரத. 16.) 12. குயவன்திகிரி. ‘மட்கலத் தாழி யென்ன’ (கம்பரா. வாலிவ. 37.)

ஆழித்தல்—ஆழமாகத்தோண்டல்.

ஆழித்தேர்—வட்டக்காலாற் சிறந்த தேர். (புறப். வெண்.)

ஆழிதோட்டான்—ஏனாதிமோதிரம் தரித்த சேனாபதி. (சேவக. 2167.)

ஆழிமால்வரை—சக்கரவாளகிரி. (புறத். ஆசிரிய.)

ஆழிமாதோள்—மன்மதன். (சூ. நிகண். க: உசு.) [ஆழி - கடல். முரசு - ஒரு வாத்தியம்.]

ஆழியளித்தோள்—சிவன். [விட்டுணவுக்குச் சக்கரங்கொடுத்தோன் என்றபடி.]

ஆழியள்—வருணன்.

ஆழியான்—1. விட்டுணு. ‘ஆழியான்வேத னமரர்க்கிறைமுதலோர்’ (கந்தபு. இரணியன். கரு. 2.) 2. அரசன்.

ஆழியிழைத்தல்—கூடலுக்கு வட்டயிழைத்தல். ‘வெண்முத்த வார்மணன்மே-வன்றாக் கணியிழையாளாழியிழைத்தாளே’ (சிந்தா. குணமா. கௌ.) [ஆழி-வட்டம். இழைத்தல்-செய்தல்.] இது கண்பாராமல் விரலினாலே நிலத்திலே சுழிக்குஞ் சுழி வட்டமாகப் பொருந்துமாயிற் றலைவ ளோடு கூடலைக் குறிக்குமென்றெண்ணித் தலைவியாற் செய்யப்படுவது.

ஆழியோகை—சக்கரோகை; இது காலிலும் கையிலும் இருக்கும்.

ஆழிவலியான்மணி — மிளகு. ‘சோடசத் தொன்றாக் - காழி - வலியான்மணியிளவு’ (தைல. தைலவ. கரு. ௫.)

ஆழிவித்து—முத்த.

ஆழிவிரல் — அளாயிகைவிரல், மோதிர விரல். [ஆழி - மோதிரம்.]

ஆழித்தல் — 1. அழந்தல். 2. தாழ்த்தல். ‘சொல்லரும் பிறவியுட் டுன்பத் தாழுவார்’ (கந்தபு. காசிபனு. உக.)

ஆள்—1. அடிமை. ‘விமலனுக் காளல்லார்’ (வைராக்க. சத். ௫௦.) 2. கணவன். ‘ஆளில்லா மங்கைக் கழகு’ (வாக். நு.) 3. ஆண்மகன். ‘அடுத்தன்று - நல்லா ளிலாத குடி’ (வள். க௦நக.) 4. ஆளுதல். ‘எம்மையாளுடையா னன்பர்’ (திருவாத. மம். ௫.) 5. ஆளென் னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத் தொகையும். ‘மாலையாற்றண்ணளிசுரந்தாள்’ (கம்பரம். நு. ௫.) ‘மற்றவனுடைய’ (வைரா. தி. ௫.) 6. உயர்திணைப்பெண்பாற்படர்க்கை யில்வரும் ஒரு விஞ்சி. ‘இல்லாள்வந்தாள்’ 7. உயர்திணையிலே ஆண் பெண் அலி என்னும் முப்பாலின் ஒன்றன்பாற்பட்ட சேவன். ‘ஆட் பார்த் துழுவ மருளில்கூற் றுண்மையாற் - ரோட்டோப்புக் காலத்தாற் கொண்டியின்’ (நாலடி. இளமைநி. உ. ௦.) 8. காலாள். ‘யானை தேர்பரி யாளெனு நால்வகை’ (பாரத. நிவாதகவச. ௫௨.) 9. வீரர். ‘ஆளுமற்றிரு தோளுமற்று’ (அரிச்சந். வேட்டந். சக.) 10. கூலியாள். ‘அன்றொரு மடந்தைக் காளா யடியவர்க் கெனியார்’ (திருவாத. குதிரை. சுசு.) 11. தலைவன். ‘ஆளினெஞ்சமும் வார்த் தையும்’ (பாரத. குது. அ. ௨.) 12. அரசு. 13. தொட்டால்வாடி. 14. சமர்த்தன். ‘ஆ ளல்லான் செல்வக்குடியுட் பிறத்தலும்’ (திரு. கரு.)

ஆள்வை—ஆளுதல். ‘பயங்காய்தென்னை யாள்கைக்கு’ (மரு. தி. உ. ௨.)

ஆள்வணங்கி—1. அரசமரம். 2. தொட்டால்வாடி. 3. கல்லித்தி.

ஆள்வரி—தலைவரி. (சாசனம்.)

ஆள்வள்ளி—ஒரு கிழக்குக்கொடி. (வைத் திய அகராதிக்காரர் மலைச்சர்க்கரைவள்ளி என்பர்.)

ஆள்வாரி—ஆளோடி. (பூவணவுரை. 101.)

ஆள்வாரிநிலம்—கோட்டையுள் மதிப்புற மாக ஆட்கள் சுற்றிவருதற்குச் செய்த வழி. (பிம்.)

ஆள்விடுதல்—தாதுப்பல். (சுரு. 6. 1. அவ.)

ஆள்வினை—1. தைரியம். 2. பணிவிடை. 'சந்தர லிடங்கன்றன்னை-பாள்வினை யன்புந் தாலும் வைகலு மடைந்து தாழ்ந்து' (திருவிசை, அங்கம். ௩.) 3. முயற்சி. 'ஆள்வினையு மான்றவதிலும்' (வள்ள. ௧௦௨௨.) 4. உற்சாகம் (குடா.)

ஆள்வினையுடைதல்—இடைவிடாதமெய்தல் முயற்சியுடையதென. (வள்ள. அதி. ௧௨.)

ஆள்வினாவெள்ளி—விருந்து புறந்தருகை. (பதிற்றுப். 21. 13. உச்சர.)

ஆள்வு — ஆளுதல். 'அவனினிதிருத்திவ் வேழுல்காள்விடம்' (இராமா. ௧௧௧. ௩.)

ஆளும்—சுரை. (மலை.)

ஆளத்தி — மூலாதாரத் தொடங்கிவரு மெழுத்தின் ஈதம். (சிலப். ஆரக்கேற். அரு. பக்.)

ஆளி—1. சிங்கவேறு. 'ஆனதொர்க்காலையி லாளரி வெய்யோன்' (கந்தபு. சிங்கமு. ௭௭.) 2. ஈசிக்கமாயிப விட்டுணு. 'ஆளரிக்கு மரி தாய்' (திருக்கோ. ௨௨௩.)

ஆளல்—ஆளுதல்.

ஆளவந்தி—1. ஒரு வைணவாசாரியர். 2. தமிழ்நாட்டில்விட்ட நூலாசிரியர்.

ஆளபம்—ஆலாபனம். (சிந்தா. காந்தரு. ௨௨௬.)

ஆளாண்—1. கட்டுத்தறி. 2. கல்ப்பை. 3. பாளைகட்டுத்தறி. 'இருகோட்டுக் குன்றங் கன்றி - யாளான் மதிற்பிணிப்புண் டருஞ் சிறைப்பட்டதுபோல்' (இரகு. குறை. ௩௩.) 4. தூண். (பிங்.)

ஆளி—1. ஆள்வோன். 'ஆள்கையைபாளி தாலும்' (கந்தபு. குரப. ௪௭௬.) 2. ஒரு செடி. 3. ஒழுக்கு. 4. சிங்கம். 'ஆளிக்கொடியெந் தியதங்கை' (தணிக்கை. நாட். ௧௦.) 5. சிங்க விராசி. 6. பிறபெயரோடணைத்து உடைய வன் எனப் பொருள்படும் ஒரு வினைப்பெயர். 'உடையோன்'. 7. யாளி. 'ஆளிக்கமிப்பம்பரித் திரன்' (அரிச்சே. இந்திர. ௨௬.) 8. வரம்பு. (வி.) 9. ஒரு கோ.

ஆள்குதல்—பிரதி மனிதரை நியமித்தல். (S. I. 1. II. 254.)

ஆளியுதி—1. தூக்கம். 2. காளி.

ஆளியித்து—1. ஒரு வித்த. 'வாதமும்

ஆளியினை—1. போகு - மானி விதை தன்னு ளி' (பதார்த்தகுண. அசு. ௦.)

ஆளிக்நீதம்—திண்ணை. [ஆலிநீ.]

ஆளினினை — சிறியதும், சீனாதேசத் துள்ளுமான ஒரு விதை.

ஆருமை—1. ஆட்சி. 2. ஆளுந்தன்மை. 3. இராச்சியம்.

ஆருடையாள்—அடிமையாகவுடையவன். 'எம்மையா னுடையா னன்ப ரிதயமா மரைக ளெல்லாம்' (திருவாத. ௨௩. ௩.) ஆருதலை யுடையானென்றுமாம்.

ஆருதல்—1. அடிமைக்கொள்ளுதல். 'சற் திரங்கியானத் தகாதோ பராபரமே' (தாயு. பராபரக். ௪௬.) 2. அரசுசெய்தல். 'துணைவ ரோடாளலாமே' (பாரத. பதினெட். போர். ௧௨௬.) 3. ஆட்சிபண்ணல். 'காணா வுனை விடுத்த' (பாரத. கிருட். ௩. ௧௪.) 4. உப யோகித்தல். 'எடுத்தாளாத பொன்' 5. ஒம்பல். 'திவினைக்கடற்பட்டுள்ள வெம்மை யாருவதற்கு' (கந்தபு. திருவவ. ௪௬.) 6. கட்டுதல். 'நெடுமீழ்த்ததாடாணை' (கம்பரந். ௩௬.) 7. பிரயோகித்தல். 'சான்றோரா லாளப்பட்டசொல்' 8. விடாதொழுதல். 'உயிர்ப்பொருட்டா - னுண்டுறவார்நாண்ப வர்' (வள்ள. ௧௦௬.)

ஆளுளல்—நாயின் கதறற்குறிப்பு. (சீவக. 936. உரை.)

ஆளை—அறகு. (மூ. அ.)

ஆளோட்டி—1. காவற்கூடு. 2. மறைவு.

ஆளோதுங்கி—ஆளோட்டி.

ஆளோட்டி—வேலைவாக்குவோன்.

ஆளோடி—தடாகத்தின்மதிவினுட்புறமாக மக்கள் நடப்பதற்குக் கட்டிய வழி.

ஆளோலை — அடிமையோலை. 'எழுது மா ளோலை வாங்கி' (பெரியபு. தடுத்தாட். ௪௩.)

ஆள்கூத்திதம்—குதிரையின் விரைவுகடை. [ஆலிநீ. ௧௦; இது பழைய அகராதிகளில் ஆல்கூத்திதமென வருவாக எழுதப்பட்ட து.]

ஆள்கோதம்—கொன்றை.

ஆற்பதம்—1. ஆசகம். 2. ஆதகவு, ஆதாரம். 'எறம்புக்குமாற்பத மில்லைமுன்னுள்' (தனிப் பாடல். சத்திமுத்.) 3. இடம். 4. கொள் கைம். 5. தொழில். 6. நிலை. 7. மேன்மை. 8. வகிக்குமிடம். [ஆலிநீ.]

ஆற்பலம்—1. சாரம். 2. பலம்.

ஆர்ப்பேபதம்-ஒரு செயலால்வரும் பலம், செய்பவனை யடைவதாகக் காட்டும் வினைச் சொல். 'கர்த்திரு காமிக் கிரியாபலத்தைப், பயப்ப தார்ப்பே பதமெனமொழிப' (பிர யோக, ஈசு, உரை.)

ஆற்ற-1. மிக. 'அமிழ்தினுமாற்றவீனிடே' (வள். சுசு.) 2. முற்ற. 'அவாவீனே யாற்ற வறுப்பின்' (வள். ஈசுஎ.)

ஆற்றல்-1. அறிவு. (சூ. நிகண். கக, நகா வெ. டு.) 2. இன்னசொல் இன்னபொருளை உணர்த்துமென்னு ரியதி. (தர்க்கசங்.) 3. கூட்டல். (பிங்கல, உஉசு.) 'ஆற்றியமெய்ச் செல்வத்தால்' (பாரத. சிறப். உக.) 4. ஒத் திருத்தல், உவமையாயிருத்தல். 'செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும் - வானகமு மாற்ற லரிது' (வள். கரு.) 5. செய்தல். 'மகன்மந்தைக் காற்றுமுதல்' (வள். எரு.) 6. தணித்தல். 7. தாங்குதல், பொறுத்தல். 'ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்றல்' (வள். உஉரு.) 8. நிலைபெறுதல். 'ஆற்றவே யுடைய தாகி' (சி. க: உஉ.) 9. நீங்குதல். 'அன்னை மூப் பழிதர வார்தொ லாற்றுவார்' (நைடத. அன்-கண். சுஅ.) 10. பெருமை. 'ஆற்றுவா ராற்ற லிகழாமை' (வள். அகை.) 11. முயற்சி. 12. வல்லமை. 'ஆற்றலையுள துமா தவம் தன்றி யே, வீற்றுமொன் றுளதென் லிளம்ப லாகு மோ' (கந்தபு. காசிபனுப. கரு.) 13. வல்லரார் தன்மை. 'ஆற்றுவாராற்றல்பணிதல்' (வள். சுஅரு.) 14. வலி. 'ஆற்றற் கிறிலா-விப்பரி சன ரொடு மேகி' (கந்தபு. மாயையுப. சுஅ.) 15. வென்றி. (பிங்கல. ஈகரு.)

ஆற்றலர்-சகிக்கமாட்டாதவர். 'தோற்றிய றுதல்விழிச் சுடரின் சூழ்வினுக்-காற்றல் ராகியே' (கந்தபு. திருவவ. டுரு.)

ஆற்றலங்கல்-காட்டுப்பூவரசு.

ஆற்றலர்-1. ஒருவகையலரி. 2. சுடலைப் பூச்செடி. 3. சேக்கொட்டை மரம். (மூ. அ.) 4. கோடைச்சவுக்கு. 5. முதலைப்பூண்டு.

ஆற்றறுத்தல்-1. கைவிடுதல். 'அல்லற்க னுற்றறுப்பார் நட்பு' (வள். எகஅ.) 2. வலி யழித்தல். 'அற்றத்திட் டாற்றறுத்தான் மார்பு' (கலித். கசச.)

ஆற்றமை-1. சகிக்கக்கூடாமை, பொறுக்கக் கூடாமை. 'இரணியற் காற்று தடைத்தனம்'

(சூர்மபு. அந்தகாசு. உஎ.) 2. செய்ய மாட்டாமை. 'அஃ தாற்று தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து' (வள். கருஉ.) 3. பொறுக்கும் வலியில்லாமை. (ஐங்குறு.)

ஆற்றர்-1. தரித்திரர். 2. தோற்றார். 3. பகைவர். 4. வருந்தினர். 5. வலியரல்லாதார். 'ஆற்றரு முற்றி யடுப' (வள். சகரு.)

ஆற்றன்-1. சத்தியில்லாதவன். (திரிகடு கம். சரு.) 2. தரித்திரன்.

ஆற்றி-ஆறுதல்.

ஆற்றிடல்-செய்தல். 'அந்நா ளமலன் பணியாற் றிடலும்' (கந்தபு. காமத. உசு.)

ஆற்றிடைக்குறை-ஆற்றினடுவே றீரில் லாது உயர்ந்த இடம்.

ஆற்றிய-தேடிய. (சின்தா. மூத். ஈஅஅ.)

ஆற்றிவப்பை-மரவகையி லொன்று.

ஆற்றிரல்-இறால்பின்வகையி லொன்று.

ஆற்றிவந்து-கர்ப்பூரசிலாசத்து.

ஆற்று-1. ஆற்றென்னேவல். 2. தலை வாயில். 3. தெரிநிலைவிளைப்பகுதியும் விளைத் தொகையும். 'ஆற்று தொல்கருப் புத்துடன் பற்பக மமர்ந்தார்' (கந்தபு. துணைவர். சுசு.)

ஆற்றுக்கால்-ஆற்றிலிருந்து றீர்பாயும் வாய்க்கால்.

ஆற்றுக்காலாட்டியர்-உழத்தியர் எனப் படும் மருதநிலப் பெண்கள். 'ஆற்றுக்கா லாட் டியர்முகத்துக் கழிந்த கமலங்களை' (நல். பாரத. நாட். அ.)

ஆற்றுக்கெண்டை-ஒருவகைச் சிறுமீன்.

ஆற்றுக்கோடி-பேய்த்தும்மட்டி.

ஆற்றுச்சீர்தலை-மலைவட்டை.

ஆற்றுச்சவுக்கு-1. கோடைச்சவுக்கு. 2. செடிவகையிலொன்று.

ஆற்றுச்செருப்படி-ஒரு பூண்டு.

ஆற்றுச்செருப்படை-(மூ. அ.)

ஆற்றுறு-வழிவிலுன்பதற்குக் கொண்டு போகும் கட்டுச்சோறு. (சூ. நிகண். சு:உஉ.) [ஆறு-வழி. உறு-சோறு.]

ஆற்றுத்தும்மட்டி-பேய்க்கொம்மட்டி. (மூ. அ.)

ஆற்றுத்துவரை-செடிவகையிலொன்று.

ஆற்றுதல்-1. ஈட்டுதல். 2. ஒத்திருத்தல். 3. சுகித்தல், பொறுத்தல். 'விதரணம் வெஞ்சொ லாற்றான் வில்லினை யிறுத்து நின்றான்' (பாரத. எட்டாம்போர். சுசு.)

ஆற்றுநீர்ப்பொருள்கோள்—ஆற்றுவித்தம்.

4. அமத்தல். 'புலிமுற்றும்-ஆற்றிய பணிக்குறை' (கந்தபு. அசுரோ. சஉ.) 5. செய்தல். 'ஆதலின் மைத்தர்கா ளறத்தை யாற்றுகிர்' (கந்தபு. காசிபனுப. உசா.) 6. தணித்தல். 'கரையழி காத லாற்றை யறிவெனும் கரை செய் தாற்றி' (அரிச்ச. விவாகோ. உக.) 7. தரித்தல். 'ஆற்றுதொல் கருப்பத்துடன்' (கந்தபு. துணைவ. கசு.) 8. நடத்துதல். 'ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்' (கலித். கருடநா. 9. நீக்கல். 'மைய லாற்றிய குணத்து மாதவர்' (அரிச்ச. விவாக. சஉ.) 10. பிரித்தல். 'சேற்று வார்த்திர் சேரக் கொடாந்தவைத் - தாற்றுவார்' (அரிச்ச. பாட்டு. சசு.) 11. வலியாடதல். 12. போதிய தாதல். 'தட்டுமுட்டு விற்றமாற்றது' (பணலி. 225.) 13. உப்தல். (பிங்.) 14. உதவுதல். 'ஒருவி ரொருவீர்க் காற்றுகிர்' (புறநா. 58.) 15. கூட்டுதல். (பிங்.) 16. ஈரமுலர்த்துதல். 'குஞ்சியையாற்றினபின்பு' (சீவக. 2422. உரை.) 17. துலைமுறுக்காற்றதல்.

ஆற்றுநீர்ப்பொருள்கோள் — பொருள் கோள் எட்டனு ளொன்று; அது: சொல்லருக் கிற நீகாப்படி பொருள் அக்கங்கே அமைத்த எடப்பது. 'சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் சூற்றம்போன்-மெல்லவே கரு விஞ் தீன்று மேலலார் - செல்வமே போற் தலை சிறுவித் தேர்ந்ததூற் - கல்விசேர் மாத்தரி னிறுஞ்சிக் காய்ந்தவே' (சிரந்தா. சாம. உசா.) இக்கலியிலே நெல் எனப் பொருள்படுஞ் சொல் என்னும் எழுவாயை முகவெடுத்த அதன்சூழில்களாகிய வினா பெச்சங்கள் ஒன்றை ஒன்று கொள்ளும்படி முறையாக வைத்து அவற்றை முடித்த "சாய்த்த" என்னும் பயனிலையை இறுதியில் வைத்தமையால் இப்பொருள்கோள் ஆற்று நீரொழுக்கிற்குச் சமமாயிற்று. (சன். பொது. ௨௬.)

ஆற்றுநெட்டி—நீர்ச்சுண்டி. (மூ. அ.)

ஆற்றுப்பரிசை—சாகப்பச்சை. (மூ. அ.)

ஆற்றுப்படுத்தல்—1. அகற்றதல். 'ஆற்றுப் படுத்துன் மனத்தே பிருத்த வருத்துபரே' (வேங்கைக்கோவை. ௨௫௫.) 2. என்னெறியி டுப்படுத்தல். 3. வழிப்படுத்தல். 'செஞ்சாற் றப்படுத்த கிறைதபு புலம்பொடு' (முல்லைப். அக.)

ஆற்றுப்படை—1. ஒரு பிரபத்தம். அது: பரிசுபெற்றவருவார், கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என்னும் நால்வருட் பரிசிற்குப்போவார் ஒருவரை ஆற்றிடைக் கண்டு தலைவன் கீர்த்தி முதலியவைகளைச் சொல்லி வழிப்படுத்துவதாக அகவற்பாவாற் செய்யப்படுவது. இது கூத்தரார்த்தப்படை, பாணரார்த்தப்படை, பொருநரார்த்தப்படை, விறலியார்த்தப்படை என நான்குவகைப் படும். (இலக். விளக். பாட்டி. ககநா.) 2. வழிப்படுத்தல். (சூ. நிகண். க: சரு.)

ஆற்றுப்பாசி—ஒரு நீர்ப்பூண்டு. (மூ. அ.)

ஆற்றுப்பார்ச்சி—நதியிற் கப்பல்செலுத்து வோன். (INSC.)

ஆற்றுப்பாலை—மரவகையி லொன்று.

ஆற்றுப்பதலை—நிலத்தினின்ற நதிடைப் பிரிக்கு மெல்லை. [ஆறு-நதி. பிதலம்(வரிசு)-பிரித்தல்.]

ஆற்றுப்பூத்தான்—பூனைக்காலி. (மூ. அ.)

ஆற்றுப்புவாக—மரவகையிலொன்று.

ஆற்றுப்போடி—ஆற்றிலுள்ள சிறுமீன்.

ஆற்றுபவர்—ஆற்றலுடையவராய்ப் பிறர் மேற்செல்வார். 'ஆற்று பவர்க்கு மாண்' (வள். எசக.)

ஆற்றுமடை—வாய்க்காலின் முகம்.

ஆற்றுமரி—சீருமரி. (மூ. அ.)

ஆற்றுமல்லிகை—ஒரு மல்லிகைக்கொடி. (மூ. அ.)

ஆற்றுமுள்ளங்கி—மணன் முள்ளங்கி.

ஆற்றுமுள்ளி—1. கண்டக்கத்தரி. (மூ. அ.)

2. கழுதைமுள்ளி.

ஆற்றுமேலழகி—ஒரு பூண்டு. (மூ. அ.)

ஆற்றுவர்—இசைப்பாவகையு ளொன்று (செல்பபதி.)

ஆற்றுவாய்முகம்—நதி கடலொடுகலக்கும் இடம். 'ஆற்றவாய் முகத்திற் நேக்கியுமிழ்வ தே யொக்கும்' (கம்பரா. இராவணன்கள. 25.)

ஆற்றுவர்—எடுத்துக்கொண்டது முடிக்க வல்லார். 'ஆற்றுவா ராற்ற விகழாமை'(வள். அகக.)

ஆற்றுவாளை—ஆற்றில் வசிக்கும் ஒரு மீன்.

ஆற்றுவித்தம்—ஆறுபாய்முகம். [ஆறு-நதி. வித்தம் - துணக்கப்பட்டது.]

ஆறுவித்தல்—1. உறுதிசெய்தல். 2. செய்வித்தல். 3. தணியச்செய்தல். 4. வலிதரல்.

ஆறுவைப்பு — நதியின் ஒதுக்கத்தால் சாகுபடிக்குத் தகுதியான நிலம்.

ஆற்றெழுத்துநிலை — சூத்திரநிலைகளினின்றும்; அது: சூத்திரங்கள், இடையறாது, ஒடுகின்ற ஆற்று நீரோட்டம் போலத் தொடர்ந்துநிற்கும் நிலை. (நன். பொது. கக.)

ஆறக்கட்டுதல்—பேய்க்கோளை மேற்செல்லவொட்டாமல் தடுத்தல்.

ஆறநீர்—1. ஆறு. 2. கல்நார் என்னுஞ்சரக்கு.

ஆறந்தம் — முடிவிலே நிச்சயிக்கப்படுகின்ற விடையாக ஆறு. அவை: நாதாந்தம், சித்தாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், காலாந்தம், வேதாந்தம் என்பன. (த. நி. பொ. ககௌ.)

ஆறம்—குடசப்பாலை.

ஆறல்—1. ஆறுதல். 2. அலைதல்.

ஆறல்பீறல்—உபயோகமற்றது. 'தன்னோடொக்க ஆறல்பீறலா யிருப்பதொரு தேவதையைப்பற்றி' (ஈடு. 7. 4. 8.)

ஆறலை — வழிப்பறி. 'ஆறலைகள்வருந் கலக்கி' (கந்தபு. ஆற்றுப். கச.) [ஆறு - வழி. அலை - அலைத்தல்.]

ஆறலைத்தல் — வழியினின்றும் பறித்தல். 'வன்கண்ண ராட்டிலிட்டாறலைக்கு மத்தம்' (ஐங். ஐம். 34.)

ஆறலைப்பார் — வழியினின்றும் பறிப்பவர். (வன். ௫௫௦. பரி.)

ஆறலைப்பு—ஆறுதல்.

ஆறன்மட்டம்—தாளவகை. (சிலப். 3.16. அரும்.)

ஆறக்காரியம்—தேற்றம்.

ஆறட்டம்—நோயுற்றார் படும் அவத்தை.

ஆறட்டு—தீர்த்தவாரியுற்சவம். (குற்றல. வடவருவி. 37.)

ஆறடி — 1. தெருத்தோறு மலைத்திதிரிவோன். 2. நிலைகெட்டவன்.

ஆறடுதல் — தீர்த்தவாரி.

ஆறதாரம்—உடம்பிலுள்ள ஆறுதாரங்கள். அவை: மூலாதாரம், சுவாதிட்டாரம், மணிப்ரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன. 'ஆறுதாரமுமுறையிற்கழிதலும்' (தனிசை. நந்தி. சக.)

ஆறம்—கார்த்திகைநட்சத்திரம்.

ஆறாயிப்பாடி — திருவாய்மொழியின் விபாக்கியானங்களுள் முந்தியது. (உபதேசரத். 41. வ்யாக்.)

ஆறியநீப்பு—அறக்கம்பு. (பதிற்றுப்.)

ஆறிருகாத்தோள்—முருகக்கடவுள். (பிங்.)

ஆறு—1. ஓரென். 2. சமயம், மார்க்கம். 'சைவ-நல்லாறோங்கு' (பெரியபு. சண்டேசு. ௫௭.) 3. தன்மை. 'செல்லா நிழக்கிச் சுடுகாடவன் சேர்ந்தவாறும்' (சிந்தா. பதிசு. ச.) 4. நதி. 'செம்புன் - லாறெழுக்குற்றதால்' (கந்தபு. அக்கி. கருசு.) 5. நன்னெயி. 'ஆறலாதன வாசருக் கென்றுகொண்டு' (பாரத. சூது. எஉ.) 6. படி. 'போமாறடர்த்தான்' (இரகு. திக்கு. கூ.) 7. வழி. 'அமர்செய்யாறெலாம்' (கந்தபு. அக்கி. கருசு.) 8. விதம். 'கற்பழியாவாற்றால்' (நல்வழி. கசு.) 9. பக்கம். 'நாலாறுமாராய்' (நாலடி. 383.) 10. பயன். 'அறத்தா நிதுவென்' (குறன். 37.) 11. அறம். 'ஆறன்மையின்' (சீவக. 2261.) 12. உபாயம். 'ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம்' (குறன். 468.) 13. இயல்பு. (குறன். 219.)

ஆறுகட்டி—1. ஆறுபற்களுக்குமேல் முனையாத மாடு. 2. சைவர் காதிலணியும் உருத்திராக்கமணிவடம்.

ஆறுகாட்டி—வழிகாட்டி.

ஆறுகிராணி — ஆறுவகையான கிராணி நோய்கள். அவை: பித்தக்கிராணி, உட்டணவாதக்கிராணி, சிலேட்டுமவாதக்கிராணி, மேகக்கிராணி, மூலக்கிராணி, வாதக்கிராணி என்பன.

ஆறுகை—ஆறுதல். 'மனமாறுகைக் கெம்மை வந்தாரு நாதன்' (மருதநார். கஉ.)

ஆறுதடி—சிவன். (கண்கையாறுகுடினவர்.) 'ஆறுகுடியை' (நல். பாரத. மருத். கசு.)

ஆறுதலை—ஆறுவகையான சூலைநோய்கள். அவை: பித்தசூலை, வாதசூலை, சிலேட்டுமசூலை, வாதபித்தசூலை, சிலேட்டுமபித்தசூலை, ஐயகணசூலை என்பன.

ஆறுசெய்கையான் — பிராமணன். [அறுதொழிலோன் என்றபடி.] 'ஆறுசெய்கையானில்லிடம் புகுந்து' (சேதுபு. கவிசம்பு. உஉ.)

புறதல்—1. ஆறியிருத்தல், ஒய்தல். 2. குறிதணிதல். 'ஆறிய பசுந்தன் காலினைசை வெரி' (பாரத. நிராயிட. ௧௦௯.) 3. தணிதல், நீங்கல். 'ஆறுவிட ரென்வயி ஞக்கினை யால்' (கந்தபு. அக்ஷி. ௨௩௫.) 4. அடங்குதல். 'ஐம்புலனுமறிஞர்களும' (கம்பரா. தேரேறு. 25.)

புறபொருள்—மருவாற்றை ஆறுகப்படுத்த பெரும்பொழுதுகள்; அவை: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன.

புறபொருள்— திங்கைப் பகுத்த ஆறு சிறுபொழுதுகள்; அவை: மாயை, யாமம், வைகறை, காயை, கண்பகல், எற்பாடு என்பன.

புறமலடு— ஆறுவகையான மலடுகள்; அவை: வாதவித்தமலடு, மிருமிமலடு, சீழ்மலடு, வாயுமலடு, சூதகமலடு, தன்மாம்சமலடு என்பன.

புறமுதல்— குமாரக்கடவுள். 'ஆறுமுக னைப்பயத்தாதி' (பாரத. வாரண. அரு.)

புறவிதகாவேந்தியம்— சுவாமிக்கு நிவேதிக்கும் ஆறுவித உணவுகள்; அவை: அரித்திரான்னம், பாமாண்னம், முற்கான்னம், நிருதான்னம், தத்தியன்னம், குளான்னம் என்பன. (த. போ. ௧௦௨.)

புறமுத்து— 1. குமாரக்கடவுளுடைய சடாக்காமாயி மந்திரம். (திருமுருகா. ௧௫௫ அட. உரை.) 2. பிரணவத்தோடுகூடிய பஞ்சகச்சம். 'தாரகப் பிரம மாடு-மூன்மொழி கின்ற கந்த மூவிரன் டெழுத்த மொன்றாய்-மகன் காமத் தோரா நெழுத்தென பட்ட வன்றே' (கந்தபு. திருவி. ௧௮.)

புறேறிபறை—வழிபறிக்குக்கற் கொட்டெம்பறை. 'ஆறேறிபறையும்' (சிலப். வேட. ௪௦.)

புள்— 1. அய்விடம். 'ஆள்வழிக் கொள்ளும் வேத னவன்றனைப் பற்றி வல்லே-யின் உரு கேள்' (தணிசைப். வீராட்ட. அரு.) 2. ஆய். 'தக்கன்ன ராஜத் தகலில கண்டக்கல்' (பழமொ. அரகி. ௧௦.) [இடைக்குறை.] 3. இடபம். 'ஆன்முகத்த னடற்கணையான்' (கந்தபு. பாஹனே. ௧௫.) 4. உயர் திண்ப் படத்தை யான்பாலொருமையில் வரும் ஒரு விசுதி. 'உத்தான்'. 5. எருமை,

பசு, மரை என்பவற்றின் பொதுப்பெயர். (திவாகரம். தொகுதி. ௩.) 6. ஒரு சாரியை. 'ஒருபான்' (நன்.) 7. பசு. 'கோதி லானின் குளப்படி நீருமுண்டு' (சேதுபு. அவையட. அ.) 8. மூன்றாம் வேற்றுமையிலே கருவிப் பொருளினில் வரும் ஓர் உருபு. 'பாவத்தான் வரும்பொருள்'. இது, 'தூக்குகையானோக்கு கைய' என்பதிற்போல உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும் வரும். (நன். பெயர். ௪௦. உரை.) 'ஊரானோகோயில்' என்பதிற்போலத் தொறுப்பொருளிலும் வரும்.

புள்பொருள்தம்—ஒரு நதி.

புள்பொருளை—ஆள்பொருள்தம்.

புள்மகம்—ஆத்துமகம். (சி. சி. ௨; ச.அ. மறை.)

புள்மாங்காரம்— தத்துவங்களையும் தத்துவவியாபாரங்களையும் ஒடுக்கி ஆன்மாவின் அறிவுத்தொழில்களை மறையப்பண்ணுவது. (பதிபசுபா. ௧௦.)

புள்மசிநுட்டி— தத்துவங்களைச் சிறுட்டித்து ஆன்மாக்களின் இச்சா ஞாநக்கிரியை களை விளக்குவது. (பதிபசுபா. 10.)

புள்மகத்தி—1. ஆன்மா பாஞானத்தைக் கூடித் தன்செயலை விடுதல். 'தேசுற மருவு மான்ம தெரிசக மான்ம சுத்தி' (சிவப். அ. ௧.) 2. ஆன்மா தான் மலமுமாகாமற் சிவமுமாகாமற் சிவத்தோ டிரான்டறக்கலந்துநிற் பது. (ஒழிவி. வீர. அ.) 3. தசகாரியத் தொன்று. 4. பஞ்சசுத்தியுள் ஒன்று. 5. தாத்திரிக பஞ்சசுத்தியுள் ஒன்று.

புள்மகபாவம்— ஆன்மா சகசமாயி ஆணவமலத்தோடு சேர்ந்த வடிவம். (ஒழிவி. வீர. சு.)

புள்மகோருபம்—ஆன்மா மும்மலக்களையும் நீக்கிநிற்குத் தன்மை. (ஒழிவி. வீர. சு.)

புள்மனூனம்— தன்னறிவு. 'ஆன்மாவைச் சிவன் பிரிவறக்கலந்திருக்கையாற் சிவஞான வ்யதிரித்தமாக ஆன்மஞானத்திலே தரிசிக்கப்படுமவனல்லன்' (சி. சி. சு: அ. சிவாக்.)

புள்மத்தவம்—1. உருத்திரன். 'ஆன்மாவுக்கு அதிதேயவமாயே தத்துவம் ஆன்ம தத்துவமென உருத்திரனுக்குப் பெயராயிற்று' என்பர். 2. பிரகிருதி எனக் கருதும் மஹான் என்னும் பதம் எழுத்துநிலை மாரி ம, என்பது பின்னும் ஹான் என்பது

முன்னுமாய் ஹான்ம என நின்று ஹகார மெய்கெட்டு ஆன்ம எனத் தமிழில் வந்தது போலும். (சி. சி. உ: எஉ. சிவஞா: உரை, மறைஞா. இது அச்சப்பிரதிகளிலில்லை.) 3. பூதங்கள் ஐந்தும், தன்மாத்நிரைகள் ஐந்தும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கண்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், அந்தக்கரணம் நான்கு மாகிய ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட இரு பத்துநான்கு தத்துவங்கள்.

ஆன்மதரிசநம் — விடயபோதத்தை நீக்கி ஆன்மா தன்னை யருளாத் காணாதல். (ஒழிவி. விர. அ.) பாசுமானது விட்டுப்போக ஆன்மா பாரூரத்தைத் தரிசிக்கை. (சிவப். அ: க.)

ஆன்மபோதம்—அது இது என்று சுட்டியறியும் அறிவு. (சி. சி. க: சரு. நிரம்ப.)

ஆன்மமந்திரம்—அசபா: 111

ஆன்மமது — அசபாமந்திரம். 'கருத மாண்மமதுவலிவாம்' (குத. எக்கி. பூ. எ: க.)

ஆன்மமூர்த்தி — சர்வபூததமன்ன். (சி-வி. ஞாநபா. ச-ஆஞ்சலோக. உரை.)

ஆன்மருபம் — ஆசாரியரது அருளினாலே தன்னையும் தன்னிடத்திலே பந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையும் எவ்விடத்திலுந் தோன்றாமல் மறைத்துநின்ற ஆணவமலத்தையு நீக்கித் தான் அறியும் முறைமையும் அவனது ஞானம் அறிவுக்கறிவாய்நின்று உபகரிக்குமுறையும் தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது. 'பாயிரு னீக்கி ஞானம் தனைக் காண்ட லான்ம ரூபம்' (உண்மைநெறிவிளக். கஉ.)

ஆன்மலாபம் — ஆன்மா சிவரூபம்பெற்று அதிலே அமுத்துதல். (சிவப். அ: க.) சிவாநந்தாதுபவம். (சி. சி. அ: உஉ. சிவாக்.)

ஆன்மலயவாத்—உயிர் கெட்டுச் சிவத்தை யணந்து ஒன்றாய்நின்றதென்று வாதிப்பவன். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

ஆன்மவித்து—ஆன்மசொரூபமறிந்தவன். (சி. சி. க: உக. மறை.)

ஆன்மவுருவம்—ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்கையாய்வந்து பெருநந்தின வடிவம். (ஒழிவி. விர. சு. உரை.)

ஆன்மா—1. ஆதியந்தமின்றி நித்தியமாய், சர்வவியாபகமாய், இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபியாய், சைதந்தியமாய், அரூபியாய், யான்

எனதென்னுஞ் செருக்குடையதாய், பின்னா பின்னமாய்ப் பந்தித்த மும்மலத்தோடு கூடியதாயிருப்பது. (பதிபசுபா. கக.) 2. சிவன். 'முத்தனையான்மாவென்றும்' (சி. சி. ச: உஅ.) 3. இரண்டு என்ப பொருள்படும் ஒரு குறிப்புமொழி; சீவான்மா, பரமான்மா இரண்டாதலின் (தைல. தைலவ. கக.) 4. நினைக்குஞ்சத்தியும், அறியுஞ்சத்தியுமுடைய தாய் மாறுடதேகத்தில் வசிக்கும் அருவப் பொருள். 5. தைசத்தவாக்காரம். 6. மகத் தத்துவம். (சுர்மபு. பிரதிரு. அ.)

ஆன்மாச்சிராயம்—தன்னைப்பற்றுதலென்னுஞ் குற்றம்.

ஆன்மாநந்தம் — சேவனானது தன்பிரியத்தைத் தகாதிவிடயங்களில் னவந்து அவைகளை இன்பமாய் அதுபலிக்குமிடத்து அது பவிப்பானும் அதுபுவியும்மமாகிய இரண்டு மின்றி உதிக்கும் ஆநந்தம். (வேதா. சூ: கச. உரை.)

ஆன்மார்த்தபூசை—1. இட்டலிங்கபூசை. (சைவச. பொது. ஞாக. உரை.) 2. தன் பொருட்டுத் தானேசெய்யும் பூஜை. (சி. சி. க: உஅ.)

ஆன்மார்த்தலிங்கம்—இட்டலிங்கம். [ஆன்மார்த்தம்-தன்பொருட்டு.]

ஆன்மிகம்—1. ஆன்மாக்களால் வருவது. (சிவப். உ: கக. உரை.) 2. தன்செயல், ஆன்மிகத்தானும், பொதிகத்தானும் வரும் பிணிகளை. (சி. சி. உ: கச. சிவஞா.) 3. தன்னுடைய சம்பந்தம்.

ஆன்மிககன்மம் — ஆன்மாக்களால் வரும் துக்கம்; அது: சரீரத்தினாலும், மனத்தினாலும் வருவது. அது: தத்தஞ்சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், பறவைகளினாலும், இராட்சதர்களினாலும், பசாசுகளினாலும், கள்வர்களினாலும், மற்றுள்ள மனிதர்களினாலும் வரும் சரீர துக்கங்களும்; பிரதூடையகல்வியும், சென்றதரிய மும் செல்வமும் கண்டு பொறாமை, அபிமானக்கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச்செய்தல், கோபியாய்த்திரிதல் என்னும் இவை முதலாகவுள்ள மனோதுக்கமுமா மென் க. (சிவப். வியா. பக். உ0க.)

ஆன்மீசணம்—தேடல்.

ஆன்மொழிக்கு — பச்சாணம். (தைல. தைலவ.)

பூர்வல்லரி — } பசுக்காக்குமிடையர்.
பூர்வல்லரி — } (கு. நிகண். உ: சுஅ.)
[ஆன்-பசு. வுநீல - இடையர்.]

பூன்ற — 1. இல்லையான. 'அருவி யான்ற வணியின் மரமலை' (மதுரைக். ௩௦௬.) 2. மாட்சிமைப்பட்ட. 'தொல்லிகான்றமுகம் - தான்றதொர்க்காதலன்' (கந்தபு. மாயப. ௨௫.) 3. விசாலமான. 'ஆயதென் புனலா யான்ற தொல்கட லுழவ நன்னி' (கந்தபு. மூன்று. ௧௬௭.) 4. விரிவுள்ள. 'ஆன்ற தொன் மறைகளெல்லா மார்த்தன்' (கந்தபு. திருவவ. ௬௨.) 5. அடங்கிய. 'ஆன்ற பெரியா ரகத்து' (குறள். 694.)

பூன்றபங்கு — கோதுமைமொட்டி.

பூன்றது — மாட்சிமைப்பட்டது. 'ஆன்ற தேர் சீவன் முத்திப் பதத்தினை யடைந்து' (நாகவா. வைராத். ௩௫)

பூன்றமைதல் — அடங்கியமைதல். 'ஆதி தெழுது யாவையி லான்றமை புலத்தி னன்' (கந்தபு. குமாரசுபரி. ௪௪.)

பூன்றல் — 1. அகலம். (கு. நிகண். அ: ௧௨.) 2. மாட்சிமை. 'ஆன்றதவச் செந்நெறி யின் வைகுங் திலதவதியார்' (பெரியபு. திரு வாய். ௪௧.) 3. மிகுதல். 'பாடான்றவித்த புலிக்கடல்' (மதுரைக். ௪௨௬.) 4. நீங்கல்.

பூன்றவ — 1. அறிவுடையார். 'ஆன்றவ டடக்கம்போல்' (கலித். ௩௨.) 2. அமைத்த வர். (மணிமே.) 3. தேவர். (பரிபா. 19. 3.)

பூன்றி — 1. அறிவுடையார் 'ஆன்றார் கேட்டிற் செலிபுதைக்கும்' (பாரத. குது. ௨௬௨.) 2. படித்தவர்.

பூன்றின் — அமைவாயாக. (ஐங்குறு.)

பூன்று — 1. அடங்கி, நீங்கி. 'புகல்சேர வோவியான்று' (கலித். ௧௨௬.) 2. விரிதல். 'மாநிலமான்றுகிண்டி' (கந்தபு. காவலர் வதை. ௭.) 3. விசாலித்த. 'அத்தமேல்கிரி யுதப மால்வரைத் துணியான்று' (கந்தபு. குரபன்மன். ௧௭௨.)

பூன்றே — ஆன்றார். 'செம்மை கொ ணுனர்வி ணுன்றேர் தெனிகுவர்' (கந்தபு. தவக்கா. ௨௪.)

பூன-1. அத்த. இது, அன்ன என்பதன்விகா ரம்போலும். 'பூன காயி யரிபய குடொண்' (கந்தபு. தெய். ௨௬௬.) 2. ஆகிய. 'மேலான விதமும்' (பாரத. ஆரம்பபா. ௨௦.)

பூனம் — சரை.

பூனந்த — பஞ்சகவ்வியம். 'இகவானஞ்ச மாடி' (கம்பரக். ௨௫.)

பூனந்தவாயு — வாதநோயி லொன்று.

பூனத்தேர் — விடத்தேறு. (மூ. அ.)

பூனது — 1. அன்னது. 'ஆனதோ ரமை யம் தன்னி லாடின ரமார் மாதர்' (கந்தபு. திருக்கல். ௭௨.) 2. ஆகியதெனப் பொருள் படும் ஒரு வினைப்பெயர். 'இயக்கர்கோ ளுறையுளானதும்' (கந்தபு. வரைபுனை. ௧௦.) 3. நிகழ்த்தசெய்தி. 'ஆனதுரை செய்து மென' (திருவிடா. மாயை. ௧௦.) 4. பொருந் தியது. 'மறையெனத் தரக்கவேலையி-லான தொர்பொருளினி' (கந்தபு. பாயிர. ௪௩.)

பூனதும்பி — ஒருவகை மீன்.

பூனந்தக்கார்த்தம் — மருக்கொழுந்து.

பூனந்தபரவம் — ஒருவகை மருந்து. 'ஆனந்த பர வம்பி னடர்சுத்த பரவம்' (பதார்த்தகுண. ௧௨௬௮.)

பூனந்தம் — அரத்தை.

பூன்படி — அப்படி. 'ஆனபடியே யழ லமைக்க' (கந்தபு. அசுரேந்திர. ௧௬.)

பூனம் — 1. எழுத்துச்சாரியை. (தொல். சொல். 298. உரை.) 2. கன். (திவா.) 3. தெப் பம். (திவா.) 4. மரக்கலம் (திவா.)

பூனமை — ஆனதன்மை. 'ஆனமையான் மேலான' (சி. சி. அ: ௨௬.)

பூனர் — ஆயினர். 'எத்தனை தந்தையுந் தாயரு மானரென் றெண்ணுவனே' (திரு துற. ௪௬.)

பூனல் — நீங்குதல்.

பூனவை — ஆகியவை. 'எண்ணில் வேதிகை யானவை புரிந்தனன்' (கந்தபு. வரைபு. ௧௫.)

பூனன் — சிவன். (தேவா. 1029. 2)

பூனு — 1. அடங்காத, அமையாத. 'நம்பர் பா லானுப்போன்புமிக' (பெரியபு. தடுத்தா. ௧௧௫.) 2. கொடாத. 'ஆனுவழுதே' (கந்த ரது.) 3. நீங்காத. 'ஆனுவறிலி னவர்கட் கென் னுக்கொல்' (யாப். காரிகை. அவை யட.) [இது ஞர் எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்.]

பூனாமை — 1. அமையாமை. 'யானறி யள வையி னேத்தி யானாது' (திருமுரு. ௨௭௭.) 2. உத்திராடம். 3. நீங்காமை. 'ஆனாமையா யகில நீகில பேத மனைத்தினுள்ளுந் தானாதி' (தாயு. பன்னா. ௫.)

ஆளுநாயனர் — அறபத்துமூன்றுநாயன் மாறன் ஒருவர்.

ஆளுயர் — பசுமேய்க்குமிடையர். 'ஆளுயர் கூடியமைத்த விழவை' (திவ். முதலா. அலம் பாவெருட். ச.)

ஆளுவம் — ஆயினும். 'மனைவி வீந்தா ளானா வும்' (சுர்மபு. வருணச். ௨௦௪.)

ஆனி — 1. உத்திராடநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். க. என்.) 2. எல்லி. 3. ஒரு மாதம். 'ஆனிமுதனாசீதி' (சைவச. பொது. கரு.) 4. கேட்டைநட்சத்திரம். 5. கேடு. (சூ. நிகண். கக. னகா. ச.) 6. ஆன்பொருளை. 7. மூல நட்சத்திரம். (சூ. நிகண். க. என்.) 8. வாளாலகு. 9. வெட்டுக்குருத்து.

ஆனிக்கநந்தலை — ஆனிமாதக்கடைசி.

ஆனிக்குங்கம் — ஆனிமாதத்திலே காற் றடங்கியிருக்கும் காலம்.

ஆனியை — பசுக்கூட்டம். 'ஊரானிரையி னுடன்புக்கபோது' (பெரியபு. சண்டேசு. கஎ.)

ஆனிலை — 1. பசுக்கொட்டில். 'தேவகுல நிழலானிலை - வெண்பலி' (ஆசாரக்கோ. ௨௮.) 2. கருஜர்ச்சிவரஸயம். (தேவா. 929, 6) [ஆன் - பசு. நிலை - நிற்சுமிடம்.]

ஆனிலையுலகம் — ஆனுலகு. 'மேல தானிலை யுலகத்தானும்' (புறநா. 6.)

ஆனும் — ஆயினும் என்பதில் யகர விகரங் தொக்குவந்த ஒரு விகாரமொழி. 'வால் பெறமுனைத்த கூன்கோடானும்' (கல்லா. ௨௦.)

ஆனுலகு — கோலோகம். (அக. நி.)

ஆனேறு — எறகு. 'ஆனேற்றுக் கொடி யோன்போ லெதிரிய விலவமும்' (கலித். ௨௪.)

ஆனை — 1. அத்திமரம். 2. யானை. 'ஆனை மும்மத மாடிய காடெலாம்' (சிந்தா. இலக். ௨௦௧.)

ஆனைக்கண் — 1. அகிகன்கனிந்து பழுதுற்ற பழங்களிலே தோன்றல் திரண்ட கரும் புளளி. 'பலாப்பழம் ஆனைக்கண்பட்டது' 2. யானையின்கண்.

ஆனைக்கண்ணி — அத்தித்தளிர்.

ஆனைக்காடு — ஆனையறுகுபற்றிய காட்டு நிலம்.

ஆனைக்கள்ளிழையான் — ஒரு பூண்டு.

ஆனைக்கற்றலை — ஒருமீன்.

ஆனைக்கற்றழை — ஒருவகை நீண்ட கற் றுழை.

ஆனைக்கன்று — அத்தி.

ஆனைக்காசு — ஒருவகை நாணயம்.

ஆனைக்காயம் — ஆனைப்பெருங்காயம்.

ஆனைக்காரை — ஒரு மரம்.

ஆனைக்கால் — 1. பெருங்கால். 2. பெரிப நீர்த்தாம்பு.

ஆனைக்குப்பு — சதுரங்கவிளையாட்டு. 'ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே' (சுரு. 10. 3. 9.)

ஆனைக்குரு — ஒரு மரம்.

ஆனைக்குன்றிமணி — மஞ்சாடி.

ஆனைக்கூடம் — 1. யானைகட்டுமிடம். 2. பழையவரியி லொன்று.

ஆனைக்கெருத்தி — ஒருவகை மீன்.

ஆனைக்கோம்பன் — 1. ஆனைவாழை. 2. ஒருவகை நெல்.

ஆனைக்கோடன்கரை — ஒருவகைச் சுரைக் கொடி.

ஆனைக்கோரை — ஒருவகைக்கோரை.

ஆனைச்சப்பரம் — ஆனைமேற் றவிசு.

ஆனைச்சாத்தன் — கரிக்குருவி. (திவ். திருப் பா. 7.)

ஆனைச்சிவந்த — பெருஞ்சிரங்கு.

ஆனைச்சிலந்தி — ஒருவகை நோய்.

ஆனைச்சிரகம் — ஒரு பூண்டு.

ஆனைச்சுண்டை - சுண்டைவகையில் ஒன்று.

ஆனைச்செவியடி — 1. யானையின் செவியடி. 2. ஒரு பூண்டு.

ஆனைச்சொறி — பெருஞ்சொறி.

ஆனைத்தடிச்சல் — 1. புளியரனை. (மூ. ௮.) 2. புளியரனை.

ஆனைத்தடிப்பு — ஒரு பூண்டு.

ஆனைத்தாள் — மதகு. 'அகவாயிலுள்ளதுக் கெல்லாம் ஆனைத்தாளிறே' (சுரு. 6. 1. 7.)

ஆனைத்திசை — வடக்கு.

ஆனைத்திப்பலி — ஒருவகைத் திப்பலி.

ஆனைத்தி — பெரும்பசியைவிளைப்ப ஆனைத்தோய் — தொரு வியாதி (மணி மே.)

ஆனைத்தும்பை — பெருத்தும்பை (மூ. ௮.)

ஆனைத்தும்பு — யானைவடிவமைத்த நீர் விழுங் குழாய்.

இனத்தெல்ல—ஒருவகைத் தெல்.
இனத்தோடில்—பெருஞ்செயல். 'இவன் பெரிய இனத்தொழில் செய்பாரிற்.' (சுரு. 7. 4. 3)

இனத்தோட்டி—அங்குரம்.
இனத்தோட்டி—பஞ்சகவ்வியம்.
இனத்தோட்டி—பெருநெருஞ்சி. (சுரு. 2)
இனத்தோட்டி—1. பெருநெருஞ்சில். 2. புளியமரின்.

இனப்பயிர்—ஒருவகை நோய்.
இனப்பயிர்—யானைசெலுத்துவோன்.
இனப்பயிர்—நீற்றோக்கிய பார்வை.
இனப்பயிர்—ஒரு பூண்டு.
இனப்பயிர்—ஆலைக்கோரை.
இனப்பயிர்—பப்பாப்பயிர்.
இனப்பயிர்—ஒருவகைப் பெருங் கோய்க்கோலை.

இனப்பயிர் — கத்தரிச்செடியிலுள்ள மூலம் ஒரு பூண்டு.
இனப்பயிர்—ஒருவகை மஞ்சள்.
இனப்பயிர்—பூண்டின் வாலின் மீட்டிற் செய்யுமிதழ் காப்பு.

இனப்பயிர்—மதுரைக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு மலை.

இனப்பயிர்—கறப்புமருதுவகை.
இனப்பயிர்—பெருமீன். (சுரு. நிகண்.)

இனப்பயிர்—1. கசமுக்காரன். 2. விநாயகன். 'இனமுக்காரன் இனமுக்காரன்' (சுரு. 100)

இனப்பயிர்—ஒருவகைப் பொற்காசு.
இனப்பயிர்—சுதரக்கவியாட்டில் யானை செல்லுதல் கதி.

இனப்பயிர்—ஒருவகை யறகம்புல்.
இனப்பயிர் — குழந்தைகளுடம்பை மூடி.

இனப்பயிர்—யானைவீழ்க்கும் இனப்பயிர்—பறவை.
இனப்பயிர்—சிவபிரான். (திவா.)
இனப்பயிர்—1. இத்திரன். 2. இயனார்.
இனப்பயிர்—1. தேட்கொடுக்க. 2. இனப்பயிர்.

இனப்பயிர்—ஒருவகை வாழை.
இனப்பயிர்—திமிக்கெம். (சுரு. 100. 101.)

இனப்பயிர்—அரசனுக்குரிய எண்வகைத் துணைவரி லொருவகையார்.

இனப்பயிர்—ஒர் எழுவாயுருபு. 'பெற்றிதும் குரவராணர்' (கந்தபு. மேருப். சுரு.)

இ

இ—இது தமிழ்மொழியின் வர்ணமாவில் வருகின்ற மூன்றாமொழுத்து. உயிர்முயற்சியாத் பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், அன்பல்லமையை நாவின் துளிர்மீது பொருத்தப் பிறக்கும் ஒருயிர்க்குற்றொழுத்து. இவ்வெழுத்து ஆரிய மொழியுள் இரண்டுமெய்க ளிணைத்து ஒருவெழுத்துப்போல நடக்கும்போது அவ்விணைந்த எழுத்துக்களின் பின்னின்ற யகரத்திற்கும் ரகரத்திற்கும் லகரத்திற்கும் முதலில் தியாகம் இராமம் கிலேசம் என்பன போல வரும். இன்னும் இராமன் என்பதற் போலவும் இப்பக்கன் என்பதற்போலவும் இலாபம் என்பதற்போலவும் அக்ஷரமிணையாத ய ர ல என்று மெழுத்துக்களை முதலிலுடைய ஆரியமொழிக்கு முதலிலும் வரும்.

1. அன்பு.
2. ஆச்சரியம்.
3. இகழ்ச்சி.
4. இருதிணை முக்கூற்றொருமையில் வரும் ஒரு விசுதி. 'செவியிலி இவன்; செவியிலி இவன்; செவியிலி இது.'
5. உயர்திணையாண்பால் பெண்பால்களில் வரும் ஒரு பெயர்விசுதி. 'வில்லி, திணி தோளி' [மினி, மருளி, வெருளி என்பனவற் திற்போலத் தொழிற்பெயர்விசுதியாயும் வரும்.]
6. ஒரு பெயர்ச்சொல்லின் அகத்தாவது புறத்தாவதுகண் ணைமைப்பொருட்சுட்டி வரும் ஒரிடைச்சொல். இவன் (அகம்); இக்கொற்றன் (புறம்).
7. ஒருமுன்னிலையெவ்வொருமைவிசுதி. 'நிற்றிணைநெரு நிறுவிப்போயினன்' (கந்தபு. வன். 100.)
8. செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சப்பொருள்கொடுத்துவரும் ஒருவிசுதி. 'நிறுவிப்போயினன்' (கந்தபு. வன். 100.)

9. தெரிநிலை குறிப்புவினைகளில் வரும் ஒரு முன்னிலைவினாது. உண்டி; வில்லி.

10. வினைமுதற்பொருளிலாவது செய்ப பொருளிலாவது கருவிப்பொருளிலாவது வரும் ஒரு படர்க்கைப்பெயர்வினாது. அலரி; ஊருணி; மண்வெட்டி.

இஃது—இது. 'இந்தா விஃதோ ரிளம் குழவி' (கந்தபு. வள். ௩௫.) [இச்சுட்டும் பெயர் உயிரையும் யகரமெய்யையும் முதலாகவுடைய மொழி வரும்பொழுது ஆய்தக் கொடாதுநிற்குமென்றும், மற்றையவிடத் தெல்லாம் கெட்டுநிற்குமென்றுஞ்சொல்வர்.]

இக்கட்டு — 1. இடநெருக்கம். 2. தடை. 3. தரித்திரம். 'இக்கட்டாய்வருவதல்லாற் செல்வமுண்டோ' (தண்ட. எங்.) 4. துன்பம். 5. வெல்லக்கட்டி. [இக்கு - கரும்பு, அட்டு - அடுதல்.]

இக்கணம்—இந்தக்கணப்பொழுது. 'இக்கணமிடையுறும்' (பாரத. மணிமான். எசு.) [இ; க்கண.]

இக்கரை—1. இந்தக்கரை. 2. இந்துப்பு. இக்கவம்—கரும்பு. [ஐக்கவ.]

இக்கள்—மன்மதன். 'சேதிக்களைத்துகளை தாக்குநோக்கினன்' (கந்தரங். சுசு.) [கரும்புவில்லோன் என்றபடி.]

இக்கா—1. கொட்டாவி. (சீவரட். கடிசு.) 2. விக்கல். (சீவரட். ககஉ.)

இக்கி—மன்மதன். [கரும்புவில்லையுடைய னென்றபடி.]

இக்கிடைஞ்சல்—இடையூறு.

இக்கிரகம் — கருப்பஞ்சாறு. [ஐக்கா; இரசம்.]

இக்கிரீ — ஒரு முட்செடி. [இது சிங்கள நாட்டுவழங்குஞ்சொல்லென்பர்.]

இக்கு — 1. ஆபத்து. 2. ஒரு சாரியை. 'ஆடிக்குக்கொண்டான்' (தொல். எழுத். உசுஅ.) [இவ்வுதாரணத்திற்குவவை ஏழாவதாகிச் சாரியைப்பெற்றதை நீக்குவர் இக்காலத்தார்.] 3. கரும்பு. 'இக்கொடுதென்னக் காயும்' (கந்தபு. காவிரிநீக்கு. உரு.) 4. கன். (சூ. நிகன். சு: ௩௦.) 5. தடை. 'இக்குவைக்குமாடைவீழ்' (கிருப்பு. ௩௬௫.)

6. மூங்கில். 'இக்கனை வினைய தீயோ விறப்ப வென்றுன்னி' (கந்தபு. வரவுகேள்வி. உ.) [இந்த உதாரணத்தில் இக்கனை என்பதற்கு வினைவிலைப் பொருள்கூறுவாருமுண்டு. இக்கனைல் - ஒரு விரைவுக் குறிப்பு.] 7. கூட்டில்வைத்த தேன். (மாறன. 111. உதா. 212.) 8. கரடி. [3. ஐக்கா.]

இக்குக்கந்தை—1. நாணல். 2. நீர்முள்ளி. 3. நெருஞ்சில். 4. வெள்ளைவிரலிச்செடி.

இக்குக்கோட்டுதல் — ஒலிக்குறிப்பினால் ஒன்றையறிவித்தல்.

இக்குமேகம் — சலரோகம். [ஐக்கா நெஹ; ஐக்கா. கரும்பு. நெஹ. மூத்திரம்.]

இக்குவாத — 1. அயோத்தியிலே அரசாண்ட சூரியவமிசத்து முதல்வந்த ஓரசன். இவன் வைவச்சுவதமனுவின்கன். இவன் சந்ததியானோருவனுக்கும் இப்பெயருண்டு. [ஐக்கா. ௨.] 2. பெயச்சுரை.

இக்குவிகாரம் — சருக்கரை. [ஐக்கா விகார.]

இக்குரம்—நீர்முள்ளி.

இக்குறழல்—பெருமருந்து.

இக்குறி—1. அந்நியநாள். 2. இச்செலவு.

3. இம்முறை. 4. இவ்வடையாளம்.

இக்கூறு—1. அந்நியநாள். 2. இச்செலவு.

3. இப்பங்கு. 4. இப்பிரகாரம்.

இக்கெனல்—ஒரு விரைவுக்குறிப்பு.

இக்கோ—ஒ ரதிரய விரக்கச்சொல்.

இக்கி—கன்னரிமஞ்சள்.

இக—1. இகவென்னவனும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 2. இக்கே, இவ்விடத்து. 'இகவானஞ்சுமாடி' (கம்பார்தா. உரு.) 3. இந்தக்காலத்து என்ப பொருள்படும் ஒரு வடமொழியவ்வியயம். 4. ஒரு முன்னிலையகைச்சொல். 'தன்னுறையூரகாணிச' (கன். இடை. உசு. உரை.) [2, 3. ஐஹ.]

இககக்து—நீர்முள்ளிப்பூண்டு.

இகட்டம்—மூங்கில்முனை. [இகட்ட-0.]

இகணை—ஒருவகைமரம். 'இலையணிபிகணையம்' (பெருந். இலாவண. 9, 8.)

இகந்தல் — 1. உடத்தல். 'சேனிகத்து விளங்கும்' (கிருமுரு. கக.) 2. உடத்தல். (பிங்கல. ௩௬௫௫.) 3. நீக்கல். 'பற்றிகத்து

காணமுன்றுமொருநெறியேசெல்ல' (திருவிளா. அங்க. உஅ.) 4. பழித்தல். 5. புறப்படுதல். 6. பொறுத்தல். (பிங்கல. நடகநடு.) 7. போதல். 8. மீறுதல். 'நெறியிகந்துதம் மரபினன் லீரல செய்யும்' (காசிகாண்.)

(இகந்தன்று—இகந்தது; கடந்தது. 'இளமையினிகத்தன்றுமில்லே' (குறிஞ்சிப். உசாச.) [தவ்விருதி, தகா. ஒற்றிடைநிலையின் முன் அன்சாரியைபெற்றுவந்தது.]

(இகந்தபடுதல்—1. கடந்துபோதல். 2. தவறுதல். 3. நிராகரிக்கப்படுதல். 4. பிறழ்தல். 'எய்தியதிகந்துபடாமற்குறிஞர்' (நன். உயிரீற்று. உசு. இராமாறு.)

(இகந்திழ்—தாமாது இடம். (பழ. 175.)

(இகப்பு—பழித்தல். 'இகத்தல்' (பார்.)

(இகப்பாசாதம்—இம்மைமறுமைக்கடுத்த கடமைகளைப்பித்தல். [உஹவாரஸாய நசு.]

(இகப்பாகம்—இம்மைக்கும் மறுமைக்கு முரிய சகம். [உஹவாரஸாயவ.]

(இகபாய்—1. இப்பிறப்பும் மறுபிறப்பும். 'இன்னலெனும் பெருங்கடலின் கரைநின் நேறி யிகபாத்தும் போக நுகர்ந்திடுவான் நே' (பிரமோ. சோமவார. எ.) 2. இம்மை யும் மறுமையும்; அது பூலோகபாலோகாறு பவம்.

(இகபோகம்—இவ்வுலகவீன்பம்.

(இகம்—1. இம்மை. 'இசுமுடனுத்தாத் தில்லுருபோகலிராகம்' (வேதா. கு.) 2. இம்மைக்குரியபோகம். 'இகமொடுபாரமும் வீடும்' (கந்தபு. திருவிளா. 300.) 3. இவ் வீடம். 4. உலகம், பூமி. [1, 2, 3. உஹ]

(இகமலர்—விரிமலர். (பிங்.)

(இகாத்துருக்கம்—குற்றியலிகரம்.

(இகாய்—1. இ என்னும் எழுத்தது. 'அகாமு மிகாமு முகாமும்' (இலக்கணவி. ௧௩௭.) [இ; காம்-ஒரு சாரியை.] 2. சுந்தம்.

(இகல்—1. இசென்னேவலும், தெரி நிலவியப் பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. இருவர் தம்முட் பொருது வலிதொலைதற் கேதவாய மாறுபாடு. (வன். அகம்-அதி.) 3. ஒப்பு. (கு. நிகண். அ; எஅ.) 4. பகை. 'தன்னுரிகலறதுறி' (நன். சிற. பாயிரம்.) 5. பெரும்எப்பியவுதப்பினோன்ற; அது

செருச்செய்கையைக் கூறுவது. 'மந்திரந் துதுசெலவிகல்வென்றி' (தண்டி. எ.) 6. போர். (கு. நிகண். கக; நட.) 7. முட்டு. 'சைவாகமங்களுண் ஞாந்பாதப்பொருளினிக லறத்து' (சிவஞானபாஷ்யம். பக். க.) 8. வலி. 'ஒருவனிகன்மிகுந்-திடமதிப்பெயரி னான்' (சேதுபு. பாவநா. ௧௪.) 9. அளவு. 'இகலிரிகடங்கண்டால்' (ஞான. 50. 5.) 10. புலவி. 'இகலினிகந்தானை' (பரி. 9, 36.)

(இகல்வு—1. எதிரிடை. 2. இகலுதல்.

(இகல—1. மறுதலையாகவெனப்பொருள் படும் ஒரு வினைபெச்சம். 2. உவமைச்சொல். (கு. நிகண். அ.)

(இகலல்—1. எதிர்த்தல். 'இரண்டுகுருவி கள் இகலிப்பாடுகின்றன' (வழக்.) 2. ஒப்பா தல். 'குலிகமோடிகலியவங்கை' (நன். விரு. பெயரி. ௧௨.) 3. பகைத்தல். 'எல்லைமை மந்த லிகன்றுசென் றறைகவினான்' (சேதுபு. சேதுவந்த. ௧௨.) 4. பொருதல். 'எதிர் முனைத்தனரிகலியே' (பாரத. ௧-ம். போர். ௩௫.) 5. வாக்குவாதஞ்செய்தல்.

(இகலன்—1. கிழகரி. 2. நரி. 'மதுரை யாளும்வழுதிக்கிலனைக் - குதிரையாகக் கொடுவந்தகொற்றவா' (மதுரை. பதிற்று. எஉ.) 3. பகைவன். 4. விகலாத்தர். 'இந்த விகலாத்தருக்குச் சொலிகனென்று மிகல னென்றும் பேர்' (த. நி. போ. உஎரு.)

(இகலாட்டம்—1. போராட்டம். 2. முரணு கை. [இகல்; ஆட்டம்.]

(இகலி—1. ஒருவினையெச்சம். 2. சபதம். 3. சேத்துமம். (இராசவைத்.) 4. பெரு மருந்துப்பூண்டு.

(இகலியார்—பகைவர். 'இகலியார்புர மெய்தவன்' (தேவா. 75, 1.)

(இகலுதல்—இகலல்.

(இகலோகம்—இவ்வுலகம். 'எண்ணுமிக லோகத்தே' (சி. சி. அ; நட.) [உஹ லொக; உஹ. இவ்விடம்.]

(இகலோர்—பகைவர். [ஆ. ஓவாயிற்று.]

(இகலோன்—பகைஞன். (திவா.)

(இகலு—இகழ்ச்சி. [இக; உ.]

இகழ்—இகுடி.

இகழ்—1. இகழென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. நிந்தை. 'இகழறுசீற்றத் துப்பின்' (காஞ்சிப் பு. கச்சி. உக.)

இகழ்ச்சி—1. இழிவு. 2. குறைவு. 'இகழ்ச்சி பொன்னுமயின்றி' (பெரியபு. தடுத்தாட். கக.) 3. மறதி. 'இகழ்ச்சியிற்கெட்டாரை' (வள். ௩௩.க.) 4. வெறுப்பு. 'நன்றுதி திகழ்ச்சி வேட்கை நட்பிகல் வினைக்கு மாயை-வென்ற வன்' (திருவிளை. உக்கிரபா. ௩.) [இகழ்; சி.]

இகழ்ச்சித்தாநம்—இலக்கணத்துக்கு ஆறு மிடம். (சோதிடக்கடல்.)

இகழ்ச்சிப்புகழ்ச்சி—புகழ்மொழியா நிகழ்தல்; அது. பேரில்லாநெருவனைநோக்கி யிவன் பேராளியென்பதுபோலவது.

இகழ்ச்சியணி — ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒன்றின்ருணத்தாலும் குற்றத்தாலும் மற் றொன்றுக் கவையுண்டாகாதிருப்பதைக்கூறு வது. 'மற்றொன்றினுக்கு மெர்ன்றின்ருணத் குற்றமருவிலதைச் - சொற்றவிகழ்ச்சியணி.' (குல. ௭௦.)

இகழ்ச்சியில்புகழ்ச்சி — ஓரணி; அஃது: இகழ்ச்சியின்றிப்புகழ்தல். [சுத்தியத்தில் அரிச்சந்திரன் என்பதிற்போல.]

இகழ்ச்சியுட்புகழ்ச்சி — ஓரணி; அஃது: இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியுங் கலந்து கூறல்.

இகழ்ச்சிவிலக்கு—ஓர் அலங்காரம்; அது: காரியத்திற்குரிய காரணத்தை இகழ்ந்து விலக்குவது. 'ஆசைபெரிதுடையேமாருயிர் மேலப்பொருண்மே - லாசைசிறிதுமடைவில மாற் - நேசு - வழுவாநெறியின்வருபொருண் மேலண்ண-லெழுவாயொழிவாயினி' இங்கே அண்ணலே நீ செல்க அல்லது தவிர்க என்ற ளாயினும் நின் செல்வால் உயிரிழப்பேம்; உயிர்மேலன்றிப்பொருண்மேலெமக்குவீருப் பில்லை என்பதனைச் செல்லுகைக்குக் காரண மான பொருளை யிகழ்ந்துகூறிச் செல்லுதலை விலக்கியவாறு. (தண்டி. சச. உரை.)

இகழ்தல் — 1. தள்ளுதல். 'எத்தினாற் பத்திசெய்தே நென்னை நீ யிகழவேண்டா' (தேவாரம். திருநாவு. கோயி. நேரி.) 2. நிந்தித்தல். 3. மிகையாயின செய்தல், மிகை யாயின சொல்லுதல். (வள். கருக. பரி.)

இகழ்ந்துரை—இகழ்ச்சிச்சொல். (குறள். 182. உரை.)

இகழ்பு — இகழ்ந்து. 'இகழ்பாடுவோ ரொருத்தமடக்க' (புறநா. ச0: சு.)

இகழ்வார் — நிந்தைசெய்வார். 'இகழ் வார்ப்பொறுத்தறலை' (வள். கருக.)

இகழவு—நிந்தை.

இகழற்பாடு—இகழப்படுகை. (குறள். 192. உரை.)

இகழாவிசுழ்ச்சி—ஓரலங்காரம்; அஃது: புகழ்வதுபோலப்பழித்தல்.

இகழதல்—இகழ்தல்.

இகழநர்—இகழ்ந்திருப்போர். 'இகழநர்ப் பிணிக்கு மாற்றலும்' (மலைபடு. ௭௩.)

இகழை—வெண்ணெய். [ஐ.ஹ.ஹா: ஐ.ஹ; ஹா - ஒடுக்கம்.]

இகழ்வார் — பகைவர். 'இகழ்வார்ச் செற்று' (பாரத. வாரணவத. கக௩.)

இகழி—வெற்றிலை.

இகா—முன்னிலையகை. (கலித். 105. உரை.)

இகாதம்—இந்நான், இப்பகல். [ஐ.ஹ - இந்த. சுஹநு - பொழுது.]

இகாசம்—பழிசூறல்.

இகாழத்தீர்—1. இம்மையினும் மறுமையினும் 2. இங்குமக்கும். [ஐ.ஹ - இங்கே. சுரீஞ - அங்கே.]

இகாழத்தீரார்த்தப்பலபோகவிராகம் — சா தகசதுட்டயத்தின் இரண்டாவது; அஃது: இம்மையினும் மறுமையினும்வரம்பாஸனவாய அர்த்தப்பலபோகங்களினுண்டாய வெறுப்பு. (வாசுதேவ. பக். ௩௩.) [ஐ.ஹ; சுரீஞ; சுய-4; மஹ; ஹோம; விராம-வெறுப்பு.]

இகி—ஆச்சரியம் இகழ்ச்சிமிகழ்ச்சியெனும் மிகைகளின் குறிப்பை அல்லது களியாட் டின்குறிப்பை உணர்த்தும் ஒரு வடமொழி யவ்லியயம். [ஹி.ஹி.]

இகிதம்—இன்பம்.

இகு—1. இகுவென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 2. வீழ்ச்சி. (ஐங்குறு.) [இஃது ஒரு முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.]

இகுசு—மூக்கில். [ஐ.கா. என்பதன்நிரிவு போலும்.]

இகுடி—1. ஆதொண்டை. 2. காற்றோட் டிக்கொடி.

இருந்த — சொரிந்த, சொரியப்பட்ட.
'இருத்தகண்ணி' (புறநா. கௌ. கௌ.)

இருந்தல்—1. அழித்தல். 2. அழைத்தல்.
(சூ. நிகண். கக: எ.) 3. இரித்தல். (சூ. நிகண். கக: எ.) 4. ஈதல். (சூ. நிகண். கக: எ.) 5. எரித்தல். 'என்னையிருந்தெற்றியிலிருந்த வருவென்றான்' (பாரத. வெளிப்பாட். ச.) 6. ஒலித்தல். 'மழையெதிர்படுகண்முழவுகணிசுப்ப' (மலைபடு. ௫௩௨.) 7. குழைத்தல். 8. கொல்லல். (சூ. நிகண். கக: எ.) 9. தாண்டல். 10. தாழ்ப்பன்னல். 'கணங்கொள் கூளியொடுகதுப்பிசுத்தகைஇப்-பிணந்தின் யாக்கைப் பெய்மகள்' (பட்டினப். ௨௫௩.) 11. துடைத்தல். 12. புடைத்தல். அறைத்தல். 'மூசகடிப்பிசுப்பவும்' (புறநா. கௌ. க.) 13. புறங்காட்டச்செய்தல். (சூ. நிகண். கக: எ.) 14. மறித்தல். 15. யாழ்வாசித்தல். 'தும்மகுப்பிசுத்துமையின்' (மலைபடு. ௩௩௧.) 16. வகுத்தல். 17. தீழ்த்தல். (சூ. நிகண். கக: எ.)

இருந்துலித்தல்—மடையடைத்தல். 'எரிசட்டிபிசுத்துலித்தோமாளோம்' (S. I. I. iii, 9.)

இருதரும்—தாழ்த்துலிதும். (பத்து. மலை.)

இருதல்—இறத்தல். (சலி. கௌ.)

இருப்ப—1. அறை. 'மூசகடிப்பிசுப்பவும்' (புறநா. கௌ. க.) 2. ஒலியாறித்தல். (பத்து. மலை. ௫௩௨.)

இருப்பம் — திரட்சி. 'இருக்கலிசுப்பத்திறவரைசோத' (மலைபடு. ௩௩௭.)

இரும் — முன்னிலைமொழியைச்சார்ந்தவரும் ஓரசைச்சொல். 'மெல்லம்புலம்பகண்டிகும்' (தொல். சொல். ௨௭௪. சேனா.) 'கண்டிகுமல்லமோ' எனத் தன்மைக்கண்ணும், 'புகழ்த்திகு மல்லரோ பெரிதே' எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் வரும். (தொல். சொல். ௨௭௫. சேனா.)

இருவாய்—சகோதரர்.

இருவை—வழி. (உரி. மி.)

இருள்—1. ஆரல்பின். 2. இடி. 'இருடரித்தனிகான்றனவெக்குமே' (இரகு. ஆற்ற. ச.) [இரு - எறித்தல்.] 3. காத்திக்கொள்.

இருளி—1. இடியேறு. (பிங்கல். சு. 0.)

2. கொன்றைமரம்.

இருளை—1. சுற்றம். (சூ. நிகண். உ: ௫௩.)

2. தோழி. 'சொற்றிடு மிகுனையைச் சுளித்து நோக்கியே' (கந்தப். வள்ளி: ௧௨௫.) 3. கட்டி. (சூ. நிகண். கக: எ.)

இருட—இருத்து, வீழ்த்தி. (பதிற்றுப். ௪௦.)

இருட—இருகையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

இருதந்தல்—1. கொடுத்தல். 2. நடத்தல்.

இங்குச்செடி—முத்தாயிலச்செடி.

இங்கண்—இவ்விடம். 'இங்க ணுறைத விழுக்கன்றே' (களவெண். கலி: ௪௦.)

இங்கம்—1. அறிவு. 2. ஆச்சரியம். 3. உள்ளக்கருத்தை வெளிப்படுத்தும்அங்கச்சேட்டை. 4. நோக்கம். [1, 2; 8. உஜு.]

இங்கரி—கல்தாரி.

இங்காரம்—கரி. (வட. கைவ. க-வது.)

இங்காலம்—கரி. [உஜு. உ.]

இங்கிதை—1. கொலை. 2. சங்கையினம்.

3. தீக்கு. [ஹி. லா.]

இங்கிட்டு—இங்கு. (வழக்.)

இங்கிதவி—1. இனிமையானகவி. 2. இனிமையான கவிபாடுவோன். 3. பாட்டுடைத்தலைவன் கருத்தைக் குறிப்பிவைத்தவிளக்குக் கவி. [உ. மி. தகவி.]

இங்கிதநான்—1. இங்கிதஞ்செய்திறவன்.

2. இனியவைகறுவோன். [உ. மி. தகநா.]

இங்கிதஞ்சு — இங்கிதத்தைவிளக்குஞ்சாமர்த்தியமுடையவன். [உ. மி. தகநா.]

இங்கிதம்—1. அடையாளம். 2. அசைதல். 3. அப்பிராயம். 4. இனிமை. 5. உள்ளக்கருத்தைவெளிப்படுத்திக் குறிப்பானிகழும் உறப்பின்னொழி. 6. நெஞ்சு முதலியவற்றின் தடிப்பு. 7. போதல். [உ. மி. த.]

இங்கி—கல்தாரி.

இங்கிலும் — இங்குநின்றும். 'என்னவா நவன்போனவாறிக்கிலும்போன' (திருவிளை. விருகு. ௪௨.)

இங்கு—1. இவ்விடம். 'இங்கெளிதுபோந்தி' (செவ்வது. சுவர்க்கொக. ௧௮.) 2. பெருக்களம். 'இங்குத்தகிப்போம் பாதிராமம்.' (ச. ச. ௪௦: ௪.) [2. ஹி. மூ.]

இங்குக்காண்டான்—1. நெருஞ்சி. 2. நீர் முள்ளி. 3. பெருங்கரும்பு.

இங்குநாதி—பீதரோகணி.

இங்குச்சுக்கண்டன்—1. நெருஞ்சி. (மூ. அ.) 2. நீர்முள்ளி.

இங்குநுமம்—பெருங்காயம்.

இங்குத்தை — இவ்விடம். 'இங்குத்தை நின்ற தூரப்பன்' (திவ். நாய்ச். 5, 10.)

இங்குதம்—ஒருமரம். [ஊ.மு.டி.]

இங்குதல்—1. தங்குதல். 'இங்குசுவையின் னமிர்தமேந்த' (சீவக. 2025.) 2. அழுந்துதல். 'வேளிமத்திங்க' (களவழி. 41.)

இங்குநாதி—பீதரோகணி.

இங்குநாதி—1. தூற்றிருபதுலோகபேதங்களுள் ஒன்று. (பேரோசனை.) 2. கோரோசனை. 3. ஒருவகை உலோக மண்.

இங்குநாதி—பீதரோகணி. (மூ. அ.)

இங்குநாதி—கோரோசனை.

இங்குமம்—இங்கு.

இங்குராமம்—பெருங்காயம். (மூ. அ.)

இங்குலிகம்—1. சாதிலிக்கம். (சூ. நிகண். ௪: ௧௭.) 2. சிவப்பு. [ஹி.மு.அ.க.]

இங்குளம்—1. சாதிலிக்கம். 2. சிவப்பு. 3. பெருங்காயம். [1, 2. ஹி.மு.அ.]

இங்குளி—பெருங்காயம். 'வாசனை வயத்தான் இங்குளிவாங்குக்கலம்போல வந்து தாக்கும்' (சிவஞானபோ. ௧௨. சூ. வெண்பா. ௧: சிவஞா.) [ஹி.மு.அ.]

இங்கே—இங்கு. (திவ். திருவாய். 8, 10, 3.)

இங்குள்—1. இப்படி. 'ஒப்பவிரித்துரைப்ப ரிங்கன் பொய்மெய்யென்ன வெ ன் னி லே யொன் றென்ப்பார்ப்ப தொவ்வாதார்க்கும்' (தாயு. ஆகார. ௬.) 2. இவ்விடம். 'இங்கு னியற்றிய மகத்தின் மேல்' (கந்தபு. யாகசங். ௧௨௭.)

இங்குளம்—1. இத்தன்மை. 'இன்னதன் கருத்தே லிங்கனமாக' (தணிகை. சீபரி. ௧௪௬.) 2. இவ்விடம். 'இங்குளம் வருத லென்ன' (தணிகை. வீராட். ௧௦௨.) இது இங்கு எனவும் வரும். 'எந்தமுறையாலுமிங் னேதுமது பாலே-வந்துதலியானது' (சிவ தரு. சுவர்க்க. ௧௭.)

இச்சகம்—1. இச்சையுடைமை. 2. இந்த உலகம். 'இச்சகத்துயிர் யாவையு முய்யவீந்

நிருந்தான்' (கந்தபு. வள்ளி. ௨௧௪.) 3. பெறக்கருதியதொகை (கணக்கதிகாரம்). 4. முகமன். (வழக்.) [1, 3. ஊ.அ. 2. இ; ஜகத்.]

இச்சம்—இச்சை. 'புணர்த்திய விச்சத்துப் பெருக்கத்திற் றுணந்து' (பரிபா. 7, 37.)

இச்சயம்—ஆசை.

இச்சலம்—நீர்க்கடம்பு.

இச்சாசந்தி—1. ஒருசிவசத்தி; அஃது: ஆதி சத்தியின் ஆயிரத்தொருகூறுகத்தோன்றி ஆன் மாக்களுக்கு அறுக்கிரகஞ்செய்யும் பொருட்டாகச் சிருட்டியாதி கிருத்தியங் களைச் செய்தல்வேண்டுமென்று விரும்பி இப் பொரு ளிப்படியாம், இப்பொரு ளிப்படி யாகாது என்னும் நியமத்தைச் செய்வது. (சி. சி.பாயிர. பக். ௩௭, ௪௭.) 2. முதல்வன் ஆன் மாக்களுக்கு மலபந்தத்தை நீக்கிச் சிவத்தை யளித்தற்கு ணுளதாகிய கருணை. (சுப்ரமபு. திருக்கல். ௬. உரை.) [ஊ.அ.ஸ்தி.]

இச்சாநிவர்த்தி — 1. இச்சையடக்கம். 2. இச்சையொழிவு. [ஊ.அ.நிவ்யுதி: ஊ.அ. - இச்சை. நிவ்யுதி - ஒழிவு.]

இச்சாப்பிராத்தம்—முன்வினைப்பயனுசிய சுகதுக்கங்களைத் தன் இச்சைப்படி முயன்று செய்யுஞ்செயலே காரணமாக அறுபவித் தல்; அது, பத்தியந்தவறல் தனக்கே துன்ப மென்றிறிந்திருந்தும் பத்தியந்தவறிச்செல் வதுபோல்வதும், (வேதா. சூ. ௧௭௩. உரை.)தன் இச்சையிறுப்போய் இராசாவின் மனைவியைத் தீண்டலால் வருந் துன்பம் போல்வதும், (சி. சி. ௨: ௧௨. மறை.) [புரா ணஸ.]

இச்சாபத்தியம் — 1. புறப்பத்தியம். 2. மருந்துண்ணுங்காலத்திற் புணர்ச்சியொழிந் திருத்தல். [ஊ.அ; சுவயி] - பத்தியந் தவறுதல். 3. கடுகு நல்லெண்ணெய் முதலிய வற்றை நீக்கியுண்ணும் பத்தியம்.

இச்சாபோகம்— இச்சித்தபடிகொள்ளும் போகம். 'இச்சா போக மாக விடைந்து' (பாரத. பதினேழா. ௧௩௭.) [ஹோ.மு.]

இச்சாரோகம் — போகாதிக்கத்தால்வரும் நோய்.

இசைவக-திக்குப்பாலகருளொருவகுதிய
குபேரன். [வெண் - செல்வம்.]

இசைவக-சந்தனபுஷ்பாதிசைவக மிக்க
விரும்புமுள்ளவன்.

இசைவக-இச்சையுடையோன்.

இசைவக-1. இச்சியென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும். 2. இத்திமரம். 3.
அரசு. 4. ஆல். 5. உயர்நிலைப்பெண்பால்
குருமையில் வரும் ஒரு பெயர்விகுதி. 'அச்சி
யொடாட்டியயசியாத் தியத் திதியொளா
டன்னி-இச்சியாதியும்' (விசை. தத்தி. 10.)

இச்சித்தல்-1. காணுதல். 'இச்சித்த
வியத் தகாமலினைத்த மெய்பான்' (பாறத.
நிலைபதி. எ. 10.) 2. விரும்புதல். 'இச்சித்த
தெய்வம்போற்றி' (சி. சி. உ. உ. 10.)

இச்சிதல்-1. இச்சிதல். 'சத்திமா
னையிவனும் வனும் இச்சிதா என்றும்,
சாதா என்றும், சத்தா என்றும், அனத்த
னென்றும் பிரிப்பின்றி மூன்றனத்தபேதமா
விரும்பல்' (சி. சி. உ. 10. 10. 10.) 2. இச்
சித்தல். [உ. 10. 10.]

இச்சியல்-1. கருகோகணி. (ம. அ.)

இச்சியல்-1. தேவகுருவாகிய வியாழன்.

[உ. 10.]

இச்சியல்-1. இத்திமரம். 2. கல்லத்தி
மரம்.

இச்சிதல்-ஒரு மரம். 'ஆலசத்திவேக்கை
வெள்ளத்திக்குச்சிதல்' (மச்சு. அத்திரி. ச.)

இச்சிதல்-1. இசைநிலை. 2. விரும்புதல்.

[உ. 10.]

இச்சிதல்-1. புள்ளொலித்தல். 2. ஒலிக்குறிப்பினால் மறமொழிகூறதல்.

இச்சிதல்-1. அஞ்ஞாநம். 2. ஆசை.
'அச்சிதலும் பெருகுமிச்சையால்-வினவு
கெட்டவர்கள்' (சேதுபு. பாவநாச. 10.) 3.
இச்சிதல். 'இச்சியுயிர்க்கருணைசமாதும்'
(சி. சி. உ. 10.) 4. இச்சிதல். 'இச்சிதல்
(செ. 10. 10.) 5. இட்டம். 6. உறுதிச்
சொல். 7. துரிச்சி. 8. பிரியம். 'இச்சிதல்
படி தன்மொழி மெண்ணுக்கும் வளர்க்கும்-
பச்சைக்கொடி' (பாறத. அரு. தி. 10.) 9. பேராசை. 10. பொய். 11. வினா (கணக்
கதிசைம.)

இச்சிதல்-1. இசைநிலை. (கோயிற் பு.
பதஞ். 10.)

இச்சிதல்-இச்சியம்மன்.

இச்சிதல்-1. துர்க்காபேதம்.

இச்சிதல்-1. குழப்பம்.

இச்சிதல்-1. குழப்பம்.

இச்சிதல்-1. சங்குச்செடி. (பிங்.) 2. சங்
கங்குப்பி.

இச்சிதல்-1. போதல். 'புரிபுறந்தாவனத்
தஞ் வுழி இச்சிதல்' (சு. 10. 10. 10.)

இச்சிதல்-1. விரும்புதல்.

இச்சிதல்-1. வெள்ளத்திதல். (ம. அ.)

இச்சிதல்-1. இசைநிலை.

இச்சிதல்-1. இசைநிலை. 'குசலிகளிசலி
கள்' (திருப்பு. 10. 10.)

இச்சிதல்-1. கலகப்படுத்தல். (வழி.)

இச்சிதல்-1. வாதாடல். 2. மாறுபடுத்தல்.

'ஒன்றக்கொன்று இசலி வளராநிற்கும்'
(சு. 10. 10. 10.)

இச்சிதல்-1. கொன்றை. (ம. அ.)

இச்சிதல்-1. இசையென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும். 2. இணக்குகை. 3. சிரிப்பு.

இச்சிதல்-1. ஒருவகையம். 'இச்சிதல்
படையெய்தான்' (கம்பரா. நிகும். 130.)

இச்சிதல்-1. கருக. (ம. அ.)

இச்சிதல்-1. இணக்குதல். 2. இழுத்
தல். 'பணிமுட்களிற்கட்டியிசுத்தி' (திருப்
பு. 10. 10.) 3. ஒடித்தல். 4. சிரித்தல். 5. நாம்
பிழுத்தல். 6. நொவுண்டாதல். 7. உரித்தல்.

இச்சிதல்-1. இணக்குப்படுத்தல். 2. இழுப்ப
தல். 3. நீளுதல்.

இச்சிதல்-1. கடம்பு.

இச்சிதல்-1. இணக்குகை. 2. ஈர்ப்பு,
இசை. 3. சிரிப்பு. 4. நாம்புச்சுருக்கு. 5.
வயிற்றுவி. 6. இழுப்பு.

இச்சிதல்-1. பெய்ப்புடல். (ம. அ.)

இச்சிதல்-1. இசைப்பு.

இச்சிதல்-1. ஒருவகைச்சன்னி.

இச்சிதல்-1. சன்னியைத் தடுக்கும்
மருந்து.

இச்சிதல்-1. ஓசைநிலை. 'காதனன்மாநீமற்
றிகினே' (தொல். சொல். 10. 10.)

இத தன்மைக்கண்ணும் படர்க்கைக்கண்
னும் வரும். (புறநா.) 2. செய்யுளிடத்து

வரும் ஒ ரிறந்தகால இடைநிலை. 'என்றிசி னோரே' (நன். பதவி. சுஅ.)

இசுக்கோல்வீதை—இசுப்கோல்வீதை.

இசுநாநு—கடப்பமரம்.

இசுமப்பு—1. வழக்கு. 'மெய்யே-யிசும்பி னிற் சிந்தைக்குமேறற் கரிது' (திருக்கோ. சுசுசு.) 2. ஏற்றிழிவுமிக்ககடுவழி. (திருக்கோ. 149. உரை.)

இசுழ—நாமம். (அராபி.)

இசை—1. இசைப்பாட்டு. 2. இசைப்பு. 3. இசையுணர்ச்சி. 'வேத - பாராயணப்பனு வன் மூவர்செய் பனுவலது பகரவோ விசையு மில்லை' (தாயு. சச்சி. ஈ.) 4. இசையென் னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. இணக்கம். 6. இரா கம். 'இசைவழாத-கிந்நாயினும்' (சுர்மபு. திருக்கல். ௫௭.) 7. இனிமை. (அக. நி.) 8. ஒலி. 'சுறும்பின மிசையொடு துவன்றிச் சுற்றிட' (கந்தபு. பார்ப்பதி. ௧௫.) 9. கூடி நின்றல். 10. கொடை. 11. சந்தேகம். (தைல.) 12. சரிசுமபதரி என்னும் ஏழெழுத்திசையும் மாத்திரைப்படுத்தித் தொழில் செய்ய அவற் றுள்ளே சட்டம், இடபம், கார்தாரம், மத்தி மம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதம் எனப் பிறந்துறிப்பது. இவ்விசையுட் பண் பிறக் கும். (சுர்மபு. திருக்கல். ௫௭.) 13. பண்பு. 14. பாட்டினிசை. 15. புகழ். 'எய்தவிவ ணியலுமிசையும்' (மருதா. ௧௫.) 16. பொன். 17. முத்தமிழிதென்றாகிய இசைத்தமிழ். 'இயலு மிசையும் பயின்மருதாரிறையின்னரு ளால்' (மருதா. ௧௫.) 18. வார்த்தை. 'மரா மரமேழுமெய்தவாங்குவிற்றடக்கைவல்லில், வீராமனை வல்லனென்ப திசையலாற் கண்ட தில்லை' (சிந்தா. ௧௭௧. அஎ.) 19. ஊதியம். 'இசைபெறுவா னெண்ணி யிழந்தான் முத் தலும்' (வெக்கையுலா. 328.) 20. சீர். (யாப். வி. 22.)

இசைக்கரணம்—இசைக்கருவியிற் காட்டுந் தொழில். (சிலப். 7. கட். 15.)

இசைக்கருவி—வாத்தியம். (சூடா.)

இசைக்கழல்—தேர்நூறு, குகிர ஆயிரம், யானை நூறு, காலாள் பதினாயிரம் போரின் மடியவென்ற வேந்தர் வலக்காலிலணியும் வீரச்சிலம்பு.

இசைக்குழல்—ஊதுகுழல்.

இசைக்காரன்— } இசைபாடுகிறவன். (பி. இசைகாரன் — } வி. உஅ. உரை.)

இசைதழமானம்—கல்யாணத்தில் எழுதப் படும் சாட்சிப்பத்திரம்.

இசைகேடு — 1. அபகீர்த்தி. 2. சத்துக் கேடு. 3. சுரபேதம்.

இசைகோள்ளல்—கீர்த்திபெறல்.

இசைநாநியார்—சடையநாயனார் மனைவி யார். இவருடைய அருமைத்திருவயிற்றிற் சுந்தரமூர்த்திராயனார் திருவவதாரஞ் செய் தருளினார். (பெரியபு.)

இசைத்தமிழ்—முத்தமிழுள் ஒன்று. (பிங்.)

இசைத்தல்—1. இசைபிறக்க ஒலித்தல். 'ஏசுலொப்பன கோகிலப் பறவைக ளிசைத் தல்' (கந்தபு. நாட்டு. சுசு.) 2. இணைத்தல். 3. ஈதல். 4. ஒலித்தல். (பழமொழி. ௧௩௫.) 5. கட்டல். (கிவா.) 6. சந்தேகம்பாடுதல். 7. சொல்லுதல். 'அஞ்சுவ தென்கொலென் றிசைத்தான்' (பாரத. நிரையிட். ௫௨.) 8. பொருந்தப்பண்ணுதல். 9. அறிவித்தல். 'காலையிசைக்கும்பொழுதொடுபுலம்புகொள்' (பதிற்றுப். 81. 5.) 10. இசைக்கருவிவாசித் தல். 'யாழிசைக்குப்புக்கு' (தொல். சொல். 310. உரை.) 11. ஒத்தல். 'சுற்றிசைக்கு மென்' (பாரத. இராச. 52.)

இசைத்திரிபு—1. இசைமாறுகை. 2. இசை யறுத்துக்கூறுகை. 3. இசைப்பிறழ்வு.

இசைதல்—1. இராகவோசையொவ்வல். 2. உடன்படல். 'அதன்புடைபோகவுமிசை யா' (கந்தபு. சுரமபு. சு.) 3. பொருந்துதல். 'தேர்ற்றமுமிசையாதாகும்' (சி. சி. க். சு.)

இசைநாள்—1. உத்திரட்டாதி. (சோதிடக் கடல்.) 2. பூரட்டாதி. (சோதிடக்கடல்.)

இசைநிறை—இசைநிறைத்துறிப்பது.

இசைநுணுகும்—சாரகுமாரன் அல்லது சயந்தகுமாரன் இசையறிதற்பொருட்டு அகத்தியமுனிவர்மாணக்கரு னொருவராகிய சிகண்டியென்னுமருந்தவமுனிவரால் வெண் பாவா விபற்றப்பட்ட ஓரிசைத்தமிழ்நூல்.

இசைநூபாயம்—யானையைக்கொன்ற சுத்த வீரன் வலக்காலிலணியும் வீரச்சிலம்பு.

இசைநூல்—சந்தேசாத்திரம்.

இசைப்பா — தேவபாணி; [இசைத்தமிழில் வருங்கால் இப்பெயர்த்து.] (சுர்மபு. பிரமாலி. கஉ. உரை.) இது பத்துவகைப்படுமென்றும், ஒன்பதுவகைப்படுமென்றும் கூறுவர். (சிலப். கடலாடு. கூடு-அடி. உரை.) இசைப்பாட்டு—சாதித்தியம். (சிலப். பதி. 60. உரை.)

இசைப்பாடு—கீர்த்திமிகுதி. (பிங்.)

இசைப்பாடார் — பாணருள் ஒருவகையார். (மணிமே.)

இசைப்பாழநிலை—கொச்சகம்.

இசைப்பு—1. இசை. (தொல். சொல்லதி. கூஉ0.) 2. இணக்கம். 3. கூடிநிற்கல். 4. சொல். (கிவா.) 5. பொருத்து. 6. இசைவு. (பிங்.)

இசைப்புள்—1. அன்றிற்பறவை. 2. குயில்.

இசைப்பொறி—செவி. 'வேறிசைப்பொறி விழியலாதுற்றிலான்' (சேதுபு. காசிபச். கூ0.) [இசை-ஒலி. பொறி-புலனறிகுலி.]

இசைமகன் — } சாச்சுவதி. (பிங்.)

இசையா. இது — } (சூ. நீக. க. கூடு.)

இசைமணி—பதினாறாம் பேரை வென்ற சேந்தி வலக்காலிலணியும் பொன்னாற் செய்த விரகண்டை.

இசைமரபு—ஓர் இசைநூல். (சேவக. 658. உரை.)

இசைமறை — சாமவேதம். (திவ். திருவாய். 8. 9. 9.)

இசைமுடி—செருந்தி. (மலை.)

இசைமுடி—இசைமுடி.

இசைமுடி—கிரந்திநாயகம். (மலை.)

இசைமயை — 1. கீர்த்தி. 'இத்தகுபண்பு சான்ற கீர்தமையா லிசைமமீதி' (திருவிளை. உச்சிரபா. சகஉ.) 2. ஒலி. (பரிபா. 18. 14.)

இசையாழாதி — ஓரலக்காரம். அஃது: ஒரு வகையற்ற மந்திரொருவகைத் தாதிநாக வரூஉது. (தொன்னூல். கூகா.)

இசையாவுகண்டாய்—பாண்டியன் சிங்காதனம். (I. M. P. Mr. 200.)

இசையாவுபா — தேவபாணி. இசைத் தமிழில்வரும்பொது இப்பெயர்த்து. (சிலப். கடலாடு. கூடு-அடி. உரை.)

இசையற்பறவை—அசனம். (பிங்.)

இசையாசிரியன் — சந்தேப்புவன். (சேவக. 672. உரை.)

இசையாநீதம்—அவலமுற்றிருந்தோர்க்குரிய இசைகள் தலைவன்பாட்டிற்கு இசையாவிவரப் புணர்க்கும் தூற்றும்றம். (யாப். வி. பக். 524.)

இசையுரிச்சொல்—ஒசைப்பண்பு குறிக்கும் உரிச்சொல். அது: 'கலிகடல்' என்பதிற்போல வருவது.

இசையெச்சம்—வாக்கியங்களில் அவ்வவ்விடத்திற்கேற்ப ஒருசொல்லும் பலசொல்லுமாக வருவித்துரைக்கப்பட்டு வருவது. [இசையென்பது சொல். 'கற்றதனாலாயபயனென்' என்புழி நூலக்கற்றதனால் என ஒரு சொல்லும் 'அந்தாமரையன்னமே நின்னை யானகன் றுற்றுவனே' என்புழி என்னுயிரி னுஞ்சிறந்த நின்னை எனப் பல சொற்களும் வருவிக்கப்படுதல் காண்க.] (நன். கூஉ0. உரை.)

இசையெடுத்தல் — பாடுதல். 'என்னையாருடையநாயகிக்குசையெடுப்பவன்' (இராமா. பாலகா. அகலிகை. சு.)

இசையோலை—ஒப்பந்த ஒலை. (I. M. P. N. A. 727.)

இசையோள்—இசைக்காரன். (சிலப். 3. 14.)

இசைவல்லோர்—1. கந்தருவர். 2. சங்கீதபாடகர்.

இசைவளை—குதிரைநூறு போர்க்களத்திற் பொருது வென்ற வீரர் காற்பெருவிரலிலணியும் வளை.

இசைவாணர்—இசைவல்லோர். [வாழ்; நீ; அர்.] 'தென்னுதமிழ்வாணரிசைவாணர் குழ' (திருவாலவா. 57. 22.)

இசைவிரும்பி—அசனம்.

இசைவு — 1. உடன்பாடு. 'தாமுமகையோரிசைவினால்' (பெரியபு. சண்டேசு. உசு.) 2. ஒட்டம். 'சரம்வைத்தசிற்தமன்ன னிசை வெனக் கழுத்தின்றுத்-தாரம்வைத்து' (பாசாத. குது. களடு.) 3. பொருத்துகை. 'இன்னவை பிறவு மிசைவில வெல்லாம்' (பெருங். மகத. 15. 9.) 4. தகுதி.

இசைவுகேடு—1. பொருத்தமின்மை. 2. காரியத்தவறு.

இசைவுபிசுத—1. இசுகுபிசுகு. 2. இணக்கமின்மை.

இச்சுக்கம்—பரிதானம்.

இஞ்சம்—இட்டல்.

இஞ்சம்—1. வெந்தோன்றிக்கிழங்கு. 2. வெண்காந்தள். (மலை.)

இஞ்சல்—1. இறுகல். 2. சுவறல்.

இஞ்சாகம்—இறன்மீன். [ஐ.ஹாசு.]

இஞ்சி—1. இஞ்சிக்கிழங்கு, 'வெறுத்தவரி சனமிஞ்சித் - தொத்தெடுப்பதொருபாலாம்' (தணிகை. நாட். கரு.உ.) 2. இஞ்சி. 3. கேடகம். 4. கொத்தான். (மூ.அ.) 5. மதில். 'இஞ்சிவானோங்கி' (இராமா. நகர. கரு.) 6. வாவி.

இஞ்சிக்கரசம் — இஞ்சிச்சாற்றலாகிய கஷாயம்.

இஞ்சித்தேறு—இஞ்சித்துண்டு.

இஞ்சிப்பாத—இஞ்சிக்கிழங்கோடு வேறு பதார்த்தங்களுஞ்சேர்த்துச் செய்யப்படும் ஒரு மருந்து.

இஞ்சிவேர்ப்புல்—சக்குநாறிப்புல்.

இஞ்சுசாறு—வெல்லம்.

இஞ்சுதல்—1. சுவறுதல். 2. சுண்டுதல். 3. இறுதுதல்.

இஞ்சை—1. தீங்கு. 'தந்தியிஞ்சைவிடற் கருள்கூர்த்தமால்' (சே.துபு. சக்கரதீர்த். கரு.) [ஹிம்ஸா: ஹிஜி - வருந்துதல், கொல்லுதல்.] 2. துன்பம். 3. கொலை.

இஞ்சு—கரும்பு.

இஞ்சுபாகம்—கவிகளில் அமைக்கப்பட்ட பொருளமைதிவகையினை. அது, கரும் பின் மதாரம்போலக் கவியின் நடுவேயிருப்பது. (வீரசோ. எரு.) [ஐ.கூ.பாசு.]

இஞ்சுமலம்—மூங்கில். [ஐ.கூ.பா.பு.]

இஞ்சுவாத—இக்குவாகு. [ஐ.கூ.பா.சு.]

இட்டகந்தம் — சுகந்தம். [ஐ.ஷ.ம.நீ.]

இட்டகாபதம்—வெள்வெட்டிவேர்.

இட்டகாமியபலம் — விரும்பியதைப் பெறும்பொருட்டுச் செய்யுங் கருமத்தினால் அடையலாகும் பலம். (சி. சி. உ.உ.ச.மறை.) [ஐ.ஷ. - விரும்பியது. காதி-ய - கருமம்.]

இட்டகாமியம் — விரும்பியதைப் பெறும் பொருட்டுச் செய்யுங் கருமம். (சி. சி. உ.உ.ச. மறை.)

இட்டகை — செங்கல். [ஐ.ஷ.கா.]

இட்டங்கட்டல் — இராசிரிசைவரைதல். (சோதிடம்.)

இட்டசட்டம்—யதேச்சை.

இட்டசித்தி—1. விரும்பியதை அடைகை. 2. ஒரு பொய்கை. (சிலப். 11. 95.)

இட்டடுக்கி—காதணிவகையினை.

இட்டடை—இட்டிடை.

இட்டநுமன்—1. அதிகாதிக்கப்பிரியன். 2. கணவன். [ஐ.ஷ. - பிரியம். தரி - அதிகாதிக்கம்.]

இட்டநான்—அதிக்கப்பிரியன். [ஐ.ஷ. தா.]

இட்டநாநன் — கன்னன். [ஐ.ஷ. நாந: ஐ.ஷ. - விரும்பியது. நாந - கொடை. கொடையை விரும்பியவன் என்றபடி.]

இட்டநெய்வம்—வழிபடுகடவுள்.

இட்டநேவதை — தன் கருத்துக்கியைந்த தொரு கடவுள். 'தனக்கு இட்டநேவதையைப் பூசித்துவாழும் தருமக்கிரியைக்கு' (சி. சி. உ.உ.ச. சிவாக்.) [ஐ.ஷ. டெவதா.]

இட்டநேவன்—இட்டநேவதை. [ஐ.ஷ. டெவன்.]

இட்டநூல்—வலித்தநூல். (சிந்தா.நாமக. அரு.)

இட்டப்பிரசாதம்—1. கைம்மாறு வேண்டாக் கொடை. 2. தெய்வத்துக்கு இட்டவழுது. 3. தேவகிருபை. 4. தொடர்ந்த அன்பு. 5. யாகசேடம். [ஐ.ஷ. ப்ரஸாதி.]

இட்டபோதம்—விரும்பினபடி அனுபவிக்கை. [ஐ.ஷ. ஹோம.]

இட்டம்—1. அடிமைவிடுதலை. 2. அன்பு. 3. ஆமணக்கமரம். 4. கிரகநிலையாலாகும் பலாபலம். 5. சுயேச்சையாய்நடக்குந்தன்மை. 6. ஸ்ரீநாதவலியெய்து இயற்ற மொரு கிரியை. 7. தருவத்துக்கும் இராசியினந்தத்துக்குமிடையேயிருக்கும் வித்தியாசம். 8. பிரியம். 'இட்டமானவியற் புகரோனிடம்-இட்டினை' (கந்தபு. சுக்கிர ஜப. கரு.) 9. யாகபலி. 10. யாகம். 11. விருப்பம்.

இட்டலி—ஒரு சிற்றுண்டி. 'புரையிலிட்டலியென்னுண்டை' (மச்சபு. ரசகல்யாண. கரு.)

இட்டலிங்கம்—ஆசாரியன் விசேஷத்தை யைப்பண்ணிச் செட்டிடங்கொடுக்க அவன் 'அடியேன் இச்சீரமுள்ளவரையுஞ்சிவபூசை செய்தன்றி ஒன்றுமுட்கொள்ளேன்' என்று பிரதிபலிப்பெய்துகொண்டு வாங்கிப் பூசிக் கும் இலிங்கம். (சைவச. பொது. ௪௪௩, ௪௪௪, சைவலி. ௪௬.) இது ஆன்மார்த்த லிங்கமெனவும் சலலிங்கமெனவும் பேர் பெறும். [உஷ்டலிங்கம்.]

இட்டவழிநீ — சொன்னது சட்டமா யிருக்கை. 'அவர்கள் இட்டவழக்காயிருக்கு மிறே' (சுரு. அவ. 17.)

இட்டலிங்கம்—விரும்பியதைப் பெறதல். (சி. சி. ௧. ௨௩. சிவா. ௧.) [உஷ்ட - விரும்பி யது. வ்யாசுரி - அடைதல்.]

இட்டளபடுதல் — சிறிய இடத்தில் திரண்டுநிற்குதல். 'சௌந்தரியசாகரம் இட்டளப்பட்டுச் சுழித்தாற்போலே' (சுரு. 10. 10. 9.)

இட்டளம்—1. உபாதி. 2. தளர்வு. (பிங்.) 3. துன்பம். 'அடியேனிட்டளங்கெடவே' (தேவார. திருமுதகு. ௧. ௪௪௪.) 4. நெருக் கம். 'பரம்பதத்தில் இட்டளமும் நீரித்தது' (சுரு. 3. 8. 2.) [உஷ்ட: ௨ - ஒடுக்கம்.]

இட்டளர் — தளர்ந்தவர், மனச்சஞ்சல முற்றவர். (திருநாற். ௪௬. உரை.)

இட்டறுதி—1. இரண்டுக்குற்றகாலம். 2. நியமித்தவெல்லை. 3. வறுமை.

இட்டறை—யானையைவிற்றதன் குழி.

இட்டன் — 1. அன்பன். 2. காயகன். 'இட்டனெனக்கான்பரவனெவலகையேவல ரென்-நிட்டனெயர்கான்பாரியம்பு' (சைவச. மாணா. ௧௬.) 3. கண்பன். 4. எசமானன். [உஷ்டி.]

இட்டாபுத்தம்—யாகஞ்செய்தல், தவஞ் செய்தல், வேதாந்தியயாஞ்செய்தல், சினறு வேட்டல், மாராட்டுதல், முதலிய புண்ணிய கிரியை. [உஷ்டாவகுதல்: உஷ்ட - யாகம். லகுதல்: புண்ணியகிரியை.]

இட்டாபுத்தம்—விரும்பியபொருள். [உஷ்டா புத்தம்.]

இட்டி — 1. சுட்டியாயுதம். 'இட்டிவேல் குத்தம்' (சிந்தா. முத். ௧௯௮.) [சுட்டி என்

பதன் விகாரம்.] 2. செங்கல். [இட்டிக்க என்பதன் விகாரம்.] 3. யாகம். 'இட்டிக ளும்பலவியற்றி' (காஞ்சிப். கடவுள். ௧௬.) 4. விருப்பம். [3, 4. உஷ்டி.]

இட்டிகை — 1. இடுக்குவழி. 2. கூட்டு மெழுகு. (பழமொழி. ௧௫௬.) 3. செங்கல். 'கருஞ்சாந்திட்டிகை சுண்ணத்தால்' (தைல. பாயிர. ௧0) [3. உஷ்டிகா.]

இட்டிகைவாய்ச்சி — செங்கற்களைச்செதுக் கும் ஆயுதம். (சேவக. 2689. உரை)

இட்டிடம்—இட்டலிடம். 'இட்டிடத்திசை யும்' (சி. சி. பர. லோகா. ௮.)

இட்டிடை—1. அற்பம். 'இட்டிடையிடை தனக் கிரக்கம்வைக்கலார்' (கந்தபு. தெய்வ யா. ௧௮௩.) 2. கடைசற்கருவியின் ஒருறுப்பு. 3. தரித்திரம். 4. துன்பம். 5. சிறிய இடை.

இட்டிடைஞ்சல்—1. துன்பப்படுகை. 2. வறுமை.

இட்டிது — சிறிது எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினை. 'ஆகா மளவிட்டிதாயினும்' (வள். சளவு.)

இட்டிமை—1. சிறுமை. (திவா) 2. ஒடுக் கம். (திருக்கோ. 149. உரை.)

இட்டிய — சிறிய. 'கட்டியையன்ன மணி நிறத்தம்பி - யிட்டிய குயின்' (ஐங்குறு. ௨௧௫.)

இட்டியம்—1. யாகசம்பந்தம். 2. யாகம். [உஷ்டி.]

இட்டியயநம்—ஒரு யாகம். [உஷ்டியநம்.]

இட்டிடு—விவாதம். 'என்னோடே இட்டிடு கொண்டல்லது' (சுரு. 8. 2. 6)

இட்டிடுகோளஞதல் — வார்த்தையிட்டு வார்த்தைகொள்ளுதல். (சுரு. 6. 2. ப்ர)

இட்டறு — செருக்காற்செய்யுஞ் செயல். 'இட்டறிட்டு வினையாடி' (திவ். நாய்ச். 14.1.)

இட்டு—1. அற்பம். (சுரு. நிகண். ௮. ௧௬.) 2. இடு என்னுக் தெரிநிலைவினைப்பகுதியோடு தொடுதலுல்த செய்து என்னும் வாய்பாட் டில்வரு மொரு வினையெச்சம். 3. தனக் கென வேறுபொருளின்றிப் பகுதிப்பொருள் விசுவாய்வரும் இடு என்பதன் விகா ரம். 'எழுத்திட்டான்' [இதனை ஒருவினை

இட்டுக்கட்டுதல்—இடங்காரம்.

யிடைச்சொல் என்பாரு முளர்.] 4. விருப்பம். [ஐஷு. ௨.] 5. காரணமாக, 'அதையிட்டுவந்தான்' (வழக்.)

இட்டுக்கட்டுதல்—1. இல்லாததை நியமித்துப்பெசுதல். 2. கற்பனைசெய்தல்.

இட்டுக்கோடுத்தல் — ஏற்றிக்கோடுத்தல். (புறப்பொருள்வெண்.)

இட்டுக்கோண்டுபோதல் — கூட்டிக்கொண்டு செல்லுதல். (வழக்.)

இட்டுப்பிரிதல் — அணிமையில் தலைவன் பிரிதல். (கலித். 121. உரை)

இட்டுப்பிரிவு — சமீபமான இடத்திற் தலைவன்பிரியும் பிரிவு. 'இட்டுப்பிரிவிரங்கினும்' (தொல். பொ. 111.)

இட்டுப்பிறத்தல் — ஒருகாரியத்துக்காகப் பிறத்தல். 'கைக்காய சாம்ராஜ்யத்துக்கிட்டுப்பிறந்து' (ஈடு. 2. 3. 1.)

இட்டுணாத்தல் — சிறப்பித்துச்சொல்லுதல். (பு. வெ. 4. 11)

இட்டுவருதல்—1. அழைத்துவருதல். 2. கொடுத்துவிட்டுவருதல்.

இட்டுறுதி—கண்டிப்பு, இறுக்கம்.

இட்டேற்றம்—1. செய்யாதிருக்கச்செய்ததாகக் கற்பித்துக் குற்றமேற்றுதல். 2. கொடுமை.

இட்டோட்டு—அலைக்கழிவு, தொந்தரை.

இட்டோடு—பிரிவு.

இடக்கயம்—கொடி. 'பட்டிடக்கயங்கள் கோடி' (திருநெல்விட்டுணு. ௧௮.) [தெலுங்கு]

இடக்கர்—1. குடம். (பிங்கல. நி.) 2. சபையிலுள்ளார்க்கு வெளிப்படுத்திச்சொல்லத்தகாதவார்த்தை. 3. தூர்த்தர். (சூ. நிகண். ௧௧: டகர. ந.) 4. நெருங்கல்.

இடக்கரடக்கல் — சொல்லத்தகாத பொருளை மற்றொருபொருளுடைய சொல்லால் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொல். (நன். பெயரி. ௧0. இராமாறு.)

இடக்கரடக்கு—இடக்கரடக்கல்.

இடக்கல்—தோண்டல். 'ஆதியேனமதாபிடக்கலுற்றனென்று' (பெரியபு. திருமலைச். ௮.)

இடக்கன்—தாறுமாறுசெய்வோன்.

இடக்கயம்—தேர்க்கொடி.

இடக்கு—1. குதர்க்கம். 2. சபையிலே வெளிப்படுத்தத்தகாதசொல். 3. சேட்டை. 4. தடை. 5. முருட்டுத்தனம். 6. சங்குமுடி. இடக்குமடக்கு—1. குதர்க்கம். 2. தொந்தரை.

இடக்குமுடக்கு—சங்கடம்.

இடக்கை—1. இடப்பக்கக்காரம். 2. ஒரு தேசம். [ஐசு.] 3. நால்வகை உத்தமத்தோற்பெருங்கருவிகளுள் ஒன்று. (சிலப். ஊர்காண். ௧௫௧. உரை.) [ஐசு.] 4. மருத நிலத்தூர்.

இடக்கையான்—அஞ்சாவீரன்.

இடக்கலை—இடைக்கலை. [கலா.]

இடங்ககம்—வெள்ளிநாணயம். [டுங்கு.]

இடங்கணம்—வெண்காரம். [டுங்கண்.]

இடங்கணி—1. ஆந்தை. 2. உளி. 3. சங்கிலி. (சூ. நிகண். எ: கடு.) 4. ஒருபொறி. (சீவக. 102. உரை.)

இடங்கம்—1. கல்வெட்டியின் உளி. 2. காசு. 3. கொடுமுடி. 4. யாகத்திற் பிரயோகிக்குங் கத்தி. 5. வாள். 6. வாளிட்டுவைக்கும் உறை. [டுங்கு.]

இடங்கர்—1. ஒருவகை முதலை. 'கொடுந்தாண்முதலையுமிடங்கருங்காரமும்' (குறிஞ்சி. ௨௫௭.) 2. குடம். (சூ. நிகண். எ: சுசு.) 3. சிறுவழி. 4. தூர்த்தர். (சூ. நிகண். ௧௧: டகரவெ. எ.) 5. நீர்ச்சால். (சூ. நிகண். எ: சுசு.) 6. முதலை. 'இடங்கர்களுந் விறக்குமன்னோ' (தணிகைப்பு. நகர. ௬0.)

இடங்கயம்—மகளிர்கூதகம்.

இடங்கழி—1. காமிகுதி. (புறப்பொருள் வெண்.) 2. தமக்குரிய இடத்தைவிட்டுக் கழிதல். 3. நெருக்குகை. 4. நெருங்கல். 5. மீதரல். (சூ. நிகண். ௧௧: கடு.) 6. மரப்பாத்திரம். 7. ஒருபடியளவு.

இடங்கழிமை — 1. இடங்கழித்தன்மை. 2. நெருக்குகை. 3. நெருங்கல்.

இடங்கழியர் — தூர்த்தர். [தமக்குரிய இடத்தைவிட்டுக் கழிந்தவர் என்றபடி.] (சூ. நிகண். ௨: சடு.)

இடங்காரம்—1. ஆச்சரியம். 2. கீர்த்தி. 3. மத்தளத்தி விடப்பக்கம். 4. வில்லின் காணோசை. [டுங்கார.]

இடங்கோடு—1. தரித்திரம். 2. தாறுமாறு.
இடங்கோடு—இடக்கை. 'நெடுங்கோதண்ட
மிடங்கையினெடுத்து' (திருவிளை. யா.சே.
ந.0.)

இடங்கோடுத்தல்—1. சம்மதித்தல், இள
நிக்கொடுத்தல். 2. கண்டிப்பின்றி நடக்க
விடுதல்.

இடங்கோளுதல் — 1. வியாபித்தல்.
'இடங்கோள் சமயத்தையெல்லாம்' (திவ்.
திருவாய். 5. 2. 4.)

இடங்கோலுதல்— 1. இடஞ் செய்து
கொள்ளுதல். 2. ஆயத்தம்பண்ணுதல்.

இடங்கூறு—1. இடப்புறமாய்ச்செல்லும்
வளைவு. 2. இடஞ்செல்லுகை.

இடராடி — இடப்பக்கமாகச் சுற்றிவரு
தல். [வாரி.]

இடங்கூழி—உடம்பிலே இடப்பக்கநோக்கி
பிறுக்குஞ் சுழி.

இடத்தொடி—வீடு கோயில் இவை முத
லாகிய இடம்விட்டுப் போகுதலொழிவாயாக
வென்று தடுத்தல். இஃது: அரசனானபி
னாலே வாதியானவன் செய்கின்ற நால்
வகைத்தகைவுகளிலொன்று. (மிரு-ச. பக்.
கூ.)

இடத்தல் — 1. அகலப்பண்ணுதல். 2.
சொலித்தல். 3. தகர்தல். 'மழைமதக்களிறு
வழங்கலிவிடத்த மண்ணினால்' (சுர்மபு.
அத்தகாசுரன். ச0.) 4. தோண்டல். 'தங்
கண்முன் னிடக்குங் கையைத் தடுக்குமூன்
தடுக்கு' (பெரியபு. கண்ணப். கஅந.) 5. பிளத்
தல். 'அடியினுலகப்படுத்தியு மிடத்துமுற்
தருளும்' (கத்தபு. திருக்கைலாச. கச.) 6.
விட்டுவிடுதல். 7. பெயர்த்தல். 'எயிற்றுப்
படைவாலிடத்த' (பு. வெ. 6. 13.) 8. குத்தி
வைத்தல். (திவ். இயற். 1. 2.)

இடத்திடல்—சொலித்திடல். (சூ. நிகண்.
க். உஅ.)

இடத்தை — தகத்தின் இடப்பக்கத்து
எடுக.

இடதுவள்ளம்— } இலக்கினத்தின் பதி
இடதுசேவி— } ஞோரியிடப்பெயர்.
இடதுதோடை— } (சோதிடக்கடல்.)

இடத்தலைப்படுத்தல்—கட்டுதல். (சிலப்.)

இடத்தலைப்படுத்தல்— குறித்த இடத்தே
கூடுதல். (வாண. நச. உரை.)

இடத்தலைப்பாடு—1. இடத்தையடைதல்.
(ஐங்குறு.) 2. களவுப்புணர்ச்சி நான்கனுள்
ஒன்று; அது: குறித்த இடத்திலே சென்று
கூடுதல். (வாண. நச.)

இடத்து — பெயர்த்து. (புறப்பொருள்
வெண்.)

இடநாயம்—அடையிருக்கும் பாம்பு.

இடநாள்—உரோகினி, மகம், வீசாகம்,
திருவோணம் முதலாக மும்மூன்றுநாள்கள்.
(விதாந. காலசக்கா. உ.)

இடநிலப்பாலை — ஒரு பண். (சிலப்பதி.
நாடுகாண். கச-அடி. உரை.)

இடப்படி—ஒர் அடிவைப்பு.

இடப்பு—1. இடக்கப்பட்டது. 2. கான்
முதலியவற்றையகலவிடுதல். 3. பிளப்பு. 4.
மண்கட்டி. 5. விரிக்கை.

இடப்பெயர்—இடத்தைக்கருதும் பெயர்ச்
சொல்.

இடப்பெயர்ப்பதபதம்—இடம் அடியாக
வரும் பெயர்ப்பகுபதம்.

இடப்பொருள்—எழாம்வேற்றுமைப்
பொருள்.

இடபக்கோடியோள்— } சிவன், இடபக்
இடபத்துவசன்— } கொடியையுடை
யவன்.

இடபம்—1. இரண்டாமிராசி. அது:
கார்த்திகையின் முக்காலம். 2. ரோகணியும்
மிருகசீரிடத்தின் முன்னரையும்கொண்டது.
(திவா) 2. இராசசின்னத்தொன்று. 3. எருது.
(திவா) 4. ஒருமலை. 5. கணேசரர் எண்மரி
லொருவர். (சைவச. பொது. நுஉஅ. உரை.)
6. சிவன்கொடி. 7. புல்லாக்குழலிவிருக்குந்
துளைகளுள் ஒன்று; அது: சட்டசத்துளைக்கு
அடுத்தது. (பெரியபு. சூனிய. உச. உரை.)
8. மேற்றிசைப்பாலன்குறி. 9. ரி என்னும்
இசை; இஃது: ஏழிசைகளுள் ஒன்று.
10. பொலியெருது. (பிங்.) 11. கத்தி. (பிங்.)
12. வைகாசி. (பிங்.) [ஐடிஹ.]

இடபவாகுநன்—1. எருமைநாக்கிப்பூண்டு.
2. சிவன். [ஐடிஹவாஹந.]

இடபவிதி—சூரியனது மூவகை வீதியி
னொன்றாகிய கடுவீதி. [வீதியி - வழி.]

இடபர்-இடபச்சாடியாடவன். [பிஷு.ஊ.]

இடபாநுடீ-இருபத்தைந்து சிலமூர்த்திகளுள் ஒருவர்; இவர், இடபவாகனங்கொண்ட மூர்த்தி. 'பிரமகபாலத்தர் மறைபேசமிடபாநுடர்' (திருநெல். அறம்வளர். ௧௧.) [பிஷு.ஊரா-௧௩.]

இடம்-1. அகலம். 2. அதிகம். 'இடம்படமெய்ஞ்ஞானக்கற்பினும்' (நாலடி.மெய்ம்மை. ௧௨: ௬.) 3. ஆகாயம். (திவா.) 4. ஆதாரம். 5. இடப்பக்கம். 'தேரிரண்டு மிடம் வலந்திரிந்து' (பாரத. பதினான். ௧௪.) 6. இடம்பாடு. 7. இராகத்தகுதி நான்கினொன்று; அத: இத்திணைபற்றிவருவது. 8. இளக்காரம். 9. ஏது. 10. ஏழாமலேற்றுகைப்பொருளில்வருமோரிடைச்சொல். 'இல்லிடப்பரத்தை' (நன். ௩௦௨. உரை.) 11. சம்மதி. 'என்னவுமிடக்கொடாமலெதிர்ப்புற' (பாரத. நிகரம். ௧௨௩.) 12. சமயம். 13. செல்வம். 'இடமில்லாக் காலு மிரவொல்லாச்சால்பு' (வள். ௧௦௬௪.) 14. தருணம். 'தொன்னில மனையர் னில்லாவிடத்தவன் தேவி பாற்போய்' (திருவிளை. அங்கம். ௭.) 15. தலம். 'இடமெல்லாங்கொள்ளாத்தைத்தே' (வள். ௧௦௬௪.) 16. தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென் மூவகைப்படும் பெயர்வினைச்சொற்களின் நிலை; அஃதாவது: பேசுகிறவன் தன்னைச்சுட்டி நான்செய்தேனென்றும், முன்னிலையானை நோக்கிச் செய்தாயென்றும், படர்க்கையிடத்தானைநோக்கி அவன் செய்தானென்றுஞ் சொல்வது. 17. ஸ்தானம். இருக்குமிடம். 'முனிவர் நாக ரிடந்தொறு மிருப்பமன்னோ' (கந்தபு. மார்க்கன். ௧௮௬.) 18. தாரம். 19. படுத்தல். (பிங்.) 20. பெருமை. 21. வலி. (பிங்.) 22. விசாலம். 'இடம்பட வீடேடேல்' (ஆத்திசூடி.) 23. வீடு. 'கோவில மாட முபரி கை மேடை' (திருவிளை. நாகமெய். ௧௮.) 24. அளவு. 'உகலிடந்தான்சென்று' (திருக்கோ. 42.) 25. பொழுது. 'அகலிருவிசம்பிற் பகலிடந்தீஇயர்' (பதிற்றுப். 52, 28.) 26. சந்தருப்பம்.

இடம்புக்கம்-திரவிய முதலிய வுதவி.

இடம்பயம்-செல்வமும் கீர்த்தியும் [ஊ. கீர்த்தி.]

இடம்படல்-மிருதல். 'தம்மி - விடம்படு மன்புந் தின்புந் திருவரு மிருந்தார் மன்னோ' (திருவிளை. வண்ணி. ௩௬.)

இடம்பம்-1. தான் செய்யுந் தருமங்களை யாகு மறிந்து தன்னை மெச்சவேண்டுமென்று வருகிற சித்தவிருத்தி. 2. பெருமை. (சி. சி. ௨: ௩௭. சிவாக்.) [ஊ.ஊ.]

இடம்பரம்-1. இடப்பக்கம். 2. இறுமாப்பு. 3. இனியபர்வதிதம். 4. கூட்டம். 5. புகழுடைமை. 6. போலித்தோற்றம். 7. வழிவகை. 8. வேடிக்கை. [ஊ.ஊரா.]

இடம்பர்-ஆடம்பரமுள்ளவன். 'இடம்பனையழைத்து' (பிரபோத. 24. 67.)

இடம்பாசாரம்-இடம்பாடை. (சி. சி. ௨: ௩௭. சிவாக்.) [ஊ.ஊரா.]

இடம்பாசாரி-இடம்பன்.

இடம்பாடு - 1. செல்வம். 2. பெருமை. 3. விரிவு.

இடம்புதல்-1. விலகுதல். 2. வெறுத்து விரிதல்.

இடம்புரி - 1. இடக்கைக்குண்முறுக்கிய கபிறு. 2. இடப்பக்கப்புரியையுடைய சங்கு. 'இப்பிலாவிடம்புரிவலம்புரி' (தணி கை. நாட்டு. ௧௪௬.) இது: இப்பி ஆவிரஞ்சுழந்த தென்பர். (பிங்கல.) 3. ஒரு பூடு. 4. சங்கு.

இடம்பூணி - துகத்தின் இடப்பக்கத்து எருது. (நெமி. சொல். 5. உரை.)

இடம்பாரம் - இடம்மானம்.

இடம்பாரம்-ஒருவகைப்பறை. 'கோட்டு வெங்கரி யொட்டகை யிடப்பக்கன் குதிரை, யீட்டு பொன்னணி செய்முது கேற்றிடம் மாரம்' (திருநெல். வீட்டுணு. ௨௩.)

இடம்பவரையறுத்தல் - தவஞ்செய்வார்க் குரியநிபமங்களொட்டிஊனொன்று. (மணிமே.)

இடமரம் - 1. ஆயுதப்பிரயோகமின்றிச் செய்யுஞ் சண்டை. 2. உரப்பியும் அங்க சேட்டை செய்துஞ் சத்துருவைப் பயமுறுத்தல். 3. ஊர்க்கலகம். 4. பயத்தோடுமோட்டம். [ஊ.ஊரா.]

இடமலைவழி - ஓரலக்காரம். அது: இடமலைவாகிய வருவை நாடகவழக்கில் அங்கே கரித்தல். 'மரகதச்சோதியுடன் மாணிக்கச்சோதி - யிருமருங்குஞ்சேர்த்தரி வைபாக-ஹருவ, மலைக்கு மகிழ்சும தாரத்து

வாங்கோ - டலைத்து வருப்பொன்னியாறு'. இதனுள்ளே, காலிரி பிறமலைக்கும் பிற டைட்டிந்ருமரிய மாகததும் மாணிக்கமும் சந்தனமும் அலைத்து வருகின்றதென்றமை யால் இடமலையாய் புதழ்ச்சியிடத்துப் பொருத்துவதால் அலக் கா ரமாயிற்று. (தண்டி. கஉஉ. உரை.)

இடமலை—1. பழுப்புப்பொருத்தாதவ லாயிய சூறவழுக்களுனோன்று. அது: மலை, காடு, சூறு என்று பிணைகளிலே ஓரிடத்துள் ளாது மற்றொரிடத்துள்ளதாகச் சொல்லுதல். 'தென்மலையின் மான்மதமுஞ் சாமரையுந்தே மருசிர்ப்பொன்மலையின் சந்தனமுமாதமும் - மன்முறையும் பொன்னிவளாகாடன்முன்றிற் றொதுஞமே - மன்னர் திறைகொணாவத்து'. இம்மலை இமயத்திலுள்ள பொதிபத்திற் குரியவாகவும், பொதிபத்திலுள்ள இமயத் திற்குரியவாகவும் கூறியது 'இடமலைவு. (தண்டி. ககங. உரை.)

இடமலை—இடப்புறம்.

இடமாயம் — இடம்மாரம், [டம்மார னென்பதன் வீகாரம்.]

இடமாயம்—1. மேன்மைவாய் இடம். 2. வீராலமாய வீரி. 3. பறைவகையிலோன்று. (திருச்செல். பு. வீட்டுறு. 25.)

இடமிருதல்—பருத்தல்.

இடமிடைநீர்—இடமுடக்கு, நெருக்கடி. இடமுடங்கு—1. இடங்கழிமை. 2. ஒழுக் கம். 3. நெருக்கம், இடமிடைஞ்சல்.

இடமை—பூமி.

இடவீரம்—மகளிர் சூதகம்.

இடீ—1. ஆபத்து. 2. துன்பம், 'என்றன டீடுவன் திரைஞ்சி யெந்தும்' (இராமா. திருவகா. ௨௦.) 3. விடி. (புறப்பொருள் வெண்பா.)

இடீப்படுதல் — 1. வருத்தமுறுதல். 2. கவித்த பொருள்கொள்ளுதல், 'இடீப்பட்டுப் பொருள்கண்டார்'.

இடீப்பாடு — இடீப்படுதல். 'இக்கே ணீடீப்பாடுடைத்து' (வன். சுஉச.)

இடீப்பியல்—ஒருவகைக் கண்ணெய்; இஃது திரைவிளம்பி, பருவமத்தியி டுமிருக்கின்ற காமபுனை மஞ்சள்நிறமாக்கித் தடிக்கப்பண்ணுவது. (பெரட. உசஎ.)

இடாகம் — இராகத்தகுதிநான்கனு ளொன்று. அத்தகுதிப்பட்ட ராகங்கள்: குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்த லாயிய ஐந்துநிலங்களுக்குரிய குறிஞ்சி, பஞ் சரம், சாதாரி, மருதம், செவ்வழி என்னு மிராகங்கள்.

இடமேட்டு—நாட்டிற்குவரக்கூடிய என் னவகைத்திமை. அவை, 'விட்டில் கிளிநால் வாய் வேற்றரசு தன்னரசு, நட்டம் பெரும் பெயல்காற் றெட்டு' என்பனவாம். (பு. வெ. 9. 17. உரை.)

இடல்—1. எறிதல். 'வித்துமிடல்வேண் டுங்கொல்லோ' (வன். அரு.) 2. கொடுத் தல். 'இட்டார்பெரியோ ரிடாதார்' (நல்வழி. உ.)

இடலம்—1. அகலம். 2. விசாலம்.

இடலித்தல் } 1. விசாலித்தல். 2. அகல இடலிப்பு } மாதல்.

இடலை—1. துக்கம். 2. துன்பம். 3. மர வகை.

இடவநம்—1. இலவங்கம். 2. பனம்பிசின். 3. மாம்பிசின்.

இடவரை—வீடு. (பிங்)

இடவம்—பூமி.

இடவயிர்—இடத்து. (தொல். பொ. 76)

இடவழு—தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் முவிடத்தைப் பிறழ்க்குறல். ஐத்திணைக்குரியவற்றுள் ஒன்றற்குரியவற் றை மற்றொன்றற்குக் கூறுவதுமாம்.

இடவள் — 1. இடப்பக்கத்தெருது. 2. மண்ணக்கட்டி. 'எனத்தருவாகியவீசனெந் தை யிடவனெழுவாங்கி யெடுத்தமலை' (நா லாயிர. அட்டுக்குவி. ௫.)

இடவாதுபெயர்—இடத்தின்பெயர் அவ் வீடத்திலிருக்கும் பொருளுக்காய் வருவது. 'அகனமர்ந்த செய்பா றுறையும்'. இதிலே அகம் என்று முள்ளிடத்தைக்கருதும் பெயர் அக்கிருக்கும் மனத்துக்காதலால் இடவாரு பெயர். (வன். அச.)

இடலியம்—1. அகலமுள்ள 'இடலியவறை நின்ற' (தணிநக. வீரா. சுரு.) 2. விரை வுள்ள 'இடலிய கதியின்வாகி' (திருவாலவா. 28. 59.)

இடவை—வழி. (பிங்கல. சுஎக.)

இடவோட்டு—1. இடப்பக்கமாகச்செல்லுதல். 2. இராகுகேதுவின் நடை.

இடநீரம்—1. குக்கிற்பிசின். 2. குக்கில். (மு. அ)

இடநல்—1. தடைபண்ணல். 2. நிர்த்தித்தல்.

இடநி—யானை.

இடறு—1. ஆபத்து. 2. இடறென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'இடறோட்ட வினநெடிய வரையுருட்டி' (இராமா. குலமுறை. அ.) 3. தடை.

இடறுகட்டை—தடையாகநிற்கும்பொருள்.

இடறுதல்—1. உழக்குதல். 'தேனிடறு வாசமிக்குதெய்வமலர்' (பாரத. மணிமான்வதை. ௩௦.) 2. ஊறுபடுத்தல். 'ஊனிடறு வானிகள்' (பாரத. மணிமான். ௩௦.) 3. கட்டத்தல், மீறுதல். 'என்னரு நெறிமுறை யிடறு ஈசகன்' (பாரத. ஈசகன். ௩௨.) 4. காலினலெற்றுதல். 'தாடத்திற்பரிக்காரர் தலையிடறி' (பெரியபு. திருநாவுக்கரசு. ௧௧௦.) 5. தட்டுதல். 6. தடுக்குதல். 'தார்-சுற்றிடுந் தாண்மிசையிடறுஞ்சூல்வனை' (கந்தபு. நாட்டு. சக.) 7. தடுத்தல். 'கெடுவீர்கா ளிடறேன்மினே' (தேவா. 717. 1.) 8. துன்பப்படுதல். 'சுமினெமக்கொருதற்றென் நிடறுவர்' (திவ். திருவாய். 4. 1. 7.)

இடன்—1. அகலம். 'இடனுடைவரைப் பின்' (பொருந். சுரு.) 2. இடப்பக்கம். 'என்கணுந் தோளும் மார்பு மிடனுறத் துடிக்கை மாறு' (பாரதம். பதினமூன்றாம்போர். ௧௫௬.) 3. இடம். (இறுதிப்போலியாயிற்று.) 4. செல்வம். 'இடனில்பருவத்தம்' (வள். உகஅ.) 5. தக்கசமயம். 'இடனறிந்து தன்னியார்' (வள். சகசு.) 6. இடப்பக்கத் திருப்பவன். (பரிபா. 3. 83.)

இடனறிந்தோழகல்—1. வணிகரெண்குணத்தொன்று. [அதுசமயத்துக்குத்தக்கபடிசெய்தல்.] 2. இருக்குமிடம்நோக்கி அதற்கிசைய நடக்கை.

இடா—1. இடார். (சிலப். 10. 111. உரை.) 2. ஓரளவு. (தொல். எழுத். 170. உரை.)

இடஅ—குத்தி, 'எயிறுபடையாக வெயிற் கதவிடஅ' (புறநா. ௩.)

இடாகிள்—1. சுடுகாட்டிற் பிணங்களைத் தின்னும் பேய், 'இடுபிணந்தின்னு மிடா கிளிப்பேய்' (சிலப். கருத். உக.) 2. ஞர்மகள். (சூ. நிகண். க: ௩௬.) [வாகிமி.]

இடாது—புள்ளி. (அக. நி.)

இடாதுதல்—1. அகலநிற்கல். 2. அடித்தல். 3. அவமதித்தல். 4. தள்ளல். 5. நெருக்கல். 6. மேற்படல்.

இடாடிமம்—தாதுமாதனை.

இடாப்பித்தல்—காலை யகலப்பண்ணிநிற்கல்.

இடாப்பு—1. அட்டவணை. 2. பார்த்தெழுதும் பிரதி. 3. பெயர்விலாசம். [இஃது இந்துஸ்தான்.]

இடாபிரமம்—தாதுமாதனை.

இடாம்பிகள்—இடம்பன். 'இடாம்பிக ரோடும் புக்கு' (பிரபோத. 24. 67.)

இடாமிடம்—ஏறுமாறானபேச்சு. [ஐவா ழிஷம்: ஐவா - பேச்சு. ழிஷம்-எதிரிடை, ஏமாற்று.]

இடாமிடாங்து—1. எதிரிடை. 2. ஏறு
இடாழடாங்து—} மாறுகப்பேசுந் தன்மை. 3. ஒழுங்கின்மை.

இடாயம்—இசையின்பிரிவாகிய ஐந்து துறைகளுள் ஒன்று. 'இசையின்பிரிவாயிருக்கின்ற ஆயத்தம், எடுப்பு, உக்கிரம், சஞ்சாரம், இடாயம் என்னு மைந்துதுறைகளிலு முறையாகப் பாடினர்' (பெரியபு. ஆரூப. உசு. உரை.)

இடார்—1. இறைகூடை. (சூ. நிகண். எ: ௫௮.) 2. எலிமுதலியனபிடிக்கும் பொறி.

இடாவேணி—அளவிடப்படாத எல்லை. (பதிற்றுப். 24. 14.)

இடி—1. இடியென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. இடியேறு. 'பல்லியங்களு மிடியொலி காட்டுவ' (கந்தபு. தெய்வயா. சுஎ.) 3. இத்திரன் கொடி. 4. உறுதிச்சொல், உறுக்கிச் சொல்லுஞ் சொல். 'இடியுந் தெள்ளுஞ்சொற் கேட்பர்' (வள். சு௦௭) 5. ஒலி. 'இடியின் னனவெழுதார்' (திருவிள. யானைபெ. ௧௭.) 6. சிற்றண்டி. (யக்.) 7. சுண்ணம். (யக்.)

8. தாக்குகை. 9. திணைமுதலியவற்றின் மா. 'செந்திணையிடியுந் தேனும்' (கந்தபு. வள்ளி. ௨.௦௮.) 10. துடிப்பு. 11. மயிர்ச்சாந்து.

இடிக்கல்-இடிபோல் முழங்கல். 'லிரைவி-விடிக்கலுற்றதுநியவாய்' (கந்தபு. குரன். நண்ட. ௬.)

இடிக்கோடி-இடியெறுநீட்டிய கொடி. 'அஃது இந் திரைந்துகொடி. 'நல்லிசைப்பாங்கி னுடி - மிடிக்கொடி வீழவெய்தான்' (இரகு. பாசக. அரு.)

இடிக்கொடியன்-இந்திரன்.

இடிக்கோள்-காட்டுக்கோள்.

இடிபம்-பெருமருத்துக்கொடி. (மலை.)

இடிபா-அழிகரை. 'அஃது ஆற்றோரத் தில் வெள்ளத்தாற் கீழறுக்கப்பட்டுநின்ற கரை. 'ஆக்கையெறு மிடிக்கரைபை மெய் யென்ற பாலிகான்' (தாயுமான. சின்மயா. கந்த. ௨.)

இடிபா-பூமி. [ஐயிக்கா.]

இடிபாமம்-1. கெடுகாலம். 2. நிந்தை.

இடிச்சில்-வினக்குத்தகழி. 'திரியு மிடிஞ் சிலு செப்புஞ் சார்வாக எரியஞ்சுடர்' (பழ. மொழி. அரு.)

இடித்தல் - பிட்டு. 'நரைத்தலைமுதியோ னிடித்தடு கூலிகொண்டி' (கல்லா. 46.)

இடித்தம்-மரத்தாற் செய்யப்பட்ட யானை. [பித்தூ.]

இடித்தல்-1. இடியெறுகாலுதல். 'கோ டிடித்தல்வற்றன்மே - விடித்தெனக்கையா டென்' (கந்தபு. சிங்கராக. கள௦.) 2. ஒலித் தல். 'இடித்துநின்றுநினைமுகமெழுந்த டொது' (சி. சி. பா. உலோகாயதமதமறு. தலை. ௨.) 3. கண்டித்துப் புத்திசொல்லல். 'உட்டன் மருதிக்கண்-மீழ்சென் நிடித்தற் றொருட்டி' (கந்த. எ.அ.சு.) 4. குத்துண்டாற் றொருட்டி. 'வருத்தத்தைச்செய்தல். 'தலை மிடித்தல்' 5. தகர்த்தல். 'தபநியத்தவைக்க திழ்ச்சி-மிடித்தனனெருநாணிதும்'(கந்தபு. கந்தபு. ௬.) 6. துடித்தல். 'கெடுகிடித்தல்' 7. உடர்ச்சாமகாட்டுதல். 'பெருவலியாக் கண்டித்தவிடித்து' (இராமா. சும்பகரு. ணங்கை. ௧௮௬.) 8. பொடிபடச்செய்தல். 'பொடிபடந்தாவிடிப்பன்' (சி. சி. அ. ௧0.) 9. பொத்தினகையினுள் அல்லது கூரில்லாத

கருவியினுலே தாக்குதல். 10. மோதுதல்.

11. கோபித்தல். 'கூற்றின்னிடக்குக்கொலை வேலவன்' (சீவக. 432.) 12. நசுக்குதல்.

13. தாக்குதல். 14. கொல்லுதல். 'இடிக் குல்கொ லிவனியென்பார்' (சீவக. 1108.)

15. தோண்டுதல். 'கணிச்சிகளிற் கயம்பட னன்மிடித்து' (சீவக. 592.) 16. கெடுத்தல். 'விருப்பிடித்து' (இரகு. தேனுவா. 71.)

இடித்திக்கூறல்-உறுதிச்சொல்லுரைத் தல். (வாண. சா. உரை.)

இடித்துரை-உறுதிச்சொல்.

இடித்துவரைநிறுத்தல்-கண்டித்துப் புத்தி சொல்லி ஓரெல்லையிலே நிறுத்தல். 'இடித்து வரைநிறுத்தலுமவரதாகும்' (தொல். பொரு. கரு. ௧.) [வரை-எல்லை]

இடிதல்-1. உடைதல். 2. தகர்த்தல். 3. சரிதல். 'உலகமோர்மூன்று மிடித்துபாழாகு முழியிறுதியில்' (சுர்மபு. பிரமவிஷ்ணு. ௨.)

4. நொறுங்கல். 'இடித்தனமிசையினெல்லை' (கந்தபு. நகரழி. அ.) 5. வருந்துதல். 'என் னோயுல்கொண்டதனை யெண்ணியிடிவேனோ' (அருட்பா. V. ஆற்ற. 5.) 6. முறிதல். (பிங்.)

இடிப்பு - 1. இடித்தல். 2. ஒலித்தல். 'இரங்கினசேவலல்கொடியிடிப்பினுல்' (கந்த ப. திருப்பார்க்கு. ௨0.)

இடிபடல்-1. இடியுண்ணல். 2. கொறுங்கு தல். 'என்டகு பொதியின் முற்று மிடிபட' (கந்தபு. நகரழி. ௫௨.) 3. தாக்கப்படுதல். 4. வெடிபடுதல். 'இடிபடமுழங்கி' (சீவக. 1084.) 5. இடிப்படுதல்.

இடிப்பு-இடிதல். (தொல். எழுத். தொகை. ௨. இளம்.)

இடிப்பன் - மீமனாற்கொல்லப்பட்ட ஓ ரிராக்கதன். (பாரத. வேத்திரகிய. ௬.) [யிண்; ஹிபிண்.]

இடிப்பிகை - அதிமோகஸ்திரி. [யிண்விகா]

இடிப்பு-அவமதிப்பு.

இடிம்பை-இடிம்பன்சகோதரியும்மீமன் மனைவியுமாகிய ஓரர்க்கி. (பாரத. வேத்திர கி. ௬.)

இடிமரம்-உலக்கை.

இடிமருத்து - பொடியாக்கப்பட்டமருத்து. இடியாப்பம்-ஒரு சிற்றண்டி.

இடியல்—இடுதறிச்சிறப்புப்பெயர்.

இடியல்—பிட்டு. 'இடியலிணைவு' (குமர. பிர. காசிக். 4.)

இடியாப்பம்—இடியப்பம்.

இடியிடல் — முழங்குதல். 'கோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட் - டிடியிட் டதிர்கா ரெதி ரேற்றெழுந் தாங்குநோக்கி' (திருவிளை, மாயப். ௧௭.)

இடியு—இடித்து. (ஐங்குறு.)

இடியேறு—பேரிடி. (திவா.)

இடிவு—அழிவு, ஒடிவு, இடிதல்.

இடு—1. இடுவென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. ஒரு பகுதிப்பொருள் விகுதி. 'உரைத்திடு' (நன். ௧௪௦. உரை.)

இடுக்கண்—1. துன்பம். 'இடுக்கண்வருங்கா னகு' (வள். ௪௨௧.) 2. வறுமை. 'இடுக் கண்வந்துயிர்க்கு மூற்ற மெய்திலும் வாய்மை காத்து - வடுக்கிளர் தொழுகு நாலா மரபி னை' (திருவிளை. இந்நிரன்முடி. ௫௮.) 3. மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையனோக்கம்படவரு மிரக்கம். (தொல். பொருள். 260. உரை.)

இடுக்கணியுமை — இடுக்கண்வந்துழி அதற்கு மனங்கலங்காமை. (வள். அதி-௪௩.)

இடுக்கணி—ஒடுக்கிய இடம்.

இடுக்கப்படல்—1. ஒடுக்கப்படல். 2. துன்பப்படல்.

இடுக்கப்படுதல்—1. துன்பப்படுதல். 2. நெருக்கல்.

இடுக்கம் — 1. ஒடுக்கம். 2. துன்பம். 'சொர்க்கத்தரிடுக்கக்கெட' (திருப்பு. 419.) 3. நெருக்கம். 4. வறுமை.

இடுக்கல்—1. இடுக்குதல். 2. சந்து.

இடுக்கி—1. இடுக்குவது. 2. உலோபி. 3. குறடி. 4. எலிமுதலியவற்றை அகப்படுத்தும் பொறி.

இடுக்கிடை—நெருக்கம்.

இடுக்கு—1. இடுக்கென்னேவலும், தெரி நிலைவிளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. இடைஞ்சல், துன்பம். 'இடுக்கிவணியம்புவ தில்லை' (கம்பரா. யுத். மந்தி. 27.) 3. உலுத்தகுணம். 'இடுக்குடையுள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம்' (நாலடி. ஈயாமை. ௪.) 4. ஒடுக்கப்பிடிக்குக் கருவி. 'இடுக்குக் கொடுத்து' (வழக்.) 5. ஒடுக்கியவிடம்.

'கவட்டுத்தொன் மாத்நிடுக்கிற் காணுழைத் துக்கொண்டே' (தனிப்பாடல்.) 6. கொடுக்கு. 7. சந்து. 8. மூட்டு. 'இடுக்கொன்றுமின்றி யெஞ்சாமை' (திருநாவு. தேவார. பசுபதி. திருவிரு. ௫.) 9. மூடுக்கு. 10. மூலை.

இடுக்குத்தடி—கள்ளமுதலியவற்றுதற்குப் பக்குவமாமாறு பனை முதலியவற்றின் பாறையை இடையில்விட்டு நெருக்கிப்பிடிக்கப் பிரயோகிக்கும் இரட்டைத்தடி.

இடுக்குத்திறத்தாழாய்—திருமால்கோயிலில் மரியாதையாகத் திருவாழிநிலையினிடையில் வைத்துக்கொடுக்கும் துளசி.

இடுக்குதல்—1. அணைத்தல். 'இடுக்குவார் கைப்பிள்ளை' (தாயு. பன்மா. ௬.) 2. நெருக்கம். 3. கவ்வுதல்.

இடுக்குப்பனை — கள்ளும் பதநீரு மூறும் பனை.

இடுக்குப்பிள்ளை—கைக்குழந்தை.

இடுக்குமாய்—1. எண்ணெயூற்றமரம். 2. கடம்புமரம்.

இடுக்குழடுக்கு — 1. சங்கடம். 2. மூலை மூடுக்கு.

இடுகாடு — 1. சுடுகாடு. 'என்புபூண்டிடு காட்டிற் பொடியாடுமுருத்திரனுக்கு' (திரு விளை. விருத்த. ௩௧.) 2. பிணம்புதைக்குங் காடு. 'இடுகாட்டுண் மாத ரெலும்பிற் புரண் மால்' (நால்வரநான். ௬.)

இடுகால்—பிர்க்கு. (மலை.)

இடுக்கிடை—சிறிநிலை. 'இளங்குயிலன்னூர் தங்களிடுக்கிடை' (சேதுபு. திருநாட். ௮௩.)

இடுகு—1. இடுகென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 'இடு கிடை' 2. ஒடுக்கம். 'இடுகு கண்ணின ரிட ருறு மூப்பினர்' (இராமா. சித்திரகூட. ௩௦.)

இடுகுதல்—1. ஒடுக்குதல். 2. சுருக்குதல். 'இளங்குயிலன்னூர் தங்களிடுக்கிடை' (சேதுபு. திருநாட்டு. ௮௪.) 3. நோவு.

இடுகுறி — 1. இட்டபுண்டாம். 'இடுகுறி கோத்திரமுதன்மற் நியாவுத்தோன்' (திரு வாலவா. 31. 3.) 2. இடுகுறிப்பெயர். (நன்.)

இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர்—ஒருகாசனமும் பற்றாது வழங்குவதாய் ஒருவருக்கப்பொரு ளுக்கே சிறப்பாய் நிற்கும் பெயர். 'பலா, மா என்பனவும் அப்படியே யிடுகுறிச்சிறப்புப் பெயர்களாம்' (நன். ௧2. உரை.)

இருநிறிப்பெயர்—காரணம்பற்றாது வழங்கி வரும் பெயர். (நன். 62.)

இருநிறிப்பொதுப்பெயர்—பலவினங்களுக்கும் பொதுவாகவரும் இருகுறிப்பெயர். 'மாம் என்பது ஒருகாரணமும்பற்றாது வழங்குப் பெயராய்ப் பனை, பலா, மா முதலிப பல வருக்கப்பொருளுக்கும் பொதுவாகலால் இடுகுறிப்பொதுப்பெயர்' (நன். ௬௨, உரை.)

இருநிறியடி — இருகுறியாகத் தொன்று தொடருவரும் பெயர். (நன். 275, உரை.)

இருநிறியாகம் — இருகுறியாக ஒருவன் இட்ட அல்லது ஆக்கிக்கொண்ட பெயர். (நன். 275, உரை.)

இருமை—1. இடுதல். 2. கொடை. (பிங்.)

இருங்கலம்—கொண்கலம். (பிங்.)

இருங்குருதரம்—செய்குன்ற. (மணிமே. 19, 102.)

இருங்குதல் — உன்னொடுக்குதல். 'கண்ணிக்' (திவ். பெரியதி. 1, 3, 4.)

இருதிவர்ப்பு—செய்தனைச் சிவப்பு. (சுரு. 7, 7, 9.)

இருதிவரம்—1. கங்கையினுள்ளே பதித்த தங்கம். 2. புடமிட்டதங்கம்.

இருதண்டம் — 1. தண்டமாக இறக்கும் பணம். 2. பணமிறக்கும்படி செய்து தண்டித்தல்.

இருதல் — 1. அணிதல். 'புங்கவனிகுவளை புடைத்துமீளவந்து' (திருவிளை. வளைய. உள்.)

2. இருத்திவைத்தல். 'இருதல் கொண்டிடு மலையினி' (கந்தபு. சூரனமை. ௧௪௨.) 3.

4. 'இருக்கெ' (செவழி. ௩.) 4. உலமித்தல். (சந்தா. இலக்கண. ௩௨௨.) 5. ஏற்றிச் சொல்லுதல். சாரச்செய்தல். 'படாததொரு வார்த்தைவிட்டனர்' (சிலப். கனத்திற. ௪௪-௪௫.)

6. எறித்தல். 'சிலைநிலத்திலிட்டான்' (கந்தபு. வன். ௩௬.) 7. சொரித்தல். (திவா.) 8. நியமித்தல். குறியிடுதல்.

'இட்டதொருபேரழைக்கவென்னென்றாக்கு' (சேனாசபே. ௫. ௨: வெண்பா. ௬.) 9. பகுத்தல். 'மடியுதே திட்டான் மகவை' (சிலப். ௬: ௨௨.) 10. வைத்தல். 'கந்தமும் பிரமமாக விசுப்போலி கலத்திலிட்டி' (கந்தப. வன். ௨௦௫.) 11. பரிமாறுதல். (வழக்.)

12. குத்தல். 'இடுமருப்பியான' (சுவீத. 24, 10.) 13. சித்திரமெழுதல். (சீவக.

2383.) 14. உண்டாக்குதல். 'கள்ளி யிட்ட வடு' (இரகு. நகர. 52.) 15. முட்டையிடுதல். 16. கைவிடுதல். 'இளையவளநாகிட்டு' (சீவக. 1226.) 17. புதைத்தல். 'இடுகாடு' 18. தொடுத்துவிடுதல். 'கணையிட்டு' (திருப்புகழ். 418.) 19. செய்தல். 'அரக்கனா காளமேக மிடுகின்ற வேள்வி' (கம்பரா. நிகும். 99.) 20. தொடங்குதல். (திவ். திருவாய். 2. 10. பன்னீ. ப்ரா.) 21. வெட்டுதல். (சீவக. 1680, உரை.) 22. ஒரு துணைவினை.

இடுதி—அம்புக்கூடு.

இடுதி—திரைச்சீலை. (திவா.)

இடுதேண்டம்—1. இடுதண்டம். 2. வாராவந்தி, அடாவரி.

இடுதேண்டிடுதல் — தேனல்லாததொன்றை மறையக்கொண்டுவந்து ஒருவர்மேலிட்டுத் தேளென நினைக்குமாறுசெய்து அவரைக் கலங்கப் பண்ணுதல். 'ஊரா ரிடுதேளிட்டுன்றன்மேல்' (சிலப். கனத்திற. ௪௫.)

இடுப்பு—இடை, ஒக்கலை, அரை.

இடுப்புலவி—ஒருநோய், பிரசவவேதனை.

இடுபலம்—பேய்ப்புடோல்.

இடுபினம்—குழிவிற்புதைக்கும் பினம்.

'இடுபினம் தின்னு மிடாகிநிப்பேய்' (சிலப். கனத்திற. ௨௬.)

இடுபு—1. இட்டு. 'புலராப் பச்சிலை யிடை யிடுபு தொடுத்த' (புறநா. ௩௩.) 2. இடுதல்.

இடுபொருள்—பிறர் வரவிட்ட பொருள். (மணிமேக.)

இடும்பர் — 1. செருக்கர். 2. துயர்செய்வோர். 'இடும்ப ரொருவழியினையிலர் கசடர் கள்' (திருப்பு. ௩௬௫.)

இடும்பன்—1. குமரக்கடவுள் கணத்தலைவன். 2. செருக்குள்ளவன். 3. இடிம்பன். (அக. நி.)

இடும்பி — 1. செருக்குடையான். 2. இடிம்பை. 'இடும்பிகொழுநன்' (பிங்.)

இடும்பு—1. அகத்தை. 2. அவமதிப்பு. 3. கொடுமை. 4. சேட்டை. 5. உபத்திரவம்.

இடும்பை—1. அச்சம். (திவா.) 2. தரித்திரம். (பொருநரா. ௬௪.) 3. துன்பம். 'இடும்பைக்கிடும்பைபடுப்பர்' (வன். ௬௨௩.)

4. கோய். 'சோப்பிடும்பையில்லாரை' (வன். ௬௦௫௬.) [துன்பத்தின்பேர் துன்பத்தைத் தரும் கோய்க்கு வந்தமையால் துருபெயர்.]

5. பொல்லாங்கு. 6. விகாரமெட்டி. னென்றாகிய அகங்காரம். 7. வைக்கும் பை. 'இடும்பைக் கிடும்பை யியவூடம்பு' (நல்வழி. கூ.) [இடும்; பை.] 8. எலி.

இடுமருந்து — ஒருவரை ஒருவர் வசியப் படுத்தும்பொருட்டு அன்ன முதலியவற்றி லாவது, நீர் முதலியவற்றிலாவது தாம்பூலம் முதலியவற்றிலாவது சேர்த்துக் கொடுக்கப் படும் வசியமருந்து. இது பற்பல செந்துக்க ளின் கபாலபஸ்மம், அற்பவீரியலிஷம், மல மூத்திர ஓளவுதம், பச்சிலைமூலி எனப் பல வகை. (சீவரட். கூஉரு.)

இடுமுருத்து — நெருக்கமான இடம்.

இடுமுள் — வேலியாக இடும் முள். (சீவக. 774. உரை.)

இடுமோலி — ஒரு மரம். [இது மலையாளக் கடற்கரையில் வளர்வது.]

இடுலி — பெண்ணுமை. [ஐ. அலி.]

இடுவந்தி — 1. அடாவரி. 2. அநீதி. 'எவ் வந்தியோவறியே னிவன் சொன்ன இடுவந்தி யே' (தனிப்பா. கூகக.) 3. குற்றமில்லாதவன் மேற்குற்றத்தையேற்றுதல். 'பொற்கொல்ல னெஞ்சு மிடுவந்தி கூறுதலைப் புரிந்துநோக்க' (சிலப். கொலைக்கள. கூஉ0. உரை.)

இடுவல் — இடுக்கு.

இடுவேற்று — இடைத்தட்டு.

இடை — 1. அளவு. (தைல. பாயிர. கூக. உரை.) 2. இக்குவாகுவின் மகளாகிய புதன் மனைவி. 3. இடப்பக்கம். 'நுண்ணூலிடை யானை பெங்கள் பெம்மா னிடையானை' (அபி ராமி. அசு.) 4. இடம். 'ஆயிடைநின்ற கிரீடி யை' (பாரத. பதினா. உகஎ.) 5. இடைச் சொல். 'பெயர்வினையிடையுரிநான்கும்பகாப் பதம்' (நன். பதவி. ச.) 6. இடையின எழுத்து. 'அல்வழியுயிரிடைவரின்' (நன். மெய்யீற்று. கஎ.) 7. இடையீடு. 'இடையில்வண்புகழ்' (தொல். பொரு. எகூ.) 8. இடையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 9. ஒருருபு. அது: பெயர்ச்சொல்லைச்சார்த்து ஏழாம் வேற்றுமைஇடப்பொருளில்வருவது. 'அதன் வாயிடைவந்தனன்' (பாரத. பதினா. உஎ.) 10. சமயம், பொழுது. 'இடையறிந்ததம் மைச்சேர்மின்' (திருவினை. வனையல். எ.)

11. சாசுவதி. 12. தேகத்தில் நாபிக்குக் கீழே கொஞ்சதூரத்திலே யுண்டாயிருக்கிற கந்தத்திலிருந்து இடப்புறமாகப் புறப்பட்டுப் பிரமரந்திரபரியந்தம் வியாபித்து வெளியில் இடப்பக்கத்து நாசித்துவாரத்தை யாசிர யித்திருப்பதொரு நாடி. (சி-லி. யோக. க.) சுழுமுனையிலே தோன்றிப் பிக்கலையோடு கத் திரிகைக்கால்போலப் பின்னி வீணாதண்டுக்கு வில்லினுணிட்டாற்போலக் கபாலத்தைச் சுற்றிக்குதிரைமுகமாக நாசியளவும் நிற்பது. (த-லி.) 13. நடு. 'பாசிலையிடையிற் பூத்த பைந்துணர்' (நைடத. அன்னத்தைக்கண். கூசு.) 14. நடுநேரம். 15. நிறை. 'இடைதான் குறைந்தது மச்சமுங் காட்டுவ தில்லையென் றால்' (ஒரு துறைக்கோ. கஅரு.) 16. நீட்ட லளவையிலொன்று. 17. பக்கம். 18. பசு. 19. பூமி. 'இடையிற்படுகிழ்வம்யாம்' (கம்ப ரா. அதிகாய. 73.) 20. போசனம். 21. பெள ரணை. 22. மருங்குல், சரீரத்தின் நடு. 'துடி யிடை யறன்மென் கூந்த லொண்டொடி' (நைடத. சுயம்வர. ககரு.) 23. யானை. 24. வழி. 'அழலவிராரிடை' (கலித்தொ. உ.) 25. வாக்கு. 26. வானம், சுவர்க்கம். 27. விரைவு, கதி. 28. மத்தியதரத்தார். 'இடையெலா மின்னமையஞ்சும்' (நாலடி. 297.) 29. இடைச்சாதி. 30. தொடர்பு. 'உங்களோ டெங்களிடையிலையே' (திவ். திருவாய். 8. 2. 7.) 31. காரணம். 'இடைதெரிவரிபது' (குளா. கலியாண. 144.) 32. நூறுபலம். 33. தன்பம். (திருக்கோ. 368. உரை.) 34. தடை. 'இடைகொண்டியாயிரப்ப' (கலித். 3. 7.) [2, 11, 12, 18, 19, 20, 25, 26, 27. இஃ0.]

இடைநக்சுத — } இடைக்கட்டு.
இடைநக்சுதை — }

இடைக்கட்டு — 1. அரைக்கச்சு. 'யோக பட்டத்திடைக்கட்டினர்' (திருவினை. இரச வா. கக.) 2. நிறுத்தன அறியுமிடத்து நிறுக்கப்படும்பொருளுக்கு ஆதாரமாயிருந்த பாத்திரத்தின் நிறையைக் கழித்துப்பார்த் தல். 3. ஓராபரணம். 4. இடைகழி. 5. வீட் டின் நடுக்கட்டு.

இடைக்கணம் — இடையினவெழுத்து. அவை: ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்னும் ஆறுமாம். (நன். எ0. உரை.)

இடைக்காலம் — தோற்குவிடுகின்றன மத்தனத்திற்கும் உடுக்கைக்குமிடையே காங் கொள்ளப்படுகின்ற காலம், அதுவே சல்லி பெண் பர். (நிலப், அரங்கேற்று, உள, உரை.)

இடைக்காலம் — மத்தனம், 'இத்தன் லில்லேற்றி இடைக்காலத் தெய்துவிடல்' (பழ, 24)

இடைக்காலம்-1, ஒரு புலவன், 'இடைக் காடாடல் போய்' (திருவிடை, இடைக் காடன், 1.) 2, பதினெட்டுத்தொழிற்சொருவர்.

இடைக்காலம்-பரதவர்மகனிர் அணியும் கால்விரலணிவகை.

இடைக்காலம்-இடைப்பிறவால். (புவக, 2097, உரை.)

இடைக்காலம்-1, ஊடேயுடே, 'இலங்கை பூர்த்துக்குந்தாளை-கார்க்குங்கடலை மற்றோ ரிடைக்கிடையாலன்றோ-சேர்ப்பதுபோன் தது' (இராமா, படைக்காட்சி, 2) ஒன்றை விட்டொன்றை, 3, நிறைக்குறை.

இடைக்காலம்-விட்டுவிடு. [நிறைக்குறை தகரத்தில் இடையர்குலத்திற் கிடையுருந் தலையற்றி வந்த பெயர்.]

இடைக்காலம்-1, ஆற்றிடைக்குறை, அஃ தாவது ஆற்றுக்குள்ளே நீரில்லாதிருக்கு லாம், 2, பதத்தின் இடைநின்ற எழுத்துக் குறைந்தவருக்கு செய்யுள்விகாரம், 'வேதியை வெரிக்கிடுதிமுதுபோத்து' என்பதிற்போல, இங்கே ஒத்தி என்றபாலது ஒதி என இடை குறைந்துள்ளது, (கன், கருக, உரை.)

இடைக்காலம்-1, அவயிருத்து, இஃது இடைக்காலத்திற் கொள்ளுகோயால் வரு ம்மீது, 2, ஒருபொருளைக்குறித்து இருவர் எனக்கு எனக்கு என வாதாட, அவர்க்கில் லாத இடையிலேவருமொருவன் கொண்டு கொண்டு பகரித்தல்.

இடைக்காலம்-1, இடமூக்கால்வருஞ் சுவா சம், சந்திரனை, 'இடைக்காலப்பென்பதுவே இடப்பக்காசியில் வருஞ் சுவாசம், அதுவே சந்திரனை என்பபும்' (சாநூல், சு, உரை.) 2, இடமூக்கின்றகு காய்பு.

இடைக்காலம்-இடைக்கட்டு. (திவ், இயற், 1, 87.)

இடைக்காலம்-மதுரையில் இரண்டாவ தாயிருந்த தமிழ்ச்சங்கம், (இதையனாகப் பொருள், கங்கிருரை.)

இடைக்காலம்-பூரகான், 'விரையிடைச்சரி துர்க்கையுநாவின் மிக்கபூரம்' (வி - உள்ள முடை, கக.)

இடைக்காலம்-தோள்வளை. (சுரு, 2, 5, 6.)

இடைக்காலம்-முதற் பேற்றுக்கும் இறுதிப் பேற்றுக்குமிடையே பிறந்த புத்திரன்.

இடைக்காலம் — இடையர்சாதி.

இடைக்காலம் — 1, இடையையுடையவன், 'ஞ்சைபெற்றதுடிக்கொளியடைச்சிகன்' (திருப் பு, உருசு.) 2, முல்லைநிலப்பெண், 'இடைய ரிடைச்சியர்' (தொன்னூல், கௌ, 3) இடைச் சாதிப்பெண்.

இடைக்காலம் — கலம்பகவுறுப்பினு ளொன்று.

இடைக்காலம்-வெண்சீர், 'மூவசையொன்றி நேரிறுவதிடைச்சீர்' (வீரசோ, யாப், பு, க.)

இடைக்காலம்-திரைச்சீலை.

இடைக்காலம்-உடைவான்.

இடைக்காலம் — இடையுறு, 'இதுக் கிடைச்சவருண்டாவதே' (திவ், திருமலை, 19, வ்யா, பக், 69.)

இடைக்காலம்-ஒருவர்க்குரிய பிறர் வாக்கைக் கலக்கை.

இடைக்காலம்-1, குறங்குசெறியென்று மணி, (கிந்தா, 2) துணைமோதிரம். (சுரு, 6, 1, 1.)

இடைக்காலம்-இடையருர்.

இடைக்காலம் — பெயர்வினைகளோடே சார்ந்த வழக்குஞ்சொல், அது: பெயரும் வினையும் உணர்ந்தும்பொருளைச் சார்ந்து நின்று அவற்றையே வெளிப்படுத்துதல் தாய்த் தனக்கென வேறுபொருளுணர்ந்தும் இயல்பில்லாததாய் வருஞ் சொல், அச் சொற்கள் (க) இருமொழி தம்மிற்புணர்த லியன்ற நிலைமைக்கண் அவற்றின் பொரு ணிலைக்கு உதவிசெய்தவருவனவும், (உ) முதலிலின்றி காரியத்தினைத் தோற்று விக்குமிடத்துக் காலக்காட்டியும் பாலு மிட முக் காட்டியும் வருவனவும், (ங) செயப்படு பொருண்முதலாய் வேற்றுமைப்பொருட் கண் உருபென்னுக்குறியாய் வருவனவும், (ச) தமக்கொருபொருளினிற் தாஞ்சார்ந்த பெயர்வினைகளை அசையப்பண்ணுநிலைமைய ளாய் வருவனவும், (ஞ) செய்யுட்கண் இசை யிற்றுத்தலை பொருளாகவருவனவும்,

இடைச்சொற்பாப்பதம்—இடைநிலைமெய்யம்மயகீது.

(சு) கூறுவார் தாந்தாங்குறித்த குறிப்பினாலே அவர் குறித்தபொருளைவிளக்கி நிற்பனவும், (எ) ஒப்புமைப்பொருளையுணர்ந்திவரும் உவம உருபுக்கும் என எழு இயல்பினையுடைப. (தொல். சொல்லதி. உருக, உருஉ, நச்சி.) [பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களு மாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிலைமெய்யம் நிற்குஞ்சொல் என்றும், தனித்துநடத்த வின்றிப் பெயர்வினைகளிடமாக நடக்குஞ் சொல் என்று கூறுப.]

இடைச்சொற்பாப்பதம் — நால்வகைப் பகாப்பதங்களிலொன்று; அது: மற்ற, ஏ, ஓ, என்பனபோல வருவது.

இடைநருந்துபறை—துடி. (கு. நிகண். எ: சுஉ.)

இடைநரி — உருத்திராக்க முதலியவற்றி லிடையிற் கோக்கும் அருப்புவினையம்.

இடைநீரல்—1. இடுக்கு 2. உபத்திரவம். 3. தடை. 4. நெருக்கம்.

இடைத்தாய்—நடுத்தாய்.

இடைத்திரிசோல் — இப்பொருள்களால் தனதுபொருள் எளிதில் விளங்கவில்லாது அரிதுணர்பொருளதாய்நிற்குமிடைச்சொல். 'சேறும்' என்பதில் வரும் விசுதி போல்வன. (நன். உஎஉ.)

இடைத்தேடர்க்குறுநாய் — இடையின் வொற்றைத் தொடர்ந்துவருங் குற்றகம். (நன். சுச.)

இடைநல் — 1. ஒதுக்கல், லிசுதல். 'இடைந்தோதுங்குகை. (ஈடு. 5.4.6) 2. சிலை. 3. தாழ்தல். 4. நெகிழ்தல். 'எந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகுமெளியனென்' (தாயு. சிற்சு. ந.) 5. பலங்குறைதல். 6. பின்னிடு தல். 'இற்றது சூலம் கண்ட வசமுதி யிடைந்து போன' (கந்தபு. மகாகாளர். உ0.) 7. வருந்தல். 'இடையோமினித் தனிப் போநெறிக்கே' (திருநாற். றுஎ.) 8. சோர் தல். (சேவக. 446. உரை.)

இடைநெரிதல்—செவ்வியறிதல். (குறள். 712.)

இடைநரை—அங்குமிக்குஞ் சிறிது நரைத் திருக்கை.

இடைநாடி — தசநாடியினொன்று, இடை கலை.

இடைநாழினை—கோயிலில் அர்த்தமன் டப் மஹாமண்டபங்கட்கு இடைப்பட்ட இடம். (T. A. S. 100)

இடைநிராதல் — நடுத்தரமான நிலையி லிருத்தல். (குறள். 635. உரை.)

இடைநிலை—1. இடைநிற்கும் தரவு. (சிலப். கடலாடுகாதை. நடு. உரை.) 2. இடையி னிற்றல். 'இடைநிலைமொழியே' (நன். சகந.) 3. இருபுறத்திலுஞ்சாராமனிற்கை. 4. தனிச்சொல். (வீரசோ. யாப். கக. உரை.) 5. பகுபதத்திற் பகுதிக்கும் விசுதிக்கு மிடையே, சாரியை சந்தியாகிய இவற்றின் பாற்படாததாய்நிற்கும் உறுப்பாகிய இடைச் சொல். அறிஞன் (சூகரவிடைநிலை); அறிந் தான் (தகரவிடைநிலை) என்பனவற்றிற் போல.

இடைநிலைத்தூணத்தீவகம் — இடைநிலைத் தீபகம் குணங்குறித்துவருவது. (தண்டி. நக. உரை.)

இடைநிலைச்சாத்தீவகம் — இடைநிலைத் தீபகம் சாதிசுறித்துவருவது. (தண்டி. நக. உரை.)

இடைநிலைத்தீவகம் — தீபகவலங்கார மூவகையு ளொன்று. அது ஒரு சொல் நடு நின்று முன்வருஞ்சொற்களோடுபொருந்திப் பொருள்வினைத்தும் பின்வரும் சொற்க ளோடு பொருந்திப் பொருள்வினைத்தும் நிற்பது. 'உன்னுமை யுள்ள துயிர்நிலை யூறுண்ண - வண்ணத்தல் செய்யா தளறு' இதுவே, 'ஊன்' என்பது முன்னும் பின்னுஞ் சேர்ந்து பொருள்வினைத்துநின்றமை காண்க.

இடைநிலைத்தொழிநீர்வகம் — இடை நிலைத்தீபகம் தொழில்குறித்து வருவது. (தண்டி. நக. உரை.)

இடைநிலைப்பாட்டு — தாழிசை. 'இடை நிலைப்பாட்டுத்தரவுபோக்கடையென - கடை பயின்றோழுருமொன்றெனமொழிப' (தொல். பொரு. சசச.) [கலிப்பாலிலே இடைநின்ற லுடைமையின் இப்பெயர்பெற்றது.]

இடைநிலைப்பொருட்டபகம்—இடைநிலைத் தீபகம் பொருள்குறித்து வருவது. (தண்டி. நக. உரை.)

இடைநிலைமெய்யம்மயகீது-சொல்லினகத்து வருமெழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று கூடுங் கூட்டம். (நன். எழுத்தி. நடு. இராமாறு.)

இடைநிலைவிளக்கு— இடைநிலைத்தீவகம். (நிலப், 1, 22, உரை.)

இடைப்படி—பலம் பன்னிரண்டு கொண்டது. (தைல, தைலவ, ௧௨௧, உரை.) [இதனை மாதப்படி என்பர்.]

இடைப்படுத்தல்—1. நடுவாதல். 2. இடையிற் சம்பலித்தல்.

இடைப்படுத்தும் — மத்திமதாசம். (கு. நிகண்.)

இடைப்படுவள்ளல் — இடைவள்ளல். 'தம்பா லைமத்திடுங் காலை யெஞ்சியின்டிய வெறக்கை வீச மிடப்படு வள்ள லொத்தார்' (கந்தபு, ஆற்று, ௩, ௬.)

இடைப்பயும் — காய்க்குடையில் இடையிடையே பழுத்திருக்கும் பயும்.

இடைப்பயர்ப்பு—பச்சைகலத்த பழுப்பு.

இடைப்பாட்டம் — பழைய வரிவகையுள் ஒன்று. (S. i. i, ii, 521.)

இடைப்பாடல்—ஆடலாக்கிற் குரிய நிலம்.

இடைப்பிறவால் — எழுவாய் முதலியன கொண்டுமுடியும் சொற்களினிடையில் பிற சொற்கள்வருதல். சாத்தன் வயிறா உண்டான் என்பதிலே 'வயிறா' என்பது இடைப்பிறவால். (நன், பொது, ௫.)

இடைப்புணர்வளபெடை — நடுவீருசிற்க்கண்ணு மனபெடைவருவது.

இடைப்புணர்வியைபு — நடுவீருசிற்க்கண்ணு மியைபுவரத் தொடுப்பது.

இடைப்புணர்வுமுடிவு — முரண்டொடையில் ஒருவகை; அஃது: ஓரடியிலே இடையிலுள்ள இருசீர்க்கண்ணும் முரண்வரத் தொடுப்பது. 'வணங்கு சிறுமருக்கும் பேரமர்க்கண் மாதர்' (யாப், காரிகை, ஒழிபி, ௫.)

இடைப்புணர்வுமோனை — நடுவீருசிற்க்கண்ணும் மோனைவர்த்தொடுப்பது.

இடைப்புணர்வேதுவை — இடையிருசிற்க்கண்ணும் எதுகைவருவது.

இடைப்பூட்சி—இடைப்பாட்டம், (S. I. I. II, 521)

இடைப்பூட்டு—அரைவிற்கட்டுக்கச்சு.

இடைப்போடம்—இடைக்காலத்துப் புண்டிவிடைவு.

இடைமருள்—இடைமருள். 'இடைமருள்தானேறிதைஞ்சிவிட்டகன்றுன்' (பெரியபு. சண்டேசு, ௨௪.)

இடைமடங்கு—1. இடையிற்றடுக்கை. 2. ஒருவன் எடுத்தவிஷயத்தைப் பேசி முடிக்கவொட்டாது தடுத்தல். 3. மடக்கென்னுஞ் சொல்லையி னொருவகை; அது: செய்யுளின் ஓரடியின் இடையேநிற்குஞ்சொல் வேறு பொருள்விளைத்துப் பெயர்த்தும் வருவது. 'மனமேக் குழைய குழையவாய் மாந்தர்' (தண்டி, ௧௨, ௬௩) [இடையிலே மடங்கி வருதலுடைமையின் இப்பெயர்த்து.]

இடைமருது — திருவிடைமருதார் என வழங்கு மோருர். 'வாட்டமுற்றிரிக்குமிடை மருது' (தணிகைப், புராணவ, ௪௫.)

இடைமிடைதல்—நடுவே கலத்தல். 'பொய்யோ டிடைமிடைந்த சொல்' (நாலடி, 80)

இடைமுள்-1. இடைப்பரு. 2. ஒரு கரப்பன்.

இடைமை — இடையினவெழுத்துக்கள். (நன், 75)

இடையர்—1. முல்லைநிலத்துத் தாழ்ந்த ஆடவர். (அகப்பொ. அகத்திணை, ௨௨.) [இடை - பசு.] 2. முல்லைமாக்கள்.

இடையன்—1. துதில். (கு. நிகண், ௭: ௬௬.) 2. மெலிதல். 3. வருந்தல். 'இனம் பிரித்த மான்போன னிடையா வண்ணம்' (தாயு, ஆகாச, ௨.)

இடையான்—1. இடைக்காலத்தொழிதல். 2. இடையிடத்தொழிதல். 'இரும்பனி யிடையரு வியப் பொன்வரை' (கந்தபு, பார்ப், ௧௫.)

இடையறமை—1. இடைக்காலத்தொழியாமை. 2. இடையிடத்தொழிபாமை.

இடையன் — பசுமேய்க்கிறவன், முல்லைநிலத்தோன். 'வேயிருக்குமிதழிபுடையனுக்கு' (பாரத, கிருட்டி, ௧௩௫.)

இடையன்கால்வெள்ளி — மேடாசியில் நிற்கும் ஒரு வின்யின். [திசைச்சொல்.]

இடையாகேதுகை — எதுகைவகையினென்று; அஃது: அடிதோறும் இரண்டாமெழுத்த ஒன்றிவர்த்தொடுப்பது. 'அகாமுதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முதற் றேயுலகு' என்பதிற்போல. (யாப், காரிகை, ஒழிபி, ௬, உரை.)

இடையாயர்—நடுவாயுள்ளார்.

இடையிட்டுமொழிதல்—'தவஞ்செய்வார்க் குரிய நியமங்களெட்டிது னொன்று. (மணி. மேக.)

இடையிட்டே நுதை—ஒவ்வொரு இடையிலொழித்துவருமெதுகை. 'தோடா ரெல்வனை நெகிழ நாளு-நெய்த லுண்கண் பைதலுழப்ப-வாடா வவ்வரி புதைஇப் பசிலையும் - வைக ரேறும் பைப்பயப் பெருகி' (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு. உரை.)

இடையிடுதல்-1. இடையில் இல்லாததல். 'இருசீரிடையிடின' (தொல். பொரு. சகக.) 2. இடையிலேபுகுத்தல். 'செங்கால்வெட்சிச் சேறித்தழிபுடையிடுபு' (திருமுரு. உக.) 3. வீக்கநெரிடுதல். (இறைய. நக.) 4. மறித்தல். 'வாயிலை யிடையிட்டுக்கொண்டிரிற்கும்படியாக' (கலித். 109. 26. உரை.)

இடையிடை-இடைக்கிடை. 'இடையிடை கால்களும்' (கந்தபு. தெய்வ. எஉ.)

இடையிற்சொல் — உலகவழக்கினுஞ் செய்புனவழக்கினும் தன்பொருளைத் தெற்றென விளக்கும் இடைச்சொல். வரலாறு: 'மண்ணை' இதில் ஐ இடைச்சொல். (நன். உ. எக.)

இடையினம் — மூலினமான ஒற்றெழுத்துக்களு ளோரினம்; அவை: மிடற்றினின்று பிறக்கும் ய ர ல வ மு ள என்னும் ஆறெழுத்துக்கள். 'இடையினம் ய ர ல வ மு ள வென வாறே' (நன். எ0.)

இடையினமோனை—மோனைத்தொடையி னொருவகை; அஃது: இடையினவெழுத்தி லொன்று அடியின் முதலெழுத்தாய்வர அவ் வடியிற் பின்னே இடையினத்தின் மற்றொ ரெழுத்துவரத் தொடுப்பது.

இடையினவெதுகை-இடையினவெழுத்தி லொன்று ஓரடியில் இரண்டாமெழுத்தாய் நிற்க, மற்றொரிடையெழுத்து மற்றொரடியில் இரண்டாமெழுத்தாய்வரத் தொடுக்கும் எதுகை. 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான் றோர்க்குப் - பொய்யா விளக்கே விளக்கு' என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு.)

இடையிட்டே நுதை—இடையிட்டேதுகை.

இடையிடு—1. இடையில்விடுதல், ஒய்தல். 'ஒருவிடயத்தின்கண்ணும் விட்டுவிட்டறிவ தன்றி இடையிடின்றி அறியமாட்டாது' (சி. சி. உ: சுசு. சிவஞான.) 2. இடையிலுறவது. 3. வீக்கம். 'பகற்குறியிடையிடு' (அகப்பொ. களவிய. நக.) 4. வித்தியாசம். 'பெரு மறை யுடன்மெய்த் தொண்டர்: கிடையிடு பெரிதாமன்றே' (பெரியபு. திருஞான. 592.)

இடையுவா—பெளர்ணிமை. 'சரங்காலசங் திர-னிடையுவாவில் வந்தெழுந்தாலேபோல' (நாலாயிரப். கருப்பூர. ந.)

இடையுறின்மை — ஈச்சுரன் எண்குணத் தொன்று. அஃது: அந்தராயமின்மை, துக்க மின்மை. (சி. சி. பர. நிகண். உ.)

இடையுறு — 1. ஊறுபாடு, வீக்கம். 'இவன் மிசையிடையுறென் மெய்தறுவதன் முன்யாம்' (பாரத. மணிமான். எஉ.) 2. தடை. 'இறுதியில்லவனைத்தொழங்கிடையுறி தென்றகுரெய்துவான்' (திருவிளை. விடையில. க0.)

இடையுறுகிளத்தல்—தலைவி நாணிக் கண் புதைத்ததனலெழுந்த துன்பத்தைக் கூறு தல். (வாண. கஉ. முகம்.)

இடையெண்—சிற்தடி ஓரடியாக எட்டு வருவது. (வீரசோ. க0க.)

இடையெழுச்சுநீ—பூரநான். (சூ. நிகண். க: எக.) [மூலத்திரிகோணத்தில் இடைவருங் கோணத்திற்குரிய நட்சத்திரமாதவின் இப் பெயர்த்து.]

இடையெழுத்து—இடையினம்; அது: வல் லோசை மெல்லோசை என்னு மிரண்டற் கும் இடையிலுச்சரிக்கப்படும் எழுத்து. (இலக்கணவினா.)

இடையோடிவு — அவாந்தரசுக்காரம். (ஈடு. 1. 3. 3.)

இடையோடுகடைமடகீது—ஓரலக்காரம். அஃது அடிகளினிடையும் கடையும் மடங்கி வருவது. (தண்டி. கஉ. உரை.)

இடையோத்து — தாளவகையிலொன்று. (திவ். திருவாய்.)

இடைவண்ணம் — இசைவகை மூன்றனு ளொன்று; அது: இடையெழுத்தே மிகுத்து வருவது. 'எண்ணிய நூற் பெருவண்ண மிடை வண்ணம் வனப்பென்னும் - வண்ணவிசை வகைபெல்லாம்' (பெரியபு. ஆனாப. உஅ.)

இடைவரி—வரிவகையிலொன்று.

இடைவழக்கு — வாதிபிரதிவாதிகளுக் கிடையிலே. வேறொருவன் தனதென்று வாதாடுதல்.

இடைவாழி-1. இரண்டுதானங்களுக்கிடையிலே இருக்கும் வழி. 2. நடுவழி. (திவ். பெரியபு. 4. 5. 5.)

இடைவள்ளல் — கொடுப்பவர் எழுவர். அக்குரன், சந்திமான், அந்திமான், சிசு பாலன், வந்திரன், கன்னன், சந்தன்' (கு. நிகண். உ: உரு.) [இடை - உரு. வண்ணம் - கொடை, அல்-ஒரு பெயர்விருதி.]

இடைவிடல்—இடைவிலே விலகலிடுதல். 'கைக்கயமுழிகொண்டேகன லடிப்பற்ற வண்ணம்-இடைவிடாமற்றுழால்' (தைல. தைலவ. ௧௪.)

இடைவிடுதல்—இடையில் ஒழிதல். 'இடை விடாமற்றுழால்' (தைலவ. தைல. 94.)

இடைவிலக்கல்—இடையிலேவந்து தடுத்தல். 'நீருதரிடையிலக்காவண்ணம்' (இராமா. கையடை. ௧0.)

இடைவிடு—நடுவில் விட்டுவிடுகை. (திவ். திருவாய். 1. 10. 8.)

இடைவு—தோல்வி.

இடைவேட்டு—இடையிற்பெறுதல். [வழக்.]

இடைவேட்டுப்பாயம் — 1. மாறுமுத்திரைவிழுந்தபணம். 2. வேறுவழியாகக் கிடைத்த இலாபம்.

இடைவேட்டுப்பிச்சு—பித்தனை.

இடைவேளி — 1. இருபொருளுக்கு இடையே இருக்கும் வெளி. 2. பிளப்பு.

இடோல்—ஒரு பெரும்பறை. [தெலுங்கு.]

இடோலி — ஒருவகைச் சிவிகை. [தெலுங்கு.]

இண்டஞ்செடி — இண்டு; அது: செவ்விண்டு, வெள்ளிண்டு என இருவகை.

இண்டர் — 1. இடையர். 2. சிகேகர். 3. சுற்றம். 4. சண்டாளர். 'இண்டக்குலத்தை' (கு. திருப்பல். 5.)

இண்டான்—1. சிறைச்சாலையின் வெளிப் புறக்காப்போன். (பராகா. பி. ௧0௬.) 2. பசுதிடன்.

இண்டு — 1. இண்டக்கொடி. (பிங்கல. ௨௮௮௪.) 2. செடிவகையிலொன்று. 3. தொட்டாற்சுருங்கி. 4. புலிதொடக்கி. (மலை.)

இண்டை—1. ஒருவகைக்கொடி. (பிங்கல. ௨௮௮௪.) 2. தாமரை. (கு. நிகண். உ: குடி.) 3. சிசுசின்மேல் வட்டவடிவாய்ச் சுருங்க நிற்கக்கூடியச் சாத்தம் ஒருவகையால. 'வழுந்தொண்டர்-குழுக்கடந்த வின்டை' (சுந்தரமயகடமேல். திருவி. மண். ௧௪.)

4. முல்லிக்கொடி. 5. புலிதொடக்கி. (மலை.)

6. தொட்டாற்சுருங்கி. 7. ஆதொண்டை.

இணங்கம்—1. இணைவு, சம்மதம், சேர்மானம். 2. திருத்தம். 'இதனையிணக்கமாகச் செய்' (வழக்.) 3. பொருத்தம். 4. சிநேகம். 'நல்லிணக்கமல்ல தல் லந் படு த்தம்' (கொன்றைவேந்தன்)

இணங்கு — 1. இணக்கம். 'இணக்குறு மென்னேழைமைதான்' (தாயு. பரா. ௨௪௩.) 2. இணக்கென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும். 3. ஒப்பு. 'இணக்கிலாததோ ரின்பமே' (திருவாச. 30. 1)

இணங்குதல்—உடன்படுத்தல். (திவ். திருவாய். 6. 2. 8.)

இணங்கோலை—ஒருவிதையத்தைக்குறித்து இருந்தந்தார் தம்முன் இணங்கி யெழுதிக்கொள்ளுகிற பத்திரம்.

இணங்கர் — ஒப்பு. 'கற்பிற் றிணக்கரின் மையான்' (கம்பரா. மீட்சிப். 147.)

இணங்கல்—1. உடன்படல். 2. பொருத்துதல். 'இணங்கிடா விச்சாநூநக் கிரியைகள்' (சி. சி. ச: எ.)

இணங்கல்—பகைவர். [இணங்கு; அல்; அர்.]

இணங்கன்—1. சிவோகிதன். (திருவாலவா. திருவி. 28. 24.) 2. வெடியுப்பு.

இணங்கார் — பகைவர்.

இணங்கி — தோழி. 'இணங்கி மார்தமையேவின் வில்லையால்' (சேதுபு. வினாமச்ச. ௬௩.)

இணங்கு—1. இணக்கம். 'உள்ளப்பெறு ரிணக்கையொழிவேனோ' (திருப்பு. ௨௮௮.) 2. இணக்கென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. பிசாசம். 4. பேய். (திவா.) 5. ஒப்பு. 'இணக்காகு முனக்கவனோ' (திருக்கோ. 68.)

இணங்குதல்—இணக்கல்.

இணர்—1. சிச்சிலிமாம். (மலை.) 2. குலை. 'இணர்ப்பெண்ணை' (பட்டினப்பாலை. ௧௮.) 3. தனிர். 'ஒள்ளினர்க் கணியின் கொம்பர்' (கந்தபு. வள்ளி. ௧௨.) 4. பூக்கொத்து. 'இணகுத்த காறு மலரணையர்' (வன். ௮௮0.) 5. பூந்தாது. (பிங்.) 6. பூ. 'தேங்குமற்றுகிணர்கடுப்ப' (திருமுரு. ௩. ச.)

7. மாமரம். (மலை.) 8. பலசுடர். 'இணரெரி தோய்வன்ன' (வள். ௩௦அ.) 9. பூலிதழ். 'பல்லினர்க்குரவம்' (குறஞ்சிப். 69.) 10. ஒழுக்கு. 'புகரினர்க்கும் வட்டத்தவை' (பரி பா. 15. 61.) 11. தொடர்ச்சி. (பழ. 78.)

இணர்தல்—நெருங்குதல். 'இணரியருட் பினுள்' (களவழி. 34.)

இணட்டு—1. ஒலைத்துணை. 2. மின்செதில். [வழக்.]

இணப்பு—ஏய்ப்பு. [வழக்.]

இணப்புதல்—ஏய்த்தல்.

இணை—1. எல்லை. 2. ஏணி. 3. கண்ணாறு.

இணைத்து—1. இணுங்கப்பட்டது. 2. சிலை முதலியவற்றிடைச்சந்து. 3. குழியினெட்டு. 4. கைப்பிடியளவிலுக்கப்பட்டது.

இணைத்துதல்—இணுங்குதல்.

இணைத்துதல் — இசித்தல், பறித்தல். 'இணுக்கினகாய்' (சிந்தா. கேட்சரி. ௬அ. உரை.)

இணை—1. இணைத்தோடை. (காரிகை. உறுப். 19.) 2. இசைவு. 3. இசையென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 4. இரண்டு. 'இணையடிக்கீழ்' (பாரத. பதினே. உள்கு.) 5. ஒப்பு. 'இணையாருமிலாவரசே' (பாரத. பதினே. உள்கு.) 6. கூந்தல். (சூ. நிகண்.) 7. சோடு. 'சரிணை மாடு' 8. துணை. 9. நால்வகைநரம்புகளு ளொருவகை நரம்பு. அஃது: இரண்டு நரம்பு. 'இணைகிளை பகைநட் பென்றிற் நான்சி-னிசை புணர் குறிநிலை யெய்த நோக்கி' (சிலப். வேனிற். ௩௩.) 10. எல்லை. 'இணைபிலின்ப முடையோய்' (சீவக. 1243.)

இணைக்கயல்—1. இரண்டுகயல்மீள்வடி வாகப் பொன்முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்டுள்ளதொன்று. இதனை அட்டமங்கலங்களு ளொன்றாகவும், அரசுகிநம் இருபத்தொன்று ளொன்றாகவும், கொள்ப. 2. கையி லுள்ள ஒரிரகை. 'மதிமருண்டா லிணைக் கயற்கையான்' (பாரத. சீசகன்வதை. ௩.)

இணைந்துநாசிரியப்பா — அகவற்பாவு ளொன்று; அஃது, ஈற்றடியும் முதலடியு மளவொத்து, இடையடிகள் சீர்குறைந்து குற ளடிசிகத்தடியாக வருவது. (காரிகை. செய்யு ளிய. அ. உரை.)

இணைக்கை — இரட்டைக்கை. 'இணைந் துடன்வருவ திணைக்கையாகும்' (சிலப். அரங்கே கஅ. உரை.)

இணைக்கோடைப்பொருள் — மணவாள னும், மணவாட்டியுமாகிய இருவரும், கலி யாணமுதலிய சுபகாரியங்களில் ஓரிடத்தி லே கூடியிருக்கும்போது அவர்களுக்கு எவர் களாலேனும் கொடுக்கப்படுவது. (மீரு. ச. கக௬.)

இணைக்கோணத்தடை—மூக்கிரட்டையிலே யெனப் பொருள்படு மொரு குறிப்புமொழி. 'இணைக்கோணத்தடைமுழுதுக்கொள்ளட்டு' (இராசவைத். ௪௦.) [இணை - இரண்டு. கோணம்—மூக்கு. அடை—இலை.]

இணைக்கோணம்—மூக்கிரட்டை.

இணைத்தோதை—இதழ்பறித்துக்கட்டின மாலை. 'இணைத்தோதை யணைத்தகூந்தல்' (திருமுரு ௨00.)

இணைத்தல் — 1. இரண்டையொன்றாகச் சேர்த்தல். 2. உவமித்தல். 3. தொடுத்தல். 4. பொருத்தல்.

இணைத்தோடை — அளவடியுள் முதலிரு சீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது. (இலக். வி. 723. உரை.)

இணைதல்—1. இசைதல். 2. சேர்தல். 3. ஒத்தல். 4. சையோகஞ்செய்தல். 'எயிற்றிய ரிளமுலை யிணைய வெண்ணு' (தணிகை. நாட்டு. ௫௩.)

இணைப்படம் — இரண்டுபுறமுமொத்த படம். 'மன்னாகவிணைப்படமுந் தேர்த்தட்டும்' (சிந்தா. நாமக. க௪௪.)

இணைப்பு—1. இசைப்பு. 2. சேர்ப்பு. 3. ஒப்பு.

இணைபிரியாமை—விட்டுப்பிரியாமை.

இணைமட்டைப்பலகை — இரட்டைக்கோடு காட்டுக் கருவி.

இணைமணிமாலை—தொண்ணூற்றாறு பிர பந்தங்களுளொன்று; அஃது. வெண்பாவு ம அகவலும், வெண்பாவு ம கலித்துறையுமாக இரண்டிரண்டாக வினைத்து வெண்பாவகவ லிணைமணிமாலை யெனவும், வெண்பாக் கலித் துறையிணைமணிமாலை யெனவும் தூறு தூறு அந்தாதித்தொடையாக வரப் பாடப்படுவது. 'வெண்பாவகவல் வெண்பாக்கலித்துறை - பண்பாளிரைம்பந்தந்தாதி - வியலின்வகுப்ப திணைமணிமாலை' (இலக்கணவி. அகஅ.)

இணையுண்—இணையுண்டொடை.

இணையுண்டொடை—தொடைநாற்பத்து மூன்றுவகையுள்ளன; அஃது: ஓடி யின் முதலிருசீரும் முரணாக இணைந்துவரத் தொடுப்பது. 'ஓடிப்போகலக்குலொக்குபு' என்பதிற்போல. (யா. காரிகை. உறுப். ௧௬. உரை.)

இணையுண்—இணையுண்டொடை.

இணையுண்டொடை—தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளன; அஃது: ஓடியின் முதலிருசீர்க்கண்ணும் மோனையிவைந்துவரத்தொடுப்பது. 'அணிமலரசோகின்றவர் கலங்கவற்றி' என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௬. உரை.)

இணையுண்—நிரையுண். [இருகுறியும் குறில் நெடிமுமாக இவ்விரண்டு எழுத்துக்களால் வருமகை பென்றபடி.]

இணையுண்—முட்டுக்கால் தட்டுதல்.

இணையுண்—இருவர் பொருள்கள்காண யகம். 'அன்னத்துவியற்செறித்த - விணையுண் மேம்படத் திருந்து துவில் பெறு அ' (சிலப். அத்திமா. ௬௭.)

இணையுண்—இணையுண்.

இணையுண்டொடை — இணையுண்டொடைத் தொடை.

இணையுண்டொடைத் தொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளன; அஃது: ஓடியின் முதலிருசீரும் அளபெடையோடு இணைந்துவரத்தொடுப்பது. 'தாஅட்டாஅரை மலருழக்கி' (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௬.)

இணையுண்டொடை — ஒற்றைக்கையாற் புரியும் அவிசயம். 'இணையாதிவல்லதிணையா விணைக்கை' (சிலப். அரக்கேற்று. ௧௮. உரை.)

இணையுண்—இணையுண்டொடை.

இணையுண்டொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளன; அஃது: ஓடியின் முதலிருசீர்க்கண்ணும் இயைபாக விணைத்துவரத்தொடுப்பது. 'மொய்த்துடன்றவழு முதி லே பொழிலே' (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௬. உரை.) ['இறுதியொன்றலையிவைப்பு' என்பவாணின் இயைபுக்கு அடியின்றியே முதலாகக்கொள்ளப்படும்.]

இணையுண்டொடை—அகத்தகம். (சிந்தா.)

இணையுண்டொடை—கடையொத்த நெய்ப்பிணையுடைய கூத்தல். (திருமுரு. உரை.)

இணையுண்டொடை — இணையுண்டொடைத் தொடை.

இணையுண்டொடைத் தொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளன; அஃது: ஓடியின் முதலிருசீர்க்கண்ணும் எதுகை இயைந்துவரத் தொடுப்பது. 'பொன்னி நன்ன பொறிசுணங் கேந்தி' (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௬. உரை.)

இணையுண்டொடை — போலியெழுத்து. [இணையுண்டொடை.]

இணையுண்—இணையுண்டொடை. 'இணையுண்டொடை மெப்பொருட்கும்' (திவ். திருவாய். 2. 8.1.)

இணையுண்டொடை — இருவர்காமத்தாலாய இணையுண்டொடை — புணர்ச்சி. 'அரிவைய ரோடுதேவ - ரிணையுண்டொடை சியற்கை கூடா திரங்கினர்' (கந்தபு. மேரு. ௧௬.)

இணையுண் — 1. ஒன்றிப்பு. 2. கலப்பு. 3. புணர்ச்சி.

இணையுண்—புணியமரம்.

இணையுண்—இக்காலம். (சிந்தா.)

இணையுண் — 1. இவ்வளவு. 'இத்தனைகால மும் போய்க்கிற்றிட்டேன்' (திவ். பெரியாழ். 5. 3. 8.) 2. சிறிது. 'உணைத்தனையே யொக்கவீர்த்தனைநாளிலுயர்த்துகையே' (திருநாற். அரு.)

இணையுண் — இத்தனை — இத்தனை என்னும் பொருள்பட இது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் உருபேற்று விகாரப்பட்டுவந்தமொழி. 'வந்துதொடரு யித்தால்' (தாயு. ஆகா. ௧௮.)

இணையுண்—1. ஒரு துவர்மாம், இத்தனைக் கல்லா லென்பர். 'இத்திதன்னின்னீழிருமூவர்க் - கத்திக் கருளிய வரசே போற்றி' (திருவாச. போற்றித். ௧௬௨.) 2. இச்சிமரம். 3. கல்வித்தி.

இணையுண்—கத்தை.

இணையுண் — இதுமுதலானவை. 'மோகியென்றும், மகனென்றும் இத்தியாதி காமக்களுண்டு' (சி. சி. ௧. ௮௭. சிவாக்.)

இணையுண்—1. காலட்டம்புல். (காமாட்சிப் புல்.) [மலை.] 2. தன்பொருட்டன்றி யாதானு மொருகாரியத்தின்பொருட்டு உச்சரிக்கப்படுகிற எழுத்து. (சுப்தசங்கிரகம்.)

இத்துணை—1. இதுகாலம்வரையும். 'தன் டம் வல்லையிற் புரிந்தில னித்துணை தாழ்த் தான்' (கந்தபு. அவைபுரு. ௧௦௭.) 2. இவ் வளவு. 'அத்தகு தேவரா லைய நங்களுக்-கித் துணை யலக்கணவர் தெய்திற்று' (கந்தபு. சூர னமை. ௧௮.)

இத்துரா — காவட்டம்புல். (காமாட்சிப் புல்) [மலை.]

இத்துரு — 1. நயமணல். [மூ. அ.] 2. காவட்டம்புல். (காமாட்சிப்புல்.) [மூ. அ.]

இத்துவாம்—எருது.

இத்துவாள்-நீசன், எளியவன். [ஐசுவர.]

இத்துவரி-வியபிசாரப்பெண். [ஐசுவரி.]

இத்தை—1. இதனை. 'இத்தை - யாயுழி வுடையனாய்' (சி. சி. ௧௧: ௧.) [இது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் ஒற்றிரட்டித்தருபேற்றது.] 2. ஒரு முன்னிலையசைச்சொல். 'நீ யொன்று பாடித்தை' (நன். இடை. ௨௧. உரை.)

இத்மா—விக்கல். (சீவரட். ௧௮௪.)

இதேத்துரு—புறத்தில் நட்புள்ளவன்போல் நடத்து அகத்தில் விரோதியா யிருக்கிறவன். 'மடமையிதசத்தருவாகவந்து - சிந்தை குடி கொள்ளுதே' (தாயு. பரிபூ. ௫.)

இதடி—பெண்ணெருமை. 'இதடிகரையும்' (திணைமலை. 83.)

இதண் — இதணம். 'நெட்டிதணேறுமிப் புனத்தினன்' (கல்லா. ௫௩.)

இதணம்—1. அட்டாலை. 2. காவற்பாண், பாண். 'குறவர்கைத்தொழிலா - விட்ட விதணத் திருந்தெம் பெருமாட்டி' (கந்தபு. வள்ளி. ௫௨.)

இதம்-1. அன்பு. 'இரவிதந்தம்பரவையை' (மரு-தி. எசு.) 2. இது எனப்பொருள்பட வரும் ஒரு வடமொழித்திரிவு. (பெளட். ச: ௮௨.) 3. இன்பம். 'இதத்தருமடந்தையொ டியைந்து' (திருவாதவூ. பாயிர. ௨.) 4. இனிய சொல். 5. உயிர்க்குறுதியென வேதாகமக்க ளின் விதித்தவற்றைச் செய்தல், நன்மை. (சி. சி. ௨: ௧௩. சிவாக்.) 6. உரிமை. 7. ஏற்ற தன்மை. 8. சொல். 9. இருதயம். 'இதஞ் சலிப் பெய்தரின் மேக்கிள ரேக்கவும்' (திரு வாச. 2. 139.) [1, 3, 4, 5, 6, 7. வித். 2. ௨௦.]

இதமித்தல்—இதஞ்செய்தல், பற்றுச்செய்தல். [இது பெயராடியாற் பிறந்த வினைப் பெயர்.] 'இதமித்தல் பாசத்தினின்றி' (சிவ ஞானபோ. சிவஞா. ௧௦: ௬. வெண்பா.)

இதமியம்—1. இதப்படுத்தல். 2. இனிமை. 3. திருத்தி.

இதயகமலம்—உள்ளத்தாமரை; சிவனைப் பூசித்தற்குக் கற்பிக்கப்படும் அந்தர்த்தாந மாகிய ஆசனம். இதற்குமேலே சத்திமூர்த்தி யும், சிவன் மூர்த்திமானுமாவர். இது; பிற திவித்தத்துவமுதல் சத்தித்தத்துவமீறாகிய மூப் பத்தைந்கிணையும், சிழங்குமுதல் பீசமீறாகிய அவயவங்களாக வுடையதாயிருக்கும். (சி. சி. ௬: ௬. சிவஞாந.) இது; வாகைப்பூப்போல அதோமுகமாய் நாலங்குலந்தாழ்ந்திருக்கும். (மறைஞாந.) [ஹுடயகலி.]

இதயத்தீச்சித்தல் — இதயகமலத்திலே எட்டங்குல வுயரமுடைய சிவலிங்கமாகக் கற்பித்த அஞ்செழுத்தார் பூசைசெய்தல். (சி. சி. ௬: ௮: மறை)

இதயபதம் — இதயகமலம். (சி. சி. ௬: ௬. மறை.) [ஹுடயபத.]

இதயம்—1. இருதயம், மனம். 'சுருதுவா ரிதயத்து' (தேவா. 619. 1.) 2. மாட்பு. 'இதயமென்மயி ரணந்திடி' (காசிக. மகனிர். 23.) 3. பதினொருமந்திரங்களு ளொன்று. (சி. சி. ௮: ௭. மறை.) [ஹுடயம்.]

இதமீகம்—அந்நியமாயிருக்கிற கண்மம். 'இதனா கண்மசாயியம் வந்தாலும் இதர கர்மபரிபாகமாகாததால் அதுக்கிரகக் கூடா து' (பெளட். ச: ௨௬. உரை.)

இதரபதார்த்தம்—வேறுவஸ்து. [ஐதர வடாய-6.]

இதரபதார்த்தநாஸ்சிந்தவான்மா - வேறு பதார்த்தங்களின் எல்லைக்குளடங்காத வான்மா. [ஐதரவடாய-6. நவவிந் ளுதா: ஐதரவடாய-6. வேறுபதார்த்தம். ௯௫ - ஓர் எதிர்மறை. சுவலிந். எல்லைக்கு ளடங்கியது. ஸூத்ரா - சேவன்.]

இதாம் — 1. அழிவு. 2. ஈகம். 3. ஒரு மருத்து. 4. சீழ்மை. 5. தீங்கு, பகை. 'இதரங்கடந்தான்' (பாரத. அருவாச. 12.)

இதன்—இந்தனை.

இதன்—நன்மையுள்ளவன்.

இதா — 1. இதோ எனப் பொருள்படும் ஒரு திசைச்சொல், 'மாலேவென், எருவி குடி மற்றிதா தோன்றுகின்ற - சோலைக்குழ வரையின்' (சிந்தா. பதுமை. ந.எ.) 2. இப் பொழுதெனப் பொருள்படு மொரு வட மொழியவ்வியம்.

இதர்கிதம் — நன்மைநீமை. 'இதா கிதம் பகையுறவுவிட்டு' (சேதுபு. விநாம. ந.உ.)

இதார்த்தம்—1. இவ்வித அர்த்தம். 2. உண்மை. [இப்பொருளில்வரும்போது யதார்த்த மென்பது இதார்த்தம் என வந்தது என்பர்.]

இதி—1. அத்தாட்சிப்படுத்தல், நிதரிசனம். 2. உறுதி, தீர்மானம்பண்ணுதல். 3. காரணம். 4. பிசாசம். (வீரமாமுனி.) 5. பிரகாசம். 6. முடிவு. [ஐதி - என்பது, என்று இப்படி யென்னும் பொருள்களையும் தரும்.]

இதிஊ—பரம்பரையுபதேசம். [ஐதிஊ: ஐதி - இப்படி. ஹ - செய்தி.]

இதிகாசப்பிரியர்—1. கைமிசாரணியர். 2. வேதவியாசர். [ஐதிஹாஸபிப.]

இதிகாசபுராணம்—1. அதர்வணவேதந்தி னொரு பாகம். 2. இதிகாசமும் புராணமும். [ஐதிஹாஸபுராண.]

இதிகாசம்—1. அறிவு. 'இதிகாசமிதசால விறம்புதாம்' (வேதார. பிராவர. உ.) 2. ஐதிகப்பிரமாணம். (இது, பெளராணிக மதம்.) 3. தருமார்த்தகாமமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் பூர்வ கதை. அவை, பாரத முதலியன. 'வேதர்வே தார்த்தம் விளங்கிதி காச மேதகு புராணம்' (சேதுபு. சடாதிர. கந.) 4. மேற்கோள். 5. உதாரணம். (பிங்.) [ஐதிஹாஸ.]

இதித்தல்—1. அதட்டல். 2. சொல்லுதல்.

இது — இஃது எனப் பொருள்படும் ஓர்ஃறிணையொருமைச் சுட்டுப்பெயர். 'இது வலாலதனுக்கிப்பல்லாமுவமைமற்றியாதோ' (இராமா. நகர. ந.)

இதை—1. கலப்பை. (அக. ந.) 2. காரா மணி. (பிங்கல. உகந. 0.) 3. புதுக்கொல்லை. 'இததை' (காஞ்சி. சுரகரி. கக.) 4. மரக் கலப்பாய். 'மாலித மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்து' (மணிமே. கச: அக.)

இதைப்புனம்—புதுக்கொல்லை. (சூ. நிகண். 0: கக.)

இதோ — இடஞ்சுட்டிவருவதோரிடைச் சொல். 'இதோவந்து நின்றதென் மன்னுயிரே' (திருக்கோ. 39)

இதோந்தி — நற்புத்தி. [ஹிதொகி:]

இதோள் — இவ்விடம். (தொல். எழுத். 308. உரை.)

இதோளி—இவ்விடம். (தொல். பொருள். 392. உரை.)

இந்த — அண்மைச்சுட்டுப்பொருளிலே பெயர்ச்சொற்குமுன்னேவரும் ஓரிடைச் சொல். 'இந்தவெற்பினை' (கந்தபு. வள். உஉச.) இதனை மருஉ என்பர். (நன். பெயரி. க0. உரை.)

இந்தநம்—1. காடு. 2. சுவாலை. 3. நறும் புகை. 4. மேல். 5. விறகு. 'ஏற்றிய நறநெய் வீசியிந்தநமடுக்கினுவம்' (பாரத. கிருட்டிண. கசச.) [ஐநூந.]

இந்தம்—1. புளியமரம். (மு.அ) 2. விறகு.

இந்தம்வரம் — நீலோற்பலம்.

இந்தரி — இராகு. [ஐநு - சந்திரன். சுரி - பகை.]

இந்தளம்—1. ஒரு பண். 'மொழியிந்தள முதலில்' (பெரியபு. தடுத்தாட். எடு.) 2. அபமுட்டி. (சூ. நிகண். எ: நச.)

இந்தனோடை—உத்தரீயம்.

இந்தா—1. இதோ. 'இந்தா விஃதோ ரிளங் குழலி யென்றெடுத்துச்-சிர்தா குலந்தீரத் தேவிகையிலீந்தனனே' (கந்தபு. வள். நடு.) 2. இங்கேவா. [இந்தா என்பது இங்கு என்னும் இடைச்சொற்பொருடரு மொரு மொழி யென்றும், அஃது அங்கு என்னும் பொருடரும் அந்தா என்னும் தெலுங்கு நிலத்திருந்து வந்த திசைமொழிநோக்கி அஃ தொப்பத் தமிழ்நிலத்து வழங்குவதென்றும் கூறுவாரு முளர்.] 3. இதை வாங்கிக்கொள் என்னும் குறிப்புமொழி.

இந்தி—1. இலக்குமி. 2. பூனை.

இந்திகை — 1. அபரகாதத்திற் கலைகளைந்தி லொன்று. (சதாசிவ. கக.) 2. சாந்தி யாதிகலையிலே சிவத்துவத்திலிருக்கும் பத்துப்புவகைகளுளொன்று. (சி-வி. சி. 1. உக. உரை.)

இந்தியோபம்—தபம்.

இந்தியம் — இவ்விடம். 'பொய்குன்ற வேதிய ரோதிட முந்திட மிந்திடமே' (திருக் கோ, ௨௨௩.)

இந்தியம்—1. இந்திரியம், 'உணர்வீந்தியக் களம்' (சி.சி. பர. உலோகா. ம. கூ.) [இந்திரியம் என்பதிலே 'ரி' தொக்கது.] 2. சக்திவம், 'இந்தியச் சேறு சிந்தி' (பட்டினத். திருப்பா. பொது, 31)

இந்திராவம்—கலியாயகலுக்குப்பொருத்த மூறச்செய்யுறுவின் முதற்செய்யுறின் முதற் சீர்வரும் வகைகளுளொன்று. அது, தேமாக் காய் வாய்பாடாக மூன்று நேசைவரப் பாடுவது. 'இந்திரகணமேபெருக்கஞ்செய்யும்' (இலக்கணவிள. அ00. உரை.) [உஞ்சு மண.]

இந்திராகம்—கன்னுரி. இந்திரசுகந்தம் எனவும் வரும்.

இந்திரம்—சபாமண்டபம். [உஞ்சு.கம்; உஞ்சு - மேலான. சு-ஒரு விஞ்சி.]

இந்திராகாவம்—யாமனோந்திரனென்னும் சூழியனூச்செய்யப்பட்ட ஓர் இசைத்தமிழ். (சிலப்.)

இந்திரகை — 1. இந்திரன்கொடி. 2. மந்தாமலை. [உஞ்சு.கீழ.]

இந்திரோபம்—இந்திரவிழா. 'இந்திர சோடணியிந்தகர்க்காண-வந்தேன்' (மணிமே. அபிலேழு. கள.)

இந்திரோபம்—தம்பலப்பூச்சி. 'இந்திர சோபநித்த' (சுர்மபு. வானவர் வாழ்க்கை. கூ.) [உஞ்சு-கொவ. உஞ்சு-இந்திரனைத் தெய்வமாகவுடைய கார். கொவ. பாது காப்பு. கார்சாலத் துண்டாவதென்பது பொருள். உஞ்சு-மேலான. தொ - பிரபை. வ - வீருத்திசெய்தல்.]

இந்திரசந்தி-இந்திராணி. [உஞ்சு.ஸதி.]

இந்திரசபம் — 1. இந்திரனுடையவில். 2. வானவில். 'தாலத்தவில் வந்ததொ னிந்திர சபமென்ன' (அரிச். காட்டு. க0.) [உஞ்சு-வாவ.] இவ்வானவில்வின் மேற் றம்பதேவர்களின்மேற்றத்திற் குவமைகூறப் படும். (மணிமே.)

இந்திரசாதி — இந்திரனுடைய தேர்ப் பாகன். (இவன்பெயர் மாதவி.) [உஞ்சு ஸாராயி; உஞ்சு; ஸாராயி-தேர்ப்பாகன்.]

இந்திரசாலம்—1. அறுபத்துநான்குசை ஞாநங்களுளொன்று; அஃது, அற்புதங் களைக் காட்டுகிறேனென்று செய்யுங் கண் கட்டிவித்தையைக்கூறுதல். 2. ஏய்ப்பு. 3. கண்கட்டிவித்தை; அஃது, இல்லாததொன் றையுள்ளதுபோற்காட்டும் வித்தை. 'அதி லாசையொழிந்தாரிந்திரசாலமேன' (பாரத. நச்சு. கக.) [உஞ்சு-ஜரலு; உஞ்சு - ஞானேந் திரியம். ஜரலு - வலை.]

இந்திரசாலி—1. அழிஞ்சில். (மலை) 2. இந்திரசாலவித்தைக்காரன்.

இந்திரசாலிகன் — இந்திரசாலவித்தைக் காரன். [உஞ்சு-ஜாலிகன்.]

இந்திராவருணி—பதினாண்டுவது மறு. [உஞ்சு-வாவணி-3.]

இந்திரசிந்து—1. இராவணனுடைய மூத்த மகனாகிய ஓரர்க்கன். 2. கருடன். 3. கிருட்டி ணன். [உஞ்சு-ஜித்.]

இந்திரசிம்பம்—சிம்பநூலிவென்று. [உஞ்சு-ஸிம்பு.]

இந்திரசிம்பு—வைசுவதேவம். 'இந்திர சிறப்புச் செப்வோன் முன்னர்' (மணிமே. 11-88.)

இந்திரகந்தம்—கன்னுரி. (மலை)

இந்திரகாமம்—நொச்சில்.

இந்திரசேநம்—1. அருச்சுனன்போனாகிய பரிகித்துமகாராசாவின்பின்னாக ளுறுவரில் நான்காமகன். (மகாபாரத. சூதி. கசு. அத்.) 2. தருமன்வேலைக்காரரில் ஒருவன்.

இந்திரசூலம் — 1. இந்திரசாலவித்தை. 'இந்திர சூல விடர்ப்பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே' (திருவாச. திருப்படை. கூ.) 2. சூரபன்மன் வரத்தாற்பெற்றுக்கொண்ட ஒருதேர். 'அவ்வண்டப்பரப்பனைத்துமேகும் வண்ணம்-திண்டிறல்பெற் நிடுகின்ற வந்திர சூ லமதென்னுத் தேரு நல்கி' (கத்தபு. வரம் பெறு. உக.)

இந்திரதனு — வானவில். 'இந்திரதனு வென விலக்க முடுத்து' (மணி. 28. 22)

இந்திரநாபுடம்—பரிவேடபுடத்தை மண் டலவிராசியிற் களைத்துநின்றநிலை. (விதாந, குணகுண. இசு.) [ஊட்டி; யநுஸ்; ஸுட்டி;]

இந்திரநீசை—மீழக்கு. (திவா) [ஊட்டி டிஸா.]

இந்திரநீரு—மருதமரம்.

இந்திரநீருவன்—இந்திரனைப்போற் செல்வ முடையவன். 'இந்திரநீருவன் சென்றினி தேறலும்' (மணிமே. 19, 116)

இந்திரநீர்—தணிகைநகரம். "இந்திரநீரு வரமணித் திடலா வந்திர நகரி" (தணிகை. புராணவர. ௬௦.) [ஊட்டிநமர்.]

இந்திரநீலசைலம்—இந்திரநீலமலை. 'இந்திர நீலசயிலத்தின்' (பாரத. புட்ப. ௭.) [ஊட்டி நீலசெலம்.]

இந்திரநீலநிலநலம்—பத்மவொளிபாதா ளத்துக்கும், அதற்குமேல் இடைவெளிக்கும் மேலாகவிருக்கிற ஒரு பாதாளம். (சிவதரு. கோபுர. ௨௮. ௨௭.)

இந்திரநீலம்—நீலரத்தினம். "இந்திர நீலத் தாலொரு - திறலரி யணையினைச் சிறப்பிற் செய்தனன்" (கந்தபு. வரைபுனை. ௨௦.)

இந்திரப்பிரகரணம்—1. இடியேறு. 2. ததீசியின் முதுகெலும்பினாலாய வச்சிராயு தம். [ஊட்டிபுஹரண; பூஹரண - மேலாகக்கொள்ளப்பட்டது, அடித்தல், ஆயுதம்].

இந்திரப்பிரதீபம் — பாண்டவர்களுடைய ராஜதானிகரம். [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரப்பிரியம் — பொதியமலையிலுண் டான மஞ்சணிறமுள்ள சந்தம். [ஊட்டி பிய.]

இந்திரபதம் — இந்திரனுடையவுலகம், சுவர்க்கம். [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரபதவி — இந்திரனாயிருக்கும் நிலை.

இந்திரபம் — 1. பாலை. 2. வெட்பாலை. (மலை) [இது கார்காலத்திற் செழிப்படை வது.]

இந்திரபலம்—வெட்பாலையரிசி.

இந்திரபாஷாணம் — வைப்புப் பாஷாண முப்பத்திரண்டினுள்ளது. [ஊட்டிபுஹரண]

இந்திரபுட்பம்— } வெண்டோன்றி. (மலை)
இந்திரபுட்டி— }

இந்திரபுட்டிகை — வெண்டோன்றிப் பூண்டு. [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரபுட்டை—வெண்டோன்றிப்பூண்டு. [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரபுரி — அமராவதி. "இந்திரபுரியு மிந்திரப்பிரததம்" (பாரத. இந்திரப் பிரதத. ௨௪.) [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரபுரோகிதன் — தேவகுருவாகிய வியாழன். 'இந்திர புரோகித னியம்புமொரு னாவன்' (சி. சி. பர. உலோகாயத. ௧.) [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரம்—1. இரா. 2. கடப்பமரம். 3. சம்புத்தீவின் நவகண்டங்களுள் ஒன்று. 4. சிற்பநூன்முப்பத்திரண்டி னுன்று. 5. இந்திரியம். 'இந்திரத்தை யினிதாக வந்தார் போலும்' (தேவா. 721. 8.) 6. தேகத்தி னுள் வசிக்குஞ் சித்து. 7. பரதகண்டத்தி னுள்ள எட்டுத்தீவுகளு ளொன்று. 'இந்திர மே சேருகமே தாமிரமே யெழிற்கபத்தி - சந்துமலி நாகமதே சவுமியமே காந்திருவ - மந்தமலி வாருணமே யெனவெட்டு மதித் திடுக' (சிவதரு. கஉ: சசு.) 8. மாயம். 9. மேன்மை, உசிதம். 'இந்திரத்திரு மாமுடி யேந்தியே' (கந்தபு. பட்டா. ௬.) 10. மே லான அதிகாரம். 11. வண்டு. [ஊட்டி.]

இந்திரமகம் — 1. கார்காலத்திலே தே வேந்திரனதுமகிழ்ச்சியின்பொருட்டுச் செய் யப்படுங் திருவிழா. [ஊட்டிபுஹரண.] 2. தே வேந்திரனுடைய மகிழ்ச்சியின்பொருட்டுக் கார்காலத்திலே செய்யப்படும் ஒரு யாகம். [ஊட்டிபுஹரண.]

இந்திரமாழனி—சைநதீர்த்தத்தக்காரி லொரு வர். (த. நி. போ. ௨௭௭.)

இந்திரயாநி—இந்திராணி. [ஊட்டி—இந்தி ரன். ஜாநி - மனைவி.]

இந்திரர்—1. மேலான வதிகார முடை யோர். 'இந்திர ராகிப் பார்மே வின்பமுற் றினிது மேவி' (கந்தபு. கடவுள்வா. ௪.) 2. தேவர். (புறநா. 182).

இந்தியாவும் — பழிமுதலிய பச்சிலைகளை எரித்து ஒன்றில்லாமற் செய்யும் ஒரு வகை எரிப்பூச்சி. (திவா. ௨௬௩.)

இந்தியாவும்—1. சுவர்க்கம். 2. பாம்பும். 'இந்திரலோகமாரு மச்சுவை' (திவ. திருமாயி. 2. வ்யா.)

இந்தியாவும் — இந்திராலுத்தேன். (சந்தபு. வரம். ௨௧. ௨௭௭.) [ஊட்டி-வொகராய்.]

இந்தியாவும்—1. கருங்குவியல். 2. வெட்டியல்.

இந்தியாவும்—1. கொற்றான். 2. முடைக்கொற்றான். (தைல. தைலவ. ௬௩.) 3. பாரிசா தக்கொடி. 4. பிரண்டைக்கொடி. (தைல.) [ஊட்டி-வயி.] 5. தவிர்.

இந்தியாவும்—செய்தல். (மலை) [ஊட்டி-வாலு.]

இந்தியாவும்—செய்தல். (மலை) [ஊட்டி-வா8.]

இந்தியாவும்—பேய்க்கொம்மட்டி. (மலை) [ஊட்டி-வாராணி:] இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் இட்டமானபூண்டு என்றபடி.

இந்தியாவும்—பேய்க்கொம்மட்டிப் பூண்டு. [ஊட்டி-வாராணிகா.]

இந்தியாவும்—சாலிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த ஒரு பெணத்தப்பள்ளி. (மணி. 26.55)

இந்தியாவும்—சந்திரனுக்கு குரியவன். (திரு. ௧௩. ௭. ௭௭.) [ஊட்டி-ரவி]

இந்தியாவும்—இந்திரன் செய்தவன்குறையவையெல்லாம். [ஊட்டி-வாராணி.]

இந்தியாவும்—வானவில். (திவா.)

இந்தியாவும்—இந்திரனுக்கு நித்தம். (இந்தியாவும்) செய்யும் ஒரு திருகான். (செய்தபடி. 67.)

இந்தியாவும்—1. அரசன். 'இந்திரனிருக்கை.' (திவா. ௨௬௩. ௬.) 2. கடவுள். 3. சக்தி. 'இந்திரன் வார்த்தை புட்டி.' (திவா. ௨௬௩. ௬.) 4. சக்தி. 'இந்திரன் வார்த்தை புட்டி.' (திவா. ௨௬௩. ௬.)

இந்தியாவும்—1. தலைவன். 'உயர்வானவரி லீந்திரன்' (திவா. ௨௬௩. ௬.) 6. மிருகச்சரிடநான். (திவா.) 7. மேலான அதிகாரமுடையான். 'இந்திரனாகப் பார்மே லீன்பமும் நினைது மேல்' (சந்தபு. கடவுள். ௭.) [ஊட்டி-]

இந்தியாவும்—1. அருச்சுனன். 2. குரக்கரசனாகிய வாலி. 3. சயந்தன்.

இந்தியாவும்—கிழக்கு. 'அருணலிந்திரன் திசை யருணலின்' (திருவாச. 20. 2.)

இந்தியாவும்—கேட்டை. (திரு. ௧௩. ௭. ௭௭.)

இந்தியாவும்—1. அரசனிருக்கு மாசகம். 'கேவியர் மருங்கு குழ வந்திர லிருக்கை சேர்ந்த' (இராமா. கோலம். ௬.) 2. இந்திரனாகிய.

இந்தியாவும்—1. பொன்னுங்காணி. (தைல. தைலவ. ௬௩.) 2. அமராவதி.

இந்தியாவும்—இலக்குமி. 'இந்திரா பதியல் வந்திரன் பெயராலிந்திரப்பிரத்தமென் நிட்டான்' (பாரத. இந்திரப்பி. ௬௭.) [ஊட்டி-ரா.]

இந்தியாவும்—பார்வதி. [ஊட்டி-ரா.]

இந்தியாவும்—1. இந்திரன்மனைவி. 2. சத்தமாதரிலொருத்தி. 3. கொச்சி. (தைல. தைலவ. ௬௩.) 4. கொச்சிவேர். 'மெருகு பலைபாடமுண்டனி நீலியிந்திராணி' (தைல. தைலவ. ௬௩.) 5. கொச்சிவேரப்பட்டை. (தைல. தைலவ. ௭௨.) [ஊட்டி-ராணி.]

இந்தியாவும்—பொன்னுங்காணி. (தைல. தைலவ. ௬௩.)

இந்தியாவும்—கொச்சி. [ஊட்டி-ராணி.]

இந்தியாவும்—கையணியினொருறுப்பு.

இந்தியாவும்—இந்திரன் தம்பி. அவர்; அதிபிகளாகப் பிறந்து வாமநாவதாரமெடுத்த விஷ்ணுவாகி. [ஊட்டி-நாஜ: சுநாஜ - தம்பி.]

இந்தியாவும்—விட்டு. (பாரத. இந்திரப். 14.) [ஊட்டி-வதி: ஊட்டி; வதி-தலைவன்.]

இந்தியாவும்—1. கருங்கட்டுதிரை. 2. வந்திராயுதம். 3. வானவில். [ஊட்டி-யாய்.]

இந்திரி—இந்திரியாகோசம்.

இந்திரி—1. அசுரன். 2. இராக்கதன்.
[இந்திராஸி: இரா; அஸி - பகைவன்.]

இந்திராலயம் — காஞ்சீரகரிலுள்ள இரு
பதுசிவாலயங்களு ளொன்று; அதிலே இந்
திரன் சிவனைப் பூசித்து இந்திரபதம் பெற்றா
னென்பர். (கந்தபு. நகர. அக. உரை.)
[இந்திராலய.]

இந்திராவாசகர் — வீட்டுணு. [இந்திரா
வாஜ: இரா; அவாஜ-பின்பிறந்தோன்.]

இந்திரி—1. கார்த்தம். 2. கிழக்கு. 'வந்த
னன் வந்தன னென்ற வாசகம்—இந்திரி முதற்
றிசை யெட்டுங்கேட்டன' (கம்பராமா. வாலி
வதை. கூ.) 3. நன்னூரி. 4. இச்சி.

இந்திரியங்காட்சி — வீடயங்களை நோக்கி
யோடு மறிவாகிய ஆன்மசிந்தி, ஞானேந்
திரியத் கருவியாக, ரூபமுதலிப வஸ்துக்களா
யறியுமறிவு. 'உயிரிஞேருணர்வு வாயி லொளி
யுரு வாதி பற்றிச் - செயிருறு விகற்ப மின்
றித் தெரிவதிந் திரியக் காட்சி' (சி. சி.
அளவை. கூ.)

இந்திரியங்கிராமம் — பஞ்சேந்திரியக்கூட்
டம். [இந்திரியகுரூ: இந்திரிய; குரூ -
கூட்டம்.]

இந்திரியங்கோடி—சுண்டி.

இந்திரியகோசம் — புலனுக்கெட்டிபது.
[இந்திரியமொவாச: இந்திரிய; மொவாச -
வீடயம்.]

இந்திரியசமீபி—இந்திரியங்களினது கூட்
ட்டிலே வியாபகமாயிருப்பது. (சி. சி. வ. நு.)
[இந்திரிய; ஸிபி.]

இந்திரியசாபேட்சப்பிரத்தியட்சம் — ஞா
நேந்திரியத்துவாரா வஸ்துக்களையறியுமறிவு.
(சி. சி. அளவை. க. சிவாக. உரை.) [இந்திரி
ய; ஸாவெக்சு; ப்ரத்தியட்சு: ஸாவெக்சு-
கூடினது.]

இந்திரியசாபேட்சம்—இந்திரியங்களினதுவி
யால் வீடயங்களையறிவது. (சி. வி. ஞான.
ச. உரை.) [இந்திரியஸாவெக்சு.]

இந்திரியசைந்திரி — இந்திரிய சைதந்
நியவாதிகள். (த. ி. போ. சரு.) [இந்திரிய
வெவதநு.]

இந்திரியசைந்திரியவாதி—இந்திரியங்களே
ஆன்மாவென்று வாதிக்கின்றவன். [இந்திரிய
வெவதநுவாதி.]

இந்திரியநாடம் — ஞானேந்திரியத்தினால்
பெறு மறிவு. 'அபர்விலிந் திரிய ஞான மைம்
புலன் சார்த்துயிர்க்கண் - மயர்வற வந்த
ஞானம்' (சி. சி. அளவை. கூ.) [இந்திரிய;
ஜநாந.]

இந்திரியத்துவாரம்—பொறிவாயில்.

இந்திரியதிரூபத்தை — இந்திரியத்தா லறி
யப்படுதன்மை. (வி.ணி. உருஉ.) [இந்திரிய;
திரூபா - காணப்படுதல்.]

இந்திரியநிகிராகம் — பொறிபடக்கம்.
[இந்திரியநிகிராகம்: நிகிராகம் - தடுத்தல்.]

இந்திரியநிபேட்சம்—எப்போதும் பந்த
மில்லாத சிந்தித்தியானது ஈவபாவமாகச்
சகலபதார்த்தங்களிலும் சேர்ந் தறிவது.)
[இந்திரியநிபெக்சு:]

இந்திரியநாந்திரி—ஆம்புலனுகர்ச்சி.

இந்திரியநிபேட்சத்தியட்சம்—பஞ்சேந்திரியக்
காட்சி. [இந்திரிய; ப்ரத்தியட்சு - காட்சி.]

இந்திரியபுவநம்—ஞானேந்திரிய கன்மேந்
திரியத்தவங்களிலேயிருக்கும் புவநங்கள்.
(த. ி. போ. சரு. பக்.) [இந்திரியபுவநம்:]

இந்திரியபோதம்—இந்திரியங்களானாகரும்
போதம். [இந்திரிய; போதம் - அநுபவம்.]

இந்திரியம்—1. அறிதலுக்கு அல்லது செய்
தலுக்காகிய ஆன்மசிந்திக்கு கருவி; அது:
ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், அந்தரிந்
திரியம் என மூவகைப்படும். 2. இந்திரசம்
பந்தமுடையது. 3. இந்திரனும்செய்யப்பட்ட
து. 4. சக்கிலம். (பிங்.) [1, 2. இந்திரிய.]

இந்திரியவம் — வெட்பாலையரிசி. 'நீர்ச்-
சித்திரம் போகியாணந் தந்தி பீசமிந் திரிய
வஞ்சரம் வகைக்கு' (தைல. தைலய. கககூ.)
[இந்திரியவம்.]

இந்திரியவிப்பிரதிபந்தி—விபரீதக்காட்சி.
[இந்திரிய; விபுதிவதி - திரிவு.]

இந்திரியகோசம் — இந்திரியங்களினால்
அறியக்கூடாதது. [இந்திரியமொவாச:
சொவாச - விஷயமாகானம்.]

இந்திரியாக்ஷம் — இந்திரியவிலையாக்ஷம் பற்றாதிருத்தல். [ஐந்திரியாக்ஷம்: ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — இந்திரியவிலையாக்ஷம் — இந்திரியவிலையாக்ஷம் அந்தக்காணங்க ளோடு கூடாம லறியு மறிவு. அஃது ஒரு காலத்தும் மறைப்பில்லாமலிருக்கிற ஈசுவர சிற்சத்தியினாலே நான்மா சிவாந்தத்தை அந்நியமாக அறியப்படு. (சி. சி. அனவ. ௧. சிவாக்.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — உடல். [ஐந்திரியாக்ஷம்: ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — இந்திரியத் திக்கும் பொருளிற்கு முண்டாகுஞ் சம்பத் தம். (தர்க்கபா. ௧௩.) [இந்திரியாக்ஷம்: இந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — ஞானேந்திரியத்துக் கான லிடயம். [ஐந்திரியாக்ஷம்: ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — ஞானேந்திரியமே ஞானமாவென்றுகொள்ளுகிற அறிவு. (சி. சி. அ. ௧௩. ஞானம்.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. இந்திரியபுவரப் பித்தம் முத்தியென்று சொல்லுகிறவன். (சி. சி. அ. ௧௩. பித்தம்.) 2. ஞானேந்திரியமே ஞானமாவென்று சொல்லுகிறவன். (சி. சி. அ. ௧௩. ஞானம்.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — பஞ்சேந்திரியங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஓரான்மாவென வாழ்கிறவன். (சி. சி. அ. ௧௩. ஞானம்.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — வெட்பாலை.

இந்திரியாக்ஷம் — பாவட்டை. (மலை.)

இந்திரியாக்ஷம் — 1. அரிதாரம். 2. இந்திரன் மனைவியாகிய இந்திரானி. 'இந்திரியத்திரன் மனைவியாகியே' (சேதபு. மன்கா. ௩.) 3. இலக்குமி. 'இந்திரியத்திரன் மனைவியாகியே' (அரிச்ச. பு. விவாக. ௧௦.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — மூதேவி. (சு. விகண. ௧. ௩௩.)

இந்திரியாக்ஷம் — திருமால். 'இந்திரியாக்ஷம் திருமால்' (இந்திரியாக்ஷம்: திருமால்.)

இந்திரியாக்ஷம் — 1. கருங்குவளை. 2. நெய்தற் கிழங்கு. (தைல, தைலவ. ௧௩௩.) [இந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. கருங்குவளை. 'இந்திரியாக்ஷம் திருமால்' (இந்திரியாக்ஷம்: திருமால்.) 2. கருநெய்தல். (பிங்கு.) [ஐந்திரிய; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. இந்துப்பு. (தைல, தைலவ. அரும்பத.) 2. எட்டி. 'இந்துபுத்துருசாயிரு சந்திர' (தைல, தைலவ. ௧௩௩.) 3. கருப்பூர மரம். (மூ. அ.) 4. காமி. 5. கரி. 6. கௌரி பாலாணம். (மூ. அ.) 7. சந்திரன். 'அருக்க னெச்சுனித்துவனல்' (திருவாச. 13. 4.) 8. சிந்திரி. 9. பச்சைக்கருப்பூரம். 10. மிருக சிரிடம். (விநாயக. குணகுண. 1.) 11. யாகம். (நிருத்தம்.) 12. இந்துமதஸ்தன். [3, 7, 9, 10, 11, 12.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. வெண்டாமரை. (மலை) 2. வெள்ளாம்பல்.

இந்திரியாக்ஷம் — சந்திரகாந்தக்கல். [ஐந்து; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. அக்கிரதேவன். 2. அத் திரிமுனிவன்.

இந்திரியாக்ஷம் — சிவன். (திருவாச. 49. 7.)

இந்திரியாக்ஷம் — சிவன். 'இந்துசேகரன் குணமும்' (பிரமோத்தர. பஞ்சாட். ௩.) [ஐந்து; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — சந்திரன்னை. [ஐந்து; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — சிந்துதேசம், பாதகண்டம்.

இந்திரியாக்ஷம் — 1. ஒரு மருத்துச்சரக்கு. 2. பனிக்கூர்மை. 3. பூரத்தின்மித்துரு. 4. மதிக்கூர்மை. 5. மதியுப்பு.

இந்திரியாக்ஷம் — மிருகசிரிடகான். [ஐந்து; அகஸம்-கடாமை.]

இந்திரியாக்ஷம் — 1. அசனென்னும் அரச னுடைய மனைவி. இவள், வீதரப்பாசன் சகோதரி. 'மழவில் பிறைக்கிழ வைத்தன்ன

மடனோக் கிந்து மதியெனுமோ - ரழகைப் புதுப்பித் தழகட்டி' (இரகு. மாலை. சள.)
2. பூரண. [ஐநுஃதீ:]

இந்துமாம்—கடம்பு. (மலை)

ந்துரத்தீநம்—முத்து. [ஐநுஃதீ.]

இந்தும் — எலி. [ஐநுஃதீ:]

இந்துரவிகூட்டம்—அமாவாசை.

இந்துரேகை— } சந்திரகலை. [ரொவா.

இந்துலேகை— } வரி.]

இந்துலோகம் — வெள்ளி. [ஐநுஃதீ.]

இந்துவாரீ — தண்ணீர்விட்டான். (மலை)

இந்துழி—பெருங்காயம்.

இந்துள்—நெல்லி. (மலை)

இந்துளபம்—நெல்லி.

இந்துளம்—1. கடம்பு. (திருப்பு. 192.)
2. நெல்லிமரம்.

இந்துளி—நெல்லிமரம். (மலை)

இந்துறு—இலந்தை. (மலை)

இந்தோ—இதோ.

இந்தோளம் — 1. ஊசல். 2. ஓரிராகம். (பாரத. ராக. 73.) [ஹிநொஃம்.]

இந்நாள்—1. அண்ணியகாலம். 2. இன்று.

இநன் — 1. அத்தநாள். 2. அதிபதி. 3. அரசன். 4. சந்திரன். 5. சூரியன். 6. தைரிய வான். 7. வல்லபமுடையோன். [இந.]

இப்படி—1. இந்தப்பூமி. 2. இவ்வண்ணம். 'இப்படியி லிப்படிவம் யாவருள ரென்ன' (திருவாத. குதிரையிட்ட. கசு.)

இப்பந்தி—1. உலோபி. 2. பலவீனன். 3. பேடி. 4. வகைதெரியாதவன். 5. கலப்புச் சாதி. 6. சங்கடம்.

இப்பந்தியாடு—ஒருவகையாடு.

இப்பர் — மூன்றாம் வருணத்தவராகிய வைசியரில் ஒருவகுப்பார். (சூ. நிகண். 2: உரு.)

இப்பாடு — இவ்விடம். 'இப்பாடேவற் தியம்பு' (திருவாச. 19. 6.)

இப்பால்—1. இந்தப்பக்கம், இந்த இடம். 'இப்பா லிவ்வா ரோமஞ்செய் திவனிப் பூத மினிதெழுப்ப' (பாரத. நச்சு. கசு.) 2. இனி, பின்பு. 'மகபதி யிருந்தன னிப்பான்-முன்ன மேகிய வசமுதி' (கந்தபு. சூரனர. க.)

இப்பி—1. சங்கு. 2. சிப்பி. 'துறையிட யுறங்கு மிப்பி' (இராமா. நாட்டு. கூ.)

இப்புறம்—இப்பக்கம், இவ்விடம். 'இப் புற வுலகி லுள்ளார் யாவரும்' (கந்தபு. தேவகிரி. கூ.)

இப்பை—இருப்பை.

இப்போது—இப்பொழுது. 'எப்போதோ தெரியாதே பிப்போதேதான்' (தாயு. ஆகாச. கூ.) [இ-இந்த. போது-பொழுது.]

இபங்கம்—புளிமா. (பிங்.)

இபபாலகன் — யானைப்பாகன். [இல வாலக.]

இபபோதம்—பத்து வயதுடைய யானை. [இலவொதம்.]

இபம்—1. மரக்கோடு, மரக்கிளை. 'இடம் படு கோட்டினுறு மிபமுக நேர்தலானும்' (தணிகைப். நந்தியுப. எசு.) 2. யானை. 'சேரை யிபமுகமற்றுவிழுவன்' (பாரத. ஆறம்போ. உள.) [இல.]

இபாந்து—கல்லுப்பு.

இபாரீ—சிங்கம். [இலாரி: இல. யானை. அரி-பகை.]

இபி—பெண்யானை. [இலி.]

இபேரம்—பதினாறுவயதுள்ள யானை.

இம்பர்—1. இவ்விடம். 'மந்தணமுரைக்க லுற்ற-லிம்பர்மற் றியாது சொல்ல வினை குரை யழைத்த தென்றான்' (பாரத. கிருட் டின. களநு.) 2. இவ்வுலகத்துள்ளார். 3. இவ்வுலகம். 'இம்பர்வாரியெழுந்ததுபோன்ற தே' (இராமா. ஆற்று. கூ.) 4. பின். 'நெட் டெழுத் திம்ப ரொற்றுமிகத் தோன்றும்' (தொல். எழுத்ததி. கசுசு. நச்சு.)

இம்பரார் — இவ்வுலகத்தார். 'இம்பரார் நடுங்கினார்' (பாரத. இரண்டாம்போ. ச.)

இம்பரும்பர்—1. பிராமணர். 'இம்ப ரும்பர் தங்கூலம் வவ்விடார்' (சேதுபு. கவிசம்பு. கூ.) 2. இவ்விடமும் மேலிடமுமாம்.

இம்பி—கருந்தினை. (மூ. அ.)

இம்பிகம்—மிளகு.

இம்பிலு—ஒரு வினையாட்டு. (பாடுதுறை. 109)

இம்பிலம்—மிளகு.

இம்புறல்—சாயவேர். [இஃது, "இரும் பூறல்" என்பதன் மருஉ.]

இம்புறச்சொற்கள்—இமயங்கதை.

இம்புறச்சொற்கள்—ஒரு பூண்டு.

இம்புற—யானை.

இம்புற—1. அற்பம். 2. ஒன்றும். 3. இன்ன பத்திலட்சத்தெழுபத்தையாயிரத்திரு நூற்றிலொருபங்காகிய ஒரு சிற்றெண். (ஆறுமுகநாவலர் பாடலாடம்.) 3. அண்மை. 4. புலம். 5. பொன்மை. 6. மத்தங்காய்ப்புல் வயிற். 'இம்மி யரிசித் துணையாங்கும் வைகலு-றும்மி லியைவ கொடுத்தான்மீன்' (நாலடி. ஈகை. ௪.) 7. அணு. 8. ஒரு சிதிரிதை. (சீவக. 302.)

இம்பித்தகை—பெயராயிலக்கணக்கு.

இம்பெயர் — 1. இம்மெய். மறுகாண வேணா. 'இம்மெயப் - பெய்ய வெழிவி முழக்குத் திகைபெல்லாம்' (நாலடி. 392.) 2. லிரைகையுணர்ந்து மொரு குறிப்புச் சொல். 'ஏறடை முதல்வன் கைந்த னிம் மென் வக்கட் பெய்யும்' (கந்தபு. குபப. வகை. உசரு.)

இம்மை—1. இத்தவுலகம். 'இம்மைமேய் ரெட்டாண்டெய்தி' (சி. சி. அ. ௧௨.) 2. இப் பிறப்பு. 'இம்மை யம்மை மறுமை பென்ன லிகைத்து மாமறை கூறிய-முன்மை யுத்தெளி வும்' (அரிச்ச. பு. இத்திர. ௧.) 3. இம்மை மீன்பம். (ஆகுபெயர்.) 'இன்மை யென மொரு பாவி மறுமையு - மிம்மையு மின்றி வரும்' (வன். ௧0௪௨.)

இம்பான்—இம்பிரணன்.

இம்பிரணன்—சந்திரன். 'சிலரருக்க னிம பிரணன் வருண் னானோ' (ஞானவா. தாகூர. ௨௮.)

இம்பி—இமயமலை. [ஹிமாதிரி: ஹிம. பனி. திரி. மலை.]

இம்பலம் — பனிரீர். 'இம்பலத்தனிற் குழைத்தசெஞ் சாந்தமும்' (மாறன். உதா. செய். 560.)

இம்பலம்—1. இமயமலை. 2. இமயமலை யின் மேற்பாப்பு. [ஹிமலாதம்: ஹிம. பனி. ஹாதம் - மலைமேற்பக்கம்.]

இம்பலம்—பெருக்காயம்.

இம்பலித்தம்—இமயமலை. [ஹிமலித்தம்: ஹிம. பனி. ஹலி - திருப்பிடம்.]

இம்பலித்தம்—} ஏழ்நாகவட்டத்
இம்பலித்தம்—} தொன்று; அது: குளிர்
பிஞ்சுத்தலிடம். [ஹிமலித்தம்.]

இம்பலி—குளியன். [ஹிமலி: ஹிம. பனி. ஹலி - மறைப்பது.]

இம்பலம்—1. இமயமலை. 2. இரவு. 3. உறைந்தபனி. 4. குளிர். 5. சந்தனம். 6. பனி. 'இம்பலத்தமலையும்' (திவ். இயற். 3. 98.) 7. பொன். 8. முத்து. [ஹிம.]

இம்பலி—போனி.

இம்பலம் — 1. ஒரு குலமலை. 'போயின னிமயத்தில்' (கந்தபு. தவக்கா. ௩.) 2. மை நாகபருப்பதம். 3. மந்தரமலை. (சீவக. 963.) 4. மேரு. (கலித். 38.) 5. பொன். 'இமயம் புனைமன்றில்' (குமா. பிர. சிதம்பரச்செய். 23.) [ஹிமலி: ஹிம - பனி. ய-அடைதல்.]

இம்பலி—பார்வதி. (பிங்.)

இம்பலம்பன்—ஒரு சேரன். (பதிற்றுப். 20. பதிசம்.)

இம்பலவல்லி — பார்வதி. 'கற்புறு மிமய வல்லி' (கந்தபு. நகரப். ௧0௪.)

இம்பலி—1. இமயமலையிடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில். 'இம்பலில் வாங்கிய வீரஞ் சடையத்தணன்' (கலித். ௩௮.) 2. மேருமலை யாகிய வில். (சிந்தா. குணமாலையா. ௧௧௩.) [நச்சினார்க்கினியர், இம்பலம், மலைகட்கரசாத வின் அதுன்பெயர் ஏனைமலைக்கும் பெய ராகுமெனக்கூறுவர்.]

இம்பலில்லி—சுவன். 'எழுந்தரு ளிமய வில்லிபைக் காண வின்னவிழி பளிப்ப' (சீ காழி. சேட. உள.) [மேருவை வில்லாக வளைத்தவ னென்றபடி.]

இம்பலம்—மாமஞ்சன். (மலை.)

இம்பலம்—1. இமயமலை. 2. பனியையுடையது.

இம்பலம் — இமயமலை. 'இம்பலத்தத் தொடங்கி பிஞ்சுதலணவும்' (திவ். பெரியாழ். 4. 7. 4.) [பனியையுடையதென்றபடி.]

இம்பலங்குதன்—மைநாகபருப்பதம். [ஹிம வத் - இமயம். ஹுத - பின்னை.]

இம்பலங்குதன்—1. கங்காநதி. 2. பார்வதி தேவி. [ஹுதா - மகன்.]

இமவாலுதை—இமையவரீவேந்தன்.

இமவாலுதை—பச்சைக் கருப்புரம். (தைல, தைலவ, நட.) [ஹிரோவாஸகா.]

இமவாள்—1. இமயமலை, 2. மலையாசன், 'கயிலா யருக்கன் நிமவா னளித்த கனக் குழையே' (அபிராமி, ௧௬.)

இமாசலம்—இமயமலை. [ஹிரோவாஸ.]

இமாசலை — உமாதேவி. 'என்றிமாசலை வரனுவந் தளித்தனள்' (உபதேச, திருமால், ௩௩.)

இமாலயம்—இமயமலை. [ஹிரோவாஸ.]

இமிசீந்தல்—துன்புறுத்தல்.

இமிசை — 1. கொல்லுதல், 2. தீங்கு. 'பொய்யிலா ரிமிசை செய்யார்' (நல், பாரத, ஆசாச, ௩௦.) 3. வருத்துகை. [ஹிம்ஸா.]

இமிந்தல்—1. ஒலித்தல். 'சுரும்பியிந்திம் மென்' (கவித், 119, 8.) 2. முரிதல், 3. மொய்த்தல், 4. ஊதுதல். 'கைவைத்தியிர்பு குழல்' (பரிபா, 19, 41.)

இமில்—எருத்துத்தியில். 'துளங்கிமி னல் லேறு' (மலைபடு, ௩௩௦.)

இமிழ் — 1. இமிழென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும், 2. இனிமை, 3. ஒலி, 'இமிழ்கொண்ட' (மலைபடு, ௨௬௬.) 4. கயிறு. (சின்தா.) 5. பறை, 6. பந்தம். 'இமிழ்கொளுமன்பு' (திருவாணை, வரங்கொள், 20.)

இமிழ்தல்—1. ஒலித்தல். (பிங்.) 2. கடல். 'இராண்டிட னிமிழ்க்கொளீஇ' (சீவக, 1835.)

இமிழ்தல்—1. இனிதாதல், 2. ஒலித்தல். 'புள்ளின மிமிழும் புகழ்சால் வினாவயல்' (புற நா, ௧௩.) 3. கக்குதல், 4. முழக்கல். 'அக லிரு வானத் திமிழந்தினி திசைப்ப' (மதுரைக் கா, ௨௬௭.) 5. யாமொலித்தல். (பிங்.) 6. தழைத்தல். 'மருதிமிழ்ந் தோங்கிய' (பதிற் றுப், 23.) 7. கட்டுதல். 'ஆணையின விமிழ்ந் திடப்பட்டு' (விநாயகபு, 17, 14.)

இமிழிசை—இயமரம், ஒருவகைப் பறை. 'கோடுமுழங் கிமிழிசை யெடுப்பும்' (பதிற் றுப், ௩௦.)

இமை—1. அற்பம், 2. இமைத்தல். [முத னிலைத் தொழிற்பெயர்.] 3. இமை யென் னேவலும், தெரி நிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும், 4. ஒரு மாத்திரைப்

பொழுது; அஃது: இயற்கைமகனது கண் ணிமைபிரண்டும் அவனது குறிப்பின்றி ஒரு காற் கூடிநீங்கின காலக்கழிவு. 'கண்ணிமை நொடியென வல்வே மாத்திரை-நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே' (தொல், எழுத், எ, நச்சி.) 5. கண்விளிம்பு. (சூ. நிகண், ௨, ௬௬.) 6. கரடி, 7. மயில். (அக, நி.) இமைக்குந் — இமையிலுண்டாகும் சிறு கட்டி.

இமைக்குழிவு—கண்ணிமையில் வரும் ஒரு வகைக் குத்துநோய்.

இமைகோட்டல்—இமைத்தல்.

இமைத்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 'அகலா மீனி னவீர்வன விமைப்ப' (திருமுரு, அஅ.) 2. கண்களி விதழ்களிரண்டினையும் குவித் தல், 3. கண்ணிமைத்தல். (சின்தா, முத்தி, ௧௬.) 4. சுருங்குதல். 'இமையாக் கருங்கண் முலைதாங்கி' (கூர்மபு, அந்தகா, ௧௬.) 5. விளங்குதல். (ஐங்குறு.)

இமைப்பளவு — கண்ணிமைப்பொழுது. 'இமைப்பளவுந் துன்பமொன் தில்லாத' (சுளா, துற, 221)

இமைப்பிலர்—தேவர். 'பரந்திடு நின்னை யிமைப்பி லிமைப்பிலர் பதம்' (சேதுபு, தேவி புர, ௩௮.)

இமைப்பு — 1. இமைத்தல். 'அந்தரஞ் சந்திராதித்த-ரிமைப்பிலர்திரிவர்' (இராமா, ௩௧௩, ௩.) 2. இமைப்பொழுது. 'இமைப் பினிற் றொலைக்க வுன்னின்-மூரலாலடுவன்' (கந்தபு, சூரபன்மன்வதை, ௭௪.) 3. ஒளி, விளக்கம். 'மின்னுறழிமைப்பிற்சென்னிப் பொற்ப' (திருமுரு, அரு.)

இமைப்பொழுது — கணப்பொழுது. 'இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சினீங்காதான் றுள்வாழ்க' (திருவாச, 1, 2.)

இமைபிறத்தல்—இமைத்தல். 'உம்ப ரிமை பிறப்ப' (பரிபா, 17, 31.)

இமைபொருந்துதல்—நித்திரையடைதல். (திவ், நாய்ச், 5, 4.)

இமையம் — இமயமலை. 'எண்டகுமிமய மும்' (கந்தபு, பார்ப்பதி, ௧௬.) [போலி.]

இமையவரீ—வானோர். 'எண்டிசையும் வளை கின்ற லிமையவர்' (பாரத, மனிமான், ௩௧.)

இமையவரீவேந்தன்—இந்திரன். [இமை யவர் - தேவர், வேந்தன் - அரசன்.]

(இமையடுத்தல்—கண்டொட்டுதல்.

இமையார்—தேவர். 'இமையாரின் வாழி
மலம்' (வன், ௧௦௬.) [இமைத்தலில்லாதார்
என்றபடி.]

இமையார்—சுருடன். (பிங்.)

இமையார் — இமையவர். (தொல்.
பொருள், 248.)

இயக்கம் — 1. அசைதல், இயங்குதல்.
'என்பியக்கல் கண்டும் புறந்தரார்' (நீதிநெறி,
அள.) 2. இத்திரன் மண்டபம். 3. இயக்க
குலத்தார். 4. செய்குதல். 5. பாக்கியம். 6.
பிரகாசம். 7. பெருமை. (திவா.) 8. பலம்.
9. போதல். 10. மலசலக்கள். 'நரியக்க-
கடைவழி சாம்ப ரானில் தீரீர் கள்ளுற
வித்தல்' (சாஞ்சிப். ஒழுக்க. சூ.) 11.
மீ. 12. வட்டிசை. 13. வழி. 'வெயிற்
புயல் சூழ மின்ன லியக்கத்து' (மலைபடு.
உளச.) 14. குறிப்பு. 'கண்ணிணியக்கம்.
(மணி. 25. 8.) 15. இசைப்பாட்டுவகை.
(சிலப். 3 67.) 16. சுருதி. (சிலப். 8. 42.)

இயக்கி—கத்தருவர். 'இயக்கத்தல் குலத்
தொன்' (இராமா. தாடகை. ௨௬.) [இவர்
கள் பதினெட்டுக் கணக்கரு னொருவகை
யார்.]

இயக்கிதோமான்—} குபேரன். (சூடா.)
இயக்கியேந்தன்—} (திவா.)

இயக்கம் — 1. செய்தல். 'அநிலையு
யிக்க' (சிலப். 1. ௨௨.) 2. தொழிற்
பாடுதல். 'உலகா - நீதிக்கிரியியக்கியும்'
(சந்தி. வன். ௨௧௨.)

இயக்கன் — 1. ஒல்லியுந்தத்த பூதப்
பாண்டியனுடைய கண்பருள் ஒருவன்.
'பெருஞ் சிவியக்கனும்' (புறநா. எச.) 2.
கந்தருடன். 3. நாய். (நிகண். ௧௧: ௩௦௨.)
4. குபேரன். (திவா.) [யக் - வணக்கம்.]

இயக்கிப்புவநம்—பிரதிட்டாகலிலே
உயர்ந்தவத்திலிருக்கும் ஒரு புலநம். (சி.
நி. அ: எ. மறா.) [யக்: சுயிவ; லாவந.]

இயக்கி—1. குரியாக்கை. (சிலப். அடைக்
கை. ௧௧௬.) 2. ஒலிப்பித்து எனப் பொருள்
படும் ஒரு விணியெச்சம். 'கோவோய்
வைத்தக் கொடுமணி யியக்கி' (திருமுரு.
௨௪௬.) 3. கத்தருவப்பெண். 4. குபேரன்

மனைவி. 5. தருமதேவதை. (சூ. நிகண். ௧:
௩௨.) [1, 3, 4, 5. யக்கி.]

இயக்கிவர் — இயக்கஸ்திரிகள். 'சந்து
கும்மல யச்சி லம்பர் தவம்பு ரிந்தவி யக்கி
மார்க்கந்த நாவிரு சித்தி தந்த துறைந்தனம்'
(திருவிளை. விடைய. ௧.)

இயக்கினை—1. குபேரன்மனைவி. 2. துர்க்
கையின் ஒரு பரிவாரதேவதை.

இயக்கிர்—கண்டக்கத்தரி. (மலை)

இயக்கி — 1. அசைவு, செலவு. 'நீரியக்
கன்ன நிரைசெல னெடுந்தோர்' (மலைபடு.
இளக.) 2. இயக்கென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும்.

இயக்குதல்—1. செலுத்துதல். 'தொணி
யியக்குவான்' (காலடி. 136.) 2. ஒலிப்பித்
தல். 'கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி
யியக்கி' (திருமுரு. ௨௪௬.) 3. இயக்குவித்
தல். 4. நடத்தல், வழிபோக்குதல். 5. பழக்
குதல். 6. தொழிற்படுத்தல்.

இயக்குதோதம் — 1. அசைப்ப் பதவை.
(இராசவைத். ௭௦.) 2. ஆலமரம். (சூ. நிகண்.
ச: ௧௪.)

இயங்கல் — 1. இயங்குதல். 2. சஞ்சரித்
தல். 'பிணைசெல்ல மாண்பின் நியங்க லிவை
முன்றும்' (திருநிக. அடி.)

இயங்காந்தினை—சூரியதிசை. (சரநூல்)
இயங்காந்தினை—தா னுயிடம் விட்டுப்
பெயரலியலாத காதிப்பொருள். [இயங்கா-
தானுயசைதலில்லாத, தினை - சாதி.]

இயங்கிப்பொருள்—தாமாயியக்குத்தன்
மையைமுடைய பொருள்; அவை: தேவர்,
மனிதர், விலங்கு, பதவை, ஊர்வன, நீர்
வாழ்வனவாகிய சரப்பொருள்கள், (சைவ
வினா. ௧. பக்.)

இயங்கு—1. இயக்கென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும்.
'கல்விபக்கு கருக்குற மக்கையர்' (இராமா.
வரைக். ௬௬.) 2. ஒரு முட்செடி. 3. செல்லு
கை. 'இயக்கிடை யறுத்த கக்குல்' (சீவக.
1360.)

இயங்குதல் — 1. அசைதல். 2. உலாவல்.
3. ஒலிசெய்தல். 4. தங்கல். 5. நடத்தல். 6.
போதல். 7. வலிகுறைந்தமூச்சுநிகழ்தல்.

இயங்குதினை—பூரணதிசை, சுவாசியங்
கும் காசித்துவாரம். (சரநூல்)

இயங்குநீண் — தானாயிடம் விட்டுப் பெயருஞ் சாதிப்பொருள்.

இயங்குநீர் — வழிப்போவார். 'இடுக்கண் செய்யா தியங்குந ரியக்கும்' (மலைபடு. ௧௮.)

இயங்குபடையாவம் — வஞ்சித்திணையின் துறைகளு ளொன்று. அஃது, இயங்குகின்ற படையெழுச்சியின் ஆர்ப்பாவம். (தொல். பொருள். ௬௩.)

இயசமாநன் — 1. குடும்பத்தலைவன். 2. குருவைக்கொண்டு யாகம் செயல்க்கிறவன். 3. போஷகன். 4. யாகஞ்செய்கிறவன். [யஜு81௩:]

இயசுசு — யசர்வேதம். [யஜு௯.]

இயசுரு — யசர்வேதம்.

இயத்தநம்—1. பிரயாசம். 2. முயற்சி.

இயத்தல் — கடத்தல். 'உணர்ந்துருவியந்த வந்திலைமை' (திவ். திருவாய். 1. 3. 6.)

இயத்திரம்—1. ஆயத்தம். 2. கருவி. 3. பிரயாசம். 4. முயற்சி. [யத்.]

இயந்திரம்—1. ஆலை. 2. பொற்றகடு முதலிய வற்றிலே வட்டம் சதுர முதலிய வடிவக் கோடுகள் கீறி அவற்றிடையே பிசாக்கர முதலிய மந்திரங்களெழுதித் தேவசாந்தித்தியத்தின் பொருட்டுப் பூசைசெய்யப்படும் சக்கரம். 3. தேர். (திவா.) 4. நீரிறைத்தல், அச்சுடித்தல், சீலைநெய்தல் முதலிய விசேட கிருத்தியங்களைச் செய்தற்காகப்பல உறுப்புக்களுமைத்து இயற்றப்படுகிற கருவி. 5. மதிவறுப்பு. [யன]

இயந்திரி—இத்தி. (மலை)

இயந்திரித்தல்—1. இயந்திரத்திலிட்டாட்டுதல். 'இக்கெனவே செக்கிடையிட் டியந்திரிப்பர்' (சிவதரு. சுவர்க்க. நாக. ௧௯௬.) 2. இயந்திரம் அமைத்தல். (சீவக. 103. உரை.)

இயந்தை—செவ்வழியாழ்த்திவகை. (பிங்)

இயபரம் — இம்மை மறுமை. 'இயபர மாவன லின்னம்ப ரான்ற னிணையடியே' (தேவா. 252. 9.)

இயம்—1. ஈ. 2. ஒலி. 3. சொல். 4. மிருதாரகிக்கி. (மு. ௮.) 5. வாச்சியம்; அது, கொட்டிவன, ஊதுவன, எழுப்புவன என்னுந்தொடக்கத்தனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாம். 'இயங்களார்த்திடுமோதையும்' (கந்த பு. திக்குவி. உசு.)

இயம்பல் — 1. ஒலித்தல். 'தொல்லை வேழஞ்செயிருந் நியம்பி முருகேசன்முன் சென்றதன்றோ' (கந்தபு. திருவிளை. ச௮.) 2. சொல்லல். 'இன்னணியம்பலும்' (கந்தபு. பார்ப்பதி. ச.) 3. வாச்சியமுழக்கல். 4. வாச்சியமொலித்தல். 'வென்றிகெழுதொண்டகம்வியன் றுடியியம்ப' (கந்தபு. வன். ௬௨.)

இயம்புணர்தூம்பு—நெடுவன்கியமென்னும் வாத்தியம். (ஐங்குறு. 377.)

இயம்புதல்—1. சொல்லுதல். 2. துதித்தல். 'ஞானக்கொடிதனை யியம்புவோமே' (குற்ற. குற. 7.)

இயம்புதல்வேட்கையுலமை — உவமாலக் காரத்தினொருவகை; அது, பொருளை இன்னதுபோலுமென்றசொல்ல என்னுள்ளம் விரும்புகின்றதென்று ஒருவர் சொல்லுவது. 'மடுத்ததைந்த தாமரைரின் வாண்முகத்திற் கொப்பென் - நெடுத்தியம்ப வேண்டுகின்ற தின்று' (தண்டி. ௩௬.)

இயமக்கம்—இயமகிக்கார்.

இயமகம்—ஒரெழுத்துமுதற் பத்தெழுத்திற்குப் ஓரடிபோல நான்கடியும் வரப் பாலுவது. (தண்டி. ௬௪. உரை.)

இயமநாயமகம்—மடக்கலக்காரத்து ளொருவகை. அஃது, ஒரு சொல்லானே நான்கடியும் மடக்கிவருவது. 'உமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதர' என்பதிற்போல. (தண்டி. ௬௪. உரை.)

இயமகங்கார் — இயமனாதர். [பிங்கரர்-பணிபுரிவோர்.]

இயமதங்கியார் — பரசராமன். (தொல். பொருள். 631. உரை.)

இயமநாதன் — 1. நமனுடையபணிபுரியுந் தாதன். 2. பாம்பின் நான்கு நச்சுப்பற்களி னொன்று. 'கடுவமரு நாலெயிற்றுக்கும் - பேர் சொல்வேன், காளிகா ளாத்திரியமன் யம நாதனும்' (சித்தரா. ௬.) [ய84-௮௧.]

இயமநாதி — பாம்பினது நச்சுப்பற்களி னொன்றாகிய யமனாதன்.

இயம்படர் — இயமனாதர். 'சங்கையிலா வகை யம்படராலுயிர் தனர்பொழுது' (பாரத. ௧௩-ஆம் பேரர். ௬.) [ய84-௮௧; ட்டு-படைவீரர்.]

இயல்பு — அட்டாங்கியோகத் தொன்ற. அது: கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, வீரம்மேலியரையும் பொதுமகளிரையும் விரும்பாமைவாயிய ஆண்டகைமை, இரக்கம், வஞ்சகம்மில்லாமை, பொறையுடைமை, மனங்கடங்காமை, அற்பாகாரம், சரியுடைமையென்னும் பத்துமாம். (சைவலி. உக.)

இயல்பு — அட்டாங்கியோகத் தொன்ற. [பரிபொரு.]

இயல்பு—ஒருவகைப் பறை. (பதிற்றுப். 10. உரை.)

இயல்பு — 1. அரவின் நான்கு கச்சுப் பக்கங்களென்று (பித்தரா. க.) 2. மரணத்தக்கு அதிகாரியும், நாகத்துக்கு அரசனும், தென்றிசையிலிருப்பவனுமாகிய கூற்றுவன்.

இயல்பு—எருமைக்கடா. (பிங்.)

இயல்பு — கலியாணகார்த்துப் பெருத்தமுதச் செய்யுறாவின் முதற்செய்யுளின் முதற்சீரிலும்வகைகளுள் ஒன்று. அது தேமாங்காய்வாய்பாடாக மூன்றேசை வாய்பாடுவது. அது இத்திரகணமெனவும் உலம். (வீரசோ. யாப்பு. ௩௩. உரை.) [யஜுரீதமண: யஜுரீத - இத்திரன்.]

இயல்பு—1. இத்திரன். 2. உலர். 'இருவெண்பத்தியாகீருமாகியியமாநாமேதியுக் கண்டாதி' (தேவார. பொது. கின்றதிருத். ௧. திரு. ௩.) 3. குறிப்பத்தலைவன். 4. யாகஞ் செய்திப்போன். [யஜுரீத: யஜு - வணங்குதல்.]

இயல்பு—இயல்பு, எசுமான். 'நான் மறைபோருமகத்தியமான்பட' (திருவாச. 14. 14.)

இயல்பு—வியக்கோள்விஞ்சி.

இயல்பு—1. துமை. 'இயலோதேல்' (சைவச. பொது. ௩௪௪.) 2. இசை. 3. இயலென்னவனும், தெரிவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'இயதேர்' (ஐங்குறு. 4. இயற்கை. 'என்றிவையாதி யாய வியற்குணமுடையன' (திருவிடை. உக்கிரபா. ௪௩.) 5. இயற்கை. (பிங்.) 6. இயல்பு. 'இயல்மேனிகோண்ட' (திருவிடை. வாகுண. ௨.) 7. ஒழுக்கம். (குடா.) 8. ஒழுக்கு. 9. துவின் சிறுபிடி. 10. குணம். 'அத்தப் பேரியவாண்பீதி' (குணவா. கவராக். ௪௪.)

11. கூறபாடு. 12. சாயல். 'இயல்புடைபெயர்வன்' (இராமா. நாட்டு. ௪௨.) 13. தமிழ். 'இயலே சாயலுந் தமிழ்நடையுமாகும்' (சூ. நிகண். ௧௧: யகரவே. கூ.) 14. தன்மை. 'சுரத்தியல்புகலும்' (அகப்பொ. ஒழிபி. அ.) 15. கடை. (சூ. நிகண். ௧௧: யகரவே. கூ.) 16. பொருந்தல். 'கடிமனைபுகுந்த-மின்னியற்சடைமாதவர்' (திருவிடை. குண்டோ. ௨.) [இது முதலிலைத்தொழிற்பெயர்.] 17. விதி. 18. தகுதி. 'இயலென் மெனக்கில்லை' (திருக்கோ. 240.) 19. சுகுமாரகை. (குடா.) 20. உழுவலன்பு. 'தொல்லியல் வழாமை' (கலித். 2.) 21. செயலு. 'புள்ளியற் கவிமா' (தொல். பொருள். 194.) 22. தூல். 'இயலோதேல்' (சைவச. பொது. 346.) 23. திய்யப்பிரபந்தத்தைக் கோஷ்டியாககின்ற ஒதுகை. 24. மாறுபாடு. 'இயலாடிய பிரமன்னினியிருவர்க்கறிவரிய' (தேவா. 979—9.)

இயல்பு — பலபொருள்கொள்ளக்கிடந்த ஒருசொல்லாத் கருதியபொருள் இஃதெனச் சொல்பவனதுகுறிப்பா லறிதல். அது; மா பூத்ததென்று ஒருவன் சொல்ல, பூத்ததென்றுத் குறிப்பினுலே மாமரமே பூத்ததென் றறிதல்போல்வது. (சி. சி. அளவை. க. மறைஞா.) 'மாமே விருந்தொருகோறு வெளிற்சுள்ளிக் கோறாலும் - தூமே விருந்தொருகோறு வெளிற்றா வேதுணிந்து பூமேவுக் கண்ணமுத் தக்கோல் கொடுத்தலும் பூதலத்தே-நாமே வியல்பென்று கூறுவர் நல்லசொன் னுவலரை' (அளவை - விளக்கம்.)

இயல்பு—இயல்புபாசங்களின்வந்தல் - கடவுளுடைய அறவகைக்குணங்களுள் ஒன்று. 'அநாதிபோதம் அநாதிமுத்தத்தன்மை எனப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல் கூறப்பட்டது' (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞா.)

இயல்பு—1. இயற்கைவடிவம். 2. ஒழுக்கம். 'சாஸ்பும் வியப்பு மியல்புந் குன்றின்' (குறிஞ். பா. ௧௩.) 3. ஒழுக்கு. 'அந்நலாநியல்பு வனிய' (கடைத. நகர. ௩.) 4. குணம். 'ஏதிலாரென்பாரியல்பில்லார்' (நான்மணி. ௪௪.) 5. சுபாவம், விகாரமில்லாத் தன்மை. 'இயல்புகான் டோற்றி மாய்கையென்றிடி வியல்பினுக்குச், செயலதின்

றியல்பு செய்தி செய்தியே லியல்பு தின்றும்' (சி. சி. க். ஈ.) 6. தகுதி. 'இயல்பாக நோன் பிற்கொன் தின்மை யுடைமை' (வன். ஈ.சச.) 7. தன்மை. 'அபரமுத்திப் பெரும்போகத்தி னியல்பிதுவென' (சி. சி. க். உ. ஈ. சி.வஞாந.) 8. வலிமை. 'இயல்புகேடு' 9. பொருட்குப் பின்றேன்றது உடனிகமுந்தன்மை; அது: நீரினது தன்மைத்தன்மையும், தீயினது வெம்மைத்தன்மையும் போல்வது. (தொல். சொல். கிளவி. கக. சேனா.) 10. முறைமை. 'இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென் பான்' (வன். சள.) 11. வரலாறு. 'உலகின்ற டக்கன்மகளா யுதித்தவியல்பும்' (கூர்மபு. திருக்கல். க.) 12. வில்வம்.

இயல்புக்காட்சி—காட்சிபேதத்தொன்று.

இயல்புகேடு—பலவீனம்.

இயல்புநயம்—ஒற்றுமைமுதலிய நான்கு நயங்களுளொன்று. (மணிமே. 30. 218.)

இயல்புப்புணர்ச்சி — பதங்கள் விகார மின்றி ஒன்றோடொன்று கூடிநின்றல். 'நிலம் வலிது' என்பதிற்போல. (நன். உயிர். ஈ.)

இயல்புரை — அகப்பொருளுக்குரிய இரு பத்தேழுரைகளுளொன்று; அஃது, இயற் கையிலேயுள்ளதனை இன்னதென்று கூறு தல். அஃது: 'இயல்பெனப் படுவ தியல்புழி யெண்ணி-வின்னுழியா யின்ன தியன்ற திது வென்ன - வின்ன முரைப்ப தென்மனார் புல வர்' என்பதனற் பெறப்படும். (வீரசோ. பொரு. 19. உரை.)

இயல்புவழிக்கு — எப்பொருளுக்கு எப் பெயர் இயல்பிலமைத்ததோ அப்பெயரா லேயே அப்பொருளைக் கூறுகை. (நன். 267.)

இயல்புளி — விதிப்படி 'இயல்புளியழி பட்டு' (காஞ்சிப். அபிராமி. 4.)

இயல்பு—வில்வம்.

இயல்புதி— 1. நாய்வேளை. 2. வில்வம். 3. இண்டிலை.

இயல்பேது—அதுமான அளவைக்கு உப காரகருவியான மூன்றேதுக்களி னொன்று. இதனை 'ஏதுமன்ற மியல்பு காரியத்தோ டுதபலத்தியிவை-யோதி னியல்பு மாமரத் தைக் காட்டல்' (சி. சி. அளவை. 40.)

இயல்வு—1. இயல்பு. 2. பெறுகைக்குத் தக்க உபாயம். 'எனமாய் நின்றூர்க் கியல்பு' (திவ். இயற். 1. 12.)

இயல்—அசைய. 'முழவுறழ் தடக்கையி லியல் வேந்தி' (திருமுரு. உகரு.)

இயல்பு—இயற்சீரானவருமடி.

இயல்புணி—இயற்கையழகு. (ஐங்குறு.)

இயல்பு — 1. அசைதல். 'இயல் வேந்தி மென்றோட் பல்பினை' (திருமுரு. உகரு.) 2. உடன்படல். 'யாதுநீகருதிற்றன்ன தியன் றன்ன' (ஞானவா. வைராக். உஅ.) 3. உலா வல். 'பீலி மஞ்ஞையி னியலி' (பெரும்பா. ஈ.க.) 4. ஏறுதல். 5. பொருந்தல். 'நிலை மண்டிலைப்பாச் - சாற்றிய தன்னே ரடியா லியலும்' (வீரசோ. யாப்பு. கூ.) 6. விதிக்கப் படுதல்.

இயல்பு—சுபத்தொருநம். 'பிள்ளை இயல்பி லுக்கு' (ஈடு. 2. 5. 10.)

இயலாசிரியர் — பரதனுலிற்சூறப்பட்ட பஞ்சாசாரியரிலொருவன். (மணிமே.)

இயலாமை—கூடாமை.

இயல்—1. நடந்து. (ஐங்குறு.) 2. உலாவி. (பெரும்பா. ஈ.க.)

இயல்சையந்தாதி—பொருளாலன்றி னுசையால் வரும் அந்தாதித்தொடை. (ஈடு. 1. 6. 2. ஐ.)

இயலுதல்—1. நேர்தல். 'இயன்றதென் பொருட்டினுலில்லிடர்' (கம்பரா. குகப். 40.)

2. பொருந்துதல். 'வெயிலியல் வெஞ்சுரம்' 3. தங்குதல். 'மாலியல்கின்ற' (கந்தபு. எமகூ. 4.) 4. செய்யப்படுதல். 'எற்றுவியன் றதோ' (நாலடி. 353.) 5. அசைதல். (திரு முரு. 215.) 6. நடத்தல். 'மென்மெல வியலி' (ஐங்குறு. 175.) 7. உலாவுதல்.

'மஞ்ஞையி னியலி' (பெரும்பாண். 381.) 8. உடன்படல். 'யாது நீகருதிற் றன்ன தியன்றன்ன' (ஞானவா. வைராக். 42.) 9. அணுகுதல். (கவித். 83. 16.) 10. ஒத்தல்.

'பொன்னியலுந் திருமேனி' (திருவாச. 49. 6.) 11. போட்டிபோடுதல். 'இயலுமாலொடு நான்முகன்' (தேவா. 601. 8.)

இயலுதல்—காராமணி.

இயலுதல்—புல்.

இயலுநீர்—1. கம்மாளர். 2. சித்திரகாரர். 3. சோகநர், கிரேக்கசாதியார்.

இயலுபலம்—மூங்கில்.

இயலம்— 1. ஒரு தாபியம். அது: வாற் கோதுமை. 2. கெல். (கு. நிகண். ச. ஈ.அ.)

(இயவர்— 1. கீழ்மக்கள். (அக. நி.) 2. சண்டாளர். 3. தோற்கருவியாளர். (மதுரைக், 304.) 4. வாச்சியக்காரர். (ஐங்குறு.)

இயவாசம்—சிறுகாஞ்சொறி.

இயவானி—ஓமம். 'எண்ணையமியவானி முதினா' (தைல, தைலவ. எஎ.)

இயவு— 1. ஊர். 2. காடு. 3. செலவு, போதல். (சிலப்.) 4. புகழ். 5. வழி. 'இய விடைவருவோன்' (மணிமே. கந: கச.)

இயவுள்— 1. தலைமை. 'இயவுள்யானை' (அகநா. 20.) 2. தெய்வம். (பிங்.) 3. புகழானன். (திவா.) 4. எப்பொருட்குமிறைவன். 'பெரியோரேத்தும் பெரும்பேரியவுள்' (திருமுரு. 274.) 5. வழி. (அகநா. 29, உரை.)

இயவை—1. எட்டுபூக்கொண்ட ஓரளவு; அஃது: ஓரங்குலத்தெட்டினென்று. 'அன்ன பூக்கையெட்டியவை' (கந்தபு. அண்டகோ. 10.) [பூக்க-பேன்.] 2. துவரை. 3. தோரைசெல். 4. வழி. (சூ. நிகண். 10. சுஉ.) 5. மலைதெல்வகை. (பிங்.) 6. காடு. (அக. நி.) 7. மூங்கிலரிசி. (திவா.)

இயற்கை—1. இயல்பு, செயற்கையல்லாதது. 'இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றேன்றிலும்' (புறநா. 100.) 2. இலக்கணம். 'தேசடைப் பிரமசாரி யியற்கையைத் தெரிந்த வாறும்' (சுர்மபு. பதிக. உஉ.) 3. ஏது. 4. குணம். 'பனிக்குறும் பெறியும் வெய்யோர், புனிதமா மியற்கை யாவும் புகரறப் புகன்றவாறும்' (சுர்மபு. பதிக. கஎ.) 5. தகுதி. 6. திராணி. 7. பாக்கியம். 8. முறைமை. 9. வழக்கம். 'இயற்கையறிந்துசெயல்' (குறள். 637.)

இயற்கைநாணம்—தான்முதலியவற்றைக் கற்றவிலுளும் ஆராய்தலினுலு மின்றிச் சபாவமாகவுள்ள அறிவு.

இயற்கைப்புலர்ச்சி—கூறுப்புலர்ச்சியினென்று. பொருளதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட நலமகனும் தலைமகளும் ஓரிடத்தெதிர்ப்பட்டுத் தெய்வமிடைநிற்பத் தம்முளொத்த வன்பினராய்த் தம்முட்டாமே கூடுங் கூட்டம். இஃது: அசுப்பொருளிற் கூறப்படும் இரு பத்தைத்த னேவிக்கொத்திலே காட்சிமுதற் பாக்கியத்திலுரிய பதினெட்டுத்துறைகளுள்ளது. (திருக்கோ. க. உரை.)

இயற்கைப்பொருள்—தனது தன்மைதிரியாதுநின்றபொருள். 'இயற்கைப்பொருளை யிற்றெனக்கினத்தல்' (தொல். சொல். கிளவி. கந.)

இயற்கையளபெடை—இசை விளிபண்ட மாற்று முதலிய இடங்களில் நிகழும் அளபெடை. (பிரயோகவி. 10. உரை.)

இயற்கையுணர்வினனுதல்—கடவுளென்ன குணத்து ளொன்று. (வள். கூ. பரி.)

இயற்கைவினைக்குறிப்பு—ஆக்கச்சொல் விரிந்தேனும் தொக்கேனும் வரவேண்டாத தாய்ச்செயற்கையல்லாததன்மையையுணர்த்தும் வினைச்சொல். 'சாத்தன் கரியன்' (நன். வினையிய. உஅ.)

இயற்கீர்—அகவலுரிச்சீர். 'ஈரசை கூடிய சீரியற் சீரஃ - திரிரண் டாமவை யகவற் கிசைதலும்' (இலக்கணவி. எகச.) [இயல்பு வகையான் ஒரோவொன்றாகிநின்றசொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், நான்கு பாலிற்கும் பொதுவாகியியன்றுவருதலானும், இயலசையான்வரும் ஈரசைச்சீராகலானும், இவற்றை ஒருபாலிற்கு உரிமை கூறுதலரிதாகலானும், ஈரசைச்சீரை இயற்கீரெனப்படு மென்று பேராசிரியர் சொல்வர். (தொல். பொருளதி. 10. உரு.)

இயற்கீர்விகற்பம்—இயற்கீர்வெண்டனை. 'வென்சீ ரொன்ற வியற்கீர் விகற்பமென் - றவ்விரு தனையும் வெள்ளைக் கமைதலும்' (இலக்கணவி. எகஅ.) [இதிலே நேர்முன் னிரையும், நிரைமுன் னேரும் வருதலை விகற்பமென்றார்.]

இயற்கீர்வெண்டனை—சீர்களை ஒன்றே டொன்று தொடுக்கும்வகைகளுளொன்று; அஃது, அகவலுரிச்சீரினிற்றுதியில் நிற்கிற நேரசைமுன் நிரை யசையும், நிரையசைமுன் நேரசையும் வரத்தொடுப்பது. 'அகரமுதல்' 'மலர்மிசையேகினை' என்பவற்றிற்போல. (இலக்கணவி. எகஅ.)

இயற்சொல்—திரிசொற்போலாகாது கற்றார்க்குக் கல்லாதார்க்கு மொப்பத் தன் பொருளை விளக்குந் தன்மையினையுடைய உலகவழக்கச்சொல். (நன். பெயரி. கச.) [திரியின்றி இயல்பாகிய சொல்லாதலின் இயற்சொல்.] (தொல். சொல்லதி. 10. கஅ. சேன.)

இயற்படமொழிதல்—இயாதம்.

இயற்படமொழிதல்—இயல்புபடச்சொல்லுதல். (வாண. உகந. உரை.) [இயல்-குணம்.]
இயற்படுத்துதல் — வழிப்படுத்திச் சொல்லல்.

இயற்பலகை—சங்கப்பலகை. (திருவாலவா. 56-10)

இயற்பழித்தல் — குணத்தைப் பழித்தல். (ஐங்குறு.)

இயற்பழித்துதல் — தலைவனியல்பைப் பழித்து இகுனை சொல்லுதல். (தணிகை. களவு. சகசு. முகம்.)

இயற்பா — திவ்யப்பிரபந்தத்துள் ஒரு பகுதி.

இயற்பெயர்—ஆதியிற் குரவாரப் பெற்ற பெயர். 'இயற்பெயர் கிளவித் தலைவர் கிசையார்' (அகப்பொருள். ஒழிபி. நக.)

இயற்றமிழ்—முத்தமிழுள் ஒன்று. (பிக்)

இயற்றல்—1. செய்தல். 'யானியற்றுந் தவவேள்விக்கு' (இராமா. கையடை. ௧௦.) 2. நடத்துதல். 'எம்முயிருணின் நியற்றுகின்றான்' (கந்தபு. உபதேச. ௧௦.) 3. பொருள்கள் வரும் வழிகளை உளவாக்கல். 'இயற்றலு மீட்டலும் காத்தலும் காத்தவகுத்தலும் வல்ல தரசு' (வள். ந.அரு.) 4. முயற்சி. (திவா.)

இயற்றனை—1. ஆசிரியத்தனை. 2. இயற்சீர்வெண்டனை. 'இயற்றனை வெள்ளடி' (யாப். காரிகை. ஒழிபி. ச.)

இயற்றியற்றல்—கருவிகளாற்செய்யாது சங்கற்பத்தாற்செய்தல்.

இயற்றி—1. முயற்சி. (பிக்) 2. ஆற்றல். 'தனக்கு இயற்றியுள்ள காலத்திலே' (சுடு. 9. 1. 4).

இயற்றியார் — செய்தவர். 'இயற்றியார் யாரோ வென்பார்' (கந்தபு. அசமுநிகர் காண். உஅ.)

இயற்று—1. இயற்றென்னேவதும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. மண்முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரம். [வழக்கு.]

இயற்றுதல்—1. செய்தல். 'இயல்பதாம் பூதந் தானே யியற்றிஞ் செப்தி பென்னில்' (சி. சி. க. நக.) 2. நடத்தல். 'செஞ்சே யியற்றுவா யெம்மொடு' (திவ். இயற். பெரிய திருவங். 1.) 3. முன்னில்லதையுண்டாக்குதல். (பி. வி. காரக. ௧௨. உரை.) 4. விதித்தல்.

5. ஈட்டல். 'ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்கு' (குறள். 760) 6. சிறுட்டித்தல். 'கெடுக வுலகியற்றி யான்' (குறள். 1062.) 7. தூல்செய்தல்.

இயற்றுநர்—பயனிலைச் செயலுந் தானாகச்செய்பவனாகிய கருத்தா; அது; தச்சன் கோயிலுக்கட்டினுள் என்பதிற்போல. இதிலே தச்சன் இயற்றுதற்கருத்தா. (கண் 297. உரை)

இயற்றும்வினாழ்தல் — இயற்றுதற்கருத்தா.

இயற்றுவார்—செய்கிறவன், உண்டாக்குகிறவன். 'மண்ணி வில்லதாம் படங்கடாதி யெழிறரு மியற்றுவானுல்' (சி. சி. க. ச.)

இயறல்—1. இசைதல். 2. கூடியதாயிருத்தல். 3. பொருந்தல். 4. போதல்.

இயன்மகள் — சரசுவதி. (பிரமோத். 8. 20.)

இயன்மமை—இயற்கைவாசம். 'அரமாதர் மெய்யு-மிருக்குழற் காடுஞ் சூழ்போ பியன் மணம் விழுங்கு மன்னே' (திருவிளை. ககா. ௫௦.)

இயன்மொழி — இயன்மொழிவாழ்த்து. (தொல். பொருள். 90. உரை.)

இயன்மொழிவாழ்த்து—1. தொன்னூற்றாபிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அது: கவிநாயகன் தன் குடிப்பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இயல்பாகிய குணமுடையவென்பதுமுதலாகச்சொல்லி அவனை உயர்த்தோர் வாழ்த்துவதாகக் கூறுவது. (தொன்னூல். உஅந. உரை.) 2. புறத்திறைவகையினுள் ஒன்று.

இயன்ம்—மரமேறிகளின் கருவியுறை.

இயனூல்—இயற்றமிழிலக்கணக்கூறுதல்.

இயனேறி—கல்லொழுக்கம். 'இயனேறியுக் கைவிடாது' (காலடி. 294)

இயாதம்—1. சிற்றகத்தி. 2. தத்தி.

இயாகம்—1. கொன்றை (மலை) 2. பாத்திரம். 3. வேள்வி.

இயாகாதிபதி — இத்திரன். [பாறாயிவதி.]

இயாகாவியம்—கொன்றை. (மலை)

இயாதம்—தத்தி. (மலை)

இயாதம்—1. தோட்டிபால் யானையைச் செலுத்துகை. 2. பாளைத்தோட்டி. (பிக்) [பா.த௦.]

இயாபகம்—கொன்றையிலே,

இயாவம்—சுக்கு.

இயுசாவியம்—கொன்றை (மலை)

இயுபம்—கருங்குரங்கு. (பெருங். வத்தவ. 17. 14)

இயேசு—இயேசுநாதர்

இயேசுநாதர்—இயேசு.

இயை—1. அழகு. (ஆசிரியநிகண்ட். அ; சு.)

2. இசைப்பு. 3. இயைதல், கூடுதல். 'எள்ளுறு காதல ரியைத்தந்தார்' (கலி. ௩௩.) 4. இயையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. புகழ்.

இயைநீதல்—1. இணக்கல். 2. பொருத்தல். 'பூவொடு நாரியைக்கு மாறு' (பழமொழி. ௩௩௩.) 3. முறைப்படுத்தல்.

இயைநீதல்—1. இணக்கல். 2. பொருத்தல். 'இணையதோ ரின்ப மென்று மியைந்திலேன்' (ஞானவா. வைராக். ௨௬.) 3. நிரம்புதல். 'மாக்கடல் கண்டியை மார்திக்...கார் தோன்ற' (திணைமலை 100) 4. ஒத்தல். (நன். 367)

இயைபிசையணி—தொன்னூல்விளக்கத்தார் சொல்லுஞ் சொல்லொப்பணிநான்கு வகையு ளொன்று; அது: பற்பலவசந்தீற்று மொழிகள் தம்மு ளியைந்துவருவது. 'செங்கதிர் நெடுங்கை நீட்டி மல்கிருட் கங்கு லோட்டிப் படரொளி முகத்தைக் காட்டி' என்பதிற்போல. (தொன்னூல். ௩௨௩.)

இயைபிபுருவகம்—உருவகவலங்காரத்தி னொருவகை; அது: பலபொருளுந் தம்மு ளொன்றோடொன்றியையா தன வற் றை வைத் துருவகஞ்செய்வது. 'தேனக் கலர் கொன்றை பொன்னகச் செஞ்சடையே-கூனற் பவளக் கொடியாகத்-தான-மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும்-புழையார் நடக்கைப் பொருப்பு' என்பதிற்போல. (தண்டி. ௩௩. உரை.)

இயைபின்மைநீக்கம் — தன்னோ டியை பின்மைநீக்கும் விசேடனம்.

இயைபின்மைநீக்கல் — இயைபின்மை நீக்கம். (தொல். சொல். 182. சேனா.)

இயைபின்மைமாந்திரை நீக்கிய விசேடனம்—வெண்குடை என்பதபொல்வன. (சிந்தா.)

இயைபின்மையணி — உவமாலங்காரத்தி னொருவகை; அஃது: உவமையைக் கூறி மறுத்துப் பொருள் தனக்குத்தானே உவமையென் றுரைப்பது. உவமைக்கும் பொருளுக்கும் இயைபுதோன்றப் பொதுத்தன்மையிலாமையின் இது பொதுநீக்குவமையெனவும்படும். 'திருமருவு தண்மதிக்குஞ் செந்தா மரையின்-லிராமலர்க்கு மேலாந் தகையாற் - கருநெடுங்கண்-மானேயிருளள கஞ் சூழ்ந்தநின் வாண்முகத்-தானேயுவமை தனக்கு' என்பதிற்போல. (தண்டி. ௩௬.)

இயைபு—1. இசைவு. 2. இணக்கம். 3. இயைபுவனப்பு. (தொல். பொருள். 552) 4. பொருத்தம். 5. இயைபுத்தொடை; அஃது: அடியினிறுதியிலேயுள்ள சொல்லாவது எழுத்தாவது இயையும்படி தொடுக்கப்படுவது. 'இறுதியியைபு' (யாப். காரிகை. உறுப்பி. ௧௬.) 6. புணர்ச்சி. (தொல். சொல். 308.) 7. இது கேட்டபின் இது கேட்கத் தக்கதென்னும் யாப்பு. (நன். விருத். சிறப்பு.)

இயைபுத்தொடை — செய்யுட்டொடையி னொருவகை; அது: செய்யுளடிகளினிறுதியிலேயுள்ள எழுத்தாவது, சொல்லாவது ஒன்றிவர அல்லது ஓரடியின் வருஞ்சீர்களிலே சிலவாயினும் பலவாயினும் இறுதியெழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது; 'இறுதி யியைபு' (காரிகை. உறுப்பி. ௧௬.)

இயைபுருவகம் — உருவகவலங்காரத்தி னொருவகை; அது: பலபொருளை உருவகஞ் செய்யுங்காற் தம்முள் இயைபுடையவாக வைத் துருவகஞ்செய்வது. 'செவ்வாய்த் தளிரு நகைமுகிழும் கண்மலரு-மைவா ரளக மதுகாமுஞ்-செவ்வீ - யுடைத்தார் திருமுக மெ னுள்ளத்து வைத்தார்-துடைத்தாரே யன்றோ துயர்' என்பதிற்போல. (தண்டி. ௩௩. உரை.)

இயைபுவண்ணம் — இருபதுவண்ணங் களுளொன்று; அஃது: இடையெழுத்துக்கள் பெரும்பான்மையாகவருஞ் சந்தம். 'வால் வெள் ளருவி வரையிசை யிழியக்-கோள்வல் லுழவை விடரிடையியையும்' (தொல். பொரு. ௩௩௬.)

இயைபுவனப்பு—இரங்கல்விலக்கு.

இயைபுவனப்பு—செய்யுளி னெட்டுவனப் புக்களி னென்று. அது, ஞ்ண ந மனய ரல வழ ள வென்னும் பதினொருபுள்ளியிற்றிது னொன்றனை இறுதியாகச்செய்யுஞ் செய்யு னைச் சொற்றொடராகவும் பொருட்டொட ராகவுஞ் செய்வது. சீத்தலைச்சாத்தனாரம் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும், கொங்கு வேளாற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளும் போல்வன. அவை னகாரவீற்ற னின்றன. (தொல். பொருளதி. ௫௫௩.)

இயைபுளான்—புகழாளன்.

இயைமே—1. வாழைப்பொது. (மலை) 2. கொன்றை.

இயைய—ஒருவமையுருபு; இது: பெய ரோடு வினைபுணருங்கால் உவமப்பொருளின் வரும் வினையெச்சவுருபுகளிலொன்று. (கன். பொதுவி. ௧௬.) 'சூயிலியையப் பாடினான்'

இயைவது—தக்கது. 'மன்னன்மாமகட் கியைவதே' (கந்தபு. தவங்காண். ௧௭.)

இயையு—1. இசைவு. 2. இணக்கம். 3. பொருத்தம். 4. சேர்க்கை. (திவா)

இர—1. இரத்தல். 'இரத்தக்கார்' (வள். ௧௦௫௧.) [இதனை ஒரு முதலிலைத்தொழிற் பெயரென்பர் பரிமேலழகர்.] 2. இரவென் னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. இரா. 'இரவருமதி' [இரா - இர எனக் குறுகியது.]

இரக்கித்தரிப்பு—பரிதாபம் துயரம் இவை களைக் குறிக்கும்மொழி. (சேவக. 295. உரை)

இரக்கச்சோல்—பரிதாபமொழி.

இரக்கம்—1. ஒலி. 'பன்றி வாய்விடு மிரக்கமும்' (திருவிளை. பரிநரி. ௩௧.) 2. கிருபை, மறவுருக்கம். 'இரக்க மாயரு ணந்தி யை நினைந்தன னிறையோனே' (கந்தபு. மோகநீ. ௧௩.) 3. துன்பம், விசமம். 'இப் படியு நந்தலையில் விதித்தா னென்னு விரக்க மொடு மறுத்தலஞ்சி' (கந்தபு. தேவரை யேவல். ௪.) 4. பிச்சை.

இரக்கிக்கை—இரட்சித்தல். 'இரக்கிக்கை யாலே' (சைவச. பொது. ௨௦௪.)

இரக்கை—1. இரட்சித்தல். 'அமாரிரக் கையினலே' (கலி. பாலை. ௨. உரை.) 2. விழுதி. 'இரக்கிக்கை யாலே யுயிரினை யெல்லா - மிரக்கையெனும் பேரா மிதற்கு' (சைவச. பொது. ௨௦௪.) [தன்னைத் தரித்த

ஆன்மாக்களை இரட்சித்தலால்வந்த பெய ரென்பர்.]

இரட்சியத்தாம்—மறைவிடம்.

இரட்சியம்—1. அந்தரங்கம், மறைவு. 2. பெண்குறி. 3. மறைத்துவைக்கத்தக்கது. 4. மறைத்துவைக்கப்பட்டது. [ரஹஸ்ய: ரஹஸ் - மறைவு.]

இரகம்—துத்தி.

இரகம்—1. சூரியகாந்தம். 2. பளிங்கு. 3. பெருமறை. [ரக்.]

இரகிதம்—1. இட்டம். 2. விடப்பட்டது, நீக்கப்பட்டது. [ரஹித.]

இரது—திலீபன்மகன்; அயோத்தியரசன். [ரஹு.]

இரதுநாதன்—அயோத்தியிலரசனுயிருந்த இராமன். [ரஹு-நாத.]

இரதுவம்மீரம்—1. அயோத்தியரசனுடைய இரகுவீனது சந்ததியார். 2. காளிதாசகவி ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலே யியற்றிய ஒரு காப்பியம். அதிலே இராமனுடைய சரித்திர மும், அவன் முன்னோராகிய இரகு முதலி யோருடைய சரித்திரங்களுக்குச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. [ரஹு-வம்மீர.]

இரங்கல்—1. அழுதல். 2. இரங்கற்களென்ப பொருள்படும் ஒரு வியக்கோள்வினையும். 'வேறுபின்னேரீயிரங்கல்' (திருவிளை. திரு மண. ௫.) 3. ஒலித்தல். 'இரங்கிவிழருவியிற் கவிழ்' (திருவிளை. நாகமே. ௧௭.) 4. கருணை செய்தல். 'இன்னல்செய் யார்க்குந் காற்றா தெய்தின னிரங்கல் வேண்டும்' (ஞானவா. வைராக்க. ௨௧.) 5. பரிதவித்தல். 'போம் வாழ்நாளென் றிரங்கிப்பாடும்' (ஞானவா. வைராக்க. ௪௦.) 6. மனமுருகல். 7. யாழ்காரம் போசை. (பிங்கல. ௧௪௪௧.) 8. வருத்தல். 'எங்கா டனைவோ மெனவிரங்க' (திருவிளை. உலவா. ௪.) 9. கெய்தலுரிப்பொருள். (தொல். பொருள். 14.)

இரங்கல்விலக்கு—குறிப்பினால் விலக்குவ தாகிய முன்னவிலக்கென்று மலங்காரத்தி னொருவகை; அஃது: இரங்கல்தோன்றக் கூறிவிலக்குவது. 'ஊச ரெழிவிழக்கு மொப்பு மயிவிழக்கும்-வாசஞ் சனையிழக்கும் வள்ளலே - தேச - பொழிவிழக்கு நானியெம்

பூங்குழலி நீங்க - வெழிலிழக்கு மந்தோ
விவண்' என்பதிற்போல. (தண்டி. சச.)

இரங்கலை—இரங்கு என்னும் வினையடி
யாற் பிறந்து எதிர்மறையில்வரு மோ ரேவல்
வினை. 'இரங்கலை யிரங்கலை யென்று தேற்றி
ணு' (கந்தபு. சூரண்கர்புரி. ௧௬.)

இரங்காசிவி — சித்திரமெழுதுவோன்.
(பராசர. ௧௧௦.) [ராமாஜீவிந்.]

இரங்கு—இரங்கென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'கரை
கொன் நிரங்கு திரைக்கடல் வான்குழிசி
யாக' (கடம்பு. இந்திர. ௧௨.)

இரங்குகேளியு—கெளிற்றுமீன்வகையில்
ஒன்று.

இரங்குசோல் — இழுமென விசைக்குஞ்
சோல். 'திருந்து தேனென விரங்குசொற்
செவிமடுத்த' (திருவினை. இரச. ௨௦.)

இரங்குதல்—இரங்கல்.

இரங்கோலி—முறையீடு. 'என்றிரங்குவோ
ரிர்க்கோலி' (திருவினை. நரிபரி. ௨௫.)

இரசிக—1. கயிறு. (சூ. நிகண். எ: ௬௦.)
2. சடை. 3. பந்தம். [ரஜ்.]

இரசிப்பொருத்தம்—மணப்பொருத்தங்
களு ளொன்று. அது, ஸ்திரீ புருஷர்க
ளுடைய நட்சத்திரங்கள் ஒரே ரச்சவி லில்
லாமலிருப்பது. இரசிக்கள் சிரோரச்சு,
கண்டரச்சு, உதரரச்சு, தொடைரச்சு, பாத
ரச்சுவென ஐந்துவகைப்படும். (சோதி. சிந்.
197.)

இரசிகலம்—கவண். [ரஹ்ம.]

இரசிகவம் — குற்றெழுத்து. 'குறிலுங்
குறையும் இரச்சவ மும்குறில்' (பேரகத்.
13.)

இரசிகை—1. கயிறு. 2. மலைமாவகை.

இரசிக்கட்டு—இறுக்கச்செய்தரசம். (மூ.அ.)

இரசிக்களிம்பு — இரணம் ஆற்றும் ஒரு
வகை மருந்து. (பைஷஜ்.)

இரசிக்கிணறு—இரசக்குழி.

இரசிக்குக்கை — பாதரசம் அடைக்கும்
குப்பி.

இரசிக்குண்டு—கல்லியாணவீடுமுதலியவற்
றிலே அலங்காரத்தின்பொருட்டுத் துக்கப்
படும் இரசமூட்டிய திரண்டவடிவடைய
பளிக்கு.

இரசகிருதி—பாதரசமெடுக்குஞ் சுரங்கம்.
இரசகந்தபாஷாணம்—சாதிவிக்கம். (மூ.
அ.)

இரசகந்தாயம்—1. வரி. 2. நிலக்கொழுமை.
இரசகபுவம்—கடைச்சரக்கு.

இரசகம் — 1. பா கஞ் செய்யப்பட்ட
இறைச்சி. 2. பீர்க்கு. (மலை) [ரஸக.]

இரசகப்பூரம்—1. இரசம் உப்புத்திராவகத்
தோடு கலத்தலாற் பிறந்த இரசப்புட்பம். 2.
கண்ணிக்கப்பூரம். [ரஸகவ-௧-௮ர.]

இரசகன்—வண்ணன்.

இரசகி — வண்ணத்தி. 'இரசகியென்று'
(திருவாணை. கோச். சசு.) [ரஜகீ.]

இரசகுளிகை — செம்பில்நின்று அதன்
களிம்பைப் பரிசித்தமாதிரத்திலே நீக்குஞ்
சத்தியையுடையதாக இரசத்தாற் செய்யப்
பட்ட குளிகை. 'செம்பிலுறக் களிம்பிரத
குளிகை பரிசிக்கக் கழியும்' (சி. சி. ௧௬: ௫.)
[ரஸமுலிகா.]

இரசகெந்தபாஷாணம்—சாதிவிக்கம்.
இரசகேசாயம் — கருப்பூரம். [ரஸகெ
ஸர.]

இரசகிணணம்—ஒருவகைமருந்து. (மூ.
அ.)

இரசகாறு—1. இருதயம். 2. முகில். [ரஜ
ஸாந்.]

இரசகித்தன்—இரசவாதஞ்செய்கிறவன்.
[ரஸலிபு: லிபு - சித்தியடைகிறவன்.]

இரசகித்தி — இரசவாதப்பயிற்சியறிவு'
[ரஸலிபி.]

இரசகிந்தாயம்—இரசத்தினாலே செய்யப்
பட்ட ஒரு சிந்தாயம். [ரஸலிபி-௮ர.]

இரசக — 1. இராசதகுணம். 2. துகள்.
3. பூந்தாது. 4. மகளிர் பூப்புரீர். [ரஜஸீ.]

இரசகவலை—பூப்படைந்திருக்கிற பெண்.
[ரஜஸுமா.]

இரசசோதநம் — வெண்காரம். [ரஸ
ஸொயந்.]

இரசஸ்வலம்—எருமை.

இரசதகிரீ—வெள்ளிமலை. (அழகர்கல. 33.)

இரசதசபை—மதுகையிலுள்ள கடராஜ
சபை.

இரசதபல்பம்—வெள்ளிபல்பம்.

இரசதம்—1. அரைப்பட்டிகை. (பிங்.) 2. இரத்தம். 3. இராசதகுணம். 'இரசதத்தின் குணமெய்தி நான்முகனா யுலகினும்' (கடர்மபு. பிரகிரு. உஉ.) 4. கழுத்தணி. 5. பொன். 6. யானைத்தந்தம். 7. வெண்மை. 8. வெள்ளி. 'இரசதவெற்படைகுலவரால். (திருநெல். திப. உ.) 9. பாதரசம். (மூ. அ.) [ரஜ. த.]

இரசதமணல் — வெள்ளித்துகளிருக்கும் மணல்.

இரசநாது — சூதம். [ரஸபாது.]

இரசநாரை—அன்னரஸம் செல்லும் குழாய்.

இரசநாள்—கப்பல்வாழை.

இரசநம் — 1. சுவைக்குங் கருவியாகிய நாக்கு. 2. சுவைத்தல். 3. தொனித்தல். [ரஸந.]

இரசநா—ஒருவகை அரசந்தை. [ரஸநா.]

இரசநாபம் — } சூதம். (மூ. அ.) [ரஸ
இரசநாதன்—} நாய்.]

இரசநாயகன்—சிவன். [ரஸநாயக.]

இரசநி—1. அஷரி. 2. இரவு. (சூ. நிகண். க: அஉ.) 3. பிசின். 4. மஞ்சள். 'எலமா வொடுநெல்லிரசநி' (தங்கநிண. அர்ச்சநா. ௩அ.) [ரஜநி.]

இரசநிகரன் — சந்திரன். [ரஜநிகர.]

இரசநிகரன்—கன்வன். [ரஜநிவர.]

இரசநிகரன் — சந்திரன். [ரஜநிகர.]

இரசநிசலம்—பனி. [ரஜநிஜல.]

இரசநை—1. அணிவகுப்பு. 2. சாறு. 3. சுவை. 4. நா. 5. மயிர்கோதுதல். 6. மாதரிடையணி. 7. மாலிகோத்தல். 8. மாலிதாக்கியலங்கரித்தல். 9. வாசகமினைத்தல். [1, 5, 7, 8, 9. ரஸநா. 4, 6. ரஸநா.]

இரசப்பிடிப்பு—முடக்குவாதம். (பைஷஜ)

இரசப்பிரீதி—தூற்றிருபதுவகைப்பாஷாணங்களு ளொன்றாகிய இரசமாதா. [ரஸவீதி.]

இரசப்புதை—பாதரசத்தின் ஆவி.

இரசபஞ்சாயிந்தம் — விதிப்படி கூட்டியமைக்கப்பட்ட பால், தயிர், நெய், தேன், சருக்கரை என்பவைகளின் ரொகுதி. (சைவச. பொதுவி. ௫௧௩.) [ரஸபஞ்சாயிந்த.]

இரசபலம்—தெங்கு. [ரஸபலம்: ரஸ. நீர். மல - பழம்.]

இரசபற்பம்—சூதபல்பம். (மூ. அ.)

இரசபாடாணம்—கடுமியகாத்தியென்னும் பாஷாணம்.

இரசபுட்பம்—1. இரசகர்ப்பூரம். (மூ. அ.)

2. இரசபற்பம். [ரஸபூஷம்.]

இரசம் — 1. அறுபோகம். 2. அன்பு. 3. இன்பம். 4. உடம்பிலுள்ள சத்ததாதுக்களு ளொன்று. 5. உபரசம். அது, காந்தம் வெங்காரமுதலியனவாகப் பலதிறப்படும். 6. சாறு. 7. சுக்கிலம். 8. சுவை. அது, கைப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என அறுவகைப்படும். 9. சூதம். 10. செய்யுட்குவை. அஃதாவது, உள்ளத்துநிகழுந்தன்மை புறத்துப்புலனாய் விளங்க வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை ஆகிய எண்வகை மெய்ப்பாட்டாலும் நடப்பது. [வடநூலார் இரசங்கள் ஒன்பதென்றும் அவை: சிறுக்காரம், ஆசியம், கருணை, ரொளத்திரம், வீரம், பயாசம், வீபற்சம், அற்புதம், சாந்தமென்றும் கூறுவர்.] 11. துளி. 12. நஞ்சு. 13. வாயுறுநீர். 14. பூத்தாது. 15. பூப்பு. 16. மதம். 17. மஞ்சார்வு. 18. பிளகுநீர். 19. பாதரசம். 20. இரதம். 21. ஒருவகை வாழை. (மூ. அ.) 22. மாமரம். [ரஸ.]

இரசமணி—இரசக்கட்டிபமணி. [இத: நோய்திங்குகள் அகலும்பொருட்டும், எய்த்த காரியங்கள் சித்தியாதற்பொருட்டும், மந்திரோச்சாரணத்தோடு காப்பாக அணியப்படுமென்பர். ரஸநிணி.]

இரசமாந்திரை—இரசகுளிகை. (மூ. அ.) [ரஸநிராசுர.]

இரசமாதா—அப்பிரகபாஷாணம். (மூ. அ.) [ரஸநிராசுர.]

இரசமேழது—ஒரு மருத்து. (பைஷஜ)

இரசலிங்கம்—1. ஒரு சிவலிங்கபேதம்; இது, வாணலிங்கத்தினும் கோடிமடங் கதிக மென்பர். (சைவச. பொதுவி. அக.) 2. சாதி லிங்கம். [ரஸலிங்கம்.]

இசுவாதம்—1. இரகத்தால்வாதித்தல். 2. கலிஞ்சாநமறுபத்தநான்கினொன்று; அதனை அக்கிரியிலே பஞ்சலோகத்தையும்வைத்து வேதிக்கும் வித்தையென்பர். 3. தாமதகுண சித்தி எட்டலுள்ளொன்று; அது: செம்பு, பித்தலைமுதலிய தாழ்ந்த உலோகங்களை மாற்றியர்ந்த உலோகமாகச்செய்வது. (கூர்ம்பு. வருணச். கசு. உரை.) [ரஸவாடி.]

இசுவாதி — உலோகங்களைப் பேதிப் போன்.

இசுவாதி—பேயன்வாழை.

இசுவைப்பு — இரகஞ்சேர்த்துப் பக்கு வஞ்செய்யப்பட்டது.

இசுவா—ஒருவகை அரத்தை. (மலை)

இசுனி—1. இரவு. 'பாநிருபலிசுனி' (இரவு. அரகியற். 5.) 2. மரமஞ்சள். 'ஏல மாவொடு நெல்லி யிசுனி' (தகநிணகை. அர்ச்சு. 38.) 3. அவுரி. (மூ. அ)

இசுநலம்—1. கீழேமுலகினொன்று. 2. பாதலம். [ரஸாநகது.]

இசுநிபதி—இரசவஸ்துக்களுக் கதிகாரி யாக் கிரகம். [ரஸாயிவதி.]

இசுநிபன் — இரச வஸ்துக்களுக் கதிகாரி. [ரஸாயிவ.]

இசுபாசம்—1. அழிவு. 2. இரசமின் மை. 3. மெய்ப்பாடுதோன்றுதுமறைத்தல். (அணியிலக்கணம்) [ரஸாநாலு]

இசுயாதம்—1. இரசவாதனால். 2. காய சித்திமருந்து; அது: நெடுக்காலஞ் சீலித் திருக்கச்செய்யுமென்று சொல்லப்படு மொரு மருந்து. (சி. சி. க. 0. நு. மறை) 3. நஞ்சு. 4. மோர். [ரஸாயந: ரஸ - சூதம், சாரம். சுபந - வழி, போதல்.]

இசுயாதன்—கருடன். [ரஸாயந.]

இசுலம்—1. கரும்பு. 2. கோதுமை. 3. பலாமரம். 4. மாமரம். [ரஸாயந.]

இசுநம்—1. குதிரை. 2. தூர்த்தத்தன் மை. 3. யானை. [ரஸிக.]

இசுநன் — சுவையுணர்வுடையோன்.

இசுநை—1. தூர்த்தை. 2. கா. 3. மாத ரிடையணி. [ரஸிகா.]

இசுநீநல்—சுவைத்தல், இனித்தல்.

இசுநீநந்தி—சுயம். [ரஜி. தஸாநி.]

இசுநீநான் — சுக்கிரவாரம். (தைல. தைலவ.)

இசுநீபாஷாணம் — ஒருவகை வைப்புப் பாஷாணம்.

இசுநீம்—1. இடிமுழக்கம். 2. ஒலி. 3. வெள்ளி. 'சுயஞ்செம்பிரும்பிரசிதமென் பவும்புணர்ப்பால்' (திருவிளை. இரச. உரு.) 4. வைப்புப்பாஷாண மூப்பத்திரண்டினொன்று. [1, 2. ரஸிக. 3. ரஜி. த.]

இசுநீலிங்கம்—விசுவதேவன். (த. நி. போ. ந. ந. 0.)

இசுநீபு—சுவையுடைமை.

இசுநம்—உள்ளி. [ரஸாந.]

இசுநவம்—1. குறைய அளவு. 2. குற்றமுத்து. [ஹஸு.]

இசுநவோம் — பித்தத்தினற் பிறந்து கண்களின்பாவையை அற்பமாத்திரத்தெரிய மறைக்கும் ஒருவகை ரோகம். (சீவரட். உருசு. பக்.)

இசுநவன் — குறிய உருவமுடையவன். [ஹஸு]

இசுநீநீரன்—1. சூதம். 2. பரிசுநவேதி. [ரஸெநு.]

இசுநீநீரம்—நாக்கு. [ரஸெநுய.]

இசுநோகான்—வண்ணன். [ரஜொஹரஃ ரஜவ் - அழுக்கு. ஹரஃ - நீக்குகிறவன்.]

இசுநோதுணம்—இரசாதகுணம். [ரஜொ மூண.]

இசுநோநகம்—வெள்ளப்பூடு.

இசுநோநம்—ஒருவகை வெள்ளப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. க.) [ரஸெநாந.]

இசுநோபலம்—1. இருள். [ரஜொவலு: ரஜவ் - துள். வலு-குவியல்.] 2. முத்து. [ரஸெலாபலு: ரஸ - நீர். உவலு - கல்.]

இசுநோரம் — இருள். [ரஜொரலு: ரஜவ் - துள். ரலு-சாரம்.]

இசுநுசகம்—1. அன்பு. 2. இயக்குமது. 3. சாயமுட்டுமது. 4. தன்மைதிரிக்குமது.

5. துப்பாக்கியின் பற்றுவாய் மருந்து. [தெலுங்கு.] 6. மகிழ்ச்சிதருவது. [1, 2, 3, 4, ரஜக.]

இரஞ்சகர்—1. இயக்குகிறவன். 2. சாய மூட்டுகிறவன். 3. நிறங்கொடுக்கிறவன், சித்திரகாரன்; வண்ணக்காரன். 4. பிரியம் வரச்செய்கிறவன். [ரஜக.]

இரஞ்சகம்—1. இருதயத்தாக்கம். 2. சாயம். 3. சாயமூட்டல். 4. சித்திரித்தல். 5. செஞ்சந்தம். 6. திரிவாய்மருந்து. 7. திருத்தியடைதல். 8. பிரியம்கொள்ளல். 9. பிரியம்வரச்செய்தல். [ரஜக.]

இரஞ்சகை — களிக்கச்செய்தல். [ரஜக.]

இரஞ்சிதபடம் — வரிசையானசித்திரம் வரையப்பட்ட படம். 'சித்திரப் படமோர் பொருளொடுங் கூடாத் திகழ்வீனிற் மவுத மேயெனவு - நெய்த்தகழ் வருடக் கடிதமே யெனவு நீனிறத் திலாஞ்சனை யெனவும் - பத்தியோ வியஞ்சேர்ந் திரஞ்சித மெனவும் படுதல்போல்' (வேதா. கு. சந்.) [ரஞ்சித வடம்]

இரஞ்சிதம்—1. இரஞ்சிதபடம். 2. இன்பமானது. 3. சாயமூட்டப்பட்டது. 4. தன்மை திரிக்கப்பட்டது. 5. பிரியம். [ரஞ்சிதம்.]

இரட்சகம்—இரட்சணை. [ரகக்.]

இரட்சகர்—1. காப்பாற்றுகிறவன். 2. மீட்கிறவன். [ரகக்.]

இரட்சக—1. பசாசு. 2. பூதம். [ரகக்.]

இரட்சணியம்—1. இரட்சிப்பு. 2. பாதுகாத்தல். [ரகக்.]

இரட்சணியன்—இரட்சகன்.

இரட்சணம்—1. காத்தல். 2. காவல்செய்தல். [ரகக்.]

இரட்சணியம் — காப்பு. [ரகக்.]

இரட்சணை — 1. காவல். 2. மீட்டல். [ரகக்.]

இரட்சபன் — சேட்டாதேவியின்பிள்ளை. (சைவச. பொதுவி. சகச. உரை.) [ரகக்.]

இரட்சம்—இரட்சை. [ரகக்.]

இரட்சன்—வேந்தனுக்குரிய ஒரு பட்டப் பெயர். (பராசர. உக.) [ரகக்.]

இரட்சாபந்தம்—1. காப்புக்கட்டல். 2. மந்திராட்சராயந்திரக்காப்பு. [ரகக்.]

இரட்சி—1. இரட்சிக்கிறவன். [ரகக்.] 2. இரட்சியென்னேவதும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும்.

இரட்சித்தல்—1. காத்தல். 'விட்டுனு இரட்சிப்பென்றும்' (சிவப்பி. வியாக். ஆரம்பம். 10.) 2. மீட்டல்.

இரட்சிதம்—காக்கப்பட்டது. [ரகக்.]

இரட்சிதா — காக்கிறவன். [ரகக்.]

இரட்சிப்பு—இரட்சித்தல்.

இரட்சை—1. காவல். 'மாணத் தயில வருக்கச் சுருக்கமெனு - மேணத் தமிழிற் கிரட்சையாம்' (தைல. கடவுள். ந.) 2. திருநீறு. (பொது. உச்ச.) [தன்னேத்தரித்த ஆன்மாக்களை இரட்சித்தலால் வந்தபெயர்.] 3. மந்திராட்சராயந்திரக்காப்பு. 4. மீட்டல். 5. விசேடகாலங்களிலே மணிக்கட்டிற் கட்டிக்கொள்ளும் பட்டு நூற்காப்பு. [ரகக்.]

இரட்சோவதி — நிருதிக்குரியதாய் மகா மேருபர்வத்தின் மேற்க்க்கணத்திலே இருக்கு மொருபட்டணம். ஈசானனுக்குரிய பட்டணத்துக்கும் பெயர். (த.நி.பொ.நக.) [ரகக்.]

இரட்டகத்துந்தி—கத்தாரிவெண்டை.

இரட்டர்—1. ஒரு சாதியார். 2. இராஷ்டிரகூட அரசர். 'ஒண்டிறவிரட்டமண்டலம்' (சோழவமி. பக். 91)

இரட்டல்—1. அசைத்தல், விசைத்தல். 'குளிரசாமரை யிருபாலு மிரட்ட' (பாரத. அருச்சுனன்மவ. கரு.) 2. அசைத்தல். அமரரிட்ட - வெழினிகள் புறையே மென்கா லெறிதலி னிரட்டல் போலும்' (கந்தபு. திருவவ. ககக.) 3. இரட்டித்தல். 'டறவொற் திரட்டும் வேற்றுமை மிகவே' (சன். கடிந.) 4. ஒலித்தல். 'தண்ணீராகுளிரிரட்ட' (மதுரைக். சுரு.) 5. மாறிபொலித்தல். 'டடு மணிரட்டமருங்கில்' (திருமுரு. அ.) 6. யாழ்காரம்போசை. (பிங்)

இரட்டி — 1. இரட்டிச்சாதியான். 2. இரட்டியென்னேவதும், தெரிநிலைவினைப்

இரட்டித்தல்—இரட்டைமணிமாலை.

பகுதியும். 3. இரண்டுபங்கு. 4. கொட்டி. (புறப்பொருள். வெ. கரு-ஆம் பக்.) 5. இணைக்கை. (சிலப். 3. 20. அரும்.)

இரட்டித்தல்—1. இரண்டாமுறையுமுதல். 2. இருமடங்காக்குதல். 3. உண்டபோசந மிணங்காதிருத்தல். 4. வியாதி மக்களித்தல். 5. வேறுபடல். 'இந்தச்சாட்சிவிரட்டிக்கிறது.' 6. திரும்பச்செய்தல். 7. ஒன்று இரண்டா தல்.

இரட்டிப்பு—1. இரட்டித்தல். 2. இரு மடங்கு.

இரட்டு—1. இரட்டித்துநின்றல். 'இரட் டைக் கிளவியிரட்டிற்றிரிந்திசையா' (தொல். சொல். சேனா. ச.அ.) 2. இரட்டென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. இரட்டை நூலால் அல்லது தடித்த நூலால் நெய்த புடவை, முருட்டுத்துணி. 4. இருமடங்கு. 5. ஒலி. 'முழக்கிரட்டு' (நன். உரி. க.அ.)

இரட்டுதல்—1. இரட்டல். 2. கொட்டுதல். 'அரசடைவாணன்.....குடமுழவிரட்ட' (கல்லா. 21.) 3. உச்சரித்தல். 'அஞ்செழுத் துக் குறையா திரட்ட' (கல்லா. 57.) 4. தெளித்தல். 'நீரை யிரட்டிக்கொள்ளுமா போலே' (திவ். திருக்குறட். 1. வ்யா.)

இரட்டுமீ—ஒரு வாத்தியம்.

இரட்டுறக்காண்டல் — ஐயக்காட்சி. 'திரி யக்காண்டலும் இரட்டுறக்காண்டலும் தெளியக்காண்டலுமெனக் காட்சி மூவகைப் படும்' (சி. பொ. பா. 9. பக். 190.)

இரட்டுறமொழித்தல்—முப்பத்திரண்டு தந் திரவுத்திகளு னொன்று; அஃது: இரண்டு பொருள்படச்சொல்லுதல். (நன். பொதுப். கச.) [இரண்டு+உற+மொழித்தல்.]

இரட்டுறல் — சிலேடை. (மாறன். 299. உரை.)

இரட்டுறதல்—1. இருபொருள்படுதல். 2. ஐயுறுதல். 'இரட்டுறவெண்ணலிர்' (சேதுபு. பலதி. 14.) 3. மாறுபடுதல். 'தானத்த மணி யுத் தாறு யிரட்டுறத் தோன்றி னானே' (சேவக. 387.)

இரட்டை—1. ஆனிமாதம். (இராசவத். எக.) 2. இரட்டைத்தொடை. 'அடிமுழுதும் வந்தமொழியே வருவதிரட்டை' (யாப். காரி. உறுப்பி. கள.) 3. இரண்டாயிருத் தொன்று பட்டபொருள். 4. இரண்டு. 5. வேத

மோதுமுறைகளுள் ஒன்று. 'வேதங்களைச் சந்தை யிரட்டைமுதலியன விலக்கணத் தோடோதியும்' (சி. சி. அ: கக. மறை.) 6. ஒற்றைப்படாத எண். 7. கோடு. 8. தம்பதி கள். (சூ. நிகண். உ: சுரு.) 9. மிதுநராசி. (சூ. நிகண். க: சுச.) 10. இரட்டைப்பிள்ளை கள். 11. அரையாடைமேலாடைகள். 'இரட் டைகள் அழுக்காறலும் மடிசூலையாமல் வைக்குமாபோலே' (நடு. 5. 9. 3.) 12. அப்பட்டி. 'மேலேசுற்றின இரட்டைகளும்' (நடு. 3. 5. 4.)

இரட்டைக்கிளவி — இரட்டித்துநின்று பொருளுணர்ந்துஞ்சொல். 'இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற்றிரிந்திசையா' (நன். நகசு.) அது: 'சளசள வெனமழைத் தாரை கான் றன்' என்பதிற் போல்வது. (இராமா. திரு வவதார. சச.)

இரட்டைக்குதண்டிட்டிகை — ஒருவகைக் கழுத்தணி.

இரட்டைக்கை—இணைக்கை. (சிலப். அரங் கே. க.அ. உரை.)

இரட்டைக்கொடியுடுப்பு—ஒருவகையடுப்பு. (இந்துபாகசாத்திரம்.)

இரட்டைத்தவிசை—இருவர் திருத்தந்த்ருரிய ஓராசனம். (பெருங். உஞ்சைக். 34. 42.)

இரட்டைத்தொடை — நார்பத்துமூன்று தொடைகளு னொன்று. அஃது: அடிமுழு தும் வந்தமொழியே வருவது. 'ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும் - விளக் கினிற் சிறெரி யொக்குமே யொக்கும், ஞாக் கொட்டிப் பூவி னிறம்' என்பதிற்போல. இதிலே முதலடிமுற்றும் ஒருசொல்லேவரத் தொடுத்தமை காண்க. (யாப். காரிகை. உறுப். கள. உரை.)

இரட்டைநாகபந்தம் — சித்திரகலியில் ஒன்று. (தண்டி. 95. உரை.)

இரட்டைப்பேய்மருட்டி } வெதுப்படக்கி.
இரட்டைப்பேய்மீட்டி } (பாலவா. 494.)

இரட்டைமணிமாலை — தொண்ணூற்றறு பிரபந்தக்களுளொன்று; அது: வெண்பாவும் கலித்தறையுமாக அல்லது வெண்பாவும் ஆசிரியவிருத்தமுமாக அந்தாதித்தொடையான் இருபதுசெய்யுள்வரப்பாடுவது. 'இரு பது வெண்பாக் கலித்தறையியையின்-வருவ

இரட்டையர்—இரணசக்கிரன்.

திரட்டை மணிமாலை யாகும்' (இலக்கணவி. அகநா.) 'வெண்பா விருத்தம் வியப்புற விரு பஃ-தெண்பட வுரைப்பது மிரட்டை மணி மாலை'

இரட்டையர்-1. இரட்டைப்பிள்ளையாகப் பிறந்து சிறப்படைந்த இளஞ்சூரியர் முத சூரியர் என்று வழங்கும் கவிராயர் இருவர். 2. ஒருவயிற்றி லொரோகாலத்திலே பிறந்த இருவர். 'ஒங்குதிறம் சூரனென்றும் பதும னென்று மிரட்டையருக் குரைத்து' (உப தேச. சூராதி. எஅ.) 3. நகுலசகாதேவர். (பிங்க.)

இரட்டைவலம்புரி—ஒருவகை வலம்புரிச் சங்கு.

இரட்டைவிரூத்தம் — பதினொருசீர்க்கு மேற்பட்ட சீரானவரும் கழிநெடிலடியாசிரியவிரூத்தம். (வீரசோ. யாப். 3. உரை.)

இரண்டகம்—1. இருமரம். 2. நம்பிக்கைத் துரோகம்.

இரண்டகவாதி—நம்பிக்கைத்துரோகி.

இரண்டடிப் பாடகமடங்கு—மடக்கலக்கார வகையுள்ளொன்று; அஃது: ஒருசெய்யுளிலே இவ்விரண்டடிமடக்கிவருவது. 'பணிபவ நந்தன தாக மன்னுவார், பணிபவ நந்தன தாக மன்னுவார், அணியென மேயது மன்ப ராகமே, அணியென மேயது மன்ப ராகமே' என்பதிற்போல. (தண்டி. கூச. உரை.) [வாங்க - படித்தல்.]

இரண்டடியேதுகை — முன்னிரண்டடியு மோரொதுகையும் பின்னிரண்டடியும் மற்றொ ரொதுகையுமாய்வருவது. 'துவைக்குந் துளி முநீர்க் கொற்கை மகளி - ரவைப்பதம் பல் லிற் கழுகொவ்வா முத்த - மணங்கமழ்தா ரச்சுதன் மண்காக்கும் வேலி - னணங்கு மமுதமு மந்லார் பாடல்' (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு. உரை.)

இரண்டறக்கலத்தல் — முத்தியடைதல்.

இரண்டாங்கட்டு — வீட்டின் இரண்டாம் பகுதி.

இரண்டன்—எதிரிடைசெய்யுக் குணமுடையவன்.

இரண்டாட்டுதல் — இருநெறிப்படுதல். 'இரண்டாட்டா தொழிந்திசன் நிறமே பேணி' (தேவா. 811. 3.)

இரண்டாத்தம்— 1. முக்கியமல்லாதது. 2. இடைவேளைப்போசனம்.

இரண்டாநிலம் — மேன்மாதம். (திங். திருப்பா. 10. வ்யா.)

இரண்டாம்பகடும் — 1. முக்கியமில்லாதது. 2. நிச்சயமில்லாதது.

இரண்டுகை—இண்டை. (மலை)

இரண்டு—1. ஒன்றையுமொன்றையும்கூட் டலால் வரு மெண். 2. சில. 'இரண்டுநாளைச் சுற்றமே யிரங்கல் வேண்டா' (சீவக. 270.) 3. உகரவெழுத்து. 'எட்டி நேழாண் டும் மறி யேனையே' (திருவாச. 5. 49.) 4. மல சலம். 'இரண்டடக்கார்' (திருவேங். சூத. 74.)

இரண்டுடை—கருவேல், வெள்வேல் என் னு மிவை. கூவீளநீர்க்-கண்டகிபிரண்டடை முக்கண்டகிதுவஞ்சூரி' (தைல. தைலவ. கநரு.)

இரண்டுபடுதல்—1. ஐயுறல். 2. வேறுபடு தல்.

இரண்டுவு—அமாவாசையும்பூரணையும். 'ஓவா திரண்டுவவு மட்டமியும் பட்டினிலீட் டொழுக்கம் காத்தல்' (சிந்தா. கேமசரி. கநசு.)

இரணக்கோடி—போர்க்கோடி.[ரணம் - போர்.]

இரணகளம்—போர்க்களம்.[ரணவஹ: ரணம் - போர்.]

இரணகளம் — போர்கிறுத்த ஆதங் களம். [ரணம் - போர்]

இரணகேம்பிதம்—யுத்தத்தின் போர்ப் பரவம். [ரணமஹீர: ரணம் - போர். மஹீரம் - போர்ப்பரவம்.]

இரணங்கோல் — ஒரு பூடு, ஆடுதின் னப்பாளை. (மூ. அ.)

இரணசங்கம் — போர்வேண்டாதுஞ்சங்கு. [ரணஸங்க.]

இரணசன்னி — புன்னகால் உண்டாகும் சன்னி.

இரணசித்தம்—1. படைக்கலம். 2. படைச் சகம். [ரணவிஹம்.]

இரணசக்கிரன்—கண்ணோயுள்ளொன்று.

இரணத்துருவம்—இரகபுடத்திற் கழிக்கப் படுவது. [ரணயு+வ.]

இரணத்தோடை—முரண்டோடை; அது: சொல்லாலேனும் பொருளாலேனும் மறு தலைப்படத்தொடுப்பது 'சுருதிற் கடையே கடையினை பின்கடைக் கூழையுமென் - நிரணத் தொடைக்கு மொழிவ ரிடைப்புணர் வென்பதுவே' (யாப், காரிகை, ஒழிபி, ௫.) [இரணம்-போர்.]

இரணதோணம் — பகைவரை வெட்டி அவர்தலைகளைத் தோரணமாகக்கட்டிப் பிடிப் பது. [தொரண.]

இரணபந்திரபாள்—தூர்க்கை.

இரணபரீட்சை—சத்திரபரீட்சை. [ரண வரீக்ஷா.]

இரணபாதகம்— 1. கொலைப்பாதகம். 2. நம்பிக்கைத்துரோகம். 3. கடன்திராத துரோகம். [வாதகம்.]

இரணபாதகர்—கொலைப்பாதகன்.

இரணபேரி-போர்ப்பறை. [ரணபெரி.]

இரணபேரி—இரணபேரி.

இரணம்—1. உணவு, இரை. 2. உப்பன்ம். [ஐரண.] 3. உவ்ரிஸம். 4. ஒலி. [ரண.] 5. கடன். (சூ. நிகண். கக: லகாவெ. உக.) 6. பகை. 7. பல். 8. புண். 'உள்ளிலிருபல மிட்டுப்பூசிரணம்போமால்' (தைல. தைலவ. ௧௦௩.) 9. பொன். (சூ. நிகண். கக: லகாவெ. உக.) [ஹிரண்ம.] 10. போர். (பிக்கல. ககள௩.) 11. மாணிக்கம். (சூ. நிகண். கக: லகாவெ. உக.) [ரண.] 12. வகாந்தரம். [ஐரண.] 13. வேட்டை.

இரணமந்தம் — யானை. [ரணமந்தம்: ரணம் - போர். மந்தம் - மதமுள்ளது.]

இரணமயகோசம்—சிதம்பரம். (கோயிற் பு. பக். ௧௫.) [ஹிரணயகோசம்: பொன் மயமாகிய கோசமாதலின் இப்பேர்பெற் றது.]

இரணமலை—பகைவர்குடரை மாலையாக தூணிவது.

இரணமுடித்து — உதிரம் உடலெங்குந் தோயும்படி போர்செய்தல்.

இரணரங்கம்—1. போர்க்களம். [ரண; ராம.] 2. யானையின்முகத்திலே தந்தங்க ளுக்கிடையேயிருக்கும் பகுதி. [ரணரங்கம்.]

இரணரணம்—1. கொதுகு. 2. துக்கம். [ரண - போர், இரைச்சல்.]

இரணவந்தம்—அறுவகைப்போகபூமிகளு ளொன்று. (கூர்மபு. வருணச் ௨௬. உரை.)

இரணவிரணம்—1. கொதுகு. 2. துக்கம். 3. போர்செய்யுமிடத்துப்பட்ட காயம். [ரண வுண; ரண-போர். வுண-காயம்.]

இரணவிரம்—தன்வேந்தர் தடுத்தும் அஞ் சாது போர்புரி செளரியம்.

இரணவிரன்—1. போர்வீரன். 2. அங்கா ளம்மைகோயிற் பரிவாரதேவதை.

இரணவைத்தியம் — சத்திரவைத்தியம். [ரணவெவது.]

இரணவைத்தியன் — சத்திரவைத்தியன்.

இரணங்கணம்—போர்க்களம். [ரணாங்

மணம்: ஸம்மணம் - களம்.]

இரணசரம்—போர்க்களம். [ரணாஜிர்: ஸஜிர் - களம்.]

இரணசியோகம்—படையெழுச்சி. [ரணா லியொழ: ஸாலியொழ - ஏற்படுத்தல்.]

இரணி—1. குருவியால். (இராசவைத்.) 2. பன்றிமொத்தை. (மலை.)

இரணியகசிபன்—திதிபுத்திரராகிய ஐம் பத்தாற்கோடி இராகக்கதர்களு ளொருவன்; இவனுக்குப் பிரக்லாதன், சக்லாதன், அனு லாதன், சிபி, பாஷகன் என் ஐவர் புத்திர ருண்டு. இவனை விட்டுனு நரசிங்காவதாரத் திற் கொன்றனனென்பர். (வி-ணி. ௨௪௫.)

இரணியகசிபு—இரணியகசிபனென்னும் அசுரன். (காஞ்சிப். இரணி. ௨௨.) [ஹிர ணிகுலிவா: ஹிரணு - பொன். குலிவா - வஸ்திரம். இவனுக்கு இரணிய னென்னும் பெயருமுண்டு என்பர்.]

இரணியகசிபுநீ—விட்டுனு. [ஹிரணு குலிவாஹநு: ஹநு - கொன்றவன். இர ணியகசிபுவைக் கொன்றவனென்றபடி.]

இரணியகர்ப்பசார்வாகள் — உலோகாய தர் இருதிமத்தாரு ளொருவன். (சி. சி. பர.

உலோகாயத. மறு. நக. உரை.) [ஹிரணு
மல-உவாவ-பாக.]

இரணியநீர்ப்பம் — 1. ஈசுவரனுடைய
சூக்ஷ்ம சரீரம். (உபநிடத. உ0.) 2. உட்
பொன்னுடையசாஸ்கிராமம். 3. ஒரு யாகம்.
[ஹிரணு]மல-உ.]

இரணியநீர்ப்பயாஜி — இரணியகர்ப்பயா
கம்பண்ணினவன்.

இரணியநீர்ப்பநாடம் — சோடசநாடங்களு
ளொன்று. (சுர்மபு. பதிக. உள். உரை.)
[ஹிரணு]மல-உபாநு.]

இரணியநீர்ப்பமதம் — சார்வாகமதத்தி
னொருவகை; இம்மதத்தன் பிராணனே
ஆன்மா என்பன். (த. நி. போ. கரு.) பிரமா
வே சிருட்டிகர்த்தாவாய்த் தனதாற்றலோடு
நிலைபெறுவர் என்கொள்ளும் மதம் என்பர்
சித்தியாருரையில்.

இரணியநீர்ப்பம் — 1. சமட்டி குக்கும
தேகத்தை அபிமானிக்கின்ற ஈசுவரன். (வே
தா. சூ. சக.) [விகசிதமாய்ப் பிரகாசித்
தின்ற யாவையும் தனதுதரத்துள் அடக்கி
யிருப்பவன் என்றபடி.] 2. சார்வாகமதத்தரி
லொருவகையானவன்; இவன் பிராணனே
ஆன்மா என்பவன். (த. நி. போ. கரு.) 3.
பரசொப்பனத்தை நானென்று அபிமானித்த
பான். (ஞாந. தற்பத மநநம்.) 4. பிரம
தேவன். 'புருடனிர ணியகருட்பன் மறைக்
கிழவன் புவநத்துக்-கொருமுதல்வன் கஞ்ச
னென வவனையே யுரைத்திடுவார்' (சுர்ம
பு. பிரகருதி. கஅ.) பொன்மயமானகருப்ப
முடையவனும், கருப்பத்தின்பொன்மயமான
பூமியையுடையவனுமாகவின்வந்தபெயரென்
பர். [ஹிரணு]மல-உ.]

இரணியசிராத்தம் — பொன்கொடுத்துச்செய்
யும் சிராத்தம். 'ஆம்சிராத்தஞ்செய்தற்கு
இயலாவிடத்து இரணியசிராத்தஞ்செய்ய
லாம்' (பாலபாடம்.) [ஹிரணு] - பொன்.]

இரணியநாடம் — சொர்ந்தநாடம். (வி-னி.)

இரணியநேரம் — மானேரோம். [இரணிய
னைக் கொன்றநேரம் அது என்பர்.]

இரணியம் — 1. அழியாதவஸ்து. 2. ஓரளவு.
3. சுக்கிலம். 4. பொன். (சூ. நிகண். சு:
ந.) 5. வெள்ளி. 6. பணம். [ஹிரணு.]

இரணியவருடம் — நவவருடத்தொன்று;
சிறுக்கிரிமுதற் சுவேதசிரிவரையிழுள்ள
தேசம். 'சிறுக்கமுதற்சுவேதமட்டு - நீதியிர
ணியவருடம்' (கந்தபு. அண்டகோச. நக.)
[ஹிரணு]வடி-உ.]

இரணியவீந்து — அக்கிரி. [ஹிரணு]வி
நு-உ.]

இரணியவேளை — அந்திரோம்.

இரணியன் — 1. ஓரசுரன்; இவன் காசிப
முரிக்கு அதிதியயிற்றிற்பிறத்தவன்; இர
ணியகசிபு என்பவ னிவனே. பொன்னிற
முடையவன் என்றபடி. (காஞ்சிப். தல. உ.)
2. துவாதசாதித்தரிலொருவன். 3. பிரகற்
பதி. (இராசவைத்)

இரணியாந்தன் — ஓரசுரன்; இவன் இர
ணியகசிபுவுடைய தம்பி. (காஞ்சிப். இரணி.
கஅ.) [ஹிரணு]காசி. பொன்போன்ற
கண்ணுடையவன் என்றபடி.]

இரணை — இரட்டை. 'இரணையலவன்
பார்க்கும்' (நற். 123.)

இரத்தக்கட்டி — ஒருவகைப்புண்.

இரத்தக்கட்டி — உதிரஞ்சரக்கை.

இரத்தக்கண்ணன் — கோபக்கண்ணுடைய
வன்.

இரத்தக்கலப்பு — கெருங்கிய உறவு.

இரத்தக்கவிச்சு — உதிரநாற்றம்.

இரத்தக்கழிச்சல் — பேதிவகையில் ஒன்று.
(மூ. அ.)

இரத்தக்கனப்பு — 1. இரத்தத்தெறித்து
வரு மொருகோய். 2. கருவம்.

இரத்தக்காட்டேறி — காட்டிலிருக்கும் ஒரு
பெண்பசாசு.

இரத்தக்காணிக்கை — போரில் வீழ்த்த
வீரருடையமைத்தர்க்குக் கொடுக்கும் மானி
யம்.

இரத்தக்கிராணி — ஒரு கோய். அது: நீடித்
திருக்கும் ஒருவகை இரத்தக்கழிச்சல். கிரா
ணி என்றும் ஸம்ஸ்கிருதபதம் கிராணி
எனத் திரிந்துவந்தது. [ரகுமு. ஹணி.]

இரத்தக்குலை — ஒருவகைகோய்.

இரத்தக்குழல் — உதிரமொடுக்குழாய்.

இரத்தக்கோதி — 1. துக்கமுதலியவற்றில்
உண்டாகும் உதிரக்கோதிப்பு. 2. காமக்
கிளர்ச்சி.

இரத்தக்கோழப்பு—1. உதிரபுஷ்பி. 2. மதம், 3. செருக்கு.

இரத்தக்கோமாரி — மாட்டுக்கு இரத்தக் கழிச்சலோடு வரு மொருநோய். (மூ. அ.)

இரத்தகதகாரம்—இரத்தத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒருவகைச்சரம். [ரகதகஜர.]

இரத்தகம்—1. குசம்பாப்பூ. 2. சிவப்புச் சிலை. [ரகக.]

இரத்தாமலம்—செந்தாமரை (மலை). [ரகத கலம்; ரக - சிவப்பு.]

இரத்தநாயம்—இரத்தமுமிழ வருவதாகிய ஒருவகைக் கரசநோய்.

இரத்தமுதம்—1. செவ்வாம்பல். 2. செந்தாமரை (மலை). [ரகதமூடி.]

இரத்தநாமம் — மலடிகளுக்கு மாதாந்த ருதுகாலரத்தத்தைவெளிப்படுத்தாத ஒரு வகைநோய். (தைல. தைலவ. 80அ.)

[ரகதமூடி.]

இரத்தநாவம்—செவ்வாம்பல். (மூ. அ.) [கெரவம்.]

இரத்தநோய்—செந்தாமரை. [ரகத கொகநடி.]

இரத்தநாப்பு — 1. இரத்தமிகுதி. 2. இரத்தஜலம். 3. செருக்கு.

இரத்தநாட்டை—பாம்பில் ஒருவகை.

இரத்தநாத்தம்—1. செஞ்சந்தம். 2. மஞ்சள். [ரகதநாத்த.]

இரத்தநாத்தியம் — 1. செங்கழுநீர். 2. செந்தாமரை. (மலை) [ரகதநாத்தியம்; ரகத - சிவப்பு. லுநாத்த - மாலேநோய்.]

இரத்தநாத்தம்—செங்கரை. (மலை)

இரத்தநாத்தம்—தூக்காபேதம்.

இரத்தநாத்தம்—சிங்கம். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—ஒருவகைச்சரம். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம் — ஒருநோய்; அது: குதக வாயு. [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—ஒருவகை மீன்.

இரத்தநாத்தம் — காகப்பூச்சி. [ரகத ஜனாக.]

இரத்தநாத்தம் — 1. செம்பு. 2. செவ்வரி தாரம். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—பார்வதிதேவி. [ரகதநாத்தம்; ரக - சிவப்பு. நக - பல்.]

இரத்தநாத்தம் — கிளி. [ரகதநாத்தம்; நக - அலகு.]

இரத்தநாத்தம் — நாலிராசிபதினெட்டுப் பாகைவைத்து அதிலே, செவ்வாயுடைய அற்றைச் சுத்தப்புடத்தைக் கிளர்ந்துவந்ததில் அற்றைநாளுமேல் அது. (விதாந. குண குண. 15. அ. உரை.)

இரத்தநாத்தம் — இரத்தம் ஒடிக்கொண்டிருக்கிற நாடி.

இரத்தநாத்தம்—கொலைப்பழி.

இரத்தநாத்தம்—சலவாயிலா விரத்தம் போரு மொருநோய்.

இரத்தநாத்தம் — இரத்தநாத்தம். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—உதிரப்பெருக்கு. [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம் — ஏழ்நா கவட்டத் தொன்று. அஃது: இரத்தநிலம். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம் — கொலைவிருப்புடையோன்.

இரத்தநாத்தம்—நாசியால் இரத்தத்தைப் போக்கு மொருவகைத் தலைநோய். [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—ஒருவகைப்புடையன் பாம்பு. இதன்விஷம் கடியுண்டவனது கண் நாசியால் முதலிய தேகத்துவாரங்களினாலே இரத்தத்தைப்போக்கிக்கொண்டிருக்கும்.

இரத்தநாத்தம்—உதிரப்பிரவாகம்.

இரத்தநாத்தம் — உதிரப்பெரும்பாடாகிய ஒருநோய். 'வழுக்கிரத்தப் பெரும் பாடு மெலம்புருக்கிப் பிணியும் மலடிகமந்த ராங்கலைதேர் மருத்துவர்க ளிதனை' (தைல. தைலவ. 84க.)

இரத்தநாத்தம் — ஜலம்பழம். [ரகதநாத்தம்; ரக - சிவப்பு. மூலம் - பழம்.]

இரத்தநாத்தம்—1. இரத்தத்தோடு செலுத்தும் பவி. 2. கொலை. [ரகதநாத்தம்.]

இரத்தநாத்தம்—கொவ்வைப்பழம்.

இரத்தபாதம்—இரத்தாகத்தமிழ்தம்.

இரத்தபாதம்—இளி. [ரகுவாடி; சிவந்த பாதத்தையுடையதென்றபடி.]

இரத்தபாதம்—சாதிவிக்ம். [ரகுவா ரடி.]

இரத்தபாஷாணம் — 1. ஒரு கோய். 2. வைப்புப்பாஷாண முப்பத்திரண்டினுன்று. (மூ. அ.)

இரத்தபிச்சாப்பிதாநுமீந்தி — வைரவ மூர்த்தமாய் இறுமாப்புற்ற இமைபவர்பால் இரத்தத்தைப் பலியேற்று அவர்களைக்கதையை அடக்கிவைத்த சிவபிரான். (சிவபரா. உசஉ.) [ரகுவிக்ஷாபுயாநஸி-அபிபு]

இரத்தபிண்டம்—1. சீனமல்லிகை. (மலை) 2. வாயாலும் மூக்காலும் இரத்தம்போகின்ற ஒருகோய்.

இரத்தபித்தம்—இரத்தத்தோடு சம்பந்தப் பட்ட ஒரு கோய்; அஃது: இரத்தக்கதிப்பாய் வாய், மூக்கு, மலவாயில் முதலிபவற்றால் இரத்தக்கழிதன் முதலிய குணங்களையும், தலையிடி சுரம் முதலிய உபத்திரவங்களையு முடையதாயிருக்கும்.

இரத்தபித்து - 1. வயிர்க்குற்றத்தொன்று. 2. இரத்தவீந்து.

இரத்தபிளசம்—மூக்கிலிருந்து இரத்தம் காணும் ஒரு கோய்.

இரத்தபிப்பிகா— } மூக்கிரட்டை. (மலை)
இரத்தபிப்பிகை- } [ரகுவாஷிதா.]

இரத்தபேளம் — ஒருவகை வாசனைப் பண்டம். (மூ. அ.)

இரத்தம்—1. உதிரம். (திவா) 2. குங்குமப் பூ. 3. கொம்பாக்கு. (தைல. கைலவ. கூரு.) 4. சாதிவிக்ம். 5. சிவப்பு. (கு.ரி.) 6. செம்பு. 7. பலளம். (மூ. அ.) 8. ஈரல். (பிங்.)

இரத்தமடக்கி—உதிரக்கட்டுமருந்து.

இரத்தமண்டலம் — செந்தாமரை(மலை).

இரத்தமண்டலி — ஒரு பாம்பு; இதன் விஷம் கடிபட்டவனுடைய தேகத் துவாரங்களினாலே இரத்தம் வாச்செய்யும்.

இரத்தமாடன்—ஒரு பேய்.

இரத்தமாணம்—காவிகல்.

இரத்தமானியம்—ஒருவகை மானியம்.

இரத்தமந்திரம்—சிறுசிறுடன் உதிரமொழு கும் ஒரு கோய்.

இரத்தமலம்—இரத்தத்தோடு சம்பந்தப் பட்ட ஒரு கோய்.

இரத்தமேகம்—இரத்தவெட்டை.

இரத்தகோகம்—1. ஒரு கோய். 2. கண் ணையுளொன்று. [ரகுவோம.]

இரத்தல்—1. குறைகூறல். 'கைதொழு திரந்தவேண்டி' (திருவினை. மெய்க்கா. உச.) 2. பிச்சைகேட்டல். 'இல்லென விரத் தோர்க்கொன் நியாமை யினிவென' (கலி. பாலைக். உ.) 3. பிரார்த்தித்தல். 'இனி யுன்னை யென்னிரக்கேனே' (திருவாச. 22.5)

இரத்தவடி—மஞரி, வைஞரி. (மூ. அ)

இரத்தவமனம்—இரத்தவாந்தி.

இரத்தவடி—இரத்தவடி.

இரத்தவலிப்பு—இரத்தம் அதிகரித்தலினு லெழு மொரு வலிப்பு. (மூ. அ)

இரத்தவழலை — விஷப்பாம்பு வகையில் ஒன்று.

இரத்தவள்ளி—உணவுக்குரிய ஒருவகைச் சிவப்புநிற வள்ளிக்கிழங்கு.

இரத்தவாதிபித்தநுமீம்—பெண்களுக்கு வரும் ஒருவகைகோய்.

இரத்தவாரி—ஒரு கோய்; அது பெரும்பா டிறைத்தல்.

இரத்தவீந்து—1. இரத்தத்துனி. 2. இரத் திரக்கல்லுக்குக்குற்றமாயுள்ள சிவந்த மறு.

3. மாணிக்கரத்தித்தின் ஒருவருக்கமாதிய குருவீர்தம். (சிலப். ஊர்காண்காதை. சவுசு. உரை.) [ரகுவாஷிதா.]

இரத்தவீரன் — ஒருவகைப் புடையன் பாம்பு.

இரத்தவீசம்—1. மாதனை. (மலை) 2. மா தளக்கனி. [ரகுவீச; வீசம் - விதை.]

இரத்தவெறி—1. இரத்தக்குடித்த வெறி. 2. செருக்கு.

இரத்தாகம் — 1. எருமை. 2. புது. [ரகுவாக; ககூ - கண்.]

இரத்தாகன்—1. கொடியவன். 2. கொடுங் கோலன். 3. செங்கண்ணன்.

இரத்தாகத்தமிழ்தம்—சிற்றமணக்குகைய். 'சுரச மித்திர வல்லி வீழுதிசு வேத மூல யுத் தாமணி பர்ப்பணம் - தோய பாணமிட் வேழிர தத்தோடு சோசப் பாவிரத் தாகத் தமிழ்தமும்' (தைல. கைலவ. கூரு.)

இந்தாகம் — சிற்றமணக்கு. 'நற்புல விரத்தாக நெய்யொன் றரைப்படி நகத் தயி ரனந்தை குப்பி' (தைல. தைலவ. 42௫.)

இந்தாகம் — 1. செவ்வாயென்னும் கிரகம். 2. மஞ்சள். 3. மூட்டுப்பூச்சி. [ரகாஹ.]

இந்தாகம் — தேகத்திலே இரத்தத் தங்குங் கோளம், இருதயம். [ரகாஸய: சூஸய - கொள்கலம்]

இந்தாகம்—1. எருமை. 2. செம்போத்து. 3. புற. 4. வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடத்தொன்று. [ரகாசுதி.]

இந்தாகம்—தோல். [ரகாயாரம்.]

இந்தாகம் — வயிற்றுள்ளோடுவரும் இரத்தக்கழிச்சல். [ரகாசிலார.]

இந்தாகம்—செவ்வாடை.

இந்தி—1. இத்திமரம். 2. இரத்திக் கருப்பம். 3. இலந்தைமரம். 'இரத்திநீடிய வகன் றிலைமன்றம்' (புறநா. ௩௪.) 4. சமுத் திரம். 5. பிரியமானந்தன்மை. [ரகி.]

இந்திநிசிகம் — இரத்திகம்பதிக்கப் பட்டது. [ரகுவலித.]

இந்திநிபனம் — உயர்ந்த சித்திர கம்பனம். [ரகுவலி: ரக-சிரேட்டம்.]

இந்திநிபனி — இரத்திகம்பனம்.

இந்திநிபுப்பம் — சமுத்திரம். [ரகுவலி.]

இந்திநிபுப்பம்—குபேரன்.

இந்திநிசுருகம் — 1. ஒரு வைத்திய னால். 2. புகழேந்திப்புலவரியற்றிய ஓர் உறுப்புவமைதல்.

இந்திநிசை—திருவாலங்காட்டு கடராஜ சபை.

இந்திநிசாது — மகாமேருமலை. [ரகுவலி: லாநு - மலைத்தொடர்.]

இந்திநிநியம் — 1. நன்னூலம், நற் காட்சி, கல்லொழுக்கமாகிய மூன்று தலை மைக்குணங்கள். (சிந்தா. நாமக. ௩௪௫. உரை.) 2. வடமொழியிலியற்றப்பட்டிருக் கும் ஒரு சைவசித்தாந்தநூல். (சி. சி. க: ௧௧. சிவஞா.) [ரகுவலி.]

இந்திநிநியம் — இலங்கை. (மணி. 11. 21.)

இந்திநிநிபிதம்—கலையத்தின்கண்ணை தாகிய தாழ்வரை. (சி. சி. க: ௫௨. மறை.) [ரகுவலி.]

இந்திநிநிபிதை — ஏழுநகங்களுளொன் று. (சிந்தா. முத்தி. உகக.) [ரகுவலி.]

இந்திநிநிபிதை — கலைஞர் மறபத்து நான்கினொன்று. அஃது: இரத்திகங்களது தன்மையைறிவிப்பது. [ரகுவலி: கூடா.]

இந்திநிநி — 1. சிரேட்டம். 2. விலையுயர்ந்த திரவியம். 3. விலையுயர்ந்த மணி. இது, பஞ்சரத்திரம், நவரத்திரம், சதுரத் தசரத்திரம் எனப் பலதிறப்படும். 4. அரசத் தை.

இந்திநிநிநிதை—ஒரு குளிகை. [ரகுவலி: காடா.]

இந்திநிநிநிதை—மணியடம்.

இந்திநிநிநிநிதை—ஒரலங்காரம். அது: வருணிக்கவேண்டிய பொருள்களை உலகத் திற் பிரசித்தமாக விற்கின்ற முறையை வழுவாமற் கூறுவது. 'புகழும் பொருளை முறைவழு வாது புகழ்தற்குப்-பகருறு நாம பிரத்திரமால்' என்பதனாற் காண்க. (குறல். அச.)

இந்திநிநிநிநிதை — இரத்திரத்தாலாகிய சிவலங்கம். இது: செம்பு முதலிய லோகங் களாலாகிய இலங்கத்துக்கு நறுமடங் கதிகமென்பர். (சைவச. பொதுவி. ௮௦, அக. உரை.) [ரகுவலி: ம.]

இந்திநிநிநிநிதை—குபேரனுடைய தேர். [ரகுவலி: காடா.]

இந்திநிநிநிநிதை — 1. இரத்திரமிருக்குஞ் சரங்கம். 2. கடல். 3. தனுக்கோடிக்கு வடக்கிலுள்ளகடல். [ரகுவலி: சுகார - உறைவிடம்.]

இந்திநிநிநிநிதை—கருடன்.

இந்திநிநிநிநிதை — இரத்திரமாலையணி. (குறல். எச.)

இந்திநிநி—1. பிடிமுழம். 2. முட்டியாகப் பிடித்த கை. 3. முழங்கை. 4. முன்கைப் பேரெலும்பு. [ரகி.]

இரத்தியம்—இரதம்.

இரத்தியம்—1. இரதத்திழ்ப்புட்டுக் குதிரை. 2. உயர்ந்ததெரு. 3. உருள். 4. பலதெருக்களின் சந்திப்பு. [ரய.]

இரத்திரீ—இத்திரமம்.

இரத்துநல்—பேசலா லெழு மொலி.

இரத்தை—1. அபரை, பராபரை, பரையென்னுஞ் சந்தியாசிவசத்தி மூன்றனுள் சைவாசாரியர்களாலே பிரதக்காலத்திற் றியாறிக்கப்படும் பரையின்பேதமாகிய ஒரு சத்தி. (சைவச. பொது. எச. உரை.) 2. மஞ்சிட்டி. 'பாமரமிரத்தைசாரிபையிருணை மஞ்ச-டோலடர் நிசிமூன்றாகச் சொலும்கனி' (தைல. தைலவ. ௫௨.)

இரத்தோற்பலம் — 1. செக்குவனை. 2. செந்தாமரை (மலை). [ரகோது.]

இரதம்—இச்சி. (மலை)

இரதநாள்—1. அரசன் பிராமணப்பெண்ணைச் சேரத்திற் கூடிப் பெற்ற பிள்ளை. 'பொற்றட மகுட வேந்தன் போற்றுவே தியர்தம் மாதை - யுற்றசோ ரத்திற் கூட வுதித்தவ னிரதகாரன்' (குத. சாதிரலா. கரு.) 2. கரணமங்கை மாகிட்டியனைக் கூடிப் பெற்ற பிள்ளை. 'நிரைவனைக் கரணமங்கை நேர்மாகிட்டியற்புணர்ந்து - தரையிடைப் பெற்ற மைந்தன் நக்கக னிரதகாரன்' (குத. சாதிரலா. உச.) [ரயகார.]

இவனது தொழில் இரதஞ்செய்தல்.]

இரதகீலடகல்—1. தூர்த்தன். 2. பலாற் காரமாக ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்க் கற்பழிக்கிறவன். [ரதவரிணை: ரத - புணர்ச்சி, ஹிவி-போதல்.]

இரதகீலம் — நாய். [ரதகீல: ரத - புணர்ச்சி, கீல - இறுகுதல்.]

இரதகுரு—கணவன். [ரதமுரூ.]

இரதகுளிகை — இரசகுளிகை. (சிவப. உ. உ.) [ரஸமுரூகா.]

இரதகூசத்தம்—மகளிர் புணர்ச்சியில் வரும் முறுமுறுப்பு. [ரதகூசத்த: ரத - புணர்ச்சி, கூசத்த - முறுமுறுப்பு.]

இரதசந்தம் — மாகமாதச் சுக்கிலபகஷத் துச் சத்தம். (விநாயகப. 75. 13)

இரதசந்தியாகம்—செந்தாமரை.

இரதசாரி—1. தேரேற்றம். [ரயவாரி.]

2. வேசி, அவிசாரி. [ரதவாரி.]

இரதநீமாத்திரை—பூதாதிபக்கங்காத்தி னின்றதோன்றிய வைந்து தன்மாத்திரை கரு ளொன்று. அது, சுவையறியு மிரசேந் திரியம், தன்விடயத்தை விடவிக்குமாறு ஊக்கஞ்செய்வித்து உடனிற்குமென்ப. (சி. சி. உ. சச. சிவஞான.) [ரஸதநாது.]

இரதநாசி—1. காமனூர்த்தி. 2. காமா தூரன். 3. தூர்த்தன். [ரதநாசி.]

இரதநாசின் — 1. தூர்த்தகாமி. 2. நாய். 3. மன்மதன். [ரதநாசின்: ரத - புணர்ச்சி, நாசி-பெண், வி-சேர்த்தல்.]

இரதபதம்—புற. (அக. ௧)

இரதபந்தம்—1. சித்திரகவிக்கு ளொன்று; அது: தேர்க்கவி. [ரயவந்த.] 2. மகன் புணர்ச்சி.

இரதபரிசை—கலைஞான மறுபத்துவாங்கி னென்று; அது: தேருகும்வித்தை. [ரய வரிக்ஷா: வரிக்ஷா-ஆராய்ந்ததிதல்.]

இரதபாதம் — தேருருள். [ரயவாடி.]

இரதம்—1. அரைஞாண். (கு. நிகண். கக. ரகாவெ. உ.) 2. அவயவம். 3. இரசம், சாறு. 4. இரசலிங்கம். 'மனிவான லிங்க மிரதஞ் சுயம்பு' (சைவச. பொது. அக.) 5. இனிமை. 'இரதமுடைய டடமாட்டை யவர்' (திருக்கோ. 57.) 6. உடல். 7. ஊர்தி. 8. குணம். 9. சத்ததானுக்கரு ளொன்று; அஃது: உமிழ்நீர். (சிவா.) 10. சாத்தியம். 11. சுவை. அது: நாவினு் கவரப்படுவது (பிங்). 12. குதம். அஃது: இரும்புமுதலிய உலோகங்களைப் பொன்னுக்குவதொரு பொருள். 'சம்புலின்வந்ததோர்தகைசா-விரத முண்டு' (கந்தபு. மார்க்கன். கஉ.) 13. தேர் (கு. நிகண். கக: ரகாவெ. உ.). 14. பல் (மு. அ). 15. பாதம். 16. புணர்ச்சி (கு. நிகண். கக: ரகாவெ. உ.). 17. மகிழ்ச்சி. 18. மாமரம் (மு. அ). 19. வண்டல். 20. வண்டு (பிங்). 21. பாவனை. 'பரிசுவதை யிரதத்தி லெழுவுதாம்' (ஞானவா. தாகு. 34). [2, 6, 7, 13, 15. ரய. 11. ரஸ. 14. ரடி. 16, 17. ரத.]

இரதயோகநீர்க்குண்டி.—இரம்பக்கல்.

இதயோமதிர்க்குண்டி — ஒருவகைத்
தெலம். 'நீயுணர்நிரதயோகநிர்க்குண்டித்
தெலமீதே' (தெல. தெலவ. அடி.)

இதயோநி—வியபிசாரி.

இந்நீ—விரூப்பமுடையவர். (சைவவீனா.
நூல்.)

இதில் புகம்-இசலிங்கம்.[ரஸலிஹ.]

தோதவாழை—ஒருவகை வாழை.

இரதவிரைன்—நாய். [ரதவிரைன்: ரத-
புணர்ச்சி, வுண்புண்.]

(அ)தவர்—1. கல். 2. இளி.

இதனம்—1. அரைஞாண் (சூ. நிகண்.
எ: உஅ.). 2. கிண்கிணி. 3. பல். [ரஸந.]

இதாங்குபாணி — வீட்டுனு. [ரயாந்த
வாணிநு: ரயாந்த - சக்கரம்.]

இதாங்கம்-உருகி, சக்கரம்.[ரயாஹ்.]

இதாயித் — வேசி. [ரதாயநீ: ரத -
புணர்ச்சி, சுயந - வழி.]

இதாநுடன்—தேவர்தோன்.

913—1. ஆசை (சூ.நிகண்.கக:ரகரவே. உசு). 2. இரத்தல். 3. இரத்தத்திலின்று போர்புரிவீரன். 4. இரத்ததை ஊருடுமவன். 5. இரதமுடையவன். 6. இலத்தை (மலை). 7. உருசி. 8. காந்தன். 9. காமம். 10. நிறுக்கும் படிக்கல். 'மாகத்ததை நிறுக்குமொரு அளவின்பேதம்' (வேதா.சூ.ந. உரை). 11. பித்தலை (தைல. பாயிர. உசு). 12. பெண். 13. பெண்யாணை (சூ. நிகண். கக: ரகரவே. உசு). 14. புணர்ச்சி. 15. மன்மதத்தேவி. (சூ. நிகண். கக: ரகரவே. உசு). [1,9,14,15 ருதி. 3, 4, 5. ருயிநு. 13. ருயிநு.]

இதிகிரம்—யோசி. [ரதிமுஹ.]

இதற்க்கிரைய-புனார்ச்சி. [ர.தி.தி.யா.]

தேவதீர்த்தம்—புனம்சனி.

இதிகள் — 1. தேரையுடையவன். 2. தேரையூர்வோன். [நாயக.]

இரதிகாதலன்—மன்மதன். (சூ. நி.)

இதிலுள்ள— 1. தாமரை. 2. மதன்.
(பிங்.)

இதிதகாம்—யோசி. [நதிகுஹா.]

இந்நிலை—1. அடக்குதல். 2. இடுக்கப்
படுத்துதல். 3. இழுக்குதல். 4. இன்பமா

யிருத்தல். 5. உருசித்தல். 'மூக்கனிகளோ
அயிர்தமோ வென்று சொல்லும்படி யி ர தி க்
கும்' (தாயு. நினைவொ. அ. உரை.) 6. மூடு
தல். 7. விரும்புதல்.

இந்நினைவு—இரத்தத்திலேறுகிறவன், இரத்த முடையவன்.

இரீபத் — இரதிகாதலன், மன்மதன்.
(உரி. நி.)

இதழ்நாள் — 1. கனியாட்டயரும்வீடு.
2. யோசி. [நாதிநாதி.]

இரதீயாளர்—யரசுகர்.

இதிரமணன் — காமன். [ராதிரிணை -
ரணை - நாயகன்.]

இந்நோபீதம்-இரதசாரதி தேரிவருந்து
செலுத்து மாசநம். [ரயொவஸு: உவ -
சமீபம். ஸு - தரித்தல்.]

இதோர்சுவம்—தேர்த்திருவிழா.

இரந்தாம்-வெளி. 'இரந்தர மாகி வான்ரு
னிடங்கொடுத்திடும்' (சி.சி. உ: ௬௬. சிவாக்.)

இரத்திரம்—1. குழி. (சி. சி. உ: சுசு. சிவாக்.) 2. குறைவான தன்மை. 3. துவாரம். 4. பலங்குன்றினவீடம். 5. வெளி. (சி. சி. உ: சுசு. சிவாக்.) 6. ஜன்மலக்கினம். 7. இரக சிபம். [ரஹ்யம்.]

இரந்துபிள்ளைநிற்பல்—தலைவியையிரங்
திதஞ்சொல்லுதல். (வாண. கா: உரை.)

இரந்துபின்நீற்றங்கெண்ணல்—தலைவன்
தலைவியை யிரந்து இதஞ்சொல்வதற்
கெண்ணதல். (வாண. ௩.)

இரந்தை—இலந்தை. 'இரந்தையின்கனி'
(சேதுபு. காசிப. 46.)

இரப்பாளன்—யாசகன். (நா. 2. 6. 1.)

இரப்பு—1. தரித்திரம். 2. பிச்சை. 3. யாசித்தல். 'தேர்வழியீவார்பாற்சென்றிரப்ப நன்று' (இன்னிகை, ௧௪.)

இரப்புகோளிக்காரதம்-வேண்டுமென்று இரத்தபொருளை ஏற்றற்பொருளில் நான் காம்வேற்றுமையிலே வரும் பெயர், வினை கொண்டுமுடிவது. அஃது: அந்தணர்க்குப் பொன்கொடுத்தான் என்பதிற்போல. (யீர சோ, ஊகார, கூ.)

இரப்புணி—இரக்துண்ணி.

இரம்பக்கல்—குருத்தக்கல். (தெலுங்கு.)

இரம்பம்—இரளி.

இரம்பம்—1. ஈர்வான். 2. கத்தரிமரம் (அ. நி.)

இரம்பிகம்— } மிளகு. (மலை.)

இரம்பிலம்— }

இரம்பை—இரம்பம்.
இரம்பியகம்—சம்புத்தீவின் நவவருஷக் கரு ளொன்று.

இரம்பியகன் — அக்கிரிதருவன் புத்திர ரொன்பதின்மரு ளொருவன்; இவன்: நவ கண்டமாக்கப்பட்ட சம்புத்தீவில் ஒருகண்டத்தை யாண்டவன்.

இரம்பியம்—1. சம்பகமரம். 2. சுக்கிலம். 3. மழைத்தக்கது. 4. நவவருடத்தொன்று.

இரமடம்—பெருங்காயம். (மூ. அ.)

இரமணம் — 1. இன்பம்விளைபது. 2. கழுதை. 3. காமசேட்டை. 4. சாதவிளையாட்டு.

இரமணன்—1. கணவன். 2. தலைவன். 3. மன்மதன்.

இரமணியம்—சாசவிளையாட்டு.

இரமணியம் — 1. இன்பமானது. 2. சொந்தரியமுடையது.

இரமதி—1. காகம். 2. காயி. 3. காலம். 4. சுவர்க்கலோகம். 5. மன்மதன். [ரம - விளையாடுதல், தரித்தல்.]

இரமம்—1. ஆசை. 2. ஆகந்தம்.

இரமன்—1. அன்பன். 2. கணவன். 3. மன்மதன்.

இரமாப்பிரியம்—தாமரை (மூ.அ.). [ரம - பிய: ரம - இலக்குமி. பிய - விரும்பப்பட்டது.]

இரமாபதி—திருமால். [ரம - இலக்குமி. பதி - கணவன்.]

இரமித்தல்—1. சந்தோஷித்தல். 2. சாசஞ்செய்தல், போகஞ்செய்தல், புணர்தல்.

இரமியம்—1. இரம்பியம். 2. இரம்பிய வருடம். அத: சுவேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கும் நடுவிலுள்ளதேசம். 'சுவேதநீல நெடுங்கிரியினடுவ ணிரமியமாம்' (கந்தபு. அண்டகோச. ௩௬.)

இரமியவருடம்—நவவருடத்தொன்று.

இரமை—1. இலக்குமிதேவி. 2. செல்வம். 3. மனைவி. [ரம -]

இரலை—1. அச்சுவிளிநான். (சூ. நிகண். க: ௬௭.) 2. ஊதிடுகோம்பு. (சூ. நிகண். க: ரகா. ச.) 3. கருமான். (சூ. நிகண். உ: ௨௨.) 4. கலைமான். 'இரலை மரைமான் பிறவம்' (கந்தபு. வள்ளி. ௩௩.) 5. துத்தரிக்கோம்பு. (சிந்தா. கோலி. ௨௬.) 6. புல்வாய். (சூ. நிகண். ௩: ௨௨.)

இரவச்சம் — மானத்திரவரு மிரப்புத் தொழிவாக் கஞ்சதல். (வள். அதி. ௧௦௭.)

இரவணம்—1. ஒட்டகம் (பித்.) 2. குயில். 3. பரிகாசம்பண்ணுதல். 4. வெண்கலம். 5. வெப்பம்.

இரவநம்—குயில். [ரவ - சத்தம். ன - கொடுப்பது. இன்னோசைகொடுப்பதென்ற படி.]

இரவம்—1. ஒலி. 2. இருள்மரம். (புறநா. 281.)

இரவால்—இரவுவரல். 'இரவா வேந்தல் கருதி யுரைப்ப' (திருக்கோ. ௧௦௧. ௨௭.)

இரவல்—1. இரத்தல். 'இரவன்மாக்கன்' (புறநா. ௨௪.) 2. மீண்டுக்கொடுக்க உடன் பட்டு வாங்கிக்கொண்ட பொருள். 'இரவ லுடம்போ சாமத்துகொண்டிருக்கைக்கு' (பி. 2. 4. 2.) 3. யாசகஞ்செய்யாதே எனப் பொருள்படும் முன்னிலையில் வரும் ஒரு எதிர்மறைவினை. 'இரப்பிற் கரப்பா ரிர வன்மி னென்று' (வள். ௧௦௭.)

இரவல்—இரப்போர். (புறநா.)

இரவலன்—இரத்தற்றெழிலில்வல்லோன், யாசகன். (பெரும்பா. சடு.)

இரவலான்—யாசகன்.

இரவறிவான்—கோழிச்சேவல்.

இரவன்—சந்திரன். 'இரவன்பகலோரு மெச்சத்திமைபோரை' (தேவா. 571. 4.)

இரவாக்கல்—ஒரிரத்திசம்.

இரவாணம்—ஒரு வாச்சியம். [ரவணம் - ஒலி. இது நீட்டல்விசாரம்பெற்றுவந்தது.]

இரவி—1. இராவியெனப் பொருளடம் ஒரு விசாரமெச்சம். 'மதிசிலவாலை - மிர விமெனதுமிகவர்' (திருப்பு. ௧0௨.) 2. மித் திரமூலம். (இராசவத்தி.) 3. சூர்வன். 'சுத் திர விசரி தன்னைச் சார்வதோர் தன்மை தோன்ற' (இராமா. எதிர்கோள். ச.) 4. மலை. (பித்.) 5. மூக்கிவலத்துவாரம். 6. வாணிகத்தொழில். (பித்.)

இரவிகை—முலக்கச்சு.

இரவிகளும் — பூமிக்குஞ் சூரியனுக்கு முள்ளதூரம். (சோதி. ௧௩௬.) [ரவிகா: ரவி - சூரியன். கா - குறுக்களவு.]

இரவிகாந்தம்—1. சூரியகாந்தக்கல். 'இந்திராவி நீள்கிரண மெங்கு நிறைந்தாலு - மிந்திராவி காந்தத் திலங்குமே' (நீதிவெண்பா. ௩௦.) 2. தாமரை (மலை). [ரவி - சூரியன். காந்த - ஒருவகைக்கல்.]

இரவிநலம்—சூரியபவமிசம். 'இரவிநலம் பாரிக்கத் தருவனென்றே' (கலிங்கத். 10. 6.)

இரவிநேந்திரம்—அணித்தானபாதையில் வருஞ் சூரியனுக்குக் கிரகத்துக்கு முள்ளதூரம். (சோதி. ௧௩௬.) [ரவிகெந்திர.]

இரவிநந்திராந்தி—சூரியன் முன்னிராசியைபலிட்டுப் பின்னிராசியிற் புகுதல். [ரவி லுக்ரானி.]

இரவிநாள்—இரவெதிராள். (சூடா.)

இரவிநிர்மணி—சாதுரங்கபதுமராகம்.

இரவிநீசம்—சூடம்.

இரவிபுடபுந்தி—சூரியனது உத்தமபுடம். [ரவிஸுடபுதுதி.]

இரவிமண்டலம்—சூரியமண்டலம். [ரவி மண்டலம்.]

இரவிமந்திரபுந்தி—சூரியனது மந்திரபுடம். [ரவிமந்திரபுதுதி.]

இரவிமது—வெள்ளி.

இரவிமலயம்—சூரியவட்டம்.

இரவிவாயம்—சூரியத்துக்கிழமை.

இரவிவிக்கேபம் — சூரியகிரகணத்திற் சூரியன் கிராந்திமார்க்கத்திற் சாய்ந்திருக்கை.

இராவு — 1. இரத்தல், இரப்பு. 2. சூரியாஸ்தமயமுதல் சூரியோதயம்வரை நிகழுக்காலம். 'இரவிடைச் சூழ்ந்தவண்ணம்' (பாரத. கிருட்டிண. ௧௬௮.) 3. மஞ்சள். (தைல. தைலம். ௧௦௩.) 4. இருள்மரம். (பெருங். உஞ்சைக். 52. 40.)

இராவுத்திறி—களவுப்புணர்ச்சியில் தலைவனும் தலைவியும் இரவின் சந்திக்க நியமிக்குமிடம். (அகப்பொ. களவி. ௧௧.)

இராவுத்திரம்—இரவெத்திரம், சிவதிகை. [ரவாது.]

இராவுநீரியம்—சிவதிகை. 'விளங்குமிரவுத்திரிய முற்றுவித்து' (பிரமோத். 22. 69.)

இராவுபகல் — 1. இராக்காலமும் பகற்காலமும். 2. கேவல சகல அவததைகள். 'இராவுபகலில்லாவிடத் திரண்டற் றோங்கும் பரமசிவம்' (சைவச. மாண. ௩௨.)

இராவுபவம்—இரவெளவம். [ரவாபவம்.]

இரவோர்—இரவின் சோதிமயமாக விளங்குகின்ற ஒரு மரம். 'புன்னை கூவிளங் குங்கும் மகிழ்புன்கு புனி பிரவெரிமகிழ்' (மச்சபு. கைமி. ௮.)

இரவை—1. அற்பம், அணு. 2. துப்பாக்கியவிடு மீயச்சன்னம். 3. வச்சிரம். 4. கோதுமைக் குறநொய். [தெலுங்கு.]

இரவோள் — 1. சந்திரன். (பிங்.) 2. யாசகன். 'சேமத் திருநிதி பெற்றிடு மிரவோனெனத்திகழ்வான்' (கந்தபு. அசுரார்தோ. ௩.)

இரவி—கொன்றை. (மலை)

இரவறு—1. இரற்றென்னேவலும், தெரிநிலைவிண்ப்புகுதியும். 2. ஒலித்தல். 'இரற்றெடு சூழ்படை யீட்ட நோக்கியே' (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. ௪௧.)

இரவறுதல்—ஒலித்தல். 'கடலினுறையிரற்றம்' (ஐங்குறு. ௧௧௪.)

இரகாபோகம்—காவல்வரி. (T. A. S. H. O. P. 3.)

இரா—1. இராவு. 'இத்தை நீயிரா வெரியிட் டெடுக்கின்ன் பொன்னம்' (திருவிளை. இராச. ௨௪.) 2. இராத எனப் பொருள் விளைத்துவரும் ஈறுதொக்க ஒரு பெயரெச்சச் சொல். 3. இருத்தலைச்செய்யா எனப் பொருள்பட்டு அஃறிணைப்பன்மையிலே வரும் ஒரு வினைமுற்று. 4. இருந்து எனப் பொருள்விளைத்துவரும் ஒரு வினையெச்சச் சொல். 5. உணவு. 6. கள். 7. சரசுவதிதேவி. 8. நீர். 9. பூமி. 10. வாக்கு.

இராக்கசி—கருஞ்சோளம்.

இராக்கடைப்பெண்டிர்—பொதுமகளிர். இராக்கடைவேசையர்—(சிவப். 5. 50. உரை.)

இலக்கணம் — 1. எண் வகை மனத்து னொன்று. அது, பெண்ணின்சுற்றத்தாருடன்படா நிறுக்க அவைப்பலாற்காரமாய்ப்பிடித்துச்செய்யும் மனம். 2. பாணி எனப்படுமிராமுடந்தம். அஃ நிரலிலேவரும் ஆறு முகூர்த்தமாம். (லிதாந. குணகுண. எந. உரை.) 3. யோகங்களு னொன்று. 4. இரணவைத்தியம்.

இலக்கணம்—அரக்கர்; இவர் பிதிபூணும் நிராசாரமுமாய ஒரு சாதியார். இவர்கள் இந்திரன் முதலிய சுவர்க்கலோக வாசிகளுக்குச் சத்துருக்களாயிருந்தவர்கள். 'அசுரரிராக்கதரை - யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்கோந்த விரும்புகேசன் றனக்கு' (திவ். திருப்பல். ச.)

இலக்கணம்—அரக்கன். (திவ். பெரியாழ். 4. 4. 8.)

இலக்கணம்—அரக்கி. (திவ். பெரியதி. 10. 8. 9.)

இலக்கணம் — சந்திரன். 'கங்குலிவிடை யிராக் கதிரை நேர்தர' (நல். பாரத. துட்டி. சக.)

இலக்கணம்—சந்திரன். 'வருமிராக் கதிரோ னிண்ட மணிக்கத விகைக டேய்ப்ப' (திருநெல். நகர. உரு.)

இலக்கணம்—இராக்காலத்திலேவரும் ஒருவகைச் சரம்.

இலக்கணம்—இராக்கடைப் பெண்டிர். (சிலப். 5. 50. உரை.)

இலக்கணம்—அரசன்மனைவி. [ராஜி.]

இலக்கணம்—மாலைக்கண்.

இலக்கணம் — 1. சாயமுட்டப்பட்ட நூல். 2. தாசுக்கயிறு. 3. பட்டுநூல். [ராஜ ஸூத்ரு: ராம-நிறம். ஸூத்ரு-நூல்.]

இலக்கணம் — உதயலக்கணத்துக்குப் பத்தாமிடம். (விமே. உரை.) [ராஜஸூத்ரு]

இலக்கணம்—1. ஒரு தத்துவம். (த. நி. போ. ஈசக.) 2. விரும்புகை.

இலக்கணம் — 1. பிரதிருதித்தவத்திலும் பார்க்க நூறுபாகம் விரிவும் உயர்ச்சியும் ஏற்றமும் கொண்டிருக்கும் ஒரு தத்துவம். அது, சிகர்வஸ்தாகம். (சிலப்பா. உரு.) 2. வித்தியாதத்துவங்களு னொன்று; இதன்றெழில் இச்சாசத்தியை விளக்கி

விடயங்களிலே ஆசையைப் பெருக்குவதாம். (சு. சி. உ: இசு. மறை. உரை ரூபம்.) [ராஜ தகவ.]

இலக்கணம்—இன்னாம். (பிங். உரு.)

இலக்கணம்—1. அன்பு. 2. ஆசை. 'கல்விராக மிஞ்ச' (பாரத. சம்பவ. கசு). 3. இசை. 4. இன்னிசை. 5. சடத்தியினென்று. 6. சிவப்பு (பிங்). 7. நிறம் (திருக்கோ. 194). 8. மோகம். 9. வித்தியாதத்துவமெழினென்று. [ராஜ.]

இலக்கணம் — இசைப்பாட்டுள் ஒரு வகை.

இலக்கணம் — இராகமாலாபித்தல்.

இலக்கணம் — 1. சூரியகுலத்தரசனாகிய இராமாபிற் பிறந்தவன். 2. தசரதராமனாகிய சூரியகுலத்தரசன். 'இராகவன் குண்டமாம்' (சேதுபு. இரா. தீர்த்த. ச). [ராவவ.]

இலக்கணம்—பெருநெருஞ்சில். (மலை.)

இலக்கணம் — சரக்கொன்றை. (மலை.)

இலக்கணம்—விரும்பு வெறுப்பு. [ராஜ விராம.]

இலக்கணம்—ஆசைமிகுமை (புறப். உரு. 12. பெண். 5. உரை.)

இலக்கணம்—இராகத்திலேயர்—ஈர்சுண்டமூர்த்தி. (சு. சி. க: ஈச. ரூபம், உரை). இராகத்தவத்தினத்தத்திலிருக்கிறவர் என்றபடி. [ராஜாஜி.]

இலக்கணம்—1. கேழ்வாழ். 2. பற்றுகை. (பி. வி. உரு. உரை). [ராஜி.]

இலக்கணம்—1. இல்லாமை. 2. நீக்கியிருத்தல். [ராஜி.]

இலக்கணம்—1. கோமேதகாத்திரம். 2. கசுக்கியேனென்றும் ஒரு அசரன்; இவன் ஒரு கிரகமாய்நின்று சந்திரனை மறைத்தவான், சந்திரகிரகனம் வருமென்பர். 'எழுமதியுண்ணு மிராகுவென்' (சேதுபு. தேவிரா. இசு). [ராஜா: ராஜி - விதெல்.]

இலக்கணம்—சந்திரகிரகனம். [ராஜா: ராஜி - பற்றுகை.]

இராசுக்கிராமம்—இரகணத்தில் இராகுவினாலே இரகம் பற்றப்பட்டிருத்தல். [ராஹு மூலம்.]

இராசுக்காலம்—ஒவ்வொரு நாளிலும், கீழே வருஞ்செய்யுளிலே கண்டிருக்கிற நேரமுதலாக, மூன்றேழுக்காலநாழிகைநேரத்துக்கு இராகுநிற்கும் அசுபகாலம். 'அரியிருபத்தா நேகா லம்புலி மூன்றே முக்கால்-எரிவண்ண நிருப தோடு மிரண்டரை புதன்மு வைந்து-குருபதி னெட்டே முக்கால் குளிர்வெள்ளி பதினெண் நேகால்-கரியனே முகையி ராகு காலமென் றறிந்து கொள்ளே' (வருஷாதி. ௨௬). [ராஹு காலம்.]

இராமுண்டலம்—பூமியின் சாயை. 'மருவு பூமியின் சாயையா மிராகுமண்டலம்' (சூர்மபு. மண்டலவளவை. ௧0). [ராஹு சிணு.]

இராகுச்சிட்டம்—உள்ளி (மலை). [ராஹு-இலிஷ்ட: ராஹு; உலிஷ்ட- வாந்தி செய்தல்.]

இராகேசம்—கருப்பூரம்.

இராகை — 1. சொறிகோய். 2. பூப்புத் தொடக்கிய பருவத்துப் பெண். [ராஹா] 3. பெளர்ணிமைபிரவு. [ராகா.]

இராச்சியத்தார் — இராச்சியம் பண்ணுவோர்.

இராச்சியபரிபாலநம்—இராச்சியப் பாதுகாப்பு.

இராச்சியபாயம்—அரசானும் பொறுப்பு. [ராஜலார.]

இராச்சியம்—1. அரசனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டிடம். 'இராச்சியமதனை முன்னறித்த-விதைவர்க்கேயும்' (இரகு. தசரத. ச). 2. ஆளுகை. 3. உலகு. 4. நாடு.

இராச்சியவதி—இராச்சியக்காரி.

இராச்சோல்லாதது—1. ஊசி. 2. வசம்பு.

இராச்சோல்லாதவன்—அம்பட்டன்.

இராசக்கிருகம்—அரண்மனை.

இராசகம்—அரசர்களின்கூட்டம். [ராஜக.]

இராசகயம்—இராசயாணை. [ராஜமஜ.]

இராசகாம் — அரசனுக்குக் கொடுக்கும் இறைப்பொருள். [ராஜகார: கார - இறை.]

இராசகலகம்—1. அரசர்செய்யுஞ்சண்டை. 2. கொடுக்கோன்மை. 3. படைக்குழப்பம். [ராஜகலஹ.]

இராசகற்பணை—அரசனானை.

இராசகர்ணி—அரசினம்பெண்.

இராசகனி—எலுமிச்சங்கனி (மலை).

இராசகாரியம் — 1. அரசர்க்குச்செய்யுங்கடமை. 2. அரசியல்.

இராசகரியம் — 1. அரசனுக்குரியது. 2. இராசாங்கசம்பந்தமானது. [ராஜகீய.]

இராசகிரீ-கிரீகளுக்குட்பிரதான கிரீ. இது: வெண்ணிறமுடையது. (மூ. அ).

இராசகுத்தாயம்—அரசயாணை. 'வழுய ரிராசகுத் சாமேன்-மற்றைநால் வருந்தற் சூழ்வரத் தருமன் மைந்தன்மா நகர்வலம் வந்தான்' (பாரத. இந்திர. ௬).

இராசகேசரி—1. ஒரு சிறப்புப்பெயர். 2. சோழர்காலத்து அளவுகருவி. (S. i. i. I. 140)

இராதோபாலச்சந்தாச்சுழி—ஒருவகைப் பொன்னுணயம்.

இராசதோலம்—இராசவேஷம்.

இராசதோனை—1. இராசபயம். 2. ஒரு கோய். இஃது, இரத்தங்கக்கச்செய்யுஞ்சேட்டுமந்தொட்ட கோய்.

இராசசபாவம்—ஆவையாக்கியம். (சி-வி. ஞாந. கா. உரை.)

இராசசபை—அரசவை.

இராசசம்—1. அரசராலுண்டாகியது. 2. இராசதருணத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. 3. இராசப்பிறப்பு. [1, 3. ராஜஜ. 2. ராஜலு]

இராசசமுதம்—அரசனுஸ்தானம்.

இராசசாகம்—அரசன் நிலம் முதலிய வற்றை ஒருவனுக்குக் கொடுக்கும்பொழுது எழுதிக்கொடுக்கும் உறுதிப்பத்திரம். (மிருச். ௨௬.) [ராஜஸாலந.]

இராசசாரசம்—மயில். [ராஜலாரலு.]

இராசசிங்கம்—அரசரேறு.

இராசசிந்நம் — 1. இராசதத்துவம். 2. அரசர்களின்னம், இராசாங்கத்துக்குரிய உபகாணங்கள். அவைகள்: முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமாலை,

இராசசீருங்கம்-இராசநீதி.

சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம் என்னு மிவைகளாம். (சூ. நிகண். ௧௨: ௧௨௦.) [ராஜ விலு.]

இராசசீருங்கம்-பொன்னுலாயபிடிபுமைந்த இராசாங்கக்குடை. [ராஜஸூ.௮.]

இராசதயம்-1. தாமரை (மலை). 2. திறை கொடுக்குமரசர்சமுகமாகவகசக்கிரவர்த்தியி னுலே செய்யப்படு மொரு பெரிய யாகம். அஃது: அவனது அதிகாரத்தை மறுப்பவ ரிலரென்பதனைக்காட்டுதற்கொரு குறியாகச் செய்யப்படுவது. எல்லா அரசர்களையும் வென்று ஐந்துதினத்தில் அல்லது ஏழு, ஒன்பது, பன்னிரண்டு தினங்களில் நாலு மேடங்களால் கைத் திரியர்கள் செய்யும் யாகம். (திருவிளை. தலவி. ௬. உரை.) 'தா மரையனைய செங்கட்டரணிப னிராச சூப - மாமக முற்றி' (பாரத. சூ. ௨.) 3. மலை. [ராஜஸூ.௮.]

இராசசேநான்-அரசர்தலைவன்.

இராசசேவை-1. அரசனுக்குச்செய்யும் பணிவிடை. [ராஜஸேவா.] 2. அரசதரி சனம்.

இராசத்துவம்-1. அரசனாயிருக்கும் தன் மை. 2. இராசாங்கம்.

இராசத்துவாயம்-1. அரசன்மனைவாசல். 2. ஆஸ்தானம். 'இராசத்துவாரத்துக்கோர் மந்திரியாய்' (தனிப்பா).

இராசத்துலம்- முக்குணங்களுளொன்று. [ராஜஸூ.௮.]

இராசதண்டம் - 1. அரசனுல் விதிக்கப் பட்ட சி்ட்சை. 2. செங்கோல். [ராஜதண்ட.]

இராசதண்டனை-இராசதண்டம்.

இராசதந்தம்-முன்வாய்ப்பல்; அது நடு வாக இருக்கும் இரண்டுபக்கையே குறிக் கும்.

இராசதந்திரம்-1. அரசியல். 2. அரசியல் தூல்.

இராசதபராணம் - பிரமனைத்துதிக்கும் புராணத்தொகுதி. அவை: பிரமம், பிரமாண் டம், பிரமவைவர்த்தம், மார்கண்டேயம், பவிடியம், வாமனம் என்பனவாம்.

இராசதம் - 1. இராசசப்பிரவிருத்தி. 'மதத்தவிர்சநியாகிகள்போன்மாமயிராசத மகிழ்ச்சிமறுக்கமாற்றும்' (ஞானவா. வைராக்கி.) 2. ஒருகாலம்; அது: முக்குணவேறிய னென்று; அஃது: ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தாகம், கல்வி, கேள்வி என்னு மென்குணமுடையது என்பர். (சூ. நிகண். ௧௨: ௬.) சூரனாக, குதூமுடைமை, ஊக்கமுடைமை, மானமுடைமை, வைராக்கியம், பலம், வள்கண்மை, போதியாதல், இடம்பமான கூடாவொழுக்கம் என்னு மொன்பதும் இராசதமெனச் சிவப்பிரகாச உரைகாரர் கூறுவர். (சிவப்பி. ௨: உச. உரை.) [ராஜஸூ.]

இராசதநுமம் - அரசன்செய்யவேண்டிய கடமை. [ராஜஸூ.௮.]

இராசதவாங்காரம் - வைகரியாங்காரம். 'சொன்னவாங்காரமுன்றில்வைகாரி துலக்கு சாத்துவிதவாங்காரம் - அன்னதில் வருமித் தியவதிட்டான தெய்வதம்' (கூர்மபு. பிரதி. ௧௦; பௌட்காரம் - புழைத்துவ - கசகதி) இராசதகுண மதிகமாயிருப்ப தென்றபடி. [ராஜஸூ.௮.]

இராசதாநம்-இராசதாநி. [ராஜஸூ.௮.]

இராசதாநி-1. அரசன்மனை. 2. அரசனது தலைகரம். 'வகசக்ர மாப்புரக்குமிராச தாநி' (பணவிடு. 89.) 3. மாகாணம். 'சென்னையிராசதாநி' [ராஜயாநி.]

இராசதாலம்-கழுகு. (மலை)[ராஜதால.]

இராசதாலி-கழுகு.

இராசதீருட்டி-அரசன் கண்ணேறு.

இராசதுபோகம்-1. அரசனுக்குவிரோத மாகச்செய்யுந் தரோகம். 2. கொடுக்கோன் மை. [ராஜதே.௮.]

இராசதாயம் - ரொளவகரம். 'இருள் புழுதி வடிவாகி யிடர்மிகுத்த ரொளவத்தை யரையனென வந்திதிடுக' (சிவதரு. சுவர்க்க ராக. கவி. ௧௨௭.)

இராசதாயம்-நால்வகை காகப்பாம்புகளு ளொன்று. [ராஜதாய.]

இராசதிட்டாயம்-கொடுக்கோன்மை. [ராஜதிட்டாய.]

இராசநீதி-இராசதநுமம்.

இராசநோக்கம்—இராசநோக்கு.

இராசநோக்காடு — கடைசியான பிரசவ வேதனை.

இராசநோக்கு — 1. இராசகிருபை. 2. இராசபார்வை.

இராசப்பிரதிநிதி—பிரதிகாவலன்.

இராசபஞ்சகம் — ஐந்துவகையானபஞ்சகங்களுளொன்ற; அஃது: அரசரால்வருந்திற்று. பஞ்சகம்பார்க்கவேண்டியகாலம் வரையில் ஞாயிறு முதலாக அன்றையவாரம் வரையும், பிரதமமூதலாக அன்றையதிதி வரையும், அச்சுவினிமுதல் அன்றைய நக்சத் திரம்வரையும், மேடம் முதல் அந்நேரத்து லக்ஷினம்வரையும் எண்ணிக் கண்டதொகையை ஒன்பதிற்கு கழிக்க வருஞ் சேடம் நாலே யாகில் அந்நேரம் இராசபஞ்சககாலமெனக் கண்டு கொள்க. விவாககாலத்திலே இராசபஞ்சகம் நீக்கப்படும். (வருஷாதி. 30௭-பக்.)

இராசபட்டம் — 1. இராசாதிசாரம். 2. ஒருவகைத் தலைப்பாகை. 3. கீழ்த்தரமான ஒருவகை வைரரத்திரம்; அஃது: இந்தியாவின் வடமேற்றிசையிலிருக்கும் விராட்டேசத்திலிருந்து கொண்டுவரப்படுமென்பர். 4. முடிசூட்டு.

இராசபந்திரம் — அரசனது அதிகாரப் பத்திரிகை.

இராசபம்—கழுதை. [நாலுல.]

இராசபாட்டை—இராசபாதை, போக்கு வரவுக்குரிய பெருவழி.

இராசபாதை—பெருவழி.

இராசபாவம்—அரசத்தன்மை. (சிலப். 27. 53. அரும்.)

இராசபிளவை—பெரிய வீஷுப்பன்.

இராசபுத்திரம்—1. இராசாவின் அனுபவம். [நாஜலுதி.] 2. சிரேட்டமான புத்திர. [நாஜலுதி.]

இராசபுத்திரன் — 1. அரசன்மகன். 2. சுந்தரியவமிசத்தான். 3. புதன் என்னும் கிரகம். [நாஜலுதி: நாஜ - அரசன், சுந்திரன்.]

இராசபுர்—எண்காற்புள்.

இராசபோகம் — அரசன் அனுபவத்துக் குரிய சுகம்.

இராசபகிஷி—அரசன்மனைவி.

இராசமண்டலம்—இராசசங்கம், அரசர் கூட்டம். 'எங்கனது நெருங்கி வைகுமிராச மண்டலம்களோடும்'(பாரத.திரௌப. ௧௮.) [சிவலோ. கூட்டம்.]

இராசமனை—இராசமானிகை.

இராசமாடம்—பெரும்பயறு [நாஜலுதி.]

இராசமாநாதி—கருவழலைப்பாம்பு. (கு. நிகண். நு: சக.) [நாஜலுதி. நா. ம.]

இராசமாதிரியம்—1. அரசர்களாலே மதிக்கப்பட்டத்தகத்தன்மை. 2. அரசர்பொறுப்பாய் நடப்பது. 3. அரசரால் விடப்பட்ட இறையிலி நிலம்.

இராசமாதிரியாஜபுரி — அரசர்களாலே மதிக்கப்பட்டத்தக இராசலட்சுமிகாமுடைமையைக் கருதுமொரு பெருமைச்சொல்; இஃது: ஒருவரை உயர்த்திக்கூறற்பொருட்டு அவர்பெயர்க்குமுன் வழக்கத்திற்கு பிரயோகிக்கப்படுவது.

இராசமாபுரம்—சீவகனுடைய தலைநகர். (சீவக. 78. உரை.)

இராசமாந்தம்—ஒருவகைப்பாம்பு. (சீவக. 1276. உரை.)

இராசமாந்திரம் — 1. இராசாவின்நெரு; அது: யானை குதிரைகள் செல்லக்கூடிய தாய் நாற்பதுமுடி அகலமுடையதாயிருப்பது. (ஸிபுருதி.) 2. இராசபாட்டை. [நாஜலுதி: நா. ம. - வழி.]

இராசமானிகை—அரசர் அரசன்மனை.

இராசமானியம்—இராசமானியம்.

இராசமுடி—1. அரசர்கிரீடம். 2. சாயக் கொண்டை.

இராசமுத்திரை — அரசர் இலச்சினை. [நாஜலுதி.]

இராசமோடி—இராசகெம்பிரம்.

இராசயானை—ஏழுமுடி உயரமும், ஒன்பது முழளினும், பத்துமுடிச்சுற்றளவுமுடைய யானை. (கு. நிகண். ௧௨: ௧௮௮.) இதைப் பட்டத்து யானை எனவும் கூறுவர்.]

இராசயுகம்—பாலை (மலை).

இராசயோகம்—1. ஒருவன் அரசனாக வருவான் என்பதனைக் குறிப்பிக்கும் பிறந்த காலத்துக் கிரகங்களின் சுபநிலை. (விதாக.

இராசராசநேவர் — இராசனை.

சாதக. உசு.) 2. ஞானிக்குரிய யோகநான் கனு ளொன்று, அது: தாசகம், சாங்கியம், அமலஸ்கம் என மூன்றுவகைப்படும். (த. நி. போ. ௩௭௪.) 3. அரசருடைய சுகாநுபவ நிலை. [ராஜபொயம்.]

இராசராசநேவர் — சில சோழவரசர் பெயர். (சாசனம்.)

இராசராசநாதம் — கும்பீபாகநாதம். (சில தரு. சுவர்க்கநாதவி. ௧௨௭. உரை.)

இராசராசன் — 1. இராசாதிராசன். 2. சக்கரவர்த்தி. 3. குபேரன். 4. துரியோ தநன். 'என்னுயிர் தானும் வேண்டே னென்றன னிராச ராசன்' (பாரத. ௧௩-ஆம் போர். ௧௨.) 5. சில சோழவரசர்பெயர். [ராஜ - அரசன், இயக்கன்.]

இராசராசேசகம் — தஞ்சைப் பெரிய கோயில். 'தஞ்சை யிராசராசேச்சரத்து' (திருவிசை. கருவூர். தஞ்சை 1).

இராசராசேசுவரி — இராசராசேசுவரி.

இராசராசேசுவரி — 1. துர்க்கை. 2. பார்வதி. [ராஜராஜேஸ்வரி]

இராசரீகம் — அரசாட்சி.

இராசரீகி — அரசனுயிருந்து இருடிபான வன். [ராஜவதி-4.]

இராசலட்சணம் — 1. அரசர்க்குரிய உடற் குறி. 2. அரசர்சின்னம்.

இராசலட்சுமி — அட்டலட்சுமிகளுள் ஒருத்தி; இவள்: அரசருடைய ஆளுகையைத் துலங்கச்செய்பவள். [ராஜலக்ஷ்.]

இராசலேகம் — 1. அரசனு லெழுதப்பட்ட கட்டளை. 2. அரசனு லெழுதப்பட்ட நிருபம். [ராஜலெவ.]

இராசவசதி — 1. இராசமானிகை. 2. சிங்காசனம். [ராஜவஸதி.]

இராசவசித்துவம் — இராசாவைத் தன் வசமாக்கல். [ராஜவஸிசுவ.]

இராசவசியம் — இராசவசித்துவம். (த. நி. போ. ௨௫௧). [ராஜவஸ்யு.]

இராசவசிகம் — இராசவசித்துவம். [ராஜ வஸிகா.]

இராசவாட்டம் — 1. இராச்சிய சமரசாரம். 2. இராசதோரணை. 'நானாவலியவருவா சவருக் கிராசவட்ட மென்னடி' (மதுரகவி).

இராசவதி — 1. அரண்மனை. 2. சிங்காசனம். இராசவமிசம் — அரசகுலம்.

இராசவர்க்கம் — 1. இராசசந்ததி. 2. இராசவமிசம். 3. வெண்மையும் கறுப்பும் கலந்த நிறம்.

இராசவரிசை — அரசர்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்பு.

இராசவல்லபன் — 1. அரசர்க்கு வழங்குவ தொரு சிறப்புப்பெயர். 2. அரசனிடத்துச் செல்வாக்குள்ளவன்.

இராசவள்ளி — ஒருவகை வளர்க்கொடி. [இதன் சிழங்கு பருத்ததுஞ் சிவந்ததுமாயிருக்கும்.]

இராசவாதகம் — 1. சிவிகை (ரு. நீகன்). 2. அரசனாட்சி (பிங்). [ராஜவாஹந.]

இராசவாதம் — இராசவாதகம். [ராஜ வாஹ: வாஹ - வாதகம்.]

இராசவாதியம் — இராசயானை. [ராஜ வாஹ்யு.]

இராசவிட்டோம் — கொடுக்கோல். [ராஜ விஷ்-௫௫.]

இராசவிணம் — பெரும்விணம், ராஜ விணவை.

இராசவிருக்கம் — கொன்றை (மலை).

இராசவிருட்சம் — [ராஜவ்யக்ஷ.]

இராசவிதி — 1. அரசர் பவனியரும் பெருங் தெரு. 2. பெருத்தெரு. [வீதிநடு.]

இராசவைத்தியம் — பத்தியமில்லாத வைத்தியம்.

இராசன் — 1. இத்திரன். 2. இபக்காதி யான். 3. கூத்திரியவமிசத்துப் பிறந்தவன், அரசன். 4. சந்திரன். 'இராசுதேசையில் வாழ்ந்தவனில்லை; இராசுதேசைமீல்கெட்டவ னில்லை' 5. தருமன். 6. தலைவன். 7. பிற பதங்களோ டிணைந்த "சிரோட்டன்" "மே லானவன்" எனப் பொருள்வினைக்கும் ஒரு பதம். [ராஜநு.]

இராசனை — வெள்ளப்பூண்டு. (ததல. ததலவ. சடு).

இராசுரீ—இராசிப்பொருத்தம்.

இராசுரீ—1. கீர்த்திபெற்ற. 2. மதிப் பாண. [ராஜபுரீ]

இராசுரீ—1. அரசன்மனைவி. 2. அரசு செய்கிற பெண்.

இராசு—அரசன்.

இராசுரீ—1. இராசகட்டளை. 2. இராசதண்டனை. [ராஜாஜகூ.]

இராசுரீ—இருதலைமணியன் பாம்பு. [ராஜாஹி: ஸஹி - பாம்பு.]

இராசுரீ—1. அட்ட ஐசுவரியத் தொன்று. 2. அரசாளுகைக்கு வேண்டிய உறுப்புக்கள்; அவை: அமைச்சு, நாடு, அரசன்; பொருள், படை, நட்பு என்னும் ஆறுமாம். நாடு குடிக்கொண்ட கொள்க. (வள். ௩௮௧. உரை). 3. இராசத்துவம். 4. அரசாட்சி.

இராசுரீ—இராணி.

இராசுரீ—1. அரசன்மனைவி. 2. அரசி.

இராசுரீ—அரசனுக்குரிய அதிகாரம்.

இராசுரீ—இராசாங்கத்திலே உத்தி யோகத்திலிருப்பவன். [ராஜாபிகாரிங்.]

இராசுரீ—1. இராசாதிபன். 2. இரா சாதிராஜன்.

இராசுரீ—அவ்வி யெ ன் னு ம் நரகம். (சிவதரு. சுவர்க்கநரக. ௧௨௭. உரை).

இராசுரீ—அரசர்களுக்கு மேலாக அதிகாரம் செலுத்துமாசனாகிய சக்கர வர்த்தி. [ராஜாபிராஜங்.]

இராசுரீ—ஒரு விளையாட்டு.

இராசுரீ—ஓழ்ந்தரமான ஒருவகை வைரத்திரம். அது: விராடதேசத்திலிருந்து கொண்டுவரப்படுமென்பர். இதிலே வெண்ணிறமுடைய சுவேதராசாவர்த்தம், நீலநிறமுடைய நீலராசாவர்த்தம், பொன்னிறமுடைய பீதராசாவர்த்தம், செந்நிற முடைய சுவேதராசாவர்த்தம் என நான்கு விதமுள்ளன என்பர். [ராஜாவத-4.]

இராசுரீ—1. ஒரு பறவை. 2. வல்லூறு. 3. பைரி. 4. கள்ளஜாதியாருள் வழங்கும் ஒரு பட்டப்பெயர்.

இராசுரீ—ஒருவகை உயர்த்த நெல் (பெரும்பான். 305. உரை).

இராசு—1. இனக்கம். 2. ஒழுங்கு. 3. கணக்கின்பொருட்டு எழுதிக்கொள்ளப்படும்

இலக்கங்கள். 4. குலியல், திரள் (பிங்). 5. கூட்டம். (கு. நிகண். ௧௧: ரகர. உச). 6. நிரை. 7. மத்தியாகம் (வீரமாமுனி). 8. முன் னூற்றறுபதுபாகைகொண்ட ஒரு சக்கரத் திலே பன்னிரண்டிலொன்றாகிய இரண்டே கால் நட்சத்திரங்கொண்ட ஒரு கூறு. அப் பன்னிரண்டுக்கூறுகள்: மேடம், இடபம், மிது நம், கர்க்கடகம், சிங்கம், கர்நி, துலாம், விருச்சிகம், தது, மகரம், கும்பம், மீரம் என்பவைகளாம். 9. சமாதானம். 10. அதிட்டம். [3, 4, 5, 8. ராஸி. 2, 6. ராஜீ.]

இராசித்தாண்—அதிட்டமுடையவன்.

இராசிக்குதல்—தானியவிளைவு முன்மதிப் பளவாதல்.

இராசிம்—1. அட்சரகணிதம். 2. அமிசம். 3. அரசனாக வரவது. 4. ஓரிராசி. 5. குலியல். 6. நரம்பு. 7. வரி. [ராஜிக்.]

இராசித்தாண்—இராசிக்குதல்.

இராசிம்—1. வயல். 2. வரி. [ராஜிக்.]

இராசிச்சுதம்—1. இராசிமண்டலம். இராசிச்சுதம்—2. இராசிகளை யெழுதி யடைத்த சக்கரம். [ராஸிவகூ. ௦.]

இராசித்தலைப்பொருத்தம்—இராசியதி பதிப்பொருத்தம். அது: மணப்பொருத்தம் பத்தி னென்று.

இராசிநாள்—அவ்வவ் விராசிபின்னறு ஆளுகையெய்யுங் கிரகம். [ராஸிநாடி.]

இராசிநாள்—1. உடன்படிக்கைப்பத்திரம். 2. உத்தியோகத்தினின்ற விலகிக்கொள்வ தற்கு எழுதும் பத்திரம்.

இராசிப்பணம்—தனித்தனி யெண்ணாமல் மொத்த அளவில் எண்ணும் பணம்.

இராசிப்பிரிவு—இரகம் தான் நின்ற ராசியைவிட்டுப் பிரிதல்.

இராசிப்பொருத்தம்—மணப் பொருத்தம் பத்தி னென்று; அது: பெண்ணிராசி முதற் புருடனிராசிவரை எ ண் னு ம் ப் ப் ப் ப் ஆறிராசிக்கு மேற்படினும் அல்லது ஒரு ராசியாயிருப்பினும் உத்தமமெனவும், பெண்ணிராசிக்குப் புருடனிராசி மூன்றாம் நாலாயிராசியாயின் மத்திமமெனவும், இரண்டாம் ஐந்தாம் ஆறு மிராசியாயின் அதமமெனவும் அறியத்தக்கது. (விதாந. கடிமண. ௧௨. உரை).

இராசிபண்ணுதல் — இராணி.

இராசிபண்ணுதல்—சமாதானஞ் செய்தல்.
இராசிபாகம் — பிங்கம். [ராஸிபாகம்.]

இராசிபுடம்—இராசிகளில் கிரகம் நிற்கும் நிலையைச் சரிவரப் பார்க்கை.

இராசிபோகம்—இராசிக்கூடாகக் கிரகஞ் செல்லுதல். [ராஸிபொகம்.]

இராசிமண்டலம்—1. இராசிகள் செல்லும் வீதி. 2. ஓரை.

இராசியடி—களத்தில் பொலியளந்தபின் கிடக்குந் தானியம்.

இராசியந்தாநம் — 1. அந்தப்புரம். 2. இரகசியத்தாநம். 3 மறைக்கப்படும் அவய வப்பகுதி. 4. மூலஸ்தானம்.

இராசியதிபதிப்பொருத்தம்—மணப்பொருத் தங்களுளொன்று; அது: சூரியனுக்கு வியாழ னும், சந்திரனுக்கு வியாழனும் புதனும், செவ்வாய்க்குப் புதனும் சுக்ரனும் நட பென்றும், மற்றையோர் சத்துருக்களென் றும், புதனுக்குச் சூரியனும், வியாழனுக்குச் செவ்வாயும், சுக்ரனுக்குச் சூரியனும் சந்திரனும், சனிக்குச் சூரியனும் சந்திரனும் செவ்வாயும், சத்துருவென்றும், மற்றையோர் மித்திரரென்றும், ஸ்திரீராசியதிபதி யும், புருஷராசியதிபதியும் மித்தருவானாற் பொருந்துமென்றும் கொள்வது. (விதாந. கடிமண. ௧௩.).

இராசியம்—1. அந்தப்புரம். 2. தாமரை (மூ. அ). 3. பெண்குறி (சூ. நிகண். ௧௧: ௧௧௧. ௭). 4. மறைபொருள். 5. மறைவு. (சூ. நிகண். ௧௧: ௧௧௧. ௭). 6. விந்துநாதம். [ரஹஸ்யு.]

இராசியளத்தல் — பொலியாகக்குவித்த தானியத்தை யளத்தல்.

இராசில்—மெழும்பு.

இராசிலம்—1. சாரைப்பாம்பு (சூ. நிகண். ௩. ௪௭). 2. நீர்ப்பாம்பு. [ராஜிலம்.]

இராசிவக்கிரம்—ஓர் இராசியில் உள்ள கிரகம் வக்கிரித்த விட்டுவந்த இராசிக்குச் செல்லுதல்.

இராசிவட்டம்—இராசிச்சக்கிரம்.

இராசீகம்—அரசனால் வருவது. [ராஜீகம்.]

இராசீகரம் — 1. அரசாட்சிக்குரியது. 2. அரசாளுகை. [ராஜீகரம்.]

இராசீலம்—இராசிலம்.

இராசீவம்—தாமரை (பிங்).

இராசீயை—சிற்றாத்தை.

இராசேந்திரதேவன்—சோழவரசரிற் சினர் டெயர்.

இராசோத்துங்ஙன்—சிற்றந்த அரசன்.

இராசோபசாயம் — அரசனுக்குரிய உப சாரம்.

இராட்சா—ஒருவருடம் (சோதிட. சிங்).

இராட்சாயம் — 1. புத்திதத்துவத்திலிருக் கும் எட்டுப்புலநகங்களுளொன்று. (சிவபரா. ௧௩௧) 2. இராக்கதம். [ராக்ஷஸம்.]

இராட்சசன்—இராக்கதன்.

இராட்சசி—அரக்கி.

இராட்சத—வியாழவட்டமாகிப் அறுபது வருடத்திலே காற்பத்தொன்பதாவது. [ரா க்ஷஸம்.]

இராட்சதராயம்—நகரத்திரங்களுள் ஒரு குழு. இது கார்த்திகை, ஆயிலியம், மகம், சித்திரை, விசாகம், கேட்டை, மூலம், அவிட்டம், சதயம் என்னும் ஒன்பதும் கூடி யது.

இராட்சதர்—இராக்கதர். (சூர்மபு. பலவ. ௨௨. உரை). [ராக்ஷஸம்.]

இராட்டினத்தொட்டி — இராட்டினம் போலச் சுழல்கின்ற தொட்டி.

இராட்டினம்—1. தூதர்க்குக் கருவிகளு ளொன்று. 2. மாளிகைகளிற் கட்டப்பட்டுச் சுழன்றகொண்டிருக்கும் ஒருவகைச் சுழ றேர். (கந்தபு. நகா. ௨௮. உரை). 3. நீரிறைக் குக் கருவி. 4. தூல்சுற்றுக் கருவி.

இராட்டினவாழை—ஒரு குழியிலே கடு விட்டு மேலுங் குழிஞ் சிப்பிடும் வாழை.

இராட்டினபூசல்—} இராட்டினம்போல இராட்டினபூசல்—}ச் சுற்ற மூஞ்சம்.

இராட்டு—1. இராசா. 2. தேன்கூடு. 3. இராட்டினம். [ராஜ்.]

இராடம்—1. ஒரு தேயம் (அக. ௬). 2. கழுதை (அக. ௬). 3. பெருங்காயம் (மூ. அ). 4. வெங்காயம் (மலை).

இராயம்—1. இலை. 2. மயிற்றோலை. [ராணம்.]

இரானி—அரசி.

இரானிவாசம் — அந்தப்புரம்.

இரானுவம்—1. படை. 2. யுத்தமுகம்.

இரானுவமோடி—அணிவகுப்பு.

இராநீதல்—எடுத்தலளவி லொருவகை.

இராநீதிரம் — ஐந்திரவின் கூட்டம்.

[ராசு.க.]

இராநீதிரகர் — வெசிலீட்டிலே ஒரு வருஷத்துக்குத் தங்குகிறவன். [ராசு.ம.]

இராநீதி—1. இராக்காலம். [ராதி.]

2. மஞ்சள் (தைல, தைலவ, கூ.0). 3. விசத்தி தாந்தத்துக்குரிய பதினாறு தழ்களினென்றிலே நிற்கு மோ ரதிதேவதை. (சி. சி. அ: உ.க. மறை.)

இராநீதிரகர்—வெள்ளாம்பல். (மலை.)

[ராதி.ஹாஸு: ஹாஸு - கதைத்தல்.]

இராநீதிரகர்—1. அரக்கன். 2. கள்வன். 3. சேகண்டிக்காரன். 4. பைசாசம்.

[ராதி.ஹா.]

இராநீதிரகர்—1. இரவிலே திரிகிறவன். 2. கள்வன். 3. காவற்காரன். 4. பசாசு.

இராநீதிவேதம்—கோழி.

இராநீதிவேதன் — கோழிச்சேவல்.

[ராதி.வெடி - இரவிலே காலத்தையறிவது என்றபடி.]

இராநீதிவேதி — இராநீதிவேதன்.

[ராதி.வெடிவு.]

இராநீதம்—1. கால். 2. கோரம்.

இராநீதம்—1. கடைக்கொள்ளி (சூ. நிகண்ட, கூ. கக). 2. வைகாசிமாதம். [ராநீ.]

இராநீதம்—1. கலப்பை. 2. கன்மழை. 3. மழைத்துளி. [ராநீ.மக.]

இராநீதம் — குத்திமகனாகிய கன்னன்.

[ராநீ.மக: இராதையினால் வளர்க்கப்பட்டவனென்றபடி.]

இராநீதம் — 1. கிருட்டிணன்மனைவிகளிலொருத்தியாகிய ஓரிடைச்சி. 2. திரிதராட்டிரானது தேர்ப்பாணாகிய அதிரதன் மனைவியாகிய ஒரு பெண். 3. மின். 4. விசாக நட்சத்திரம். [ராநீ.மக.]

இராநீதம்—கிருட்டிணன்.

இராநீது—1. இடுப்பு. 2. தொடைச்சந்து.

இராநீது—இலந்தை. (மலை.)

இராப்பால்— 1. இரவும் பகலும். 2. கேவல சகல அவத்தைகள். 'மறைத்தலுந் நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ மாயைநின் றவை தம்மைத் - துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீ டெனச் சொல்வர்' (வைராக்க, கூ.)

இராப்பந்து — ஒரு திருவிழா. அது: விஷ்ணுவாலயங்களில் நடக்கும் அத்தியயனோற்சவத்தின் பிற்பகுதியாகும்.

இராப்பாலை—மரவகையிலொன்று.

இராமநீதம் — ஒருநோய்; இஃது உடம்

இராமநீதம்—1. பிலேபருக்களாக வெளியே தோன்றிப் பின் உள்ளடங்கி வேதனை செய்யும் ஒருவகைச் சின்னமுத்துநோயென்பர்.

இராமநீதி—குறிஞ்சிப்பண்களுள் ஒன்று. (பிங்.)

இராமநீதியம்—இராக முப்பத்திரண்டினென்று; இது வசந்தமென்னும் புருடராகத்தின் மனைவியென்று இசைநூலார் வகுப்பர்.

இராமநீதியை—இராமக்கிரியம்.

இராமநீதோவை—கற்கோவை.

இராமநீதப்பூம் — கர்ப்பூரணத்தைக் கொடுக்கும் ஒருவகைப் புல். [ராநீ.கவ-4-10.]

இராமநீதி—பெண்ணிராகங்களுள் ஒன்று; அது: மத்தியாநத்திற் பாடப்படுவது.

இராமநீதி — ஒருமலை; இதனைத் தசரதராமன் காட்டுக்குப் போனபோது சிலகாலம் தங்கியிருந்த சித்திரகூடமலையென்பர். [ராநீ.மிரி.]

இராமநீதிரன்—தசரதராமன்.

'ரகுபதி ராமசந்தரன் மருகோனே' (திருப்புகளசு.)

இராமநீதா—அணிநுணு என்னு மொருமரம்.

இராமநீது — இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையிலே இராமர் கட்டுவித்த அணை. [ராநீ.ஸெ.கூ.]

இராமநீதா — ஒருவகைப் பொன்னுயம்.

இராமடம் — 1. பெருங்காயம் (மூ. அ). [ராநீ.0.] 2. வழிப்போவார்க்கு இரவிலே அன்னமளிக்கும் சத்திரம்.

இராமடழட்டுதல்—இராயசக்கராயன்.

இராமடழட்டுதல் -- விமுகரான தம்மக் கள் புசிக்கும்படி தாய்தந்தையர் ராத்திரிச் சத்திரங்களால் உணவுட்டுதல். (ஈடு.1.1.5.)

இராமடை—பெருங்காயம்.

இராமநாபி — அதர்வணவேத உபநிட தங்களு ளொன்று (சுர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.)

இராமநாபி—துளசியி லொருவகை.

இராமநாதன்—அறுமான். [ரா8௫-௮.த]

இராமநவமி—சித்திரைமாசத்துச் சுக்லிவ பக்கத்துவரும் நவமிதிதி. [இராமன் பிறந்த திநம் அஃதாதலின்.]

இராமநாதபுரம் — சேதுபதியரசர் பிர தான நகரி. [ரா8.நாபுலுர.]

இராமநாதன்—சேதுத் தலத்திலிருக்கும் சிவபிரான். 'இராமநாதனையேத்துவர்' (சேதுபு. இராமநிர். உடு.)

இராமப்பிரியா—ஓர் இராகம்.

இராமபத்திரன்—தசரத ராமன். [ரா8 ஐஓ: ஐஓ - அருகூலம்.]

இராமபத்திரி—ஒரு மருந்து.

இராமபாயணம்—1. இராமன்மபு. 2. ஒரு புழு. 3. ஒரு மருந்து. 4. ஒருவகை மல்லிகை. [ரா8ிவாண்.]

இராமம்—1. அழகு (சூ. நிகண். அ: உசு). 2. ஆசைப்படயோக்கியமானது. 3. கருமை. 4. வெண்மை.

இராமமரம் — 1. அணிநுணுமரம். 2. ஆத்தா. 3. மன்னிலா.

இராமநகரியம்—அதர்வணவேத உபநிட தங்களு ளொன்று (சுர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.)

இராமநசம்—ஒரு பாணமருந்து.

இராமநாச்சியம்—நல்லரசாட்சி.

இராமநிங்கம் — 1. இராமேச்சுரத்துச் சிவபிரான். 2. ஆறுபடிகொண்ட மரக்கால்.

இராமவாசகம்—தவறாத வாக்கு.

இராமன்—1. அழகன். 2. கருமைநிற முடையவன். 3. சந்திரன் (சோதிடக்கடல்). 4. சமதக்கினியின்மகனாகிய பரசுராமன். 5. சமுத்திரராசனாகிய வருணன். 6. தசரத புத்திரனாகிய ராமசந்திரன். [இது ரம என் னுந்தாதுவிலிருந்துபிறந்தது. இருதயங்க டோறும் நிறைந்து இன்பத்தைக்கொடுப்பவ

னென்பது பொருள்.] 7. வசுதேவன்மக னாகிய பலராமன். 'வெண்ணமேனி - யேனில் புதல்வர்க் காக்கே யிராமனெனப் பேரிட்டு' (சுர்மபு. கண்ணனவ. சுசு.)

இராமா — சுபகருமங்களுக்கு விலக்காக இருக்கிற இரா. இது, மாசத்தியாச்சியம் (தாரண. பஞ். நட.)

இராமாநம்—இராமாழிகை.

இராமாநுசகவிராயர்—ஒரு புலவர்.

இராமாநுசகூடம் — வைணவப்பிரயானி கள் தங்குமிடம்.

இராமாநுசநரிசுதம்—விசிஷ்டாத்துவதம்.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி — திவ்யப்பிரபத் தத்துள் ஒன்று.

இராமாநுசம்—வைணவர் உபயோகிக்கும் ஒருவகைச் செப்புப்பாத்திரம்.

இராமாநுசரி — விசி்டாத்துவைதமத் ஸ்தாபநாசாரியர்.

இராமாநுசன் — 1. தசரதராமன் தம்பி யாகிய இலக்குமணன். 2. விட்டுணுசமயாசாரி யர்களி லொருவர். [ரா8ிநுஜ: சுநுஜ- தம்பி.]

இராமாநுசியர்—நினைவுந்ணவர்.

இராமாயணம்—ஓர் இதிகாசம். அது: தச ரதராமனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவது.

இராமாலை—இருளடைந்த மாலைசேரம்.

இராமாவதாயம்—1. தசரதராமனாக அவ தரித்த திருமால் பிறப்பு. 2. கம்பராமா யணம். 'நாயகன்றோற்றத்தி-விடைநிகழ்த்த விராமாவதாரப்பேர்.....மாக்கதை' (கம்ப ரா. பாயிர.)

இராமாறு—இராத்தோறும் (ஈடு.7.2.1).

இராமிலன்—1. கணவன். 2. மன்மதன். [ரா8 - இன்பம். ஊ - ஒரு விருதி.]

இராமேச்சுரம்—ஒரு சிவத்தலம்.

இராமேசம்—இராமேச்சுரம். 'திருவிரா மேசக் கண்டு - கறைப்படு மிடற்றினுனை யருச்சித்துக் கருணை வாங்கி' (திருவினை. மாயப். நடசு.)

இராமேசாயம்—ஒரு சிவத்தலம். அஃது, இராமனுலேதாபிக்கப்பட்ட தசர ஸ்தானம். [ரா8௫ஸூர.]

இராமேசுவரம்—இராமேச்சுரம்.

இராயசக்கராயன்—எழுத்தாளன்.

இராயசம்—1. எழுதத்தொழில். 2. சம்பிரதித்தொழில். 3. எழுத்தாளன். 4. சம்பிரதி.

இராயசர்—சம்பிரதி.

இராயசர்—அரசி.

இராயபுரி—1. ஒருவகைச் சர்க்கரை. 2. இராசநகரம்.

இராயர்—1. விஜயநகர அரசர் பட்டப் பெயர். 2. மகாராஷ்டிர மாத்துவப்பிராமணர் பட்டப்பெயர்.

இராயன்—அரசன். [ராஜந்.]

இராயன் — இரண்டாயிரம். 'மற்றைய சலிமருமூன்றுமிராயிரம்' (கந்தபு. அண்டகோச. ௩௫.)

இராவடம்—1. அசோகு (மலை). 2. அராவந்தொழில்.

இராவடி—1. ஏலம் (மூ. அ). 2. பேரோலம் (மலை).

இராவணசநீரியாசி—மோசவேஷக்காரன்.

இராவணம்—1. அமுதல். 'முன் இராவண இராவண இராவண விராஜன்' (திருப்புக. ௩௩௬). 2. ஆரவாரித்தல். 3. விளக்கு.

இராவணன்—1. இரவின் வண்ணமுடையவன். 2. இலங்கைவேந்தனுருந்த ஓராகன்.

இராவணன்மகை—ஒரு புல் (மூ. அ).

இராவணநாயம் — அச்சுறுத்தும் வடிவம். 'இராவணநாயமாகி' (தாயு. மௌன. 9.)

இராவணநாயம்—ஒருவகை வீணை (பாத. ஒழிபி. 15).

இராவணந்தம் — ஒருவகைச் சிறுவீணை. [ராவணஹஸு.]

இராவணர்—இராமன்.

இராவணி — இராவணனுடைய மகன். 'ஊனுக்குதின் நிடுமிடிம்பனென் நெருவனிகிர வணியையொத்துளான்' (பாரத. வேத்திர. ச.)

இராவதம்—1. குரியன்குதிரை. 2. மேகலோகம்.

இராவதி—1. ஒரு கொடி. 2. ஒரு நதி. 3. யமபுரம்.

இராவறிவன்—சேவல்.

இராவிரேது—1. அரசிலச்சுட்டி, அஃது அரசிலையாகாரமாயிருப்பது; குழந்தைகள்

அணியும் அணிகளில் ஒன்று; தலைமயிரி விருந்து நெற்றியில் தாங்குவது. 2. அரைமூடி. அதி. சிறுபெண்குழந்தைகள் இரகசியத்தாங்கத்தை மூடியணியும் வெள்ளியினால் அல்லது பொன்னினாலே அரசிலைவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு தகம்.

இராவர்தன்—1. குதிரைப்பாகன். 'இராவர்தன் கைக்குளடங்காது பரி கான்மீற' (விநலிவினாது). 2. தமிழ்நாட்டு முஹம்மதியரில் ஒரு பிரிவினரின் பட்டப்பெயர் (இந்தம்).

இராவர்தல்—அராவதல்.

இராவர்து—இரவருக்கு. 'இராவைக்குப் போனகப் பழவரிசி' (S. I. I. II. 146).

இராவோர்—சந்திரன். 'முனைத்தனனிராவோன்' (திருவாத. பு. புத்தரை. 30).

இரிநால்—1. ஓட்டல். (சி. சி. பாயிர. ௫). 2. கெடுத்தல்.

இரிநம்—1. இரத்தாசயம். 2. இருதயம். 3. நியாயப்பிரமாணம். 4. மனம். 5. வழக்கு.

இரிநலம்—1. ஊர்தல். 2. ஒரு புள். 3. தவழ்தல். 4. நெறிதவறல். [ரிநமண.]

இரிநல்—1. இரிதல். 2. புலனை வேறென்றிற் செலுத்தல். 3. மனமுரிதல். 4. பிளவு.

இரிநியா—பூணக்காலி (மலை).

இரிநிசு—மகிழ் (மலை).

இரிநீர் — 1. அச்சமுள்ளவர். 2. தோற்றோடுவர். 3. பகைவர்.

இரிநன்—பகைவன். (திவா).

இரிநம்—உவர்த்தரை. (சூ. நிகண். ௫: உக).

இரிந்தல்—1. அச்சுறுத்தல். 2. அழித்தல். 3. ஓட்டுதல். 'இருணனி யிரவி தான்வந்திரித்தலம்' (சிவப்பி. ௫: ச). 4. கெடுத்தல். (சேவக. 1769). 5. தோற்கச்செய்தல்.

இரிந்தை—1. சதுர்த்தி, நவமி, சதுர்த்தியென்னும் திதிகள் (சூடா). 2. நாழிகை (பிங்).

இரிதல்—1. அகலுதல். 'கலம்பெய் பூண் முலை யார்சிலர் கண்புதைத் திரிந்தார்' (திருவின. குண்டோ. ௧௩). 2. அஞ்சுதல் (திவா). 3. ஓடல். 'புனலொழுக்கப் புள்ளியும்' (நாலடி. 212). 4. கெடுதல். 'மாநிரியச்சிநி' (பு. வெ. 2. 9). 5. சாய்தல். (சூ. நிகண். ௧: உக).

இரிப்பு—இருக்குவேதவுபநிடதங்கள்.

6. தோல்வியடைதல். 7. வழிதல். 8. விலகுதல், 'உத்தரியங்களு மிரிய வோடுவார்' (கம்பரா. ஊர்தேடு. 51).

இரிப்பு—1. அச்சுறுத்தல். 2. ஒட்டுதல். 3. தோற்கச்செய்தல்.

இரிபம்—பூமி. (நிருத்தம்).

இரிபு—1. அச்சம். 2. ஒடுதல். 3. தோல்வி. 4. பகை. 5. பகைவன். 6. வெறுப்பு.

இரிபோம்—வெட்டிவோர். (தைல், தைலவ. ௫௬).

இரிமாள்—எலிவகையில் ஒன்று.

இரியல்—1. இரிதல், ஒடுதல். 'இரியல்போ மதவேழத்தை' (திருவாணைக்கா. நாட்டுப். ௧௮). 2. இரியாதே எனப் பொருள்படும் ஒரெதிர்மறையின்கோள். 3. கெடுதல். 'எறி பயமுடைமையி னிரியன் மாக்களோடு' (மணிமே. ௧௩: ௮௨). 4. நல்லாடை. 5. பறத்தல். 'மேகவண்ணன் றணைவிழ்த்தி - யிரியல்போக' (கூர்மபு. தக்கன்வே. ௪௭). 6. இலவங்கப் பட்டை. 7. அச்சத்தால் நிலைகெடுகை (பெரும் பாண். 202). 8. அழகை 'அழுவா னிரியற் குரல்' (கம்பரா. நகரீ. 85)

இரியல்போக்ததல் — சாய்த்துக்கொடுத் தல். 'கதையடி யானை யிரியல் போக்கும்' (புறநா. ௧௩௫).

இரியல்போதல்—தோற்றோடுதல். (கூர்ம பு. தக்கன்வேள். 47).

இரிஇ—1. இருத்தி எனப் பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 'கண்ணிற் காண நண்ணுவழி யிரிஇ' (பொரும. ௭௬). 2. இருந்து எனப் பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 'கல்லெனெக்கல் நல்லலத்திரிஇ' (மலைபடு. ௫௪௬).

இரிஇயினர்—இருத்தினர் எனப் பொருள் படும் இரு என்னுந் தாதுவினின்றுபிறந்த ஒரு வினைமுற்று (இறைய. பக். ௪).

இரிட்டம்—குறுகல்.

இரிட்டை—பிறர்க்குத் துக்கம்வரவேண்டுமென்றும், தனக்கு வரக்கூடாதென்றும் எண்ணுகிற சித்தவிர்த்தி. (வாசுதே. ௩௭). [ஔஷ்டியா.]

இரிதி—1. இயற்கைக்குணம். 2. இரும்புக் கறை. 3. எல்லை. 4. கிட்டம். 5. தேசவழக்கம். 6. நீர்போசித்தொழுக்கல். 7. பாரம்பரிய

மான வழக்கம். 8. பித்தம். 9. பித்தப்ப பற்பம். 10. போதல். [ரீதி.]

இரிதிவாளம்—ஒ ரிராகம்.

இரு—1. பெரிய. 'மாயிருஞாலம்' (குறள். 999). 2. கரிய. 'இருமலர்க் குவையுள்கண்' (சீவக. 1171). 3. இருவென்னேவழம், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 'யான்செல்வன் யிரு' (ம-தி. ௧௬). 4. காட்டுமல்லிகை. (இராசவைத்). 5. பிற பெயர்ப்பதத்துக்கு முன்னின்று இரண்டு எனப் பொருள்படு மொரு விகாரமொழி. 'இருகிலை யுண்டென் றிந்த விருநிலத் திம்பும் வில்லின்' (பாரத. கிருட்டிண. ௧௪௧).

இருக்கம்—பூசுநட்சத்திரம்.

இருக்கல்—இருத்தல். 'அடியரோடிருக்க லாமே' (சி. சி. பாயிர. ௫).

இருக்கள் — இருக்குவேதமுணர்ந்தவன். 'இருக்கன் சந்திரமுகன் சித்தசைப்பட்டொழிய' (திருப்பு. ௪௧௮).

இருக்கால்—1. இரண்டுதரம். 'உருளாழி கொ டேர்மே - வுருக்கால்வர முக்கால்வர வெக்காலு மழித்தே' (பாரத. ௧௩-ஆம் போர். ௧௧௧). 2. கவற்றிற்றயத்து னொன்று.

இருக்காழி — இரண்டு விதைகையுடைய காய். [காழ் - வித்த. இ - ஒரு விஞ்சி. இரு காழி என்பது இருக்காழிபென்றுவித்து.]

இருக்கு — 1. உபநிடத மூப்பத்திரண்டி னொன்று. 2. நான்குவேதங்களிலே முதல் வேதம். 'ஐமுறுமிருக்குவேதம்' (மச்சுபு. சுக் கிர. ௫0). 3. மந்திரம். 4. வாக்கு. (நிருத்தம்) 5. வேதம். 'சொல்லு வ திருக்கையெக்கும்' (பெரியபு. திருநாட்டு. ௩௨). [ஐவ.]

இருக்குகை—இருத்தல். 'பரசமயங்களிலே செல்லாதிருக்குகைக்கும்' (சி. சி. ௨: ௧0. நிரம்ப அழகியர் உரை.)

இருக்குதல்—இருத்தல்.

இருக்குவேதம் — நாய்க்கை வேதங்களு ளொன்று; சதாசுவலூர்த்தியுடைய அதோ முகங்கள் நான்குளுள்ளொன்றாகிய தம்புருட முகத்தினின்று தோன்றியது. அஃது, இரு பத்தொரு சாலைகையுடையது. (சைவச. பொதுவி. ௩௩௮).

இருக்குவேதவுபநிடதங்கள் — இருக்கு வேதத்திற்குரிய உபநிடதங்கள்; அவை: இரு

ரோயம், கௌமத்தி, நாகவந்து, ஆத்மப்பிர போதம், நிருவாணம், திரிபுரை, வற்றலிருசம், முத்தலை, செளபாங்கியம், அக்ஷமாலிகை என்னும் பத்தும். (சுர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.) [ஐஹேடி; உவநிஷ்டி.]

இருக்கை—1. ஆசனம். 2. இருக்குமிடம். 'பாலுறுத்தியிருத்தேனிருக்கைகள் பலவும்' (கந்தபு. திருநகர. சசு). 3. இருத்தல், உட்கார்ந்திருத்தல். 'முந்தும்-நிருக்கை நலம்' (இராமா. அகத்திய. ருசு). 4. ஊர் (பிங்). 5. குடியிருப்பு. 'தண்பனைதழீஇய தளரா லிருக்கை' (பெரும்பா. உசுஉ). 6. வசிக்குமிடம். 'தன் னிருக்கை கொண்டேகினை' (கந்தபு. சுக்கிரனுபதேச. சுடி). 7. கோள்க லிருக்கும் இராசி. (பரிபா. 113). 8. கோயில். 'லீலியிருக்கை' (கந்தபு. மார்க்க. 144). 9. அரசர் போர்புரியக் காலம் கருதியிருக்கு மிருப்பு (பு. வெ. 9 30. உரை).

இருகடம்—ஒரு ஊணி. 'விதிதிரை வருபுன லிருகடம்'

இருகலா—ஊனக்கண்ணும் ஞானக்கண் ணும். 'இருகணும்புதைத்து வைக்கும்' (சீவக 1578).

இருகலையன்—இரண்டுத்தேசமுள்ளவன். (திவ். பெரியாழ். திருப்பல். 2 வ்யா).

இருகால்—1. இரண்டுபாதம். 2. இரண்டு முறை. 3. ஒன்றன்பாதிபாகிய அரை.

இருதமிழ்—1. குமிழ். 2. நீர்க்குமிழ்.

இருதாங்கின்கை — முசுமுசுக்கை. இது ஒரு குறிப்புமொழி. 'இருகுரங்கின் கைச்சாறு படிதா னென்று' (தேரைபர்வைத்தியநூல்.)

இருதுணைசைவேன்பா — ஒருவகை சேரிசைவேன்பா. (காரிகை. செய்யுளிய. கூ.)

இருதை—இருபக்கம். 'வந்திருகையுந் தன் கண் மாந்தலிர்க் கைக லீட்ட' (திருவிளை. திருமண. சுசுரு). [கை - பக்கம்.]

இருகோட்டறுவை — முன்னும் பின்னும் தொக்கலாக நாலவிட்ட துகில். 'இருகோட் டறுவைபர் வேண்டுவயிற் றிரிதா' (கெடு நல்வா. கூடு).

இருகோடி—1. சிறுக்கன்குரி. 2. பெருநன் குரி. (தைல. தைலவ. எசு)

இருங்கோவேள்—வேளிர் தலைவருள் ஒரு உன். (புறநா. 201).

இருங்காம்பு—பதக்கு. (தைல. தைலவ. எசு) இருகாம்பு — மாதனை (மலை). [ஐங்கு.] இருகட்டு—பன்விரண்டு. (தைல. தைலவ.) இருகடு—பன்விரண்டு. 'கடுபத்திரந்தச மூலமிருசடு' (தைல. தைலவ. உஉ). இருகடை—இலாமிச்சுவேர், வெட்டிவேர். (தைல. தைலவ. கூடி).

இருகண்பகம் — சிறுசண்பகப்பூ, பருஞ் சண்பகப்பூ. (தைல. தைலவ. உடி).

இருசந்தம்—வெண்சந்தநம், செஞ்சந்தநம் (தைல. தைலவ. கூசு).

இருசந்தா—வெண்சந்தநம், செஞ்சந்தநம். (தைல. தைலவ. கூசு).

இருசமயவிளக்கச்சோதி—இருசமயவிளக் கத்தின் மறுப்பாகிய ஒரு நூல்.

இருசமயவிளக்கம் — சைவ வைஷ்ணவ சமயத்தை விளக்கிக்கூறிய ஒரு நூல்.

இருசி—1. ஆகூதிக்கு நாயகன் (சுர்மபு. தமோ. ரு). 2. இருதுவாகுந்தன்மையில் லாத பெண். 3. ஒரு பெண்பசாசு. [ஐஜ்.]

இருசிறியர்—1. கருஞ்சீரகம். 2. நற்சீரகம்.

இருசீரகம்—நற்சீரகம், கருஞ்சீரகம். 'தாளி சந்தகரம் மிருசீரகஞ்-சாற்று பாதிரிக் கூட் டம்' (தைல. தைலவ. உகூ).

இருசு—1. நேர்மை, செவ்வை (சூ. நிகண். கக: ரகாவெ. கூஉ). 2. பண்டியின் அச்சிரும்பு. (சூ. நிகண். கக: ரகாவெ. கூஉ). 3. மூங்கில் (மலை). [ஐஜூ.]

இருசுகம்—மாதனை.

இருகடர் — சூரியசந்திரராகிய இரண்டு வானசோதி கள். 'இருகடர்த்தோற்றம்' (தண்டி. பொது. எ).

இருகடர்த்தோற்றம் — பெருங்காப்பிய வறுப்புளொன்று; அஃது: ஆதித்தோதய சந்திரோதயங்களை வருணிப்பது. (தண்டி. பொது. எ.)

இருகழி—1. இரட்டைச்சழி. 2. இரட் டைச்சழியுள்ள உடம்புடையவயிர். 'இருகழி இருந்தண்டாலும் உண்ணும், இரந்துண்டா லும் உண்ணும்.

இருஞ்சிறை—1. காவல். 2. நாகம். 3. மதில்.

இருட்சாள் — இரக்கதன் (பாச. வெ. ருசு). [இருளிலே திரிகிறவனென்றபடி.]

இருட்சி—1. இருள்கை. 2. மருளுகை.

இருட்டல் — இருத்திப்பேசுதல்.

இருட்டல்—இருளச்செய்தல்.

இருட்டு — 1-2. இருட்டென்னேவலும் தெரிநிலைவினேப்பகுதியும். 3. இருளுடைய காலம். 'இருட்டிலே போனான்' 4. இருளுடையவிடம். 'அருந்தற்கலிருட்டின்' (சைவச. பொதுவி. உரு. எ.) 5. அறியாமை.

இருட்டுதல்—1. இருளச்செய்தல். 2. மந்தாரமிடல்.

இருப்பகை — } குரியன். 'நீடிருட்
இருப்பகைவன்—} பகைவன் மன்னேத்-
தருதி' (கந்தபு. புதல்வரைப்பெறு. எ.)

இருப்படலம்—இருட்டொகுதி.

இருப்பிழம்பு — இருட்டிழன். 'ஓராழித் தேரேறி யகிலமெல்லாம்-படருமிருட் பிழம்புக்கும் பண்ணவனோ' (மச்சபு. மச்சா. கஉ.)

இருப்பு—ஒரு மரம்.

இருட்டி—1. பேடி. 2. வயதுவந்தும் ருதுவாகாமலிருக்கும் பெண். [ஐவுஹி; இதுவே வழக்கத்திலே பகரவொற்றைக்கெடுத்து, வடமொழிமுப்பத்தோராம் மெய்யை "ழ" கரமாய்த் திரித்து "இருழி" என வழங்குவர்.]

இருடி—1. ஆந்தை (கு. நிகண். நு: ௫௦.) 2. ஒளி. 3. சுவாதிட்டாந ஆதாரத்துக்குடைய ஆறித்தழகளிலே நான்காமிதழின் அட்சரமாகிய "ய"கர அட்சரத்தி னதி தேவதை. (சி. சி. அ. உக. மறை.) 4. முனிவன். 'இருடியருஞ்சித்தருமாடுவர்கான்' (தைல. கைலவ. கரு. எ.) 5. வேதம். [ஐவி.]

இருடிசேசன்—திருமால். 'இருடிசேசன் கோவந்தன்' (திருவாணை. கோச்செவ். சுசு.) [ஹ்வுஷீகெஸு.]

இருடிச்சீசத்தம்—ஒருவகைச் செபம் (த. நி. போ. நுரு. எ.) [ஐவி. ஹ்வு.]

இருடியுலம்—வசம்பு.

இருடியூரும்—வேதாத்தியயகம். [ஐவி. பஜு.]

இருண்டி—சிறுசுண்பகம் (மலை).

இருண்மதி—1. இருண்டபகடித்துச் சந்திரன். 'இருண்மதியிற் தேய்வன கெடுக' (மதுரை. 195). 2. அமாவாசை. (பரிபா 11. 37.)

இருண்மலம் — ஆணவமலம். 'எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி லழுந்தி' (சிவப்பி. உ: க.)

இருண்முகா—காவி.

இருண்மை—இருளுடைமை.

இருணம்—1. கணக்கதிகாரம். 2. கழிக்கப் படு மெண். 3. கோட்டை. 4. நிலம். 5. நீர். 6. உவர்நிலம். (பிங்.) 7. கடன். [2, 3, 4, 5. ஐண.]

இருணுள்—இருண்டபகடித்துநான். (திவ். பெரியதி. 8. 8. 9.)

இருணிலம்—நாகம் (திவா.)

இருந்தம்—பிரகாரம். [ஐவு.]

இருந்தால் — இருத்தலைச்செய்தல். 'மலை புரைமாடத்துக் கொழுநிழ லிருந்தால்' (மதுரைக்கா. ௫௦௫.)

இருந்தல்—1. உட்காருதல். 'ததிசய மு-
னமர்ந் தயலிருந்துழி' (இராமா. திருவெ-
தார. கள.) 2. இருக்கச்செய்தல். 3. சிவீத்-
தல். 'நெடுளாளிருந்தபேரும்' (தாயு. பரி.
க௦.) 4. தங்கல். 'மேயிருந்தனன்பணி லேத்-
தன்கோயிலே' (பாரத. வாரணவதச். கள.)
5. தாபித்தல். 6. தாழ்த்தல். 7. நிலகொள்-
ளல். 'வலம்வரும்படி யிருப்பது கயிலைமால்
வரையே' (கந்தபு. திருக்கைலாச. கஉ.) 8.
உளதாதல். 9. முல்லையுரிப்பொருள் (கம்பி-
யகப். உரு.)

இருந்தி — 1. இருக்கச்செய்து எனப்
பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 'உபசார
முட னருகுற லிருந்தி' (பாரத. நாடுகரைக்-
துறை. நக.) 2. இருக்கிறாய் எனப் பொருள்
படும் ஒரு முன்னிலைவினே. 'உடையா னுன்ற
னடுவிலுக்கு முடையா னடுவு ணீயிருந்தி'
(திருவாசகம். கோயின்முத்த. க.) 3. இருப்-
பாய் எனப் பொருள்படு மேர் ஏவல்வினே.
4. சித்தி. 'அறவெயில் விரித்தான் களப்பி-
லிருத்தியொடு' (மணிமே. உக; ௧௫௫.) 5.
சுபாவாதிதிகிரிபாசாமர்த்தியம். 'சமணரி-
லிருத்திபெற்றோன்' (கு. நிகண். உ: ௫). 6.
மேன்மை. 7. வளர்ச்சி. 8. விருத்தி. [4, 7, 8.
ஐவி.]

இருத்திப்பேசுதல் — அழுத்திச்சொல்லு-
தல்.

இருந்திர் — இருதினை.

இருந்திர்—இருக்கச்செய்திர். 'இக்கொடியார்போற் கண்ணு ளெம்மையு மிருத்தி ரென்றார்' (திருவிளை, வலைய, ௧௧.)

இருந்தினர்—யாகத்திலே குருவுக்கு உதவி செய்பவர். 'இருத்தினர் யாரையும்' (கந்தபு. வேள்வி.4.) [ஐதிஐ.]

இருந்தினோர் — யாகாசாரியருக்கு உதவி செய்பவர். 'முற்றநாடிய விருத்தினோரணியின்முறையால்' (கந்தபு. வேள்வி. ௩.)

இருந்து—1. யாகாசாரியருக்கு உதவிசெய்பவர், இருந்துவிக்கு. (மச்சபு. விருக்க. 2.) 2. வயிர்க்குற்றங்களுள் ஒன்று. (சிலப். 14. 180, உரை.)

இருந்துங்கள்—இருந்துவிக்குகள். 'வாலி தாமிருத் துக்கோ யலக்கரித்து' (மச்சபு. விருக்கவுற்சுவ. உ.)

இருந்துதல்— 1. அழுத்தல். 'குறுக்குறுகெனலிருத்தி' (கந்தபு. திருக்குற்றால.௧௫.) 2. இருக்கச்செய்தல். 3. நெடுங்காலமிருக்கச் செய்தல். 'பசுமட்-கலத்துணர் பெய்திர்இயற்ற' (வள்ள. ௬௬0, பரி.)

இருந்துவிந்து—யாகபுரோகிதர். 'இருந்துவிக்கெனப்படு - மன்னவர்க்கு' (காஞ்சிப். சிவா. ௩௬.)

இருந்துவிந்துகள்—யாகபுரோகிதர்.

இருந்தை—1. இருபத்துநான்கு நிமிஷங்கொண்ட ஒரு நாழிகை. 2. சேங்கொட்டை (மலை). 3. நாழிகைவட்டில். 4. இரித்தை: நான்காம்பக்கம், ஒன்பதாம்பக்கம், பதினாந்காம்பக்கம் இம்மூன்றுக்கும் பெயர் (சூ. நிகண். ௧: அசு.)

இருதம்—1. உஞ்சலிருத்தி. 'உஞ்சநல் விருத்திவிருதமாம்' (காஞ்சிப். ஒழுக்க.௩௬.) 2. நீர். 3. மெய்க்கை. [ஐத.]

இருதயகேசம் — இரத்தாசயகோசம்.

இருதயந்தாரம்— இலக்கிறத்துக்கு ஐந்தாமிடம் (சோதிடக்கட.)

இருதயம்—1. அன்பு. 2. இரத்தாசயம். 3. இருதயமந்திரம். 'எலவிருதயனுறென்' (சைவச. பொதுவி. ௩00) 4. உள்ளம், மனம். 'இருதயகமலமுகுளம் கட்டவிழ்ந்து' (திருப்புக. ௩௨௫.) 5. கடு. 6. கருத்து. [ஹுடய.]

இருதநு—தேவதாரம், ஈரளதேவதாரம். (தைல, தைலவ. ௧௩.)

இருதலை—இரண்டுபக்கம்.

இருதலைக்கடம்—விலாக்குமீன்.

இருதலைக்கோள்ளி— 1. இருமுனையிலுந்தியுள்ள கட்டை. 2. எப்பக்கத்துத் துன்பஞ்செய்வது.

இருதலைநாங்கர் — சுப்பிரமணியசுவாமியின் வேல்; அதனை 'ஏயென முருகன் றொட்ட விருதலை படைத்த ஞாங்கர்' (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. ௪௬௫). [இரண்டுதலையையுடைய வேல் என்றபடி. ஞாங்கர்-வேல்.]

இருதலைநோய் — எழுஞாயிறு என்னும் ஒரு நோய். 'இருதலைநோய் பயித்தியங்கண்ணோய்கள்' (தைல, தைலவ. உசு.)

இருதலைப்புள்— இரண்டுதலைகளையுடைய தென்று சொல்லப்படும் ஒரு பறவை. (சீவக. 1631, உரை.)

இருதலைப்புச்சி—ஒரு பூச்சி.

இருதலைமணியன் — 1. மணிபொருந்திய இரண்டுதலைகளையுடையதென்று சொல்லப்படும் மொரு பாம்பு. 2. குறையசொல்வோன்.

இருதலைமாணிக்கம்— முத்திபஞ்சாக்கூரமந்திரம். 'பொருளா ளான்மாப் பொருந்திடுந் திரோதை - மருவிரு மலமாய் வயங்குமைத் தெழுத்தின்-நிரோதையு மலமுந் தீர்த்த தனித்தில் - வரோதய மான வாசியை நிறுவி-வளம்பொலி சிவாய வாசியென்றுளத்தில்-விளம்புக நின்னை விளக்குமா நந்த - முத்தியைந் தெழுத்து மொழிந்தனம்' (சிறம்பலநாடிகள்) [இது முதலெழுத்தினின்று வாசிப்பினுக் கடையெழுத்தினின்று வாசிப்பினுஞ் சொல்லொன்றேயாய்வருதால் இருதலைமாணிக்கம் எனப்பட்டது. சோணிக்.]

இருதாலைக்கத்தி — இருபுறமும் கூர்மை யுள்ள கத்தி.

இருதாவிரதம்— ஒருவகை வாதரோகம். (சீவரட். ௧௬௩.) [இருத்-மாப்பு. ஆவிருதம்-குழல்.]

இருதினை—1. உயர்தினை அஃறிணையாகிய இருவகைச்சாதி. 'இருதினை முக்கூந் றெருமைத் தன்மை' (மன். ௩௩௧.) 2. இயங்கு திணையும் நிலத்திணையும்.

இருது—1. ஏற்றகாலம். 'இன்னபோது மங்கலங்களா மிருதுவீ தியாத்திரைக்கெது காலம்' (ஞானவா. வைரா. ௧௨௦.) 2. கடவுளின் முத்தொழில். 3. பிரபை. 4. மகளிர் கருத்தரித்தலுக்கு உபயோகமாகியகாலம்; அதி: பூப்படைந்ததிரும் முதலாகப் பதினாறு நாள். 5. மகளிர்குதகம். 6. மகளிர் முதற் பூப்பு. 7. மாசமிரண்டுகொண்ட பருவம் 'பொருள்வயிற்பிரிவோரிருதுவின் கண்ணுடைத்து' (அகப்பொ. அகத்திணை. ௪௧.) 8. இலந்தை. [ஐ.து.]

இருதுக்காட்சி — அகப்பொருட்டுறையி னென்று.

இருதுகாலம்—1. கருப்பந்தரிக்கக்கூடிய காலம்; அதி: பூப்படைந்தநாண்முதற் பதினாறுநாளவரையுள்ளகாலம். 2. மாதவிடாய்க் காலம்.

இருதுசங்கமநம் — நாயகியுடைய இருது காலத்திலே முதன்முதல் நாயகன் கூடற் குச்செய்யும் கிரியை. [ஐ.துஸம்மரிந.]

இருதுசந்தி—1. இரண்டுபருவங்களுக் கிடையிலே நிகழும் காலம்; அஃதாவது: முன்பருவத்தி னிறுதி ஏழுநாட்களும், பின்பருவத்தின் முன் ஏழுநாட்களும் இருதுசந்தி என்பர். 2. ஒருபருவத்தின் முடிவிலே மற்றொருபருவம் தொடங்குதல். [ஐ.துஸம்மரி.]

இருதுசாந்தி — இருதுவானபெண்ணுக் குத் திங்குநேரிடாதபடி செய்யுஞ் சாந்திக் கிரியை. [ஐ.துஸாணி.]

இருதுடி—எலம், காட்டேலம். (தைல. தைலவ. ௬.)

இருதுத்தம் — துத்தம், துரிசு (தைல. தைலவ. ௬௧.)

இருதுநகர்வு—பருவங்கட்குரிய அதுபவம் (சீவக. 2668 தலைப்பு).

இருதுப்பெருக்கி—குதகத்தைவெளியேற் றும் மருந்து.

இருதுமதி—1. பூப்படைந்திருக்கிறகாலத் துப்பெண். 2. பூப்படைந்தவன். 'சுனர் புலைய ரிருதுமதி நாய் பன்றி' (சைவச. பொதுவி. ௩௦௭). 3. கருத்தரித்தற்குரியபரிசுவிலிருப்ப வன். [ஐ.துமதி: 3. தி. உடையவன்.]

இருதுநாசம் — வேளிற்காலம். [ஐ.துஸாணி]

இருதுநலி—மாறாப் இருதுகாலமுண்டாம். 'உயர்கருவறை - பிறருநெட்டியவளியோ டிருதுவலிபிவை' (தைல. தைலவ. ௨௭).

இருதுவாதல்—பூத்தல்.

இருதுவீருத்தி—பருவங்களின் பெயர்ச்சி. [ஐ.துஸுத்தி.]

இருதுவாடு — பதினெட்டு (தைல. தைலவ.).

இருதுதீர்—மெய்ப்பேசல். [ஐ.துமதி: ஐ.து - மெய். உதி - பேசல்.]

இருதுநீருக்கோலம் — திருமாவின் வீற் றிருக்கும் இருப்பு.

இருத்தேருடியாக—எல்லாருமாக. 'இருத் தேருடியாகக் காணும்படி' (சுரு. 4. 1. 1).

இருத்தவளமுடையா—கூடலழகர் (சிலப். 18. 4. அரும்).

இருத்தாப்போல் — திரவென்று (திவ். திருவிருத். 12. வ்யா. அப்பு).

இருநீர்—இருந்தை (திவ். பெரியதி. 2. 10. 3).

இருந்து—1. ஒரு துணைவினை 'எழுத்திடுத் தான்'. 2. இரு என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்த ஒரு வினையெச்சம். 3. கரி. 'இருத் தும் வெளிறும்' (புலியூர்). 4. ஐத்தாம் வேற்றமைச் சொல்லுருபு.

இருந்துவர்—இலந்தை.

இருந்தேந்துவர்—மாகதர் (சிலப். 5. 43. உரை).

இருந்தை—1. கரி (தைல. தைலவ.). 2. கரிப்புடச்சாலை (தைல. பாயிர. ௧௨).

இருந்தையுர்—மதுரைவிலுள்ள ஒரு திரு மால்தலம் (பரிபா. பக். 165).

இருந்தையுர்க் கருங்கோழிமோசியார்— இடைச்சங்கப்புலவர் களுளொருவர் (இறைய னாகப். பக். ௪).

இருநாடுவாதல் — இடைமுரிதல் (சிந்தா. முத்தி. ௨௦௬).

இருநா—1. உடுப்பு. 2. பாம்பு (இரு நாவையுடையதென்பது பொருள்).

இருநீர் — கத்தாரிமஞ்சள் கப்புமஞ்ச ளென்னு மிருவகை மஞ்சள். 'அரெணுகிரு நீர்' (தைல. தைலவ. ௨௧).

இருநிதி—சங்கிரிதி, பதுமரிதிகள். 'தருவே வறிஞர்ச் இருநிதியே' (மதுரைப்பதிற்றுப். ௫).

இருநிதிக்கிழவர்—குபேரன் (பிங்).
இருநிதியம்—வேம்பு, மலைவேம்பு (தைல. தைலவ. எச்).

இருநியலம்—1. அல்லங்காடி. 2. நாளங்காடி (மதுரைக். ௩௬௫).

இருநிலம் — பூமி. 'இருநிலமாள்வோன்' (சிலப். 28. 78).

இருநிலை — 1. இரண்டெண்ணம். 2. ஊசலாகும் மனம், ஒருநிலைவி லுறைத்துநில்லாமை.

இருநெலியின்றெறிப்பு—ஒர் வியாதி. 'இரு நெலியின்றெறிப்புலவியெயிறதைப்பு' (தைல. தைலவ. சச).

இருப்பவல்—ஒரு பூண்டு. இதன் வேர் மருந்தாக உபயோகிக்கப்படும்.

இருப்பன்—நிலைத்திணைப் பொருள்கள். 'இருப்பன்முதற் றேகங்க எத்தனையும்' (தாயு. பரி. 2.)

இருப்பாணி—இரும்பினுற்செய்த ஆணி.
இருப்பாயுதம்—இரும்பாலாய படை.

இருப்பாணை—கருமூஞ்சிப்பாணை.

இருப்பிடம்—1. வாசஞ்செய்யுமிடம். 'இருப் பிடமெமக்கி தென்னு' (கந்தபு. திருநகர. ககச). 2. ஆசனம். 3. பிருட்டம்.

இருப்பு—1. ஆசனம். 'இறைஞ்சியவேந்தர்ச் செல்லாமிருப்பளித்து' (பாரத. சூதுபோர். ௫). 2. இருக்குத்தன்மை. 3. இருத்தல். 'புனையுமோலியமேபோலச்- சந்ததமிருப்பை நோக்கி' (ஞாநவா. வைராக். உச). 4. குதம். 'இருப்பினி னாகர்' (கந்தபு. சூரப. வதை. சஉ௫). 5. கையிருப்பு. 6. மிகுந்திருப்பவை. 7. வாசஞ்செய்யுமிடம். 'முத்தொழிப்புரி மூவரிருப்புடன்' (சேதுபு. இராமதீர்த்த. உ௦). 8. பொருண்முதல். 9. நிலை.

இருப்புக்கிணை—வீரணியும் இரும்புடை.

இருப்புக்காய்வேளை—ஒரு செடி.

இருப்புக்கிட்டம்—இரும்புருகிய ஒருவகைக் கட்டி.

இருப்புக்கோல்லி—சிவனார்வேம்பு (மலை).
இருப்புக்கோல்—காராசம்.

இருப்புக்கிட்டம்—ஒட்டுபவன் இருத்தற் குரிய வண்டியின் முகவணை.

இருப்புச்சலாகை — 1. இரணவைத்திய ஆயுதத்தினென்று. 2. இரும்புநாராசம். 3. துப்பாக்கிச் சலாகை.

இருப்புச்சில் — சிறுவர்விளையாட்டுக்கருவியில் ஒன்று.

இருப்புச்சீரா—இருப்புச்சட்டை.
இருப்புச்சுவடு—இருப்புச்சீரா.

இருப்புச்சிறு—இரும்புப்பூண். 'இருப்புச் சுற்றார்நெட்டிலைச்சுலம்' (சேவக. 1136).

இருப்புத்தாள்—இரும்புக்கோல். (ஞான. 55. 12. உரை).

இருப்புத்திட்டம் — செலவுநீக்கி மிகுந்த தொகை.

இருப்புநாராசம்—1. ஒரு இரும்பாயுதம். (சேவக. 1676. உரை). 2. ஓலையிற் கோக்கப்படும் இருப்புக்கோல்.

இருப்புநெடுங்—இரக்கமின் மையால் இரும்புபோலும் உள்ளம். 'வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ' (தாயு. ஆசையெனு. ச).

இருப்புப்பத்திரம்—இரும்புத்தகடு (பெருங். இலாவாண. 8. 175).

இருப்புப்பாணை — குழிகல்லுங் கருவி; அஃது: இரும்பினுற் செய்யப்பட்டதும் மரத்தினுற் செய்த பிழிபூண்டதுமா யிருக்கும். 'நெட்டிருப்புப் - பாணைக்கு நெக்குவிடாப் பாணை' (நல்வழி. ௩௩).

இருப்புமுள்—தாறு (திவா).

இருப்புமுறி—ஒரு செடி.

இருப்புயிர்—நாகருயிர் (சிந்தா. 3108).

இருப்புலக்கை — ஓராயுதம்; அஃது: இரும்பாலாய உலக்கை.

இருப்புலி—துவரை (மலை).

இருப்புலல்—இரும்புக்கறை.

இருப்புலற்பணம்—கலப்பு வெள்ளி நாணயம்.

இருப்பெழு—உழலை. 'மருப்புநிலைக் கந்தி னிருப்பெழுப் போக்கி' (பெருங். இலாவாண. 5. 38).

இருப்பை—1. இருப்பாய் எனப் பொருள் படும் ஒரு முன்னிலைவினைமுற்று. 'இருப்பை நாடொறுநெஞ்சமே' (வைராக். ௩௬). 2. இருப்பைமரம். 3. ஒருர். 'இருப்பையூர்வாழ்' (தாயு. பொது. ௧0).

இருப்பைத்தீப்பி—இருபுறவகை.

இருப்பைத்தீப்பி—இவ்வப்பைப்பிண்ணுக்கு. (தைல. பாயிர. சரு).

இருப்பைப்பூச்சியிபா—ஒருவகை நெல்.

இருபகம்—வெண்காக்கட்டான், கருங்காக்கட்டான் (தைல. தைலவ. எசு).

இருபத்தாறுநீத்தாவம் — அகங்காரகத சிதாபாசசேவன் (த. நி. போ. ககசு).

இருபத்தாறும்போருள்—ஈசான் (சிவதரு. ௧௦: ௩௨).

இருபத்துநாலாநீத்தாவம்—மனம் (த. நி. போ. ககசு).

இருபத்துநாலாயிரப்படி. — திருவாய் மொழிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரக்கிரந்தத்தில் இயற்றிய ஒரு வியாக்கியானம்.

இருபத்தேட்டாநீத்தாவம் — அகங்கார சேவர்க்கு அதிகட்டாநமான கூடஸ்தன் (த. நி. போ. ககசு).

இருபத்தேழாநீத்தாவம்—மாயோபாதிசு னான் ஈச்சரன் (த. நி. போ. ககசு).

இருபத்தேழாம்போருள் — பரமேசுவரன். (சிவதரு. ௧௦. ௩௨.)

இருபத்தேநீத்தாவம் — மூலாங்காரம். (த. நி. போ. ககசு.)

இருபத்தேநீதாம்போருள் — புருடனாயி ஆன்மா (சிவதரு. ௧௦. ௩௨).

இருபத்தோன்பதாநீத்தாவம் — மாயவீச்சுருக்கு அதிகட்டாநமான பிரமம் (த. நி. போ. ககசு).

இருபது—இரண்டுபத்து.

இருபாசிவன்—இலயசிவன். 'இருபாசிவனெனு மிலயசிவன் றுளென்றும்' (சி. சி. ௧௨: ௭. ஞாநப். உரை.)

இருபலை — சிற்றமுட்டி, போரமுட்டி. (தைல. தைலவ. எ௨).

இருபன்னியம்—சேங்கோட்டை (மலை).

இருபனி—முன்பனி, பின்பனி. 'இருபனியு மழையும் வெயிலு நின்ற' (மதுரைப்பதிற்றுப். ச.)

இருபால்விடு — இருவகைப்பகுதியினை யுடைய முத்திகள். அவை: சாலோக, சாயிப, சாகுபமாயி பதமுத்திகளும், சாயுச்சிய மாயி பரமுத்தியுமாம். 'இருபால் வீட்டினை வெங்கிணுக்கு' (கந்தபு. திருகா. அ.)

இருபாலும் — இரண்டுபக்கமும். 'மாது நான்முகத் தண்ணலும் வந்திரு-பாலுமாகி' (கந்தபு. பாயிர. கசு.)

இருபாவிர்ப்பிதா— } அருணாந்திவாசா
இருபாவிர்ப்புது — } ரியரா லருளிச்செய்யப்பட்ட ஒரு துல்; அது: சித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கனு ளொன்று.

இருபான்—இருபது. 'இருபான் கணை' (கந்தபு. அக்கினிமு. 82.)

இருபிறப்பான்—1. அந்தணர்; உபகய நத்திற்குமுன்பு ஒரு பிறப்பும் பின்பு ஒரு பிறப்பு மாயி இருபிறப்பினையு முடையராத வின் (திருமுரு. ௧௮௨). 'இருபிறப்பான் முதன் முதலுந்சாதிக்காகும்' (திருவின. மாணிக்க. எ௨.) 2. வேதியர், அரசர், வைசிய ராயி மூன்றுவருணத்தவர்களும். (பராசர. ௨௧.)

இருபிறப்பு—1. இரண்டுசன்மம் (சூடா.) 2. சந்திரன். 3. சிறகு. 4. பல். 5. பறவைகள்.

இருபிறவி—1. இரண்டுசன்மம். 2. இரு சாதிரிசேர்த்து பிறக்கும் உயிர்வருக்கம்.

இருபுட்சன்—1. இடியேறு. 2. இந்திரன். 3. சுவர்க்கலோகம். [ஐஹாகிவு: ஐஹா. தேவன். கூழி-ஷுகிறவன்.]

இருபுட்சி — இந்திரன். [ஐஹாகிவு.]

இருபுடைமெய்க்காட்டு — ஒன்றே இரு வேறுவகையாகத் தோற்றுவது. (திவ். திருநெடுங். 21. வ்யா.)

இருபுரியாதல் — மாறுபாடாதல். (திவ். கண்ணிதுன். 11. வ்யா.)

இருபுலன்—மலசலங்கள். 'உமிழ்வோடிரு புலனுஞ்சோரார்' (ஆசாரக். 33.)

இருபுறக்கருமம்—கருமகாரகத்தனொன்று; அது: பற்றுக்கருமம் வீட்டுக்கருமம் இரண்டற்கும் புறமாயி கருமம். 'மேவுண்ணுஞ் சிறுக்கன் அதன்கணனைத்த தானியைத்தின் றுன்' என்பதற் போலும். இதில் தானி வேண்டப்படாமையால் பற்றுக்கருமமு மன்று; அறிந்திராமையால் வீட்டுக்கருமமு மன்று. (விசே. உபகாரக. ச.)

இருபுறவகை—வகைபோன்ற வாழ்த்து. (யாப். வி. 95. பக். 512.)

இருபுவாழ்த்து — வாழ்த்துப்போன்ற வகை. (யாப். வி. 95. பக். 512.)

இருபுளல் — மேல்நீருங் கீழ்நீருமாகிப் இரண்டிளிர். 'இருபுளலும் வாய்த்த மலையும்' (வள். எங். எ.)

இருபு—இருபோகம். (ஈடு.)

இருபெயரோட்டாதுபெயர் — ஆகுபெயர் வகையில் ஒன்று. (நன். 290. விருத்.)

இருபெயரோட்டு — இருபெயர் ஒருபெயராக நிற்பது.

இருபெயரோட்டுப்பண்புத்தோகை—ஆகிய வெள்ளும் பண்புருபு இடையே தொக்குநிற் கப் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகிய இரண்டுபெயர் இணைந்துநின்றல். 'சாகாரப்பாம்பு' என்பதற் போல். (நன். பொதுவி. ௧௪. உரை.)

இருபொருள் — கல்லியஞ் செல்வமும். (குடா.)

இருபொழுது—காலையும். மாலையும் 'இரு பொழுதுஞ் சிறுகரண்டி யிடைநுகர்மண் டலமே' (தைல. தைலவ. ௪௬.)

இருபோகம்—இரண்டுதரம் விளைவு.

இருபோது—காலையில்கண்.

இரும்—இருமல். 'இருமிடைமிடைந்த சில சொல்' (புறநா. உ௪௩.)

இரும்பல்காஞ்சி—ஒரு தமிழ்நூல்.

இரும்பலி—இரும்பலி.

இரும்பன்—1. எலி (கிவா). 2. அகழெலி (பிங்).

இரும்பிடித்தலையார்—கடைச்சங்கப்புல வரு னொருவர். இவர்: சோழன் கரிகால னுடைய அம்மான். (மணிமே.)

இரும்பிலி—ஒரு செடி.

இரும்பினீமை — இழிந்தநிலை (சிந்தா. 952).

இரும்பு—1. இரும்பாற்செய்த ஆயுதம் (சீவக. 782). 2. கடிவாளம். 'இரும்பு குதட்டி விலாழியுமி ழிவுளி' (கூர்மபு. தக் கன்வேன். உள்.) 3. கிம்புரி. 'இரும்புசெய் குழவித் திங்கன் மருப்பிடை' (சிந்தா. குண மாலி. உ௨௬.) 4. சத்தலோகங்களுள் ஒன்று. அது: கரும்பொன்.

இரும்புக்காய்வேளை — வேளைவகையில் ஒன்று (மூ. அ.)

இரும்புக்கோல்லன்—கருங்கோல்லன்.

இரும்புச்சலாடை—1. இரணவைத்தியக் கருவியி லொன்று. 2. இருப்புநாராசம்.

இரும்புத்துப்பு—இரும்புக்கறை (மூ. அ.).

இரும்புத்துரு—மண்ரோம்.

இரும்புப்போடி—அரபொடி (மூ. அ.).

இரும்புயிர்—இருப்புயிர்; ஐவகையுயிர்களு ளொருவகை யென்பர். இது: ஐஜனநூல் வழக்கு. (சீவக. 3111. உரை.)

இரும்புலி—1. ஒரு செடி. 2. துவரை.

இரும்புளி—ஒரு மரம்.

இரும்புநல்—சாயவேர். [இம்பூறல் என்று வழக்கும்.]

இரும்பை—1. இருப்பை. 'இரும்பை வகுள மொடு' (திருப்பு. ௧௩௭.) 2. குடம் (பிங்). 3. பாம்பு (உரி. நி.).

இரும்பொறை — சேரர் பட்டப்பெயர்க ளுள் ஒன்று. 'பல்வேலிரும்பொறை நின் கோல்செம்மையின்' (பதிற்றுப். அ௬.)

இருமடங்கு — இரட்டித்த அளவு. 'இன் றைக் காயிர நாளைக் கிருமடங்கு' (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧௨.)

இருமடி—இருமடங்கு.

இருமடியாதுபெயர் — ஆகுபெயராய்நிற் கும் ஒன்றன் பெயர் அவ்வாறுபெயர்ப் பொரு ளோ டியைந்த பிற்தொன்றற்காய்நிற்பது. 'கார்' என்பதிற்போலும். கருமையின்பெய ராகிய கார், முதலில் மேகத்தின்பெயராய் நின்று பின், அம்மேகம் மழைபெய்யுங் கார் காலத்தின்பெயராய்வந்தது.

இருமடியேவல்— ஈரேவல்; அது: செய் லிப்பி என்பதிற்போல.

இருமாபு—தாய்வழி தந்தைவழி (கிவா).

இருமருந்து—சோறும் தண்ணீரும். 'இரு மருந்து விளைக்கு நன்னாட்டு' (புறநா. ௭௦.)

இருமல்—1. ஒரு நோய். 'இருமலுஞ் சோ கையு மிளையும் வெப்பு' (திருமந். அறன் செயா. ௪.) 2. ஆட்டுநோயில் ஒன்று.

இருமல்லி—சிறுமல்லி பெருமல்லி என் னும் இருவகைமல்லி (தைல. தைலவ. உ௩.).

இருமளம்—கவர்த்த மனம்; அஃதாவது: ஒன்றைச் செய்தலையுஞ் செய்யாமையையும் ஒரேகாலத்திலே விரும்பும் மனம். 'இரு மனப் பெண்டிரும்' (வள். ௧௨௦.)

இருமா—ஒரு பின்னவெண்.

இருமாவரை—அரைக்கால்.

இருமிஸ்தகி—ஒரு மருந்து.

இருழ — இருமல். 'இருமிடைமிடைந்த
சிலசொல்' (புறநா. 243. 13.)

இருழநல் — ஈரலிலிருந்து சளிமுதலிய
பதார்த்தத்தை உரத்த சத்தத்தோடு தொண்
டைத்துவாரத்தாற் கக்கல். 'விக்கி-இருமா
முன் மாகாணிக் கேகாமுன்' (தனிப்பா.
காள்.)

இருழதுதாவர் — தாய்தந்தையர். 'இரு
முது குரவர்தா ளிறைஞ்சி' (காஞ்சிப்.
வலம்புரி. ௧௬.)

இருழதுதாவோர்—இருமுதுகுரவரர்.

இருழதுமக்கள்—தாய்தந்தையர். 'இன்றி
யமையா லிருமுது மக்களும், பொன்றினமை
களும்' (பழமொழி.)

இருமை — 1. இம்மையும் மறுமையும்.
'இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்'
(வள். உஉ.) 2. இரண்டு (தைல, தைலவ).
3. இருதன்மை. 'அருவதா யுருவா-யிருமையா
யுறை பூரணன்' (கந்தபு. ததிசி. ௫௭.)
4. உள்ளும் புறம்பும். 'இருமையா லெழுதி
நேர்ந்தேன்' (பெரியபு. தடுத்தாட். ௫௯.) 5.
கருமை. இருமையென்பதில் மைவிகுதிகெட்
டது. 'இருமலர்க்குவளைபுண்கண்' (சிந்தா.
பதமையா. ௬.) 6. துக்கம். 7. பெருமை.
'இருமை யயன்முடி' (காஞ்சிப். திருக்கா. ௭.)

இருமையிறுக்கை — வேற்றுப்பொருள்
வைப்பு என்னும் அலக்காரவகையுள் ஒன்று;
அது: கூடுவதையும், கூடாதவதையும் கூடக்
கூறுவது. 'கோவலர்வாய் வேய்க்குழலே
யன்றிக் குரைகடலும்-கூவித் தமிழோரைக்
கொல்லுமால்-பாவாய்-பெரியோரும் பேண
து செய்வரே போலஞ் - சிறியோர் பிறர்க்
கியற்றுந் திங்கு' என்பதிற்போலும் (தண்டி.
௪௭. உரை).

இருலவங்கம்—இலவங்கம், சிராம்பு.

இருலங்கவட்டி—சாதிவங்கம்.

இருவகைக்கூத்து — சாந்தி, விரோதம்
(சிலப்).

இருவகைநீம்பம்—வேம்பு, சிவனுர்வேம்பு.

இருவகைப்போருடி — உறற்பொருடும்
உவம்ப்பொருடி மென இருவகையான ஒப்
புமை (தொல். சொல். ௭௭. சேனா).

இருவகையேது — ஞாபகமெனும் காரக
எதுவும் (தொல். சொல். ௭௭. சேனா).

இருவகைவேற்றுமைமயங்கம்—பொருள்
மயக்கமும் உருபுமயக்கமுமாகிய இருவகை
மயக்கம்; அவை: முறையே தன்பொருளின்
நிராது பிற்தொன்றன்பொருட்கட் சேற
லும், தன்பொருளின் நிர்த்த சேறலுமாம்'
(தொல். சொல். ௮௪. சேனா.)

இருவங்கம்—வெள்ளியம்.

இருவயிற்பற்று—அகப்பற்று, புறப்பற்று.
'பாடலாடலிற் பவிலினு மிருவயிற் பற்றறுத்
திருப்பாரோ' (மதுரைப்பற்று. ௧௫).

இருவர்மாறுகோனோருதலேதுவரிவு—எழு
வகைமதத்தி னொன்று (ரன். பொதுப்பாவிர.
௧௧).

இருவாட்சி—1. ஒரு மரம். 'கண்ணெனியு
மெய்யிற் கமழ்மணமு நீட்டிகு - கண்ணும்
வலிமூர்ச்சை நாசமாம்-பண்ணியும் - கம்
குலும்வாழ் வார்த்துழலே காரமோடு வெப்பு
மிகத் - தங்குமிரு வாட்சிமரத் தால்'
(பதார்த்தகுண. உஉரு.) 2. ஒருசெடி (சிவ.
பெரியாழ். 2. 7. 10).

இருவாட்டித்தரை—மணலும் களியுமான
நிலம்.

இருவாடி—இருவாட்சி.

இருவாய்—காமிருவரும். 'இருவாமையின்
யேத்துவாய்' (கலி. ௪௩.)

இருவாய்த்துருவி—ஒரு பறவை.

இருவாய்ச்சி—இருவாட்சி.

இருவாய்—மேல்வாசலும் குடிவாசலும்.

இருவி—1. இருத்தியெனப்பொருட்பெண்
ஒருவினைபெச்சம். 'ஒங்குநில னெடுத்திருவி'
(தணிகைப். காட்டு. உக.) 2. திணைக்கதிர்
கொய்த்தான். 'இருவிசெய்தாளின்றனாட்
டம்' (திருக்கோ. ௧௪௪). 3. பச்சைகாவி.

இருவிக்காத்தம்—ஒரு கச்சமுலிகை.

இருவில் — கரியவொளி. 'வாண்முகத்
தோடிய விருவிலும்' (சீவக. 339).

இருவினை—1. கல்வினை திவினைகள். 'இரு
வினை யின்ப துன்பத்து' (சி. சி. உ: ௪.) 2.
பெருஞ்செயல்; அது சிவயோகம். 'இருவினை
புனைந்து ஞான விழிமுனை திறத்து' (திருப்பு.
௧௯0.)

இருவினையோப்பு — நல்லிணையால் வருமின்பத்திலும் தீவினையால் வருந் துன்பத்திலும் சமபுத்திபண்ணல்.

இருவுக—இருத்துக எனப் பொருள்படு மொரு வியங்கோள்வினைமுற்று. 'கண்ணடிக்குள் மொளிர்சாயை யென்கையி னிருவுகென' (தணிகைப். களவு. ௩௮௧).

இருவதல்—இருக்கச்செய்தல். 'என்னெஞ் சிருவிய வம்பொற் திருவடி' (காஞ்சிப். தருவ. 145).

இருவேம்—இருவராகிய நாம். (கலி. ச௩).

இருவேர்—வெட்டிவேர், இலாமிச்சுவேர் கள் (தைல. தைலவ. ௨௮).

இருவேர்—வெட்டிவேர், 'நறையு நானமு நாறிருவேரியும்' (பெருங்.).

இருவேல்—1. வெள்வேலும், கருவேலும். (தைல. தைலவ. ௧௩௫). 2. பர்மாதேசத்து மரவகையி லொன்று.

இருவேலி—வெட்டிவேர் (திவா).

இருவேளை— தைவேளை, நாய்வேளைகள்.

இருழி—இருடபி.

இருள்—1. அதிகோரமென்னுநரகத்தின் பத்துவகையான நாயகநரகங்களு ளொன்று. (சிவதரு. சுவர்க்கநரகவி. ௧௧௩.) 2. அந்த காரம். 'இருளுலகி லறவுலவு மிரலியின்றேல்' (சிவதரு. பரமதரு. ௨௨.) 3. அறியாமை. 'புத்திமேற்கொண்ட - விருளொழிந்தனர்' (கந்தபு. தத்சிப். ௯௦). 4. ஆணவமலம். 'கண்ணிருடர்த்து' (சி. சிவஞானபோ. பக். ௨). 5. கருமை. 'இரும்பிடி மேளத்தோ லன்ன விருள்சேர்பு' (மதுரைக்கா. ௬௩௪). 6. நரகம். 'இருணிக்கியின்பம்பயக்கும்' (வள். ௩௫௨.) 7. மயக்கம். 'இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா' (வள். ௫). 8. மலம். 'பிறவி மாயா விருளெலா மிரிக்க லாகும்' (சி. சி. பாயிர. ௫). 9. யானை. 10. துன்பம். 'அச்சம் மேமமாகி பிருடர்த்து' (பதிற்றுப். 90. 2.) 11. பிறப்பு. 'இருணிக்கி யின்பம் பயக்கும்' (குறள். 352). 12. குற்றம். 'இருடர்பொறை யும்' (ஞான. ஆசிரியர். ததி.) 13. மரகதக் குற்றம் எட்டனுள் ஒன்றுகிய கருகல் (சிலப். 14. 184). 14. இருவேல். 15. இருள்மரம் (பெருங். உஞ்சைக். 41. 33). 16. ஒரு சிறு தெய்வம்.

இருள்பருதமருணி — உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவிவீழ்ந்த சிந்தூரசாகரத்திலே பிறந்து பதினாறுசுதூரயுகஞ் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம். (சிந்தா. நாமக. ௧௪௦).

இருள்வட்டம் — எழுநரகத் தொன்று (திவா).

இருள்வரை—கிரௌஞ்சகிரி. 'இந்திரன் டணையகூர்ம்ப லிருள்வரை நெஞ்சுபோழ்ந்த- மைந்தனில் வலிய காலை' (திருவிளை. இந் திரன்முடி. ௫௪).

இருள்வலி—சூரியன். 'நாரத னிருள்வலி வழிவரு நரபதி நலமேவ' (வேதாரணியபு. கோலாகல. ௬௬).

இருள்விடு — 1. நூக்கம். 2. சோதி விருட்சம் (பெருங். உஞ்சைக். 41. 33.)

இருள்வேல்—இருவேல்.

இருளடைதல் — பொலிவின்றியிருத்தல்.

இருளர்—வேடர்.

இருளல்—இருளுதல்.

இருளறை—ஆணவமலம். 'அவத்தை தத் தவ மழிபட விருளறை விலக்குவித்து' (திருப்பு. ௨௪௨).

இருளன்—1. ஒரு சிறு தெய்வம். 2. மலையில் வாழு மோர் வேடசாதியான். 3. ஒருவகை வரிக்கூத்து (சிலப். 3. 13. உரை).

இருளி—1. கருஞ்சீரகம் (மலை). 2. பன்றி (திவா). 3. வேட்டுவப்பெண் (இராசவைத்). 4. இருசி.

இருளிச்சேவி—அழக்சிரா 'கடகரோகணி யிருளிச்சேவி' (தைல. தைலவ. ௩௨).

இருளுதல்—1. இருளாதல். 2. ஒளிமழுங் கல். 3. கருநிறமுடையதாதல். 'இருண்ட கல்லையுத்தன்னிற் மாக்கிய விரதம்' (இராமா. வரைக். ௮). 4. மருளல்.

இருளுலகம்—நரகம். 'இம்மூன்று மிருளுல கஞ் சேராத வாறு' (திரிகடு. ௬௦).

இருளுவா—அமாவாசை (பரிபா. 11. 37. உரை).

இருளை—நாணம் (பிங்).

இருளோவியகரை — முத்தி. 'இருளோ வியகரையேறவுப்பாய்' (திருநாற். ௫).

இருஷிழலம்—வசம்பு (பாலவா).

இருமில்லதி—இரோபதம்.

இருமில்லதி—ஒரு மருந்து (மூ. அ.) இதைலம் அல்லது பிசினுள்ளவஸ்து என்றும், பலன்கொடுக்கும் மருந்து என்றும், சாலா மிசிரி என்னும் வஸ்துவுடன் சேர்த்துக் கொடுக்கப்படுகின்றதென்றும், சையாமென்னுந் தீவிலிருந்து செங்கடல்வழியாக வருகின்றதென்றுஞ் சொல்லுவர்.

இரோட்டி—ஒரு சாதி [தெலுங்கு].

இரோப்பை—கண்மடல் [தெலுங்கு].

இரோகித—1. ஒருவகைச் சல்லா. 2. தத்துவம். 3. பூவிதழ். 4. பொற்றகடு [1, 3, 4 தெலுங்கு].

இரோகபிராணன் — 1. தேகத்தோடைக் கியமான சீவன். 2. மிகுசிரேகம்.

இரோகம் — 1. அச்சம். 2. சந்தேகம். 3. தவளை. 4. தேகம். 5. மலமோசனம், நோயினாலாதல் மருந்தினாலாதல் வயிறுகழிதல் [ரொக.]

இரோகன்—1. கீழ்மகன். 2. சாதிபாற்றள்ளுண்டவன் [ரொக:]

இரோகாகணிதம்—1. கீற்றினுளக்கப்படுவது. 2. கேத்திரகணிதம் [ரொவா மணித]

இரோகாத்திரயம்—அபயஞ்செய்தல்.

இரோகி—1. அதிட்டவான். 2. கீழ்மகன்.

இரோகித்தல்—1. ஒன்றுபடுதல். 2. சேருதல். 3. பழகுதல்.

இரோகுத்தி—ஒரிராகம்.

இரோகுபதி—ஒரிராகம் (அ.ரி. வி. று).

இரோகை—1. அற்பம். 2. இறை. 3. எழுத்து. 4. சந்திரரோகை. 5. சித்திரம். 6. தொடர். 7. நிரை. 8. வரி. 9. வரை [ரொவா.]

இரோசகதுண—கடுகு (மலை).

இரோசகம் — 1. காசியால் அகத்துள்ள அசுத்தவாயுவைப்புறத்தேகழித்தல். 'போற்றிரே சககன் மூச்சை விடுக்குதல்' (சுர்மபு. யோகமு. ௧௧). [இது, பிங்கலையினாலே, கோணவல்லாமல் நோயிருக்கிற ஊர்த்துவசரீரம் கண்டம் இவற்றையுடையவனாய்ச் செய்யவேண்டும்]. 2. பேதிமருந்து. 3. வெறுமையாக்கல்.

இரோசகி—1. கடுக்காய் (மலை). 2. சீர்தில் (மலை).

இரோசகித்தல்—நாசியி னொருதுவாரத்திலே வாயுவை வெளிவரவிடுதல். 'இடைபாலிரோசகித்தல்' (குற. ஞானயோக. ௧௪. சு).

இரோசக்திரம்—இராதம், குதம்.

இரோசநம் — 1. குறைத்தல். 2. நாசியி னொருதுவாரத்தினால் வாயுவை விடுதல். 3. விரோசகம். 4. வெறுமையாக்கல். [ரொவந.]

இரோசம்—இரசம், குதம்.

இரோசலம்—1. நவமணிக்குற்றத்தொன்று. 2. நெல்லினிழை.

இரோசன் — 1. அரசன். 2. வருணன். 3. விட்டுணு. 4. வெள்ளுள்ளி (மலை). [ரொஸ.]

இரோசி—இரோசி மென்னேவதும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 'மூன்று மிரோசி மூன்று பின் பூரகம்-பின்னது கும்பம் பிடி' (ஒளவை குறள். தன்பால். சிவயோகநிலை. சு).

இரோசித்தல்—1. உமிழ்தல். (கோவிந்தபு. பதஞ்சலி. றுஉ. உரை.) 2. நாசியினொருதுவாரத்தாலே சுவாசம்விடுதல்.

இரோசிதம்—1. குதிரையின் ஐங்கதிகளு ளொன்று; அது: சுற்றியோடல் (திருவிளை. மெய்க்கா. றுஎ. உரை). 2. பரத்தின் பொதுவிலக்கணமாகிய இருபதபேதங்களு ளொன்று. 'அங்ககாரமே யிரோசிதமென்ன' (திருவிளை. காண்மா. 9.) 3. வெறுமையாக்குதல். [ரொவித.]

இரோசநல்—அசிரானம்.

இரோஸு — 1. துகள். 'வணங்கிரோஸு வடிவுமிலாது' (தகழிண. அர்ச்ச. று௧.) 2. பூந்தாது.

இரோஸும்—ஒரு மருந்து.

இரோஸுகை — 1. காட்டுயினகு. 'இரோஸுகை கச்சந்தரு சாய் நாரி யிவை' (தைல. தைலவ. உசு). 2. சமத்தக்கிப்பின்மணியும் பரசுராமன் தாயுமான ஒரு பெண். (நீதி வெண்பா).

இரோசு—சுக்கிலம். [ரொதலு.]

இரோபதம்—1. தருமதால் பதினெட்டி னொன்று. 2. வடவிரோபதம் தென்னிரோபதம் என கவகண்டங்களு ளிரண்டக் கருதும் ஒருபதம்.

இரோம்—1. கள் (பிங்). 2. காய்ச்சி வடித்த சாறாயம்.

இரோவணிசித்தர் — அகராதிநிகண்டியற் றியவர்.

இரோவனாத்தியர்—சிவஞானதிபவாசிரி யர்.

இரோவதம்—1. இரோபதம். 2. இரோவதி ட்ச்சத்திரம்.

இரோவதர் — பலதேவன் மனைவியின் பிதாவாகிய ஒரு பிரபு.

இரோவதி—1. இருபத்தேழாநட்சத்திரம். 2. பலதேவன்மனைவி (பிங்). [ரோவதீ.]

இரோவதிநோண்டர் — பலதேவன். (சூ. நிகண்டி. க: ௧0).

இரோவத்தர்—நிகழும் கற்பத்தின் ஐந் தாம் மறு.

இரோவத்தர்—1. நாட்டுமஞ்சட் சேனக் கிழக்கு. 2. ஒரு மரம்.

இரோடி—1. ஆயத்துறை. 2. இறங்குந் துறை. [தெலுங்கு.]

இரோவை—நருமதை (பிங்).

இரை—1-3. இரையென்னெவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'இரைசங்கொலி' (பெரியபு. திருநாவு. எசு). 4. உணவு. 'இரைக்கேவிரவும்பகலுந்திரிந்து' (பட்டினத்தடி. திருக்காளத்தி. ௫). 5. ஒலி. 'இரையுத்தெழுதாரீர்வையை' (திரு விளை. பரிநரி. ௫௭). 6. கள். 7. நீர். 8. பூமி. 9. பேச்சு. 10. விலங்குமுதலியவற்றினுணவு 'இரையென வதனை விழுங்குமுன்' (பாரத. குருகுல. ௧0௫).

இரைஇய—இரத்தற்கு (பதிற்றுப்).

இரைத்துடர்— } இரைப்பை.

இரைத்துடல்— }

இரைத்துழல்—உணவுசெல்லுக்குழாய்.

இரைகோளி — 1. இரையைக்கொள் றும் உறப்பு. 2. பெருந்தீனிதின்போன்.

இரைக்கல்—ஆரவாரம்.

இரைத்தல்—1. ஒலித்தல். 'இரைத்துவரு கான்மகனும்' (பாரத. வெளிப்பா. ௫). 2. சேறுதல். 'இரைக்கின்ற பாம்பினை' (பதினெ. காரைத் திருவிட. 7). 3. மூச்சுவாங்குதல். 'சாண்டு தன்பத் திரைத்திட வோடினான்' (உபதேசகா. அயமுதி. 55.) 4. வீங்குதல்.

இரைத்து—1. இண்டஞ்செடி. 2. வெண் கலம். 3. உப்பிலி. 4. புல்தொடக்கி (மலை).

இரைநல்—1. ஒலித்தல். 2. சேறுதல்.

இரைநேர்தல் — உணவுதேடுதல். 'இரை தேர்வண் சிறுகுருகே' (திவ். திருவாய். 1. 4. 5).

இரைநேறுதல்—உணவு செரியாமற் றங் குதல்.

இரைநீர்—கடல்.

இரைப்பற்று—சமியாதிருக்கு முணவு.

இரைப்பு—1. இரைச்சல். 2. ஒரு நோய்.

3. மூச்சுவாங்குகை.

இரைப்புமாந்தம்—மாந்தநோய்வகையில் ஒன்று. (சீவாட்.)

இரைப்புச்சி—நாக்குப்பூச்சி.

இரைப்பெட்டி—இரைதக்கும் பை.

இரைப்பெலி—ஒருவகை யெலி; இது: கடித்தலினாலே கடிபட்டவர்க்குக் குறுமூச் சண்டாகுமென்பர்.

இரைப்பை—இரைக்குடல்.

இரையீட்டுதல்—அசைபோடுதல், இரை யெடுத்தல்.

இரையூர் — ஓரூர். (மச்சுபு. முகவுரை).

இரையேடுத்தல்— 1. பறவை, பாம்பு முதலியவை உணவுகொள்ளுதல். 2. அசை போடுதல்.

இரோளக்கினையன்—1. குணத்தவத்துக்கு மேலே இருபத்தைந்தாந் தத் துவ மாகிய வாசுதேவனினின்றும் சகத்தை உண்டாக்கு நிமித்தமாகத் தோன்றிய நால்வரு ளொரு வன் (சிவஞானபா. ௧௮). 2. புதனென்னுங் கிரகம். [ராளஹிணைய.]

இரோளத்தர்— 1. குதிரைச்சேவகர். 2. சோனகர் (இந்துஸ்தானி).

இரோளத்திரம் — 1. பெருங்கோபம். 2. உருத்திரசம்பந்தமானது. 3. சூரியவெப்பம். 4. பகலில் வரும் முதன்முகூர்த்தம் (விதாந. குணகுண. எந். உரை). 5. வீரம் முதலிய எண்கணவகளு ளொன்று. அதி: கோபச் சுவை. 6. வெப்பம். [ரொளடி.]

இரோளத்திரன்—1. உருத்திரனை வணங்கு கிறவன். 2. நமன். [ரொளடி.]

இரோளத்திராகாரம் — பெருங்கோபத் தோற்றம்.

இளேந்திரி — 1. உருத்திரன்மனைவி. இவள் மூன்றுகோடியோசனை விசாலம் கொண்ட இந்துமண்டலத்திலே சங்கரித்தல் காரணமாக இருப்பவள் (சைவச. பொது. எசு. உரை). 2. கோபமுடையாள். 3. வியாழ வட்டமாகிய அறுபதுவருடத்தில் ஐம்பத்து நாலாவது. [ராளநீ.]

இளேளாவம்—1. ஒரு நாகம். 'இருள் புழுதிவடிவாகியுடர்மிகுத்த ரௌரவத்தை யரையன்னவறிந்திடுக' (சிவதரு. சுவர்க்க நாக. ௧௨௭.) 2. சிவாகமம் இருபத்தெட்டி னென்று; இஃது: ஆதியிலே ருரு என்பவ ருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டமையால் ரௌரவ மெனப் பெயர்கொண்டது. இந்த ஆகமத் தின் எழுபத்துமூன்றுவதுபடலமாகிய பாச விமோசனபடலத்துப் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்துப் பன்னிரண்டு சூத்திரமே சிவஞானபோதம் (சி. சி. வ-று).

இல் — 1. இடம். "உடலமண்ணுற வீழ்ந்து - வேயிலை யடைந்தவரை மெய்ப் புகழ் வழத்தா" (திருவினை, வாதவூ. ௩௩.) 2. இராசி. "ஒற்றையில்வினிற்றிலான்" (விதாந. கர்ப்பா. ௩.) 3. இல்லாத. 'இளைஞ ரில்போழ்திற் சினங்குற்றம்' (நான்மணிக் கடிக்கை, ௬௧). 4. இல்லையெனப் பொருள் படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்றுச் சொல். 'எஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்' (வன். சசு). 5. எண்ணின்கண்வரு மொரு சாரியை. 'ஆட்சியி லாவணத்தில்' (பெரியபு. தடுத்தா. ௩௬). 6. எதிர்மறைப்பொருளைக் கொடுக்கும் ஓ ரிடை நிலை. 'செய்திலன்' 7. ஏழாம்வேற்றுமையில் இடப்பொருளிலே வரும் ஒருருபு. 'ஊரி லிருந்தான்' 8. ஐந்தாம்வேற்றுமையிலே வரும் நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏதுவாகிய இவற்றுள் ஒருபொருளிலே வரும் ஒருருபு. 'தமரிற் றீர்த்தான், காக்கையிற் கரிது களம் பழம், சென்னையில் வடக்குச் செருத்தணி வரை, கல்லியிற் பெரியவன் கம்பன்' 9. சா வப்பொருளைக் கொடுக்கும் இன்மையடியாற் பிறந்த ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 10. மருத முல்லைநிலங்களின் தலைவியர் (பிங்). 11. தேற் றுக்கொட்டை. 'இல்லாமலக மிரண்டு மயின் றால்' (இராசசுவத். சரு). 12. மனைவி. 'புகழ்புரித் தில்லிலோர்க் கில்லை' (வன். ௩௬).

13. வீடு. 'இதுவென்னி னின்னிலது வென் னினும்' (பாரத. கிருட்டிண. ௨௦௮). 14. இல் லறம். 'இவ்வாழ்வானேன்பான்' (குறள். 41). 15. குடி. 'இற்பிறந்தார்' (குறள். 951.)

இல்புலப்பயன்நூற்பு - ஓரலக்காரம்; அஃது: இயல்பாய் இல்லாத பயனை யுள்ளதாகத் தற்குறிப்புச்செய்தல், 'வனத்தினின் றுஞ்ற்று தவத்தினால் நின் சோழக் கிணையா யது கமலம்' என்பதிற்போல.

இல்புலவேதந்தந்திற்பு - ஓரலக்காரம்; அஃது: இல்லாத வேதனை யெடுத்துத் தற் குறிப்புச்செய்தல், 'முகவொளியைப் பாவாய் பெற்றஞ்முண்ட கத்தோ-முகதுமதி யைய மிலை' (விசாக. அணி. ௧௨).

இல்பொருள்-இல்லாதபொருள், அசத்து. 'மேற்கூறிப்போந்த இருதிருமல்லாத பிரம்பொருளாவது உள்பொருளுமன்று இல்பொருளுமன்று இரண்டுமாவதமன்று வேறுமன்று என்று அநிர்வகசமாகக்கூறிற் படு மிகுக்கெண்ணையெனின்' (சி. சி. ௩: ௩. சிவஞான.)

இல்பொருளுமை-இல்லாத ஒன்றனைக் கற்பித்துக்காட்டு முவமை. 'பெற்றம் புலி யின்றோல் போர்த்துமேய்ந்த தற்று' என்ப திற்போல. (வன். உரை. பரி.)

இல்பொருளுமையன் - முன்பில்லாதனை யுவமையாக்கியுரைக்கும் அலக்காரம்; இப் பொருளுவமை.

இல்லங்கிழந்தி—மனைவி.

இல்லகம் — வீடு. 'மனையானில்லாதா னில்லகம்' (சாலடி. 381.)

இல்லடை-1. அடைக்கலப்பொருள் (பிங்). 2. இல்லுவமை. 3. பண்டசாலை. 4. வீட்டி லே பாதுகாப்புக்காக வைக்கப்பட்ட பொருள். 5. அடைமான திரவியம். (அருக் கலச. 70). 6. ஒட்டடை.

இல்லடைக்கலம்—இல்லடை.

இல்லத்துப்பிள்ளை—சுமவர்.

இல்லதன்பாவம்-அபாவவகையினொன்று. (சி. சி. அளவை. 1. மறைஞா.)

இல்லது—1. இல்லாதது, கிடைக்காதது. 'இல்லதெ னில்லவன் மான்பானால்' (வன். ௩௩). 2. இல்பொருள். 'தேசினில்லதற்கோ தேற்றமுன்னதற்கோ' (சி. சி. ௩: ௩).

3. மனையிலுள்ளது. 4. மனையிலுடையது.

5. பிரதிருதி. (திவ். திருவாய். 1. 2. 4.)

இல்லதுசார்ந்தவிலவழித்—உணர்விலல்லா
மற் போவது; அஃது: உள்ளம்கையின்மயி
ருண்டென்பதும் அம்மயிராற் செய்த கயி
றுண்டென்பதும் என முன்னும் பின்னும்
இல்லதென்பது. ‘உணர்விலல்லதுசாரின்மை
யுள்ளம்கையுரோமநானே’ என்பதிற்
காண்க. (சி. சி. பர. செளத்திராந்திகன். கக.)

இல்லதுசார்ந்தவுள்வழித்—அறிவு முன்
புள்ளதல்லதாய்ப் பின்புண்டா மென்பது.
அஃது: ‘உணர்வுமுன்பின்றித் தோன்ற வில்
லது சார்ந்த வுண்மை’ என்பதனாற் பெறப்
படும். (சி. சி. பர. செளத்திராந்திகன். கக.)

இல்லம் — 1. இல்வாழ்க்கை. 2. தேற்ற
மாம், (தைல. தைலவ. ௩௩). 3. மனைவி. 4.
வறியேம் எனப் பொருள்டும் ஒரு தன்மைப்
பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று. ‘இல்லமென்
கிளவியங்காட் டிருப்பவ ரிசைக்குங் காலே-
வெல்லருங் கேள்வி மேலோர் விதித்திட
மில்லக்க ணத்துட் - சொல்லிடும் பெயரே
யேனைத் தொழிற்சூழிப் பிரண்டி னுள்ளும்’
(சேதுபு. நாட்டு. ௧௦௬). 5. வீடு. ‘அருளுடை
யறத்தின் வாழ்வா மந்கக ரில்லமெங்கு-மிரு
ளுடை யிந்திர லீலத் தியன்றசா ளரங்க
னோக்கி’ (பாரத. இந்திரப்பிரத. ௩௬.)

இல்லல்—1. கடத்தல். 2. நடக்கை (பிங்).

இல்லவண்முல்லை — இல்லாண்முல்லை.
(முல்லைப்புறம்.) ‘தலைமகன் பாசறைக்கண்-
மாசறு மாதரை யுள்ளதல் - மாசற்ற - வில்ல
வண் முல்லை யு மஃதேயாம்’ (வீரசோ.
பொருட். கஉ. உரை.)

இல்லவன்—மனைவி. ‘இல்லதெனில்லவன்
மாண்பானால்’ (வள். ௩௩.)

இல்லவன்—1. கணவன். 2. தலைவன்.

இல்லவை—1. இல்லாதவைகள். 2. மனையி
லுள்ளவைகள்.

இல்லறத்தினுறைகள்—தன்னையொழிந்த
மூவர்க்கும், துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்
கும், இறந்தார்க்கும், தேவர்க்கும், முனிவர்க்
கும், விருந்தினர்க்கும், சுற்றத்தார்க்கும்,
பிறர்க்கும் துணையாதலும், வெள்விசெய்த
லும், சேலங்காத் தல் முதலியனவும், அருளு
மன்பு முடையனாதலும் பிறவும். (சிலப்.)

இல்லறம்—இல்வாழ்க்கைநிலைக்கு வேண்
டிய நெறிக்கண் நின்று அதற்குத் துணை
யாகிய கற்புடைமனையோடுக்கூடியொழுது
மொழுக்கம். ‘இந்நாள்காறு மடிய மில்லறத்
தையாற்றி’ (கந்தபு. திருநகர. ககஉ.)

இல்லாக்குடி—தரித்திரகுடும்பம்.

இல்லாகியர் — இல்வையாகுக. ‘இயைந்த
கேண்மை யில்லாகியர்’ (புறநா. கக௦.)

இல்லாகியார்—வறியு ராய்வந்தோர்,
இலராயொழுக்கினோர்.

இல்லாதக—இல்வையாகுக.

இல்லாநீசிராமம்—இல்லறநிலை.

இல்லாண்முல்லை — 1. தலைவி நாயகனை
வாழ்த்தி வில்லின்மிகுதியைக் கூறியது.
(புறப்பொருள். பொதுவியல். முல்லை. ௩).
2. பாசறைத்தலைவனை இல்லாள் நினையும்
புறத்துறை. (திவா.)

இல்லாண்மை—குடியினை ஆளுந்தன்மை;
அது: தன் குடியிலுள்ளாரை உயரச்செய்து
தன்வழிப்படுத்தல். ‘தான் பிறந்த - வில்
லாண்மை யாக்கிக் கொளல்’ (வள். ௧௦௨௬.)

இல்லாத்நாம்—வறுமை.

இல்லாதபொய்—முழுப்பொய்.

இல்லாதவன்—வறியவன்.

இல்லாநயநீ—கண்ணில்லாதவன். ‘இல்லா
நயநி தன்மகன் சொற்கேட்டு’ (பாரத.
நச்சுப். சஉ.)

இல்லாமை — 1. உள்ளதாகாமை. ‘ஒரு
மறுவெனக்கிங் - இல்லாமை யொன்றினையு
மில்லாமை யாகவே’ (தாயு. எங்குநிறை. அ.)
2. தரித்திரம். ‘இல்லாமை சொல்லி யொரு
வர்தம் பாற்சென் நிழிவுபட்டு - இல்லாமை
நெஞ்சி னினைஞவிரேல்’ (அபிராமி. ௩௪.)

இல்லார்—1. இல்வையாகச்செய்தவர்; இது
பண்படியாற்றிற்றந்த வினைப்பெயர். ‘மலை
வில்லாரருளிய’ (சிவஞானபோ. சிவஞா.
காப்பு.) 2. வறியவர். ‘உடையார்மு னில்லார்
போல்’ (வள். ௩௬௩.)

இல்லாள்—1. உடையாளல்லாதவள். ‘மனை
யெனு முறையிலாள்’ (கந்தபு. இவ்வலன்
வாதாவி. க). 2. வறியவள். 3. மனைவி.
‘இல்லாளி னாடிவிடும்’ (வள். ௧௦௩௬). 4.
மருத முல்லைநிலக்களின் தலைவியர் (திவா.).

இல்லாளன்—இலக்கணக்கோத்து.

இல்லாளன்—1. கிருகஸ்தன். 2. கணவன். 'இல்லாளன் வைக்கவேன்' (பெரியபு. காரைக். 20.)

இல்லாளி—கிருகஸ்தன். (சைவச. பொதுவீ. ௩௭௬.)

இல்லாளன்—1. இல்லாதவன், வறியவன். 'இல்லாளனுக் கன்பிங் கிடம்பொரு ளேவன் மற்-மெல்லா மிருந்துமவற் கென்செய்யும்' (நன்னெறி. ௧௩). 2. கணவன். [இல்லையுடையவன் என்றவாறு.]

இல்லி—1. பொள்ளல். 'இல்லிக்குடம்' (நன். பொதுப். ௩௮). 2. தேற்றமரத்தினிலை. 3. பெண்ணுறுப்பிற் குறைவுள்ளான். 4. வான்மிளகு. (மூ. அ). 5. தேற்றமரம். (மூ. அ). 6. வெற்றிலை. 7. துளை. 'இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை' (புறநா. 164. 4). 8. ஒருவகைப் புழு.

இல்லிக்கண்—1. மிகச்சிறிய கண். 2. கூசுகின்ற கண்.

இல்லிக்காது—துளையுள்ள காது.

இல்லிடம்—1. வீடு (பிங்). 2. ஊர் (பிங்).

இல்லிழித்த—சில்லிழிக்கு.

இல்லுநர்—மேவினர்.

இல்லுவமை— } உவமாலங்காரத்

இல்லுவமை— } தொன்று; அஃது: உலகத்தில் உளதல்லாத தொன்றனை உவமையாகவெடுத்துச்சொல்லுதல். 'ககரூவிர்தம்போலும்'

இல்லுறைகல்—அம்மி. 'இல்லுறை கல்வின் வெண்மலர் பரப்பி' (கல்லா. ௧௬.)

இல்லுறைதெய்வம்—கிருகதேவதை. 'இல்லுறை தெய்வமன்னார்' (சேவக. 1095.)

இல்லெலி — வீட்டெலி. 'இல்லெலி பார்த்து' (சேவக. 2985.)

இல்லென்றல்—1. இல்லையென்றசொல்லி மறுத்தல். 2. பொருளில்லையென்றுசொல்லுதல்.

இல்லெனல்—1. இல்லையென்றல் (பிங்). 2. மாணம் (பிங்). 3. சூனியமாகுகை.

இல்லை—1. இன்மைப்பொருளையுணர்த்தி ஐம்பான்மூலிடத்திலும் வரும் ஒரு குறிப்பு வினைமுற்று. 'உய்திற மில்லையென் றுவிர்ப்பு வீங்கினார்' (இராமா. திருவவதாச. ௧௮). 2. சாதலையுணர்த்தி ஐம்பான்மூலிடத்திலும் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'கெருக லுள

னெருவ னின்நிலை பென்னும்' (வன். ௩௩௬.)

இல்லையெய்தல்—மறுத்தல். 'இல்லையெய்யாதே இசைகைபிறே' (திவ். திருப்பா. 15. வியா.)

இல்லையாதல்—இறத்தல். 'இல்லையாவின னுன்மக னின்றென்' (கம்பா. இராவணன் சோ. 3.)

இல்லோடுவரவு—குடிப்பிறப்பு. 'இளமையும் வனப்பு மில்லொடு வரவும்' (பெருங். உஞ்சைக். 36. 89.)

இல்லோழகம் — இல்லாளோடு வீட்டிலிருந்து அறஞ்செய்தல். 'கூற மில்லொழுக் கந்தனை' (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௩௩.)

இல்லோழித்த—இல்லொழுக்கம். 'ஏதிலார்பக்க மாதி மில்லொழுக் கிறத்தார்' (கந்தபு. தவக்காண். ௨௨.)

இல்லோடுமேய்ப்புமறை — வறியவர்களுக்குக் கவசம்போல்வான். (பதிற்றுப்.)

இல்லேன்—1. கணவன். 2. தரித்திரன்.

இல்லவன் — வாதாபியின் முன்னோன். (வேதாரணி. மணவாண. 18)

இல்வழித்த — 1. இல்லத்தனை இல்லையென்கை. அது: முயற்குக் கொம்பில்லைபென்பது போல்வது. 'முயற்கோடிந் தில்வழிக்கே' (சி. சி. பா. சௌத். ௧0). 2. பொய்வழிக்கு.

இல்வாழ்க்கை—மனையாளோடுகூடிய வாழ்தல். 'தனக்குரிய வில்வாழ்க்கையதனையே யறமெனக்கூறி' (வை. தீ. ௧௬.)

இல்வாழ்பேய்—தீயமனைவி.

இல்வாழ்வான் — இல்லறத்தோடுகூடிய வாழ்பவன். 'இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு - கல்லாற்றி னின்ற தனை' (வன். ௪௧.)

இல்வாழ்வு — இல்லோடுகூடிய வாழுகை. 'இல்வாழ் வென்னும் வெஞ்சிறையகத்தும் வீழேன்' (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௩௨.)

இல — 1. இலவு. 'இலமலர்ப்பஞ்சிப் பாத்தது' (சேவக. 2641). 2. எட பென்னும் பொருளுள்ள விளிப்பெயர். 'எவனில குறமக னியக்குதி' (அகநா. 12.)

இலக்கணக்கூறும்—சா முத் திரிகம். (பெருங். உஞ்சைக். 38. 292.)

இலக்கணக்கோத்து—ஒரு ஊல்.

இலக்கணச்சிதைவு—இலக்கண நூலிலே விதித்த விதிகளுக்கு விலக்காகச் சிதைந்து வழங்குஞ் சொல்.

இலக்கணச்சுழி—குதிரைகளுக்கு அமைய வேண்டிய கல்ல சுழி. (அசுவநூல்.)

இலக்கணச்சொல்—இலக்கணவழியால் வருஞ் சொல்.

இலக்கணநூல்—ஒரு பாஷையைப் பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் வேண்டிய முறையைக் கற்பிக்கும் நூல்.

இலக்கணப்போலி—இலக்கணநெறியால் வருவதன்றாய் இலக்கணமுடையதுபோலச் சான்றோராலே அடிப்பட வழங்கப்பட்டு வருஞ் சொல்; அஃது இல்முன் என்பது முன்பில் என்றும் நகர்ப்புறமென்பது புறமாகின்றும் வழங்கப்பட்டுவருவனபோல நிலைமொழிவருமொழிகள் முன்பின்னாக மாறி நிற்பதும், கோவில் என்பது கோயில் என்றும் பொதுவில் என்பது பொதியில் என்றும் வருவனபோல எழுத்துமாறி வருவதுமாகும். (நன். பெயரியல். ௧0. இராமாநு.)

இலக்கணம் — 1. அசாதாரணதருமம்; அஃது: அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம் பவம் என்றும் முக்குற்றங்களுமில்லாத தன்மை. (தருக்கசங்கிரகம். பக். ௩.) 2. அடையாளம். 3. இயல்பு. 4. இலக்கியத்தின்மைதி. 5. உறப்பு. 6. ஒழுங்கு. 7. சிறப்பு. 'கருமையெல்லா மிலக்கணத்தொருக்கே யின்டி' (கந்தபு. மாயைப். ௩௬.) 8. சுப வாழ்வையுரைக்கு மொரு அங்கக்குறி. 9. நற் குணம். 10. இலக்கணங்கூறு நூல்; அஃது: எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென ஐத்துவகைப்படும். 11. முறைமை. 12. மேன்மை. 13. அழகு. [அகவுண.]

இலக்கணமுடையது—இலக்கணவழியால் வருஞ் சொல் (நன். 267).

இலக்கணமுலத்தோனி—இலக்கணையடிபாய்த் தோன்றிய குறிப்பு. அதி: 'நசுப் பிற்கு கல்லபடாஅ பறை' என்பதுபோல் வது. (வன். ௧௧௧௫.) [சூதிலே மக்கட்டுரிய சாக்காரும் பறைபடுதலும் இலக்கணக்குறிப் பால் நசுப்பின்மே லெற்றப்பட்டன.] (பி. லி. ௫0. உரை.) [அகவுணா8-10 அபுநி]

இலக்கணவழித்து—இலக்கணநடை.

இலக்கணவழி—இலக்கணப்பிழை.

இலக்கணவிளக்கித்தருவளி—இலக்கண விளக்கத்திற் சிலபாகத்தை மறத்துச் சில ஞானமுனிவர் செய்த ஒரு நூல்.

இலக்கணவிளக்கம்—வைத்தியநாததேசிகரால் இயற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கண நூல்; அதி: பஞ்சலக்கணங்களை யு மறிவிப்பது.

இலக்கணி—1. அழகிய ரூபமுடையவன். 2. இலக்கணமறிந்தவன்.

இலக்கணை — 1. ஒரு பொருளை நேரே யுணர்த்தும் பதம், அப்பொருளை யுணர்த்தாது அதனோடியுடைய பிற்தொன்றினை யுணர்த்துவது. அஃது: ஆதாரம், காரணம், காரியம், சயீபம், அங்காங்கி, தர்மாதிகுருதி என அறுவகைப்படும். (சி. சி. ச: உஅ. சிவாக்.) 2. விட்டவிலக்கணை, விடாதவிலக்கணை, விட்டும்விடாதவிலக்கணை என முன்று வகைப்படக்கூறுதலும் உண்டு. (நன். 269. விருத்தி). 3. சேவகன்மனைவியரி லொருத்தி.

இலக்கம் — 1. இலக்கு. 'அத்தநுவின் பெருமையையு மிலக்கத் துள்ள வருமையை யுக் கருதாம லாண்மை கூறி' (பாரத. திரௌபதி. ௧௧௮.) 2. இலக்குதல், பிரகாசித்தல். 'எல்லேயிலக்கம்' (தொல். சொல். இடை. உக.) 3. எண். 'இலக்கமில் கூறை யாதி பொழிந்து' (கோயிம்பு. இரணிய வன்ம. ௧0.) 4. எண்ணைக் குறிக்கும் வடிவம். 'குறியிலக்க மெழுதே' (தைவ. தைவவ. ௧௫.) 5. காணுதல். 6. நூறுயிரம். 'இலக்கத் தொன்பதின்மர்செவ்வே-டம்பியராகிவந்த' (கந்தபு. திருவவதார. ௧௨௭.) [அகவு.]

இலக்கமடைந்தல்—எப்படிக்கூட்டினும் மொத்த எண் ஒன்றேயாக வரும்படி எண்களைச் சதுரங்கவறைகளில் அடைத்தல்.

இலக்கமிடல்—1. இலக்கமெழுதல். 2. கணக்குப்பார்த்தல்.

இலக்கர்—1. இலக்கமென்னும் தொகையினர். 'இலக்கர்தம்மையுஞ் சூளிகைதன் னுடன்' (கந்தபு. சதமுகன்வதை. ௧௫.) 2. கந்தை. 3. சீலை. 4. ஆடை. (அரிசமய. குலசே. 34.)

இலக்கல்—விளக்குதல்; அஃது: அறியும் படிசெய்தல். 'உருத்திர னுருத்தனி லுதித்த குமர-னிலக்குமியலை' (சிவதரு. சிறப்புப் பாயிர. ௧.)

இலக்கணநாத்தம்—இலக்குவைத்தல்.

இலக்கணநாத்தம்—இடைபிலக்கம்.

இலக்கணநாத்தம்—இலக்கர் (சூடா).

இலக்கித்தல் — உருவரைதல். 'இவ்வுருவு நெஞ்சென்னுங் கிழியின்மேலிருந்திலக்கித்' (சீவக. 180.)

இலக்கித்தம் — குறிக்கப்பட்டது. 'பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம்' (திருவாச. 48.7.) [மகிதம்.]

இலக்கிநசட்டுவருக்கம் — இராசிக்ஞரிய ஆறு காரியம்; அவை: ஓரை, சுடர்ச்செலவு, திரேக்காணம், நவாமிசம், துவாதசாமிசம், கோட்சுறு என்பன. (விதாந. சட்டுவருக்க. க. உ. ந.)

இலக்கிநசட்டுவருக்கம் — இலக்கிநசட்டுவருக்கம்.

இலக்கிநபந்திரிகை — சுபமுகூர்த்தத்தைக் குறிப்பிடும் பத்திரிகை.

இலக்கிநபுடம் — இராசியைப்பற்றியவருஞ் சுத்தபுடம். [அழலுடம்.]

இலக்கிநபோக்கியம்—உதயாற்பரம். (பிருகத்சாதக.)

இலக்கிநம்—1. ஒருவன் பிறக்கும்பொழுதுதிக்கும் ராசி. (விதாந. மரபியல். ந. உரை.) 2. சுபமுகூர்த்தம். (விதாந. மரபியல். ந.)

இலக்கிநமிருந்து — 1. மரணபலத்தைக் கொடுக்கு மிலக்கிநம்; அது: பாபக்கிரகங்கள் ந, சு, கக என்னுமிடங்களில் நிலலாது க, உ, ச, ரு, எ, அ, கூ, க0, கஉ என்னுமிடங்களில் நிற்பதும், சுபக்கிரகங்கள் சு, அ, கஉ என்னுமிடங்களில் நிற்பதுமாம். (விதாந. குணகுண. கூஉ, கூந.)

இலக்கிநாதிபதி—இலக்கிநத்திற்கு உடையவன்.

இலக்கியம் — 1. இலக்கணமமைந்திருக்கப்பட்டபொருள். 2. இலக்கணையாய் வரும் பொருள். 3. உதாரணம். 'எற்றப்ப டாதன வின்னிசைச் சிந்திற் கிலக்கியமே' (யாப். காரிகை. செய்யு. ரு.) 4. குறி, அடையாளம். 5. செய்யுண்டையாயவது வசநகடையாயவது ஆன்றோரார் செய்யப்பட்ட தூல். [இராமாயணம், கந்தபுராணம், திருவள்ளுவர்குறள் முதலியன.] 'இலக்கியக் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்' (நன்னூல். கசக.)

6. செய்யுள்வழக்கினுவது, உலகவழக்கினுவது தொடுக்கப்பட்டுவருவது. [மகி.]

இலக்கியார்த்தம் — இலக்கணையாலறியும் பொருள். 'தற்பதத்தினுக்கு விராட்டிரு டா தியகன்ற தனி நிருபாதிசப்பிரமமே யிலக்கியார்த்தம்' (வேதா. ரு. ககக.) [மகி.]

இலக்கு — 1. அசாதாரணதருமம். 2. எண்ணம். 3. எதிரி. 4. ஏது. 5. ஒப்பு. 6. குறி, குறிப்பொருள். 'நிலையிலாவின்குமர தே' (பாரத. திரௌபதி. நக.) 7. சமயம். 8. நேர். 9. அடையாளம். 10. இடம். 11. நாடியபொருள். 12. அளவு. (சேதுபு. இராமதி. 3.) 13. சமயம். 'இலக்குவாய்த் துழி' (சி. போ. பா. 12. 2. பக். 233.) [மகி.]

இலக்குதல்—1. அடையாளமிடுதல். 'அது தன்னிலிரேகை-யிலக்கு' (சைவச. பொது. வி. உஎச). 2. இலக்கப்பண்ணல். 'இட்ட முடன்றத்த மிலக்கிடும்போதிற் பாரேல்' (சைவச. பொது. வி. நஉ.) 3. சொலிப்பித்தல். 'எரியத்திரத் திலக்கியே' (சைவச. பொது. வி. உகச.) 4. வரைதல். 'இரேகை யிலக்கு' (சைவச. பொது. 274.)

இலக்குப்பார்த்தல்—1. குறிபார்த்தல். 2. சமயம்பார்த்தல்.

இலக்குமணன் — 1. இராமன் நம்பியரி லொருவன். (காஞ்சிப். விராக. அ.) 2. சுபலக்கிநமுடையவன். [மகி.]

இலக்குமிணை—சாரசபட்சியின் பேடு [மகி.]

இலக்குமன்—இராமன் நம்பியாகிய இலக்குமணன். (திவ். பெரியதி. 2. 3. 7.)

இலக்குய்—1. அதிட்டம். 2. அழகு. 3. செல்வம். 4. மஞ்சள். (விராயபு. 3. 57.) 5. முத்து. 6. லிட்டுவலின்மையாகிய ஒரு தெய்வப்பெண்; இவள் பிருகுவுக்குக் கிராதிபிடத்திற் பிறந்தவள். [மகி.]

இலக்குமனோ—உமை. 'அம்பிகைச் சிலக் குமிகோ' (காஞ்சிப். விராக. உந.)

இலக்குவன்—இலக்குமணன். 'இவனே விலக்குவற் கிராமன் காட்டினான்' (இராமா. வேள்வி. சச.)

இலக்குவைத்தல்—குறிவைத்தல்.

இலக்கை—1. ஆடை. 2. மாதச்சம்பளம். (சுடு. 4. 8. 8. வீ.)

இலங்கடம்—பாணமுதுகின்மேற் றவிசு, அம்பாரி. 'பாணமேல்.....பொன்னிலகடங்கள்' (கலிங். புதுப்ப. 278.)

இலங்கம்—ஊமத்தை (மலை).

இலங்கரி—1. ஓர் நூல். 2. பெருந்திரை. 3. மகிழ்ச்சி. 4. மது. 5. வெறி. 6. கஸ்தூரி. (மூ. ௮.) [அஹரீ.]

இலங்காம் — } கடிவாளம்.

இலங்கான் — } (இந்துஸ்தானி.)

இலங்கிமா—அட்டசித்திகளுளொன்று; அது மிக நொய்தாதல். அஃதாவது சேக்கிரவேகியாய்ச் சேற்றிலுஞ் சலத்திலும் அடியமிழ்ந்தாமற்செல்லுந் தேகத்தையுடைத்தாதல். (சி. ௬. ௨. ௫௮. சிவாக்). 'இலகுமேரு பாரம்போ விருக்கும் யோகி தனையெடுத்தா-வினகு வான னாலமென விருப்ப திலகி மாவாகும்' (திருவிளை. அட்டமாசித்தி. ௨௪.) [அவிர்.]

இலங்கிமாசித்தியோகம் — அட்டமாசித்தியோகங்களு ளொன்று. அஃது: அணிமாலிற் கூறிய அவ்வக்கிரியைத்தானே மேருத்துனை வழியாக வாயுவாலே குண்டலிமட்டாக எழுப்பி அதிலேற்றி இரண்டுவருவதும் நோக்கில் நீர் றுரைகள்போலத் தேக மெத்தெனவுண்டாவது. (த. நி. போ. ௩௭௨.)

இலகரி—1. அபின். 2. கஞ்சா. 3. சாதிக் காய். 4. சாகிபத்திரி. [அஹரி.]

இலகு—1. அகில். 2. இலகென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. கனயின்மை, இலேசு. (குடா). 4. காலவகையினோன்று. (பாத. தாள. 27.) 5. குற்றமழுத்த. (யாப். வி. 95. பக். 471.) 6. தணிவு. 7. றுண்மை. 8. சிறுமை. (உரி. நி). 9. சுலபம். 10. அக்கவகையினோன்று. (பாத. தாள. 35). 11. சிதேவி. [3, 4, 5, 6, 7. அஹரி.]

இலகுசம்—1. ஈரப்பலா (மலை). 2. இலா மிச்சைவேர். [அஹரி.]

இலகுத்துவம்—அட்டசித்திகளு ளொன்று; அஃது: இலகுத்தன்மை. [அஹரி.]

இலகுதல்—விளக்குதல். (திவ். திருவாய். 8. 8. 1.)

இலகுநட்சத்தியம் — அசுபதி, அத்தம், பூசம் என்னும் நட்சத்திரங்கள். 'பரியத்தம் பூசம் லகு' (விதாந. பஞ்சாங்க ௨௦.) [அஹரி.]

இலகுபடம்—ஒருசாணுயரத்திற்குட்பட்ட படம்.

இலகுவிநாயக்கியாளம்—சிறுநூரை.

இலகுளம் — தடி, தண்டு. [அஹரி.]

இலகுளீசன் — இலகுளேசமூர்த்தி, சிவ பிரானமிசமான ஒரு குருமூர்த்தம். 'அடுத்த குடனும் பரம்பொருளை யன்பே விரவ வொட்டாமற் - மடுத்த முக்கூற் றுயிருணர் வைத் தகையும் விச்சை முழுதிரிய-மடுத்த கருணைத் திருநோக்கின் மாணக் கருக்குப் பொருளுரைப்ப - வெடுத்த கரத்தான் வீற் றிருக்கு மிலகு ளீசன் றிருவுருவும்' (காஞ்சிப். சிவபு. ௨௦.)

இலகுளீசர் — பிருதிவியாதாரத்திலே தெய்வமாயிருக்கும் ஈசன். 'கிளரிலகு ளீசரனை-வாழி நீற்றினும்.' (திருவாண. கோச். ௩௪.)

இலகுளேசவாபுவளம்—அப்புத்தத்துவத்திலிருக்கும் புவனங்களின் மந்தகத்தில் சோதி மயமுற்றதாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் புவனம். (சிவபரா. ௧௩௨.)

இலகுளேசவாழித்தம் — அப்புத்தத்துவத்தில் வலப்புறம் மழுவொடு சூலமும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்தகாரமும் தாங்கிப் புவனத்துள்ள ஆன்மாக்கட்கு மும்மலங்களை யும் போக்கி நற்கதி அதுக்கிரகிக்க ஆசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருள் இலகுளேசவார் வீற்றிருக்கும் மூர்த்தம். (சிவபரா. ௧௩௬.)

இலங்கணி — இலங்கையின் கோட்டை வாயிற் காவற்றெய்வம்.

இலங்கநம்—1. அதிக்கிரமித்தல், விதி கடத்தல். 'எவ்வ மாகவந் தெய்திரஞ் சமய லந் கருமம்' (பெரியபு. திருநாவு. அந்.) 2. உபவாசம். 3. குதித்துப்பாய்தல். 4. கோட்டைபிடித்தல். 5. தாண்டிதல். 6. போதல். [அஹரி.]

இலங்கநீ — கடிவாளத்தின் கடியிரும்பு. [அஹரி.]

இலங்கம்—1. எறும்பு. 2. களரி. 3. கூட்டம். 4. கூடுதல். 5. முடம். [அஹரி.]

இலங்கு—நங்கூரம். (இந்துஸ்.)

இலங்குல்—இலங்குதல்.

இலங்காசிகை—நாகப்பூ.

இலங்காநாதி — அறுமான். [அங்காநாதி
ஹிநு: ஐ.ஹிநு-சுடுகிறவன்.]

இலங்காபுரம் — இலங்கை, 'இலங்கா
புரமெரித்தா னெய்து' (திவ். இயற்பா.
மூன்றாந்திருவந்தாதி. ௩௧.) [அங்காபுரம்.]

இலங்காபுரி—இலங்கை. [அங்காபுரம்.]

இலங்கிசார்—1. அலக்கழிவு. 2. இடைஞ்
சல்.

இலங்கித்தல் — 1. குதித்தல். 'இமைப்
பினி னிலங்கித்திட்டான்' (சிந்தா. மண்.
௬௦.) 2. கடத்தல். 'இலங்கியாதே நாயக
மேற்றிச் சொல்க' (சைவச. பொது. 147)

இலங்கிழை—பெண். (சிந்தா. நா.௩௩௭.)

இலங்கு—குளம்.

இலங்குதல்—1. ஒளியெய்தல். 2. விளக்க
மாகத்தெரிதல். 'இலங்கு மிருகுழை யருகு
பொருது' (சிவப்பிர. மங்கல. ௩.)

இலங்குபொழுது — 1. அத்தயிக்கும்போ
திருக்குஞ் சூரியவொளி. 2. பருவாயிறு.

இலங்கேசன் — இராவணன், இலங்
கைக்கு இறைவன். [இலங்கா; ஈசன்.]

இலங்கை—1. ஆற்றிடைக்குறை. (பிங்.) 2.
ஈழமண்டலம். 3. இராவணனார். 'இலங்கை
யன்றடர் தானும்' (ம. தி. ௬௭.) 4. வில்லி
யாதனார். 'நெல்லமல் புறவினிலங்கை கீழ்
வோன்-வில்லியாதன்' (புறநா. ௩௭௬.)

இலங்கோதயம்—சமரோகை. (பிருகற்சா)
[இம் மத்தியரோகையிலேயே இலங்கை
இருந்தது என்பது சோதிடநூற்றுணிபு.
அங்கா - உதயம்.]

இலங்கி—இலக்கியென்னவதும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும். [அஜ்.]

இலங்கித்தல்—வெட்கித்தல்.

இலங்கிதன் — இலக்கையடைந்தவன்,
வெட்கப்பட்டவன். [அஜ்.த.]

இலங்கினை—1. அடையாளம், முத்திரை.
'பெயரிலச் சினைபுத் தீட்டி' (திருவினை. மேரு
வைச். ௩௩.) 2. முத்திரைமோதிரம். (பிங்)

இலங்கை—1. அவமதிப்பு. 2. கட்ச்சம்.
3. தகாத காரியமுயற்சியிலே மனத்தைச்

சுருக்கல். (சைவப். ௬௦.) 4. பழிக்கப்பட்ட
செய்கை செய்கையிலே விலகுதல். (சைவப்.
௬௦.) 5. வெட்கம். 'மோடியோ டிலக்கை
யாய சாபமெய்தி முக்கனான்' (நாலாயிர.
திருச்சந்த. ௩௩.) [அஜ்.]

இலக்கைநெட்டமாய் — 1. கற்றேக்கு
(மலை). 2. சுண்டி.

இலக்கைப்படுதல்—வெட்குதல்.

இலக—இலக்கம்.

இலகநம்—1. வெள்ளைப்பூண்டு. (தைல.
தைலவ. ௬௬.) 2. மணியின் குற்றங்களு
ளொன்று. [அஸாந.]

இலகநம்—வெள்ளைப்பூண்டு.

இலகநம்—கீழ்க்காய்நெல்லி.

இலகநம்—பரிதாபம். [தெலுங்கு.]

இலக்சி—1. ஏரி, மடு. 'கடுமுரண் முத
லைய நெடுகி ரிலஞ்சி' (புறநா. ௩௭.) 2. கீழ்.
3. குணம். (சூ. நிகண். ௧௧. லகாவெ. ௪.)
4. குழிந்தாழ்ந்த நீர்நிலை, வாலி. 'வல்லி
தேர்ந்திலஞ்சிக் - காரத்திரி கல்லதர்வாப்.'
(வாண. உசு. 2.) 5. கொப்பூழ். 'புரிமல
ரிலஞ்சியால்' (சேதுபு. கந்த. ௩.) 6. சா
ரைப்பாம்பு (பிங்). 7. புன்கு(மலை). 8. புனம்.
9. மகிழ்மரம். (சூ. நிகண். ௧௧. லகாவெ.
௪.) 10. மதில் (குடா).

இலக்சியங்காநம்—தூறு காடு. 'எழில்வளஞ்
சூக்குக் தொல்லை விலஞ்சியக் கானகோக்கி'
(கந்தபு. குமாரசுரி. அக.)

இலக்சியம்—கீழ்க்காய்நெல்லி (மலை).

இலக்சு—1. புன்கு. 2. மகிழ்.

இலட்சணம்—இலக்கணம். [அகண.]

இலட்சணுத்திரயம் — அத்தவாலிருத்தி
லட்சணை, தடத்தலட்சணை, சொருபலட்சணை
ஆகிய மூன்று லட்சணைகள். (வாசுதே. மகா
வாக்கியநிருபகத்தி லநிக.) [அகணாநுபு:
சூ. 1 - மூன்று.]

இலட்சம்—1. அடையாளம். 2. இலக்கு.
3. நூறுபிரம். 4. பொய்க்கோலம். [அகண.]

இலட்சயம்—எண்ணத்தக்கது.

இலட்சாதிகாரி— பெருஞ்செய்வன்.

இலட்சாதிபதி— பெருஞ்செய்வன்.

இலட்சாதிலட்சம்—பெருந்தொகை.

இலட்சிதம்—1. இலக்கணமமைக்கப்பட்டது. 2. காணப்பட்டது. 3. குறியினாலே விளக்கப்பட்டது. [அகத்தி.]

இலட்சியம்—1. ஆத்துமா காரிய உபாதி ஏழையும் நீக்கிநின்றநிலை. (ஞானக். தொம்பத. சிரவணம்.) 2. இலக்கியம். 3. எண்ணப்படல். 4. எதிர். 5. பார்க்கப்படல். 6. குறி. 7. மதிப்பு. [அக்யூ.]

இலட்சியார்த்தம்—இலக்கணையாற்பெறப்படும் பொருள். (வாசுதே.) [அக்யூய-ஃ அக்யூ] - இலக்கணையால் வந்தது. அப-ஃ பொருள்.]

இலட்சியீர்த்தம்—இலக்கியமாகக்கொள்ளுதல். 'இங்ஙனம் இலட்சியித்த ஒப்பற்ற பாவஸ்தவை' (வேதா. கு. ௨௦, உரை.)

இலட்சுமணம்—1. ஒருமரம். 2. தாளி (மலை.)

இலட்சுமணன்—இலக்குமணன். [அக்யூண]

இலட்சுமி—திருமகள்.

இலட்சுமிசக்தாம்—இலக்குமிதேவியைப் பூசித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் இயந்திரம். [அக்யூவகூ.]

இலட்சோபலட்சம்—பெருந்தொகை.

இலட்டர்—கீசன்.

இலட்டு—இலட்டுகம்.

இலட்டுகம்—1. அப்பவருக்கத்தொன்று. 2. தோசை. 3. மோதகம்.

இலட்டுவம்—இலட்டு. 'கன்ன லிலட்டு வத் தோடுசுடை காரெள்ளி னுண்டை கலத்திலிட்டு' (திவ். பெரியாழ், 2, 9, 9.)

இலடம்—புளியமரம்.

இலடவி—அகில்.

இலண்டம் — ஆணையிலத்தி. (தொல். சொல். 443, உரை)

இலண்டன்—முருடன்.

இலண்டு—முருட்டுத்தனம்.

இலண்டி—அரசமரம். (மலை)

இலந்தி—1. குதிரை, யானை, கழுதை யிவற்றின் மலம். 2. சிப்பிலியின்.

இலந்தை—இலந்தி.

இலந்தைபாதம் — காகரண முப்பத்து மூன்றுவகையு னொன்று. (திருவினை. கான் மா. ௧0, உரை.)

இலதாவேட்டநம்—கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல். [அதாவெஷ்டந:]

இலதாவேட்டிதம்—இலதாவேட்டிதம். [அதாவெஷ்டிதக.]

இலதாவேட்டிதம்—கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல். (கொக்கோக. 5, 41.)

இலதனை—1. படர்சிறுகொடி. 2. முத்து மலை. [அதிகா.]

இலதா—1. இலதாசுச்செய்தல், சங்காரம். 2. காரணரூபத்தினாலே இல்லாதது. 'உள்ளது மிலது மின்றிநின்றதொன்றுளதே லுண்டாம்' (சி. சி. க். சு.) [இல்லது என்பதில் லகரம் கெட்டுநின்றது.]

இலதை—1. இணையாலிணைக்கைமுப்பத்து மூன்றுவகையு னொன்று; அது: நடுவிரலுஞ் சுட்டுவிரலுங் கூடி நிமிரப் பெருவிரல் அவற்றின் கீழ்வரைசேர ஒழிந்த இரண்டுபெருவிரலும் வழிமுறை பின்னே நிமிர்ந்துநிற்பது. 'இலதை பென்ப தியம்புங் காலைப் பேடியுஞ் சுட்டும் பிணைந்துட னிமிர்ந்து - கூடிய பெருவிரல் கீழ்வரை குறுக்க-கடையிரு விரலும் பின்னர் நிமிர்ந்த-நடையின தென்ப நன்னெறிப் புலவர்' (சிலப். அரங்க. ௧௮, உரை.) 2. இலந்தை (மலை). 3. கோற்கொடி. 4. தக்கோலம். (தைலவ.) 5. நூற்கும் நூல். 6. படர்கொடி. (தைல, தைலவ. ௧௩௫.) 7. மரக்கொம்பு. 8. வள்ளிக்கொடி. (பிங்.) 9. ஒருவகையொலி. (இலக்கி. 3, உரை)

இலதைவந்தி—கொடுவேலி.

இலதைவன்னி — கொடுவேலி. 'நற்கடுகரத்தை சலியஞ்சிகர மிலதைவன்னி நாரி சடைவசைவீரணி' (தைல. தைலவ. ௪௩.)

இலந்தை — 1. ஒரு முண்மரம்; அது: கொடியிலந்தை, நிலவிலந்தை, நரிபிலந்தை எனப் பலதிறப்படும். 'பாதிநி யிலந்தை தேமா' (மச்சுடி. அத்திரியா. சு.) 2. குளம்.

இலந்தைத்தம்பலம் — இலந்தைமரப்பட்டையிலே பூச்சிகளாலான புடைப்பு.

இலபநம்—1. பேசுதல். 2. வாய். [அவந.]

இலபி—1. பேறு. 2. விதி. [அவ்.]

இலபித்தல்—1. சித்தித்தல். 2. நெரிடல். 4. பேறுகிடைத்தல். 4. வாய்த்தல்.

இலபிதம்—1. சம்பலிப்பது. 2. பட்சித் தல். 3. பேச்சு. 4. பேசப்பட்டது. 5. பேறு. 6. விதி. [1, 2, 5, 6. அவித. 3, 4, அவித.]

இலபிப்பு—சித்திப்பு.

இலம் — 1. இல்லறம். [இல்லமென்பது இலமென இடைக் குறைந்துநின்றது] 'கருங் காலியாயின் மருதுமில்லக்கைத்தா' (சைவச. பொதுவி. உ. எ.) 2. வறுமை (புறநா). 3. வறியோம் எனப் பொருள்படும் ஒரு தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று. 'இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார்' (வள்ளுவர்.).

இலம்பகம்—1. தூலி னுட்பிரிவு. 'நாமக ளிலம்பகம்' (சிந்தாமணி). 2. துதலணிமலை 'இழைக்குமா மணிசூழ்பட்ட மிலம்பகமில்லக் கப் பெய்து' (திருவிளை, திருமண. கசுந்.) 3. மலை (சூ. நிகண். ச; சுசு.) [அம்பக.]

இலம்படுதல்—வறுமையடைதல். 'இலம் படு புலவ ரேற்றகை நிறைய' (மலைபடு. ஞஎசு.) [இலம்-இல்லாமை. படுதல்-உண்டா தல்.]

இலம்படை—1. இடுக்கண். 2. தரித்திரம். 'இலம்படைவந்துழி' (கந்தபு. மூவா. 46.)

இலம்பம் — 1. உச்சத்திற்குள் துருவத் திற்குமுள்ள தூரம். 2. ககோளசாத்திரத் திற்கூறு மொரு பாகையளவு. 3. கைக்கூவி. 4. தன திருபாலும் ஒத்த கோணங்களை யுடையதாக மற்றொரு கோையினின்றும் எழும் பும் ரேகை. 5. தாக்குதல். 6. நீட்சி. 7. பற்றி யிருத்தல், சார்ந்திருத்தல். 8. விரிவு. 9. மலை. 10. தொங்கல். [அம்ப.]

இலம்பகம் — 1. கீழே தாக்குதல். 2. கொப்பூழ்வரைக்கும் தாங்கு மொரு கழுத் தணி. 3. தொங்கல். [அம்பந.]

இலம்பாட்டார்—வறியவர். 'எனத்துணைய வேனு மிலம்பாட்டார் கல்வி' (நீதிநெறி. 80.)

இலம்பாடி—1. ஒருசாதி. 2. வறியவன். 3. வறியவன்.

இலம்பாடு — 1. இன்மை. 2. வறுமை. 'வந்த விலம்பா டகற்றென்று' (திருவிளை. உலவாக்கி. கந்.)

இலம்பிகை—அண்ணாக்கு.

இலம்பிகை — சூரியன் மேலிராசியில் ஏறும் பாகையளவு. [அம்பிகை.]

இலம்பிதம் — 1. அசைவு. 2. சந்திர புடத்தைச் சூரியபாகையிற் சேர்க்கு மோ ரளவு. 3. தூக்கப்பட்டது. 4. தூக்குகை. [அம்பிகை.]

இலம்பிபி—ஒரு மரம்.

இலம்பு—தொங்குகை. 'இலம்புடைநற மலர்' (பெருங். மகத. 14. 136.)

இலம்பை—1. இடுக்கண். 2. தரித்திரம். 3. துயரமானநிலை.

இலம்பைநா—சுரைக்கொடி.

இலம்போதாள் — விராயகக்கடவுள். [அம்போதாள்: அம்பை-தாங்குகிற. உதாரம்-வயிறு.]

இலம்பர் — இலவமலர். 'இலம்ப மன்ன வஞ்செந் நாவின்' (அகநா. 142.)

இலம்பாடம்—1. அழிவுகாலம். 2. உல காந்தரம்.

இலயசத்தி—இலயியான சிவசத்தி. 'சிவன் இலயியானபோது இலயசத்தி யெனவும், போகியானபோது போகசத்தி யெனவும், அதிகாரியானபோது அதிகாரசத்தியென வும் இப்படிப் பெயருந்துநிற்கும்' (சி. சி. உ. எரு. மறை.) [அயசத்தி.]

இலயசுவன்—1. இலயத்தாகத்த நின்ற சிவன்; இவர் சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக் கியமென்னும் மூன்று தத்துவங்களை யு மொடுக்குவர். (சி. சி. உ: எ. உ. சிவஞான.) 2. சங்கராத்தொழில் செய்யுஞ் சிவன். [அய சிவ.]

இலயநாடம் — நால்வகைக் கேள்விகளு ளொன்று. 'நால்வகைக் கேள்வியாவன:- தெ ஞ்நாடம், இலயஞ்நாடம், சுருதிஞ்நாடம், தா ள்ஞ்நாடங்கள்' (திருவிளை. இசைவாது. உ. எ. உரை.)

இலயந்தாடம்—ஒடுக்குமிடம். [அயலா த.]

இலயதத்துவம்—1. கிரியசத்தி ஞானத் தொழின்மாத் திரத்தைப் பண்ணி ஞான சத்திருயியாபிருத்தபோது பெறும் டேய். (சுர்மபு. திருக்கல். க. உரை.) 2 சிவத்தத் தவம். 3. மகாப்பிரளயத்திலே மகாமாயா

காரியமெல்லாம் ஒடுக்கி ஞானத்தொழில்மாத்திரத்தைப்பண்ணி ஞானசத்திருபியாயிருக்கும் சிவசத்தி. (சி. சி. க்: சுரு. ஞானப்.) [இயதத்.]

இலயபிடி—1. இலயத்தாடம். 2. ஒடுக்கம்.

இலயம்—1. அழிவு, சாவு. 2. ஆழ்ந்த ஏகாக்கிராசிர்தனை. 3. இலயபிடி. 4. உருக்கல். 5. ஒடுக்கம். 6. ஒருவகைக் கூத்து. 'இலயங்களாடக் கண்டேன்' (தேவா. 1234. 6.) 7. ஒளித்தல். 8. ஒன்றுதல். 9. ஒய்ந்திருத்தல். 10. கரைத்தல். 11. தழுவுதல். 12. அருதம், மந்திரம், விளம்பிதம் என மூவகைப்படநிற்கும் காலமாத்திரை. 13. தாளவறுதி. 'ஆக்கிய விலயம் நீங்கிற்ற' (சீவக. 1256). 14. நடுக்கம். (இராசவைத்). 15. இரண்டறக்கலக்கை. 16. ஞானமாத்திரமே திருமேனியாகவுடைய கடவுள்கிலை.

இலயமாதல்—1. ஐக்கியமாதல். 2. அழித்தல். 'சார்த மிலயமா வாடுகின்றான்' (சீவக. 1256.)

இலயயோகம் — நான்கு யோகங்களுள்ளொன்று; அஃது: ஆதாரதேவதை, பிரசந்நமாகும்போது பிறக்கும் தசநாதத்தைத் தியானஞ்செய்து மகம் லயமாவது. (த. நி. போ. ௩௫௩). [இயபொம.]

இலயர்—முத்தி வியத்தி நெுத்தியத்தை முடித்து ஞானசத்திமாத்திரையாயிருக்குஞ் சிவன். (சி. சி. க்: சுரு. இராமலிங்க.)

இலயன்—அதிக்கிராந்த அநதிக்கிராந்த பரசிவன். (சி. சி. க்: சுரு. இராம.)

இலயி—இலயசிவன். (சி. சி. க்: சுரு. மறை.)

இலயித்தது—1. ஒடுக்கியது. 'இலயித்தத்திதியிலென்னின்' (சிவஞானபோ. க்: உ.) 2. ஒடுக்கியபொருள். 'இலயித்ததாம்' (சிவஞானபோ. க்: உ.)

இலயித்தல்—1. ஒடுக்குதல். 'இலயித்தவாறுளதாவேண்டும்' (சிவஞானபோ. க்: உ.) 2. சேர்த்தொன்றுதல். 3. அழித்தல்.

இலயை—1. இலயகாலம். 2. தாளப்பிரமானம் பத்தனு ளொன்று. [இயா.]

இலலாடகம்—நெற்றி. [இயாடக.]

இலலாடம்—நெற்றி (பிங்.) [இயாடக.]

இலலாடரேகை — 1. நெற்றியிற் காணப்படு மிரேகை. 1. நெற்றியிற் சுருக்கு. 3. சமயக்கொள்கைவிளக்க நெற்றியிலிடப்படும் குறி. [இயாடரோவா.]

இலலாடலிபி—தலையெழுத்து.

இலலாடிகை—1. சந்தநமுதலியவற்றால் நெற்றியிலிடும் திலகம். 2. நெற்றியிலணியுஞ் சுட்டி. [இயாடிகா.]

இலலாமம்—1. அடையாளம். 2. அரசசின்னம். 3. அழகு. 4. ஆபரணம். 5. இரேகை. 6. குதிரை. 7. கொடி. 8. கொம்பு. 9. தன்சாதியிற் சிரேட்டமானது. 10. நெற்றியிலிடும் அணி. 11. நெற்றியிலிடும் குறி. 12. பிடரிமயிர். 13. மகத்துவம். 14. வால்.

இலலிதபஞ்சகம்—ஒ ரிராகம்.

இலலிதம்—1. அழகு. 2. அபிரயம். 3. உபசாரம். 4. ஒ ரிராக விகற்பம். 5. காமக்குறி. 6. பரிகாசம். 7. மகளிர்வினையாட்டு. 8. மாதிரியம்.

இலலிதாசுத்தம் — புரட்டாசிமாதத்துச் சுக்லிபக்கத்துச் சுத்தமிதிதி. [இலிதாஸவதி.]

இலலிதாபஞ்சம்—ஐப்பசிமாதத்துச் சுக்லிபக்கத்துவரும் பஞ்சமிதிதி. [இலிதாவஹி.]

இலலிதை — 1. இராகமுப்பத்திரண்டினொன்று. 2. பார்வதி. 3. பெண். 4. மான்மதம்.

இலவங்கத்தோல் — இலவங்கப்பட்டை.

இலவங்கப்பட்டை — 1. ஒரு வாசனைப்பட்டை, கருவாப்பட்டை. 2. தாளிசபத்திரி. இலவங்கப்பூ—1. கிராம்பு. 2. காதணியிலொன்று.

இலவங்கப்பந்திரி—இலவங்கத்தின்இலை, ஒரு பச்சிலை (மு. அ). [இலவங்கப்பந்திரி.]

இலவங்கபாஷாணம்—ஒரு பாஷாணம்.

இலவங்கம்—1. கிராம்புமரம். 'முகிறோய்கந்தமார்குழை முகத்தல நிலவங்ககாட்டும்' (காஞ்சிப். காட்டு. சுரு.) 2. கிராம்பு(திவா). 3. கருவாமரம். 4. காட்டுக்கருவாமரம்.

இலவசம் — விலையின்றிப்பெறுவது அல்லது கொடுப்பது. [இலவசன்.]

இலவசமாய்—விலையின்றி.

இலவணசுழந்தியம்—உவர்க்கடல்.

இலவணபஞ்சாட்சரம்—1. ஒரு மந்திரம்.
2. ஒரு மாதிரிகூறல். [அவணவஹா
கூறா.]

இலவணபாடாணம்—வைப்புப்பாடாணம்
முப்பத்திரண்டினென்று. (மூ. அ.)

இலவணம்—உப்பு.

இலவணவாயு—உப்புவாயு.

இலவணவித்தை—ஒரு வித்தை. [அவண
விஷா.]

இலவணன்—ஒரிராக்கதன்.

இலவந்தீவு — சான்மலித்தீவு. 'இலவத்
தீவினி னுறைபவ ரிவர்கள்' (இராமா. படைக்
காட்சி. கக.)

இலவந்தோல் — இலவக்கப்பட்டை.
(தைல, தைலவ. க௩௩.)

இலவந்தி—இலவந்திகை (சிலப். 25. 4.)

இலவந்திகை — 1. தண்ணீரிறைக்கும்
யந்திரம். 2. நீராவியைச் சூழ்ந்த வயந்தச்
சோலை. 'பன்மலரடுக்கிய நன்மரப்பந்த-நில
வந்திகையி னெயிற்புறம்போகி' (சிலப். நாடு
காண். நக.) 3. யந்திரவாலி. 'இலவந்திகையி
னெயிற்புறம்போகி' (மணிமேகலை. ந: ச௩.)

இலவந்தீவு—ஏழுதீவுகளுள் ஒன்று. (கந்த
பு. அண்டகோ. 19.)

இலவம்—1. அழிவு. 2. அற்பம். 3. இலவக்
கம். (தைல, தைலவ. க௩௩.) 4. ஏழுதீவுகளி
லொன்று (பிங்). 5. ஒரு மரம்; இதன் காய்க்
குள்ளிருந்து மெத்தை முதலியவற்றிற்குரிய
பஞ்சு எடுக்கப்படும். 'இலவம்பஞ்சுற்றியில்'
(ஆத்திசூடி.) 6. கண்ணிமைப்பொழுதி லறு
பதிலொன்று. 7. கிராம்பு. 8. காலதசப் பிர
மாணங்களு ளொன்று. 9. சாதிக்காய். 10.
பசுவாலின்மயிர். 11. பிழைக்கல். 12. மயிர்.
13. முப்பத்தாறு இமை அல்லது இரண்டு
காட்டை கொண்ட நேரம். அது, கணம்
எட்டுக்கொண்டது. 14. வணக்கம். 15
இயமனூர்வள்ளி. 16. சுவை.

இலவம்பஞ்சு—இலவக்காயிலிருந்து எடுக்
கப்படும் பஞ்சு.

இலவம்போதுமணி — செனந்திகப்பதும
ராகமணி.

இலவலி—வள்ளிக்கொடி.

இலவலேசம்—மிகச் சிறியது.

இலவலி—இராமன்மக்களு ளொருவன்.

இலவியம் — 1. விலையின்றிப் பெறுதல்
அல்லது கொடுத்தல். 2. வெட்டப்பட்டது.
[அவறு.]

இலவிலை—குபேரனுடைய தாய்.

இலவு—1. இலவமரம். 'நீர்க்கடுப்பு நீ
ரெரிவு நீண்டொழுது மேகமும்போ - மார்க்
கும்விந்து வேடைக்கு மாண்மையுறும்-
பார்க்கு - ணிலவு மதிவதன நேரிதழையே
வெப்பா-மிலவு மரத்தா வியம்பு' (பதார்த்த.
உ௩௭.) 2. தேற்றமரம் (மலை).

இலவுக்கம் — உலகசம்பந்தமுடையது.
'ஏசாரா விலவுக்கதூல்' (குத. நூ. ந: அ.)
[அௌகிக.]

இலவை—காலறுட்பம். [அவா.]

இலன் — இல்லாதவன். 'தருமமதிலன்'
(கந்தபு. இவ்வலன்வாதாபி. க.)

இலனிதபஞ்சகம்—ஒ ரிசைவீசற்பம்.

இலனிதம் — 1. அழகியது. 2. இலனிதை
ராகம். 3. உபசாரம். 4. சரசம், லீலை. 5.
சிவாகமங்க ளிருபத்தெட்டனு ளொன்று;
அஃது: என்னுயிரக் கிரத்தக்களை உடைய
தென்றும், அதத்தியருக்குத் திர்சைசெய்தற்
பொருட்டுத் தோன்றிய எட்டாகமங்களு
ளொன்றென்றஞ் சொல்லப்படும். (சைவச.
பொது. ந௩௩.) 6. விரும்பப்பட்டது.

இலனிதை—1. கன்னாடி. 2. பார்வதிதேவி.
'வேன்ற கல்லெழில் விரித்ததன் மேய்பிடப்
புறத்த - மன்றல் வர்க்குழ விலனிதை
மாதிரை' (காஞ்சிப். திருவேகம்ப. ௩.) 3.
காமச்சேட்டையுடைய பெண். 4. முப்பத்
திரண்டிராகங்களு ளொன்று. [1, 2, 3.
அலிதா.]

இலாநுகணிகம்—இலக்கணையாக வந்தது.
[அாகுணிக.]

இலாநுகி — செம்மெழுது. [அாகுநி.
இதனை இலாக்கிரியென வழங்குவர்.]

இலாநுகை—1. இத்திரகோபத்தை நீகர்த்த
ஒருவகைப் பூச்சி. 2. ஒருவகைச் சிவப்பு
நிறத்தையுடையது, செம்மெழுது. [அாகுநி.]

இலாநுகி—1. னியாட்டு. 2. வெறி. [அஹஸீ]

இலாகவம்—1. ஆரோக்கியம். 2. எளிமை, அற்பம். 3. கவனமின்மை. 4. சாமர்த்தியம். 'குவிசமன்னுங் கையிலாகவத்தி னோடு' (திருவாலவா. 1. 14.) 5. சுருக்கம். 6. தாபம். 7. நித்தனை. 8. விரைவு. [அாவவ.]

இலாகவ்—ஒரு மீன்.

இலாகி—இலாகரி. [அஹரீ.]

இலாகு—1. இலகு. 2. சாமர்த்தியம். 3. தாக்கல். 'கைலாகுகொடுத்தழைத்துப்போ' (இலாகுநாம்—சைவப்பிரிவுகளுள் ஒன்று. (திருக்களத். பு. 30. 26)

இலாகை—மாகிரி [தெலுங்கு.]

இலாகிலம்—1. ஆண்குறி. 2. கலப்பை. 3. பனை தெங்கு முதலியவை. [அாஹவ.]

இலாகிலி—1. செங்காந்தைப் பூண்டு. 2. செங்காந்தன் (பிங்கல). 3. தென்னை. (சூ. நிகண். சு. 2. ச.) 4. தேங்காய். (இராசவைத்.) 5. பலராமன். 6. பாம்பு. 7. வெந்தோன்றிப்பூண்டு. 8. கலப்பை. (பிங்.) [அாஹவீ.]

இலாகிலிதம்—கலப்பைக்கிழங்கு. (சேவரட். ௩௨௭.) [அாஹவிக.]

இலாகிலிதைலம் — தேங்காய்ப்பால் முதலியவை சேர்த்து வடிக்கப்படும் ஒரு தைலம். (தைல. தைலவ. ௧0௬.) [அாஹவீ தெலு.]

இலாகிலம்—1. ஆண்குறி. 2. தாபியம்மைக்குக் கூடை. 3. தாபியம்மைக்கு மிடம். 4. மயிரடர்ந்த வால், விலங்கின்வால். (சூ. நி. ௩. ச. 2.) [அாஹவிக.]

இலாகிலி—குரங்கு. [அாஹவிக.]

இலாகிசம் — 1. ஒரு நிலஅளவை. 2. தாபியமாக்குமொருகருவி; அஃது, ஐந்துபடி கொண்டது. 3. பதினெட்டுக்கோல் நீளமும் ஒருகோலகலமுங்கொண்ட நிலப்பரப்பு.

இலாகிசு—செருகுபெட்டியின் அறை.

இலாகடி—தொந்தரை. [அாஜீ.]

இலாகடை—1. இலாகடி. 2. வருத்தம். [அழக.]

இலாகம்—1. நனைத்த தானியம். 2. பொரி. [அாஜ.]

இலாகமல்தகம்—ஒமம்.

இலாகவோம் — பொரியாற் செய்யும் ஒமம். (சேவக. 2464 உரை)

இலாகை—பொரித்த தானியம். [அாஜா.]

இலாகுநபடம் — ஒரு வன்னத்தினாலே உருக்கடோன்ற அச்சுக்கட்டப்பட்ட படம். [அாஹநபட.]

இலாகுநம்—1. அடையாளம். 2. களக்கம், கறை. 3. கீர்த்தி. 4. நிலஸலைக்குறி. 5. பெயர். 6. முத்திரை. 7. இலாகுநபடம் [அாஹந.]

இலாகுநை—1. அடையாளம். (பிங்கல. ௨௨௬௬.) 2. இலாகுநபடம். 'நீனிமத்திலாகுநையெனவும்' (வேதா. சூ. ச. ௩.) 3. முத்திரை. 4. கூச்சம். [அாஹநா.]

இலாகுசி— } ஏலம்.

இலாகுசிலி— }

இலாகுசினப்பேறு — பழைய வரிவகையுள் ஒன்று. (S. I. I. ii. 115.)

இலாகை—1. செவ்வாக்கு. 'ஒளிரிலாட்சைச் - சத்தான தைலத்தின்பெயரைச் சொல்லின்' (தைல. தைலவ. ௬0.) 2. செம்பஞ்சு. [அாகுடா.]

இலாகசங்கிலி — இலாகதேசத்து யாசகர் விநோதார்த்தமாகக்கொண்டுதிரியும் ஒரு வகைச் சங்கிலி; இதனைப் பின்னுதலும் கழற்றுதலும் பிரயாசம்.

இலாகசங்கி — இலாகசங்கிலி. 'கையிலாடசங்கி கழற்ற' (விறலிவிடு. 100.)

இலாகசின்தரம்—குதிரைக்கார் குளம்பி வினைத்துத் தைக்கும் இரும்பை நீற்றிய பற்பம். [அாடலிநு-அர.]

இலாகபாஷை—இலாகதேசத்தார்பேசும் பாஷை. [அாடலாஷா.]

இலாகம்—1. ஒரு பாஷை. 2. குதிரைக்கார்குளம்பி வினைத்துத் தைக்கு மிரும்பு. [தெலுங்கு.] 3. குற்றம். 4. தேயமைம்பத்தாறினென்று. 5. நெற்றி. 'இலாகத்தேசாக்கிரத்தை பெய்தியவுள்ளம்' (சி. சி. ச. ௭.) 6. புடவை. 7. புளியமரம். (மலை.) 8. வங்காளதேசத் தொருபகுதி. (Insc.) [2, 3, 4. அாட. 5. அாடாட.]

இலாகர்—இலாகதேசத்தவர்.

இலாகவி—அகில் (மலை)

இலாடன்பருத்தி—இலங்கைரிசமஷ்டியபிமாதி.

இலாடன்பருத்தி—ஒருவகைப்பருத்தி.
இலாநா—சஞ்சாயம். [அா.த - எடுக்கப் பட்டது.]

இலாந்துதல் — வீட்டின்மேல் கட்டை பரப்பிச் சாந்திடுதல்.

இலாபகாரம்—இலாபந்தருவது.

இலாபந்நாநம் — இலக்கணத்துக்குப் பதி னோராமிடம். (சோதிடக.) [அா.வ்யா.ந.]

இலாபந்—1. அரசன். 2. புதன்.

இலாபம்—1. ஆதாயம். 2. நயம். [அா.வ.]

இலாமச்சம்—ஒரு பரிமளப்புல். 'இலா மச்சந்தோயந்த-காமருநீர்' (மச்சபு. ஆர்த் திராந. கள.) [அா.விஜ்.க.]

இலாமச்சை—வாசனையைத்தரும் வேரையுடைய ஒரு புல்.

இலாமச்சு—வாசனையைத்தரும் வேரையுடைய ஒரு புல். 'வெறிகருப்புரம் வெட்டி வேர் மருவிலாமிச்சு' (கடம்பவரு. இல்லா சங். கடிஉ.)

இலாமச்சை-வாசனையைத்தரும் வேரையுடைய ஒரு புல். (திவா.)

இலாயம்—1. எலவரிசி. 2. குதிரைப்பந்தி.

இலாலநம்—இலாலகை. [அா.வ.ந.]

இலாலநை — 1. அன்புபாராட்டல். 2. சோட்டுதல். [அா.வ.நா.]

இலாலி-1. இச்சகவார்த்தை. 2. எமாற்று வோன். 3. ஒரு வாழ்த்து. 4. காயி. 5. திமைக் குட்படுத்துவோன். 6. மங்கலப் பாடல். (தெலுங்கு.) [1-2-3-4-5. அா.வி.]

இலாவண்ணியம்—இலாவணியம். [அா.வ.ண.]

இலாவண்ணியாஜிதம்—தேனவகை.

இலாவணம்—1. உப்பு. 2. சம்பாஷணை. 3. பெயர்ப்பதிப்பு. (தெலுங்கு.)

இலாவணியம்—1. அழகு. 2. உப்புத் தன்மை. [அா.வ.ண.]

இலாளம்—பாதகண்டத்தில் ஒரு தேசம். (S. I. I. 83)

இலாளன்—இல்லாதவன். 'மனையாளை யஞ்சம் மறுமையிலாளன்.' (வன். ௧௦௪.)

இலாளனை—இலாலகை.

இலாளிதம் — அழகு. 'பெருகுமதகும்ப லாளிதக் கரியென்' (திருப்பு. ௧௧௪.) [இலளி தம் என்பதன் றீட்சி.]

இலான்—இல்லாதவன். 'ஊரிலான்' (கத் தபு. மாயைப். ௧.)

இலி—இல்லாதவன். 'தாயுமிலி தத்தை யிலி தான்றணியன் காணேன்.' (திருவாச. திருச்சாழல். ௩.)

இலிக்கை—இலிக்கை. [வி.கா.]

இலிகம்—எழுதுகை. [வி.வ.]

இலிகன்—எழுதுகிறவன். [வி.வா.]

இலிகனம் — எழுதப்பட்ட புத்தகம். [வி.வ.ந.]

இலிகி—1. எழுத்து. 2. எழுதுகை.

இலிகித்தல்—எழுதல்.

இலிகிதசான்றிளன்—பந்திரத்திசை - தாது சாதி பெயர் இடம் முத்தியவன். இர டெழுதப்பட்ட சாட்சி. (மிரு. ச. கள.)

இலிகிதம்—1. எழுதப்பட்டது. 2. எழுதப் பட்ட புத்தகம். 3. கலைஞர் மறுபத்து னாண்டி நென்று. 4. கடிதம். [வி.வி.த.]

இலிகிதன்—1. எழுத்தாளன். 2. ஸ்மிருதி கர்த்தாக்களுள் ஒருவர்.

இலிகிதம்—எழுமிச்சை. (இராசவைத்). [வி.கா.வ.]

இலிகை—பூமி. [அா.வி.வா.]

இலிங்கங்கட்டு—சாதிலிங்கக்கட்டு. (இலிங் தோர் வைப்புச்சாக்கு. (பைஷஜ. 127)

இலிங்கக்கல் — லிங்கக்கட்டிடத்தின் கடுக்கல்.

இலிங்கக்கவறை — சைவக்கவறைவகுப்பு.

இலிங்ககாசம்—சேத்திரவெண்படலம்.

இலிங்கங்கட்டி—இலிங்கதாரி, லிங்ககடம்.

இலிங்கங்கட்டி—அந்தரங்கபூசை. தியாபிக்கப்படும் வடிவம். [வி.வ.வ.ம.ந.]

இலிங்கரிசமஷ்டியபிமாதி — இலாப கர்ப்பன். (த. கி. பொ. ௧௦௧). [வி.ம.ஸா.நி. ஸா.வி.நி.]

இலிங்கசீரம் — ஆன்மாவோடு சககாரியாய்க் கருப்பத்திலே பதியும்பொழுது கூடப் பதித்தும், தூலதேகத்தைவிட்டுப் போம் பொழுது கூடப்போயும், மோட்சபரியந்தம் அதுவர்த்திப்பதான சூக்குமசீரம். (சி. சி. உ: உ. சிவாக்).

இலிங்கநீதி - பஞ்சசுத்திகளு ளொன்று. அது, புறப்பூசையில் ஸ்நானவேதிகையில் விரித்தவஸ்திரத்திலே சடுத்தாசநக் கற் பித்து இலிங்கத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அந்த ஸ்நானவேதிகையிலேவைத்து விதிப் படி பூசித்து நின்மாவியங்கழித்து இலிங்கத் தையும் ஆவுடையாரையும் அலம்பிச் சாமாநி யார்க்கியத்தாலும் சுத்தோதகத்தாலும் அபிஷேகஞ்செய்து தைலமுதல் அருக்கியசல மீறாக முறைப்படியபிஷேகஞ்செய்து திருவொற்றாடைசாத்திப் பீடத்தி லெழுந்தரு ளப்பண்ணி ஒருபுட்பஞ்சாத்துதல். அகப் பூசையில் அது, பதியெங்கும் பூரணமாய்ப் பசுபாசங்களிரண்டினும் பிரிவற நின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்துநின்ற தன்மையறிந்து அத்தகைய சிவம் இலிங்கத்தினும் எழுந்தருளியிருக்குமென் மறிதல். (திருவாத. திருப்பெருந்தறை எ0. உரை). [லி0ம0ஸ0ஹி.]

இலிங்கசுவாயித்தியம்—ஒரு தீக்கை. (த. லி. போ. உகக). [லி0ம0ஹாஹி0க்யூ.]

இலிங்கநூலை—ஆண்குறியைப்பற்றிவரும் ஒரு கோய். [லி0ம0ஸ0ஹி0வா.]

இலிங்கநாணத்தலம்—இலிங்கத்தரிக்கும் தலம். (த. லி. போ. உகக) [லி0ம0யாராண ஸ்லு.]

இலிங்கநாரி—தனது தேகத்திலே சிவலிங்கத் தரித்துக்கொள்ளுகிறவன். [லி0ம0யாரிநீ]

இலிங்கதேகம் — சூக்குமசீரம்; இது: ஞானேந்திரியங்களிந்தும், மகம் புத்தி என்னும் அந்தக்காணங்களும், கன்மேந்திரியங்க ளிந்தும், பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களும் ஆகிய பதினேழு தத்துவங்களாலாய தேகம். 'இந்தப் பதினேழு மிலிங்கதேகஞ் சா ரசரர் லிலங்காய்த்தோன்றிய அபிரிகட்கெல்லாம்'

(கைவல். தத்துவ. ௩௭, ௩௮). [லி0ம0ஹி.]

இலிங்கதேகி—சூக்குமதேகத்தையுடைய வன். (த. லி. போ. உகக).

இலிங்கப்பிராணி — சூக்குமதேகத்தில் வசிக்குஞ் சிவன். (த. லி. போ. உகக). [லி0ம0பிராணி.]

இலிங்கப்புடோல் — 1. ஐவிரலி (மலை). 2. கோவை (மலை).

இலிங்கப்புற்று—ஒரு நோய்.

இலிங்கப்பொருத்தம் — மணப்பொருத்தங்களிலொன்று; அது: ஸ்திரிபுருஷர்கள் ஒரே லிங்ககட்சத்திரங்களுடையராயினும் புருஷர்கள் ஆண்லிங்கமும் ஸ்திரி பெண் லிங்கமுமாயினும் பொருத்தமென்று கொள்வது. (இரகுநாத. பிலவ. பஞ். உச).

இலிங்கபாற்பம் — ஒரு மருந்து. [லி0ம0ஹாஹி.]

இலிங்கபாஷாணம்—வினாவுப்பாஷாணம். முப்பத்திரண்டினென்று (மூ. அ.) [லி0ம0வாஷாண.]

இலிங்கப்புடோல்—இலிங்கப்புடோல்.

இலிங்கபுராணம்-1. சிவபுராணம்பத்தனு ளொன்று; அது: பதினேராயிரங்கிரந்த முடையதாய் அக்கினிகற்பத்திறுதியிலே சிவர்களடையும் சீலம், ஐசுவரியம், இன்பம், மோட்சம் என்பவைகளையும் அதியாகசிய ஞானமயமாகிய சிவலிங்கங்களையும் விரித்துணர்த்துவது. 2. ஒரு தமிழ்நூல். (கந்த பு. நவ. உச).

இலிங்கம்—1. அடையாளம் (பிங்). 2. ஆண்குறி (கிவா). 3. ஆண், பெண், அலி என்னுங் குறிப்பை விளக்க வரும் பால். 4. இலிங்கபுராணம். 'மார்க்கண்டியலிங்கம்' (கந்தபு. பாயிர. ௩௪). 5. உபரிடதமுப்பத் திரண்டினென்று. 6. ஏது; அது, வியாத்தி வலியான் மறைந்த பொருளையுணர்த்துவது. (சைவப். ௧0). 7. கருவியியனடுவி விருக்கின்ற பாவை. (சீவரட். உருடு). 8. கறை. 9. சாதிலிங்கம். 'படியிலிங்கங்களிகாய்சுக் கட்டிமுட்டி மூன்றிடு' (தைல. தைலவ. ௧00)

10. சிவம், (சைவவினா. சு). [லிங்க-சித்திரித் தல், படைத்தல் காத்தல் முதலியவைகளி னாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பது என்றபடி.] சுத்தசிவம், ஆன்மாக்களின் தியாரபாவநா திமித்தம் நிட்களசகளத் திருவுருக்கொண்ட நிலை; அஃது: சிவலிங்கமெனப்படும். (சிவ பராக். எ). 11. நோய்க்குறி. 12. பிரகிருதி. (சாங்கியம்). 13. பிரமசரியநிலையி னென்று. 14. அநுமானம்.

இலிங்கமுர்த்தி—மூர்த்தி சாதா க்கியம். (சதாசிவ, கஉ. உரை.)

இலிங்கமெழு—ஒரு மருந்து.

இலிங்கர்—இலிங்கிகள்.

இலிங்கரோகம்—ஆண் குறியில் வரும் ஒரு புண். [விமொராம.]

இலிங்கவட்டம்—கிணறு இடியாமல் வைக் கும் மாவட்டை.

இலிங்கவிரணம்—ஆண் குறியில்வரும் ஒரு புண்.

இலிங்காங்கம்—ஆணுறுப்பு. 'அச்செலாம் லிங்காங்க பகாங்கமாம்படி' (சி. சி. க: சுசு. சிவஞான.) [விமொராம.]

இலிங்கி-1. இலிங்கத்தையுடையது, 'ஆத லால் இலிங்கத்தைக்கொண்டு இலிங்கியை ஊனிக்கிற ஞானம் அநுமானமெனக் கொள்க' (சி. சி. பர. உலோகாயுத. மறு. நஉ. தத்துவ ரா). 2. இலிங்கமுடையோன். 3. சிவலிங்கத் தை வணங்குவோன். 4. குக்குமதேதி. 5. துறவி. 'சொல்வென்றி வேண்டு மிலிங்கியு மிம்மாவர்-கல்லிப் புணைகைவிட்டார்' (திரிக. கஎ). 6. யானை. [விமொராம.]

இலிங்கியர்-அநுமானத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவாதிக்கும் தார்க்கிகர். (திவ். திரு வாய். 4. 10. 5.)

இலிங்கு—மாவிலிவ்கு. 'இந்தடிதராமுளி யிலிங்கவுரிசையி' (தைல. தைலவ. எஉ.)

இலிங்கோத்தாரணம் — இலிங்கத் தாபித் தல். (த. தி. போ. உகசு.) [விமொராம.]

இலிங்கோத்தாரம் — பூசித்தற்பொருட்டுக் குருமுகமாகச் சிவலிங்கம் பெறுதல். (சி. சி. அ: கக. ஞானப்.) [விமொராம.]

இலிங்கோற்பவமுர்த்தி — தான் அக்கிவி மலையாய்நின்றபோது அதன் அடிமுடினைத் தேடியும் காணப்படாத பிரமலிட்டுணுக்க ளாம் காணுதற்கு அவாலிப் பிரதிட்டை செய்து அர்ச்சிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்திலே நிலகண்டமும் மான்மரூவாதாபயம் பொருந் திய சதுர்ப்புயமும் பெற்றிக்கண்ணும், பிறை யணிசுடையும் தேவிபாகமுமாகத் தோன்றிய சிவன். (சிவபராக். கரு.) [விமொராம.] 8-௮தி-4.]

இலிங்கோற்பவர்—இருபத்தைந்து கேவல வடிவங்களுள் ஒன்றாகிய இலிங்கோற்பவ மூர்த்தங்கொண்ட சிவன்.

இலிதை—1. குறிப்பிசை. 2. பூமி.

இலிந்தம்—கருங்குவன்.

இலிபி — 1. இலக்கம். 2. எழுத்து. 3. மெழுகுதல். 4. விதி. [விவி.]

இலிபித்தல்—1. அறுகூலமாதல். 2. எழுது தல். 3. நிபமித்தல். 4. விதித்தல்.

இலிபித்தல் — 1. சிவிர்த்தல். 'இலிர்த்த மெய்ம்மயிர்' (சேவக. 3009.) 2. தனிர்்த்தல். 'பூங்கமுனைத்தெனலிவிர்த்த' (உபதேச. சிவபு. கூஉ.) 3. பொடித்தல்.

இலிபிற்றுதல் — 1. சுரத்தல். 'குழலித் திலிற்றுமுலை' (புறநா. சுஅ). 2. தனித்தல். 'தேம்பெய் தமிழ்துபொதித்திலிற்றுமடக்கு புரி' (சிறுபாண. உஉஎ). 3. சொரிதல். 'தே னினன் கவர்ந்துண விலிற்று மும்மதத்து' (சேவக. 2521.)

இலிபிதை—ஈர், ஒரு நீட்டலானவை. 'கதி ரெழு துகளென் மூன்று கசாக்கிர கந்தா னுரு-மிததொகையிருகான் குற்ற திலித்தை' (கந்தபு. அண்டகோச. ௫.) [விசுநா.]

இலிபிம் — 1. உருகிதை. 2. ஒட்டியிருத் தது. 3. மூற்றாக உள்வாங்கப்பட்டது, விழுங்கப்பட்டது, பூரணமாய்க் கலந்தது. [விசுநா.]

இலிலாவதி-1. அழகியபெண். 2. இலில யுடையவள். 3. காமச்சேட்டையுடைய பெண். 4. தர்க்கை. 5. ஒரு கணிதநூல். 6. பால்காசாரியருடைய மகன் பெயர்; இவன் பெயரால் அவர் செய்த கணிதநூல் மேற் சொல்லியதால். [இலாவதி.]

இலிவநோதம்—சுரத வினையாட்டு.
[வினாவிறாடி.]

இலிலை—1. கதை. 2. சரசம். 3. புணர்ச்சி.
4. மகளிர் மோகவினையாட்டு. 5. வினையாட்டு.
[வினா.]

இலுதை—அணில் (பிங்).

இலுப்பெண்ணைப் — இலுப்பைக்
கொட்டையிலிருந் தெடுக்கு மெண்ணெய்.

இலுப்பை—இருப்பைமரம். 'இலுப்பை
விதை யந்தாவாய் லிற்கும்விடத் திற்கு-
மலுப்பையுண்டாக்கி யகற்றும்' (பதார்த்த
குண. அருசு.)

இலுப்பைக்கட்டி—இலுப்பைப்பிண்ணுக்கு.

இலுப்பைக்கடுது—1. இலுப்பெண்ணையி
னடியிற்படியும் வண்டல். 2. இலுப்பைப்
பருப்பு. (மூ. அ.)

இலுப்பைநெய்—இலுப்பையெண்ணெய்.
(பதார்த்த. 158.)

இலுப்பைப்பால்—இலுப்பைபெய்.
'இலுப்பைப்பால் முக்கலனே குறுணி நா
முழி' (s. i. i. II 426.)

இலுப்பைப்பிண்ணுக்கு — இலுப்பைக்
கட்டி.

இலுப்பைப்பூச்சம்பா—ஒருவகை நெல்.
'பித்த மிகப்பெருக்கும் பேருலகில் யாவ
ருக்கு - முற்ற தலைவலினோ யுண்டாக்குஞ் -
சத்தியமாய்த்-தாகமெடுப் பிக்குந் தழலிலுப்
பைப் பூச்சம்பா-வாதமகி னோய்வளர்க்கு
மாய்' (பதார்த்தகுண. 808.)

இலேக்கியம்—1. எழுதப்பட்டது; இஃது
அரசனமைப்பும் தேசத்தமைப்பு மென இரு
வகைப்படும். 2. கையாலெழுதப்பட்ட புத்த
கம். (மிரு. ச. உசு). 3. சித்திரிக்கப்பட்டது.
[வெலு.]

இலேக்கன்—1. எழுத்தாளன். 2. எழுது
கிறவன். 3. சித்திரகாரன். [வெலுக.]

இலேக்கநாதம்—எழுதுதற்கு வேண்டிய
உபகரணம். [வெலுதலாயந.]

இலேகநம்—1. எழுத்து. 2. நாவழித்தல்.
3. பனியோலை. [வெலந.]

இலேகநி — 1. எழுதுகோல். 2. எழுத்
தாணி (குடா). [வெலநீ.]

இலேகநிநீ—1. அதிகாரம்பெற்று வே
றொருவனுக்காகக் கையொப்பம் வைக்கிற
வன். 2. காகிதம் கொண்டுபோகிறவன்.
[வெலநிக.]

இலேகம்—1. எழுத்து. 2. திருமுகம். 3.
பாகாகக்கிண்டிய மருந்து (மூ. அ.) [வெல.]

இலேகர் — வாணோர். 'இறையவனிலேக
ராலு பிழைப்பதோ' (சேதுபு. வேதாள.
சசு). [வெல.]

இலேகித்தல்—1. எழுதுதல். 2. சித்தி
ரித்தல் 'இலேகித்த சித்திரமண்டபம்' (வி
நாயகபு. 79. 43).

இலேகிநி — 1. எழுதுகோல். 2. எழுத்
தாணி. [வெலநீ.]

இலேகியம் — 1. நக்கப்படுவது. 2. பா
காகக்கிண்டிய மருந்து. [வெலு.]

இலேகை—1. எழுத்து. 2. ஓரம். 3.
சித்திரம். 4. வரி. 5. வரை. [வெலா.]

இலேகம்—1. அற்பம். 2. இரண்டுகலை
கொண்ட ஒரு காலஅளவு. 3. ஓரலங்காரம்;
அது: கருதியது வெளிப்படுக்கும் குணங்க
ளைப் பிறிதொன்றால் நிகழ்த்தனவாக மறைத்
துச் சொல்வது. (தண்டி. சுசு). 4. குற்
றத்தைக் குணமாகவும் குணத்தைக் குற்
றமாகவும் கூறுவது. 'கோதைக் குணமென
வுன் குணமானதைக் கோதெனவு-மோதப்
பெறுவதி லேசம்'. (குவல. நு). 5.
நொய்ம்மை. 6. மிகை. 'இலேசம் மிகையே
லவமென மொழிப' (பி. வி. சசு. உரைச்
சுத்திரம்). 7. அதிசேக்கிரம் (குடா). [வெலு.]

இலேசவணி—இலேசம் என்னும் அலன்
காரம்.

இலேகை — 1. அற்பம் (சீவக. 770). 2.
எண்வகைப்பரிசுக்களு ளொன்று; அது:
நொய்ம்மை, கனமின்மை. (நன். உரி. கந.
இராமாறு. உரை). 3. எளிது. 4. குறிப்பி
னாலே பொருளை விளக்குஞ் சிறியசொல்.
5. பலவீனம். 'இலேசான துணர்' 6. மிகை.

இலேகணம்—அரிதாரம். (மூ. அ.)

இலேந்து—கத்தகவுப்பு (மூ. அ.)

இலேபகான் — எழுதுகிறவன். [வெல
கா.]

இலேபந்—இலேபை.

இலேபந்—சாந்துபூசபவன். [வெவக.]
இலேபபாக்துள்—பிண்டக்கொடுப்போன்
முதல் ஐந்தாம் ஆறாம் ஏழாம் பாட்டன்மார்
(பராசர. ௬௫). [வெவலாஜ.]

இலேபபாதர் — பிண்டம் கொடுப்போன்
முதல் ஐந்தாம் ஆறாம் ஏழாம் பாட்டன்மா
ராகிய மூவர் (பராசர. ௬௫). [வெவ
லாம.]

இலேபம்—1. கறை. 2. சாந்து. 3. துண்
மார்க்கம். 4. பூச்சு (நன். 273 மயிலை).
5. போசகம். 6. மெழுகுதல். 7. வான்
யினகு. [வெவ.]

இலேபநம்—1. சேட்டித்தல் 'ஆண்குறியும்
நாவும் இலேபநமும் நீரூறுமாயிய அடை
யாளங்களைக் காட்டுமானால்' (வைராக். சத.
௬௫. சிதம்பர. உரை). 2. பூசுஞ் சாந்து.
3. பூசுந் தைலம். [வெவந.]

இலேபி—1. இலயி. 2. பூச்சு.

இலேபிதம்—தடவல்.

இலேபை—மெழுகுதலிய துணி, பிளாஸ்
திரி.

இலேம்புநம்—நிலக்கடம்பு (மலை).

இலேபாயமாநா—அக்கிலியின் ஏழு நாட்
குக்களி லொன்று.

இலேபிகம் — 1. பாம்பு. 2. வயிற்றில்
வளருங் கிரைப்பூச்சி. [வெலிஹ.]

இலேபநம் — மெழுகுதல். [வெவந.]

இலேவாதேவி—பண்டமாற்றல், கொடுக்
கல் வாங்கல். [இந்துஸ்.]

இலேவுந்து—கந்தகவுப்பு (மூ. அ).

இலை—1. இயந்திரசக்கரத்தினுடைய ஆர்.
'இலைமுகத் துழலுகின்ற வெந்திரத் திரி
நாப்பன்' (பாரத. திரௌ. ௩௬). 2. இயல்.
(தாயு. ஆரண. ௧). [இயல்பென்புங்
குறிப்புவினைமுற்றில் லகரமெய் தொக்கது.]
3. உலோபம். 4. தகட்டுவடிவு. 'நெட்டிலை
வடிவாள் குந்தந் தோமர நேமிநெய்த் தோர்'
(திருவினை. மெய்க்கா. உச). 5. பச்சிலை.
'உருளரிசி கிச்சிலி மதுகம் மாரவலரிலை
யகை' (தைல. தைலவ. ௧௮). 6. பத்திரம்.
'இலைமுதிரேனல்' (கந்தபு. வள். ௧௧). 7.
வெற்றிலை. 'இலைபிளவதனை நடித்துக் கேட்
கவும்' (திருப்பு. 47). 8. கதவின் இலை.

9. படலைமலை. (பரிபா. 6.19.) 10. அணிகலின்
இலைத்தொழில். 'இலையொழி' (சீவக.
1371). 11. இயல்பு. 'கச்சிலை இலை
படைவீரர்' (சீவக. 2209). 12. பூவிதழ்.
'அகலிலையாம்பல்' (தேவா. 511. 8). 13.
மரம் செடி கொடிகளின் இலை.

இலைத்தொழி—ஒருவகைக் கதவு.

இலைத்தம்மம் — இலைவடிவாக அணியி
லமைக்குந் தொழில். (பெருங். இலாவா. 19.
136.)

இலைத்தள்ளி—ஒருவகைக் கள்ளி.

இலைத்தறி—1. கிரை. 2. கிரை முடிவிய
இலைகளைப் பாக்குச்செய்தெடுத்த கறி.

இலைத்தாம்பு—இலைபின் தண்டி.

இலைத்திளி—வெட்டுக்கிளியி லொருவகை.

இலைத்திள்ளி—மழைத்திளி.

இலைத்தூம்பை—பர்வதாலை. (தி.பு.பத்.
பெரியதிருமடல். 13.)

இலைத்தூழல் — இலையாலமந்த கத
கருவி. 'அண்ண லிலைக்குழ ளுதி' (தி.
பெரியதி. 10. 7. 6.)

இலைத்தூடு — பொற்கொல்லர் கருவி
லொன்று.

இலைத்தோடி—வெற்றிலைக்கொடி (தி.பு.).

இலைத்தள்ளல் — இலை முதலியவற்றைக்
கிள்ளுதல்தொழில். அது: மகளிர் விளையாட்டுக்
கைத்தொழில் இத்தவன் ஒன்று.

இலைத்தம்—இலிக்கத்தொடு சம்பந்தப்
பட்டது. பதினென்புரானைக்கு லொன்று.
அது: இலிக்கபுரானம் (திவா.).

இலைத்தந்தல்—முத்திரைத்தந்தல். (பெருங்.
நாவா. 1. 46.)

இலைத்தினை — இலத்தினை. 'இடபவினைச்
சினைமை' (சுவீத. 82. உரை.).

இலைத்தம்—பதுமராகமணியின் பதினாறு
வகைக்குற்றக்கரு லொன்று. (திருவினை.
மாளிக்க. ௬௩. உரை.)

இலைத்தருள்—வெற்றிலைச்சுருள். 'இலைத்
சுருளைப் பிளவோடே குதட்டிப்' (திருப்பு.
124.)

இலைத்தருள்—ஒரு பூச்சி.

இலைத்தை — தம். 'வெண்சங்கைவிசை'
(ஞா. துற. 226.)

இலைகள்—மாணிக்கத்தின் குணங்களுள் ஒன்று. 'மாணிக்கம், சட்டமும் இலைகளியும் ஒன்றும் உட்பட' (S. I. I. ii. 430. 434.)

இலைநெயல்—இலைச்சுருகு. 'இரியன் மகளி ரிலைநெயலுளின்ற - வரியிளஞ்செங்காற்குழ லி' (முத்தொள்ளாயிரம். ஏ.)

இலைநீட்டு—வெற்றிலை வைக்கும் தட்டு. (S. I. I. ii. 419.)

இலைநீதல் — 1. சாரமின்மை. 2. சுவை குறைதல். 3. பச்சைநிறமாதல். 4. அரோசித் தல்.

இலைநீரி—காடிலே துளையிடலால் வரும் புண்ணை யாற்றுதற்பொருட்டு அத்துளையிலே வைக்கும் இலைச்சுருள்.

இலைநீறம்—பச்சைநிறம்.

இலைப்பசுரி—பெரும்பசுரி (மலை).

இலைப்பணி — இலைவடிவாகச் செய்யுந் தொழிலமைந்த அணி. (பெரும். மகத. 5. 22.)

இலைப்பலி—இலைச்சாம்பல் (சிந்தா).

இலைப்பாசி — பாசுவகையினுள் ஒன்று (மு. அ.).

இலைப்புரைகிளைந்தல்—தேடுதல். 'ஈட்ட மும் வேறுமாக விலைப்புரை கிளைத்திட்டே மே' (சிந்தா. கக. கஅரு.)

இலைப்புரைநடவுதல்—இலைப்புரைகிளைத் தல். (சுவீ. புதப். 448.)

இலைப்புல் — ஒருவகைப் புல் (மு. அ.).

இலைமறைகாய்—மறைபொருள்.

இலைகப்பைம்பூண்—பத்திராவலி; அதை வெற்றிலைச்சாப்பணி. (நீதிநெறி. உஎ).

இலைநீங்கிநீதி — வெற்றிலைக்காம்பரியுங் கத்தி (திவா).

இலையேங்காய் — 1. வெள்ளைக்கடம்பு. 2. மலைத்தணக்கு.

இலையடை—அப்பவருக்கம் (பிங்).

இலையம் — 1. கூத்தின்விதர்பம். 2. கூத்த (பிங்கல).

இலையுழந்தோர் — வெற்றிலை விற் போர். (சிலப். 5. 26. உரை).

இலையுழுது—வெற்றிலை. 'அடைக்காயமு திரண்டும் இலையுழுது நாலும்' (S. I. I. iii. 138).

இலையாகுநி—இலைவடிவு. [சூக்யு.கி.]

இலையாள்—ஒரு சிறுபறவை.

இலையாட்டை — ஒற்றையாய்வரற்பால் தாகிய ஓரிலையில் துணிப்புற மிரட்டையாக விருத்தல். 'மறைமுதலேமுதலே யென்ற அடுக்கு, பூவிரட்டையும் இலையிரட்டையும் போலாது, மக்களிரட்டைபோல வேற்றுமையின்றிக் கலத்தல்பற்றிவந்த அடுக்கென்க'. (கூர்மபு. சுவேதவரா. ச. உரை).

இலையுதிர்காலம்—இலைகள் உதிரும் பருவம்.

இலையுதிர்வு-1. இலைசொரிதல். 2. முதுகாடு (திவா).

இலைவாணிகம்— } வெற்றிலை முதலிய

இலைவாணிபம்— } இலைவியாபாரம்.

இலைவாணிபர்— } வெற்றிலைவிற்போர்.

இலைவாணியர்— }

இலைவேல்—இலைத்தொழில்சுளாற் சிறந்த வேல் (புறப்பொ).

இலைவைத்தகொடும்பூண்—வளைந்தவெந் நிலைச்சரப்பணியென்னு மாபாணம். 'நீண்ட-விலைவைத்த கொடும்பூண்' (திருவிளை. வன்னியுங். கக).

இலோகிகதநுமம்—1. உலகாசாரம். 2. உலகத்துக் கேற்ற தருமம். [வெளகிக யா.]

இலோகிகநூல்—ஆயுள்வேதமும் தண்ட நீதியும் முதலாய நூல்கள்(சைவச.பொதுவி. ௩௩.அ. உரை).

இலோகிகம் — உலகசம்பந்தமானது, இவ்வுலகத்துக்கேற்றது, உலகவழக்கம்.

இவ்—இவை 'சொல்லினைப்படுந் தூதர்க் கிவ்வெலா-மொல்வதன்று' (கந்தபு. தெய்வ யாணை. ௭௭).

இவ்விரண்டு — 1. இந்த இரண்டு 'இவ் விரண்டி லாகாசபலம்போல மெய்ஞ்ஞான மிசைந்த தன்மை' (ஞானவா. சநகராச. அ). 2. இரண்டிரண்டு.

இவ்வோர்—இவர். 'இவ்வோர் விரைவி விவன்றன்னை வினைவ' (பாரத. பதினெட்டாம்போர். ககக).

இவக்காண் — இங்கே. 'உவக்காணெங் காதலர் செல்வா ரிவக்காணென் - மேனி பசப்பூர் வது. (வள். ககஅரு.)

இவன்—1. இவ்விடம், 'இவனில்லா-துய்ந் திட நினைந்துகடி தோடுமினி பென்றன்' (கந்தபு. வள்ளி. ௬௩). 2. இம்மை (திவா). இவண்—இவ்வுலகத்திலுள்ளார். (பதிற்றுப். எசு.)

இவநட்டம்—மிளகு (மலை).

இவர்—1. இவர்கள்; அது: பலர்பாற்படர்க்கையிலே அண்மையிடத்தாகாக் கருதி வருமொரு சுட்டுப்பெயர். 2. இவரென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும், 'அறவிவர் தடம்பொருளை' (திருவிளை. மாயப். ௬). 3. உயர்திணையான்பால் பெண்பால் ஒருமையிலே உயர்த்திக் கூறுமிடத்து வழங்கும் ஓர் அண்மைச்சுட்டுப்பெயர். 'நன்றிவர் திறமென நாணிக் கூறுவான்' (கந்தபு. வள். அக.)

இவர்தல்—1. ஆசை. 2. உயர்தல். 'கோடிவர் நெடுவரை' (கந்தபு. வள். அள). 3. உலாவுதல். 'இரைதேர்ந் திவருக் கொடுந்தான் முதலையோடு' (மலைபடு. ௯0). 4. எழும்புதல். 'பொன்னிவர் திரிகோட்டுப் புரிதகராய் நிற்க' (கந்தபு. இவ்வலன்வாதாவி. உசு). 5. ஏறுதல். 'மட்டு வாரிசுத் தோடிவர் வண்டுபோல்' (சேதுபு. இராமதீர்த்த. ௩). 6. கலத்தல். 'சொருபயிவராதியைக் குறியாமே' (திருப்பு. ௩௩௬). 7. செல்லுதல். போதல். 'இருவிசும் பிவர்தலுற்று' (சீவக. 959). 8. நெருக்கமாய்ச்சொரிதல். 'இவர்குலைத்தெங்கு' (தணிசைப். நகர. ௩௬). 9. படர்தல். 'தூறிவர் துறுகற்போல்' (பட்டினப் பா. உருசு). 10. பரத்தல். 'இவர்களை வளர்கொடி' (மலைபடு. ௩௬). 11. போராசை. 12. பாய்தல். 'குன்ற லிறுவரைக் கோன்மாவிலர்ந்தாக்கு' (கலித். 86.82). 13. பொருந்துதல். 'மாதிவர்பாகன்' (திருவாச. 43. 1). 14. மேற்கொள்ளுதல் (குறள். 1182). 15. விரும்புதல். 'ஆனெய் பார்திவர்த்த தொத்தது' (சீவக. 1051). 16. ஒத்தல். (பு. வெ. 11. ஆண்பாற். 1.)

இவரவு—ஏறுதல். 'இவரவுறுகாதலாளர்' (கந்தபு. மார்த்தண்டைய. ௩௭.)

இவராவட்டி—ஏலம்.

இவரித்தல்—எதிர்த்தல். 'இவரித் தரசர் தடுமாற' (திவ். பெரியதிரு. 8. 8. 9)

இவவு—இழிவு.

இவன்—உயர்திணைப் பெண்பாற்படர்க்கையிடத்து அண்மைச்சுட்டுப் பொருளிலே வருமொருபெயர். 'இவனெம திடத்தில் வந்த தெம்பெருத் தவமே யென்றார்' (கந்தபு. வள். ௬௮.)

இவநல்—1. ஆசை. 'இவறதுமிசையின்னி' (கந்தபு. திருவவ. ௩). 2. ஆசைப்படுதல். 'ஈட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர்' (வள். ௯0௦௩). 3. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ. நிகண். கக: வகரவே. ௩). 4. கைவிடாதிருத்தல். 5. மறதி. (சூ. நிகண். கக: வகர: ௩). 6. உலோபம். 'இவறது மாண்பிறத்த மாணமும்' (வள். ௯௩௨.)

இவநாண்மை—1. அசட்டை. 2. ஆசை. 3. உலோபகுணம் (குறள். 438).

இவறியார்—1. கைவிடாதார். 2. ஆசைப்பட்டோர். 'கவறும் கழகமும் கையுந் தருக்கியவறியா ரில்லாசியார்' (வள். ௬௩௩).

இவறு — இவரென்னேவலும் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 'இவறு திரை' (ஐங்குறு).

இவறுதல்—1. ஆசையுறல். 'அற்றைத்-திவசத் திவறு வரமங்கையர் மீழ்ச்சென்றார்' (பாரத. நிவாத. ௬௮). 2. மறத்தல் (பிங்). 3. உலோபஞ்செய்தல் (குறள். 432). 4. மிகுதல். 'இன்பத்திவறினார்காமவெள்ளத்து' (சீவக. 966). 5. உலாவுதல். 'இவறுதிரை தினைக்கு மிடுமணல்' (ஐங்குறு. 177.)

இவன் — உயர்திணையான்பாற்படர்க்கையிடத்து அண்மைச்சுட்டுப்பொருளிலே வரும் ஒரு பெயர்.

இவியாடம்—இரசகர்ப்பூரம் (மு. அ).

இவுளி—1. குதிரை. 'அலங்குளைப் பரிஇயிவுளி' (புறநா. ச). 2. மாமரம். (இராசவைத்.)

இவை — அஃறிணைப்பன்மையிலே வரும் ஓர் அண்மைச்சுட்டுப்பெயர். 'இலங்கியதோற்ற நின்ற லீறவை யிசைத் தாலே' (சி. சி. ௬: ச.)

இழ — இழுவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

இழத்தல் — 1. இல்லாதபோகவிடுதல். 'கொடாது தவத்திழகு நிறப்பர்' (காலடி. செல்வநிலையாமை. ௯0). 2. கெடவிடுதல். 'மெய்வலி யார்க்கால் விண்ணு மண்ணுமே செய்தவ மிழத்தன்' (இராமா. திருவவ. ௬௮.)

இழந்தோறும்—இழக்குந்தோறும். 'இழத் தொறுஉங் காதலிக்குஞ் சூதேபோல்' (வள். கூசு0.)

இழந்தோள்—பயனின்றிக் கழிந்த நாள். (அஷ்டா. முமுகூடப். திருமம். 1.110.)

இழப்பு — 1. இழத்தல். 2. கீழ்மை. 3. நட்பம்.

இழப்புணி—1. இழப்புண்டவன். 2. இழப் புண்டவன்.

இழவு—1. இழத்தல், நட்பம். 2. சாவு. 3. அவலச்சுவைதோன்றற்குரிய நான் கு பொருள்களு ளொன்று; அது: தந்தையும் தாயும் முதலாகிய சுற்றத்தவரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாகியவற்றையும் இழத்தல். (பொருள். 253. உரை). 4. வறமை. 'பேறிழ வின்ப மோடு பிணிமூப்புச் சாக்கா டென்னு-மாறும்' (சி. சி. உ: கூ. சிவ ஞாந). 5. கேடு. 'செந்தொடை இழவுபடு மென மறக்க' (தொல். பொரு. 406. உரை). 6 சரமக்கிரியை. 7. எச்சில் (பிங்).

இழவுநகடித்தல் — சாவிட்டிலே மார்பி லடித்தழுதல்.

இழவுநக்தல் — சாவிட்டிலே துக்கக் கொண்டாடிக்கொண்டிருத்தல்.

இழவுசோல்லல் — மரணத்தைப்பற்றிப் பிறர்க் கறிவித்தல்.

இழவுவிழ்தல்—1. கேடுசம்பவித்தல். 2. மரணஞ்சம்பவித்தல்.

இழவுவிடு—சாவிடு.

இழவுழி — கேடுதரும் வினைப் பயன். 'பேதைப்படுக்கு மிழவுழி' (குறள். 372).

இழவோலை—ஒருவர் மரித்ததை அறிவிக்க எழுதப்பட்ட பத்திரம்.

இழி—1. இழியென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2. இழிவு, இகழ்ச்சி. 'இழித்தகு னாதலை' (கந்தபு. ஞானமைச்சு. எக).

இழிக்கப்பெறுதல்—ஆழமாகத்தோண்டப் படுதல். 'தாவுகினை நிழிக்கப்பெறுவதாகவும்' (S. I. I. ii. 521).

இழிந்தை — இழிந்தவன், இழிந்தவன், இழித்தது.

இழிதகன்—எப்பொழுதும் பீனாரோழுக்குக் கண்.

இழிநலம் — தாழ்ந்தகுலம். 'இழிஞல மாகிய எயினர் பாவைநான்' (கந்தபு. வள். கூ0).

இழிமை—1. கைச்சரிகை. 'பவளப்பாய் காற் பசுமணி யிழிகை' (சீவக. 558). 2. இறக்குகை.

இழிந்த—1. ஈனம். 2. வரு.

இழிநிலையம்—திறந்தவாய்.

இழிநீறு — இழிச்சென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

இழிநீறுதல் — 1. இழிவுபடுத்துதல். 2. இறக்குதல். 'அட்டகரியின் பதமறிந்தக் கிழிச்சி' (பெரியபு சிறுத்தொண்ட. ௬௬). 3. தள்ளிக்கொடுத்தல். 'இறையிழிச்சிக்கொடுத் தோம்' (S. I. I. i. 69). 4. இடித்தல். 'திரு மண்டப மிழிச்சியெடுப்பதற்கு' (S. I. I. iii. 93.)

இழிநீசோல்—பழிச்சோல் (பிங்).

இழிநீர்—கீழ்மக்கள்.

இழிநீர்மொழி—அவப்பிரஞ்சம் (உரி.நி.)

இழிநீர்வழித்த — தாழ்ந்தோர்பேச்சு.

இழிநீன் — புலையன். 'கட்டினினைக்கு மிழிசினன்' (புறநா. அஉ).

இழிநீதல்—பூசுதல். 'சாந்திழிசியகோலம்' (திவ். பெரியதி. 2. 8. 7).

இழிநீர்—1. அசப்பியவார்த்தை. 2. இழிசனார்பேசுஞ் சொல். 3. பழிச்சொல். (பிங்).

இழிநீர்—சண்டாளர். 'இழிநீர்தம்பதிக் கேகும் வெம்பவம்' (கந்தபு. வீரவாகுமீட்சி. ௩).

இழிநீன்—புலையன். 'இழிநீன்புலைக்கரந் தீண்டி' (காஞ்சிப். பரசிரா. ௪௨).

இழிந்தல் — 1. அருவருத்தல். 'எம்பிரா னிழித்திட்டேனே' (திருவாச. திருச்சுத. ௬௩). 2. இழிவுபடுத்தல். 3. இறக்குதல். 4. தாழ்த்தல்.

இழிந்துதல்—1. இறக்குதல். 2. வரிநீக்கு தல். 'எப்பேர்ப்பட்ட இறையும் இழிந்தி' (S. I. I. iii. 103).

இழிநிலை—1. இழிவு (பிங்). 2. எளிமை.

இழிநீர் — பிறர்பழிக்கத்தக்க செயலை யுடையவன். 'இழிநீர் னியற்கை போலா- மண்ணறன் செயலும்' (கந்தபு. ததிசிப். ௬௬).

இழிதல்—1. இறக்குதல். 'பொன்வரை யிழிவதோர் புயலின் பொற்புற' (இராமா. திருவவதார. ௧௬). 2. குறைதல். 3. தாழ் தல். (திவ். திருவாய். 3. 7. 9). 4. வீழ்தல். 'வெண்மதியம்நிலத்திழிந்ததொத்தெனவே' (சீவக. 2238). 5. இழிவுபடுதல். 'மாந்தர் நிலையி னிழிந்தக் கடை' (குறள். 964.)

இழிநீண்ட—அஃறிணை; அது, தேவர் மனி தர், நாகரல்லாதன (நன். 245).

இழிந்தவர்—இழிந்தோர்.

இழிந்தோர் — தாழ்ந்தநிலையி லிருக்கின்ற வர். 'ஈது நிலைத்தன்றே யிழிந்தோ ருபார் திடுவார்' (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௨0.)

இழிப்பு—1. இகழ்வு. 2. இழிவுபடுத்தல். 3. சுவையென்று மலங்காரத்தினெண்வகைப் பட்ட மெய்ப்பாடுகளு ளொன்றாகிய அரு வருப்பு. அஃது, 'உடைதலையு மூழையு மூன் றடியு மென்புங் - குடருங் கொழுங்குருதி யீர்ப்ப - மிடைபேய் - பெருநடஞ்செய் பெற் றித்தே கொற்றப் போர்க் கினளி, கரு நடரைச் சேறுங் களம்' என்பதிற்போல. (தன்டி. ௬௬. உரை). [தொல்காப்பியர் இதனை இனிவரல் எனவும், மூப்புப் பிணி வருத்தம் மென்மை என்னும் நான்குங் காரணமாகப் பிறக்கும் எனவும் கூறுவர்] 4. நிந்தை.

இழிபாடு—இழிவு. 'இழிபாடிலாத கடவின்' (தேவார. நாரை. ௮. திருஞாந).

இழிபிறப்பினேன்—இழிசினன். (புறநா. 363.)

இழிபு—1. இறக்கி (ஐங்குறு). 2. கிழ்மை. 3. சிறுமை. 'அறத்தா நிதுவென வெள்ளைக் கிழிபு' (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௫). 4. தாழ்வு. 5. பள்ளம்.

இழிய—ஒழுக. (ஐங்குறு).

இழியர்கண்—இமைதிறந்த கண்.

இழியினன்—இழிசினன். 'இழியினர்க்கே யானும் பசித்தார்க ணைதல்' (சிறுபஞ். 77.)

இழிவாவு — இழிவு, அவமாகம். 'யான் பட்ட. விழிவாவை மதிக்கிலாயோ' (கந்தபு. அசுமுகிபுலம்பு. ௧௪.)

இழிவழித்து—இழிசினர்வழக்கு (தொல். எழுத். 64. ௧௪.)

இழிவு—1. இகழ்ச்சி (குடா). 2. குற்றம் (கிவா). 3. கேடு (கிவா). 4. குறைவு. 'இழி

வறிந்துண்பான்' (வன். ௧௪௬). 5. தாழ்வு. 'துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையும்' (வைராக்கியதீ. ௧௫). 6. பள்ளம் (சூ. நிகண். ஞு. ௬௧). 7. தீட்டு. 'இழிவு தொடக்கிற்று' (பெரியபு. நமிநந். 24).

இழிவுசிறப்பு — இழிந்த தன்மையைப் பெருப்பித்தல். (நன். இடைபியல். ௬. உரை).

இழிவுசிறப்பும்மை — இழிந்த தன்மையைப் பெருப்பித்தற்பொருளை வினைக்கும் உம் மென்னு மிடைச்சொல். 'புலையனும் வீரும் பாத' (அரிச். மயாக. ௧௨௮.)

இழின்—ஓர் ஒலிக்குறி. 'ஆன்படுபாதுலை போந்து பொங்கிய வாலியி னூடொலிச் - தேந்து மாடங்கடாமிழினென்பன்' (சித்தா. இலக்கணையா. ௧௮).

இழு — இழுவென்னேவதும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

இழுக்கடித்தல்—அலையவைத்தல். 'இழுக்கடித்தாய் நெஞ்சே' (தாயு. உடல்பொய். 65).

இழுக்கம் — 1. ஈகம், இழிவு. 'இரத்திடு தொழில ராகி யிழுக்கமுற் றார்க ளன்றே' (கந்தபு. மாயைப். ௪௮). 2. ஒழுக்கமின்மை. 'இழுக்கத்தின் மிக்க விழிவில்லை' (பழ. ௧௫௫). 3. குறை. 4. தவறு 'நாளிழுக்க நடார் செயின்' (குறள். 808). 5. தளர்வு. 'எறிமழு வானவ னிழுக்க-முற்ற வந்தினும்' (இராமா. மந்திர. ௪௨). 6. தாமதம். 7. பின்வாக்குதல். 8. வகை.

இழுக்கல் — 1. தவறுதல் 'எற்றதென் டிரைநீர்ச் சேர்ப்பன் றன்செயலிழுக்கி' (திரு விடா. நான்மா. ௪). 2. நிந்தைவருதல். 'எங்குல யிழுக்குமென் றிஞ்சு பகற்றல்' (தணிகைப். களவு. ௨௨௭-ஆங்கவீழுகம்). 3. வழக்கல் 'இழுக்குத் தேக்கனை' (கந்தபு. காட்டுப். ௪௧). 4. வழக்குநீலம். 5. தளர்வு (கிவா).

இழுக்காமை—மறவாமை. 'இழுக்காமை யார்மாட்டு மென்றும் வழக்காமை - வாயி னதுவொப்ப தில்' (வன் ௫௩௬).

இழுக்காறு—துன்மார்க்கம். 'இழுக்காற்று லின்பகலமெய்தார்' (தாயு. பரா. ௨௧௭).

இழுக்கி—தப்பி (புறநா).

இழுக்கிய—இழிவானவை. 'கோள்வண்டிக் கிழுக்கிய புரிநீரும்' (கந்தபு. மோக. ௭).

இழுத்து—1. ஆபரணத்தி னேறூறப்பு. 2. இழுக்கென்னவனும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. ஈரம். 'எமருக்கெல்லாம் - வெம்மாசு படுபாவம் பழிபிரண்டும் படலிழுக்கு வினைத்து' (திருவிளை, பரிநரி, சக). 4. கீழ்மை. 'யாமாரினு மிழுக்குற்றனம்' (கந்தபு. சரவண. ௨௮). 5. தவறு, வழு. 'என்றனன் மறித்த லோடு மிழுக்குரையாடி வைது' (திருவிளை, மாமனா. ௧௬). 6. தளர்தல். 7. நீந்தை. 'எம்பெருக் கிளைக்கிதோ ரிழுக்கை-மண்ணி னுட்டவோ வந்தது' (கந்தபு. வள். ௧௩௩). 8. பொய். 9. பொல்லாக்கு (பிங்கல், ௩௧௭௭). 10. மறதி (திவா). 11. வருத்தம். 12. வழக்குநிலம். 'நாழிவ மிழுக்கும்' (குறிஞ்சிப். ௨௫௮).

இழுத்து—1. இழுக்கல். 2. இழுத்தல். 3. தள்ளிவிடல். 'இழுக்கி விட்டலிக் கிழமக விசையிதேல்' (திருவிளை, விறகு. ச௮). 4. தவறுதல் (சேவக. 2238). 5. துன்புறுதல் (அகநா. 18). 6. வழக்குதல் (சேவக. 476). 7. தளர்தல் (திவா). 8. அகப்படுதல் (சிலப். 12. 24. அரும்). 9. மறத்தல் 'முன்னுறக்காவா திழுக்கியான்' (குறள். 535). 10. இழுத்தல். 'மெழுகைவிழுக்கியான்' (புறநா. 71). 11. கடிதல். 'நான்கு மிழுக்கா வியன்ற தறம்' (குறள். 35). 12. அழித்தல். (சிலப். 12. 24).

இழுக்கை—இழுப்பு.

இழகிய—பூசிய (மணிமே).

இழுதணி—1. உலோபி. 2. சோம்பன்.

இழுதல்—1. தாமதித்தல். 'இடைந்து பின்னரி னேகும் கண்ணுழைத் திழுக' (இரகு. திக்குலிசய. ௨0௬). 2. பிசுனித் தளம்பண்ணுதல். 3. பின்போதல். 4. பூசுதல். 'வெள்ளிவெண்சுதையிழுகிய மாடத்து' (மணிமே. சக்கா. ச௩).

இழுதுபறை—துடிப்பறை (அகநா. 19. உரை).

இழுத்து-நீக்குகை (சேவக. 3093. உரை).

இழுத்தல்—1. உறிஞ்சல். 2. கயிறு முதலிய கருவியின் துணைக் கொண்டாவது கொள்ளாமலாவது கையினால் இருப்பினின்று பெயர்த்துத் தண்ணீரோக்கிலரச் செய்தல். 'தேரிழுத்தான்'. 3. காலநீட்டித்தல். 'அந்த உழக்கு நெடுகஇழுத்துக்கொண்டுவருகிறது.'

4. சுரம்பாடுதல். 5. சுழித்துவாங்கல். 6. நீட்டித்துப்பேசல். 7. நீளமுடையதாகச் செய்தல். 8. பின்வாக்குதல். 9. புறத்தி லுள்ளாரது குணாணங்களை வெளிப்படுத்தல். 10. வசமாக்கல். 11. வலித்தல். 12. கவர்தல். 13. வலிந்து சம்பந்தப்படுத்தல்.

இழுத்துப்பறித்தல்—1. வலிந்துகொள்ளுதல். 'அடர்ந்திபம் விழுத்துப் பரிக்கில்' (அருட்பா. 5. வேட்கை. 4). 2. பெரிதுமூயதல். 3. போராடுதல்.

இழுத்துவிடுதல்—1. காரியத்தை நீட்டித்து விடுதல். 2. வலிந்து தொடர்புண்டாக்குதல். 3. வெளிப்படுத்துதல். 4. புதிதாய் உண்டாக்கல்.

இழுது — 1. கள் (இராசசுவத்). 2. குழம்பு, குழைசேறு. 'இழுது செய்யினு ளிந்திரத் தெய்வதந்-தொழுது' (பெரியபு. திருநாட். ௧௨). 3. தேன். 'இழுதார்.....பூ' (சேவக. 3137). 4. நிணம். 'இழுதுடையின மின்' (கம்பரா. வருண. 29). 5. நெய். 'இழுதுபெய்து-பொரிப்பன பொரித்திட்டு' (கந்தபு. இலவலன்வாதாவிலதை. ௧௭). 6. முடம் (இராசசுவத்). 7. வெண்ணெய். 'இழுதார்மென்பள்ளிமேல்' (சேவக. 1576).

இழுதுதல்—1. கொழுத்தல். 2. நெய்த்தல்.

இழுதை—1. அறிவின்மை. 'நெறியிடை யொழுதலா விழுதை நீரரை' (கந்தபு. நாட்டுப். ௩௧). 2. பேய். 3. பொய்.

இழுப்பறை—ஒருபெட்டியி லிழுக்கும்படியமைத்த சின்ன அறை.

இழுப்பாட்டம்—1. காலநீட்டித்தல். 2. நிச்சயமின்மை.

இழுப்பாணி—1. கலப்பையின் ஏர்க்காலே துகத்திலே பூட்டு மாணி. 2. காலதாமதம் பண்ணுகிறவன்.

இழுப்பு — 1. இசிவு என்னும் நோய். 'இழுப்பின் பேச்சைப்போழ்த்திழுப்பாகும்' (தைல. தைலவ. ௩௬-உரை). 2. இழுத்தல். 3. சுவாசரோகம். 'ஆச்சந்ததைப்புலவி விழுப்புதரப்பீடை' (தைல. தைலவ. ௩௬). 4. விலகல். (தைல. தைலவ. ௩௬). 5. கவர்ச்சி. 6. றீரிழுப்பு. 7. காலதாமதம். 8. நிச்சயமின்மை.

இழுப்புண்ணுதல்—இழுக்கப்படுதல்.

இழுப்புப்பறிப்பாதல்—1. அவதிப்படல். 2. போராட்டமாதல். 3. போதியதும் போதாததுமாதல்.

இழுப்புமாந்தம் — ஒருவனை மாந்தநோய் (சேவரட்).

இழுபறி—1. பிணக்கு. 2. வாத.

இழம்—1. இனிமை (பிங்). 2. உவப்பு. 3. ஓர் அறுகரணவோசை. 4. மென்மை. 'இழுமென்மொழி' (இலக்கணவிளக்க. எருச.).

இழமு—1. உவப்பு. 2. தித்திப்பு.

இழுமென்மொழி — மெல்லென்றசொல். 'இழுமென் மொழியால் விழுமியது றுவலினும்' (தொல். பொருள். ௫௫௬.)

இழுமெனல்—1. இழுமென்னும் அறுகரணவோசை பிறத்தல். 'இழுமென் புள்ளின்' (பெரும்பா. ௪௦௬.) 2. இனிமை. (சூ. நிகண். ௧௧. முகா. ௩.) 3. எண்வகைப் பரிசுக்களு ளொன்று; அது வழுவழுத்தல். (நன். உரி. ௧௩. இராமாறு. உரை.) 4. சீர்மை.

இழுவல்—1. காலதாமசம்பண்ணுகிறவன். 2. சுயகாரியந்தடுத்து பிறர்காரியம் நடத்துகிறவன். 3. காலதாமதம். 4. இழுக்கை. 5. நிச்சயமின்மை.

இழுவை—1. இழுக்கப்படுவது. 2. இழக்கம் வடம். 3. இழுப்பு. 4. ஒரு முட்செடி. 5. சுவர.

இழை—1. ஆபரணம். 'தமநியம் வளைஇய தாலில் விளக்கிழை' (மதுரைக். ௪௦௪.) [இழைக்கப்பட்டதென்பது பொருள்.] 2. இழையென்னேவதும், தெரிநிலை வினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. தூற்கியறு. 'இடங்கெழுதுளைத்துன்னாசி யிழைதொடுத் திசைக்கப்பட்ட - படங்கெழுமாடகூடத்து' (கந்தபு. தெய்வயா. ௧௧௨.) 4. பஞ்சிதூல். 'தடமுலை யிரண்டேயாடு-யிழையிடைக்க நீக்கி' (திருவிளை. திருமண. ௧௩௬.) 5. பூண் வடிவாகக்கட்டிய மலர்மாலை. 'பன்மலர் துதையத்-தழையுக் கோதையு யிழையு மென்றிவை' (கலி. ௧௦௨.) 6. தூலிழை. 7. மாதரணிவடம். (பிங்). 8. கையிற்கட்டுங் காப்பு.

இழைக்கட்டி—ஒருவனைக் கழலை.

இழைக்கட்டு — கைக்காப்பாகக் கட்டும் தூற்கியறு.

இழைக்கியறு—1. தென்னர் தும்பினை விழைத்த கயிறு. 2. தூற்கியறு.

இழைக்குளிச்சி— } ஆடையின் மென்மை.

இழைக்குளித்தி— } இழைக்கை—இழைத்தல்.

இழைக்கூடு—இழைப்புளி.

இழைகொள்ளுதல் — தைத்தல். (பதிற்றுப். 42. உரை)

இழைத்தல்—1. அழுத்துதல், பதித்தல். 'மரகத மலையி - விழைத்த செய்குன்றின்' (கை-த. நகரப். ௬.) 2. ஆராய்தல். (சேவக. 1089) 3. கலப்பித்தல். 4. சிவுதல், செதுக்குதல் (ஈடு. 1.4. 7). 5. செய்தல். 'செய்யுண் மருங்கின் மெம்பெற நாடி யிழைத்த விலக்கணம்.' (தொல். பொருள். ௫௫௬.) 6. பின்றுதல். 'பாயிழைத்தான்' 7. வரைதல்.

'குங்குமவருணக் கொக்கையி விழைத்து' (சிலப். ஊர்காண். ௧௦.) 8. வஞ்சினக்கூறுதல்; அஃதாவது, இன்னது செய்பேறுதல்.

இன்ன ஒருவனைக் கூறுதல். 'இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே - பிழைத்த தொறுக்கிற் பயர்' (வன். ௪௪௬.)

9. விதித்தல். 'இழைத்த நாளெல்லு கடப்பதன்றால்' (தேவா. 727. 5) 10. தூற்றல்.

'சின்னூல் பலபல வாயா விழைத்துச் சிலம்பி பின்னும்' (அஷ்டப். திருவரங். மாலை. 18)

11. துண்பொடியாக்குதல். 12. மாவாக்குதல். 13. கூறுதல். 'இழைக்கி நெருக்கி யிழைத்து' (தொல். பொருள். 150) 14. அமைத்தல். (பொற்பா விழைத்துக் கொளந் பாலர்' (சேவக. 4). 15. திரட்டிவைத்தல்.

'பொங்கரிவிழைத்த' (மாறன. பக். 244). 16. சங்கற்பித்தல். (குறள். 779.) 17. இழையாக்குதல். 18. மாத்நிகா முதலிய வகைத்தல். 19. நிமிண்டுதல். 20. பஞ்சு முதலியன ஆய்த்தெடுத்தல். 21. துன்னிதாக ஆராய்தல். 'இழைத்துணர்ந்த' (குறள் 417).

22. மூச்சிறைத்தல்.

இழைதல்—1. உட்குழைதல். 'விழைத் திழைத்து, வேண்டி யவர்க்கண்ட கண்' 2. ஆராய்தல். 'மூங்கில் ஒன்றோடொன்றிழைத்து தீப்பற்றிக்கொள்ளும்.' 3. கலப்பு. 4. பிணதல். 'பாம்புகள் ஒன்றோடொன் றிழையும்' 5. நெருங்கிப்பழகுதல். 6. கூடுதல். 'இழைத் தவர் கலத்தை யெய்தி' (சேவக. 2720).

7. சிறகுதல். 8. மனம்பொருந்துதல்.
'இழையச்சொல்லி' (சேவக. 1593).

இழைந்தவர்—கூடினவர். (சிந்தா.)

இழைநெருங்கம்—இழைக்குளிர்த்தல்.

இழைப்படம்—இரத்தினக்கம் பதித்துச்
செதுக்கிச்செய்யும் வேலை.

இழைப்புளி—சீவுளி.

இழைபிடித்தல்—காயத்தை மூடித் தைத்
தல்.

இழைப்பு — செய்யுள்வனப்பு எட்டனு
ளொன்றும்; அது, வல்லெழுத்து யாதற்
நீண்டாது செய்யுளியலுடையார் எழுத்
தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட குறளடி
முதலாக வைத்தடி முறையானேயுடைத்
தா யோங்கிய சொற்களால் வருவது. 'ஒற்
றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது-
குறளடி முதலா வைத்தடி காறு-மோங்கிய
மொழியா னுங்ஙன மொழியி-னியைப் பிலைக்
கண மிபைந்த தாகும்' (யாப்பருங்கலக் காரி
கை. அ. உரைக்குந்திரம்.)

இழைபோடல்—புடவை பொத்துதல்.

இழைய—பொருந்த. (சிந்தா.)

இழையாடுதல்—இழையிட்டுத் தைத்தல்.

இழையிடுதல்—இழையாடுதல். (சுடு. 10.

2. 5. ஜயர்)

இழையுசி — புடவைக்கு இழைபோடத்
தக்க மெல்லிய ஊசி.

இழையோட்டுதல்— } இழையாடுதல்.

இழையோடுதல்— }

இழைவாங்கி—இழையுசி, ஐடை தைக்
கும் ஊசி.

இளங்குதல்—தளிர்த்தல். 'இன்னுயிர்...
.....இளங்குமே' (சேவக. 149).

இளக்கம்—1. இளகுதல். 2. தளர்ச்சி.
'இளக்கமில் கடற்படை' (கம்ப. ஊர்தேடு.
71.) 3. வீலைக்குறைவு. 4. மென்மை. 5.
இளக்காரம்.

இளங்கித்தல்—1. இளகிப் பின்னிடுதல்.
2. எளிமையாதல். 3. தளர்தல். 4. வேகந்
தணிதல், காரியத்தில் ஊக்கமின்றியிருத்
தல்.

இளக்காரம்—1. கடுமைகாட்டாது நடத்
தல். 2. மனநெகிழ்ச்சி. 3. தாழ்நிலை.

இளக்கு—கொழுப்பு.

இளக்குதல் — 1. இளக்கச்செய்தல். 2.
அசைத்தல். 'வெளி விளக்குங் களிறு போல'
(பட்டினப். களே.) 3. நெகிழ்ச்செய்தல்.

இளகல்—1. அசைதல். 2. இளகுதல். 3.
தழைத்தல்.

இளகு—நெய்.

இளகும்—கத்தரி.

இளகுதல் — 1. தணிதல், உக்கிரத்தில்
அல்லது வேகத்தில் அல்லது இருந்தநிலையிற்
குறைதல். 2. தழைத்தல். 'இளகுக்காடிளகப்
பரிகொண்டதே' (சிந்தா. களே. உஉஉ). 3.
அசைதல். (சேவக. 1778). 4. மறக்குறைதல்,
மறநெகிழ்தல். 'இளகியவுள்ளத்தையிருப்பை
யாயில்' (சி. சி. அ. ௩௦. சிவாக்). 5. மிருது
வாதல், மெல்குதல். (சேவக. 718).

இளகுநீர்—தளிர்க்கும் (சிந்தா).

இளங்குநீர்—1. உதயகாலத்திற்குள்ளுந்
குரியகிரணம். 2. உதயகாலத்திற்குள்ளுந்
குரியன். 3. பயிரின் முதிராக்கதிர் (பிங்).
4. வெப்பக் குறைந்த கிரணம். 'வான்போ-
யெறித்தனை திரிநிராளுமிளக்கதிர்நடாத்தி'
(கந்தபு. அரசுசெய். ௩).

இளங்கலையன்—ஒருவனை நெல்; அது:
மற்றைய சிலசாதி நெற்களினுங் குறைந்த
காலத்திலே விளைவது.

இளங்குநீர்—இளக்கன்றையுடைய பசு.

இளங்கன்று—1. பசு முதலியவற்றின் முதி
ராத கன்று. 2. மாக்கன்று.

இளங்காய்—முதிராத காய்.

இளங்கார்—கார்நெல்; அது: கார்காலத்
திலே கொய்யப்படுவது.

இளங்கால் — 1. இளங்கொழுந்து. 2.
இளமைப்பருவம். 'பண்டையினங்காலுபப்
பன் பாலடிசில்' (சிந்தா. சுரமஞ்சரி. ௧௮).
3. வெற்றிலையிளங்கொடி. 4. தென்றல்.
(சிலப். 8. 9.)

இளங்காலை—1. அதிகாலை 'இளங்காலை
யிற் புதுமலர் கவர்ந்து' (செவ்வந்திப். உறை
யூரழித். 5). 2. இளமைப்பருவம் 'இளங்
காலையே யாண்டுகொண்டருளிய' (அருட்பா.
6. அருட்பெருஞ்சோதியக 290).

இளங்காற்று—மெல்லிய காற்று, மந்த
மாருதம், தென்றல்.

இளங்கிளை—தக்கை. 'மாலவற்கிளங்கிளை'
(சிலப். 12, 68).

இளங்குட்டி—இளநெஞ்சு.

இளங்குட்டி—கடைக்குடல்.

இளங்குடல் — 1. சிறகுடல். 2. பயிரி னிளங்குடல்.

இளங்கோள்வி—உதவிவிசாரணைக்கர்த்தா. (கோயிலோ)

இளங்கோடி—1. சிறுகோடி, முதிராத படர்கோடி. 2. பசுவின் நஞ்சுக்கோடி. 3. பெண். 'இருங்குன்ற வாண ரிளங்கோடியே' (திருக்கோ. கடு).

இளங்கோம்பு—வளார்.

இளங்கோற்றி—இளங்கன்றுடைய பசு.

இளங்கோ — 1. வணிகன், 'கோட்டமி லிளங்கோ மாற்றம் கோலிந்த சாமி கேளா' (சேதுபு. வேதாள. ஈக). 2. இளவரசன். 'இளங்கோடி தோன்றுமா லிளங்கோமுன்' (மணிமே. 4. 125). 3. பூவைசியன் (பிங்).

இளங்கோக்கள் — வைசிய சாதி யார். 'குலவு மப்பெரும் பதியிளங் கோக்களி லொருவன்' (திருவிளை. நகரம். ஈ).

இளங்கோயில்—பாலாலயம். (T. A. S. I. 177).

இளங்கோவடிகள் — சிலப்பதிகார று லாகிரியர்.

இளசாட்சசம்—கொன்றை (மலை).

இளஞ்சாயம் — நன்றாகப்பற்றாத சாயம்.

இளஞ்சார்வு—குருத்தோலை.

இளஞ்சி—ஈனாக் கத்தரி.

இளஞ்சூடு—சிறு குடு.

இளஞ்சூல்—1. கருவிவிருக்கும் முதிராப் பிண்டம். 2. பயிரி னிளங்கு (பிங்).

இளந்தலாடு — முளைக்கோரை. 'வெள்ளா டிளந் தண்டு' (தைல. பாயிர. ௫௭).

இளந்தலை—1. இளமைப்பருவம். 'இளந் தலைக் கைம்பெண்'. 2. கீழ்மை, எளிமை. 'சிவேதனுடன் வீடும னினைத்தா - னிளந்தலை யுறதபடி யேகுயின்' (பாரத. முதற்பொர். ௫௬). 3. கனமின்மை. 4. மரத்தின்முற்றாத பாகம் (சர்வார்த்தசித். 68).

இளந்தாரி—இளமைப்பருவத்தைபுடை யோன், வாலிபன்.

இளந்திரையம்—இளந்திரையன் என்பவ னைச் செயலிக்கப்பட்ட ஒரு தூல். (இறை. 1. பக். 3. உரை).

இளந்தெய்வம் — சிறுதெய்வம். 'அணங் காடு மிளந்தெய்வமன்ற' (திவ். திருவாய். 4. 6. 2.)

இளந்தேவி—அரசனது இளையமனைவி. 'இறந்தான்ற னிளந்தேவி' (கம்பரா. குக. 68).

இளந்தை—வாலிபம். 'பிறப்புதழின்சொற் பயிவ மிளந்தைப் பருவம்' (திருப்பு. ஈ௭௧).

இளந்தோய்ச்சல்—இளந்தோயல்.

இளந்தோயல் — 1. ஆயுதங்களின் இளகிய தோய்ச்சல், பதமியூர் தோய்ச்சல். 2. உறைந்துவருந் தயிர்.

இளநகை—புன்சிரிப்பு. 'இளநகை காணச் செல்வேன்' (அருட்பா. 6. தலைவிருத்தல். 12).

இளநலம் — 1. இளமைப்பருவத்தி லனு பவிக்குமின்பம். 'கிழமுதி ரிளநலங் கிடைப்ப' (கந்தபு. கடவுள்வாழ்த்து. ௬௭). 2. இளைய வடிவு. 'பண்டைத்தன்-மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி' (திருமுரு. உக0).

இளநாக்கடித்தல் — உறுதியற்ற சொற் சொல்லுதல்.

இளநாக்து—1. குழத்தைகளின்நாக்கு; அது: பேச்சுத்திருந்தாதது. 2. பேச்சுறுதிப்படாத நாக்கு. 'இளநாக்கடித்தல்'

இளநாள்—இளவேனில். 'இகழாத ரிகழா விளநா ளமயம்' (அகநா. 25).

இளநிலா—அத்திலிலா. (சிலப். 14. 103. உரை).

இளநிறம்—சுண்ணாகப் பற்றாத நிறம்.

இளநீர்—1. தெங்கினிளங்காய். 'தாழை- யிளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கி' (திருமுரு. ௩0௮). 2. தெங்கினிளங்காய்க்குள்ளிருக்கும் நீர். 3. மணியி னிளநிறம்.

இளநீர்க்குட்டி—உண்ணுக்குட்டி.

இளநீர்க்குட்டி—இளநீரைச் செய்யப் படும் கண்மருந்துகளி லொன்று. 'இளநீர்க் குழம்பிடுகிற தரும்பைச் சொல்லுதல்' (ஈக. 5. 6. 1. ஜி).

இளநிலம்—மெளரின லீலம்.

இளநெஞ்சன்—1. இளகியமழுடை போன். 2. கோழைமழுடைபோன்.

இளநெஞ்சு—1. இளகியமலம். 2. கோழை மலம்.

இளநேரம் — சூரியோதயத்தின்மேல் ஐந்துநாழிகைமுதற் பத்துநாழிகைவரையும் நிகழும் பகற்பொழுது.

இளம்படம்—1. கீழ்மை, தாழ்வு. 2. உறுதி யின்மை.

இளம்—இளமீர் (இராசவைத்).

இளம்பச்சை—நன்றாகப் பற்றாத பச்சை யிறம்.

இளம்பசி—அற்பமான பசி.

இளம்படியர் — இளம்பெண்கள். 'வா னினம்படியர் வந்துவத் திண்டி' (திவ். பெரி யாழ். 3. 6. 3).

இளம்பதம் — 1. இலேகிய முதலியவற் தின் பதக்குறைவு. 2. இளம்பாகம். 3. உருகு பதம். 4. நெல் முதலியவற்றின் காய்ச்சற் குறைவு. 5. பக்குவமற்றது, முதிரா த்தன்மை. 6. வறுபடாப்பொரி. 7. வேகாட் பதம்.

இளம்பருவம்—1. இளவயசு. 2. மெல்லிய பதம்.

இளம்பறியல்—முற்றதரிசியிற் பறித்த காய்.

இளம்பாடு—1. முற்றமை. 2. இளமையிற் படும் பாடு.

இளம்பிராயம்—இளம்பருவம்.

இளம்பிள்ளை—சிறுபிள்ளை. (திவா)

இளம்பிள்ளைவாதம்—சிறுபிள்ளைகளுக்கு வரும் ஒருவகையான வாதநோய்.

இளம்பிறை—1. இணையாலிணைக்கை மூட் பத்துமூன்றாவகையுளொன்று. 'சுட்டும் பேடு மநாயிகை சிறுவீர - லொட்டியகம் வளைய வொசித்த பெருவீரல் - வீட்டுநீங்கும் விதி யிற்றென்ப.' (சிலப். அரங்கே. ௧௮. உரை.) 2. வளர்பக்கத்து முன்னாட்களிலே வருஞ் சந்திரன். 'குடபா - னின்றெழுந்திடு மிளம் பிறை நோக்கினன்' (உபதேச. சிவவீர. ௩௫௫).

இளம்புல்—1. அறுகு (மலை). 2. முதிரா த புல் (திவா).

இளம்பூண்டி—தொல்காப்பியத்தின் முத லுரையாகிரியர். (நன். 359. மயிலை.)

இளம்பூண்டிவடிகள் — இளம்பூரணர். (சிலப். 8. 1. உரை).

இளம்பெயர்—1. இளம்பருவத்துப் பெண். 2. கற்றுகை. 'இனித்தநற் றுளி மோகி யினம் பெணின் திராணி காணி' (தைல. தைலவ. ௯௪).

இளமட்டம்—1. இளம்பருவத்தையுடைய குதிரை. 2. இளம்பருவத்தினன்.-ள்.

இளமண்—மணற்கொண்ட தரை.

இளமண்டை—பலங்குன்றிய தலை.

இளமணற்பாய்தல் — மனமிளகி யீடுபடு தல் (நடு. 1. 3. ப்ர).

இளமத்தியாநம்—உச்சிப்பொழுதுக் கணித் தான காலம்.

இளமங்கா—1. இளஞ்சோலை. 2. வயல் குழந்த சோலை. (சிலப். 11. 14. உரை.)

இளமழை—சூன்முதிராத மேகம். 'இள மழையாடு மிளமழையாடும்' (கலி. ௪௧. உரு.)

இளமார்பு—ஒருவகைக் கருப்பூரம் (சிலப். 14. 109. உரை).

இளமை—1. அறிவுமுதிர்காமை. 2. முதிரா த பருவம். 'சின்னாண்மெய்ப்பயின் நிளமைதீ நட்டைவலி மறிஞர் திறம்போல்' (ஞானவா. வைராக்க. ௬௬). 3. மென்மை. 4. ஒன்றை வேறொன்றாக மயங்கும் மயக்கம் (பிங்). 5. தாழ்வு (குடா). 6. காமம் (குடா).

இளமைச்செவ்வி—கோமளம் (திவா).

இளமைப்பருவம்—சிறுவயசு. 'இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்' (நான்மணிச் சுடிகை. ௬௩).

இளமையாடுதல் — திரிபுணர்ச்சியுறுதல். 'மந்தி.....இளமையாடியிருக்கும் வனத்து' (சீவக. 2491.)

இளவட்டம்—இளமட்டம்.

இளவடி—இளம்பதத்தில் வடிப்பு.

இளவணி—காலாட்டை. 'நின்ற இள வணிகலங்கி' (நடு. 7. 4. 1.)

இளவாக—1. இராசகுமாரன். 2. இராச பட்டத்துக்குரிய பிள்ளை. 'இந்த நிலக்கினி யிளவாக' (பாரத. வாரணவத. ௬௬.) 3. இளமையான அரசமரம். 4. குழந்தைப் பருவமுடைய அரசு.

இளவல்—1. இளைய சகோதரன். 'இங் கெனதுயிர்போலுற்றவீளவலுயிரியையேயும்' (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. ௪௪0). 2. முதிரா தது. 'இந்தத் தேங்காயினவல்'. 3. சிறுவன்.

இளவன்—சோரபாஷாணம் (மூ. அ).

இளவாடை—மெல்லிய வாடைக்காற்று. 'குன்றிலி வாடைவரும் பொழுதெல்லாம்' (பாரத. அருச்சுநன் நீர்த். உக.)

இளவானித்தல்—அற்பமான ஈரத்தன்மை யுடையதாதல்.

இளவானிப்பு—அற்பமான ஈரத்தன்மை.

இளவிரிவு—ஒரு மரம். 'இளவிரிசு சென் னகரை' (தைல. தைலவ. ௧௩௫.)

இளவுச்சி—முன்பகலிலே உச்சிப்பொழு துக்கு அணித்தாயிருக்குநேரம். 'இளவுச்சியி னேய் கொற்றமன்னர் கெடும்' (விதாந. எச்சவியை. ச.)

இளவுடையான்—யுவராசா, இளையராசா. (சந்தா.)

இளவுறை—முற்ற உறையாத தயிர்.

இளவேநீர்—சிறுசூடான நீர்.

இளவேயில்—முதிராத வெயில்.

இளவேலும்பு—முதிராத எலும்பு.

இளவேநீது—இளவரசு.

இளவேனில்—வேளிர்காலத்தின் முன் பருவமாகிய வசந்தகாலம். அது: சித்திரை, வைகாசிமாசங்களிலே வருவது. தென்றல் வீசலும் வண்டு, கிளி, பூவை, அன்றில், குயில் இவை மகிழ்தலும் மாண்களியுதிர் தலும் புன்னை, மகிழ், தாகழை, சண்பகன் இவைமுதலியன மலர்தலும் இக்காலத்துக் குரியன.

இளா—1. பசு. 2. பூமி. [ஐலா.]

இளாபதி—1. அரசன். 2. புதன். (பாரத. குருகுலச். க.) [ஐலாவதி: ஐலா - பூமி, மதுவின் மகளாகிய இளை.]

இளாவிரதம்—நாவலந்தீவிலுள்ள ஒன்பது வருடங்களு ளொன்று. 'மேருப்-பூதராஞ் சூழ்வருட மிளாவிரத மாகும்' (கந்தபு. அண்டகோச. ௩௬.) [ஐலாவயுக.]

இளாவிரதவருடம்—நவவருடத்தொன்று.

இளாவிரதன்—அக்கிரிதருவன்குமாரர் ஒன்பதின்கு ளொருவன். (த. நீ. போ. ௩௩௦.) [ஐலாவயுக.]

இனி—1. அவமதிச்சிரிப்பு, இகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் ஒருவகைச் சிரிப்பு. 2. இகழ்ச்சி. 3. இகை. 'இனிபுண ரின்சீ ரொக்குளக் கிழிப்ப' (மணிமே. ௧௧: ௨௬.) 4. இணக்கம்.

5. இழிவு. 'இனிவரின் வாழாத மானமுடையார்' (வன். ௧௭௦.) 6. இனியென்னவதும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்கூட. 7. நெற்றியிலிருந்து பிறக்கு மிகை. 8. யாழி னொரு நரம்பு. 'இனிப்பயி ரியிருக் குறம்பரன் னும்பொடு' (மலைபடு. எ.) 9. குற்றம். 'இனியொருவன் கஃதிமத்து வாழ்து மெனல்' (குறள். 971.) 10. சிரிப்பு. (பிங்.) 11. பஞ்சமகசம். (திவா.).

இனிகண்—பினைக்கண். 'இனிகண்ணைப் புண்டர் காணுனென்றம்' (ஈடு. 3. 9. ப்ர.)

இனிச்சவாய்ப்பட்டம்—ஒன்றத்தெரியாத வன் என்ற பட்டம்.

இனிச்சவாயன்—1. எப்போதும் பல்லைக் காட்டுபவன். 2. எளிதில் ஏமாற்றப்படு பவன்.

இனிச்சந்தன்—இனிகண்.

இனித்தல்—1. அவமதித்தல். 2. சிரித்தல். 3. பரிகரித்தல்.

இனிதல் — 1. இணங்குதல். 'இனித்த வியும்' (சீவக. 1241). 2. உரித்தல். (குடா). 3. இகழப்பட்டு எளியகுதல். (தொல். பொருள். ௨௫௩. உரை).

இனிப்படுதல் — அகப்படுதல். 'இனிப் பட்டன விளைப்போர்' (கலித். 95)

இனிப்பு—1. இனித்தல். 2. நித்தை.

இனிப்பு—அருவருப்பு. (மணிமே.)

இனிபுரிதல்—இகழ்ச்சிசெய்தல்.

இனிப்பு—சாமர்த்தியமின்மை. 'இடைய ரினிப்புக்கண்டால்' (ஈடு. 3. 5. 8)

இனிவந்தசொல்—பழிச்சொல். 'இன்மை யினிவந்த-சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்' (வன். ௧௦௪௪.)

இனிவால்—1. இழிவுவருதல். 'இனிவரின் வாழாத மாக முடையார்' (வன். ௧௭௦.) 2. இழிப்புச்சுவை. (தொல். பொரு. 251.)

இனிவாவு—இழிதொழில், உலகத்தாரிகழு மிகழ்ச்சி. (வன். ௪௬௪. பரி.)

இனிவு—1. அருவருப்பு. 'இரவும் பகலும் மிளிவுடன் நரியாத' (மணிமேகலை. ௧: ௬௮.) 2. அவலச்சுவை காண்கு ளொன்று; அது, பிறரால் இகழப்பட்டு எளியகுதல். 'இனிவே யிழவே யகையே வறுமைபென-விளிவில் தொன்கை யழுக்கை காங்கே' (தொல். பொருளதி. ௨௫௩.) 3. இனிவாவு.

இளை—இளையவன்.

‘எள்ளி விளிவாமென் நெண்ணி’ (வள். ௧௨௬௮.) 4. இகழ்ச்சி, ‘இளிவென்னு மேதப் பாடு’ (குறள். 464). 5. இழிதகவு. (திவா.).

இளை—1. இலக்குமி. 2. இளமை. (சூ. நிகண். ௧௧: எகரவெ. சு.) 3. இளையென் னெவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 4. காவல். ‘இளையினிது தந்து’ (பதிற்றுப். ௨௮.) 5. காவற்காடு. ‘இளையுங் கிடக்குஞ் சிதைய’ (பு. வெ. 5.3.) 6. கோழை. [இஃது, ஈளையென்புதன் குறுக்கம்.] ‘மூக்குக் குட்சளி யிளையோடும்’ (திருப்புக. ௧0.) 7. பசு. 8. தலைக்காவல் (திவா.). 9. பூமி. ‘இளையெனத் திருவினை யேந்தினான்’ (கம்பரா. இளை, 119). 10. வாக்கு (திருத்தம்). 11. வேலி. (சூ. நிகண். ௧௧: எகரவெ. சு.) 12. வைவச்சுவதமறுவின் மகளும் புதன் மனைவியுமான ஒரு பெண். ‘இளையெனும் பெயர் மடவர லாயின னென்ப’ (பாரத. குருகுல. எ.) 13. கட்டுவேலி. ‘இளையும் மினை’ (சிலப். 14. 62) 14. மேகம் (பிங்).

இளைச்சி—தக்கை. ‘அகிலமு முண்டார்க்கு ஷேனைச்சி’ (திருப்பு. 1037)

இளைசு—இளையது.

இளைஞர்—1. இளையோர். ‘இம்பர்மற் றியாது சொல்ல விளைஞரை யழைத்த தென் றான்’ (பாரத. கிருட்டிண. ௧௭௮.) 2. தம்பி மார்.

இளைஞர்—1. சிறுவன், இளையோன். 2. தம்பி.

இளைத்தல்—1. வலிகுறைதல். யாகசே நனு-மினைத்த நெஞ்ச னன்றி’ (பாரத. வார ணுவத. எ.) 2. தளர்தல். 3. தொய்ந்து போதல். ‘எஞ்சினர் தமைப்போ லினைத்த பின்’ (பாரத. இராசகுய. ௧௩௭.) 4. மெலி தல். 5. வளக்குறைதல். 6. பின்னடைதல். 7. எளிமைப்படல்.

இளைத்தோர்—1. எளியவர். ‘மேலவ ரினைத்தோராவர்’ (ஞாநவா, வைராக்க. ௩௮.) 2. மெலிவடைத்தோர்.

இளைது—இளையது. ‘இதனினினைதிது’ (தொல். சொல். எ. ௮. சேனா.)

இளைப்படுதல்—வலையில் அகப்படுதல் (அகரா. 3. உரை).

இளைப்பாற்றல்—1. சத்திகுன்றிய ஒன் றற்குப் பின்னர்ச் சாமர்த்தியத்தை யுண் டாக்கல். ‘அழிப்பினைப்பாற்றல்’ (சி. சி. ௧: ௩௭.) 2. தொய்வுதீர்த்தல், இளைப்புநீக்கல். [இளைப்பு. ஆற்றல்-ஆரச்செய்தல்.] 3. விடாய் தீர்த்தல்.

இளைப்பாற்றி—இளைப்பாறச்செய்வது.

இளைப்பாறுதல்—1. சத்திகுன்றியபின் சாமர்த்தியத்தைப் பெறும்பொருட்டு ஓய்ந் திருத்தல். 2. தொய்வுதீர்த்தல், இளைப்பு நீக்கல். ‘இன்னமு தன்ன தண்ணீர்குடித் - தெண்ணற்ற கழுதாட லதுகண் டிருந்தங் கிளைப்பாறினான்’ (பாரத. புட்பயாத்திரை. ௧௨௮.) 3. விடாய்தீர்த்தல்.

இளைப்பு—1. தொய்வு. ‘போக்கொடு வர விளைப்பு’ (சி. சி. ௧: ௨௩.) 2. மெலிவு. ‘எழுதிரைநீக்கிவந் தெடுத்தென திளைப்பாற- வைத்து’ (மதுரை. பதிற்று. ௧௨.) 3. சொர்வு. ‘இளைப்பெய்த’ (திவ. இயற். பெரியதிருவ. 23.) 4. கிலேசம். ‘இளைப்பினை யியக்கநீக்கி’ (திவ். திருக்குறட். 18.)

இளைமை—இளமை.

இளைய—இளமைத்தன்மையையுடைய எனப் பொருள்படும் பண்படியாற்பிறந்த ஒரு குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம்.

இளையதம்பி—இளையவனுக் கிளையவன். ‘கும்பகனி விளையதம்பி’ (திருப்பு. ௩௭௨.)

இளையபிள்ளையார்—கந்தசாமி. (சிவப்பிர. மங்கல. ச. உரை.)

இளையபெருமான்—இலக்குமணன். (திவ். திருநெடுங். 21. வியா.)

இளையர்—1. இளைஞர். (பரிபா. 6. 27). 2. வேலைக்காரர். ‘இளையர் வீருத்தினர்’ (தொல். பொருள். 193)

இளையவர்—1. இளம்பெண்கள். 2. இள மைத்தன்மையையுடைய ஆடவர். 3. வேலைக் காரர்.

இளையவள்—1. இளமைத்தன்மையை யுடையவள். 2. தக்கை. ‘மூவாமுகுந்தத் திளையவளே’ (அபிராமி. ௧௩.)

இளையவன்—1. இலக்குமணன். 2. இளை குன். 3. தம்பி. 4. முருகன். ‘வேலைமே- லிளையவ னென்னவ லெறிந்த தோதுவாம்’ (திருவி கடல்சுவ. ௧.)

இனையர்—இற.

இனையர்—1. இலக்குமி. (சூ. நிகண், க. ௩௪.) 2. பின்பிறந்தாள். 'இம்மையு மினைய ளானேன்' (கந்தபு. வள். ௨௫௩.)

இனையர் — 1. இளமைப்பருவமுடைய வன். 'இனையனுப் - கள்ளுண்ணுவாழ்வான் குடிமையும்' (திரிகடுகம். ௫௬.) 2. தம்பி. (பரிபா. 2. 21)

இனையர்—1. பெண்கள். 'முற்ற வினையார் வினையாட்டொடு' (திவ். பெரியதி. 3. 8. 8). 2. சேடியர். 'இனையர் குழாந்திடையான்' (சீவக. 2585).

இனையாழ்வார்—இராமானுசர். (குருபரம் பரை.)

இனையர்—1. இலக்குமிதேவி. (பிங்). 2. இளமைத்தன்மையுடையவன். 3. தங்கை. 4. இனையதாரம்.

இனையர்—1. தம்பி. 2. இளமையுடைய வன். (சீவக. 1593)

இனையர்குடிமாறநாயனார் — அறுபத்து முன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். (பெரியபு.)

இனையேன்—முற்றது என். (பிங்)

இனையேன் — 1. இளஞ்சேட்சென்னி; இவன் கரிகாற்பெருவளவன் தந்தை. 2. கந்தசுவாமி. 'யானை மகளை மணந்துவரு மினையோன்' (திருவிளை. உக்கிரா. வேல். ௫௮.) 3. தம்பி. 4. சிறுவன்.

இனையல்—கரிக்காடு.

இந்நடை—வீட்டவாயில். (கலித். 97)

இந்நிழற்சி — இல்லக்கிழந்தி. 'தன்னை யிகழ்தல் பொறுத்திடினுந் தனதிற் கிழந்தி தனையிகழின்' (சூர்மபு. தக்கன்வேள். ௫௬.)

இந்நேறித்தல் — தலைவியை வெளியே போகவிடாது வீட்டிலிருத்ததல். 'செற்ற மெய்தியே யன்னவ டன்னையிற் செறித் தார்' (கந்தபு. வள். ௧௫௨.)

இந்நேறிப்பு—இந்நேறித்தல். 'இரங்கல் வ ன் பு தை யிற்செறிப் புணர்த்தலென்று' (அகப்பொருள். களவியல். ௩௭.)

இந்நேறிப்பார்—வீட்டிந்நேறிப்பார். (ஐங் குறு.)

இந்நேறிப்புணர்த்தல் — இந்நேறித்தலைத் தலைவனுக்குணர்த்தல்.

இந்நேறிவு—இந்நேறித்தல்.

இந்நிபந்தை—காமக்கிழந்தியாகக்கொண்ட பரத்தை. (பரிபா. 6. ௨௭)

இந்நிபால்—நற்குடிப்பிறந்தவர். (பழ. 184)

இந்நிபந்தை—உயர்ந்தகுடிப் பிறந்தவர். 'இந்நிபந்தைக்கண்ணேயும்' (வள். ௧௫௪௪.)

இந்நிபப்பு — உயர்குடிப்பிப்பு. 'இந்நிபப்பென்பதொன்றும்' (இராமா. திருவடி தொ. ௬௨.)

இந்நிபு—பூனை. (தைல. தைலவ. ௬.)

இந்நிபு—அழிந்தனவெனப் பொருள்பட்டு நிற்கும் இறு என்னும் வினையடியாற்பிறந்த அஃறிணைப் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு வினைமுற்று. 'இந்நிபு இந்நிபுத்திகைவின்குழல்' (கந்தபு. நகரதி. ௮.)

இந்நிபு—ஒழிந்தது. இஃது: இறு என்னும் வினையடியாற்பிறந்து அஃறிணை ஒன் றன்பாலிலே வரும் ஒரு வினைமுற்று. 'இந்நிபு கொல்லெம தின்ன வின்றென' (கந்தபு. திருவவதார. ௭௪.)

இந்நிபு—1. இத்திமரம் (ஐங்குறு). 2. ஊன் (பிங்).

இந்நிபை—இல்லறம். (சித்தா.)

இந்நிபு—1. இத்தன்மைத்து எனப் பொருள் படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'இயற்கைப் பொருளை யிறெனக் கிளத்தல்' (கண். பொதுவி. ௫௩.) 2. இறு என்னும் வினை யடியாற் பிறந்து செய்து என்னும் வாய்பாட்டிலே வரும் ஒரு வினைபெச்சம். 'மாணிகை-யிற்றகிழ்தல்' (கந்தபு. நகரதி. ௬௭.) 3. ஒரு சாரியை. 'பதிற்றுப்பத்து' (கண். ௨௪௪)

இந்நிபுக்கோட்டுதல் — நீர் இடைவிட்டுச் சொட்டுதல்.

இந்நிபுப்போதல்—1. அழுதிப்போதல். 2. முரிந்துபோதல். 3. ஊந்துபோதல்.

இந்நிபு—மேலும், இன்னும். 'இந்நிபு கூறுவேன்' (பெருங். வத்தவ. 6. 33)

இந்நிபுவிழல்—கூறுதலிழல்.

இந்நிபு—இன்று. [இன்று; இ:] 'இந்நிபு யில் விளித்தனை யேகு நீபென்றான்' (கந்தபு. தெய்வயானை. ௫.)

இந்நிபுநீதல்—இந்நிபுநீதல்.

இந்நிபு—1. இறுவென்னேவதும், தெரிவினைப்பகுதியும். 2. இறுவ். ['இறு' என்பதன் விசாரம்.] 3. இறுக்கும்படி. 'எய்யு மாறனை விடுத்தன மவனையு யிறச்செய்தான்' (கந்தபு. மோக. ௩.)

இறங்கம்—1. இறங்குதலை. 2. இறங்குந் தன்மை. 3. போகிற வழி. 4. மரணம். 5. மிருகங்கள் செல்வழி. 6. இறங்குதல். 7. சரிவு. 'ஏற்றமும் இறக்கமுமான வழி' 8. நிலைவறுகை. 'இறக்கமுற் றுனென வேக்கமெய்தினுள்' (கம்பரா. சடாயுகா. 19)

இறங்கல்—இறக்குதல்.

இறங்கிடல்—குனிதல். 'தம்மிற்றம் முகத் தை நோக்கார் தலையிறக் கிடஞ்ச் செல்வார்' (திருவிடா. திருமண. ௧௨௫.)

இறங்கு—1. இறக்குகை. 2. இறக்கென் னேவலும், 'தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

இறங்குதல்—1. இறக்கச்செய்தல், உயர்ந்த இடத்திலிருந்து கீழேவரச்செய்தல். 'சனங் களைத் தோணியி லிறக்கினுள்' 2. கவலை யொழித்தல். 3. கீழ்ப்படுத்தல். 4. சாதல். 'எல்லையி றுயரொடு மிறக்கு மேகொலாம்' (கைடந. அன்னத்தைக்கண்ணுற்ற. ௬௬.) 5. தலை தோள் முதலு ஒக்கலை முதலியவற்றி லிருக்குஞ் சமையையகற்றிக் கீழேவைத்தல். இது: உருவகமாகவும் வரும். 'வீக்கிரமன்றோ- ளேந்த மண்பொறை யிராசசேகரன் புயத் திறக்கி' (திருவிடா. மாறியா. ௨). 6. தைல முதலியவை வடித்தல். 7. கெடுத்தல். 'இத் தர்மமிறக்குவான்' (S. I. I. i. 77). 8. கொல் லுதல். 'எரிமலை வேனுதியி னிறக்கி' (சீவக. 961). 9. வீழ்தல். நோய்முதலியன தணித் தல். 'வீழ்த்தை யிறக்கினுள்'

இறங்குதலை—இறங்குதலை.

இறங்குமர்—1. இறக்குஞ் சரக்கு. 2. இறக்குகை.

இறங்கை—இறகு.

இறங்கு—1. இறகு. [மொழியிறதியிலே உகரம் நீன்றவிடத்து அர் வந்து ஒத்துகடந் தது.] 2. சிறகு.

இறகு—1. சிறகு. 'சூன்றிற கீர்த்தவன்' (தணிகைப். களவு. ௨௨௭). 2. தனியிறகு. 3. மயிற் பீலி (திவா).

இறகிழை—இறகின் அடிக்குருத்து. (குடா.)

இறகிழை—இறகின்முன் (பிங்).

இறகுமீசன்—சாப்பிராவிரை.

இறகுநீதல்—சிறகடிக்கொள்ளுதல் (புறப் பொரு).

இறங்கலிடம்—குமுறலண்டம் (சீவரட். ௧௧௨).

இறங்குமாட்டான்—ஒருவகைக் கார்நெல்.

இறங்கு—குடம் (பிங்கல. களங்க).

இறங்கல்—1. இறங்குமிடம். 2. மேலே யிருந்து கீழேவருதல். 3. அடைபடுகை. (S. I. I. i. 119). 4. அரசிறைபின்மை. 5. ஒரு நெல்.

இறங்கலிடுதல் — 1. போதல். 'ஏதக்க ளாயின வெல்லா மிறக்கலிடுவித்து' (திவ். பெரியாழ். 5. 2. 8). 2. தருமம் பூசை முதலி யன நிறுத்துதல். 'தானத்தை இறக்கலிட்ட இதுவும்' (S. I. I. i. 119.)

இறங்குநீச்சி—அழிஞ்சிலி நெருவகை.

இறங்குதல்—1. கீழ்நோக்குதல், தாழ்தல் (ஐக்குறு). 2. கீழ்ப்படுத்தல். 3. வீழ்தல். 'இறக்குகதிரலம்வருகழனி' (புறநா. ௬௮). 4. கரைசேர்தல். 5. உட்செல்லுதல். 6. தங்கு தல். 7. வீழ்தல் நோய் முதலியவை தணிதல். 8. வீலைகுறைதல். 9. நிலைகுலைதல். 'இறங்கு கண்ணிமையார்' (சீவக. 248.)

இறங்குபொழுது—பின்பகல்.

இறங்குமாட்டான்—ஒரு நெல்.

இறங்குமீராசி — கடகமுதற் றறுவிறுன விராசி.

இறங்குழை—தணியும் நிலை.

இறங்கு—1. அடரி. 2. ஒருவகைத்துகில். (சிலப். 14. 108. உரை).

இறங்குதல்—முகந்து வீசுதல். (திவ். திரு மாலை. 36. வ்யா.)

இறகு—1. கருந்தினை. (சூ. நிகண். சர்ச0.)

2. தினை. 'குருஉக்கண் ணிறுடிப் பொம்மல் பெறுகுவீர்' (மலைபடு. ௬௬௬).

இறத்தல்—1. எட்டாமற்போதல், கடத் தல். 'மறத்தொடு வாக்கிறந்த-சித்துரு' (சி. சி. ஈ. ௫). 2. கழிதல். 'இறத்தநீள் காலஞ் செய்ய' (ஞானவா. தாமவியாள. ௩௫). 3. சாதல். 'இறத்தா ரிறத்தா ரணையர்' (வள். ௩௧0). 4. நெறிகடந்துசெல்லல். 'இறத்தார் வா - யின்னாச்சொ ணேந்திப்பவர்' (வள். ௧௫௬). 5. போதல். 'இல்லிறப்பான்கண்' (வள். ௧௬௬). 6. யிஞ்சுதல். 'இறத்தமைந்த சால்புடைய ராயினும்' (வள். ௧0). 7. வழங் காதுபோதல். 'இறத்தது விலக்கல்' (நன். பொதுப்பா. ௧௬). 8. நீக்குதல். (பரிபா. 17. 31.)

இறந்தி—இறவின்மை.

இறந்தி—போதியென்னும்பொருட்டாகிய இறவென்னும் வினையடியாற்பிறந்த ஓர் எதிர்காலவினைமுற்று. 'இன்னினி யமர்செய விறத்தி யென்னினும்' (கந்தபு. சூரனமைச்சி. சசு.)

இறந்தி—கடந்த. 'புலவரையிறந்தபுகழ்' (புறநா. உக.)

இறந்தகாலம் — சென்றகாலம். 'இறந்த காலம் தருந்தொழி லிடைநிலை' (நன். கசஉ.)

இறந்தகாலவினைத்தொகை — சென்றகால வினை தொக்குறிப்பது.

இறந்தகாலவினையெச்சம்—உ, இ, இய், பு, ஆ, ண, என என்னும் ஏழுவினையினிலே ஒன்றுபெற்று இடைநிலைபெற்றும் பெறுதும் வரும் தெரிநிலைவினையெச்சம். செய்து, புல்லி, போய், செய்குபு, செய்யா, செய்யு, செய்தென என்பதிற்போல வரும்.

இறந்தது — 1. மிகுந்தது. 'இறந்தோர் பொருண்மைய திரண்டின் வன்மையும்' (கந்த பு. மாயையுபதேச. அ). 2. செத்தது.

இறந்ததுதழீடுயவெச்சவும்மை — செல் காலநிகழ்ச்சியை விளக்கிற்கும் உம்மை.

இறந்ததுவிலக்கல்—முப்பத்திரண்டு தந் திரவுத்திகளில் ஒன்று; அஃது: முற்காலத்து வழங்கியும் பின் வழங்காதொழிந்ததனை நீக்கிவைத்தல். (நன். பொதுப். கச.)

இறந்தவினையிலக்கு — முன்ன விலக் கென்னு மலங்காரத்தி னொரு பேதம். அஃது இறந்தகாலவினையோடு கூடியவரும் விலக்கு. (தண்டி. சஉ. உரை.)

இறந்தன்று—1. மிக்கது. 'வியப் பிறத் தன்றே' (புறநா. உகஎ). 2. இறந்தது.

இறந்திரி—இத்திரமம் (மலை).

இறந்திவாய் — கழிந்துபோகின்றவனே. (கலித்தொகை. ஐசு.)

இறந்து—1. கடந்த (ஐங்குறு). 2. செத்தது.

இறந்துபடுதல் — சா தல். 'அதனுவிய ளிறந்துபடும்' (வாண. அ. உரை.)

இறந்துபடு—இறந்துபடுதல். 'இறந்துபா டாயினன்கொ லெகிய மதன னென்னு' (கந்தபு. காமதகன. கூக.)

இறந்தோர்—1. நெறிகடந்தோர். 2. மரித் தோர்.

இறந்தோர்சேவனம்—மயானம்.

இறப்பு—மேன்மேலும், மிகவும். 'குறிப் பறிவுறுது குறுகியாக்கவனோ டிறப்பக் கூறு வது' (அகப்பொரு. ஒழிபி. கூஉ).

இறப்பு—1. அழிகை. 2. இறந்தகாலம். 'இறப்பெதிர்பு நிகழ்வெனக் கால மூன்றே' (நன். பொதுவி. கூக). 3. கடத்தல். 4. கெடுகை. 5. தொழிலுதகழிவு, அஃதாவது: தொழின் முற்றுப்பெற்ற நிலைமை 'இறப்பி னிகழ்வி னெதிரி னென்ற, வம்முக் காலமும்' (தொல். சொல். ககஎ. சேனா). 6. போக்கு. 7. மரணம். 'எப்பொழு தத்தினு மிறப்பின் றுயினுன்' (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. உஅரு). 8. மிகுதி. 'இறப்பெழுகின்றதொழிற்றும்' (வன். கஎஎ). 9. மிகை, குற்றம். 'பொறுத்தவிதப் பினை' (வன். கருஉ). 10. வழக்கியில்லாத போதல். 11. வீழ்நிறப்பு. 'சில்வலையும் பல வாரும் மூன்னிறப்பிற்றுக்கும்' (மீரா. குறம். கக). 12. மோகம். 'இறகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்' (திவ். திருவாய். 4. 1. 10.)

இறல்—1. அழிவு. 'இறலினு மென்னுது வொகின்' (வன். கஅ0). 2. இறதியைச் செய்தல், இறத்தல். 'இறன்முறையா - னேதம் பலவுக் தரும்' (வன். அஅரு). 3. கிளிஞ்சில் (திவா). 4. கெடு. 5. நரம்பு. 6. மரிதல். 7. வீகை. 8. நிறுதறு (குடா).

இறலி—1. இத்தி (பிங்). 2. கொன்றை. (மலை). 3. சத்ததிவுகளி லொன்ற. 'இறலி யப்பெருந் திவிடையுறையவ ரிடர்கள்' (இரா மா. படைக்காட்சி. கஎ). 4. மருது (மலை).

இறவம்—இறன்மீன். 'நறவக்கழிநெய்தலக் கானலின் ஞாக்கர் மொய்த்த-விறவப் புலவு கழுவிர்ந்துறைப் பொன்னிசேர்த்தான்' (திரு வினை. வரகுண. கக.)

இறவாணம்—ஒரு வாச்சியம்.

இறவாணம்—இறப்பின்மை. 'பிறவாண மென்றைக்கு மிறவாணமாய்வந்த' (தாயு. பரிபூரண. உ.)

இறவாய்—தாழ்வாரத்து மேற்கரைபின் முன்பாகம்.

இறவி—இறத்தல். 'இறவிக்கஞ்சிச் சிஃ ருபநர்கள் மாதவ - முறையிற் செய்தார்' (காஞ்சிப். இறவா. உ.)

இறவின்மை — இறவை என்னுணத் தொன்று (பிங்).

இறவிநாணங்கல்—இறன்மீனின் வற்றல். (மணிமே.)

இறவு—1. இறல். 'பறவை தாமரையிருந் திற வருத்துவ' (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. எ). 2. இறுதி. முடிவு. 'இறவிலே யுன்னைச் சிக் கெனப் பிடித்தேன்' (திருவாச. பிடித்த பத்து. கூ). 3. உற்றசம்பம். 4. எல்லை. 5. செல்லுகை. 6 தேன்கூடு. (ஞானவா. தா. சூ. 69). 7. மிகுதி. 8. வீட்டிறப்பு. 9 சாவு. 'பிறவினோடிமறுவ மாணன்' (தேவா. 447. 1). 10. நீக்கம். 'இறவுபார்க்கின்ற' (கம்பரா. சடாயுவு. 20)

இறவுள்—குறிஞ்சிலிழம்.

இறவுள் — குறிஞ்சிலிழமாக்கள். 'புண்டவாதவே விறவுள் புனத்தெரி மடுப்ப' (திருவிளை. காட்டு. சசு.)

இறவை—1. இறவு. 2. இறைகூடை (சூ. நிகண். கக. நகாவெ. க). 3. ஏணி (சூ. நிகண். கக. நகாவெ. க). 4. காடை. 5. வீரம்புட்டில் (சூ. நிகண். கக. நகாவெ. க.)

இற—இறவுமீன் (ஐக்குறு).

இறந்தல்—1. உராஞ்சுதல். 2. தட்டி யெடுத்தல். 3. பறவையறைதல். 'பருந்து இறஞ்சல்'. 4. பறித்தல். 'பூயியை மஹாபலி போல்வார் இறஞ்சிக்கொள்ள' (ஈடு. 2. 8. 7.)

இறட்டாணிபம்—இடுக்கண்.

இறட்டுதல்—1. உரைசுதல். 2. பகைத்தல்.

இறத்தல் — 1. ஆறபலங்கொண்டிறை. 2. மீன்றிறவைத் துறை.

இறத்தலம் — இறவுமீன் வைத்து வீற்கு மிடம்.

இறய்த்தல்—பின்வாங்குதல். 'அவ்விருளுக் கிறுத்த அங்கே இங்கே சஞ்சரியாநிற்க' (ஈடு. 2. 1. 8.)

இறல் — 1. இடபவிராசி. 2. இறவுமீன். 3. எருது (பிங்). 4. கார்த்திகைநாள். (விமேச ருள்ளமுடையான். கரு). 5. தேன்கூடு. 'கூனிறல் பாயக் குவளை தவனாவாய்த்-தேனி றல் பாயுத் திருகாடா' (களவெண்பா. கவி நீங். கச.)

இறலியர் — அழியாதொழிக என்னும் பொருளையுடைய ஒரு வியக்கோள்வினை முற்ற. (பதிற்றுப். 80).

இறவி—வெள்ளியம்.

இறவுதல்—வாட்டி மயிர்போகச் சீவுதல். 'காடுபடுதியி-னளிபுகை கமழா திறுயினிர் மிசைந்து' (மலைபடு. உசக.)

இறியுயர் — கெடுவதாக. 'இறியுயரென் னுயிரென' (புறநா. உக0.)

இறுகாம் — 1. அழுத்தம். 2. இளகாத ஒன்றுகை. 3. கடினம். 4. கையழுத்தம். 5. நெருக்கம். 6. பிசுனித்தனம். 7. வெப்பம்.

இறுக்கர்—பாலேநிலமாக்கள் (சூடா).

இறுக்கல்—1. அழுத்தக்கட்டல். 2. இறுகச் செய்தல். 3. தற்றல் (சூ. நிகண். எ. எசு). 4. உறுப்புக்களை நெருங்க ஒன்றும்படி செய் தல். 5. எடுக்கல். 6. கடிந்துகொள்ளல். 7. திறைகொடுத்தல். 'இறுக்கல்வேண்டுந் திறை யே' (புறநா. கூஎ.)

இறுக்கன்—உறுத்தன்.

இறுக்கு—1. இறுக்கிய கட்டு, இறுக்கென் னேவலும், தெரிநிலைவளைப்பகுதியும், விளைத் தொகையும். 2. இறுக்கிய முடிச்சு. 3. உறுக் குகை.

இறுக்குதல்—1. அழுத்தக்கட்டுதல். 'புயங் களாற்பிடித்திறுக்கினன்' (கம்பரா. சும்பக. 266.) 2. இறுகவுடுத்துதல் (சூடா). 3. ஒடுக்குதல். 4. உள்ளழுத்துதல். 'இறுக்காணி காட்டி' (திருப்பு. 695.) 5. உறையச்செய்தல்.

இறுக்குவாதம் — வாதநோயில் ஒன்றும். அது உடலை வளைத்து வருத்தும். 'இறுக்கு வாதம் பற்றினாற்போலே' (ஈடு. 3. 5. 2).

இறுகங்கியான்—கையாந்தகரை (மலை).

இறுகந்தழவல்—இறுக அணைத்தல்.

இறுகந்தகுதல் — கைவிடுதல். (சிந்தா. 1237).

இறுகல்—1. இறுகுதல், கெட்டிப்படுதல். 'இகப்பொருளின் வாதனையினிறுக்கல் பந்தம்' (ஞானவா. சுகர். உக.) 2. பதுமராகமணியின் பதினாறுவகைக்குற்றங்களு ளோன்று. (திரு வி. மாணிக்க. சாட. உரை.) 3. நிலபெறுதே கொள். (சிந்தா).

இறுதநல்—1. அழுத்துதல். 2. இளகிய நிலைநீக்கல். 3. உறுப்புக்கள் நெருக்கமா யொன்றுதல். 'இந்துவின் குலத்து வேந்தே யெம்மைநீ யிறுக்க கட்டி' (சேதுபு. சேதுமா. கூ0.) 4. கடினமாதல். 'வெயிற்பட்டு நிலயிறு கிற்று' 5. நெருக்கல். 'வாகை-யிறகுருலை முறுக' (மலைபடு. கூஉ.) 6. முரணுதல்.

7. உறுதியாதல். 'இறுகவேண்டும் பாவனை' (ஞானவா. வேதா. 12.) 8. நிலைபெறுதல். 'அச்சத்திறுக்கல் நீ' (சேவக. 948.) 9. முர்ச் சித்தல். 'இறுகிமெய்யம் மறந்து சோர்ந்தான்' (சேவக. 299). 10. மரகதக்குற்றமெட்டலுள் ஒன்று. (சிலப். 14. 184 உரை).

இறுங்கு—ஒருவகைச் சோளம். 'ஐவனக் குரல் தினைக்கதி ரிறுங்கவை யவரை' (இராமா. சித்திரகூட. ௩௪.)

இறுத்த-1. தைத்த. 'அம்புசென்றிறுத்த' (புறநா. ௧௧). 2. முடித்த. (பெரும்பா. சசு.) 3. விட்ட. தங்கிய. (புறப்பொரு.)

இறுத்தால்—வருதல். 'இளவேணி விறுத்தற்பொழுதினன்' (கலி. ௩௪.)

இறுத்தல்—1. அரசனுக்குரிய வரி முதலிய கொடுத்தல். 2. ஒடித்தல். (திவா. 3. கடனைக்கொடுத்தல். 'கொடைக்கடனிறுத்த கூம்பாவுள்ளது' (பெரும்பா. சசு.) 4. சங்கரித்தல். 'இறுத்தல்செய்திடுந் தன்மையா லீசனேபோல்வ' (கந்தபு. சிங்க-வதை. ௩௮௪).

5. சொல்லுதல். 6. தங்கல். 'கழி நாரைவரையிறுப்ப' (பொருநரா. ௨௨௫.) 7. தெளித்தல். 8. போய்ச்சேர்தல். 'ஏவிய செஞ்சரம்-வேறேவர் கண்ணு மிறுத்திலவே' (கந்தபு. சூர-வதை. ௧௪.) 9. முடித்தல்.

அந்தமுறச்செய்தல். 'அவ்வுரையிறுக்குமுன்னர்' (கந்தபு. சரம். ௩௪.) 10. முரித்தல். 'விதரன் முரிவில்லிறுத்ததும்' (பாரத. கிருட்டிண. ௨௪௪). 11. வடித்தல். 'பார்க்க வறுந்துகளாக்கி யதிலிட்டுச் சிறுகவட்டிப் பதத்திறுத்துப் பருகவழித் தங்கமெலாந் துவாலை யிடுசீதசரம்பறக்குந்தானே' (தைல. தைலவ. ௩௨.) 12. விடைசொல்லல். 'இல்லெனூர் தீச்சொ விறுத்தனர் தாமும்' (கல்லா. 74).

13. வெட்டல். 14. உடைத்தல். 'இரவிகளி லொருவன்பல் விறுத்துக் கொண்டார்' (தேவா. 1283. 9).

15. அழுத்தல். 'எழு லோகத்தையுமிறுக்க' (கம்பரா. மூலபல. 12).

16. வீழ்த்துதல். 'என்படு மிறுத்தோன்' (பாரத. பழம். 3). 17. எறிதல். 'முனைகெட விறுத்த வென்வே லாடவன்' (பு. வெ. 3. 24. கொளு).

18. வினாத்தல். 'எங்கே மக னொன் றிறுப்பான்' (வெங்கைக்கோ. 319).

19. அம்புமுதலியன தைத்தல். 'அம்புசென் றிறுத்த வரும்புன் யானை' (புறநா. 19. 9).

இறுதல்—1. அறுதல். 'கட்டிய தாம்பிற' (திருவிளை பழியஞ்ச. ௩௬.) 2. இறத்தல். 'மூன்றகோடி யசரமுடனேசேர-விற்றது கண்டேன்' (பாரத. நிவாத. ௧௫௫.) 3. ஒடித்தல். 'நகமிறுமுனைவாய் - வச்சிரமனைபது' (பாரத. நிவாத. ௧௩௬.) 4. கெடுத்தல். 5. முடித்தல். 6. முறித்தல். 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறும்' (குறள். 475). 7. தளர்ந்தல். 'பாத வைப்பிற' (இரகு. தேனு. 45.)

இறுதி—1. அழிவு. 'உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்' (குறள். 476). 2. எல்லை. அளவு. முடிவு. 'இறுதியில்லதோர் விலக்கினதறுவு கொண்டு' (கந்தபு. அசுரத்தோற்று. ௨௬.)

3. மகாசங்காரம். 'இருவருந்தம் - முறுதியி னின்றொன்னிலிறுதிதானுண்டாகாதாம்' (சி. சி. ௧. ௩௫.) 4. மரணம். 'இறுதியேவரினும்' (பாரத. பழம்பொருந்து. ௧௪.) 5. முடிந்த காலம். 'சொன்னதோரிறுதியின்' (கந்தபு. சூரணமைச்சி. ௫௪.) 6. முடிந்தவிடம். கடையிடம். 'ஆவியரழவிறுதி' (நன். உயிர். ௧௬.)

இறுதிநிலை—1. மகாசங்காரகாலம்; அது. 'இறுதியாக்காலத்தன்னிலொருவனே' என்பதனும் பெறப்படும். (சி. சி. ௧. ௩௫.)

2. மரணகாலம்.

இறுதிநிலைந்திபம்—தீவகவலங்காரவகையி லொன்று; அஃது, ஒருசொல் இறுதியிலே

நின்று முன்வரும் சொற்கள் பலவற்றோடும் பொருந்திப் பொருள்விளைப்பது. 'என்பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை, முதலி நிலை நிலை' என்பதிலே நிலையென்னுஞ்சொல்

இறுதியிலே நின்று முதல் என்பதனோடும் ஈறு என்பதனோடும் இடைபென்பதனோடு

சேர்ந்து பொருள்விளைத்தமை காண்க' (கன். எழுத்ததி. ௨.)

இறுதிநிலைந்திபம்—இறுதிநிலைந்திப இறுதிநிலைநிளத்து—1 கம்; இதைக் கடை

நிலைத் தொழிற் திபகம் என்பர். (தண்டி. ௩௮. உரை.)

இறுதியினிளாய்—விட்டின்பம். 'இம்மையு மறுமையு மிறுதியிலின்பமும்' (மணி. 3. 96.)

இறுதிவிளத்து—கடைநிலைவிளக்கு.

இறுதிவேள்வி—அந்தியெட்டி. 'அன்னை யர்க் கிறுதி வேள்வி விதிமுறை யாற்றினு னே' (இரகு. அவதா. ௪௪.)

இறுநாகம்—இலாபிச்சை (மலை).

இறுப்பு—கிடக்க. (பொருநரா. ௨௨௫.)

இறுப்பு— 1. ஆவண ஓலை. 2. கடனைக் கொடுத்துத் தீர்த்தல். 3. குடியிறை. (சீவக. 2570.) 4. தங்குகை.

இறுப்பு—இற்ற. (ஐக்குற.)

இறுப்பு—ஏறம்பு.

இறுப்பு — 1. இளமரக்காடு. 'மஞ்ஞளு யா ஹமரம்பயிலிறம்பின்' (பெரும்பா. சகரு). 2. காந்தள். (மலை.) 3. குறுக்காடு. 'அகன் மலை யிறம்பிற் றவன்றிய யானை' (மலைபடு. ௨௦௫). 4. சிறுமலை. 5. கார்த்திகைப்பூ. 6. தாமரை. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௨.) 7. தூறு. (பிங்.) 8. மலை. (திவா.) 9. வண்டு. 10. அதிசயம். (பிங்.)

இறுப்புது — 1. அதிசயம். 'இறுப்புது கஞலிய வின்ஞால் வீறவியர்' (மலைபடு. ௩௫௮). 2. சிறுதூறு. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௨.) 3. தளிர். (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௨) 4. தாமரை. 5. திபம். 6. பித்திகை. 7. பெருமை. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௨.) 8. மலை. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௨.) 9. வண்டு.

இறுமாத்தல் — 1. அகக்கரித்தல். 2. பெருமைபாராட்டுதல். 3. செருக்கடைதல். 'மூவரென் றேயெம் பிரானோடு மெண்ணி வின னுண்டுமண்மேற்-றேவரென் றேயிறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே' (திருவாச. திருச்சதக. ௪.) 4. நிமிர்த்தல். 5. மிகமகிழ்தல்.

இறுமாப்பு—1. அகந்தை. 2. ஏமாப்பு. 3. நிமிர்ச்சி. 4. பெருமிதம். 'யாவார்க்குமே லானோமென்றிறமாப்பெய்தி' (சி. சி. ௧௨. ௧.) 5. மிகுமகிழ்ச்சி. 'வண்ணெருந் தண் டோய் மாயோ லிறமாப்பும்' (திருவிளை. வெள்ளை. ௧௪.)

இறுழி—1. கிழித்த உறுதி, மாட்டிறைந்த உறுதி. 2. தீர்த்துபோனபத்திரம்.

இறுழை—1. முடியுமுறை. 'இறுமுறை பெழுச்சிவி னெய்துவ தெல்லாம்' (சிந்தா. நாம. ௩௦௪) 2. வருந்துந்தன்மை. (சிலப்.)

இறுவந்நாமை — வணிகரண்குணங் களுளொன்று; அது: கட்டத்தக்கஞ்சாமை. (பிங்.)

இறுவரை—1. அழியுங் காலம், இறக்குங் காலவெல்லு. 'மார்க்கண் டப்பெயர்ச்சி-றுவ னுக்கிறவரை செப்பு மென்னவே' (கந்தபு.

மார்க்கண்டேய. ௨௧௧.) 2. பக்கமலை. (ஐங் குற.) 3. பெரியமலை. (ஐக்குற.) 4. முடி வீடம், கடைசியிடம். 'இருநேக் கிறவரை' (கலி. சாந்.) 5. அடிவாரம். (குன்றவிற வரைக் கோண்மா' (கலித். 86.)

இறுவாக—இறுதியாக. (சூடா. 12. 98).

இறுவாய்—1. முடியுமிடம், அந்தம். 'எழு வா யிறுவா யிலனுகலானும்' (சி. சி. ௧. ௪௪. சிவஞாந்.) 2. மாணம். 'இறுவாயெய்த்' (கந்தபு. அசுரோர். 58.)

இறை—பிரசித்தி, தெளிவு முதலியவற் றைக் குறிக்குஞ் சொல். (ஈடு. 2. 1. 1.)

இறை— 1. அணு. 2. அரசன். 'இறை கடிய னென்றறாக்கு மின்னாச்சொல்' (வள். ௫௪௪). 3. அரசியல். 'இறை முறைசெயு நாளில்' (திருவிளை. மாறியா. ௩.) 4. அற் பம். 'ஏந்திளவனமுலை யிறைநெரித்தாடும்' (மணிமே. ௧௮: ௪௩). 5. இறகு. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௧.) 6. இறந்துபடுதல். 'பிரிந் திறை சூழாதி யைய' (பாலைக்கலி. ௧௮. உரை.) 7. இறைப்பொழுது, அற்பகாலம். 'அணங்கையிலவைத் - திறையும் பிரிவதற் கெண்ணுகிலேன்' (வாண. ௨௫௦). 8. தலை மை. (பிங்.) 9. இறையென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 10. உயர்ச்சி. 'ஏந்துகொடி யிறைப்புரிசை' (புறநா. ௧௭.) 11. உயர்ந்தோன். (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௧.) 12. ஊழித்தி. 13. எப் பொருட்குமிறைவன். 14. கடமை. (திவ். திருவாய். 5. 3. 8.) 15. கடவுள். 16. கடன். (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௧.) 17. காலவிரைவு. 18. குடியிறை. 'அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறினொன்றாயிற்று' (வள். ௪௩. உரை.) 19. கை. [ஆகுபெயர்.] (சிந்தா. காந்தரு. ௧௪௪.) 20. கையிலணியுந் தொடி. [ஆகுபெயர்.] 'வீக்கிறை வருக்கொள வீழுந் புணர்ந்தவர்' (மருதக்கலி. ௪௪.) 21. கையிறை. (சூ. நிகண். கக. நகரவெ. ௧௧.) 22. கைவிரல். 'இறைநிலமெழுதுமுன்' (கந்தபு. அவையட. ௧.) 23. சந்து. 'வணங் கிறைப் பனைத்தோன்' (மதுரைக்கா. ௪௧௪.) 24. சந்தையுடைய முன்கை. 'வணங்கிறைப் பனைத்தோன்' (புறநா. ௩௨.) 25. சிவன். 'அவனே தானே யாகிய வந்தெறி - யேக னாகி யிறைபணி நிற்க' (சிஞாநப்போ. ௧௦)

26. சிறுமை. 27. தங்கல். 'வண்டிறை கொண்ட கமழ்பூம்பொய்கை' (மதுரைக்கா. ௨௫௩.) 28. தலை. (சூ. நிகல். கக: நகர்வெ. கக.) 29. தலைமையானது. 'படைக் கலத் திறையை யீந்தான்' (கந்தபு. குமாரசு. புரி. எரு.) 30. நடுவுநின்றல், நீதிசெய்தல். 'ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்து' (வன். குசக.) 31. நீர்முதலியன இறைத்தல். 'இறைத்தொறு மூறக் கிணறு' (பழமொ. சுரு.) 32. துட்பம். 33. நோய். 34. பிரமன். (பிங்.) 35. பெருமை. 36. மறமொழி. 'வினா விறை' (நன். பொது. உசு.) 37. மாமரம் (மலை). 38. முன்கை. 'வணக்கிறைவனையூர்' (பாலைக்கலி. சுசு.) 39. மூத்தோன் (பரிபா. 15. 8). 40. வசுத்தல். 'உடன்திறைகொள் புள்ளோடு விலக்கலறி யோட' (திருவி. மாயப். அ.) 41. வருத்தம் (வன். அசுஎ). 42. விட்டுணு. 43. விடை. 44. வீட்டிறப்பு. 'நாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த-குறியிறைக் குரம்பை' (பெரும்பா. உசுசு). 45. வேற்றரசர் கொடுக்குந் திறை. 'எத்திசை நதியமுயிறைகொண்டு' (சிந்தா. கருக. சுரு.). 46. தலைவன் (திவா). 47. கணவன். 'நப்பின்னைதனக்கிறை' (திவ். பெரியதி. 2. 3. 5). 48. ஆசனம். 'இறையிடை வரன்முறையேறி' (கம்பரா. அயோத். மந்திர. கஉ.). 49. வீரல்வறை. 'இறைக்கரஞ் சிவப்பெய்திட' (இரகு நாட்டுப். 34). 50. வீரவிறையளவு. 51. உடலுறுப்பின் மூட்டுவாய். 'இறைகனவை நெறு நெறென' (திவ். பெரியதி. 5. 10 4). 52. மூலை. 'முடக்கிறை' (முல்லை. 87.) 53. வாளின் உறை. 'வாய்ந்தவிறைவிட்டால் மரு வலர்கள் மார்புறையாப் பாய்ந்து' (கூளப்ப. 45). 54. கூட்டம். (தக்கயாகப். 633. உரை).

இறைக்கட்டு — வரி. 'இறைக்கட்டும் தவிர்த்து' (S. I. I. Vol 414.)

இறைக்கள்ளன்—இறைப்பிளவை.

இறைத்துடி—வரிகொடுப்போன். (சிலப். 4. 9. உரை.)

இறைத்துத்தல்—கண் புரட்சிபற்றிநின்றல்.

இறைத்துத்து — சாகுந்தருணத்தில் கண் அசைவற்றுநிற்கை.

இறைகாவல்—தலைமாரிக்குரிய வரி. (I. M. P. Tr. 121-2.)

இறைகிழவன்—இறைவனாதந்தன்மையை யுடையவன் (பதிற்றுப்.).

இறைத்துத்தல்—1. வீரவிறையா லளவீடல். 2. மதிப்பிடல்.

இறைகூடல்—அரசாருத்தல். 'சுறும் பேறு மிருந்திறை கூடி' (பொருக. எக.)

இறைகூடை—நீரிகாக்கும் கூடை (திவா).

இறைகூதல்—தங்குதல் (ஐங்குறு).

இறைகொள்ளுதல்—தங்குதல். 'தேவிறை கொள்ளு மிரும்பல் யானை' (புறநா. கஎ)

இறைகொளல்—தங்குதல். 'இறைகொ ளில்லிடைத் தெய்வதம்' (கந்தபு. நகர்புகு. எஎ.)

இறைச்சி—1. நெய். 'வீறுநர்க்கிறைச்சி யாய்' (கலி. அ.) 2. மாமிசம். (பிங்கல. ௨௫௪௩.) 3. இறைச்சிப்பொருள். 4. கருப் பொருள்.

இறைச்சிப்பொருள் — 1. கருப்பொருளின னுள்ளே தோன்றும் பொருள்; 'அஃது அங்கியற்பொருள், திணைநிலைப்பொருள், வன் புலப்பொதுப்பொருள், மென்புலப்பொதுப் பொருள், பெருமைப்பொதுப்பொருள், வீருந்துப் பொதுப்பொருள் என ஆறு என்பர். அவற்றுள், அங்கியற்பொருளாவது: அந்நிலத்திற்கு அங்கமாம்பொருள். அவையாவன: குறிஞ்சிநிலத்துச் சந்தமம், பொன், வெள்ளி முதலியனவும், மெய்தனிலத்து உப்பு, இப்பி, கந்து, அலவன், வளைமுதலியனவும், பாலைநிலத்துச் சீழ்கு, நாய், குருவி, சிங்மிடு, அறுபுள்ளி, கோம்பி முதலியனவும், மருதநிலத்துக் கரும்பு, வாழை, தெங்கு முதலியனவும், முல்லைநிலத்துப் பூவை, பூகரு, தம்பி, காவளை, கார்போகி முதலியனவுமாம். திணைநிலைப்பொருள்: அஃதந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கநிலைப்பொருள். உன் புலப்பொதுப்பொருள்: ஆர், புன்கை, அரசு, கிளிஞ்சில், காரை, பருத்தி, கரும்பு முதலாயின. மென்புலப் பொதுப்பொருள்: கீரை, வழுதுணை, கிடை, சணப்பு, வேரி, மருதம் முதலாயின. பெருமைப் பொதுப்பொருள்: தாளி, பூவல், காவல், கழஞ்சு, வேலி, மாறு, பத்தி, சோரை, குரை, கரை, கரும்பு, உண்டு, துவரை, அத்தி, ஐம்பெருமுதிகை முதலாயின.

வீரந் துட்பொதுப்பொருள்: ஒருதிணைக்குரியன மற்ருறுதிணையைச் சேர்ந்திருப்பது' (தொல், பொருளதி, உரு. 2. தருக்க சாத்திரத்தொன்று. 3. அகத்திணைக்குரிய தெய்வமுதலாகிய பொருளின்கண்ணே பிறத்தல். 4. புறத்தே சொல்லுங் குறிப்புப் பொருள்.

இறைச்சிப்போர்—உடம்பு. (சிந்தா.)

இறைச்சோறு—வரிவகை. (S. I. I. VIII. 87).

இறைநூல்—பிரமன். (பிங்)

இறைநூல்—1. குலிதல். 2. வணக்கல். 'இந்திரலிற்றைஞ்சு' (திருவாணைக்கா. திருநாட்டு. 10.) 3. தாழ்த்தல். 'குலையிற்றைஞ்சிய கோட்டாழை' (புறநா. 17. 9.) 4. வீழ்த்து கிடத்தல். 'புல்லுவிட்டிற்றைஞ்சிய பூக்கொடி' (கவித். 3. 13.)

இறைநூல்— } பணகவர்.

இறைநூல்— }

இறைநூல்—1. மரவுரி. (கு. நிகண். எ: எசு.) 2. வணக்கியெனப் பொருள்படும் ஒரு வினைபெச்சம். 'இறைவிதன் மலராடியிற்றைஞ்சியேத்தவாம்' (கந்தபு. கடவுள்வாழ். எ.)

இறைநூல் — இறைஞ்சென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 'குருவாதி மூவுருவையும் தாழ்த்திற்றைஞ்சு' (வைராக்க. சத. ௧௭.) [ஏவலிலே வந்தது.]

இறைநூல்—1. குலிதல். 2. படிதல். 'புண்முழுதிற்றைஞ்சுக்கோட்டு' (சிந்தா. கனக. ௧௨௮.) 3. வணக்குதல். 'இடருழ்ந்திற்றைஞ்சியேத்தலும்' (இராமா. திருவவதார. ௨௦.) 4. தாழ்த்தல். 'குலையிற்றைஞ்சியகோட்டாழை' (புறநா. 17. 9.) 5. வீழ்த்துகிடத்தல். 'புல்லுவிட்டிற்றைஞ்சிய பூக்கொடி' (கவித். 3. 13.)

இறைநூல்—கிடஞாடம். 'எடுதரு மலர்க் குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே யெறி விழியின் படுகடைக்கே கிடந்துயிற்றை ஞாக்க-கடுமவர்' (சி. சி. ௧௦: 10.)

இறைநூல் — 1. கிணறுமுதலிய நீர்நிலைகளிலிருந்து நீரையள்ளிப் புறத்தே பாய்ச்சுதல். 'கெல்லுக்கிறைப்பதே நீரன்றிக் காட்டு முனி - புல்லுக்கிறைப்பாரோ' (நன்னெறி. ௩௭.) 2. நீரைச்சொரிதல். 'இரங்கியே யிருவிழிக் கீரிறைப்ப' (தாயு. சுகவாரி. ௭.)

3. நீரைவிசித் தெளித்தல். 4. மிகக்கொடுத்தல். 5. சிதறுதல். 6. நிறைத்தல். 'வினையின்னிசை செவிதோறு மிறைப்ப' (உபதேசகா. சிவபுண்ணிய. 318).

இறைநூல்—1. சிதறுதல். சிந்தல். 'வளைமுத்திறைய வெற்றும் - பின்னலுறு வெண்டிறை பிறங்குட னுப்பண்' (குத. திருமான்முதலிய தேவர்கள். ௨.) 2. வணக்குதல். 'இனையடி யிறையின்' (பதினே. ஆளு. திருக்கலம். 48.)

இறைநூல்—அரசுநீதிதிறம்பல்.

இறைநூல்—பல்லுயிரையும் காக்கின்ற அரசன் பாரம். (சிந்தா.)

இறைநூல்—கையிறையிலே வரும் ஒரு பெரும்புண்.

இறைநூல்—நீரிறைக்கை.

இறைநூல்—ஒருவன் இறுக்க வேண்டும் வரிக்குப் புனைகொடுத்தல். (S. I. I. V. 376.)

இறைநூல்—கிணற்றுப்பாய்ச்சு வுள்ள நிலம்.

இறைநூல்—நேரே விடையாகாது குறிப்பாக விடைப்பொருள்கொள்ளக்கிடக்குங் கூற்றும்; அது: 'சாத்தா இது செய்யாயோ' என்றவழி நீசெய்ய பென ஏவலாயும், செய்வேனோ என வினாவாயும், உடம்பு நொந்த தென உற்றதுரைத்தலாயும், உடம்பு நோம் என உறுவதுகூறலாயும், மற்றையது செய்வேனென இனமொழியாயும் வரும்' (நன். ௩௮௭. உரை.) [இறை - விடை.]

இறைநூல்—1. அரசாட்சிசெய்தல். 2. நீதிசெலுத்துதல்.

இறைநூல்—1. துர்க்காதேவி. 'இறைமக ளமுது செய்ய' (தக்கயாகப். 751). 2. அரசபுத்திரி. 'இருந்தரு ணம்பி நென்னு விற்றைமகட் கெந்தை சொற்றான்' (கந்தபு. வன். ௧௭௮.)

இறைநூல் — 1. அரசன். 'பெற்றபி னிறைமகன் பெண்மகாரோமக்-குற்றிலரென நினைந்து' (பிரமோத். சோமவாரி. ௧௩.) 2. அரசபுத்திரன். 3. கந்தசுவாமி. 4. விநாயகன். (பிங்.) [இறை-அரசன், சிவன்.]

இறைநூல்—1. இறைவை மரம். 2. ஏற்ற மரம். 3. நீரிறைக்கும் மரப்பத்தல்.

இறைமலை—மேருமலை. 'இறைமலையில்லி' (தக்கபாகப், 170).

இறைமாட்சி—1. அரசனது நற்குண நற் செய்கைகள். (வள். அதிகார. ௩௬.) 2. அரசாட்சிக்குரிய மகத்துவம். 'சீரிறை மாட்சி செலுத்தி யமர்ந்தான்' (கந்தபு. தெய்வ யானை. ச.அ.)

இறைமாண்டார்—அரசர். [இறைமாட்சி யுடையா ரென்றபடி.]

இறைமை — 1. அரசியல். 'அநந்தகுண பாண்டியற்குத் தன்னிறைமை முழுது மீந் தான்' (திருவிளை. அங்கம். ௨௭.) 2. தலைமை. 'இறைமையில்லோர்க்கு மிழிகுலத்தோர்க்கும்' (அகப்பொருள். ஒழிபி. ௩௩.) 3. கடவுட்டன்மை. 'அவனது இறைமைக்கு இழுக்காய்முடியும்' (சி. சி. அ; ௩௮. சுப்பிர.)

இறைமையாட்டி—1. அரசி. 2. தலைவி. (திவா.)

இறைமொழி—1. உத்தரம். 'ஈறிலா என் பர்கேட்க லிறைமொழி கொடுத்து' (திருவிளை. மண். ௧௧௨.) 2. இறைவனருளிய ஆகமம். 'இறைமொழியல்லது மறுதர வோதி' (சிலப். 10. 206.)

இறையணி— ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒரு கருத்தையுட்கொண்டவிடையிறுப்பது. 'கருத் தொன் நினைமறை வாயுட் கொளும்விடை காட்டலினை' (குறல். அ.௩.)

இறையமன் —சனி. (பரிபா. 11. 8.)

இறையவன் — 1. கடவுள். 'கறைமிடற் றிறையவன்மருங்காக' (கந்தபு. மோன. ௩.) 2. தலைவன். 3. தேவர் தலைவன். 'இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும்' (குறன். பரி. உரைப்பா.)

இறையனர்— சங்கப்புலவரு ளொருவர்; அவர், ஓரகப்பொருளிலக்கணஞ்செய்தவர்.

இறையனாகப்பொருள்—மதுரைச் சோம சுந்தரக்கடவுளின் கூறுகிய இறையனாரு ளிய ஓரிலக்கணநூல். இது: களவியலென் றும் பெயர்பெறும். இதன் உரையாசிரியர் மதுரைக் கணக்காயனாராமகனார் கக்கிரைஞர்.

இறையாயங்கோண்டான் — கோயிற் களஞ்சியம். (கோயிலொழுது. 63.)

இறையால்—1. முக்கால் ரூபா. 2. முன் இலக்கைபிலே வழங்கிவந்த ஒரு காளாயம்.

இறையான் — சிவன். 'இறையான்மகி ழிசைபாடினனெல்லாநிகரில்லான்' (பெரியபு. தடுத்தாட். எடு.)

இறையிலி—1. இறைவிறுதவன். 2. சர்வ மானியம். 'எம்மைப்போப் பவர்க்கு முத்தி யிறையிலி யாக வீட்ட - மும்மைநற் பதிக டம்மின்' (கோயிற். இரணியவன்ம. ௬௭.) 3. வரிநீக்கப்பட்ட நிலம். 'அறத்திற்கு வீட்ட இறையிலிலக்களும்' (சீவக. 76. உரை.)

இறையிலிநிலம்—சருவமானியம். (சித்தா.)

இறையிழிச்சுதல்— } வரி நீக்குதல். (3. இறையிழித்துதல்— } i. i. III. 4, 6.)

இறையிறுத்தங் போல் — வரிவித்தற் காக நிலத்தை யளக்க உபயோகிக்கும் அளவு கோல். (s. i. i. V. 107.)

இறையுணர்வு—படுஞானம். (பிங்.)

இறையெண்ணுதல் — விரலிதரபாத் கணக்கிடுதல்.

இறையோள்—1. அரசன். 'சேர்த்துதனி றின்ற னிருதர்க்கிறை யோனே' (கந்தபு. அசு ரர்யாக. ௧௧௨.) 2. கடவுள். 3. சிவன். 4. தலைவன். 'இறையோள் முதலா வெண்கலருக் கேட்பு' (அகப்பொருள். ஒழிபி. ௩௭.)

இறையர்மலர்—கொன்றைமலர். அஃது: 'இறையர்தன்மலரினோடறஞ்சுர்த்து' பாடற் அருச்சுனன்மல. ௧௧௨.) [இறையர்-சிவன்.]

இறையரை — கணப்பொழுது. 'ரூப நீற் றிதோ ரிறைவரை யாகுமாள்' (கந்தபு. மோன. அ.)

இறையன்—1. அரசன். 'இறையன்முட் டுடனன்' (திருவிளை. வாய்பல். ௨.) 2. எப் பொருளினும் தங்கும் கடவுள். 'இறையன் குரவ வியல்குண னெக்கோன்' (சிலப். காடு காண். ௧௮௪.) 3. கடவுள். 'மற்றவரிடையன் மலாடிவனக்கி' (பாடற். இராசரூப. ௧௪௫.) 4. குரு (பிங்). 5. சிவன். (பரிபா. 11. 78. உரை). 6. சிவனார்வேட்பு. (கு. அ.) 7. தலை வன். 'இவ்வு ரிறைவனை யிறுத்து' (சிலப். 22. 144.) 8. பாமகந்தார; அவர் சர்வஞ்ஞத்த வத்தையும், சர்வகந்திடுத்தவத்தையும், சர்வாநுக்கிரகத்தையும் பிறரொருவராலே பெறுதலின்றித் தமக் கிப்பாடிவுடையவர்.

‘இறைவனா வான்ஞாந மெல்லா மெல்லா முதன்மையதுக் கிரகமெல்லா மியல்புடையான்’ (சி. சி. அ; கஎ). 9. பிரதா. 10. பிரமன் (பிங்). 11. மூத்தோன் (திவா). 12. விட்டு னறுவி னவதாரமாயுள்ள கண்ண பிரான். ‘இறைவ னெழிற்கதிர் மணிக ளமுத்திய தவிசி னிருத்தலும்’ (பாரத. கிருட்டி. ககக). 13. கணவன். ‘நற்புவிதனக்கிறைவன்’ (திவ. பெரியதி. 2, 3, 5). 14. திருமால். (குறள். 610, உரை.)

இறைவன்வேம்பு—சிவனார்வேம்பு.

இறைவனின்மீ—சிவனார்வேம்பு (மலை).

இறைவனூல்—கடவுளருளிய ஆகமம் (நன். 7. சங்கரா.)

இறைவனெண்ணுயர்—பவமின்மை, இறவின்மை, பற்றின்மை, பெயரின்மை, உவமைமின்மை, வினையின்மை, குறைவிலற்றவுடைமை, கோத்திரமின்மை என்பனவாம் (பிங்).

இறைவாகனம்—இடபம் (பிங்).

இறைவி—1. அன்னை. 2. அரசி. 3. குருவின்மனைவி. 4. தலைவி. ‘இறைவியும் பிரியியுய்யான்’ (கந்தபு. வள். ககஉ). 5. பார்வதி தேவி, உமை. ‘அறுவகைநெறிகளும் பிறவுமர்க்கிய - விறைவிதன் மலரடி யிறைஞ்சியேத்தவாம்’ (கந்தபு. கடவுள்வாழ். எ). 6. மனைவி. 7. துர்க்கை. (சிலப். 12. உரைப் பாட்டுபடை, உரை)

இறைவிழுந்துதல்—வரிசீக்குதல். ‘சந்திராதித்தவரை இறைவிழுத்திக் கொடுத்தோம்’ (S. I. I. iii. 80.)

இறைவை—1. இறைகூடை. ‘இறைவை கொளுக்கவல்’ (திருப்பு. ௩௨௨). 2. எணி. ‘ஐதந் கமைத்த தோற்றத் திறைவையி னின்ற வன்றே’ (இரகு. யாக. ௧0௪). 3. தூற்றுக்கூடை. 4. நீரிறைக்கும் மரப்பத்தல். 5. புட்டில். (திவா)

இன்—1. இப்பொழுது. 2. இறந்தகாலப் பொருளிலே வரும் ஓர் இடைநிலை; இது: குற்றியலுகரவீரகிய வினைப்பகுதிகளோடு சேர்த்தும், வகா உகரம் இயல்பிற்குவரும் வினைப்பகுதிகளைச்சேர்த்தும், கு ண ன ம ன ர ல வ ள ன ஆகிய ஒற்றுக்களிறதியாகிய வினைப்பகுதிகள் உகரச்சாரியை பெற்று வருவனவற்றைச் சேர்த்தும் வரும். உகரச்சாரியை பெற்றவருவன என இங்கே

சொல்லப்பட்டன, பகுதியோடு தல் லிக்குதி சேர்ந்து தொழிற்பெயராகும்போது உகரச்சாரியைபெற்றன்றி அங்கனமாகாத பகுதிகளேயாம். ‘நீடினான், தழுவினான், உரிஞ்ஞான்’ 3. இனிமையென்பதன் லிகாரமாய் இனிமையான எனப் பொருள்பட்டுநிற்கும் ஒரு பண்புப்பெயர். ‘இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனி தேன்’ (தாயு. சுகவாரி. க). 4. ஐந்தாம்வேற்றமையுருபுகளி லொன்று; அது: நீக்கம், ஒப்பு, எல்லை, ஏது ஆகிய பொருள்களி லொன்றைக் குறித்துவரும். ‘ஐந்தா வதஹு பிஸ்ஸு மின்னு - நீங்கலொப் பெல்லை பேதுப் பொருளே’ (நன். பெயரிய. ௪௨). 5. ஒரு பொதுச்சாரியை; அஃது: ஒரு பதம் லிக்குதியோடு அல்லது பதத்தோடு அல்லது உருபோடு புணருமிடத்து வருவது. ‘கச்சினன்’ ‘வண்டிந்கால்’ ‘மலையினே’ 6. ஏழறுருபு. (திருக்கோ. 19. உரை). 7. இனிமை. ‘இன்வளரிளம்பிறை’ (சேவக. 1008.)

இன்உண்—1. இன்பம். ‘இன்கண்ணுடைத்தவர் பார்வல்’ (வள். ககருஉ.) 2. கண்ணோட்டம். ‘இன்கணில்லாதாள்பாரி’ (அரிச்ச. மயான. ௩.)

இன்உயி—1. மதுரகவி. 2. மதுரகவி பாடும் புலவன். (யாப். வி. 95. பக். 503.)

இன்சாயம்—இராசசபை.

இன்சோல்—அன்புடைமையை வெளிப்படுத்துஞ்சோல். ‘இன்சொ லிவிதின்றல் கான்பான்’ (வள். ககக.)

இன்சோலுவமை—உவமையலங்காரத்தி னொருவகை; அஃது: உவமேயத்திலும் உவமானத்துக்கு ஒரு மிகுதிதோன்றக்கூறி உவமித்து இன்ன மிகுதியையுடைத்தேனும் ஒப்பதன்றி மேற்பட்டதன்றென்பது. ‘மான் விழி தாங்கு மடக்கொடியே நின்வதன-மான் முழுதூத் தாங்கி வருமதிய மானாறு - முற்றிழை நல்லாய் முகமொப்ப தன்றியே-மற்றுயர்ச்சி யுண்டோ மதிக்கு’ (தண்டி. பொருளணி. ௩0.)

இன்சோற்சோல்லல்—சாமோபாயம். (குறள். 467. உரை.)

இன்பக்கோடி—காமவல்லி ‘நந்தையு மின்பக்கனியொத்தான்’ (சேவக. 365).

இன்பசுத்தி—சிவசுத்தி நான்கனு ளொன் றாகிய உமை, 'சிவபெருமானுடைய அருட் சத்தியெனப்படும் இன்பசுத்தி யுமை யென் றும்' (கந்தபு. நவ. சா. ௩.)

இன்பசாகரமடல்—ஒரு காமநூல். (தத்த வப். 155. உரை.)

இன்பசாரம்—ஒரு காமநூல். (கல்லா. 7. மயிலேறும்பெருமாள்.)

இன்பதுன்பம்—சுகதுக்கம். (திவ். திரு வாய். 8. 8. 6.)

இன்பம்—1. அகமகிழ்ச்சி. 'ஆய்ந்த மூவரு மாயிடை யின்பமுற் றமர்ந்தார்' (சேதுபு. பராவசு. சா. ௫). 2. ஆநந்தம். 'இன்பக்கடவிற் புகுந்திடுவான்' (தாயு. சொல்லற்கரி. சா.) 3. இனிமை. 'கண்டு தண்டாக் கட்டுன்பத்து' (மதுரைக். கசு.) 4. சிற்றின்பம். 'துச்சாரி நீகண்ட - விர்ப மெனக்கெனைத்தாற் கூறு' (நாலடி. பிறர்மனை. சா.) 5. நவரசத்து ளொன்று. 6. நால்வகை நூற்பயன்களு ளொன்று. 'அறம்பொருளின்பம்வீடடைத் தூற்பயனே' (நன். பொதுப். ௧௦.) 7. பெரி யோரியல்பினென்று. 8. போகத்துய்ப்புழித் தோன்று முவகை. (பெரியபு. திருநாட்டு. ௩௩. உரை.) 9. வைதருப்பநெறியில் சொல்லி னுற்சுவைபடத்தொடுத்தலும், பொருளினுற் சுவைபடத் தொடுத்தலும். 'சொல்லிலும் பொருளினுஞ் சுவைபட வின்பம்' (தண்டி. கஅ). 10. காமம். 'அறம்பொருளின்பம்' (குறள். 501). 11. கலியாணம். 'கொம்பனை யானையும்.....குன்றனையானையும்.....இன்ப மியற்றினர்' (சீவக. 1980.)

இன்பர்—இன்பங்கொடுப்போர். 'இமை யோர்கடமக்கெலா மின்பராசி' (தேவார. அன்னியு. ௫. திருநாவு.)

இன்பவணி—முயற்சியின்றித் தான் கரு திய காரியம் முற்றுப்பெறுவதைக் கூறுவது. 'முயலுகை யின்றி யவாவிய காரிய முற்றறு தற், கியலும்பெயரின்பமேயாம்' (குலல. சுள.)

இன்பவுபதை—உபதைநான்கனு ளொன்று. (குறள். 501. உரை.)

இன்பர்—1. கணவன். 'புதுமத் தலர் மகடனுக்கு மின்பன்' (திவ். பெரியதி. 2. 3. 5). 2. இன்பத்தையுடையவன்.

இன்பித்தல்—இன்பமுட்டுதல். 'என்னோ யுருக்கிவின்பித்தவடி' (பாடு. திருவருட்.).

இன்பு—சுகம். 'இன்பருளவாடையழுக் கேறுமெமக்கு' (தாயு. பைக்கினி. சு.).

இன்புறல்—இன்பம் பொருந்தல்.

இன்புறவு—மகிழ்கை. (திருக்கோ. 219. அவ்.).

இன்புற—சாயவேர். (பதார்த்த. 490).

இன்புறாஉம்—இன்பத்தை மிகுவிக்கும். 'இன்புறாஉமின்சொலவர்க்கு' (வன். கசு.) [உறாஉம் என்பது உறுவிக்குமென்னும் பிற வினைப்பெயரச்சுத்தின் விகாரம்].

இன்புறல்—இன்புற. 'கவிர்பரியின்புறல்' (தைல. தைலவ. ௧௦௩).

இன்புறவேர்—ஒரு மருந்துச்சார்க்கு. 'சொக மின்புறவேர் தேசாவரத் தவளவிறுளி காட்டுள்ளி' (தைல. தைலவ. ௧௩௫).

இன்மணிபாரம்—இறந்துபட்டதோர் இசைநூல். (யாப். வி. 540).

இன்மை—1. இல்லாமை. 'துளியின்மை ஞாலத்திற்கெற்ற' (வன். ௫௫௭). 2. உடை மைக்கு மறுதலை. (சித்தா). 3. வறுமை. 'இன்மைவி னின்னது தியாதெனின்' (வன். ௧௦௪௧). 4. அபாவம்.

இன்மைநவீர்சி—இன்மைநவீர்சிவணி.

இன்மைநவீர்சியணி—ஒர் அலங்காரம்; அது: யாதேனும் ஒன்றின்மையால் உபசே மயத்துக்கு உயர்வேனும் தாழ்வேனும் தோன் றச் சொல்லுதல். (குலல. உஉ.) 'மன்னவ னின்னவை கோளறைவோன்-நனைபடையா மையின் மிக்கொளியாம்' என்பது உயர்வு. 'கல்வியுயர்-வறுதானெனினும் வணக்கத்திய மருவிலதேல் - அது மேலன்று' என்பது தாழ்வு.

இன்மைவுநீத — அறுவகைவழக்கெழுள் ஒன்று. (மணிமே.).

இன்றி—இல்லாமல் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைபெச்சம். 'சாதக மின்றி பொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி வீல்லை' (கை வல். தத்துவவிளக். கசு.).

இன்றிய—இல்லாத. 'தரித்தரவின்றிய விவற்றை' (பெருங். மகத. 14. 214).

இன்றியமையாமை—தான் இல் லாமல் நிறையாமை. 'மக்கலமாதி பின்றியமைபாது' (நன். பொதுப்பா. ௩௦).

ஒன்று-1. அசைச்சொல் (திவா). 2. இந்நான். 'இன்றுமக வான்மகனை யீந்திட சினைந்தான்' (கந்தபு. தெய்வயானை. ௨௨௫). 3. இப்பொழுது. 'இன்று நோக்குரை நடக்கு மியல்பிலோர்க்கு' (சிவப. க: ௨). 4. இல்லையெனப் பொருள்பட்டு அஃறிணை ஒன்றன் பாலிலேவரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்றுச் சொல். 'பொருட்டுப்பொருடெரியினதுவரம் பின்றே' (தொல். சொல். ௩௩௧). 5. இன்றி யென்பதன் விகாரமாய்வந்து இல்லாமல் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினை பெச்சம். 'விண்ணின்று பொய்ப்பின்' (வள். ௧௩).

ஒன்றேல்—இல்லையேல்.

ஒன்றை—இந்நான். 'அன்றுமுதலின்றை வரை' (தாயு. ஆகாச. ௩0). [இன்று என்னுஞ் சொல் ஐகாரச்சாரியையேற்ற நின்றுது.]

ஒன்றோடை—இனிய கோவை (புறப்பொ).

ஒன்ன — 1. இத்தன்மையான. 2. இத்தன்மையுடையன. 'இன்னவாகிய பலவள னுண்டு' (கந்தபு. தவங்காண். ௧௭). 3. இந்த 'இன்ன தன்மைகளியல்' (கந்தபு. தெய்வ யானை. ௨00). 4. உவமையுருபாக அருகி வரும் ஒரு பெயரெச்சக் குறிப்பு. (நன். பொதுவி. ௧௬.)

ஒன்னையாயம்—இயலிசை நாடகத்தா லும் இனிய மொழிகளாலும் இனிய மகிழ்ச்சி யைச் செய்யும் திரள். (சிறுபாண. ௨௨0. உரை.)

ஒன்னையம்—இத்தன்மை. 'இன்னணம் வளருங்காலை' (பாரத. சம்பவ. ௧௧௧). [இவ் வண்ணமென்பதன் மருஉவென்பர்.]

ஒன்னதல்லதிதுவேனமொழிதல்—தந்திர வுத்தி முப்பத்திரண்டனு ளொன்று; அது: சந்தேகிக்க நின்றவிடத்து இப்படிப்பட்ட தல்லாதது இதுவேனச் சொல்லுதல். (நன். பொதுவி. ௧௬.)

ஒன்னது—1. இது. 'இன்னது கேண் மென விசைத்தன் மேயினான்' (கந்தபு. அசு ரர்யாக. ௧). 2. இத்தன்மையையுடையது. 'வளவயல் வைகலு மின்னதென்ப' (சிவக. 64).

ஒன்றாம்—1. இத்தன்மையையுடையேம். (சிந்தா). 2. இனிமேலும், இன்னும். 'இன் னம்-பிறவியும் வேண்டும்' (தாயு. சிவன். ௭.)
ஒன்றாம்—இன்னும். 'இன்னமும் வந் திலன் வருந்தி யின்றதாய்' (கந்தபு. சூர னமைச்சி. ௧௫௮.)

ஒன்றாயம்—உபசாரவார்த்தை. (உரி. நி.)

ஒன்றார்—1. இத்தன்மையர். 'இன்னரை நோக்கி யெங்கோன்' (காஞ்சிப். தக்கிச. ௬0). 2. உற்பாதம். 'இன்னலின்னரோடு' (பரிபா. 4. 19)

ஒன்றால்—1. குற்றம். 2. தீமை. 3. துன்பம். 'இன்னநீர்த்தரு போகம தாற்றின ரிருந்தார்' (கந்தபு. தெய்வயானை. ௨௬௮.)

ஒன்றவர்—இவர். 'இன்னவர் சேனை வெள்ளத் தியாரையென் றறிவ தென்றான்' (திருவினை. மெய்க்கா. ௩௫.)

ஒன்றவர்—இப்படிப்பட்டவன். 'இன்ன வன்றனையடுதியேல்' (கந்தபு. தாரகன்வதை. ௫.)

ஒன்றவை — இவை. 'அசுரீரி பின்னு மின்னவை யுரைத்ததம்மா' (பாரத. நிவாத. ௧௨.)

ஒன்றவர்—இன்னான், இப்படிப்பட்டவன், (பு. வெ. 244)

ஒன்றவர்—1. இவைகள். 'ஏத மின்னன வின்னணம்' (சிந்தா. ௧௭௧. ௨௫௬.) 2. இவை போன்றன.

ஒன்றா—1. ஆகாமை. 2. இகழ்ச்சி. 3. கீழ்மை. 4. தீமை. 'இன்னாசெய்தாரை யொறுத்தல்' (வள். ௩௧௬.) 5. துன்பம். 'இன்னாவாகப் பிறர்மண்கொண்டு' (புறநா. ௧௨.) 6. வெறுப்பு. [இன்-இனிமை. ஆ-எதிர்மறை.]

ஒன்றாங்கு—1. தீமை. 2. துன்பம். 'இன் னாங் கெழுந்திருப்பார்' (நாலடி. இளமைநி. ௧.) 3. கடுஞ்சொல். 'ஒருவன் இன்னாங்குரைத் தான்' (தொல். சொல். 246. உரை)

ஒன்றாங்கோசை — கடுமையான ஓசை. (திவா).

ஒன்றாச்சொல்—1. இழிசொல். 2. கடுஞ் சொல். 'அழுக்கா நவாவெகுளி யின்னாச் சொன் னான்கும்' (வள். ௩௫.)

இன்னுத—இன்னிதாய்.

இன்னுத—1. துன்பஞ்செய்வன. 'இன்னுதசெய்தபின்' (வள். ௩௧௩.) 2. துன்பத்தை விளக்கின்ற எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம்.

இன்னுதது—1. தீதானது. 'மரணத்தின் பாத்நிரமாம் வாணன் போல வின்னுத தில்லை' (ஞானவா. வைராக்க. ௬௬.) 2. துன்பஞ்செய்வது. 'இன்மையி னின்னது தியாதெனின்' (வள். ௧0௪௧.)

இன்னுதாதல்—துன்புறுதல். 'அவள்..... இன்னுதாதிருள்' (ஈடு. 1. 4. 7.)

இன்னுதார்—பகைவர். (நீதிநெறி. ௫௬.)

இன்னுது—1. தீது. 'பிறப்பின்னதுதென்றனரும்' (நாலடி. 173). 2. துன்பு. (ஈடு.)

இன்னுதாற்பது—கெடுதியை விவரிக்கும் நாற்பதுபாட்டுள்ள ஒருதூல், இது பதினெண்கீழ்க்கணக்கிலுள் ஒன்று.

இன்னுப்பு — துன்பம். 'இன்னுப்பாலே சொல்லுகிறார்' (ஈடு. 5. 4. 3).

இன்னுழை—சந்தோஷமில்லாத முகம். (வள். ௫௬௫.)

இன்னுமை—1. இனியதாகாமை. 2. தவறு. 3. தீமை. 4. துயரம். 5. துன்பம். 'இன்னுமையின்ப மெனக்கொளின்' (வள். ௬௩0.) 6. வேண்டாமை.

இன்னுமொழி — அலர்மொழி. 'இன்னுமொழி நாவடங்க மொழிந்து' (வாண. ௩௧௫.)

இன்னார்—1. இத்தன்மையார். 'இன்னார்க்கின்ன தியைகவென்று' (இலக்கணவி. ௬௮௧.) 2. பகைவர். 'இனியார்போன் நின்னாராய்' (நாலடி. 378)

இன்னாரினியார் — பகைவரும் நண்பரும். 'தறவிகட்கு இன்னாரினியாரென்பதில்லை'

இன்னாரினையார்—இத்தன்மையுடையவர். 'இன்னாரினையாரென் றென் னு வாரில்லை காண்' (திவ். நாய்ச். 7. 5)

இன்னலை—இலைக்கள்ளி (மலை).

இன்னுவறிவு—திக்குபயக்கும் அறிவு. 'இகன் மேவ-லின்னு வறிவி னவர்' (வள். ௮௫௭.)

இன்னுவிசை—செய்யுட்குற்றம் இருபத்தேழனுள் ஒன்று. (யாப். வி. 525)

இன்னுன்—1. இத்தன்மையன். 2. துன்பத்தைச்செய்பவன். (ஐக்குறு.) 3. பகைவன்.

இன்னிசை—1. இராகம். 2. இன்பமான வோசை. 3. ஏழு நரம்புள்ள வீணை. 4. இன்னிசைவெண்பா. (யாப். காரிகை. செய். 4.)

இன்னிசைக்கலிப்பா—கலிப்பாவுள் ஒன்று.

இன்னிசைக்காரி—பாணர்.

இன்னிசைக்காரி—

இன்னிசைச்சித்தியல்வேண்பா—ஒருவகை வெண்பா; அஃது: இன்னிசைவெண்பாப் போலத் தனிச்சொற்பெறுத நடந்து மூன்றடியான் வருவது. 'சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையணைய-யானைக்கு கீத்து முயற்கு நீலை யென்ப - கானக நாடன் சிறை'. 'கேரிசையின்னிசை போல நடந்தடி மூன்றின் வந்தா, கேரிசை யின்னிசைச் சிந்திய லாகும்' (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௫.)

இன்னிசைமலை — அகப்பொருள்பற்றிய ஒருதூல். (கள. கா. 24)

இன்னிசைவேண்பா—வெண்பா வகையு ளொன்று; அஃது: ஒருவிகற்பத்தாலேனும் பலவிகற்பத்தாலேனும் காண் கடியாய் த் தனிச்சொல்லின்நிவருவது. 'வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்-வைகலும் வைகலை வைகுமென் நின்புறுவர்-வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்-வைகலை வைத்துணராதார்' 'கடற்குட்டம் போழ்வார் கலவர் படைக்குட்டம்-பாய்மாவுடையா னுடைக்கிற்குட்-தோயில்-தவக்குட்டம் தன்னுடையா னிந்த மவைக்குட்டம்-கற்றான் கடந்து விடும்' இவை முறையே ஒரு விகற்பத்தானும் பல விகற்பத்தானும் வந்தன. அன்றியும், இரண்டாமடியினிற்றுதி தனிச்சீர்பெற்று-மூன்றுவிகற்பத்தான் வருவனவும், மூன்றாமடியினிற்றுதி தனிச்சொற்பெற்று இருவிகற்பத்தான் வருவனவும், தனிச்சொல்லிந்திப் பலவிகற்பமாகி அடிதோறும் ஒருடத்தொடைபெற்றவருவனவும், பிறவாற்றானும் கேரிசைவெண்பாவிற் சிறிதபிறழ்த்து காண்கடியாய் வருவனவும் இன்னிசைவெண்பா எனப்படும். (காரிகை. செய்யுளி. ௬.)

இன்னிசைவேண்பா — இன்னிசைவெண்பா. (பிக்)

இன்னிதாய்—இனிதாக. 'என்னை யின்னிதாயாண்டு கொண்டவா' (திருவாசக. திருச்சதக. ௧௫.)

இன்ஸியம்—இன்பமான வாத்தியங்கள்.
(பெருங், வத்தவ, 2, 30)

இன்ஸியர்—பாடுவார், டாணர். (அக. நி.)

இன்ஸிலை—கிருகத்தாச்சிரமநிலை. 'இன்ஸிலையொழுக்கும்' (திருவி. தடாதகை. 10க.) [இம்-நிலை.]

இன்ஸி — இப்பொழுது. 'இன்ஸினிக் கணம தொன்நில் - ஒற்றன் முரண்வலியதனைச் சிந்தி' (கந்தபு. அக்கிலிமுகாசுரன் வதை. ௧௩௭.)

இன்ஸும்—1. இன்னமும், 'இன்னுமோர் குலமுண் டெறிவன்' (கந்தபு. அக்கிலிமுகாசுரன்வதை. ௧௧௧.) 2. இப்பொழுதும், 'மிச்சிலுக் கின்னு மிச்சைசெய் பெருமான்' (கல்லாடம். ௧௩. அகவலுரை.) 3. பின்னும், (சிந்தா). 4. இவ்வளவுகாலஞ்சென்றும், 5. மறபடியும், 6. மேலும், 7. அன்றியும், 'இன்னு மிழ்த்தும் கவின்' (குறள். 1250)

இன்ஸுயிரியர்—மேன்மேலும், 'இன்ஸுயின்னுமென்காம மிதுவே' (பரிபா. 13. 64)

இன்ஸுயிர்—1. இவ்வுயிர், 'இன்னுயிரைப் புறத்தகற்றவல்லதான்' (ஞானவா. உத்தாலகன். ௬௨) 2. இனியவுயிர்.

இன்ஸுழி — இன்னவிடத்து 'இன்னுழியாகாது' (தொல். பொருள். 186. உரை.)

இன்ஸே—1. இத்தன்மையே, 'விதியார் செய்கையின்னேயோ' (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௧௦௩.) 2. இப்பொழுதே, 'கொடியேன்செய் குற்றமெல்லா - மின்னே தணித்தே யெனையாண்டு கொள்ளுமென்றான்' (கந்தபு. வன். ௧௧௮.) 3. இவ்விடத்தே, 'இன்னேவருங்கள்' (திருக்கோ. 55)

இன்ஸேம்—இத்தன்மையை யுடையேம், 'இன்னேமாயினேம்' (புறநா. ௧௪௧.)

இன்ஸேரை—இனிய வோரை.

இன்ஸேர் — இவர், 'இன்னேரெவருஞ் சிவனேயென் றிரக்கலோடும்' (கந்தபு. திருக்கல். ௪௬.)

இன்ஸேர்—இப்படிப்பட்டவர், 'இன்ஸேர்தம் வன்மைக் கிறுதி யிலவேனும்' (கந்தபு. அசுரரயாக. ௧௮.)

இன—இன்னவற்றை. (சிந்தா.)

இனக்கூட்டம்—1. இனக்கூட்டம், 2. முறைமை.

இனங்காப்பார்—கோவலர், 'இனங்காப்பார் குழறேன்ற' (கலித். 143. 37)

இனத்தார்—சுற்றத்தார்.

இனத்திரிபதமம் — செந்தாமரை வெண்டாமரைகள், 'இனத்திரி பதமக் கோயிலிருவரும்' (திருவினா. தடாதகை. ௪௭.)

இனநடை—வீதம்வீதமான நடை, 'இதமிசைந் தனமா மெனவே யினநடை நடத்தனர்' (திருப்புக. ௧0௬.)

இனம்—1. அரசர்க் குறுதிச்சுற்றம், 2. இன்னம், 'நீயினமிருந்தனை' (இராமா. பள்ளி. ௭௨.) [இன்னமென்பதன் விகாரம்.] 3. குலம், 4. கூட்டம், 5. சம்பந்தம், 6. சுற்றம், 'நன்களினத்தை யுயிருண்ணு' (கந்தபு. அக்கிலிமுகாசுரன்வதை. ௨௦௩.) 7. நிரை, 'வெள்ளாய்க்கமுதைப்புல்லினம்பூட்டி' (புறநா. ௧௩.) 8. பசுக்கூட்டம், 9. மந்திரிகள், 10. வருக்கம்.

இனமலை—ஒருவகை மலை. (சிந்தா.)

இனமாயினல்—ஒரினக் கணக்கை மற்றோரினக் கணக்காக மாற்றுகை.

இனமொழியிறை — ஐவகைவிடைகளுளொன்று.

இனமோனை — ஒரு எழுத்துக்குமோனையாக அவ்வெழுத்தின் இனவெழுத்துவருதல்.

இனல் — இன்னல் என்பதின் னகரத்தொக்க ஒரு விகாரமொழி, 'கண்டகமுமினலுவே குதத்தியற்றி' (சிவதரு. சுவர்க்கநாக. ௧௭௬.) [இடைக்குறை.]

இனவரி — பழைய காசாய வரிவகை. (S. I. I. i. 89)

இனவரிக்காது—ஒரு பழையவரி (I. M. P. C. G. 1068)

இனவழி—வமிசபரம்பரை.

இனவழிக்காத்து—பேரோடு.

இனவாரி—இனம் இனமாய்.

இனவெதுதை—ஒரு எழுத்துக்கு இனவெழுத்தால் வரும் எதுகை.

இனவெழுத்து — 1. தானம் முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு முதலிய எதுக்களினாலே ஒரு சாதியாய்வரும் எழுத்துக்கள், அவை, உச்சரிக்கப்பட்டு கால அளவை ஒரு மாத்திரையாதல்பற்றி அ இ உ எ ஓ என்னுமெழுத்துக்கள் ஐந்தும் குறிலென ஒரினமாகவும், இரண்டுமாத்திரையாதல்பற்றி

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஐ என்று மெழுத்துக்களேழும் நெடிலென ஓரினமாகவும், சுட்டுப் பொருளிலே வருதல்பற்றி அ இ உ என்னும் எழுத்துக்கள் மூன்றும் சுட்டெழுத்தென ஓரினமாகவும், வினாப்பொருளிலே வருதல்பற்றி எ ஏ ஆ ஓ யா என்னுமெழுத்துக்கள் ஐந்தும் வினாவெழுத்து என ஓரினமாகவும், மிடற்றைத் தானமாகக்கொண்டு பிறந்து தனித்தியங்கு மாற்றலுடைமையால் அம் முதல் ஓளகாரமீறிய எழுத்துக்கள் பன் னிரண்டும் உயிரெழுத்தென ஓரினமாகவும், உச்சரிக்கப்படுங் காலஅளவை அகரமாத் திரையாதல்பற்றியும், புள்ளிவடிவுடைமை பற்றியும், உயிரெழுத்தொடு கூடியல்லது இயங்குமாற்றவின்மைபற்றியும், கம்முதல் னவ்வீறிய எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் மெய்யெழுத்தென ஓரினமாகவும், உரத்தைத் தானமாகக்கொண்டு பிறத்தல்பற்றிக் கசுடத் பற என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் வன் கணம் என ஓரினமாகவும், மூக்கைத் தானமாகக்கொண்டு பிறத்தல்பற்றி கஞ்ஞநமன என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் மென்கண மென ஓரினமாகவும், மிடற்றைத் தானமாகக் கொண்டு பிறத்தல்பற்றி யரலவழள என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் இடைக்கண மென ஓரினமாகவும் கொள்ளப்படும். (நன். எழுத். எஉ, எடு.) 2. முயற்சிவகையால் ஒன்றற்கொன்று இனமாயிய எழுத்துக்கள் 'ஐ ஓ ஐ உச்செறிய முதலெழுத்-திவ்விரண் டோரின மாய்வான் முறையே' (நன். எழுத். கசு.)

இளவேழுத்துப்பாட்டு—வல்லின முதலிய மூவின் கருள் ஓரினத்தெழுத்துக்களே வரப் பாடுஞ் சித்திரகவி. (யாப். வி. 503).

இளள்—1. சுற்றம். 'குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்று - வினனு மறித்தியாக்க நட்பு' (வள். எகஉ) [மகரம் நிற்குமிடத்து னகரம் போலியாய்வாந்தது. 2. சூரியன். (பிங்.) 3. சமானன். (திவ். திருவாய். 1.1.2.)

இள—1. நகை, இகழ்ச்சி. 2. வருத்தம், துன்பம்.

இளப்பித்தல் — துன்பமுண்டாக்குதல். 'இளப்பிச் செற்றிடு கூட்டில்' (திருப்ப. 90).

இளம்—1. நன்கொடை. 2. பயன் கோக் காத்த நகை.

இளி — 1. இப்பால். 2. இப்பொழுது. 'இளியன்ன நின்னெடு குழவாரியார்' (வள். கஉகசு.) 3 இன்று. 'இளியன் - தலைநாக நன்மனியும் பெறலாம்' (வாண. கடி.) 4. இளிமேல், பின்பு.

இளிக்சு—இனித்த. [இது போலி.]

இளித்தல்—1. இன்பமாதல். 2. தித்தித்தல்.

இளிது — 1. இனிமையுடையது என்னும் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினாமுற்று. 'குழலினிதியாழிவிது' (வள். கஉ.) 2. இன்பத்தருவது. 3. நன்மையானது. 4. நன்றாக. 'புலியூர்ப்புக் கிணிதருளினன்' (திருவாச. 2. 145.)

இளிப்பு — 1. சினேகம். 2. தித்திப்பு. 'இனிப்பைநல்கு முக்கனிமுதலிய அணலினை' (வைராக்க. சதக. சரு.) 3. மகிழ்ச்சி. 'இளிப்போடு நகையாடவே' (குமர. பிர. மதுரைக். 39.)

இளிப்புக்காட்டுதல்—1. ஆசைகாட்டுதல். 2. உருசியாதல்.

இளிப்புத்தட்டுதல்—1. ஆசையுண்டாதல். 2. உருசியுண்டாதல்.

இளியமால்—இளியமணல். 'இளியமணல் வைய' (பரிபா. 8. 51.)

இளிமேல்—1. இதற்குப்பின். (பு. வெ. 8. 33. உரை.) 2. இதுமுதல்.

இளிமை—1. இனிப்பு. (பிங்.) 2. சுத்தோஷம். 'இளிமைகூர்த்த' (திருவா. 1.18.) 3. மேன்மை. 4. இன்பம்.

இளிய—இளியவைகள். 'இளியசெய்தி' (புறநா. கஉ.)

இளியர்—1. இனிமைதருபவர். 'சாயகன் பரிவுதிர் தினியர் குழ' (சிங். காங். கக.) 2. மகளிர். 'இளியரு யினியரும்' (பரிபா. 6. 27.)

இளியவன்—இளியன்.

இளியவைநாற்பது—ஒருதால்; இது: பதினெண்கீழ்க்கணக்கினு ளொன்று.

இளியன்—1. இனிமையுடையவன். 'இளியனு பேசுதத்துவத்திலே சுழுத்தியிதயமுந் தின்பமே பெறுவாப்' (ஞானவா. நாகுர. 40க.) 2. பிறரை மகிழ்விக்கும் ஒருக்கத்தையுடையவன்.

இளியன்—தங்கள் உவகையை வெளிப்படுத்துவன். 'மனங்கனிப்ப - விளியன் அரைகள் பயிற்றி' (பாசாத. காடுகாத்துறை. க.)

இளையோர் — ஈண்டுகடையோர். 'இளையோர்க்கினிமைசெய்து' (பாரத, வாரணுவத, ௧௬௩).

இளையாவலை—கடலில் வேலிபோற்கட்டி மீன்பிடிக்கவதவும் வலை.

இளும்—இன்னும். 'ஆசையாயினுநித்தந்தளராதே' (திருப்புக, ௩௪௭.) [விகாரம்.]

இளை — 1. இன்ன. 'இளைத்துணைத்து' (வள். ௮௭.) 2. இளையென்னேவலும், தெரியிலைவினைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும்.

இளைகூட—வருந்திக் கூப்பிடுங்கூப்பிடு. 'விளைபுனை நல்லி விளைகூடக் கேட்பவும்' (புறநா. ௪௪.)

இளைத்தல்—1. ஒலித்தல். 2. வருத்தல். (ஐங்குறு. 237). 3. கெடுத்தல். 'வெவ்வெரியினைப்ப' (புறநா. 23.)

இளைத்து—1. இத்தன்மைத்து. 'குழியையிற் பயனினைத்தென்றே - கட்டுரைத்திலன்' (கந்தபு. அயனைச்சிறை. ௧௪.) 2. இவ்வளவிற்கு.

இளைதல்—மெலிதல். 'விதித்த நெழுத்தினை தரவரு மொருபொரு ளருளாயோ' (திருப்புக. ௨௭௭.)

இளைதல் — 1. இரங்குதல். 'வானதிச்சடை வேதியன்பாதத் - திணை' (திருவி. அன்னக். ௮). 2. வருந்துதல். 'சேர்தியோவென் - நினைந்திரங்கி' (சிந்தா. நாமகள். 263.) 3. அஞ்சுதல். 'என்னை வருவதெனக் கென்றிணையா' (பரிபா. 7. 68.)

இளைப்ப—1. கெடுப்ப. 'விளைபுனை நல்லிவெவ்வெரியினைப்ப' (புறநா. ௨௩). 2. வருத்த. (ஐங்குறு.)

இளைய — 1. இத்தன்மையான எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். 'இளையகொள்கை' (கந்தபு. மூன்றாட்பாறு. ௩௭). 2. இத்தன்மையானவைகள். 'இளைய கூறின ளிரதிவேண்டிதலும்' (கந்தபு. மோன. ௨௮). 3. இதுபோல்வன. (ஐங்குறு.) 4. வருத்த எனப் பொருள்படும் ஒரு வினைபெச்சம்.

இளையது—இத்தன்மையது. 'இளையது கோக்கி' (கந்தபு. வள். ௧௫௮.)

இளையர்—1. இத்தன்மையர். 'இளையரிவாளவிறந்த கெடுக்கால மரசுபுரித் திருந்தாரன்றே' (உபதேச. சூராதி. ௭௭). 2. இவர்கள். 'மேற்றிக் கழிக்கத் தொன்பான் வீரர் மற் றிணைய ரோடும்' (கந்தபு. சூரனமைச்சு. ௨.)

இளையவர்—இவர்கள், இத்தன்மையர்.

இளையன்—1. இத்தன்மையானவன். 2. இளைதலையுடையான். (சிலப்.)

இளையன்—1. இத்தன்மையையுடையேன். 'இளையன் பாவனை யிரும்புகன் மனஞ்செலியின்னதென் றறியேனே' (திருவாச. திருச்சதக. ௩௭). 2. இத்தன்மையுடையவன்.

இளையன்—1. இத்தன்மையன். 2. இவைகள். 'வலம்படுதிசிரி மாயவற் கொருபான் மருங்குநின் நிணையன் வகுப்பான்' (உபதேச. சநகாதி. ௨௩.)

இளையன்—இவன். 'இளையானை யவன் விருப்பொடு வரையுமோ' (கந்தபு. தவக்காண். ௧0.)

இளையினன்—வருந்தினன். (பாரதவெண். ௩௮.)

இளையை—இத்தன்மையையுடையாய்.

இளையோன்—இவன். 'இளையோன்-மூன்னவன்' (கந்தபு. தாரகன்வதை. ௩.)

இளையால்—வருந்துதல். 'அழுதகண்ணீரோ - டினைவரு தையல்' (பாரத. சீசகன்வதை. ௪௪.)

இளையு—1. துன்பம். 'மன்னன்றேவிபாவினைவுடனெய்தி' (பாரத. சீசக. ௩௮). 2. இரக்கம். (சூடா.)

இளையை—வருந்துவாய், முன்னிலைவினைமுற்று.

இஷ்டதேவதை—உபாசனதேய்வம்.

இஷ்டப்படி—விரும்பப்படி.

இஷ்டபூர்த்தி—விரும்பப்படுகிறவேறுகை.

இஷ்டவிகாதம் — விரும்பத்தைக் கெடுக்க. (சிவசம். பக். 54.)

இஷ்டாநிஷ்டம்—விரும்பு வெறுப்பு.

இஷ்டவாத—சூரியவமிசத்து முதலரசன்.

இகழி—கத்தனரிமஞ்சன். (மூ. ௮.)

ஈ

ஈ—[இது: தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ண மாலையிலுள்ள உயிர்வறுக்கத்தில் நான்கா மெழுத்து; இஃது: அங்காப்போடு மேற் பல்லை யடிநாலின்விளிம்புபொருந்தப்பிறக்கு மொரு நெடில். நன். எழுத்தி. ௨௨.]

1. அம்பு. 2. அரைநாண். 3. இந்திரவில். 4. இலக்குமி. 5. இலையான் என வழங்கு மொரு சிறுபறவை. 'ஈயிருக்குமிடமெனி னும்' (பாரத. கிருட்டிண. ௧௧௪.) 6. ஈ யென்னேவலும், தெரிநிலைவிளைப்பகுதியும். 7. ஒரு மூன்றிலையசைச்சொல், 'சென்றீ பெரும்' (நன். இடையிய. ௨௧. இராமாநஜ). 8. குகை. 9. கொசுரு. 10. சரசுவதி. 11. தாமரையிதழ். 12. தேனீ. 'ஈலியாட நறவினை வோர்க்து' (திருக்கோ. ௧௩௩.) 13. நரி. (இராசவைத்.) 14. பாம்பு. 15. பார்வதி. 16. வண்டு. (திவா.) 17. துத்தவிகையி னெழுத்து. (திவா.) 18. அகிசயக்குறிப்பு. 'எங்களுக்குத் தெரியாதபடி யிராநின்றதி' (ஈடு. 1.3.9.) 19. சிறகு. (பிங்.) 20. அழிவு. 'ஈபாவஞ்செய்து' (திவ். திருவாய். 2. 2. 2.)

ஈக்கி—தருக. (சிலப். அரும்பத.)

ஈக்கால்—வயிரக்குற்றவகையிலொன்று.

ஈக்காலாணி—சுற்றாணி. (S. i. i. II. 218.)

ஈக்கை—1. புல்தொடக்கி. (மூ அ.) 2. உப்பிலி. (மலை.)

ஈக—இக என்பதன் விகாரமாய்வந்த ஒரு மூன்றிலையசை. 'என்—போரியாளை வந்தீக வீங்கு' (கலி. அக.)

ஈகம்—1. இச்சை. (அமர.) [ஈஹ.] 2. சந்தனமரம் (மலை.)

ஈகாமிருகம்—தசரதபக்தனொன்று.

ஈகுதல் — 1. கொடுத்தல். 'ஆயாவமுத மீகுதலானும்' (கல்லாட. 20.) 2. கட்டியா தல். 'திரட்டுப்பாலும் ஈகினறெய்யும் கட்டித் தயிரும்' (திவ். பெரியாழ். 3. 2. 6. வ்யா. பக். 545.)

ஈகை—1. இண்டு. (பிங்.) 2. கற்பகம். (அக. நி.) 3. கொடை. 'திருமலி யீகை போகம்' (சிந்தா. குண. ௩௧௫.) 4. பொன். 'அணிகளை யிடையிட்ட விகையங் கண்ணி போல்' (கலி. ௩௨.) 5. மேகம். 6. புலி தொடக்கி. (மலை.) 7. காடை. 'ஈகைப்போர்' (கலித். 95. 12.) 8. இல்லாமை. 9. காற்று.

ஈகையர் — கொடையாளன். (கம்பரா. மந்தரை. 18.)

ஈகையாளன் — கொடையாளன். (கு. நிகண். ௨: சஅ.)

ஈங்கண் — இவ்விடம். 'ஈங்க ணின்றீ திரும்பினை யேகுதி யென்றான்' (சேதுபு. காசிப. ௩௬.)

ஈங்கம்—சந்தனமரம். (மலை.)

ஈங்கன்—ஈக்கனம். 'ஈங்கயிறந்தவர்க்கு' (பிரபோத. 36. 3.)

ஈங்கனம்—1. இவ்விடம். 'ஈக்கன நமது கண்ணி னெய்திய குமாரன்' (கந்தபு. திரு விளை. ௧௬.) 2. இங்கனம். 'ஈக்கனங் களை யிரு னெல்லை நீந்தினான்' (சீவக. 1942.)

ஈங்கிசை—1. கொலை. 2. திங்கு. 3. வகை. 'ஈங்கிசை யுற்ற வலக்குண மட்டைகள்' (திருப்பு. ௨௬௩.) [ஹிலஸா என்னும் வட மொழி ஈங்கிசை என விகாரமாயிற்று.] 4. வருத்தம். [ஹிலஸா].

ஈங்கு—1. இண்டங்கொடி. 2. இவ்விடம். 'ஈங்குமம்மானுள்வருமேல்' (சிலப். ஆய்ச்சி. ௧.) 3. உவமவுருபு. (சிந்தா.) 4. என்னிடம். (சிந்தா.) 5. சந்தனம். 6. இப்படி. (சீவக. 1593.) 7. புல்தொடக்கி. (மலை.) 8. ஈக்கை.

ஈங்கை — 1. இண்டஞ்செடி. 'வெண் கொடியினைகைப்பைம்புதலணியும்' (ஐங்குறு. சருசு.) 2. இண்டம்பூ (குறிஞ்சிப்.). 3. உப்பிலி. (மூ. அ.)

ஈங்கைத்துவகிது — ஒரு மாப்பட்டை. (தைல. தைலவ. அரும்பத.)

ஈச்சங்குங்கு—ஈஞ்சினிர்க்கு.

ஈச்சித்தோல் — ஈவி செச்சம்பிடித்த தோல். [ஈசெச்சம் என்பது ஈச்ச என விகார மாயிற்று.]

ஈச்சிப்பி—உலோபி. [வழக்.]

ஈச்சம்பனை—காட்டஞ்சு.

ஈச்சம்பாய்—ஈந்திலையா லாகிய பாய்.

ஈச்சிதநுமம்—கருத்துள்வழிச்செயப்படு பொருள். 'சோற்றையுண்டான்' என்பதிற் போல (பி. வி. காசக. ௧௨). [ஈச்சிதம் - விரும்பப்பட்டது. கருமம் - செயப்படு பொருள்.]

ஈச்சிதம்—விரும்பப்பட்டது. [ஈச்சிதம்.]

நச்சிநாநிச்சிநாமி—விரும்பியும் விரும்பாமலும் செய்யப்படும் செயப்படுபொருள். 'தூளியோடு பாற்சோற்றையுண்டான்' என்பதிற்போல, [இதில் பாற்சோறு விரும்பப்பட்டதும், தூளி விரும்பப்படாததுமாம். நச்சிநாநிச்சிநாமி—விரும்பப்பட்ட. அநீச்சிநாநிச்சிநாமி—விரும்பப்படாத. கர்மம் - செயப்படுபொருள்.]

நச்சு—சுச்சமாம்.

நச்சுநாநிச்சிநாமி—சீழ்க்கையடித்தல்.

நச்சுநா—நச்சுவர்; வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடத்துள்ளே பதினேராம் வருடம். (சோதிடக்கடல்.)

நச்சுநாநிச்சிநாமி—பிரமம். (த. நி. போ. 444.) [நச்சுநாநிச்சிநாமி மூலமாயும் அதிபத்திநிப்பவ ரென்றபடி.]

நச்சுநாமி—சுத்த தத்துவங்களு னொன்று, நச்சுநாநிச்சிநாமி; அது: ஞானம் குறைந்து கிரிபையுபயித்தது. (சிவப். கட். 3.)

நச்சுநாமி—பாதாளமூலி, பெருமருந்துக்கொடி. (பதார்த்த. 256.)

நச்சுநாமி—1. நச்சுவான். 2. மகத்தவம். அநேகமான் மகத்த துவத்தினைப் புத்தி, மகான்மதி பிரக்கிரை யான்மா - வநேதருங் காதிமேதையிச் சுரனென் றுரைப்பர்' (சுர்மபு. பிரகிரு. அ.)

நச்சுநாமிநச்சுநிச்சிநாமி — நச்சுநாமிடைய ஐத்தொழில்கள். அவை, சிருட்டி, திதி, சங்கரம், திரோபலம், அறுக்கிரகம் என்பன. (த. நி. போ. 440.)

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி—நச்சுநாமி பிரபுத்துவ சாமர்த்திய மான மூன்று குணங்கள். அவை: கர்த்திருத்தவம், அகர்த்திருத்தவம், அந்நியநாகர்த்திருத்தவம் என்பன. (த. நி. போ. 440.)

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி — நச்சுநாமிடைய பிரதான குணங்கள். அவை: சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வசுச்சுத்துவம், சர்வநியந்திருத்துவம், சர்வாத்நியாமித்துவம், சர்வ கர்த்திருத்துவம், சர்வசத்தித்துவம் என்பன. (த. நி. போ. 440.)

நச்சுநாமி—1. இராகதத்துவத்திருக்கும் பன்னிரண்டுத்திரர்களிலொருவன். (வி. ணி.) 2. ஐம்பத்தொருத்திரர்களிலொருவன். (வி. ணி.) 3. கடவுள். 4. தலைவன்.

5. வித்தியாதத்துவத்திலிருக்கும் ஓர் உருத்திரன். (வி. ணி.) 6. நச்சுவான்.

நச்சுநாமி—டார்ப்பதி.

நச்சுநாமி—1. நச்சுநாமி. 2. நச்சுநாமி. (தேவா. 692. 7.) 3. கிலந்தி.

நச்சுநாமி—குபேரன்.

நச்சுநாமி—குபேரன்.

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி — அட்டமாசித்தி போகத்துள் ஒன்று. அது: கண்ணிலுள்ள அலை வாயுவாலே வாங்கி மேருத் துவாவழி பாகச் சிரசிலேற்றி ஏழாண்டுநோக்கி எல்லாருக்கும் பாபங்களைப்போக்கி எல்லாச் சீவனிலும் ஏகமாய்க் கலந்துநிற்கல். (த. நி. போ. 444.)

நச்சுநாமி—அட்டமாசித்திநாமி னொன்று. அது: பிரமாமுதலிய சகலரிடத்துந் தன் னுடைய ஆணையைச் செலுத்துகை. (சி. சி. 2: 104. சிவாக்.) 'நச்சு நெனமுத் தொழிலுந் தன் னிச்சை வழிசெய் தெழுபுரலித்-தேசன் முதற்கோள் பணிகேட்பத் திகழ்வ தீசத் துவமாகும்' (திருவிளை. அட்டமா. 44.) [ஓர் உருத்திரன்.]

நச்சுநாமி—சுத்ததத்துவம் ஐந்தனுள் ஒன்று. (சிவப். கட்.)

நச்சுநாமி — வடகிழக்குத்திசை. 'நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி மீச்சிசை நோக்கியுறும்' (சைவச. பொது. 444.)

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி—பெருமருந்துக்கொடி. (மலை.)

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி—கந்தகம்.

நச்சுநாமி—நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி.

நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி — இராகவகையில் ஒன்று. (பாத. ராக. 103.)

நச்சுநாமி—1. அதிகாரியாகிய சிவன். (சி. சி. 2: 104. மறை.) 2. சதாசிவத்துவத்திலிருக்கும் அனுசதாசிவர்ப்பின்மருள் ஒருவர். (சி. சி. 2: 104. மறை.) 3. தேவர். 'நச்சுநாமிநாநிச்சிநாமி மகேச்சுரன்' (சுர்மபு. திருக்கல். 44.)

நச்சுநாமி—1. நயல், சிறகுமுனைத்த கறையான். (கந்தபு. மோநீங்கு. 2. உரை.) 2. சீழ்க்கை.

நச்சுநாமி—1. அரண். 2. ஆரூபவன். 3. உருத்திரமுர்த்தி. 4. எப்பொருட்குமிறைவன். (கு. நிகண்ட. 2: 40.) 5. கடவுள்.

நசன்மைந்தன்—நசிதை.

6. கணவன். 7. குரு. (பிங்.) 8. கௌரிபாஷாணம். 9. சிவன். 'அதிர்கழ லீசனெ டம்மையிருந்தாங்கு' (கந்தபு. தெய்வ. உரு. ௭.) 10. பிரமன். 11. மகேசுவரன். (சி. சி. க: சுரு. இராமலி.) 12. மாயையிலே பிரதிபலித்த பிரமம். 'மாயையிலே தோய்ந்தா லீசன்' (உபநிட. கரு.) மாயையாகிய காரணசரீரத்தையும், விராட்டாகிய தூலசரீரத்தையும், இரணியகருப்பமாகிய சூக்குமசரீரத்தையுமுடைய, மாயையிற் பிரதிபலித்த பிரமம். 'நசனுக்குத் தூலவுடல் பூதபௌ திகமே - யீசனுக்குச் சூக்குவடலிருவகைச்சூக்குமமே - யீசனுக்குக் காரணமா முடன்மாயை யவனே-யீசன்' (உபநிட. உ. ௦.) 13. மூத்தோன். (சு. நிகண். உ: கூ.) 14. மூவகைப் பச்சைக் கருப்பூரத்தின் ஒன்று; அத: வெளுப்பும் காரமும் தளதளப்பு முள்ளது. இது: வசியத் துக்குரிய ஒரு மருந்தென்பர். 'நசனெனும் பூரம் வெண்மையென் றறிவாய்' (பதார்த்த குண. ககசு. ௦.) 15. வடகீழ்த்திசைப்பாலன். 16. விட்டுணு. [நஸ.] 17. தகப்பன்.

நசன்மைந்தன்—1. முருகன். 2. விராயகன். 3. வீரபத்திரன் (பிங்.)

நசன்யோகம்—சாலம்ப சிவயோகம். (சி. சி. அ: உரு. ஞாநப்.)

நசன்றர்—கொன்றை.

நசன்றிளம்—திருவாதிரை (சூடா).

நசனாணி—கொன்றை. (தைல. தைலவ. கரு.)

நசனாள்—திருவாதிரை.

நசாநகலை — முப்பத்தெட்டுக்கலைகளுள் நசாநமுகத்துக்குரிய ஐந்துகலைகள். (த. நி. போ. ௩௦௧.) அவை: சசிரி, அங்கதை, பிரமேட்டை, மரிசி, சுவாலிதி என்பன. (அகோ. மிரி. உசாரு.) இவற்றை நியசிக்குந்தாரம் முறைமை ஊர்த்துவம், பூர்வம், தகழிணம், உத்தரம், பச்சிமம் என்னு முர்த்தினிகளாம்.

நசாநகற்பம்—ஒரு கற்பம். 'ஆசின் றயர்ந்த கற்பத்தி னுருளீ சார கற்பரி' (கூர்மபு. திருக் கல். ௩௫.)

நசாநகோணம்—நசாநதிசை. (திருவால வா. 32. 12.)

நசாநதித்து — வடகிழக்கு. 'இருந்திசைக ளோரெட்டுங் குண்டமமைத் தீசாநதிக்கும்' (கூர்மபு. தாந. ச.)

நசாநதிசை—வடகிழ்த்திசை. (திவா.)

நசாநதேசிவர்—சுவாமிகாததிசைவர்.

நசாநப்போம்—சதாசிவமூர்த்தி. இவர்: புருடன், சோத்திரம், வாக்கு, சத்தம், ஆகாயம்: இவற்றிற்கு அபிட்நாநதேவதை. (கூர்மபு. பிரதிரு. க. உரை.)

நசாநம் — 1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐந்துமுகங்களுள் ஒன்று. 'நசாநத்தன்விற்புரோற்கீதமாதியெட்டும்' (சைவச. பொது. ௩௩௫.) 2. சாந்தியதித்கலையில் விபாபித்திருக்கும் மூன்றாம்திரங்களுள் ஒன்று. (சி. சி. அ: கூ. மறை.) 3. பதினொருமந்திரங்களு ளொன்று. (சி. சி. அ: கூ. மறை.) 4. வட கிழக்குத்திசை.

நசாநமேடு—கைலாசமலை.

நசாந்—1. கலாதத்துவத்திலிருக்கும் ஓர் உருத்திரர். (வி-ணி. உரு. ௫.) 2. வடகிழ்த்திசைப் பாலன். 'ஆகை-யீறுசேர் தருயீ சாந ரிருந்தனர்' (கந்தபு. ததிசி. உஅ.)

நசாநன்—1. ஆஞ்ஞாபிக்குஞ் சத்தியுடையவனுய் சர்வலோகத்துக்கும் மேலாவிரும்பவன். (சி. சி. க: ரூக. சிவாக்.) 2. ஓர் உருத்திரன்; இவன்: மகேசுவரனுடைய அழகையில் உதித்த எழுவரிலொருவன். [இசுவரியமுடையவன் என்றபடி.] 3. கடவுள். 4. சிவகுரியன். 5. சிவன். 6. வடகிழ்த்திசைப் பாலன். 'உலவைவேந்த லீசாக - னிருதி' (கூர்மபு. தக்கன்வே. ௩௩.) 7. பதினொருருத்திரருள் ஒருவன். (திவா.) [நஸ-ஆருதல். ஆந - ஒரு வீகுதி.]

நசாந்—1. சிவனுடைய கிரியாகத்தியின் புறஉருப் பஞ்சசத்திகளி னென்று. (சி. சி. க: ரூசு. ஞாந.) 2. பார்ப்பதி.

நசாநியம்—நசாநம், வடகிழ்த்திசை.

நசாநியழை—நசாநியம்.

நசாநியன்—நசாநன்.

நசாவாசியம் — யசர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

நசாவாசியோபநிடதம்—நசாவாசியம்.

நசி—1. பார்வதி. 2. ஓ ரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு. 'நசிபோமின்' (திவ். பெரியதிரு. 1. 3. 8.)

நசித்துயம்—நசத்துவம்.

நசிதை — அட்டசித்திகளுள் ஒன்றாகிய நசத்துவம். (பெளட. பும். ௧௦௨௫.)

[நஸிதா.]

நகரங்கோவை—நகரமூலி.

நகரத்திதயம்—சுத்தமாயையிற்றேன்றிய ஐந்துத்துவங்களு னொன்று. அது: மகேச வரனுக்கு அபிட்டேயத்தாநமாகியும், கிரியை வறி ஞாநக்குறைந்த அவதரமாகியும் இருக் கும். (சி. சி. க்: சுரு, ஈசு, சிவாக்.) [ஈஸுராகமம்.]

நகரம்—நகரத்துவம்.

நகரமூலி—நகரமூலி.

நகரமூலி — 1. நகரமூலி. 2. தராசுக் கொடி. 3. பெருங்கிழங்கு. 4. பெருமருத்துக் கொடி (மலை.) 5. பெருமரம்.

நகரவரி—பாதரசம். (மூ. அ.)

நகரவேர்—நகரமூலி. (மலை.)

நகரம்—1. அந்தேசுரன். 'நகரனெனு மந்தேசுரனுக்கும் சுத்தமாயையிற் றிரோ தாநகிர்த்தியம் நடவாதிருந்தாலும், அசுத்த மாயாகிர்த்தியம் அஞ்சம் நடந்தாலும், திரோதாநகிர்த்தியம் பிரதானம்' (சி. சி. க்: சுரு, ஞாநப்.) 2. கடவுள். 3. சிவன்.

நகரம்—ஒரு வருடம்.

நகரங்கோவை—ஆறுமாதத்தில் விளை யும் ஒருவகை நெல்.

நகரவரித்திரியம் — செந்நிற, ஆரணி, ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சத்திகள். (சி. சி. உ: ஞசு, சிவாக்.)

நகரவரித்திரியம்—நகரவரித்துவமூன்று சரிசுகள். அவை: விராட்டுவாகிய அல சரிமும், இரணியகர்ப்பமாகிய குக்குமசரி மும், அவ்வியாகிருதமாகிய காரணசரிம மாம் (நாநா. கட். கரு.)

நகரவரித்திரி—பிரமசைத்திரியம். (உபரி. 20.)

நகரவரித்திரியம்—விராட்டுவருடன், இரணிய கர்ப்பன், அந்திரியாமி என்னும் மூவர். (த. நி. போ. 40க.)

நகரவரித்துவம்—நகரவரித்துவத்தின்மை. (வாசுதேவ. 3சு.)

நகரவரித்துவம்—நகரவரி விராட்டு சரி மாகிய இந்த அண்டபேதங்களெல்லாம் தா னெனல். (உபரி. 4க.)

நகரவரித்துவம் — சாத்திக்ஷிவிருக்கும் மூன்றுத்துவங்களு னொன்று. அது: நகர வரித்துவத்திடுக்கப்படுத் தத்துவம். கிரியா சத்தி சம்பந்தத்தினாலே மந்திரோசவரான

அந்தாதிகளோடு கூடிய தத்துவம். (சி. சி. அ: அ. மறை. சி-லி. ஞாந. க. உரை.)

நகரவரித்து—கடப்பமரம்.

நகரவரித்து—வெண்கடம்பு.

நகரவரித்து—உருத்திராயுக்கால மிரண்டு கூடின காலம். (சைவப். ஞசு.)

நகரவரித்து—சுத்தமாயையின் ஐந்துத்து வங்களுள் ஒன்று. அது: சாதாக்கிய தத்து வத்திற்குக் கீழிருப்பது. (பௌட். பதி. 100.)

நகரவரித்திரி—பரமசிவனுடைய ஒன்பது திருமேனிகளுள் ஒன்று. அது: சதாசிவ மூர்த்தியிற் பத்திலொன்றிலே தோன்றின ஓர் உருவத்திருமேனி. (சி. சி. உ: எசு. மறை.)

நகரவரித்து—1. நகரவரித்தும் மூன்றுற் றறுபது கூடின காலம். (சைவப். ஞசு.) 2. நகரவரித்து.

நகரவரித்துவரித்துவைம்—அகச்சமயத் தோன்று.

நகரவரித்துவரித்துவைம்—விசேட குணங்கள். அவை: சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வ காரணத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வசைரத்துவம், சர்வகிருட்டித்துவம், சர்வஸ்திதித்துவம், சர்வசங்காரத்துவம் என்பன. (உபதேச. 10௭.)

நகரவரித்து—1. சிவன். 2. உடையவன். 3. கடவுள். 4. கிரியையேறி ஞாநக்குறைந்த அவதரமாகிய நகரவரித்துவத்திலே அறுப் பிரவிட்டனிருக்கும் மூர்த்தி. (சி. சி. க்: சுரு, ஈசு, சிவாக்.) 5. சர்வகர்த்திருத்துவ சமர்த்தன். (பௌட். பசு. கரு.) 6. மாயை யிற் பிரதிபலித்த பிரமம். (உபரி. கரு.) 7. தலைவன். [ஈஸுர: ஈஸு - ஆளுதல். வர - ஒரு விருதி.]

நகரவரித்துத்தமசரித்து—இரணியகருப்பம். (நாநா. கட். கரு.)

நகரவரித்துத்தமசரித்து — விராட்டு. (நாநா. கட். கசு, கரு.)

நகரவரித்துத்தமசரித்து—நகரவரித்துவம் பார்த்த தக்கூடின காலம். (சைவப். ஞசு.)

நகரவரித்துத்தமசரித்து — கடவுளுக்கு உரிய தாக்குகை.

நகரவரித்து—உமாதேவி. [ஈஸுரி]

நகரவரித்து— } கந்தம். (மூ. அ.)
நகரவரித்து— }

நகுவரைக்கியவாதி—நீரும் நீருஞ் சேர்ந்தாற்போல ஆன்மாவுஞ் சிவனும் முத்தியில் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் என்னும் மதஸ்தன். (சி. சி. கக: க. சிவாக்.) இவன் ஆணவமலம் இல்லையென்றும், மரபாகன் மங்களே யுள்ளனவென்றும், சுத்தராயுள்ள ஆன்மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கீடாகக் கர்த்தா உடம்பு முதலாபினவற்றைக் கொடுக்க அதனாலே சநக மரணப் பட்டுக் கன்மவொப்பு வந்து, ஆன்மா, பண்டு போலச் சுத்தனும் என்றஞ் சொல்வன்.

நகுவரோபாஸ்தி — கடவுள் வழிபாடு. (வேதா. சூ. 24. உரை.)

நசெல்—சிறகுக் கறையான்.

நசை—1. உமாதேவி. [நஸ.] 2. வர்க்கால். [நஷ.]

நசோபநிடதம் — தசோபநிடதங்களுள் ஒன்று.

நஞ்சு—நச்சுமரம். 'இலவ ஞாழலு மிஞ்சொடு சுரபுன்னே' (தேவார. திருமார்துறை. ௪. திருஞாந.) இது, பேரிஞ்சு, காட்டிஞ்சு, சிற்றிஞ்சு என மூன்றுவகைப்படும்.

நஞ்சை—1. கொலை. 2. தீங்கு. 3. நிர்த்தை. [ஹிரஸா.]

நட்சணம்—1. கண். 2. பார்வை. [நக்ஷணம்: நக்ஷ - பார்த்தல். கண-ஒரு விசுதி.]

நட்டடிமை-தரிகனிடத்தி லீடாகவைக்கப்பட்டவன். (மிறு. ச. கநக.)

நட்டம்—1. கூட்டம். 'புனல்குடை மகளி ரீட்டம்' (நாட. நாட். கஉ.) 2. சம்பாதித்தல். 'நட்டமிவறி' (வள். க00௩.) [இதனை வணிகரெண்குணத்து ளொன்றென்ப.] 3. திரள். 4. தேட்டம். 5. மிகுதி. 'இங்கு மாறுட ரியற்றும்புண்ணியத் தின்பவீட்டம்' (சி. சி. உ: சக.) 6. வலிமை. 'புராரிகாதலனீட்டமொ டொருகனை யேவி' (கந்தபு. தாரகன்வதை. கசக.)

நட்டல்—1. சம்பாதித்தல், திரட்டுதல். 'இயற்றலுமீட்டலும்' (வள். கஉ௮.) [நட்டு, ஈண்டு என்பதன் பிறவினை.] 2. செய்தல். 'நட்டிய மாயைக ளெவையும்' (கந்தபு. தாரகன்வதை. கநக.) 3. தொகுதி. 4. வணிகர்குணத்தொன்று. (பிங்.)

நட்டி—1. குத்தம்; இது வேலின் ஆகிருதியாகச் செய்யப்பட்டுக் குற்றுதற்குப் பிரயோகிக்கும் ஓராயுதம். 'குறிப்பவிட்டிகொடு குற்றுவர்' (கந்தபு. இரண்டா. கசக.) 2. தோதகத்தி.

நட்டியநு—1. சுஞ்சிதவினை. 2. தேடியது. நட்டியெழுபது—ஒட்டக்கூத்தராலியற்றப்பட்ட ஒரு தூல்.

நட்டியாபுத்தன்—நட்டிப்படைவீரன்.

நட்டு — 1. சுட்டுதல். 'சுட்டுறு பல்பவம்' (கந்தபு. காமத. அ.) 2. சுட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'சுட்டு சேனை யமைச்சுளார் பிற ரியாகுமின்றி' (திருவிளை. விடைவி. அ.) 3. கூட்டம். 'சுட்டருப் புள்ளினம்' (சீவக. 95.)

நட்டுக்கிடு—சரிக்குச் சரி.

நட்டுதல்—1. சம்பாதித்தல். 'சுட்டல். 'இன்னறும்பொருளை யீட்டுதலுங் துன்பமே' (நீதி வெண்பா. சசு.) 2. கூட்டுதல். (பிங்.)

நட்டுப்பந்தியம் — ஒருவன் அசைவுள்ள பொருளையேனும், அசைவிலலாதபொருளையேனும், தரிகனிடம் ஈடாகவைத்து எழுதிக்கொடுக்கும் புத்திரம். (மிறு. ச. கநக.)

நட்டுமம்—வசந்தகாலம். [நஷ்டம்.]

நட்டுமன் — மன்மதன். [நஷ்ட - வசந்த காலமுடையவன் என்றபடி.]

நட்டம் — மனத்தைக் கவர்வது. 'நடகமான கோக்கி' (தேவார. 607. 3)

நட்டம்—புகழ். [நஷண.]

நட்டா—விரும்பம்.

நட்டாத்திரயம் — ஆசை மூன்று. அவை: அர்த்தேடனை, புத்திரேடனை, உலகேடனை. (வி. னி. உஉச.)

நட்டை—1. விருப்பம், ஆசை. 2. துன்பம்.

நட்டது—அற்பம். (பெளட். பசு. கசு. உரை.) [நஷ்டம்.]

நட்டம்—1. இடம் என்பதன் விசாரமொழி. 'நஞ்சன் டிருக்கண்டத்த ரீடமாவது' (தேவார. திருஞாந. திருக்கேதி. உ.) 2. ஒப்பிமாதம். [நஷ்டம்.]

நட்டித்தல் — வலிமையைக்கெடுத்தல். 'ஒருகரி யிடழித் துரித்தனை' (தேவார. திருவெழுசுற்றிருக்கை. வரி. கந. திருஞாந.)

ஈடழிதல்—ஈடழிவு.

ஈடழிவு—1. பெருமைகெடல், சீர்கெடல். 'இரவியைக் கண்ட மின்மிலிக்குலம் போல ஈடழிந்திடவுடன்று' (பாரத. பதினாண்டாம். கக.) [ஈடு-பெருமை.] 2. வலிகெடுதல். (திவ். மாயம். 8. 3)

ஈடறல்—வலிகெடுதல். 'இந்தவெம் பகழிக் கெல்லா மீடற லிவனென் றெண்ணி' (பாரத. நிரைமீட்சி. கூரு.)

ஈடறவு—பெருமைகெடு. (திவ். இயற். பெரியதிறுமடல். 143).

ஈடள்—1. பணக்காரன். 2. பெருமையுடையோன். 3. வலியுடையோன். [ஈடு-பெருமை, வலி. அன்-ஒரு விஞ்சி.]

ஈடாட்டம்—1. நெகிழ்த்தசைதல். 2. கொடுக்கல் வாங்கல். 3. தளதளப்பு. 4. திராணி. 5. விசாலம். 6. போட்டி. 7. பணப்பழக்கம். 8. நெகிழ்ச்சி. 9. ஈனஸ்திதி.

ஈடாடல்—1. நெகிழ்த்தசைதல். 2. உழல். 3. நேர்நிற்றல். 4. போட்டிபோடுதல் ஈடாடுதல்—ஈடாடல்.

ஈடாநண்டம் — ஏர்க்கால். 'நகைபெறு மீடாதண்டம்' (மச்சபு. சூரியரத. உக.) [ஈஷாடிண.]

ஈடிமை—1. அம்பு. 2. ஆயுதம். 3. சித்திரமெழுதுங்கோல். [ஈஷிகா.]

ஈடிதம்—துதிக்கப்பட்டது. [ஈஷித.]

ஈடு—1. அடகு, அடைமானம். 2. ஒப்பு. 'இறத்தலிற் றுறத்தலி டலவால்' (வை. தி. உரு.) 3. ஒரு மருந்து. 4. குழைவு. (குடா) 5. கைம்மாறு. 6. தகுதி. 'ஐட்செய்யுமீடே' (திவ். திருவாய். 1. 6. 2.) 7. நேராகுகை, பொருத்தம். 8. பதில். 9. பெருமை. 'ஈடுறு பிலங்கட் கெல்லா மிறைவராயப் பாத காப் போர்' (கந்தபு. அண்ட. கஅ.) 10. வலிமை. 'யானோ-விட்டொடு துரந்தேன்கொல்' (கந்தபு. காலிநிசி. சஉ.) 11. வருத்தம். 'ஈடினா விருந்தெண்ணி' (சேவக. 1762) 12. இடுகை. 'ஈடமை பசும்பொற் சாந்தம்' (சேவக. 1256). 13. 'மலர்ந்த வீட்டினால்' (கம்பரா. இலங்கைகேள். 4). 14. உள்ளிடானவிஷயம். 'முடங்க விமிர்த்தத நீடுநோக்கி' (கம்பரா. பள்ளி. 6.) 15. உபாயம். 'அறியேன் சொல்லு மீடவர்க்கே' (திருக்கோ. 111).

16. கவசம். 'உடம்புக் கீழிடாதே' (ஈடு. 7. 5. 9.) 17. திருவாய்மொழிலியாக்யானங்களுள் முப்பத்தாறாயிரப்படி.

ஈடுகட்டல்—1. சரிக்கட்டுதல். 2. பிணை ஈடுகட்டுதல்—1. கொடுத்தல். 3. வன்மைகொடுத்தல். 4. பிணையாதல்.

ஈடுகொடுத்தல்—1. எதிர்த்திறல். 2. நிகராதல். 3. பதிலளித்தல். 4. திருப்திசெய்தல்.

ஈடுகொள்ளுதல் — மனங்கனிதல். 'திரு முகமிறைஞ்சி யீடுகொண்டு' (திருவாலவா. 55. 20)

ஈடுசெய்தல் — 1. பிரதியாகச்செய்தல். 2. சரிக்கட்டுதல்.

ஈடுசெய்யுதல்—1. ஈடுகட்டல். 2. பதிலளித்தல்.

ஈடுபடல்—1. வலியுழிதல். (பிரபோத. ஈடுபடுதல்—19. 11.) 2. அகப்படுதல்.

'விலங்கிடுபட்டதே' (பாரத. வாரண. 79.) 3. மனங்கனிதல். 4. துன்பப்படுதல்.

ஈடுபாடு—1. ஈட்டுக்கமைந்திருத்தல். 2. ஒப்பு. 3. சாராவத்தல். (தாயு. ஆகாரபுவந. உ; உரை. 4. நயநஷ்டம். 5. பெருந்துன்பம். 'ஈடுபா டித்தனையும் பட்டு' (அரிச்ச. மயாந. நடச) 6. மனங்கனிதல்.

ஈடுநீறம்—1. இரட்சிப்பு. 2. உய்வு. 3. ஈடுநேரச்செய்கை. 4. மீட்பு.

ஈடுநீறல்—ஈடுநேரச்செய்தல்.

ஈடுநேரல்—ஈடுநேரத்தல்.

ஈடுநேறுதல்—1. அறுகலமுடையதாதல். 2. உய்வுபெறுதல். 3. வாழ்வடைதல். 'என்னை யீடுநேற்றத்-திருவுளத்தருள்செய்கு' (பாரத. நச்சு. தி.)

ஈடை—1. ஏர்க்கால். 2. புகழ்ச்சி.

ஈண்டல் — 1. கூடுதல். 'அமண்கையர் பலரிண்டி' (பெரியபு. திருநாவு. துஉ.) 2. நிறைதல். 3. நெருங்குதல். 'வண்கண்ணப்புழுதி யீண்டலின் வறப்பவான் கங்கையும் புலர்' (கந்தபு. நகர்பு. துரு.) 4. மிகுதல். 'இயைந்தொருங்கிண்டி' (சிலப். 6. 145.) 5. விரைந்துசெல்லுதல். 'இடுக்கண்களைத் தீண்டெனப்போக்கி' (சிலப். 13. 101.) 6. தோண்டுதல். 'மலர்க்கண்ணையிண்ட...ஆழி யீந்தார்' (தேவா. 192. 5.)

சுண்டு—1. இவ்வண்ணம் (சூடா). 2. இவ்விடம். 'சுண்டு வைகுத மென்றவன் வைகிஞன்' (கந்தபு. இரணியன். கா.க.) 3. சுண்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 4. புலி தொடக்கி (மலை). 5. விரைவு. (சூ. நிகண். சு: கா.க.) 6. இம்மையில். 'சுண்டறம் பூண்டார்' (குறள். 23.) 7. இப்பொழுது. 'சுண்டேகிக் கொணர்வேன்' (கம்பரா. திருவவ. 57)

சுண்டுதல்—1. கூடுதல். 2. நிறைதல். 'உப்பின்றுவரி' (நாலடி.) 3. நெருங்குதல், செறிதல். 4. விரைதல். 5. தோண்டுதல். 6. மிகுதல்.

சுண்டிநீர் — கடல். 'சுண்டிநீர் மிசைத் தோன்றி' (கவித். 100).

சுண்டென-விரைந்து. 'சீயே யிண்டெனத் தந்தருளவேண்டு மென்கிறார்' (திவ். திருவாய். 2. 9. 2. ஆறு).

சுண்டை—இவ்விடம். 'சுண்டை மாநிதி யாவு நல்குகோ' (கந்தபு. தெய்வ. 100.)

சுண்டையார்—இவ்விடத்தார். 'சுண்டையா ரல்லர்' (கம்பரா. கைல. 75).

சுணி—பனைநார்.

சுணை—அகணி, பனைநார்.

சுந்தல்—1. கொடுத்தல். 'துள்ளியின் புன லீத்திட்டாலும்' (சூத. ஞான. சு: கா.க.) 2. இழிந்தோர்க்குக் கொடுத்தல். 'சுயென் னினவியிழிந்தோன் கூற்றே' (தொல். சொல். 445) 3. பகிர்க்குகொடுத்தல். 4. வகுத்தல். 5. படைத்தல். 'எவ்வுயிர்களும் சுந்தான்' (கம்பரா. அகலி. 49) 6. சுலுதல். 7. கேர் தல் (பரிபா. 9. 17).

சுந்தை — தருவாய் எனப் பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினை. (கலி. அசு.) [சு; இத் தை; இதில் இகரம் குறைந்துநின்றது.]

சுந்தவர்—வியபிசாரி.

சுந்தல்—கொடுத்தல்.

சுந்தா—இந்தா. 'அறிந்திலே னீதா' (பரி பா. 8. 60)

சுந்தி — 1. அகிமழை, மழையின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசன்மை: என்றும் ஆறினாலும் நாட்டுக்கு வரும் கேடு. 'திதி யா தென நிலந்தலை யெடுத்திடச் சிறுகா - வீதி வாதையுங் கையகன் நனவெனில்' (இரகு. தசாத. சு.) 2. ஒருவரோடொருவர்

பொருதல். 3. குட்டி. 4. கொடுத்தி எனப் பொருள்பட்டு இரப்புகரயாய்வரும் ஓர் எவல்வினை. 5. பாதேசப்பிரயாணம், பாதேசச்சஞ்சாரம்.

சுந்திபாதை—தருமச்சங்கடம்.

சுந்திவாதை—தருமச்சங்கடம். (இரகு. தசாத. 6).

சுந்து—இது. 'அந்தோவீததிசயமா' (தாயு. ஆகார. கக.) [இது என்பதில் இகரம் நீண்டு வந்த விகாரம்.]

சுந்தை—துன்பம். 'சுந்தைகள் தீர்க்கு நாமத் திராமனை' (கம்பரா. நாபா. 275.)

சுந்து — 1. ஈச்சமரம். 'சுந்தின் சிலம்பி பொதி பைங்காய்' (யாப். காரிகை. உறுப். எ. உரை.) 2. பேரிச்ச. (தைல. கைலவ. கா.க.) 3. நஞ்சு. 4. சுற்றித்து.

சுந்தத்தி—1. அகாலம். 2. தொல்லை.

சுந்தாதி — இழிந்தசாதி, விலக்கப்பட்ட சாதி. [ஹ்நஜாதி.]

சுந்தாயந்தி—சாமந்தர் வகையினர். (சுக்கிரநிதி. 26)

சுந்தை — 1. இழிவு. 'தாமதவீரதை யுடைய' (ஞானவா. தாகு. 23). 2. குறைவு. [ஹ்நகா.]

சுந்தம்—1. அழிவு. 2. இல்லாதது. 3. இழிவு. 'சுந்தாயில்லிருந்து' (நாலடி-தானா. அ.) 4. குறைபாடு. 5. சிதைந்தது. 6. விடப்பட்டது.

சுந்தன்—1. இல்லாதவன். 2. இழிவுள்ளவன். 'சுந்தனொருவன்' (திருவாத. திருப் பெருந். 133.) 3. குறைவுள்ளவன். 4. விடப் பட்டவன். [ஹ்நகா.]

சுந்தாயம்—1. சங்கையின்மை. 2. நீக்கை. சுந்தை—ஒன்று பெறவேண்டும் என்றும் விருப்பு. [சுலூபா.]

சுந்தி—1. சயின்மலம். [ஆப்பி என்பதில் போல இதன்சுன்னும் பகரிகரம் குறு கிற்று.] 2. சுந்தி.

சுந்திணி—உலோபி.

சுந்தி—சுந்தைக் கொல்லும் பூச்சி.

சுந்தம்—1. சுயம் என்பது, இடையே கின்ற உயிர்மெய் தோக்குவந்த ஒரு வினாமொழி. 'நீரினி - பிம்மறை யியல்பினே ரொவர்க்கு யி மென' (கந்தபு. பாயி. சக.) 2. சுருகாடு. 'சுந்தம் கம்மும' (சன். உஉஉ.)

சமீக்டர்—சுகாட்டிற் செய்யப்படும் பிரேதத்தை முதலிய கிரியைகள். 'எந்திழையிமக் கடலிறு விப்போ தென்றேவி' (திருவினா, பழியஞ், ௩௦.)

சமீக்டாடி—சிவன், (திவா)

சமீக்டாழி — முதுமக்கட்டாழி. (புறநா. 256.)

சமீம்—1. சுகாடு. 'சமீத்தே கடம்புரியுக் கண்ணுதலோ னெடாதசிலை' (கந்தபு. தாரகா. ௩௩.) 2. பாகிரி (மலை). 3. விறகு, பிணஞ் சுகிதற்கடுக்கும் விறகடுக்கு. 'கரிபுற விறகி னிம வொள்ளழல்' (புறநா. ௨௩௬)

சமவநம்—மயானம்.

சமவாரி—வசம்பு.

சமவிதி—பிரேதக்கிரியை. 'அரசை யிம விதி செய்ய' (பாரத. சம்பவ. 105.)

சயக்களங்கு—வக்கவெட்டை.

சயக்கிண்கு—வக்கச் சண்ணம்.

சயக்கிட்டம்—சயமுருக்கியெடுத்த கறை.

சயக்குழி—நீலபாஷாணம். இது, 'சயத்தின் பிள்ளை' எனவும் வழங்கும். (மூ. அ.)

சயக்கோடி—1. புல்தொடக்கி (மலை.) [சைக்கோடி என்பதன் திரிவு.] 2. இண்டஞ்செடி.

சயச்சிந்தாரம்—வக்கசிந்தாரம்.

சயச்சுரம் — இண்டஞ்சாறு. (தைல. தைலவ. ௧௧௧.)

சயச்சேடி—இண்டு. (மூ. அ.)

சயச்சிந்தாரம்—சிந்தாவகையிலொன்று.

சயச்சுரங்காப்பி — மூலத்திலுள்ளபடியெழுதும் பிரதி.

சயத்தண்டு—இண்டு. (மூ. அ.)

சயத்தின்பிள்ளை—நீலபாஷாணம்.

சயப்பற்று—வக்கப்பற்று.

சயப்பறம்—வக்கப்பறம்.

சயம் — 1. பஞ்சலோகத்தொன்று. 2. பாகிரிமரம். 3. மிருதாரசிக்கி. (மூ. அ.)

சயமணல்—வக்கமணல், சயப்போடி.

சயமலை—ஒரு மலை.

சயல்—1. இத்திரகோப்பப்பூச்சி. 'கன்மாரிக் காலமுறை யியலது காண்' (பதார்த்தகுண. ௧௨௨௬.) 2. சசல், சிறகுமுனைத்த கறையான். 'கத்திய வீய லுண்டி கைசயோடு மிசைவார்'

(பெரியபு. கண்ணப். 35.) 3. சதல். [அல் - தொழிற்பெயர்விகுதி.]

சயலி—தம்பலப்பூச்சி. (வை. மூ.)

சயவரி—1. பெருமருந்துக்கொடி. 2. சச்சரமூலி. (மலை)

சயவரி—பெருமருந்துக்கொடி.

சயவெள்ளை—1. மரம் முதலியவற்றிற்குப் பூசும் ஒருவகை வெள்ளை மை. 2. பற்பவகையிலொன்று.

சயவந்தா— (பிங்.)

சயவந்தா—இத்திரகோபம்.

சயவந்தாய்— (கலித். 85. உரை.)

சயப்பத்தன்—உலோபி. (மதி. களஞ். 1. 88.)

சயிலை—இண்டிலை.

சயுவன்—இராவணன். (அக. நி.)

சயேச்சத்தோல் — சயினெச்சம்பிடித்த தோல், பூச்சியரித்த தோல்.

சயோல்—பல்லைக்காட்டுக் குறிப்பு.

சயை—1. இஞ்சி. (மலை.) 2. இண்டக் கொடி. 3. சஞ்சிலி. 4. புல்தொடக்கி. (மலை.)

சயோட்டி—சயைத் துரத்தும் ஒரு கருவி.

சயோப்பி—சயோட்டி.

சர்—1. இரண்டு என்பதன் விகாரமாய் வேற்றுமையுருபேலாததாய்ப் பெயர்ச் சொல்லுக்கு முன்னகவரும் ஓ ரெண்ணுப் பெயர். 'சருடன் முயக்கு மார்வ மின்றியே' (கந்தபு. மேரு. ௧௮.) 2. ஈரம். 'சர்நறக் கமழ்கடாஅத் தினம்பிரி யொருத்தல்' (கலி. ௨௬.) 3. ஈரென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. ஒரு முன்னிலைப்பன்மைவிகுதி. 'வத்திர்'. 5. கரும்பு. (மலை.) 6. கெய்ப்பு. 'சன்மவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுக் தளிரொடு' (கலி. ௩௨.) 7. பேனஞ்சு. 'சருடை யிருந்தலை யாரச் சூடி' (பெரும்பாண. ௨௧௬.) 8. பேன்முட்டை. 9. முன்னிலையொருமைச் சிறப்பில்லவரு மொரு விகுதி. 'முநிவ ரேக் ரெஞ்சுளீர் செப்புமென் றார்' (பெரியபு. தடுத்தா. ௪௬.) 10. கதப்பு. (அக. நி.) 11. நுண்மை. 'சரயிர் மருங்கின்' (சிலப். 6. 146.) 12. சர்க்கு. 'இடையீர் போகா விளமுலையானை' (தேவா. 1061. 2.) 13. இறகு. (பிங்.) 14. பசுமை. 'இருவெதி ரீர்க்கழை' (மலைபடு. 20.) 15. இனிமை; (திருக்கோ. 28.)

சரிக்கில்—சாங்கோலியர்.

சரிக்கில் — 1. அம்பினிறகு. (குடா.) 2. ஓலையீர்க்கு.

சரிக்கிறல்—இறல்மீனில் ஒருவகை.

சரிக்கு—1. அம்பினிறகு. 'வையம்பணிசிலை வாழிடமீர்க்குவட் காரைவெல்லும்-வையம்' (கம்பரம். உக.) 2. ஓலையின்புறத்தில் நடுவே தடித்திருக்கு மது. 'சர்க்கிடை புகாது வீங்கு மிளமுலை' (கூர்மபு. கண்ணன்மணம். கஎரு.)

சரிக்குத்தம் பி—ஆடையின் சன்னக்கரை.

சரிக்குச்சிம்மா—ஒருவகை நெல். 'சர்க்குச் சும் பாவென் நியம்பு மரிசியது-நாக்குக் கதியருசி நல்குங்காண்' (பதார்த்தகுண. 885.)

சரிக்குமல்லிகை—ஒருவகை மல்லிகை (மூ. அ)

சரிக்கோல்லி—1. சர்க்கோலி. 2. உப்பிலி (மூ. அ.)

சரிக்கோலி—சர்வாரி.

சரிங்கட்டு—குளிக்காலத்திற்குரிய உடை. 'இளையருமீர்க்கட்டயர்' (கார்நாற். 22.)

சரிங்கிதி—1. குளிர்த்த கதிர். 'சர்க்ககிதிச் சிலிகை' (இராகு. அய. கூக.) 2. சந்திரன். (சோதிடக்கடல்.)

சரிங்கழை—பசியகோல். 'இருவெதி ரீர்க் கழை தத்தி' (மலைபடு. உ௦௭.)

சரிங்கை—உண்குழுவிய கை. 'சர்க்கை விதிரார்' (வள். ௧௦௭௭.)

சரித்த—குளிர்த்த எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புப்பெயரெச்சம். 'சரித்தமா மதி சசியென்பது' (கந்தபு. திருநகர. உக.)

சரித்தல் — 1. அறுத்தல். 'யானென தெனுஞ் செருக்கீர்த்த மகனே' (அலிரோ. ௧௦.) 2. இழுத்தல். 'நார்தொடுத் திர்க்கி லென்' (நாலடி. யாக்கை. கூ.) 3. சரித்தல். 4. உரித்தல். 'புலியி னீருரி யுடுக்குமோ' (கந்த பு. ததிசியுத். ஈ.) 5. பிளத்தல். 6. வெட்டல். 7. எழுதுதல். (கவித். 143. 32.)

சரிதல்—1. அறுத்தல். 'உயிரும்வானது' (வள். 834.) 2. அரிதல். 3. அறுப்பதுபோல வருத்தஞ்செய்தல். 'அஃ துயிரை - யிர்ஜிந் தது' (கந்தபு. தேவகையேவல். ௧௧.) 4. பிளத்தல். 5. வெட்டல். 6. இழுக்கப்படுதல். (சிறுபாண். 18.)

சரித்திரி—செய்தோய்த்த திரி. 'இரும்பு செய் விளக்கி னீர்த்திரிக் கொளி' (செரு நல். ௪௨.)

சரிப்பி—சர்.

சரிப்பு—1. இசியுறாய். 2. இழுத்தல். 'சரிப்புடைக் கராஅத் தன்ன வென்னை' (புறநா. ௧௦௪.) 3. உரித்தல்.

சரிப்பட்டு—சர்வெட்டு.

சரிமணி — இரத்தினப்பிரபையென்னும் நாகம். (எலா. 67.)

சரிமை — 1. றுச்சமை. 2. வருத்தம். 'என்னை யீர்மைசெய்து' (திவ். திருவாய். 9. 6. 3.)

சரிவடம்—சர்வானி, சர்க்கிலே பின்னப் பட்ட கயிறு.

சரிவலி—சர்வாரி, சர்வாங்குக் கருவி.

சரிவலித்தல்—சர்வாங்கல்.

சரிவாங்கி—சர்வாரி.

சரிவாணி — சர்க்கிலே பின்னப்பட்ட கயிறு.

சர்வாரி—தலைமயிரிலுள்ள ஈருருவுக் கருவி.

சர்வாள்—மரமரியும் வாள், இரம்பம். 'அல் லரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரித்து' (பெருந்திரட்டு.)

சர்வு — 1. அரிக்கை. 2. பிளக்கை. 3. வெட்டுகை.

சர்வெட்டு—சரிப்பட்டு, பனையீர்க்குக் கயிறு.

சர்வை—பொறுமை. (சி.சி. 2.39. சிவாக்.)

சரிக்கல்—1. ஒரு மருத்துக்கல். 2. குரு வித்தக்கல்.

சரிக்கையாலேதலுதல்—அன்புகாட்டித் தேற்றதல். 'நாட்டை சரிக்கையாலே தடவித் கம்ஸன்காலத்திற் பட்ட கோவுதிர ரகித்து' (திவ். இபற். திருக்குறக். 1. வ்யா.)

சரிங்கை—செடுக்கை. (அக. கி.)

சரிங்கோல்லி—வண்ணன். (பிங்.)

சரிங்கோல்லியர் — வண்ணர். [சரித்தை உலர்த்துவோ ரென்றபடி.]

சரிங்கோல்லுதல்—சரித்தையுலர்த்துதல். 'சரிங்கொன்றபின்.....குஞ்சிப' (செவக. 2422.)

சரிங்கோளர்—சரிங்கோல்லி. (S. i. i. II. 277.)

சரிங்கோலி—சரிங்கோல்லி. (குடா.)

சரிங்கோலியர்—வண்ணர். (கு. சிவன். உ: ௩௨.)

சுரைச்சுரி—இரண்டசை கூடிவருஞ் சீர்; அது: தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்னும் வாய்பாட்டான் வருவது.

சுரடி — 1. இணையடி. 'சுரடிவெண்பாக்குறள்' (யாப். காரிகை, கூ.) 2. சுரட்டு. 3. கவர். 4. சுந்தேகம். [இரண்டடுத்த தென்றபடி.]

சுரடிப்பயன் — 1. இருபொருள், கவர் பொருள். 2. கபடம். 3. சுந்தேகம். 4. விகற்பம்.

சுரடிப்பா—1. குறள்வஞ்சிப்பாச்சிறமை. 2. குறள்வெண்பா.

சுரடிமடந்த — மடக்கலங்காரத்தின் ஒரு வகை. அஃது: ஓரடியில் வந்த சொற்றொடரே மற்றையடியிலும் வேறுபொருள் விளைத்துவருவது. (தண்டி. கூட. உரை.)

சுரடிவருத்தம்—செய்யுள்வகையில் ஒன்று.

சுரடிவெண்பா—குறள்வெண்பா. 'சுரடிவெண்பாக்குறள்' (யாப். காரிகை, கூ.)

சுரடுக்கோலி—ஒருசொல்லை இரண்டுதரம் அடுத்துச்சொல்லுதலாம் குறிக்கப்பட்ட ஒருசை. 'நெறுநெறென முரிந்தது'

சுரலாயம்—1. சுளர்நிலம். 2. வெறுநிலம். 3. சுள்ளி.

சுரணி—புனலாகும் மகளிர் அணியும்வை. (பரிபா. 7. 61.)

சுரணி—இரண்டுசோடி.

சுரந்துவட்டல்—சுரத்தைத் துடைத்தல்.

சுரந்தூர்—ஓஞர். (புறநா. ௧௮௦.)

சுரந்தை—சுரந்தூர். 'சுரந்தையோனே பாண்பசிப்பகைஞன்' (புறநா. ௧௮௦.)

சுரநா—பழிகூறுகிற காக்கு. 'சுரநாவுக் கென்பில்லை'

சுரப்பச்சை—சுரப்பசுமை.

சுரப்பசுமை—சுரப்பற்று.

சுரப்பசை—1. சுரக்கிவு. 2. இரக்கம்.

சுரப்பசையுள்ளவன் — 1. இரக்கமுடையவன். 2. செல்வமுடையவன்.

சுரப்பலா—சூசினிப்பலா. 'படிக்கு எரிப்பலாப்பழுத் தொண்புலி - வெடித்த வாயில்' (பிரபுவிக். மாயையு. ௭.)

சுரப்பற்று—1. அன்புப்பற்று. 2. சுரப்பிடிப்பு. 3. சம்பத்து. 4. சுன்றி. 5. இரக்கம்.

சுரப்பாடு — 1. சுரமாயிருக்கை. 2. மனக் கெடுச்சி. 'சுரப்பாட்டைவினைத்து' (சுரு. 9. 6. 4.)

சுரம்—1. அழகு. 2. அறிவு. (அக. நி.) 3. அன்பு. 'சுரமில்லா கெஞ்சுந்தாரக் கெந்த அபகாரம்' (வாக்குண். உ.) 4. இறை. 5. கரும்பு. (மலை.) 6. குங்குமப்பூ. (மலை.) 7. குங்குமம். 8. குளிர்ச்சி. 'சுரமு நிறுவக் காயுக் கணிகளுமியாவு மீண்டி' (பாரத. அருச். தவரி. உ.) 9. தபை. 'மலைநாட - ஸீரத்து எின்மை தோன்றின்' (கலி. சக.) 10. நனைவு. 11. நீர்ப்பற்று. 'சுரம்புலராக் கரத்தோருக்கு' (பாரத. திரௌபதி. கூ.) 12. பண்பு. 13. வெள்ளரி. (இராசவத்.) 14. பகுதி. (அக. நி.) 15. பசுமை. 16. நயனுடைமை. 'எதிர் பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினும்' (தொல். பொருள். 147.) [இச்சொல் சிலவிடங்களிலே அம் கெட்டு சுர் என நின்று வரும் வல்லொற்றுக் கினமான மெல்லொற்றோடணந்து 'சுர்க்கதிர்' என்றும்போலக் குளிர்மைமுதலிய பண்புப்பொருளை விளைத்தது முண்டு.]

சுரம்பனை—சுந்தற்பனை.

சுரமணி—சுரத்தையளக்குக் கருவி.

சுராக—இருவர் ஆளுகை. 'சுராகதவிர்த்தாலிறே சேவித்தவம் பூர்ணமாவது' (திவ். அமலனாதி. 1. வ்யா.)

சுரால்—1. சுருள். 'மார்புகிண்-மரலை வாயிடுமெஃகம்' (கந்தபு. கடவுள்வாழ். கூ.) [இது சுருள் என்பதன் மருஉ.] 2. வருந்துகை. 'பாதகவர்க்கத்துக்கு சுரலாம்படி' (சுரு. 9. 9. ப்ர.)

சுரால்குருதல் — 1. வேதனைமிகுதல். 2. அஞ்சுதல்.

சுரால்பதறல்—பயப்படுதல்.

சுரால்வலி—ஒரு கோய்.

சுரலித்தல்—சுரமாதல். [வழக்.]

சுரலிப்பு—சுரம்.

சுரலுலித்தி — மாட்டுகோய்வகையில் ஒன்று. (மாட்டுகை. சி. 41.)

சுரலேரிச்சல்—ஒரு கோய்.

சுரவணி—சுரணி. (பரிபா. 11. 86. உரை.)

சுரவன்—1. சுரம். 2. சுந்திரன்.

சுரலிதைப்பு—1. சுரலிலத்திலே விதைத்தல். 2. சுரமானிலத்துண்டான பயிர்.

சுரவுள்ளி—சுரவெண்காயம்.

சுரவெங்காயம்—சுரவெண்காயம்.

சுவைக்காயம்—கறிப்பதார்த்தங்களுக்குப் பிரயோகிக்கும் ஒரு பூடு, சுருள்வி.

சுற்றுகருதல்—1. சுரல்வாடுதல். 2. மிகவும் பயப்படுதல்.

சுற்றிகல்—மந்தாரச்சிலை.

சுற்றிலை—1. சுற்றுகொத்து. அஃது: சுரலும் சுரலைச்சேர்ந்த பிரிவும். 2. கல்லீரல். 3. நுரையீரல்.

சுற்றிலைபதைத்தல்—1. மிகுவேதனைப்படல். 2. மிக அஞ்சல்.

சுற்றிழை—1. சுரலுறுதலாகம். 2. நெஞ்சிற் சுழி.

சுற்றிச்சிதை—சுரற்பித்து.

சுற்றிச்சித்து—பித்தரீர் தங்கும் சுரல்.

சுற்றித்தல்—சுரற்கருகுதல்.

சுற்றம்—இருவகையறம். அவை: இல்லறம், துறவறம்.

சுற்றிவு—1. இம்மை மறுமை யறிவு. 2. பெரிய அறிவு.

சுற்றிவுயிர்—பரிசுமும் சுவையும் அறியும் இப்பி நந்து முதலியன. (நன். உரி. ஞ.)

சுராட்சிடைவெண்பா—இரண்டாமடியிலே மூன்றாஞ்சீரில் ஆசாக இரண்டசைபெற்று வரும் நேரிசைவெண்பா. 'தாமரையின் று தாடித் தன்னெவலைச் செறனந்து - தாமரையி னொற்றமே தானுறும்' என்பதற் போல.

சுராட்டி—1. இரண்டுமனைவியர். 2. காற்று மாறியடிக்கை. 3. காற்றின் அமைதி. 4. நிலையின்மை.

சுராட்டை—இரண்டுவருடம்.

சுராடி—சுராட்டி—1. காற்றின்மைத்த நிலை, அற்பமாயசைதல். 2. நிலையின்மை. 3. மழைக்குணம். 4. சுரம்.

சுராதிக்காரணப்போதகம்—இருபொருண்மை.

சுரான்—பாரசிகம்.

சுரி—1. கத்தைச்சிலை. 2. பலாக்காய்த் தும்பு. 3. மகளிர்வினையாட்டுகளான்று. 4. மனக்கனிவுள்ளவன். 'என்கண்ணனுக்கென் றிரியாயிருப்பான்' (திவ். திருவாய். 6. 7. 9.)

சுரிடை—அழுக்காறு, பொறுமை. (சி. சி. ௨: ௩௬. சிவாக்.) [௦௦௦௭௭-௧௮.]

சுரிணம்—களர்நிலம்.

சுரித்தல்—1. குளிர்ந்தல். 'சுரித்த குடனாம் பாற் செறிந்து' (ஞானவா. வைராக். ௭0) 2. சுரமாதல்.

சுரிப்பு—1. சுரம். 2. குளிர்மை. 3. சிறை கம். (சுரு. 2. 4. 3.)

சுரிய—1. அன்புடைய. 2. சுரத்தையுடைய 'சுரிய கலுமுமிவள் பெருமதர் மழைக்கண்' (குறிஞ்சிப்பா. ௨௪௮.) 3. குளிர்ந்த. 'சுரிய நறும்பு வாளி யேறுபட் டாலியோடும்-வீரி யம் விடுத்த' (திருவிளை. மாயப். ௨௬.)

சுரியது—1. சுரமுள்ளது. 2. குளிர்ந்தது.

சுரிலை—சூரியன். (அக. நி)

சுரிலப்பயிர்—இரண்டிலை வெளியில்வந்த இளம்பயிர்.

சுரிதை—இரட்டையிதை.

சுரிதை—1. இரண்டரசு. 2. இரண்டு முறைபெறும்வரி. 'நானும்பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேனுமோ? சுரிதையுண்டோ?' (சுரு. 1. 3. ப்.)

சுருடல்—இரண்டுதன்மைத்தாய் அடல். 'நாரசிம்மன்'

சுருதல்—1. அரிதல். 2. வருத்துதல். 'காம நோயிருகின்றது' (கந்தபு. மாயப்ப. ௭௨.)

சுருயிர்க்காரி—கருப்பவதி.

சுருவி—சுர்வலி.

சுருவா—அமாவாசை பெளர்ணிமைகள்.

சுருள்—சுரல். 'சுருட்டடிமுடியின்று மலப் பிண்டப்-போர்வை' (சிந்தா. முத். ௧௯௩.)

சுருள்ளி—சுவைக்காயம்.

சுருள்ளிக்கோரை—ஒருவகைக் கோரை.

சுருளி—சுருள்ளி. (தை. தைலவ. ௧0௮.)

சுருகிசம்—இரண்டெச்சங்கள். அவை: பெயரெச்சம், வினைபெச்சம் என்பன. (நன். உயிர். ௨.)

சுருண்வகைக்கூலம்—கெல்லு, புல்லு, வாகு, தினை, சாமை, இறங்கு, தோரை, இராசி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுத்து, அவரை, கடலை, துவரை, மொச்சை: என்பன.

சுருந்துசிலம்—புத்தர்கள் கூறும்பத்துக் குணங்கள். அவை: கொல்லாமை, பொய் சொல்லாமை, களையின்மை, காமயின்மை, பிறர்பாலரிசுவாமை, உயர்ந்த ஆதகத்திருத் தல் இடத்தலின்மை, சந்தகம் மரண முதலிய தரியாமை, பொன்வெள்ளிகளைத்தின்டாமை,

பாடலாடல் விரும்பாமை, உதயத்திற்குமுன் பசித்தல் என்பன. 'ஒதியீரைந்து சீல முடையராய்' (சி. சி. பர. செளத். கருநாப்.)

சுரோட்டு—1. இரண்டுக்குற்றது. 2. நிச்சயமில்லாதநிலை. 'நோயாளியின் காரியம் சுரோட்டு'

சுரோற்றுவாயம் — இரண்டுமாத்கிரை பெற்றுவருஞ் செய்யுள். (சிலப். அரக்கேற். கஉக. உரை.)

சுரூ—1. ஆயுதம். 2. குறுந்தடி. 3. கைவான். 4. சரிகை. 5. கத்தி. [சுலி.]

சுலிநூல்—பங்கிடுதல்.

சுலிநூல்—உதாரகுணமு மிரக்கமும.

சுலி—1. கொடை. 2. பங்கிடுகை. 3. பிரித்துக்கண்டபேறு. 4. வரம், நன் கொடைப்பொருள். 5. ஒழிகை. 'சுலிவாத தீவினைகள்' (திவ். திருவாய். 4. 7. 3)

சுலிநூல்து—1. பங்கிடுதல். 2. பிரிவுக்

சுலிநூல்து—கணக்கு, வகுத்தற் கணக்கு.

சுலிசோர்வு—கொடையும் இளகுதலும்.

சுலிதாம்—சராசரி வரிவகுல்.

சுலிமாயியம் — நிலவரும்படிக்குத் தக்க படி சலித்துக்கொடுக்கும் சுதந்திரம்.

சுலோன்—1. படிப்பிப்போன். (தொல். பாயி. உரை.) 2. பொருள் கொடுப்பவன். 'பன்னுசொற்கொள்வோ னிலோன்' (கந்தபு. நகர. கஉக.)

சுலுக்கருங்கு — பழையநாணயவகையி லொன்று. (M. E. R. 47. of. 1925.)

சுலுக்கா — பழையநாணயவகையி லொன்று. (I. M. P. T. J. 38)

சுலுக்கிழங்கு—பெருவள்ளி.

சுலுக்கிழங்கு—கண்ணிற்காணுத தைக் கணக்காணுதல். (திவ். திருக்குறள். 1. வ்யா.)

சுலுக்கேரி — கள்ளிறக்குபவர் வாழிடம். (S. I. I. II. 44.)

சுலுக்கிறியோடல்—இலக்கைக்குக் கிழக் கே சுற்றிச்செல்லக் கப்பற்பிரபாணம்.

சுலுத்தலி—1. ஒருவகையலரி. 2. பெருக் கள்ளி. 3. பொன்னலரி. [சுழம்—பொன்.]

சுலுத்தலம் — சுடாதண்டம், ஏர்க்கால். 'கேமி வரையு மந்தரமு கிகழ்த்து மீழ தண்ட மாய்' (கடம்பு. திரிபுர. கஉக.)

சுலுநாடு—இலக்கை. (தேவா. 1239. 7)

சுலுப்பி—கொறுக்காய்ப்புளி.

சுலும்—1. இலக்காபுரி. 'சுழமன்னனு மஞ் செழுத்து மியம்பி' (திருவாத. புத்தரை. அள.) 2. உலோகக்கட்டி. 3. கள்ளி. (மலை) 4. கள். (சூடா) 5. சிங்களதேசம். (திவா.) 6. பொன். 'இறைப டைத்திறுக் குந்தொடை யீழமே' (இரகு. நகர. சுஅ.)

சுலும்புத்தை — பழையவரியி லொன்று. (S. I. I. IV. 122)

சுலும்புட்சி — பழையவரியி லொன்று. (S. I. I. II. 521. 31)

சுலுமண்டலம்—இலக்கை.

சுலுமங்குத்தி—சுழவர்க்குரியகத்தி. (தொல். எழுத். 153. உரை.)

சுலுவர்—இலக்கையிலிருந்து சிறைசெய்யப் பட்டுச்சென்று சோநாட்டில் வசிக்குஞ் சிங்களவர், கள்ளிறக்குவோர்.

சுலுங்கடிவரி—வரிவகையில் ஒன்று. (S. I. I. VII. 24)

சுலுவர்—சுழவர்.

சுலு—1. காசநோய். 2. கோழை. 3. தொய்வு.

சுலுக்கோல்லி—1. தாளகம். 2. அரி தாரம்.

சுலு பாதிரி.

சுலு—1. கோழை. 2. இறைப்பு. இது: மூச்சுக்கு முட்டுச்செய்வது. 'இருமலுஞ் சோகையு மீனையும் வெப்பும்' (திருமந். அறஞ்செ. ச.) 3. சுடியரோகம்.

சுலுத்தரை—சுரத்தரை. (சிலப். 3. 96. உரை.)

சுற்றரை—1. பாட்டினிறுதியினிற்குமசை. 2. இறுதியில்வரும் அசை.

சுற்றம்—சுறுகை. 'பேரறத்தா லீற்றம்' (சிறுபஞ். 74)

சுற்றயல்—இறுதிக்கடுத்தது. 'பெயர்வினை யிடத்து னளரய லீற்றய, லாவோவாகலும்' (நன். பொது. உ.)

சுற்ற—சுற்றுப்பசு. 'சாற்றா வாரத்திற் றும்பறுத்துப் புறநின்ற-சுற்றவை வெருள லீடுத் திவனாவி கவர்கென்றுன்' (திருவிளை. பழியஞ். நள.)

சுற்றில்லாக்கடாரி—சுளுக்கடாரி. (தைல. தைலவ. கஉரு.)

சற்று—சளவன்.

சற்று—1. சனப்பட்டது. 2. சனுகை, பெறுகை, 'சற்று மான்வினை' (கந்தபு. வன். ௩௧.) 3. மரக்கன்று.

சற்றுக்கடன்—அந்தியக்கிரியை, சற்றுத்தாய்—பெற்றதாய். (திவ். பெரியாழ். 3. 9. 4)

சற்றுநிலையெழுத்து—சொல்லிறதியி னிற் றற்குரிய எழுத்து. அவ்வெழுத்துக்கள் தமிழில் உயிர் பன்னிரண்டும் ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள் என்னும் மெய்யெழுத்துக் களுள்.

சற்றுமிசை—சுற்றயல். (திருக்கோ. 164. உரை.)

சற்றுநோதல் — சனுகையில் வருந்துதல், பிரசவவேதனைப்பட்டல். 'சற்றுநோந்து-சென்ற வண்டு பொறையுயிர்த்துச் செழுந்தோட்டகட்டி னடைகிடக்கும்' (சூர்மபு. தக்கன் வேள். ௫௭.)

சற்றெலும்பு—கடையெலும்பு.

சற்றெழுத்து—சுற்றுநிலையெழுத்து.

சற்றெழுத்துக்கவி — முற்பாட்டினைத்தத் தெழுத்தேனுஞ் சொல்லேனும் வரும் பாட்டிற் காதியாய் வருவது.

சற்றெறுதல்—பயிர்க்கருமுதிர்ந்தல். 'சாலியிற்றேறும்போது' (ஏரோழு. 47)

சற்றல்—1. துக்கம். 2. நெருக்கம். 3. பின்னல்.

சற்றப்பறை — நெருக்கமான துறு.

சற்றத்தம்—இறுதிமுடிவு.

சற்றத்தாய்—கடைத்தாய்.

சற்றம்வரிசை—கடைமுறை. (திருவாலவாயுடையார் திருவி.)

சற்றிலான்—1. கடவுள். 2. சிவன். 'சற்றிலாரை யிவரணைத் தார்கொலோ' (கந்தபு. திருக்கல். ௨௨)

சற்றிலி—கடவுள். (அக. நி.)

சற்று—1. உப்பளம். 2. எல்லை. 'கொன்ற போர்மன்ன ரீதிலன்' (பாரத. நிரைமீ. 49) 3. பல்லிற்கும் தகை. 4. மரணம். 'புழுவு மீறெய்தின்' (காசிக. தேவ. அக. 5) 5. முடிவு, காசம். 'சுறசேர் பொழுதினு மிறதி யின்றியே' (கந்தபு. கடவுள். ௧௮.) 6. பயன். (அக. நி.)

சறுகட்டி—இரசகர்ப்பூரம்.

சறுகடை—இறுதிமுடிவு.

சறுகரைதல்— } சுறழிதல்.
சறுகெடுத்தல்— }

சறுகொழுத்தல்—பல்லிற விற்குதல்.

சறு—1. இவ்விடம். 'சன்வருகென்ன நோக்கி' (தணிகை. வீரட்ட. அக.) 2. இவ்வுலகம். 'நீனி வியலகம் கவைஇய-வினு மும் பரும் பெறலருங் குரைத்தே' (ஐங்குறு. ௪௦௧.) 3. சனென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 4. மரவகையிலொன்று. 5. ஆச்சா. (சித். அக)

சன்மீ—பெறுவார். 'சன்மரோலிவ்வுலகத் தானே' (புறநா. ௭௪.)

சன்றணிமை—புனிறு, சமீபகாலத்திலே சனப்பட்டமை. 'நான்றணிமை ..... கன்று' (சூர்மபு. கண்ணனவ. ௮௦.)

சன்றணிய — சமீபகாலத்திலேனப்பட்ட சன்றணுமை—சன்றணிமை.

சன்றல்—1. மகப்பெறுதல், கருவுயிர்த்தல். 2. வினாதல். 'இன்சொ லினிதின்றல் காண் பான்' (வன். ௧௧.)

சன்றவன்—1. தாய். 'இருஞ்குடிக்கொண்ட மெல் லோதியர் சிறிது மீன்றவனை-மருள் குடி கொண்டவக் காலம் விடாது மரிஇ யழுவார்' (தணிகைப். களவு. ௫௭௬.) 2. பார்ப்பதி.

சன்றவன்—1. பிதா. 2. பிரமன்.

சன்றி—தாய்தந்தையர்.

சன்றன்—1. தாய். 'சன்றன் பசிகாண்பா னுயிலும்' (வன். ௬௫௬.) 2. பார்ப்பதி.

சன்றன்—1. தந்தை. 2. பிரமன்.

சன்றனார் — தாய்தந்தையர். 'பாண் டைய ரோவெமை யீன்று னாரெனும்' (கந்தபு. சயத்தன்பு. ௧௭.)

சனசந்தி—அகாலம்.

சனசாதி—தாழ்த்த சாதி.

சனசாய்—தாழ்த்தசாய்.

சனத்தார்—கொன்றை. (மலை).

சனம்—1. அழிவு. 2. இழிவு. 3. கன்ஷ். 4. குறைபாடு. 5. கேடு. 6. தன்னல். 7. சிவ. (அக. நி) 8. முயல். (அக. நி.)

சனல்—1. சனாதல். 'வீரதலை யரம்பை யின்ற மென்பழன்' (கடை. காட். ௨௦.) 2. கதிர்.

சனவன் — இழித்தோன். (திவ். இயற். கான்மு. 6.)

நானம்—வெள்ளி, (அக. நி.)
 நனாந்தி—கருவிலிருக்கும் கதிர்.
 நனாந்திரம்—பின்னெழுத இளம்பருவப் பெண்.

நனாமலம்—1. மலட்டுப்பசு, அல்லது
 நனாமடு—} எருமை.
 நனாயம்—சங்கையினம், நின்றை.
 நனாவாக்கி—கொடியவன்.

நனில்—பிரசவிக்குமிடம். 'பேடைச் செவ்விரோக்கி யிலிலிழைக்க' (பதினே. திருவாரு. 19.)

நனாதல்—1. கருவுயிர்த்தல். 'மைந்த ரிரு வரை யின்றனள்' (பாரத. குருகுல. ௧௧௬.)
 2. பிறப்பித்தல். 'அருவுரு வீனாதாகும்' (சி. கி. ௧: ௨௮.)

நனாமணிமை—1. சூதகம். 2. புனிதம்.
 நனை—1. இலைநரம்பு. 2. ஒரு வியாதி.
 3. சித்திரக்குறிப்பு, பருமட்டக்குறிப்பு.
 நனோ—இவ்வுலகத்தோர். (மணிமே.)

உ

உ—[தமிழ்ப்பாழையின் வருணமாலையின் உயிர்வருக்கத்தில் வரும் ஐந்தாமெழுத்து; அஃது: அங்காப்போடு இதழ்குவல்து உச்சரிக்கப்படும் ஒரு குறில்.] 1. இரக்கத்தைக் குறிக்கும் ஓரிடைச்சொல். 2. இரண்டு என்னும் இலக்கத்தைக்குறிக்கும் ஓரெழுத்து. 3. இறந்தகாலவிடைநிலையாகிய தகரமெய்யை அதன் நிரிபாகிய டகர தகரமெய்களுள் ஒன்றை ஊர்த்தவரும் ஒரு வினையெச்ச விகுதி. 'செய்து; உண்டு; கற்று.' 4. ஒரு சாரியை. 'மின்னு' 5. ஒரு தொழிற்பெயர் விகுதி. 'வரவு' 6. ஒரு பண்புப்பெயர் விகுதி. 'மழவு' 7. கோணகலை. (சி-வி. கிரி. எ. உரை.) 8. சிவன். 'ஆலுக்கணிகலம் வெண்டலைமலை' (கந்தரலக். ௬௨.) ஆல், உ என்ப் பிரித்த ஆலவிரகத்தினடியி லெழுந்தருளிய சிவபிரான் என வறிக. 9. சுட்டுப்பொருளில் பதத்தினகத்தாவது புறத்தாவதுவரும் ஓரிடைச்சொல். 'உவன்; உக்கொற்றன்' இது எதிர்முகத்திற்போல எதிர்முகமின்றிப் பின்னிற்கும் பொருளையுஞ் சுட்டிவரும் 'வழைமு முப்பக்கக் காண்பர்' (வள். 620.)

10. பிரமா. 11. சிவசக்தி. (திருமம். 1751.)
 12. பஞ்சபட்சிகளுள் காகத்தைக் குறிக்கும் எழுத்து. (பிங்.)

உக்காணம்—தெளித்துச் சுத்தி செய்தல். [உச்சண.]

உக்கம்—1. போலவட்டம். 'உக்கமுந் தட்டொளியுந்தந்த' (திவ். திருப்பா. 20.)
 2. சிறுலவட்டம். 'உழைச்சென் மகளி ருக்கமேற்றி' (பெருங். 1. 34. 213.) 3. இடபம். (பிங்.) [உக்காடு.] 4. உடம்பின் நடுக்கூறுகிய மருங்கு. 'உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை' (திருமுரு. ௧0௮.) 5. கோழி. 6. தூக்குக்கயிறு. [தெலுங்கு.] 7. நெருப்பு. (சூடா.) 8. பசு. 9. பந்து. 10. பொன். (ஆசிரி. நிக. ௬: ௬.) 11. தலை. 'உக்கத்தின் மேலு நடுவுயர்ந்து' (கலித். 94.) 12. உக்கிரம். 'உக்கதவர் தித்ததவர்' (மேருமம். 1097.)

உக்கம்பருத்தி—வனப்பருத்தி.
 உக்கரித்தல்—1. உக்காரமிடல். 2. வார்தி பண்ணுதல்.

உக்கரைத்தட்டு—மிருதங்கவலந்தரையின் நடுப்பாகத்துக்குமேலுள்ள பாகம். (கலைமகள். XII. 400.)

உக்கல்—1. அழிதல். 'கரிந்துசாம்பராயுக்கவாறுகண்டு' (திருவிளை. சமணரை. 38.)
 2. பக்கம். 3. பதனழிந்தபொருள். 4. பதனழிவு. 5. உளுத்தது.

உக்கலை—மருங்கின்பக்கம். (பிங்.)
 உக்கவர்—இறந்தவர், அழிந்தவர். 'உக்க வர்சுநீரணிந்த' (தேவார. திருவிளை. திருஞாந்.)

உக்களம்—1. இராக்காவல். 2. தலைக்காவல்.
 3. பாளயத்தைச்சூழ்ந்த அகழி.

உக்களவர்—இராக்காவற்காரர்.
 உக்களி—இனிய பணிகாரவகையில் ஒன்று. (இராசவைத். 125.)

உக்கலை—உக்கலை.
 உக்கா—1. கஞ்சாப்புதைமுதலிய குடிக்குக் கருவி. [இந்துஸ்.] 2. கன்.

உக்காங்கம்—அரைஞாண். [உக்கம்-அரை; அக்கம் - காண்.]

உக்கார்—இறந்தவர். 'உக்கார் தலைபிடித் துண்பலிச்சுர்தொறும் - புகார்' (தேவார. திருப்புக. ௪. திருநாவு.)

உக்கிரம்—உக்குதல்.

உக்கிரம் — 1. சத்திபண்ணல், வாந்தி பண்ணல். (பிங்.) 2. சத்தமிடுதல்.

உக்கிரி—ஒருவனைச் சிற்றண்டி. (திவர.)

உக்கிரா—உக்கிரி.

உக்கி—1. அம்மனைக்காய் (இராசவைத்.)

2. தோப்பிக்காரணம். 3. ஒரு தண்டனை.

உக்கிடர்—ஒருவனைச் சிலந்திப்பூச்சி.

உக்கிதிரம்—ஆகாயமுக்கட்டை நோக்குஞ் சிரவபிதயம். (பாத. பாவ. 74.)

உக்கிர — இருதூற்றிருபத்துநாலுபுவகங் களி லொன்று. (கந்தபு. கணக். 40. உரை.)

உக்கிரகந்தம்—1. உள்ளி. 2. கரும்பு.

உக்கிரகந்தி — (மலை.) 3. கருவேம்பு. (மலை.) 4. சண்பகமரம். 5. பெருங்காயம். 6. மிகுமணம். 7. வசம்பு. (மலை.) 8. வேம்பு. (மலை) [1, 3, 4, 5, 6, 7. உறுமநீ: உறு - கடுமை. மநீ - மணம்.]

உக்கிரகந்தை—1. வசம்பு. (சித். அச.) 2. ஓமம். (நாகார்த்த.)

உக்கிரகந்தம்—கொடுஞ்செய்கை. [உறு கந்தி: உறு - கொடுமை. கந்தி - செய்கை.]

உக்கிரகந்தம்—உக்கிரகந்தம்.

உக்கிரகந்தவர்—} ஆதொண்டை. (மலை.)

உக்கிரகந்தா — } ஆதொண்டை. (மலை.)

உக்கிரசேநன்—இருவண்ணுடைய மாம னாகிய கஞ்சன். [உறு லெநஜ்: உறு லெந - ஓரரசன். ஜ - பிறத்தவன்.]

உக்கிரசேநன்—1. கஞ்சனுடைய பிதா. (கூர்மபு. கண்ணனவ. உரு.) 2. பரீகதித் தென்னும் அரசன்மகன். [உறு லெந]

உக்கிரநட்சத்திரம்—1. புதன் நின்ற காளாக் குப் பதினெட்டாநாளும், இருபத்துநான்கா ளானும். (விதாந. குணகுண. 40. உரை.) 2. மகம், பூரம், பாணி என்பன. (விதாந. பஞ் சாங்க. 20. உரை.)

உக்கிரநன்—பாணி, மகம், பூரம், பூரா டம், பூரட்டாதி ஆகிய ஐந்து நட்சத்திரங் கள். (சோதிடசித். 36.)

உக்கிரப்பெருவழி—கடைச்சங்கிறவிய பாண்டியருள் ஒருவன். (இதர. 1. உரை. பக். 5.)

உக்கிரம்—1. உருத்திரமென்னுஞ் சுவை. 2. உறைப்பு. 3. கடுமை. 'உக்கிரமாக விமன்

வந்த வறுதிகண்டு' (பாத. இரண்டா. 42.) 4. தீதுறுப்பினுளொன்று. (சிலப். 3. 150. உரை.) 5. கொடுமை. 6. கோபம். 'கிலமேல்-வருமுக்கிரவடவைக்கணல்' (திருவினை. யாணையம். 20.) 7. தலைக்காவல். (பிங்.) 8. பயங்கரமானது. 9. பாணி. 10. பாத் திரபதம். 11. பலமுள்ளது. 12. முருக்கை மரம். 13. மேலானது. 14. வெப்பம். 15. வேகம். 16. இலாமிச்சை(மலை) 17. ஊக்க மிகுதி. [உறு]

உக்கிரமது—வவராக்ரியமான குணம்.

உக்கிரமம்—1. மூர்க்கம். 2. சுவாஸி.

உக்கிரவாயவன் — அட்டவையவர்களு ளொருவன். (த. நி. போ. உச்சக.)

உக்கிரன்—1. கூத்திரியனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடம் பிறத்தவன். (சைவச. பொது. 44. உரை.) சூதசங்கிதைநாரர் வைபவ னுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடம் பிறத்தவன் என்பர். 'கருங்குழற் சூத்திரப் பெண் கடி தட மூழ்கி காய்கன் - பெருக்கை கம்போற் பெற்ற பிள்ளையுக் கொப்பேர் பூண்பன்' (சூத. சிவமான். 42. கக.) 2. உருத்திரன். 3. தரு வாசன். 4. மகேசுரனுடைய அழகையி னின்று பிறந்த எழுவரிலொருவன். 'இளம் பிறை யணிந்திடு முக்கிரனென்ப' (கூர்மபு. அட்டம. 12.) [உக்கிரன்-கோமுடைய வன்.] 5. விசுவாமித்திரன். 6. வீரபத்திரன். (சூ. நிகண். 4. 22.) [உறு]

உக்கிராட்சன்—1. சிவன். 2. வீரபத்திரன். [உறுகாஷ.]

உக்கிராட்சிரன்—சாக்கறைமேற்பார்ப் பவன்.

உக்கிராணம்—சாக்கறை. [தெலுங்கு.]

உக்கிரி—1. துர்க்கை. 2. வசம்பு.

உக்கிரிட்டம்—} 1. மிகுதி. 2. மேன்மை.

உக்கிரூட்டம்—} 1. மிகுதி. 2. மேன்மை.

உக்கிரை—1. கூத்திரியனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடம் பிறத்தவன். (பாச. 40௭.) 2. கருவசம்பு. 3. எழாஞ்சுருதியின் பேதக் குள் ஒன்று. (பாத. இராக. 46.)

உக்கு—இலவங்கம்.

உக்குதல் — 1. இற்றுப்போதல். 2. பயப் படல். 3. மெலிதல்.

உத்தமத்து—1. செல்வாக்கு, 2. செருக்கு, 3. உடத்தை.

உத்தரோட்டு—நரி. (நாமதீப.)

உத்தரூர்—சருகுதினும் முயல்.

உத்தரன்—குற்றியலகரம்.

உத்தம்—சொல்லப்பட்டது. 'உத்தசாத்திய வத்தல்ல' (தி. சி. அளவை. கங. சிவாக்.) [உகம்]

உத்தி—1. பேச்சு, 2. பேசுதல்.

உதாம்—1. வித்தியாகலையில் புருடத்த துவத்திலிருக்கும் சூறுபுலனங்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரியா. உ.க.சுலோ. உரை.) 2. வேதம். 'உத்தமிகு சக்தர நென்னநிற்றிர்' (தாயு. சித். க.)

உத—உகவென் னேவலும், தெரிநிலை வினைப் பகுதியும்.

உதாளல்—வடவாமுகாக்கினி.

உதகந்தி—ஒருகம் முடித்து மற்றோருகம் தொடங்கும் எல்லை.

உதூரியி—பன்னிரு சூரியர்.

உத்தேதல்—அருவருப்பாதல். 'உகட்டிப் போத்த விஷயம்' (திவ். திருக்குறள். 4. வ்யா. பக். 17)

உதத்தல்—1. உயர்த்தவிடுதல். 'எமதிடும்பை யோங்க லோன் நிரண்டுஹுபட வொளி திகழ் வேலுகத்த' (சிவப். மங்கல. ச.) 2. உயர்த்தல். 'எல்லாதணர் துகத்திருத்த வாக்கு' (தணிகை. நகர. சுசு.) 3. உயரப்பறத்தல். 'கத்தகோ நீயாது காழ்பல முருக்கி-யுகக் கும் பருத்தி நிலத்தமிழல் சாடி' (பதிற்றுப். எள.) 4. மகிழ்தல். 'உகத்தாவடிக்குமிடை யர்' (மறைசை. நசு.) 5. திருத்தியடைதல். 6. மகிழ்வோடுகொள்ளல். 7. விரும்புதல். 'காக்கை யுக்கும் பினம்' (வாக்குண்டாம். உச.)

உதத்தது—அக்கிரகிக்கப்பட்டது.

உதத்துடைமை—கணவனுடைய சொத் தில் மனைவிக்குரிய பாகவுரிமை.

உதப்பார்போன்—ஒருவகை வரி. (S. I. I. III. 110.)

உதப்பாளயம்—யுகமுடிவு.

உதப்பு—1. உயர்ச்சி. (தொல். சொல். 100சு.) 2. மகிழ்ச்சி. 'உதப்புற விவனோ

டவனியாருக' (பாரத. குருகுல. அஅ.) 3. லிருப்பம். 4. விரும்பிவசிக்குமிடம் 'இரா வணனை.....யெய்தாவகப்பு' (திவ். இயற். நான்மு. 28)

உகபந்திநுட்டி—ஒன்றின்பின்னொன்றாகாது ஏககாலத்திலே ஒருங்கு சிறுட்டித்தல். 'தெரித்த காரியத்தோற்ற மிருவகையாக் கிரமசிறுட்டி யுகபற் சிறுட்டிபென' (வேதா. சூ. அ0.)

உகம்—1. ஒருசோம், இரண்டு. 2. தலைப் பாட்டு. (சிவப்பதி.) 3. நாள். (அக. நி) 4. நான்கு என்று மெண்ணைக் குறிப்பாயுணர்த் துவதான ஒருமொழி. 5. துகம். 6. பாம்பு. (அக. நி) 7. பூமி. 'சுட்டுக மயிற்றடங் குழற்க லீண்டலர்-சூட்டுகவென' (இரகு. நாட். 42.) 8. முடிவு. 9. யுகம், ஊழி. 'உகம்பலசென் றன்' (கத்தபு. மேருப். 66) [1, 4, 5, 9. யாழ். இப்பொருள்களில் யகரமெய்கெட்டு உகமெனநின்றது.]

உகமகன்—பூமிதேவி. 'உகமக ணுதற்க ணிடையெழுது பளித்ததிலதம்' (இரகு. திக்குவி. 20அ.)

உகமாருதம்—ஊழிக்காற்று.

உகமுடிவு—1. ஊழியிறதி. (திவா.) 2. மடங்கல். (பிங்கல.)

உகந்தறுதம்—குற்றியலகரம். [உ என் னும் எழுத்து.]

உகம்—இரண்டு. (தைல. தைலவ. 8.)

உகந்தரி—பதினொருருத்திரர்.

உகல்—1. அழிதல். 'உகலிடக் தான் சென்று' (திருக்கோ. சஉ.) 2. உதிரல். 3. கழலல். 4. சிந்தல்.

உகலுதல்—தாவுதல். 'உகலி யாழ்கடல் ஓங்கு பாருளிர்' (தேவா. 75. 1.)

உகவல்லி—நாகமல்லி. (மலை.)

உகவு—நிலையழிவு. 'உகலிலா துணர்த்தி' (வேதா. சூ. கஉச.)

உகவை—1. நட்பு. 'உகவை யிலாரொ டுநேனினி யென்றே' (பாரத. வாரண. 102.) 2. மகிழ்ச்சி. 'உகவையால் நெஞ்சமுள் றுருகி' (திவ். திருவாய். 6. 2. 9.) 3. அநு கூலம். 'உள்குவார்கட் குகவைகள் பலவுஞ் செய்து' (தேவா. 1146. 5.) 4. உகவைப் பொன். (S. i. i. III. 38.)

உகவைப்போள்—உதுளை.

உகவைப்போள்—காசாயவகையில் ஒன்று. (s i. i. vii 290.)

உகள் — உகளென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உகளம்—1. இட்டம் (அக.நி.) 2. இரண்டு. 'உகளப் - பொன்னின்வார்கழல்' (கந்தபு. அதிவீர. 34.) [யு-மறு.]

உகளம்—1. ஓடித்திரிதல். 'பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழ லுகள்' (மதுரைக். 174.) 2. கடத்தல். 3. குறித்தல். 4. பாய்தல். 'வெள்ளுளைக் கலிமான் கலிஞரம் புகள்' (புறநா. கடு.) 5. தாவுதல். (குறந். 65.) 6. நழுவிவிறுதல். 'ஒளிமேகலையுக்கும்' (திருக் கோ. 350.) 7. துள்ளல். (ஐங்.) 8. பிறழ்தல்.

உகளி—1. உகளியென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 2. பிசின். (நாமதீப.)

உகளித்தல்—1. குறித்தல். (பாரத. பதினாறாம். 51.) 2. கீர் நிறைந்து பாய்தல். 'திசைநான்கு முகனித்தேறி' (பாரத. முதற் போர். சுக்.) 3. மகிழ்ச்சிமிகுதல். 'மேலைத் தொண்டுகளித்து' (திவ். திருவாய். 10.8.7.)

உகருதல்—1. கடத்தல். 2. குறித்தல். 3. பிறழ்தல். 'வயலுகருஞ் - செலன்னரீன்விழியாய்' (வாண. நூக.) 4. தாவுதல். (குறந். 65.) 5. ஓடித்திரிதல். 'பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழ லுகள்' (மதுரைக். 174.) 6. நழுவிவிறுதல். 'ஒளிமேகலையுக்கும்' (திருக் கோ. 350.) 7. துள்ளல். (ஐங்.)

உகா—1. உவாமரம். (மலை.) 2. ஓமை. (பிங்.)

உகாதி—அருகன். [யுகாதி என்பதில் முதல் யகரன் கெட்டது.]

உகாந்தகாலன்—1. சிவன். 2. விட்டுணு.

உகாந்தநாதன்—உகாந்தகாலன்.

உகாந்தப்பிரளயம்—உலகத்தின் காலமுடிவிலே வரும் அழிவு.

உகாந்தம்—யுகமுடிவு. 'உகாந்தத்து-மஞ்சினீடுரு மொலியென' (பாரத. காண்டவ.28.) [யு-மறாண.]

உகாமை—1. அழியாமை. 2. உமிழாமை. 3. சிதறுமை. 'உண்கவுகாமைகன்கு' (ஆசார. கசு.) 4. நிலைகுலைபாமை. 5. வெளிவிடாமை. 'யாண்டு - முகாஅமை வல்லதே பொற்ற' (வங். இஅதி.)

உகாய்—உகா. (கேமி. எழுத். 15. உகா.)

உகாரம்—நாதம்.

உகாரவுப்பு—கல்லுப்பு. (மூ. அ.)

உகாரி—உருத்திரமூர்த்தி.

உகிர்—உகம். 'வள்ளுதிர்கின் லாநாசி-யேய்க் தளவற்று' (கந்தபு. மாயை. 100.)

உகிர்ச்சுற்று—நகச்சுற்று.

உகிர்நிலைப்பசாசுக்கை — மூவகைப் பசாசுக்கைகளி லொன்று; அது: சுட்டுவிரலும் பெருவிரலும் உகிர்நுளைகல்விரிப்பது. (சிலப். 3. 18. உரை.)

உகிர்ப்புறவன்—ககத்தின்மேல் அணியும் அணிவகை. (s. i. i. II. 16.)

உகிரம்—இலாமிச்சை. (மூ. அ.)

உகிர்—புளிமா. (மலை.)

உகினம்—புளிமா. (அக. நி.)

உது — உருவென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உதுணம்—மூட்டுப்பூச்சி. [உதுணம்.]

உதுத்தல்—1. உதிர்த்தல். 'பகலோன்பல் லுகுத்தவனே' (தேவார. திருக்காளத். ந. சுங்.) 2. சித்துதல். 'கெடுங்கணிக்குத்து' (சிலப். பதிசு. நஉ.) 3. சொரிதல். 'மென் பழனுக்குத்தேனும்' (கடைத. காட். 20.) 4. வெளிவிடுத்தல். 5. சிதறுதல். 'ஊஉன்னமவி லுண்ணுதுக்குத்தென' (மலைபடு. 148.)

உதுதல்—1. அழிதல், கெடுதல். 'வீணாக றுக்' (சி. சி. அ: உக. சுப்பி) 2. உதிர்த்தல். 'போயுரு மிலைகளெல்லாம்' (சி. சி. க: கடு.) 3. கழலல். 4. சொரிதல், சுரத்தல். 'உரு நினச்சேற்றினான்' (பாரத. பதினோரா. 10.) 5. நிலைகுலைதல். 'கெஞ்சு கவாய்மலரன்ன கண்ணீர்மல்க' (வாண. கடு0.) 6. வெளிவிடுதல். 7. சிதறுதல். 'உண்க உகாஅமை கன்கு' (ஆசாரக். 21.) 8. சித்துதல். 'அங்கணத்து ருக்க' (குறந். 720.) 9. சாதல். 'உக்கார் தலைபிடித்து' (தேவார. 641. 4.) 10. கரைத்து தேய்தல். 'உக்கு விடுமென் னுயிர்' (சலித். 138.) 11. விழுதல். 'உதயக்குன்றினின்றகு குன்றில்' (சம்பாரா. இராவணன்ரு. 39.) 12. பறத்தல். 'ஊதவுரு தன்மைவிடுகு டொல்கி' (சீவக. 2014.)

உதுவு—சித்துதல். 'சோர்த்தகு வன்ன' (மதுரைக். 415.)

உதுண — கெற்பயிர்க்குவரும் கோவில் ஒன்று. (சீலகேசி. 366. உரை.)

உடை—உடை.

உடைத்தல்—1. எழுப்பல். 'பல புரவி நீறுகைப்' (மதுரைக். சகடு) 2. செலுத்தல். 'மதையமுனைப்பார்' (சேதுபு. திருநா. 103.) 3. பதித்தல். 'நீலமொன்றுகைக்கு நிறைந்த கணையாழி' (பணவிடு. 97.) 4. எழுதல். 'உகத்தின் முடிவின் லுகைத்த கணைகடல்' (சலிவ். 342. புதுப். 11. 44.) 5. உயர எழுத்து. 'உகைத்தடந்தேரின் லுகைத்துமன்குதியா' (பாரத. நிரையீ. 41.) உகைதல்—1. எழுதல். 2. செலுத்தல். 'கரைவிடவுகையுளவாயானும்' (கல்லாட. 20) உங்கண்—உவ்விடம். 'எந்தையரைக் கண்டிரோ-வுங்கண்' (சேதுபு. அக்கினி. 32.) உங்கரித்தல்—உங்காரஞ்செய்தல். 'காமர் லில்லாளியாகி யுங்கரித்து' (திருக்காளத். பு. 6. 39.)

உங்கன்—நீக்களென்னும் பன்மை முன்னிலைப்பெயர் வேற்றுமையேற்குமிடத்துத் திரிந்துவந்த ஒரு விகாரமொழி. 'உங்களுக்கொன்னலரும்பார்' (கந்தபு. மாயையுப. கடு.)

உங்காயம்—1. அச்சுறுத்தும் தொனி. 2. உம்மென்றெலித்தல். வண்டின் ஒலி. 'உங்காரமதுகரங்கள்' (பாரத. காண்டவ. 3.) 3. தொனிசெய்தல். 4. காணோதை. 5. முழங்குதல். 'உங்காரத்தி லுரப்பு மோதையான்' (கந்தபு. அக்கினி. கடு.) [ஹுண்டாரஃ.]

உங்காயை—அவுரி.

உங்கு—உவ்விடம். (கந்தபு. உமைவரு. 31.)

உங்குணி—பெருங்கிளிஞ்சல்.

உங்கை—உன் தக்கை. 'ஆக்கரிய முக்குங்கையியுண்டா ளென்றாரை' (இராமா. குர்ப்பக. 42ரு.)

உங்கன்—1. உவ்வாறு. 'உக்கனநாரத

உங்காயம்—} குேதிய துணர்வுறு' (கந்தபு. தக்கன்மக. ருஉ.) 2. உவ்விடம். 'அதற்பி- னுக்கனம் பிறத்தயருவர்' (கந்தபு. அவைபுகு. 40ரு.)

உச்சக்கிரகம்—உச்சத்திலே நிற்கும் கிரகம். [மேடத்திற் குரியனும் இடபத்திற் சந்திரனும் கடகத்தில் வியாழனும் கன்னி யிற் புதனும் துலாத்திற் சனியும் விருச்சிகத் தில் இராகுகேதக்களும் மகரத்திற் செவ்வா யும் மீனத்திற் சுக்கிரனும் உச்சக்கிரகக் களாம்.]

உச்சட்டம்—1. இலக்கு. 2. கேர்.

உச்சடம்—1. கோபம். 2. விரைவு.

உச்சடை—1. இறுமாப்பு. 2. ஒருவகைப் புல். 3. வழக்கம். 4. வெள்ளுள்ளி. 5. இடம்பாசாரம்.

உச்சத்தலம்—உச்சி. 'உச்சத்தலத்திடை நிற்ப தபானன்' (பிங்.)

உச்சத்தனம்—உச்சக்கிரகம்.

உச்சத்தநம்—அதிக சுபநிலையிற் கிரகம் நிற்கும் இடம்.

உச்சத்துவம்—உச்சத்தன்மை. [உலுவுலு]

உச்சத்தை—நல்ல அதிருஷ்டநிலை.

உச்சதமம்—மிக அதிகமான உச்சம். [உலுதகி.]

உச்சதம்—அதிகவுச்சம். [உலுதாரம்]

உச்சதரு—1. உயர்ந்தமரம். 2. தென்னை மரம். (பச்சு. மூ.) [உலுதாரம்: உலு-உயர்ச்சி. தாரம் - மரம்.]

உச்சதேவன்—கிருட்டிணன். [உலுபெவு]

உச்சந்தம்—1. அதிகப்படல். 2. தணிவு.

உச்சந்தலை—தலையின் உச்சி. 'உச்சந்தலை யோடிவையென்ப' (ஆசார. ரு.)

உச்சந்தரம்—இரலிற் கடைச்சாமம். [உலுரு.]

உச்சநிலைநாள்—மிருகசிரம், சித்திரை, அவிட்டம் என்ற மூன்றாட்சத்திரங்கள். (சோதிடசிங். 36.)

உச்சபாஷணம்—உரத்துப்பேசுதல். [உலு லாஷணம்: உலு; லாஷணம் - பேசுதல்.]

உச்சம்—1. உயர்ச்சி. 'உச்சமாமகத்தில்' (பாரத. காண்ட. கூரு.) 2. கிரகங்களின் ஐந்துநிலையினொன்று; அது: நீசத்திற் கேழா மிடம். 3. தலைக்குகோன ஆகாயமுகடு. 'உச்ச முற்றவெயி லர்க்கனெத்து' (பாரத. வேத். ருஎ.) 4. துணி. 5. வல்லிசை. 'அந்த வுச்சமது பிறப்பித் தல்லவிசையும்' (இராகு. அவதார. கரு.) 6. சிறப்பு. 'உச்சமாணிக்கத் தாலே' (இராமநா. பாலகா. 17.) 7. உச்சந் தலை. 8. எண்வகைப் பாடற்பயன்களுள் ஒன்று. (சிலப். 3. 16. உரை.) 9. புணர்ச்சி வகையுள் ஒன்று. (கொக்கோ. 3. 5.)

உச்சம்போது—உச்சி.

உச்சம்போது—நடுப்பகல். 'உச்சம்போதே பூஞர் திரிய' (தேவா. 298. 9.)

உச்சம்போந்து—உச்சம்போது. (ச. i. i. III. 3.)

உச்சயிச்சிரவம்—உச்சைச்சிரவம். 'உச்சயிச் சிரவ மென்னு மோங்குளைப் புரவி தோன்ற' (உபதேசகா. கூர்மாவ. ௩௪.)

உச்சயிச்சிரவா—உச்சைச்சிரவம். (சேது 4. கத்தரு. 7.)

உச்சயித் — ஒரு நகரம்; இது: விக்ராமாதித்தனுக்குத் தலைநகரமாயிருந்தது. [உஜ்ஜயினி: உத்-மேல், ஜபரீ-ஜெயித்தது.]

உச்சரிச்சநம் — வேதமோதி நிறுத்துவதற்குமுன் செய்யத்தக்க ஒரு விரதம். (மறுதரும. ச. ௧௬.)

உச்சராசி—1. கிரகம் உச்சத்தில் இருக்கப் பெற்ற ராசி. 2. அநிருஷ்டராசி.

உச்சரித்தல் — 1. இதுமுதலியவற்றின் முயற்சியால் எழுத்துக்களைப் பிறப்பித்தல். 2. செபித்தல். 'ஓசைதரு மஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சரிக்க' (சி. சி. க்: க.)

உச்சரிப்பு—1. எழுத்தினுறை. 2. உச்சரித்தல்.

உச்சலம்—1. அசைதல். 2. அறிவு. 3. மனம். [உஜ்ஜலம்.]

உச்சலம்—1. விழா. (திவா.) 2. சம்பத்து. (ஞானவா. உபசா. 12.)

உச்சவரிசுகசேபம்—சொற்களை உரத்துச் சொல்லிச் செய்யுஞ் சேபம்; இதன், 'உரைவாசகமற்றுச்ச முபாயிச வென்றிரண்டாம்' (சூத. ஞான. ௧௪: ௧௫.)

உச்சவானம் — தலைக்குகேராக மேலே தோன்றும் ஆகாயம். 'வட்டமணித் தேரவனுச்சவானத்தடைந்தான்' (பாரத. துருவாசமுனி. ௩.)

உச்சவிடு—ஒரு கிரகம் உச்சநிலையில் நிற்கப் பெற்ற இராசி; ஆதித்தன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனியாகிய கிரகங்களுக்கு மேடம், இடபம், மகரம், கன்னி, கர்க்கடகம், மீனம், துலாம்: என்பவை முறையே உச்சவிடுகளாம். 'மறிவிடைமான்மகன் நன்னியின் வாணிகள் ஞாயிறுதி-செறிவுறுமுச்சம்' (விதாக. கட்டாட்சி. உ.)

உச்சநம்—அபாநம்.

உச்சந் — இராசிச்சக்கரத்தில் தன் உச்சநிலையில் நிற்கும் கிரகம்.

உச்சரிமாதாள் — 1. உச்சயிச்சிரவத்திலுள்ள காளிதேவி. 2. ஒரு கிராமதேவதை. உச்சாதம்—மனவெழுச்சி.

உச்சாதம்—கொலை. 'உச்சாதஞ்சொல்லி' (பாரத. ஐந்தா. ௧.) [உஜ்ஜாஸநம்.]

உச்சாட்டியம்—ஒட்டல்.

உச்சாடநம் — 1. அழித்தல், கெடுத்தல். 2. கலைஞாகம் அறுபத்துநான்கினுள்; அது: பேயகற்றுதன்முதலியவைகளைப்பற்றியது. 3. தூர்த்ததல். 4. மந்திரம் முதலியவைகளால் ஒருவனைக் கெடுத்தல். 5. வேரோடு பிடுங்கல். [உஜ்ஜாடநம்:]

உச்சாணி—1. உச்சி. 2. உயர்வு.

உச்சாயம்—1. உச்சாகம். 2. உயர்வு. 'உச்சாயமாக முகமன்கள் கோடி யுரை செய் திருந்த பொழுதில்' (நல். பாரத. வனம்புகு. ௧௬௩.)

உச்சாயாந்ருன் — பலபாஷைகளையும் உச்சரிக்க அறிந்தவன். [உஜ்ஜாயாந்ருன்.]

உச்சாயாநம்—1. உச்சரித்தல். 2. உச்சாடகம். [உஜ்ஜாயாநம்.]

உச்சாயாநம்—உச்சாயாநம். 'அப்புட னுச்சா ரணையினல் லான்பிகத் தோன்றிதே' (விரசோ. யாப்பு. ௩௫.)

உச்சாயம்—1. உச்சரித்தல். 'பிசாக்கரத்தினுச்சாரஞ் சாக்கிராவத்தை' (சி. சி. ச: ௩௫. மறை.) 2. மலம், பகரவகாரம். (இதோப. ௩.) 3. மிகவுயர்ச்சி. [உஜ்ஜாயம்.]

உச்சாரிதம்—உச்சரிக்கப்பட்டது. [உஜ்ஜாரித.]

உச்சி—1. ஆன்மயிர். 2. உச்சந்தலை. 3. தலை. 'ஊராரை யுச்சி யிதித்து' (கலி. ௧0௪.) 4. தலைக்குகேரிடம். 5. நடு. 6. நவிரம். (பிங்கல.) 7. காய். (பிங்கல. உருகே.) 8. துணி. 'மாற்றரும்பகம்பொனின்மாடத்துச்சி மேல்' (சித்தா. எாமக. 58.) 9. மந்திரபாகம். (சூ. நிகன். ௧. ௧௮.) 10. மயிர்முடி. 11. ஆகாயமுகடு. 12. எல்லை. 'நற்றவத்துச்ச கொண்டார்' (சீவக. 2883.) 13. புல்துருவி.

உச்சித்தவர்—மாத்தியான்னிகம். (சுர்ம பு. நித்திபகன், 15)

உச்சித்தவர்—சிலின் தலையில் எண்ணெய் வார்ப்பதற்காக உபயோகிக்கும் சிறு கரண்டி.

உச்சித்தவர்—1. நண்பகல். 2. கோவின் மத்தியானாழ்வு.

உச்சித்தவர்—சூரியன், 'உச்சிக்கிழான் கோட்டம்' (சிலப். கரு. கக.)

உச்சித்தவர்—உச்சிச்சிகை.

உச்சித்தவர்—உச்சந்தலையுள்ளம்.

உச்சித்தவர்—1. உச்சியின் மயிர் முடி. 2. சேவல்முதலியவற்றின் தலையுச்சி.

உச்சித்தவர்—1. நியிர்த்தகொம்புள்ள மாடு. 2. காண்டாமிருகம்.

உச்சித்தவர்—மகிழ்வடைதல். 'அப்பா என்றால் உச்சிகுளிருமோ' (சுரு. 4. 3 ப். 3)

உச்சித்தவர்—ஒ ராபரணம்.

உச்சித்தவர்—புல்லுருவி. (மூ. அ.)

உச்சித்தவர்—செடிவாட்டம்.

உச்சித்தவர்—உச்சிக்காலாழ்வு.

உச்சித்தவர்—எச்சிக்கலப்பு, ஒரு பாத்திரத்திலே பலர்கூடியுண்டை. [உலிஷ்டு - எச்சில். ஸாஷ்டு - கலப்பு.]

உச்சித்தவர்—1. எச்சில். 'சூசமந முச்சிட்ட மன்ற' (சைவச. பொது. அசு.) 2. கைவிடப்பட்டது. 3. சேடம் 'உச்சிட்டம்மென்றால் கிணை யுண்கிலார்' (கந்தபு. வீரபத். 41.)

[உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—மெழுகு. [உலிஷ்டு - மகிழ்ச்சி.]

உச்சித்தவர்—மகாக்கை. (சிலப். 3. 18. உரை)

உச்சித்தவர்—சுருமலமாக்கல், முற்றாயுழித்தல். [உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—ஒரு பூஞ்செடி.

உச்சித்தவர்—1. அரிபது. 2. அழகு. 3. உசிதம். 4. உயர்ச்சி. 5. கொடை. 6. தகுதி. 7. நெருஞ்சில் (மலை). 8. மேன்மை. 'உச்சித மெய்ப்புற' (திருப்பு. கச்சு.) [1, 6, 8. [உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—1. அழிக்கப்பட்டது. 2. வெட்டப்பட்டது. [உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—உச்சியினி.

உச்சித்தவர்—உச்சனிமாகாளி.

உச்சித்தவர்—உச்சமாதல், 'வெள்ளி உச்சிப்பட்டது, வியாழம் அஸ்தமித்தது,' (சிலப். திருப்பா. 13. வ்யா)

உச்சித்தவர்—சதுரத்தகிதோறும் பள்ளிக்கூடத்தில் விடப்பெறும் பகல் விடுமுறை. உச்சித்தவரை—உச்சந்தலையில்வரும் பிளவைநோய். (மூ. அ.)

உச்சித்தவர்—பரவமகளிரணியும் தலையணிகளுள் ஒன்று.

உச்சித்தவர்—உச்சிச்சடை.

உச்சித்தவர்—குழந்தைகளின் தலையணிகளுள் ஒன்று.

உச்சித்தவர்—நண்பகல்.

உச்சித்தவர்—உச்சிபிடிக்கை.

உச்சித்தவர்—ஊசுமல்லிகை. (மூ. அ)

உச்சித்தவர்—செங்குத்தான மலை.

உச்சித்தவர்—உச்சிநிமாகாளி.

உச்சித்தவர்—உச்சிக்கிரகசைமோத்தல். 'தனிப்புதல்வன் நனையணைத்துத் தகவுச்சி மோந்து' (கோயிப்பு. வியாக். உ.)

உச்சித்தவர்—தலையணியுள்ள அலங்காரத்தொக்கல்.

உச்சித்தவர்—வீணையாட்டுவகையுள் ஒன்று.

உச்சித்தவர்—தேவர். 'உச்சியார் கிறையவுறு யுகமெலாக் காத்தளிக்கும்' (பாப். வி. 86. பக். 315)

உச்சித்தவர்—குழந்தையின் உச்சந்தலையின்மார்பிற்படுதலால் அவுக்குண்டாகும் நோய்.

உச்சித்தவர்—வகிரெடுத்தல்.

உச்சித்தவர்—குழந்தைகளின் உச்சந்தலையில் இடம் என்னெய்ய.

உச்சித்தவர்—தள்ளப்பட்டது.

உச்சித்தவர்—1. உயர்ச்சி. 2. பிரண்டைக் கொடி. 3. பிறத்தல். [1, 3. [உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—பிறந்தவன். [உலிஷ்டு.]

உச்சித்தவர்—1. உயரம். 2. முக்கோணநிர்த்திட்டவரி.

உச்சித்தவர்—கனவான்.

உச்சித்தவர்—உயர்நிலை. [உலிஷ்டு.]

உச்சிருட்டி—உசாவல்.

உச்சிருட்டி—காலத்தவத்திலிருக்கும் ஒருருத்திரர். (வி-ணி. உ.எச.)

உச்சிரோகை—வானவளவைக்குரிய பெரிய ரோகை.

உச்சிவிடுதி—மத்தியானநேர விடுதலை.

உச்சிவிழுகை—குழந்தைகளின் பிராணபாயக்குறியாக உச்சி குழிகை.

உச்சிவினை—உச்சிக்கடன். (சேதுபு. அத்தம. 6.)

உச்சிவிடு — 1. உச்சிவேளையில் மழை விட்டிருக்கை. 2. இடைவிடுகை. 'உச்சிவிடு விடாதே இத்தையே மனோரதியாநின்றது.' (ஈடு. 9. 8. 7.)

உச்சிவேளி—உச்சிவிடு.

உச்சிவேறி—உச்சிவிடு.

உச்சிவேர்—மூலவேர்.

உச்சிள்ளம்—சமப்படுதல்.

உச்சிளி — 1. உச்சயினி. 2. இரண்டா மாதம். (பொதி. தி.)

உச்சிவனம்—உய்தல்.

உச்சிவித்தல்—1. ஈடேறுதல். 2. மரணபாயத்தினின்றதுதப்பிப்பிழைத்தல். 3. பிழைத்தல். (தாயு. பரா. ௫௫. உரை.)

உச்சுக்காட்டல் — நாயை யேவிவிடுதல். [உய்த்து என்பதன் விகாரம்.]

உச்சுக்கோட்டுதல் — 1. இக்குக்கொட்டுதல். 2. வெறுப்புக்குறிகாட்டுதல்.

உச்சுக்தல்—1. இலக்கெறிதல். 2. தன்னுதல். 3. பிறப்பொருளைக் கவர்தல். 4. வெல்லுதல்.

உச்சுவலம்—1. ஆசை. 2. எரிதல். 3. பொன். 4. பிரபை. [உஜ்ஜு.]

உச்சுவாசம் — 1. சுவாசத்தை யுள்ளே யிழுத்துவிடுதல். 2. நூலின் உட்பிரிவு.

உச்சுடை—கொடிக்கம்பநுணி.

உச்சுதம் — 1. கொழுப்பு. 2. பருமை. [உஜ்ஜு. ௩௦.]

உச்சேடணம்—மிச்சம். [உஜ்ஜு. ௩௦.]

உச்சேதம்—1. அழித்தல். 2. வெட்டல். 3. நாசம். (நீலகேசி. 657) [உஜ்ஜு.]

உச்சைச்சிவம்—இத்திரங்குதிரை. (பிங்) [உஜ்ஜு. ௩௦. ௩௧. ௩௨. ௩௩. ௩௪. ௩௫. ௩௬. ௩௭. ௩௮. ௩௯. ௪௦. ௪௧. ௪௨. ௪௩. ௪௪. ௪௫. ௪௬. ௪௭. ௪௮. ௪௯. ௫௦. ௫௧. ௫௨. ௫௩. ௫௪. ௫௫. ௫௬. ௫௭. ௫௮. ௫௯. ௬௦. ௬௧. ௬௨. ௬௩. ௬௪. ௬௫. ௬௬. ௬௭. ௬௮. ௬௯. ௭௦. ௭௧. ௭௨. ௭௩. ௭௪. ௭௫. ௭௬. ௭௭. ௭௮. ௭௯. ௮௦. ௮௧. ௮௨. ௮௩. ௮௪. ௮௫. ௮௬. ௮௭. ௮௮. ௮௯. ௯௦. ௯௧. ௯௨. ௯௩. ௯௪. ௯௫. ௯௬. ௯௭. ௯௮. ௯௯. ௧௦௦. ௧௦௧. ௧௦௨. ௧௦௩. ௧௦௪. ௧௦௫. ௧௦௬. ௧௦௭. ௧௦௮. ௧௦௯. ௧௧௦. ௧௧௧. ௧௧௨. ௧௧௩. ௧௧௪. ௧௧௫. ௧௧௬. ௧௧௭. ௧௧௮. ௧௧௯. ௧௨௦. ௧௨௧. ௧௨௨. ௧௨௩. ௧௨௪. ௧௨௫. ௧௨௬. ௧௨௭. ௧௨௮. ௧௨௯. ௧௩௦. ௧௩௧. ௧௩௨. ௧௩௩. ௧௩௪. ௧௩௫. ௧௩௬. ௧௩௭. ௧௩௮. ௧௩௯. ௧௪௦. ௧௪௧. ௧௪௨. ௧௪௩. ௧௪௪. ௧௪௫. ௧௪௬. ௧௪௭. ௧௪௮. ௧௪௯. ௧௫௦. ௧௫௧. ௧௫௨. ௧௫௩. ௧௫௪. ௧௫௫. ௧௫௬. ௧௫௭. ௧௫௮. ௧௫௯. ௧௬௦. ௧௬௧. ௧௬௨. ௧௬௩. ௧௬௪. ௧௬௫. ௧௬௬. ௧௬௭. ௧௬௮. ௧௬௯. ௧௭௦. ௧௭௧. ௧௭௨. ௧௭௩. ௧௭௪. ௧௭௫. ௧௭௬. ௧௭௭. ௧௭௮. ௧௭௯. ௧௮௦. ௧௮௧. ௧௮௨. ௧௮௩. ௧௮௪. ௧௮௫. ௧௮௬. ௧௮௭. ௧௮௮. ௧௮௯. ௧௯௦. ௧௯௧. ௧௯௨. ௧௯௩. ௧௯௪. ௧௯௫. ௧௯௬. ௧௯௭. ௧௯௮. ௧௯௯. ௨௦௦. ௨௦௧. ௨௦௨. ௨௦௩. ௨௦௪. ௨௦௫. ௨௦௬. ௨௦௭. ௨௦௮. ௨௦௯. ௨௧௦. ௨௧௧. ௨௧௨. ௨௧௩. ௨௧௪. ௨௧௫. ௨௧௬. ௨௧௭. ௨௧௮. ௨௧௯. ௨௨௦. ௨௨௧. ௨௨௨. ௨௨௩. ௨௨௪. ௨௨௫. ௨௨௬. ௨௨௭. ௨௨௮. ௨௨௯. ௨௩௦. ௨௩௧. ௨௩௨. ௨௩௩. ௨௩௪. ௨௩௫. ௨௩௬. ௨௩௭. ௨௩௮. ௨௩௯. ௨௪௦. ௨௪௧. ௨௪௨. ௨௪௩. ௨௪௪. ௨௪௫. ௨௪௬. ௨௪௭. ௨௪௮. ௨௪௯. ௨௫௦. ௨௫௧. ௨௫௨. ௨௫௩. ௨௫௪. ௨௫௫. ௨௫௬. ௨௫௭. ௨௫௮. ௨௫௯. ௨௬௦. ௨௬௧. ௨௬௨. ௨௬௩. ௨௬௪. ௨௬௫. ௨௬௬. ௨௬௭. ௨௬௮. ௨௬௯. ௨௭௦. ௨௭௧. ௨௭௨. ௨௭௩. ௨௭௪. ௨௭௫. ௨௭௬. ௨௭௭. ௨௭௮. ௨௭௯. ௨௮௦. ௨௮௧. ௨௮௨. ௨௮௩. ௨௮௪. ௨௮௫. ௨௮௬. ௨௮௭. ௨௮௮. ௨௮௯. ௨௯௦. ௨௯௧. ௨௯௨. ௨௯௩. ௨௯௪. ௨௯௫. ௨௯௬. ௨௯௭. ௨௯௮. ௨௯௯. ௩௦௦. ௩௦௧. ௩௦௨. ௩௦௩. ௩௦௪. ௩௦௫. ௩௦௬. ௩௦௭. ௩௦௮. ௩௦௯. ௩௧௦. ௩௧௧. ௩௧௨. ௩௧௩. ௩௧௪. ௩௧௫. ௩௧௬. ௩௧௭. ௩௧௮. ௩௧௯. ௩௨௦. ௩௨௧. ௩௨௨. ௩௨௩. ௩௨௪. ௩௨௫. ௩௨௬. ௩௨௭. ௩௨௮. ௩௨௯. ௩௩௦. ௩௩௧. ௩௩௨. ௩௩௩. ௩௩௪. ௩௩௫. ௩௩௬. ௩௩௭. ௩௩௮. ௩௩௯. ௩௪௦. ௩௪௧. ௩௪௨. ௩௪௩. ௩௪௪. ௩௪௫. ௩௪௬. ௩௪௭. ௩௪௮. ௩௪௯. ௩௫௦. ௩௫௧. ௩௫௨. ௩௫௩. ௩௫௪. ௩௫௫. ௩௫௬. ௩௫௭. ௩௫௮. ௩௫௯. ௩௬௦. ௩௬௧. ௩௬௨. ௩௬௩. ௩௬௪. ௩௬௫. ௩௬௬. ௩௬௭. ௩௬௮. ௩௬௯. ௩௭௦. ௩௭௧. ௩௭௨. ௩௭௩. ௩௭௪. ௩௭௫. ௩௭௬. ௩௭௭. ௩௭௮. ௩௭௯. ௩௮௦. ௩௮௧. ௩௮௨. ௩௮௩. ௩௮௪. ௩௮௫. ௩௮௬. ௩௮௭. ௩௮௮. ௩௮௯. ௩௯௦. ௩௯௧. ௩௯௨. ௩௯௩. ௩௯௪. ௩௯௫. ௩௯௬. ௩௯௭. ௩௯௮. ௩௯௯. ௪௦௦. ௪௦௧. ௪௦௨. ௪௦௩. ௪௦௪. ௪௦௫. ௪௦௬. ௪௦௭. ௪௦௮. ௪௦௯. ௪௧௦. ௪௧௧. ௪௧௨. ௪௧௩. ௪௧௪. ௪௧௫. ௪௧௬. ௪௧௭. ௪௧௮. ௪௧௯. ௪௨௦. ௪௨௧. ௪௨௨. ௪௨௩. ௪௨௪. ௪௨௫. ௪௨௬. ௪௨௭. ௪௨௮. ௪௨௯. ௪௩௦. ௪௩௧. ௪௩௨. ௪௩௩. ௪௩௪. ௪௩௫. ௪௩௬. ௪௩௭. ௪௩௮. ௪௩௯. ௪௪௦. ௪௪௧. ௪௪௨. ௪௪௩. ௪௪௪. ௪௪௫. ௪௪௬. ௪௪௭. ௪௪௮. ௪௪௯. ௪௫௦. ௪௫௧. ௪௫௨. ௪௫௩. ௪௫௪. ௪௫௫. ௪௫௬. ௪௫௭. ௪௫௮. ௪௫௯. ௪௬௦. ௪௬௧. ௪௬௨. ௪௬௩. ௪௬௪. ௪௬௫. ௪௬௬. ௪௬௭. ௪௬௮. ௪௬௯. ௪௭௦. ௪௭௧. ௪௭௨. ௪௭௩. ௪௭௪. ௪௭௫. ௪௭௬. ௪௭௭. ௪௭௮. ௪௭௯. ௪௮௦. ௪௮௧. ௪௮௨. ௪௮௩. ௪௮௪. ௪௮௫. ௪௮௬. ௪௮௭. ௪௮௮. ௪௮௯. ௪௯௦. ௪௯௧. ௪௯௨. ௪௯௩. ௪௯௪. ௪௯௫. ௪௯௬. ௪௯௭. ௪௯௮. ௪௯௯. ௫௦௦. ௫௦௧. ௫௦௨. ௫௦௩. ௫௦௪. ௫௦௫. ௫௦௬. ௫௦௭. ௫௦௮. ௫௦௯. ௫௧௦. ௫௧௧. ௫௧௨. ௫௧௩. ௫௧௪. ௫௧௫. ௫௧௬. ௫௧௭. ௫௧௮. ௫௧௯. ௫௨௦. ௫௨௧. ௫௨௨. ௫௨௩. ௫௨௪. ௫௨௫. ௫௨௬. ௫௨௭. ௫௨௮. ௫௨௯. ௫௩௦. ௫௩௧. ௫௩௨. ௫௩௩. ௫௩௪. ௫௩௫. ௫௩௬. ௫௩௭. ௫௩௮. ௫௩௯. ௫௪௦. ௫௪௧. ௫௪௨. ௫௪௩. ௫௪௪. ௫௪௫. ௫௪௬. ௫௪௭. ௫௪௮. ௫௪௯. ௫௫௦. ௫௫௧. ௫௫௨. ௫௫௩. ௫௫௪. ௫௫௫. ௫௫௬. ௫௫௭. ௫௫௮. ௫௫௯. ௫௬௦. ௫௬௧. ௫௬௨. ௫௬௩. ௫௬௪. ௫௬௫. ௫௬௬. ௫௬௭. ௫௬௮. ௫௬௯. ௫௭௦. ௫௭௧. ௫௭௨. ௫௭௩. ௫௭௪. ௫௭௫. ௫௭௬. ௫௭௭. ௫௭௮. ௫௭௯. ௫௮௦. ௫௮௧. ௫௮௨. ௫௮௩. ௫௮௪. ௫௮௫. ௫௮௬. ௫௮௭. ௫௮௮. ௫௮௯. ௫௯௦. ௫௯௧. ௫௯௨. ௫௯௩. ௫௯௪. ௫௯௫. ௫௯௬. ௫௯௭. ௫௯௮. ௫௯௯. ௬௦௦. ௬௦௧. ௬௦௨. ௬௦௩. ௬௦௪. ௬௦௫. ௬௦௬. ௬௦௭. ௬௦௮. ௬௦௯. ௬௧௦. ௬௧௧. ௬௧௨. ௬௧௩. ௬௧௪. ௬௧௫. ௬௧௬. ௬௧௭. ௬௧௮. ௬௧௯. ௬௨௦. ௬௨௧. ௬௨௨. ௬௨௩. ௬௨௪. ௬௨௫. ௬௨௬. ௬௨௭. ௬௨௮. ௬௨௯. ௬௩௦. ௬௩௧. ௬௩௨. ௬௩௩. ௬௩௪. ௬௩௫. ௬௩௬. ௬௩௭. ௬௩௮. ௬௩௯. ௬௪௦. ௬௪௧. ௬௪௨. ௬௪௩. ௬௪௪. ௬௪௫. ௬௪௬. ௬௪௭. ௬௪௮. ௬௪௯. ௬௫௦. ௬௫௧. ௬௫௨. ௬௫௩. ௬௫௪. ௬௫௫. ௬௫௬. ௬௫௭. ௬௫௮. ௬௫௯. ௬௬௦. ௬௬௧. ௬௬௨. ௬௬௩. ௬௬௪. ௬௬௫. ௬௬௬. ௬௬௭. ௬௬௮. ௬௬௯. ௬௭௦. ௬௭௧. ௬௭௨. ௬௭௩. ௬௭௪. ௬௭௫. ௬௭௬. ௬௭௭. ௬௭௮. ௬௭௯. ௬௮௦. ௬௮௧. ௬௮௨. ௬௮௩. ௬௮௪. ௬௮௫. ௬௮௬. ௬௮௭. ௬௮௮. ௬௮௯. ௬௯௦. ௬௯௧. ௬௯௨. ௬௯௩. ௬௯௪. ௬௯௫. ௬௯௬. ௬௯௭. ௬௯௮. ௬௯௯. ௭௦௦. ௭௦௧. ௭௦௨. ௭௦௩. ௭௦௪. ௭௦௫. ௭௦௬. ௭௦௭. ௭௦௮. ௭௦௯. ௭௧௦. ௭௧௧. ௭௧௨. ௭௧௩. ௭௧௪. ௭௧௫. ௭௧௬. ௭௧௭. ௭௧௮. ௭௧௯. ௭௨௦. ௭௨௧. ௭௨௨. ௭௨௩. ௭௨௪. ௭௨௫. ௭௨௬. ௭௨௭. ௭௨௮. ௭௨௯. ௭௩௦. ௭௩௧. ௭௩௨. ௭௩௩. ௭௩௪. ௭௩௫. ௭௩௬. ௭௩௭. ௭௩௮. ௭௩௯. ௭௪௦. ௭௪௧. ௭௪௨. ௭௪௩. ௭௪௪. ௭௪௫. ௭௪௬. ௭௪௭. ௭௪௮. ௭௪௯. ௭௫௦. ௭௫௧. ௭௫௨. ௭௫௩. ௭௫௪. ௭௫௫. ௭௫௬. ௭௫௭. ௭௫௮. ௭௫௯. ௭௬௦. ௭௬௧. ௭௬௨. ௭௬௩. ௭௬௪. ௭௬௫. ௭௬௬. ௭௬௭. ௭௬௮. ௭௬௯. ௭௭௦. ௭௭௧. ௭௭௨. ௭௭௩. ௭௭௪. ௭௭௫. ௭௭௬. ௭௭௭. ௭௭௮. ௭௭௯. ௭௮௦. ௭௮௧. ௭௮௨. ௭௮௩. ௭௮௪. ௭௮௫. ௭௮௬. ௭௮௭. ௭௮௮. ௭௮௯. ௭௯௦. ௭௯௧. ௭௯௨. ௭௯௩. ௭௯௪. ௭௯௫. ௭௯௬. ௭௯௭. ௭௯௮. ௭௯௯. ௮௦௦. ௮௦௧. ௮௦௨. ௮௦௩. ௮௦௪. ௮௦௫. ௮௦௬. ௮௦௭. ௮௦௮. ௮௦௯. ௮௧௦. ௮௧௧. ௮௧௨. ௮௧௩. ௮௧௪. ௮௧௫. ௮௧௬. ௮௧௭. ௮௧௮. ௮௧௯. ௮௨௦. ௮௨௧. ௮௨௨. ௮௨௩. ௮௨௪. ௮௨௫. ௮௨௬. ௮௨௭. ௮௨௮. ௮௨௯. ௮௩௦. ௮௩௧. ௮௩௨. ௮௩௩. ௮௩௪. ௮௩௫. ௮௩௬. ௮௩௭. ௮௩௮. ௮௩௯. ௮௪௦. ௮௪௧. ௮௪௨. ௮௪௩. ௮௪௪. ௮௪௫. ௮௪௬. ௮௪௭. ௮௪௮. ௮௪௯. ௮௫௦. ௮௫௧. ௮௫௨. ௮௫௩. ௮௫௪. ௮௫௫. ௮௫௬. ௮௫௭. ௮௫௮. ௮௫௯. ௮௬௦. ௮௬௧. ௮௬௨. ௮௬௩. ௮௬௪. ௮௬௫. ௮௬௬. ௮௬௭. ௮௬௮. ௮௬௯. ௮௭௦. ௮௭௧. ௮௭௨. ௮௭௩. ௮௭௪. ௮௭௫. ௮௭௬. ௮௭௭. ௮௭௮. ௮௭௯. ௮௮௦. ௮௮௧. ௮௮௨. ௮௮௩. ௮௮௪. ௮௮௫. ௮௮௬. ௮௮௭. ௮௮௮. ௮௮௯. ௮௯௦. ௮௯௧. ௮௯௨. ௮௯௩. ௮௯௪. ௮௯௫. ௮௯௬. ௮௯௭. ௮௯௮. ௮௯௯. ௯௦௦. ௯௦௧. ௯௦௨. ௯௦௩. ௯௦௪. ௯௦௫. ௯௦௬. ௯௦௭. ௯௦௮. ௯௦௯. ௯௧௦. ௯௧௧. ௯௧௨. ௯௧௩. ௯௧௪. ௯௧௫. ௯௧௬. ௯௧௭. ௯௧௮. ௯௧௯. ௯௨௦. ௯௨௧. ௯௨௨. ௯௨௩. ௯௨௪. ௯௨௫. ௯௨௬. ௯௨௭. ௯௨௮. ௯௨௯. ௯௩௦. ௯௩௧. ௯௩௨. ௯௩௩. ௯௩௪. ௯௩௫. ௯௩௬. ௯௩௭. ௯௩௮. ௯௩௯. ௯௪௦. ௯௪௧. ௯௪௨. ௯௪௩. ௯௪௪. ௯௪௫. ௯௪௬. ௯௪௭. ௯௪௮. ௯௪௯. ௯௫௦. ௯௫௧. ௯௫௨. ௯௫௩. ௯௫௪. ௯௫௫. ௯௫௬. ௯௫௭. ௯௫௮. ௯௫௯. ௯௬௦. ௯௬௧. ௯௬௨. ௯௬௩. ௯௬௪. ௯௬௫. ௯௬௬. ௯௬௭. ௯௬௮. ௯௬௯. ௯௭௦. ௯௭௧. ௯௭௨. ௯௭௩. ௯௭௪. ௯௭௫. ௯௭௬. ௯௭௭. ௯௭௮. ௯௭௯. ௯௮௦. ௯௮௧. ௯௮௨. ௯௮௩. ௯௮௪. ௯௮௫. ௯௮௬. ௯௮௭. ௯௮௮. ௯௮௯. ௯௯௦. ௯௯௧. ௯௯௨. ௯௯௩. ௯௯௪. ௯௯௫. ௯௯௬. ௯௯௭. ௯௯௮. ௯௯௯. ௧௦௦௦.]

உச்சைச்சிரவம். 'துவர் காண விரைந்து உச்சைச்சிரவம். வென்று மகவான்புரம்.' (சேதுபு. கத்திரு. ௭.)

உசநம்—ஆமணக்கு.

உசநம்—1. உப்புராணம் பதினெட்டினுன்று. 2. தருமநூல் பதினெட்டினுன்று. (பிங்க. சாசன.)

உசநன் ஈக்கிரன். 'உசநவப்பெயர்க் கவி யுதித்த' (இராமா. ஆறுசெல். ௧௬.) [உஸநன்.]

உசநம்—நகரம். (பிங்)

உசநம் — உயரம். 'உசநத்தாசை உசநத்து.' (S. i. i. II. 134.)

உசநம்—செருஞ்சில். (மலை)

உசந்—விடியல். (நாமதிப)

உசவு—கரியும் எண்ணையும் கலந்துகூட்டியமை. (சிந்தா.)

உசவுதன்—ஆலோசித்தல். (பாரத. பதினேழாம். 221.)

உசங்காலம்—சூரியனுதித்தற்குமுன் சூத்து நாழிகையுள்ளகாலம்.

உசநுர்—சுக்கிரன். 'உசநுர்-நந்த மூட்டை நீர் கொண்டின்' (பாரத. குரு. உ.௩.)

உசா—1. ஆராய்ச்சி. 'உசாச்சிபச்சாசு வசா வண்டியாக' (அறநெறிச். ௧௬௬.) 2. ஒற்ற. (திவா.) 3. குழ்ச்சி. 'உசா உசுத்தி' (தொல். சொல். ௩௭௦.) 4. மகம். 'தன் னுசித்தையும் வசனமு முசாவும்த் தொல் பொருட் பொருட்டாக' (ஞானவா. ௩௭.) 5. மூக்குத்தி.

உசாச்சேட்டல்—ஆலோசனைசெட்டல்.

உசாத்தாயர் — ஆலோசனைசெய்வோர். 'ஒன்றிய மோனர்போய வசாக்கைய ரொருங்கு போனார்' (இரகு. அபனெ. ௧௨.)

உசாத்தானம்—ஒரு தலம். (தேவார. திருஞாந.)

உசாத்துணை—உசாவுதனை - உத்தமனை வன். (திருக்கோ. 400 உரை)

உசாதேவி—சூரியன்மனைவரினொருத்தி. (சி. சி. பர. உலோகாய. ௧௬. உரை.)

உசாபதி—அதிருத்தன். [உஷாவதி.]

உசாபதி—உப்பிரிவு. (I. M. P. T. 894)

உசாவல்—உசாவுதல்.

உசாவு—1. ஆராய்வு. 2. உசாவென்னெவ
லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைக்
தொகையும். 3. ஒற்றர்.

உசாவுதல்—1. ஆராய்தல். 2. எண்ணல்.
'ஆங்கொர் கங்குலி னழைத்துநீ டாசிய
ஹசாவீ' (பாரத. வாரண. ௧௨௮.) 3. வினாவு
தல். (சிந்தா.) 4. செலியுறுதல். (விராயகபு.
75. 84)

உசாவுதின்ன — ஆலோசனைத்துணைவன்.

உசி—1. கூர்மை. 2. விருப்பம். [உஸி.]

உசிதம்—1. துழகு. 2. அறியப்பட்டது.
'உசித மொன்றுரைக்கேன்' (இரகு.
குசன். அங்.) 3. உத்தமம். 4. மேன்மை.
5. போக்கியமானது, தக்கது. 'தவக்கு,
ஸ்ரீம்வா, கிரணங்களாகிற மூன்று இந்திரி
யங்களும் தன்னைப்பொருத்தின உசிதவிஷ
யங்களையே கிரகிக்கும்' (சி. சி. உ. ௧௧.
சிவாக்.) 6. தகுதி. 7. வனாகை. 8. கூப்பிடு
கை. 9. நீர். (அக. நி) [உசிதம்.]

உசிதன்—பாண்டியன். (அக. நி)

உசிப்பித்தல் — சேர்த்தல். 'உன்னிடத்
தெங்களை யுசிப்பித்துக்கொள்வாய்' (திருக்
காளத். பு. காளன். 60)

உசிர்—உயிர். 'உசிர்க்கொலை பலநெர்ந்து'
(தேவார. திருமுரு. ௩. சுந்.) [உயிர், உசி
ரென மருவிறு.]

உசிம்—1. இடபம். 2. இலாமிச்சை
வேர். (தைல. தைலவ. ௧௩.) 3. கிரணம்.
4. மிளகு. (மலை) 5. செவ்வியம். [1, 3.
உஸம்.]

உசில்—சீக்கிரி.

உசிலம் — உசில். 'ஆமண்டத்தவிப்படி
யொன்றதுகுதிரி நீசியுசிலத் ததனின் டைந்
தம்' (தைல. தைலவ. ௧௨.)

உசில—உசில். (பிங்)

உசிம்—1. இலாமிச்சைவேர். 2. வெட்டி
வேர். [உஸம்.]

உசு—உருவென்னும் புழு.

உசுத்தல்—எழுதல்.

உசுப்பல்—உசுப்புதல்.

உசுப்பி—மலம்.

உசுப்புதல்—1. எழுப்புதல். 2. வெருட்டு
தல்.

உசுப்புதல்—1. இயக்குதல். 2. அடட்டு
தல். 'மாக்க ளதிர்ப்பி னுசும்ப' (பெருங்.
மகத. 13. 59.)

உசுவாசநிகவாசம்—மூச்சுப்போக்குவரவு.
'உடலில் வாயுவானது போகாமல் உசுவாச
நிகவாசங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற
சுழுத்தியவத்தையிலு மறிலில்லையே' (சி. சி.
௩. ச. சிவாக்.)

உசுவாசம்—உச்சுவாசம்.

உசுவி—இராகவகை. (பாரத. ராக. 104.)

உசை—1. இரவு. 2. காலை. 3. மாலை. 4.
வாணன்மகளாகிய உசைஷ. 'அசுரனின்
உசையொடு' (உபதேச. வாண. ௧0௨.)

உசுசுட்டை—மெலிவு.

உசுசும் — உஞ்சலிருத்தி. [உஞ்சம்.]

உசுசுயினி—உச்சயினி. (யசோதர. 2. 1.)

உசுசல் — ஊஞ்சல். 'உஞ்சனிகர்-காதிற
கும்' (வெங்கையுலா. தொடை, எடி.)

உசுசவிருத்தி — 1. சிதறியதாரியங்களைப்
பொறுக்கிச் சேவித்தல். 'உஞ்சநல் விருத்தி
யிருதமாம்' (காஞ்சிப். ஒழுக். ௩௬.) 2.
அரிசிப்பிச்சையெடுத்துச் செய்யுஞ் சேவனம்.
[உஞ்சவறுத்தி.]

உசுசில்—உசில்.

உசுசு—1. உய்த்து என்னும் வினையெச்சம்
விகாரப்பட்டுநின்ற ஒருமொழி. 'உஞ்சிவர்
போய்விடி னாய்குக் கென்னறெனை யோதா
ரோ' (இராமா. குகப். ௧௬.) 2. நாயை
யழைக்கும் ஒலிக்குறி.

உசுசுனைமாதானம் — உச்சயினியிலுள்ள
சிவாலயம். (தேவா. 1221. 8.)

உசுசை—1. அவந்திரகரம். 'உஞ்சையம்
பதியும்' (சிலப். கடலாடு. உக.) 2. உச்சயினி
நகரம். (மணிமே.)

உசுசுறல்—உருற்றுதல்.

உசுசுறு—1. உற்சாகம். (பிங்.) 2. ஊக்கம்.
3. இழுக்கு. 4. முயற்சி. 'மாண்டவுருற்றி
லவர்க்கு' (வன். ௬0௬.) 5. வழக்கு. (அக.நி.)
6. தப்பு. (பிங்.)

உசுசுறுவை—ஊக்குதல். 'உள்ளமுருற்ற
கையினுலே' (கலி. பாலை. ௧௮. உரை.)

உசுசுறுதல் — 1. செய்தல். 'ஊறுருற்ற
முன்னுவார்க்கு' (தணிகை. கைமிச. ௬.)

2. முயற்சிசெய்தல், 'உன்னரும் கடுப்பினி வுஞ்றி யோடலும்' (கந்தபு. மார்க்கன். அநு.) 3. வழக்கோதுதல். 4. துண்டுதல். (கலித். 18. உரை.)

உட்கட்டு—1. உள்ளூரம். 2. மாதர்கழுத் தோடு ஒட்டிநிற்கக் கட்டும் ஒரு ஆபரணம். 3. வீட்டி னுள்ளறை.

உட்கண்—ஞானம், 'நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணேற் காணும்' (திவ். இயற். பெரிய திருவா. 28.)

உட்கதவு—திட்டிவாயில், 'கணையமரம் ஏறட்ட உட்கதவினையுடைய வாயிலினையும்' (பெரும்பாண். 127. உரை.)

உட்கந்தாயம்—மிராசுதாரருக்கு இறுக் கும் வரி.

உட்காணம்—அந்தக்காணம், 'புணரு முட் காணமாக்கி' (சி. சி. ச. ௧.)

உட்கரு—உள்ளே அடங்கியிருக்கும் பொருள், 'உட்கருவையுடைத்தாயிய..... சிலம்பின்' (சிலப். 16. 118. உரை.)

உட்கருத்து—1. உட்பொருள், கருத்துரை. 2. வெளிவிடாமற் கொண்டிருக்கும் மனக் கருத்து.

உட்கருவி—சீவான்மாவின் அந்தக்காணம் கள். அவை: மனம், புத்தி, சித்தம், அகம் காரம் என்பன. (சி. சி. உ. சூ. ௩.)

உட்கருவியிழுக்கருவி—சீவான்மாவின் அந்தக்காணங்களுக்கும் உட்கருவியா யிருக்கும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் என்னும் தத்துவங்கள். (சி. சி. உ. சூ. ௩.)

உட்கல்—1. அச்சக்குறிப்புக்காட்டல். 2. அஞ்சுதல். 'உட்கப்படா ரொளியிழப்பர்' (வள். ௧௨௧.) 3. நிலைகெடுதல், மடிதல். 'உருவு மிளமையு மொண்பொருளு முட்கு-மொருவழி நிலலாமை' (நாலடி. பழ. உ.) 4. வெட்டுதல். 'நகர்ப்புறம்போ-யுட்குநெஞ்ச ராய்' (திருவினா. சமணரை. ௨௫.)

உட்கலாம்—அந்தச்சித்திரம். உட்கழுத்து—கழுத்தின் முன்பாகம். உட்கள்ளம்—1. உள்வஞ்சகம். 2. கட்டியி னுள்விதம்.

உட்களவு—உள்வஞ்சகம். உட்காங்கை—உட்குடி. உட்காந்தல்—உட்கரம். 'மூக்கடைப் புட் காந்த னீரிழிவு' (தைவ. தைலவ. ௧௪௦.)

உட்காய்ச்சல்—1. சரிதத்தின்புறத்தே தோன்றாமல் உள்ளே காயும் கரநோய். 2. உள்னொரிச்சல்.

உட்காய்வு—பொறுமை.

உட்கார்—1. உட்காரென்னவலும் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 2. பகைவர். 'உட்கா ரெதிரூன்றல் காஞ்சி' (திவா. 12. 144.)

உட்காருதல்—இறுத்தல். 'உட்கார்த்த பிராமணர்' (பராசர. ௧௪௪. பக்.)

உட்கால்—பெருங்கால்வாயினுள்ளடங்கிய சிறுகால்வாய்.

உட்கிடங்கை—உட்கருத்து.

உட்கிடை—1. உட்கருத்து. 2. உள்ளடங்கி யது. 'சுரண்டையூர்முத லுட்கிடை' (குற்ற. குற. 89. 3.)

உட்கிராந்தல்—1. உள்வெப்பத்தினால் இளைத்துப்போதல். 2. வேருன்றுதல்.

உட்கு—1. அச்சம். 'காணு முட்கு மடை தா' (குறிஞ்சிப். 184.) 2. உட்கென்னவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. நானம். (பிங்.) 4. மிடுக்கு. 'உட்குடையசுரர்' (திவ் திருவாய். 7. 2. 3.) 5. மதிப்பு. 'உட்கில்வழிவாழா லுக்கம்' (இனி. நாத். 27.)

உட்குதை—உட்குதல்.

உட்குடி—1. உள்ளூரிலேயிருந்து பயிர் செய்த முழுவாரமும் பெறாதற்குரிய குடி கள். 2. முழுவாரமும் பெறக் குடிகளுக் கடங்கி வாரத்திடுருபகுதிபெறக் குடிகள்.

உட்குடிப்பாயகாரி—கிராமத்தில் உரிமை பெற்ற குடி.

உட்குத்தகை—கீழ்க்குத்தகை.

உட்குத்துப் புறவிசை—ஈரங்குலையைப் பற்றி இசை உண்டாக்கும் ஒரு நோய்.

உட்குதல்—1. அச்சத்தைக்குறிக்கும் ஒரு மனவிகாரம். 2. அஞ்சுதல். 3. நானுதல். 4. மடிதல்.

உட்குற்றம்—உட்பகை. அவை: காமமுதலி யன.

உட்குறிப்பு—உள்ளக்குறிப்பு.

உட்குதல்—உட்குறையினால் உண்டாகும் குளிர்.

உட்கை—1. உள்ளங்கை. 2. உட்கைசு சுற்று. 3. உள்ளாள்.

உட்கைச்சுற்று—நாட்டியத்தில் இடக்கைப் புறமாகச் சுற்றுகை.

உட்கோள்ருதல்—1. அருந்துதல். 'சூலமா மிடற்றோற் கான வமலமாம் பெர்ருளை யேற்றுச் - சீலமோ டணிந்துட் கொண்டு' (கந்தபு. திருக்கல், 83.) 2. உள்ளடக்குதல். 'பாலையுட் கொண்டிடு செருக்கால்' (கந்தபு. ஆற்றுப். கசு.) 3. மனத்திலேவைத்தல். 'நன்னல மாதரை நன்னு மின்பமே - யுன்னரு முத்தியென் றுட்கொள் வார்சிலர்' (கந்தபு. பாவிர, உஅ.) 4. விழுங்கல். 5. வரி முதலியன தண்டுதல். (s. i. i. vi: 147.) 6. உள் ளிழுத்தல்.

உட்கோட்டை—உள்ளரண்.

உட்கோபம் — வெளியிலே தோன்றக் கோபம்.

உட்கோயில்—கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகம். 'உட்கோயில் புறக்கோயிலுட்பட' (s. i. i. v. 328.)

உட்கோள் — 1. கருத்து. 'என்னுட்கோ ளிது' (பாரத. நிரா. எ.) 2. கோட்பாடு. 3. ஒருவரி. (s. i. i. vi. 147.) 4. ஓரலங்காரம். (பிங். 1370.)

உட்சாங்கம்—அகச்சங்கம்.

உட்சமயம்—அகச்சமயம்; அவை: சைவ முதலியன. 'என்பாலா முட்சமயம் புறச் சமயமென்னு மீராரும்' (உபதேச. சிவ காட்சி. கசு.)

உட்சாடை—1. இரகசியங்களைச் சமிக்கையாலறிவிக்கை. 2. உட்கருத்து. 3. குழுவக் குதி.

உட்சாத்து — அரைக்கச்சை, உள்ளுடை. 'உழுவைதான் கொடுத்த உட்சா த்தும்' (ஏகாம். உலா. 203.)

உட்சீலை—1. உள்ளே உடுக்கும் சீலை. 2. புண்முதலியவற்றின் உள்ளே வைக்கும் துணி.

உட்காய்—ஒருவகைச்சாரம், உட்காய்ச்சல். 'உட்காய் புண் மேகச்சுடுவர்த்தலும் போ முணரே' (தைல. கதலவ. ககங்.)

உட்குத்திரம்—1. இலேசானவுபாயம். 2. உட்குறிப்பு. 3. உள்சூபாயம். 4. துட்பமானவகை. 5. மூலகாரணம். 6. மூலகுத்திரம். 7. கணிதத்திற்குறுக்குவழி. உட்செல்லல்—உட்போதல்.

உட்கோபணம்—1. எழும்புதல். (தர்க்கபா. கூ0. பக்.) 2. எறிதல். 3. விசிறி. [உட்கோபணம்.]

உட்கோவரம்—1. ஒருவகை வரி. (s. i. i. v. 383.) 2. அகம்படிமை.

உட்கோல்—நெஞ்சொடுகூறல். (திருவிளை. கான்மா. கசு. உரை.)

உட்டணகாசம் ஒருவகைக் காசநோய்.

உட்டணகாரகன் — சூரியன். (சோதிடகடல்.) [காரக: செய்கிறவன்.]

உட்டணசுந்திவி—1. நீர். 2. பிரண்டைக் கொடி. [உஷஸுஜிவிந்.]

உட்டணசிகை—செல்வாய், சனி, சூரியன் நின்ற இராசிகளின் கால். (விதாந. குண. கூ0. உரை.) அச்சுவினிக்கும் பூர்த்திக்கும் முதற்காலும் பரணிக்கும் அறுடத்துக்கும் நாலாங்காலும் உத்தராடத்துக்கும் சதயத்துக்கும் இரண்டாங்கால் மூன்றாங்கால் களுமாம். [உஷஸிவா.]

உட்டணசைந்தியம் — வெப்பம் அல்லது காரமுடையதாயிருந்து குளிர்ச்சியைக் கொடுக்குத்தன்மை.

உட்டணத்துவம்—உட்டணதை. [உஷஸு.]

உட்டணதுந்நம் — ஒரு நோய். (கடம்ப. இலீலா. 136.)

உட்டணதை—உட்டணத்தன்மை. [உஷஸு.]

உட்டணம்—1. கார்ப்பு, உறைப்பு. 2. மிளகு. 3. முதிர்வேனில். (நாநார்த்த) 4. வெப்பம். 5. வெய்யில். [1, 3, 5. உஷஸு.]

உட்டணந்சி—சூரியன்.

உட்டணவாதக்கிராணி—ஒரு நோய்.

உட்டணவாயு—உட்டணங்கண்டு உடலிற் கிளரும் வாயு.

உட்டணுதகம் — குளிர்காலம். [உஷஸு.]

உட்டணுதிந்நம்—அதிசுவுட்டணம்

உட்டணித்தல்—வெப்பங்கொள்ளல்.

உட்டனோதகம்—வெந்நீர். [உஷஸு. உஷஸு - வெம்மை, உஷஸு - நீர்.]

உட்டனோபநாமம் — உட்பேதம்.

உட்டனோபநாமம் — வேனிற் காலம்.
[உஷ்வாவதரி: உஷ - வெம்மை, உஷ
வதரி - அடைதல்.]

உட்டிணிந்த — ஓரடி ஏழைசைகொண்ட
தான நான்கடிகையுடைய ஒரு சந்தம்.

உட்டிணிதை — மணிபூரகத்தின் பதும
தளங்கள் பத்தனுள் 'டி' என்னு மக்கரம்
நிற்கும் ஆறும்பதுமதளத்திற் கதிதேவதை.
(சி. சி. அ: உக. மறை.)

உட்டிணீடம் — 1. தலைப்பாகை. 'உரித்
துட்டிணீடந்தானம்' (சைவச. ஆசா. சாச.)
2. முடி. [உஷ்வோ.]

உட்டிரம் — 1. கார்நிலம். 2. தேட்
கொடுக்கி. (மலை.) 3. நீர். 4. முட்செவ்வந்தி.

உட்டிரிடம்—உட்டிணீடம்.

உட்டிளம் — பட்சிகளின் கதிவ்சேடக்க
ளுள் ஒன்று. (காசிக. திரிலோ. 6.)

உட்டுளை—குழல், புரை. (பிங்கல. 2284.)

உட்டுறவு—உள்ளத்துறவு. 'இத்தவத்தால்
உட்டுறவுவரும்; இவ்வுட்டுறவால் மெய்
யுணர்வு பிறக்கும்' (வைபராக். தி. 18. உரை.)

உட்டுறை—உட்பிரிவு.

உட்டெளிவு—1. உட்சாரம். 2. உட்பக்க
அளவு. 3. உள்வயிரம். 4. தெளிந்தபுத்தி.
'உட்டெளியில்லாநக்கை' (கந்தபு. தெய்வ.
கஉள.) 5. பழுதுதிருத்தி யெடுத்துக்கொண்
டது. 6. பேரறிவு. 7. வடித்தசாறு.

உட்டேட்டம்—1. உட்சம்பத்து. 2. மன
நாட்டம்.

உட்டை — விளையாட்டுக்காய். 'உட்டை
யெனவைத்து விளையாடு பைக்கழற்காய்'
(திருப்போ. சந். பிள்ளைத். அம்புலி. 6.)

உட்டொடர் — பெருந்தொடர்மொழியின்
பாகமான சிறுதொடர். (தொல். சொல். 42.
சேனா.)

உட்பகை—1. புறப்பகைக்கு இடனுக்கிக்
கொடுத்து அது வெல்லுந்துணையும் உள்ளாய்
நிற்கும்பகை. (வள். அதி. அக.) 2. மனத்தி
னிகழும் காமம் முதலிய அகத்துள்ள அது
பகை. 'பற்றற்ற யோகப் பட்டயாலுட்
பகைக ளாறும் முற்றத் தூர்த்' (பாரத.
சம்பவ. இசு.)

உட்படல்—உட்படுதல்.

உட்படி—தராசிற்ப படிக்கல்லுக்குப் பொ
ருள் எவ்வளவு குறைவென்பதை அறிதற்குப்
பொருள் உள்ள தட்டில் இடும் சிறுபடிக்கல்.

உட்படுத்தல்—1. அகப்படுத்தல். 2. உட்
செலுத்தல். 3. உடன்படுத்தல். 4. உள்
ளாகச்செய்தல்.

உட்படுதல்—1. இடவெல்லையினுள்ளாதல்.
2. ஏற்படுதல். 3. காலவெல்லையினுள்ளாதல்.
'ஆறுட்பட்ட வைவிறு காலத்து' (கந்தபு. அக்
கினி. உ0டு.) 4. சிழாதல். 5. அகப்படுதல்.
(பு. வெ. 8. 34.) 6. உடன்படுதல். 'அரச
னுட்படானென்று' (உபதேசகா. சிவத்
துரோ. 334.)

உட்பத்தியம்—மருந்துண்ணுங்காலத்திலே
பெண்போகமின்றியிருத்தல்.

உட்பத்தி—அகப்பத்தி.

உட்பலம் — அகத்துள்ளபலம். அவை:
படைவலி, துணைவலி, பொருள்வலி, உடல்
வலி என்பன.

உட்பற்று—அகப்பற்று.

உட்பீடி—கைவேல். (அக. நீ.)

உட்புதல்—1. உள்ளேபோதல். 2. ஆழ்த்து
கவனித்தல்.

உட்புரவு — இராசாங்கத்தைச் சாராத
அறப்புறம். 'நாட்டுநீக்கலாய் உட்புர
வாய்த் தேவர்தானமாக' (ச. இ. இ. 509.)

உட்புரை—1. அந்தரக்கம். 2. உட்டுவாரம்.
3. உள்மடிப்பு.

உட்புறத்துடி—நிலவுரிமையில்லாவிடினும்
நீண்டகால அனுபோகத்தால் வாராஞ்செலுத்
திக்கொண்டுவரும்வரை நிலத்துக்கு உரிமை
யுள்ளவனுள் குடியானவன்.

உட்புறம்—உட்பக்கம்.

உட்புறம்பீன்மை—இடைபட்டின்பை. 'நா
தார்த்த. 733.)

உட்புரை-மாகஸபூதச. (சி. சி. 2:28. 6. ம்.)

உட்பெறுபொருள்—பெற்றசொற் பொரு
ளைச் சொல்லுமிடத்து மற்றொரு சொற்
பொருள் வந்துநிற்பது. 'உட்பொருளைச்
செப்புங்காலைப் - பெற்றசொற்பொருளைச்
செப்புதன் வழியே-மற்றொருசொற்பொருள்
வந்துநிற்பதுவே' (யாசோ. பொரு. 44.
முல்லை.)

உட்பேதம்—அகவேறுபாடு. (சி. போயா.
7. 1.)

உட்பொய்—உள்ளிடற்றபொருள். ‘உட்பொய்யான காளம்பி’ (சிறுபாண். 134.)

உட்பொருள்—1. மறைந்தபொருள், வாக்கியத்திலே மறைந்திருக்கும் பொருள். 2. உண்மைக்கருத்து. ‘வேதத்தினுட்பொருள்’ (திவ். கண்ணினுண். 8.)

உட்பொருதல்—வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

உடக்கிந்தல்—தட்டுதல். (பு. வெ. 12. வென்றிப். 3. மல்வென்றி. உரை.)

உடக்காலம்—விடியற்காலம். [உஷ்டிகாலம்.]

உடக்கு—1. திருகாணிச்சரையினுட்சுற்று. 2. உடல். ‘உடக்கைத்தகர்த்தே யுயிரையமன் கொள்கையிலே’ (பட்டினத்துப். பக். 760.) 3. உள்ளீடினமை.

உடக்குதல்—1. அம்புதொடுத்தல். (மாறன. பா. 660.) 2. உள்ளீடின்றிவிருத்தல்.

உடங்கு—1. ஒருங்கு. ‘உடக்குசெல்பவர்க்கிடை யூறென் நின்றியே’ (தணிகை. காட். ௫௭.) 2. கூடிநிறல். 3. சேர. ‘தடந்தோட்கொப்பவுடக்கணிந்த’ (பெருங். மகத. 22. 231.) 4. பக்கம். ‘எமதுடக்கிற்க்பலித்ததோ’ விராயகபு. 62, 19.) 5. ஒத்து, ஒருபடியாக. ‘உடக்குயிர்வாழ்கவென்று’ (மணி. 10. 64.) 6. உடனே. ‘ஒலிகேட்டோ—ஊடக்கெழில் யானையன் குண்டென வுணர்தல்’ (மணி. 27. 32.)

உடங்கோடி—இண்டு. (பெரியமாத். 160.)

உடசத்தோல்—வெட்பாலைப்பட்டை. ‘ஓம மிச்சிக்கம் பாதி யுடசத்தோற் கழற்பருப்பு’ (தைல. தைலவ. ௫௧.)

உடசம் — 1. பன்னசாலை. ‘உடசமேற்படரு—மாடன்மென்கொடி’ (சேதுபு. நைமிச. கூஉ.) 2. வீடு. 3. வெட்பாலை. ‘அவுரிசயையாயிலிருதாருவுடசம்தை’ (தைல. தைலவ. எஉ.) [1, 2. உடசு: உட - இலை. ஐம் - பிறந்தது.]

உடயம் — 1. இஞ்சி. 2. மிளகுக்கொடி. [உஷ்டிகா.]

உடக்கை—1. துணை. 2. ஒன்றுபட்டிருத்தல், உறவு. ‘அவரிவனைவிடாதே யுடந்தையாய்’ (சி. சி. அ: உக.) 3. சேர்க்கை. ‘மனைவியா மகந்தையோடுடந்தையாய்’ (மச்சபு. சூதிசெருட்டி. ௧௫.)

உடக்கைக்கான்—1. தோழன். 2. ஒருவனோடு சேர்த்த தொழில்செய்பவன்.

உடப்பு—தூற்றிடுமுள். (மூ. அ.)

உடப்புக்கட்டும் — உடல். ‘மின்னுறழ்சாயல் உடப்புச் சட்டக முண்டென்றிற் காண்கம்’ (பெருங். இலாவாண. 19. 40-41.)

உடம்—1. இலை. 2. புல். [உட.] 3. விடியற்காலம். [உஷ்டி.] 4. வேலமரம்.

உடம்படல்—உடன்படல்.

உடம்படிந்தை—1. சம்மதம். 2. பொருத்தச்சீட்டு, உடன்படிக்கை. 3. பொருத்தம்.

உடம்படுதல்—உடன்படுதல், சம்மதப்படுதல்.

உடம்படுமெய்—உயிரையுமுயிரையும் உடம்படுத்துமெய். (நன். கசுஉ. உரை.) [வந்த உயிருக் குடம்பாக அடுக்கும் மெய்.]

உடம்படு — 1. சம்மதம். ‘யானடைந்த பணிக்குடம்பா டருளு கென்றான்’ (சேதுபு. அகத்தி. ௩௦.) 2. மனப்பொருத்தம், ஒற்றுமை. ‘உடம்பாடிஸாதவர் வாழ்க்கை’ (வன். அக௦.)

உடம்பிடி—1. வேலாயுதம். [உடம்பு - சரிமம். இடி - இடிப்பது.] ‘உடம்பிடி புரையு மொண்கண் மோகினி யொருத்திக்காக’ (கந்தபு. தெய்வ. ௧௦௪.) 2. வேலமரம்.

உடம்பிடி—நெடுநாரை.

உடம்பு — 1. சரிமம். ‘உடம்புநன்றென்றையார்’ (ஆசாரக். ௫௧.) 2. மெய்யெழுத்து. ‘உயிருமுடம்புமா முப்பது முதலே’ (நன். ௫௧.) 3. ஆண்பெண்குறி. உடம்புக்கீடு—வசம். (சிந்தா. 3074. உரை.)

உடம்புபுட்டுதல் — 1. சரித்திலிருந்து அழுக்கைத் திரட்டியெடுத்தல். 2. பிள்ளைப் பருவச்செயலினென்று.

உடம்பெடுத்தல்—1. உடம்புகொழுத்தல். 2. பிறத்தல். ‘எற்றுக்குப்பெண்களாக—வுடம்பெடுத்துழித்தேம்’ (தணிகைப். வன். 248.)

உடம்பை—கலக்களிர்.

உடம்பொடுபுணர்த்தல்—தூறுக்குரிய உத்திவகையுள் ஒன்று; அஃது, ஒருவிஷயத்தைச்சொல்லுங்கால் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட வேறுமொருபொருள் அச்சொற்களிலே உள்ளுறையாக அமைத்துகிடக்கவைத்தல். (நன். கசு. உரை.)

உடர்—உடல். ‘உடரொலாமுயிரிலாவெனத்தோன்று முலகத்தே’ (இராமா. குகப். ௭௦)

உடல்-1. உடலென்னேவனும், தெரிநிலை வினேப்பகுதியும், வினேத்தொகையும். 'உடல் விடமுறிச் சொரிதுங் பெயிற்றினன்' (திருவிளை. நாகமொ. அ.) 2. சந்திரலக்ஷினம். (விதாச. குணகுண. நுக. உரை.) 3. சரிசம். 'உலகுடல் கரணங் காலம்' (சி. சி. உ. உ.) 4. திரவியம், பொருள். 'வேண்டுடலீந்திடல்' (தைல. பாயிர. ந.) 5. மெய்யெழுத்து. 'உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே' (நன்.மெய்.க.) 6. பொன். (திவா.) 7. பிறவி. 'தோலி னுடையாலும் தீரா துடல்' (சைவச. பொது. 403.) 8. சாதனம். 'பகவதனுசந் தானத்துக்குடலாமே' (ஈடு. 1. 2. 8.) 9. ஆடையின் கரைபொழிந்தபகுதி. 10. மாறுபாடு. (பு. வெ. 8. 1.) 11. பெரியநகரா.

உடல்வாசகம் — உறுதிப்பத்திரத்தினும், கடிதத்தினும் முகவாசகத்தையும் இறுதி வாசகத்தையும் ிக்கி எழுதப்பட்டிருக்கும் வாசகம்.

உடல்வாயு—வாயுபூதத்தினது மூவகைப்பட்ட காரியத்துவங்களு ளொன்று; அது: நிறநல், நடத்தல், தத்தல், சுழலுநல், சலித்தல் என்னும் குணங்கலையுடையது. (தசகாரியவிளக்கம்.)

உடல்விருத்தி—உயிர்வாழ்ந்தற்குவேண்டும் பொருள்கள். 'திண்ணெனவென் னுடல் விருத்தி தாரீரே யாகில்' (தேவா. 678. 9.)

உடல்வினை-பிராரத்தகருமம். 'உடல்வினையோடும் ஆண்டுப்பிறந்து' (சி.பொ.பா.8.1.1.)

உடல்வேலை—பரும்படியானவேலை.

உடலக்கண்ணன்—இந்திரன். [சரீரத்திலாயிரங்கண்கள் உளனாதலின், இப்பெயர் வந்தது.] 'உடலக்கண்ணனுலகுசுவர்த்துண்ட' (கல்லாட. ந.)

உடலம்—சரீரம். 'என் னுடலத் தொடுவாய் சுடர்த்திக்காள்' (சைத. சந்திர. 5.)

உடலல் — 1. போர்புரிதல். 2. மாறுபடுதல். 3. சினத்தல். 4. பகைத்தல். (புறநா. 2005.)

உடலவருத்தனை—மெய்பாற்றசெய்யும் அபிநயம். (சிலப். 3. 16. உரை.)

உடலநிறநாள் — மிருகசரிடம், சித்திரை, அவிட்டம் ஆகிய நாட்கள். (சோதிடசுந். 40)

உடலன் — 1. சரீரமுடையவன். (இராச) 2. செல்வமுடையவன். (இராச)

உடலாகாயம் — ஆகாயபூதத்தினது மூவகைப்பட்ட காரியத்துவங்களு ளொன்று. அது: காமம், மோகம், கோபம், பயம், உலோபம் என்னும் ஐந்துகுணங்கலையுடையது. இது, காயாகாயம் எனப்படும்.

உடலாட்டம்—மாட்டுக் குத்தத்தினொன்று. (பெரியமாட். 20.)

உடலிருத்தவிடு—சதேகமுத்தி. 'என்பது சொல் விபமுனியை யுடலிறந்த விடுமுடலிருந்த விடும்' (நாநகரா. நூநகலின். ந. 5.)

உடலிலான்—மன்மதன்.

உடலிறந்தவிடு—விதேகமுத்தி.

உடலுநல் — 1. வருத்தல். 'உடலுந்குற்றம்' (சுர்மபு. தக்கன்வேள். உரு.) 2. பகைத்தல். 'உடலுந்குத்துப்பு' (புறநா. உரு.) 3. சினத்தல். 4. மாறுபடுதல். 5. போர்புரிதல். 6. வருந்துதல்.

உடலுநர்—மாறுபடுவோர், சத்தருக்கள். 'உடலுநருட்க' (புறநா. கள.)

உடலுநர்கி—ஒரு நோய்.

உடலெடுத்தல்—1. சரிசம் கொழுப்படைதல். 2. பிறத்தல்.

உடலெழுத்து—மெய்யெழுத்து.

உடற்கித்தல்—தோள்தட்டுதல். (சிலப். 6. 49. உரை.)

உடற்கிநுவி—யுத்தத்திலே மெய்காக்குக்கருவி.

உடற்காப்பு—கவசம். (திருவிளை. கரிபட். 29.)

உடற்காவல்—கவசம். (கம்பரா. நாகடா. 15.)

உடற்குறை — 1. உறுப்புக்குறை. 2. தலையற்றவுடல், கைத்தம். 'பேயு கரியும் பிணமு முடற்குறையும்' (தணிகை. சேரி. ச. 6.)

உடற்கூறுத்தத்துவம்— சரீரத்தி னிலக்கணநூல்.

உடற்கூறு—சரீரக்கூறு.

உடற்கொழுப்பு—1. உணவின் பிரியமின்மை பைச்செய்யும் கொழுப்பாகிய ஒரு நோய். 2. சரிசக்கொழுப்பு.

உடற்கி — பெருங்கோபத்தோடுபொருதல். 'நுண்டிறத் சிங்க மன்ன கதழொளி யுடற்கி கண்டேன்' (சிந்தா. கணக. ககாட.)

உடற்புவி—பிருதிவியுத்தத்தினது மூவகைப் பட்ட காரியதத்துவங்களுளொன்று; அஃது: என்பு, தோல், நரம்பு, உரோமம், தசை என்னும் ஐந்து கூறுகளையுடையது. 'உடற் புவி யென்பு தோலாரம் புரோம-மடக்கருந் தசையென் றைந்தாய் நின்றது' (தசகாரிய விளக்கம்.)

உடற்புலி—அப்புழுத்தத்தினது மூவகைப் பட்ட காரியதத்துவங்களுளொன்று; அது: நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சைபென் னும் ஐந்து கூறுகளையுடையது. (தசகாரிய விளக்கம்.)

உடற்றல்—1. அழித்தல், கெடுத்தல். (குறள். 818) 2. உக்கிரமாய்நடத்துதல். 'அமருடற்றி னான்' (பாரத. இராய. ௫௦.) 3. உக்கிரமாய்ப் பிரயோகித்தல். 'ஒருநொடியினிற் பலகோடி பாண முடற்றினான்' (பாரத. பதின்மூன். 24.) 4. லுத்தல். 'நகுமாதில் னாகியுடற்றுத் தும்' (தணிகை. நாரத. ௬௭.) 5. சித்தியாகா திருக்கச்செய்தல். 'ஒல்லங்கரும முடற்று பவர்கேண்மை' (வள். அகஅ.) 6. சினமூட்டு தல். 'நின்னுடற்றியோர்நாடே' (புறநா. 4.) 7. தூர்த்தல். 8. பகைத்தல். 9. பெருங் கோபம். (பிங். கஅ௭௬.) 10. போர்செய்தல். 'வெம்மைதா னுடற்றுழி' (தணிகை. நாட். க௬.) 11. வருத்துதல். 'உடற்றும்பசி' (வள். க௬.)

உடற்றினோர் — சினப்பித்தவர். 'சினங் கெழு குருசினின் உடற்றிசினோர்க்கே' (பதிற் றப். எஉ.)

உடற்றுதல்—உடற்றல்

உடற்றையு—தேயுபூதத்தினது மூவகைப் பட்ட காரியதத்துவங்களுளொன்று; அது: பசி, தாகம், சோம்பல், நித்திரை, புணர்ச்சி: என்னும் ஐந்துகூண்களையுடையது. (தச காரியவிளக்கம்.)

உடற்றல்—உடல்.

உடள் — 1. அக்கணம். 'ஆமார் செய் துணைபட்டுடறுமிருள்கி' (கந்தபு.பாயிர. ௬௭.) 2. ஒக்க. 'ஒருவிராக வுணர்க வுடன் கலந்தார்க்கு' (புறப்பொ. கக௫. பக்.) 3. ஒருக்கு. 'உள்ளிய வெல்லா முடனெய்தும்' (வள். ௬௦௯.) 4. கூட. 'குடங்கருட் பாம் போடுனுறைத்தற்று' (வள். அக௦.) 5. மூன்றாம்வெற்றமையிலே உடனிகழ்ச்சிப்

பொருளில் வரும் ஓர் சொல்லுருபு. 'பருப் புட னுளிகேரப் பழச்செழுந்துருவல்' (திரு வாந. திருப்பெருந். ௫௬.)

உடள்கட்டையேறல் — இறந்த நாயக னுடைய பிரேதத்தைச் சுடும்படிவைத்த கட்டையிலே அநுமரணமடையும்படி நாய கியு மேறுதல்.

உடள்கலப்பு—உடன்கூட்டம். 'சமமுடன் கலப்பு மலித்தலும் யாங்காண' (தாயு. சூகா. ௫.)

உடள்கற்றல் — 1. ஒருவருடன்படித்தல். வீடுமனுடன் கற்றார்' (பாரத. சம்பவ. உக.) 2. ஒருசாலையில் ஒருக்குகற்றல். 3. ஒருவருப் பில் ஒருக்குகற்றல்.

உடள்துறவாவி — உடனிருந்து குற்றஞ் செய்தவன்.

உடன்கூட்டத்தாரி—சோழர்காலத்துக் கிராமசபைத்தலைவன். (8. I. I. III. 35).

உடன்கூட்டு—பங்களியாயிருக்கை.

உடன்கேடள் — உடனிருந்து துக்கமனு பவிப்போன். 'உடன்கேடனுய்நின்றனோக் கும்' (ஈடு. 1. 1. 3.)

உடன்கேடு — உடனிருந்து துன்பத்தை அனுபவிப்பவன்-வள்-து. 'தம்மோடுடன்கே டான நெஞ்சமேயாயிருந்தது' (ஈடு 10.6.ப்ர)

உடன்கை—உடனே.

உடன்கேர்வு—அதுபந்தம்.

உடன்பங்குளி—கூட்டுப்பங்குளி.

உடன்பங்கு — 1. கூட்டுப்பங்கு. 2. சரி பங்கு.

உடன்படல்—1. சம்மதமாதல். 'உடன் படலுற்றவர்' (தணிகை. அகத். உ௦௬.) 2. சேருதல். 3. தூன்மதங்கள் ஏறுநுள் ஒன்று; அது: பிறர்கருத்துக்கிசைதல். 'எழுவகை மதமே யுடன்படன் மறுத்தல்' (நன். கக.)

உடன்படல்விடை — வினாதற்கு உடன் பாடுகாட்டும் விடை.

உடன்படல்விலக்கு — விலக்கலங்கார வகையு ளொன்று; அஃது: உடன்பட்டார் போல விலக்குவது. 'அப்போ தடுப்ப தறி யே னருள்செய்த, இப்போ திவளு மிசை கின்றான் — தப்பில், பொருளோ புகழோ தாப்போவீர் மாலை, இருளோ நிலவோ வெழும' (தண்டி. சசு: ௬௭.)

உடன்படி—ஒப்பந்தம்.

உடன்படிக்கை—1. உறுதிப்பாடு. 2. சம்மதிப்பத்திரம்.

உடன்படிக்கைக்கணக்கு—பேரேடு.

உடன்படுத்துதல்—இணக்குதல். 'இசைத் துடன்படுத்தினான்' (பாரத. குரு. சச.)

உடன்படுதல் — சம்மதித்தல், இசைதல். (பிங்)

உடன்பாட்டுவினை—விதிவினை.

உடன்பாடு—1. சம்மதி. 'ஐயமுற றுடன்பா டெய்துவான் முன்னரதைந்தான்' (நைடத. அன்னத்தைத்தாது. ௩௦.) 2. விதிவினை.

உடன்பாடுவாள் — பக்கப்பாட்டுக்காரன். 'வீணவாசிப்பானுக்கும் உடன்பாடுவானுக் கும்' (8. I. I. VII. 68)

உடன்பிறந்தார்—சகோதரர். உடன்பிறத் தார் சுற்றத்தார்' (வாக்குண். ௨௦.)

உடன்பிறந்தாள்—சகோதரி.

உடன்பிறந்தாள்—சகோதரன்.

உடன்பிறப்பு—1. ஒருவயிற்றிற்றிறத்தல். 'ஒன்பொரு ளாவ தையா வுடன்பிறப்பு' (சிந்தா. கனக. ௨௦ச.) 2. சகோதரத்தானம்; அஃது, உதயலக்கினத்துக்குமூன்றாந்தானம். (விதாந. மர. ச.) 3. சகோதரர்.

உடன்புணர்ப்பு—சமவாயம். (மணிமே.)

உடன்புத்தி—உடன்வருவது.

'உடன்வந்தியான வல்லினை.' (சுடு. 5. 8. 5.)

உடன்புயிற்றோர் — சகோதரர். (சிலப். 10. 227)

உடன்புயிறு—உடன்வயிற்றோர். 'பிறப் போ ரன்ன வுடன்புயிற் றள்ளும்' (புற நா. 183)

உடன்பாரம்—மேல்வாரம் குடிவாரமாகப் பிரிக்கப்படாத நெல்.

உடன்பல் — 1. சினத்தல். 2. போர். (திவா.)

உடனதல் — வீட்டுநீக்காது கூடிநிற்கல். 'அநேகசத்தியுடையதாயுடைய' (சி. சி. ௨: ௮௦.)

உடனாள்—1. கூட்டாளி. 2. சொத்துள்ள வன்.

உடனிகழ்ச்சி — 1. ஒருங்குசம்பலித்தல். 2. ஒருநிலைக்களத்திருத்தல். 3. வினை கொண்டுமுடியும்பொருளின்கொழினைத் தன் னிடத்தும் உடனிகழ்வதாகவுடையபொருள். 'மைத்தொடுதலைவந்தான்' (நன். ௨௬௭.)

உடனிகழ்ச்சியணி — புணர்நிலையென்றும் அலங்காரம்.

உடனிகழ்ச்சி — உடனிகழ்ச்சி.

உடனிகழ்வான்—துணைவன். (திவா)

உடனிகழவு—உடனிகழ்ச்சி.

உடனிருத்தல்—கூடவிறத்தல். 'இளைஞரையு முடனிருத்தி யியம்புவானே' (பாரத. திருட டிண. ச.)

உடனிலை—1. கூடிநிற்கல், தம்மி லியைத்து நிற்கல், வேற்றுநிலையல்லாதது. 2. உட னிருத்த இருவரைப்பாரும் ஒரு புறத்துறை. (புறநா. 58)

உடனிலைநுதிதையோவார்—பரிபெயர் உள் றின்று காக்கும் மெய்காவலர். (S.I.II. 274.)

உடனிலைநிலைடை—ஒருபாட்டு இரண்டு வகையாற் பொருள்கொண்டுநிற்பது. (திருக் கோ. க. உரை.)

உடனிலைநிலை—ஒப்புமைக்கூட்டமாகிய ஒர் அலங்காரம்; அது: பெரிபதனொடு செய லால் இழித்ததை உதாரணமாக்குதல். (விர் சோ. அலங்கார. ௩)

உடனிலையாயம்—ர, நு ஒழித்த பதினாறு மெய்களுள் ஒன்று தன்னொடுதான்மயங்கும் மயக்கம். (நன். ௧௧௮. உரை.)

உடனிலைமெய்யாயம்— உடனிலையக் கம்.

உடனாறு — மான்குலத்தமுளவாய அக் கிலத் துடனாறையுங் கருப்பொருளாற் பிறி தொன்றுபயப்பமறைத்துக்கூறும்இறைச்சி. 'உடனாறு யுவமஞ் சுட்டுகை சிறப்பெனக்- கெடவரு மரபினுள்ளுறை மைத்தே' (தொல். பொருள். ௨௪௨.)

உடனாறுவு—புணர்ச்சி. பெரிப்பு. திரு லீலகண். 5)

உடனே—1. தாமதமின்றி. 2. ஒருசேர. உருவமு மாறுபிறு முடனே யுண்டான்'. (திவ். திருவாய். 9. 6. 5.) 3. முழுதும். 'உடனேசுட' (சிந்தா. 1966)

உடன்பதி—காமன்மகனாகிய அக்குந்தன். [உஷாவதி]

உடு—1. அகழி. (பிங்) 2. அம்பின்து. (சிந்தா. 2191) 3. அம்பு. (இராத. ௨௨. 50.) 4. அம்புத்தலை. (பிங்) 5. காண் கொள்ளுமிடம். 'உடுவுறும் பகழிவாக்கி' (கு. பா. ௧௭௦.) 6. ஆட்டுக்கடச.

7. (பிங்) 8. உடுவென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 9. ஈலம். 10. உடுவிலி. 11. நட்சத்திரம். 'அல மருஞ்சுடருடுக்களும்' (கந்தபு. திருக்கயிலா. கல.) 12. மரக்கலமோட்டுங்கோல். (பிங்கலா. நட்சத்திரம்.) [0. ஹாஸ்யம். 11, 13. உலு.]

உடுநாட்டி—பொன்னும்காணி.

உடுநாட்டி—1. இடைசுருங்குபறை. 2. ஒரு கட்டபறை. 3. உடை.

உடுநாட்டி—1. இடைசுருங்குபறை. 'நிலை யாய் உடுக்கை வாசிப்பான். (S. I. I. II. 254) 2. உடுத்தல். 3. உடை. ஆடைவிசேடம். 'உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல' (வள்ளு. ௭௮௮) 4. ஒருகட்டபறை. 'முரட்டுடி சல்லிகைமுரசுக் காகனம்-உருட்டுறுசரிமுக முடுக்கை துந்துபி' (கந்தபு. சிங்க. வதை. ௧0.)

உடுநாட்டி—கையிலுள்ள சேகைகளு ளொன்று. (சிவக். பிரபந். சாரபே. குற. பக். 344)

உடுநாட்டி—சந்திரன். 'உடுக்கோனாலும் அகன்றிடரத் திமிரவிட்டம்' (பிரமோத். 2. 40.)

உடுநாட்டி—வாகை. (தைல. தைலவ. ௧௩௫.)

உடுநாட்டி—1. ஆடைமுதலியான தரித்தல். 'பூத்தகி லொன்றினைப் புனைந் துடஇயினார்' (கந்தபு. தெய்வ. ௧௭௭.) 2. குழக்கொண் டிருத்தல். 'குரைகடலுடுத்த பார்மடந்தை' (கைதத. நாட். ௩.)

உடுநாட்டி—ஆடையைப் பிறர்க்கணிதல். 'உத்தரை வண்டற் பாவைக் குடுத்துதற் கேன்று கொய்தான்' (பாரத. நிரையி-௧0௧.)

உடுநாட்டி—அகழி.

உடுநாட்டி—சூரியன். [உடு-நட்சத்திரம் பகை-விரோதி.]

உடுநாட்டி—சிறு கடல் மீன்வகை.

உடுநாட்டி—1. உடுத்தல். 2. உடுப்பு. (வலித் தல்விளாசும்) 'உடுப்பு முகத்த கூர்க்கொழுவி உழுத்த செயலா னுனரும்' (சுர்மபு. வரு ளுச்-௧௫.) 3. புடவை. 'குஞ்சிதில் கெண் ணையு மோருடுப்பு மீக்தால்' (மீகாட்சியம்மம குறம். உச.) 4. ஆடை அங்கி முதலிய உடை வகை.

உடுநாட்டி—1. உடுப்பாயெனப்பொருள் படும் ஏவல்வினை. 2. ஒடு. (திவா.)

உடுநாட்டி—ஆகாயம். 'உடுபதத்தினுமுடி வில்லை' (பாரத. கிருட். ௧0.) [உலுவடி: உலு - நட்சத்திரம். வடி - மார்க்கம்.]

உடுநாட்டி—1. சந்திரன். 'அருக்கனுட னுடு பதியையொக்கும்' (பாரத. அணி. உச.) 2. மரமஞ்சள்.

உடுநாட்டி—தெப்பம். [உலுவடி: உலு - சலம். வ - காப்பது.]

உடுநாட்டி—சந்திரன். [உலுவடி: உலு - நட்சத்திரம். வடி - தலைவன்.]

உடுநாட்டி—பனை. (மலை.)

உடுநாட்டி—1. உடுப்பின்தன்மை, சுத்த மான உடுப்பு. 2. உடைவகை. 'உடுபாவனை களை அலங்கரித்துக்கொண்டு' (மதி. களஞ். III. 100.)

உடுநாட்டி—செவ்வரத்தை.

உடுநாட்டி—

உடுநாட்டி—

உடுநாட்டி—

உடுநாட்டி—இரட்டைநாக்குடைய ஒருவகைச் செந்து. 'மனவுச்சு லுடும்பின்' (பெரும்பா. ௧௩௨.)

உடுநாட்டி—ஒருவகை வாகு.

உடுநாட்டி—வஞ்சகன்.

உடுநாட்டி—ஆடை. (அமரா. கதை. 84)

உடுநாட்டி—1. மாற்றுடை. 2. நடை பாவாடை.

உடுநாட்டி—அந்தஸ்துக்குத்தக்க உடை.

உடுநாட்டி—அம்பினிர்க்கு. (சிந்தா. 2275.)

உடுநாட்டி—ஒருவகை வலை.

உடுநாட்டி—சந்திரன். (பிங்.)

உடுநாட்டி—சந்திரன்.

உடுநாட்டி—சந்திரன். (சூ. நிகண். ௧. ௫௮.) [உடு - நட்சத்திரம். வேந்தன் - தலைவன்.]

உடுநாட்டி—சந்திரன். (பிங்.)

உடுநாட்டி—1. நீர்நிலை. [உடு - நீர். வை - ஒரு வீகுதி.] (பிங். ௧௦௦௮.) 2. அகழி.

உடை—உடைப்போருள்.

உடை—1. அநிருத்தன்மனைவியாகிய ஒரு பெண். 2. இரா. 3. உடுத்தல். 'உடைகழலக் குகில்' (கலி. அக.) 4. உடைமை, நகை நட்டுக்கள். (அக. நி.) 5. உடைய. [உடைய என்பதின் யகரக்கெட்டுநின்றது.] 'உடைத்தம் வலியறியார்' (வன். சாநக.) 6. உடையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 7. முள். 8. சேணம். (அக. நி.) 9. கால். 10. குடைவெலமரம். (திவா.) 11. ஆடை. 'உடைசெல்வமுண்ணெரி' (வன். ககக.) 12. சூரியன்மனோலிகளில் ஒருத்தி. 'காந்தகவெயிறுகதிரவவுடைதன்-காந்த' (இரகு. திக்கு. அநு.) 13. செல்வம். (பிங். நககக.) 14. பாணை. 15. நீருடைமரம். 16. வெலமரம். 17. சாணம். [உதா.]

உடைநூல்—காலிக்கல், (தைவ. தைவல. நக.)

உடைநூலைப்படுதல் — 1. கரையழிதல். (நடு. 6. 4. 4.) 2. நிலையழிதல். 'உடைநூலைப்படுகிறமனஸ்' (நடு. 5. 1. 4.)

உடைநூலம்—பூராடநான்; அஃது: இருபதாம் நட்சத்திரம். (திவா) [உடைநூலம் போலுதலின் இப்பெயர்த்து.]

உடைநூல்—குடைவெலமரம், (மலை.)

உடைசல்—உடைத்தபொருள்.

உடைநூண்—உடைகாண். (சிந்தா. 2240.)

உடைத்தல்—1. இரித்தல். 2. கெடுத்தல். 'ஆனேறு-நோவவன்பீசமுடைத்தல்' (தணிகைப். அகத். உரு.) 3. தகர்த்தல். 'உரகர் குடிகாமகுடகோடிகளுடைத்தலின்' (பாரத. காண்டவ. சக.) 4. தளர்த்தல். 5. முறுக்கவித்தல். 6. குட்டுதல். (திவா.) 7. கரை, புன் கட்டி முதலியவற்றை யுடைத்தல். 8. தோற்கச்செய்தல். 'படைக்குட்டம் பாய்மாயுடையா னுடைக்கிற்கும்' (காண்மணி. 18.) 9. வெளிப்படுத்துதல். 10. அழித்தல். 'பென்மை யுடைக்கும் படை' (குறள். 1258.) 11. வருத்துதல். 'பொறையுள்ளுடைக்கு மென்க' (இரகு. யாக. 12.) 12. பிளத்தல்.

உடைத்தானவன் — 1. சொத்தக்காரன், உரியவன். 2. பொருளுள்ளவன்.

உடைத்து—1. உடைமை என்னும் அடியாற் பிறந்து அஃதினை ஒன்றன்பாலில்வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 'அச்சாணி யன்னு குடைத்து' (வன். ககக.) 2. உடையது

எனப்பொருள்படும் குறிப்புவினைபாலினையும் பெயர். 'செருடைத்துலகு' (சி. சி. க: க.) 3. செய்து என்னும் வாய்பாட்டு ஒரு தெரிநிலை வினையெச்சம்.

உடைதல்—1. அழிதல், கலக்கல். 'உடைபு நெஞ்சு' (கலி. க.) 2. இரிதல். 3. குறைதல். 4. கெடுத்தல். 5. தகர்த்தல். 'பொன்னின் குடமுடைத்தாற் பொன்னாகும்' (வாக். 18.) 6. தளர்வு. (பிங். 1896.) 7. தாழ்த்தல். 8. தோல்வியடைதல். 'உடைதல்கள்கடார்த்த பூதர்' (தணிகை. சீபரி. 94.) 9. மணக்குழைதல். 10. மலர்த்தல். 'கேரடுகையும் பூங்காணற் சேர்ப்பன்' (பு. வெ. 12. பெண். 3.) 11. முறுக்கவித்தல். 12. வெளிப்படுத்தல். 13. பிளத்தல். 'உடைகவட்டோமை' (கல்லக. 7.) 14. ஆறு ஏரி முதலியன கரையுடைதல். 15. புண்கட்டியுடைதல். 16. எளிமைப்படுத்தல். (பிங்.) 17. சாதல். 'உடைத்துழிச்சாகம் போல்' (காலடி. 284.) 18. உடைதல்.

உடைதாயம் — ஒருவகை யுடைவிசேடம். 'திருவிடைய முடைதாரமும் மொட்டியாணமும்' (யி. ந. ஊசல். க.)

உடைதோல்—தோற்பரிசை. 'முதற்கிரகையுடைதோலும் வாங்கிக்கொண்டு' (பெரியபு. கண். 54.)

உடைநாண் — வல்லிக்கயிறு, உடைமேல் தரிக்கும் நாண். (சிந்தா. 2263.)

உடைப்பட்டை — உடைக்குமேற் கட்டுக்கச்சை. 'அரைப்பட்டை யுடைப்பட்டை யூடு கட்டி' (சுளப்ப. 43.)

உடைப்படை—நிலைப்படை. (s. i. i. IV. 492.)

உடைப்பு — 1. உடைத்தல். 2. உடைத்தவறவாய். 'புதுநீர்வகை யுடைப்பெலா மடைக்குமெல்லி' (திருவாத. மன். உட.) 3. தளர்வு. 4. உடைதல்.

உடைப்பெடுத்தல்—ஆறு ஏரி முதலியன வெள்ளத்தாற் கரையழிதல்.

உடைப்பெருந்தெய்வம் — பெரியசெல்வத்தையுடையவர்.

உடைப்போருள்—ஒருவருக்குடையதாயி பொருள்; இப்பொருள், உயிர்வருக்கமெனில் அவருக்கு அடிமையெனவும், அல்லனவாயின் உடைமை எனவுஞ் சொல்லப்படும். (சிவஞான பா. ந.)

உடைபடை — தோல்வியடைந்த சேனை.
'வாணாட்குடைபடை' (விரசோ. பொரு. 20.)

உடைமணி—1. அக்ரமணி. 'பொலன்மணி
விதித்தவுடைமணியுக்கியும்' (கல்லாட. 58)
2. மேகலை. (சிந்தா. 2407.)

உடைமுள்—குடைவேலின்முள்.

உடைமை—1. ஆபரணம். 2. உடையராந்
தன்மை. 'எம்மையுடைமை யெமையிகழார்'
(சிவஞானபா. அகவையடக்.) 3. உரிமை,
சுதந்திரம். 'பணவுடைமை, நெல்லுடைமை'
(S. I. I. V. 331) 4. உரியவை. 5. செல்வம்.

உடைய—1. ஆறும்வேற்றுமையிலே எல்லாப்
பாலிலும் வரும் ஒரு சொல்லுருபு. (கன்.
௩௦௦. உரை.) 2. ஒரு பலவீன்பாற் குறிப்பு
வினைமுற்று.

உடையாம்பி — சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.
(பெரியபு. ஏயர். 107.)

உடையபிள்ளையார் — திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திநாயனார். (பெரியபு. திருஞான. 131)

உடையர்—செல்வர். 'ஒருவினை செய்யா
தோரு முடையரில் வுலகத்துள்ளே' (சி. சி.
உ. அ.)

உடையல்—1. உடைதல். 2. உடைந்த
பொருள். 3. கெடல்.

உடையார்—1. ஆன்மாக்களையடிமையாக
வுடையவர், சுவாமி. 'எம்முடையவர் விடை
யவர்' (திருவினை. நாகமே. ௧௨.) 2. சிவலிங்கப்
பெருமான். (சைவசு. பொது. ௫௫௭.
உரை.) 3. செல்வர். 'உடையவர்களெவ
ரெவர்க னெனகாடி' (திருப்பு. உசக). 4.
இராமானுசர். (ஈடு. 10. 7. 1)

உடையவாக — திருநாவுக்கரசுநாயனார்
'உடையவா சுலகேத்து முழவாரப் படை
யாள்' (பெரியபு. தடுத்தாட். 83)

உடையவன்—1. அரசன். 2. உரிமையுடை
யான். 3. செல்வன். 4. கடவுள். 'உடையவ
னாட்-கொள்ளுமவரின்' (திருக்கோ. ௧௮௫.)

உடையாடல்—சீலைமண்செய்தல். 'அந்தக்
குடத்தின் கழுத்துதநெக்கரப்பச்சில்லிட்
டையாடி' (தைவ. தைவ. அஅ.)

உடையாள்—1. ஒருசாதியாரின் பட்டப்
பெயர். 2. ஒரு உத்தியோகத்தர். 3. செல்வர்.
'உடையார்முன்னில்லார்' (வள். 895). 4. தம
தாக ஆளுதல்செய்வோர், சுவாமி. 'உடை
யார்.....திருவிழாவில்' (S. I. I. II. 306.)

உடையாள் — 1. உமாதேவி. 'உடையா
ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு னீ
யிருத்தி' (திருவாச. கோயின்மூத்த. ௧.) 2.
தன்வசத்ததாகப்பெற்றவன். 'மடநோக்கு
நாணு முடையாள்' (வள். ௧௦௮௬.)

உடையாளி—கடவுள்.

உடையான் — 1. உடையவன். 'எல்லா
முடையான்' (அவிரோ. ௧.) 2. கடவுள்,
சுவாமி. 'உடையனல்லாதானே யுடையா
னென்' (சி. போ. அவையடக்கம். சிற்). 3.
உடையார்குலத்திற்கிறந்தான்.

உடைவாய்—முழுவீரவு.

உடைவான் — உடையிற்செருகிய வான்.
'நிருதர்த்தம் குரிசி லான நெடுந்தகை யுடை
வான் கொண்டான்' (கந்தபு. பட்டா. ௧௦.)

உடைவு — 1. தோற்றோடுகை. 'களிற்
மை.....பொருதுடைவு கண்டானும்.'
(சிவ. இயற். 1. 18). 2. கலக்கம். 'நெஞ்
சுடைவுருகின்றாய்'. 3. கேடு. 4. தகர்வு. 5.
தளர்வு. 6. களவு. (பழ. 353). 7. உடைப்பு.

உடைவேல்—குடைவேலமரம்.

உடோ—அடா என்பதுபோன்று இகழ்ச்சி
குறித்துவரும் விளி. 'நேரே நின்றனறே
உடோ பரிமாறுவது' (ஈடு. 4. 8. 2).

உடோளக்கை — ஒருவகை யிணைக்கை.
(பரத. பாவ. 52.)

உடோளாயம்—கட்டித்துக்குஞ் சிறுமூட்
டை. (நாமதிப.)

உண்—1. உண்ணென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2.
தெரிநிலைவினைப்பகுதியின்பின் அணைந்து
நின்று செயப்படுபொருளுணர்த்தும் ஒரு
வினைப்பகுதி. 'இவனுடலிற்கட்டுண்டு' (சி.
சி. ௧. ௨.) 3. உணவு. 'உண்விழைவார்க்
கில்லை யுயிரோம்பல்' (அறநெறிச். 115)

உண்கண்—மையெழுதிய கண். 'நெய்தற்
போ தனைய வுண்க ணேரிமை' (திருவினை.
மாபாத. ௩௬.)

உண்கல்—சுக்காண்கல்.

உண்கலம்—போசனபாத்திரம்.

உண்கலன்—உண்கலம். 'ஓடாமோவுண்கல
னின் குமக்கென்பார்.' (கோயிற். பதஞ். 24.)

உண்து — உண்பென் எனப் பொருள்
படும் ஒருமைத்தன்மை வினைமுற்று. (கன்.
௧௪௫. உரை.)

உண்டல்—1. உட்கொள்ளல். 'நதியுண்ட கடல்' (தாயு. மலைவளர். க.) 2. புசித்தல். 'உள்ளிலைத்தொழுகக் குடைந்துண்டலால்' (சூளா. நாட். உக.) 3. உண்டாகுக. 'காட்டத்திலங்கி வேறுண்டல்போல்' (சி. போ. பா. 12, 3, 2.)

உண்டாறுத்தல்—1. புசித்துச் செரிப்பித் துக்கொள்ளல். (ஈடு. 10, 5, 11.) 2. அனுபவித்துமுடித்தல். 'உண்டாறுக்கவொண்ணாத போக்பதாதிசயத்தை' (ஈடு. 10, 3, 2.) 3. நன்றிமறத்தல். 'அல்லாத உபகாரங்களை உண்டாறுக்கிலும்' (திவ். திருநெடுங். 2. வ்யா) 4. ஈடுசெய்துதீர்த்தல். 'இவ்வுத்திரமத்திரமும் உண்டாறுக்கமாட்டாது சரணயன் க்ருபை' (ரஹஸ்ய. 340)

உண்டாற்றுல்—உண்டாக்குதல்.

உண்டாத்து—உண்டாக்கு என்றேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உண்டாத்துதல்—1. உளதாக்கல். 2. படைத்தல். 'செய்யவோர் தீர்த்த மிக்குண்டாக் கெனச் செப்ப லோடும்' (திருவினை. தீர்த்த வி. அ.) 3. விருத்திசெய்தல்.

உண்டாது—காலம்பெற, காலாதிதமாகு முன்னே. 'வேண்டி னுண்டாகத் துறக்க' (வள். ஈசுஉ.)

உண்டாததல்—1. உளதாதல். 'எவ்வாழ்வு முண்டாகியே' (பாரத. நிரை. சு.) 2. தலைப்படுதல். 3. நிலையாதல். 'செல்வமொன் றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று' (நாலடி. க.) 4. வினைதல். (பிங்.) 5. செல்வச்செழிப்பாதல். 'உண்டாய போழ்தின்.....தொண்டாயிரவர் தொகுபவே' (நாலடி. 284.) 6. கருக்கொள்ளுதல்.

உண்டாட்டம் — வினையாட்டு. 'கொண்ட லுண்டாட்டக்கொண்டான்' (கம்பரா. குர்ப் ப. 51)

உண்டாட்டு — 1. கள்ளுண்டுமகிழ்ந்து வினையாடுதல். 2. நிரைகொண்டாரும் நிரை மீட்டாரும் தாம்பெற்ற வெற்றியின்மகிழ்ச்சி யினால் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டு மகிழ் தலைத் தெரிவிக்கும் ஒருபுறத்துறை. 'தத்து நிரை பாதி றுண்டாட்டுக் கொகையென' (தொல்.பொருள். 58.) 3. மகளிர்வினையாட்டு. 4. வினையாட்டு.

உண்டாத்தி—கள்ளி. (மலை.)

உண்டாதல்—1. உண்டாகுதல். 'உள்ளது மிலது மின்றி நின்றதொன் றுளதே ழுன் டாம்' (சி. சி. க: சு.) 2. உளதாதல். 'கருது கா ரியமு முண்டாயத் தோற்றமுங் கருத்தா வாலாம்' (சி. சி. க: எ.) 3. வினைதல். (பிங்.) 4. நிலைத்தல். 'செல்வமொன் - றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று' (நாலடி. 1.) 5. செல்வமிகல். 'உண்டாயபோழ்தில்' (நாலடி. 284.)

உண்டி—1. இரை. (சூடா.) 2. உணவு. 'உனக்குமுன் கிளைக்கு நானு முண்டியும் வாழ்வு மிக்கே' (பாரத. சூது. ஈசு.) 3. ஒரு முன்னிலைவினைமுற்று. 4. கொட்டைக்காரத் தை. 'சதப்புதிதஸ்பரிசமுண்டியீழி' (தைல. தைலவ. எசு.) 5. சோற. 'அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லாளுட்ட' (நாலடி-செல்வநிலைபா. க.) 6. போகியப்பொருள். 'உண்டிப்ப ம ருபிர்தானும்' (சி. சி. க: ரு. இராம.) 7. நாணயமாற்றுச்சீட்டு. 8. காணிக்கைக்கலம்.

உண்டிதை—1. உண்டியற்சீட்டு. 2. பொக் கசப்பெட்டி. 3. கூட்டம். 'சாரிகைமறுத்துத் தண்டா வுண்டிதை' (பரிபா. 6. 36.) 4. காணிக்கைக்கலம்.

உண்டிப்பொருத்தம் — துலின் முதற் செய்யுண் முதற்கிருஞ்சூரிய பத்துப்பொருத் தங்களு ளொன்று; அது: க, ச, த, ப, ந, ம, வ என்னும் ஏழொற்றுக்களும் அகர இகர உகர எகரங்கள் என்னும் நான்கு உயி ரெழுத்துக்களுமாகிய அமுதவெழுத்துக்கள் பொருந்திவரப் பாடுவது. முதற்கிரினன்றித் தசாவகத்தயவிலும் அப்படி வரவேண்டும். (இலக்கணவி. எளக. உரை.)

உண்டியச்சு—சி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண் டில் மலைநாட்டில் வழங்கிய நாணயவகையில் ஒன்று.

உண்டியல்—1. உண்டியற்சீட்டு. 2. பொக் கசம். 3. காணிக்கைக்கலம்.

உண்டியற்புட்டு—பணமோசம்.

உண்டு—1. உவமவாசகம். (சித்தா.) 2. உண் மையென்னும் அடிபாற்பிறந்த ஐம்பால் ஞா விடங்களில் யாதேனும் ஒன்றில் வரும் ஒரு வினைக்குறிப்புமுற்று. ஆண்பால்: 'கண்ணுதல் கொண்ட சிவனுண்டு' (கத்தபு. சுக்கிர. கு.) பெண்பால்: 'தாயுன் டாயின் மைந்தர் தமக் கோர் தனர்வுண்டோ' (கத்தபு. சுக்கிர. கு.)

பலர்பால்: 'சான்றோரு முண்டுகொல்' (சிலப். ௩௩௩. ௩௩.) ஒன்றன்பால்: 'மருத்தின்முன் தணித்தீபம் - போக்கினு னிற்ப துண்டோ' (கந்தபு. காமத. ௮௨.) பலவிற்பால்: 'உதிப் பது மீறு முண்டு' (சி. சி. க: உ.) முன்னிலை யொருமை: 'நீயுண் டெங்கட் கோர்குறையுண்டோ' (கந்தபு. ஈக்கிர. ௩.) தன்மை யொருமை: 'ஒதிடாப் - பேதையேனு முண்டு' (சேதுபு. அவை. ௮.) 3. உள்ளது. 'உண்டு போலின்றும்பண்பி னுலகினை யசத்து மென்பார்' (சி. சி. க: ௩.) 4. அற்பம். 5. ஒரு துணைச்சொல். 'தேவரைத் திருவடிதொழ நெடுந்தாரமுண்டு வந்திருக்கிறது' (சுரு. 6. 9. 8. வ்யா. பக். 403). 6. ஊன்றுகால். (யாழ். அக.)

உண்டுகம்—பெருவாகை. (மலை.)

உண்டுபடுத்தல்—உண்டாக்குதல்.

உண்டுபடுதல்—உண்டாதல்.

உண்டுபண்ணுதல் — உண்டாக்குதல். 'ஒ தரிய துவிதமேயத்துவித ஞானத்தை யுண்டு பணு ஞான மாகும்' (தாயு. எங்கு. ௩.)

உண்டுமில்லையுங்கூறல் — அஸ்தி நாஸ்தி வாதம். (சிந்தா.)

உண்டுநட்டிகள் — பிதிரார்ஜிதப்பொருளை யெல்லாம் தின்றொழிப்பவர்.

உண்டேன — 1. உண்டென்றுசொல்லல். 2. நிரம்ப.

உண்டை — 1. உண்டாய் என்னும் ஒரு வினாமுற்று. 2. உண்டைதூல், குறுக்கிழை. 'மடிப்புடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவும் ஒத்துக்கிடக்கும்' (ஸ்ரீவசன். 2. 191.) 3. குளிகை. 4. சிற்றண்டி. 5. திரண்ட வடிவ முடைய பொருள். 'உடுத்திரள் பலகோ ளின்ன வுண்டையாக்கொண்டு' (கந்தபு. திரு விளை. உக.) 6. படைவகுப்பு. 'வீரவாகுவா லமைச்சன் மாய்த்தா - னுண்டையு மழித லுற்ற' (கந்தபு. தரும. எக.) 7. வில் லுண்டை. 8. கவளம். 'உண்டைகொண்மத வேழம்' (கம்பரா. கடிமண. 28.) 9. ஒரு வகைச்சருக்கை. (பிவ்.) 10. ஆயமாடுகருவி. 'உண்டையுருட்டல்' (குறன். 401. உரை.) 11. கூட்டம். 'கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவித்தகோன்' (பரிபா. 6. 36. உரை.)

உண்டைக்கட்டி—கோயில்விலைப்பிரசாதம்.

உண்டைநீட்டி—நான்குமாதத்தில் விளை யும் நெல்வகையில் ஒன்று.

உண்டைநேருந்தி—சிறுகடல்மீன்வகையில் ஒன்று.

உண்டைச்சம்பா — ஐந்துமாதத்தில்விளை யும் ஒருவகைநெல்.

உண்டைச்சாநம்—உண்டைக்கட்டி.

உண்டைச்சுதை—சுரைவகையில் ஒன்று. (நாமதீப.)

உண்டைதூல்—1. தூலுண்டை. 2. நெச வின் குறுக்கிழை.

உண்டையம்—காகம்.

உண்டைவில்—காய்ந்தகளிமண்ணுருண் டைவைத்துத் தெறிக்கும் சுண்டுவில். 'கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்திற் மெரித்தாய் கோலிந்தா' (திவ். திருவாய். 1. 5. 5.)

உண்டைம்—1. நீருடைமரம். 2. மேன்மை. 'உண்ணமா யிருக்கிற செல்வமுண்டாகும்' (திருவிளை. உக்கிர. வெல்வளை. சஉ.) 3. குடைவேலமரம். (திவா.) 4. வெப்பம். 'உண்ண வண்ணத் தொளிநஞ்ச முண்டு' (தேவா. 510. 8.)

உண்ணல் — 1. புசித்தல். 'உண்ணுங்கா னோக்குத் திசை கிழக்கு' (ஆசாரக். கசு.) 2. புசித்தற்குரியன. 'உண்ணலு முண்ணேன்' (கலி. உக.) 3. பொருந்தல். 'உறியுண்ட காகத்தோடு மொதுங்குண்டு பதுங்கிப் போனார்' (திருவிளை. யானையெ. ௩௮.) 4. அனுபவித்தல். 'மங்கைய ரிளநல மைந்த ருண்ண' (கம்பரா. உண்டா. 63.) 5. உட் கொள்ளுதல். 'நதியுண்டகடல்' (தாயு. மலை வளர். 1.) 6. ஒத்தல். 'சேலுண் கண்ணியர்' (சேவக. 2383.) 7. கவர்தல். 'அவுணனா ருபிரையுண்ட கூற்றினை' (திவ். திருக்குறள். 2.) 8. இசைவாதல். 'ஒசையூட்டினும் உண் னாதவாறும்' (யாப். வி. பக். 97.)

உண்ணு—1. ஈறுகெட்ட ஒரு எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினைப்பெயரெச்சம். 'உண்ணுக் குதிரைகள்' (நன். களக. உரை.) 2. உண் னாக்கு. (திவா.) 3. செய்யா என்னும் வாய் பாட்டுத் தெரிநிலைவினையில்வரும் ஒருடன் பாட்டு வினையெச்சம். 'உண்ணுக்கிடந்தான்' (நன். களக. உரை.) 4. புசியா எனப் பொருள் படும் ஓர் எதிர்மறைப் பன்மைவினாமுற்று. 'உண்ணுகுதிரைகள்' (நன். களக. உரை.)

உண்ணுத்து—உண்மை.

உண்ணுத்து—1. அண்ணத்திலிருந்து கீழ் நோக்கிவுளர்ந்து குவித்தவடிவாய்வரும் ஒரு தகை. 'முயலுந்தெய்வமுருத்திரனுப் முதிரு முண்ணுக் கிடையதனில்' (திருநெல். அறவறம், ௩௩.) 2. நாக்கினுள்.

உண்ணுட்டம்—1. ஆராய்ச்சி. 'உண்ணுட்டங்கொள்ளப்படுதலால்.' (நாலடி. 18.) 2. உட்கருத்து.

உண்ணுநோன்பி — குறித்தகாலங்களிற் பட்டினிவிட்டுள்ளும் கஜனமுனியன். 'உண்ணு நோன்பி தன்னெடுநிஞ் சூளுற்று' (மணி. 3. 102).

உண்ணுமறிப்பு — கடன்கொடுத்தோர் கடன்பெற்றோர்களை உணவுகொள்ளவொட்டாமல் தகையும் மறியல். 'கடன்காரர் வந்திழுக்க - உண்ணு மறிப்பில் உடைவாரும்' (தெய்வச். விமலிவிடு. 366).

உண்ணுமுலை — 1. உமாதேவி. 'படியிடம் புரக்கு முண்ணு முலைமெனும் பச்சைமேனிக் கொடியிடங் கொண்ட செம்பொற் குன்றமே போற்றிபோற்றி' (திருவாத. திருவெம். 38.) 2. பாலுண்ணுத முலை. 'உண்ணுமுலை யுமை மைந்தா சரணஞ் சரணுனக்கே' (கந்தரத் தாதி. உ.) 3. திருவண்ணாமலைபெருந்தருளியிருக்கும் அம்பிகை. 'உண்ணுமுலை யுமைபாளோடு முடனாகிய -வொருவன்' (தேவா. 1025. 1.)

உண்ணுவாது—வெள்வாது. 'உண்ணுவா கொடு கொள்வீத்தின்று' (பு. வெ. 6. 26. கொளு).

உண்ணுழிகை — கருப்பக்கிருகம். 'உண்ணுழிகையாருமைபாளோடு' (தேவா. 592. 3.)

உண்ணுழிகையார் — கருப்பக்கிருகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுள். 'அந்தணர்கள் மடக்கோயிலுண்ணுழிகையார்' (தேவா. 592. 3.)

உண்ணுழிகையுடையார்—கருப்பக்கிருகத்திருந்து ஈசுவரகைக்கரியஞ்செய்வோர். (8. i. i. 115.)

உண்ணுழிகைவாரியம்—கோயில்விசாரணைச் சபை. (I M P O G 205.)

உண்ணி — 1. ஆடு மாடு முதலியவற்றின் சரீரத்திலே ஒட்டியிருந்து இரத்தமுண்ணும் ஒருவகைச் செந்து. 'சருகி ஊண்ணி கொசுகு தவிர்ந்தவும்' (நல்லா. பாரத. நாகதேரிசு. 5.)

2. உண்பவன். 'அப்ப னிரத்துண்ணி' (தனிப்பா.) 3. பாலுண்ணிப்பரு.

உண்ணிக்கோத்து—ஒருவகைக் கொக்கு.

உண்ணியப்பம் — சிறிய உருண்டைவடிவான இலிப்புப்பணிசாரங்குளன் ஒன்று.

உண்ணிலைநுவிள் — ஆன்மாவிலிகழுத்தத்துவங்கள்; அவை: சுத்தத்தத்துவம், அசுத்தத்தத்துவம், சுத்தாசுத்த தத்துவம் என்னும் மூப்பத்தாறு கருவிகள். (தாயு. எந்நா. யாக். ௫. உரை.)

உண்ணீட்டம்—1. தலைப்பாகை. 2. கிரீடம்.

உண்ணுநீடல்—சிறித்தல், தியானித்தல்.

'உண்பது—1. உண்ணப்படுவது. 'உண்பது நாழி' (நல்வழி. உஅ.) 2. உண்ணல். 'உண்பதுமடங்கி' (கல்லா. கஅ.)

உண்பித்தல்—உண்ணச்செய்தல்.

உண்மடை—1. அடிமதகுத் திறப்பு. 2. துட்டதேவதைக்கிடும் பவி. 3. கோயிற்குள் விடும் படைப்பு.

உண்மர்—உண்பார். (பதிற்றுப்.)

உண்மலம்—மனமாசு. (பிக்கல. கஅ௩.)

உண்மாத—உண்மலம். 'உண்மாத கழுதுவது திருநீறு' (திருவிளை. விருத்தகு. 16.)

உண்மீடறு—உட்கழுத்த. (பிங்.)

உண்முடம்—மனத்தால் உட்புறம் நோக்கும் நோக்கம். 'காள னீரிகள் இன்முடி மடைவார்' (மகாபாரதாது. 102.)

உண்முடித்து—1. உள்ளேயுள்ள கன்னம். 2. உள்ளேயுள்ள திணை.

உண்முத்து—மூக்கி ஊட்டமுத்தின் மேற்பாகம்.

உண்முலம் — உட்பக்கமாகவுண்டாகும் முலகோய்.

உண்மை—1. அறிவு. 2. உண்மை. 3. உண்மாதல். 'கண்ணோட்டமென்னுங் கழிபெருங்காரிகை - யுண்மையால்' (வள். ௫௭௬.) 4. ஊழ். 'உண்மையறிவேயிகுழ்' (வள். 373.) 5. ஒன்றைப்பறிதலால் அதனை இயற்கையாக இருக்கும் பொருள் இதவென அறிதல். 6. சிறப்பியல்பு. 'சுருத்திலுறை திருவருகு மிறைவ னூழைக் கலத்தபொது யுண்மை யெனக் குறி யாது - மருத்தி மிக யுரைப்பன்' (சிவப்பிர. மங்கலவாழ். கஉ.).

7. மெய்ம்மை. 'என்றுகொண்டுண்மையாதவ னுரைப்ப' (பாரத. இராச. ௨௦.) 8. ஆன்மா. (சி. சி. பா. சூ. ௪. 8.)

உண்மைநாள்—ஆன்மதரிசனம், சிவதரி சனம் முதலாயுள்ளவற்றை அனுபவமாக அறி யும் நூலம்.

உண்மைநவறு—1. பொய், 2. நாணயப் பழுது.

உண்மைநாழ்ச்சி—உண்மைக்குறைவு.

உண்மைநாற்பரியம் — யதார்த்தமான கருத்து.

உண்மைநுடோகம் — 1. நம்பிக்கைத் துரோகம், 2. பொய்.

உண்மைநெறிவிளக்கம் — சித்தார்த்தசாத் திரம் பதினாண்டுகளுள் ஒன்று.

உண்மைப்படுத்தல்—மெய்ம்மையாக்குதல்.

உண்மைப்படுத்தல்—மெய்யாதல்.

உண்மைப்பொருள்—மெய்ப்பொருள்.

உண்மையறிநாயம்—பன்விரண்டு சூத்திரங் களாகவுஞ்சு சைவசித்தாந்தத்தை விளக் கும் சிவஞானபோதமுதலிய நூல்களிலே இறைவனுடைய சொற்பலக்கணமெனப் படுகு சிறப்பியல்பைக்கூறும் ஏழாஞ்சூத்திர முதல் ஆறஞ்சூத்திரப்பகுதி. 'அம்ருகலினன் றேயுண்மையதிகாரத்தைச்சார ஈண்டுவைத் தோதியது உமென்க' (சி. சி. சு: சிவஞான.)

உண்மையளவை—சம்பவப்பிரமாணம்.

உண்மையறிவு — 1. ஊழானுகிய வறிவு. 'நூல்பல கற்பினு மற்றுத்தன் - னுண்மையறிவே மிகும்' (வள், ௩௪௩.) 2. தத்துவ ஞானம், 3. மெய்யறிவு.

உண்மையுத்தம்—வாதிபாற்கூறப்பட்ட வுண்மைமொழிகளைப் பிரதிவாதி ஒப்புக் கொண்டு கூறும் விடை. (சுக்கிரநீதி—270.)

உண்மையுயமை — உவமையலங்காரவிரியு னொன்று; அஃது: உவமையைமறுத்துப் பொருளையே கூறிமுடிப்பது. 'தாமரையன்று முகமே' (தன்டி. பொருளணி. ௫.)

உண்மையவை—மெய்வசை. (இலக்கணவி. ௭௫௩ உரை.)

உண்மையவழி — அறவகைவழக்கினுள் ஒன்று. (மணிமே.)

உண்மைவாழ்த்து — மெய்வாழ்த்து. 'வாழ்த்து மெய்வாழ்த் திருபுற வாழ்த்

தெனப் - போற்றல் வேண்டும் வசையுமவ் வகைத்தே' (இலக்கணவி. ௭௫௩.)

உண்மைவிளக்கம் — சித்தார்த்தசாத் திரம் பதினாண்டிலொன்று; இது: செய்தவர் திரு வதிகை மனவாசகங்கடந்தார்.

உண்—உணவு. (சிலப். 2. 28. உரை.)

உண்நாயம்—1. உலர்ந்ததன்மை, 2. வாட்டம்.

உண்நால் — 1. உலர்ந்துதல். 'வித் துணக்க லொருபாலாம்' (தணிகை. நாட். ௧௩௨.) 2. துக்கப்படுத்துதல், 3. வாட்டுதல்.

உணந்து—உணக்கம். 'உணக்கிலாததோர் வித்து.' (திருவாச. 30. 1).

உணந்துதல்—1. உலர்ந்துதல். 'நீவி நித் திலம் பரத்தியருணக்குவ நெய்தல்' (பெரிய பு. திருக்குறிப்பு. சு.) 2. கெடுத்தல். 'உணக்கினுன்.....என்வாழ்க்கை.' (விநாயகபு. 80. 120)

உணந்துப்பொருள்—காய்கறிகளின்வற்றல். (நாமதிப)

உணங்கல்—1. உலர்தல், காய்தல். 'தினே வினோத்தார் முற்றந் தினேயுணங்கும்' (தமிழ் நா. 154.) 2. உலர்ந்தபூ. (பிங்கல. ௨௮௨௨.)

3. செயலற்றிருத்தல். 'உணங்கிடுங் கரண மென்னில்' (சி. சி. சு: ௭.) 4. துக்கப்படல்.

'உணங்கிய சிந்தையீர்' (கந்தபு. மோன. ௨௬.)

5. உலர்ந்திய தானியம் முதலியன. 'உணங் கல்கெடக் கழுதை யுதடாட்டங் கண்டென் பயன்.' (திவ். திருவாய். 4. 6. 7)

6. வற்ற விறைச்சி. 'உணங்க லஞ்சாதுண்ணலாம்' (திருக்கோ. ௨௩௫.) 7. வாடல். 'நினது செம்முக-முணங்கிய துற்றதென் னுரைத்தி யா லென்றான்' (கந்தபு. சிங்கமுக. ௧௬.)

8. உணவு 'ஐடுகையேந்தி.....உணங்கல் கவர்வார்' (தேவா. 1030. 3).

9. மெலிதல். 'ஊட லுணங்க விடுவாரோடு' (குறள். 1310.)

10. சுருங்குதல். 'உணங்கரும்புகழ்' (காஞ்சி. நாட்டுப். 1.)

11. கெடுத்தல்.

உணங்கு—உணக்கென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உணங்குதல்—உணங்கல் பார்க்க.

உணந்தல்— } உலர்ந்தல், வற்றுவித்

உணந்துதல்— } தல். 'தணத்தருமெய்

யுணத்தலும்' (தைல. தைலவ. ௧௧௦.)

உணப்பாடு—உண்ணப்படுகை. (கன். 274. மயிலை.)

உணர்—உத்.

உணர்—1. உணர்வு. 2. உணரென்னெவ
லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்
தொகையும். எவல்: 'உட்சுரம்புண் மேகச்சூ
டுலர்த்தலும்போ முணரே'. வினைத்தொகை:
'ஒதுமுணர் சூதமுனி' (சேதுபு.பலதீர்த். 1.)

உணர்கருவி — ஞானேந்திரியம். 'ஐந்து
கூறுணர்கருவியாகும்' (கைவல், தத்துவ. 73.)

உணர்கீசி—1. அறிவு. 'விஞ்சையுள்பா-
லுறுமுணர்ச்சியே' (கந்தபு. பாயிர. உஉ.)
2. கல்வி. 3. நினைவு. 4. மனம். 'சிறியா
ருணர்ச்சியு எரில்லை' (வள். கௌசு.) 5. புல
னறிவு.

உணர்த்தல்—1. அறிவித்தல். 'எம்பிரா
னுணர்த்தக்கண்டு' (கந்தபு. மேரு. கௌ.)
2. ஊடறித்தல். 'கலந்துணர்த்துங் காத
லரைக் கண்டால்' (வள். கௌசு.) 3. கற்
பித்தல். 4. துயிலெழுப்புதல். 'ஏனல் காப்
போ ருணர்த்திய கூஉம்-கானத்தோர்' (புற
நா. உஅ.) 5. நினைப்பூட்டுதல். 'உணர்த்த
லாடலுணர்த்து.' (திவ். திருவாய். 6. 1. 5)

உணர்த்தி—உணர்ச்சி, அறிவு. 'உணர்த்தி
யற்றாரை யுணர்த்தவேனுமே' (ஈடு. 6.
1. 4)

உணர்த்தியறுதல்—மெய்ம்மறத்தல். 'ஸ்வ
தஸ்ஸர்வக்ருமான லீஸ்துவம் உணர்த்தி
யறும்படியாய்த்துப் படுக்கவாய்ப்பு' (ஈடு.
10. 2. 8. வ்யா. பக். 60)

உணர்த்துதல்—உணர்த்தல்.

உணர்தல்—1. அயர்வுநீங்கித் தெளிவடை
தல். 'வீழ்ந்தயர்ந்தா னுணர்த்தனனே' (கந்த
பு. அசரே. கௌ.) 2. அறிதல். 'உள்பொரு
ளிதுவென வுணர்தன் ஞானமாம்' (சிந்தா.
முத்தி. உசௌ.) 3. ஊடறித்தல். 'ஊட
லுணர்த்தல்' (வள். கௌசு.) 4. கற்றறிதல்.
ஆராய்ந்தறிதல். 'தத்துவ மான வற்றின்
மன்மைகளுணருங் காலே' (சிவப்பி. அ. ௩.)
5. துயிலெழுதல். 'உணர்த்து - கண்டிடுங்
கனவுஞ் சொல்லி' (சி. சி. ௩. ௩௦. சிவஞா.)
6. நினைத்தல். 7. பகுத்தறிதல். 8. பரிசித்
தறிதல்.

உணர்த்ததையுணர்த்தல்—பிரமாணபாசக்க
ளெட்டினுளொன்று; அது, முன் குறிர்வந்
துற்றகாலத்து நெருப்பு மருத்தென்றறிந்த
வன் பின்னும் அது மருத்தென உள்ளம்
கோடல்.

உணர்த்தோர்—அறித்தோர், கற்றுணர்ந்
தோர்.

உணர்ப்பு—செளிவித்தல், ஊடறித்தல்.
'உணர்ப்புவரையிறப்பினும்' (தொல். பொரு.
கருசு.)

உணர்வு—1. அறிதல். 'உணர்ந்தார்க்குணர்
வரியோன்' (திருக்கோ. கூ.) 2. அறிவு.
'கூடிய வுணர்வோ டெழுந்த காவலனை'
(பாரத. குரு. அசு.) 3. ஊடனிக்கல். 4.
கற்றுணர்கை. 5. துயினிக்கல். 6. தெளிவு.
7. நீக்கல். (பிங்கல், ௩. ௧௩௬.) 8. ஆன்மா.
'ஒருவனையே கோக்கு முணர்வு' (திவ்.
இயற். 1. 67)

உணர்வேழுத்து — குறிவினாறுணர்ப்பதும்
ஒருவகையெழுத்து. (யாப். வி. 535)

உணராமை—1. அறியாமை. 2. மயக்கம்.
(சூ. நிகண். அ. ௬௬.)

உணரார் — அவிவெகிகள், அறிவலிகள்.
'உணரார் புரமுன் றெரிய' (தேவா. 503. 2).
உணராதல்—உணர்தல்.

உணல்—உண்ணல். 'உணவினுமுண்டது'
(வள். கௌசு.)

உணவின்பிண்டம்—உடம்பு. (புறநா.)

உணவு — 1. உணவுப்பொருள், உண்டி.
'என்வகையுணவு' (தொல். பொருள். 633.)
2. சோறு. (பிங்.). 3. மழை. (அக. ௧.)

உணு—1. சோறு (சூடா). 2. உணவு.
'விராவு சிலுனு மிசைந்தனர்' (கந்தபு. வள்.
உ௦௬)

உணுப்பொருத்தம்—உண்டிப்பொருத்தம்.
(வெண்பாப். முதன். 7)

உணு—1. உண்மெலிவு. [நைவு என்பது
கையென முதனிலைமாத் திரையாய்நின்றது]
2. உணியென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்
பகுதியும். 3. மெலிதல். (யாழ். அக.)

உணுதல் — மெலிதல். 'எவக் குழலா
ரணுநாகம் தென்னு மாயா, சாலக்கு ணைத்
தேற்கு' (வைராக்க. சத. தோத்திர. ௧௨.)

உணவு—உள்ளமெலிதல். 'உணவு செப்
தடு மிகலதஞ் ஞானம்' (வைராக்க. சதக. ௬.)

உத்—கட்டுதல், சுவாத்தியமின்மை, பிர
சித்தி, பிரதானம், பிராபல்யம், பிரிவு,
பெலம், மேல்: எனப் பொருள்படும் ஒரு வட
மொழியுபசர்க்கம்.

உத்தமம்—1. மேலிட்டது, மிகுதி. 'சத்து வேந்தமக' (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.)

2. இயலக்கம்.

உத்தமம்—1. பிறப்பு. 2. வியாபாரம்.

உத்தமம்—1. உயர்ச்சி, மேன்மை. 2. மிகுதி, அதிகப்பாடு. 3. மேலாக இழுத்தல்.

உத்தமம்—தானியமுதலியவற்றின் குவியல்.

உத்தமம் — விவாகமுதலியவைகளின் வேடிக்கை.

உத்தமம்—சிறு கொழுக்கட்டை முதலியவை.

உத்தமம் — வெளிப்போகை. 'பிரானேதிரமணம்'.

உத்தமம்—உக்கிராத்தி.

உத்தமம்—உயர்ந்தவன்.

உத்தமம்—மேலாயிருக்கும்து. (பெளட. ௮: ௪௨. உரை.)

உத்தமம்—சிறந்தது.

உத்தமம்—1. ஓங்காரம். 2. சாமவேதத்தின் இரண்டாம்பாகம். 3. சாமவேதம்பாடுதல். 4. மேகம்.

உத்தமம்—சந்திரன்.

உத்தமம்—பிரணவம். (கந்தபு. நவ. ௬.)

உத்தமம்—1. காணிக்கை. 2. குரோதம். 3. பரிதானம்.

உத்தமம்—1. எச்சிற்றழும்பு. 2. தேமல்.

உத்தமம்—பெருமுழக்கம்.

உத்தமம்—ஆடவரும்பெண்களுஞ்சிரத்திலும் செவியிலும் அணியும் மலர் முதலியவை.

உத்தமம்—தண்டஞ்செய்கிற நீதிபதி.

உத்தமம்—1. அச்சம்விளைப்பது. 2. உக்கிரம். 3. கொடை. 4. தைரியம். 5. நீயிர்த்தண்டம். 6. மகத்துவம். 7. வலிமை. 8. வீரம்.

உத்தமம் — பொன்மணியாலாகிய கழுத்தணி.

உத்தமம்—பொன்மணிகளாலான மாதர் கழுத்தணி. 'உத்தமம் மாயையைக்கா தோலையைப்பொன் மோதிரத்தை', வைத்தென்று லங்குக வாங்கித்தா' (விறலிவிடு. 258)

உத்தமம்—1. உக்கிரமுள்ளவன். 2. இறுமாப்புள்ளவன்.

உத்தமம் — உத்தமம்மணி, பொன்மணியாலாகிய கழுத்தணி.

உத்தம்—மேட்டிமை.

உத்தம்—1. கொட்டைமுந்திரிகைப்பழம். (மூ. அ) 2. சாமவேதம். 3. புதுமுறை. 4. யுத்தமென்னுமலங்காரம். [உதூ.] 5. தண்ணீர். 6. பித்தேறுகை. (அக. நி.)

உத்தம் — விருத்திசெய்வது. 'அது பழைய அபிவிருத்திக்கு உத்தம்பகமாய்' (திவ். இயற். திருநெடுந். 1. வ்யா)

உத்தம்பித்தல்—விருத்திசெய்தல். (ரஹஸ்ய. 94)

உத்தமம்—வெளிப்படுத்தி. (நாமநிப.)

உத்தமம்—அவுபலபாஷாணம். (மூ. அ)

உத்தமம்—கருடர் காந்தருவர் முதலியோருடம்பு.

உத்தமம்—1. ஆயிரம் அல்லது ஆயிரத்தென்பதுபணம் அபராதங்கொடுக்கும்படி விதிக்கும் பெருந்தண்டம். (மிருதி. சந். ௨௩௬.) 2. உயிர்த்தீக்கல், அவயவச்சேதம், சுடுதல், தேசத்தைவிட்டகற்றதல் முதலிய பெரிய தண்டம். [உதூரலாஹஸ்ய.]

உத்தமம்—மூவகைச் சித்திகளில் ஒன்று; அது: தேவர்களுக்கொப்பாகிய சரீரத்தையெடுத்து, ஆகாயகமனம்பண்ணி அங்குள்ள போகங்களைப் புசித்துத் திரும்பிவருதல். (சைவச. மாணு. ௩௦. உரை.)

உத்தமம்—மத்தளமுதலியன. (மணிமே.)

உத்தமம்—வெளிப்படுத்தி. (மூ. அ)

உத்தமம்—1. அறநெறியாலே தேடிய பொருளைத் தக்காருக்குக் கொடுத்தல். (பிங்) 2. வெற்றிலை, பாக்கு முதலியவைகளைக் கொடுத்தல். (யாழ். அக)

உத்தமம்—கோவிலில் வைக்கும் ஒருவகை விளக்கு. (S. I. I. V. 246)

உத்தமம்—மாத்திராகாலம் நாற்பத்தெட்டுவரையிற் குப்பித்தல். (சி-வி. யோக. ௫. உரை.)

உத்தமம்—1. நற்பட்சம். 2. முதற்றம்.

உத்தமம்—உயர்ந்த தானம்.

உத்தமம் — கொட்டைமுந்திரிப்பழம். (மலை)

உத்தமபாத்திரம் — உத்தரகுரு.

உத்தமபாத்திரம்—சுற்பாத்திரமான பெரியோர்.

உத்தமபுருடர் — 1. சன்மார்க்கன். 2. சிரோட்டன். 3. தன்மைபிடம். (பி. வி. 48. உரை) 4. கடவுள்.

உத்தமம்—1. உண்மை. 2. சிரோட்டம். 'உத்தமமால் குலமயிலே' (பாரத. சூது. ௨௬௬.) 3. சொல்லல். 4. கன்மை. (பிம்). 5. அர்த்தை.

உத்தமர்ணன்—கடன்கொடுப்பவன். [உத்தரணன்: உத்தர-சிரோட்டம். ஐயன-கடன்.]

உத்தமர்ணிகள் — உத்தமர்ணன். 'எந்த உத்தமர்ணிகள் தான் கொடுத்தபொருளை எவ்விதமாயாவது தானே வாங்கிக்கொள்வானோ அவனை அரசன் விசாரிக்கக்கூடாது' (மனு. அ. ௫௦.)

உத்தமவீம்சதி — உத்தமமாதிய வகுடமிருபது. அவை பிரபவமுதல் வியவரையும் உள்ளவை. [உத்தமம்-சிரோட்டம், விம்சதி-இருபது]

உத்தமன்—1. சிரோட்டன். 'பண்ணவருளுத்தமனாக் கண்ணுதலை யுன்னிப் புலம்புறுவான்' (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௫௭.) 2. கற்குணமுடையவன். 'மைத்துளன் வனப்பின் மிக்கான் வளர்ந்திக் கிழவன் காளை - யுத்தமனுனது நாம மல்லதொன் றுரைத்த நேற்றன்' (சிந்தா. குணமா. ௬௬௮.) 3. பிரகிருதியாகிய இருளைக் கடந்துகின்றோன். (தாயு. பன்மலை. அ. உரை.) 4. பிரியவிரதனுடைய மகனாகிய மூன்றாம் மனு. 5. மிகுநண்பன். 6. விட்டுனு. 7. கடவுள்.

உத்தமாதாணி—வேலிப்பகுத்தி.

உத்தமாங்கம்—1. ஆண்குறி. 2. தலை. 'புத்தனுத்தமாங்க முருண்டு விழ்கன' (பெரியபு. திருஞான. 908.) 3. பெண்குறி. [உத்தராம: உத்தர-சிரோட்டம். ஐய-உறுப்பு.]

உத்தமாங்கன் — சிரோட்டமான புறப்புடையவன்.

உத்தம்—1. சிரோட்டமானவன். 'உவகை பொக்கினன் போதுமென்றத்தமிழெழுவம்' (தணிகை. வன். ௬௨.) 2. கற்புடையவன்.

உத்தமை—1. சிரோட்டமானவன். 'வானத்துத்தமை யுருப்பியு முட்கு முருவத்தோர்'

(இரா. உத். அசுவ. ௫௬.) 2. கற்புடையவன். 3 பதுமினிசாதிப்பென். 4. ஊடுப்பாலை.

உத்தமோசா—பாரதயுத்தவீரரு லொருவன். 'உத்தமோசா முதலாவான்' (பாரத. பன்னி. ௧௪.)

உத்தமோத்தமசித்தி—மூவகைச் சித்திகளிலொன்று; அது: வித்தியேசராதலும், உருத்திரராதலும், பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலிய தேவராதலுமாம். (சைவச. மானு. 30. உரை.)

உத்தமோத்தமம்—மிக்கிரோட்டம்.

உத்தரவுணம்—சீரத்தின் மயிர்சிலிர்த்தல்.

உத்தராக்ஷரி—கதவுநிலைக்குமேற் சித்திரம்வகுக்கப்பட்ட உத்திரம். (நெடுகல். 82. உரை.)

உத்தராக்ஷரியை — அத்தியேட்டி முதலிய அபரக்கிரியை. 'மறைமுறை யுத்தராக்ஷரியை-தேசினர் மனுவீற் செய்தொழி விழந்தார்' (வேதார. மேன்மைச். ௬௭.) [உத்தரம்-பின், கிரியை - செயல். உதாரகிரியா.]

உத்தராமனம்—மகாப்பிரஸ்தானம். (புறநா. 65. கீழ்ச்.)

உத்தராக்ஷம்—உத்தராக்ஷரியை. 'எந்தையுத்தராக்ஷமங்கள்' (மச்சபு. பிரகலாதன் பட்டா. ௬௬.)

உத்தராக்ஷம்—இராமாயணத்தின் இறுதிக்காண்டம்.

உத்தராக்ஷம்—1. சாத்திராதம்; அது: ஒரு பூரணதொடக்கி மந்தைப் பூரணவகையுள்ள காலம். 2. வருங்காலம், எதிர்காலம்.

உத்தராக்ஷம்—ஒரு கிரகம் ஓரிசாகியுள்ள மந்திரே இராகிக்குச் செல்லுதல்.

உத்தராக்ஷியை—உத்தராக்ஷரியை, அபரக்கிரியை.

உத்தரகுரு—மூன்குடுமி. (மதி. களஞ. II. 190.)

உத்தரகுரு—1. ஆன்மாக்கள் மூன்றர்ச் செய்த கல்வினைப்பயனுதிய போகவளை அறுபவீத்துக்கொண்டிருக்கும் அறுவகைப்போகபூமிகளுள் ஒன்று. 'உத்தர குருவி டெப்பத்தோன்றிய' (சிலப். மலை. ௧0.) [சம்புத்திலிவள்ள நவகண்டத்தன் ஒன்றாகிய குருகண்டத்தின் வடபாகமே உத்தரகுரு.] 2. அருத்தி. 3. பண்டவர். (2. 3. அ. ௫.)

உத்தராகுருக்கள் — உத்தராகுருகண்டத்
துள்ளவர். 'அத்திசைக்கணா சானவுத்தர
குருக்கண் மென்மையை யடக்கி' (பாரத.
இராசகுயச். ச.அ.)

உத்தராகுருவம் — உத்தராகுரு. (பெருங்.
இலாவாண. 7. 141.)

உத்தராகோசமங்கை — பாண்டிகாட்டுள்ள
ஒரு சிவஸ்தலம். 'உத்தர கோச மங்கை
யென்னும் முரிற் சென்று' (திருவாத. மண்.
கூட.)

உத்தரகோசலம் — 1. அயோத்திரகரம்.
'நன்றி யுத்தர கோசல நாயகன்' (இரகு.
மாலை. ௧௧௨.) 2. கோசலதேசத்தின் வட
பகுதி.

உத்தரகோசல-அயோத்திரகரம். [உத்தர
கொலாலா.]

உத்தரகோடி—பிற்பாகம். 'கிரியாசத்திவி
னது உத்தரகோடியாயிருக்கும்' (சி. சி. க:
கூட. ஞானப்.)

உத்தரகோளார்த்தம்—பூகோளத்தின் வட
பாதி.

உத்தரங்கம்—ததவுநிலக்குமேலே வில்வனை
வாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு மரவடிவம்.
(உத்தரம்-மேல், கம்-போதல்.) [உத்தரம்
ய.]

உத்தரங்குள் — உத்தரம், உத்தராடம்,
உத்தராட்டாதி என்னும் நகரத்திரங்கன்.
'செக்குத்தரங்கன்' (விதான. நல். 18).

உத்தரகாமஸ்காரம் — பிற்குருமத்தினாலே
திருத்திச் சுத்திசெய்தல். [உத்தர - பின்,
சம்ஸ்காரம் - சுத்தி.]

உத்தரகாட்சி — பிரதிவாதியின் சாட்சி.
[உத்தரலாகாதி.]

உத்தரகாஸ்ஸி—முன்னொருவிடத்தி
லே சாட்சியாயிருந்த ஒருவன் தேசார்தாஞ்
செல்லும்போதேனும் மானுவத்தையடைந்த
போதேனும் தானறிந்ததை 'நியறித்திரு'
என்று சொல்ல அதனைக் கேட்டிருந்து
சாட்சியாவான்' (மிரு. சங். ச.௭.) [உத்தரம்-
பின், கான்று - சாட்சி.]

உத்தரகாவம் — சித்தார்த்தசாவம். 'சிவ
குணசங்கிராந்தி சுமுற்பத்தி சமாவேச சிவ
சமத்துவமென் நிம்முத்திகளுக்கு மேலா
யிருத்திர சிவசாயுச்சியப்பிரத மாகையால்

உத்தரகாவமென்றும், இதைப் பூர்வபக்டம்
பண்ணுவதற்கு ஒரு சமயமு மில்லையாகை
யால் சித்தார்த்தசாவமென்றும் பெயரை
யுடைய வைதிகசாவமே சர்வோத்திருஷ்ட
மான சமயம்'. (சி. சி. அ: ௧௩. சிவாக்.)

உத்தரகாவர் — சித்தார்த்தசாவர். 'சிவா
னந்தபரவசத்தினாலே சிவமேயாய்நிற்பது
மோட்சமென்றுசொல்லிப் பரமுத் தியை
யடைவது உத்தரகாவராகிய எம்மனோரே'
(சி. சி. அ: ௧௨. சிவாக்.)

உத்தாட்டாதி — இருபத்தாறுவதான
நட்சத்திரம். 'வாணியாம் பூரட்டாதி யுத்த
ரட்டாதியாங்கன்' (மச்சுடி. நட்சத்திர. 13.)

உத்தாட்டாதியான்—உத்தரட்டாதிநட்சத்
திரத்திற் பிறந்தவன். 'ஊனத்திற் நீர்ந்த
சீர்த்தியுத்தரட்டாதியானே' (சிந்தா. நாம.
௩௫அ.)

உத்தரணம் — 1. பங்கிட்டெடுத்தல். 2.
முற்றத்திறத்தல், முற்றநீக்குதல். 3. கக்கு
தல். 4. வேரோடுபடுங்குதல். 5. உயர்த்தல்.

உத்தரணி—பஞ்சபாத்திரக்கரண்டி, ஆச
மனஞ்செய்தற்கு நீர்முகக்குஞ் சிறுகரண்டி.

உத்தரநீரயம்—உத்தரம், உத்தராடம்,
உத்தராட்டாதி என்பவை.

உத்தரநாரா-அருந்ததி. 'தளர்நேரிடையவ
ருத்தர தாரா கணமனையார்' (சேதுபு. அனும
கு. எ.)

உத்தரநாரை—அருந்ததி.

உத்தரதுருவம்—வடதுருவம்.

உத்தரதேசம்—வடதேசம்.

உத்தரபச்சிம்—வடமேற்கு.

உத்தரபட்சம்—1. அபரபக்கம். 2. உபநய
வாசகம். 3. சித்தார்த்தபட்சம், சாதனங்களி
னும்பெற்ற சித்தி. 4. மறுப்புரை. 5. மறு
மொழி. 6. வடக்குப்பக்கம். [உத்தரவக்சு.]

உத்தரபதம் — தொடர்நிலைப்பதத்திலே
பின்னாக நிற்கும்பதம். [உத்தரவடி. உத்தர-
பின். வடி - சொல்.]

உத்தரபுருதி—உத்தரம்.

உத்தரபாகம்—பிற்பாகம்.

உத்தரபாத்திரபதம் — 1. இரேவதிநாள்.
2. உத்தரட்டாதிநாள். [உத்தரவாடி. உத்தர-
வாடி.]

உத்தரபாதம் — மறுமொழி. [உத்தர
வாடி.]

உத்தரபால்—உத்தரங்கம்.

உத்தரபால்—குடோன். [உதூரவாலு, உதூர - வடக்கு, வாலு - காப்பவன்.]

உத்தரபாற்குளி—பன்னிரண்டாம்நட்சத் திரமாகிய உத்தரம். [உதூரவாலு-மி.]

உத்தரபூமி—வடபூமி.

உத்தரபூர்வம்—வடகிழக்கு. [உத்தரம் - வடக்கு, பூர்வம்-கிழக்கு.]

உத்தரபூருவதிசை—வடகிழக்குத்திசை. 'உச்சிமுகமீசான மொளிறெளியப் பளிக்கே யுத்தரபூ ருவதிசையை' நோக்கியுறு முகத் தே' (சிவதரு. பரிகார. அக.).

உத்தரம்—1. இடப்பக்கம். 2. உத்தராயணம். (விதான. குணகுண. எசு.) 3. உயர்ச்சி. 4. ஊழித்தி. (திவாகர.) 5. எதிரை. 6. மறுமொழி. 'உண்ண யான்வின் வுரைதனக் குத்தர முறைத்து' (பாரத. நச்சு. ௫௬.) 7. காமிகபேதம் மூன்றனுள் ஒன்று. (த. நி. போ. ௧௫௬.) 8. காரியம். 9. சேஷம். (கணக்கதி) 10. பலம். 11. பன்னிரண்டாம் நட்சத்திரம். 'உயருத்தரத்திற் பாவந்திரும்' (சூர்மபு. சிராத்த. ௫.) 12. பின். 13. மேலானது. 14. வடக்கு. 'உறைதரு குவடு நீங்கி யுத்தர முடிவு கண்டான்' (பாரத. அருச். தவ. ௩௦.) 15. வறளுக்காலம். 16. விட்டம். (நெடுநல். 82. உரை.) 17. வாம தேவமந்திரம். (உத்தரதிசையைநோக்கும் வாமதேவமுகத்துக்குரிய மந்திரமாதலின் அப்பெயர்பெற்றது.) [உதூர.]

உத்தரமடங்கல்—வடவைத்தி. (திவா)

உத்தரமந்திபூமி—1. சீதோஷ்ணசமத் துவபூமி. 2. தருவசக்கரத்திற்குள் கந்திசக் கரத்திற்கும் நடு.

உத்தரமதுரை—கண்ணபிரான் அவதரித்த வடமதுரை. (திருவள்ளுவமலை. 21)

உத்தரமந்தீர—பிரதான மந்திரி. 'உத்தர மந்திரிபதமெய்தின்' (I. M. P. Mr. 386)

உத்தரமந்தோச்சம்—கிரகங்கள் சூரியனுக்கு அதிகாரத்திற் செல்லு மெல்லை.

உத்தரம்மாடுகை—பதினான்குவித்தைகளுள் ஒன்றாகிய மீமாஞ்சையின் இரண்டாம் பாகம்; இஃது எட்டத்தியாயத்திற் சூத்திர வடிவமாக விபாசமுனிவரால் இயற்றப் பட்டது. இவ்வெட்டத்தியாயங்களுள்ளே முதனானத்தியாயமும் தேவதாகாண்டம்

எனவும்பின்னுள்ள நான்கத்தியாயமும் பிரய காண்டமெனவும் சொல்லப்படும். 'உரைத்த விரன் டாங்குறு பிரமமுரைப் பதனா லுத்தரமீ மாஞ்சை யெனப் பட்டருள்வர் வியாதன் - நெரித்த சூத் திரவடிவ மாகியிரு நான்கத் தியாயமா மவற்றானமுத னுன் கத்தி யாயம் - விரித்தலுறு தேவதா காண்ட மெனப்பட்டு விளங்குறுதெய்வதலிலக்கணம் பலபத் திரனா-விரைத்துரைசெய் யப்படுமே னுன்கத்தியாய நிகழ்பிரம காண்டமென வே நிகழ்த்தப் படுமால்' (வேதா. சூ. சிறப்பு. 5.)

உத்தரமீன்—அருந்தி. 'உத்தரமீன்கொண் கனை' (சேதுபு. துத்தம். சு.)

உத்தரவாணி—கண்டக்கத்தரி. (வை. மூ.)

உத்தரவாதம்—1. உத்தரஞ்சொல்லல். 2. பிணை. 3. பொறுப்புநிறம். 4. ஈடு. 5. எதிர்வாதம்.

உத்தரவாதி—1. உத்தரஞ்சொல்வோன், 2. எதிரி. 3. பிணையாளி. 4. பொறுப்பெற்ற வன். [உதூரவாதி. உதூர - விடை. வாதி - சொல்வோன்.]

உத்தரவாருணி—ஒரு கொடி.

உத்தரவினை—உத்தரங்கிரியை. 'உதிட்டா னோதுமாற்ற லுத்தரவினைக ளாற்றி' (சேதுபு. இராமதி. எசு.)

உத்தரவு—1. ஒருவருக்கு ஒன்றுசெய்யும் படி அதிகாரமுடையவரால் கொடுக்கப்படுஞ் சம்மதி. 2. தெய்வசம்மதம். 3. மறுமொழி, விடை. 4. விடுதலை.

உத்தரவுச்சீட்டு—1. அதிகாரப்பத்திரிகை. 2. விடுதலைப்பத்திரிகை.

உத்தரவேதம்—திருக்குறள்.

உத்தரவேதி—வேள்வியத்தியிருக்குமிடம். 'தனியொருமானியாய் உத்தரவேதியுனின்ற வொருவனை' (திவ். பெரியாழ். 1. 9. 6.)

உத்தரன்—1. சிவன். 2. விட்டுணை. 3. விராடாசன்மகன். 'உரைத்த வன்னைகைக் கதமென வுத்தரன் வனங்கி' (பாரத. நிகர. ௨௬.)

உத்தரவுணம்—அடுத்தமிஷம்.

உத்தராதம்—பிரபத்திக்குப்பின் செய்யும் தீவினை. (ஈடு. 10. 2. 1. கீ.)

உத்தரங்கம்—மேல் காங்கு ஸ்தாயி ஸ்வரங்கள்.

உத்தராசங்கம்—உத்தர.

உத்தராசங்கம்—உத்தரீயம், மேலாடை.
'செங்கத்துரி யுத்தராசங்கத் தண்ணற்கு'
(தணி., களவு. ககக.) [உத்தராஸம்.
உதூர - மேல். சூலம் - சுற்றுதல்.]

உத்தராசபதி—குபேரன். [உதாராஸா
வதி. உதூர - வடக்கு. சூலா - திக்கு.
வதி - தலைவன்.]

உத்தராசை—வடக்குத்திக்கு.

உத்தராட்சம்—பூகோளத்தின் வடபாகம்.

உத்தராடம் — இருபத்தொராம் நட்சத்
திரம். 'ஏதிலுத்தராடமாய விடங்களில்'
(மச்சுபு. நட்சத்தி. 12.) [உதூராஷாப.]

உத்தராத்தகோளம் — பூமியின் வடபாதி
யுண்டை.

உத்தராநம் — உயர்வுதாழ்வு; மேல்மீழ்.
[உதூராயர: உதூர - உயர்வு, மேல்.
ஸபர - தாழ்வு, மீழ்.]

உத்தராதலம்—உத்தராதரம்.

உத்தாதி—1. வடதிசை [தெலுங்கு]. 2.
வடவாட்டான்.

உத்தாதிநாம் — ஒருவன் இறந்தபின்
அவன் பொருளுக்கு உரியதாதல். [உதூ
ராயிகார.]

உத்தாதிநாரி— இறந்தவன்பொருளுக்கு
உரியவனுய் பின்வருபவன். [உதூராயி
காரிநு. உதூர - பின். ஸாயிகாரிநு -
அதிகாரமுடையவன்.]

உத்தாபதம்—1. வடக்கு. 2. வடக்கு
வீதி. 3. வடநாடு. (பெருங். உஞ்சைக். 38.
298.) [உதூராவய: உதூர - வடக்கு.
வய - வழி.]

உத்தாபதி — வடநாடு. 'உத்தராபதியுள்
ளோம்' (பெரியபு. சிறுத். 40.)

'உத்தாபதம்—போலியுத்தரம், பொய்ம்
மறுமொழி. [உதூராவாஸ: உதூர -
வீடை. சூலாஸ - போலி.]

உத்தாபோசனம்—போசனத்தின்முடிவில்
மந்திரபூர்வமாக நீருட்கொள்கை. (காசிக.
இல்லற. 31.)

உத்தாயணம் — சூரியன், மகர, சும்ப,
மீன, மேட, இடப, மிதுனங்களென்னும்

இராசிகளினிடமாய் வடவீதியாகச் செல்லுங்
காலம்; அக்காலம் தைமுதல் ஆனிவரையும்.
'திங்களோசாறு கொண்டதயன முத்தரா
யணமுஞ் சிறப்பினோடு-தங்குதெக்கி னுபன
மு மெனவிரண்டாம்' (சூர்மபு. பிரமா. ச.)
[உதூராயண: உதூர - வடக்கு. ஸாயந -
போதல்.]

உத்தாரீந்தம்—பிற்பாதி. 'நின்நிறுமென்
றதனைச் சமர்த்தித்தற்கு.....உத்தாரீந்த
மாதலின்' என்பது. (சிவசம. பக். 62.)

உத்தரானி — அரணியின் கண் ணன்றிக்
கடையும் ஓர் கருவியாயுள்ள மரத்துண்டு.
(பிரமோபதி. நூ.)

உத்தராஷாடம்—உத்தராடம்.

உத்தரி—1. உத்தரிபென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும். 2. குதிரை. 'வயங்கு
கொய்யுனை-யுத்தரச் சலதியும்' (இரகு. திக்.
கநூ). 3. யானை. (அக. நி). 4. பாம்பு. (அக.
நி). 5. பருத்திச்செடி.

உத்தரீகம்—உத்தரீயம். 'செங்கவேற்றுரிவை
யுத்தரீகம்' (குற்ற. தல. தக்கன்வே. 8.)

உத்தரித்தல்—1. அழுத்தல். 2. அனுப்பித்
தல். 3. ஈடுசெய்யல். 4. கடன்செலுத்தல்.
5. சகித்தல். 6. சம்மதித்தல். 7. தருக்கித்
தல். 8. தீவினைப்பயன் அனுபவித்தல்,
வருத்தல். 9. நியாயங்காட்டல், சாதித்தல். 10.
எதிர்த்துநிறுத்தல். 'தன்னை நாடியுத் தரிக்க
மாட்டா நராதிபர்பதாக்கைத் தாசம்' (பாரத.
நிரைமீட். 135.) 11. பொறுப்புநிறுத்தல். 12.
மறுமொழிசொல்லுதல். 13. எடுத்துநிறுத்து
தல். 'புருதிலியை.....உத்தரித்த பெரி
யோனே' (ஈடு. 8. 1. 2). 14. இயிசித்தல்.
'உத்தமனாக்கை யுத்தரித்தபாடுகள் அத்த
னைக்கும் என அறிதி' (இரகணிய. பக். 78.)

உத்தரிப்பு—1. உத்தரித்தல். 2. வருத்தம்.
3. எழுப்புதல்.

உத்தரீயம்—உத்தரீயம். (சைவச. சூசா.
சஎ.)

உத்தரீயகம்—உத்தரீயம்.

உத்தரீயம் — மேலாடை, 'தரணிமான்
மார்பிற் பவிலுமுத் தரீயமும் போன்று'
(பாரத. சிறப். அ.)

உத்தரூ—சுண்ணாம்பு.

உத்தரவிபாகம்—உத்திரட்டாங்கம்.

உத்தரவிபாகம் — பங்குதல். [உஜார விமாத.]

உத்தரலாம்—1. ஒரு மணி. 2. ஒருவகைச் சோளம். 3. ஒருவகை மரம். (விரவனப்பு. விரைபலா. 26.)

உத்தரலம்—ஊரலி. (மு. அ.)

உத்தி — 1. அனுமானம். 2. அபின். 3. அறிவு. 4. இசைவு. 5. இணக்கம். 6. சீதேவி யென்னுந் தலைக்கோலம். 'பொலம்புரி யுத்தியும் பொருத மஞ்ஞையும்' (கந்தபு. தெய்வ. 48அ). 7. செல்வம். 8. சேர்க்கை. (மணிமே). 9. தக்கதன்மை. 10. தந்திர வுத்தி; அது: நூற்பொருளை உலகவழக்கத் திற்குஞ் செய்யுள்வழக்கத்திற்கும் பொருந் தக் காண்பித்து ஏற்புழியறிந்து இதற்கு இவ்வகையாமென்று தக்கபடியாகவையக்குந் தன்மை; அவ்வுத்தி முப்பத்திரண்டுவகைப் படும்; அவையாவன: நுதலிப்புருதல் முதலி யன. (நன். பொதுப். 43, 44. பார்). 11. ஓபரணத்தொங்கல், திருவுறுப்பு. 12. தூக் கம். 13. தேமல். (கிவா). 14. பாம்பின் பட்டப்பொறி. (கு. நிகண். ந: சக.). 15. பாரம்பரிய வழக்கம். 16. பேச்சு. (பிங்). 17. பேசுதல். 18. பொருந்துமாறு. (வன். 242. பரி). 19. கடல். (அக. நி). 20. தாற் காலிகமாக அமைக்கப்பட்ட கண்ணிக்கால். [1, 7, 13, 16, யாதி. 14, 15, உதி.]

உத்திகை — தாற்காலிகமாக அமைக்கப் பட்ட கண்ணிக்கால்.

உத்திட்டம்—1. உத்தேசிக்கப்பட்டது. (சி. கி. க. க. சிவாக்.) 2. சொல்லப்பட்டது. 3. விசேடிக்கப்பட்டது. 4. குறிப்பு. [உஜிஷ.]

உத்திதாங்குலி — விரல்கள் விரிந்தநிலையி லிருக்கும் உள்ளங்கை, இதனை அபயக்கை என்பர். [உஜிதாங்குலி.]

உத்தியறுதல் — செய்யுட்குற்றங்களுள் ஒன்று. (யாப். வி. 525)

உத்தியம்—1. உத்தியோகம். 2. யாகமிரு பத்தொன்றி னென்று. (கூர்மபு. உ: கக. உரை.) [புதினென் யாகங்களுள் ஒன்றென் பது முண்டு.]

உத்தியாபனம்—1. முடிவுசெய்தல், விர தோத்தியாபனம், அது: விரதபலனையடை யும்பொருட்டுச் செய்யும் ஒரு கிரியை.

'உத்தியாபனமுஞ்செய்திட்டு' (மச்சபு. கல் யாணசுத். 12.) 2. நீங்கச்செய்கை. 'அண்ண லோடுமையை நண்பி னுத்தியாபனஞ்செய் தே' (பிரமோத். 18. 31) [உஜிர்வந.]

உத்தியாபலன் — 1. தோட்டமுடையோன். 2. பூந்தோட்டக்காவலன். [உ ஜிர்வநவாயு: உஜிர்வந-பூந்தோட்டம், வாயு - காப்போன்.]

உத்தியானம் — 1. பிரணவத்து உகா ர தியானம். 2. புறப்படுதல். 3. பூந்தோட்டம், சோலை. 'நாண்மல - ருத்தியானத்துமோ ருததிகாட்டுமால்' (இரகு. நாட். சக.)

உத்தியானவளம்—பூந்தோட்டம்.

உத்தியுத்திவம் — சகல நிட்களராகிய சிவன். (சி. சி. உ: கக. ஞானப்.)

உத்தியுத்தித்துவம் — சதாசிவத்துவம் (சி. சி. க: சுரு. ஞான.) அது: சிவசுத்தி, ஞானமும் கிரியையு மொத்த கிரியைத் தொழிலையறிந்தகிரியாசத்திருபியாயிருக்கு மவதாம். (கூர்மபு. திருக்கல். கூ. உரை.)

உத்தியுத்தி—1. ரூபாரூபர். 2. சகலநிட் களர்.

உத்தியுத்தன்—1. சதாசிவன். (கூர்மபு. திருக்கல். கூ. உரை.) [இது: சிவன் சதாசிவ தத்துவத்திற் பெறும் பெயர்.] 2. ஊக்கமுடையோன். [உஜிர்வந.]

உத்தியுத்தை—முயற்சியெய்வன். (சி. சி. க: சுரு. ஞானப்.)

உத்தியோகம்—1. அதிகாரத்தோடு கூடிய தொழில். 2. உள்ளமிகுதி. 3. தொழில். (சி-வி. ஞானபாத. கூ.) 4. நிலைபெறுத்தற் தொழில். (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞான.) 5. முயற்சி. [உஜிர்வந.]

உத்தியோகவான் — சிருட்டியாதி வியா பாரமுள்ளவர். (சி-வி. ஞானபா. உ.)

உத்தியோகன்—உத்தியோகஸ்தன். 'உப யத்திரானையும் எத்திவாங்கிடும் உத்தியோ கர்கள்' (சர்வசமய. பக். 190)

உத்தியோகித்தல்—1. முயலுதல். 'கைக் கர்யம்பண்ண உத்தியோகிக்கும் அளவையில்' (கோயிலோ. 13.) 2. தொடங்குதல்.

உத்திரட்டாங்கம் — தசகாடகத்தொன்று.

உத்திரட்டாதி — உத்ருடனம்.

உத்திரட்டாதி — இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களுள் இருபத்தாறாம்நட்சத்திரம். (திவா) [உத்தரட்டாகியின் நிரிவுபோலும்.]

உத்திரத்திரயம்—உத்தரத்திரயம். (விதான. கர்ப்பா. 2. உரை)

உத்திரதம் — அச்சுருவாணி. [உ. டி. ௩.]

உத்திரப்பூட்டி—சிவனார்வேம்பு.

உத்திரம்—1. இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களுள்ளே பன்னிரண்டாம் நட்சத்திரம். [இஃது: உத்தரத்திரத்தின்றிரிவுபோலும்.] 2. சிறுவலை. 3. விட்டம். 'செழுந்திருத்திரம் பரப்பி' (பாரத. இராச. சு.) 4. மேற்பட்டது. 'உத்திரதூல்களெல்லாம்' (விநாயகபு. 75. 6). 5. மஞ்சள். 6. மரமஞ்சள்.

உத்திரவதுலி—அருந்ததி.

உத்திராடம்—உத்தராடம், இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களுள்ளே யிருபத்தோராம் நட்சத்திரம். [உத்தராடத்தின்றிரிவுபோலும்.]

உத்திராபம்—பேரொலி.

உத்திராபள்ளி—சணல். (மூ. அ)

உத்திராவம்—பேரொலி. [உ. டி. ௩.]

உத்திரி—1. அருச்சுனை. 2. தியானம். 3. பருத்தி. (மூ. அ) 4. மந்திரம்.

உத்திரிப்போருள்—1. அருச்சுனை. 2. மந்திரம். 3. யோகம்.

உத்திரேகம்—1. அதிகரித்தல். 2. தொடக்கம். 3. மிகுதி. [உ. டி. ௩.]

உத்திலேசம் — நால்வகையுபாயங்களால் ஒருவனை உண்மைகூறும்படி செய்கை. (சுக்ர நீதி. 282)

உத்தினம்—மத்தியானம்.

உத்திபகம்—1. ஒளிவிடல். 2. சுவாலித்தல். 3. மனவிகாரமெழுப்புதல். 4. மலையெறும்பு.

உத்திபனம்—1. தகனஞ்செய்தல். 2. தீப மேற்றல். 3. மனவிகாரத்தை யெழுப்புதல். [உ. டி. ௩.]

உத்தியம்—எழுவகைச் சொமயாகங்களுள் ஒன்று. (பிரபோத. 39. 14)

உத்து—1. அத்தாட்சி. 2. தெளிவு.

உத்துங்கம்—1. உயர்ச்சி. 'உத்துங்கமிக்க வொருதன் றவிசேறி' (கந்தபு. சிங்க. சுளஞ.) 2. செருமை. 3. மகத்துவம். 4. மிகுதி.

5. மேன்மை. 'உத்துங்க துங்கள்' (விக்கிரம. உலா) [உ. து. ௩.]

உத்துநதம்—உத்துநதமுகம்.

உத்துநதமுகம்—உத்துவாதிதமுகம்.

உத்துநதம்—கழித்தல். 'பொன்னெல்லாம் உத்தியெறிந்து' (கலித். 64).

உத்துவகனம்—விவாகம். (த. நி. போ. உச.) [உ. து. ௩.]

உத்துவருத்தனம்—1. அரைத்தல். 2. ஏறுதல். 3. சரிசுத்தைத் தேய்த்தல். 4. மிக வளர்ச்சி. 5. முனைத்தல். 6. வாசனையுட்டல். [உ. து. ௩.]

உத்துவாகம்—விவாகம். [உ. து. ௩.]

உத்துவாகனம்—1. உழுதிரட்டித்தல். 2. விவாகம். [உ. து. ௩.]

உத்துவாகிதம்—1. உயர்த்தப்பட்டது. 2. நிர்த்தப்பட்டது. [உ. து. ௩.]

உத்துவாகிதமுகம்—நிர்த்த முகம்.

உத்துவாகனம்—1. அகற்றுதல். 2. கொல்லல். 3. மிக வளர்ச்சி. [உ. து. ௩.]

உத்துவாகிதம்—மதமில்லாதயானை. [உ. து. ௩.]

உத்துவாபம்—1. சிதைத்தல். 2. தஞ்ஞதல். [உ. து. ௩.]

உத்துவானம் — சர்த்திசெய்யப்பட்டது. [உ. து. ௩.]

உத்துவீதம் — நிருத்தக்கை முப்பதனுள் ஒன்று. (சிலப். பக். 81)

உத்துவேகம்—1. அச்சம். 2. ஏறுதல். 3. துக்கம். 4. பாக்கு. 5. மனக்கலக்கம். 6. மிகுவினைவு. 7. விவாகம். [உ. து. ௩.]

உத்துவேகன் — விராந்துசெல்வோன். [உ. து. ௩.]

உத்துவேட்டனம் — 1. அடைக்கப்பட்ட இடம். 2. குழ்தல். [உ. து. ௩.]

உத்துளம்—வியூதியை நீரிற்சுழையாது உடலிற் பூசுகை. 'மிக்கவிரு முத்துளமெப் வீறி' (அலங்காரச்சிந்து. 9.)

உத்துடனம்—1. மயிர்சிலிர்த்தல். 2. விவாகம்முதலான உற்சவம். [உ. து. ௩.]

உத்தூதம்—உதகதும்பம்,

உத்தூதம் — 1. உயர்த்தப்பட்டது. 2. நிர்த்தரப்பட்டது. [உல-தி.உ.]

உத்தூதமுகம்—உத்தவாதிதமுகம்.

உத்தூதனம் — உத்தூதனம். (சித். சிகா. விபுதி. ௧௪.)

உத்தூதனம்—விபுதியை நீரிற் குழையாது அளாசுப்புகதல். 'ஒருவிரலொருகையானிட வத்தூதனஞ்செயா தணிதல்' (தணிகை. இராம. ௨௨.) [உல-தி.உ.ந.]

உத்தூளி—உத்தூளம். 'வெண்ணீர்நிறுத் தூளி' (சிதம்பர. திருப்பதி. 454)

உத்தூளித்தல் — விபுதியை நீரிற் குழையாது உடம்புமுழுது மணிதல். 'ஒண்மைய னே திருநீற்றை யுத்துளித் தொளிமிளிரும்' (திருவாச. நீத். ௨௨.)

உத்தூளிதம்—1. தூள்விபுதி. 2. விபுதியைக் குழையாது அளாக உடம்புமுழுது மணிதல்.

உத்தேதம்—1. மதிப்பு. 2. விருப்பம்.

உத்தேகித்தல்—மதித்தல்.

உத்தேசம்—1. அபிப்பிராயம். 2. உடன் படிக்கை, பொருத்தம். 3. கோக்கம். 4. பெயர்மாத்திரையாற் பொருளைச்சொல்லல். 'குதியுத் தேசத் தானு மிலக்கண வமைதியா னும்' (திருவிளை. தடாதகை. 54.) 5. மதிப்பு. 6. விசாரணை. 7. விவரம். [உஹ-ஸ.]

உத்தேசனம்—1. அனுப்பல். 2. சாணை பிடித்தல். 3. விளக்கம். 'அஞ்சனதேவோத் தேசனகிருத்தியத்தால்' (சி. சி. ரு. க. ரூ. னப்.) [உஹ-ஸ.]

உத்தேசித்தல்—1. மதித்தல். 2. கருதல்.

உத்தேசியம்—கருதியபொருள், [உஹ-ஸ.]

உத்தேசியன்—முக்கியன் (சி. சி. ௨. ௨௪. சிவாக்.)

உத்தேசிதம்—குதிரையின் ஐவகைக் கதி யில் ஒன்று. [உஹ-ஸ.]

உத்பலன்—அரசமாதக்குள் கனகனுக்கும் பிறத்தவன். (குத. சாதி. ௩௬.)

உத்பவ — இருதூற்றிருபத்தான்கு புவ னக்களினென்று. (கத்தபு. கணம். ௪௦. உரை.)

உத்பாதகன்—பிறப்பிக்கிறவன்.

உத்பாதம் — 1. பிறப்பித்தல். (பௌட். ௨: ௧௩.) 2. மேலேன்க்கின கால். 3. தூர்க் குறி.

உத்பாதனம்—பிறப்பித்தல்.

உத்பாதித்தல்—உண்டாக்குதல். (சி. சி. ௨: ரு. சிவாக்.)

உத்பிச்சம்—உற்பிச்சம், நிலத்தைப்பிளந்து கொண்டுமுனைக்குஞ் செடி முதலியவை.

உத்பிச்சம்—உற்பிச்சம். (வி-ணி.) [உஹ-ஸ.]

உத்பிரோட்சை — தற்குறிப்பேற்றமென் னும் அலங்காரம்.

உத்புதம்—உற்புதம்.

உத்யுத்தசக்தி — திதிருத்தியத்தி லேற் பட்டிருக்குஞ் சக்தி; இதில் ஞானக்கிரியை கள் சமமாயிருக்கும். (பௌட். பதி. ௪௨.)

உத்யுத்தர்—போகசிவன். (பௌட். ௨௩.)

உத்யாவம்—ஒடுதல்.

உத்வகனம்—விவாகம்.

உத்வாசனம்—கொல்லுதல்.

உத்வாந்தம்—மதமில்லாத யானை.

உத்வானம்—அடுப்பு.

உத்ஸிஜனம்—ஒழிந்திருக்கை. 'உபக்ரம உத்ஸிஜனகாலத்தை' (கோயிலொ. 33)

உத்ஸேதம்—உயரம். 'உத்ஸேதம் எழு தூற்றெழுபத்தைந்து வில்' (புரிபுராணம்.)

உத்கோடிபணம்—கூத்தின் அங்கக்கிரியைக ளுள் ஒன்று. (சிலப். பக். 81.)

உத்கிரம்—1. உயர்ச்சி. 2. நீட்சி. 3. பெரிது. [உஹ-ஸ.: உதீ-மேல், சுறு- துணி.]

உத்கிரியை—உதகக்கிரியை. [உஹ-ஸ.: உஹ-நீர், கியா-செயல்.]

உத்கு—1. பின்னாது. 2. மேலானது. 3. வடக்கு. "உதக்குத் திகைநோக்கும்" (தணிகை. அகத். ௪௩௪.) [உஹ-ஸ.]

உதகக்கிரியை—பிதிரருக்கு நீரினாலே தர்ப்பணஞ்செய்தல். (சேவக. 1737. உரை.) [உஹ-ஸ.]

உதகக்கோட்டு — நீரிழிவுநோய். (ஞான. 19.)

உதகதும்பம்—தண்ணீர்க்குடம். [உஹ-ஸ.: உஹ-நீர், கும்ப-குடம்.]

உதகாநீதி—மந்திரரீராம்செய்யுஞ் சாந் திச்சடங்கு.

உதகாநீதி — தேற்றுகொட்டை ‘உண் சரமா மணக்குடசந் தகரமத கங்கோட்ட முதகசுத்தி’ (தைல. தைலவ. அட.)

உதகாநீதி—மழை. (திவா.)

உதகாநீதியல்—பொருளைத் தாரைவார்த் துக்கொடுத்தல்.

உதகாநீதியை—தண்ணீர் நிரப்பிவைப்ப தற்குக் கட்டிய சதுக்கம். ‘கற்றனுக்கலங் காரக் குறழிகத் திண்ணை’ (தைல. தைலவ. கடி.)

உதகாநீதி — 1. நீர்கொடுப்பவன். 2. பிதி ரர்களுக்குநீரினலே தர்ப்பணஞ்செய்வோன். [உதகாநீதி: உதக - நீர். டி - கொடுப்போன்.]

உதகாநீதி—1. நீர்வார்த்துக்கொடுக்கும் தாரம். 2. பிதிரர்களுக்கு நீரினலே தர்ப் பணஞ்செய்தல். (சைவச. பொது. உடக. உரை.) [உதகாநீதி: உதக - நீர். டி - கொடுத்தல்.]

உதகநெறி — தானஞ்செய்யவேண்டிய முறை. ‘உதகநெறி தப்பாவாறு முந்த வளித்த’ (திருவாலவா. 31. 5.)

உதகபூர்வநீதியல் — தானஞ்செய்யும் போது நீர்வார்த்துச்செய்தல். ‘உதகபூர்வஞ் செய்துகொடுத்தேன்’ (S. I. i. 1. 77.)

உதகம்—1. நீர். ‘உதகமு நொய்தி லுண் பான்’ (சிவதரு. சிவஞானயோ. ௪௨). 2. பூமி. (உரி. நீ). 3. மழை. 4. மழைத்துளி. [உதகம்]

உதகம்பண்ணுதல்—உதகஞ்செய்தல். (S. I. i. iii. 35.)

உதகமுத்தல்—உதகஞ்செய்தல்.

உதகமுலம்—1. தண்ணீர்விட்டான்மழங்கு. ‘இயவானி முதியாயுழந் துதகமுலம்’ (தைல. தைலவ. எள). 2. பச்சைவேர். ‘சால விருட்சோதகமுலம்’ (தைல. தைலவ. அரு.)

உதகமேதம்—நீரே மூத்திரமாகக் கழியும் ஒருவகைச் சலரோகம். [உதகநெறி: உதக - நீர். நெறி - நிறுநீர்விடல்.]

உதகமேற்றல் — தானம்பெறுதல். ‘நான் உதகமேற்றது அனந்துகொள்ளவேண்டா வோ’ (திவ். பெரிபாழ். 1. 8. 8. வ்யா. பக். 173.)

உதகாநீதி — உதைத்து அழுத்துகை. ‘இலங்கைக் கோமானை..... திருவிரலா லுதகாநீதிசெய்து’ (தேவா. 286. 10.)

உதகாநீதி — உதகாநீதிச்சொல்லல், திருட்டாந்தங்காட்டிக்கூறல். (சி. சி. க. உ. மறை.)

உதகவன் — 1. கொடுவேலி. 2. திக் கடவுள்.

உதகாதாரம் — நீர்நிலை. [உதகாதாராதி: உதக - நீர். தார - இடம்.]

உதகாநீதி—மேகம். [உதகாநீதி: உதக - நீர். ஹா - எடுத்தல்.]

உதகாநீதி—நீர்கொண்டுபோவோன். [உதகாநீதி: உதக - நீர். ஹா - கொண்டு போவோன்.]

உதகாநீதி—நீருஞ் சோறும். ‘மிதித் திருப்ப ருதகாநீதி முதவாத வெட்டியரை’ (சிவதரு. சுவர்க்கரகவி. ௧௪௮.) [உதக - நீர். ஹா - சோறு.]

உதக—புன்கு. (அ. அ.)

உதகம்பம்—உதககும்பம். [உதகம்பம்.]

உதகாதாரம்—1. மகோதாரம், நிராமயம். 2. முகில். [உதகாதாரம்: உதக - நீர். ஹா - வயிறு.]

உதகாநீதி—ஒமத்தோடுகூடியது. (சி. சி. அ. ந. சிவா. க்.) [ஹாதஸாநீதி: ஹாத - ஒமம். ஹாநீதி - கூடியது.]

உதகம் — 1. சாபம். 2. நிரித்பிறப்பது. [உதகம்: உதக - நீர். ஹா - பிறத்தது.] 3. பசு மடி. [ஹாபஸ்.]

உதகாநீதி—1. இறைகூட. 2. எழும்பு தல். 3. ஏறுதல். 4. மூடி. [உதகாநீதி.]

உதகாநீதி—வாய்வெருட்டு.

உதகாநீதி—பருத்த அதாமுடையவன்.

உதகாநீதி—1. தடித்த உதகாநீதியுடையவன். 2. கடல்மீன்வகையில் ஒன்று.

உதகாநீதி—1. அதரம், வாயிதழ். ‘உதகாநீதி மென்ற’ (திருப்ப. ௪). 2. வீளிம்பு. 3. வெட்டுவாய்.

உதகாநீதி—பிதங்கிய உதகாநீதிவன்.

உதடுவெடிப்பு — 1. ஓர் உதட்டுநோய். (பைஷஜ). 2. உதட்டுமுனி.

உதண் — மொட்டம்பு. 'யானை யுதனும் கடிந்தான்' (திணைமலை. 2.)

உதணம்—உதண். 'புகலும் வடிக்கணை யுதண மெடுத்தன்' (பாரத. கிருட். 204.)

உதந்தியர் — அக்ரோமுனியின் மகனான ஒரு முனி. [உதயு.]

உதந்தியாநுசர்—வியாழன் என்னும் கிரகம். [உதயு] ராநுஜ: உதயு - ஒரு முனி. சாநுஜ - தம்பி.]

உதநிரம் — நீர்த்தோற்றம். 'உதநரிசு மாமின்ப புத்தமிர்த போகசுகம்' (திருப்பு. ௧௯௬)

உதநி — 1. கடல். 'உதநிமண்ணுளோர்' (பாரத. குரு. 66.) 2. நீர்க்குடம். 3. மேகம். [உடியி: உடி - நீர், யி - வைத்தல்.]

உதநிக்கிரமன் — 1. கடல்யாத்திரைசெய் வோன். 2. கலவன். [உடியிகூ: உடியி - கடல். கூ: - போதல்.]

உதநிகதை-1. இலக்குமிதேவி. 2. துவாரகாபுரி. [உடியிலுதா: உடியி - கடல். லுதா - மகள்.]

உதநிமேகலை—பூமி. [உடியிரெவலா: உடியி - கடல். ரெவலா - இடையிலணி யும் ஓர் அணி.]

உதநீர்—தகரம்.

உதநீதம்—1. சமாசாரம். 2. சுரித்திரம். 'இராமோதத்தம்'

உதநீதன்—சன்மார்க்கமுடையோன், சாது. [உடின.]

உதநீதியம்—நீர்த்தாகம். [உடிநு.]

உதப்பி-1. ஈரல். 2. சோணமாகாத உணவு. 3. பேசும்போது தெறிக்கும் வாய்நீர்.

உதப்பிவாயன் — எச்சில் தெறிக்கும்படி பேசுகிறவன்.

உதப்புதல் — 1. இகழ்ந்து நீக்குதல். 2. கடின்கொள்ளல். 3. குதப்புதல்.

உதபாநம்—கிணறு. [உடிவாந: உடி - நீர், வாந - குடிப்பது.]

உதபாநம்—மேகம். [உடிவாந: உடி - நீர், வாந - பரிப்பது.]

உதம்—1. அழைக்கப்பட்டது. 2. ஓமம், ஓமம்பண்ணப்படுதல். 'உதசகிதமாகப் பண்ணுந் தீட்சை' (சி.சி. அ: ந. சிவாக்). 3. கேட்டல். 4. நீர் (சூடா). [1, 2. ஹுத, 4. உடி.]

உதம்புதல்—1. அதட்டுதல். 2. கடிந்து கூறுதல்.

உதமேகம் — நீர்கொண்டமுகில். [உடி ரெவ: உடி - நீர்; ரெவ - முகில்.]

உதயகாந்தரி — இராகவகையில் ஒன்று. (பாரத. ராக. 103)

உதயநாலம்— } 1. சூரியசந்திரநகூத்திரன்
உதயநாலை — } கள் தோன்றுங்காலம். 2. சூரியோதயகாலம்.

உதயகிரி—1. இருஷகிரி. 2. சூரியனுதித் தற்கு இடமாய் நிற்பதென்று சொல்லப்படும் ஒரு மலை. 3. செம்பாலையிற் பிறக்கும் ஒரு பண். (சிலப். வேனி. நூ. உரை.) 4. நெல்லூரிலுள்ள ஒரு மலை. [2. உடியமிரி: உடிய - உதித்தல். மிரி - மலை.]

உதயதுமான் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின் புதல்வன்; இவன்பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கப்படும். (மணிமே.)

உதயணதுமாரகாவியம்—ஒரு தமிழ்நூல். இது: வச்சதேசத்தரசனாகிய உதயணகுமாரன்சரிதக்கூறுவது. (மணிமே.)

உதயணன் — வச்சதேசத்தரசன்; இவன் வத்தவனென்றும் வழங்கப்படுவன். (மணிமே.)

உதயணன்கதை—ஒரு தமிழ்நூல்; இது பெருங்கதையென்றும் வழங்கப்படும். (மணிமே.)

உதயநாரகை—விடிவெள்ளி.

உதயநம் — 1. உதித்தல். 2. காரியம். [உடியநம்.]

உதயநன்—1. அகத்தியமுனிவன். 2. கௌசாம்பிகரத்தரசனாகிய சந்திரவமிசத்துச் சகத்திராநீகன்மகன். 'உதய வெற்பினி லுதித்தலா லுதயன னென்றோர்-பதமிசைத் ததப் பாலனை நாடிவின் பரப்பில்' (சேதுபு. வினா. ௧0௬.) [உடியந.]

உதயப்பருப்பதம்—உதாரத்திரம்.

உதயப்பருப்பதம்—உதயகிரி. (திவ். நாய் ச்சி. 14., 6)

உதயபர்வதம்—உதயகிரி. [உதயவவ-த்]

உதயபாரு—1. இராகவகையில் ஒன்று. (பாரத. ராக 103). 2. எழும் இரவ்.

உதயம்—1. இலாபம். 2. உதயகிரி. 'உதய மெலுங்-குன்றமிகை' (பாரத. ஒன்பதா. சுக. 3. உதயராசி. (சூரியன் முதலிய வான சோதிகள்.) 4. உதித்தல். 'உதயத் திங்கண் மாமரபில்' (பாரத. ஆதி. குரு. 1.) 5. உலகத் தோற்றம். 6. எழும்புதல். 7. ஒலி. 8. சீர் பேறு. 9. சூரியோதயகாலம். 10. செருப் படை (இராசவைத்). 11. தோற்றம். 12. நல்ல அதிட்டம். 13. பிறப்பு. 'ஓடைமா களி ருணுதய ராசிகோள்' (இராமா. திருவவ. ௧௪0). 14. வெளிச்சம். [உதய.]

உதயமந்திரி—உதயகிரி.

உதயமந்தம்—1. உதயகாலம். 2. உதயமலை. 3. உதயம்.

உதயாநம்—காலைப்பண். (பாரத. இராக. 69. உரை)

உதயாதி—உதயலக்கினம்.

உதயலக்கினம் — 1. ஒருவன் பிறக்கும் போது சூரியன் நிற்கும் இராசி. 2. சென்ம லக்கினம். (சோதிடக்கடல்.) 3. தற்காலத் துதிக்கும் இராசி.

உதயன் — சூரியன். 'உதித்ததே ருதய னென் றுரைப்ப' (பாரத. இத்திர. ௫.)

உதயாசலம்—உதயகிரி. (உதய, அசலம்-மலை.)

உதயாத்தம்—உதயாத்தமநம்.

உதயாத்தமநம்—1. கோள் உடுக்களின் உதயமும் அத்தமநமும். 2. காலைமாலிகள்.

உதயாதி—விடியல்.

உதயாதிபன்—1. ஒருவன் பிறக்கும்போது நிற்கும் இராசியில் ஆட்சியாயிருக்கும்கிரகம். 2. சூரியன். 'உதயா திபனென நின்றூர்தம் வெக்கையில்' (வெக்கைக்கோ. 15)

உதர்க்கம்—1. அரகாலத்திற் பிறக்குவ் காரிபம். 2. வருங்காலம். 3. முடிவு. 'பரதமத்தில் ஷிதமுமாய், உதர்க்கத்தில் ப்ரியமுமாயிருக்கும்' (சூ. 1. 2. 3). [உதர்க்க-:]

உதர்க்கி—1. அக்கினி. 2. ஒளி. 3. சிவன்.

4. மன்மதன். [உதகி-ல்ஸ்; உதர்-மெல். அகி-ல்ஸ் - சவால.]

உதர்த்தம்—1. அக்கினோம். 2. ஒருவகைத் தொற்றுச் சுரனோம். முதலுளிலே கண்ட தாபிதமடைவதும், இரண்டாநாளிலே சிவப்புநிறக் கரப்பன் வருவதும், ஆறாம் ஏழாம் நாளிலே தோலுரிவதும் இதன் குணங்களாகும். [1. உதர்த்த- 2. உதர்த்த-]

உதர்த்தினல்—திபராக்னினி.

உதர்த்தோதி—1. பசி. 2. யிசுபசி.

உதர்தம்—சோறு. (பிங்.)

உதர்தோமதம்—பாலடைப்பூண்டு. (மலை)

உதர்த்தி—உயிர்முத்தியிடுவதென்று-உதராக் கினி.

உதர்த்துடிப்பு—உதரக்கோதி.

உதரதி—1. சமுத்திரம். 2. சூரியன். [உதரயி.]

உதரநாடி—இரத்தநாம்பு.

உதரநேர்ப்பு — உதராக்னினி. 'உதர நேரப்பாடுவதென்று' (திருவாலவா. 2. 14.)

உதர்ப்பிரிவினல்—ஒருகுடிப்பிறத்தார் (பிங்.)

உதரபந்தம்—1. அரைப்பட்டிகை 'சுற்று நீடணிமணிச் சோதி பொக்கமேல்-ஒற்றை மா மணியுமி முதர பந்தம்' (இராமா. கடி மண. சுஉ.) 2. யோகப்பட்டை. 'உதரபத் தமுள்ளான்' (சிவதரு. சிவஞானபோ. சுஉ.)

உதரபந்தம்—அரைப்பட்டிகை. 'மருவிய வுதரபந்தக்கோப்பும்' (கோவி. நடரா. ௧௧.)

உதாம் — 1. வயிறு. 'உதரங்குளிர்ந்து' (பாரத. அருவா. ௧௨). 2. கீழ்வயிறு. [உதரஸ.]

உதாம்பி — வயிறுகிறைப்போன். [உதர ஸாம்பி: உதரஸ - வயிறு. ஹரி - நிறைப் போன்.]

உதாவணி—கண்டங்கத்தரி.

உதாவணி—உதரவணி.

உதாவாயு—உப்பசம்.

உதராக்னினி — உதரத்திலிருந்து பசியை விளைவிக்குத் தி. 'உதராக்னினி சுதேவினும்' (வை. தி. உரை)

உதரத்திரம்—மணிக்ஞட.

உதாமாயம்—1. கிராணி. 2. வயிற்றுநோவு. [உதாராபிம்: உதார - வயிறு. சூரபிம் - கோய்.]

உதாவர்த்தம்—1. கொப்பூழ். 2. திட்டுக் கட்டு. [உதாராவத: உதார - வயிறு. சூவத: சுழி.]

உதாவரி—மரமஞ்சள். (மலை)

உதாவேட்டம்—கோப்பாம்பு. [உதார வெஷ: உதார-வயிறு. சூவெஷ-சுற்று தல்.]

உதவகரி—1. அக்கிலி. 'உன்னுடைய யின் னே யுதவகற் குதவல் வேண்டும்' (சேதுபு. சங்கர. ௬௮.) 2. கொடுவேலி. (மூ. அ.) [ஹுதவஹ: ஹுத - ஹுத்செய்யப் பட்டது. வஹ - தாங்குவோன்.]

உதவர்பிம்—சமுத்திரத்திலிருந்து திரண் டெழுந்த மேலேபோகும் நீர்த்தம்பம். [உதவஜ்: உத - நீர். வஜ் - தம்பம்.]

உதவசீதம்—வீடு. [உதவவரிதம்: உத - நீர், வவரிதம் - மூடப்பட்டது. நீர் உள்ளே வராதுமூடப்பட்டதென்றபடி.]

உதவாங்கேட்டது— } மிகவு மிழிந்தது.
உதவாங்கேட்டது— }

உதவல்—1. கொடுத்தல். 'கொங்கை-பூறு பாலயிர்த மன்றோர்க் குதவலும்'. (கந்தபு. திருவவ. ௧௧௭.) 2. துணைசெய்தல். 'தந்தை யர்க்குதவு முதலியின்' (பாரத. குரு. ௧0௨.)

உதவாங்கட்டை— } உபயோகமற்றவன் -
உதவாங்கட்டை— } ள்.
உதவாங்கட்டை— }

உதவாங்கட்டிதாடு — உபயோகமில்லாத வன்-ன். 'காணுக்க முற்றனையோ போடா வுதவாக்கழிமுறடே' (பஞ்சு. திருமுக. 1142.)

உதவாநம்—மேகம். [உதவாஹந: உத - நீர். வாஹந - தாங்குவது.]

உதவாநம்—முகில்.

உதவாசம்—நீர்க்கரையிலுள்ள வீடு. [உத வாவ: உத - நீர். வாவ - வீடு.]

உதவாங்கேட்டது—உதவாக்கெட்டது.

உதவாங்கேட்டது—உதவாக்கெட்டது.

உதவி—1. துணை, சகாயம். (வள். ௧0௧) 2. கொடை. 'உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவ்' (கம்பரா. வேள்வி. 35)

உதவிந்து — நீர்த்துளி. [உதவிநு: உத - நீர். விநு - துளி.]

உதவு — உதவென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

உதவுதல் — 1. கொடுத்தல். 'சுக்காற் றுணையு முதவாதார்' (நாலடி. 218.) 2. துணை செய்தல். 'நம்மாட் குதவிய நன்னர்க்கு' (பெரும். வத்தவ. 3. 11) 3. சொல்லுதல். 'அன்னையர்க்குதவல்வேண்டும்' (கல்லா. 40) 4. பயன்படுத்தல். 'இது மருந்துக்குதவும்'

உதன்—1. ஆட்டுக்கடா. 'அதனோன் றுஞ் சுக்காப்பினுதன்' (பெரும்பா. ௧௫௧.) 2. ஆடு. 'உரக்கொடு பற்றி யீர்ப்ப வுதனெனு மதலை' (சேதுபு. சாத். ௨௫.) 3. மேடராசி. (திவா.) 4. ஒரு மரம்.

உதனிப்பனை—கூந்தற்பனை.

உதனை—காட்டலரியில் ஒருவகை.

உதநல்—ஒட்டியிருக்குமொன்றபற்றுவிடும் படியசைத்தல். 'மலர்க்கயத் தமிழந்தியே நனைந்த வானறுதி-லுலர்த்திய வெடுத்தெடுத்த துதறல் போலுமே' (சேதுபு. கந்த. ௪௧.)

உதறிழிப்பாள்—விட்டுஹுகிராந்தி.

உதறு — உதறென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உதறுகாலி—1. உதறுகாற் பெண். 2. எறி காற்பசு.

உதறுதல் — 1. அசைத்தல். 2. ஆட்டி யசைத்தல். 'விட்டிடு கின்ற வாளி வெய்யவ னக்க மெங்கும்-பட்டிடு கின்ற காலிப் பதை பதைத் துதறிச்சிந்தி' (கந்தபு. குரபன்மன். வதை. 388.) 3. இடக்கொடாமற் றள்ளுதல். 'பேறனைத்து மணுவெனவே யுதறித் தள்ளப் பேரின்ப மாகவந்தபெருக்கே' (தாயு. ஆகார. ௩.) 4. ஒட்டியிருக்குமொன்று பற்றுவிடும் படியசைத்தல். 'கோகனதம் - கைக்கோ கிருந்ததெனக் காமுதறிக் கரைத்திடுவார்' (சேதுபு. நாட்டு. ௬௨.) 5. விதித்தல். 6. குளிர் பயம் முதலியவற்றால் கைகால் நடுக்குதல்.

உதறுவலி — ஒருவகை கோய். 'ஒழியாக் குடைச்ச வுதறுவலி' (தைல. தைலவ. ௧௫.)

உதறுவாதம்—ஒருவகை வாதநோய்.

உதன்—உதாதம்.

உதன்—சிவன்; [ஹுத.]

உதனம்—சிறிது. 'உதனமு முணர்விலை' (நிலகேசி, 802)

உதாகரணம்—1. உதாரணம். 2. சொல்லுதல். 3. வியாத்தியோகூடிய திருட்டாகத் தையுணர்த்துவது. (சைவப். ௧௨.) [உடாஹாரண: உடி-மேல். சூஹாரண-எடுத்தல்.]

உதாகரி—உதாகரியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உதாகரிகள் — எடுத்துக்காட்டாகவுள்ளவன். 'சொன்மருவுதாகரிகள்' (மான்விடு. 198)

உதாகரித்தல் — 1. உதாரணங்காட்டிச் சொல்லுதல். (சி. சி. பா. ௧௩. உரை.) 2. சொல்லுதல். (சி. சி. உ: இ. ஞாநப்.)

உதாகலம்—உரல்.

உதாகரம்—உதாகரணம். [உடாஹார]

உதாசநம்—1. எண்ணுமை. 2. அலகணம்.

உதாசநன்—1. அக்கினி. 'உதாசநனையக் குலவலிடு' (தைல. தைலவ. ௧௨௭.) 2. அக்கினிதேவன். 'ஒளித்து வந்தன னிருபிறப் பினனலே னுதாசந னென்னுமம்' (பாரத. காண்ட. ௨௩.) 3. கண்குத்திப் பாம்பு. 4. கொடுவேலி (மூ. அ). 5. நிர்த்திப்பவன். [1, 2. ஹுதாஸநம்: ஹுத-ஓமஞ்செய்யப்பட்டது. சுஸந-உணவு.]

உதாசநி—1. கொடியவன். 'ஞர்ப்பகைப் படு மூளி யுதாசநி' (திருப்பு. ௨௩௩.) [அக்கினிபோல்பவன் என்றபடி] 2. பங்குனி மாதப் பெளர்ணிமை. [ஹுதாஸநி.]

உதாசநித்தல்—1. இகழ்த்தல். 2. நிர்த்தித்தல். 3. அலட்சியஞ்செய்தல்.

உதாசம்—உதாசனம்.

உதாசனபாவம்—நிர்த்தனைக்குற்றம்.

உதாசினம்—அலட்சிய வார்த்தை.

உதாசினத்தசிவம்—சிருட்டியில் முயலாதவராய் இலயதத்துவத்திலிருக்கும் நிட்களசிவம். (சி. சி. ச: ௧௧. ஞாநப்.)

உதாசினதை—விரும்பும்வெறுப்பு மின்றிப் பொதுமையாயிருக்குத்தன்மை. [உடாஸிநதா.]

உதாசினம்—1. விரும்பு வெறுப்பின்மை.

2. இகழ்வு.

உதாசினநயனி—விரும்புவெறுப்பற்றிருப்பவன். (பௌட். க: ௪௦.)

உதாசினன் — 1. இருவகைக் கிருகஸ்தரு னொருவன்; அவன், முனிவர்கடன் கேள்வியாழும். தேவர்கடன் வேள்வியாழும், பிதிரர்கடன் புதல்வராழும் இறுத்தபின், இல்லறமுறிக்விருப்பவன். 'ஓதுமில்லறத்தினின்றோ னுயருதா சேன் மிக்க-சாதக னெனலி ரண்டாக் தன்மைவ னவரின் முன்னோ-னேதமிழ் கடன்கள் மூன்றும் கழித்த பின் நிலிலிற் றிர்க்தோன்' (சுர்மபு. வருண. ௩௮.) 2. அயலான். 3. விரும்பு வெறுப்பின்றிப் பொதுமையாயிருப்பவன். 'அசங்கோதாசினாகிரிற்' (சி. சி. ச. அ: சிவாக்.)

உதாசினை—கிருத்தியமில்லாமலிருக்குஞ்சத்தி. (பௌட். க: ௪௨.) [உடாஸிநதா.]

உதாதம் — 1. உபகாரக்கொடை. 2. நேசிக்கப்பட்டது. 3. அலங்காரங்களுள் ஒன்று; அது: செல்வத்தின் உயர்ச்சியையேனும் உள்ளத்தினுயர்ச்சியையேனும் புனைத்துரைப்பது. 'கன்றும் வயவரினங்கள் பல கவர்க்கும், என்றும் வறிஞரினங்கவர்க்கும்-ஒன்றும், அறிவரிதா நிற்குமளவினதா லம்ம, செறிகதிர்வேற் சென்னி திரு' இது செல்வ மிகுதிகூறிய வுதாதத்தம். 'மன்னனன்று தன் கிணியி னீங்கி வனம்புகுந்து, பண்ணுந் தவத்திசைந்த பார்த்தன்றான்-எண்ணிறத்த, மீதண்டர் கோண்குலையும் வெய்யோர் குலர் தொலைத்தான், கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு' இஃது உள்ளத்தின்மிகுதிகூறிய வுதாதத்தம். (தண்டி. பொரு. ௨௨.) 4. வேதத்துக்குரிய உச்சாரணம் மூன்றனுள் ஒன்று; அஃது: எடுத்துக்கூறுதல். 'மந்திர முதாத்த - வோசையறு தாத்தசொரி தத்தழுவ வோதி' (திருவிடை. தடாதகை. ௮.) [உடாது: உடி-மேல். சூது-உச்சரிக்கப்பட்ட.]

உதாதன்—1. சிறப்புள்ளோன். 2. பெரியோன். 3. வள்ளல். [உடாது]

உதாதம்—1. கண்ணிமை. 2. கொப்புழ். 3. குத்திரபிடகத்தின் சிற்றறுப்பினு னோன்ற. 4. எயிபினிற்கும் வாயு. 5. பாம்பு. [உடாச.]

உதாநவாயு — தசவாயுக்களி லொன்று; அஃது: அனலாகாரமாய் உணவைச் சீரண மாக்குவது. (த. நி. போ. 365). சரீரத்திற் குள் ளுள்ளிருப்பிலும் வியாபாரபேதத்தி னாலே ஐவகைப்படும் வாயுக்களுள் ஒன்று; அது: கண்டதேசத்திலிருப்பது. பேசுகின்ற புருஷனுக்குப் பேசும் முயற்சியை முன் னிட்டுத் தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாயத் திக்குணமாயிடு துவணியை வாயில் வாக் கிந்திரியத்தோடுகூட்டி வர்ணமாகச் செய் வது. (சி.லி. ஞாந. ௧௭.)

உதாநன்—உதாநவாயு; அஃது: உதராக்கிரி யையெழுப்பி உண்டவைகளை நாடியிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்த்து நாபியி னிலிந்துகிற்பது. (சுடர்மபு. பலவ. 18 உரை) இது கண்டத்தாந்தி னிற்குமென்பர் அடி யார்க்குல்லவர்.

உதாநர்நிரை—வாயுவிளக்கம்.

உதாம்பாயம்—செம்பு.

உதாமதியு—உதாமது (சேதுபு. அசுவத் தா. ௫௫.)

உதாமது—பாசதயுத்தவீரரு ளொருவன். 'உதாமது முதலோ ரோரிரு புறத்தினுஞ் சூழ்' (பாசத. பதினாள். ௬)

உதாரதூணம்—கொடைக்குணம். [உதார - கொடை.]

உதாரணம்—1. எடுத்துக்காட்டு; அது: கூறப்படும்விதிக்குப் பிரயோகமாக அமைந்த இடம். 'நாமான் புரைத்த வசைச்சீர்க் குதாரண நான்மலரே' (யாப். காரிகை உறப். ௪). [உதாஹரணம் என்பதிலே ஹ காரங்கெட்டு உதாரணம் என நின்றது.] 2. எதிர்காலம். 3. துணைக்காரணம்.

உதாரத்துவம் — கொடைத்தன்மை. [உதார - கொடை. துவம் - தன்மை.]

உதாரதை — 1. உதாரத்தன்மை, கொடை. 'ஊணிலான் செய்யு முதாரதையும்' (சிறு பஞ்சமூலம்). 2. வைதருப்பநெறி பத்த லுள்ளே ஒன்றுகிய உதாரம். 'ஈண்டுஞ் சிலிட்ட முதாரதை காந்தி' (வீரசோ. அலங் கார. ௬.) [உதாரதா.]

உதாரம் — 1. கொடை. 'உதாரசிலையு மங்கர்கோள்வரிவி லொன்றுமேயமையும்' (பாசத. திருட். ௧௧௪). 2. சாமர்த்தியமான

வாக்கு. 'விழுமிய குணத்தான் மிக்கோன் வீரத்தியாய் விளம்புஞ் சொற்கள். முழுது நல்லுதார மாடுமுடிவிலற் புதமா மென்றார்' (ஞாநவா. சுசர்கதை. 5). 3. தயவான குணம். 4. பெருமை, மேன்மை. 'கனமிலதா யுதாரமதா மெனினும்' (ஞாநவா. வைராக். ௬௨). 5. வீரம். 6. வைதருப்பநெறி பத்த லுள் ஒன்று; அது, சொற்படுபொருளினிற் குறிப்பினு லொருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றுவது. 'செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம்-பெருமான் முகம் பார்த்த பின்னர்-ஒருநாளும், பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருணசைபார் பாராவாக் - காந்வித்துத் தாழ்த்திரப்போர் கண்' என்ப தன்கண் இரப்போர்வறுமைதிரக் கொடுப் போன் என்பது குறிப்பினுலே தோன்றிற்று. (தண்டி. பொது. ௨0.) [உதார: உத - மேல். சூ: ஐ - போதல்.]

உதரன்—1. கொடையாளன். 2. வாக்கு வல்லவன். 3. வீரன். 4. சிறந்தவன்.

உதாரி—1. கொடையாளி. 'ஓங்கு தோள் வலி யானொர் துக்க வுதாரி மேவிய கர்ன மே' (சேதுபு. தருமகுத். ௬.) 2. வாக்கு வல்லமையுள்ளவ-ன்-ன். 'பணஞ்சுற் றிக்கொ ளுபாய வுதாரிகள்' (திருப்பு. 578). 3. வீரன். 4. சிறந்தவன்.

உதாவணி—கண்டலக்கத்தரி. (மூ. அ)

உதாவர்த்தம் — 1. உதாவர்த்தவாதம். 'ஊருத்தம்ப மாசேஷப முதாவர்த்தத் தினர் தேரறும் பகலிற் - றாங்கிய நிபத்தால் வரும் பலமருத்தம்' (தைல. தைலவ. எஅ.) 2. தடைப்பட்டவரும் பூப்பு. [உதாவத-ல்: உத - மேல். சூவத-ல்: வசுத்தல்.]

உதாவர்த்தவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம்; அது: வேகத்தோடுவருகிற மல மூத்திராதி களை அடக்கல், மந்தவஸ்து மலபந்தவஸ்துக் களைப் புசித்தல் ஆகிய செய்கைகளினாலே பிறந்து கீழ்வயிற்றிலே கனத்தல், நோவு, உப்பல், மல சலக் கட்டு என்னும் இக்குணங் களையுண்டாக்குவது. அதோக்கத்திலிருக் கின்ற நரம்புகளையும் மல மூத்திரங்களையும் மேலாக இழுத்துப்பிடித்துச் சுழலுவதால் வந்தபெயர். (சீவரட். பக். ௧௬௫.) [உத - மேல். ஆவர்த்தம்-சுழலுதல்.]

உதி—உதிரவாயு.

உதி—1. உதியென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், 2. உலைத்துருத்தி, 'உதியுறு துருத்தி யூது முலையுறு தீயும்' (இராமா. வரை. ௩௬.) 3. ஒதியமரம். (தொல். எழுத். உசா. ௩.) 4. வித்தை, 'உதியொரோழிரண்டுத் தந்த முனிவநிற் குதவவென்ன-நிதியமென் றறைந்தேன்' (இரகு. அயனுதய. ௧௬.)

உதிட்டிான்-தருமராசன்; இவன் பாண்டு வின் மூத்தகுமாரன், 'உதிட்டிான் பிறந்த காலி' (பாரத. சம்பவ. ௬௮.) [யுதிட்டிான் என்பதிலே யகரமெய் கெட்டுநின்றது. யாயிவிரா:]

உதித்தல்—1. உதயமாகல், 2. தோன்று தல், உற்பத்தியாதல், 'உதிப்பது மீறுமுன் டென்று' (சி. சி. க. உ.) 3. பருத்தல், 4. பிறத்தல்.

உதிதம்—1. உயர்ந்தது, 2. சொல்லப் பட்டது, 3. தோற்றப்பட்டது. (பௌட். க. ௩௬.) 4. விரிந்தது.

உதிதன் — 1. தோன்றினவன், 'மதியக் கெடுத்த வயயினெனத் தம்பி மாழாந் - துதிதற் குரியான்' (சிந்தா. பதிகம். ௧௮.) 2. ஒரு பாண்டியமன்னன். (இறை. களவி. 2. 31)

உதிப்பு—1. தோற்றம், பிறப்பு, 'மரிப் போடுதிப்பு' (பிரபுவிக். முத்தாயி. 23). 2. ஞானம், 'ஊற்றுச் செறித்துட னுதிப்பப யாக்கும்' (யசோதர. 1. 65.)

உதியஞ்சேன் — பழைய சேரவாசுரன் ஒருவன். (பதிற்றுப். 2. பதி)

உதியவேந்தன் — சேரஅரசன், 'அதிர் கழ னுதியர்வேந்தன்' (பெரியபு. சேரமா. உ௮.)

உதியன்—1. சேரன். (சூ. நிகண். உ:௧௮) 2. வித்துவான், பண்டிதன். 3. ஒரு பாண்டி யன்.

உதிர்—1. உதிரென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும், 2. கோரைக்கிழங்கு, 3. துகள், 'ஓத நீர்முதி லார்ப்பொடுபுலிக்கண்விழ்த் துடைத்தன வுதி ராதி' (கந்தபு. சதமுக. ௧௩.)

உதிர்க்குக்கிரி—கருடன்முகங்கு.

உதிர்ந்தல்—1. உருத்தல், 'தழையுடைப் பொதும்பர் பைக்காய் தலைத்தலை யுதிர்க்கு மாபோல்' (கந்தபு. வீரவாகுக. உச.)

2. பொடியாத்தல், 3. உதறுதல், 'பலரிடை யாடையுதிரார்' (ஆசாரக. 37)

உதிர்நல்—1 சாதல், 'நீ சிக்கிரமுதிர்ந்து போவாய்' 2. சிதறுதல், 3. சிந்துதல், 4. சொரிதல், 5. பிதிர்நல், 'உதிருகின்ற சிற் றுண்டுகொண்டு' (கந்தபு. ஆம். உ௨.) 6. சீழ்விழுதல், 7. குலைதல். (பு. வெ. 6. 4)

உதிர்ப்பு—உதிர்ந்தல்.

உதிர்வு—உதிர்ந்தல்.

உதிர்ங்கட்டு — 1. இரத்தம் கட்டுப்பட்டு நிறநல், 2. பூப்புப்படாமை.

உதிர்ங்கலப்பு—இரத்தக்கலப்பான உறவு.

உதிர்க்கிரி—1. அட்டை, 2. கரடி [இரத் தத்தைக் கிரகிப்பதென்றபடி]

உதிர்க்குடோரி—கருடன்குழங்கு (மூ. அ)

உதிர்க்கிங்கல் — மாதவிடாயைப்பற்றி யெழும் ஒரு கோய்.

உதிர்தலை — இரத்தகுலை, கருப்பகோயி னுள் ஒன்று.

உதிர்த்தாடிப்பு—இரத்தத்துடிப்பு, கெருங் கிய உறவினர்படுங் துன்பங்கண்டுழி உன்டா கும் மனவேதனை.

உதிர்த்தேறிப்பு — இரத்தசம்பந்தமான உறவு, 'நாராயணத்வப்ரயுத்தமான உதிரத் தெறிப்பாலே' (சுடு.)

உதிர்தம்பு—இரத்தகாடி.

உதிர்ப்பட்டி—இரத்தக்காணிக்கை, (சிலா சாசனவழக்கு)

உதிர்ப்பாடு—பெரும்பாடு.

உதிர்ப்பாவாடை—இரத்தத்தில் தோய்த் தெடுத்த துணிவிரிப்பு. (வீரகா. ரூல் வர. 9.)

உதிர்ப்நம்—மாதுலை. (மலை)

உதிர்பாகம்—இரத்தசம்பந்தமான உறவு.

உதிம் — இரத்தம், 'உரத்தி ஞத்தக முரிஞ்குளத் தழுத்தின னுதிரமோ டுயிர் சோர்த்தான்' (தணிகைப். சிபரிபு. உ௩௬.) [ராயிர]

உதிமண்டலி — விஷஜந்தவில் ஒன்று. (தஞ்சை. சாச. III. 102)

உதிமழிற்பான் — விட்டுணுகொத்தி. (மூ. அ)

உதிம் — உதிர்ந்தபூ, 'வேங்கைவிரித்த விணருகிரவொடு' (பரிபா. 7. 12.)

உதிவாயு—குதவாயு. (மூ. அ)

உதிரவாழை—செவ்வாழை.

உதிரவியன்—ஒருவகைப் பாம்பு.

உதிரவேங்கை—ஒருவகை வேங்கைமரம்; இதன்சாரம் இரத்தமாயிருந்து குடிப்பவரை மயக்கும். (மூ. அ.).

உதிரன்—செவ்வாபென்னும் கிரகம். (சூ. நிண். க: ௬௦.)

உதிர—1. உதிர்த்தது. 2. செவ்வாழை. 3. சிறுகரை. 4. துளசி. 5. வஞ்சினோயி லொருவகை. 6. பிட்டு. 7. கதிரினின்று உதிர்த்த நெல். 'உதிரி முளைத்துப்பலபர்யந்த மாமாபோலே' (ஸ்ரீவசந. 389)

உதிரிக்குத்து—வஞ்சரியினுண்டாகும் ஒரு வகைக்குத்து.

உதிரித்தழும்பு—அம்மைவரு.

உதிரோந்நாரி—எழுவகைமுறிவினென்று. அஃது, இரத்தம்பொழிவது. [உதிர-இரத் தம், உற்காரம்-உமிழ்தல்.]

உதிரம்—குறுவேர். (சித். அக)

உதிரி — வடக்குத்திசை. 'கருத்தியல் காட்சித் தாக்கி கவினிய வதற்கு தீசித் - திருத்திய திசையில்' (இரகு. முடி. ௩௪). [உதீலி.]

உதிரணன்—நற்சிந்தையுள்ளவன்.

உது—அண்மை சேய்மைகளுக் கிடையே யெதிர்முகத்திலுள்ளதனைச் சுட்டிவரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். 'உலகம் யாக்கணு யிழியிரு குணமிக வுதுதேர்ந்த' (தணிகைப். புராண வர. ௧.) 2. முன்னிலைபிட்டுப்பொருள்.

உதும்பம்—1. அத்தி. 'சூரிய தருப்பை யுதும்பரக்கொம்பு' (திருவாணை. கோச். ௬௪.) 2. எருக்கு (மூ. அ.) 3. செம்பு. (பிங்). 4. செவ்வகத்தி. (மூ. அ.) 5. நெக்காம். 6. வாயிற்படி. 'ஒன்றிய கபாட்டு சாரு முதம் பரக் கடத்து சென்றான்'. 7. செங்குட்ட நோய். (நாநார்த்த.) [1, 3. உதுஃவர.]

உதும்புரேசம்—கிவிர்த்திகலையிற் பிரு திவித்தவத்திலிருக்கும் (௧௦௮) புவனக் களு ளோன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை.)

உதுகலம்—உரல். [உதுகலகல.]

உதை—1. உதைத்தல். 'தாளா-லுதை படக் கீடந்த கூற்ற மொத்தது' (திருவிளை. வாய்மையம். ௩௨.) 2. உதையென்னேவலும்,

தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகை யும். 3. காலாலழுத்துகை. 4. காலெறி. 5. முட்டுக்கால்.

உதைநால்—1. முட்டுக்கால். 2. உதை காற்பசு. (சூடா). 3. உத்திரத்தின்மீதுள்ள குத்துக்காவின் ஆதாரக்கால்கள் (C. E. M.)

உதைநாலி—உதையும்குணமுள்ள மாடு.

உதைகொடுத்தல்—1. உதைத்தல். 2. முட் டுக்கொடுத்தல்.

உதைகுவர்—முட்டுச்சுவர்.

உதைந்தல் — 1. அலட்சியம்பண்ணல். 2. காலி னடிப்புறத்தாலே தாக்குதல். 'வாமச் சேவழதன்னாற் சிறிதுந்தி - யுதைத் தான் கூற்றன் விண்முகில் போல்மண் ணுற வீழ்ந்தான்' (கந்தபு. மார்க்கண். உருந்.) 3. தாக்கல். 'கடியகா லுதைப்பப் பெய்யுங் கடுஞ்செல வெழிலி' (திருவிளை. நான்மாட. ௧௧.) 4. பிரயோகித்தல். 'நவையறு திற லுடை ளகுசா முதையா' (பாரத. நிவாத. ௧௩௨.)

உதைதல்—1. காலினடியினாலே தாக்கல். 2. பிரயோகித்தல்.

உதைப்பளவு — கைநொடிப்பொழுது. 'கண்ணன் உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி' (திவ். இயற். நான்மு. 32.)

உதைப்பு—1. உதைத்தல். 2. பயம்.

உதைபு—கதவு. (பிங்).

உதைமானம்—உதைகால்.

உதையம்—1. உதயம். 2. செருப்படை. (இராசவைத்.)

உதையுண்ணல்—உதைபடல்.

உதோள்—உதோளி. (தொல். எழுத். 398. உரை)

உதோளி—உவ்விடம். (தொல். எழுத். தொகை. ௧௭. உரை.)

உதோள்முகம்—மேன்முகம்.

உந்த-உங்கேயுள்ள. 'உந்தவேல்' (பாரத. பதினாண். உக௨.)

உந்தம்—1. எலி. 2. வழி. [உந்நா.]

உந்தல் — 1. அகைந்துபோகச்செய்தல், தள்ளுதல். 'மந்த ரக்கிரி யணையதை மணி விரற் றலையா-லுந்த' (சூர்மபு. இராமன் வண. எ௨.) 2. அனுப்புதல். 'பெரும்படை யோய்வினன் பெரிதுந்தினன்' (ஞானவா.

உந்தி—உந்துதல்.

தாமலியாள. உட.) 3. யாழிஞ லிசைபாடு வார்செய்யுங் கைத்தொழில்களுள் ஒன்று; அது: யாழ்நரம்புமுழுவதையும் தடவித் தள்ளல். 'இசையனைத்துந்-தழுவு நரம்பு முழு தினையுந் தடவித் தள்ள லுந்தல்' (கூர்மபு. கண்ணன்மணம். ௧௪௬.) 4. எழும்புதல். 'உந்துநீர்க் கங்கையாற்றி னுய்த்தலும்' (கூர்மபு. இராமனவ. ௩௬.) 5. எறிதல். 'அந்தமின் றுயின வள்ளி யள்ளியே-யுந்தி னன் றிசைதொறு முரற்றி வீழவே' (கந்தபு. நகரழி. உட.) 6. ஏறதல். 'உந்துபயம்' (சிவப்பிர. உ: ௩௦.) 7. (குணத்தால்) உயர்தல். 'உந்துகடர்ஞாந்தை' (சேதுபு. நாட்டு. ௩.) 8. செலுத்துதல். 'உரம்படச் சரங்கண் மேன்மே லுறுக்கிலேல் வீம னுந்த' (பாரத. புட்ப. ௧௦௩) 9. பொருத்துதல். 'உந்துதல்-பொருத்துதல்.' (சி. சி. ச: ௩௪. சிவஞான.) 10. (வடிவால்) உயர்தல். 'உந்திரதத்திடை போய்' (பாரத. பதினமூன். ௧௨.)

உந்தி—1. ஆன்கோட்டம். 2. உயர்ச்சி. (அக. நி) 3. கடல். 'உந்தியுல கத்திலுல காயுத னுரைப்பான்' (சி. சி. பர. உலோ காயதன்மதம். ௬.) 4. குழாங்கூடிய மகளி ரது ஒரு விளையாட்டு (பிங்). 5. கொப்பூழ். 'உந்தியின் மீது போயவுரோமத்தி னொழுக்க மன்றே' (கந்தபு. மாயைப். ௩௨.) 6. சாய்த்து. 'விண்டொடு பைந்தருக்களை யுந்தி யே' (திருவிளை. விடையி. ௧௦) 7. தேர் உருளை. 'உந்திக னுலுடை யுந்தி ரதத்திடை போய்' (பாரத. பதினமூ. ௧௨.) 8. தேர்த் தட்டு (பிங்கல. ௩௧௬௬). 9. தொழில். 10. நடு (அக. நி). 11. நீர் (பிங்கல. ௩௧௬௬). 12. நீர்ச்சுழி. 'பெற வந்திலிரி நீருவரி' (கூர்மபு. பல்வ. ௧௬.) 13. பரப்பு. 14. யாழகத் தோருறுப்பு. 'சென்றுவாங்குந்தி' (மலை படு. ௩௪). 15. யாற்றிடைக்குறை. 'உந்தி - சிவந்துசென்னித்தம்' (மதுரைக். உசுரு.) 16. யாறு (பிங்கல. ௩௧௬௬). 17. வயிறு. 'உந்தி கிரப்புறு முண்டிய தின்றி' (கந்தபு. குர. வதை. 312). 18. துணை. 19. பறப்பன.

உந்திக்கமலம் — தாமரைப்பூவடிவான கொப்பூழ். இது விட்டுணுவின் உந்தி:என்பர்.

உந்திக்கழி—1. கொப்பூழ்ச்சுழி. 'உந்திச் சுழிவயி னிலங்க' (பாரத. பாயிர. எ.) 2. நீர்ச்சுழி.

உந்திடம் — உவ்விடம். 'பொய்குன்ற வேதிய ரோதிடு முந்திடம்.' (திருக்கோ. 223)

உந்திநாளம்—கொப்பூழ்க்கொடி. 'உந்தி நாளத்தை-மெல்லவரிந்து புறத்தொழிக்க' (திருவாணை. கோச்செம். ௭௬.)

உந்திபறந்தல்—குழாங்கூடியமகளிர் உந்தி விளையாட்டாடுதல். 'உந்தி பறந்த வொளி யிழையார்கள்' (திவ். பெரியாழ். 3. 9. 11.)

உந்திபூத்தவர்—விட்டுணு. 'உந்திபூத்தவ னுவனத்தினடிகளும்' (திருநெல். நகர. 72.)

உந்திபூத்துளான்—விட்டுணு. 'உந்திபூத் துளா னுலக மெய்தினான்' (கூர்மபு. மாவலி. ௧௨.)

உந்திபூத்தோள்—நாயிலிருந்துதொன்நச் செய்தோள், விட்டுணு. 'அந்த நான்முனை யுந்திபூத்தோள்' (கல்லா. ௨௨.)

உந்திமலர்—விட்டுணுவின் னுத்தியக்கமலம். 'உந்திமலர்மக னிதனை யுரைத்திடலும்' (சேதுபு. தேவி. ௧௮)

உந்தியார்—வேதாந்தசாரநாயர்.

உந்தியில்வந்தோன்—பிரமன் (பிங்).

உந்தியிலுந்திதோன்—பிரமன் (திவா).

உந்தியிறாவன் — பிரமன். 'ஒப்பற்ற வந்தியிறாவன்' (திருப்பு. ௨.)

உந்து—1. உத்தென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. கச் சோலம். 3. செய்யுமென்னும்வாய்பாட்டுப் பெயரசெச்சத்திலிறுதிநின்ற உம் விஞ்ஞியின் திரிபு. 'தென்கடற்றிரை மிசைப்பாயுத்து' (புறநா. உச.) 4. பசுவையழைக்கும் ஒரு குறிப்புச்சொல்.

உந்துதல் — 1. தள்ளுதல். 'உந்திட வெழுத்து முந்தி' (ஞான. 16. 17). 2. விசி யெறிதல். 'கனிகடேர்த்தொகை.....யன்னியே யுந்தினன்' (கந்தபு. நகரழி. 23). 3. அம்பு முதலியன பிரயோகித்தல். 'சாக்கள்..... வீமனுந்த' (பாரத. புட்ப. 104.) 4. செலுத் ததல். 'தேரினைத் துரோண னுந்தினான்' (பாரத. நிகரமி. 86). 5. உதுப்புதல். 'உயி ரலிதன்னை யாக்கே யுந்தினன்' (பிரபோத. 24. 45) 6. வெளிப்படுத்தல். 'கடல்வண னுந்தியுத்திய னுற்றிதழ்த் தாமரை. (கம்ப ரா. இலா. 121). 7. யாழ்நரம்பு தெறித்தல். 'வாரியும் வடித்த முந்தியும்' (பொருக. 23).

8. மாமுதலியவற்றைக் கடைதல். (சி. போ. 9. 3. 2). 9. ஆயக்காய் முதலிய உருட்டுதல். 'கவறுந்தினர்'. 10. எழும்புதல். 'உந்துவீர்க்கத்தை' (சுர்மபு. இராமனவ. 39). 11. பெருகுதல். 'உந்துசுடர் ஞானத்தை' (சேதுபு. நாட்டு. 3). 12. செல்லுதல். 'வாழ்ந்து மாமடி' (திருக்கோ. 147). 13. நகர்தல். 'அன்பர்.....உந்தினர் மார்பினால்' (பெரியபு. திருநா. 358). 14. நீங்குதல். 'உந்தாதவன்போடி' (பதினெ. திருத்தொண். 19). 15. பொருந்துதல். 'தானந்தோறு முந்திடுங் கரணம்' (சி. சி. 4. 34. சிவஞா.)

உத்தரம்—எலி. [உறு. ௮௦.]

உத்தரம்—1. எலி. 2. பெருச்சாளி (பிங்).

உத்தரம்—பெருமூங்கில். 'உரிதுநா நவீழ் தொத்துநாழ்' (குறிஞ்சிப். சுரு.)

உத்தரம்—உந்தத்தை. 'உந்தையும் பிறரும் வந்துண்டை நாடுவர்' (கந்தபு. வள். ௧௪௪.)

உத்தரம்—1. உயர்ச்சி. 'உந்தமனகோடி' (கந்தபு. அண்ட. ௧௨). 2. நீட்சி. 3. மேலானது. [உறு. ௧:]

உத்தரம்—1. எழும்புதல். 2. ஏறுதல். [1, 2 உறு. ௧:] 3. கருடன்மனைவி. [உறு. ௧:]

உத்தரம்—கருடன். [உறு. ௧: உறு. ௧: ஒரு பெண், ௮௦௦௮ - நாயகன்.]

உத்தரம்—1. ஈரம். 2. தயவு. [உறு. ௦:]

உத்தரம்—1. உயர்த்துதல். 2. எழும்புதல். [உறு. 8:]

உத்தரம்—1. அதுமித்தல். 2. ஆலோசித்தல். 3. உயர்த்துதல். 4. தண்ணீரிறைத்தல். 5. பன்றிமுள்ளினும் பாவட்டையின்மேலிழுத்தன்முதலிய கருமம் [1, 4. உறு. ௮.]

உத்தரம்—1. உயர்த்துதல். 2. ஒப்புமை. [உறு. ௮.]

உத்தரம்—} உயர்த்துதல்.
உத்தரம்—}

உத்தரம்—} யாகாசாரியர் பதினறுவ
உத்தரம்—} ரில் ஒருவன்.

உத்தரம்—உயர்த்தமணி.

உத்தரம்—ஊமத்தை. 'உம்மத்தமலர்குடி' (தேவார. தனித்திரு. சு. திருநாவு.)

உத்தரம்—1. குறிஞ்சா (மலை). 2. குறிஞ்சா (மூ. அ.).

உத்தரம்—1. ஊமத்தை (திவா). 2. பைத்தியம், உளமருட்கை. 'இவனுக்குமத்த மொழியு முபாய முரைபென்றான்' (சேதுபு. தருமகுத். 28.) 3. மன்மதபாணத் தொன்று. 4. காமனைக்கனைகளுள் ஒன்றன்செயல். 'மாறிலுந் மத்தமொடு மதநஞ்சு மோகமே மருவுசந் தாபத்துடன், வசிகரண மைந்தும் மலர்க்கனைப் பேராம் வகுப்பரிய சுப்பிரயோகம் - வீறுவிப் பிரயோக மேசோக மோகம் விலக்கரிய மாண மைந்தும், விளம்பிய மலர்க்கனை யவத்தையின் பெயராம்' (ஆசிரியரி). 5. வெறி. 'உம்மத்த மேற்கொண் டுழிதருமே' (திருவாச. 5. 7.) [உறு. ௮: உறு. ௮: அடிகம். 8. ௮ - வெறித்தது.]

உத்தரம் — 1. பேயாற் பீடிக்கப்பட்டவன். 2. பைத்தியமுடையோன். 'ஊமத்தம் பயன்றுய்த் தார்போ லுன்மத்த னாகி யுற்றான்' (கந்தபு. வள். ௨௨.) 3. வெறியன்.

உத்தரம்—குறிஞ்சா.

உத்தரம்—} ஊமத்தை (மலை).
உத்தரம்—}

உத்தரம் — 1. பைத்தியம். 2. மயக்கம். 3. வெறி. 4. கழிகாமம். 'முன்னமுந்மத்தான்' (பாரத. குரு. 95.) [உறு. ௮:]

உத்தரம்—1. கலக்கம். 2. கொலை.

உத்தரம்—1. பிரமரந்திரத்துக்குமேல் எட்டக்குலத்துக்கு மேற்பட நாலங்குலத்திலும் வியாபித்திருக்கும் கலை. 2. வந்துவையுடைய ருசுவான ரேகை. (சி.லி. சி. 9. உரை.)

உத்தரம் — 1. உம்மரிசத்தி. 'உம்மரிக்குள் ளொளிர்பரஞ் சோதியாம்' (தாயு. பொன். 38). 2. உடலிலேயுள்ள ஒரு யோகஸ்தானம்.

உத்தரம்—1. சோடசகலாப்பிராசாதத்திற் சமணைக்குமேலே நிற்கும் பதினாறு கலை. இதி னந்தத்தில் பிராசாதமந்திரவாச்சிய ரான பாசிவன் விளக்குகிறார். (சி.லி. சி. 9. எ. தாற்.) 2. துவாதசப்பிராசாதமந்திர கலைகளிற் பன்னிரண்டாவது வந்துவையுடைய ருசுவான ரேகைவடிவம். (சி.லி. சி. 9. க.) 3. பராம்பரநாதம். (சி. சி. ௨. எசு. ஞாநப்.)

உத்தரம்—பைத்தியமாக்கல், வெறிக்கச் செய்தல். [உறு. ௮: ௮:]

உந்மாதம் — உப்பு.

உந்மாதம்—1. அசைத்தல். 2. கலக்குதல். 3. கொல்லுதல். 4. புலிமுதலியன பிடிக்கும் பொறி. 5. பைத்தியம். 6. மிக்க மகவிகாரம். 7. வெறி. [1,2,3,4. உந்நாம; 5,6. உந்நாடி.]

உந்மாதம்—நிறுக்கை. (பி. வி. 23. உரை.)

உந்மார்தகம்—1. தப்பான வழி. 2. துராசாரம். 3. வழிதவறிப்போதல். [உந்நாம-க:]

உந்மீதம் — அளக்கப்பட்டது. [உந்மீது]

உந்மீலநம்—1. கண்ணிமைத்தல். 2. மலர்தல். 3. விழித்தல். 'நயநோம்மீலநாதிக்கிரியை' (சி. சி. ச. ந. கூ. சிவாக்.) [உந்மீலந; உந் - மேல். மீலநம் - இமைத்தல்.]

உந்மீலிதம் — தோற்றுவித்தல். (பௌட். ௬: அஎ.)

உந்மீலிந் — சுயம்பிரகாசமாய் இருப்பவன். (பௌட். ௬: நௌ.)

உந்முக்கியம் — நோக்கியிருப்பது. 'காரியோந்முக்கியவிசிட்டசத்தியோ' (சி. சி. வரலாறு.)

உந்முதம்—1. எதிர்முகம். 'பிரவிருத்தியுந் முகமாகப் பதிய' (சி. சி. அளவை. ௧௩. சிவாக்.) 2. ஒரு விஷயத்திலே சிந்தையிருக்கை. 3. மேனோக்கல். 4. மேனோக்கிய முகம். 5. அறுகூலமாயிருக்கை. 'சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களில் உந்முதமாதலாகிய சங்கற்பம்' (சி. போ. 5. 2. 1. சிற்.) [உந்முவம்.]

உந்முதன்—1. ஒருவிஷயத்திலே கருத்தாயிருப்போன். 2. மேனோக்குவோன்.

உந்முதி—உந்முதமுடையவன் - ன்.

உந்முலநம் — வேரோடு பெயர்த்தல். [உந்மூலநம்.]

உந்மீடம்—கண்ணிமைத்தல். [உந்மீஷ.]

உந்மேதை — கொழுப்பு. [உந்மேதா]

உப்பங்கம்—1. உத்தப்பக்கம். 'உப்பங்க ரோகி யுபகேசி தோண்மணந்தான்' 2. முதகு. 'ஊழையு முப்பங்கம் காண்பர்' (வன். ௬௨௦.)

உப்பங்கழி—1. கானல். 2. உப்பளம்.

உப்பங்காற்று—கடற்காற்று.

உப்பங்கோரை—உவர்க்கழிகளிலே முளைப்பதான கோரைவகை. (M. N. A. D. ii. 170.)

உப்பசம் — 1. சுவாசகாசம். 2. வயிற்று வீக்கம்.

உப்பட்டி—அரித்திரன்.

உப்பந்தாவை—உவர்க்கிலம்.

உப்பம்பருத்தி—ஒருவகைப் பருத்தி.

உப்பமைத்தல்—உப்புவிளைவித்தல்.

உப்பமைப்போர்—உப்புவிளைவிக்கும்செய்தனிலமாக்கள், உமணர் (திவா).

உப்பர்—உப்பமைப்போர் (பிங்).

உப்பர்காவி—காவியின் மேற்பாய்.

உப்பர்சவர் — கப்பலின் மேலிடத்துக் கட்டப்படும் பாய்வகை.

உப்பாவர்—1. குளம் முதலியன அகழு வோர். 2. குறவரன் ஒருவருப்பார்.

உப்பரிசை—மேன்மடம். 'ஆடகப்பரிசை யுப்பரிசை' (மச்சபு. கைமிசாரணி. உ.)

உப்பல்—உப்புதல்.

உப்பாநீலம் — ஒருவகை நீலரத்தினம். (S. I. I. ii. 204. 63.)

உப்பளம்—1. உப்புவிளைநிலம் (பிங்). 2. கழிநிலம் (பிங்).

உப்பளவர்—உப்புவிளைப்போர்.

உப்பறுது — உவர்க்கிலத்துள்ள ஒருவகையறுது.

உப்பறுது — கடலிலிருந்து எதிர்த்துப் பெருகும் உவர்க்கிலத்து ஆறு. (அளவசா. 147.)

உப்பாணி—உப்புச்சுமத்தல்.

உப்பாயம்—உப்புவரி. (S. I. I. ii. 115.)

உப்பாக்காரன்—சுண்ணாம்பூசும் வேலைக்காரன்.

உப்பால்—1. உப்பக்கம். 'இப்பா ஹகத்திசைநீதி யுப்பா - ஹபர்த்த அலகம்புகும்' (கான்மணி-க-உஎ.) 2. முதகு.

உப்பிசம்—பொருமுதல்.

உப்பிசுசி—இஞ்சியில் ஒருவகை. (S. I. I. vii. 299.)

உப்பிதம்—சுத்தின்விதம். (பிங்.)

உப்பிசீ — 1. இண்டக்கொடி. 2. ஈர் கொல்லிக்கொடி. 3. உப்பில்லாதது. 'அடகவிந்தன அப்பிலியருத்தியும்' (உபதேச. சிவவிர. 65.) 4. புலிதொடக்கி. (மலை.)

உப்பு—1. இராகம். 2. இனிமை. 'கடலின் ரோன்றிய அப்பு' (வன். 1323.) 3. உப்புக் கடல். 'எப்பெருங் குலத்த கோ மும்விசும் பிறக்கியே - உப்பருத்தி செப்பிருத் தொறு

முழங்க லொக்குமால்' (இரகு. அயனெழு. 39.) 4. கடல்படுதிரவியத்துள் ஒன்று; அது: போசுநபதார்த்தத்துக்கு நல்லுருசியைக் கொடுக்கும் உவர்ப்புச்சுவையுடையது. 'பரதவரளவர் வாரிப்படுத்தயீ னுப்பின் குப்பை' (கந்தபு. ஆற்று. 30.) 5. மணிரீவியாட்டு ளொன்று (திவா). 6. விளையாட்டுமணற் குவியல். 7. உவர்ப்பு (பிங்). 8. அன்பு (அக.நி.) உப்புக்கட்டி — சிறுகட்டுக்கொடி. இதன் பால் பிசுபிசுப்பாயிருக்கும்.

உப்புக்கட்டுநல்-1. குழந்தையை முதலிற் சுமந்து விளையாடுதல். 2. இளையர் விளையாட்டில் ஒன்றுக்கு மணல்குவித்தல்.

உப்புக்கடல் — 1. எழுகடலுள் ஒன்று; அது: உவரீருடையது. 'பரவுமில் வுலகி லுப்புப் பாறயிர் நெய்யே கன்ன - விரதமா மதுநீ ராகு மெழுதெல்' (கந்தபு. அண்ட. ௨௦.) 2. சுவக்கடல். (விவி. ஆதி. 14. 3.)

உப்புக்கட்டம்-உப்புக்கட்டி காயவைக்கப் பட்ட மாமிசம் அல்லது மீன்.

உப்புக்கூர்த்தல்-உப்புக்கூர்த்தல்.

உப்புக்கூர்நீர்-கழுதைமுள்ளி.

உப்புக்கூசு-பழைய வரிவகையுள் ஒன்று. (S. I. I. vii. 41.)

உப்புக்கூசு-ஒருவகைக்கோடு.

உப்புக்குத்தி-ஒருவகைப் பறவை.

உப்புக்கூர்த்தல்-உவர்த்தல்.

உப்புக்கோள்ளல்-ஒரு விளையாட்டு.

உப்புக்கூ-உப்புதல்.

உப்புக்கூறு — 1. கடல்நீர். 2. அமுதம்.

'உப்புச்சாறு கின்றுவது எப்போதோ என்று கிடக்கிற தேவசாதி' (சுரு. 1. 3. 11.)

உப்புச்சுமத்தல்-1. உப்புலிந்தத் தூக்கிச் செல்லுதல். 2. ஒரு விளையாட்டில் வென்ற வனைத் தோற்றவன் முதலிற் சுமத்தல்.

உப்புச்சுள்ளம்-ஒரு மருந்து.

உப்புச்சோளம்-சோளத்தில் ஒருவகை. (விவச. 3.)

உப்புசம்-வயிற்றுவீக்கம்.

உப்புடாவி-ஒரு மூலிகை. (வை. மூ.)

உப்புத்தூவை-உவரீரில்.

உப்புத்திராவம்-ஒருவகைத் திராவகநீர்.

உப்புத்திரி-மலக்கழித்தற்பொருட்டு

உப்புத்தடவியேற்றம் ஒருவகைத் திரி.

உப்புதல்-பொருமுதல்.

உப்புப்படுத்தல்-உப்புவிளைத்தல்.
உப்புப்படுதல்-உப்புவிளைதல்.
உப்புப்பிறுதல்-உப்புப்பிடித்தல்.
உப்புப்பாத்தி — உப்புவிளைத்திடமான பாத்தி. (மதுரை. 117. உரை.)
உப்புப்பால்-ஈன்றணிமையுள்ள தாயின் பால்.

உப்புப்புல்-உவர்த்தறையிற் புல்.

உப்புப்புத்தல்-உப்புப்பற்றுதல்.

உப்புமண்-உவரீரில்.

உப்புமரீதம் — குழந்தைகட்கு வயிறு

உப்புதலால் உண்டாகும் ஒரு நோய்.

உப்புமறுதல்-உப்புலிற்றல்.

உப்புமிளகி-ஒருவகை நெல்.

உப்புல்-செக்கள்ளி.

உப்புலாடி-உப்புக்கோட்டும் மேடை.

உப்புலாணிநீர் — உப்புலிற்போர்.

உப்புலிந்தம்-ஆண்சரக்கு.

உப்புலுத்தல்-உப்புக்கரித்தல்.

உப்புக்கூர்-சங்கத்தார்க்குப் பொருளறிவுறுத்திய ஆமண்பிதா. 'ஒன்றிய வணிக னுப்பூர் குழார்மகன்' (திருவாலவாயுடையார். திருவிளை. ஊமை தமிழறி. சு.)

உப்புராணி — உப்புலுத்தன்மையுடையது.

உப்புபுத்தல் — 1. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் நிகழ்த்தும் விவாக உடன்படிக்கைச் சடங்கு. 2. உப்புத்தொகுத்தல்.

உப்புபை-ஒளவையினுடைய சகோதரிகளிலொருத்தி.

உப-1. ஆரியத்துள்ள ஒருபசர்க்கம்; அது: ஒட்டியது, அடுத்தது, தாழ்ந்தது முதலிய பொருள்களுள் ஒன்றை உணர்த்தும். [உப.] 2. இரண்டு. [உப.]

உபக்கிரகம்-1. பிடித்தல். 2. வேதாப்பியாசஞ்செய்தல். [உப. மூ. ஹண:]

உபக்கிரகம் — 1. அப்பிரதாநக்கிரகம். அவை: சூரியன்புத்திரன் காலன், சந்திரன் புத்திரன் கலெக்யானபாதன், அங்காரன் புத்திரன் கரோசன், புதன்புத்திரன் அர்த்தப் பிரகான், வியாழன்புத்திரன் எமகண்டன், சுக்கிரன்புத்திரன் வீடகழிகை, சனிபுத்திரன் குளிகன், இராகுபுத்திரன் அமிர்தகழிகை, கேதுபுத்திரன் அபமிருத்து: என்பன. (குமாரசாமி. திராவிடமோ. ௨. உரை.)

2. உதவி. 3. உற்பாதம். 4. கிரகாதிபதி. 5. சிறைப்படுத்தல். 6. சிறை (நாநார்த்த). 7. தயவு. 8. தருப்பைப்புறக்கட்டு. [உவகுறும்.]

உபக்கிரமணம்—1. அணுகுதல். 2. தொடக்கம். 3. முயலுதல். 4. வைத்திபஞ்செய்தல். [உவகுறண.]

உபக்கிரமணிகை—1. முகவுரை. 2. பாயிரம். [உவகுறணிகை.]

உபக்கிரமம்—1. ஆராய்ந்துதெளிதல். 2. காரியமுயற்சியெய்தல் (வேதார்த்த). 3. சமீபிதலிங்கங்களுள் முதலாயிலிங்கத்தின் முற்கூறு; சிறுட்டிக்குமுன்பின் எப்போதுஞ் சகத்தானது சத்தமாதிரிமான பிரமமாகத் தோன்றி விளங்குவது. (வேதா. சூ. 132.) 4. சமீபித்தல். 5. தைரியம். 6. தொடக்கம். 'விஞ்ச முபக்கிரம முபசங்கார நடையாய்' (பிரபோத. 22. 17.) 7. விக்கிரமம். (நாநார்த்த). 8. வைத்தியாப்பியாசம். [உவகுறும்.]

உபக்கிரமீத்தல்—தொடங்குதல். 'முதல் விருத்தத்திலே சித்தருவென்று உபக்கிரமித்து' (சி. சி. க். ௭0. சிவாக்.)

உபக்கிரமிகம்—பெரியோர்க்குச்செய்யும் உபகாரம். [உவகுறாஹம்.]

உபக்கிரந்தி—அருபந்தம். [உவகுறதி.]

உபகிருதோசம் — நித்தித்தல். [உவகுறோசம்.]

உபக்சிதம் — அவமதிச்சிறிப்பு. [உவஹலிதம்.]

உபகண்டம் — 1. ஊருக்குச் சமீபித்த இடம். 2. கழுத்துக்குச் சமீபம். 3. குதிரைக்கதிகளினொன்று. 4. சமீபம். [உவகண்டம்.]

உபகணம் — இராகு கேதுக்கள். (மங்கனே. பாயி. 1.)

உபகதை — 1. கட்டுக்கதை. 2. கிளைக்கதை. [உவகபிரா.]

உபகந்தம்—சுகந்தம். [உவகுறம்.]

உபகந்திகை—அநாயிகைவிரல். [உவகந்திகை.]

உபகமம்—1. அடைதல். 2. கொள்கை.

3. சமீபித்தல். 4. அங்கோரம். 5. பொருத்தம். 6. மைதகம். [உவகுறம்.]

உபகணிகம் — ஊர்க்கதை. [உவகணிகம்.]

உபகந்தா—துணைசெய்வோன். [உவகந்தா.]

உபகரணம்—துணைக்கருவி (திரவா). [உவகரணம்.]

உபகரித்தல்—1. உதவுதல். 2. உபகாரஞ்செய்தல். 3. உபசரித்தல். 4. தயைசெய்தல். 'இப்படி யுபகரித்துநிற்கு சத்தியேயமையாதோ' (சி. சி. க். ௭௧. நிரம்ப.)

உபகரணம்—மூவகைவிபூதியு னொன்று; அது: 'மரத்தோடுமர முரிஞ்சித் தானே யுண்டான அக்கிரிபினால் வெந்த சாம்பலைப் பஞ்சகவ்வியம்வார்த்துக் குழைத்து உண்டையாக்கிப் பதின்மேல்வைத்து வீதிப்படி சிவாக்கிவினலேதகித்தெடுத்தது' (சைவச. பொது. ௧௮௩-௧௮௪). [உவகஹ.]

உபகர்பிதம்—1. ஆயத்தஞ்செய்யப்பட்டது. 2. பிரதியாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. [உவகஹிதம்.]

உபகரம் — அவமதிச்சிறிப்பு. [உவஹாலம்.]

உபகரம்—1. அடித்தல். 2. அழித்தல். 3. தொடுத்தல். 4. நித்தித்தல். 5. கோய். 6. பற்றுக. [உவகஹாதம்.]

உபகரகத்துவம் — உபகாரஞ்செய்யுந்தன்மை. [உவகாரகத்துவம்.]

உபகரணம் — உபகாரஞ்செய்தல். (சி. சி. க். ௨௧. ஞாப.) [உவகாரகம்.]

உபகரணன் — உபகாரஞ்செய்வோன், அருள்செய்வோன். 'ஆன்மோபகாரனாயிருக்கின்ற சிவன்' (சி. சி. க். ௨௮. ஞாப.)

உபகாரணன் — உபகாரபான். [உவகாரணன்.]

உபகாரணை—உபகாரத்தன்மை. (பெளட். ௩௨௨.) [உவகாரணை.]

உபகாரபான் — உபகாரஞ்செய்தலிலே முயற்சியுடையவன். [உவகாரபான்.]

உபநாயம்—1. மதிஞ்சி (அக. நி.) 2. உதவி. 'நல்லாரொருவர்க்குச் செய்தவுபகாரம்' (வாக். உ.) 3. கொடை. (சூ. நிகண். ஊ. சு.) 4. சகாயம். 5. சமாதானத்தின்பொருட்டுக் கொடுக்குத் திறைப்பொருள். 6. தயவு, பிறர்க்கிதஞ் செய்தல். 'இந்தச் சத்தி யான்மாக்களையுபகரித்துக்கொண்டுநிற்கிற உபகாரத்தை' (சி. சி. க். சுரு. நிரம்ப.) 7. தூக்கப்பட்டமலை. 8. தெய்வத்துக்குக் கொடுக்கும் பொருள். 9. பெரியோர்க்குக் கொடுக்கும் பொருள். 10. மலர்ந்த பூ. 11. விரும்பர்க்குக் கொடுக்கும் உணவு. 12. காணிக்கை. (திருவால. திருவிளை. 2. 4.) [2, 3, 6, 7, 10. உபகார. 5, 8, 9, 11. உபஹார.]

உபநாயகன்—ஒரு பொருளின் பெயர் அதற்கு உபகாரமாயிருக்கும் மற்றொரு பொருளுக்குப் பெயராதல். (சி. சி. சு. உஅ. ஞாநப்.) [உபகாரமுகுணா.]

உபநாயகம்—தசகுமாரசரித்திரமென்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டுள்ள பத்துக் குமாரகுளொருவன். (மணிமே.)

உபநாயன்—உபகாரஞ்செய்வோன்.

உபநாயமிருதி—செய்க்நன்றியறிவை. 'உபகாரம்மிருதிவினாலே ஆழ்வானைக்கொண்டாடுகிறார்கள்' (திவ். திருப்பல். 7.)

உபநாயி—1. உதவிசெய்பவன். 2. உதவி செய்வோன். 'சுத்தவடி யார்களுக்கு முபகாரி' (திருப்பு. ஞாநப்.) 3. கொடுப்பவன். 4. கொடையாளன். 5. பிரயாணிகள் தங்குஞ் சத்திரம். [உபகாரிநு.]

உபநாயகை—1. தலைவி. 2. பிரயாணிகள் தங்கும் சத்திரம். [உபகாரிகா: உபகார - உதவி. உக - ஒரு விருதி.]

உபநாயித்துவம்—உபகாரியாத்நன்மை. (பென்ட். ட். டு.) [உபகாரிகு.]

உபநாயம்—உபகாரத்தையடையுது. (சி. சி. சு. உக. ஞாநப்.)

உபநாயம்—உபநாயகியுடையது. (விசாரசக். 321)

உபநாயம்—1. உதவி. 2. உபகரிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அ. உ. ஞாநப்.) [உபகாரி.]

உபநாயம்—தானாகவே ஒருவர்க்குச் சுவீகாரம் புக்குத்தவன் (ஸா. 31).

உபநாயம்—உதவி. [உபகாரி:]

உபநாயம்—கருஞ்சீரகம். 'உபநாயம் பலபிரண்டிட்டு' (தைல. தைலவ. கருந்.)

உபநாயம்—கருஞ்சீரகம். [உபகாரி.]

உபநாயகை—1. ஏலம் (மூ. அ.) 2. கருஞ்சீரகம். 'அநிமதா முபநாயகை' (தைல. தைலவ. சு. சு.) [உபகாரி.]

உபநாயம்—கும்பத்துக்கு அருகுநிகழ்வுது. (வீரசோ. தொகை. சு.)

உபநாயம்—உவகுருவாணன்.

உபநாயம்—உதவியுபாத்தியாயன். [உபநாயம்:]

உபநாயம்—சுக்கு (மூ. அ.)

உபநாயம்—திப்பிலி.

உபநாயம்—1. அகழி. 2. திப்பிலி. 3. கிளவாய்க்கால் (நாநார்த்த). [உபகாரி:]

உபநாயம்—திப்பிலி (மூ. அ.)

உபநாயம்—1. அகிசயம். 2. ஜலிங்கநம். 3. மறைத்தல். [உபநாயம்:]

உபநாயம்—[உபகாரி] உபகேசன் மனைவியான திருமகள்; இது, இலக்கணையாய்த் திருமகளின்கூறான நப்பின்னையைக் குறிக்கும். 'உபகேசி தோண்மணந்தான்' (திருவள்ளுவமலை 21; நேமிநா. சொல். 5. உரை). [உபகேசன்—பிரமணையும் சிவனையும் தன்பக்கத் துடையான்.]

உபநாயம்—1. ஒரோவழி மேவுதல். 'ஒரோவழி மேவுத லுபநாயம்' (பி. வி. கரு. உரை.) 2. ஒன்றோ டுத்திருத்தல். 3. தழுவுதல். [உபநாயம்:]

உபநாயம்—1. அழித்தல். 2. அழிவு. 3. ஒடுக்கம். 'தறுவாதி யுபநாயம்' (சி. சி. க். நஉ. சிவாக்.) 4. சடுவிலி விகத்திலே முதலாவதின் இரண்டாவ் கூறு. அது: சகத்தைப் பிரமத்திற் கைத்துக் கூடஸ்தனுக்குப் பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ் சொல்லுதல். 'சகஞ்சிவத்தின்மாய்த்துப் - பவமகலத் துரியற்குப் பிரமமுட னயிச்சம் பகர்ந்தத்து விதங்குந லுபநாயகார்த்தான்' (வேதா. சூ. கரு. உ.) 5. கருக்கம். 6. திரட்டி

உபசங்கிருதம்—உபசரித்தல்.

முடிபுரைகூறுதல். 'தத்சங்நிதிமாத்திரத் திலே பஞ்சகிருத்தியமுண்டாவதென்று உப சங்காரம் பண்ணுகின்றது' (சி. சி. க்: ௭௦. சிவாக்.) 7. திரட்டு. 8. நிக்கிரகித்தல். 9. மீட்டுக்கொள்ளுதல். 10. விலக்குதல். [உபஸம்ஹார.]

உபசங்கிருதம் — உபசங்காரமடைந்தது. (சி. சி. க்: ௧௧. சிவாக்.) [உபஸம்ஹார.]

உபசத்தி—1. உபகார்க்கொடை. 2. ஊழியம். 3. ஒன்றித்தல். 4. ஐக்கியம். 5. சேவை. 6. உதவி. [உபஸத்தி:]

உபசதநம்—1. அயல்வீடு. 2. சீடனாகக் குருவையடைதல். [உபஸதந:]

உபசந்தாநம்—1. இணைத்தல். 2. தொடுத்தல். 'ஓகாஞ்ஞாறு வெங்கணை நெறியினல்கியாங்கவை யுபசந் தாநம் புரியரு மறையு மீந்தான்' (கூர்மபு. இராமனவ. உக.) [உபஸம்யாந.]

உபசந்தி—சந்திக்குச் சமீபகாலம். (சைவ ச. பொது. எசு. உரை.) [உபஸம்யி.]

உபசந்தத்துவம்—1. அடைகை. 2. குருவின் சமீபத்திலிருந்து கேட்கவேண்டியவைகளைக் கேட்டல். 'சற்குருவை யடைந்த - அருட் குருவே யென்பாசத்தழிவு-தானாமெத் திறத்தினு லெனவினவல் சீடன் நனதுவிதி வத்துபசந் நத்துவமா மன்றே' (வேதா. சூ. ௧௮.) 3. சமீபம். [உப-கிட்ட. சந்நத்துவம்-இருத்தல்.]

உபசந்தன்—1. அடைந்தவன். 2. குருவை யடைந்த சீடன் (வி-ணி). 3. சமீபத்திலிருப் போன். [உபஸநன்:]

உபசம்பந்தம் — பெளத்தத்துறவிரிவின நான்கனு ளொன்று. (பெரியபு. திருஞாந. ௧௧௬. உரை.)

உபசம்மாரம் — உபசங்காரம். 'பிரம விட்டுணுக்களும் உபசம்மாரத்தைப் பொருந்துவார்கள்' (சி. சி. க்: ௩௫. சிவாக்.) [உபஸம்ஹார.]

உபசமநம்—1. அமைதி. 'மஹபசமநாத் தம்' (ஞானவா. சுகரா. 1. உரை.) 2. ஒழிவு. [உபஸநம்.]

உபசமம்—1. அமைதி. 2. ஒய்வு. [உபஸம்]

உபசமித்தல்—உபசாந்தமடைதல். (மேரு மம். 724.)

உபசயசரிபம்—ஸ்வாஸரிபம். 'ரோகாதிக ளாந் கெடுகின்ற உபசயசரிபம் விட்டு' (நீல கேசி. 309. உரை.)

உபசயம்—1. உதயலக்கித்துக்கு முன்று ஆறு பத்துப் பதினேராம் இடங்கள். 'முன் றாறு பத்துப் பதினேன் றுபசயம்' (விநாய. மரபி. 3.) 2. உயர்ச்சி. 3. குவியல். 4. திராளுகை. 5. மிகுதி. (பி. வி. 44. உரை.) 6. வளர்ச்சி. [உபவயப.]

உபசரித்தல்—1. ஆரியபதங்களோடணந்து முன்னிற்கும் அவ்வியயம்; அவை: பிர, பரா, அப, சம், நி, அவ, அது, நிர், துர், வி, (ஸபி) அதி, சு, உத், பரி, பிரதி, அபி (ஸபி), உப, ஆம்: என்பன. (சத். பக். ௬.) [இவை தம் மோ டிணந்துநிற்கும்பதங்களிலே மறைந்து நிற்கும்பொருளை வெளிப்படுத்திவருவன என ஒரு சாராரும், பதங்களின்பொருளை விகாரப் படுத்தியும், வலியுறுத்தியும் வருவன என மற்றொருசாராரும் கூறுவர். 2. கிரணம். 3. சிவப்பு. 4. சொன்மூலம். 5. தனிர். 6. நாய்காரணமாகச் சரித்திலேவரும் வேறு பாடு. 7. பின் திக்குவருமென்பதனை முன்னுணர்ந்தும் உற்பாதம். 8. மரணக்குறி. 9. மாறுதல். 10. ஒருவகை நோய். 11. தன்பம். (காரார்த்த.) [1, 2, 6, 7, 8 உபஸம-4.]

உபசரிக்கை—உபசர்க்கம்.

உபசரிச்சாம்—1. அடைதல். 2. கிரணம். [உபஸந-4ந.]

உபசாணம்—1. சேரேபோதல். 2. புக விடமாக அடையப்பட்டது. [உபஸாண.]

உபசாணை—உபசாரம்.

உபசாயம்—பசு முதன்முறை கருக்கொன்று தல். [உபஸாய.]

உபசரி — உபசரிமென்னேவதும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும்.

உபசரித்தல்—வழிபாடுசெய்தல், மரியாதை செய்தல். 'குமரன் - நன்னை முன்பெடு பாதலம்போ யுபசரித்த-பின்னர்' (சேதுபு. வினாம. ௧௧0.)

உபசரிதம் — 1. உபசரிக்கப்பட்டது. 2. உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. (சி. சி. எ: ௨. ஞாநம்.) [உவவரித.]

உபசரிப்பு—உபசரித்தல்.

உபசருதம்—உபசர்க்கம்.

உபசருச்சரம்—உபசர்ச்சரம்.

உபசல்லியம்—1. பறையர்சேரி. 2. ஊரின் அருகு (நாநார்த்த.)

உபசாரை — 1. அப்பிரதாநமான மரக் கொம்பு (சி. சி. 1: 14. சிவாக்.) 2. ஹலில் அப் பிரதாநபாகம். 3. உட்பிரிவு. 'நான்குவேத மே மூப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும் நான்கு வாக்கியமாயும் ஆறுசாத்திரமாயும் இன்னும் அநேக சாகோபசாக்கையாய் விரிந்திருந்தாலும்' (ஞாநக்.) [உவஸாவா.]

உபசார்தம்—1. மன அமைதி. 2. ஓய்வு. 3. குறைக்கப்பட்டது. 4. சமாதாநம். 5. தயை. 6. விருப்புவெறுப்பின்மை. 7. தணிக்கை.

உபசார்தி—தேகம் முதலியவையெல்லாம் பொய்யென்று தெளிந்து ஒடுக்கினவர். 'தேகாதி பொய்யெனவே தேர்த்தவுப சார்த ருக்கு—மோகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே' (தாயு. பராபர. உகஅ.)

உபசார்தி—உபசார்தம். (சேதுபு. கோடி. 3.)

உபசாரபகர்—காதுக்குள்ளே இரகசியஞ் சொல்லிப் பேதஞ்செய்வோன். [உவ ஐவக.]

உபசாரம்—1. ஒற்றமையின்மை. 2. கோட் சொல்லிப் பகைவினைத்தல். 3. பெருந்தரோகம். 4. வெறுப்பு. 5. வேறுபாடு.

உபசாரம் — இராக்காவல்புரியுமிருவரில் ஒருவர் விழித்திருக்க மற்றவர் நித்திரை செய்தல். [உவஸாய.]

உபசாரக்கிரியை—உபசாரச்செயல்.

உபசாரத்தை — இரண்டுக்கையையும் குவித்து மார்போடினைத்து உபசாரமாகக் காட்டும் இணைக்கை. 'உபசாரக்கை..... குடக்கை விரண்டும் கூட்டிமார் பிறுத்தல்' (பரத. பாவ. 54.)

உபசாரதானம் — உபசாரஞ்செய்தல். [உவவாரகாண.]

உபசாரதரம்—விருந்தோம்பல்.

உபசாரகன்—உபசாரஞ்செய்வோன்.

உபசாரம்—1. அருத்தாபத்தி. 2. ஆசாரம். 3. உபகாரம். 4. ஊழியம். 5. கைக்கூலி, பரிதாநம். 6. சொல்லெஞ்சினிற்றல். 7. தாம் பூல முதலியன கொடுத்து உபசரித்தல். 8. தொழில். 9. நோயாளருக்கு உதவிசெய்தல். 10. மரியாதை. 11. மன்றாட்டு. 12. முகமன் வார்த்தை. 'யாங்கி ள்ளந்த விருந்தனுக் கோடியி-னோங்கு சேர்ப சாரமென் றோது வான்' (சேதுபு. தனுக் உச.) 13. வழிபாடு. 'எண்ணிரண் டுபசா ரங்க ளெஞ்சிடா வகையியற்றி' (சேதுபு. இராமனருச். ௧௦௧.) 14. வைத்தியஞ்செய்தல். 15. வாழ்த்து. 16. காணிக்கை (நாநார்த்த). 17. உபசாரவழக்கு. (பி. வி. 48.) [உவவாஸ.]

உபசாரவசனம்—முகமன்வார்த்தை.

உபசாரவழத்து—ஒன்றன்மனமையை மற்ற றோன்றன்மேல் ஏற்றிக்கூறுவது. (குறள். 73. உரை.)

உபசாரன் — உபசாரஞ்செய்வோன்.

உபசாரி — உபசாரஞ்செய்வோன்.

உபசாரிதம் — ஓளபசாரிகம், உபசார வழக்கு. 'ஆளினையேயருமரசென்பதுபோல வுபசாரிகந்தான்' (வேதா. சூ. 126.) [உவ வாரிக.]

உபசிக்கவாரோகம் — உண்ணாக்குரோகம். (தைல. தைலவ. ௬௮. உரை.)

உபசரிதம்—சம்மதப்படல்.

உபசரிட்டம் — 1. இராகு கேதக்களாற் கிரகிக்கப்பட்டது. 2. மைதரம். [உவ ஸுஷ்ட.]

உபசீவகன் — பிறரைச் சார்ந்து சீலிப் போன். [உவஜீவக.]

உபசீவநம்—1. சீவநப்பொருள். 2. பிறரைச்சார்ந்து வாழ்கை. [உவஜீவந.]

உபசீவித்தல்—உயிர்தரிக்கப் பிறரை அல்லது பிறதொன்றைச் சார்ந்திருக்கை. 'இந்த ஓளவுதமொன்றையுமே உபசீவிக்கவமையும்' (ரஹஸ்ய. 1225.)

உபசரிதன் — நிகும்பன்மகனும் சுந்தனுடைய தம்பியுமாகிய ஓரசரன். 'சுராரிக டம்மிற் சுந்தோ பசுந்தரென் நிருவர்' (பாரத. இந்திர. ௪௩.) [உவஸுஷ்ட.]

உபசுருதம்-உபதேசம்.

உபசுருதம்-அங்கீகரிக்கப்பட்டது. [உவ
ஸூ.த.]

உபசுருதி - இரவிலை கேட்கப்படும் ஆகாய
வாணி. 'போகேஸென்ன உபசுருதிசொல்லி
யவையெலாம்' (அறப். சத. 82.) [உவ
ஸூ.தி.]

உபசேநம்-ஊழியம்.

உபசேவநம் - 1. பணிவிடைபுரிதல். 2.
வணக்குதல். [உவபெஸவந.]

உபட்சேபணம்-எறிதல்.[உவசேஷவண.]

உபட்சேபம் - செய்யுட்போக்கு. [உவ
சேஷவ.]

உபத்தம்-1.ஐனனேந்திரியம். 2.ஆண்குறி.
3. பெண்குறி. [உவஸூ.]

உபத்தாநம்-1. அணிமை. 2. அயல். 3.
கூட்டம். 4.முன்னிலையில்வருதல். 5.சந்தியா
வந்தனமுடிவிற சொல்லும் மந்திரம். (கூர்ம
பு. சித்தியகனம். 6.) [உவஸூரந]

உபத்தாயம்-1. உபத்திரம். 2. உபாயம்.
3. கபடம். 4. அபத்தம்.

உபத்திதி-1. அடைதல். 2. அறிவு. 3. அறு
சிந்தனம். 4. சமீபம். [உவஸூ.தி.]

உபத்திரம்- } 1. ஊர்க்கலகம். 2. காலக்
உபத்திரவம்- } கொடுமையாலாவது பஞ்
உபத்திரியம்- } சத்திலாவது கொடுங்
கோன்மையாலாவது ஊர்க்குவரும் இடுக்
கண். 3. கொடுங்கோன்மை. 4. கோயினால்
வருத்தும் ஒருவனை மேலும் வருத்தும் பீடை.
5. வலாற்காரம்.

உபதம்சரோகம்-மேகவிரணம்.

உபதம்சம்-1. உணவின் உபகரணம். 2.
உபத்தத்திலேவரும் ஒருவகை ரோகம்.[உவ
புலஸ.]

உபதரிசகன்-1. வழிகாட்டி. 2. வாயில்
காப்போன். [உவபுலஸ-4க.]

உபதனம்-சீழிதழ், சிற்றிதழ்.

உபதாநம் - பனை. (மூ. அ.)

உபதாது-பொன்முதலிய ஏழு தாதுக்களை
யும்போலத் தோற்றமுடைய இழிந்த ஏழு
லோகங்கள்; அவை: சுவர்ணமாகுழிகம், தா
மாகுழிகம், துத்தம், காஞ்சியம், இரீதி, சித்
தனம், சிலாசத்து: என்பன.[உவயாதூ.]

உபதாநம் - தயவுபெறும்பொருட்டுக்
கொடுக்கும் கொடை. [உவபுலஸ.]

உபதாநம்-1. அத்திவாரம். 2. கடமை.
3. தயவுபெறும்பொருட்டுக் கொடுக்கும்
கொடை. 4. தலையணை (திவா). 5. துணைக்
காரணம். 'அவை யிதற்கேயுபதாந மாகு
மென்றான்' (பாரத. சபா. ராச. 4.) 6. நஞ்சு.
7. பட்சம். 8. வணக்கம். 9. விரதம் (நா
நார்த்த.). [3. உவபுலஸ: 4, 6, 8. உவ
யாதூ.]

உபதாபம் - 1. சீக்கிரம். 2. நோய். 3.
வருத்தம். 4. வெப்பம் (நாநார்த்த). [உவ
தாவ.]

உபதாபிநன் - நோய்முதலியவற்றாலே
துன்புற்றுவந்தவன் [உவதாவிநு].

உபதாபநதாடி-சுவாசக்குழறுடி.

உபதானம்-ஆதிதானம், பார்வதிலோசகம்,
குடுக்கம், சிங்கநந்தம், திரிமாத்திரை என்
னும் ஐந்து சிறுதானங்கள் (பாத. தான. 3).

உபதி-1. அச்சம். 2. வஞ்சனை(நாநார்த்த).
3. கை. 4. தேருருளை. 5. சக்கரத்தின் ஆரம்.
[உவயி]

உபதிநன் - எய்க்கிறவன், கபடஞ்செய்
வோன். [உவயிக.]

உபதிசை-இரண்டிதிசைகளுக்கு இடைவி
டள்ள கோணத்திசை. [உவபுலஸ:]

உபதிருஷ்டா-கடலிருந்து பார்ப்பவன்,
புரோதிதன் (சிந்தா. 2362. உரை).

உபதாபிதன்-மாணம்சமீபித்திருப்போன்.
[உவய-11வி.க.]

உபதேசகலை - 1. ஆகம்பிரமானவகை
மூன்றனுள் ஒன்று; அதி: கடவுளின் தன்மை
யைக்கூறுக்கலை. 'பொருவி லாணத்தி னுப
ருபதேச கலைபினை' (தனிவைப்பு.நந்தி.155). 2.
மததத்துவ போதனமுறை. (சி.சி. அனவை.
13. சிவாக்)

உபதேசகன் - உபதேசஞ்செய்வோன்.
[உவபுலஸக.]

உபதேசநம்-உபதேசித்தல். [உவபுல
ஸந.]

உபதேசம்—உபநிடதம்.

உபதேசம்—1. கடவுளின் தன்மையைக் கூறுதல், ஞானோபதேசம். 'தனுதியிலா தான் தன்மை யுணர்ந்துத லுபதேசத் தான்' (சி. சி. அளவை. ௧௩.) 2. கற்புத்தி கூறுதல். 3. போதித்தல். 'புங்கவன் பழியு மன்னுன் புனையிழை பழியும் போதம்-இங் குபதேசம் வேறண்டு' (சேதுபு. சங்கரபா. ௭௩.) 4. மந்திரம். 'சேமு ரலிங்கம் படை யாக விசுப தேசமுந் தூம்-சேமர்' (கந்தரம். ௪௦.) 5. மந்திரம்போதித்தல், திணை. 'ஈச னறவை கலமுப தேசத்திற் கேயந்தனவே' (விநாய. நல். 15.) 6. விசேஷத்துச் சொல்லு தல் [உவபெஸ.]

உபதேசவுரையானவை — உபதேசகலை யென்னும் அளவை. (சி. சி. அளவை. ௧௩. சிவஞான.)

உபதேசி — 1. உபதேசஞ்செய்கிறவன். 2. உபதேசிக்கப்பெறுகிறவன். (சி. போ. 7. 3. சிற்) [உவபெஸிந்]

உபதேசித்தல் — உபதேசஞ்செய்தல். 'தவதேவுபதேசித்த சித்தியைச் சிலம்பன் செல்வி' (திருவிளை. அட்டமா. ௨௬.)

உபதை — 1. ஈற்றயல். (பி - வி. திங்வு. ௩: ௨ரை.) 2. ஏய்த்தல். 3. ஒருவ னுடைய மனவியல்பை யாராய்ந்து தெளி தல்; அஃது: அறவுபதை, பொருளுபதை, இன்பவுபதை, அச்சவுபதை: என நான்கு வகை என்பர் பரிமேலழகர். (வன். ௫௦௧. ௨ரை.) 4. பரிதாகம். 5. பெரியோர்க்குக் கொடுக்கும் உபகாரம். 6. காணிக்கை. (நா கார்த்த.) [1, 2, 3. உவபா: 4. 5 உவபா.]

உபநட்சத்திரம்—அப்பிரதானகட்சத்திரம். [உவநக்சுஞ்.]

உபநதி — பெரியநதியில் வந்து கலக்கும் சிறுநதி.

உபநயம்—1. முப்புரிதூல்தரிக்கும் கிரி யை; அது: பிராமணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூன்றுவருணத்தார்க்கும் விதிக்கப் பட்டனது. 'உபநய நத்தம் வேறே ருற்பவ முற்று னன்றே' (இரகு. இரகுவுந். ௪௦.) [இது, சிவத்தைத் தரிசிப்பதற்குச் சமீப மாகிய நயநதையுண்டாக்குங் கிரியையென் பர். திருவா. கோச். ௧௪. ௨ரை.] 2. மூக்குக் கண்ணாடி. 3. வழிசட்டத்துல். [உவநயந.]

உபநயம்—1. அடைதல். 2. உபநயநக்கிரி யை. 3. அநுமானவுறுப்புக்க னைந்துள் ளன்று. 4. கொண்டுவருதல். [உவநய]

உபநயித்தல் — பூணூற்கிரியை செய்தல். 'உபநயித்தோன் பிணியாதன் மரித்தநிடம்' (விநாய. மைந்தர். ௨௫.)

உபநயம்—முன்காற் சிற்றெலும்பு.

உபநயநம் — 1. அபிடேகத்திரவியஞ் சார்த்துதல். 2. பூசுதல். 3. மருந்துவைத் துக் கட்டுதல். [உவநாஹந:]

உபநயம்—1. விரணம் முதலிய ஆறும் பொருட்டுப் பிரயோகிக்குஞ் சேர்வை மருந்து, மா முதலியன. 2. யாழின் பிறுடை. (நாகார்த்த.) [உவநாஹ]

உபநயநன்—1. சோரநாயகன். 2. பாட் டடைத்தலைவனுக்குக் கீழான சிரேட்டன்.

உபநயம்—1. துவைத்துக்கட்டுமருந்து. 2. பூணூலணிதல். 3. புண்கட்டிகளில் வைத்துக் கட்டும் மா முதலியன.

உபநீகம்—1. தெரு. 2. பெருந்தெரு. [உவநிஷார.]

உபநீகிராமணம் — 1. இராசவிதி. 2. பிள்ளைபிறந்த நான்காமாதத்திலே பிள்ளை யை வெளிபிற்கொண்டுபோய்ச் செய்யும் ஒரு கிரியை. 'வருநாம கரணஞ்சோ றாட்டலுப நிட்கிராமணமு நீக்கி' (திருவாளை. கோச். ௩௬.) 3. பெருந்தெரு. [உவநிஷாண.]

உபநீட்டாநம்—உபநீட்கிராமணம். 'உறுப் படை யுபநீட்டாந மோதநம் பிறவு முற்ற' (கந்தபு. மார்க். ௧௬௦.) [உவநிஷாந.]

உபநீட்த்து—உபநீடதம். 'வேதக் காட் சிக்கு முபநீடத் துச்சியில் விரித்த-போதக் காட்சிக்கும்' (கந்தபு. சூரணமைச். ௧௨௭.) [உவநிஷாந்.]

உபநீடதம்—1. அயல்விடு. 2. இரகசியம் (நாகார்த்த). 3. சதாசாரம். 'முப்பகவிலே மலைவ னுபநீடத விற்கை முனியும்' (பாரத. அணி. ௩௨.) 4. பரப்பிராமஞானம். 5. வேதம். 'உபநீடத மொருநான்கும்' (கலிங். கடவுள். 5). 6. வேதத்தின் ஞானகாண்டம். (பிங்) 7. வேதத்தினுட்பொருள். (சூ. நிகன். ௧0: ௨௨.) வேதத்தி னுட்பொருளைக்கூறு தூல்.

உபநிடம்—உபபாதகம்.

‘உன்-நிருவடிக்கேதன் கருத்தெலா மமைத் தான் சீருப னிடத்மா மிவளே’ (சிவதத்துவ. 19). 8. த்ருமம். (நாகார்த்த) [உவநிஷ்ட.]

உபநிடம்—உபநிடதம். ‘பாத பங்கய முப னிடப் பாதுகை சூட’ (திருவினா. எல்லாம் வல்ல. சு.)

உபநிதாயம் — கடன்கொடுத்தவனிடத்திலே அடக்காக வைத்திருக்கும்படி கொடுக்கப்படும் பொருள். [உவநியாயம்:]

உபநிதி—வியவகாரபதங்கள் பதினெட்டனுள்ளன; அஃது: உபநிதியெனவும் நிசேஷமெனவும் நியாசமெனவும் மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள் உபநிதி: ஒருவன் த்ருமுதலான தனதுபொருள் தன்னிடத்திருந்தால் அரசன் பங்காளி திருடன் இவர்கள் முதலானவர்களால் அபாயப்படுமென்றெண்ணியச்சமுற்றுப் பொருளைச் சேம்படுத்தும்பொருட்டு நற்குலப்பிறப்பும் நன்னடையும் அறத்தெரிதலும் உண்மையுரைத்தலும் பங்கியுடையையும் பொருளுடையையு முடையவனுதிரும் நம்பத்தக்கவனுதிரும் மிருப்பவனிடத்தில் இன்னதென்று சொல்லாமலும் காட்டாமலும் எதிரே யெண்ணாமலும் பெட்டிமுதலானவைகளில் மறைத்து முத்திரையிட்டுவைப்பதாம். நிசேஷமாவது: ஒருவன் மேற்சொல்லிய விசேஷணங்களைல்லாமுடைய ஒருவனிடத்தில் தனது பொருளை அவனேதிரே யெண்ணிக்கொடுப்பது. நியாசமாவது: ஒருவன் மேற்சொல்லிய அச்சத்தால் தன்னுடைய எழுதுமுதலிய காவிகள் வெண்கலப்பாத்திரமென்னு மிவை முதலானவைகளை மேற்சொல்லிய விசேஷணங்களை யுடையவன் அபலாருக்குப் போயிருக்கும்போது அவன்வந்தபின்னர் அவனிடத்தில் ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி அவனுடைய வீட்டாரிடத்திற்கொடுப்பது. [உவநியாயம்.]

உபநியசித்தல்—விரிவுரைசெய்தல். ‘தம் முடைய மதத்தை உபநியசித்ததின்முற்றி’ (சூ. 1. 1. 9. வ்யா.)

உபநியாசம்—1. அடகு. 2. அடுத்தவைத்தல். 3. கொடுத்தல். 4. செயற்பாலது இதுவென்று சொல்லுதல். 5. சொல்லத்

தொடங்கல். 6. முடிவுரை. 7. விதிப்பிரமாணம். 8. பிரசங்கம். [உவநியாயம்.]

உபநியாயம்—1. உதவிநியாயம். 2. திரும்ப நியாயமெடுத்துக்காட்டல்.

உபப்பிரதாயம்—1. உபகாரம். 2. திறை. 3. பரிதாபம். [உவநியாயம்.]

உபப்பிரமா—1. தசப்பிரசாபதியுள் ஒருவர். 2. தக்கன். (கத்தடி. திக்குவி. கரு. உரை.)

உபப்பிரமீதம்—அதிகமாய்ச் சொன்னது. (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.)

உபப்பிரமம்—வேதப்பொருளை விவரிக்கும் இதிகாசபுராணாதிகள்.

உபப்பிரலாபம்—1. இராகு. 2. உற்பாதம். (1. 2. நாகார்த்த.)

உபபட்டம்—பேட்டை.

உபபத்தி—1. ஏது. 2. ஒழிவு, ஒய்வு. 3. காரியப்படுத்தல். 4. சடுவிலைக்கைகளுள் ஒன்று; அது: வேதாத்த வாக்கியங்களின் தாற்பரியமாகிற அத்துவிதார்த்தத்திற்கு அநுசுலமான திருட்டாத்தம். 5. சம்பந்தம். 6. சம்பவித்தது. 7. செய்கை. 8. சேவகம். 9. தகுதி. 10. தியாபம். 11. சாதகம். ‘உபபத்தி-சாதகம்’ (சி. சி. து: க. சிவாக்.). 12. பிறப்பு. 13. முகார்த்தம். 14. வழக்கியது. ‘கான்மிகமென்றுபபத்தி. (சி. சி. உ: கஉ. சிவாக்.) 15. நியாயம். 16. ஆஸ்தி. 17. சொல்லும்விஷயத்தை ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டுக் காட்டும்புத்தி. ‘சச்சிதாந்த முபபத்தியகமுஞ் சேவனுமாய்’ (பிரபோத. 22. 17.) [உவவதி.]

உபபத்திரம் — இலக்கம்பருசேயுள்ள சிறிய இலை.

உபபதம்—1. அற்பம். 2. பட்டப்பெயர். (சங்கராசாரியர் என்பதில் சூசாரியர் என்பது பட்டப்பெயராயி உபபதம்.) [உவவதி.]

உபபதி—1. இரண்டாமதிகாரி. 2. சோநாயகன். [உவவதி:]

உபபலம்—1. உதவி. 2. துணைவலி.

உபபாதகம் — சிறுபாதகம். ‘இதன்கணின்தான வுபபாதகமு மினியறைவாம்’ (சிவதரு. பாவ. கஉ.)

உபபாவம்—உபபாதகம். 'அகழுஞ்சூக்கும பாவ முப்பாவ மடரு மாபாவம்' (குத. ஞாந. எ: ௩௪.)

உபபீருந்து—ஆலமரத்தினாலே திரண்ட வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு பாத்திரம்; இது, யாகங்களில் வழங்கப்படுவது.

உபபீடநம்—வேதனைசெய்தல்.

உபபும் — நகர்ப்புறம். [உவவாஃர:]

உபபுரணம்—அப்பிரதாநபுரணம். மகா புரணங்கட்கு அடுத்து மதிக்கப்பெறும் சிறு புரணங்கள். 'பதினெட்டாமுறைநாலுக்கு மன்னுபுரணமும்' (மச்சபு. புரணவதுக். ௩௪.)

உபபோகியம் — பலவித அரசிறையை ஈட்டிவதிலும் காப்பாற்றுவதிலும் செலவு செய்யப்படும் பொருள். (சுக்கிரரீதி. 98.)

உபபோகம்—1. இன்பம். 2. பொருளின் பலத்தை அதுபவித்தல். 3. மைதுநம். [உவவொம.]

உபபோகாந்தாயம் — அதுபவிக்கும் பொருள்களை விலக்குவது. (சிந்தா. 3081. உரை.)

உபபோத்திருத்துவம்—உபபோக அதுபவியின் தன்மை. (சி. சி. அ: ௩௦. ஞாநப்.)

உபம் — இரண்டு. 'மற்றையுபமுபநயத் துகளிடு' (தைல. தைலவ. ௧௦௬.)

உபமந்தியன்—வியாக்கிரபாத முனிவருடைய குமாரர். 'பின்பக் கொடிமன் னுபமந்தியனைப் பெற' (கோயிப்பு. வியாக். 24.)

உபமந்தியு — உபமந்தியன். 'சென்றபமந்தியுநாரும்' (கூர்மபு. கண்ணன் சிவதி. 9.)

உபமம்—1. உவமை. 2. பாவனை. [உவவிரா.]

உபமலம்—உள்ளேயிருக்கும் மலம்.

உபமாதீவகம்—திவக அலங்கார பேதத் தன் ஒன்று; அஃது: ஓர் உவமேயச்சொல். ஓரிடத்து நின்று செய்யுளிற்பலவிடத்தும் நின்று உவமச்சொற்களோடும் பொருந்திப் பொருள்விளைப்பது. 'முன்னன் குடைபோன் முடிநா யகமணிபோன் - மன்னுத் திலகம் போல் வானிரவி - பொன்னகலன் - தங்குங் கவுத்தவம்போ லுந்தித் தட்மலர்போ-லங்க னுலகனத்தாற் காம்' (இலக்கணவி. ௬௪௭.)

உபமாதீவகம் — உபமாதீவகம். (இலக்கணவி. ௬௪௭. உரை.)

உபமாதம்—1. உவமை, யாதேனும் ஒரு பொருளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படும்து. 'மதிபோலும்முகம்' இதில், மதி உபமாதம். 2. ஒரு பிரமாணம். [உவவிராந்.]

உபமாதாகீதம்—உவமையில்லாதது. [உவவிராநாஹித.]

உபமபூர்வபதம் — முன்மொழியொப்பு; அஃது: இருசொற்றொடரில் முன்மொழி உவமையாய்வரும் பண்புத்தொகை. சங்க வெள்ளை என்பதிற்போல. (பி. வி. 22. உரை) [உவவிராவாஹிதவஃ: உவவிரா - உவமை. வஹித - முன். வஹி - மொழி.]

உபமீதசமாசன்—உவமைத்தொகை. (பி. வி. ௨௩. உரை.) [உவவிரித ஸவிராஸு.]

உபமீதம் — உபமானங்காட்டப்பட்டது. [உவவிரித.]

உபமீதி—1. உபமானப் பிரமாணத்தினால் வரும் அறிவு. ஆமா ஆப்போல்வது என்று கேட்ட ஒருவன் ஆவொப்புமைத்தன்மையுடைய பொருளைக் கண்டபின்னர் இது ஆமா என்று அறிதல். (நர்க்கபா. ௩௦.) 2. ஒப்பு.

உபமீருதி—அப்பிரதாந மிருதிகாஸ்திரம். அம்மிருதிகள்: கணநவம், கபிலம், லோகிதம், தேவலம், காத்தியாயநம், லோகாஸ்தி, புத மிருதி, சாதாதபம், அதிமிருதி, பிரசேதம், தக்ஷம், விட்டுணு, விருத்தவிட்டுணு, விருத்த மது, தெளமியம், நாரதம், பௌஸத்தியம், உத்தராவந்தம் எனப் பதினெட்டு. (அபிதந்.) [உவவஸுதி.]

உபமேயம் — உவமிக்கப்பட்ட பொருள். [உவவெய.]

உபமேயோபமாலங்காரம்—உவமான உவமேயங்கள் ஒன்றற்கொன்று உவமான உவமேயங்களாகவரும் அணி. (அணியி. 3.)

உபமேயோபமானம்—உவமேயத்தை உவமானமாகவும் உவமானத்தை உவமேயமாகவும் சொல்வது.

உபமேயோபமை — இதரேதரவுவமை. [உவவெயொவவிரா:]

உபமை—1. உவமையணி. 2. ஒப்புமை.

உபமோத்தரபதகர்மதாரயன்—உபயாங்கம்.

உபமோத்தரபதகர்மதாரயன்— பிற்சொல் உவமானமாயிருக்கும் பண்புத்தொகை. 'அடிமலர்' (பி. வி. உஉ. உரை.) [உவபொருள வடிவகரீ-பாரய: உவபா - உவமை. உதரவடி - பிற்சொல். கரீ-பாரய - பண்புத்தொகை.]

உபயநிப்போட்டம்— மார்சுமிதத்துக் கடைசிகளில் சூழ்கொண்டு மழைபெய்யாது நிற்கும் மேகம்.

உபயகவி — இருபாஷைகளில் கவிபாட வல்லவன். 'உபயகவிப்புலவன்' (திவா. 1. கட்டுரை.)

உபயதலம்—இருமரபு. அது: தந்தைதாயர் மரபு. [உபயகூல.]

உபயகோழி—கன்றினும்போது அதன் முகம் வெளியே தோற்றமாகும் சமயத் துப் பசு. 'உபயகோழியை யிந்தோர்' (காசிக. தேவர்கள். 22.) [உபயமொ ருலீ: உபய - இரண்டு. மொ - பசு. ருலீ - முகமுடையது.]

உபயசம்பவம் — ஒருபக்கத்திலும் விலக வழியில்லாத நியாயம். [உபயஸம்வவ: உபய - இரண்டு. ஸம்வவ - உளதாதல்.]

உபயந்நம்விகலம் — சாத்திய சாதக மிரண்டும் சூறைந்த திட்டாத்தப்போலி வகை. (மணிமே. 29, 359.)

உபயநாகமலர்—சிறுநாகப்பூ, பெருநாகப் பூ. (தைல. தைலவ. ௧௩௫.)

உபயநோச்சி—வெண்ணெச்சி, கருநொச்சி. (தைல. தைலவ. ௭௬.)

உபயம்—1. இரண்டு. 'படியுபயஞ்சேர்த்து' (தைல. தைலவ. ௭௭.) 2. இரண்டுதன்மையு முடையது. 'அருவநாலின் குபயநாலுருவ மொன்றும்' (சி. சி. உ: ௭௪. ஞாபி). 3. உபகாரம். 4. கோயிற்காணிக்கை. 5. கோயில் முதலியவற்றிற்குக் கொடுக்கும் தருமம். (8. I. I. iii. 209). 6. பழைய சுவர்னாதாயவகை. (8. I. I. i. 81.) [உபய.]

உபயமாதம் — உபயராசிக்ஞரிய மாதம்; அவை: சூனி, புரட்டாசி, மார்சுமி, பங்குனி என்னும் மாதங்கள். [உபயபிரஸ.]

உபயமாரீகம்—வரிவகைவிலொன்று. (8. I. I. iv. 99.)

உபயழி—கன்றின்முக முதயாய்நிற்கும் பசு. [உபயரூலீ.]

உபயழித்தாநம்—உபயகோழுதிதாநம். (த. நி. போ. உரு.)

உபயர்—இருவர். 'அவர்க்கொப்பறு புதல் வரு முபயராயினர்' (வேதாரணியபு. கோலா கல. ௩௭.)

உபயாசி — 1. சரம் திரம் என்னும் இரண்டுதன்மைக்கும் ஏற்ற ராசி; அவை: கன்னி, திருமிதாம், மீனம் என்பன. (விதாந. மரபியல். ௫). 2. உடைவாரம். [உபய ராஸி.]

உபயவகை—சீரகம், கருஞ்சீரகமென்னும் இரண்டும். 'உபயவகைமுசலி - யுருமமுது செவ்வல்லிகை மொவ்வொன்றிதுக்கு' (தைல. தைலவ. ௫௬.) [உபய; அசை.]

உபயவாதி — இருபக்கத்தையுஞ் சார்ந்து நிற்போன்.

உபயவாதிகள்—1. வழக்கின் வாதி பிரதி வாதிகள். 2. தருக்கவாதஞ்செய்யும் இரு திறத்தார். 'சுதுபயவாதிகள்சம்மதம்' (தாயு. எங்கு. ௩.)

உபயவிட்டகம்—கருப்பத்தரித்து நானுக்கு நாள் விருத்திபடையும்போது மாதாமாதம் ருதுகாலத்தில் வெளிப்படுவதுபோலச் சோணிதம் வெளிப்பட்டுக்கொண்டேயிருத் தாலும் சிசவுக்குக் கெடுதிராமல் மிகவும் இளைத்த மரப்பாவையொத்துத் தாய்க் குக் நெரியாமல் வயிற்றுக்குள் ஒவ்வொரு வேளை கொஞ்சம் அசைவதாயிருக்கும் பின்டம். (சேவரட். ௨௦௭.) [உபயவிஷுக்]

உபயவிபூதி — லீலாவிபூதியும் நித்திய விபூதியும். (சுரு. 6. 1. 8.)

உபயவேதாரீதம்—உடமொழி தென்மொழி வேதமுடிபு.

உபயவேர்—வெட்டிவேர், இலாயிச்சவேர் எனப்படும் இரண்டுவேர். 'உபயவேர் தலம் வென்னிலோத்திரம்' (தைல. தைலவ. 36.)

உபயவோசை—சாடுக்கொலி (திவா.)

உபயாங்கம்—சிறுத்தத்துக்கும் தேத்தத் துக் கும் வாசிக்கும் வாதியம். (சிலப். 8. 14. உரை.)

உபயாங்கன்—சதாசிவன். [உபயாமம்: உபய - இரண்டு. சும - சரிசம்.]

உபயாசித்தம்—ஐதுப்போலிவகையி னென்று. (மணிமே. 29, 193.)

உபயாத்தம்—உபயார்த்தம்.

உபயாமம்—விவாகம்.

உபயார்த்தம் — 1. இரண்டுநோக்கம். 2. இரண்டுபொருள். [உபயாய-: உபய - இரண்டு. ஐய-: பொருள்.]

உபயாவியாவிருந்தி—சாதனம் சாத்தியம் இரண்டும் மீளாதிருக்கும் வைதன்மியதிட்ட டாக்த்தப்போலி. (மணி. 29, 442.)

உபயோகப்படுதல்—பயன்படுதல்.

உபயோகம் — 1. இட்டசித்தியை முடித் தற்கு அநுகூலமாகிடுக்குஞ் செய்கை. 2. உதவி. 3. ஒரு யோகம்; அஃது: இலக்கினத்தி லும் இரண்டாம் மூன்றாம் நான்காம் இடங் களிலும் ஏழு கிரகங்களும் நிற்பது. (உள்ள முடை. ௩௧௨). 4. ஒன்றனை முடித்தற்கு வேண்டும் பொருள். ‘தாங்கியுபயோகந் தன்மையும்’ (சைவச. பொது. உடுக). 5. சமீபம். 6. தக்கதன்மை. 7. கல்லொழுக்கம். 8. பிரயோகம். 9. பிரயோசகம். 10. மருந்து செய்தல். [உவபொது:]

உபயோகம் — 1. உபயோகமுடையது. 2. உதவுபவன்.

உபயோகித்தல்—உபயோகஞ்செய்தல்.

உபாசநீர் — உபாசக்குடிநீர். (தைல. தைலவ. ௧௩௩. உரை.)

உபாசம் — 1. இழிந்தசுவை. 2. சுபாவ பதார்த்தமாகிய சரக்கு; அச்சரக்குகள் நூற் றிருபத்தெட்டுவகை. ‘தாரார்மணி யுபாசங் களையும்’ (தைல. பாயிர. 31). 3. கடல்துறை. 4. கல்துப்பு (மூ. அ). 5. உபதாது (தைலவ. பாயி. 31.) [உவராஸ.]

உபாசன்—தம்பி. (பாழ். அக.)

உபாசிதம்—1. ஆபத்தஞ்செய்யப்பட்டது. 2. உபசரிப்பு. 3. உண்டாக்கப்பட்டது. 4. குருவைக் காத்தல். [உவராவிது:]

உபாஸ்சகம் — அவச்சேதகம் காண்குண ன்று. (விசாரசக். 320.)

உபாஸ்சிப்பித்தல் — சந்தோஷிக்கச்செய்தல். ‘பிறரை யுபாஸ்சிப்பிக்குங் குணம்’ (சி. சி. உ: உரு. ஞாநப்.)

உபாட்சணம்—புறக்காவல். [உவராசுணம்]

உபாதம்—வெடியுப்பு. (மூ. அ.)

உபாதி — 1. செயலொழிவு. ‘நித்திரை யென்றது இந்திரியங்களுடைய உபாதியே யாகையால்’ (சி. சி. ந: ச. சிவாக்). 2. பெண்டு பிள்ளை முதலிய குடும்பலிவகாரங் களை ஒட்டற விட்டுநிற்பதல். இது மூன்றாஞ் சாதனமாகிய சமாதி சட்டக சம்பத்தியில் ஒன்று. ‘மட்டிலாப் பெண்டி ராதி மகிழ்புகழாவ தெல்லாக்-கட்டற நீக்கவேண்டும் கழ லாது நிற்கு மாயில்-தட்டுறு பிறவி நீங்காத் தன்மையென் றுன்னி யுன்னி-ஒட்டற விட்டு நிற்ப் டுபாதி யாகுங் காணே’ (உபதேசவு. 9). 3. பெருமகிழ்ச்சி. 4. மரணம். 5. இறுதி. ‘உபாதியில் மண்டிலம்போன் முன்னிறுத்தி’ (விறலிலிடு. 559.) [உவராதி.]

உபாதித்தல் — வெறுத்துத்தள்ளுதல்.

உபாமஸம்—1. ஒழிதல். 2. துறத்தல். 3. விஷயவைராக்கியம். [உவராசண.]

உபாநம்—1. இராசு. (நாநார்த்த.) 2. ஒரு புண்ணியகாலம். (சி. சி. அ: ௩௩. மறை.) 3. சிவப்பு. 4. சூரியசந்திர கிரகணம். ‘ஒரு பாருவெண்மதி யுபாநத்தில்’ (சேதுபு. சேதுபல. உக.) 5. தராசாரம். 6. நிரந்தனை (நாநார்த்த). 7. வருத்துதல். [உவராநம்.]

உபாசன் — 1. அரசனுக்கு இரண்டாவ தான அதிகபதி. 2. இளவரசன். [உவராஜ.]

உபாசிதம்—சிறந்தகத்தி. (மூ. அ.)

உபாமம்—1. சந்தியாசம். 2. துறத்தல். 3. மரணம். 4. வெறுத்தல்.

உபால்—உதவி.

உபாஸம் — சமீபத்திருந்துபேசுதலால் வரும் ஒலி.

உபரி—1. அதிகம். 2. ஒரு மீன். 3. மேல். ‘உபரியெழுதின்றயேயம்’ (பாரத. பதினமூன். ௩௬) 4. உபரிசுரதம். ‘மிக்காம் உபரிசெயக் கார்த்தகொண்டை பின்சரிய’ (விறலிலிடு. 523)

உபரிதை—உபவாசி.

உபரிதை—மேன்மாதம். 'கோவிட மட முபரிதை மேடை கோபுர மரக்கொளம் பரத்து' (திருவிளை. நாகமெய். ௧௮.)

உபரிசாரி—மேலே சஞ்சரிப்போர். 'உபரி சாரென வரனெடு புகுதர' (பாரத. பதினா. ௩௦.) [உவரிசார; உவரி-மேல். வர-சஞ்சரிப்போர்.]

உபரிசாரம் — புணர்ச்சிவகையுள் ஒன்று.

உபரிதம்—உபரிசாரம். 'இசலியிசலியு ரிதலீலையுற்று' (திருப்பு. 497).

உபரிபாகம் — வேதாந்தம். 'உபரிபாகப் பொருள்' (பதினா. திருநாவுக். 1.)

உபரிபுருஷன் — வாகனமேறகிறவன். [உவரிபுரூஷன்:]

உபரியாவி—கோட்டம். (வை. மு.)

உபரிலீலை — உபரிசாரம்.

உபரை—நூற்கதிர்.

உபரோதகம்—உள்வீடு. [உவரொதகம்.]

உபரோதம்—1. அறுகூலம். 2. கட்டுதல். 3. தயவாக ஒன்றைச் செய்துமுடித்தல். 4. தற்காப்பு. 5. மறுப்பு. 6. மூற்றுகையிடல். [உவரொதாய: உவ; ராய் - தடை.]

உபலக்கணம்—1. ஒருமொழி ஒழிந்த

உபலட்சணம்—தன் இனத்தையும் குறிப்பது. 2. இலட்சியத்தைப் பக்கவுதலியைக்கொண்டு உணர்த்தும் லட்சணம். [உவலுக்ஷண]

உபலட்சித்தல்—பார்த்தல். (சி. சி. அ. ௨௨. ஞாகப்.)

உபலட்சியம் — குறிப்பினம் பொருள் விளக்குமது. [உவலுக்ஷண.]

உபலத்தி—1. அடைதல். 2. அறிவு. 3. சம்பாத்தியம். [உவலுஷி]

உபலம்—1. இரத்தினக்கல். 2. எருமுட்டை. 3. கல் (குடா). 4. பளிக்குக்கல். 'பல நிறக் கவரு முபலமாய்' (தாயு. சிற்சுகோ. ௨.) 5. பூசித்தல். 6. சிறுக்கல். (பிங்)[உவலு.]

உபலம்பம்—தோற்றுகை. 'அவன் தனக்கு ஈசுவரனையொழியப் ப்ருதக்கஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாமையாலே' (சுரு. 1. 1. 6)

உபலாலம் — கொண்டாடுதல். [உவலாலநம்.]

உபலாலநை—கொண்டாடுகை.

உபலாலினை—நாகம். [உவலாலினை.]

உபலாவி — விராடேசத்திலின்றும் புறப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் தங்கிய இடம். 'போயோதை வீதியுபலாவிபுகுந்து தங்கள்' (பாரத. வெளிப்பாட். ௩௦.)

உபலாளம்—1. தாய்மைசெய்தல் (திவா). 2. உபலாலனை. 'உதஸவக்கலையும் உபலாள நக்கலையும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரபரகாமாக விய வஸ்தைபண்ணி' (கோயிலோ. 54)

உபலிங்கம்—திக்கை அறிவிக்கும் இயற்கைக்குறி. [உவலிங்கம்:]

உபலேபம்—1. பூசதல். 2. மெழுகுதல். [உவலெபநம்.]

உபலேபம்—1. பூசதல். 2. மெழுகுதல். [உவலெபநம்.]

உபலை—1. சர்க்கரை. 2. சுக்கான்பார். (1, 2. நாகார்த்தம்.)

உபலோத்திரம் — வெள்ளி. (வைத்திய பரி)

உபலோத்திரம்—விளம்பிசின். (மு. அ.)

உபவசி—உபவாசி. 'அருத்தினுலற்றைக் குபவசியாய்' (சைவச. பொது. ௩௦௩.)

உபவசித்தல்—உபவாசஞ்செய்தல். 'அழி பசிக்கழியா தன்ருபவசித்து' (வேதாரணிய பு. நியம. அ.)

உபவம்—சீத்தில். (மு. அ.)

உபவருத்தம்—1. இராச்சியம். 2. குடியில்லாநீர். [உவவருத்தம்:]

உபவனம் — 1. காஞ்சொறி. (மு. அ.) 2. நத்தவனம். 'அத்த மன்னனோர்காறி உபவனத்தொருவனையிருந்து' (ஞாகவா. உற்பத்தி. ௩௬.) [உவவநம்.]

உபவாசம் — 1. உணவின்றிவருத்தல். 'இதன்புணலாடி உபவாச முஞ்றியக்கால்' (சேதுபு. பலதி. ௧௬) 2. ஓம்பிடம். 3. ஓமாக்கினி வளர்த்தல். 4. விடயவிரும்பம் நீக்கி வீரகங்கோன்னை. [உவவாஸ: உவ; வஸ.]

உபவாசி—உபவாசஞ்செய்வோன். 'மதத்த வுடலதனு ஸ்ற்றவுப வாசியொளித் தன்பா னென்றுவசர்த்தல்' (உபசிடத. ௧௬. உரை.) [உவவாலிஷு.]

உபாசித்தல் - உபவசித்தல். 'ஒங்குந்திரி திகையுபவாசித்தே' (மச்சபு. அநந்ததிரி. உஅ.)
உபாபாடிதை — 1. மந்திரிவிட்டுத்தோட்டம். 2. வேசிவிட்டுத்தோட்டம்.

உபாயுரீரர்—காகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தருஞ்சயன் என்னும் அப்பிரதாந வாயுக்கள். (விசார. கஎசு.)

உபவிட்டர்—உட்கார்ந்திருப்பவன்.

உபவிட்டாரம்—தங்குபிண்டம். (சீவரட். 206.)

உபவிதம்—1. தேவகாரியத்தில் இடது தோண்மேலின்று வலதுதோளினிழைத் தொங்கும்படியணியும் முப்புரிதூல். (பிரமோப.) 2. பூணூல். (பிங்) 3. பூணூல் தரித்தல். [உவலீத:]

உபவிதி — உபவிதமணிந்தவன். [உவலீதிந்.]

உபவேசநம் — உபவேசம். [உவலெஸநம்.]

உபவேசம்—1. ஆசனம். 2. இருந்தல். 3. மலங்கழித்தல். [உவலெஸ:]

உபவேட்டநம்—கூத்தின் அக்கக்கிரியை களுள் ஒன்று. (சுத்தா. சிலப். பக். 81)

உபவேட்டிதம்—கைவட்டனை நான்கினு ளொன்று. (சிந்தா. பதுமை. கூஉ. உரை.)

உபவேதம்—அப்பிரதாநவேதம். 'ஆயுர் வேதம், தநுர்வேதம், காந்தருவவேதம், அருத்தவேதம் என்பன உபவேதம்' (சைவ. வி. உஉ.)

உபற்பவம்—1. இராகு. 2. கிரகணம்.

உபரியாவி—கோட்டம். (மு. அ.)

உபஸ்தம்—உபத்தம்.

உபஸ்தாநம்—மந்திரத்தொடு வழிபடுகை.

உபஸேசநம் — ஊறுகாய் முதலிய உபகரணங்கள். 'யாவனொருவனுக்கு ம்ருத்யு உபஸேசககோடியிலே நிற்கிறான்' (சுடு. 1. 1. 8. வ்யா. பக். 37.)

உபா — தன்மாத்திரை. 'உபாக்கடெரி டுரைப்பின்' (நிலகேசி. 486. உரை)

உபாக்கியாநம் — கிணக்கதை. 'உளோ பாக்கியாநம்' [உவாவுநாநம்:]

உபாயம்—1. அக்கிரித்தல். 2. அப்பிரதாநமான ஆகமங்கள். 'விசுவாந்மகமுதல்

நாசகிங்கம் இறுதியாயுள்ள இருநூற்றுநாற் பத்தேழு உபாகமங்கள்' (கூர்மபு. உ: கூஉ. உரை.) 3. கிட்டிவருதல். 4. வந்துசேருதல். [உவாம:]

உபாகாநம் — 1. பசுக்களை யாகத்திற் கொல்லுதல். 2. வேதாத்தியயந ஆரம்பத் துக்குமுன்செய்யும் ஒரு கிரியை. [உவா காரண:]

உபாகநுமம்—1. ஆயத்தஞ்செய்தல். 2. பிதிர் தர்ப்பணம். 3. வேதம்படிக்கத்தொடங்குதல். 4. வேதாத்தியயந ஆரம்பத்துக்குமுன் செய் யும் ஒரு கிரியை. [உவாகாநி-4:]

உபாகிதம் — 1. அக்கினியினால் வரும் அழிவு. 2. எரிகொள்ளி (நாகார்த்த.) [உவா ஹித.]

உபாகிதை—விண்வீழ்கொள்ளி.

உபாகிருதம் — 1. திக்கினையறிவிக்கும் உற்பாதம். 2. யாகத்திலே கொல்லுதற்கு ஆயத்தஞ்செய்யப்பட்டிருக்கும் மிருகம். [உவாகிருத:]

உபாங்கதாநம்—தாளவகையில் ஒன்று. (பரத. தாள. 4. உரை.)

உபாங்கம்—1. பக்கவாத்தியம். 'மூல்லைத் தார் கிண்டு வண்டுபாங்கம் கூடத் - துளைத்த வேய்ங் குழற்சா தாரி தொம்மெனத் தொனிக்கு மன்றே' (இரகு. நாட். 54.) 2. அப்பிரதாநமான உறுப்பு. 3. ஒருவகைத் தோற்கருவி. (சிலப். அரங். உஎ. உரை.) 4. ஒருவரை விட்டுநீங்காமற் சமீபத்தில் இருக்குமது; பிராமணனுக்குப்பூணூல்போல. (சி. சி. க: சஎ. மறை.) 5. பரதத்தின் பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதத்து ளொன்று. "பரத - மாவையி னங்க முபாங்கமே பிரத்தி யாங்கமே யலர்முக ராகம் - ஓவறு சீர்சால் காப்பிர சார மூவ மையில் சிரக்கர கருமம் - தாவறு கரகேத் திரக்கர காணந் தானகமேசுத்தசாரி" (திரு வினா. மாறியா. அ.) 6. வேதத்துக்கு இரண்டாமக்கமாகிய நூல்கள். 'மீமாஞ்சை, நியாயம், புராணம், ஸ்மிருதி என்பன உபாங் கங்கள்' (சி. சி. அ: 14. மறை.) 7. உபாங்க தாளம். 'அங்கமுபாங்கமாகிடும்' (பரத. தாள. 4.)

உபாங்கராகம் — இராகவகையில் ஒன்று. (மணிமே.)

உபாத்திராயம்—1. அடைக்கலம். 2. ஆதாரம். 3. கொள்கலம். [உபாஸூய: உப-இட்ட. சூஸூய - அடைதல்.]

உபாசகர் — 1. உபாசனைசெய்வோர். (சி. சி. க: ௫௮. சிவாக்). 2. பௌத்தரில் இல்லறத்தோர். (மணிமே.)

உபாசகன்—1. உபாசனைசெய்வோன். 2. ஏவல்செய்வோன். 3. பௌத்தரில் இல்லறத்தான். (மணிமே.) [உபாலஸக்]

உபாசகைகள் — பௌத்தரில் இல்லற நடத்தும் மகளிர். (மணிமே.)

உபாசங்கம் — அம்புக்கூடு. [உபாலஸம்.]

உபாசநம்—1. அத்திரப்பிரயோகப்பயிற்சி. 2. ஆசனம். 3. ஓமாக்கினி. 4. தேவத்தியாகம். 5. தேவாராதனை, வழிபாடு. 6. தொண்டு செய்தல். [உபாலஸநம்.]

உபாசநாபரவாதம்—சிந்திக்கப்பட்ட வஸ்துவைத் தனது பிரியத்தை வைத்து அன்போடு ஒரு விக்கிரகத்தினிடத்தில் உபாசிக்கும் உபாசனையே தேவதாரூபமாய் இட்டப்பிராப்தியைத் தருவதுபோல எதிரிட்ட உஸ்துக்களைத் தனது ரூபமாகச் சிந்தித்தலின் அச்சிந்தனையடையலாம் என்பது, 'எழிற்பதுமையைத் தேவெனல்போ விருமைதரு முபாசநாபரம்' (வேதா. சூ. ௧௨௬.)

உபாசநை — உபாசனம். [உபாலஸநா.]

உபாசயம்—நித்திரை.

உபாசி — உபாசியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உபாசித்தல்—வழிபடுதல். 'நயத்துபாசித்தவாறும்' (விநாயக. பதி. 3.)

உபாசிதம் — வணக்கம். [உபாலஸித:]

உபாசிரயம்—அடைக்கலம்.

உபாஸூயம்—கோமயத்தாலே மெழுகுதல். [உபாலஸூய.]

உபாஸூ—1. இரகசியம். 2. மந்திரோச்சாரணபேதம் மூவகையுள் ஒன்று; அதிமத்தமாகச் செபித்தல். (சைவச. பொது. ௬௫௨. உரை.) [உபாலஸூ.]

உபாத்தி — ஆசாரியன், உபாத்திராயன் (பிங்). கற்பிப்பவன், கற்பிப்பவன். 'ஊன் பிறம் கொளிறும் வேலா னோர்த்தத்தன் னுபாத்தி சொல்லால்' (சிந்தா. குண. 240.)

உபாத்தியாயம்—புரோகிதத்தொழில்.

உபாத்தியாயன்—1. ஆசாரியன், படிப்பிற் றவன். (சூ. நிகண். உ: ௭). 2. புரோகிதன். 3. வேதத்திற் சிலபாகத்தையாவது வேதாங்கனையாவது வேதம் பெற்றுப் படிப்பிப் பவன். [உபாலயூய.]

உபாத்தியாயி— [உபாலயூயி]

படிப்பிப்பவன்.

உபாத்தியாயை— [உபாலயூயா.]

உபாதாநகாரணம்—முதற்காரணம்.

உபாதாநத்தியாயம்—மூன்று முதற்காரணம்; அவை: சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பன. (சி. சி. 2: 74. சிவாக்.) [உபாலாநகூயம்.]

உபாதாநதை — உபாதாநமாயிருக்குத் தன்மை. (சி. சி. உ: ௧. சிவாக்.) [உபாலாநநதா.]

உபாதாநம்—1. ஈவு. 2. உபயார்த்தம். 3. எண்ணம். 4. துணைக்காரணம். 5. பற்று. (மணிமே.) 6. புலனடைக்கல். 7. முதற்காரணம். 'என்னையிது வெனிதுலகுக் குபாதாநம்' (சிவப்பிர. உ. ௫). 8. விலக்கல். [உபாலாந]

உபாதாநநயம்—அறிவு, கந்தம், இரதம், வன்னம் என்பன. 'அறிவு, கந்தம், இரதம், வன்னம் என்றிது உபாதாநநயம் நாலும்' (சி. சி. அ: ௧௨. நிரம்ப.)

உபாதாயம்—பற்றப்படுவது. (சி. சி. பரசௌத். ச. உரை.)

உபாதாயாந — வலி, கந்தம், இரதம், வன்னம் என நான்காகும். 'வலிகந்த பிரதம் வன்ன மெண்டரு முபாதா யந்தான்' (சி. சி. பர. சௌத். ௫. உரை.) [சி. சி. பர. ௧௬-ஆம் பக்கத்தில் இவை உபாதாந உரு என்று சொல்லப்படும்.]

உபாதி — 1. இடையூறு. 'உம்பரால்வரு முபாதி காப்பன்' (மச்சுபு. பிருகவி. சக.) 2. உபாதியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. காரியம். 4. சாத்தியத்தில்

வியாதியுடையதாய்ச் சாதனத்தில் வியாபகமில்லாதது. (தர்க்கபா. கஅ.) 5. தடை. 6. தருமசிறதை. 7. தியாகம். 8. தேவசம்பந்தங்களில் ஐயம் வந்தால் அவற்றுள் மனஞ்செல்லாமல் நிறுத்தல். 9. நிமித்தம். 'விவேகிக்கு ஒரு உபாதி யன்றியில் அவிவேகத்துவம் கூடாது' (சி. சி. ச: அ. சிவாக்.) 10. பாதை. 11. பொய்ஞ்ஞாநம், அவித்தை. 'உபாதி கெடாதவர் கேவலமாகாரே' (கைவல். சங். நக.) 12. மாரீசம். 13. வருத்தம். 14. வியாதி. 15. மாயையாலுண்டாகும் தோற்றம். 'இந்திரிய வுபாதியால்' (பிரபோத. 39, 30). [உவாயி.]

உபாதித்தல்—உபத்திரவஞ்செய்தல்.

உபாதித்திரயம்—மூன்று உபாதிக்கள்; அவை: அவச்சிந்நோபாதி, பிரதிவிம்போபாதி, அத்தியாசோபாதி என்பன. இது, 'பாவமுறு மவிச்சிந்நோ பாதிபதி விம்போ பாதிபதி யனத்தியா சோபாதி யெனவே-மேவுமுபாதி க ளொருமூன்றுள்' என்பதனாற் பெறப்படும். (வேதா. சூ. அக.)

உபாதிதை — உபாதித்தன்மை. [உவாயிதா.]

உபாதேயம்—1. ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. (சி. சி. அ: உச. சிவாக்.) 2. கூட்டத்தக்கது. (சி. சி. 2. 58. சிவாக்.) 3. பிரதானம். 4. மேலானது. [உவாஹேய.]

உபாந்தம்—1. அணித்தான அயல். 2. எல்லை. 3. கடைக்கண். [உவாஹு]

உபாந்தியம்—1. ஈற்றயல். 2. கடைக்கண். 3. சமீபம். [உவாஹு]

உபாநம் — 1. உபாகவரி. 2. செருப்பு, மிதியடி. 'உத்தமகாமதியாதே யுபாநபதத் தொடுகடக்கு-மத்தரையும்' (சிவதரு. சுவர்க்க. காகவியல். கசஉ.)

உபாநவரி—கோபுரத்தினடிச்சித்திரவரி.

உபாயம்—1. இரகசியம். 2. வாசகசெபவகைபிரண்டின் ஒன்று. அது, பிறர் செலிக்குக்கேளாது மந்திரங்களைச் செபித்தல். 'சிவ மந்திரத்தை வாசகமாகத்தான் உபாயம்சுவாகத்தான் மானசமாகத்தான் மேற்சொல்லும் பிரகாரத்திலே சபிப்பது சபயக்கியம்' (சி. சி. அ: உக. சிவாக்.). [உவாயஸு.]

உபாயம்—1. இரகசியம். 2. வாசகசெபவகைபிரண்டினோன்று. அது: பிறர் செலிக்குக்கேளாது மந்திரங்களைச் செபித்தல். 'உரை வாசகமற் றுச்ச முபாயிசு வென்றிரண்டாம்' (சூத. நியம. 15.) [உவாயஸு.]

உபாயந்தாரன்—தந்திரி.

உபாயந்திரயம் — உபாயங்கள் மூன்று; அவை: 'அதத்துவியாவிருத்தியிலக்கணை, தடத்தலக்கணை, சொருபலக்கணை' என்பன. (த. நி. போ. ௧௦௫.)

உபாயந்திரம்—வஞ்சம்.

உபாயநபந்திரம்—கையுறையாகக்கொடுக்கும் பொருளைப்பற்றிய பந்திரம் (சுக்கிரரீதி. 93.)

உபாயநம் — 1. பெரியோர்க்குச்செய்யும் உபகாரம். 2. காணிக்கை. 'மன்னனுக்கிய வுபாயனமென்று கொடுத்தனர். (யசோதர. 3. 5.) [உவாயந.]

உபாயநீட்டை — சித்தியடைதற்குரிய நெறிநிற்றல்.

உபாயபரமிதை—தசபாரமிதையுள் ஒன்றான உபாயம். (மணிமே. 26. 45. குறிப்பு. பக். 297.)

உபாயம்—1. கிட்டவருதல். 2. சாதனம். 'காசு ஓடுக்க உபாயமில்லாமையாலும்' (S.I. 1. v. 370) 3. சித்தியடையும்வழி. 'பூரணப்பொருள்வந்து வாய்க்கும்படிக்குபாயம்-வருவித்து' (தாயுமா. சின்மயாநந்தருரு. உ.) 4. சூழ்ச்சி. 'உபாயமெவ் கேனு மொன்றும்-றப்பறக்குது கொண்டுசதிப்பதே கருமமென்றான்' (பாரத. சூது. உச.) 5. சொற்பம். 6. நான்கு. 'தொடிகாணம்புபாயமாம் படியட்டிப்பின்' (தைல. தைலவ. கசு.) 7. தந்திரம். 8. வகை. [1, 2, 3, 4. உவாய:]

உபாயவிலக்கு — விலக்கலங்காரவகையு ளொன்று; அஃது: ஒருபாயங்காரணமாக விலக்குவது. 'இன்னுயிர் காத்தளிப்பாய் ரீயே யிளவேனின்-மன்னவனுக் கூற்றுவனும் வந்திணைந்தால் - அன்னோர் - தமக்கெம்மைத் தோன்றாத் தகையதோர் விஞ்சு - யெமக்கின் மருள்புரிந்தே யேகு' (தண்டி. பொருள. சச.)

உபாயி — உபாயமுடையோன். [உவாயிநு]

உபாச்சீதம்—உம்.

உபாச்சீதம்—தேடுதல். [உவாஜ-6.ந.]
உபாலம்பநம்—தூவித்தல், நினை. 'சந்திரோபாலம்பநம்' (கைடத.)

உபாலம்பம்—உபாலம்பநம்.
உபானம்—செருப்பு, 'உபானபத்தொடுநடக்கும்' (சிவதரு. சுவர்க்க, 142.)

உபானம்— } கோபுரத்தின்மீதச் சித்திர
உபானவரி— } வரி.

உபுக்து—உபுக்கென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உபுக்ததல்—பெருகுதல்.

உபேட்சாபாவநை—சார்புபற்றாது ஒப்பநோக்குத்தன்மை. (மணிமே. 80. 253. அரும்.)

உபேட்சிக்கை—உபேட்சித்தல். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

உபேட்சித்தல் — 1. கைவிடுதல். 2. வெறுத்துவிடுதல். (சி. சி. 8: 5. ஞானப்.)

உபேட்சியம் — உபேட்சிக்கத்தக்கது. [உவெகூ.]

உபேட்சை—1. அவமதிப்பு, புறக்கணிப்பு. 'மேதகு மறைவிரோத மேவுது உபேட்சை' (குத. சருவவேதாந். சு.). 2. கவனமின்மை. 3. கைவிடுதல். 4. பொறுமை. 5. விருப்பு வெறுப்பின்மை. [உவெகூ.]

உபேட்சையாநம்—தோல்வியடைந்த அரண்மனைப்புகைக்கணித்துத் திரும்புகை. (சுக்கிரநிதி. 337.)

உபேந்திரன்—விட்டுணு, இரண்டாயிந்திரன்; அவன் திருமாலினவதாரத்துள் வாமநன். ஓங்குதன் கூற்றான் முச்சக மளந்தவுபேந்திரன் முதலியோர் குழி' (தணிகை. விடை. கஅ.) [வாமநாவதாரத்திலே காசிபனுக்கும் அநிதிக்கும் மகனாய்ப்பிறந்து இந்நிரனுக்குத் தம்பியாயின னென்பது புராணகதை. [உவெஃடி.]

உபேந்திராசிரியர்—சிகேந்திரமாவியயந்தியவர்.

உபோதகம்— }
உபோதகி— } பெய்ப்பச்சை.
உபோதகை— } [உவொஃக.]
உபோதம்— }

உபோதகாதம்—1. ஆரம்பம். 2. உதாரணம். 3. பாயிரம். (தொல். பாயிரவிருத். பக். 16.) [உவொஃக.]

உம்—1. உயர்திணைப்படைக்கையொருமை யிலும் அஃறிணையொருமை பன்மைகளிலும் நிகழ்கால எதிர்காலங்களைக் காட்டும் ஒரு தெரிநிலைவினைமுற்றுவிருதி. 'மேவி நிலத்திலிருக்கும் நிற்கும் வீழும்' (இராமா. கைக்கே. குழி. கசு.) [நிகழ்காலம்]. 'வரும்வருமெனமன மறகிவைகினை' (பாரத. வாரண. உக.) [எதிர்காலம்]. 2. எதிர்காலம்காட்டும் ஒரு பெயரெச்சவிருதி. 'நடக்கும் மனிதன்' (நன். வினை. உக.) 3. எதிர்மறை, சிறப்பு, ஐயம், எச்சம், முற்று, அளவை, தெரிநிலை, ஆக்கம்: என்னும் எட்டுப்பொருள்களுள் ஒன்றில் வரும் ஓர் இடைச்சொல். 'கொற்றன் வருதற்கும் உரியன்' இங்கே கொற்றன் வராமல்கூடும் உரியனெனப்பொருள்பட்டது [எதிர்மறை]. 'குறவரும் மருளுக் குன்றம்' இது உயர்வுசிறப்பு. 'புலையனும்விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை' இது இழிவுசிறப்பு. 'பத்தாயினும் எட்டாயினும் கொடு' [ஐயம்]. 'சாத்தனும்வந்தான்' இது கொற்றன் வந்தான் எனப் பொருள்படுமாயின் இறந்ததுதழீஇயது; கொற்றன் வருவான் எனப்பொருள்படுமாயின் எதிரது தழீஇயது. [எச்சம்]. 'தமிழ்காட்டு முவேந்தரும் வந்தார்' [முற்று]. 'சாத்தனும் கொற்றனும் வந்தார்' [என்]. 'இருநிலம் அடிதோய்தலிற் நிருமகனும்லன் அரமகனும்லன் இவன் யாராகும்' [தெரிநிலை]. 'செடியது மாயினான்' [ஆக்கம்]. 4. ஒரு முன்னிலைப்பன்மை ஏவல்விருதி. 'நீர் வாரும்' 5. ஒரு மைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு முன்னிலைவினைவிருதி. 'செப்புமென்றார்' (பெரியபு. தந்தை. 64). 6. ஓரதரண ஓசை 7. தொழிற்பெயரிறுதியில் விருதியோடினைந்த ஒடு என்னும் உடனிகழ்ச்சியுருபோடினைத்து உடனெனப்பொருள்விளக்கும் ஓரிடைச்சொல். 'கிற்றலோடு மவ்வியற்கை நின்ற கோக்கி செடியவேன்' (கந்தபு. காமதக. 69.) 8. ஒரு விபக்கோன்தனைவிருதி. 'பழுதருவகையிற்றவும்' (பிரபோத. 10. 16). 9. ஓர் அசைநிலை. 'எமக்கடன்மன்னுமுன்னே' (குறன். 1104.)

உம்பர்—உமத்தி.

உம்பர் — 1. அப்பால், 'ஆறைக்காத நம் மகனுட்டும்பர்' (சிலப், நாடு, ௪௨). 2. ஆகாயம், 'உம்பருச்சியிற்-கடலினிடு கதிர்பரப்பு கடவுளெய்து மளவும்' (திருவிளை, தண்ணீர், ௨௨). 3. உயர்ச்சி, 'அலரியங்கியா-மும்பர் வான்சுடர்களுக்கு' (கந்தபு, பாவிர, ௫௩). 4. உய்விடம். 5. தேவர், 'உம்பருய்யக்-கள மாம் விடமமு தாக்கிய தில்லைத் தொல் லோன்' (திருக்கோ, ௨௨). 6. பார்ப்பார். 7. மேல், 'கோலத்தனிக்கொம்ப ரும்பர்புக்கு' (திருக்கோ, ௪௫). 8. மேலிடம், 'மாடத் தும்பர்' (ஞான, 9. 6). 9. தேவலோகம், 'உம்பர்க்கிடந்துண்ண' (நாலடி, 37.)

உம்பரம் — மேல்வாயிற்படி. [உயிர.]

உம்பரார் — மேனிலத்தில் இருக்கிறவர், தேவர், 'உம்பரார்க்கு முரைப்பருந் தகைய ராணர்' (சிந்தா, கனக, ௧௨௨.)

உம்பரான்—1. உயர்ந்தோன், 'உவப்பினும் பரான்' (கந்தபு, மாயைப், 33). 2. காம தேவ.

உம்பருலகு—தேவலோகம்.

உம்பநர் — 1. பொன்னுக்காணி, 'வேர் வகை சஞ்ஞ மெல்லாம் விளம்புதுங் குடிநீர்க் கும்ப - ஞர்விலா மிச்சா வாரை' (தைவ, தைவ, ௧௪). 2. பொன்னுலகு.

உம்பல்—1. ஆட்டினுண் (திவா). 2. ஆண் யானை. 3. எருது. 4. எருமையான். 5. எழுச்சி. (பிங்கல, ௨௧௮௭). 6. கோத்திரம். 7. மகன், 'எஞ்சலின் மதனனை யும்ப லெய்த லால்' (சேதுபு, கந்தமா, ௧௧). 8. வழித் தோன்றல், 'தம்புகழ்நீறி-யொருதாமாகிய வரவோரும்பல்' (புறநா, 18). 9. முறைமை. 10. யானை. 11. வலிமை. (கு, நிகண், 8:28.) 12. விலங்கினுண், (கு, நிகண், ௩: ௩௦). 13. குமிழ் (மலை). 14. குடி (பிங்).

உம்பளச்செய்—செய்த னுழியத்துக்காக விடப்பட்ட நிலம், 'மடுத்தகுடியம்பலத்தா ரும்பளச்செய்' (சரவண, பணவிடு, 186.)

உம்பளம்—1. உபகாரம். 2. கொடை. 3. வெகுமாகம். 4. மானியநிலம். 5. உப்பளம், 'உம்பளந்தழிஇய வுயர்மண னெடுங்கோட்டு' (மணிமே, 24, 27.)

உம்பர்—1. கடவுள், 'நிலமேனி-யும்பனை' (சாஞ்சிப், அந்தர்வே, 32). 2. உயர்ந்தோன்.

உம்பி—உன் தம்பி, 'பலதேவா வும்பியு நீயு முறங்கேல்' (நாலாயிர, திருப்பாவை, ௧௭.)

உம்பிடிக்கோல்—நில அளவுகோல் வகையில் ஒன்று.

உம்பிமார்—உங்கள் தம்பிமார், 'உம்பி மாரோடும் ஒத்துவாழ்க' (பாரத, சூது, ௧௨௭.)

உம்பிளித்தை — 1. இராசாவாற்கொடுக்கப்பட்டநிலம். 2. இலவசப்பொருள். 3. மானியம்.

உம்மங்காய்—கொட்டையில்லாப் பனங்காய்.

உம்மியம் — 1. பிறவிப்பாஷாணம். 2. பாஷாணம்விளை பூமி.

உம்மெனல்—1. உடம்பாடு சினம் முதலிய வற்றில் வரும் ஒலிக்குறிப்பு. 2. ஓர் அறுகாண ஒசை, 'உம்மெனத் தெழித் துரப்ப' (கந்தபு, காமத, ௬௮.)

உம்மை — 1. உம்மென்னும் இடைச்சொல், (நன், உயிர், ௨). 2. நீரென்பது விகாரமாய் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபே பற்றி லை, 3. முற்பிறப்பு, 'உம்மையதனி லுலகமுண் டோன் தன்மகனி' (கந்தபு, வள், ௧௧௬). 4. வருபிறப்பு, மறுமை, 'உம்மை-யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று - பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்' (நாலடி, துறவு, ௮.)

உம்மைத்தோதை—உம்மென்னும் இடைச் சொல் தொக்குவரும் தொடர் 'இராப்பகல்' (நன், 152, உரை.)

உம்மையெஞ்சணி—ஓரலங்காரம்.

உம்வரம்—மேல்வாயிற்படி.

உமட்டியர்—உப்புவாணிகர்மகளிர், 'உள ரிய லைம்பா லுமட்டிய ரீன்ற' (சிறுபா, ௬௦.)

உமணை—உப்பமைப்போர்சாதி. (நன், 210, மயிலை.)

உமணத்தி—உமணசாதிப்பெண்.

உமணர்—1. உப்பமைப்போர். 2. உப்பு வாணிகர், 'நோன்பகட் டுமண ரொழுதை யொடுவந்த' (சிறுபா, ௫௫.)

உமணன்—1. உப்பமைக்குஞ் சாதியான், (திவா). 2. உப்புவாணிகள், 'பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி' (பெரும் பாண், 65.)

உமத்தி—சுணல் (மலை).

உமது—உமிழ்தல்.

உமது—உம்முடையது.

உமம்—1. இறக்குதலை, 2. நகரம்.

உமர் — 1. உம்மவர். 'உமர்கூறுநிதி கொணர்ந்து' (திருக்கோ. 208). 2. குதிரை.

உமரி—1. ஒரு பூண்டு(மலை). இது: நொய்தானதும், முறிக்கத்தக்கதும், உப்புச்சுவையுடையதும், உவரிலத்தில் வளர்வதும், ஊறுகாய்க்குப் பிரயோகிக்கப்படுவதுமாயுள்ளது. 2. நத்தை. 3. பவளப்பூண்டு.

உமரிக்காக—தூரி, பலகறை.

உமரிக்கிரை—கோழிப்பச்சை.

உமல்—ஓலைபால் இழைக்கப்பட்ட பை.

உமலகம்—அரிதாரம்.

உமலோத்திரம்—விளம்பிசின்.

உமற்கடம்—தருப்பை (மலை).

உமறுப்புலவர் — சீறுப்புராணம்பாடிய மஹம்மதியப்புலவர்.

உமா—1. உமை. 'உமாமகேசுவரனை' (சி. ௧. ௭0. சிவாக்). 2. குன்றி. (மூ. அ.)

உமாக்குருவி—உமாபட்சி.

உமர்கடம்—தருப்பைப்புல்.

உமாகடம்—சணற்கொத்து.

உமாகுரு—இமைமலை. [உரிமாரா:]

உமாசத்தி—உருத்திரனுக்குச் சத்தியாகிய உமை. (சி. ௧. ௭௦. சிவாக்). 2. அறிவில்லாள்.

உமாதசி—சணல். (மலை.)

உமாதம்—அறிவின்மை.

உமாதி—1. அறிவில்லாள். 2. அறிவில்லாள்.

உமாபட்சி—ஒரு பறவை.

உமாபதி — 1. இருதூற்றிருபத்துநான்கு புலங்களில் ஒன்று. (கந்தபு. கணங்கள் செல். ௧0. உரை.) 2. சிவன். 'அன்றுமாபதியவர்க் கருள்செய்தானரோ' (பாரத. பதின மூ. ௨௧௨.) [உரிமையாகி:]

உமாபதிசிவாசாரியர் — சந்தாநகுரவருள் ஒருவர்; இவர்: தில்லைவாழ்ந்தனருள் ஒருவரெனவும், மறைஞ்ஞாநசம்பந்தருடைய சீடரெனவும், சிவப்பிரகாசம், கோயிப்புராணம் முதலிய சிலநூல்களுக்கு ஆக்கியோரெனவும், கொற்றவன்குடிவாசரெனவும் சொல்லப்படுவர்.

உமாமகேசுவரம் — ஒரு விரதம். 'உமாமகேசு சுரமென் றெருதவ விரதம்' (பிரமோத். உமாம. 17.)

உமாமகேசுமூர்த்தி—அகந்தேசுவரரூபமாய் இருபத்தைந்து விகிரகபேதமாகிக் கிருத்தியபேதத்தைச்செய்யும் உமையோடுகூடிய மூர்த்தி. (சிவபாரா. ௨௭.)

உமாமகேசன்—
உமாமகேசுவரன்— } சிவன்.

உமீ—1. உமியென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. செல் முதலிய தாநியங்களின் தோல். 'பண்டு மூளைப்ப தரிசியே யானாலும்-விண்டுமி போனான் மூளையாதாம்' (வாக்கு. ௧௨.)

உமீகாப்பன்—ஒருவகைக் கரப்பன்.

உமீகாப்பன் — குழந்தைக்கு வருஞ் சிரக்கு.

உமீகாத்தல்—உமியினுண்டாய தழல்.

உமீகாத்தல்—சொறியிரக்கு.

உமீத்தல்—1. பதாதல். 2. பதனழிதல், சாரமறுதல். 3. கொப்புளிக்கொள்ளுதல். 'உள்ளடியுமித்துமித்தழன்ற' (குளா. அரசி. 93.) 4. அழிதல்.

உமீத்தேக்கு—பெருங்குமிழ்.

உமீதல்—1. கொப்புளித்தல். 'நீராமும் போது நெறிப்பட்டா ரெஞ்ஞான்று-நீந்தா ருமியார்' (ஆசாரக்கோ. ௧0.) 2. காலினார் சாரம் வாங்குதல். 3. துப்புதல்.

உமீதகம்—மிக மெல்லிய நகம்.

உமீநீ—வாழ்நீர்.

உமீப்புடம்—குழிநிறைய உமியைக்கொட்டி மருந்தை நடுவில் வைத்தெரிப்பது.

உமீயல்—வசம்பு. (மலை)

உமீயுண்ணி — ஒருவகையுண்ணி, தவிட்டுண்ணி.

உமீரி—1. உமரி (மலை). 2. அமிர்தம்.

உமீலிகுடம் — சுடரவகையுளொன்று. (பதார்த்த. 1118)

உமீவு—துப்புகை. 'உமீவும் புணரார் பெரியாரகத்து' (ஆசாரக். 71)

உமிழ்தல்—1. கக்குதல். 'ஓல முடைக்கட லுமிழ்கின்ற-நில விடத்தினி நிகர்மெய்பார்' (கந்தபு. சகத்திர. ௨.) 2. காலுதல். 'வினவி வில்லுமிழ் விரிகதிர்மணி' (காட. காட். ௩.) 3. கொப்புளித்தல். (திவா) 4. சொரிதல். 5. தெவிட்டல். (திவா). 6. துப்புதல். 7. வெளிப்படுத்துதல். 'உன்னத்தால் உமிழ் வேண்டா. (சேவக. 2140).

உமிழ்நீர்—வாழ்நீர்.

உமிழ்நீர் பெருங்கி—கொடுவேலி.

உமிழ்வு — 1. உமிழ்நீர். 2. அப்புகை. 'உமிழ்வோடிருபுலனும்' (ஆசாரக். உஅ.) 3. உமிழ்ப்படுவது.

உமேசுழர்ந்தி—உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்துத் துடைக்கும்வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்தி உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்கொண்டு வீற்றிருந்த முர்த்தி. (சிவபராக். ௩௬. பக்.)

உமேசுள்—சிவன். [உமேசு:]

உமை—1. அமைதி. 2. காரகத்தி. 3. கிர்த்தி, புகழ். 4. அர்க்கை. 5. பிரகாசம். 6. மஞ்சள். 7. மனோன்மனிலாயிரத்தி லொருகூற்றிற் றோன்றி உருத்திரருக்காகிய சத்தி. (சி. சி. உ: எரு. மறை.) 8. உமையம்மை, பார்வதி. 'உண்ணுமுலையுமைமைந்தா சரணம்' (கந்தரக். உ.) 9. நெல்வகையில் ஒன்று. 10. சணல். (3. 5. 6. 9. நாகார்த்த)

உமைநாந்தி—கங்காநதி. [உமாதேவியின் கையினின்று வந்ததென்றபடி.] (பிங்.)

உமைகோணம்—நார்ப்பத்துமுன்றென்னும் எண்ணக் கருதும் ஒரு குறிப்புமொழி.

உமைத்தல் — தினவுதின்னல். 'உமைத் துழிச் சொறியப்பெற்றும்' (சீவக. 2617).

உமைமகன்—1. முருகன். 'வேலையத் தலை வன் காலை-பொண்பக் லாடி காட்ட வுமை மக னன்க ணுற்றான்' (கந்தபு. திருவவ. ௯௬.) 2. விராயகன். 3. வீரபத்திரன். (பிங்.)

உமையவட்பெற்றேன்—இமவான். (பிங்)

உமையவள்—பார்ப்பதி. 'கொடியினெல் லிய துசுப்புடை யுமையவள் குறிப்பாலே' (கந்தபு. தவக்காண். அ.)

உமையாள்—1. சர்வுக்காரம். [இதனைச் சவுக்காரம் என வழங்குவார்.] 2. பார்ப்பதி. 'இன்னமும் உமையாள் நோற்றிடு மாங்கே' (கந்தபு. திருக்கரப். அசு.) 3. மயிலிறகு.

உய்—உய்யென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும் 'உய்வகை பிலாத பாலி' (திருவினை. மாபாத. ௩௪.)

உய்க்கை—உய்த்தல்.

உய்கத்யால்—உய்தடி.

உய்கை—1. விக்கிதங்களினின்று நீங்குகை, துன்பநீங்குகை. 'உய்கை பொருளா வொரு வர்க்கு மோருதவி-செய்கை யிலனேல்' (கந்தபு. காம. சஎ.) 2. ஈடேறுகை.

உய்த்துசுளன்—உய்த்தனன். 'உய்த்துசுளனினி யெனவோதே' (கந்தபு. மாரக். ௨0௨.) [இவ்வினைமுற்றில் நகர தகரங்களுக்குப் போலியாக ஞகர சகரங்கள் வந்தன.]

உய்த்தா—செலுத்துதலைச்செய்ய. 'கைய-கொடுக்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தா' (முல்லைப். ௧௫.)

உய்த்தல்—1. ஆடைவித்தல். 'வளைமுதல் வேட்டோர்க் குய்த்து' (தணிகைப். நாட். உஅ.) 2. அனுப்புதல். 'பாவகஞ் செய்து திட்டிப் பட்டிமை யோலை யுய்ப்பான்' (திரு வினை. மெய்க்கா. ௩௩.) 3. அனுபவித்தல். 'காதல காத லறியாமை யுய்க்கிற்பின்' (வன்.சச0.) 4. அறிவித்தல். 'செவ்வழி யாழி னூறுந் தீஞ்சொலாட் குற்ற தெல்லா-மவ் வழி யரசற் குய்த்தார்' (சிந்தா. பதுமை. உசஉ.) 5. ஆணைசெலுத்தல். 'கடன்ஞால-முழுதுமுய்த்திடு மகவருளென' (பாரத. சம்பவ. ௧0.) 6. குறிப்பித்தல். 'உள்ளமெய்த் தன்மைமுன்னையுண்மையுந்தோன்றவுய்ப்பார்' (பெரியபு. தடுத்தா. ௩௩௪.) 7. செய்தல். 'உய்த்திடுஞ்செய்திகெட்டே' (சி. சி. உ. ௧௮.) 8. செய்யுளிலில்லாத சொல்லைவருவித்துரைத் தல். (தண்டி. உக.) 9. செலுத்துதல். 'கொலையுடைநெடுங் கூர்வாளி கோடிகோடிக ணின்னுய்ப்ப' (கந்தபு. சிங்கமுகா. ௧௯௨.) 10. தாங்கிக்கொண்டுபோதல். 'கயவர்தாங் கேட்ட-மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்' (வன். ௧0௪௬.) 11. நடத்துதல். 'உய்த்திடு மிச்சைசெய்தி' (சி. சி. க: ௬௨.) 12. முத்தி யடைவித்தல். 'உய்த்த வியோமருபர்' (சதா சிவ. உக.) 13. நீக்குதல். 'பல்விளக்கிருளின் றுன்னறவுக்கும்' (திருக்கோ. 175.) 14. ஆயுதம் பிரயோகித்தல். 'அம்புய்க்கும்போர்' (கம்பரா. மாரீச. 186.) 15. கொண்டுபோ தல். வேட்டுவர் உய்த்தனரோவென' (சீவக. 425.) 16. கொடுத்தல். 'மீளியாளர்க்கு மிகவுய்த்தன்று' (பு. வெ. 3. 9. கொளு.).

உய்த்தலில்பொருண்மை—உயக்கம்.

உய்த்தலில்பொருண்மை — வைதருப்ப நெய்யில்வரும் பத்துக்குணங்களுள் ஒன்று; கவிஞன் தன்னார் கருதப்பட்ட பொருளை விளக்க விரிக்குஞ் சொல்லையுடையதாய்ப் பிறிதமொழிகூட்டியுரைக்கும் பெற்றியின்றி வரத்தொடுப்பது. 'கருதியபொருளைத் தெரிவுவிரித்தம்-குரியசொல் லுடைய துய்த்தலில் பொருண்மை' (தண்டி. பொது. உக.)

உய்த்தறிதல்—ஆராய்ந்தறிதல்.

உய்த்தன்று—கொடுத்தது. (புறப்பொ.)

உய்த்துமிகோண்டுணர்ந்தல் — முப்பத்திரண்டு உத்திகளுள் ஒன்று; அஃது: ஒரு பொருள் சொல்லியக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொருபொருளினையும் கொணர்ந்து கொண்டறியுமாறு தோன்றச்செய்தல். (தொல். பொருள். ௬௬௬.)

உய்த்துணர்ந்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். 'உய்த்துணர்ந்தவ ருரைத்த நீதிமேல்' (சூனா. சீய. ௩௭.)

உய்த்துணர்மொழி — செய்யுட்குற்றத்தொன்று. (யாப். வி. 525.)

உய்த்துணர்வு-1. ஆராய்ந்துணரும் அறிவு. உய்த்துணர்வில்கெனின்' (நீதிநெறி. 5) 2. ஞானம். 'உய்த்துணர்வென்னும் ஒளி' (திவ். இயற். 3. 94.)

உய்த்துணர்வைப்பு — முப்பத்திரண்டு உத்திகளில் ஒன்று; அது: கெடாததிரவிதிகளைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பொருளுணர்வைத்தல். (நன். பொதுப்பா. ௧௪.)

உய்த்துகோர் — பிறைக்கும்வகையோர். 'எவ்வினைஞரோனு-முய்த்தக்கோ ராதல் செய்கையுன்னரூள் வினையாட்டன்றோ' (திருவிளை. மாபாத. ௩௬.)

உய்த்து—கிளைக்கும் வேலிக்கொம்பு.

உய்த்தல்—1. ஈடேறுதல். 'யாக்க-ஞய்த்தே பிறவிப் பயன்பெற்றன மோக்க' (கந்த பு. தெய்வ. ௧௮.) 2. உயிருடையதாய்க் கிளருதல். 3. சேலித்தல், பிறைத்தல். 'வறுக்கடுப்புத்தல் வேண்டி - நின்னே சென்மதி' (புறநா. ௧௮௬.) 4. தாழ்த்தல். 5. நீக்குதல். 'தாவலுய்யுமோ' (பதிற்றுப். 41-17.) 6. தப்புதல். 'சார்புடையாராயினும் உய்யார்' (குறள். 900.)

உய்தி—1. ஈடேறும்வழி. 'இதன்கண்ணே வற்றமுய்தியறியார்' (தணிகை. அகத். 290.)

2. உயிர்வாழ்தல். 3. பரிகாரம். 4. நீக்குதல். 'செய்திகொன்றோர்க் குய்தி யில்லென அறம்பாடிற்றே' (புறநா. 34. உரை.)

உய்ப்பு—உய்த்தல்.

உய்யம்மணல்—கருமணல்.

உய்யங்கோண்டான் — 1. எருமைமுல்லை. (மு. அ.) 2. கொய்யாமரம். (மு. அ.) 3. உஜ்ஜீலிக்கச்செய்தவன்.

உய்யல்—1. ஏறுதல், கேட்டல். 'அயற் செலிக் - குய்யலாவண்ண முள்ளத்த டக்கி னான்' (திருவிளை. மாபாத. ௬.) 2. சேலித்தல். 'ஒடியுமுய்யலாகா' (கந்தபு. சூரபன். ௪௪.)

உய்யலிழல்லை — கம்பு. 'உய்யலின் முல்லைவழங்கியுப்பால்' (இரகு. கடி. ௩0.)

உய்யவந்தேவநாயுள் — 1. சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுள் திருவுந்தியாரியற்றியவர். 2. சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுள் திருக்களிற்றுப்படியாரியற்றியவர்.

உய்யநகம்—உய்யநகம். [உய்யநக.]

உய்யநம் — 1. அரசர்வினையாடுங்காவற் சோலை, சிங்கார வகம். 'உய்யநத்தி னுறு துணை மகிழ்ச்சியும்' (சிலப். ஊர்கா. ௧௨௭.) 2. பூத்தோட்டம். 'அளிமலரோடையு மலக் குய்யநமும்' (தணிகை. நகரப். ௩௩.)

உய்வது—உய்யத்தக்கவழி. 'உய்வது வேறிலை' (கந்தபு. மாயையு. ௧௪.)

உய்வனவு—1. ஈடேற்றம். 2. சேவகம். 3. தழவு. 4. வாழ்வு.

உய்வீடம் — உயிர்கொண்டுபிழைப்பதோரிடம். 'உய்வீடமறியேமாகி' (குறிஞ்சிப்பா. ௧௬௬.)

உய்வித்தல்—உய்யச்செய்தல். 'உன்னை - யுய்விப்பனேல்' (வைராக்க. சத. தோத்திர. ௪௪.)

உய்யு—1. உயிர்சேலித்தல். 'எரியாற்சுடப் படினுமுய்யுண்டாம்' (வன். அக௬.) 2. திங்கி னின்று நீங்கும் வாயில். 'எக்கன்றிகொன் றுர்க்குமுய்யுண்டாம்' (வன். ௧௧0.) 3. ஈடேற்றம்.

உய்வை—காடு. (சூ. நிகண். ௪.)

உயக்கம் — 1. உபத்திரவம். 2. துக்கம். 3. வருத்தம். 'உயக்கமொப்புக்கத்தருவத்தை யெய்த்து' (தணிகை. அகத். ௨௪௪.) 4. வாட்டம்.

உயக்கல்—உயக்குதல்.

உயக்குதல்—வருத்தல்.

உயங்கல்—உயக்குதல்.

உயங்குதல்—1. மனத்தளர்த்தல். 2. வருத்தல். 'உயங்கினு னென்றும் குசாகிர்' (கலி. ௧௭௩). 3. வாடுதல், சோர்த்தல். 'வாளியேறுண்டதோர் மயிலின்வீழ்ம் துயங்கினுண்மயங்கினுள்' (திருவிளை, வன்னியுங். ௧௩). 4. மெலிதல். 'உயங்குசாய்சிறுபுறம்' (அகநா. 19). 5. அவருதல். 'உயங்குசெங்கழுநீர்' (திருவாற. பு. மண்சுமந்த. 4.)

உயக்கி— } வெள்ளைப்பாஷாணம்.

உயக்கி—

உயர்—1. உயரென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. குன்றி (மலை). 3. வருத்தம். 4. உயர்ச்சி. 'உயர்மிக்க' (வேக. 473.)

உயர்ச்சி—1. அடியிலிருந்து மேனோக்கி எழுந்த அளவு. 2. அடியிலிருந்து மேனோக்கி எழும்நிலை, 'அத்தபதி தன் குறிப்பா லமைத்த பெரு மண்டபத்தி னளவு நீளம்-வித்திரமோடியர்ச்சியெனும் வனப்பினைத்துங் கண்டோர் கள் வியந்து கூற' (பாரத. இராச. அ). 3. மேல். 4. மேன்மை.

உயர்சொல்—மேன்மைப்படுத்திச்சொல் லுஞ்சொல். (தொல். சொல். சேனா. உள.)

உயர்த்தல்—1. அதிகப்படுத்துதல். 'விளையையுயர்த்தினுள்' (வழக்). 2. இசையெழுப்புதல். 3. உருவஞ்சித்திரிக்கொடியை மேலாகத் தூக்குதல். 'வலனுயர்த்த வண்ண லஞ்செல்' (கைட. பாயிர.) 4. குவித்தல். உள்ளியின் குலக்களெல்லாம் தடக்கரையின் வரையேபேர லுயர்த்த லுற்றுள்' (கந்தபு. தேவகையே. எ.). 5. மேலுக்கெடுத்தல், உயர்ச்செய்தல். 6. மேன்மைப்படுத்துதல். 7. மேனிலைக்குக் கொணர்த்தல்.

உயர்த்தி—உயர்ச்சி, மேன்மை. 'அகவுயர்த்திக டாழ்த்தியறையென்' (கல். பாரத. திருட்டிணர்ச். அ௩.)

உயர்த்துகை—உயர்த்துதல். 'உனைத்தனை பேயொக்க வித்தனை காளி லுயர்த்துகையே' (திருநாற். அடு.)

உயர்த்துதல்—உயர்த்தல்.

உயர்தல்—1. அதிகப்படுத்தல். 'மாற்றயர்த்த பொன்' 2. இறுமாப்படைதல். 3. நிமிர்தல்.

4. மேலெழுதல். 'வடபுலி தாழ்ந்து தென்பா லுயர்தலும்' (கந்தபு. பாயிர. ௭௩). 5. மேன்மையுதல். 6. வளர்த்தல். 7. நிகுதல். 'இனிவரின் உயருமற்பழியென்' (கலித். 129. 17)

உயர்திணை—1. உயர்ந்தசாதி. 2. மக்கள், தேவர், நாகர் என்னும் மூப்பலாருள் ஒருவர் பெயராயாவது அவர் தொழிலையுணர்த்தும் வினையாயாவது வருஞ்சொல். (நன். பெயர். ச.)

உயர்ந்தகுளச்சி—பவளப்புற்றுப் பாஷாணம்.

உயர்ந்தவர்—உயர்ந்தோர்.

உயர்ந்தவன்—1. காமன். 'உயர்ந்தவன் விழவினுள் விறவினையவரோடு வினையாடுவான்மன்றோ' (கலி. ௩௦.) 2. சிறந்தோன். 3. நெடியவன். 'உயர்ந்தவர் குறளானோர்' (கந்தபு. மார்ச். 64.)

உயர்ந்தோர்—1. அறிஞர். 'உயர்ந்தோர் புகல்-வாசகாதிகள் கற்றும்' (பாரத. சீசக. ௧௩.) 2. உயர்வுலத்தோர். 3. தேவர். 'வேள்வி வேட்டனை யுயர்ந்தோ ருவப்ப' (பதிற்றுப். 74) 4. நெடியவர். 5. பார்ப்பார் (திவா). 6. முனிவர் (திவா). 7. பெரியோர் (திவா). 8. அந்தணர் முதலிய மூவர். (தொல். பொருள். 26.)

உயர்நிலத்தோர்—தேவர். (குடா.)

உயர்நிலம்—1. உபரிசை. 2. தேவலோகம். 'உயர்நிலம் அடைந்தான்' (உபதேசகா. உருத்திராக்க. 90). 3. மேடு (பிங்).

உயர்நிலை—1. தெய்வத்தன்மை. 'அணங்கு சாலுயர்நிலைதழீஇ' (திருமுருகாற். உஅக.) 2. தேவலோகம். (பிங்கல. ௧.) 3. மேலான பதவி. 'உயர்நிலை - வான்னோய் மா டத் து' (பெரும்பா. ௩௩௨.) 4. உபரிசை.

உயர்நிலையோர்—தேவர். (பிங்கல. ௧௭௭.)

உயர்நிறம்—உச்சமாதல். 'அங்கி உயர்நிறப்' (பரிபா. 11. 7.)

உயர்ப்பு—1. அதிகப்பாடு. 2. நிமிர்ச்சி. 3. வளர்ச்சி.

உயர்பிறப்பாளன்—அந்தணன். (சிலப். 15. 48).

உயர்பு—1. உயர்வு. (குடா). 2. உயர்ந்த இடம். 'கல்லுயர்பேறி' (குறட். 275) 3. மேன்மை. 4. உயர்வானது.

உயர்மிசையவர்—உயிர்.

உயர்மிசையவர்—தேவர் (வேக. 966).
உயர்மொழி — உயர்த்துக்கூறல் கூற்று.
'உயர்மொழிக் கிளவியும் உரிய' (தொல். பொருள். 240)

உயர்வித்தல் — 1. அதிகப்படுத்தல். 2. உயர்த்துவித்தல். 3. எடுப்பித்தல்.

உயர்வு—1. அதிகம். 2. உயரம். 'உயர் வகலந் திண்மையருமையிந் நான்தி-னமைவா ணென்றுரைக்கு தூல்' (வன். எசுநா.) 3. மென்மை. 'சேரு மைந்தினு முயர்வினுந் தேசினுஞ் சிறந்த' (பாரத. குருகுல. ௨௦.) 4. உயர்வுநலவிற்பியணி (திவா). 5. வருத்தம் (மாறனலம். 262, மேற். 738)

உயர்வுசிறப்பு—உயர்ச்சியைச்சிறப்பித்தல்.
உயர்வுசிறப்பும்மை—உயர்ச்சியைச் சிறப்பிக்கும் உம்மையிடைச்சொல்.

உயர்வுநலவீர்சியணி—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒரு பொருளானது தன் சொல்லாற் சொல்லப்படாமற் கேட்போரை மகிழ்விப்பதும் இஃ தஃதன்றெனத்தெரிந்தும் தன்னிச்சையால் அஃதாமெனக் கொள்ளப்படுவதுமாம்.
உயர்வுவமை—இயைபின்மையணி (வீர சோ. அலங். 14).

உயரம் — 1. அடியிலிருந்து மேனோக்கி எழுந்த அளவு. 'முப்பது கோடிமே விரண்டிலக்க மொழிந்தமுன் னெல்லையி னுயரம்' (தணிகை. அகத். சசக.) 2. மிகுதி. 3. மேல். 4. உயர்நிலை. 5. உச்சம்.

உயராடு—வெள்ளாடு. 'உயராட்டுப்பாற்-றொகையளவைத் தெரிமுதிபால் வாள்மெல்லாஞ் சுடரில்வடி' (தைல. தைலவ. ௧௨.)

உயரி — 1. உயரமானது. 2. உயர்த்து, எடுத்து: எனப் பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 'விசையவெல்கொடியுயரி' (முல்லைப்பா. ௧௬.)

உயருநட்சோதகம் — மொந்தன்வாழைக் கிழங்குச் சாறு. 'கன்னியாகுமரியயிர்தஞ் சுவச்சம்மொவொருகட முயருநட்சோதகம்' (தைல. தைலவ. ௩௫.)

உயல் — 1. உய்தல். 2. உயிர்வாழ்தல். 3. தப்புக்க, நீக்குக. 'உயலாகா ஐழ்த் திறத்த வெண்ணர்' (நீதிநெறிவினக். ௫௦.) 4. செய்யாதொழித்தல். 'உயற்பாலதோரும் பழி' (வன். ச௦.) 5. உளதாகை. 'செல்வம் உயற்பால தன்றிக் கெடும்' (குறள். 437).

உயலுதல்—அசைதல். 'உயலுங்கோதை' (பதிற்றுப். 52. 17.)

உயவர்—வருத்தினவர்.

உயவல்—1. ஆலோசனைசெய்தல். 'உன் றுதை தமிழேனெ டியவாமல்' (பாரத. புட்பயா. ௧௨௬.) 2. நிறைத்தல். 3. வருத்தம். 'சொதார் ஓம்பி யுடுத்த அயவற் பாண்' (புறநா. ௬௬.)

உயவு—1. சீலிக்கச்செய்யும்மருந்து. 'உய்வா வருநோய்க் குயவாகும் மைய - ஹ்நிபா ளீத்தலிம்மா' (கலி. ௧௩௬.) 2. துன்பம். 3. நனைப்பு. 4. வருத்தம். 'உள்ளுதொ றுடையு நின் னுயவுகோய்க் குயிர்ப்பாதி' (கலி. ௩௫.)

உயவுந்நுணை—உசாத்துணை. 'சுரஞ்சென் மாக்கட் குயவுந்நுணை யாகுங் கல்வரை.' (குறள். 207.)

உயவுதல்—1. வருத்துதல். 'அடுகளி றயவுங் கொடிகொள் பாசறை' (புறநா. ௬௬.) 2. வண்டிச்சக்கரத்திக்கு மையிடுதல். 'தஞ்சாகா டேனும், உயவாமற் சேறலோ வில்' (பழ. 168.) 3. உசாவுதல். 'வஞ்ச மைந்தரோ டியல்' (பாரத. சஞ்சய. 2)

உயவுநெய் — சகடத்திக்கு இடம் வைக்கோற்கரிப்பொடிகலந்த எண்ணெய். 'அஃ தால், உயவுநெய் யுட்குளிக்கு மாறு' (பழ மொழி. 385).

உயவை—1. காக்கணக்கொடி. 'மாறுகொள வொழுநின் ஐறநீ ருயவை' (மலைபடு. ௧௩௬.) 2. காட்டாறு. (பிங்கல. ௩௨௦௧.) 3. வெண்கருவினை (பிங்). 4. காடு (பிங்).

உயா—1. உயங்கல், வருத்தம். 'உயாவே யுயங்கல்' (தொல். சொல். 369.) 2. வினா. (மணிமே.)

உயாவல்—உசாவல், விசாரித்தல்.

உயாவுந்நுணை—உசாத்துணை. 'உயாவுந் துணை யாக' (மணி. 20. 93).

உயிர்—1. சீர்த்துக்கன்னியமாய்ச் சீராத் திலே பொருந்திநின்ற இச்சாளுனத்திரியை கையுடையதாய் இன்ப துன்பப் பலக்களைப் பொருந்திநிற்கும் வஸ்து. 'உயிரெனப் படுவ தித்த வுடலின்வே றுனதாய்முதச், செவிறுத மிச்சா ளுனச் செய்திக ளுடைய தாமி, பயில்வுறும் இன்ப துன்பப் பலக்களை றுகரும்' (சி. சி. ௩. ௨.) 2. இலாபிச்சை.

3. உதயலக்கினம். 'பதியுறு கல்லு யுயிர்க்கு' (விதாந. சாதக. 19.) 4. உயிர்போல அருமையானவன். 'நன்றெ னுயிர்போக நானிருப்ப தேயிங்கன்' (கந்தபு. அசுரர்யா. ௧௧0.) 5. உயிரென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 'உயிர்க்கான்முன் வளியுளர் கிளர்வலி வளிவெய்த' (திருவினா. நாகமெய். 9.) 6. ஓசை. 'வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்' (புறநா. ௧௩௮.) 7. காற்று. 'நிலரீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன் - புலனாய மைந்தனோ டென்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்' (திருவாச. நிருத்தோனோக்க. ௫.) 8. சேவன் (திவா). 9. சுவாசம். 'அழலின்பொறியாருயிர்வெம்பணி' (வாண. 213.) 10. நீரைத் துணைக்காரணமாகக்கொண்டு உய்யும் புல் மரம் முதலியன. 11. பிராணவாயு. 'வைகரியி லுதானன்-பந்தமுறு முயிரினைந்து வந்தமோழி' (சிவப்பிர. 2: 20.) 12. பிராணி. 'எல்லா யுயிரும் தொழும்' (குறள். 260). 13. உயிரெழுத்து. 'உயிரும் உடம்புமாம் முப்பதும்' (நன். 59) 14. ஒருகாழிகையில் 4320-ல் ஒரு கூறு. (கணக்கதி. பக். 13.)

உயிர்க்கட்டை—உடம்பு.

உயிர்க்கணம்—1. இயமானகணம். 2. உயிரெழுத்துக்களின்கூட்டம்.

உயிர்க்கயிறு—உறுதியுள்ள கயிறு. 'வடம்போலேயிருக்கிற வாசுகியை வலிய உயிர்க்கயிறுக்கச் சுற்றி' (திவ். பெரியாழ். 1. 6. 11. வ்யா. பக். 135).

உயிர்க்கருணைசம்—இச்சாசத்தி.

உயிர்க்குழை—ஒருவகைக் கழு. (திருவாலவா. 38. 27)

உயிர்க்கிழவன் — 'தன்னுயிர்க் கிழவனை யடைந்து' (திருவினா. மலயத். 9.)

உயிர்த்துதல்—உயிர்த்தல்.

உயிர்த்துயிர்-1. கடவுள். 2. சிவன். 'உரைத்த விப் பாக பேத முயிர்க்குவி ருணர்தார்தம் மையருத்தினர்' (சிவதரு. பல்லிசிட்ட. 22.)

உயிர்க்கோலை—1. சேவகதை. 2. சித்திரவதை. 'கற்கொலையாகக்கொல்லவொண்ணாது உயிர்க்கோலையாகக்கொல்லவேனும்' (ஈடு. 9. 9. 1)

உயிர்துடித்தல்—கொல்லல். 'வானவரை யெல்லாந்-தின்றயிர்குடித்து' (கந்தபு. சூர. உதை. ௪௫௫.)

உயிர்கோள்ளல்—உயிர்வாங்குதல்.

உயிர்த்துது—குதாடலில் ஒருவகை; அஃது: ஆடு, கோழி முதலியவைகளைப் போருக்குப் போருத்தி யாடுதல். (மிரு-ச. உஉஅ.)

உயிர்த்தல் — 1. உயிர்தாங்கியிருத்தல், உயிரடைதல். 'உயிர்ப்பதுன் பணியி னாலே' (சிந்தா. கணக. ௬௮.) 2. உள்ளேநின்று வெளிவரச்செய்தல். 'பணிலங்களுயிர்த்தவொண்முத்தும்' (கைடத. நாட்டுப். 8). 3. பெருமூச்செறிதல். 'உரைதடுமாறு யுயிர்த்து' (பாரத. பதினெட். ௧௩௩.) 4. ஈனுவதல் 'பனிவரையுயிர்த்து' (கைடத. நாட்டுப். ௬.) 5. மூச்செறிதல். 'உன்னா நெடிதே யுயிரா வரைக்கின்றான்' (கந்தபு. காமதக. 37). 6. மோத்தல். 'கண்டுக்கேட்டுன்ருயிர்த்து' (வள். 1101). 7. விடுதல். 8. கமழ்தல். 'கொங்குயிர்த்த பூந்தடத்துலாய்' (கைடத. நாட்டுப். 5). 9. தொழிற்படுதல். 'அவ்வுடலி னின்றயிர்ப்பவைம்பொறிகள்' (சி.போ. 3. 4). 10. இறந்துபடுதல். 'உயிர்ப்பதுமோம்பி' (சேவக. 1989) 11. கூறுதல். 'விட்டுயிர்த் தழுங்கினும்'. (தொல். பொருள். 111.) 12. பெருக்குதல். அம்மூவாறு முயிரோடு முயிர்ப்ப' (நேமிநா. 3. உரை.)

உயிர்த்தானம்-1. உதயலக்கினம், சென்மத்தானம். 2. உயிரிலை. 3. உயிர்ப்பிச்சை.

உயிர்த்தி—உயிருக் காதாரமான (உதராக் கினி காமாக்கினி கோபாக்கினி என்னும்) மூன்றவகைத் தீ. (சூடா.)

உயிர்த்துணை — 1. ஆபத்திலுதவுவோன். 2. ஆபத்திலுதவுபவன். 3. கடவுள். 4. கணவன். 5. பிராணசினேகன். 'ஆருயிர்த்துணையாய் வந்தமா மரகத வடிவோன்' (பாரத. இராச. உஅ). 6. பிராணசினேகதை. 7. மனைவி.

உயிர்த்துணைவன் — 1. உயிர்த்தோழன். 'உக்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவன்' (கம்பரா. சூகப். 25.) 2. கணவன்.

உயிர்த்துணைவி — 1. உயிர்த்தோழி. 2. மனைவி. 3. சரசுவதி (பிங்).

உயிர்த்துணைபுறகாய்—ஒரு துர்த்தேவதை.

உயிர்த்தேழதல்—1. அடக்கிப்போன பிராணன் வரப்பெற்ற நெழுதல். 2. செத்தவன் மீட்டும் உயிர்பெற்ற நெழுதல்.

உயிர்த்தோழன்—உயிரு.

உயிர்த்தோழன்—பிராணசினேகன்.

உயிர்த்தோழி—பாக்கி.

உயிர்த்தருமருந்து—மிருதசஞ்சீவினி (திவா).

உயிர்திலை — 1. உட்கருத்து. 2. உடம்பு.

‘கன்வார்க்குத் தள்ளு முயிர்திலை’ (வன். 290)

3. உடலில் உயிர்திற்கும் விசேடத்தானம்.

‘நீ நின் துயிர்திலைகூறு யெனக்கெ னுமுனம்’

(பாரத. பதினெட்டி. 173). 4. ஆத்மஸ்வரூபம்.

‘மெய்யாம் உயிர்திலையும்’ (திவ். திருவாய். தனி

யன்). 5. பிராணாயாமம். (குறள். 359. உரை.)

உயிர்ப்பழி—1. உயிர்க்கொலைசெய்த குற்

றம். 2. பிரமகத்தி.

உயிர்ப்பன—சுவாசமுடையன.

உயிர்ப்பித்தல்—பிழைப்பித்தல்.

உயிர்ப்பிராணி—சீவனுள்ளது.

உயிர்ப்பு—1. இளைப்பாறுகை. ‘நின் றுயவு

நோய்க் குயிர்ப்பாடி’ (கலி. ௩௫). 2. உயி

ரடைகை. 3. காற்று. ‘ஒல்லென வீழ்வுறு

முயிர்ப்பின் காவலன்’ (கந்தபு. திருவவ. 13).

4. சுகந்தம். ‘உயிர்க்குமெல் லுயிர்ப்பெதி

ரோடி’ (பாரத. குருகுல. ௬௧). 5. சுவாசம்.

‘மண்டலம்பயி லுரகர்பே ருயிர்ப்பினுன்

மயங்கி’ (பாரத. குருகுல. ௩). 6. ஒரு கால

அளவு. ‘கணம்வளி யுயிர்ப்புத் தோவம்’

(மேரும. 94). 7. செயலறவு. ‘கருதலா

ராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனா’ (தொல்.

பொருள். 260.)

உயிர்ப்புவிங்கல் — பெருமச்சுவரீதல்.

‘உண்ணினைப் போலிநின் றுயிர்ப்பு வீங்கி

னன்’ (கம்பரா. மீட்சி. 70.)

உயிர்ப்புளல்—இரத்தம். ‘புண்ணிடைப்

பொழி யுயிர்ப்புளல் பொலிந்துவரவும்’

(இராமா. விராதன். ௪௪.)

உயிர்ப்போறை — உடம்பு. ‘உழந்துவிழி

பெற்றதொ ருயிர்ப்போறையும்’ (கம்பரா.

உருக்காட். 65.)

உயிர்ப்பிழைத்தல்—1. உயிர்வாழ்தல். 2.

தப்பிப்பிழைத்தல்.

உயிர்ப்போதல் — 1. இறத்தல். 2. அறிவு

போதல். ‘உயிர்போ யிருந்தான் மாதோ’

(சீவக. 2198.)

உயிர்ப்புந்து—1. மிருதசஞ்சீவினி. ‘தெளிந்

தவ ருயிர்ப்புந்துயர்’ (திருவாலவா. 43. 17).

2. சோறு. ‘அருத்துயிர் மருத்துமுன் னக்

கையிற் கொண்டு’ (மணிமே. 25. 160.)

உயிர்ப்புந்து—1. கொலைசெய்தல். 2.

தற்கொலை.

உயிர்ப்பெய்—மெய்யும் உயிருங் கூடிப்பிறந்த

தாய் ஒற்றெலி முன்னும் உயிரோலி பின்று

முடையதாய் உயிர்மாத்திரையே மாத்திரை

யாய்வரும் எழுத்து. ‘புள்ளிவிட்டவ்வொடு

முன்னுரு வாகியும்—ஏனே யுயிரோடுருவு

திரிந்தும்—உயிரள வாயதன் வடிவொழித்

திருவயிற்—பெயரொடு மொற்றமுன் னுவரும்

முயிர்ப்பெய்’ (கன். அக.)

உயிர்ப்புழிதல்—சீவனம்.

உயிர்ப்புழிதல் — உயிரோடுகூடிவாழ்தல்.

‘இரந்து முயிர்ப்புழிதல் வேண்டின்’ (குறள்.

1062.)

உயிர்ப்புழிதல்—இறத்தல். ‘மட்டிவன் வாரா

னென்றுயிர் விடுவான் வனக்கனல் வளர்த்து’

(ஞானவா. சித்தன். உச.)

உயிர்ப்புழிதல் — உயிருக்கு இடர்வினைத்

தற் காரணம்; அக்காரணங்கள்: அனல்,

சீதம், அசனி, புனல், வாதம், ஆயுதம், கஞ்சு,

மருந்து, பசி, தாகம், பணி, முனிவறுமை:

என்பன. (சூ. நிகண். ௧௨: ௧௧௨.)

உயிர்ப்புழிதல்—இறத்தல். ‘அழிவினை யத்

தத் தகைத்துயிர் வைப்ப’ (பெருங். இலா

வாண. 9. 129.)

உயிர்ப்புழிதல்—உயிரோடுகூடியவுலகம். ‘உயி

ரவையொடுங்கி’ (சி. சி. ௧: ௩௨. சிவஞான.)

உயிர்ப்புழிதல்—தன்மாத் திரையின் மிக்கொலிக்

கும் கெட்டுயிர். ‘உயிரள பெழுமூன்று’ (கன்.

எழு. ௬௧.)

உயிர்ப்புழிதல்—உயிரளவு.

உயிர்ப்புழிதல்—உயிரைக்கொள்ளல், உயி

ரைக்கொல்லல். ‘காலஞ் சூயிருண்ண’ (சி. சி.

பா. உலோகா. மறு. ௧.)

உயிர்ப்புழிதல்—1. ஆபத்தில் உதவுகை. 2.

உயிர்கொடுத்துதவுகை.

உயிர்ப்புழிதல்—கடவுள்.

உயிர்ப்புழிதல்—உயிர்ப்போலத் தனித்தியங்

கும் ஆற்றலுடைய அகரமுதல் ஓளகாரம்

இறதியாயுள்ள பன்னிரெழுத்துக்கள்.

உயிர்ப்புழிதல்—கொல்லல்.

உயிர்ப்புழிதல் — உயிர்ப்போனதபோற்

காட்டல்.

உயிர்—மரணசாசனம்.

உயிர்—இலாமிச்சகை (மலை).

உயுத்தம்—உரப்புதல்.

உயுத்தம்—யுத்தம். 'தானவருயுத்தமும்' (பாரத. பதினெட்ட. சுஅ.)

உயோகுதியில்—யோகித்திரை. 'ஆலினிலே யதன்மேற், பைய வுயோகுதியில் கொண்ட. பரம்பரனே' (திவ். பெரியாழ். 1. 5. 1.)

உங்க-1. உறுதியாக. 'அவற்றை யுரக்கப் பிடித்துக்கொண்டேன்' (சுரு. 10. 8. 3. வ்யா. பக். 263). 2. குரலோக்க.

உங்கேதனன்—துரியோதனன். 'வந்திந்தா னுரகேதனன்' (பாரத. ஐந்தாம். ௧0.)

உங்கேது—துரியோதனன். 'மறனுடை யுரக கேது வன்சம ரழிந்தவாறும்' (பாரத. நிரையி. ௧௧௪.)

உங்கடல்—பெருங்கடல்.

உங்கும்—பாம்பு. 'உரகத வாரந் தோற்று அயர்மறைப் பரிமேல் வந்தார்' (திருவிளை. கரிபரி. ௮௫.)

உங்குவரன்—துரியோதனன். 'சொல்ல வாவுரக துவச' (பாரத. கிருட்டி. ௧௧௨.)

உங்குபுத்தம்—சித்திரகவிகளுள் ஒன்று; அது: நாகபந்தம்.

உங்குபுத்தம்—நாகபந்தம்.

உங்கம்—1. நாகமல்லிகை. (மலை). 2. பாம்பு. 'வாளையிற் றுரகமே' (பாரத. ஆறாம். ௧.) 3. மல்லிகை.

உங்கமல்லி—நாகமல்லிகை (மலை).

உங்கர்—1. சமணர். 2. நாகர். 'மண்ட லம்பயி லுரகர்பே ருயிர்ப்பினுன் மயக்கி' (பாரத. குருகுல. ௩.) 3. படமும் வாலு முடையராய் மளிதவடிவும் தெய்வப்பிறப்பு மான ஒருவகைச் சர்ப்பசாதிபார். (சுர்மபு. திருக்கல். ௫௨. உரை.)

உங்கவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி.

உங்கன்—1. ஆதிசேடன். 'மிதித்தரகன் பனாமணிகள்' (பாரத. பன்னிரண். 18). 2. பாம்பு. 'உரகன்வாய் ண்ட மாதவன்போல்' (சல்லா. சக.)

உங்கானன்—1. கருடப்பறவை. [உரமாத. ௨.] 2. விட்டினு. [உரமாத. ௩.]

உங்காதிபன்—ஆதிசேடன். [உரமாத. ௪.]

உங்காரி—1. கருடன். 2. மயில். [உரமாத. ௫.]

உங்கேந்தான்—1. ஆதிசேடன். 2. வாசுகி. [உரமேது.]

உங்கும்—பாம்பு. 'உரக்க வெங்கொடி யுபர்த்த காவலன்' (பாரத. பதினெண். 115.)

உங்குமம்—பாம்பு.

உங்கோள்ளல்—1. கடினமுறல். 2. பலன் கொள்ளல்.

உங்கோள்ளுதல்—1. கெட்டியாதல். 2. பலமாதல்.

உங்கல்—1. உரிஞ்சல். 2. தேய்த்தல்.

உங்கம்—முலை. [உரவிஜ.]

உங்குதம்—முலை. [உரவிஜாஹ.]

உங்கு—1. மாப்பு. 2. மேன்மை. [உரவி.]

உங்குதல்—உராய்தல். (சிலப். 3. 14. உரை.)

உங்கிவந்தான்—குதிரைவகையிலொன்று. (அசுவசா. 152.)

உண்டம்—} காகம்.

உண்டை—}

உண்டம்—1. ஆட்டுக்கடா. 2. முகில்.

உங்குதல்—1. பலத்தல். 2. வலியுறல், கடினமாதல். 'தருமுரத்துத் தரிக்குமுந்து தரணிதானே' (சிவப்பிர. ௨: ௨௭.)

உங்கிதம்—விருத்தி.

உங்கிதன்—விருத்தியானவன்.

உங்கம்—1. சுக்கிலம். 2. மாதவிடாய்.

உங்கை—துன்பம்.

உங்கம்—பெருங்காயம் (மலை).

உங்கல்—உரப்புதல்.

உங்காசுவாசித்தமண்டலி—நிருத்தக்கை முப்பதனுள் ஒன்று. (சிலப். பக். 81.)

உங்கித்தல்—பலமுறச்செய்தல்.

உங்காயம்—வெள்ளாடு. (உரி. டி.) [உரவி.]

உங்கு—1. அதட்டு. 2. உரப்பென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. தின்மை. 4. பேரொலி. 'வெற்பி-னுரங்கழி தரவே நீங்கா வரப்பினில் வீழ்வ தேபோல்' (கந்தபு. காவிரி. 44). 5. கடினம். 6. முருகு.

உங்குதல்—1. உரத்தொலிக்கச்செய்தல். 'உரவுரு முரறிற் றென்ன வொலிமுர சுரப்பி னுனல்' (தணிகை. வன். ௩௮). 2. பெருஞ் சத்தமிட்டதட்டல். 'வீரத்தஞ் சூழ்ச்சியைப் பாரா-அரப்பி' (கந்தபு. குர. வதை. ௧௯௫).

உரபடி—உறல்.

3. திரண்டொலித்தல் (பிங்). 4. பயமுறுத்துதல், 'கரலனை.....உரப்பிய சேவடிபான்' (தேவா. 524. 8.)

உரபடி— } திடம்.
உரபடி— }

உரம்—1. உள்ளமிகுதி. 2. ஊக்கம் (பிங்). 3. ஞானம் (பிங்). 4. திண்ணியவறிவு. 'உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கை' (வன். 600). 5. மதில், (பிங்கல, 628). 6. மார்பு. 'உரங்களுந் தோளும்' (பாரத. நிவாத. 90). 7. வயிரம். 8. வலிமை. 'உரத்தி னுலொரு வீரரு மொப்பிலா வரவோன்' (பாரத. புட்ப. 34). 9. வேகம். 10. திண்ணை. 11. வீழுகத்தின் முன்னணி. (குறள். 767. உரை). 12. குழந்தை கட்டுண்டாக்குந் சுருக்குவகையில் ஒன்று.

உரவீழுதல் — பன்னிரண்டுமாதத்துக் குட்பட்ட குழந்தைகளுக்குத் தரையிப்புரளுதலால் உண்டாகும் ஒரு பிடிப்புநாயி.

உரீகிருதம்—அங்கீகாரம்.

உரல்—தானியம் முதலியவைகளை உலக்கை முதலியவற்றால் விகாரப்படுத்துதற்காக மரம் முதலியவைகளால் உள்ளே குழியாக அமைக்கப்பட்ட வடிவம். 'தாக்குர லடி கொள் யானை' (பாரத. இந்திர. ௧௪.)

உரல்வரி—வரிவகையில் ஒன்று. (S. I. I. iv 106).

உரலடி—பாளை. 'கடுக்கை யுரலடியி தற்ற னும்' (தனிப்பா. 1. 79. 158)

உரலாணி—1. உரலடிக்கிடும் மரவாணி. 'உரலாணியிட்டாற்போல' (தொல். எழுத். 99. உரை). 2. உலக்கை.

உரலாமணக்கு—ஓர் ஆமணக்கு. 'உரலாமணக்குக்கு.....குன்மமும்போம்' (பதார்த்த. 248.)

உரலிலை — ஒருவகை மருத்துப் பச்சிலை. (பெரியமாத். 157)

உரவம்—வலிமை. 'உரவமுள்ளதோ ருழை யின்னுரி' (தேவா. 844. 8).

உரவர்—1. சமணர். (பாழ். ௮௧.) 2. அறிவுடையோர். 'உரவரும் மடவரும் அறிவு தெரித் தெண்ணி' (பதிற்றுப். 71. 25)

உரவல்—உலாவல்.

உரவன்—1. அருகன். 2. அறிவுடையோன். 3. வலியோன்.

உரவியன்—வலியோன். 'முன்னை உரவிய ராயிருப்பார்' (திவ். திருப்பா. 3. வ்யா. 63.)

உரவு—1. அறிவு, மனவலி. 'உரவுசான் முனிவோர்களுக்கு' (சேதுபு. காசிப. ௪௩.) 2. பரத்தல். 3. மிகுதி. 'உரவுக்கதிதெறுஉம்' (குறிஞ்சிப்பா. ௪௩.) 4. வலிமை. 'உரவுச் சினத் தணித்து' (மலைபடு. ௩௨௪.) 5. ஈஞ்சு. 'உரவு நீர்ப்பொய்கை நாகம் காய்ந்ததும்' (திவ். திருவாய். 6. 4. 1.)

உரவுதல்—1. வலியுறுத்தல். 'வெவ்வாசிகள் புனலுன் - றுவாலிடிஸ்' (பாரத. பதினான். ௩௧.) 2. உலவுதல். 'உரவுரீ ரழுவத் தோடுகலம்' (பெரும்பான். 350)

உரவுநீர் — 1. ஆறு. 2. கடல். 'உரவுருலக மேழும்' (கூர்மபு. தக்கன்வே. ௧.)

உரவுபொலிநடனம்—சூக்குமபஞ்சாக்கா நடனம்.

உரவோர் — 1. அறிஞர். 'உரவோர்தத் தென்னவர்தமையுங்கி' (திருவிளை. சரிபரி. ௪௭.) 2. முத்தோர். 3. வலியோர். 'ஒருதாமாகிப வரவோ ரும்பல்' (புறநா. ௧௮.)

உரவோன்—1. வலியவன். 'உரத்தி னுலொருவீரரு மொப்பிலா வரவோன்' (பாரத. புட்ப. ௩௪.) 2. ஊக்கமுடையோன்.

3. முத்தோன் (திவா).

உரங்குட்டை—உற்காண மரத்துண்டு.

உரற்பின்ன—திட்டும்போது அரிசி சிந்தாதவாறு உரலின்மேல் வைக்கும் கூடு.

உரற்றல்—1. ஒலித்தல். 'உரற்றிய கணமழையும்பர் குழந்தென்' (கத்தபு. குர. ௪.) 2. பேரொலி. 'அன்னி யள்ளிபே-யுத்தினன் றிசைதொறு முரற்றி வீழுவே' (கத்தபு. கரைழி. ௨௩.)

உரற்று-1. உரற்றென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. ஒலி.

உறல் — 1. இடித்தல். 'கெடுக்கொடி கிழன்மதி நெற்றி தைவர-வுடம்புவேர்த் தின மழையுரறி கோக்கலின்' (சித்தா. சாம. ௩௧.) 2. பெருங்கோபங்கொள்ளல். 'ஊசற்கா மெதிர்சுற்றிட வுரறிப்பரி யுறது' (பெரியபு. திருநாடி. ௧௧௧.) 3. மிக மூர்க்கக்கொள்ளுதல். 'அவுண ருறியார் த்தெழுந்தார்' (கூர்மபு. அத்தகா. ௪0௩.) 4. முழங்குதல். 'மைத்தர் பொம்மென வுரறி' (சித்தா. விமலை. ௪௨.) 5. பெருங்காயம்.

உரநுதல்—உரித்துவைத்தல்.

உரநுதல் — முழங்குதல். 'கனையெரி யுர நிய மருங்கும்' (புறநா. உரு.)

உரன் — 1. உள்ளமிகுதி. 2. தின்மை. 'உரனென்னுந் தோட்டியான்' (வள். உச.) 3. பற்றுக்கோடு. 'ஊரன்மன் னூரனல்ல னமக்கென' (கலி. ௧௮.) 4. அறிவு. 'உரிய தாகுந் தோழிகண் னூரனே' (தொல். பொருள். 239). 5. மார்பு. 'உரன் சிக்க காதங்கிடந்தசைய' (திருவிளை. உலவாக்கிழி. எ.) 6. வெற்றி. 'உரனசைஇ யுள்ளன் துணையாகச் சென்றார்' (வள். ௧௨௬௩.)

உரன்—சத்துக்கள், மனவலியுடையோர். 'உரன் ரெவ்வ மொழிந்தபுந்தியாற் றடுப்பர்' (ஞானவா. உபசாந். ௬௬.)

உராத்துனை — நின்றழிநில்லாமற் பரந்து செல்லும் விரைவு. 'உராத்துனைத் தேர்த் தென்' (சிவஞானபோ. ௬. சிற்.)

உராதாம்—முலை. (யாழ். அக)

உராய்—1. உராயென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 2. பரந்து. 3. பெயர் க்து (சிந்தா). 4. சென்ற.

உராய்ஞ்சல்—உராய்தல்.

உராய்தல்—உரிஞ்சல் (பிங்கல. உக௬௭).

உராய்ப்போதல் — 1. உரிஞ்சுதல். (கு. நிகண். ௬: ௪௪.) 2. தேய்தல்.

உரால்—1. உலாவுதல் (ஐங்குறு). 2. ஓடுதல். 'குருஉமயிர்ப்புரவியுராவின்' (மதுரைக். 387.)

உராவல்—உலாவல்.

உராவுதல்—1. பரவுதல். 2. பரத்தல். 'நிறைகடன் முகந்தராய்' (பரிபா. 6. 1.) 3. இடம்விட்டுப் பெயர்தல். 'பொன்னசும் பாடியுனாந்துராய்' (சீவக. 37). 4. செல்லு தல். 'காவென்னக் கடிதுராய்' (மதுரைக். 125) 5. வலியடைதல். 'உராவி விழுங்கப் பட்டது' (ஞானவா. புசன். 93.)

உரி—1. அரைப்படி. 'உரிவருகாலை' (தொல். எழுத். 240). 2. உரிச்சொல். 'இடையுரியடுத்து ஈன்குமாம்' (நன். 270). 3. உரிய. [பகரம் கெட்டுநின்றது]. 4. உரியென் னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 5. தோல். 'உரித்திடு முழுவை வன்றோ னுரி' (கந்தபு. தத்சியுத். ௧௨௭.) 6. மரப்பட்டை. 'உடுப்பன மரவுரி தழை கன்' (தணிகை. காட். ௪௭.) 7. கொத்து மல்லி (மலை). 8. காயுருவி.

உரிச்சிர்—முவசைச்சிர்; அது: நேரசையீரையின் வெண்பாவுரிச்சிர் என்றும், நிரையசையீரையின் வஞ்சியுரிச்சிர் என்றும் சொல்லப்படும். (யாப்-ம். எ.)

உரிச்சோல்—1. நால்வகைச்சொற்களுள் ஒன்று; அது, இசை குறிப்பு பண்பு: என்னும் பொருட்குரியவாய் வரும் சொல். (தொல். சொல். உக௬. சேனா.) 2. திரிசொல். 3. உரிச்சொற்பனுவல். 'பிங்கல முதலா நல்லோ ருரிச்சொலின்' (நன். 460)

உரிச்சொற்பனுவல்—நிகண்டுதால், 'பிங்கல முதலான.....உரிச்சொற்பனுவல்களுள்' (நன். 459. மயிலை.)

உரிச்சோனிகண்டு—காங்கேயர் இயற்றிய வெண்பாவினாலமைந்த ஒரு நிகண்டுதல்.

உரிநுறைகோளநுதல் — ஆடையை அபகரித்தல். 'உரி குறைகொண்டுபோனவனை' (ஈ. 7. 3. 4)

உரிசை—திஞ்சுவை. (சினேந். 244.)

உரிஞ்—உரிஞாதல்.

உரிஞ்சல்—உரிஞ்சுதல். 'போர்மதக்குள் றுரிஞ்சலின்' (இரகு. தேனு. அ. ௮.)

உரிஞ்சு — உரிஞ்சென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உரிஞ்சுதல் — 1. உராய்தல் (பிங்). 2. தேய்த்தல். 'நறுங்குற றுரிஞ்சுபூந் தேய்வை' (கைடத. நகரப். ௬௭.) 3. பூசுதல். 'ஊடுமின் னனா ருரிஞ்சி யாட்டினார்' (சீவக. 2418.)

உரிஞா—உரிஞா என்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உரிஞாதல்—உரிஞ்சுதல். 'உரிஞாகன்னடு வோர்' (தணிகை. அகத். ௪௬௭.)

உரித்தல் — ஒரு பொருளில் ஒட்டியிருக்கும் பட்டை முதலியவற்றைப் பிரித்தெடுத்தல். 'உரித்திடு முழுவை வன்றோல்' (கந்தபு. தத்சியுத். ௧௨௭.)

உரித்தாளி—உரியவன்.

உரித்திரம்—1. மஞ்சள் (மலை). 2. மர மஞ்சள் (மலை).

உரித்து—1. உரியது. 'உரித்துபவீதமும்' (சைவச. ஆசாரிய. ௪௬.) 2. உரிமை. (திவா). 3. கடமை.

உரித்துவைத்தல்—மேல் மறைப்பை நீக்கி வெளிப்படுத்துதல். 'கீழே உரித்துவைத்தா ரிறே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை' (ஈ. 3. 9. 2.)

உரிதல்—உரியவன்.

உரிதல் — ஒருபொருளில் ஒட்டியிருக்கும்
தொல் முதலியவை கழலுதல்.

உரிது—உரிமையானது. ‘உரிதி லின்னே
டுடன்பிறப் புண்மையின்’ (சிலப். 2. 40.)

உரிப்பொருள்—அகத்தினை முப்பொருளி
னென்று; அது: புணர்தல், புணர்தனியித்
தம்; பிரிதல், பிரிதனியித்தம்; இருத்தல்,
இருத்தனியித்தம்; ஊடல், ஊடனியித்தம்;
இரங்கல், இரங்கனியித்தம்: என்பன. ‘புணர்
தலும் பிரிதலும் மிருத்தலும் மெனவாக்-கெய்திய
வுரிப்பொரு ளையிரு வகைத் தவை-யோரிரண்
டோரிரண் டுரைத்தவைத் தினைக்கும்-நேரு
மென்மனார் நெறியுணர்ந் தோரே’ (இலக்
கணலி, ௩௩௩.)

உரிமை—1. உரித்தார்தன்மை. 2. ஒருவ
னுடைய உடைமையை அவனுக்குப்பின்
அடைதற்கார் தன்மை, பாத்தியதை. ‘உரி
மை மைந்தரைப் பெறுகின்றது’ (இராமா.
மந்திரப். ௬௩.) 3. கடமை. ‘தத்தம துரிமை
தன்னைத் தவாரெறி தலைக்கொண் டாற்ற’
(கந்தபு. பட்டா. ௧௪.) 4. சுவாதினம். ‘மீண்டு
முரிமையின் நெய்த வெஞ்சூ தாடுத லுறுதி’
(பாரத. சூது. ௨௭௮.) 5. பிரியம். ‘காதல்கு
ருந்ததகு முரிமையோ டொருவ னேக்கி
ணன்’ (பாரத. குருகுல. ௩௮.) 6. உரித்
தானது. 7. மனைவி. ‘இல்லவளுரிமைபந்’
(சூ. நிகண். ௨: ௭௬.) 8. தகுதி. ‘போய
நமதுரிமை’ (கந்தபு. தேவர்புல. ௧௬.) 9.
குணம். ‘நின்றன துரிமையை நிகழ்தி’
(கந்தபு. பாயிர. ௨௧.) 10. சொத்து. 11.
அடிமை. 12. அடிமைத்தொழில். ‘எந்தமக்
குரிமைசெய்யென’ (திவ். பெரியதி. 2. 3. 6)

உரிமைக்கூட்டு—இனக்கட்டுப்பாடு.

உரிமைக்கூடன்—1. சேர்ந்திருந்த உரிமை
பற்றிச் செய்யுங் கடன். 2. புத்திரன் பிதா
வுக்குச்செய்யுங் கடமை.

உரிமைக்காணி — தாயபாகமாக வந்த
நிலம்.

உரிமைக்காரர்—உரியாவர்கள்.

உரிமைக்கூற்றம்—அடிமைத்திரன். ‘உரிமைச்
சுற்றமோ டொருதனி புணர்க்க’ (சிலப்.
2. 88.)

உரிமைசெப்புதல்—மணம்பெசுதல். ‘துறை
வற் குரிமை செப்பினர்’ (குறள்).

உரிமைசெய்தல்—1. கடமைசெய்தல்.
2. அடிமைத்தொழில்செய்தல். ‘எந்தமக்
குரிமைசெய் பெனத்தரியாது’ (திவ். பெரிய
தி. 2. 3. 6.) 3. சாச்சுடக்கு நடத்துதல்.

உரிமைத்தத்துவம்—1. இறந்தவருடைய
பொருளைக்குறித்து நியாயாதிபதியிடம்
பெறும் அதிகாரம். 2. பாத்தியம்.

உரிமைப்பாடை—கூலிப்படை. (சுக்கிரசீதி.
303.)

உரிமைப்பள்ளி—அத்தப்புரம். ‘உரிமைப்
பள்ளியும் விரிபூஞ்சோலையும்’ (சிலப். 27. 19)

உரிமைப்பாடு—உரியகடமை.

உரிமைப்பிள்ளை—சுவீகாரபுத்திரன்.

உரிமைபாராட்டுதல் — உரிமைகொண்டா
டல்.

உரிமைமண்—சுவக்குழியில் உரிமைக்காரர்
போடும் மண்.

உரிமைமாணார்—அத்தப்புரம். ‘ஞன்னலர்
துழையா வுரிமை மாணார்’ (பெருங். உஞ்
சைக். 35. 4.)

உரிமையாட்சி—சொத்தின் சுதந்திரத்தை
அனுபவித்தல்.

உரிமையிடம்—வீட்டில் மனைவியிக்கும்
பாகம். ‘பள்ளியம்பலம் உரிமையிடம் கூத்தப்
பள்ளியென இவற்றன் நீங்கி’ (இறை. 21.
உரை.)

உரிமையீல்—அத்தப்புரம். ‘ஒழுகுவனன்
மாதோ உரிமையின் மறைந்தென்’ (பெருங்.
மகத. 14. 296.)

உரிமைவழி—1. பாம்பரைச் சுதந்திரம். 2.
சம்பந்தமுறை.

உரியரை—சேர்புக்கரைபசைகள். (தொல்.
பொருள். 318.)

உரியது—1. தக்கது. ‘உரிய தன்றிக் கொழி
கென வொழியீர்’ (சிலப். ௭௮. ௩௩). 2.
விசேடமாகவுடையது. ‘பென்னும் பிணவும்
மக்கட் குரிய’ (தொல். பொருள். ௬௭.)

உரியர் — உரியார். ‘அன்பிலா ரெல்லாக்
தமக்குரியர்’ (வன். ௭௨.)

உரியவன்—1. உடையவன். 2. கணவன்
(பிங்). 3. தக்கவன், யோக்கியன், அதிகாரி.
‘சிந்தனைத் துயர்வெடச் சிந்தைச்சேர்த்துரை
வித்ததற் குரியவ னென்று கொள்கவே’
(ஞானவா. தவராக். ௧௭). 4. தாயத்தான்.
5. உறவின் (பிங்).

உரியன்—உருக்குதல்.

உரியன்—1. உரியான், 'சலைவலி ரவற்கே யந்தக் கன்னியும் உரிய னென்றான்' (பாரத. திரௌபதி. ௩௧). 2. மனைவி.

உரியன்—உரியவன்.

உரியர்—1. அறிஞர். 2. உடையோர். 3. தாயத்தார்.

உரியாடாத்து — அரையேயரைக்காற்படி.

உரியான்—மனைவி.

உரியியற்சொல் — இயற்சொல்லாய்வரும் உரிச்சொல்.

உரியோன்—உரியவன்.

உரிவை—1. ஒரு முன்னிலைவினைமுற்று. 2. தோல், 'கைம்மலையுரிவையோடு' (பாரத. அருச்சுனன் தவ. ௩௪).

உரிஞ—தீற்றி. (மலைபடு. ௨௪.)

உரிதாயம்—1. அங்கீகாரம். 2. வாக்குத் தத்தம். (யாழ். அக.)

உரு—1. அகலம் (நாநார்த்த). 2. அச்சம். 'உருகெழுசெலவு' (திருமுரு. 51). 3. அட்டை. (கு. நிகண். ௩: ௭௫). 4. அழகு. 'உருவுக் குலனும்' (சிலப். காடு. ௪௬). 5. உடம்பு. 'உருவினி னிறைத்து நின்றம் குணர்ந்திடு முயிர தென்னின்' (சி. சி. ச: ௧௭). 6. உள். 7. எலும்பிச்சை (சித். அக). 8. கண்ணுக்கு விடயமான தோற்றம். 'உருவுபி ரென்னி னிந்த வுடலினுட் காண வேண்டும்' (சி. சி. ச: ௬). 9. கரு. 10. கோபம். 11. சன்னதம். 12. நிறம். 'உருவ வோடரித் தடங்களு ளருக்கொடு மீண்ட' (நைடத. நாட்டுப். ௧). 13. கோய். 14. பதுமை. 15. பருமை. 16. இசைப்பாட்டு. 17. பெரிது. 18. தோணி. 19. மிகுதி. 'ஒண்டிறன்மொய்ம்பி னே னுருகெழுசினஞ்செய்து' (கந்தபு. சதமு. ௬௬). 20. மேன்மை. 21. வடிவம். 'திரட்டி யாவையு மோருரு வாக்கினன்' (கந்தபு. மார்க்க. 132). 22. விக்கிரகம். 23. வெப்பம். 24. தன்மை. (ஈடு. 1. 5. 3. ஜி. பக். 232). 25. உருவமுள்ளது. 26. உளியாற்செய்த சித்திரவேலை. 'சிற்றுகிள் சென்றுசெத் தின உருக்களமுத்தின குறடு' (சிறுபாண். 252. உரை.) 27. பலமுறைசெய்யும் அறு சந்தானம். 'உருவெண்ணும் அந்தியால்' (திவ். இயற். 1. 33.) 28. மான். 'காவிடை யுருவைச் சடுசரத் தூர்த்' (திவ். பெரியதி. 1. 4. 2.)

உருக்கம்—1. அன்பு. 'தந்தாட்-குருக்கம் கணத்தினு னுற்றிடச்செய்தோன்' கலசை. ௯). 2. இரக்கம். 'உருக்கமில் அவ்வசரக் குலம்' (இரகு. மாலையி. 113). 3. மன நெகிழ்ச்சி. 4. தொடை.

உருக்காயம்—வெண்காரம்.

உருக்கல்—1. போரில் இறந்த வீரனது உருச்செதுக்கிய கல். 2. கோயில்முதலிய வற்றைக் கட்டியவர் உருச்செதுக்கிய கல்.

உருக்கள்—அகநாடகங்களுக்கும் புறநாட கங்களுக்குமுரிய பாஷைப் பாட்டுக்கள்; இவை யிக்காலத்து உருப்படியென்று வழங் கும் (மணிமே).

உருக்கன்—1. உடம்பை வாட்டிவரும் ஒரு நோய். 2. சடைவு.

உருக்காங்கட்டி—

உருக்காங்கல் — உருகிப்போனசெங்கல்.

உருக்காட்டி—கண்ணாடி.

உருக்காட்டுதல்—உருவெளியாகத் தோன்று தல். 'மாயவன் வந்துருக் காட்டுகின்றான்' (திவ். நாய்ச். 12. 3.)

உருக்காயம்—வெண்காரம்.

உருக்கினம்—1. அஞ்சனபாஷாணம். 2. உருக்குச்சரக்கு.

உருக்கு—1. இரும்பாலாகும் ஆயுதங்களைக் கூரியதாக்கும்பொருட்டுச் சேர்க்கப்படும் ஒரு வகை இரும்பு; இது: சுத்தக் கரியோடு கலந்து உருவாக்கிய எஃகு. 'உருக்காவீர அயில்விழியாய்' (மறைசையன். ௨௬). 2. உருக் கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. உருகுதல். 'நினைவூன் குட்டுருக்கமைய' (மதுரைக். ௭௫௫). 4. எருக்கு.

உருக்குக்காயம்—1. உருக்குச் சரக்கு. 2. வெண்காரம்.

உருக்குத்தட்டார்—பொற்கொல்லர். (சிலப். 5. 31. உரை.)

உருக்குத்துதல் — உருவம் அமைய வார்ப் படம் வார்த்தல். (கெடுநல். 57. உரை.)

உருக்குதல் — 1. உருகச்செய்தல், மன நெகிழ்ச்செய்தல். 2. கெடுத்தல், அழித்தல். (திவா). 3. மெலியச்செய்தல். 4. வாட்டல், வருத்ததல். 'ஊனையுருக்குயி ராய தனிப் பெடை' (இரகு. ௧௧ரப். ௧௮.)

உருத்தப்பிரமியம்—1. இரத்தப்பிரமியம்.
2. சலரோகம், நீரிழிவு.

உருத்தும்ணி—உருக்குமணல்.

உருத்தும்ணல்—அபமணல்.

உருத்தும்ணி—1. ஒரு காதணி, 2. கிருட்டிணன் நேயி.

உருத்தும்—1. பொன், 2. உருக்கு (நாநார்த்த). [ரூகூ.]

உருத்தும்ணி—கிருட்டிணன்தேவிகளில் ஒருத்தி.

உருத்தருத்த—கர்ப்பூரவகையின் ஒன்று. (சிலப். 14. 109. உரை.)

உருத்தலை—1. உடல்மெலிதல். 2. அழகழிதல்.

உருத்தவளை—மெருகாணி.

உருத்தோள்ளல்—உருக்கொள்ளுதல்.

உருத்தோள்ளுதல்—1. ஆவேசிக்கொள்ளல், 2. உறுப்படைதல், 3. கருக்கொள்ளல், 4. வடிவமெடுத்தல்.

உருதம்—பிறப்பு. [ரூகூ.]

உருதல்—1. அன்பினாலே மனநெகிழ்தல், மனமினகுதல், மனங்கரைதல். 'உருகுதலைச் சென்ற வுள்ளத்தும்' (திருக்கோ. 40ச.) 2. இரங்குதல். 3. வெப்பத்தால் நெகிழ்தல். 4. மெலிதல்.

உருதகை—1. அறுகம்புல், 2. புல்லுருவி.

உருதோட்டு—உருகியோடுதல், உருகிப் பெருகுதல், 'உருகோட்டன்பொடும்வணக்கி' (சி. கி. காப்பு.)

உருத்தல்—உண்ணுதல். 'அரவினுடலுயிருருங்குவணம்' (பரிபா. 4. 42.)

உருசகம்—1. ஆமணக்கு, 2. உப்பு, 3. கொம்மட்டிமாதனை. 4. மாதனை. 5. வீளங்கம், 6. கோரோசனை.

உருசி—1. மதரம், 2. விருப்பம், 3. இரணம், (நாநார்த்த), 4. காந்தி. (நாநார்த்த), 5. யோகாசனத்தொன்று. (தத்துவப். 107.) 6. இனிமை, 7. சுவை. [ரூஹி.]

உருசித்தல்—1. சுவைத்தல், 2. சுவையாதல், 3. அனுபவித்தல்.

உருசிதம்—விரும்பப்பட்டது.

உருசு—1. அத்தாட்சி, 2. திருட்டாந்தம்.

உருகப்படுத்தல்—} மெய்ப்பித்தல்.

உருகவாக்கல்—}

உருகை—1. ஆசை, 2. இன்கவை, 'நல்லுருகைச்சேனை' (தைல. தைலவ. 4௭௫.)

3. உருசி, 4. விருப்பம். [ரூஹி.]

உருட்சி—1. உருகுதல், 2. திரட்சி.

உருட்டல்—1. இசைக்காரணங்கள் எட்டனுமொன்று. 'நாரம்பை யடிதொட் மறனவு நன்கின் வருட லுருட்டல்' (சுர்மபு. கண்ணம். 4௪௭.) 2. உண்டைபண்ணல், 'அள்ளிப்பிசைந்துருட்டி' (சைவச. பொது. 4௮௪.) 3. உருளச்செய்தல், செலுத்துதல், 'தனிப் பெருந்தோர்குடபொருப்பின் - சென்னிவி லுருள வுருட்டி' (பாசாத. சேக. ௪௪.) 4. வருத்துதல், 'உய்த்தபொம்வழி யுருட்டுவா றெருவனை' (குளா. முத். 9.) 5. கவறெறிதல், 6. தர்க்கம்பேசிப் பிதற்றல், 'கற்றதங் கேட்டதந்தானே யேதுக்காகக் கட்டட மென்றருட்டுதற்கோ' (தாயுமா. நின்ற. ௨.) 7. புரட்டித்தள்ளல், 'கெடியவரையுருட்டி' (இராமா. குலமுறை. 8.) 8. மத்தளம் வீசாதடித்தல்.

உருட்டிப்பார்த்தல்—} கோபமாகப்பார்த்தல்.

உருட்டிவிழ்த்தல்—} தல்.

உருட்டு—1. உருட்டுதல், 2. உருட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும், 3. திரட்சி, 4. புரட்டு, 5. வெருட்டு.

உருட்டுவண்ணம்—இருபதவண்ணங்களுமொன்று, 'உருட்டு வண்ண மராகத் தொடுக்கும்' (தொல். பொருள். ௫௪௫.)

உருடை—வண்டி, 'உருடையுநிதியும்' (சேது. முத்திர். ௪௨.)

உருண்டை—1. உண்டை, 2. திரட்சி, 3. கவளம்.

உருத்தம்—ஒரு சன்னிகோய்.

உருத்தித்தல்—வடிவங்கொள்ளல்.

உருத்தல்—1. கோபித்தல், அழகுதல், 'ஊழிவினான்றது முருப்பிழை' (பாசாத. நிவாத. ௪௪.) 2. தோற்றதல், 'உம்மை வினாவந்துருத்த னொழியாதேனும்' (மணி. 26. 32.) 3. பெருஞ்சினக்கொள்ளல், 'ஒரு பகலெல்லா முருத்தெழுத்தி' (கலி. ௨௩.) 4. மிகுதல், 5. முனைத்தல் (கிவா). 6. ஒத்தல், 'கின்புகழுருவினை' (பரிபா. 3. 32.)

7. முதிர்ந்தல், 'பண்டையுழுவியை யுருத்தென்' (சிலப், 16, 217). 8. உருவெடுத்தல், 'அற முருத்தனையான்' (அரிசமய, பரகால, 91.) 9. சுரத்தல், 'உருத்தருத்தமு னாற்றிருந்து' (உபதேசகா, அயமுதி, 16.)

உருத்திதம்—1. உரியபொருள், 2. தொழிலி லாபம், 3. வளர்தல்.

உருத்திதகவளி—ஒருவகைச் சன்னினோய், (சிறிச், சாநா-பக்.)

உருத்திதகண்டி—சிலைவகையில் ஒன்று.

உருத்திதகணம்—1. சிவகணம், 2. சிவனடி யார்.

உருத்திதகணிகை—தேவதாசி, 'உருத்திர கணிகைபர்கவரிவீச' (பாத, ஒழிபி, 29.)

உருத்திதகணியை—வேசியரின் வேராய்த் தேவாலயத்தில் பூசாகாலத்தில் சுத்தநிருத் தஞ்செய்யும் மகளிர்கள், (பெரியபு, தடுத் தா, ௧௩௨, உரை.)

உருத்திதகர்ளியர்—உருத்திரகணத்தைச் சேர்ந்த மகளிர், 'சாமரையுருத்திரகணியர் இரட்ட' (காஞ்சிப், சார்ந்தாசயப், 36.)

உருத்திதகிர்ந்தி—மூலாதாரமும் சுவாதிட் டானமும், (ஆ-நிகண், ௩௫.)

உருத்திதகிர்—கயிலாசமலை.

உருத்திதசடை — சிவனுளசி, திருநீற்றுப் பச்சை, (மூ, அ.)

உருத்திதசமநமம்—உருத்திரனைக்குறித் துக்கூறும் வேதமந்திரம்.

உருத்திதசம்—பாதரசம்.

உருத்திதசருமன் — 1. உருத்திரசன்மன்; இறையனார்களவியலுரைகேட்டவர், 'திருத் தமிழ்மதரை தன்னிற்சிவன்பொருணிற்ரு மார்ரு-உருத்திர சருமனாகி யுற்றிடுநிமலன்' (சந்தபு, ரூர, வதை, உசுக), 2. அகநானூறு தொகுத்தவர்.

உருத்திதசன்—விசயாகமக்கேட்ட ஒருவன், (த, ஈ, போ, ௧௫௬.)

உருத்திதசன்மன் — 1. உருத்திரசருமன், மதரையிலே வணிககுலத்திலே உப்புரிசுடி கிழார்மகனாகத்தோன்றி இறையனார்களவிய லுரைகேட்ட ஊமைப்பின்னையார்; இவரை: முருகமூர்த்தியின் அவதாரமென்பர், 2. அக நானூறுதொகுத்தவர்.

உருத்திதசந்தனம் — 1. உருத்திராக்கம், 'போற்றிநீறணிந் துருத்திரசாதனம்பூண் டிந்' (வைராக்க, சத, சாஎ.) 2. சிவசின்னம், எவரோனு முருத்திரசாதனங்கண்டால்' (திரு விளை, மெய்க்கா, ௧௧.)

உருத்திதசாவணி—பன்னிரண்டாம் மது.

உருத்திதசுத்தம்—உருத்திரனைப் புகழ்ந்து பேசும் ஒரு வேதமந்திரம்.

உருத்திரசோலை—புரிகாஞ்சியிலுள்ளதும் தன்னையடைந்தவர்களின் பிறப்பினை அழிக்க வல்லதாகக் கருதப்படுவதுமான ஒரு சோலை, 'சாரர்கள் வந்துகூழ் உருத்திரசோலை' (பெரிய பு, குறிப்பு, 84.)

உருத்திரசுத்தன்—கச்சந்தனுடைய மந்திரி, (சந்தா.)

உருத்திரதீநம்—விட்டுணு ஆயுக்காலம் இரண்டு கூடின காலம், (சை, பி, ௫௬.)

உருத்திரதேவர்—சுத்தவித்தியாதத்துவத் துக்கு அதிபதியாகிய தேவர்; இவர் ஈசர தத்துவ அதிபதியாகிய மகேசரனிடத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறுகத் தோன்றிக் கலையி லிருந்து மூலப்பிரகிருதியை உதிப்பித்து அதிலே நின்று குணத்திரயாதியான சூக்கும் சிருட்டிகளைப் பண்ணி மகேசவரனுடைய கோடியமிசமாகத்தோன்றின பிரமாவை யும் விட்டுணுவையும் அசுத்தாதத்துவ சிருட்டி திதிகளிலே நியோகித்துத் தாம் காலருத்திர ரரை அதிட்டித்துக்கொண்டு அசுத்தாதத்துவ சக்காரத்தையும் பண்ணுவர், (சி, சி, உ: எச, சிவாக்.)

உருத்திரபஞ்சமம்—ஒரு பண்.

உருத்திரபு—மயானம்.

உருத்திரபுடணம்—பாம்பு.

உருத்திரபூம்—மயானம்.

உருத்திரபேதம்—ஆகமங்கள் இருபத்தெட் டனுள் விசயம் முதலிய பதினெட்டு ஆகமங் கள், [பரமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற அகாதி ருத்திரர் முதலிய பதினெட்டு ருத்திரர்களுக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்ட மையின்], (சைவச, பொது, ௩௩௭, உரை.)

உருத்திரம்—1. அச்சுறுத்தல், 2. ஒரு மந்திரம், 'எண்ணுகு ருருத்திரத்தை' (சேதுபு, இராமநா, சாஉ.) 3. சக்காரத்திற் கிடமாகிய சுத்தவித்தை, (சிவப்பிர, கட்ட, ௩, அங்கம்.)

உருத்திரமணி—உருத்திரதல்.

4. சுவையலக்காரவகையுள்ளொன்று; அஃது: உள்ளத்துள்ள வெகுளி புறத்துப்புலனுப் விளங்குவது. 'கையிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவவா வெய்துயிரா-மெய்குலையாவேரா வெகுண்டெழுந்தான்' (தண்டி. ௬௬.) 5. பெருக்கோபம். 6. முப்பத்திரண்டு உபநிட தங்களுளொன்று. (வேதா. சூ. சிறப்பு. ந. உரை.) 7. மஞ்சள். 8. மரமஞ்சள்.

உருத்திரமணி—உருத்திராக்கமணி. 'உருத் திரநற்றிருமணியை' (திருவாத. திருப்பெரு. ௩௫.)

உருத்திரமுடிச்சு—கூணால்முடிச்சின் வகை யுள் ஒன்று.

உருத்திரமுத்திரி—தத்துவாதீதனாகிய பரம சிவன்கொண்ட ஒன்பதுவிதத் திருமேனி களு ளொன்று; அஃது: 'ஈசுவரமூர்த்தியில் ஆபிரத்தொன்றிலே தோன்றிய ஓர் உருவத் திருமேனி. (சி. சி. உ: எசு. மறை.)

உருத்திரி—1. ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமலமுடைய ஆன்மாக்களாகிய பிரளயா கலருக்குள் மலபரிபாகமுடையராய்த்தீக்கை பெற்றுப் பரமசிவனருளால் பதக்களைப் பெற்றுள்ளவர்; இவர்: நூற்றுப்பதினெண் மர். 2. ஏகாதசருத்திரரால் தத்தம் உருவு போல் சிருட்டிக்கப்பட்ட உருத்திரர்; இவர் கள் பதினொருகோடிபேர்; இவர்கள்: வா னோர் இனத்தோடு கூடியிருப்பர். 'தத்த- முருவுபோற் பதினோர்கோடி யுருத்திரர் தொகையைத் தந்தார்' (கந்தபு. உருத்திரர் கேள்வி. ௬.) 3. ஸ்ரீகண்டருத்திரர். (சி-வி. குறா. உ. உரை.)

உருத்திரோகம்—மாரடைப்பு.

உருத்திரவருடம்—உருத்திரனின் மூன்றுத் தறுபதுகூடன காலம். (சைவப். ௫௬.)

உருத்திரவிருதயம்—நூற்றெட்டுபநிடதங் களுள் ஒன்று.

உருத்திரவிணை—ஒருவகை வீணை. [சிவரக சிபத்தில் உருத்திரவிணைவாலாற்றுச்சுருக்கம் பார்க்க]

உருத்திரவுப்பு—வெறுப்பு.

உருத்திரன்—1. அக்கினிதேவன். 'உருத்திர னென்னு ளாமம்.....செந்திப் பண்ணாவன் நனக்கு மாமால்.' (கந்தபு. ததிசி. 45). 2. ஆன்மாக்களின் துயரைப் போக்குவான்.

'அனகனச்சுத னாறுருத்திரன்' (சிவதரு. ஐவகை. 88.) 3. காலாக்கினியுருத்திரனென் னுஞ் சக்கரகாலருத்திரன். (த. நி. போ. 165). 4. சிவகணத்தவன். (கந்தபு. ததிசிப். 45). 5. சிவகுமான். (கந்தபு. ததிசிப். 45) 6. சிவசாருபம்பெற்றவன். 7. சிவன். (திவா) 8. ஏகாதசருத்திரருள் ஒருவன் (திவா). 9. சூரியவம்மிசத்தரசர்களிலொருவன். (மணி மே.) 10. பெருக்கோபி.

உருத்திராக்காபாலம்—சாமவேத உபநிட தத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

உருத்திராக்கம்—1. உருத்திராட்சமாத் உருத்திராட்சம்—1. தின் காய். 2. ஒரு மரம். (மூ. அ). 3. தேவர்கள் திரிபுரத் தசரர்களாலே தங்களுக்கு நிகழ்ந்த துன்பத் தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டபொழுது திருக்கயிலாசபதியிலுடைய மூன்று திருக் கண்களினின்றும் பொழிந்த நீரிற்றோன்றிய மணி. (2-ஆவது சைவ. வி. சசு.) 'வெந்தீ றுருத்திராக்கம் லீழுயிய வணியுத் தாங்கி' (திருவாணை. கோச்செங். சசு.)

உருத்திராட்சப்பூனை — அடியார்வேடம் பூண்ட வஞ்சகன். (தண்டிலை. 29)

உருத்திராணி—1. தர்க்கை. 2. பார்ப்பதி. 'சுருதிசுருவாண்சிரச்சோதியுருத் திராணி' (கூர்மபு. திருக்கவி. உஉ.) 3. நாயிரபருணி நதியின் உபநதிகளுள் ஒன்றான பச்சை யாறு. (நாமதிப. 523.)

உருத்திரானு—தனுசுதாசுவர். (பெளட். உ: ௩சு.)

உருத்திராதிபதி—உருத்திரனுக்குத்தலைவ னாகிய ஸ்ரீகண்டபரமேசுவர். (சி. சி. உ: ௫௭. சிவாக்.)

உருத்திராதிஷேகம்—உருத்திரமந்திரஞ் செயித்துச்செய்யும் அபிஷேகம்.

உருத்திரா—மன்மதன்.

உருத்திராவரம்—காசிகர். உருத்திர- சிவன். ஆவாசம்-இடம். [ரூபேராவாஸ.]

உருத்திரி—ஒருவகை வீணை.

உருத்திரிதல்—உருமாறுதல், மாறுவேடம் கொள்ளல். 'ஒருத்தருதி யுருத்திரித்த' (திரு விளை. விடைவி. எ.)

உருத்தியோசர்—ஏகாதசருத்திரர். 'பவர்முத லுருத்திரோசர் பதினொரு கோடியுள்ளார்' (கந்தபு. உருத்திரர்கேள். ௧௨.) [இவர் பதினொருகோடி உருத்திரரைச்சிருட்டித்தத னால் வந்த பெயர்.]

உருத்தியை—பார்ப்பதி. (பிங்கல. ௧௦௬.)

உருத்தேறுதல் — நல்லநிலைவிலுத்தல். 'பேர்பாதிச்சரக்காவது உருத்தேறும்' (மதி. களஞ். 1. 186.)

உருதம்பண்ணுதல்—உச்சரித்தல். 'வேதத் தை யுருதம்பண்ணு நலத்தாலும்' (திருக் காளத். பு. 5. 49.)

உருத்தியோசர் — வியாழவட்டமாயிப அறுபதுவருடங்களுள் ஐம்பத்தேழாம் வரு டம். [ரூயிரொடூரரி.]

உருது—1. சேனை. 2. பாசனம். 3. வட இத்திய பாவைகளுள் ஒன்று.

உருதுட்டு—1. சித்திரம். 2. விக்கிரகம்.

உருப்பசி—தெயுலகத்துள்ள அப்ஸரஸ்திரி களுள் ஒருத்தி; இவள்: பூவுலகத்திலே புரூரவா என்னும் அரசனுக்கு மனைவியாய் ஆயுலென்பவனைப் பெற்றவன். 'கொண்டு போதலு மயமென் றுருப்பசிகூவ' (பாரத. குருகுல. ௧௧.)

உருப்பிடல்—1. உருவமாதல். 2. சீர்ப் பிடல்.

உருப்படி — 1. உருவுடைப்பொருளின் தொகை. 2. உபயோகமான பொருள். 3. இசைப்பாட்டு.

உருப்படுத்தல்—உருவாக்கல்.

உருப்படுத்தல்—1. உருவாகல். 2. உருவேறு தல். 3. சன்னதக்கொள்ளல். 4. சீர்ப்படுத்தல்.

உருப்பம்—1. உட்டணம், வெப்பம். 'உருப்ப நக மிவந் காருமென்ன' (சூர்மபு. வருணச். ௨௨.) 2. கோபம். 3. தினைமா. 4. மிகுதி.

உருப்பினி — உருக்குயினி. (திவ். திரு வாய். 7. 10. 6)

உருப்பு—1. பூரணம். 2. மிகுதி. (திவா) 3. வெப்பம். 'வெயிலுருப்பொழிவ' (வேதா ரணியபு நிரையவ. ௧௩.) 4. துக்கம். 5. அடுக்கை. 6. சினத்தி. (பதிற்றுப். 50. 16) 7. கொடுமை. (பெரும்பாண். 447)

உருபக்திவதம்—ஓரலங்காரம்.

உருபட்சா—பெருங்காயம்.

உருபு—1. நிறம். (பதிற்றுப். 52. 40)

2. பகுதி வீகுதி இடைநிலை சாரியை எனப் பகுபத்தின் அகத்துறுப்பாய்வருவது. 'பகுதி வீகுதி இடைநிலை என்னும் தெரிநிலை யும் குறிப்புமாயிப வினையுருபுகள்' (நன். இடை. வீருத்தி. ௧.) 3. பெயர்ச்சொல்லின் பின் அதனையடுத்து அதன்பொருளை வேற்று மைப்படுத்தற்கு வரும், இடைச்சொல்; அவ் விடைச்சொற்கள்: ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்பன. (நன். உருபு. ௨.) 4. வடிவம். (தொல். சொல். 24. சேனா.) [இதனுரையிலே நச்சினர்க்கினியர் உருபு என்பது வடிவை யுணர்த்தாது என்பர்.] 5. நோய். (அக. நி.)

உருபுதம்—ஆமணக்கு.

உருபுமயங்கம்—ஒரு வேற்றுமையுருபு தன் பொருள்கொடாது பிறிதோருருபின் பொருள்கொடுத்து நின்றல்; அது: 'காலத்தி னுற்செய்த நன்றி' என்பதில், ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு ஏழனுருபுப்பொருள்கொடுத்து நின்றல்போல்வது. (பி. வி. கரு. உரை.)

உருபூதம்—ஆமணக்கு.

உரும் — 1. அச்சம். 'பேநா முருமென் வருஉங் கிளவி, யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள்' (தொல். சொல். ௩௬௫.) 2. இடி. 'உருமினர்த்துடன்மெறு முழுவையோடும் பல்' (தணிகை. நாட்டு. ௪௨.) 3. வீடுதல்.

உரும்பம்—1. பாம்பு. 2. பெருங்காயம். 3. செம்பு.

உரும்பு—கொதிப்பு. 'உரும்பில் கூற்றத் தன்னின்' (பதிற்றுப். 28. 13.)

உருமணி—கருவிழி. (யாழ். அக.)

உருமம்—1. வெப்பம். (பிங்கல. ௧௮௬௩.) 2. நடுப்பகல். 'உருமத்திற்கெதிரே' (சேதுபு. இராமணருச். 218)

உருமலைவாரி—உலோகமணல்.

உருமால் — 1. தலைப்பாகை. 2. அங்க உருமால் — 1. வஸ்திரம்.

உருமாறுதல்—1. கோலமாறுதல். 2. சரீ ரம் வேறுபடுத்தல். 3. வேற்றுருக்கொள்ளல். உருமித்தல்—வெப்பங்கொள்ளல்.

உருழி—1. அச்சம். 2. இடி. 'உருமுப்புயல் போற் கவர்வோர்' (பாரத. நிவாத. ௧௧௦.)

உருமுத்துவசன்—இடிக்கொடியையுடைய அழிப இத்திரன். 'உருமுத்துவசன்மைத் தன்' (பாரத. புட்பயா. ௧௨௭.)

உருழதல்-உருவம்.

உருழதல் — அச்சமுற வொலித்தல், கர்ச்சித்தல்.

உருமேறு-இடியேறு: 'அச்சொற் றத்தஞ் செவிக்குருமே றாகக் கலங்கு மரவன்னார்' (பாரத. திரௌ. நட.)

உருமேனி—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் இவைகளையுடைய வடிவம். 'உருமேனிதரித்துக்கொண்டதென் ற லு ம்' (சி. சி. க: ௩௩.)

உருசம்—பாதரசம். (மு. அ.)

உருவ—1. திரும்பத்திரும்ப. 'பின்னையும் விடமாட்டாளே இக்கனே உருவச்சொல்லு மித்தனை' (சுரு. 10. 3. 4.) 2. நன்றாக.

உருவநீந்தம்—சித்தந்தால் உணரப்படுஞ் சத்தம் முதலாயின. (சி. போ. பா. அளவை. 38).

உருவக்கொடியோர்— கொடியருவினோர். (சிலப்.)

உருவநீபகம்—ஒரு செய்யுளிலே ஓரிடத் திலே நின்று ஒருசொல் அச்செய்யுளில் பல விடத்துஞ் சென்று உருவகப்பிரயோகமாகப் பொருள்படுதல், அது: 'கானம் கயலாம் வயலிற் கமலமா-மேனற் கருவினையா மின் புறவின்-மானுங்-கடத்துமேல் வேடர் கடுஞ் சுரமா நீங்கிற், கடத்துமே மெல்லியலாள் கண்' (தண்டி. பொரு. ௪0. உரை.)

உருவநீந்தம் — புத்தர்கள் சொல்லும் மூர்த்தபூதங்களாகிய கந்தம்; அக்கந்தங்கள்: நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்குபூத மும், அப்பூதங்களிடத்தின்பொருந்திய உபா தேயம் என்னும் கடினம், கந்தம், இரசம், ருபம் என்னும் நான்குமேன எட்டுவகை. (பெரியபு. திருஞாந. ௧௧௩. உரை.)

உருவநீபுத்தல்—உருவநீத்தல்.

உருவகம்—1. உவமானத்தையும் உவமேயத் தையும் வேறுபாடொழிவித்து ஒன்றென்ப தோர் உன்னுணர்வுதோன்ற ஒற்றுமைப் படுத்திச்சொல்லல். 'உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை பொழிவித்,தொன்றென மாட்டி னு் தருவகமாகும்' (தண்டி. பொரு. ௩௩.) 2. நாடகம். (காகாந்த.)

உருவகவுயர்வுநீர்ச்சியணி—உருவக அலங் காரவகையு ளொன்று; அஃது: உவமேயத் தை அச்சொல்லாற் சொல்லாமல் உவமானச்

சொல்லால் இலக்கணமாகச்சொல்லுதல். அது: 'புயலேசமத்த பிறையேயணிந்து' என்பதிற்போல. (வாணன். க.)

உருவகவுருவகம்—உருவகஅலங்காரவகையு ளொன்று; அது உருவகஞ்செய்யப்பட்ட ஒன்றனைப் பெயர்த்தும் உருவகஞ்செய்வது. 'கன்னிதன் கொங்கைக் குவடாய் கடாச் சுளிற்றை' (தண்டி. ௩௩. உரை.)

உருவகித்தல்—உவமானத்தையும் உவமே யத்தையும் வேறுபாடொழிவித்து ஒன்றென் பதுதோன்ற ஒற்றுமைப்படுத்திச்சொல்லல்.

உருவங்காட்டி—கண்ணாடி. (பிம்)

உருவச்சாதகம் — உருவசாதகம், 'உரு வச்சாதகத்துக்கேற்ப' (சீவக. 1571).

உருவசாத்தியம்—கலைஞானமறபத்துநான்றி னொன்று; அது: முகலக்கணம் ரோகாலக் கணம் முதலியவைகளான் மனிதனுக்கு நிகழ்பவைகளை அறிவிப்பது.

உருவசி — உருப்பசி. 'உருவசியென்னும் பேரா ளொப்பிலா வழுவாய்ந்த-திருநீக்ர் மங்கைதன்னை' (மச்சபு. அகந்தியாபு. ௧௭.) [உவ-சீர்.]

உருவசித்தம்—சுவருபாசித்தம். (தச. மகா. ௪௭.)

உருவசியமவாதி—ஒருமதஸ்தன்; அவன்: முத்தியினும் நித்தியசுத்த மக்களமான திவ்வியசரீரம் உண்டென்பவன். (சி. சி. ௧௧. ௩. சிவஞான.)

உருவப்பாப்பு — கடவுளது சர்வஞ்ஞாதி அஷ்டகுணங்கள். 'தன்னுருவப்பாப்பை யெலாம் கொடுபுகுந்து பதிப்பன்' (சி. சி. 9. 12.)

உருவபாவனை-இறைவனை உருவமுடையவ னாகத்தியானிக்கை. (சுர்மபு. வரூ. 43. உரை)

உருவம்—1. அழகு. 'உருவப் பூனியும் வந்தமை. யெவன்கொலென் தகரத்தான்' (சைடத. தேவியை. ௩.) 2. உடம்பு. 'ஒரு கெஞ்சமொழி யுருவ மூற்றமா துடைமையாக' (சேதுபு. கையி. ௨௧.) 3. எட்சிப் பொருள். 'ஆவினைத்தமையுருவமாயுருவ மாகி' (கத்தபு. மேரு. ௭௩.) 4. விழிமாத் திரத்தாம் கவரப்படுகஞ்ஞம், கந்தம். (தர்க்க பா. ௧௮.) 5. சிவப்புநிறம். 'உருவப்பப்பூத் தாய்' (திருமுரு. ௨௪௧. உரை.) 6. வடிவம்.

‘பேரூ வியம்புமில் வருவம்’ (திருவாத. திருப்பெரு. ௬௮.) 7. விக்கிரகம். 8. வேட்டம். ‘வலியினிலைமையான் வல்லுருவம்’ (குறள். 273). 9. பஞ்சகந்தம்சுருள் ஒன்று. (சி. சி. பர. செளந். 30) 10. மந்திரவுரு. ‘நின் திரண்டிருவமோதி’ (சீவக. 1289)

உருவமெடுத்தல்—வடிவமெடுத்தல்.

உருபர்—பெருஞ்சீரகம்.

உருவரை-1. நல்ல நிலம். (சூடா) 2. நிலம்.

[உருரா.]

உருவல் — 1. உருவுதல். 2. காதணியிடுதல்.

உருவலி—ஒரு பூண்டு.

உருவறை — உடலழகற்றவன். உடலழகற்றவன். உடலழகற்றது. ‘உருவறைக் கோபாலர்’ (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 2. வ்யா. பக். 740)

உருவாணி — 1. தேய்ந்துபோனது. 2. மெலிந்தவுடல். 3. அச்சாணி. (உபதேசகா. சிவத்துரோ. 411)

உருவாச்சம்மட்டி—வீழி (மலை.)

உருவாரம்—1. பிரதிமம். 2. வெள்ளரி (சூ. நிகண். ச. ௩௩.)

உருவாளர்—உருவமுடையவர். ‘காயமோ பொய்யெனக் கண்ட-திருவுருவாளர்’ (தாயு மா. சூரண. ௬.)

உருவி — 1. செம்முள்ளி. 2. காயுருவி. ‘எள்ளிரதம்படியுருவி’ (தைல. தைலவ. ௧௦௩.) 3. புல்லுருவி. 4. பாட்டுடைத்தலைவன். ‘உருவியாகிய வொருபெருங் கிழவனை’ (யாப். வி. பக். 525.) 5. பூமி. ‘பாருருவி நீரெரிசால்’ (திவ். திருநெடுக். 2.)

உருவியுப்பு—காயுருவியுப்பு.

உருவிலாளன்—மன்மதன். ‘மீனவிலோ தனத் தருவிலாளன்’ (மணிமே. 5. 6.)

உருவிலாணி—மன்மதன். ‘உருவிலாளியுடல் பொடித்தவொருவர்’ (திருவினைவளையல். 35)

உருவினி—1. உருவில்லாதவன். 2. மன்மதன்.

உருவினாரணம்—பன்னிரண்டு. (தைல.)

உருவு—1. அச்சம். 2. உருவென்னேவலும். தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. வடிவம். ‘உருவுகண் டெள்ளாமெ வேண்டும்’ (வள். ௬௬௭.)

உருவுடம்பு—தூலசீரம். (வள். ௩௪௩. பரி.)

உருவுதல்—சுருக்குக்கயிறு.

உருவுதல்—1. உடம்பினுறுப்பைக் கையினால் ஊன்றியிழுத்தல். 2. உறைகழித்தல். ‘நாந்தகத்தனை யுரின்கொடு’ (கந்தபு. சூரப. ௬௩௬.) 3. ஊடுருவப்படுதல். ‘கடிநி னுச்சி நின் றுருவியே வச்சிர கம்பத் - தடிதனிற் சென்று’ (கந்தபு. அசுரர்யா. ௬௬.) 4. கையிற் பெருவிரலுக்கும் மந்தை விரல்களுக்குமிடையே ஒன்றனைப்புக்குத்தி ஊன்றியிழுத்தல். 5. தடைநீக்கி விடுதல். ‘வயப்புலியை வாலுருவி விடுகின்றீரே’ (பாரத. சூது. உசுரு.) 6. அகாத்தோடுதல். ‘மூதகு மண்ட முகட்டுருவும்’ (கந்தபு. சூர. வ. ௬௬.)

உருவுதிரை—திரைவகையி லொன்று. (சீவக. 2471. உரை)

உருவுவமம்—உவமத்தின் ஒருவகை; அது: வண்ணத்தானுய ஒப்புமை. (தொல். பொரு. உளசு. உரை.)

உருவுள்ளு—கொள்ளு.

உருவேடுத்தல்—வடிவெடுத்தல்.

உருவேழத்து — வரிவடிவுள்ள எழுத்து. (யாப். வி. 535.)

உருவேளி — மனோராச்சியத்திலே ஆகாயத்திலே தோன்றும் போலியுரு. ‘உருவேளியருகு தோன்ற வற்றன னிறைவ னென்னு’ (தணிகைப். வள். உசுரு.)

உருவேளிக்காட்சி—

உருவேளித்தோற்றம்—

உருவேளிப்பாடு—

மனத்திலுள்ள பொருளின் மருட்சித்தோற்றம்.

உருவேற்றல் — 1. ஆவேசமேற்றல். 2. செபித்தல். 3. தூர்ப்போதனைசெய்தல்.

உருவேறல்—1. தெய்வ ஆவேசமேறல். 2. மந்திரோச்சாரணம் அதிகரித்தல். 3. மூர்க்கம் மிகுதல்.

உருவை—1. சூரை. (மலை.) 2. முள்ளி (மலை.)

உருள்—1. உருளென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. உரோகினிகாள். (சூ. நிகண். க. ௬௮.) 3. தேருருள். ‘உருள் பூந்தண்டார்புரளுமார்பின்ன’ (திருமுரு. ௧௧.) 4. வண்டி. (திவா) 5. வட்டம்.

உருளிசி—உருபித்தல்.

உருளிசி—கொத்துமல்லி (திவா).

உருளல்—உருளுதல்.

உருளாயம்—உருளுங் கவற்றின்கட்பட்ட வரவு. 'உருளாய மோவாது கூறின' (வள். ௬௩௩.)

உருளி—1. உடம்பின் எலும்புமுட்டு. 2. உரோகினிநாள். 3. தேருருள். 'முழவினன்ன முழுமரவுருளி' (பெரும்பா. ௪௭). 4. வட்டம். 'உருளிமாமதி' (சீவக. 532.)

உருளிப்பெயர்வு—எலும்புப்புரட்சி.

உருளிபேர்தல்—பொருத்துவிலகுதல்.

உருளுதல் — 1. அழிதல். 'உலகெலாம் உருளும் இன்றென' (சீவக. 2452). 2. உண்டையாய்த் திரளுதல். 3. ஒருகான் மே னின்றபக்கம் மறுகாற்மோகவும் ஒருகாற்மீழ் நின்றபக்கம் மறுகான் மேலாகவுஞ் சுழன்று செல்லுதல். 'உருள்பெருந்தேர்க்கு' (வள். ௬௪௭.)

உருளை—1. உண்டை. 2. உரோகினிநாள். 3. தேர்முதலியவற்றிலுருள். 'சகடிகு சக்கர வருளைகளுய்க்கவே' (பாரத. வேத்திர. ௫0). 4. வண்டி. 5. முட்டை (வை. மு). 6. வட்டம். 7. வெள்ளைப்பாஷாணம் (வை. மு). 8. வயிர வகை. (S. I. I. ii. 78.)

உருளைக்காந்தம்—ஒருவகைக் காந்தக்கல். (மு. அ.)

உருட்சம்—மொத்தன்வாழைக் கிழங்கு. 'உயருருட்சோதகம்' (தைல. தைலவ. ௩௫.)

உருடபதம்—1. இயற்சொல். 2. பகாப் பதம்.

உருடம்—1. இடுகுறி. 2. பகாப்பதம். 3. பிரசித்தமாயறியப்பட்டது. [ர-உவ.]

உருடி—1. இடுகுறி. 'வடநூலார் இடுகுறியை உருடியென்றும்' (நன். 62. உரை). 2. பாரம் பரியமானது. 3. காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தை நிச்சயிக்கை. (ஞானியி. ௧௫. உரை.)

உருதி—ஆயிர்ப்பட்டை (தைல).

உருப்பியம்—1. அழகானது. 2. வெள்ளி. (காகார்த்த). 3. வெள்ளிநகை. 4. வெள்ளி நாண்யம். 5. வெள்ளை. [ர-உவ.]

உருபக்தாணம்—ஒரு தாளம். (பாரத. தாள. 5. உரை.)

உருபகம் — 1. அத்தாட்சி. 2. உருவக அலங்காரம். 3. சத்ததாளத்தொன்று.

உருபகாப்படுதல்—மெய்ப்படுதல்.

உருபகாப்படுதல்—மெய்ப்படுதல்.

உருபகாரம்—திருட்டார்த்தம், அத்தாட்சி.

உருபகாலங்காரம்—உருவகவணி.

உருபணம்—உருபித்தல்.

உருபத்துவாயம்—இரண்டு ரூபம்; அவை: வியட்டி சமட்டி என்பன. 'அநேகவிரகா. முள்ளது ஒரு வணம் என்பதுபோல அநேக சீவரையும் தன்னாத்துமன் என்னும்அபிமான மே ஈசரனுடைய சமட்டியாம். அந்த வணத் திலே இஃது ஒரு விருக்ஷமென்று குறிப்பிடு வதுபோலப் பிங்கதேகத்துவாபிமானமே சீவ னுடைய வியட்டியாம்' (வி.ணி. ௩௨.)

உருபதன்மாத்திரை — பூதாதியகங்காரத் திலே தோன்றிய பஞ்சதன்மாத்திரையில் ஒன்று; அது கண்ணிக் திரிபத்திற்கு அறிவை யுண்டாக்கும். 'ஓசைந் பரிசுரூப விரதகத் தங்க ளென்று-பிபசுமாத் திரைக ளோத்தும் பிறக்கும்பூ தாதி கத்தி-சேசலிக் திரியக் கட்டுந்கழறிவிதநைகாண்மும்' (சி.சி. 2:64.)

உருபப்பீடம்—உருபப்பிரமர் (மணிமே).

உருபம்—1. அடையாளம். 2. இனம். 3. உருவம். (மணிமே. 6. 177). 4. சாயை. 5. சுபாவம். 6. நிலை. 7. நிறம். 8. பிரதிமை. 9. மந்தை, ஆடுமாடுகளின்றொகுதி. 10. வாய்ப்பாடமாக்கல். 11. வேற்றுமைமாலை. [ர-உவ.]

உருபவண்ணியம்—சிறத்ததோற்றம்.

உருபவதி—அழகுடையவன்.

உருபா—ஒரு வெள்ளிகாணயம்.

உருபாநயம் — உருவமும் அருவமுமாகிய இரண்டுத்தன்மையுடையது, சகனாக்களம். 'அருவமோ ரூபாநயமானதோ வன்றிகின்ற அருவமோ வரைக்கும் கத்தா வடிவெனக் குணர்த்தித் தென்னி' (சி.சி. ௧: ௩௮).

உருபி — 1. உருபமுள்ளது. 'ஆங்கைட் குருபியாய் வறக்கும்' (உபதேச. திருமால். ௩௨). 2. உருபியென்னேவதும், தெரிநிலை விசைப்பகுதியும்.

உருபிகை—வெள்ளெருக்கு. [ர-உவிகா.]

உருபித்தல்—1. அத்தாட்சிப்படுத்தல். 2. ஆராய்தல். 3. சித்தித்தல். 4. குணப்படுத்தல்.

உருபு—1. உருவம். 2. சாயல்.
உருபை—உருவமுடையவன். (சி. சி. வரலாறு.)

உரேதிர்—வீரன். (யாழ். அக.)

உரை—1. ஆமேப்பிரமாணம். (சி. சி. அள. ௬. மறை). 2. உயர்ச்சி. 3. எழுத்தினாலி. (பிங். ௩௨௦௩). 4. ஒலி, முழக்கம். 'குன்றம் குமுறியவுரை' (பரிபா. 8. 35). 5. சொல். 'அரையன்வா யுரைகள் வரைதருமுடக்கல்' (வைராக்க. தி. 5). 6. சொற்பொருள். 'பூரண னெனும்பெயர் விரித்தினுரை வேறமுளதோ' (தாயுமா. சின்மயா. ௩). 7. தேய்வு (சூடா). 8. புதல். 'உரைபொருள் காணையோங்க' (இராகு. யாக. ௧). 9. பொன். 'அகறாணி - தன்வினுரைக்காப்பணி' (தைல. நைலவ. 135). 10. மாற்றரை. 'சீரிரும்பினைப் பொன் னென வுரைபெறச் செய்வாம்' (கந்தபு. மார்க்க. 122). 11. வியாக்கியானம். 'ஆசிரிய வசனமென்றீரோமுரையே' (நன். பொதுப் பா. உக.)

உரை—உலாலி. 'கடுங்காற்றெடுப்பக் கல் பொருதுரை' (மதுரைக். ௩௭௮.)

உரைக்கிற்தீ—சாசுவதி. (திருக்காளத். பு. பதி. 3.)

உரைக்கை — விரித்துச் சொல்லுகை. 'அனைத்துமுரைக்கையினால்' (சி. சி. அ: கசு.)

உரைக்கோள்—உரைக்கருத்து.

உரைகட்டுதல்—நூலுக்கு உரைசெய்தல்.

உரைதல்—பொன் வெள்ளி யுரைக்கும் கல். 'பொன்னைக்கொண்டுரைகலம்பிதே நிறமெழு உரைத்தாற்போல்' (திவ். பெரியாழ். 5. 4. 5.)

உரைகலங்கல்—சொல்லுத் தடுமாறுதல். 'தையோருரைகலங்க' (பாரத. புப்ப. ௨௦.)

உரைநாள் — உரையாசிரியன். 'தன் மாணக்கன் மருமுரைகாரன்' (நன். சிறப். பா. பி. ௫.)

உரைநோள் — நூலுக்குச் செய்யப்படு முரையிற் சொல்லப்படுவன; அவை: பதச் சேதம், பதப்பொருள், விக்கிரகம், வாக்கிய யோசனை, சங்கை, உத்தரம் என்பன. (சிவ தரு. சிவஞான. தாக. ௩௬. உரை.)

உரைநோளாள் — உரையை விரைவிலே கற்கும் அறிவுடையோன். 'உரைநோளாளர் குரைப்பது நூலே' (நன். பொதுப். ௩௭.)

உரைத்தீர்தீரம்—உரையின் ஒரு கூறாக எழுதப்பட்ட சூத்திரம். (பி-வி. உ. உரை.)

உரைச்செய்யுள்—கட்டுரை. 'வார்த்திகப் பொழிப்பென்பது உரைச்செய்யுளானும்பாச் செய்யுளானும் செய்யப்படும்' (சி. போ. பா.)

உரைசல்—உரைசுதல்.

உரைசுதல்—1. உரைசல். 2. சீத்தல். 3. தேய்த்தல். 4. தேய்தல்.

உரைசெயல்—1. சொல்லுதல். 'உரைசெய வேண்டுமென் றுரைப்ப' (பாரத. குருகுல. ௫௫). 2. வியாக்கியானஞ்செய்தல்.

உரைச்சல்—உரைசுதல்.

உரைத்தல்—1. ஒலித்தல். 2. சொல்லுதல். 'ஆங்கவனிவ்வாறுரைத்தலும்' (பாரத. நாடு கார். உஅ). 3. தேய்த்தல். 'உருண்டவாய் தொறும் பொன்னுரு ளுரைத்துரைத்தோடி' (இராமா. வரைக். அ). 4. பூசுதல். 'உரைக் கும் நானமும்' (சீவக. 831). 5. மாற்றிய உரைத்தல். (திவ். பெரியாழ். 5. 4. 5). 6. மெருகிடுதல். 'ஓடவைத்துரைத்த' (நாடு. 3. 1. 2.)

உரைத்தாமென்றல்—முப்பத்திரண்டுத்தி களுள் ஒன்று; அது: முன்னே ஒரு நிமித்தத்தி னாலே சொல்லப்பட்டதைப்பின்னே சொல்ல வேண்டியவிடத்து இதனை முன்னேதானே சொல்லிளுமென்பது தோன்றச் சொல் லாதுவிடுதல். (நன். பொதுப்பா. கசு.)

உரைத்தீவாரி—கூறுவார். 'உரைத்தீவாரில் வழி' (கலி. ௭௩.)

உரைத்துமென்றல்—முப்பத்திரண்டு உத்தி களுள் ஒன்று; அது: பின்னே சொல்லப்படு வதை முன்னே ஒரு நிமித்தத்தினாலே சொல்லவேண்டின் இதனைப் பின்னே சொல் வோமென்பது தோன்ற அங்கே சுருக்கிச் சொல்லுதல். (நன். பொதுப்பா. கசு.)

உரைத்தைக்காண்—சொல்லிக்காண். 'தெரு ளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத் தைக்காண்' (கலி. ௩௮.)

உரைதல்—தேய்தல்.

உரைதழுத்தல்—பேச்சுத் தடுமாறல்.

உரைநடை—வாசகநடை.

உரைநூல்—1. உரையெழுதப்பெற்ற நூல். 2. உரையாகியநூல்.

உரைப்படல்—உரைக்கப்படல். 'உலகத் துரைப்பட்டது' (நளவே. கலிநிங். சக.)

உரைப்பாட்டு—உரோகினிதாயன்.

உரைப்பாட்டு—கட்டுரைகடை. (சிலப். பதி. 60.)

உரைப்பு—1. உரைத்தல், 'உரைப்பரும் பலபொருளாயும்' (பாரத. அருச்சுனன் தவ. எ.அ). 2. தேய்ப்பு.

உரைப்பொருள்—விரித்துரைக்கும் மெய்யுரை. (திவா.)

உரையாளுமாநம்—வேதாகமங்களுட் சொல்லியதுகொண்டு அது சொல்லாதபொருளையும் ஒப்புமைபற்றி உரையிட்டுத் துணியது. (சி. சி. அளவை. கஉ. மறை.)

உரையல்—1. உரைத்தல், 'கனலின் தலை மிட்டுரையல்' (கவி. கூஉ). 2. உரைத்தல்.

உரையாளன்—காட்சிகருதலளவையகரானறியப்படாத பொருள்களை ஆத்த வரங்கியங்கொண்டு உரைசெய்வதாயிப ஆன்மாவினது ஞானசக்தி; இந்த உரையாளன்: தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை என மூன்றுவகைப்படும். (சி. சி. அளவை. உ. சிவஞா.)

உரையாழ்நாவி—1. உரைகல் (திவா). 2. மாற்றறிவிக்கும் ஆணி.

உரையாழியர்—1. நூலுக்கு உரைசெய்தவர். 2. தொல்காப்பியத்துக்கு உரைசெய்தவராகிய இளம்பூரணர். (தொல். சொல். ச. சேனா.)

உரையாடல்—பேசுதல், 'உண்டி யுந்துரை யாடலையாகி' (கந்தபு. மார்க்க. கககூ.)

உரையாணி—மாற்றறியும் ஆணி.

உரையாலுமாநம்—உரையாளுமாநம், 'நிதியான்முற் கன்மபல நிகழ்வ திப்போ திச் செய்தி-யாதி யாக வரும்பயனென் றறித லுரையா லுமாநம்' (சி. சி. அளவை. கஉ.)

உரையிடுதல்—1. நூற்கு உரைசெய்தல். 2. தருக்கஞ்செய்தல், 'ஒருவர்க்கொருவர் உரையிடும் அவ்வேலை' (தெய்வச். விற்வி விடு. 99)

உரையிடுநோடல்—தந்திர உத்திகளுள் ஒன்று; அது: மூலத்திற் சொல்லாதவைகளையும் உரையிற் சொல்லுதல். (கன். பொதுப் பா. கச. உரை.)

உரைவயிமை—சா துரியப்பேச்சு, பேச்சு வன்மை.

உரைவாயன்—உரைகூறவல்ல புலவன், 'உரைவாணர் தங்கணவைகாணின்' (குலோத். கோ. 363).

உரைவு—தேய்வு.

உரோகம்—கையிருப்புப்பணம்.

உரோட்டி—அப்பம். [தெய்வத்து.]

உரோதம்—இலக்கையினால் சிவஞானி பாதம் என்னும் மலை. [ரொஹம.]

உரோதாரி—வைத்தியன். [ரொம ஹாஸிடு.]

உரோதசந்சிவி—ஒருவகைத் தைப்பம். 'சுக பலைச்சாறு.....வராதஞ்சன்னியு கு கொடுஞ் சுவாசகாசங்களும்போ முரோக சஞ்சிவி யிதற்குரியபேரே' (தைல. தைப்ப. 12.)

உரோதசாத்தன்—உரோகசாத்தன்.

உரோதசாத்தன்—வைத்தியன். [ரொம ஸாஹ.]

உரோதசாத்தி—ஆரோக்யம், நோய் நீக்கம். [ரொமஸாணி.]

உரோதசோட்டம்—சுரம்.

உரோதனி—1. உரோகினி. 2. அரோகினி க் கடுக்காய். (பாலவாகட. 171)

உரோததி—நாய். (யாழ். அக)

உரோதம்—1. இறக்குதல். 2. உயர்த்தல். 3. எழுர்புதல். 4. ஏறுதல். 5. ஒளிவிளக்கம். 6. தளிர். 7. நோய் (பக்). 8. பூவுருதல். 9. வளர்த்தல். [2,3,6,9. ரொஹ. 7. ரொம.]

உரோதாட்டு—கயரோகம்.

உரோதாதம்—1. செஞ்சிவிடித்தல். 2. மாட்டி லடித்தல். [உரொவாஹ.]

உரோதாயுதம்—உடம்பு. [ரொமாய தநம்.]

உரோதி—1. நோயாளி. 2. செம்மரம்.

உரோதிடம்—காவட்டம்பு (காவர்த்தம்).

உரோதினி—1. ஒண்டதவயசுப்பெண். (பராசர. சூசார. கா.) 2. கடுக்காய். 3. கடுகுரோகினி (மலை).

4. காண்கம் கச்சத் திரம், 'இவளுரோகினி யென்னவேதொழத் தக்கான்' (பாரத. சம்பவ. உச.) 5. உரோம மூடையதாய், 'உள்ளுதவத்தி நுரோகினி தன்னா உதயஞ்செய்து' (உபதேச. பல ஶா. க.) 6. பீதரோகினி (மலை). 7. உருக் குமிழ் (நாகார்த்த). 8. சிறுகாஞ்செய்து. [ரொஹினி.]

உரோதினிதாயன்—பலராயன் (பக்).

உயோகிதம்—உயோமண்டலி.

உயோகிதம்—1. செந்நிறம், சிவப்பு (நாநார்த்த). 2. செம்மரம். 3. மஞ்சள். 4. குங்குமம் (நாநார்த்த). 5. செங்கயல் (நாநார்த்த). [ரொஹித.]

உயோகிதாதிதவன்—1. அக்கினி. 2. அரிச்சந்திரன்மகன், 'விறலரிச் சந்திரன் மைந்தன் - கைம்மைய ராகி யொன்னலர் மகளிர் கலுழந்தரீர்ப் பெருக்கினெல் வளந்து - செயம்முகத் தோக்கச் சினவுவான் விதிர்க்கு முரோகிதாச் சுவனெனத் தெரிப்பார்' (கூர்மபு. சூரியன்மர. ௩௫.)

உயோகிதல்—உலக்கை. (பிங்கல். ௧௯௬௮.)

உயோகம்—1. கோபம். 2. மானம். 3. முலை. [1, 2. ரொஹி. 3. உரோஹ.]

உயோகாபம்—எலுமிச்சை.

உயோகம் — 1. கோரோசனம். 'செந்நிறி ரத்தமுரோசனம்' (தைல. ஐதலவ. ௬௧.) 2. முள்ளிலவமரம்.

உயோகினை—1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 'உரோசனாநித்தபொற்பியே' (திருவிளை. ஈரிபரி. ௧௦௬.) 3. செங்கழுநீர் (நாநார்த்த). [ரொஹநா.]

உயோகல்—உரோஞ்சல்.

உயோசமாம்—குதிரைகளுக்குள்ள நற்சுழிகளுள் ஒன்று. (பெரியபு. தடுத்தா. ௧௬. உரை.)

உயோசனி—1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 3. செந்தாமரை. 4. சிறுகாஞ்சொறி.

உயோசி—சூரியகாந்தி.

உயோசித்தல்—1. நானுதல். 2. மானத்தாற் கிளர்ந்தல்.

உயோசினி—சிறுகாஞ்சொறி.

உயோகதல்—உராய்தல் (பிங்).

உயோஞ்சல்—உரிஞ்சுதல். (பிங்கல். ௨௧௬௭.)

உயோஞ்சுதல்—உரோஞ்சல்.

உயோடனம்—1. பாதரசம். 2. உவர்நிலம். (1, 2. நாநார்த்த)

உயோடம்—கோபம். 'சீரொன்று ஊதாய்த் துரியோதனன்பக்கல், ஊரொன்று வேண்டிப் பெருத ஞ்சோடத்தால்' (திவ். பெரியாழ். வெலி. 5)

உயோனி — 1. உரோகிணிநட்சத்திரம். 'விண்ணக மிருள்கொள விளங்கு வெண் மதி-யொண்ணிற ஞ்சோனியோ டொளித்த

தொத்ததே' (சிந்தா. நாம. ௧௯௬.) [உரோஹிணி என்பதில் ஹி என்பது கெட்டது.] 2. ஒரு நோய். 'உருமிடி நாக முரோணி கழலை' (திருமந்திர. அறன். ௪.)

உயோதம்—1. ஒருநாகம். 'கருவையழித் தோன் உரோதமென்னு நாகத்தையுமடைவன்' (கூர்மபு. வருண. ௨௨. உரை.) 2. தடை. 3. நீர்க்கரை. அது: 'சீதரோதக்குரு தித்திரையொரி' (இராமா. இராவணன் சோக. ௧.) [ரொய.]

உயோதம்—1. அழுதல். 'நீ தோன்றி, உரோதனஞ்செய்துதிராவணஞ் செய்தமையால் உருத்திரனெனப் பெயர்பெறுவாயாக வென்றான்' (கூர்மபு. அட்டமூ. ௧௧. உரை.) 2. கண்ணீர்.

உயோதன்—புதன் என்னுங் கிரகம்.

உயோதனி—சிறுகாஞ்சொறி (மலை).

உயோதித்தல்—அழுதல். 'உயிர்களெவற் றினையும்...உரோதிப்பிப்பாய்' (திருக்காளத். பு. 5. 48.)

உயோபயம்—இறக்குதல்.

உயோபம்—அம்பு (நாநார்த்த).

உயோமகிட்டு—நிறைமயிர்.

உயோமகிழந்து—வசம்பு (வை. ஞா).

உயோமகடனர்—குதமுலிவர். 'புராணக் கனைக் கேட்டபொழுது மகிழ்வினில் மயிர் சிலிர்த்திருந்தமைகண்ட வியாதர் அக்காரணத்தினால் உரோமகடனர் என்று பெயர் சூட்டினாரென்க' (கூர்மபு. இந்திரத்துய். ௩. உரை.) [உரொஹிஷ்ட-கண.]

உயோமநுடம்—உரோமபுளகம். [ரொஹிஷ்ட-6.]

உயோகி—முதியார்கூந்தல்.

உயோமகுச்சம்—உரோமகுச்சம்.

உயோமகுச்சம்—சாமரை.

உயோமகூபம் — மயிர்சிலிர்ப்பு. 'உகந் தெதிர் விம்மி யுரோமகூபங்களாய்' (திவ். பெரியாழ். 5. 1. 7.) [ரொஹிஷ்ட-௮.]

உயோமசன்—1. ஒரு முனிவன். 'சரோருக ண்டம் விண்டா லொருமயிர் சலிக்குஞ் செங்கை - யுரோமச முனியை நோக்கி' (பாரத. நிவாத. ௧௯௦.) 2. மயிருள்ளவன்.

உயோமண்டலி—நிறுத்தக்கை முப்பதனுள் ஒன்று. (சிலப். பக். 81)

உரோமத்துவாயம்—உல்லோலம்.

உரோமத்துவாயம்—மயிர்த்துவாயம்.

உரோமப்போடிப்பு—
உரோமபுளகம்—
உரோமபுளகிதம்—

} மயிர்சிலிர் க்கை.

உரோமபூம்—தோல்.

உரோமம்—1. குறுமிய மயிர். 2. மயிர். 'வேணிமுடித்தலுரோமமுதிர்வீழ்த்தும் வப னஞ்செய்யாமை' (குத. வரன. ச.) 3. புற மயிர் (திவா).

உரோமமுனி-பதினெண்ணத்திரி லொருவர்.

உரோமாந்திரம்—மயிர்த்துவாயம். [ரொரி ராய்:]

உரோமாசி—மயிரொழுங்கு.

உரோமசேனை—உரோமத்தினொழுங்கு.

உரோமாந்திரம்—

உரோமாந்திரம்—

உரோமாந்திரம்—

உரோமாந்திரம்—

உரோமப்பாயம்—1. கம்பளம். 2. சால்வை.

[ரொரி - மயிர். ஸ்வரம் - சீலை.]

உரோமாவலி-நாபிக்குமேலுள்ள உரோம

சேனை. [ரொரிாவலி.]

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உரோமி—

உல்லங்கித்தல்—நெறிகடத்தல். 'குருவம் மிசம் உல்லங்கியாமல்' (பாரதவெண். 171. உரை)

உல்லம்—ஒரு மீன்.

உல்லர்—தளிர்.

உல்லாகன்—1. நோயுற்றொழிந்தோன். (கு. நிகண். உ: சா). 2. சாமர்த்தியமுள்ளோன். [உலூவ.]

உல்லாசம்—1. அத்தவாளம் (பிங்கல. 1280). 2. அத்தியாயம். 3. ஆகத்தம். 'உல்லாசமுடனே முடிப்பா விசைத்தான்' (கல். பாரத. தருமசா. 40நு). 4. உள்ளக்களிப்பு. 5. ஒளி. 6. வர்த்தித்தல். [உலூவ.]

உல்லாசன்—உல்லாசக்காரன். 'உல்லாச நிராகுல யோகவித-சல்லாப விகோதனம்' (கந்தரது. உ.)

உல்லாடி—மெல்லிய ஆள். (யாழ். அக.)

உல்லாபம்—1. துக்கம், உரோகம் முதலிய வைகளாகிய குரலின் விகாரம். 2. மழலைச் சொல், நிரம்பாமென்மொழி (திவா). 3. மேற்கட்டி. [உலூவ.]

உல்லாபன்—நோய்க்கிசிச் சுகமுற்றோன் (குடா).

உல்லி—1. ஒர் வி. 2. மெல்லிய ஆள். 3. மெல்லியது. 4. கெக்காயம். 5. மதில் (அக. நி.)

உல்லியக்கூலி—வரிவகையில் ஒன்று. (8. I. I. ii. 352.)

உல்லியம்—இறையினறு.

உல்லியர்—சுபதுலோர். (கு. நிகண். உ: ௩௨.)

உல்லு—உல்.

உல்லுகம்—கொள்ளி.

உல்லேகம்—1. உயர்த்துதல். 2. எழுதுதல். 3. கிண்டிதல். 4. சிவதல். 5. உரத்தி பண்ணல். [உலூவந்.]

உல்லோம்—1. உச்சரிப்பு. 2. ஒலக்காரம். [உலூவ.]

உல்லோஸ்—ஐயவேற்றல்.

உல்லோசம்—மேற்கட்டி. [உலூவ.]

உல்லோலம்—1. பெருத்திதா, மகாதா கம். 2. கூத்தின் அங்கத்திரியைகளுள் ஒன்று. (செய். பக். 81. சந்தா.) [உலூவ.]

உல — உலவென்னேவனும், தெரிக்கிலே விசைப்பகுதியும்.

உலந்தல்—உலத்தல்.

உலத்தை—1. அழிதல். 'பொருப்புலக்கை யுற்றலமா' (பாரத. பதினெட்ட. 100.) 2. இரும்பினால் உலக்கைபோலச் செய்யப்பட்ட ஓராயுதம். 'உலக்கை குலம் வேல்' (கந்தபு. சத. 15). 3. தாபியம் முதலியவைகளை உரவி லிட்டுக் குற்றநற்காக மாமுதலியவைகளால் செய்து அடியில் இருப்புப்பூண் இடப்பட்ட தண்டம். 'அவஸெறி யுலக்கைபோ யதிரத் தாக்கலும்' (தணிகை. நகரப். ௩௬). 4. திரு வோணநட்சத்திரம் (சூ. நிகண். க: எசு). 5. லெருகன்சிறுக்கு. 'அறற்போக்குலக்கைப் பொடியோர்படி' (தைல. தைலவ. அசு). 6. கடல் (அக. மி.)

உலக்கைநொழிந்து — 1. உலக்கைறுணி. 2. உலக்கைறுணிபோலக் கூர்மையற்றது.

உலக்கைப்பாட்டு — வள்ளைப்பாட்டு. 'பறவைப்பேடுக குலக்கைப்பாட்டால்' (வள்ளு வமா. 10. உரை.)

உலக்கைப்பாலை — பாலை மர வகையில் ஒன்று.

உலக்கையாணி—பூட்டின் கடுவாணி.

உலக்கைவள்ளி — ஒருவகை வள்ளிக் கிழக்கு.

உலகங்காத்தான்—அவரி.

உலகாந்தாயம் — உலகஞ் சுற்றிவருகை.

உலகாயன்—புத்தன்.

உலகநிலம்—உலகநோன்பு (மணிமே.).

உலகத்தார்—1. உலகிலுள்ளார். 2. உயர்ந்தோர். 'உலகத்தாருண்டென்ப தில்லென்பான்' (குறள். 850). 3. உலகப்பற்றுடை யார்.

உலகநுமணி—உலோகநுமணி. 'உலக தருமணிபிற் பாவு சிவதருமணியிற் பவின் தவர்க்கு முல்லை' (தணிகை. அகத். 394.)

உலகநாமணித்தினை — சயிசதிக்கையின் ஒருவகை. இஃது அபரமுத்தியைக்கொடுக்குத் தினை. 'அத்தினை யபரமுத்தியைக் கொடுக்கு முலகதன்மணிதினைக்கையெனவும் பரமுத்தியைக்கொடுக்குஞ் சிவதன்மணி யெனவு மிரண்டாம்' (சி. சி. அ. 10. மறை.)

உலகநாட — 1. உலகத்தாரொழுகும் ஒழுக்கம். பரிமேலழகர் 'உலகநாடையாவது ஒப்புரவுசெய்தல், புரந்தருதல், பிழைத்தன பொறுத்தல் என்றிவை முதலாயின' என்பர். (வள். 10௭௨). 2. உலகவழக்கு.

உலகநாதன்—1. அரசன். 2. கடவுள். 3. பிரமன்.

உலகநீதி — 1. இயல்பானநீதி. 2. உலக நடை. 3. ஒரு நூல். 4. தேசவியற்கைநீதி. 5. நன்னெதி.

உலகநோன்பு—துறவாது விரதங்காத்தல். (மணிமே.)

உலகப்பற்று—லௌகிகவிஷயப்பற்று.

உலகப்புட்டன்—மிகுபுரளிக்காரன்.

உலகபாடணன்—விட்டுறு.

உலகபாலர்—அட்டதிக்குப்பாலகர் (குறள். அதி. 39. அவ.)

உலகபுராணம் — ஒரு பழைய புராணம். 'அலகைசான்ற வுலகபுராணமும்' (பெருங். உஞ்சை. 32. 2.)

உலகம்—1. ஆகாயம் (பிங்). 2. உயர்ந்தோர், நன்மக்கள். 'உலகம் புகழ்ந்த வேளம் குயர் விழுச்சீர்' (திருமுரு. 124). 3. உலகத்தன்மை. 4. உலகத்துள்ள சீவான்மாக்கள். 'உலகமுலப்ப' (திருமுரு. க). 5. உலகவறுபவம். 'அருளிவார்க்கவவுலகமில்லை' (வள். உசுஎ). 6. உயர்குணம் (பிங்). 7. சிருட்டிப்பொருள். 8. சிவதத்துவமுதற் சுத்த வித்தியாதத்துவமீருகிய சுத்தாத்துவப்பொருள்களும், காலதத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமீருகிய சுத்தாசுத்தாத்துவப்பொருள்களும், குணதத்துவமுதற் பிருதிவி தத்துவமீருகிய அசுத்தாத்துவப்பொருள்களும் ஆகிய ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்று சுட்டியுணரப்படுஞ் சேதக வசேதகப் பிரபஞ்சம். (கூர்மபு. இந்திரத்து. எ. உரை). 9. திசை. 'ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென்றைத்திடு முலக மெல்லாம்' (சி. சி. க: க). 10. நாடு. 11. நிலத்தின்பகுதி. 'மாயோன்மேய காடுறையுலகமும்' (தொல். பொருள். 5). 12. பூமி. 'உலகமன்னவன் திருநாளொளி முடியணிந்து' (சிந்தா. கனக. உ). 13. மக்கட் டொகுதி. (தொல். சொல். 57. சேனா). 14. வழக்கம். 'ஒழுக்கநடையே யுலகமதாகும்' (மாறன. 320.)

உலகமலையாமை—தூலுக்குரிய பத்தழி
னென்று; அது: உயர்ந்தோர் வழக்கத்தோடு
மாறுபாடாமை. (நன். கக.)

உலகமலையு — ஓரலங்காரம். அஃது:
உலகத்து ஒழுகலாற்றோடு மாறுபட்ட ஒழுக்
கம் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறுதல். 'அலகடல்க
ளேழுந்தார்த் தந்தரத்தி னூடே-மலையனைய
மாலயானை யோட்டிக் - கலவாரை - நிறுக்கி
வையம் நெடுங்குடையின் கீழ்வைத்தான்-
மாறுச்சீர் மாநிலத்தார் மன்' இதனுள் ஒரு
நிலவேந்தனை ஏழுகடலையும் தூர்த்தானாகவும்
ஆகாயத்திலே தன் யானையைச் செலுத்தி
வென்றானாகவும் உலகொழுக்கோடு மாறு
படக்கூறினமையின் உலகமலையாயிற்று.
(தண்டி. கக.)

உலகமாளந்தார்—விட்டுணு. 'உலகமாளந்தா
னே தாலேலோ' (நாலாயிர திவ். பெரியாழ்.
1, 3, 2.)

உலகமாதா—1. இலக்குமிதேவி. 2. சரசு
வதிதேவி. 3. செம்மணித்தக்காளி. 'உலக
மாதாவைச் சேர்வுந் றுயருநிற்குண்டிய்தே.
(தைல. தைலவ. கக). 4. பார்ப்பதிதேவி.

உலகமின்றான்—1. பார்ப்பதிதேவி. 'வந்திடு
முலகமின்றான் வதுவையஞ் சாலை நண்ணி'
(கந்தபு. திருக்கல். சுஎ). 2. திருமகள். 3.
கலைமகள்.

உலகமுண்டோன் — விட்டுணு. 'உம்மை
யதனி லுலகமுண்டோன் நன்மகன்' (கந்த
பு. வள்ளி. கக.)

உலகர்—1. உலகத்தார். 'உலகர்சேருறுதிப்
பயனெவற்றினுக்கும்' (சிவதத்து. எ). 2.
பாண்டியர் (அக. நி).

உலகாட்சகன்—உலகத்தைக் காப்போன்.
உலகாட்சணியம்—உலகத்தாரையிடேற்ற
கை.

உலகாட்சை—உலகாட்சணியம்.
உலகவழக்கம்—உலகவழக்கு.
உலகவழக்கு-உலகத்தோர் பேசும் பாவை
யிலே நடைபெறும் வழக்கம்.

உலகவரவி—தருமசாலை. (மணிமே. 7.
39.)

உலகவாதம்—ஐதிகம். (சி. சி. அளவை.
க. சுப்பிர.)

உலகவிடைகழி—ஊர்வாயில் (மணிமே).

உலகனத்தோன்—விட்டுணு (திவா).

உலகாசாரம்—உலகவழக்கம், உலகநடை.
உலகாயதம் — உலோகாயதமதம். புறச்
சமயமாறினென்று. அது: சார்வாகன் கோட்
பாட்டின்படி உலகவிற்பமே சிரேட்டம்
என்னும் ஒரு நிரீச்சுவாதமதம்.

உலகாயதன்—உலோகாயத சமயத்தோன்.
உலகிதன்—உலகாயதன். 'பல்லுயிரும்...
.....வினையுமில்லென்றாரக்கு முலகிதர்'
(T. G. M. ii. 2. 815.)

உலகியல்—1. உலகநடை. 'கண்ணோட்டத்
துள்ளதுலகியல்' (வள். நுஎஉ). 2. உலகத்தி.
(சேவக. 245. உரை.)

உலகியற்சொல் — உலகவழக்குச்சொல்.
(மணிமே.)

உலகு — 1. ஆகாயம். 2. உயர்ந்தோர்
கூட்டம். 'என்னையின்றென்சொலாதுலகே'
(பாரத. தம்சிற். க). 3. உயிர்கள். 'தினற்
பொருட்டார் கொல்லா துலகெனின்' (வள்.
உருசு). 4. உயர்குணம். 5. திசை. 6. காடு.
7. நிலம். 'ஏழுலகுடையானலமரவே' (பார
த. ஐத்தாம். கக). 8. பிரபஞ்சம். 'வாரியா
லுலகழிந்திடுமெல்லையும்' (கந்தபு. குரபன்-
உதை. கஎரு.)

உலகுண்டவன் — விட்டுணு. 'உறுதி பேசி
ன்னவாலியாருயிருன்ப னென்றலகுண்ட
வன்' (சேதுபு. சேதுவர். அ.)

உலகுய்யர்கோட்டான் — ஒருவகை மருத்
துப்பச்சிலை. (பெரியமாட். 157-A.)

உலகுலம்—1. திப்பிலி. 2. திரிபிலி.

உலகேசன் — உலோகேசன் என்னும்
பிரமா. 'உலகேசனெனும்விரிஞ்ச லுறையு
நாளில்' (சேதுபு. சக்கர. கஉ.)

உலகேடனை—உலகவிஷயங்களிற்கொள்
ளும் ஆசை. (கட்டளை. 51.)

உலகோம்பல் — அரசாறுதொழில்களுள்
ஒன்று; அஃது: உலகுபுரத்தல்.

உலகோர்—உலகர், பெரியோர். 'தாராதா
மெனவுலகோர் பலகலைதருமா' (கோவிற்பு.
திருவிழா. நு.)

உலங்கலம்—கற்பாத்திரம்.

உலங்காணை—அடியி (மலை).

உலங்காணை—மாவகையில் ஒன்று.

உலங்கு—1. கொதுகு. 'அனலிசே ருலங்
கென வுலக்தனர்' (கந்தபு. திருவின. அ.)
2. நிரண்டகல் (பிங்கல. நுஎ).

உலட்டுநூல்—உலண்டாற் செய்த நூல். 'உலட்டுநூல் பருத்தினால் சிலம்பினூல்கள்' (சி. ரி. பர. சொத்திராந்திகன்மறு. ௧௦.)

உலண்டம்—கோற்புழு.

உலண்டு—பட்டுநூலை யுண்டாக்கும் கோற் புழு. 'கடத்தினுக்கு மண்ணினையும் நூற்கு உலண்டினையும் காரணமென்பதுபோல' (வே தா. சூ. ௧௩௪. உரை.) [இதனைக் கோசகாரப் புழு என்றுஞ் சொல்வர்.]

உலந்தல்—1. அழிதல். 'கொடிகொடே ரிழந்துபோயுலக்கலிட்டு' (பாரத. பதினா. உரு. 2. கெடுதல். 'மலக்குறாமனத்தினும் வருத்தமுற்றவு-முலக்குறீக்கி' (கந்தபு. திருவவ. ௬௦.) 3. சாதல். 'உலந்தன்னசமு கன்' (கந்தபு. முதனா. ௧௭௦.) 4. குறை தல். 'உலவாக்கோட்டை.' (திருவாலவா. 50. 13.) 5. கழிதல். 'உலந்தபிறவியை..... காட்ட' (மணிமே. 25. 135.) 6. நீக்குதல். 7. முடிவுறல். 'எங்குலக்கவோதுவனே' (திரு. திருவாய். 3. 1. 5.)

உலந்திக்குலை—ஒருவகைச் சூலை.

உலந்தவர்—அழிந்தவர். 'உட்புலந்தவரால்' (பாரத. ௩௪௪. ௩௩.)

உலப்பல்—கலப்புக்கட்டோசை (பிங்).

உலப்பு—1. குறைவு. 'உலப்புறுதெவையு மீவோர்' (கந்தபு. திருவவ. ௬.) 2. கேடு, தோல்வி. 'ஊழியினுதன்றனு முருப்பினு முலப்பிலாதோர்' (பாரத. நிவாத. ௧௪.) 3. சாவு. 'உலப்புந்தோர்-காடதே நடம்புரி யிடம்' (கந்தபு. தவக்காண். ௧௫.) 4. அழிவு. 'உலப்பிலிப்பமோடு' (மணிமே. 6. 111.) 5. அளவு. 'மிடைந்தவருலப்பிலர்' (கம்பரா. உருக்கா. 23)

உலப்புதல்—1. அலப்புதல். 2. ஆர்த்தல்.

உலபம்—1. கெடுக்கப்பட்டந்த கொடித் திரள். 2. வீழ்ந்புல் (நாகார்த்த).

உலம்—1. திரண்டகல். 'உலக்கலந்துயர்ந்த தோளான்' (சிந்தா. பது. உ.) 2. திரட்சி. 'உலக்கொள் சங்கத்தார்கலி' (தேவார. 112. 8.) 3. வலிமை. 4. துன்பம். 5. பினம். 6. பட்டாடை. 7. வாசல். 8. விசாலம். 9. நீர். 10. காற்ற.

உலம்பல்—1. அலப்பல். 'ஒல்காதார் வாய் வீட்டுலம்புபு' (நீதிநெறி. எஉ.) 2. ஒலித் தல். 'உலக்கலிட் டனக்கர்வா யுலம்ப வோடு

கலமென்' (பாரத. பதினா. உரு. 3. ஆர வாரம் (பிங்).

உலம்பு—உலம்பென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உலம்புதல்—உலம்பல்.

உலம்பரல்—சூழல். 'வாயா வன்கனிக்குலம்பரு வோரே' (புறநா. ௨௦௭.)

உலமரல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (சூ. நிகண். அ. ௫௬.) 2. துன்பம். (சூ. நிகண். அ. எரு.)

உலமருதல்—உலமரல்.

உலர்ச்சி—1. காய்வு. 2. வாட்டம்.

உலர்ந்தல்—1. அதிகுட்கரோகம். 'மேகச் சூடுலர்ந்தலும்போ முணரே' (தைல. தைல வ. ௧௧௩. உரை.) 2. உலர்த்துதல்.

உலர்ந்தூபாடு—உலர்த்தப்பட்டநிலைமை.

உலர்ந்தி—உலர்ச்சி.

உலர்ந்துதல்—ஒரு நோய்.

உலர்ந்துதல்—உலரச்செய்தல். 'நனைந்த வான்றிலுலர்த்திய வெடுத்தெடுத் துதறல்' (சேதுபு. கந்த. ௪௧.)

உலர்தல் — 1. அழிதல். 'தங்கண்ட - மீதுலராதசாமவேதமார்ப்பவர்போல்' (திரு விளை. மாமனா. உரு. 2. காய்தல், ஈரம் வறத்தல். 'ஆசென வழித்தெயிர் துலர்ந்த வாப்பியும்' (தணிகை. நாட்டு. ௬௫.) 3. வாடு தல். 'உலர்ந்துபோனே னுடையானே' (திரு வாசக. 32. 1.)

உலர்ந்துதல்—திரணம். (பிங்கல. உருக்கா.)

உலர்ந்தம்—தண்டு (மூ. அ.)

உலர்மாய்—வானம். (பிங்கல. உருக்கா.)

உலரல்—காய்தல். 'ஒத்ததிருச் சந்நிதி முன் னுலரப்போட் டிவைசெய்வான்' (திரு நெல். நெல்லு. உரு.)

உலர்—ஒருவகை மீன்.

உலருதல்—உலர்தல்.

உலவக்காரன்—1. உலோபக்காரன். 2. பிறரிடம் சங்கோசப்படுபவன்.

உலவநாசி—திப்பலி.

உலவம்—1. உலோபம். 2. மனக்கூச்சம்.

உலவமாய்—இலவமாய்.

உலவல்—1. உலாவுதல். 'ஊற்றமொடுல வல் செய்யு மொருவனை' (கந்தபு. திருவவ. அ.) 2. குறைதல். 'உலவா மாற்றரு நீருறை வன்' (சிவப்பிர. உ. உரு.) 3. அறந்தோன். (அக. தி)

உலவாக்கிழி — எடுக்க எடுக்கப் பொருள் குறையாக் கிழிக்கட்டு. 'கன்னி நாடன் தனக் கிசைந்த-படியா லுலவாக் கிழிகொடுத்த படியை யறிந்த படிபகர்வாம்' (திருவிளை. உலவாக்கிழி. க.)

உலவாநீற்றல்—பாத்தல். 'இன்பவெள்ள முலவாநிற்கும்' (தாயு. நின்ற. உ.)

உலவித்தல்—1. உலோபமாயிருத்தல். 2. ஒறுத்தல். 3. கூசியொழுக்கல்.

உலவிபோன் — சுத்தத்தக்கம். 'உலவி போன் இருபதின் கழஞ்சுபோன் னுக்கும்' (S. I. I. V. 281)

உலவு—1. உலாவல். 'எங்குமுலவுற்றது' (கந்தபு. தகரோறு. கரு). 2. குறைதல். 'உல விற்ன் படைஞரை' (தணிகைப். சிபரி. 262.)

உலவுதல்—1. உலாவுதல். 2. ஒழிதல். 'ஊழியறுத்திடினும் முலவாதால்' (இராமா. படைத்தலை. கரு). 3. குறைதல். 4. சுஞ்சரித் தல். 'பிரமாத்ரி முடிவில் விடைபூர்தியருளா லுலவுவிர்' (தாயு. சித்தர். கூ.) 5. பவனி வருதல். 6. இயங்குதல். 7. வியாபித்தல். 8. குழ்தல்.

உலவை—1. ஊர். 2. ஓடைமாம். 3. ஓடைக் கொடி. 'அடவி தனிலுள வுலவைகள் தனிர் விட' (திருப்ப. 52.) 4. காற்று. 'உற்றவுலவை யிடை யோர்புலிங்க மூட்டியக்கால்' (கந்த பு. மார்க்க. உஅ.) 5. கிண்கிண்பை (மலை). 6. குடி. 7. குலம். 8. தழை. 'உரியபுற் கொடி கொடாவி யுலவையிணைப்பி' (இராகு. தேனு. கூரு). 9. மரக்கொம்பு. 'உலவைநீள்வனத்து' (இராமா. வரைக். எ.) 10. மரச்செறிவு. (பிங்) 11. வள்ளிக்கொடி. (அக. கி.) 12. விலக்கின் கொம்பு. 'மதவேழ முலவை-கொண்டலைத் தெறிய (தணிகை. அகந். உஅச.) 13. அவா (அக. கி.) 14. குடைவேல் (குடா). 15. ஓடை (மலை). 16. வாத்தோய். 'வழுத்துலவைக் குல முழுதும்' (தைலவ. தைல. 88).

உலவைநாசி—திப்பலி.

உலவையான்—வாயுதேவன். 'அண்டரு முலவையானை யவுணர்மாத் தலைவன் பா ரா' (கந்தபு. அரக. எ.)

உலறல்—1. காய்தல். 2. சினத்தல். 'தலைத் தான் சிதற மோதித் தகர்த்தே யுலறி யலறி' (ஞானவா. மனத். கூ.) 3. பெருஞ்சினம் (திவா).

உலறுதல்—1. காய்தல். 'உலறுதலை யோ மையும்' (சிலப். காடு. எரு.) 2. சினத்தல். 3. சிலும்புதல். 4. சினத்தல். 5. பொலிவழி தல். 'வயக்கிழை யுலறியவடியின்' (சிறுபா. கஅ.) 6. வருத்துதல். 'வீழ்த்தலறி நின்றலறி யங்காக்கும்' (கிலகேசி. 52) 7. வற்றுதல். (அகநா. 19) 8. சினத்தல். 'உடுக்கையுலறி யுடம்பழித்தக்கண்ணும்' (காலடி. 141)

உலா—1. ஒரு பிரபந்தம். அஃது: பேதை முதலிய ஏழு பருவப்பெண்களும் கண்டு மயங்கும்படி தலைவன் பவனிவருதலைக் கலி வெண்பாவாற் கூறுவது. (வெண்பாப்பாட். உஎ.) 2. பவனி.

உலாதுமம்— } மனோசிவ.

உலாதுமம்— } (மு. அ)

உலாங்கிவி — 1. காவட்டம்புல். (மலை)

2. கிண்கிண்பை.

உலாங்கு—1. காவட்டம்புல். 2. கிண்கிண்பை. 3. பெருஞ்சீரகம்.

உலாந்தல்—1. கிறுகிறுத்தல். 2. தன் னாடுதல்.

உலாத்தல்—1. உலாவச்செய்தல். 2. உலா வுதல்.

உலாத்து — 1. உலாத்தென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகை யும். 2. உலாவுகை.

உலாத்துநட்டை—கதவுநின்றருஞ் சுழி யாணி.

உலாத்துநட்டை-பிணைபற்கதவு (பாழ். அக)

உலாத்துதல்—உலாத்தல்.

உலாப்புறுத்தல்—அழித்தல். 'காளுலாப் புறுத்தும் வாள்வலி' (பெருங்.)

உலாப்போதல்—பவனிவருதல்.

உலாம்—ஒர் உவமச்சொல். 'வேயுலாக் தோனினு' (சிந்தா. 1581)

உலாமடல்—ஒரு பிரபந்தம்; அஃது: ஒரு பெண்ணைக் களவிய் புணர்ந்தோன் விழித்த பின் அவன்பொருட்டு மடலூர்வேனெனக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவது. 'கலி னொரு நுத்தியைக் கண்டுபுணர்ந்தோ-ன்னவினவன் பொருட் டாக நானே - யுர்வன் மடலென் றரைப்ப துலாமடல்' (இலக்கணவி. அருஎ.)

உலாமா—1. கச்சமாம் (பச்சும). 2. கோழு பிச்சை. (சித். அக) 3. கெடுகோகிணி. (மலை)

உலாய் — 1. இயக்கி, நிலைபெயர்ந்து. (புறப்பொ.) 2. குழந்து. (சிந்தா.)

உலாவல்—1. சுஞ்சரித்தல். 'கராமுலாவரு பைந்தடமும்' (பாரத. நாடு. அ.) 2. பவனிவருதல். 'வால்வளை மணித்திபங்கண் முதிர-அழவுசாலணி வீதிதோ நூர்ந்துலாவருமால்' (இரகு. நாட்டு. கரு.) 3. அசைதல். 'உலாவரு பதாகையி னிட்டம்.' (கந்த பு. யுத்த. முதனாட். 53)

உலாவல்—உலாவுதல்.

உலாவு—1. உலாவென்னெவனும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. சுஞ்சரித்தல். 'உலாவுறு காலிலாத முடவனே' (தணிகை. அகத். நகரு.)

உலாவுகாட்டை — வரிவகையுள் ஒன்று. (ச. I. I. V. 330)

உலாவுதல் — 1. அசைதல். 'உலகங்கள் தீழ்மேல வாகப் பெருக்கார் றுலாவின்' (தாயு. சித்தர். ந.) 2. ஆடியசைதல். 'அறைத்தோணி நின்றலாந் தூக்குநீர்ச் சேர்ப்பு' (பழமொ. எ. நு.) 3. சாரி போதல். 4. பொழுதுகழித்து விளையாடல். 'மன்றுதொறுலாவு மலர்வாவீதொறுலாவும்' (கந்தபு. திருவிளை. ந.) 5. மெல்லகடத்தல். 6. விளையாடல். 'உரைதருகா மாதிகளா முலாகநிரை யுணர்வெனும்விண் ணுலாவு மன்றே' (ஞாகவா. வைராக்க. எக.) 7. சுஞ்சரித்தல். 'நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்' (பெரியபு. பாயிர. 1.) 8. வியாபித்தல். 'உயிரென வுலாயதன்றே' (கம்பரா. ஆற்றுப். 20.) 9. குழ்தல். 'அசலாய்க்கிடந்த' (சீவக சிந்தா. 550).

உலிந்தம்—ஒரு தேயம். [உலிநு.]

உலிமணி—காயுருவி (மலை).

உலிநுள்—வெண்கலம்.

உலு—தினா முதலியவற்றின் பதர்.

உலுத்துல்—1. குலுக்குதல். 2. நடுக்குதல்.

உலுத்துமாம்—மிண்டிமாம், நெம்புகட்டை.

உலுத்துல் — கின்றென்றெலித்தல். 'பாதச்சிலம்புக எதிர்த்துலுக்க' (கோபால கிருஷ்ண. கீர்த். 1)

உலுடநம்—1. உருகுதல். 2. புரகுதல்.

உலுடிதம்—1. தவாரம். 2. நிலத்திலுருகுதல்.

உலுண்டநம்—1. உருட்டுதல். 2. களவு செய்தல். 3. கொள்ளையிடுதல்.

உலுந்தந்தநம்—உலோபத்தன்மை.

உலுந்தம்—1. உலோபம். 2. பேராசை.

உலுந்தல்—உதிர்த்தல்.

உலுந்தன்—1. பொருளாசைக்காரன். 2. ஈகையில்லாதவன். 3. வாக்கின கடனைக் கொடாதவன். 4. வேடன் (நாநார்த்த).

உலுந்துதல்— } உதிர்த்தல்.
உலுப்புதல்— }

உலுப்பை — 1. அடைந்தோர்க்களிக்கும் ஊண்பண்டம். 'உம்பர்கோன் வைத்த வுலுப்பையென' (வருணகுலா. உஉ0). 2. காய் வருக்கம். 3. கோயின்முதலியவற்றிற்கு அனுப்புக் காணிக்கை. 4. சாமான்மை. 5. சிறுகாய். 6. பெரியவர்களுக்கு அனுப்பும் ஊண்பண்டம்.

உலுப்பைகட்டுதல் — பெரியார்தயவுசம் பாதித்தற்கு வெகுமதியனுப்புதல்.

உலுப்பைகோட்டுத்தல்—தீழ்ப்பட்டவர்க்குப் படிக்கோடுத்தல்.

உலும்பிளவனம் — கௌதமபுத்தர்பிறந்த இடம். (மணிமே.)

உலுவம்—வெந்தயம் (மலை).

உலுவா—1. வெந்தயம் (மலை). 2. பெருஞ்சீரகம் (மலை).

உலுவாவரிசி—வெந்தயம்.

உலாகம்—1. ஒருவகைப்பரி. 2. குங்குலியம்.

3. கூகை (பிங்). 4. உரல் (அக. நி.)

உலாகலகம்—1. குங்குலியப்பூண்டு. 2. குங்குலியம்.

உலாகலம்—1. குங்குலியம் (மலை). 2. மரவுரல். 'காருலாகல நிகரடிக்களிறு' (பாரத. உலாக. நு.) 3. கல்லால். (நாநார்த்த.)

உலாகன் — 1. இந்திரன். 2. ஒரு பிராமணன்.

உலாகாரி—காகம்.

உலாதம்—உலாதை. (கன். 273. மயிலை.)

உலாதை — 1. எறும்பு (நாநார்த்த). 2. சிலந்திப்பூச்சி. 'ஆன வைம்பொறி யுண்டி நித்திரா யச்ச மைதன மாதியா-ஆனில்-வந்திடு முன்பி லாதவை யென்று கைக்கி னுலாதைபோல்' (சி. சி. பர. உலோ. மறு. 8.) [அ-உதா.]

உலாபி-1. அருச்சுனை லிவாகஞ்செய்து கொண்ட ஒரு நாககன்னிகை; இவள்: இரா வானுக்குத் தாய். 'ஒடுங்கயல் வீழியாரி லுலாபிப்பெய ரவளோடு' (பாரத. அருச்சு நன்னீர்த். அ). 2. ஒருவகை மீன்.

உலாஸநம்-1. பின்னம். 2. பசு. (1, 2. நானார்த்த.)

உலை - 1. உலைச்சாலை. 'புரிபுனிதவுலை' (தைல. வைத்திய. ௧௧). 2. உலையென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. கொல்லர் முதலியோர் இரும்பு முதலிய உலோகங்களைக் காய்ச்சி வேலைசெய்தற்காக அக்வினிமூட்டியிருக்கும் குண்டம். 'கொல்லலை வேற்கணல்லார்' (நைடத. நாட். ௨௭). 4. மனநடுக்கம். 'உலை தரு மலினமொன்றை' (ஞானவா. வைரா. 24). 5. நெருப்பு மூட்டப்பட்ட அடுப்பு. 6. பாகஞ்செய்தற்கு அடுப்பில்வைத்த பாத் திரத்திற் பெய்யும் நீர். 'தேக்ககி லார மாட் டிச் சீருணத் தசும்ப ரொன்றில்-வாக்கிய வுலைப்பெய் தேற்றி' (கந்தபு. வில்வல-வதை. காட.) 7. பாகஞ்செய்தற்கு அடுப்பிலேற்றும் பாத்திரம்.

உலைநகரம் - 1. அடுப்பு. 2. கொல்ல லுலைக்கூடம். (பிங்.)

உலைநூறு-உலைமுகத்தில் இரும்பெடுக் குள் குறடு.

உலைச்சல்-உலைத்தல்.

உலைசல்-உலைதல்.

உலைத்தலாணிர் - 1. காய்ந்த இரும்பு தோய்க்கும் நீர். 2. பாகஞ்செய்யவைக்குந் தண்ணீர்.

உலைத்தல்-1. அலைத்தல். 2. அழித்தல். 3. மனங்கலங்கச்செய்தல். 'உலைத்துவிட்ட சுமலம்' (நைடத. கைக். ௧0). 4. கெடுத்தல். 5. கலைத்தல்.

உலைத்தருந்தி-கொல்லலையிலே நெருப் பெரித்தற்காகப் பிரயோகிக்குங் குழலோ டினைத் தொற்பை (திவா).

உலைதல்-1. அலைதல். 'உலகஞ்சுற்றி... ..உலையலிட்டாயெனில்' (தாயு. சுகவாரி. 6). 2. கலைதல். 'ஒன்னுத் தெவ்வ ருலை விடத்து' (பெரும்பாண். 491). 3. கெடுத்தல். 'அலையாழி மிசைத்துயில்கூர் பண்ணவனே முதலோர்க ளமர்செய் தாலு - முலையாது

கடந்திடுபோ ராற்றலொடும்' (கந்தபு. வரம். ௨0). 4. அழிதல் (திவா). 5. நிலைகுலைதல். 'சாரதக்குழாமுலைதலும்' (தணிகைப். சீபரி. 477). 6. வலிமைகுறைதல். 7. மனங்கலங்கல். 'உலைத்தனர் முனிவர்' (கந்தபு. குரன்ற. அ.) 8. வருந்தித்திரிதல். 'பணித்தன வாந்தியெ- யுலைவர் வைகலு மூசலி லீர்மையார்' (கந்தபு. தேவரைபே. ௨). 9. அஞ்சுதல் (திவா).

உலைநீர்-1. காய்ந்த இரும்புதோய்க்கும் நீர். 2. பாகஞ்செய்யவைக்கும் நீர்.

உலைப்பாடு-மிக்க நடுக்கம். 'உலைப்பாடு படத்தமுலி' (தேவா. 1109. 8.)

உலைப்பு-1. அலைப்பு. 2. அழித்தல். 'உலைப் புறு வனவதி லுவந்து தோய்க்கே' (தணி கைப். அகத். ௨௧). 3. வருத்ததல் (திவா). உலையாடும்-கொல்லுதலிடம்.

உலையுந்து - கொல்லலையின் துவாரம். (பிங்)

உலையுட்டல்-கொல்லலையின் அருப்பு மூட்டல்.

உலையுடி - உலைப்பாணியின் மேன்மூடி. உலையாணிநகோல் - குட்டுக்கோல். (குடா).

உலையிற்பிணைந்திள்ளி-மாமிசபேதி.

உலையெற்றுதல் - உலையவைத்தல். 'தமக் கென்றுலையெற்றுர்' (ஞசாரக். ௩௩.)

உலையு-1. அச்சம். 'உலையுறுசைவத் துடன்' (ஞானவா. வைரா. ௮௪.). 2. அலைவு. 3. இளைப்பு. 'உலைவின்றித் தாழா துஞ்று பவர்' (வள. ௬௨0.). 4. கெடுதல், தோய்வி. 'ஒன்னுத் தெவ்வ ருலைவிடத் தார்த்து' (பெரும்பா. 419) 5. தரித்திரம். 'உயக்குபடர் வருத்தமு முலைவு கோக்கி' (புறநா. ௧௫0.) 6. நடுக்கம். (குடா). 7. அழிவு. 'உலையறு மறைகளும்' (தணிகைப்பு. களவு. 109).

உலையவைத்தல்-1. உலைப்பாணியை அடுப் பில்வைத்தல். 2. பிறனுக்குக் கேடுகுழத்தல். உலையாக்கிப்புடி - பஞ்சலோகத்தையும் உருக்கிக்கூட்டிய கட்டி.

உலையாக்கித்தர்-உலகத்தைச் சிறுட்டித் தவர்.

உலோகநகரம்-அபவென்னி.

உலோகநகரம்-காந்தக்கல்.

உலோகநகரம் - கொல்லன். [ஹொஹ காரு.]

உலோககிட்டம்—இரும்புக்கறை. [ஹைசிஷ.]

உலோகாட்சி — துவாதசாதித்தருள் ஒருவன் (பிங்).

உலோகசித்து—1. உலோகத்தை வென்றவன். 2. புத்தன். 3. வச்சிரக்கல். [1, 2. ஹைசிஷ: 3. ஹைசிஷ.]

உலோகத்தம்பம்—இராசராசேச்சுரமரகம் கருள் ஒன்று. (சி. போ. பா. 2. 3. பக். 204).

உலோகத்திரம்—வெள்ளிலோத்திரம்.

உலோகத்திரயம்—சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும் மூன்றுலோகம். [ஹைசிஷ.]

உலோகநுமிணி — சபீசதிக்கையினொருவகை; அது: பௌதிகாசாரியர் திரோதானசத்திருபுகாசேதமின்றிக் கிருகஸ்தனுக்குச் செய்யும் திகை; இஃது: அபரமுத்தியைக் கொடுப்பது. (சி. சி. அ: ௩. சிவாக்.)

உலோகநாநா—கடவுள். [ஹைசிஷ.]

உலோகநாது—துத்தபாஷாணம். (மூ. அ)

உலோகநாயம்—கரகம். [ஹைசிஷ.]

உலோகநிமினா—நிமினவகையில் ஒன்று.

உலோகப்பிரகாசன்—துவாதசாதித்தருள் ஒருவன் (பிங்).

உலோகப்பிரசித்தம் — உலோகத்திலே கன்ருயறியப்பட்டது.

உலோகப்பிரதிப்தம்—ஒரு கரகம். (சி. போ. பா. 2. 3. பக். 204)

உலோகப்பிரவாதம் — உலோகவாதம். [ஹைசிஷ.]

உலோகபற்பம்—அயவென்ன. (மூ. அ)

உலோகபர்த்தவன் — சூரியன். [ஹைசிஷ.]

உலோகபாலன் — 1. அரசர். 2. திக்குக் காவலாகிய இந்திரன், அக்கினி, இயமன், கிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்பவர். 'இந்திரன்முதலாம்லோகபாலரை கண்கேத்தி' (மச்சு. விருக்க. ௩.) [இவரோடு பிரமவிட்டுணுக்களைச் சேர்த்துப் பதினமரென்பாருமுள்ள.] (சைவச. பொது. ௩௦௨௮. உரை.)

உலோகபாலன்—1. அரசன். 2. திக்குக் காவல்செய்யும் தேவன். [ஹைசிஷ.]

உலோகம்—1. உலகம் (திவா). 2. ஆயுதம் 3. இரத்தம். 4. இரும்பு. 5. உருக்கு. 6. உலகத்துக்கு அடுத்ததன்மை. 7. கூட்டம். 8. சனம். 9. சுவர்க்கம், பூமி, பாதலம் என்னும் மூன்றையும் உணர்த்தும் ஒரு பொதுப் பெயர். 'அரவுலோகத்திடையாழ்ந்து' (இரகு. திக்கு. 264). 10. திரள். 11. பார்வை. 12. பூமி. 13. பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் ஆகிய தாதுக்களையுணர்த்தும் ஒரு பொதுச்சொல். 'எபம்பொனாந்-திரவுலோகத்தை மீச்சிதறும்' (இரகு. திக்கு. 264). [1, 7, 8, 9, 10, 11. ஹைசிஷ. 2, 3, 4, 5, 13. ஹைசிஷ.]

உலோகமணல்—இரும்புமணல்.

உலோகமரியாதை—உலகவழக்கம்.

உலோகமஸ்தம்—ஓமம்.

உலோகமாதா—இலக்குமி.

உலோகமபாலன் — அச்சணந்தியாசிரியன். (சிந்தா.)

உலோகயாத்திரை—உலகநடை. 'உலோகயாத்திரை எதிகரியா துறநார்க்கு' (வேதா. சூ. 164.)

உலோகாட்சிகள் — 1. உலகத்தைக்காப்பவன். 2. வீட்டுணு.

உலோகாட்டி—கடவுள்.

உலோகநடம்—தேசவழக்கம். (யாழ். அக)

உலோகவாசாரம்—உலகநடை. 'நியுலோகவாசாரமோரணத்துணையானுநீங்கிலை' (வைரா. சத. கங்.)

உலோகவாதம்—ஐதிகப்பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. க. சூ. ௩௩.) [ஹைசிஷ.]

உலோகவிர்த்தம்—1. பக்கப்போலிவகையுள் ஒன்று. (மணி. 29. 162) 2. உலகவழக்கொடு மாறுபட்டது.

உலோகவிலாசினி—ஒரு பழைய புராணம். (பெருங். உஞ்சைக். 32. 2. குறிப்பு)

உலோகவேடனை—உலகவிச்சை.

உலோகன்—உலோகவாரவன். (த. நி. போ. உசக.)

உலோகாக்கிரம்—சிரோட்டவுலகம். (த. நி. போ. உசச.)

உலோகாசாரம்—உலகநடை, உலகவழக்கம்.

உலோகாதீதம் — உலோசிதம்.

உலோகாதீதம்—உலகாசம்பமும் முடிவும்.

உலோகாதீதம்—உலோகத்துக்கு அதிதப்பட்டது; அஃதாவது: உலகத்துக்கெட்டாதது, மேற்பட்டது.

உலோகாந்தநுந்தம் — காந்தத்தின் றுனியைப்பற்றியிருக்கும் வேல்.

உலோகாந்தநம்—மற்றவுலகம், வேறுலகம். [ஹொகாஹா.]

உலோகாபவாதம்—உலகவிந்தை. [ஹொகாவவாடி.]

உலோகாயதம்—1. மூவகைநாத்திகனால் களி னென்று; இது: செய்தவன் பிரகற்பதி பகவான். காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும் காட்சிப்பொருளாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருளென்றும், இந்த நான்கு பூதக்கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடம்பு வளர அறிவு வளரும், உடம்பு தேய அறிவு தேயும் என்றும், ஈசுவரனில்லை என்றும், இம்மையிற் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்கநாகங்க ளென்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்காவது ஒருவினை இருப்பதில்லை என்றும் இந்நூலிற் சொல்லப்படும். (சி. பி. கை. பக். ௧௪). 2. சார்வாகமதம். (திருக்காளத். ௫. 30. 25)

உலோகாயதர் — உலோகாயதமதத்தோர். (சி. சி. ச: உரு. ஞானப்.)

உலோகாயதன்—உலோகாயதநூலை அது சரிப்போன், சார்வாகன். [இவன் ஈசனும் ஆன்மாவும் இல்லையென்றும் மகளிரிடத் தின்பமொன்றமே பொருளென்றும் கொள்வன்.] 'தரணியிசை லோகாயதன் சமய நடை சாராமல்' (தாயு. மௌன. ச.)

உலோகாயதிகள்—உலோகாயத சமயத்தோன். [ஹொகாயதிசு.]

உலோகார்த்தம்—உலகநன்மை.

உலோகாலோகியம் — சக்கரவாளகிரி. (கூர்மபு. அந்தகாகு. ௧௯. உரை.)

உலோகாலோகம் — சக்கரவாளமலை. 'உலோகாலோகசக்கரமென்றும், சக்கரவாள கிரி என்றும் பெயராயிருக்கும்' (த. தி. போ. ௩௪௬.) [ஹொகாலோக.]

உலோகிதசந்தம்—குஞ்சுமப்பூ.

உலோகிதநீ—பிரமபுத்திராகநி. 'தென் டிராக்-கரவுலோ கிதநிதிக் கரையின் முன் னினான்' (இரகு. திக்கு. ௨௬௪.)

உலோகிதம்—1. இரத்தம். 2. சிவப்பு. 'பரவுலோகிதமலரொடு' (இரகு. திக்கு. ௨௬௪.) 3. செவ்வாயென்றுக் கிரகம். 4. மஞ்சள். 5. யுத்தம். 6. சந்தனம். (மூ. அ) 7. குதாட்டவகையுள் ஒன்று. [ஹொஹித.]

உலோகிதன்—செவ்வாயென்றும் கிரகம். (பிங்)

உலோகிதாக்கள்—1. செம்கண்ணன். 2. விட்டுறு. [ஹொஹிதாக்கி.]

உலோகிதாங்கன் — செவ்வாயென்றுக் கிரகம். [ஹொஹிதாங்ம.]

உலோகேசன்—1. அரசன். 2. பிரமா. [பலகாலத்திலும் ஒருவர்பின்னொருவராயிருந்த பிரமாக்களுள் உலகேசன் என்பவன் ஒரு பிரமா என்றுசொல்லப்பட்டது.] 'என் காலத்தன்னி-லிற்றவிதி பலகோடி யுதித்த வேதா விலக்கமெனக் கறிவரிதா மிவர்க டம்மில்' 'உலகேச னெனும்விரிஞ்ச னுறையு நாளில்' (சேதுபு. சக்கர. ௧௧. ௧௨.) [ஹொகேஸ.]

உலோகேசவாத்தமசை — ஒரு சைரப் பெண்தேவதை. [உலோகேசவரர் என்னும் சைரமுனிவன்மகன்.]

உலோகோத்தம் — பொன். [வெள்ளி முதலியவுலோகங்களில் உத்தமமானது.]

உலோகோத்தம்—1. எல்லாரும் இச்சிக் கக்கடியது. 2. விசேஷமானது.

உலோகோத்தி—உலகவார்த்தை. [ஹொகோதி:]

உலோகிதம்—தம் தலைமையாதத்தம்மைபாற் பறிக்கை. (சிவக. 2820. விசேடக்குறிப்பு)

உலோசம்—கண். 'தணவரு முலோசம் போல்' (பிரபோத. 32. 54.) [ஹொஹத.]

உலோசம்—1. ஒருவகைக் காதணி. 2. கண்மணி. 3. கட்டியென்னும் ஆபரணம். 4. வானம். 5. விண்ணன்.

உலோசி—பேய்ப்பச்சினை. (மூ. அ.)

உலோசிதம்—சந்தனம்.

உலோட்டம்—1. இரும்புக்கிடம். 2. ஒடு. 'தூமமே காவண முலோட்டமொடு கோமயம்' (தைல், தைலவ, ௧௨௭.) 3. மண்ணுக்கட்டி. [ஔவடி.]

உலோட்டி—1. சோலி. 2. வெநியுள்ள சாறாயம். 3. தொந்தரவு. (யாழ். அக.)

உலோத்திரம்—வெள்ளிலோத்திரம். 'விச வெள்ளி லோத்திரப் பொதும்பர் பாய்த்த விம்முமே' (குளா. இரத. ௧௬.)

உலோபத்தனம்— } உலோபத்தன்னை.
உலோபத்தவம்— }

உலோபம்—1. கடும்பற்றுள்ளம். 'உட்டெறு வெம்பகை யாவதுலோபம்' (இராமா. வேள். ௩௨.) 2. அற்பம். 3. ஆசை. 4. குறைவு. 'மந்திரலோப கிரியாலோப' (சி. சி. உ. உக. சிவாக்.) 5. கெடுதல். அழிதல். 6. கெடுதல்விகாரம். 'ஆன்ற முலோபத்தொடாகம மாதேச மாரியத்துள்' (வீர. சந்தி. ௧௦.) 7. பேராசை. [ஔவடி.]

உலோபர்—பேராசையுடையவர். 'ஊறு காட்டினர்க்கலா லுலோப ரீவரோ' (கந்தபு. திருநாட். ௩௨.)

உலோபன்—பேராசைக்காரன்.

உலோபனம்—1. ஒறப்பு. 2. குறைத்தல்.

உலோபாழத்திரை—அகத்தியன்மனைவி. 'விதர்ப்பர்களேன் பயந்த லோபா-முத்திரை தனைமுன் வேட்டு' (கந்தபு. அகத்திய. ௨௮.)

உலோபி—பேராசையுள்ளவன். [ஔவடி.]

உலோபித்தல்—1. பேராசைகொள்ளல். 2. சிக்கனமாயிருத்தல். 3. கெடுதல்விகாரமடைவித்தல். 'சுய்வையுலோபித்து' (வீரசோ. வேற். 5. உரை.)

உலோபுதல்—பேராசைகொள்ளல். 'ஏது முலோபாய்கான்' (திவ். பெரியாழ். 2. 7. 6)

உலோமாருணம்—1. புதைப்பொடிப்பு. 2. மூலாகிய விலக்கு. [ஔவடி.]

உலோமகிடம்—பேன்.

உலோமாம்—சடாமாஞ்சி. (மூ. அ)

உலோமான்—1. நிறைந்தமயிருடையவன். 2. மகாபாரதத்திலே சொல்லப்படும் ஒரு முனிவன்.

உலோமம்—1. ஒழுங்கு. 2. வால். (நாநார்த்த) 3. வாணுனி. 4. குதிரை. 5. முதன்மையுள்ளது. 6. திலகம். 7. குதிரையணி. 8. புறமயிர். (4-7. நாநார்த்த)

உலோமன்—1. உரோமன். 2. ஒழுங்குடையான்.

உலோலம்—1. அலைகை (நாநார்த்த). 2. அமைவில்லாதநிலை. 3. ஆசைப்பெருக்கம்.

உலோலன்—1. காமவிகாரமுடையவன். 2. துட்டன்.

உலோலிதம்—1. அசைவு. 2. உலோலிதமுகம். 3. பயம்.

உலோலிதநாம்—சிந்தனைமிகுதியான் மனத்தளர்ந்த ஒருதோன்மேற் சாய்ந்த முகநிலை. **உலோலை**—1. இலக்குமி. 2. நாக்கு.

உலோலநல்—பேராசைகொள்ளல். 'உயிர்தரவுலோலினரே' (கம்பரா. கார்முக. 46.)

உவ்—உவை. 'உவ்வுமெவ்வயினோயினே' (பரிபா. 2. 58.)

உவ்வாதம்—தவக்கோட்பாடு. (நிலகேசி. அரும்.)

உவ்வி—1. தலை. (கு. நிகண். உ: கூடி.) 2. ஒருவரி. (T. A. S. iii. 32.)

உவ்வு—தவம். (பிங்) [உவவு என்பது. கு. நிகண்டு.]

உவ்வை—உப்பை.

உவ—உவவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உவங்கான்—1. அப்பொழுது. 2. உக்கே. 'உவக்காணைக்காதலர்செல்வார்' (வள். ௧௧௮.)

உவநுருவாண்—பிரமசாரியாயிருந்து வேதமுழுதுக் கற்பின்பு விவாகஞ்செய்து கொண்டவன். 'உவகுரு வாண னென்போன் மறைமுழு துணர்ந்த பின்னர் - நவையறு மகளிர் தம்மைவேட்டுளோன்' (கூர்மபு வருண. ௬௭.) [உவகுவாடிண.]

உவதலம்—1. திரிபலை (மலை). 2. திப்பலி (மலை).

உவகை—1. காமம். 'உணவி குசையாற் கொல்ல வந்தநீ யுவகை யாசையா லுள்ளழிந்து' (பாரத. வேத். ௧௧.) 2. பிரியும். 3. மகிழ்ச்சி. 'உதியமை யுளத்திது னுவகை யொண்கடல்' (இரகு. இரகுவுற்.) 4. சிற்றுகாராசம். (திருக்கோ. 1. உரை.)

உவகைப்பறை—மங்கலப்பறை. (திவா)
உவகைமுத்து—உவகைக் கண்ணீர்த் துளி.
உவச்சிவாணி— உவச்சனுக்குக் கோயிற்
கொட்டுழியத்துக்காக விடப்படும் மானியம்.
(சாசனம்)

உவச்சி—1. பூசாரிகள். 2. சோனகர்.
(சூ. நிகண். உ: ௩௦.)

உவச்சவரி—உவச்சரிடமிருந்துபெறும் வரி.
(S. I. I. i. 81).

உவச்சு—மத்தளம். 'உவச்சும் பறையுங்
கொட்டக்கடவதல்லன்' (S. I. I. vii. 456)

உவசமம்—உபசாந்தம். 'உவசமத்தினுய்ப்
பனவும்' (நீலகேசி. 113.)

உவட்சி—துவளுகை.

உவட்டல்—1. அருவருத்தல். 'உவட்டி
யுந்திடுதிரைப்புனல்' (கந்தபு. ஆற்றப். கசு.)
2. பெருகுதல். 'மதக்கலுழியுட்ட' (சேது
பு. காட். சு.) 3. வெறுத்தல், தெவிட்டல்.
'உவட்டாத பேரின்பமான சுகவாரியினை
வாய்மடுத்தி' (தாயு. சின். உ.)

உவட்டி—அருவருப்பு.

உவட்டித்தல்—1. அருவருத்தல். 2. புரளு
தல்.

உவட்டிப்பு—உவட்டி.

உவட்டிக்கூர்மை—மாயிசுபேதி.

உவட்டு — 1. அருவருப்பு, குமட்டுகை.
2. உவட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்
பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. புரட்சி.
4. பெருக்கு. மேவருஞ்சடைப் பகிரதி யுவட்
டெழி' (உபதேச. சூராதி. ௧௨.)

உவட்டுதல்—1. அருவருத்தல். 2. புரளு
தல். 3. பெருகுதல், மிகுதல். 'மயலுவட்டி...
கதமொடு பிளிறும்' (கல்லா. 20. 37) 4.
தெவிட்டுதல். 'உவட்டாத பேரின்பமான
சுகவாரியினை.' (தாயு. சின்மயா. 2.) 5.
வெறுப்புறுதல். 'மாயவாழ்க்கைவி லானமே
யிருத்தலென்றுவட்டினோர்களும்' (அருட்பா.
குடும்ப. 18).

உவட்டெடுத்தல் — பெருக்கெடுத்தல்.
'ஆக்க-னுவட்டெடுத்த தொழுகருவி' (தனி
கைப்பு. வீராட்ட. ௪௪.)

உவடு—1. உப்பு. 2. உப்புப்படர்ந்தநிலம்.

உவண்—உவ்விடம், மேலிடம். 'சிறுகால்
முகம்பொழிச்சேர்ந்-துவனுய்த்திட' (சித்
தா. 2853)

உவணகேதநன்—விட்டுணு. (சூ. நிகண்.
க: ௧௧.)

உவணம் — 1. உயர்ச்சி. 'உவணவைப்
பெணும் பொன்னெயில்வட்டமும்' (கந்தபு.
நகராழி. ௩௮.) 2. கருடப்பறவை. 'உவணச்
சேவ லுயர்த்தோ நியமமும்' (சிலப். ஊர்
காண். 8.) 3. கழுகு. (சூ. நிகண். ௩: ௩௪.)
4. பருந்து.

உவணமுயர்த்தோன்—விட்டுணு.

உவணர் — பதினெண்கணக்கருள் ஒரு
வகையாராபிய கருடர். 'கதிபடருவணர்
சித்தர்' (கந்தபு. வீரவாகுகல். ௩௮.)

உவணவூர்தி—விட்டுணு. 'இராசதத்துவண
வூர்தி' (தணிகைப்பு. அகத். ௩௪௦.)

உவணன்—கருடன். 'உவணன் மற்றவனை
வெல்வான்' (சேதுபு. கத்தரு. ௩௮.)

உவணி—வாட்படை. (திவா.)

உவணி—1. உவ்விடம். 2. தேவலோகம்.
'ஆகீத் துவணமே லுறைந்தான்' (சேதுபு.
விதாம. ௩௪.)

உவந்தல் — 1. மகிழ்தல். 'உலகமுயப்ப
வலனேர்பு' (திருமுரு. க.) 2. விரும்புதல்.
உவந் — யுவதி, பதினாறுவயதுப்பெண்.
[யாவதி]

உவதை-மலையின்வீழ்பேரருவி. (சூ. நிகண்.
௩: ௧௧.)

உவப்பு—1. உயரம் (பிங்). 2. பிரியம்,
விரும்பம். 'உவப்பொடு தவப்பாதையினிவர்க்
தன்நி' (வைரா. திப. கசு.) 3. பொலிவு.
(சிவாகா.) 4. மகிழ்வு. 'நுக்கினை வைகலு
நோக்கி யுயப்பா-யிக்குறை கின்ற திகத்து'
(கந்தபு. தெய்வ. ௩௩.) 5. வினையாட்டு.

உவமச்சோல் — உவமவுருபு. (சேவக.
2490. உரை.)

உவமப்போலி — 1. உள்ளுறையுயமை.
(தொல். பொருள். உகக. ௩௪.) 2. திட்டார்
தப்போலி; அது: விபாத்தி நிச்சயித்தறி
கிடனாடலாபிய உவமையிலக்கணமின்றியும்
உவமைபோலத் தோன்றுவது. (சி. சி. அள
வை. கசு. சிவஞா.)

உவமம் — உவமை. (தொல். பொருள்.
276)

உவமவாசகம்—உவமவுருபு. (சேவக. 10.
உரை.)

உவமவுருபு — உவமானத்தைச்சார்ந்து ஒப்பிப்பதைக்கருதும் இடைச்சொல்; அச்சொற்கள் அன்ன, எய்ப்ப, ஒப்ப முதலியன. (தொல். பொரு. உஅக.)

உவமவுருவகம்—உருவக அலங்காரத்தின் ஒருவகை; அஃது: உருவகமாக்கப்பட்ட உவமானத்தையே பின்னும் உவமைப்பொருளாக எடுத்துக்கூறுவது; 'மதுமகிழ்ந்த மாதர் வதனமதிய - முதய மதியமே பொக்கும் - மதிதளர்வேன் - வெம்மை தணிய மதராக மேயிருக்குஞ் - செம்மை யொளியாற் றிகழ்ந்து' (தண்டி. ௩௭.)

உவமர்—உவமை. 'ஓய்வினாதன வுவமனி லிறத்தன்' (திருவாச. திருச்சதக. ௩௬.)

உவமாதிபகம்—ஓரலங்காரம்.

உவமாநிலம்—சுவர். (பிற்கல. ௬௧௦.)

உவமாநாசங்கிரகம்—ஒருநூல்.

உவமாநாத்தோகை—உவமானந் தொக்கு நிற்பது.

உவமாநாப்பிரமானம்—ஓரளவை; அஃது: ஆமாவை ஆப்போன்றிருக்குமென்றறிதல்.

உவமானம் — உபமானம். 'மருவுநேருவ மானம்வகுத்திடப் - பெருகுநாதல் பெறின்' 'சேதுபு. இராம. ௩௬.)

உவமானித்தல்—உவமித்தல்.

உவமித்தல்—ஒப்புமைகாட்டிக் கூறல்.

உவமிப்பு—உவமித்தல்.

உவமேயம்—உபமேயம்.

உவமை—1. ஒப்புமை. 'தன்னோடுவமை யில்லாதவனை' (திருக்கோ. ௫௧.) 2. ஓரலங்காரம்; அது: பண்பு, தொழில், பயன் என்பன காரணமாகப் பொருளொடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமைபுலப்படச்சொல்வது. 'பண்புத் தொழிலும்பயனுமென் றிவற் றின்-ஒன்றும் ப்லவும் பொருளொடு பொருள் புணர்த், தொப்புமை தோன்றச் செப்பு வவமை' (தண்டி. ௩௦.)

உவமைத்தோகை—உவமையுருபு தொக்கு நிற் குத் தொடர். (நன். பொது. ௧௫.)

உவமையகத்தினை—தானே எடுத்த பொருளை விளக்கவும் மற்றவர் அவற்றை ஒப்புக் கொள்ளவும் பிறிதொன்றனை எடுத்து இரண்டிற்கு ஒப்புமைகாட்டித் தன்பொருடோன்ற விளக்கியுரைப்பது. (தொன்னூல். ௧௫௫.)

உவமையணி—ஓரலங்காரம்.

உவமையாதுபெயர்—உபமேயத்தைக் கருதும் உபமானத்தின்பெயர். 'மயில்வந்தான்'. இங்கே மயில் என்னும் உவமானத்தின் பெயர் மயில்போலும் பெண் என உவமேயத்திற்காயிற்று. (நன். பெயர். ௩௩. உரை.)

உவமையுருபு—உவமையைச் சார்ந்துவரு முருபு.

உவமையுருவகம்—உவமவுருவகம்.

உவமைவிலக்து — உவமையணியுள் ஒருவகை. (தண்டி. ௩௨.)

உவமோத்தரபதநுமதாரயன்—பின்மொழி பொப்பில்வரும் பண்புத்தொகை. (பி. வி. உஉ. உரை.)

உவர்—1. உப்பு. 'உவர்முதலமைந்தநல்கி' (கந்தபு. லில்வல. வதை. ௧௭.) 2. உயர் திணைப் பலர்பாலில்வரும் சுட்டுப்பெயர். 'உவராலாக்கி' (தணிகைப்பு. அகத். ௩௭௦.) 3. உவர்ப்பு. 4. உவர்மண். 'செழுநவவறுவை சாணியுவர்செறிவித்து' (சி. சி. உ: ௫௨.) 5. கடல். 'வரைநிரைகிடந்த திரையுவர் புகுந்து' (கல்லா. 15, 22) 6. வெறுப்பு. 7. களர்நிலம். 8. இனிமை. 'விக்குவர்க்கவுலி னின்கல் செல்லேம்' (நற். 52)

உவர்க்கடல் — உப்புநீர்க்கடல். 'உவர்க் கடலன்னசெல்வருமுளரோ' (நன். உசுக. உரை.)

உவர்க்கம் — கடற்கரை. 'உவர்க்கத்தொ ரோ வுதவிச் சேர்ப்பன்' (திணைமாலை. 62).

உவர்க்களம் — 1. உப்பளம். (திவா) 2. உவர்நிலம். (பிங்)

உவர்க்காரம்—சுவர்க்காரம்.

உவர்க்கங்கு—முட்சங்கு.

உவர்த்தை—1. உப்புவிளையும்நிலம். 2. உவர்நிலம்.

உவர்த்தல்—1. அருவருத்தல். (தொல். பொருள். உஎஉ.) 2. அறுசுவையினோன்றாகிய துவர்ப்பு. 3. உப்புக்கரித்தல். 4. வெறுத்தல். 'உகவாவுனதுள்ளமுவர்த்ததுவோ' (சிரந்தா. பதுமை. உ௧௭.)

உவர்நிலம்—களர்நிலம். 'எந்நாளு முவர்நிலத்தி னென்முனை வித்திடினும் வினைவெய் திடாது' (பாரத. திருட். உ௫.)

உவர்தீர் — உப்புச்சலம். 'உவர்தீர்பருகு- மளிமுதிர்குலத்துக்கு' (தணிகை. திருநாட். அசு.)

உவர்ப்பு—உவனாயம்.

உவர்ப்பு—1. உப்புறைப்பு. 2. துவர்ப்பு. 3. வெறுக்கப்படத்தக்ககுணங்கள்; அவை: ஆசிரியம், இராதி, அராதி, சோகம், பயம், குற்றசை என்பன. 4. வெறுப்பு. 'உறுவர்ப்பு' பேணலுவர்ப்பின்மை' (சிந்தா. முத். ௨௧௮) 5. பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரால் அளவின்றியிட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன் களுள் முன்பிறப்பில் அனுபவித்தனவும் பிறந்த உடம்பின் முகந்துகின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அதுபவிக்கக்கடவனவான வினைப்பயன்கள். இது ஆறுகதர் வழக்கு. (குறள். 359, உரை) 6. அவாவின்மை (திவா). 7. இகழ்ச்சி (குடா).

உவரிமண்—1. உப்புச் சேர்ந்த மண்; இது: புடைவையின் அழுக்குகீக்குதற்கு உபயோக முள்ளது. 2. களர்நிலம்.

உவராகம்—உவர்மண். (அக. நி.)

உவராகம் — கிரகணகாலம். 'உவராக மாபிரத்துக்கொப்பு' (சேதுபு. சேதுபல. 78.)

உவரி—1. கடல். 'உவரியாழ்ந்தவுடம்புவர் னான்போல' (சேதுபு. சக்கர. உச.) 2. மகளிர்வினையாட்டு. 3. மூத்திரம். (பிங்.) 4. உப்புநீர். 'மலைசார்ந்தும் உப்பிண்ணுவரி பிறத்தலால்' (நாலடி. 245).

உவரிக் கொண்டை—ஒருவகை மீன்.

உவரோதம்—1. உவர்க்கடல். 'உவரோத நிறத்தோன்' (பாரத. பதினாள். ௬௩.) 2. இடைபூறு. 'வசையபராதமாய வுபரோதம்' (தேவா. 212. 5.)

உவல்—1. தழை. 'பாசுவலிட்ட புன்காற் பந்தர்' (புறநா. உசுஉ.) 2. சருகு. 'கானவ னுவல்சடு கமழ்புகை.' (நற். 282)

உவலை—1. ஓட்டை. 2. தழை. 'உவலைக் கண்ணி வன்சொ லினைஞர்' (மதுரைக்கா. ௩௧௧.) 3. பொய். 'உவலைச் சமயக்க ளொய் வாது சாத்திரமாம்' (திருவாச. திருத்தென். கவு.) 4. தன்பம். 5. வம்புச்சொல். 6. சருகு. (அகநா. 21) 7. இழிவு. 'சிறுமலிசருவலை யாக்கை'. (திவ். திருவாய். 1. 5. 8)

உவவு—1. அமாவாசை. 2. பூரணை. 'உவ வுத்திக்கை' (தணிகைப்பு. வன். உ௦௧). 3. உவப்பு. 'உவவுபொன்றருகென்' (விநாயகபு. 54. 12) 4. தவம். (பிங்.)

உவவேசம் — இருத்தல். 'பிராயோவ வேசம்' (கூர்மபு. குதகா. உஎ.)

உவவேசனம்—உவவேசம்.

உவள்—உயர்திணைப் பெண்பாலில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். 'உவத்துவள் பூப்பையுன்து' (இரகு. குறை. ௫௮.)

உவளகம்—1. அத்தப்புரம். 'குவளையுன் கணர் நீத்தசாந் தணிமலர் கொண்டே - யுவளகத்தரு மகழிசென் தகன்கட லுறமால்' (கந்தபு. நகர்புகு. ௧௧.) 2. இடைச்சேரி. (பிங்) 3. உப்பளம். 'பாயுநீருவளகப்பரப்பு மென்கனும்' (சேதுபு. கந்த. ௧௨.) 4. ஒரு பக்கம். (சீவக. 243. உரை) 5. கல்மதம். 6. குளம். 'உவளகம்புக்கதாழி' (சேதுபு. சக்கர. உச.) 7. சிறைச்சாலை. 'பல்லமாரை யுவளகத்தன்னி - லிருத்திடுபென்' (கந்தபு. அவையபுகு. ௧௮.) 8. பள்ளம் (பிங்). 9. பிரிதல் (பிங்). 10. மதில் (திவா). 11. மதி லுறப்பு. 12. விசாலம் (பிங்). 13. மனை வாயில். (பிங்). 14. அகழி. 'உவளகக்கண் னுற் றவர்க்கடலித்தென்' (குமாரகுருபரர் பிரபத். திருவாரூர். ௩௨). 15. நீர்நிலை. (பிங்.)

உவளம்—1. சோறு. 2. யானைக்கவளம்.

உவளல்—துவளல்.

உவளித்தல்—துய்மைசெய்தல் (பிங்).

உவளுதல் — 1. தவளுதல் (குடா). 2. கம்பித்தல். 'கடனில முவளுது' (பிரமோத். 4. 46). 3. பரத்தல். 'உவள்தரு மறைவினோடு' (கம்பரா. திருவவ. 127.)

உவற்றுதல்—சுரக்கச்செய்தல். 'ஒன்செங் குருதி யுவற்றியுண்டருத்துபு' (அக்கா. 3.) உவறுதல்—ஊறுதல். 'உவறுநீருபரெக்கர்' (கலி. ௧௩௬.)

உவன்—1. உயர்திணையாண்பாலில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். 'உப்பானையானு முவன் போம் தளர்வேனோ' (கந்தபு. மார்க்கன். ௧௮). 2. மத்தியஸ்தன்.

உவன்றி—நீர்நிலை. 'யாய்த்தலைக்கும் உவன் றிக்குமாகப் பங்கொன்றம்' (S. I. I. ii. 220.)

உவன்றியெய்தல் — நீர்நிலையுண்டாக்குதல். (S. I. I. ii. 521.)

உவனாயம் — தவைத்துக்கட்டும் மருத்து. 'ஆவின்கால்பறித் தவனாயத்தா - லெவெ பொதித்த காணோயொழித்தனர்' (உபதேச. சிவபுண். உசசு.)

உவளித்தல்—1. தூய்மைசெய்தல் (பிங்).
2. ஈரமாதல். 3. எய்யத்தொடங்குதல்.
'வில்லன்றே யுவனிப்பாரும்' (சீவக. 2179)

உவனிப்பு—ஈரம்.

உவனியம் — உபநயனம். 'ஓதுவாய்மையு
முவனியப்பிறப்பும்' (திவ். பெரியதி. 5. 8. 7.)

உவா—1. அமாவாசை. 'உவாலின் மாதா
னுவாலினுக் கிளையவ னுவாலிற்-றிவாக ரன்
மதியாமென வருதலும்' (கந்தபு. விண்குடி.
உ). 2. இளமை. வந்தன வெண்ணரை
போயிற் றவா' (திருநாற். சுரு). 3. இளை
யோன் (பிங்). 4. கடல் (பிங்). 5. தம்பி. 6.
நிறைவு. 7. பூரணை (பிங்). 8. யானை.
'உவாவணி பூர்த்தாயு நீ' (கலித். 97). 9.
உகாமரம்.

உவாக்கள் — இளைஞர். 'வெளிநு மென்
னகை மெல்லியன் மாதநு-மொளிறு மேனி
யுவாக்களு மொன்றியே' (கந்தபு. தெய்வ.
கூஉ.)

உவாகருமம்—உபாகருமம்.

உவாந்தி—1. கற்பிப்போன், ஆசாரியன்.
'ஊன்பிறக் கொளிறும் வேலா னோர்த்துத்
தன் னுவாத்தி சொல்லாற்-றான்புறக் கட்டப்
பட்டு' (சிந்தா. குணமா. உசு). 2. வேத
மோதுவிப்போன்.

உவாந்திகள் — உபாத்தியாயன் (மணி.
13. 4. அரும்.)

உவாத்தியன் — } உபாத்தியாயன்.

உவாத்தியாயன்—} உபாத்தியாயன்.

உவாத்தியாயி—உபாத்தியாயி.

உவாத்தியாயன்—உபாத்தியாயன் (ஆசாரக்.
17.)

உவாத்தினி—உபாத்தியாயினி.

உவாத்து — உபாத்தியாயன், 'பொறைக்கு
உவாத்தாவாரும்' (ஈடு. 9. 8. 5.)

உவாத்தேகி—உகாமரம்.

உவாதி—1. எல்லை. 'காலத்துவாதிதனை'
(திவ். திருவாய். தூம். 33). 2. கருத்துன்பம்.

உவாத்தம் — 1. அமாவாசை. 2. பூரணை.

உவாநாடி—கிரகணபரிசுநாடி.

உவாமதி—பூரணசந்திரன். 'உவாமதி யுட
லுரிஞ்சுதலால்' (கைடத. நகரப். அ.)

உவாய்—ஒரு மரம்.

உவாலம்பம் — } தாஷினை.

உவாலம்பனம்—} தாஷினை.

உவாவறுதி — அமாவாசை பூரணைகளின்
முடிவு.

உவாவுதல்—நிறைதல். 'பெருமன்னுவா
வும் பேராப் பல்படை' (பெருந். உஞ்சைக்.
58. 106.)

உவித்தல்—அவித்தல். 'சாந்தவிறி
னுவித்தபுன்கம்' (புறநா. கசுஅ.)

உவிதல் — 1. அவிதல். 2. சாதல். 3.
வற்றுதல்.

உவியல்—சமைத்தகறி. 'நெடுவாலைப் பல்
வவியல்' (புறநா. 395.)

உவை—அஃறிணைப் பன்மைப்பாலில்வரும்
ஒரு சுட்டுப்பெயர். 'ஒன்றுபுகாட்சி முனிவ
னுவைகேட்டு' (கந்தபு. மார்க்கண்ட. கசு.)

உவைச்சன்—உவச்சன், பூசாரி. (S. I. I.
ii. 275.)

உவையம்—இரண்டு. 'உவையம்முறுமுல
கின்' (கம்பரா. நிகும். 156.)

உழ — 1. உழவென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும். 2. உழவுத்தொழில்
(சிந்தா.)

உழக்கல்—1. கலக்குதல் 'கண்ணகன்மபே
ரகழியி னுழக்கிய கரிகள்' (கைடத. நகரப். உ).
2. காரியநடத்தல். [வழக்]. 3. கொன்று
திரிதல். 'சினஞ்சிறந்து களனுழக்கவும்'
(மதுரைக்கா. சஅ). 4. சிலம்பம்பழகுதல்.
5. மறுவைத்தல். 6. மிதித்தல். 'அண்ண
லக் குன்றின்மேல் வருடைபாய்ந் துழக்க
லின்' (சிந்தா. விமலை. கக). 7. வருத்தல்.
8. உழுதல் (பிங்). 9. விளையாடுதல். 'உரவுத்
திரை யுழக்கியும்' (பட்டினப். 101.)

உழக்கு—1. உழக்கென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2.
காற்கொத்து. 'உடம்பித்த முழக்கு' (தணி
கை. அகத். 308). 3. காற்படி. 4. பிடித்துப்
போகடாமற் கவறிட்டுருட்டு முழக்கு. 'குல
வும் பவன வழக்கிற் கோதைபுரளப் பாடி'
(சிந்தா. குண. எள). 5. மிதிப்பு.

உழக்குதல்—பழகுதல் (நாகார்த்த).

உழக்குருட்டுதல்—சூதாடல்.

உழக்கோல் — தாற்றுக்கோல். 'இல்லை
யாகில் உழக்கோலாலே தகர்க்கிறோம்' (ஈடு.
6. 4. 5.)

உழனி—இறைவைமரம்.